ஓம்.

பரப்ரம்மணேநம:.

தசோபநிஷத் பதவுரையோடு கூடிய

திராவிடபாஷியம்.

இதிலுள்ளவை

சங்கர ராமாநுஜ மத்வ பாஷ்யத்துடன்

ஈச, கேந, கட, ப்ரஶ்ந, முண்டக, மாண்டூக்ய கௌடபாத

காரிகை, தைத்திரீய, ஐதரேய, ப்ரஹதாரணிய,

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்துக்கள்.

இது

மதத்ரய வித்வான்களைக்கொண்டு

தமிழில் மொழிபெயர்ப்பித்து,

கெ. அநந்தாசாரியாரவர்களால்

சென்னை :

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1900.

இதன் விலை ரூபா 6-0-0.

தசோபநிஷத் பாஷ்யம்

தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு.

		ரூ.	அ.	ப.	வி.		பி.
ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்	...	0	2	0			
கேநோபநிஷத்	...	0	2	0			
கடோபநிஷத்	...	0	9	0			
பிரச்நோபநிஷத்	...	0	7	0			
முண்டகோபநிஷத்	...	0	6	0			
மாண்டூக்யோபநிஷத் கவுடபாதகாரிகை	...	0	14	0			
தைத்திரியோபநிஷத்	...	1	2	0			
ஐதரேயோபநிஷத்	...	0	2	0			
ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்	...	1	4	0			
சாந்தோக்கியோபநிஷத்	...	1	4	0			
பயிண்டுசார்சு உள்பட ஆகமொத்தம்	...	6	0	0	0	8	0

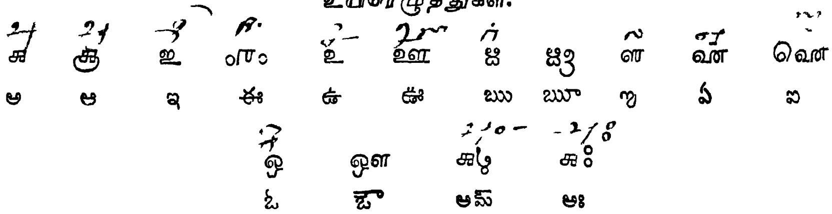
இவ்வுபநிஷத்துகள் தனித்தனியே கொடுக்கப்படமாட்டா.

பிரதிபதம் பகவத்கீதை கிரந்தம் தமிழ் எழுத்தில் கிரந்த சுலோகம் மொழி பெயர்ப்பு சங்கர ராமாநுஜ மத்வபாஷ்யத்துடன் தேர் கிலிட் பயிண்டு.		1	0	0	0	4	0
பகவத்கீதை கிரந்த சுலோகம் தமிழ் சுலோகம் சங்கர ராமாநுஜ மத்வ பாஷ்யம் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு.		0	12	0	0	4	0
தைத்திரியோபநிஷத் பயிண்டுடன்	...	1	4	0	0	4	0
தேசிகப்பிரபந்த வியாக்கியானம்	...	3	0	0	0	5	0
வடகலை குருபரம்பரை	...	0	12	0	0	4	0
தென்கலை ஷை ...	...	0	12	0	0	4	0
தமிழ்நடையில் தெலுங்குலிபிருத்திரபாஷ்யம்.		1	12	0	0	4	0

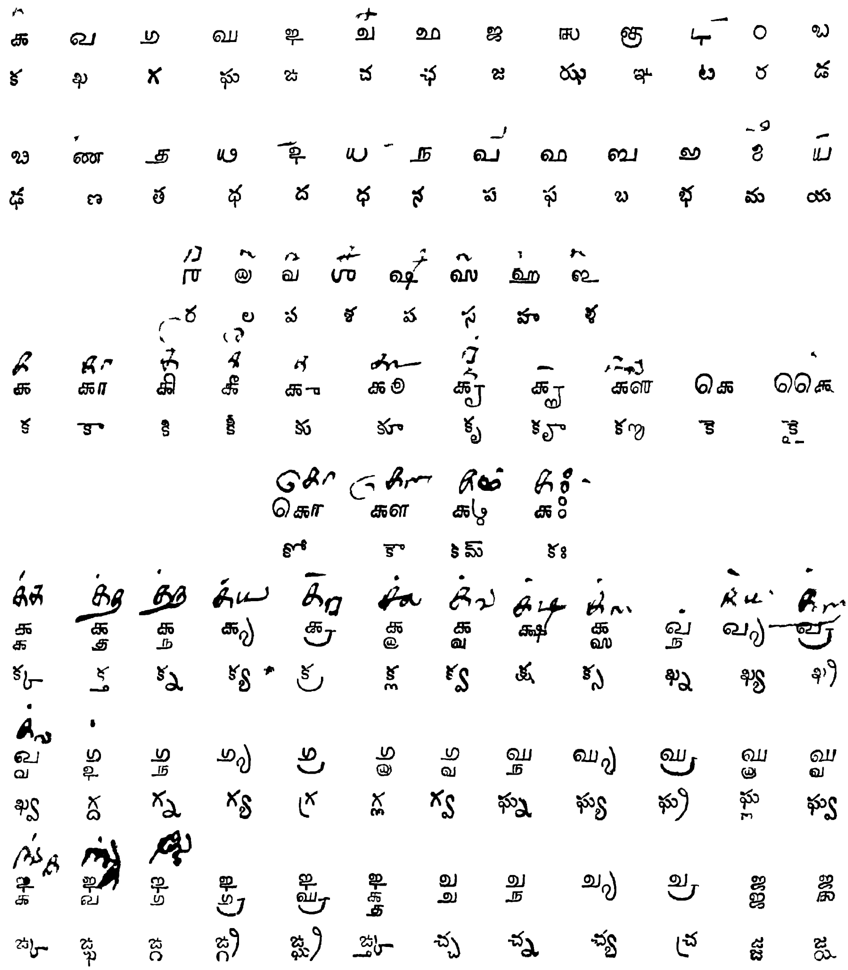
இப்புத்தகங்கள் வேண்டியவர்கள் சென்னை பெத்துநாயக்கன்பேட்டை பயிசாகி மடத்துக் கடுத்த போலீஸ் இராகவாசாரி தெரு 8-நெ. வீடு கெ. அநந்தாசாரியவர்களிடம் கிடைக்கும்.

மேல்கண்ட புஸ்தகங்கள் தவிர இதர புஸ்தகம் வாங்கி அனுப்பப்பட மாட்டாது.

உயிரெழுத்துகள்.

மெய்யெழுத்துகள்.

జ్ఞ	జ్య	జ్ర	జ్వ	ట్క	ట్ట	ట్ఠ	ట్య	ట్ర	ట్వ	ఠ్ఠ	ఠ్య
జ్ఞ	జ్య	జ్ర	జ్వ	ట్క	ట్ట	ట్ఠ	ట్య	ట్ర	ట్వ	ఠ్ఠ	ఠ్య

ఠ్ర	ఠ్వ	డ్డ	డ్వ	డ్ఢ	ఢ్య	ఢ్ర	ణ్ణ	ణ్య	ణ్ర	ణ్డ్ర	త్క
ఠ్ర	ఠ్వ	డ్డ	డ్వ	డ్ఢ	ఢ్య	ఢ్ర	ణ్ణ	ణ్య	ణ్ర	ణ్డ్ర	త్క

త్త	త్న	త్మ	త్య	త్ర	త్వ	త్స	త్స్న	థ్న	థ్య	థ్ర	ద్గ
త్త	త్న	త్మ	త్య	త్ర	త్వ	త్స	త్స్న	థ్న	థ్య	థ్ర	ద్గ

ద్గ్ర	ద్ద	ద్ధ	ద్న	ద్మ	ద్య	ద్ర	ద్వ	ధ్ర	ధ్న	ధ్య	న్జ
ద్గ్ర	ద్ద	ద్ధ	ద్న	ద్మ	ద్య	ద్ర	ద్వ	ధ్ర	ధ్న	ధ్య	న్జ

న్న	న్మ	న్య	న్ర	న్వ	ప్త	ప్న	ప్య	ప్ర	ఫ్య	ఫ్ర	ష్ఠ
న్న	న్మ	న్య	న్ర	న్వ	ప్త	ప్న	ప్య	ప్ర	ఫ్య	ఫ్ర	ష్ఠ

బ్య	బ్ర	బ్భ	భ్న	భ్య	భ్ర	[illegible] భ్వ	మ్మ	మ్య	మ్ర	మ్న
బ్య	బ్ర	బ్భ	భ్న	భ్య	భ్ర	భ్వ	మ్మ	మ్య	మ్ర	మ్న

య్య	ర్య	ర్వ	ల్య	ల్ర	ల్ల	ల్వ	వ్య	వ్ర	వ్వ	శ్చ	శ్న
య్య	ర్య	ర్వ	ల్య	ల్ర	ల్ల	ల్వ	వ్య	వ్ర	వ్వ	శ్చ	శ్న

శ్య	శ్ర	శ్ల	శ్వ	ష్ట	ష్ఠ	ష్ట్వ	ష్ట్ర	ష్ట్య	ష్క	ష్ఠ	ష్ఠ్ర
శ్య	శ్ర	శ్ల	శ్వ	ష్ట	ష్ఠ	ష్ట్వ	ష్ట్ర	ష్ట్య	ష్క	ష్ఠ	ష్ఠ్ర

క్ష	క్ష్న	స్య	స్ర	స్వ	హ్న	హ్మ	హ్య	హ్ర	హ్ల	హ్వ
క్ష	క్ష్న	స్య	స్ర	స్వ	హ్న	హ్మ	హ్య	హ్ర	హ్ల	హ్వ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அவதாரிகை.

யேநாத்மநா பரேணேஶா வ்யாப்தம் விஶ்வமஶேஷத: ।
ஸோऽஹம் தேஹத்வயஸ்ஸாக்ஷீ வர்ஜிதோ தேஹதத்குணை: ॥

அதஸீகுச்சஸச்சாயமஞ்சிதோரஸ்தலம் ஶ்ரியா ।
அஞ்ஜநாசலஶ்ருங்காரமஞ்ஜலிர்மம காஹதாம் ॥

యేనాత్మనాపరేణేశా వ్యాప్తం విశ్వమశేషతః। సోఽహం దేహద్వయస్సాక్షీ వర్జితో దేహతద్గుణైః॥
అతసీగుచ్ఛసచ్ఛాయమఞ్చితోరస్థలం శ్రియా। అఞ్జనాచలశృఙ్గారమఞ్జలిర్మమ గాహతామ్॥

உலகத்திலெல்லோரும சுகத்தை விரும்புவது ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது. ஆகையாலது புருஷார்த்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. புருஷனால் அர்த்திக்கப்படுவது புருஷார்த்தமென்று வழங்கி வருகிறது. இங்கு புருஷர்கள் என்பது நல்லறிவுடையோர். இதனால் ஸ்திரீகளும் கூட்டிக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். நல்லறிவென்றதினால் புல் முதலியது தள்ளப்பட்டது. அவற்றுக்கும் “அந்தஸ்ஸம்ஜ்ஞா பவந்த்யேதே ஸுகது:கஸமந்விதா:” என்கிற மனுவசனத்தின்படி அறிவு, சுகம், துக்கம் இவைகள் உண்டாயிருந்தபோதிலும் அவைகள் சுகத்தை விரும்புவது முதலியவை பிறரால் அறிந்து கொள்ளமுடியாததலின் அவைகளையுங் கூட்டுவதிற்பயனில்லை. ஆகவிப்படி எல்லோராலும் விரும்பப்படுவது புருஷார்தமெனப் பெறப்பட்டது. அதுதான் சுகமேயல்லது வேறில்லை என்பதை முன்னமே சொன்னோம். இந்த சுகமும் நித்யசுகமென்றும் அநித்யசுகமென்று மிரண்டுபடியாயிருக்கும் இதில் அநித்யசுகம் காமம் ஆதலாலிதனைத் தமிழரும் சிற்றின்பமென்பர், நித்யசுகம் பிரம்மம. இதனையே மோக்ஷமென்றும்சொல்லுகிறது. “மாமுபேத்ய புநர்ஜந்ம து:காலயமஶாஶ்வதம் । நாப்நுவந்தி மஹாத்மாந: ஸம்ஸித்திம் பரமாம் கதா:” என்று பகவான்தானே சொன்னான். தர்மம், அர்த்தம் என்பவை யிரண்டும் சுகமாகாவிடினும் சுகத்திற்கு ஸாதநமாக விரும்பப்படுதலால் புருஷார்த்தமென்று பெயர் பெற்றது. இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்களில் மோக்ஷமே சிறந்தது. நிலையானசுகம் அற்ப

மானாலும், அதற்கு விரோதமாக, சிலகால மனுஷிகஸுகம் கிடைத்தாலும் புத்திமான்கள் அதை விரும்புகிறதில்லை. ஆகையால் எல்லையில்லாப் பேரின்பமான மோக்ஷசுகமுண்டென்றறிந்தவன். சிற்றின்பத்தைத் தள்ளி மோக்ஷத்தையே விரும்புவான். இப்படி யறிவுடையோர் முக்யமாய் விரும்புகிற மோக்ஷத்தைப் பெறுதற்குச் சாதனம் தத்வஜ்ஞானமே யல்லது மற்றொன்று காணப்படாது. அதாவது பிரம்மத்தை யுள்ளபடியறிதல். இப்பிரபஞ்சமானது ஜகஜ்ஜன்மாதிகாரணமான பிரம்மத்தினால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பிரம்மம் என்று பெயர்பெற்றது இந்த பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை "வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" "வசஸாம்வாச்யமுத்தமம்" இத்யாதிகளின்படியே, இருக்கு, யஜுஸ் ஸு, ஸாமம், அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங்களும், வேதோப ப்ரம்மணங்களான பதினெண் புராணங்களும், ஈசாவாஸ்ய முதலான உபனிடதங்களும் நன்குணர்த்துகின்றன. ஆனாலும், பூர்வபாகங்களில் பிரம்மாராதனமான கர்மங்களைப் பெரும்பாலும் பேசும். உபனிடதங்களென்று பெயர்பெற்ற உத்தரபாகங்களில் பிரம்மஸ்வரூபத்தையே மிகவும் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஜனங்கள் மோக்ஷமாகிற உயர்ந்த இடத்தையின்பேரி லேறுவதற்கு, உபநிடதங்களாகிற படிகள் முக்கியமாயிருக்கும். ஆகையால் இதினுடைய அர்த்தங்களை எல்லோரும் அறிந்து தெளியும்பொருட்டு, தமிழில், முன்னோர்களான மத்வ, சங்கர, ராமானுஜாசாரியர்கள், செய்த பாஷ்யத்தின்படி வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. இந்த உபனிடதங்களின் பாவார்த்தங்களை எல்லாமெடுத்துச் சொல்ல ஆயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேஷனாலும் முடியாதாகையால் கூறியவளவு சந்தோஷிக்கவேண்டியது. "தர்மஸ்யதத்வம் நிஹிதம்குஹாயாம்" என்பதையுங் கைக்கொள்ளவேண்டியது.

ஸ்ரீ:

பரப்ரஹ்மணே நம:.

மதத்ரய பாஷ்யத்ரயத்தை யநுஸரித்த

தசோபநிஷத்துக்களின்

த்ராவிடப்ரதிபத பாஷ்யம்.

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்.

க. ௨௰. ஓம் ஈசாவாஸ்யமிதம் ஸர்வம் யத்கிஞ்ச ஜகத்யாம் ஜகத் ।
தேந த்யக்தேந புஞ்ஜீதா மா க்ருத: கஸ்யஸ்வித் தநம் ॥

౧. ఈశావాస్యమిదగ్ం సర్వం యత్కించ జగత్యాం జగత్ ।
తేనత్యక్తేనభుఞ్జీథా మాగృధః కస్యస్విద్ధనమ్ ॥

(ப்ரதிபதம்.)

ஜகத்யாம் - பூமியில், யத்கிஞ்ச-எது, எது. (அஸ்தி-தோற்றுகிறதோ,) இதம்ஸர்வம் - இந்த சமஸ்தமான, ஜகத் - லோகமெல்லாம், ஈசா-ஈச்வரனாலே, வாஸ்யம்-வாஸம்செய்யப்பட்டிருக்கிறது(எல்லாம்பகவானுடைய உடைமை என்றபடி,)தேந-ஆகையாலே, த்யக்தேந-நமக்கென்கிற புத்தியை விடுவதினாலே, (ஆத்மாநம் - தன்னை,) புஞ்ஜீதா: - காப்பாற்றவேண்டும், கஸ்யஸ்வித் - எவனுடையவும், தநம் - பொருளை, மாக்ருத: - விரும்பாதே.

ஸங்கரபாஷ்யம்.

இந்த ஈஸாவாஸ்யத்தில்-௰அ-மந்திரங்கள் ஆத்மாவுக்கு கர்மத்தைப்போக்கி நிஜமான விஞ்ஞானத்தை உண்டாக்குகின்றன. நாமரூப விகாராத்மகமான இந்த பிரபஞ்சமானது ஈச்வரனாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஈச்வரபாவனையினாலே நாமரூபவிகாரங்கள் விட்டுப்போம். இந்த பாவத்தோடே கூடினவனுக்கு சந்நியாசமே அதிகாரம், இந்த சந்நியாசத்தினாலே ஆத்மாவை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டும் உன் ஸம்பந்தம் தவிர இதர சம்பந்தத்தை விரும்பாதேயென்று ஆத்மக்ஞானிக்கு இந்த முதல் மந்திரம் ஸர்வகர்மஸன்யாஸ பூர்வகமான ஞானநிஷ்டையாலே ஆத்மஸ்வரூபமானது இரக்ஷிக்கப்படவேண்டுமென்று போதிக்கிறது.

௫. 𑌤𑌦𑍇𑌜𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑍈𑌜𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍂𑌰𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 ।
𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑌃 ॥

౫. తదేజతి తన్నైజతి తద్దూరే తద్వన్తికే।
తదన్తరస్య సర్వస్య తదు సర్వస్యాస్య బాహ్యతః॥

(ப-ம்.) (𑌯𑌤𑍍- எந்த ஆத்மதத்துவமானது, 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌂- இப்போதுசொல்லப்பட்டதோ) 𑌤𑌤𑍍- அந்த ஆத்மதத்துவமானது, 𑌏𑌜𑌤𑌿- சலிக்கிறது, 𑌤𑌤𑍍- அந்த ஆத்மதத்துவமானது, 𑌨𑍈𑌜𑌤𑌿- சலிக்கிறதில்லை, 𑌤𑌤𑍍 அந்த ஆத்மதத்துவம், (𑌅𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌂- அக்கியானிகளுக்கு,) 𑌦𑍂𑌰𑍇 - வெகுதூரத்திலும். 𑌤𑌦𑍁 - அந்தப்பிரகாரமே, (𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌂 - ஞானிகளுக்கு,) 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 - சமீபத்திலும், 𑌤𑌤𑍍- அந்த ஆத்மதத்துவமானது, 𑌅𑌸𑍍𑌯- இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯- சமஸ்த உலகத்திற்கும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃- நடுவிலும், 𑌤𑌤𑍍- அந்த ஆத்மதத்துவமே, 𑌅𑌸𑍍𑌯- இந்த ஜகத்திற்கு, 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑌃 - வெளியிலும், (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறது).

ஶம்-பா.—இப்போது சொல்லப்பட்ட அந்த ஆத்மதத்துவமானது, சலிக்கப்பட்டு அஞ்ஞானிகளுக்கு தூரமாயிருக்கிறது. ஞானிகளுக்கு சமீபமாயிருக்கிறது. சர்வபிரபஞ்சமும் அழிவுள்ளதென்று இந்தமந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-பா.—பிரம்மமானது சலிக்கிறதுபோலத் தோன்றும். உண்மையில் சர்வவியாபியான பிரம்மமானது சலிக்கிறதில்லை. அந்த பிரம்மமானது அஞ்ஞானிகளாகிய அசுரப்பிரகிருதிகளுக்கு தூரத்திலும், ஞானிகளாகிய தேவபிரகிருதிகளுக்குச் சமீபத்திலுமிருக்கிறது. அந்த பிரம்மமானது, இந்த பிரபஞ்சத்துக்குள்ளேயும் வெளியேயுமிருக்கிறதென்று இந்த மந்திரமானது சொல்லுகிறது.

௬. 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇 ॥

౬. యస్తు సర్వాణి భూతాన్యాత్మన్యేవానుపశ్యతి।
సర్వభూతేషు చాత్మానం తతో న విజుగుప్సతే॥

(ப-ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 - யாதொரு ஞானியானவன், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - சமஸ்தமான பூதங்களையும், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 - தன்னிடத்திலேயே, 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - பார்க்கிறானோ, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚 - ஸமஸ்த பிராணிகளிடத்திலும், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - தன்னை, 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - பார்க்கிறானோ, (𑌸𑌃 - அந்த ஞானியானவன்,) 𑌤𑌤𑌃- அந்த காரணத்தினால், 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇- நிந்தை செய்கிறதில்லை.

ஶம்-பா.—ஆத்மதத்துவம் தெரிந்துகொண்ட எந்த ஞானியானவன், தான் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் இருப்பதாயும் தன்னிடததில், எலலாப் பிராணிகளுமிருப்பதாயும் பார்க்கிறானோ.—அவன் ஒருபோதும் நிந்தைசெய்கிறதில்லை யென்று இந்தமந்திரம் போதிக்கிறது.

ரா-பா.—எந்த ஞானியானவன், சமஸ்த பிராணிகளையும் தன்னிடத்திலிருப்பதாயும் தான், சர்வபிராணிகள் ரூபமான பிரம்மாதி ஸ்தாவராந்தங்களிடத்திலுமி

ருப்பதாயும் பார்க்கிருனே, அந்த ஞானியானவன் நிந்தைபண்ணுகிறதில்லையென்று அர்த்தம்.

எ. யஸ்மிந்ஸர்வாணிபூதாநி ஆத்மைவாபூத்விஜாநத: ।
தத்ர கோ மோஹ: க: ஶோக ஏகத்வமநுபஶ்யத: ॥

౭. యస్మిన్సర్వాణిభూతాన్యాత్మైవాభూద్విజానతః।
తత్ర కో మోహః కః శోక ఏకత్వమనుపశ్యతః॥

(ப-ம்.) யஸ்மிந் - எந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில், விஜாநத: - ஆத்மதத்துவம தெரிந்தவனுக்கு, ஸர்வாணி-சமஸ்தங்களான, பூதாநி-பூதங்கள், ஆத்மைவ - ஆத்துமஸ்வரூபமே, அபூத்-ஆகிறதோ, தத்ர - அந்த ஆத்துமஸ்வரூபத்தில், ஏகத்வம் - ஒன்ருயிருக்கையை, அநுபஶ்யத:-பார்க்கிறவனுக்கு, மோஹ: - மோஹமானது, க:-ஏது, ஶோக:-துக்கமானது, க: - ஏது.

ஸம-ஸா.—முன்சொன்ன ஆத்மதத்துவம் தெரிந்துகொண்டு தன் ஸ்வரூபமும் ஸர்வஸ்வரூபமும் ஒன்றென்று தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சோகமோஹங்களெல்லாம் நாசமாய் விடுகிறதென்று இம்மந்திரம் சொல்லுகிறது.

நா-ஸா.—இந்த பிரகாரம் உபதேசகாலத்தில், ஸ்வதந்திரபரதந்திரரூபபேதத்தாலே, ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களை அறிந்தவனுக்கு, ஸ்தாவரஜங்கமங்கள்யாவும் தானுகவேயாகிறது. அப்படி தியானிக்கிற ஸமயத்தில், இராம சுக்கிரீவர்கள்போல் ஜகத்தும் பிரம்மமும் ஸம்பந்தத்தாலே ஒனறென்று தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கு நான்ஸ்வதந்திரன் என்கிறமோஹம் கிடையாது. ஸர்வம் பரமாத்மாவினுலேயாகிறது. ஆகையால் புத்திராதிமரணத்தில் துக்கமும் கிடையாது.

அ. ஸ பர்யகாச்சுக்ரமகாயமவ்ரணமஸ்நாவிரம் ஶுத்தமபாபவித்தம் । கவிர்மநீஷீ பரிபூ: ஸ்வயம்பூர் யாதாதத்யதோ(அ)ர்தாந் வ்யததாச்சாஶ்வதீப்ய: ஸமாப்ய: ॥

౮. స పర్యగాచ్ఛుక్రమకాయమవ్రణమస్నావిరం శుద్ధమపాపవిద్ధమ్।
కవిర్మనీషీ పరిభూః స్వయంభూర్యాథాతథ్యతోఽర్థాన్ వ్యదధాచ్ఛాశ్వతీభ్యస్సమాభ్యః॥

(ப-ம்.) ஶுக்ரம் - தேஜசுடையவனும், அகாயம் - சரீரமில்லாதவனும், அவ்ரணம் - காயமில்லாதவனும், அஸ்நாவிரம் - நரம்பில்லாதவனும், ஶுத்தம்-பரிசுத்தமானவனும், அபாபவித்தம் - தர்மாதர்மமில்லாதவனும், ஸ: - அந்தமுன்மந்திரத்தில் சொன்னவனும், பர்யகாத்-வ்யாபித்தவனும், பரிபூ:-சர்வகர்த்தாவும், ஸ்வயம்பூ:-தானகவேபிறந்தவனும், கவி:-எல்லாவற்றையுமறிந்தவனுமாக, மநீஷீ-ஸர்வமும் தெரிந்தவீசனே, யாதாதத்யத:-யதார்த்தமாய், ஶாஶ்வதீப்ய:-நித்தியமான, ஸமாப்ய:-வருஷங்களின்பொருட்டு, அர்தாந் - பதார்த்தங்களை, வ்யததாத்-ஏற்பாடுசெய்தான்.

ஸம-ஸா.—புண்ணியாபுண்ணியரகிதமாய் சரீரமில்லாத பரிசுத்தமாய் தேஜோவிந்தமாய் இதற்கு பூர்வமந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டதாய் ஆகாயம்போல் எங்கும்

நிறைந்து இருப்பதாய் எல்லாவற்றிற்கு மேலான்தான பிரம்மம் நித்தியங்களான ஸம்வத்ஸர ப்ரஜாபதிகளின்பொருட்டு எல்லா வஸ்துக்களேயும் வேருய் பிரித்த தென்று இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—ஸர்வபூதங்களேயும், பரபிரம்ம ஸ்வரூபமாயறிந்தவன், வெளுப்பாயும் ஹேயமான சரீரமில்லாததும் காயமில்லாததும் நரம்பு எலும்பு சிலேத்தண்ணீர் முதலான துர்க்கந்தமில்லாததும் பரிசுத்தமுமான பரமாத்மதத்வத்தை அடைவான். வியாஸ பராசராதிகளேப்போல் பரதத்வ விரோதிகளே அவமதிக்கத்தக்கச் சக்தியுடையவனுகி யதார்த்தமான பிரணவார்த்தங்களேத் தன் சிஷ்யர்களுக்குபதேசிப்பான்.

௯. [Grantha verse]

௯. [Telugu verse]

(ப்-ம்.) யெ - எவர்கள், அவித்3யாம் - ஞானவ்யதிரிக்தமான கர்மத்தையே, உபாஸதெ-அனுஷ்டிக்கிறுர்களோ, தெ - அவர்கள், அந்த4ம் தம: - காடாந்தமான இருளே, ப்ரவிஶந்தி - அடைகின்றனர், யெ உ - யாவரெனின், வித்3யாயாம்-தேவதாஞ்ஞானமாத்திரத்தில், ரதா:-ஆசையுள்ளவர்களோ, தெ-அவர்கள், தத:-அந்த அந்தகாரத்தைக்காட்டிலும், பூ4ய:-விஸ்தாரமான, தம: - இருளே, ப்ரவிஶந்தி - பிரவேசிக்கின்றனர்.

ஶம்-ஹா.—இந்த ஈசாவாஸ்யம், முதன் மந்திரத்தில் சொன்ன - ஞாநநிஷ்டாதிகாரிக்கு, ஞாநிகளுக்கு விஷயமான பிரமஸ்வரூபத்தை, அஞ்ஞாநநிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஸபர்யகாச்சுக்ரமென்ற மந்திரம் வரையில் உபதேசித்து அந்தஞ்ஞான நிஷ்டையில் அஸமர்த்தமாக இரண்டாம் மந்திரத்தில் சொல்லியிருந்த கர்மநிஷ்டையில் ஆஸக்தியுண்டாகி கர்மம் செய்கிறவர்களுக்கு இனிமேல் சொல்லப்படுகிறது. எவர் ஞாநத்திற்கு இதரமான காமத்தைச் செய்கிறுர்களோ அவர் பரமாத்மதர்சனமில்லாமல் அஞ்ஞானரூபமான இருளே அடைகிறுர்கள். எவர் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தை விட்டு சில விஷ்ணுவாதி தேவதாஞ்ஞானத்தில் ஆசக்தியுண்டானவர்களேப் போலிருக்கிறுர்களோ அவர்களும் அந்த கர்மத்தை செய்கிறவர்கள் அடைகிற இருளேக்காட்டிலும் அதிகமான இருளே அடைகிறுர்கள்.

விஷ்ணுவாதி தேவதாஞானத்தோடு விதிப்படி கர்மம் செய்கிறவர்கள் அந்தகர்மத்திற்குச் சொல்லியிருக்கிற தேவாதிலோகங்களே யடைவார்கள்.

ரா-ஹா,—எவன், பிரம்மவித்தியாரகிதமான கர்மத்தை அடைகிறுனே? அவன் நரகத்தை அடைகிறுன், எவர்கள், தங்கள் தங்கள் ஆசிரமத்தின் கர்மங்களேவிட்டு வித்யையில் விருப்பமுள்ளவர்களோ, அவர்கள், கேவல கர்மத்தினுலடையப்பட்ட நரகத்திலும் அதிக கோரரூபமான நரகத்தை அடைகிறுர்கள். ஆகையால் வர்ணுச்ரமங்களுக்குத் தக்க கர்மத்தோடு ப்ரம்மவித்தையை அநுஷ்டித்தால் பரமாத்மாவை யடையலாமென்று கருத்து.

௰. அந்யதே3வாஹுர்வித்3யயாऽந்யதா3ஹுரவித்3யயா ।
இதி ஶுஶ்ருமதீ4ராணாம் யெ நஸ்தத்3விசசக்ஷிரெ ॥

౧౦. అన్యదేవాహుర్విద్యయా అన్యదాహురవిద్యయా ।
ఇతిశుశ్రుమధీరాణాం యేనస్తద్విచచక్షిరే॥

(ப-ம்.) யே - எவர்கள், தத் - அந்த கர்மத்தையும், ஜ்ஞாநத்தையும் நঃ-நமக்கு, விசசக்ஷிரே-சொல்லுகிறார்களோ, (தே- அவர்கள்,) வித்யயா - ஜ்ஞாநத்திலேயும், அந்யதேவ-இதரபலத்தையே, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள், அவித்யயா - கர்மத்திலேயும, அந்யதேவ-இதரபலத்தையே ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள், இதி-இந்தப்பிரகாரம், தீராணாம்- ஜ்ஞாநிகளுடைய, (வசநம்-வார்த்தையை,) ஶுஶ்ருமு-கேட்கிறோம்.

ஸ0-ஸா.—எந்த ஆசாரியர் எனக்கு ஞானத்தையும் கர்மத்தையும் சொன்னரே, அவரே தேவதாவிஞ்ஞானத்தால் தேவலோக பிராப்தியென்றும், கர்மத்தினல்பித்ருலோக பிராப்தியென்றும், இந்தப்பிரகாரம் கர்மஜ்ஞானங்களிரண்டிற்கும் பலங்கள் வேறென்றுசொல்லுகிறார்? இப்படி அந்த ஆசாரியனுடைய வாக்கைக்கேட்கிறோம் என்று இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஸா.—கேவலபிரம்மத்யாநத்தாலே யுண்டான பலமானதுவேறு, கேவல கர்மாநுஷ்டாநத்தினல் பலம்வேறு என்று ஜ்ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

கக-ம், வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச யஸ்தத்வேதோபயம் ஸஹ।
அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமஶ்நுதே॥

౧౧. విద్యాంచావిద్యాంచయస్తద్వేదోభయగ్ం సహ।
అవిద్యయామృత్యుంతీర్త్వావిద్యయామృతమశ్నుతే॥

(ப-ம்.) ய:-எவன், வித்யாஞ்ச - தேவதாஜ்ஞானத்தையும், அவித்யாஞ்ச - கர்மத்தையும், தத்-அந்த விரண்டையும், ஸஹ-ஒன்றாய், (ஏகபுருஷாநுஷ்டேயம் - ஒரேமனிதனாலே, அநுஷ்டேயம் - செய்யத்தக்கினதென்று) வேத-அறிந்துக்கொண்டானே, (ஸ:-அவன்,) அவித்யயா - கர்மத்தினல், - ம்ருத்யும் - ஸம்ஸாரத்தை, தீர்த்வா - தாண்டி, வித்யயா - ஜ்ஞாநத்தினல் அம்ருதம்-பிரம்மத்தை,அஶ்நுதே-அடைகிறான்.

ஸ0-ஸா.—எவன். கர்ம, தேவஜ்ஞாநங்களிரண்டும், ஒருவனாலே செய்வதற்கு ஸாத்யமென்று தெரிந்துக்கொண்டு அந்தப் பிரகாரம் செய்கிறானே, அவன், கர்மத்தினல் பயரூபமான மிருத்யுவைத்தாண்டி தேவதாஜ்ஞானத்தினல் தேவதாத்மபாவத்தை அடைகிறானென்றும் இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஸா.—எவன்,பரபிரம்மதத்துவத்தையும் அதினங்கபூதமான கர்மத்தையும் ஒன்றாக யறிகிறானே? அவன் அந்தப்பிரம்மவித்தியாங்க கர்மத்தினல் பிரம்மதத்துவத்திற்குப் பிரதிபந்தகமான பூர்வகர்மத்தைக்கடந்து பிரம்மதத்துவத்தினல் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

கஉ-ம், அந்தம் தம: ப்ரவிஶந்தி யேஸம்பூதிமுபாஸதே।
ததோ பூய இவ தே தமோ ய உ ஸம்பூத்யாம் ரதா:॥

౧౨. అన్ధంతమఃప్రవిశన్తియేఽసమ్భూతిముపాసతే।
తతోభూయఇవతేతమోయఉసంభూత్యాగ్ంరతాః॥

(ப்-ம்.) யே - எவர்கள், அஸம்பூதிம் - ஈச்வரோபாதி மாயாரூபமான ப்ரகிருதியை, உபாஸதே - உபாஸிக்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், அந்தம் தம꞉ - காடாந்தமான இருளை, ப்ரவிசந்தி - அடைகிறார்கள். யே உ - எவரானால், ஸம்பூத்யாம் - ஹிரண்யகர்ப்பன்முதலான காரியபிரம்மத்தில், ரதா꞉ - ஆசையுள்ளவர்களோ, தே - அவர்கள், தத꞉ - அதைக்காட்டிலும், பூய꞉ - அதிகமான, தம இவ - அஜ்ஞானவிருளையே - ப்ரவிசந்தி - ப்ரவேசிக்கிறார்கள்.

ஸ0-ஹா.—எவர்கள் அவ்யாக்ருதமான மாயையை அடைகிறார்களோ? அவர்கள் பரமாத்மதத்துவமல்லாத அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை யடைகிறார்கள். எவர்கள் அந்தமாயையினு லுற்பத்தியாகிற காரியஸ்வரூபமான ஹிரண்யகர்ப்ப னென்கிற பிரம்மதேவனைச்சேவிக்கிறார்களோ அவர்கள்முன்சொல்லிய அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைக்காட்டிலும் அதிகமான அந்தகாரத்தை யடைகிறார்கள்.

ரா-ஹா—எந்தமனிதர்கள் கேவலகர்மதத்துவங்களையுபாஸிக்கிறார்களோ அவர்கள் அஜ்ஞானமாகிற அந்தகாரத்தை யடைகிறார்கள். எவர்கள் கேவலஸமாதிரூபமான ஸம்பூதியில் இஷ்டமுடையவர்களோ அவர்களும் முன்சொன்ன இருளைக்காட்டிலும் மேலான இருளை யடைகிறார்கள்.

௧௩-மூ. அந்யதேவாஹு꞉ ஸம்பவாதந்யதாஹுரஸம்பவாத்।
இதி சுச்ரும தீராணாம் யே நஸ்தத்வ்யாசசக்ஷிரே॥

౧౩. అన్యదేవాహుస్సమ్భవాదన్యదాహురసమ్భవాత్ ;
ఇతిశుశ్రుమధీరాణాంయేనస్తద్వ్యాచచక్షిరే॥

(ப்-ம்.) யே - எவர்கள், ந꞉ - நமக்கு, தத் - அந்தப்பிரமதத்தவத்தை, வ்யாசசக்ஷிரே - சொன்னார்களோ? (தே - அவர்கள், மோக்ஷஸாதனம் - மோக்ஷோபாயத்தை,) ஸம்பவாத் - கர்மபிரம்மத்தைக் காட்டிலும், அந்யதேவ - வேறாகவே, ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறார்கள், அஸம்பவாத் - அவ்யாக்ருதத்தைக்காட்டிலும், அந்யதேவ - வேறாகவே, ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறார்கள். இதி - இந்தப்பிரகாரம், தீராணாம் - ஜ்ஞானிகளுடைய, (வச꞉ - வார்த்தையை,) சுச்ரும - கேட்கிறோம்.

ஸ0-ஹா.—அவ்யாகிருதோபாஸநத்தையுங்காரியப்பிர்ம்மத்தினுடைய,உபாஸநத்தையும் சொன்னவர்கள், அவ்யாகிருதோபாஸநத்தால் அந்தகாரத்தையும் அதாவது பிரகிருதிலயத்தையும் அவ்யாகிருதத்தினாலுண்டான காரியப்பிரம்மத்தினுடைய உபாஸநத்தால் அணிமாத் யைச்வர்யங்களையும் பெறலாமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தப்பிரகாரம் அவ்யாகிருத, காரிய பிரம்மங்களினுபாஸநங்கள் பிந்நபலங்கள் கொடுக்குமென்று சொல்லுகிற ஜ்ஞாநிகளின் வாக்கியத்தைக்கேழ்க்கிறோம் என்று சொல்லுகிறது.

ரா - ஹா.—பிரம்மஸமாதியாலடையப்பட்ட பலம் வேறென்றும், அகங்காரம்,டம்பம்,ஹிம்சை,திருடுதல், முதலானவைகளை நீக்கிவிடுகிறநிவ்ருத்திதர்மத்தினுல் அடையப்பட்ட பலம் வேறாக விருக்குமென்றும், இந்தமந்திரமுபதேசிக்கிறது.

கச-ஆம். ஸம்பூதிஞ்ச விநாஶஞ்ச யஸ்தத்வேதோபயꣳ ஸஹ|
விநாஶேந ம்ருத்யும் தீர்த்வா ஸம்பூத்யாம்ருதமஶ்நுதே ||

౧౪. సమ్భూతించవినాశంచయ స్తద్వేదోభయగ్ సహ।
వినాశేనమృత్యుంతీర్త్వాసంభూత్యామృతమశ్నుతే॥

(ப்-ம்.) யஃ - எவன், ஸம்பூதிம் - அவ்யாக்ருதோபாஸநத்தையும், விநாஶம் — காரியப்பிரமோபாஸநத்தையும், தத் — அந்த, உபயம் - இரண்டையும், ஸஹ - கூட, வேத - தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ ? (ஸஃ - அவன்,) விநாஶேந - காரியப்பிரம்மோபாஸநத்தால், ம்ருத்யும் - மரணத்தை, தீர்த்வா - தாண்டி, ஸம்பூத்யா - அவ்யாக்ருதோபாஸநத்தால், அம்ருதம் - ப்ரக்ருதிலயத்தை, அஶ்நுதே - அடைகிறான்.

ஶ௦ - ஸா.—எவன் காரியப்பிரம்மத்தையும் - அவ்யாக்குதத்தையும் -தெரிந்துகொண்டு உபாஸிக்கிறானோ அவன் காரியப்பிரம்மோபாஸநத்தால் ஸம்ஸாரமாகிறமிருத்யுவைக்கடந்து, அவ்யாகிருதோபாஸநத்தால் பிரகிருதிலயமான மோக்ஷத்தையடைகிறான் என்று இந்தமந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஸா.—எவன் பிரம்மஸமாதியையும் காமக்ரோத லோப மோகம்முதலானவைகளைநீத்த நிவ்ருத்திதர்மத்தையும் அறிகிறானோஅவன், யோகவிரோதியான மிருத்யுவையும் - பிராப்தி விரோதியான பாபத்தையும் கடந்து - பிரம்மாநுபவரூபமான மோக்ஷத்தையடைகிறானென்று இந்த மந்த்ரம் சொல்லுகிறது.

கரு-ஆம். ஹிரண்மயேந பாத்ரேண ஸத்யஸ்யாபிஹிதம் முகம்|
தத்த்வம் பூஷந்நபாவ்ருணு ஸத்யதர்மாய த்ருஷ்டயே||

౧౫. హిరణ్మయేనపాత్రేణసత్యస్యాపిహితంముఖం|
తత్త్వంపూషన్నపావృణుసత్యధర్మాయదృష్టయే॥

(ப்-ம்.) ஹிரண்மயேந - தேஜோமயமான, பாத்ரேண - பாத்திரத்தினால், ஸத்யஸ்ய-ஸூரியமண்டல மத்யத்திலிருக்கிற பிரம்மத்தினுடைய, முகம் - துவாரம, அபிஹிதம்-மூடப்பட்டிருக்கிறது, ஹே பூஷந் - ஓய் ஸூரியனே, த்வம் - நீ, (தவ-உன்னை,) த்ருஷ்டயே - அடைவதற்கு, ஸத்யதர்மாய-ஸத்யதர்மரூபியான எனக்கு, தத்-அந்தவழியை, அபாவ்ருணு - தெரியுமபடி செய்யும,

ஶ௦-ஸா—இதற்கு முன் மந்திரத்திற்சொன்ன பிரகாரம் கர்மத்தைச்செய்கிறவன் மரணகாலம்சமீபத்தில் வரும்போது பிரம்மஸ்வரூபத்தையடைவதற்கு வழியாகிய ஸூரியஸ்வரூபத்தை யாசிக்கிறான். ஓசூரியா உன்னுடைய மண்டலமத்யத்திலிருக்கிற பிரம்மஸ்வரூப்த்திற்கு மார்க்கமானது தேஜோமயமான பாத்திரத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. ஸத்தியஸ்வரூபியான உன்னுடைய உபாஸநத்தால் ஸத்தியவந்தனான எனக்கு அந்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை யடைவதற்குறியவழியைக்காட்டவேண்டுமென்று இந்த மந்தம் பிரார்த்திக்கிறது.

ரா-ஸா.—ஓ! சூரியனுடைய மத்யவர்த்தியானவனே-ஸத்யமான ஜீவாத்மாவினுடைய முகமாகியமனதானது, பொன்னுக்கு ஸமானமான பாத்திரத்தினால் மூ

டப்பட்டிருக்கிறது, ஆகையால் அந்த ஸத்யமான ஸ்வரூபத்தையுடைய பகவா
னைப் பார்க்கும்பொருட்டு அந்தவழியைக்காட்டும்.

கசு-மம். 𑌪𑍂𑌷𑌨𑍍𑌨𑍇𑌕𑌰𑍍𑌷𑍇𑌯𑌮𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌹𑌰𑌶𑍍𑌮𑍀𑌨𑍍
𑌸𑌮𑍂𑌹𑌤𑍇𑌜𑌃 । 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑍂𑌪𑌂𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌤𑌮𑌂𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿
𑌯𑍋𑌽𑌸𑌾𑌵𑌸𑍌𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃𑌸𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 ॥

౧౬. పూషన్నేకర్షేయమసూర్యప్రాజాపత్యవ్యూహరశ్మీన్సమూహతేజః।
యత్తేరూపంకల్యాణతమంతత్తేపశ్యామియోఽసావసౌపురుషస్సోఽహమస్మి॥

(ப்-ம்.) 𑌹𑍇𑌪𑍂𑌷𑌨𑍍 - ஜகத்தை யெல்லாமிரக்ஷிக்குந்தன்மையுள்ள
வனே, 𑌹𑍇𑌏𑌕𑌰𑍍𑌷𑍇 - தனக்குத்தானேயுண்டானவனே, 𑌹𑍇𑌯𑌮 - ஸர்
வத்தையும் ஶிக்ஷிக்கவல்லவனே 𑌹𑍇𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯 - கிரணங்களாலேஜலத்தை
க்கிரகிக்கும் தன்மையுள்ளவனே, 𑌹𑍇𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯 - பிரம்மனுக்கு சந்
தாநரூபமான ஓ சூரியனே, 𑌰𑌶𑍍𑌮𑍀𑌨𑍍 - கிரகணங்களை, 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌹 - போக்கடித்
துக்கொள், 𑌤𑍇𑌜𑌃 - தேஜஸ்ஸை, 𑌸𑌮𑍂𑌹 - ஸம்ஹரித்துக்கொள்,
𑌤𑍇 - உனக்கு, 𑌯𑌤𑍍 - எந்த 𑌰𑍂𑌪𑌂 - ரூபமானது, 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌤𑌮𑌂 - அதிக
சுபமானதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தரூபத்தை, 𑌤𑍇 - உன்னுடைய, (𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍 -
அநுக்கிரகத்தினல்,) 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 - பார்க்கிறேன், 𑌅𑌸𑍌 - இந்த சூரிய மண்
டலத்தில் வஸிக்கிறவன், 𑌯𑌃 - எவனே, 𑌅𑌸𑍌𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 - அப்பேர்ப்
பட்டயிந்த புருஷனனவன், 𑌅𑌹𑌂 - நானே, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿 - ஆகிறேன்.

ஶ௦-ஹா.—ஒய்சூரியனே உன்மண்டலத்திலிருக்கிற புருஷனுகவேயாகிறே
ன். உன் கிரணங்களெல்லாவற்றையும் அடக்கிக்கொண்டு உன் தேஜஸ்ஸை உபஸம்
ஹாரம் செய்துகொண்டால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற உன்னுடைய
அநுக்கிரகத்தினுலே மிகவும் சுபமான நிஜரூபத்தை நான்பார்க்கக்கடவேனென்று
இந்தமந்திரமானது சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—அடியார்களை யிரக்ஷிப்பவனே! இரண்டாவதில்லாதவனே ஸர்வ
ப்ராணிகளை யடக்கும் தன்மையுள்ளவனே! உலகத்தைப்படைக்கும் தன்மையுள்ள
வனே உன்னுடைய கிரணங்களை யடக்கிக்கொள் உன்னுடைய நிரதிசய போக்யமான
ரூபத்தைக்காண்கிறேன் கண்டால் உன்னைப்போலாவேன் அப்படி உன்னைப்போ
லானுல்நீயே நானுகிறேன்.

கஎ-மம். 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌨𑌿𑌲𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌥𑍇𑌦𑌂𑌭𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 ॥
𑌓𑌂𑌕𑍍𑌰𑌤𑍋𑌸𑍍𑌮𑌰𑌕𑍃𑌤𑌂𑌸𑍍𑌮𑌰𑌕𑍍𑌰𑌤𑍋𑌸𑍍𑌮𑌰𑌕𑍃𑌤𑌂𑌸𑍍𑌮𑌰 ॥

౧౭. వాయురనిలమమృతమథేదంభస్మాంతగ్ంశరీరం।
ఓంక్రతోస్మరకృతగ్స్మరక్రతోస్మరకృతగ్ంస్మర॥

(ப்-ம்.) 𑌅𑌥 - பிற்பாடு, 𑌇𑌦𑌂𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 - இந்த சரீரமானது, 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 -
பஸ்மத்தையே முடிவாகவுடையதாய், (𑌭𑌵𑌤𑍁 - ஆகக்கடவது,) 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 -
சரீரத்திலிருக்கிற பிராணனானது, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - நாசமில்லாத, 𑌅𑌨𑌿𑌲𑌂 - ஸூக்ஷ்ம
பிராணனை, (𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 - அடையக்கடவது.) 𑌹𑍇𑌕𑍍𑌰𑌤𑍋 - ஓ
சங்கற்ப பரமாத்துமாவே, 𑌓𑌂 - ஓ மென்கிறதை, 𑌸𑍍𑌮𑌰 - ஸ்ரமணை பண்ணு,
(𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇 - முன்னே.) 𑌕𑍃𑌤𑌂 - சொன்னபடி, 𑌸𑍍𑌮𑌰 - ஸ்மரணை பண்ணு,

ஹெக்ரதோ - ஓய் ஸங்கல்பரூப பரமபுருஷா, ஓம் - ஓமென்று, ஸ்மர - ஸ்மரணை பண்ணு, (ஸ்தாவத்யஷ்டிஃ - இதுபரியந்தம், க்ருதம் - முன்னே,) க்ருதம் - சொல்லப்பட்டதுபோல், ஸ்மர - ஸ்மரணை பண்ணு.

ஸம்-ஹா,—முன் சொல்லப்பட்டகர்மத்தை யாசரித்துக்கொண்டு மரணத்தை யடையுமாத்மாவினுடைய தேகத்தைவிட்டு பிராணவாயு சூக்ஷமாத்மாவான வாயுவையடைவதற்கும் இந்தச்சரீரத்தை பஸ்மமாய்ப்பண்ணுவதற்கும் ஓமென்று பரமாத்மாவைஸ்மரணைசெய்ய வேண்டுமென்று இந்தமந்திரம்சொல்லுகிறது பரமாத்மாவே தானுகையால், பரமாத்மாவே நீ ஸ்மரணம்பண்ணென்று சொல்லப்பட்டது.

· ஸா-ஹா.—சரீரேந்திரியங்களைக்காட்டிலும் வேறான தன்னுத்மாவை முதலில் பரிசுத்தம் செய்துகொண்டு விசுத்தமானரூபத்தை பிரமத்தினிடத்தில் வைக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிருன். வாயுபோல் சஞ்சரிக்கிற அணுவானஜீவனுனது இந்த கர்ம சரீரம் பஸ்மமாய்ப் போனபிறகு அசரீரமாய் நிரஞ்சனமாய் நிர்விகல்பமாய் இருக்கும் பிரம்மஸ்வரூபத்தை யடைவதற்குஓங்காரரூபியான பிரம்மத்தை ஸ்மரணைபண்ணுகிறேன் பிரம்மமே நீயென்னை ஸ்மரிக்கவேண்டும். அஹம்ஸ ஸாக்ஷிகம் நயாமி அஸாக்ஷிகம் - என்று இந்த மந்திரம்சொல்கிறது.

கஅ-ஈ. அக்நே நய ஸுபதா ராயே அஸ்மாந்விஶ்வாநி தேவ வயுநாநி வித்வாந் யுயோத்யஸ்மஜ்ஜுஹுராணமேநோ பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம॥

౧౮. అగ్నే నయ సుపథా రాయే అస్మాన్విశ్వాని దేవ వయునాని విద్వాన్ ।
యుయోధ్యస్మజ్జుహురాణమేనో భూయిష్ఠాం తే నమ ఉక్తిం విధేమ॥

(ப-ம்) ஹே அக்நே - அக்நிசப்தவாச்யனுன ஓ பகவானே, அஸ்மாந் - எங்களை, ராயே - சமபத்தின்பொருட்டு, ஸுபதா - நல்வழியால் நய - அழைத்துக்கொண்டுபோம், ஹே தேவ - ஓய் பிரகாசஸ்வரூப, விஶ்வாநி - ஸமஸ்தமான, வயுநாநி - கர்மங்களை, வித்வாந் - தெரிந்துகொண்டு, அஸ்மத் - என்னிடத்திலிருந்து, ஜுஹுராணம் - குடிலமான, ஏந: - பாபத்தை, யுயோதி - போக்கடியும், தே - உனக்கு, பூயிஷ்டாம் - அதிகமான, நம உக்திம் - தோத்திரங்களை, விதேம - செய்கிறோம.

ஸம்-ஹா.—இப்பிரகாரம் ஸர்வகர்ம ஸங்யாச பூர்வஜ்ஞானத்தில் சக்தி இல்லாதவன்கர்மஞ்செய்து தேகத்தைவிட்டு மரணத்தையடைகிறஸமயத்தில் ஓஸ்வாமி ஸமஸ்தகர்மத்தையும் தெரிந்துக்கொண்டு என்னுடைய குடிலமான பாபத்தைப்போக்கடிப்பதற்கும் கர்மத்தினுலடையப்பட்ட தக்ஷிணயநமார்க்கத்தைவிட்டு ஜ்ஞானமார்க்கத்தினுலடையப்பட்ட உத்தராயணமார்க்கத்தை யடைவதற்கும் உன்பொருட்டுநமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

ஸா - ஹா —ஓ அக்நியில் அந்தராத்மாயாய் வஸிப்பவனே ! ஓ ஸர்வபிராணிகளால் உபாஸிக்கத் தக்கவனே ! சதுர்வித புருஷார்த்தங்களை யறிந்த உன்னையடைவதற்கு பிரதிபந்தகமான குடிலமான பாபத்தை யென்னிடத்தி லிருந்து போக்கடிக்கவேண்டியது. என்னை அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினுல் உன் சமீபத்தை அடைவிக்கவேண்டும். சிதசிதீச்வர தத்வங்களையறிந்தநாங்கள் மறுபடியும் ஜநநமில்லாமலிருக்கும்பொருட்டு உன்னை வணங்குகிறோமென்று இந்தமந்திரம்சொல்லுகிறது

ஓம் ஈஶாவாஸ்யோபநிஷத் ஸமாப்தா.

கேநோபநிஷத் ப்ராரம்பம்:

ப்ரதம: கண்ட:

௧ - ௐ. கேநேஷிதம் பததி ப்ரேஷிதம் மந: கேந ப்ராண: ப்ரதம: ப்ரைதி யுக்த: | கேநேஷிதாம் வாசமிமாம் வதந்தி சக்ஷு: ஶ்ரோத்ரம் க உ தேவோ யுநக்தி ||

౧. కేనేషితంపతతి ప్రేషితంమనః కేన ప్రాణః ప్రథమః ప్రైతియుక్తః।
కేనేషితాంవాచమిమాంవదంతిచక్షుశ్శ్రోత్రంకఉదేవోయునక్తి॥

(ப-ம்.) மந:-நெஞ்சும், கேந-யாராலே, ப்ரேஷிதம்ஸத் - பிரேரேபிக்கப்பட்டதனால், இஷிதம் - இஷ்டத்தைக்குறித்து, பததி - விழுகிறது, ப்ரதம:-முதலில், ப்ராண: - பிராணமானது, கேந - யாராலே, யுக்தஸ்ஸந் - பிரேரேபிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு, (ஸ்வவ்யாபாரம் ப்ரதி - தன்காரியத்தைக்குறித்து.) ப்ரைதி-அடைகிறது, லௌகிகா: - லோகத்திலிருக்கப்பட்ட ஜனங்கள், கேந-யாராலே, இஷிதாம் - பிரேரேபிக்கப்பட்ட, இமாம் - இந்தசப்தலக்ஷணமான, வாசம் - வாக்கை, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், சக்ஷு: - கண்ணையும், ஶ்ரோத்ரம் - செவியையும் க உ தேவ - எவர், (ஸ்வஸ்வவிஷயே - அந்தந்தவிஷயத்தில்.) யுநக்தி - பிரேரேபிக்கிறார்.

ஸம்-ஹா.—இந்த உபநிஷத்தில் விரக்தியுள்ளவனுக்கு ப்ரம்மஞானம் - ஶிஷ்யாசார்யருடைய ப்ரச்நோத்தரமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சிஷ்யன் ஆசானிடத்தில் ப்ரஶ்நம்பண்ணுகிறான். மனதானதுயாராலே பிரேரேபிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு இஷ்டமானபொருளைவிரும்புகிறது. பிராணவாயுவானது யாரோடு கூடிக்கொண்டு தன்வியாபாரத்தை நடத்துகிறது. உலகத்துஜனங்கள் யாராலே பிரேரேபிக்கப்பட்டு இந்த சப்தலக்ஷணமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறார்கள். ஐம்புலன்களும் யாராலெ தத்தம் வேலையைச்செய்கின்றன.

பா-ஸ.—மனதானது யாராலே ஏவப்பட்டு ப்ரவர்த்திக்கிறது. வாயுவானது யாரோடுசேர்ந்து வீசுகிறது. யாராலே பிரேரேபிக்கப்பட்ட ஶப்த ரூபமானவார்த்தயை உலகம்சொல்லுகிறது. செவி கண் முதலிய வைம்புலனும் யாராலே தன் தன்வேலையைச்செய்கிறது.

௨ - ௐ. ஶ்ரோத்ரஸ்ய ஶ்ரோத்ரம் மநஸோ மநோ யத்வாசோ ஹ வாசம் ஸ உ ப்ராணஸ்ய ப்ராண: | சக்ஷுஷஶ்சக்ஷுரதிமுச்ய தீரா: ப்ரேத்யாஸ்மால்லோகாதம்ருதா பவந்தி ||

౨. శ్రోత్రస్య శ్రోత్రం మనసో మనో యద్వాచో హ వాచం స ఉ ప్రాణస్య ప్రాణః।
చక్షుషశ్చక్షురతిముచ్య ధీరాః ప్రేత్యాస్మాల్లోకాదమృతా భవంతి॥

(ப-ம்.) யத்- எந்தவஸ்து, ஶ்ரோத்ரஸ்ய-சப்தத்தைமேட்பதற்குக்காரணமான துகாதுக்கு, ஶ்ரோத்ரம்-ச்ரோத்திரேந்திரியமோ, யத்-எந்தவஸ்து, மநஸ:-மநநம்செய்வதற்குக் காரணமான மனத்திற்கும், மந:-மன இந்திரியமோ, யத் எந்தவஸ்து, வாச:-வார்த்தை சொல்வதற்குக் காரணமானவாக்குக்கும், வாசம்ஹ வாக்குமோ, (ய:-எந்தவஸ்து,) ப்ராணஸ்ய-பிராணத்துக்கு, ப்ராண:-பிராணனுமோ, யத்-எந்தவஸ்து, சக்ஷுஷ:-ரூபத்தை கிரகிஸ்க்கிறதற்குச்சாதனமானகண்ணுக்கு, சக்ஷு:-கண்ணுமோ, ஸஉ-அதேவஸ்துவை, தீரா: - ஜ்ஞானிகள், ஜ்ஞாத்வா - தெரிந்துக்கொண்டு, ஶ்ரோத்ராதிகம் - செவிமுதலானதை,) அதிமுச்ய-விட்டு, அஸ்மாத் - இந்தலோகத்தினின்று, ப்ரேத்ய - மரணத்தை யடைந்து, அம்ருதா: - மரணமில்லாமல், பவந்தி - ஆகிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—ஓய் சிஷ்ய மனதுமுதல் ஸமஸ்தமானதும் அப்போதைக்கப்போது காரியத்தில் பிரவர்திக்கிறதற்கு அந்தபிரம்மமேகாரணம். ஆகையால் இப்படி தெரிந்துக்கொள்தேவமரணகாலத்துக்குப்பின்மோக்ஷத் தையடையஸாதனமானது.

தா-ஹா.—ஶப்தங்களையறிவதற்குச் ஶ்ரோத்திரியத்தைக் கேட்கச்செய்கிறவர் அந்தபரமாத்மா. நேத்திரேந்திரியங்களைப் பார்க்கச்செய்வது அந்தபரம்புருஷன் வசநேந்திரியங்களை யொலிக்கச்செய்வது அந்தபகவான். பிராணனை ஸஞ்சரிக்கச் செய்வதும் அந்தபரமாத்மாவென்று எந்த ஞானிகள் நினைத்துக்கொண்டு மரணத்தையடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்தபூமியைவிட்டு மறுபிறவி இல்லாதலோகமாகிய பரமபதத்தையடைந்து பிரம்மஸாரூபத்தை யடைகிறார்கள்

௩ - மூ. ந தத்ர சக்ஷுர்கச்சதி ந வாக்கச்சதி நோ மந:।
ந வித்மோ ந விஜாநீமோ யதைதத நுஶிஷ்யாத்॥

3. న తత్ర చక్షుర్గచ్ఛతి న వాగ్గచ్ఛతి నో మనః। న విద్మో న విజానీమో యథైతదనుశిష్యాత్ ॥

(ப-ம்.) தத்ர - அந்தப்ரம்மத்தினிடத்தில், சக்ஷு: - கண்ணானது ந கச்சதி - போகிறதில்லை, வாக் - வாக்கானது, ந கச்சதி-அடைகிறதில்லை, மந:, மனதானது, நோ கச்சதி-அடைகிறதில்லை, அத:-ஆகையால், தத்-அந்தபிரம்மத்தை,) ந வித்ம: அறியவில்லை, ஏதத் - இந்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை, யதா - எந்தப்பிரகாரம், அநுஶிஷ்யாத்- சிஷனுக்கு உபதேசிக்கிறானோ, ததா-அந்தப்பிரகாரம், ந விஜாநீம:-தெரிந்துக்கொள்ளவில்லை.

ஸம்-ஹா.—ஶிஷ்யா இந்தபிரம்மம்கண்ணாலே பார்க்கிறதற்கு வாயினால் சொல்வதற்கும் மனதினால் நினைப்பதற்கும் சக்கியமல்லாதது. ஆனாலும் ஶிஷ்யனுக்குஎவ்விதமாயுபதேஶிக்கப்படுமோ அந்தப்பிரகாரம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது

தா-ஹா.—ஆத்ம விஷயத்தில் எந்த கண்ணானது பிரவத்திக்கிறதில்லையோ அந்தகண் அந்தராத்ம பூதபரமாத்மாவை பார்கிறதில்லை. எந்தவாக்கானது ஆத்ம விஷயத்தில் பிரவேசிக்கவில்லையோ அதுஅந்த பரமாத்துமாவினுடைய ப்ரபாவத்

தைச்சொல்ல சக்தி இல்லாதது மனதினாலு மறியப்படாதது பாஹ்யேந்திரியங்களாது மறிவதற்கு அசக்கியமென்று சிஷ்யனுக்குபதேசித்ததா யிந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

ச - ரூ. அந்யதேவ தத்விதிதாதயோ அவிதிதாததி |
இதிசுச்ரும பூர்வேஷாம்யே நஸ்தத்வ்யாசசக்ஷிரே ||

4, అన్యదేవతద్విదితాదథో అవిదితాదధి। ఇతిశుశ్రుమ పూర్వేషాంయేనస్తద్వ్యాచచక్షిరే॥

(ப-ம்.) யே-எவர்கள், தத்-அந்தபிரம்மஸ்வரூபத்தை, நஃ - நமக்கு, வ்யாசசக்ஷிரே-சொன்னாரோ, (தேஷாம்-அந்த,) பூர்வேஷாம்-பெரியவர்களுடைய, வசநம் — வார்த்தையை, தத் - அந்தப்பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை, விதிதாத் - லோசனகோசரமான பிரபஞ்சஸமுதாயத்தைக் காட்டிலும், அதஃ-கீழே, அவிதிதாத்-தெரியப்படாதபிரபஞ்ச காரணத்துக்குக்காரணமான அவ்யாக்ருதத்தைக்காட்டிலும், அதி-மேலே, அந்யதேவ - இதரமானதாகவே, பவதி-ஆகிறது,இதி-இந்தப்பிப்காரம், சுச்ரும-கேட்டோம்.

ஸ0-ஹ.—ஓ ஸிஷ்யா பரபிரம்மமானது சக்ஷுராதி இந்திரியங்களாலே பார்க்கத்தக்க பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் சக்ஷுராதிகளாலே அறியப்படாத அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும் இதரமென ஆசுபதேச பரம்பரையாலே தெரிந்துகொள்ளத் தக்கதென்று எனக்கு ஆசாரியர் உபதேசித்தார்.

ரா-ஹா.—எந்த பூர்வாசாரியர்கள் நமக்கு பரபிரம்ம ஸ்வரூபத்தை உபதேசம் பண்ணினார்களோ அந்த பூர்வசாரியர்கள் அந்தபிரம்மத்தைத் தாங்கள்கண்டு தாங்கள் கண்டபிரகாரம் எங்களுக்குபதேசம் பண்ணினதை நாங்கள்கேட்டோம்.

ரு-ரூ. யத்வாசாநப்யுதிதம் யேந வாகப்யுத்யதே|
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே||

5. యద్వాచానభ్యుదితం యేన వాగభ్యుద్యతే। తదేవ బ్రహ్మత్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப-ம்.) வாசம்-வாக்கினால்,யத்-எந்தபிரம்மமானது,அநப்யுதிதம்-பிரகாசிப்பிக்கப்படாதோ,யேந-எந்தபிரம்மஸ்வரூபத்தினால், வாக்-வாக்கானது, அப்யுத்யதே - பிரகாசிப்பிக்கப்படுகிறதே, ததேவ - அதுவே, த்வம்-நீ ப்ரஹ்ம-பிரம்மஸ்வரூபமாக, வித்தி-அறிந்துக்கொள், யத்-எந்த, இதம்-இந்த ஈச்வராதிகம்-ஈச்வரன் முதலானதை, உபாஸதே-உபாஸிக்கிறார்களோ தத்-அதை. ப்ரஹ்ம-பிரம்மமாய், ந-எண்ணாதே.

ஸ0-ஹா.—ஓய் ஸிஷ்யாஜ்ஞமானது பிந்நரூபமானது உபாதியோடே கூடின அநாத்ம ஸ்வரூபமாக எந்த ஈசுவராதிவஸ்துவை யுபாஸிக்கிறதோ அது பிரும்மமென்று வாக்குமுதலான இந்திரியங்களை பிரகாசமாய் பண்ணப்பட்டதே பிரும்மமெனறியவேண்டும்.

ரா-ஹா.—எந்த பிரம்மமானது வாக்கினால் பிரகாசிப்பிக்கப் படமாட்டாது எந்த பிரம்மத்தினால் வாக்கானது பிரகாசிக்கிறதோ அதுவே பிரும்மமென்று அறிந்துக்கொள். எதை ஜநமானது இதென்று உபாஸிக்கிறதோ அந்தபிரபஞ்சமானது பரபிரம்மமாகமாட்டாது.

௬-ஶ்ரு. 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌨 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌮𑌤𑌮𑍍।
𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇॥

౬. యన్మనసా న మనుతే యేనాహుర్మనో మతమ్।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப்-ம்.) மநஸா-மனதினால், யத்-எந்த பிரம்மஸ்வரூபமானது, நமநுதெ - சிந்திப்பதற்கசக்யமோ, (ப்ரஹ்மவிதஃ - ப்ரம்மஜ்ஞாநிகள்) யெந - எந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தினால், மநஃ-மனதானது, மதம் - அறியப்பட்டதென்று, ஆஹுஃ-சொல்லுகிறார்களோ, ததெவ - அதையே, த்வம் - நீ, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மஸ்வரூபமாய், வித்தி-அறி, யத்-எந்த, இதம் - இந்தஈச்வரஸ்வரூபத்தை, உபாஸதெ - உபாஸிக்கிறார்களோ, இதம்-இது, ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மமாய்,) ந-ஆகமாட்டாது.

ஸம்-ஹா.—ஓய் சிஷ்யா! ஜநங்களெந்த ஈச்வரஸ்ரூபர் முதலானதை யுபாஸிக்கிறனரோ அது ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகமாட்டாது; எந்த ஸ்ரூபத்தினால் மனதானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதுவேப்ரம்ம ஸ்வரூப மென்று அறிந்துக்கொள்,

ரா-ஹா.—எந்த ப்ரம்மமானது மனதினாலறிவதற்கசக்யமோ; எந்த ப்ரம்மத்தினால் மனதானது அறியப்பட்டதாய் சொல்லுகிறார்களோ; அதுவே ப்ரம்மமென்று நீ அறிந்துக்கொள்.

௭ - ஶ்ரு. 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑍇𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿।
𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇॥

౭. యచ్చక్షుషా న పశ్యతి యేన చక్షూంషి పశ్యతి।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப-ம்) (லோகஃ-ஜநமானது) சக்ஷுஷா-கண்ணால், யத் - எந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, நபஶ்யதி - பார்க்கவில்லையோ, (லோகஃ - ஜநமானது) யெந-எந்த அந்தக்கரணத்தோடு கூடிக்கொண்டு இருக்கிறப்ரம்மத்தினால் சக்ஷூம்ஷி-கண்களை, பஶ்யதி-பார்க்கிறதோ, ததெவ-அதையே, த்வம்-நீ ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மமென்று, வித்தி-அறிந்துக்கொள், (ஜநாஃ-ஜனங்கள்) யத் எந்த, இதம்-இந்தபிந்நரூபமாய் அநாத்மாவான ஈச்வரனை, உபாஸதெ - உபாஸிக்கிறார்களோ, இதம்- இது, ந-ப்ரம்மமாகமாட்டாது.

ஸம்-ஹா,—ஓய் சிஷ்யா ஜனங்கள்,பிந்நரூபமாக உபாஸிக்கிற ஈச்வரன் முதலானதுப்ரம்மமாகமாட்டாது. ஜனங்கள்கண்களாலே பார்க்கப்பட்டதை, அந்தக்கரணத்தோடுகூடிக் கொண்டிருக்கிறஎந்த ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தினால் நேத்திரவியாபாரங்களைக்கொண்டு பார்க்கிறார்களோ அதையேநீ பிரம்ம ஸ்வரூபமென்றறிந்துக்கொள்.

ரா-ஹா.—எந்த பரப்ரம்மத்தை சக்ஷுரிந்த்ரிய மானது பார்க்கவில்லையொ எந்தப்ரம்மத்தினால் சக்ஷுரிந்திரியம் ப்ரகாசிக்கிறதோ அதுவே ப்ரம்மமென்று நீ அறிந்துக்கொள்ளென்று இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

௮ ஶ்ரு. 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌨 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌯𑍇𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑍍॥
𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇॥

౮. యచ్ఛ్రోత్రేణ న శృణోతి యేన శ్రోత్రమిదం శ్రుతమ్।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப-ம்.) (லொகஃ-ஜனமானது) ஶ்ரோத்ரேண-காதினால், யத்-எந்த, ப்ரம்மஸ்ரூபத்தை, நஶ்ருணோதி-கேட்கவில்லையோ, யேந-எந்த அந்தக்கரணத்தோடேகூடின ப்ரம்மத்தினால், இதம்-இந்த, ஶ்ரோத்ரம்-ஶ்ரவணவிஷயமான ஶப்தமானது, ஶ்ருதம்-கேட்கப்படுகிறதோ, ததேவ-அதையே, த்வம்-நீ, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று, வித்தி-அறி, (ஜநாஃ-ஜனங்கள்) யத்-எந்த, இதம்-இந்த அனாத்மாவான ஈஶ்வரன்முதலானதை, உபாஸதே-உபாஸிக்கிறார்களோ, இதம்-இது, ப்ரஹ்ம-பரப்ப்ரம்மமாய், ந-ஆகமாட்டாது.

ஸம-ஹா.—ஓய் சிஷ்யா ஜனங்கள் உபாஸிக்கிற ஈச்வரன்முதலானது ப்ரம்மஸ்வரூபமாகமாட்டாது. காதினால் எந்த ஸ்வரூபமானது அறியப்படமாட்டாதோ எந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தினால் காதுக்குவிஷயமான ஸப்தமானதறியப்பட்டதோ அதுவே ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று அறிந்துக்கொள்.

ரா-ஹா.—எந்தபர ப்ரம்மமானது காதினால்கேட்கப் படவில்லையோ எந்தபர ப்ரம்மத்தினால் செவியின் ஶப்தமானது கேட்கப்படுகிறதோ அதுவே ப்ரம்மமாயறிந்துகொள்.

கூ-ரீ. யத்ப்ராணேந ந ப்ராணிதி யேந ப்ராணஃ ப்ரணீயதே।
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே॥

౯. యత్ప్రాణేన న ప్రాణితి యేన ప్రాణః ప్రణీయతే।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப-ம்.) ப்ராணேந-நாஸாபுடமத்யத்திலிருக்கப்பட்டபிராணவாயுவினால், யத் - எந்தப்ரமமஸ்வரூபமானது, நப்ராணிதி - பிராணவியாபாரமுடையதன்றே: யேந-எந்தப்ரமமஸ்வரூபத்தினால், ப்ராணஃ - ப்ராணவாயுவானது, ப்ரணீயதே - பிராணவியாபாரத்தைச் செய்விக்கப்படுகிறதோ, ததேவ-அதையே, த்வம்-நீ, ப்ரஹ்ம-பிரம்மஸ்வரூபமென்று, வித்தி-தெரிந்துக்கொள், நேதம்யதிதமுபாஸதே - என்கிறவாக்யத்திற்குஇரண்டிடத்தில் பொருள் சொல்லப்பட்டது அதுபோல் இங்குமறிந்துகொள்க.

ஸம-ஹா.—ஓய் சிஷ்யா ஜநங்களாலுபாஸிக்கப்பட்ட ஈச்வரன் முதலானது பரப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகமாட்டாது. பிராணவாயுவினால் எந்த பிரம்ம ஸ்வரூபமானது ப்ராண வியாபாரத்தைச் செய்யவில்லையோ எந்த ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தினால் ப்ராண வியாபாரமானது செய்விக்கபடுகிறதோ அதுவே ப்ரம்மமென்று அறியத்தக்கது.

ரா-ஹா. —எந்த ப்ரப்மமானது ப்ராணவாயுவினால் விஷயமா யாகமாட்டாதோ எந்த பர ப்ரம்மத்தினால் ப்ராணவாயுவானது ப்ரகாசிப்பிக்கப் படுகிறதோ அதுவே பிரம்மமென்று சிஷ்யனே நீ அறிந்துக்ககாள்.

ப்ரதமகண்டஃ.

———

த்விதீயகண்டவ்யாக்யாநம்.

க. உ௰. யதி மந்யஸே ஸுவேதேதி தப்ரமேவாபி நூநம் த்வம் வேத்த ப்ரஹ்மணோ ரூபம் । யதஸ்ய த்வம் யதஸ்ய தேவேஷ்வத நு மீமாம்ஸ்யமேவ தே மந்யே விதிதம்॥

౧. యదిమన్యసే సువేదేతి దభ్రమేవాపి నూనం త్వం వేత్థ బ్రహ్మణో రూపం। యదస్య త్వం యదస్య దేవేష్వథ ను మీమాంస్యమేవ తే మన్యే విదితం॥

(ப.) ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, ஸுவேத இதி - செவ்வையாய் தெரிந்துகொண்டேனென்று, த்வம் - நீ, மந்யஸே யதி - நினைக்கும் பக்ஷத்தில், (ததா-ந - அப்படி எண்ணாதே) ஏனெனில், த்வம்-நீ, (இஹ-இவ்விடத்தில்), அஸ்ய - இந்தப்ரம்மத்தினுடைய, யத் - ரூபம் - எந்த ஸ்வரூபத்தை, வேத்த - தெரிந்துகொண்டாயோ, தத் - அதுவும், தேவேஷு - தேவதைகளிடத்தில், அஸ்ய - இந்தப்ரம்மத்தினுடைய, யத்-ரூபம் - எந்தஸ்வரூபத்தை, வேத்த - தெரிந்துகொண்டாயோ; ததபி அதுவும், தப்ரமேவ - அல்பமானதேயாகும், நூநம் - திண்ணம். ஆகநீயறிந்த விரண்டுரூபமும் அற்பமாயிருந்தால் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை நன்கறிந்தேனென்று நீ எண்ணுவது கூடாதென்றாயிற்று. அத: - ஆகையால், தே - உனக்கு தத் ரூபம் - அந்த, ப்ரம்மஸ்வரூபமானது, மீமாம்ஸ்யமேவ - விசாரித்து அறிந்துக்கொள்ளத்தக்கதே. இப்படி ஆசாரியன்சொன்னதைக கேட்டு சிஷ்யன் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி நன்குயோசித்து தெரிந்துகொண்டு ஆசாரியனைநோக்கிச் சொல்லுகிறான், மந்யே விதிதம் விதிதம் - அறியப்பட்டதாகவே, மந்யே - எண்ணுகிறேன்.

பத-ஸா,—ஓய் சிஷ்யா நீ, பிரம்மஸ்வரூபத்தை இவ்விடத்தில் தேவாலயத்திலாவது தேவதைகளிடத்திலாவது தெரிந்துக்கொண்டேனென்று நினைக்கிறாயொ அப்படியாகில் அது அற்பமானது. ஆதலால உனக்கு அந்த பிரம்மஸ்வரூபம் விசாரிக்கத்தக்கதென்று ஆசாரியர்சொல்லவே சிஷ்யன்கேட்டு ஏகாந்தத்தில் உட்கார்ந்துக்கொண்டு குருவினால் சொல்லப்பட்ட வேதார்த்தத்தை யுக்தியால் விசாரித்து ஸ்வாநுபவத்தில் நிர்த்தாரணம்செய்துக்கொண்டு ஸமீபத்திற்குவந்து நான் அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபம் தெரியும்படியாகவே எண்ணுகிறேனென்று சொன்னான்.

ரா-ஸா.—இந்த மந்திரமானது சிஷ்யனைக்குறித்து ஆசாரியன் சொல்வது நீ ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை அறிந்ததாய் நினைப்பாயேயானால் அதுநிச்சயமாய் அல்பம்தான். அந்த ப்ரம்மததினுடைய இந்த லோகத்திலிருக்கிற ராமகிருஷ்ணாதிகளுடைய ரூபத்தை அறிந்தேனென்று நீ நினைத்தபோதிலும் அதுவும் அல்பம்தான். ப்ரம்மருத்ராதிகளிடத்தில் அந்த பிரம்ம மிருக்கிறதென்று நினைப்பாயேயானால் அதுவும் அல்பம்தான். ஆகையால் எல்லாம் பிரம்மஸ்வரூபமென்று நினைக்கவேண்டும். ஓய்சிஷ்யா விபவ வியூஹாதிகளைக்காட்டிலும் மேலான பரப்ரம்ம ஸ்வரூபமானது உன்னால் செவ்வையாயறியத்தக்கது. அதற்குமேல் சிஷ்யன் சொல்வதாவது;

ஆசாரியரே நீங்கள் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யுபதேசிப்பதர்க்கு முன்னே அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபமானது அறியப்படவில்லை. இப்பொழுது என்னால் அரியப்பட்டதென்று நினைக்கிறேன்.

௨ - மூ. நாஹம் மந்யே ஸுவேதேதி நோ ந வேதேதி வேத ச।
யோ நஸ்தத்வேத தத்வேத நோ ந வேதேதி வேத ச॥

౨. నాహం మన్యే సువేదేతి నో న వేదేతి వేద చ।
యో నస్తద్వేద తద్వేద నో న వేదేతి వేద చ॥

(ப-ம்) அஹம் - நான், தத் - அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, ஸுவேதேதி - நன்றாய்தெரிந்துக் கொண்டேனென்று, ந மந்யே - நினைக்கவில்லை, (அஹம்-நான்), தத்-அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, ந வேதேதி - தெரிந்துக் கொள்ளவில்லை என்றும். நோ மந்யே - நினைக்கவில்லை, வேதேதி ச-தெரிந்துக்கொண்டேனென்றும், மந்யே-எண்ணுகிறேன் ' யஃ-எவன், நஃ - நமக்குள், தத் - அந்த நோ ந வேதேதி வேத ச - நோநவேதேதி வெதச, என்கிற இந்தவாக்கியத்தினுடைய அர்த்தத்தை, வேத - தெரிந்துக்கொண்டானோ, (ஸஃ - அவன்) தத்-அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, வேத-தெரிந்துக் கொள்ளுகிறான்.

ஸம்-ஹா.—ஒய் ஸ்வாமி நான் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக் கொண்டேனென்று நினைக்கிறேன். நானந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை செவ்வையாய்தெரிந்துக்கொள்ளவில்லையென்று நினைக்கிறேன். நன்றாய் தெரிந்துக்கொண்டேனென்கிற ஜ்ஞானமானது விபரீதம். ஆனாலும், வெளியில் இந்திரியங்களாலே தெரிந்துக்கொள்ளத்தக்கினதெல்லாம் நாசத்தையடைவதினால் ஸம்சயவிபரீத ரூபமான வலைகளின் ஜ்ஞாநத்தைவிட்டு ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டேன். இந்தபிரகாரம் நான் ப்ரம்ம ஸ்வரூபதனை தெரிந்துக்கொண்டேனென்று நினைக்கிறேன். தெரிந்துக் கொள்ளவில்லையென்றும் நினைக்கிறேன். நான் சொன்னவாக்கியார்தத்தை ஸப்ரம்மசாரிகளில் எவன் அறிகிறானோ அவன் அந்தபிரம்ம ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டவனென்று சிஷ்யன் சொன்னான்.

பா-ஹா.—நான் அந்தப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை செவ்வையாயறிந்தேனென்று நினைக்கவில்லை அறியவில்லையென்றும் நினைக்கவில்லை ஆனல் பிரம்ம ஜ்ஞானிகளுடைய மத்யத்தில்இவன்பிரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவன் இவன் அறியாதவனென்று எவன் தத்துவத்தை யறிந்தானோ அவனே பிரம்மத்தையறிந்தவன்.

௩. மூ. யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத ஸஃ।
அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம்॥

3. యస్యామతం తస్య మతం మతం యస్య న వేద సః
అవిజ్ఞాతం విజానతాం విజ్ఞాతమవిజానతామ్॥

(ப-ம்.) யஸ்ய - எந்தபிரமமவேத்தாவுக்கு, (ப்ரஹ்ம - பிரம்மஸ்வரூபமானது) அமதம் - தெரியவில்லையென்கிற அபிப்பிராயமோ, தஸ்ய-அந்தபிரம்ம வெத்தாவுக்கு; மதம் - பிரம்மம்தெரிந்தது - அவனால் ப்ரம்மமறியப்பட்டதென்கை. யஸ்ய — எவனுக்கு (ப்ரஹ்ம - பிரம்மஸ்வரூப

மானது) மதம் - அறியப்பட்டதென்கிற அபிப்ராயமோ, ஸ: - அவன், ப்ரஹ்ம - பிரம்மஸ்வரூபத்தை, நவேத - அறியவில்லை. ஏனெனில், ப்ரஹ்ம- பிரம்மஸ்வரூபமானது, விஜாநதாம்-தெரிந்தவர்களுக்கு, அவிஜ்ஞாதம்-அறியப்படாது; அவிஜாநதாம் - அறியப்படமாட்டாதென்கிற ஜ்ஞானமானது எவர்களுக்கு இருக்கிறதோ, (தை: - அவர்கள்,) விஜ்ஞாதம் - செவ்வையாயறியப்பட்டதாயாகிறது.

ஸ௦-ஹா.—எவனுக்கு, புத்திமுதலானதுகளாலே யறியத்தகாதது பிரம்ம ஸ்வரூபமென்கிற நிச்சயமோ; அவனுக்கு தெரிந்தது ப்ரம்மமென்று நிச்சயம்.

ரா-ஹா.—எவனுக்கு பிரம்மஸ்வரூபமானது அறிவதற்குக்கூடாதது என்கிற அபிப்பிராயமோ அவனால்தான் பிரம்மமறியப்பட்டது, எவனுக்கு பிரம்மமானது அறியத்தகதென்கிற அபிப்ராயமோ அவனால் பிரம்மமானது அறியப்படமாட்டாது.

ம. ௪௫. ப்ரதிபோதவிதிதம் மதமம்ருதத்வம் ஹிவிந்ததே|
ஆத்மநாவிந்ததேவீர்யம் வித்யயாவிந்ததேஅம்ருதம்॥

౪. ప్రతిబోధవిదితంమతమమృతత్వంహివిందతే।
ఆత్మనావిందతేవీర్యం విద్యయావిందతేమృతమ్॥

(ப-ம்.) ஹி - எந்தகாரணத்தினால், (மதிமத: - புத்திமானுக்கு,) ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மஸ்வரூபமானது, ப்ரதிபோதவிதிதம் - ஜ்ஞானங்தோறும் கோசரிக்கிறதாயாகிறதோ அதாவது ஒவ்வொருஸாக்ஷி சைதந்யத்திலும் தோற்றுகிறதோ, தத் - அந்தகாரணத்தால், மதம் - தெரியப்பட்டதாய், (பவதி - ஆகிறது) அப்படியறியப்பட்டால், அம்ருதத்வம் - மோக்ஷத்தை விந்ததே - அடைகிறான்,-அதெப்படியெனில், ஆத்மநா-ஆத்மாவினால், வீர்யம் - ஸாமர்த்யத்தை, விந்ததே - அடைகிறான், வித்யயா-ஜ்ஞானத்தால், அம்ருதம் - மோக்ஷத்தை, விந்ததே - அடைகிறான்.

ஸ௦-ஹா.—முன்னால் சொல்லப்பட்ட ஸ்ருதியினுடைய தாத்பர்யத்தினால் பிரம்ம ஸ்வரூபம்தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கும் தெரியாதவனுக்கும் பேதமானது இங்கே ஏர்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பிரமமவேத்தாவுக்கு எப்பொழுது இரண்டும் அதாவது ஜீவனும் பரமாத்மாவும் ஒன்றாய் தெரிகிறதோ; அப்பொழுதுதான் பிரம்மத்தை யறிந்தவனென்று அறியவேண்டியது. பிரம்மஜ்ஞானிக்கி தன்கண்ணுக்கு தோன்றினவையெல்லாம் எப்பொழுது பேதமில்லாமல் ஒரேரூபமாய் தோன்றுகிறதோ அப்பொழுதுதான் மோக்ஷப்ராப்திரூபமான ஸாமர்த்யத்தை யடைந்து, ஆத்மஜ்ஞானத்தினால் மோக்ஷத்தை, அடைகிறனென்று இந்தமந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரஹ்ம என்கிறச்ருதியின்படி ஸத்யஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாய் அநந்தமான பரம்மத்தின் ஜ்ஞானமானது மோக்ஷஸுகத்தையடைவிக்கும். அடையும்வழியாதெனில், தன்னை யடைந்தவனிடத்தில் தயாளுவான பரமாத்மாவினால் வித்யாபலத்தை யடைகிறான் வித்யாபலத்தால் மோக்ஷத்தையடைகிறான்.

௫. இஹ சேதவேதீதத ஸத்யமஸ்தி ந சேதிஹாவேதீந்மஹதீ விநஷ்டி: பூதேஷு பூதேஷு விசித்ய தீரா: ப்ரேத்யாஸ்மால்லோகாதம்ருதா பவந்தி ||

౫. ఇహ చేదవేదీదథ సత్యమస్తి న చేదిహావేదీన్మహతీ వినష్టిః।
భూతేషు భూతేషు విచిత్య ధీరాః ప్రేత్యాస్మాల్లోకాదమృతా భవంతి॥

(ப-ம்.) இஹ-இவ்விடத்தில், (ஆத்மாநம்-ஆத்மஸ்வரூபத்தை), வேத அவேதீத்-அறிவனேயாகில், அத-அப்போது, ஸத்யம்-ஸத்யஸ்வரூபமாக, அஸ்தி-இருக்கிறான், இஹ-இந்தலோகத்தில், (ஆத்மாநம் - ஆத்மஸ்வரூபத்தை) ந சேத் அவேதீத்-தெரிந்துக்கொள்ளாமல் போவானேயானல், மஹதீ-அதிகமான, விநஷ்டி:-நாசமானது, (பவதி - உண்டாகிறது) ஆகையால் தீரா:-ஜ்ஞாநிகள், பூதேஷு பூதேஷு-ஸமஸ்தப்ராணிகளிடங்களிலும், விசித்ய-ப்ரமத்தைத் தெரிந்துக்கொண்டு, அஸ்மாத்-இந்தலோகத்திலிருந்து, ப்ரேத்ய-லோகாந்தரம்சென்று, அம்ருதா:-மறுபிறவி இல்லாமல் பவந்தி-ஆகிறார்கள்.

ஸம்-ஸா.—இந்தலோகத்தில் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கு ஸத்ய ஸ்வரூபமேயாகிறது. இந்தஉலகத்தில் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொள்ளாதவனுக்கு நாசமானது ஸம்பவிக்கிறது ஜ்ஞாநிகள் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் அத்விதீயமான ஆத்மாவை அறிந்துக்கொண்டு மரணமடைந்தபிறகு புநர்ஜந்மமில்லாத மோக்ஷத்தை யடைந்து ப்ரம்மாநந்தத்தை யடைகிறார்கள்.

ரா-ஸா.—எந்தமனிதர்கள் இந்தஜன்மத்தில் ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை அறிகிறார்களோ அவர்கள் மறுஜந்மத்தை யடைகிறதில்லை ஸத்யம். இந்த ஜன்மத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநிகளாகாமல் போவார்களேயானல் அவர்களுக்காத்மவிநாசமான துண்டாகிறது. ஆகையால் வித்வான்கள் ஸமஸ்தமான ப்ராணிகளிடத்திலிருக்கிற பரமாத்மாவை தன்னைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான வஸ்துவென்று த்யாநம்பண்ணி இந்த லோகத்தில் நின்றும் அர்ச்சிராதி மார்கத்தினல் முக்தர்களாகிறார்கள்.

த்விதீயவம்ஸ்ஸமாப்த:.

த்ருதீயவம்ஸ்ரம:.

---

௧. ப்ரம்ஹ ஹ தேவேப்யோ விஜிக்யே தஸ்ய ஹ ப்ரம்ஹணோ விஜயே தேவா அமஹீயந்த | த ஐக்ஷந்தாஸ்மாகமேவாயம் விஜயோஸ்மாகமேவாயம் மஹிமேதி ||

౧. బ్రహ్మ హ దేవేభ్యో విజిగ్యే తస్య హ బ్రహ్మణో విజయే దేవా అమహీయంత।
త ఐక్షంతాస్మాకమేవాయం విజయోస్మాకమేవాయం మహిమేతి॥

(ப-ம்.) ப்ரம்ஹ-முன்னால்சொல்லப்பட்ட பிரம்மஸ்வரூபமே, தேவேப்ய:-தேவதைகளையும்பொருட்டு, (அஸுராந்-இராக்ஷஸர்களை) விஜிக்யே-ஜயித்தது, தஸ்ய ப்ரம்ஹண:- அந்த பிரம்மத்தினல் செய்யப்பட்ட

விஜயே இராக்ஷஸஜயத்தில், தேவா:-தேவதைகள், அமஹீயந்த-கொண்டாடப்பட்டார்கள், தே-அந்த தேவர்கள், அயம்விஜய:-இந்த அசுரவிஜயமானது, அஸ்மாகமேவ-நம்முடையது, அயம்மஹிமா-இந்தஸாமர்த்யமானது, அஸ்மாகம்-நம்முடையது, இதி-என்று, ஐக்ஷந்த-பார்த்தார்கள்.

ஸம்-ஹா.—முன்னால் சொல்லப்பட்ட ப்ரமாணத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்ட ப்ரம்மஸ்வரூபமானது மந்தபுத்தியான ஜனத்திற்கு தெரியமாட்டாது. ப்ரம்மஸ்வரூபம் இல்லையென்று வியாமோகப்படும் என்று பரப்ரம்மசக்திக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக இந்தமந்த்ரம் துடங்கி கதையாய் ப்ரம்மத்தின் சக்தியைத்தெரியப்படுத்துகிறது.

ரா-ஹா.—ஆத்மநாவிந்ததே வீர்யமென்று முன்சொன்னதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாய் இது தொடங்கி ஒருகதைசொல்லப்படுகிறது. பரமாத்மாவானவர் தேவதைகளுடைய க்ஷேமத்திற்காக, அசுராதிகளாகிய சத்ருக்களை ஜயித்தபடியால் அந்ததேவர்கள் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய் இந்த அஸுரவிஜயமானது நம்மால் செய்யப்பட்டதென்றும், அந்தஜயத்திற்கு அநுகூலமான சாமர்த்யமும் நம்முடையது தானென்றும், நினைத்தார்கள்.

உ. தத்தைஷாம்விஜஜ்ஞௌ தேப்யோஹ ப்ராதுர்பபூவ தந்நவ்யஜாநத கிமிதம்யக்ஷமிதி॥

౨. తద్ధైషాంవిజజ్ఞౌ తేభ్యోహప్రాదుర్బభూవ తన్నవ్యజానంత కిమిదంయక్షమితి॥

(ப-ம்.) தத்-அந்த பிரம்மஸ்வரூபமே, ஏஷாம் இந்த தேவதைகளுடைய, (மித்யாபிமாநம்-அசத்யமானஜ்ஞாநத்தை) விஜஜ்ஞௌ-தெரிந்துக்கொண்டது, தேப்ய:-அந்த தேவர்களையும்பொருட்டே, ப்ராதுர்பபூவ-யக்ஷரூபம்கொண்டு தோன்றிற்று, தே-அந்ததேவர்கள், தத்-அப்படிக்குவந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, கிமிதம்யக்ஷமிதி - நம்மிடத்திலநுக்ரகத்தால் யக்ஷரூபங்கொண்டுவந்த பரப்ரம்மமென்று, நவ்யஜாநத-தெரிந்துக்கொள்ளவில்லை.

ஸம்-ஹா,—ப்ரம்மஸ்வரூபமானது ஸர்வாந்தர்யாமியாய் எல்லாவற்றையும் தெரிந்துக்கொள்ளும் தன்மையுடையதாகையால் தேவதைகளுக்கு, அஸுரர்களை நாமே ஜயித்தோமென்கிற மித்யாஜ்ஞானம் பிறந்ததென்றறிந்துக்கொண்டு, மித்யாஜ்ஞானமானது நாசத்தை யுண்டுபண்ணும் தன்மையதாகையால், தேவதைகளுக்குப் பிறந்த, ப்ரம்மத்தின் மகிமையினலாகிய அஸுரவிஜயத்தைத் தங்கள்மகிமையினலானதாய் நினைக்கையாகிற கீழ்ச்சொல்லிய மித்யாஜ்ஞானமானது, இவர்களுக்கு அஸுரர்களால் விநாசத்தையுண்டுபண்ணி வைக்குமே என்று நினைத்து இப்படி விநாசத்தை யுண்டுபண்ணுகிற மித்யாஞானமானது தேவதைகளைவிட்டு நீக்கவேணுமென்று, அனுக்ரகத்தினல் தன்மகிமையைக்கொண்டு பெரிய யக்ஷரூபத்தைத் தரித்து முன்னேநின்ற பரப்ரம்மத்தை இன்னதென்று தேவர்களரியமாட்டாமல் போனர்கள் என்று இந்த மந்த்ரத்தின் பொருள்.

ரா-ஹா.—முன் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானமானது, எந்த ப்ரபிரம்ம ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டதோ அந்த பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை யறியாமலிருக்கிற தேவர்களுடைய க்ஷேமத்துக்காக யக்ஷரூபமெடுத்த பகவானுடைய ரூபத்தைப் ரம்மஸ்வரூப மென்றறியாமல் இதென்ன பூஜ்யமானதென்று நினைத்தார்கள்.

௩. 𑌤𑍇𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌞𑍍𑌜𑌾𑌤𑌵𑍇𑌦 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 𑌕𑌿𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿।

3. తేఽగ్నిమబ్రువఞ్జాతవేద ఏతద్విజానీహి కిమేతద్యక్షమితి తథేతి॥

(ப-ம்.) 𑌤𑍇-அந்த தேவர்கள், 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍍-அக்நியைக்குறித்து, 𑌹𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌵𑍇𑌦𑌃-ஓய் அக்நிதேவனே, 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌮𑍍 - இந்த லோசநகோசரமான பூதத்தை, 𑌕𑌿𑌮𑍍- இன்னதென்று, (𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-நீ, 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿-தெரிந்துக்கொள்வாய், 𑌇𑌤𑌿-என்று, 𑌅𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍-சொன்னார்கள். (𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - அக்நியானவன்) 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿-அப்படியே என்று, (𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍-சொன்னான்.)

ஸ௦-ஸா.—அந்ததேவர்கள் அக்நியைக்குறித்து ஓய் அக்நிபகவானே நமக்கெதிரில் தேஜோரூபமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற பூதத்தை நீர் இன்னதென்று அறியும் என்றுசொன்னார்கள் இந்த தேவதைகள் வார்த்தையைக்கேட்டு அப்படிக்கே செய்கிறேன் என்று அக்நியானவன் சொன்னான்.

பா-ஸா. அந்தபகவானுடைய மகிமையை யறியாத தேவர்கள், ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தகிக்க சக்தியுள்ள அக்நியைக்குறித்து, ஓய் அக்நிபகவநே - நம்முடைய கண்ணுக்கெதிரிலிருக்கிற யக்ஷனை செவ்வையா யறிந்துக்கொள்ளும் என்று சொன்னார்கள் அப்படிக்கே என்று அக்நியானவன் சொன்னான்.

௪. 𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍𑌤𑌮𑌭𑍍𑌯𑌵𑌦𑌤𑍍𑌕𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿।

౪. తదభ్యద్రవత్తమభ్యవదత్కోఽసీత్యగ్నిర్వా అహమస్మీత్యబ్రవీజ్జాతవేదా వా అహమస్మీతి॥

(ப-ம்.) (𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - அக்நியான்வன்) 𑌤𑌤𑍍-அந்த பிரம்மஸ்வரூபமான பூதத்தைக்குறித்து, 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍—ஓடினான், 𑌤𑌮𑍍 - அப்படியோடின அக்நியைக்குறித்து, (𑌤𑌤𑍍-அந்த பிரம்மஸ்வரூபமான பூதமானது,) 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-நீ, 𑌕𑌃-யாராக ஆகிறாய், இதி-என்று, 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌵𑌦𑌤𑍍-சொல்லிற்று, (𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃- அக்நியானவன், (𑌤𑌤𑍍- அந்த பிரம்மஸ்வரூபமான பூதத்தைக்குறித்து). 𑌅𑌹𑌮𑍍-நான், 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾-அக்நியானவனாய், 𑌅𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿-ஆகிறேனென்றும், 𑌅𑌹𑌮𑍍-நான்; 𑌜𑌾𑌤𑌵𑍇𑌦𑌾𑌵𑌾-ப்ரஸித்தமான ஜாதவேதஸ்ஸே, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿-ஆகிறேனென்றும், 𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 - சொன்னான்.

ஸ௦-ஸா.—அக்நியானவன், அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபமான பூதத்தைக் குறித்து ஓடினான். அப்பொழுது அக்நியைக்குறித்து அந்தப்ரம்மஸ்வரூபமான பூதமானது வினவுகிறது. நீயாரென்று கேட்டபோது நான் அக்நியாயும் ஜாதவேதஸ்ஸாயுமாகிறேனென்று அக்நி சொல்லுகிறான்.

பா-ஸா.—அக்நியானவன் அந்தயக்ஷனைக் குறித்து ஓடும்போது நீயாரென்றுகேட்ட யக்ஷனைக்குறித்து அக்நிசொல்லுகிறான் நான் அக்நியென்றும் ஜாதவேதஸ்ஸென்றும் சொல்லப்படுகிறேன்.

௫. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌪𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌹𑍇𑌯𑌂 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿।

౫. తస్మింస్త్వయి కిం వీర్యమిత్యపీదం సర్వం దహేయం యదిదం పృథివ్యామితి॥

(ப-ம்.) தஸ்மிந்-அப்படி பெரியரூபமான, த்வயி-உன்னிடத்தில், கிம் வீர்யம்-இதி என்னசாமர்த்தியமென்று (யக்ஷேண-பிரம்மஸ்வரூபமான பூதத்தினால், ப்ருஷ்ட꞉-கேட்கப்பட்டவனாய், ஸ꞉-அந்த அக்நியானவன்) ப்ருதிவ்யாம்-பூமியில், யதிதம் - யாதொன்று புலப்படுகிறதோ, இதம் ஸர்வம்-இதையெல்லாம் - தஹேயம்-பஸ்மமாய்செய்வேனென்று (அப்ரவீத்-சொன்னான்.)

ஸம-ஹா.—பிரம்ம ஸ்வரூபமான மஹாபூதமானது, அக்நியைக்குறித்துச்சொல்லிய, ஓய் அக்நியே உன்க்கு என்ன சாமர்த்தியமிருக்கிறதென்கிற வார்த்தையைக் கேட்டு, அக்நிசொல்லுகிறான். ஓய்பூதரூபமான வஸ்துவே இந்த பூமியில்ஸ்தாவரஜங்கமமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் பஸ்மமாய்செய்ய எனக்கு சக்தியுண்டென்று சொன்னான்.

ரா-ஹா.—முன்சொல்லப்பட்டசப்தத்தில் (அதாவது அக்நிஜாத வேதச்சப்தங்களில்) அடங்கிய அர்த்தத்தை, அக்நியானவன் ப்ரகாசமாய்ச் சொல்லுகிறான். அந்த பெரியபூதத்தால், உனக்கென்ன சாமர்த்தியமிருக்கிறதென்று கேட்கப்பட்ட அக்நி சொல்லுகிறான். ஓய்பூதமே சுவர்க்கம் பூமி பாதாளமென்று சொல்லப்பட்ட உலகங்களில் எந்த பதார்த்தமானது இருக்கிறதோ அதையெல்லாம் பஸ்மம்செய்வேன்.

௬. தஸ்மை த்ருணம் நிததாவேதத்தஹேதி ததுபப்ரேயாய ஸர்வஜவேந தந்ந ஶஶாக தக்தும் ஸ தத ஏவ நிவவ்ருதே நைததஶகம் விஜ்ஞாதும் யதேதத்யக்ஷமிதி।

౬. తస్మైతృణంనిదధావేతద్దహేతితదుపప్రేయాయసర్వజవేనతన్న శశాకదగ్ధుంసతతఏవనివవృతేనైతదశకంవిజ్ఞాతుంయదేతద్యక్షమితి॥

(ப-ம்.) தஸ்மை - அப்படிக்கானால், த்வம்-நீ, ஏதத்-இந்த, த்ருணம்-புல்லை, தஹ இதி-பஸ்மம்செய்யென்று. தஸ்மை-அந்த அக்நியின்பொருட்டு, நிததௌ-எதிரில்போட்டான், ஸ꞉-அந்த அக்நியானவன், தத்-அந்த புல்லைக்குறித்து, ஸர்வஜவேந-ஸமஸ்த உத்ஸாஹத்தினாலுண்டானவேகத்தினால், உபப்ரேயாய-சமீபத்திற்குப்போய், தத்-அந்தபுல்லை, தக்தும்-பஸ்மம்செய்வதற்கு, ந ஶஶாக-ஸாமர்த்தியமுடையவனாய் ஆகவில்லை, ததஏவ-அந்த பூதத்தினிடத்திலிருந்து (தேவாந்-தேவதைகளைக்குறித்து) நிவவ்ருதே-திரும்பிவந்தான், ஏதத்-இந்த, யக்ஷம்-பூதத்தை, யத்-எது, ஏதத்-இதை, விஜ்ஞாதும்-அறிவதற்கு, (அஹம்-நான்) ந அஶகம்-சமர்த்தனாயாகவில்லை, இதி-இந்தப்ரகாரம், (தேவாந் - தேவதைகளைக்குறித்து, உக்தவாந்-சொன்னான்.)

ஸம-ஹா,—அப்படி அபிமானமுள்ள அக்நியினிடத்தில், பிரம்மரூபமான யக்ஷனானவன், இந்தபுல்லை நீர்சாம்பலாய் பண்ணுமென்று(அக்நிக்கெதிரில்)போட்டான். அந்தபுல்லைப்பார்த்து, அக்நியானவன் கொளுத்துவதற்கு சக்தியில்லாமல்லச்சைப் பட்டுக்கொண்டு, அந்தயக்ஷனிடத்திலிருந்து திரும்பி, அப்புல்லைகொளுத்துவதற்கு நான் சமர்த்தனில்லையென்று தேவதைகளிடத்தில் சொன்னான்.

பா-ஹா.—ஓய் அக்நிபுருஷா ஆனால், என்னால் உனக்கெதிரில் போடப்பட்ட இந்தபுல்லைதகித்துவிடுமென்று அப்புல்லைஎறிந்தான. அப்போதந்த அக்நியானவன், அதிவேகத்தோடு அப்புல்லை தகிக்கவேணுமென்று தன்னாலானவரையில் பிரயத்நப்பட்டும் அப்படிசெய்வதற்கு சக்தியற்றவனாய் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு திரும்பி தேவதைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான். ஓய்தேவர்களே அந்தயக்ஷனுடைய மகிமையை இன்னதென்று சொல்வதற்கும், நினைப்பதற்கும், சக்தியற்றவனாய் ஆகிறேனென்றான்.

எ. அதவாயுமப்ருவந்வாயவேதத்விஜாநீஹிகிமேதத்யக்ஷமிதி தயேதி|

౭. అథవాయుమబ్రువన్వాయవేతద్విజానీహికిమేతద్యక్షమితితథేతి॥

(ப-ம்.) தெ-அந்ததேவர்கள், அத-பிறகு, வாயும்-வாயுவைக்குறித்து, ஹேவாயோ-ஓய்வாயுவே, ஏதத்-எதிரிலிருக்கிற, யக்ஷம்-மஹாபூதத்தை, கிம்-என்ன, (த்வம்-நீ) ஏதத்-இதென்று, விஜாநீஹி-தெரிந்துக்கொள், (இதி - என்று, அப்ருவந்-சொன்னார்கள், (வாயு:- வாயுவானவன்) ததேதி-அப்படியே யென்று, (அப்ரவீத்-சொன்னான்.)

ஸம்-ஹா.—அந்ததேவர்கள், வாயுவைக்குறித்து ஓய்வாயுபகவானே நீர் இந்தபூதத்தை இன்னதென்று அறியும் என்றுசொன்னவார்த்தையைக்கேட்டு, அப்படியே என்று வாயுவானவன் சொன்னான். "அதவாயுமப்ருவன்" என்கிறவாக்கியம்முதல் "ஏததவவிஞ்ருதே" என்கிற பத்தாவது வாக்கியபரியந்த மிராமாநுஜபாஷியம் கிடையாது ஸங்கரபாஷ்யம்போல்.

அ. தடப்யத்ரவத்தமப்யவதத்கோஸீதிவாயுர்வா அஹமஸ்மீத்யப்ரவீந் மாதரிஸ்வா வா அஹமஸ்மீதி|

౮. తదభ్యద్రవత్తమభ్యవదత్కోసీతివాయుర్వాఅహమస్మీత్యబ్రవీన్మాతరిశ్వావాఅహమస్మీతి॥

(ப-ம்.) தத்-அந்தபூதத்தைக்குறித்து, (ஸ:-அந்தவாயுவானவன்) அப்யத்ரவத்-ஓடினான், தத்-அந்தபூதமானது, தம்-அந்தவாயுவைக்குறித்து த்வம் - நீ, கோஸி - யாராக ஆகிறாய் என்று, அப்யவதத் - கேட்டது, (வாயு: - வாயுவானவன், தத்-அந்தபூதத்தைக்குறித்து, அஹம்-நான், வாயுர்வா-பிரசித்தமானவாயுவென்று சொல்லப்படுகிறவனாய், அஸ்மி-ஆகிறேனென்று, அஹம்-நான், மாதரிஸ்வா - ஆகாயத்திலும், சஞ்சரிக்குந்தன்மையுடையவனாய், அஸ்மி-ஆகிறேனென்றும், அப்ரவீத்-சொன்னான்.

ஸம்-ஹா.—இப்படி தேவர்களால் சொல்லப்பட்ட வாயுவானவன், அந்தயக்ஷனைக்குறித்து ஓடிவரும்போது, யக்ஷனானவன் வாயுவைக்குறித்து நீயாரென்றுகேழ்க்க நான்பிரசித்தமான வாயுவும் ஆகாயத்திலும் சஞ்சரிக்கும் தன்மையுள்ள மாதரிச்வாவுமாகிறேனென்று சொன்னான்.

௯. தஸ்மிம்ஸ்த்வயிகிம்வீர்யமித்யபீதம்ஸர்வமாததீயம்யதிதம்ப்ருதிவ்யாமிதி|

౯. తస్మింస్త్వయికింవీర్యమిత్యపీదంసర్వమాదదీయంయదిదంపృథివ్యామితి॥

(ப்-ம்.) தஸ்மிநு-அப்படி பிரசித்தமான, த்வயி-உன்னிடத்தில், கிம்வீர்யம்-என்ன ஸாமார்த்திய மிருக்கிறதென்று, (தேந - அந்தபூதத்தினால், ப்ருஷ்டஃ-கேட்கப்பட்டவனாய், ஸஃ-அந்தவாயுவானவன்) ப்ருதிவ்யாம்-பூமியில், யதிதம் - எந்தஸ்தாவராதிகளிருக்கிறதோ, இதம்ஸர்வமபி-இதெல்லாவற்றையும், ஆததீய இதி-க்ரஹிப்பேனென்று, அப்ரவீத்-சொன்னான்.

ஸம்-ஹா.—அப்படிப்ரஸித்தனான உன்னிடத்தில் என்னசாமர்த்தியமிருக்கிறதென்று, பூதத்தினால் கேட்கப்பட்டவாயுவானவன்,ஓய்பூதமே இந்தபூமியில் ஸ்தாவரஜங்கமங்கள் எல்லாவற்றையும் கிரக்கும்தன்மை எனக்கிருக்கிறது என்றுசொன்னான்.

௰. தஸ்மை த்ருணம் நிதத்தாவேதத் ஆதத்ஸ்வேதி ததுபப்ரேயாய ஸர்வஜவேந தந்நஶஶாகாதாதும் ஸ தத ஏவ நிவவ்ருதே நைதத்ஶகம் விஜ்ஞாதும் யதேதத்யக்ஷமிதி|

౧౦. తస్మైతృణంనిదధావేతదాదత్స్వేతి తదుపప్రేయాయ సర్వజవేన తన్నశశాకాదాతుం సతత ఏవనివవృతే నైతదశకంవిజ్ఞాతుంయదేతద్యక్షమితి॥

(ப்-ம்.) தத்-அந்தபூதமானது, தர்ஹி-ஆனால், த்வம்-நீ, ஏதத்-இந்தபுல்லை, ஆதத்ஸ்வ இதி-கிரஹித்துக்கொள், இதி-என்று,தஸ்மை - அந்த வாயுவையுமபொருட்டு, நிதத்தௌ - போட்டது, ஸஃ - அந்தவாயுவானவன், தத்-அந்தபுல்லைக்குறித்து, ஸர்வஜவேந - ஸமஸ்த உத்ஸாகத்தோடுகூடினவேகத்தினால், உபப்ரேயாய-ஸமீபத்திற்குப்போய், தத் - அந்தபுல்லை ஆதாதும்-கிரஹிக்கிறதற்கு, நஶஶாக - ஸமர்த்தனாகவில்லை, தத ஏவ-அந்த பூதத்ததினிடத்தில் நின்று, ஸஃ - அந்தவாயுவானவன், (தேவாநுப்ரதி-தேவதைகளைக்குறித்து) நிவவ்ருதே-திருமபினான், ஏதத் - இது, யக்ஷம்-பூதமோ, யத்-எதுவோ, ஏதத் - இன்னதென்று, அஹம் - நான், விஜ்ஞாதும்-அறிவதற்கு, நாஶகமிதி - ஸமர்த்தனாகமாட்டேனென்று, ஸஃ-அந்தவாயுவானவன், (தேவாநுப்ரதி - தேவதைகளைக்குறித்து, அப்ரவீத் - சொன்னான்.)

ஸம்-ஹா,—ஆனால்,ஓய்வாயுபகவானேஇந்தப்புல்லைகிரஹித்துக்கொள்ளுமென்று யக்ஷனானவன் வாயுவுக்கெதிரில் அப்புல்லைஎறிந்தான். அதைக்கண்டுவாயுவானவன்,அதிவேகததோடு அப்புல்லைஎடுக்கத் தன்னாலானவரையில் பிரயத்நப்பட்டும், எடுக்கச் சக்தியற்றவனாய் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு,மறுபடியும் தேவர்களிடத்தில் ஓய் தேவர்களே அநதபூதத்தை இன்னதென்று கண்டுபிடிப்பதற்கும், அதின் சக்தியை சொல்வதற்கும், நான்சக்தியறறவனாகிறேனென்று சொன்னான்.

௧௧. அதேந்த்ரமப்ருவந்மகவந்நேதத்விஜாநீஹி கிமேதத்யக்ஷமிதி ததேதி ததப்யத்ரவத்தஸ்மாத்திரோததே|

౧౧. అథేంద్రమబ్రువన్మఘవన్నేతద్విజానీహి కిమేతద్యక్షమితి తథేతి తదభ్యద్రవ త్తస్మాత్తిరోదధే॥

(ப்-ம்.) அத-பிற்பாடு, (தே - அந்ததேவர்கள) இந்த்ரம் - தேவேந்திரனைக்குறித்து, ஹேமகவந்-ஓய்இந்திரா, த்வம் நீ, ஏதத் - இந்த, யக்ஷம்-

மஹாபூதத்தை, கிம்-எதுவோ, ஏதத் - இந்த விஷயத்தை, விஜாநீஹி- தெரிந்துக்கொள், இதி-என்று, ஊசு:-சொன்னார்கள், ஸ:-அந்த இந்திரனவன், ததேதி-அப்படியே என்று, தத்-அந்தபூதத்தைக்குறித்து, அப்யத்ரவத்-ஓடினான், தஸ்மாத்-அந்த இந்திரனிடத்திலிருந்து(தத் அந்த மஹாபூதமானது) திரோத⁴தே - மறைந்துவிட்டது.

ஸம்-ஹா.—பிற்பாடு, அந்ததேவர்கள் தேவேந்திரனைப்பார்த்து, ஓய் இந்திரா இதோ உமக்கெதிரிலிருக்கிறபூதத்தை இன்னதென்றறியுமென; அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு இந்த்ரன் அந்தபூதத்தின் ஸமீபத்திற்குப்போனபோது அப்பூதமானது மறைந்து விட்டது.

ரா-ஹா.—ஓய் இந்திரதேவா உமக்கெதிரிலிருக்கிற யக்ஷனை இன்னானென்று கண்டுபிடியும் என்கிறவார்த்தையைக்கேட்டு இந்திரன், அதிவேகத்தோடு ஓடிவரும்போது, அந்த யக்ஷனானவன், அக்நிக்கும் வாயுவுக்கும்போல்,இவனுக்குமவமானம்வேண்டாமென்கிற எண்ணங்கொண்டு, உடனே மறைந்துவிட்டான்.

கஉ. ஸ தஸ்மிந்நேவாகாஶே ஸ்த்ரியமாஜகாம பஹுஶோப⁴மாநா
முமாம் ஹைமவதீம் தாம் ஹோவாச கிமேதத்யக்ஷமிதி|

౧౨. సతస్మిన్నేవాకాశేస్త్రియమాజగామబహుశోభమానాముమాం
హైమవతీంతాగ్ం హోవాచకిమేతద్యక్షమితి॥

(ப்-ம்.) ஸ:-அந்த இந்திரனவன, தஸ்மிந்நேவாகாஶே-அந்தஆகாசத்தில், ப³ஹுஶோப⁴மாநாம்-அதிகப்பிரகாசமான, ஹைமவதீம்-இமயமலைக்கிப்புத்திரியான, ஸ்த்ரியம்-ஸ்திரீரூபமான, உமாம்-பார்வதியைக்குறித்து, ஆஜகாம-வந்தான், தாம் ஹ-அந்தபார்வதியைப்பார்த்து, ஏதத்யக்ஷம்-இந்தயக்ஷனைக்குறித்து, கிமிதி-அந்தமஹாபூதமானது என்னவென்று, உவாச - சொன்னான். அதாவது கேட்டானென்கை.

ஸம்-ஹா.—பிற்பாடு,அந்த இந்திரனவன்,தேஜோமயமாய் விளக்கிக்கொண்டிருக்கும் இமயமலையின் பெண்ணான உமாதேவியைக்குறித்துக்கேட்கிறான்.ஓபார்வதிஅங்குகாணப்படுகிற யக்ஷனயாரென்று கேட்டான்

ரா-ஹா.—அவ்விடத்திலேயே, அனேக ஆபரணங்களால் பிரகாசிக்கிற இமயமலையின்பெண்ணாகிய,இந்த இந்திரனை யனுக்கிரகிக்கவேணுமென்கிற எண்ணமுள்ள,உமாதேவியைக்குறித்து, இந்திரனவன்,அநிர்வசநீயமான மஹிமையுள்ள இது என்னவென்றுகேட்டான்.

த்ருதீய: கண்ட: ஸமாப்த:.

𑌕𑍇𑌨𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌚𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌖𑌣𑍍𑌡𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌂𑌭𑌃

௧. 𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌯𑍇 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌧𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌹𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿।

౧. సా బ్రహ్మేతి హోవాచ బ్రహ్మణో వా ఏతద్విజయే మహీయధ్వమితి తతో హైవ విదాంచకార బ్రహ్మేతి॥

(ப்-ம்.) 𑌸𑌾-அந்தபார்வதியானவள், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿-ப்ரம்மமென்று, 𑌉𑌵𑌾𑌚-சொன்னாள், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃-பரப்ரம்மத்தினுடைய, 𑌵𑌿𑌜𑌯𑍇𑌵𑌾 - ஜயத்திலேயே, 𑌯𑍂𑌯𑌂-நீங்கள், 𑌏𑌤𑌤𑍍-இந்த, 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌧𑍍𑌵𑌂 - சாமர்த்தியத்தையறியுங்கள், 𑌇𑌤𑌿-என்று, 𑌉𑌵𑌾𑌚-சொன்னாள், 𑌤𑌤𑍋𑌏𑌵-அந்தபார்வதீ வாக்கியத்தினாலேயே, (𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃-இந்திரன்) 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 - ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று, 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 - அறிந்துக்கொண்டான்,

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—இந்த ப்ரகாரம், அக்நியும்,வாயுவும்,அவமானத்தையடைந்த பிறகு, பார்வதியானவள், ஓஇந்திரா அந்தயக்ஷனை என்னவென்று நினைக்கிறாய்.அதுபரப்ரமம்.ஜயத்தையடைந்த ஸாமர்த்யம் அந்தப்ரம்மத்தினுடைய சக்தியென்று, நீயறிந்துக்கொண்டாயாவென்றுசொல்ல,உன்னாலேயன்றோ ப்ரம்மத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தையறிந்துக்கொண்டேனென்று இரந்திரன் சொன்னான்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—அந்தபுருஷாகாரபூதையான உமையாய்தோன்றியலக்ஷ்மியினுடைய, "அந்தயக்ஷனை பரப்ரம்மமென்று நினைத்துக்கொள் பரப்ரம்மமாகிய பகவானுடையமுன்சொன்ன அஸுரவிஜயத்தாலே அந்தபகவானுடைய மகிமையைதெரிந்துக்கொள்" என்கிற வாக்கியத்தாலே அந்த பரப்ரம்மத்தை ஸ்ரீய:பதியென்று இந்திரனானவன் தெரிந்துக்கொண்டான்

௨. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌤𑌿𑌤𑌰𑌾𑌮𑌿𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌨𑌨𑍍𑌨𑍇𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍁𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌨𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿।

౨. తస్మాద్వా ఏతే దేవా అతితరామివాన్యాన్దేవాన్యదగ్నిర్వాయురింద్రస్తే హ్యేనన్నేదిష్ఠం పస్పృశుస్తే హ్యేనత్ప్రథమో విదాంచకార బ్రహ్మేతి॥

(ப்-ம்.) 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-அந்த காரணத்தாலே, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃-அக்நியும், 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃-வாயுவும், 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃-இந்திரனும் ஆகிய,𑌏𑌤𑍇-இந்த, 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - தேவதைகள், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍-இதரமான, 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍-தேவதைகளை, 𑌅𑌤𑌿𑌤𑌰𑌾𑌮𑌿𑌵-யோக்யதைகளாலே அதிக்ரமித்தவர்களே, 𑌯𑌤𑍍-எந்தகாரணத்தாலே, 𑌤𑍇 - அந்ததேவர்களே, 𑌨𑍇𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂-ஸமீபத்திலிருக்கிற, 𑌏𑌨𑌤𑍍-இந்த பரப்ரம்மத்தை, 𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍁𑌃-தொட்டார்களோ, 𑌤𑍇𑌹𑌿-அந்த தேவர்களே, 𑌯𑌤𑍍-எந்தகாரணத்தாலே, 𑌏𑌤𑌤𑍍-இந்தமஹாபூதத்தை, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿-ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று, 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌵𑌿𑌦𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰-முன்னே தெரிந்துக்கொண்டார்களோ.

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—பார்வதீ வாக்யத்தாலே, இந்தமஹாபூதத்தை ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று இந்திரன் தெரிந்துக்கொண்டபிறகு, அந்த இந்திரன்போல் அக்நியும் வாயுவுதெ

ரிந்துக்கொண்டார்கள். இவ்விடத்தில் அக்நிவாயு இந்திரன் மூன்றுபேரும் முக்கியமானதை முன்னேதெரிந்துக்கொண்டார்கள். அந்தகாரணத்தினால் ஐச்வர்யாதிகுணங்களோடே கூடினஸமஸ்ததேவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள்.

ரா-ஹா.—பரப்ரம்மத்தின் சமீபத்தில்போய், அந்தபிரம்மத்தின் விஷயமாய் ஸம்வாதம் செய்தபடியால், இந்த அக்நிவாயு இந்திரன் முதலானவர்கள், இதரதேவர்களைதங்கள் யோக்யதைகளால் அதிக்கிரமித்து பரபிரம்மத்தை சமீபத்தில்கண்டு தங்கள் கைனால்தொட்டு பிரம்மாநந்தத்தை யடைந்தார்கள்.

௩. தஸ்மாத்வா இந்த்ரோ(அ)திதராமிவாந்யாந்தேவாந்ஸஹ்யேநந்நேதிஷ்டம்பஸ்பர்ஶஸஹ்யேநத்ப்ரதமோவிதாஞ்சகார ப்ரஹ்மேதி॥

3. తస్మాద్వా ఇంద్రోఽతితరామివాన్యాందేవాన్స హ్యేనన్నేదిష్ఠంపస్పర్శ స హ్యేనత్ప్రథమో విదాంచకార బ్రహ్మేతి॥

(ப-ம்.) தஸ்மாத் - அந்தகாரணத்தினால், இந்த்ரஃ-இந்திரன், அந்யாந் இதரமான, தேவாந்-தேவதைகளை, அதிதராமிவ - அதிக்கிரமித்தவன்போலிருக்கிறான், (யஸ்மாத்-எந்த காரணத்தினால், ஸஹி-அந்த இந்திரனே, நேதிஷ்டம்-சமீபத்திலிருக்கிற, ஏநத்-இந்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை, பஸ்பர்ஶ-தொட்டானோ, ஸஹி-அந்த இந்திரனே, ஏநத் - இந்த மஹாபூதத்தை, ப்ரஹ்மேதி-பரபிரம்மமென்று, ப்ரதமஃ-முதலவனாய், விதாஞ்சகார-தெரிந்துக்கொண்டானோ,

ஸம-ஹா.—இந்திராக்நி வாயுக்களில், எந்தகாரணத்தால், அக்நிவாயுக்களைக்காட்டிலும் முக்கியமான இந்திரன், அந்தமஹாபூதத்தை ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று பார்வதியின் வாக்கியத்தால் தெரிந்துக்கொண்டானோ; அந்தகாரணத்தால் ஐச்வர்யாதி குணங்களாலே சமஸ்தமான தேவர்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவனாயிருக்கிறான்.

ரா-ஹா.—இந்திரன், பரப்ரம்மவிஷயஜ்ஞாநஸத்பாவத்தால், ஸமஸ்தமான தேவர்களை யதிக்ரமித்து இருக்கிறான்; எந்தகாரணத்தினால் தன்சமீபத்திலிருந்த யக்ஷனை பரப்ரம்மமென்று முதலில் அறிந்தான்.

௪. தஸ்யைஷ ஆதேஶோயதேதத்வித்யுதோ வ்யத்யுததா இதீந்ந்யமீமிஷதா இத்யதிதைவதம்॥

४. తస్యైష ఆదేశో యదేతద్విద్యుతో వ్యద్యుతదా ఇతీన్న్యమీమిషదా ఇత్యధిదైవతమ్॥

(ப-ம்.) தஸ்ய-அந்த ப்ரம்மத்தினுடைய, ஆதேஶஃ-உபதேசமானது, ஏஷஃ-இது, யதேதத்-எந்த இது, வித்யுதஃ - மின்னல்போல், வ்யத்யுததா-பிரகாசிக்கிறதென்பதும், இத்-மேலும், ந்யமீமிஷதா-எமைக்கொட்டல்போல்க்ஷணிகமென்பதுமோ, இத்யதிதைவதம்-இப்படிதேவதாவிஷயத்தில் ப்ரம்மத்திற்கு உதாகாணம் சொல்லப்பட்டது.

ஸம-ஹா.—இந்திரன் முதலானவரால் தியாநிக்கத்தக்கின இந்தப்ரம்மஸ்வரூபமானது, மின்னலில்தேஜஸ்ஸைப்போல் அதிசீக்கிரமாய் பிரகாசிக்கத்தக்கினதும், சக்ஷுரிந்திரியத்திற்கு மூடுதல்போல்அதிகசீக்கிரமாய்மூடப்படுகிறதும், இதுவேப்ரம்மஸ்வரூபமென்று தெரிந்துக்கொள்ளென்று உபதேசம்.

ரா-ஹா.—இது, அந்தமறைந்த பரபிரம்மத்தினுடைய உபதேசம். எப்படி மின்னலானது க்ஷணிகமோ அதுபோலவும் எப்படி எமைக்கொட்டுதலுடைய பிரகாசமானது க்ஷணிகமோ அதுபோலவுமேமென்றறியத்தக்கது.

௫. 𑌅𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌗𑌛𑍍𑌛𑌤𑍀𑌵 𑌚 𑌮𑌨𑍋 (𑌨𑍇) * 𑌨𑌚𑍈𑌤𑌦𑍁𑌪𑌸𑍍𑌮𑌰𑌤𑍍𑌯𑌭𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃।

౫. అథాధ్యాత్మం యదేతద్గచ్ఛతీవచమనో (నే) * నచైతదుపస్మరత్యభీక్ష్ణంసంకల్పః॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌥 - பிற்பாடு, 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑍍 - ஆத்மாவினுபதேசம் சொல்லப்படுகிறது, 𑌮𑌨𑌃-மனதானது, 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍 - எந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, 𑌗𑌛𑍍𑌛𑌤𑍀𑌵-அடைவதுபோலிருக்கிறதோ, 𑌅𑌨𑍇𑌨-இந்தமனதினால், 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃-ப்ரம்மவிஷயமான ஸங்கல்பமானது, 𑌏𑌤𑌤𑍍 - அப்படிப்பட்ட இந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, 𑌅𑌭𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌮𑍍-மிகவும், 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌮𑌰𑌤𑌿-ஸமீபத்தில் ஸ்மரிக்கிறது.

ஶம்-ஹா.—பிற்பாடு,ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய உபதேசமானது சொல்லப்படுகிறது. மனதானது, ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்தை யடையவேணுமென்று இருக்கிறது. இந்தமனதினாலே பரபிரும்மவிஷயமான ஸங்கல்பம் எனக்கு உண்டாகவேணுமென்று த்யானிக்கப்பட்டமனிதன், ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை அதிகசமீபத்தில் ஸ்மரணைசெய்கிறான். இதுவே ப்ரம்மஸ்வரூபத்தினுடைய உபதேசம்.

ரா-ஹா.—பிறகு தேஹத்தில் திஷ்டாந்தமானது சொல்லப்படுகிது. இந்தபரப்ரம்மத்தைக்குறித்து மனது அடைவதுபோலிருக்கிறது. மனதுக்கு ப்ரம்மவிஷயத்தில் ஸ்திரத்வமானது கிடையாது. யக்ஷரூபமாய் பரபிருமமமானது ஆவிர்பவித்தபோதிலும் அதுக்ஷணம்தான் நினைக்கப்படுகிறது. மனஸ்ஸங்கல்பமான காமமானது ஸர்வகாலம் பிரம்மத்தை ஸ்மரணைபண்ணுகிறதில்லை. அதுபோலக்ஷயரூபமான ப்ரம்மமானது ப்ராதுர்பவித்தபோதிலும் நிமிஷமாத்திரம். அது தோன்றுகிறதுபோல் ப்ரம்ம ஸாக்ஷாத்கரமானது துஸ்ஸாத்யம்.

௬. 𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌭𑌿𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿।

౬. తద్ధతద్వనంనామతద్వన మిత్యుపాసితవ్యం సయఏతదేవం వేదాభిహైనం సర్వాణిభూతానిసంవాఞ్ఛన్తి॥

(ப-ம்.) 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌮 - பிராணிஸமூகம் அடையத்தக்கின பிரசித்தமான, 𑌤𑌤𑍍-அந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தையே, 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿-அந்த பிராணிஸமூகம் அடையத்தக்கினதென்று, 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 - உபாசிக்கவேண்டும், 𑌸𑌃-எவனொருவன், 𑌏𑌤𑌤𑍍-இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, 𑌏𑌵𑌮𑍍-முன்சொன்ன ப்ரகாரம், 𑌵𑍇𑌦-உபாஸித்து அறிகிறானோ, 𑌏𑌨𑌮𑍍 - இப்படி உபாஸிக்கிறவனை, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 - ஸமஸ்தமான, 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - பிராணிகளும் (இந்தப்ரகாரம் உபாஸிக்கிறதற்கு,) 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿-ப்ரார்த்திக்கின்றன.

ஶம்-ஹா.—பிரசித்தமான அந்தப்ரம்மஸ்வரூபமே,ஸமஸ்தப்ராணிகள்அடையத்தக்கதாய் உபாசனஞ்செய்யத்தக்கினது. இந்தப்பிரகாரம் எவன்ப்ரத்தை உபாஸி

* இராமானுஜபாஷ்யத்தில், குண்டலிதமான 'நே' என்பதில்லாமல் பாடம் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

க்கிறானோ; அவனை ஸமஸ்தமான பூதங்களும் ப்ரார்த்திக்கின்றனவென்று, இந்தமந்த்ரம்போதிக்கிறது.

பா-ஷா.—இந்தப்பிரகாரம் ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணமான ப்ரம்மமானது,எல்லாப்ராணிகளாலு மடையப்படுகிறதென்று, எவன் உபாஸிக்கிறானோ;அவனை,ஸமஸ்தபிராணிகளும் விரும்புகிறார்கள்.

எ. உபநிஷதம் போ ப்ரூஹீத்யுக்தா த உபநிஷத் ப்ராஹ்மீம் வாவ த உபநிஷதமப்ரூமேதி।

౭. ఉపనిషదం భో బ్రూహీత్యుక్తా త ఉపనిషద్బ్రాహ్మీం వావ త ఉపనిషదమబ్రూమేతి॥

(ப்-ம்.) (ஶிஷ்யः-சிஷ்யனானவன் ஆசார்யம் - ஆசாரியனைக்குறித்து, போ-ஸ்வாமின் - உபநிஷதம்-ரகஸ்யமான உபநிஷத்தை, ப்ரூஹி-உபதேசம் செய்யவேண்டுமென்று, (உவாச-சொன்னான்,) ஆசார்யः - குருவானவர், தே-உனக்கு, உபநிஷத் - உபநிஷத்தானது, உக்தா-சொல்லப்பட்டது, ப்ராஹ்மீம்-பிரம்மசம்பந்தமான, உபநிஷதம்வாவ-உபநிஷத்தையே, தே-உனக்கு, அப்ரூமேதி-சொன்னோமென்று (உவாச-சொன்னார்.)

ஸம-ஹா.—முன்சொல்லப்பட்டதுபோல் சிஷ்யனானவன்,ஓய் ஸ்வாமின்எனக்கு,உபநிஷத்தை யுபதேசம்செய்யுங்கோள் என்றுகேட்ட சிஷ்யனுக்கு, ஆசாரியன் சொல்வது. ஓய்சிஷ்யா உனக்கு உபநிஷத்து உபதேசிக்கப்பட்டது,அந்தஉபநிஷத் பிரம்மசம்பந்தமான உபநிஷத்து என்றுசொன்னார்.

பா-ஹா.—ஓய் ஆசாரியா,பகவதநுக்ரஹசாதகமான உபநிஷத்தை, எனக்கு, உபதேசம்பண்ணும் என்று, வணக்கத்துடன்கேட்ட சிஷ்யனைக்குறித்து,ஆசாரியன்சொல்லுகிறான். ஓசிஷ்யா உனக்கு,பிரம்மபிரதிபாதகமான உபநிஷத்தானது சொல்லப்பட்டது. நாங்கள் பிரம்மசம்பந்தமான உபநிஷத்தை கிரகித்தபடி சொல்லிவிட்டோமென்று சொன்னான்.

அ. தஸ்யை தபோ தமः கர்மேதி ப்ரதிஷ்டா வேதாः ஸர்வாங்காநி ஸத்யமாயதநம்।

౮. తస్యై తపో దమః కర్మేతి ప్రతిష్ఠా వేదాః సర్వాంగాని సత్యమాయతనం॥

(ப்-ம்.) தஸ்யை-அந்த ப்ரம்மசம்பந்தமான உபநிஷத்தையும் பொருட்டு, தபः-தேஹேந்திரியமனஸ்ஸமாதானமாகிற தபஸ்ஸும், தமः-இந்திரியங்களையடக்குகையும், கர்ம - அக்நிஹோத்திராதிகர்மங்களும், இதி - இந்த ப்ரகாரம், ப்ரதிஷ்டா ஹேதவः, வேதாः-வேதங்களும், ஸர்வாங்காநி-ஸமஸ்த அங்கங்களும், (ஶிக்ஷா - வ்யாகரணம்-ச்சந்தஸ்-நிருக்தம்-ஜ்யோதிஷம் - கல்பம் - இதுகள் வேதாங்கங்கள்,) ஸத்யம் - சத்தியமும், ஆயதநம் - ஸதாநம்.

ஸம-ஹ.—தபஸ்ஸும், பஞ்சேந்திரியங்களையடக்குவதும், கர்மம்முதலானதுகளும், வேதங்களும், வேதாந்தங்களும், ஸத்தியமும், சாந்தமும், தயைமுதலானதுகளும், ப்ரம்மத்தையறிந்தடைவதற்குக் காரணம்.

ஙா-ஹா —அந்த ப்ரம்மவித்யைக்கு முக்யமானவைகள்.—சரீரசோஷணரூபமான தபஸ்ஸும்,இந்திரியநிக்ரகரூபமான சாந்தமும், அக்னிஹோத்ராதிகளானகர்மங்களும்,நான்குவேதங்களும், வேதாங்கங்கள் ஆறும், சத்தியமும்,தாக்ஷிண்யகுணமும், ஆகிய இவைகள் என்று அறி.

௧௩. யோ வா ஏதாமேவம் வேதாபஹத்ய பாப்மான மனந்தே ஸ்வர்கே லோகே ஜ்யேயே ப்ரதிதிஷ்டதி ||

౧౩. యో వా ఏతా మేవం వేదాపహత్య పాప్మాన మనన్తే స్వర్గే లోకే జ్యేయే ప్రతితిష్ఠతి ||

(ப்-ம்.) யோ வா-எவன் தான், ஏதாம் - இந்த பிரம்மவித்யையை, ஏவம் - முன்சொல்லப்பட்டப்ரகாரம், வேத-அறிகிறானோ, (ஸ:-அவன்) பாப்மானம் - ஸம்ஸாரபாபத்தை, அபஹத்ய - விட்டு, அனந்தே - முடிவில், ஜ்யேயே-மிகவும் சிரேஷ்டஸுகஸ்வரூபமான, ஸ்வர்கே லோகே - ஸுகஸ்வரூபமானப்ரமமத்தினிடத்தில், ப்ரதிதிஷ்டதி-இருக்கிறான்.

ஶம்ஹா.—எவன் இந்தகேனோபனிஷத்தில் சொல்லியப்ரகாரம் ப்ரம்மவித்யையையறிய,இங்கேமுன்சொன்னப்பிரகாரம தெரிந்துக்கொண்டானோ;அவன்ஸம்ஸாரத்துக்குக்காரணமான அஞ்ஞானத்தைவிட்டு, ஸர்வசுகத்துக்கும்காரணமான ப்ரம்மத்தினிடத்தில் சேருகிறான்.

ஙா-ஹா.—எவன், அங்கங்களோடு ப்ரம்மவித்தையை அறிகிறானோ;அவன்,மோக்ஷப்பிரதிபந்தகமான புண்ணியபாபங்களைவிட்டு,அபரிச்சின்னமான நிரதிசயஸுகத்ஸ்வரூபமாயிருக்கின்ற ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தில் நித்யானந்தத்தோடுவசிக்கிறான்.

ஸமாப்தஶ்ச.

கடோபநிஷத்ப்ராரம்ப:.

ப்ரதமோ(அ)த்யாய:.

ப்ரதமவல்லீ.

௧. உஶன் ஹ வை வாஜஶ்ரவஸ: ஸர்வவேதஸம் ததௌ |
தஸ்ய ஹ நசிகேதா நாம புத்ர ஆஸ ||

౧. ఉశన్ హ వై వాజశ్రవసః సర్వవేదసం దదౌ। తస్య హ నచికేతా నామ పుత్ర ఆస ||

(ப்-ம்) வாஜஶ்ரவஸ: - வாஜச்ரவஸ்ஸினுடைய பிள்ளையானவர், உஶன் - யஜ்ஞபலத்தைவிரும்பி, ஹ வை - ப்ரசித்தமாக, ஸர்வவேதஸம் - ஸர்வதநத்தையும, ததௌ,தக்ஷிணைகொடுத்தார், தஸ்ய ஹ - அந்தவாச்ரவஸருக்கு, நசிகேதா நாம - நசிகேதஸ்ஸென்று பெயரையுடைய, புத்ர: - ருக்கு பிள்ளையானவன், ஆஸ - இருந்தான்.

யத்தக்கின கா... வாஜசரவஸரானவர், விச்வஜித்தென்கிறயாகத்தில், ருத்விக்குக்க கொண்டு, இப்படி ...ம் தக்ஷிணைகொடுத்தார். அவருக்கு,நசிகேதஸ்ஸென்கிறகுமா

ஙா-ஹா.—இப்படி ...

மல் பிதாவைக்குறித்துச் செ

ஸா-ஹா—இந்த கடோபநிஷத்தில் பரப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை யுபதேசிப்பதற்காக முதலில் ஒரு கதைசொல்லப்படுறபடுகிறது. அன்னதானாதிகளால் கீர்த்தியடைந்த வாஜச்ரவஸ்ஸினுடைய குமாராகிய வாஜச்ரவஸரென்கிற ருஷியொருவர் விச்வஜித்து என்கிற யாகத்தில் ப்ராமணர்களுக்கு யெல்லாதநத்தையும் தக்ஷிணைகொடுத்தார். அவருக்கு நசிகேதஸ்ஸென்கிற பிள்ளையொருவரிருந்தார்.

௨. தக்ம் ஹ குமாரக்ம் ஸந்தம் தக்ஷிணாஸு நீயமாநாஸு ச்ரத்தாவிவேச ஸோமந்யத |

౨. తగ్ం హకుమారగ్ం సంతం దక్షిణాసునీయమానాసు శ్రద్ధావివేశ సోఽమన్యత ।

(ப்-ம்) ஸந்தம்- பால்யத்திலேயே ஸத்குணமுடைய, தம் ஹ-ப்ரசித்தனை, குமாரம்-குமாரனை நசிகேதஸ்ஸை. தக்ஷிணாஸு-யாகதக்ஷிணைகள், நீயமாநாஸு - கொடுக்கப்படும்போது, ச்ரத்தா-ஆஸ்திக்யபுத்தியானது, ஆவிவேச - ப்ரவேசித்தது, ஸ: - அந்தநசிகேதஸ்ஸானவர், அமந்யத - நினைத்தார்.

ஸ0-ஹா.—வாஜச்ரவஸரானவர்பயத்தோடு, இதரஜனங்களுக்கு, பணத்தை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, பால்யாவஸ்தையிலிருக்கிறநசிகேதஸருக்குதகப்பனுருக்கு ஹிதமான ஆஸ்திபுத்தியுண்டாகியவர்மேல்சொல்லும்வண்ணமெண்ணம் கொண்டார்.

ரு0-ஹா.—அப்படி ப்ரசித்தமான ஆஸ்திகபுத்தியுடைய நசிகேதஸ்ஸை, அந்த யாகத்தில், தக்ஷிணைகளையெல்லாம், ப்ராம்மணர்களுக்கு கொடுக்கும்போது ஆஸ்திக புத்தியானது ப்ரவேசித்தது அவர் இவ்வண்ணம் நினைத்தார்.

௩. பீதோதகா ஜக்தத்ருணா துக்ததோஹா நிரிந்த்ரியா: |
அநந்தா நாம தே லோகாஸ்தாந் ஸ கச்சதி தா ததத் ||

3. పీతోదకా జగ్ధతృణా దుగ్ధదోహా నిరింద్రియాః ।
అనన్దా నామ తే లోకాస్తాన్ స గచ్ఛతి తా దదత్ ॥

(ப்-ம்) பீதோதகா:-பாநம்பண்ணப்பட்ட ஜலத்தையுடைத்தாயும், ஜக்தத்ருணா: - புசிக்கப்பட்ட புற்களையுடைத்தாயும், துக்ததோஹா: - கறக்கப்பட்டபாலையுடைத்தாயும். நிரிந்த்ரியா:-பலஹீநங்களாயுமிருக்கிற, தா:-அந்தபசுக்களை, ததத்-கொடுப்பவனாகிய, ஸ:-அந்தயஜமானன், அநந்தா நாம-அஸுகமென்கிற, தே-எந்த. லோகா:-லோகங்கள், ஸந்தி-இருக்கிறதுகளோ, தான்-அந்தலோகங்களை, கச்சதி-அடைகிறான்.

ஸ0-ஹா.—இந்த ப்ரகாரம் நிஸ்ஸாரமான பசுக்களைக்கொடுத்தால், அந்த யஜமானன் அஸுகமான லோகத்தை அடைகிறான்.

ரு-ஹா.—தண்ணீர்குடித்தும் புற்களை மேய்ந்தும் பாலைக்கறந்து மீர அதாவது புல்மேய்கை முதலியதிலும், சக்தியில்லாத ப்ரூதிரஹிதமு ப்ராம்மணர்களையும்பொருட்டு தக்ஷிணையென்கிற புத்தியால்கொடும்முதலானதுக கிதமான எந்த லோகங்ளிருக்கிறனவோ அந்த லோகங்ளும், நயைமுதலானது அடைகிறனென்று எண்ணினன்.

௪. ஸ ஹோவாச பிதரம் தத கஸ்மை மாம் தாஸ்யஸீதி |
த்விதீயம் த்ருதீயம் தம் ஹோவாச ம்ருத்யவே த்வா ததாமீதி ||

౪. స హోవాచ పితరం తత కస్మై మాం దాస్యసీతి ।
ద్వితీయం తృతీయం తగ్ం హోవాచ మృత్యవే త్వా దదామీతి ॥

(ப-ம்) ஸ:-அப்படி எண்ணங்கொண்ட நசிகேதஸ்ஸானவர், பிதரம்-பிதாவைக்குறித்து, தத:-ஓ தகப்பனாரே, மாம்-என்னை, கஸ்மை-எவனையும்பொருட்டு, தாஸ்யஸி-கொடுக்கபோகிறீர். இதி-என்று, த்விதீயம் த்ருதீயம்-இரண்டுமூன்றுதடவை, ஹோவாச-சொன்னார், தம்-அந்தநசிகேதஸ்ஸைக்குறித்து, பிதா-தகப்பனார், த்வா-உன்னை, ம்ருத்யவே-மிருத்யுவையும் பொருட்டு, ததாமி-கொடுக்கப்போகிறேன், இதி-என்று, ஹோவாச-சொன்னார்.

ஸம்-ஹா.—நசிகேதஸ்ஸு, பூர்வச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரம் நினைத்து, என்னை எந்தருத்விக்குக் கொடுக்கப்போகிறீரென்று கேட்டபோது வாஜச்ரவஸர், உன்னை ம்ருத்யுவையும் பொருட்டு கொடுக்கப்போகிறேன் என்று சொன்னார்.

ஸா-ஹா.—பிதாவினால் செய்யப்பட்ட யாகத்தில், தக்ஷிணாவிஷயத்தில், செய்தது பிசகென்று நினைத்து, நம்மை,யொரு ருத்விக்குக்குக் கொடுத்துயாகத்தை,பூர்த்தி செய்துக்கொள்வர் பிதா என்று,அந்த நசிகேதஸ்ஸானவர் பிதாவினிடத்தில் சென்று ஓய் பிதாவே என்னையாருக்கு கொடுக்கப்போகிறீரென்று பலதடவைகள் வினவ பிதாவானவர் கோபங்கொண்டு உன்னையமனுக்குகொடுக்கப் போகிறேனென்று சொன்னார்.

௫. பஹூநாமேமி ப்ரதமோ பஹூநாமேமி மத்யம: |
கிம் ஸ்வித்யமஸ்ய கர்தவ்யம் யன்மயாத்ய கரிஷ்யதி ||

౫. బహూనామేమి ప్రథమో బహూనాం మేమి మధ్యమః ।
కిగ్ం స్విద్యమస్య కర్తవ్యం యన్మయాద్య కరిష్యతి ॥

(ப-ம்) பஹூநாம்-அனேகசிஷ்யர்களுக்குள், ப்ரதம: - முக்கியமானவனாய், ஏமி - நடக்கிறேன், பஹூநாம் - அநேகசிஷியர்களுக்குள், மத்யம:-மத்யமனாய், ஏமி-நடக்கிறேன், யமஸ்ய - யமனுக்கு, கர்தவ்யம்-செய்யத்தக்கின பிரயோஜனம், கிம்ஸ்வித்-எதுஇருக்கும், மயா-என்னால், அத்ய-இப்பொழுது, கிம்கரிஷ்யதி-எதுசெய்யப்போகிறான்.

ஸம்-ஹா.—இந்த ப்ரகாரம், பிதாவினால் சொல்லப்பட்ட நசிகேதஸானவர், அனேகசிஷயர்களுக்குள் உத்தமசிஷ்யனாய் அல்லது மத்தியமனானசிஷ்யனாயிருக்கிற என்னை,மிருத்யுவையும் பொருட்டுகொடுத்தார், நான் மிருத்யுவிடத்தில்செய்யத்தக்கின காரியம் என்ன, ஒன்று மில்லையே; ஆகையால் பிதாவானவர் கோபங்கொண்டு, இப்படிக்கிச் சொன்னாரென்று நிச்சயம்பண்ணிக்கொண்டார்.

ஸா-ஹா.—இப்படி பிதாவினால் சொல்லப்பட்ட நசிகேதஸ்ஸு பயமில்லாமல் பிதாவைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான். ஓய்பிதாவே யமன்வீட்டைக் குறித்துக்

போகிறவர்களுக்குள் முதல்வனாயாவது நடுவிலவனாயாவது போகிறான் பின் தங்கிப் போகமாட்டான். யமன் ஸமஸ்தத்தையும் அடைந்தவனாகையால் நான் அவனுக்கு செய்யத்தக்கின காரியம் என்னயிருக்கிறது, அப்படி என்னாலவன் என் செய்யப் போகிறான் என்று தான் ஆலோசிக்கிறேன் என்று சொன்னான்.

௬. 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌰𑍇 ।
𑌸𑌸𑍍𑌯𑌮𑌿𑌵 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌸𑍍𑌯𑌮𑌿𑌵𑌾𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌃 ॥

౬. అనుపశ్యయథాపూర్వేప్రతిపశ్యతథాపరే ।
సస్యమివమర్త్యఃపచ్యతేసస్యమివాజాయతేపునః ॥

(ப-ம்) 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇-பூர்வர்கள், 𑌯𑌥𑌾-எந்தப்ரகாரமோ, 𑌤𑌥𑌾-அந்தப்ரகாரமாய், 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯-பார். 𑌅𑌪𑌰𑍇-இதரமானவர்கள், 𑌯𑌥𑌾-எந்தப்ரகாரமோ, 𑌤𑌥𑌾 - அந்தப்ரகாரமாகவே, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯 - ஆலோசனைசெய், 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃-மனிதன், 𑌸𑌸𑍍𑌯𑌮𑌿𑌵-பயிர்போல், 𑌪𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - கிழத்தனமாய் மரணத்தையடைகிறான், 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃-மனிதன், 𑌸𑌸𑍍𑌯𑌮𑌿𑌵-பயிர்போய், 𑌪𑍁𑌨𑌃 - மறுபடியும், 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇-உண்டாகிறான்.

ஶம்-ஹா.—பூர்விகர்கள், எந்த ப்ரகாரம் இருந்தார்களோ அதை ஆலோசனை பண்ணும். இப்போது இருக்கிற ஸாதுக்கள் எந்த ப்ரகாரமிருக்கிறார்களோ அதை மாலோசனைபண்ணும். மனிதன் கிழத்தனத்தையடைந்து மரணத்தைஅடைகிறார்கள் மறுபடியும் பயிர்போலவெ உண்டாகிறான ஆகையால் அழிவில்லாத சத்தியத்தைக் கைவிடாமல் என்று யமனிடத்தில் கொடுக்கக்கடவீர் என்று சொன்னான்.

ரா-ஹா.—நம்முடைய பிதாமகர்கள் முதலான பூர்விகர்கள் பொய்வாக்கியத்தை அறியமாட்டார்களே. அதுபோல் பிதாவாகிய நீரும்பாரும், இதரஜனங்கள் எப்படியோ அது போலவும் அந்த பூர்விகர்களையும் பார்த்துக்கொண்டு சத்தியவாதியாயாகக்கடவீர், பின்னை மரணத்தையடையப்போகிறானே என்றுசந்தேகிக்கவேண்டாம். உலத்தில் மனிதனானவன் பயிர்கள் போல் நாசத்தையடைகிறதும் பயிர்போலுண்டாகிறதுமாயிருக்கிறான். ஆகையாலே அநித்யனான என்னை பாராதே நித்யமான ஸத்யத்தைப்பார்த்தது என்னை எமனிடத்திற்கு அனுப்புமென்று பச்சாத்தாபத்தோடு நிற்கிறபிதாவைப்பார்த்து நசிகேதஸ்ஸு சொன்னான்.

௭. 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌥𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌨𑍍 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌰 𑌵𑍈𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋𑌦𑌕𑌮𑍍 ॥

౭. వైశ్వానరఃప్రవిశత్యతిథిర్బ్రాహ్మణోగృహాన్ ।
తస్యైతాంశాన్తింకుర్వన్తిహరవైవస్వతోదకమ్ ॥

(ப்-ம்) 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃-அக்நி, 𑌅𑌤𑌿𑌥𑌿𑌃 -அதிதியாயிருக்கிற, 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃-ப்ராமணனாய், 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌨𑍍-கிருஹத்தைக்குறித்து, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿 - ப்ரவேசிக்கிறான், 𑌤𑌸𑍍𑌯-அந்த அக்நிக்கு, 𑌏𑌤𑌾𑌂-இந்தசாந்தியை, 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - செய்கிறார்கள், 𑌹𑍇𑌵𑍈𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤-ஓய்யமதர்மராஜனே, 𑌉𑌦𑌕𑌮𑍍-ஜலத்தை, 𑌹𑌰-கொண்டுவா.

ஶம்-ஹா.—பிதாவினால், யமன் வீட்டுக்கு அநுப்பப்பட்ட நசிகேதஸ்ஸான வர், மூன்றுராத்திரிகள் ஆகாரமில்லாமல் அவ்விடத்தில் வசித்தார். பிறகுயமனுடைய பாரியையானவள், யமனைக்குறித்துச் சொன்னவார்த்தை, அக்நியே பிராமணவேஷமெடுத்துக்கொண்டு அப்யாகதராய் பிராமணனுடைய கிரகத்திற்கு பிரவேசிக்கிறார். அவருக்கு கிருகஸ்தர்கள் பாத்யம்முதலான சாந்தியைச்செய்கிறார்கள்.

ரா-ஹா.—ஸத்யவந்தரான பிதாவினால், யமனுடைய வீட்டைக்குறித்தநுப்பப்பட்ட நசிகேதஸ்ஸானவர், அவ்விடத்தில் அன்னமாகாரமில்லாமல் மூன்றிராத்திரி வசித்தார். அப்படிக்கிவசித்த நசிகேதஸ்ஸை வாசல்காப்போர்பார்த்து ம்ருத்யுவைக்குறித்துச் சொன்னது. அக்நியானவன் பிராமணரூபியான அதிதியாய் நம்முடைய கிரகத்தைக்குறித்துவந்தார், அவருக்கு சாந்திரூபமான பாத்தியம் முதலானவைகளை செய்கிறார்கள் ஆகையால்ஓய். மிருத்யுவே நீங்களும் சாந்தியின்பொருட்டு ஜலம் கொடுங்கள்.

அ. ஆஶாப்ரதீக்ஷே ஸங்கதம் ஸூந்ருதாம் சேஷ்டாபூர்த்தே புத்ரபஶூம்ஶ்ச ஸர்வாந் | ஏதத்வ்ருங்க்தே புருஷஸ்யால்பமேதஸோ யஸ்யாநஶ்நந்வஸதி ப்ராஹ்மணோ க்ருஹே ||

౮. ఆశాప్రతీక్షే సంగతం సూనృతాంచేష్టాపూర్తే పుత్రపశూంశ్చ సర్వాన్ ।
ఏతద్వృంక్తే పురుషస్యాల్పమేధసో యస్యానశ్నన్వసతి బ్రాహ్మణో గృహే ॥

(ப்-ம்) யஸ்ய-எந்த, அல்பமேதஸ:-ஜ்ஞானமில்லாத, புருஷஸ்ய-புருஷனுடைய, க்ருஹே-வீட்டில், ப்ராஹ்மண:-பிராமணன், அநஶ்நந்-புஜிக்காமல், வஸதி-வசிக்கிறானோ, தஸ்ய-அந்தபுருஷனுடைய, ஏதத்-இந்தபுசியாமலிருக்கையானது, ஆஶாப்ரதீக்ஷே - காமசங்கல்பங்களையும், ஸங்கதம் - சத்சங்கதிபலத்தையும், ஸூந்ருதாம் - ஸத்யப்ரியமானவார்த்தையையும், இஷ்டாபூர்த்தே-யாகதடாகாதிகளையும், ஸர்வாந்-சமஸ்தமான, புத்ரபஶூந்-புத்திரபசுக்களையும், வ்ருங்க்தே - நாசம்பண்ணுகிறது.

ஶம்-ஹா.—எந்த புத்தியில்லாத மனிதனுடைய கிருகத்தில் ப்ராம்மண ரூபியான அதிதியானவன் புஜிக்காமல் திரும்பி வருகிறானோஅந்த வீட்டுக்காரனுடைய புத்திரமித்திரகளத்திராதிகளையும் பசுதனகனகவஸ்துக்களை எல்லாம் நாசம் செய்துவிடுகிறதந்தபாபம் என்று இந்தமந்திரத்தின் தாத்பர்யம்.

ரா-ஹா.—அல்புத்தியுள்ள எந்த மனிதனுடையவீட்டில் ப்ராமணன் புஜிக்காமல்வசிக்கிறானோ அவனுடைய ஆசையையும்-இச்சையையும்-நல்லோர்களுடையசகவாசத்தினாலுண்டான பலத்தையும், சத்யப்ரியமானவார்த்தையையும் யாகதடாகாதிகளையும் புத்திரபசுக்களையும் அந்தபாபமானதுநாசப்செய்துவிடுறது.

௯. திஸ்ரோ ராத்ரீர்யதவாத்ஸீர்க்ருஹே மேऽநஶ்நந் ப்ரஹ்மந்நதிதிர்நமஸ்ய: | நமஸ்தேऽஸ்து ப்ரஹ்மந் ஸ்வஸ்தி மேऽஸ்து தஸ்மாத்ப்ரதி த்ரீந்வராந்வ்ருணீஷ்வ ||

౯. తిస్రోరాత్రీర్యదవాత్సీర్గృహే మేఽనశ్నన్ బ్రహ్మన్నతిథిర్నమస్యః ।
నమస్తేఽస్తు బ్రహ్మన్ స్వస్తి మేఽస్తు తస్మాత్ ప్రతి త్రీన్ వరాన్ వృణీష్వ ॥

(ப்-ம்) யத்-எந்தகாரணத்தினால், மே-என்னுடைய, க்ருஹே-வீட்டில், திஸ்ர:-மூன்று, ராத்ரீ:-ராத்திரிகளை, அநஶ்நந்-புஜிக்காமல், அவாத்ஸீ:-

வஸித்தீர், ப்ரஹ்மந்-ஓய்பிரம்மஸ்வரூபியானநசிகேதா, அதிதி꞉-அதிதியானவன், நமஸ்ய꞉ - நமஸ்கரிக்கத்தக்கினவன். தஸ்மாத் - ஆகையால், தே-உனக்கு, நம꞉-நமஸ்காரம், அஸ்து-ஆகக்கடவது, ப்ரஹ்மந்-ஓய் நசிகேதஸ்ஸே, ஸ்வஸ்தி-க்ஷேமமானது, மே-எனக்கு, அஸ்து-ஆகக்கடவது, தஸ்மாத் - அந்தகாரணத்தினால், ப்ரதி - அந்தராத்திரிகளைக்குறித்து, த்ரீந்வராந்-மூன்றுவரங்களை, வ்ருணீஷ்வ-வாங்கிக்கொள்,

ஶா-பா.—யமனானவன் பாரியைமுதலான பரிஜனங்களாலே சொல்லப்பட்டு தெரிந்துக்கொண்டு ஓய் நசிகேதா உமக்கு நமஸ்காரம் நீர் அவச்யமாய் பூஜிக்கத்தக்கவர் என்னுடைய வீட்டிற்குவந்துமூன்றிராத்திரிகள் ஆகாரமில்லாமல் இருந்தபடியால் எனக்கு அசுபமானது உண்டாயிற்று. ஆகையால் நீர் வஸித்த மூன்றிராத்திரிகளுக்கு மூன்றுவரங்கள் என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தான்.

ரா-பா.—ஓய் பிராம்மணரே நீர் மூன்றிராத்திரிகள், அன்னமாகாரமில்லாமல், யெந்தகாரனத்தால், என்னுடைய கிரகத்தில் வசித்தீரோ அந்தகாரணத்தால் எனக்கு அசுபமானது உண்டாயிற்று எனென்று கேட்டால் ஸர்விதத்திலும் பூஜிக்கத்தக்கின உமக்கு நமஸ்காரமாகக்கடவது. ஓய்பிராமணரே எனக்கு மங்களமுண்டாகவேண்டுவதற்கு, என்னிடத்தில், மூன்றுவரங்கள் க்ரகிக்கவேணுமென்று யமன் பிரார்த்தித்தான்.

௧௦. ஶாந்தஸங்கல்ப꞉ ஸுமநா யதா ஸ்யாத்³வீதமன்யுர்கௌ³தமோ
மாபி⁴ம்ருத்யோ। த்வத்ப்ரஸ்ருஷ்டம் மாபி⁴வதே³த்ப்ரதீத ஏதத்த்ரயாணாம்ப்ர
த²மம்வரம்வ்ருணே ॥

౧౦. శాంతసంకల్పస్సుమనా యథాస్యాద్వీతమన్యుర్గౌతమో మాభిమృత్యో ।
త్వత్ప్రసృష్టం మాభివదేత్ ప్రతీతఏతత్త్రయాణాం ప్రథమం వరం వృణే ॥

(ப-ம்) ம்ருத்யோ-ஓய்யமனே, கௌ³தம꞉-கௌதமரானவர், மாம்- என்னைக்குறித்து, ஶாந்தஸங்கல்ப꞉-சாந்தமானசங்கல்பத்தையுடையவராய், ஸுமநா꞉ - நல்லமனஸ்ஸையுடையவராய், வீதமன்யு꞉ - கோபமில்லாதவராய், யதா-எந்தப்பிரகாரம், ஸ்யாத்-ஆவரோ, த்வத்ப்ரஸ்ருஷ்டம்-உன்னால் விடப்பட்ட, மா-என்னைக்குறித்து, ப்ரதீத꞉-நம்பிக்கையுள்ளவரால் அபி⁴வதே³த்,ஆசீர்வசனம் சொல்லுவரோ, ஏதத்-இந்தவரத்தை த்ரயாணாம்-மூன்றுவரங்களுக்குள், ப்ரத²மம்-முதல்வரமாக, வ்ருணே - வரிக்கிறேன்.

ஶா-பா. ஓய் யமனே சாந்தசங்கல்பமுடையவராயும், நல்லமனதையுடையவராயும், கோபமில்லாதவராயுமிருக்கிற கௌதமரானவர்-என்னைக்குறித்து கோபமில்லாமலிருக்கும்படி செய்யவேண்டுவது, உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட மூன்றுவரங்களுக்குள் முதல்வரத்தின் பலனென்று நசிகேதஸ்ஸு சொன்னார். (கௌதமனென்றால் வாஜச்ரவஸருக்கும் பெயருண்டு)

ரா-பா.—இந்தபத்தாவது வாக்கியத்திற்கு சங்கரபாஷியத்தின் கருத்தும், இராமாநுஜபாஷியத்தின் கருத்தும், ஒரேவிதமாகையால் இவ்விடத்திலிராமாநுஜபாஷ்யம் எழுதவில்லை.

௧௧. யதா புரஸ்தாத் பவிதா ப்ரதீத ஔத்தாலகிராருணிர்மத்ப்ரஸ்ருஷ்ட꞉ | ஸுகம் ராத்ரீ꞉ ஶயிதா வீதமந்யுஸ்த்வாம் தத்ருஶிவாந் ம்ருத்யுமுகாத் ப்ரமுக்தம் ||

౧౧. యథా పురస్తాద్భవితా ప్రతీత ఔద్దాలకిరారుణిర్మత్ప్రసృష్టః ।
సుఖం రాత్రీశ్శయితా వీతమన్యుః త్వాం దదృశివాన్మృత్యుముఖాత్ప్రముక్తమ్ ॥

(ப்-ம்) ஔத்தாலகி꞉-ஔத்தாலகியென்று பெயரையுடைய, ஆருணி꞉- அருணன் பிள்ளையான வாஜசரவஸ், மத்ப்ரஸ்ருஷ்ட꞉-என்னாலனுமதிபண்ணப்பட்டவனாய்க்கொண்டு, புரஸ்தாத்-முன்னால், யதா-எந்தபிரகாரமோ, ததா-அந்தபிரகாரம், ப்ரதீத꞉-நம்பிக்கையுடையவராய், பவிதா-ஆகப்போகிறார், ம்ருத்யுமுகாத்-மிருத்யுவினிடத்திலிருந்து, ப்ரமுக்தம்-விடுபட்ட, த்வாம் - உன்னை, தத்ருஶிவாந்-பார்த்தவராய், ததா-அப்போதே, வீதமந்யு꞉ - கோபமில்லாதவராய், ஸ்யாத்-ஆய்விடுவர், ராத்ரீ꞉ - இராத்திரிகளில், ஸுகம்-ஸுகமாய், ஶயிதா - உறங்கப்போகிறார்.

ஸம்-ஸா.—நசிகேஸ்ஸைக் குறித்து யமன் சொல்லுகுறன். உன்னுடைய பிதாவாகிய வாஜச்ரவஸரானவர் உன்விஷயத்தில் முன்னால் எந்தபிரகாரம் ப்ரீதியுள்ளவராயிருந்தாரோ அந்தப்ரகாரமே சுகமாய்கோபமில்லாதவராய்வரப்போகிற விராத்திரிகளில் தூங்கப்போகிறார் ம்ருத்யுவினால் விடப்பட்ட உன்னை உன்பிதாவானவர் அதிகவிச்வாஸத்தோடு பார்க்கபோகிறார்.

ரா-ஸா.—இங்கு இராமாநுஜபாஷ்யத்திற்கும், சங்கரபாஷ்யத்திற்கும்வ்யத்யாஸமில்லை ஏகாபிப்ராயம்.

௧௨. ஸ்வர்கே லோகே ந பயம் கிஞ்சநாஸ்தி ந தத்ர த்வம் ந ஜரயா பிபேதி | உபே தீர்த்வாஶநாயாபிபாஸே ஶோகாதிகோ மோததே ஸ்வர்கலோகே ||

౧౨. స్వర్గే లోకే న భయం కించనాస్తి న తత్ర త్వం న జరయా బిభేతి ।
ఉభే తీర్త్వాఽశనాయాపిపాసే శోకాతిగో మోదతే స్వర్గలోకే ॥

(ப்-ம்.) ஸ்வர்கே லோகே-சுவர்க்கலோகத்தில், பயம் - ரோகம்முதலான பயமானது, கிஞ்சந-கொஞ்சமும், நாஸ்தி-கிடையாது, தத்ர-அந்தலோகத்தில், த்வம்-நீ, ந-இல்லை, தத்ர-அந்தலோகத்தில், ஜரயா - கிழத்தனத்தினால், ந பிபேதி-பயப்படவேண்டாம், கிஞ்ச-மேலும், ஸ்வர்கே லோகே-சுவர்க்கத்தில், உபே-இரண்டான, அஶநாயாபிபாஸே - பசிதாகங்களை, தீர்த்வா-அதிக்கிரமித்து, ஶோகாதிக꞉ - மனோதுக்கத்தினால் விடப்பட்டவனாய்க்கொண்டு, மோததே-ஸந்தோஷிக்கிறான்.

ஸம்-ஸா.—ஓய் யமனே சுவர்க்கலோகத்தில் நீரில்லாமல் இருக்கிறீர். அந்த லோகத்தில் வசிப்பவர் ஜராமரணமில்லாமல் நித்தியானந்த்தை யனுபவிக்கிறார்கள்.

ரா-ஸா.—நசிகேதாவானவ ரிரண்டுவாக்கியங்களாலிரண்டாம் வரத்தை பிரார்த்திக்கிறார். ஓய் யமனே புநர்ஜநநமரணமில்லாததாயும் ஸர்வசுகத்தையும்தருவதாயும் நித்தியசூரிகளுக்கிருப்பிடமுமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வசிக்கிறமுமுக்ஷுக்

களுக்கு ஸம்சாரபயமானது ஒருபோதிலும் கிடையாது. நீயும் அந்த வைகுண்டத்தி லிழிக்குமவர்களை வஞ்சிப்பதற்கு சக்தியில்லாதவன் அவ்விடத்தில் வசிப்பவர் பால்ய வார்த்தகம்முதலான அவஸ்தைகளால் ஒருபொழுதும் பயப்படமாட்டார். பசிதாகம் துக்கம்முதலானசாரீரோபத்திரவங்களைக்கடந்து, துக்கமில்லாதவனாய்நிரதிசயபோக்கியமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நித்யானந்தத்தை யனுபவிக்கிறான்.

க௩. 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌜𑌂𑌤 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌨 𑌵𑍃𑌣𑍇 𑌵𑌰𑍇𑌣 ॥

౧౩. స త్వమగ్నిగ్ స్వర్గ్యమధ్యేషి మృత్యో ప్రబ్రూహి తగ్ శ్రద్దధానాయ మహ్యం ।
స్వర్గలోకా అమృతత్వం భజంత ఏతద్ద్వితీయేన వృణే వరేణ ॥

(ப-ம்.) 𑌹𑍇 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋-ஓய்யமனே, 𑌸:-அப்படி பிரசித்தனான, 𑌤𑍍𑌵𑌂-நீ, 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌂 - சுவர்க்கலோகப்பிராப்திக்கி சாதனமான, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 - அக்கினியை, 𑌅𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑌿-அறிகிறாய்; 𑌤𑌂-அந்த அக்கினியை, 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌯 - சிரத்தைபண்ணுகிற, 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌂-எனக்கு, 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 - சொல்லும், 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌲𑍋𑌕𑌾: - சுவர்க்கத்தில் வசிக்கிற ஜனங்கள், 𑌯𑍇𑌨-எந்த அக்நியால், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂-தேவதயாயிருக்குகயை, 𑌭𑌜𑌂𑌤𑍇 - அடைகிறார்களோ, 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌨 - இரண்டாவதான, 𑌵𑌰𑍇𑌣-வரத்தினால், 𑌏𑌤𑌤𑍍-இந்த அக்கினியை தெரிந்துக்கொள்வதற்கு, 𑌵𑍃𑌣𑍇-வரிக்கிறேன், அதாவது விரும்புகிறேன்.

ஸ௦-ஹா.—சுவர்க்கத்தையடைந்தவர்கள் தேவரூபத்தையடைந்து துக்கமில்லாமல் சுகத்தையடைந்து சந்தோஷிக்கிறார்கள். ஓய் ம்ருத்யுவே அந்த சுவர்கலோகத்தை யடைவதற்குக் காரணமான அக்கினிவித்யையைத் தெரிந்துக்கொண்டநீர் அந்த வித்தையையுபதேசிக்க வேண்டுமென்று நசிகேதர்சொன்னார்.

ரா-ஹா.—ஓய் யமனே இதிஹாஸபுராணங்களில் சொல்லப்பட்டபிரம்மதத்துவங்களை யறிந்த நீர் நிரதிசயசுகமான மோக்ஷத்துக்குக்காரணபூதமான அக்நிவித்யையையறிவீர். ஓய் மஹாநுபாவனே அந்த வித்யையில் அதிக சிரத்தையுள்ள எனக்கு அந்த கிரமத்தை சொல்லும். அந்த பரமபதத்தில் வசிப்பவர்கள் ஜராமரணமில்லாத உருவத்தையடைந்து ஸந்தோஷிக்கிறார்களன்றோ இந்த இரண்டாவது வரத்தை விரும்புகிறேன்.

கச. 𑌪𑍍𑌰 𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿 𑌤𑌦𑍁 𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤: 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍 । 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌲𑍋𑌕𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌥𑍋 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 ॥

౧౪. ప్ర తే బ్రవీమి తదు మే నిబోధ స్వర్గ్యమగ్నిం నచికేతః ప్రజానన్ ।
అనంతలోకాప్తిమథో ప్రతిష్ఠాం విద్ధి త్వమేతం నిహితం గుహాయాం ॥

(ப-ம்.) 𑌹𑍇 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤: - ஓய் நசிகேதஸ்ஸே, 𑌤𑍇 - உனக்கு, 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌂 - ஸுவர்க்கஸாதனமான, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 - அக்நியை, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍-தெரிந்துக்கொண்ட நான், 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿-சொல்லுகிறேன், 𑌮𑍇 - என்னுடைய, 𑌤𑌦𑍁-அந்தவாக்கியத்தை, 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 - ஒரேமனதையுடையவனாய் இருந்துக்கொ

ண்டு அறிந்துக்கொள், த்வம்-நீ. அநந்தலோகாப்திம் - அந்தலோகப் பிராப்திசாதநமாய், அதோ - மேலும், ப்ரதிஷ்டாம் - ஸ்திதிஹேதுவாய், குஹாயாம்-ஜ்ஞாநிகளுடைய புத்தியாகிற குஹையில், நிஹிதம் - இருப்பதாயிருக்கிற, ஏதம்-இந்த அக்நியை, வித்தி-இப்படி தெரிந்துக்கொள்.

ஸம்-ஹா.—ஓய் நசிகேதஸ்ஸே நான் சொல்லும்வாக்கியத்தை நன்ருய்க்கொள் சுவர்க்கபலத்தைத்தருவதான அக்நிவித்யையானது ஸம்ஸார ஸம்பந்தமில்லாத ஜ்ஞாநிகளுடைய மனதிலிருப்பதாய் தெரிந்துக்கொண்டால் பிற்பாடு புநர்ஜன்மமில்லாத ஸ்திதியை அடைவாய்.

ரா-ஹா.—விசேஷமாய் விரும்பின உமக்கு அந்தவித்யையை விசேஷமாய் சொல்லுகிறேன் கேளும். ஓய் நசிகேதரே நீர் சுகத்தைத்தருவான தேஜோரூபமான பரப்ரம்மத்தை அடைந்து பிற்பாடு அபுனராவ்ருத்தியை யடையலாகும். மனதினுலறியத் தக்கதான லோகத்தைத்தருவதாய் ஜ்ஞாநிகள் மனதாகிற குகையில் வஸிக்கிறதாய் இந்தவித்யையைத் தெரிந்துக்கொள்ளும்.

௧௫. லோகாதிமக்நிம் தமுவாச தஸ்மை யா இஷ்டகா யாவதீர்வா யதா வா। ஸ சாபி தத்ப்ரத்யவதத்யதோக்தமதாஸ்ய ம்ருத்யு: புநரேவாஹ துஷ்ட:॥

౧౫. లోకాదిమగ్నింతమువాచతస్మై యాఇష్టకాయావతీర్వాయథావా ।

సచాపితత్ప్రత్యవదద్యథోక్తమథాస్య మృత్యుఃపునరేవాహతుష్టః॥

(ப-ம்.) ம்ருத்யு: - யமனானவன், லோகாதிம்- உலகங்களுக்கெல்லாம் முதலான, தம் - அந்த, அக்நிம் - அக்நியை, தஸ்மை - அந்தநசிகேதஸ்ஸையும் பொருட்டு, உவாச - சொன்னான், இஷ்டகா - செங்கல்கள், யா: - எவைகளோ, யதாவா - எந்த ப்ரகாரங்களோ, யாவதீ: - எவ்வளவுகணக்குள்ளவைகளோ, தா:-அவைகளையும், உவாச - சொன்னான். ஸ:- அந்தநசிகேதஸ்ஸானவர், யதோக்தம் - யமன்சொன்னபடிக்கி, தத்-அந்த விஷயங்களை, ப்ரத்யவதத் - மறுபடியும் சொன்னார், அத – பிற்பாடு, ம்ருத்யு: - யமனானவன், அஸ்ய-இந்தநசிகேதஸ்ஸின்விஷயத்தில், துஷ்ட:- சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு. புநரேவ-மறுபடியும், ஆஹ-சொன்னான்.

ஸம்-ஹா.—யமனுலே சொல்லப்பட்ட அக்நியையும் அந்த அக்நிக்கிரமங்களையும், யமனுல் சொல்லப்பட்டதுபோல் நசிகேதஸ்ஸானவன் மறுபடியும் சொன்னான். அப்பொழுது யமனானவன் அதிக சந்தோஷத்தையடைந்து, நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து மறுபடியும் சொன்னானென்று கருத்து.

ரா-ஹா,—உலகங்களுக்கெல்லா மாதிகாரணமாயும் உபாஸனையினுல் மோக்ஷத்தைத் தருவதுமான அக்நியை நசிகேதஸ்ஸையும் பொருட்டுச் சொன்னான். யமன், அந்த அக்நிக்கனியின் எந்தலக்ஷணமுள்ள எவ்வளவு கணக்குள்ள செங்கல் முதலான கிரமங்களை கேட்டாரோ; அந்தப்பிரகாரம் யமனையும் பொருட்டுச்சொன்ன நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து, சந்தோஷப்பட்டு மருபடியும் நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறுன்.

௧௬. 𑌤𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑌮𑌾𑌣𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌰𑌂𑌤𑌵𑍇𑌹𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿𑌭𑍂𑌯𑌃
𑌤𑌵𑍈𑌵𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃𑌸𑍃𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂𑌚𑍇𑌮𑌾𑌮𑌨𑍇𑌕𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂𑌗𑍃𑌹𑌾𑌣 ॥

౧౬. తమబ్రవీత్ప్రీయమాణో మహాత్మా వరంతవేహాద్యదదామిభూయః ।
తవైవనామ్నా భవితాయమగ్నిః సృఙ్కాంచేమామనేకరూపాంగృహాణ॥

(ப-ம்.) 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑌮𑌾𑌣𑌃 - ஸந்தோஷசித்தரான - 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 - நிர்மலராயிருக்கிற யமனுனவர் - 𑌤𑌮𑍍 - அந்தநசிகேதஸ்ஸைக்குறித்து - 𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 - சொன்னுர், 𑌤𑌵 - உனக்கு, 𑌇𑌹 - இவ்விடத்தில், 𑌅𑌦𑍍𑌯 - இப்பொழுது 𑌭𑍂𑌯𑌃 - மறுபடியும், 𑌵𑌰𑌮𑍍 - வரத்தை, 𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿 - கொடுக்கிறேன், ([illegible] - என்றால் சொல்லப்பட்ட) 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - அக்நியானது, 𑌤𑌵 - உன்னுடைய, 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍈𑌵 - பேரால், (நசிகேதஸ்ஸென்றும்பெயருடையதாய்) 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 - இருக்கப்போகிறது, 𑌅𑌨𑍇𑌕𑌰𑍂𑌪𑌾𑌮𑍍 - விசித்திரமான, 𑌇𑌮𑌾𑌮𑍍 - இந்த, 𑌸𑍃𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 - இரத்தினமாலையை, 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌣 - கிரகித்துக்கொள்.

ஸம்-ஸா.—ஓய் நசிகேதா உங்கள் விஷயத்தில் அதிகமாம் சந்தோஷ சித்தனாய் உமக்கு மறுபடியும் வரம் கொடுக்கிறேன். இப்பொழுது என்றால் சொல்லப்பட்ட அக்கினிக்கி நசிகேதஸ்ஸென்று பெயருண்டாகப் போகிறது. விசித்திரமான இந்த இரத்தினமாலையை வாங்கிக்கொள்ளும்.

ரா-ஸா.—தெளிவான புத்தியையுடைய யமனுனவர், ஸந்தோஷயுக்த சித்தராய் அந்த நசிகேதஸ்ஸைக்குறித்துச் சொல்லுகினுர். ஓய் நசிகேதஸ்ஸே உமக்கு மறுபடியும் நாலாவது வரத்தைக்கொடுக்கிறேன். என்றால் சொல்லப்பட்டமோக்ஷத்தைத் தருவதான அக்நியானது நசிகேதஸ்ஸென்று பெயரை யடையப்போகிறது. இந்த விரத்தினமயமான மாலையை வாங்கிக்கொள்ளுமென்று யமன் சொன்னுன்.

௧௭. 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌾𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌂𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍂 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌜𑍍𑌞𑌂𑌦𑍇𑌵𑌮𑍀𑌡𑍍𑌯𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿𑌚𑌾𑌯𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌿 ॥

౧౭. త్రిణాచికేతస్త్రిభిరేత్యసన్ధిం త్రికర్మకృత్తరతిజన్మమృత్యూ ।
బ్రహ్మజజ్ఞం దేవమీడ్యం విదిత్వానిచాయ్యేమాం శాంతిమత్యంతమేతి॥

(ப-ம்.) 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌾𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌃 - த்ருணசிகேதனுனவர், (நசிகேதாக்நியை மூன்றுவர்த்தி அநுஷ்டித்தவர்) 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 - மாதா, பிதா, ஆசாரியன், இவர்களால், 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌮𑍍 - ஸந்தானத்தை, 𑌏𑌤𑍍𑌯 - அடைந்து, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍 - யாகம் அத்யயனம், தானம், இம்மூன்றையும் செய்பவர், 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍂 - ஜனனமரணங்களை, 𑌤𑌰𑌤𑌿 - தாண்டுகிறார், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌜𑍍𑌞𑌮𑍍 - ப்ரம்மத்தினிடத்தில் பிறந்த எல்லாவற்றையு முணர்ந்த, 𑌈𑌡𑍍𑌯𑌮𑍍 - ஸ்துதிக்கத்தக்கின, 𑌦𑍇𑌵𑌮𑍍 - ஸ்வயம் ப்ரகாசமானதேவனை, 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 - அறிந்துக்கொண்டு, 𑌨𑌿𑌚𑌾𑌯𑍍𑌯 - பார்த்து, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍 - மிகவும், 𑌇𑌮𑌾𑌮𑍍 - இந்தபுத்தியினுலடையத்தக்கின, 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑍍 - உபசாந்தியை, 𑌏𑌤𑌿 - அடைகிறான்.

ஶ௦-ஹா.—நசிகேதாக்னியில் மூன்றுதரம் ஹோமம் செய்தவனுக்கு த்ருணாசி கேதரென்று பெயர். அவனும், மாதா பிதா ஆசாரியன் இம்மூன்றுக்கும் கைங்கரியம் செய்து அவர்கள் சொல்லுக்கிணங்கி, யாகம் அத்யயநம், தானம் இவைகளைச் செய்பவனும் ஸ்வயம் பிரகாசனான தேவனைத் தெரிந்துகொண்டு விராட்பதத்தை யடைகிறான்.

ரா-ஹா.—மூன்றுவர்த்தி நாசிகேதாக்நியை யடைந்தபடியால் த்ரிநாகேதரென்கிற பெயரையடைந்தவன், யாகம் அத்யயனம் தான மென்கிற மூன்று காரியங்களைச் செய்து, அல்லது பாகயக்ஞம் ஹவிர்யக்ஞம் ஸோமயக்ஞம், இம்மூன்று மநுஷ்டித்து ஜீவாத்மாபரமாத்மாவின் சம்பந்தத்தை யடைந்து, அல்லது அறிந்து ஜனனமரணங்களைத் தாண்டுகிறான். உபாஸகஸ்வரூபத்தை அறிந்து ஸ்வப்ரகாசனும் துதிக்கத்தக்கவனுமான பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்து, இந்த ஜனனமரணம் தருவதான ஸம்ஸார சாகரத்தை நிவ்ருத்திபண்ணத்தக்கின சாந்தியையடைகிறான் என்று யமன் சொன்னான்.

கஅ. த்ரிணாசிகேதஸ்த்ரயமேதத்விதித்வா ய ஏவம் வித்வாம்ஶ்சினுதே நாசிகேதம் । ஸ ம்ருத்யுபாஶான் புரத꞉ ப்ரணோத்ய ஶோகாதிகோ மோததே ஸ்வர்கலோகே ॥

౧౮. త్రిణాచికేతస్త్రయమేతద్విదిత్వా య ఏవం విద్వాంశ్చినుతే నాచికేతమ్ ।
స మృత్యుపాశాన్ పురతః ప్రణోద్య శోకాతిగో మోదతే స్వర్గలోకే ॥

(ப-ம்.) த்ரிணாசிகேத꞉ - கீழ்ச்சொல்லியபடி த்ருணாசிகேத னென்று பெயரையடைந்தவன், ஏதத் - இந்த, த்ரயம் - மூன்றையும், (அதாவது யாகம் அத்யயனம் தானம்) விதித்வா - தெரிந்துக்கொண்டு, ஏவம் வித்வான் - இந்தப்படிக்கி உபாஸிக்கிற, ய꞉ - எவன், நாசிகேதம் அக்நிம் - நசிகேதாக்நியை, சினுதே - சயனம்பண்ணுகிறானோ, ஸ꞉ - அவன், ம்ருத்யுபாஶான் - ஸம்ஸாரபாசங்களை, புரத꞉ - மரணத்திற்குமுன்னே ப்ரணோத்ய - விட்டு, ஶோகாதிக꞉ - துக்கத்தையதிக்ரமித்தவனாய், ஸ்வர்கலோகே - சுவர்கலோகத்தில், மோததே - ஸந்தோஷிக்கிறான்.

ஶ௦-ஹா.—எவன் நசிகேதாக்கினியை செவ்வையாய் தெரிந்துக்கொண்டு யாகத்தைசெய்கிறானோ அவன் அதர்மமாகிற ம்ருத்யுபாசத்தில் நின்றுவிடுபட்டுசுவர்க்கலோகத்தில் நித்தியாநந்தத்தை யநுபவிக்கிறான்.

ரா-ஹா.—இப்போது அக்நிரூபமான பரமாத்துமாவை யுபாசிக்கும்பலனைச் சொல்லுகிறது. மூன்றுவர்வதி நசிகேதாக்கினியை யனுஷ்டித்து மூன்றுதர்மங்களைத் தெரிந்துக்கொண்டு எவன் முன்சொன்ன அக்னிரூபமான பரமாத்துமாவை யுபாசிக்கிறானோ, அவன் ராகத்வேஷாதிசம்பந்தங்களை, சரீரம் இப்பூமியில் விழுவதற்கு முன்னமே தூரத்தில்தள்ளி சோகத்திற்குக் காரணபூதமான ஸ்வர்கத்தைக்கடந்து நிரதிசய ஸுகபூதமான பரமபதத்தில் சந்தோஷிக்கிறான்.

கக. ஏஷ தே(அ)க்நிர்நசிகேத꞉ ஸ்வர்க்யோ யமவ்ருணீதா த்விதீயேன வரேண । ஏதமக்நிம் தவைவ ப்ரவக்ஷ்யந்தி ஜனாஸஸ் த்ருதீயம் வரம் நசிகேதோ வ்ருணீஷ்வ ॥

౧౮. యాఽవాప్యేతాం బ్రహ్మజజ్ఞాత్మభూతాం చిత్వవిదిత్వాచినుతేనాచికేతం |
సఏవభూత్వాబ్రహ్మజజ్ఞాత్మభూతః కరోతితద్యేనపునర్నజాయతే॥

(ப்-ம்.) யஃ - எவன், ஏதாம் - இந்த, சிதிம் - சயநத்தை, ப்ரஹ்மஜஜ்ஞாத்மபூதாம் - ப்ரம்மாத்மகமாகிய தன்ஸ்வரூபமாக, விதித்வா - அநுஸந்தாநம்செய்துக்கொண்டு, நாசிகேதம்-நாசிகேதாக்நியை, சிநுதே - சயனம்பண்ணுகிறானோ, ஸஃ - அவன், ப்ரஹ்மஜஜ்ஞாத்மபூதஃ - ப்ரம்மாத்மக ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநபரனாய், பூத்வா - ஆகி, யேந - எந்த உபாஸநத்தால், புநஃ - மறுபடியும், நஜாயதே - பிறக்கமாட்டானோ, தத் - அந்த உபாஸநத்தை, கரோதி - பண்ணுகிறான்.

ரா-ஸா.—எவன், ப்ரம்மத்துக்கு நாம் சரீரமாகையாலே ப்ரம்மம் நமக்கு ஆத்மாவென்று அநுஸந்தித்துக்கொண்டு நாசிகேதாக்நியில் சயநமென்கிற கர்மவிசேஷத்தை யநுட்டிக்கிறானோ; அவன்மறுபிறவியில்லாமல் நித்யமாயிருக்கிற பரமபதமென்கிற நித்யவிபூதியில் பரப்ரம்மாநந்தத்தை யநுவித்துக்கொண்டு வாழ்வான். இந்த மந்திரத்திற்கு சங்கரபாஷ்யமில்லை. ச்ருதப்ரகாசிகாசாரியரும், இந்த மந்திரத்திற்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணியிருக்கிறார். ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யருக்கு வ்யாஸாசார்யரென்று மொருதிருநாமமுண்டு.

௧௯. ஏஷதேஅக்நிர்நசிகேதஸ்ஸ்வர்க்யோயமவ்ருணீதாத்விதீயேந வரேண। ஏதமக்நிம்தவைவப்ரவக்ஷ்யந்திஜநாஸஸ்த்ருதீயம்வரம்நசிகேதோவ்ருணீஷ்வ॥

౧౯. ఏషతేఽగ్నిర్నచికేతస్స్వర్గ్యో యమవృణీథాద్వితీయేనవరేణ |
ఏతమగ్నింతవైవప్రవక్ష్యన్తి జనాసస్తృతీయంవరన్నచికేతోవృణీష్వ॥

(ப்-ம்.) ஹே நசிகேதஃ - ஓய் நசிகேதஸே, த்விதீயேந - இரண்டாவதான, வரேண - வரத்தினால், யம்-எந்த அக்நியை, அவ்ருணீதாஃ - கேட்டாயோ, தே - உனக்கு, ஸ்வர்க்யஃ - சுவர்கபிராப்தி சாதனமான, ஏஷஃ - இந்த, அக்நிஃ - அக்நியானது. உபதிஷ்டஃ-உபதேசிக்கப்பட்டது, ஜநாஸஃ-ஜனங்கள், ஏதம் - இந்த, அக்நிம் - அக்நியை, தவைவ-உனக்கே, ப்ரவக்ஷ்யந்தி - சொல்லப்போகிறார்கள். ஹே நசிகேதஃ - ஓய் நசிகேதஸ்ஸே, த்ருதீயம் - மூன்றாவதான, வரம் - வரத்தை, வ்ருணீஷ்வ - கேட்டுக்கொள்.

ஸம்-ஸா.—ஓய் நசிகேதஸ்ஸே இரண்டாவது வரத்தாலே விரும்பின அக்நியை, அக்நி இன்னதென்று சொல்வதற்கு முன் ஜநங்கள் உலகத்தில் உன்பெயரோடு கூட்டி சொல்லப்போகிறார்கள். நீ கேட்ட அக்நியை எனக்குச் சொல்லி விட்டேன். நீ மூன்றாவது வரத்தைக்கேள்.

ரா-ஸா.—ஓய் நசிகேதனே இரண்டாவது வரத்தாலெ எந்த வரத்தைகேட்டாயோ; அந்த வரத்தில் சொல்லப்பட்ட அக்னிரூபமான ப்ரம்மத்தை உலகத்தில் நாசிகேதாக்நி என்று சொல்லப்போகிறார்கள். ஆகையால் மூன்றாவது வரத்தைக் கேட்டுக்கொள். அப்படிக்கிக்கேளாவிட்டால் நான் பாபியாய் விடுகிறேன் என்று யமன் சொன்னான்.

௨௦. யேயம் ப்ரேதே விசிகித்ஸா மநுஷ்யே(அ)ஸ்தீத்யேகே நாயமஸ்தீதி சைகே। ஏதத்வித்யாமநுஶிஷ்டஸ்த்வயாஹம் வராணாமேஷ வரஸ்த்ருதீய:॥

౨౦. యేయం ప్రేతే విచికిత్సా మనుష్యే అస్తీత్యేకే నాయమస్తీతి చైకే ।
ఏతద్విద్యామనుశిష్టస్త్వయాహం వరాణామేషవరస్తృతీయః ॥

(ப்-ம்.) ப்ரேதே - மரணத்தையடைந்த, மநுஷ்யே - மனிதனிடத்தில், ஏகே - சிலபேர்கள், அயம் - இந்த ஆத்மாவானது, அஸ்தி - இருக்கிறதென்றும், ஏகே - சிலரும், நாஸ்தி - இல்லை என்றும், ஏகே - சிலரும் சொல்லுகிறார்கள், இயம் - இந்த, விசிகித்ஸா - சந்தேகமானது, யா - எதுவோ, த்வயா - உன்னால், அநுஶிஷ்ட: - தெரியப்படுத்தப்பட்டவனாய், ஏதத்வித்யாம் - இத்தையறிந்துக்கொள்வேன், அஹம் நான், வராணாம் - வரங்களுக்குள், ஏஷ: - இது, த்ருதீய: - மூன்றாவது, வர: - வரமாய், பவதி - ஆகிறது.

ஸம்-ஹா.—ஓம் யமனே மரணத்தையடைந்த பிற்பாடு, இந்த ஆத்மா இருக்கிறதா இல்லையாவென்று தெரிந்துக்கொள்வதற்கு விரும்புகிறேன். இந்த சந்தேகத்தையபோக்கும். இதுதான் மூன்றாவது வரமென்று நசிகேதன் சொன்னான்.

ரா-ஸா.—மனிதனானவன், சர்வஸம்பந்தமற்றனாய் மரணத்தை யடைந்த பிற்பாடு சிதசிதீசுவரதத்துவ திரயசத்தியவாதிகள் சீவாத்துமாவுக்கு பகவத்ஸமான மானரூபமானது உண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்யர்கள் இல்லையென்கிறார்கள். ஆசாரியனுடைய உம்மால்நான் ப்ரம்மவித்தியாங்க பூதமான அக்நிவித்யையை உபதேசிக்கப்பட்டேன். ஆகையால் இந்தஸந்தேகத்தையும் நீரே நீக்கும் இதுமூன்றுவரங்களுக்குள் மூன்றாவது வரமாகக்கடவது.

௨௧. தேவைரத்ராபி விசிகித்ஸிதம் புரா நஹி ஸுவிஜ்ஞேயமணுரேஷ தர்ம:। அந்யம் வரம் நசிகேதோ வ்ருணீஷ்வ மா மோபரோத்ஸீரதி மா ஸ்ருஜைநம்॥

౨౧. దేవైరత్రాపి విచికిత్సితం పురా నహి సువిజ్ఞేయమణురేషధర్మః ।
అన్యంవరంనచికేతో వృణీష్వ మామో పరోత్సీరతిమాసృజైనమ్ ॥

(ப்-ம்.) அத்ர - இந்த ஆத்மவஸ்துவிஷயத்தில், தேவைரபி - தேவதைகளால், புரா - முன்னால், விசிகித்ஸிதம் - சந்தேகிக்கப்பட்டது, நஹி ஸுவிஜ்ஞேயம் - செவ்வையாயறியப்படவில்லை, ஏஷ: - இந்த, தர்ம: - தர்மமானது, அணு: - சூக்ஷ்மமானது, ஹே நசிகேத: - ஓய் நசிகேதரே, அந்யம் - வேறான, வரம் - வரத்தை, வ்ருணீஷ்வ - கேள், மா - என்னை, மோபரோத்ஸீ: - நிர்ப்பந்தம்செய்யாதே, மாம் - என்னைக்குறித்து, ஏநம் - இந்தவரத்தை, அதிஸ்ருஜ - விடு.

ஸம்-ஹா.—ஓய் நசிகேதரே ஆத்மவிஷயமான இந்ததற்மமானது அதிகசூக்ஷ்மமானது. இது தேவர்களாலு மறியப்படாதது. ஆகையாலிந்தவரத்தைவிட்டு வேறே ஏதாவதுவரத்தைக் கேளுமென்று யமன்சொன்னான்.

ரா-ஹா.—இப்படி ஒருவராலும் நிவ்ருத்திசெய்யக்கூடாத வரத்தைக்கேட்ட நசிகேதனைக்குறித்து யமன் சொல்லுகிறான். முன்னால் ப்ரம்மா முதலான தேவர்க

ளாலும் ஸந்தேகிக்கப்பட்ட இந்தபரமபுருஷார்த லக்ஷண தர்மமானது அதிக ஸூக்ஷ்மமானது, ஆகையால் ஓ் நசிகேதஸே இதல்லாமல் வேறெந்த வரத்தையா வதுகேளும். என்னை நிர்ப்பந்தம் பண்ணவேண்டாம்.

௨௨. 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌰𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌲 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥 । 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍃𑌗𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 ॥

௨௨. దేవైరత్రాపివిచికిత్సితంకిలత్వంచమృత్యోయన్నసువిజ్ఞేయమాత్థ ।
వక్తాచాస్యత్వాదృగన్యోనలభ్యో నాన్యోవరస్తుల్యఏతస్యకశ్చిత్ ॥

(ப-ம்.) 𑌦𑍇𑌵𑍈: - தேவதைகளால், 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌅𑌪𑌿 - இந்த ப்ரம்மவித்தியாவிஷயத்தில், 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑌿𑌤𑌂 - சந்தேகிக்கப்பட்டதே, 𑌯𑌤𑍍 - எந்தகாரணத்தால், 𑌹𑍇 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋 - ஓ்யமனே, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீயும், 𑌨 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 சுலபமாயறியத்தகாததாய், 𑌆𑌤𑍍𑌥 - சொன்னுயோ. 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்ததத்துவத்திற்கு, 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾 - சொல்பவன், 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍃𑌕𑍍 - நீயில்லாமல், 𑌅𑌨𑍍𑌯: - வேறொருவன், 𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯: - அடையத்தக்கினவனில்லை, 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯-இந்ததத்துவத்துக்கு, 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯: - ஸமானமான, 𑌅𑌨𑍍𑌯: - இதரமான, 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 - ஒரு, 𑌵𑌰:-வரமும் 𑌨 - இல்லை.

ஸ௦-ஹா.—ஓ் யமனே இந்த ப்ரம்மவிஷயமானது தேவதைகளாலும் சந்தேகிக்கத்தக்கின விஷயந்தான். இப்போது சொன்னதத்துவ விஷயத்திற்கு சந்தேகத்தை நிவ்ருத்திசெய்வதற்கு உங்களைவிட யாரொருவரிருக்கிறுர்கள். இந்த, வரத்துக்கு ஸமானமான வரமும் கிடையாது.

ரா-ஹா.—ஓம் யமனே பரமபுருஷார்த லக்ஷணமான ஆபத் தர்மமானவிது தேவதைகளாலும் அறியப்படுவது சந்தேகமந்தான். இந்த ஸம்சய நிவிருத்திக்கி உன்னைவிட வேறொருவருமில்லை. இந்தவரத்தைவிட வேறொருவரங்கிடையாது.

௨௩. 𑌶𑌤𑌾𑌯𑍁𑌷: 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌷𑍍𑌵 𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌮𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌭𑍂𑌮𑍇𑌰𑍍𑌮𑌹𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌷𑍍𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌜𑍀𑌵 𑌶𑌰𑌦𑍋 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 ॥

௨௩. శతాయుషఃపుత్రపౌత్రాన్ వృణీష్వబహూన్పశూన్ హస్తిహిరణ్యమశ్వాన్ ।
భూమేర్మహదాయతనంవృణీష్వ స్వయంచజీవశరదోయావదిచ్ఛసి ॥

(ப-ம்.) 𑌶𑌤𑌾𑌯𑍁𑌷: நூறுஸம்வத்ஸரம் ஆயுஸ்சையுள்ளவர்களாய், 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍- பிள்ளைபேரன் முதலானவர்களையும், 𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍 - அனேகமான, 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍 - பசுக்களையும், 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 - யானை, பொன் முதலானதுகளையும், 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 - குதிரைகளையும், 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌷𑍍𑌵 - கேள், 𑌭𑍂𑌮𑍇: - பூமியினுடைய, 𑌮𑌹𑌤𑍍 - பெரிதான, 𑌆𑌯𑌤𑌨𑌂 - ஆசிரமத்தையும், 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌷𑍍𑌵 - கேள், 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 - எவ்வளவு, 𑌶𑌰𑌦: - ஸம்வச்சரங்களை, 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 - இச்சிக்கிறுயோ, 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 - அவ்வளவுகாலம், ஜீவ - பிழைத் திரு

ஸ௦-ஹா.—ஓய் நசிகேதரே நீர் துர்லபமான ஆத்மதத்துவம்விட்டு, இதரமான ஆயுச்சு புத்திரமித்திர தநகம் முதலானதுகளைக் கேளும்.

இந்த-(௨௫)பஞ்சா(ந)க்கிற்கு இராமாநுஜபாஷியமும் சங்கரபாஷியமும் ஒரேமாதிரியாகையால் இங்கு இராமனுஜபாஷியமும் எழுதவில்லை.

௨௪. ஏதத்துல்யம் யதி மந்யஸே வரம் வ்ருணீஷ்வ வித்தம் சிரஜீவிகாஞ்ச।
மஹாபூமௌ நசிகேதஸ்த்வமேதி காமானாம் த்வா காமபாஜம் கரோமி॥

౨౪. ఎతత్తుల్యం యది మన్యసే వరం వృణీష్వ విత్తం చిరజీవికాం చ ।
మహాభూమౌ నచికేతస్త్వమేధి కామానాం త్వా కామభాజం కరోమి ॥

(ப-ம்.) ஏதத்துல்யம்-இந்த பிரம்மவித்தைக்குச் சமானமரணத்தை (அந்யம் - வேறேயெதாவது) மந்யஸே யதி - நினைப்பையேயானால் (ததம் - அந்த) வரம்-வரத்தை, வ்ருணீஷ்வ -கேளும், சிஞ்ச-மறுபடியும், வித்தம் - பணத்தையும், சிரஜீவிகாஞ்ச - சிரஞ்சீவியா இருக்கையும், வ்ருணீஷ்வ - கேளும், ஹே நசிகேத꞉-ஓய்நசிகேதரே, த்வம்-நீர், மஹாபூமௌ-இந்தவிசாலமான பூமிக்கு, (ராஜா-இராஜாவாய், ஏதி - ஆகக்கடவீர், (ஸத்யவாநு சத்தியவானுன, அஹம்-நான்,) காமாநாம்-தேவதைகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் நடுவில், த்வா-உன்னை, காமபாஜம்-காமத்தை பாகித்துக்கொண்டவனாய், கரோமி - செய்கிறேன்.

ஸ௦-ஹா.—ஓய் நசிகேதரே, வேண்டுமான தனத்தையும் ஒரு நாளும் மரணமில்லாதிருக்கும் தன்மையையும் கேட்கக்கடவாய், இந்த பூமண்டலத்துக்கெல்லாம் ராஜாவாயாசக்கடவவாய். சத்தியவானுகிய நான் உன்னை தேவதைகளுக்குள் சிறந்தவனும் மணிதர்களுக்குள் சிறந்தவனும் செய்கிறுன்.

ரா-ஹா.—ஓய் நசிகேதரே, முன்சொன்ன அழியாமலிருக்கும்வரத்துக்கு, சமானமாய் வேறெந்வரத்தையாவது நினைப்பாயாகில் அதைக்கொள். நீ விசாலமான பூமண்டலத்தில் விருத்தியடைகிறுய், தேவதாகணங்களுக்குள் இஷ்டத்தையடைகிறவனுய்ச் செய்கிறுன்.

௨௫. யே யே காமா துர்லபா மர்த்யலோகே ஸர்வான் காமாம்ச்சந்தத꞉ ப்ரார்த்தயஸ்வ। இமா ராமா꞉ ஸரதா꞉ ஸதூர்யா ந ஹீத்ருசா லம்பநீயா மநுஷ்யை꞉ ஆபிர்மத்ப்ரத்தாபி꞉ பரிசாரயஸ்வ நசிகேதோ மரணம் மாநுப்ராக்ஷீ꞉॥

౨౫. యే యే కామా దుర్లభా మర్త్యలోకే సర్వాన్ కామాంశ్ఛందతః ప్రార్థయస్వ । ఇమా రామాః సరథాః సతూర్యా న హీదృశా లంభనీయా మనుష్యైః । ఆభిర్మత్ప్రత్తాభిః పరిచారయస్వ నచికేతో మరణం మానుప్రాక్షీః ॥

(ப-ம்.) மர்த்யலோகே-மநுஷியலோகத்தில், யே யே-எந்தெந்த, காமா꞉-இஷ்டங்கள், துர்லபா꞉-கஷ்டமானவைகளோ, தாந்ஸர்வாந்-அந்த ஸமஸ்தமான, காமாந்-இஷ்டங்களை, சந்தத꞉-உம்முடைய இஷ்டம்போல், ப்ரார்த்தயஸ்வ-கேளும், இமா꞉-இந்த, ராமா꞉-ஸ்திரீகள், ஸரதா꞉-இரதத்தோடு கூடிக்கொண்டவர்களாய், ஸதூர்யா꞉-தூரியவாத்தியத்தோடு கூடிக்கொ

ண்டவர்களாயுமிருக்கிற, ஸதாஹ்யா:-இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திரீகள், மநு
ஷ்யை:-மனிதர்களாலே, லம்பநீயாஹி-அடையத்தக்காதவர்கள், ஸ
நசிகேத: - ஓய் நசிகேதஸே, மத்ப்ரத்தாபி: - என்னால் கொடுக்கப்பட்ட வே
லைக்காரர்களால், பரிசாரயஸ்வ-காலலம்புதல்முதலான
காரியங்களை செய்வித்துக்கொள்ளும், மரணம் - மரணத்தைகுறித்து, மா
நுப்ராக்ஷீ:-கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவேண்டாம்.

ஸம-ஹா.—நரலோகத்தி லடையத்தக்கின கஷ்டமான இஷ்டங்களையெல்லாம் என்னால் கொடுக்கப்பட்ட அப்ஸரஸ்த்ரீகளால், உனக்கு வேண்டியபடி அடையக்கடவாய். மரணத்தைக்குறித்து கண்ணெடுத்துப் பார்க்காதே.

ரா-ஹா.—மனிதலோகத்தில் அடையக்கூடாத வரங்களை எல்லாம் அடையக்கடவாய். என்னால் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அப்ஸரஸ்த்ரீகளால், ரதம் தூரியமென்றும் வாத்திய விசேஷமிதுகளை யெல்லாம் அடையக்கடவாய். இந்த ஸ்திரீகளைக்கொண்டு உனக்குவேண்டிய காலலம்முதல் முதலான காரியங்களை செய்வித்துக்கொள்ளக்கடவாய். ஆனால் முக்தனானபின் வரப்போகிற ஸமாசாரங்களை பார்க்கிறதற்குவலவலனில்லை-

உசு. ஶ்வோபாவா மர்த்யஸ்ய யதந்தகைதத் ஸர்வேந்த்ரியாணாம் ஜரயந்தி தேஜ: । அபி ஸர்வம் ஜீவிதமல்பமேவ தவைவ வாஹாஸ்தவ ந்ருத்தகீதே ॥

౨౬. శ్వోభావామర్త్యస్య యదంతకైతత్ సర్వేన్ద్రియాణాంజరయన్తి తేజః ।
అపిసర్వంజీవితమల్పమేవతవైవవాహాస్తవనృత్తగీతే ॥

(ப-ம்.) ஹேஅந்தக - ஓய்யமனே, மர்த்யஸ்ய - மனுஷ்யனுடைய (யேகாமா: - யாதொருபோகங்கள், த்வயா-உன்னால், உக்தா:-சொல்லப்பட்டனவோ, தே-அந்தபோகங்கள்) ஶ்வோபாவா:-நாளைநில்லாதவை,(அதாவது அநித்யங்களென்கை) ஸர்வேந்த்ரியாணாம்-எல்லா இந்த்ரியங்களுடையவும், யதேதத்-யாதொரு, தேஜ:-தேஜஸ்ஸோ, (தத்-அதை) ஜரயந்தி-அழியச்செய்கின்றன. ஸர்வம்-ஜீவித, அபி-எல்லாருடைய ஆயுஸ்ஸும்அல்பமேவ-கொஞ்சந்தான், (தஸ்மாத்-ஆகையால்,) வாஹா:-தேர்முதலிய வாஹனங்களும், தவ-உனக்கே, (திஷ்டந்து-இருக்கத்தக்கவைகள்) ந்ருத்தகீதே ஆட்டம்பாட்டுமுதலிய போகங்களும், தவ-உனக்கே, (திஷ்டந்து-இருக்கத்தக்கவைகள்.)

ஸம-ஹா.—நசிகேதஸ்ஸு, தன்னெஞ்சத்தை, யமன் பலவாறாய் கலக்கிய போதிலும், ஒரு பெரிய மடுவானது, எப்படி, ஆனைகலக்கினும் கலங்காதோ; அப்படியே சிறிதும் கலங்காமல் சொல்லுகிறார்.—ஓ ம்ருத்யுவே நீ சொல்லிய போகங்களெல்லாம், நாளையிருக்குமோ இராதோவென்று ஸந்தேகிக்கக் கூடிய தனுமையுள்ளவை. மேலும் மனிதனுடைய எல்லா இந்த்ரியங்களின் பலத்தையுமொடுக்கி விடுகின்றன. அப்ஸரஸ்ஸு முதலியவைகளின் போகங்கள், தர்மம், வீர்யம், ப்ரஜ்ஞை தேஜஸ்ஸு, யசஸ்ஸு, முதலியவைகளெல்லாவற்றையு மழியச்செய்யும் தன்மையனவாகையால் அநர்த்தங்களை யுண்டுபண்ணு மவையன்றே. நீ, எனக்கு நெடுநாள்

பிழைத்திருக்கும்படி, வரங்கொடுக்க விரும்புவாயாகில் சொல்லுகிறேன்; கேள், நான் முதலென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரம்மதேவனுடைய ஆயுஸும் அல்பமாயிருக்கிறது ஆகையால், நான், முதலியபேர்களுக்கு, நீ, என்ன தீர்க்காயுஸ்ஸு கொடுத்தாலும் அது அல்பமேயாகும். இஃதெடுத்துக் காட்டவேண்டியதோரரும்பொருளன்று. ஆகையால், நீ எனக்குக் கொடுப்பதாய்ச்சொன்ன இரதம் முதலியவாஹநங்கள், பாட்டுக் கூத்து முதலிய போகங்கள், இவை எல்லாவற்றையும் நீயே யநுபவித்துக்கொள் எனக்கு வேண்டாம்.

ரா-ஸா.—இப்படி யமன் பலவாறாய் ஆசைகாட்டி மோசஞ்செய்வதாய் எத்தனிக்க, அவைகளில் நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் தைர்யங்கொண்ட மகாபுத்திமானான நசிகேதஸ்ஸு, யமனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்.—ஓய் எல்லாருக்கு மந்தத்தைக்கொடுக்கும் தேவனே, உன்னால் சொல்லப்பட்டிருந்துள்ள மனுஷ்யர்களனுபவிக்கிறபோகங்கள், நாளையில்லாத தன்மையுடையன. இரண்டுநாளுமில்லாமல்போகிற அநித்யங்கள். ஜ்ஞாநேந்த்ரிய, கர்மேந்த்ரியங்களினுடையவும் மனதினுடையவும் பலத்தை வாங்கிவிடுகின்றன. அப்ஸரஃபரப்ருதிபோகங்கள், ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் துர்பலங்களாகச் செய்பவையன்றோ. பிரமதேவன் பிழைத்திருக்குங்காலமுங்கூட அத்யல்பமாயிருக்கும்போது, நாம் முதலானோர், பிழைத்திருங்கால் மெவ்வளவிலிருக்கப் போகின்றது. ஆகையால் நீண்டகாலம் பிழைத்திருக்க, வரம் வாங்குகை தகாதது. ஆகையாலிரதம் முதலிய வாகநங்கள், ஆட்டம், பாட்டு, என்னப்படுகிற போகங்கள்; இவைகளை யெல்லாம் நீயே வைத்துக்கொள்; நான் விரும்பமாட்டேன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"ச்வோபாவா:" என்கிறவிடத்தில் "ச்வ:" "பாவா:" என்று, சங்கரபாஷ்யத்திலும், "ச்வ:" "அபாவா:" என்று, இராமாநுஜ பாஷ்யத்திலும் பிரித்துப்பொருள்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "ஸர்வேந்த்ரியாணாம்" என்கிறபதம், சங்கரபாஷ்யத்தில், "ஸர்வேந்த்ரியாணாம்" என்கிற பதத்தோடும், இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில், வருவிக்கப்பட்ட "காலா:" என்கிற பதத்தோடும் கூட்டப்பட்டிருக்கிறது.

௨௭. நவித்தேந தர்ப்பணீயோ மநுஷ்யோ லப்ஸ்யாமஹே வித்தமத்ராக்ஷ்ம சேத்த்வா । ஜீவிஷ்யாமோ யாவதீசிஷ்யஸி த்வம் வரஸ்து மே வரணீயஸ்ஸ ஏவ ॥

౨౭. న విత్తేన తర్పణీయో మనుష్యో లప్స్యామహే విత్తమద్రాక్ష్మ చేత్త్వా ।
జీవిష్యామో యావదీశిష్యసి త్వం వరస్తు మే వరణీయస్స ఏవ ॥

(ப-ம்) மநுஷ்ய:-மனிதன், வித்தேந-பணத்தினால், தர்ப்பணீய:-த்ருப்தியடைவிக்கத்தக்கவனன்று, த்வா-உன்னை, அத்ராக்ஷ்ம-கண்டோமேயாகில், வித்தம்-பணத்தை, லப்ஸ்யாமஹே-அடைகிறோம்; த்வம்-நீ, யாவதீசிஷ்யஸி - ப்ரபுவாயிருக்கிறவரையில், ஜீவிஷ்யாம: - பிழைத்திருக்கப் போகிறோம், மே-எனக்கு, வரணீய:-வரித்துக்கொள்ளவேண்டிய, வரஸ்து-வரமானது, ஸ ஏவ - அதுவே.

ரு0-ஹா.—மிக்கபணத்தினால், மனுஷ்யன் த்ருப்தி யடைவிக்கத் தக்கவனன்று. உலகத்தில் பொருள்கொண்டு த்ருப்தியடைந்தவனைக் கண்டதில்லையன்றோ. அப்படி, எங்களுக்கு, பணத்தில் விருப்பமிருக்கும் பக்ஷத்தில், உன்னைக்கண்டமாத்திரத்தால், வேண்டிய பணத்தை யடைகிறோம். அப்படியே, பிழைத்திருக்கவிரும்பினால், நீ, யாம்யபதத்தி லீச்வரனாயிருக்கிற வரையில், அதுவுமுண்டாகிறது. உன்னிடத்தில் வந்த மனுஷ்யன், எப்படி, அல்பாயுஸ்ஸாயும், அல்பதநனாயும், ஆவான்; ஆகிலும், ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞாநமே, நான் வேண்டுகிற வரம்.

ரு0-ஹா.—இன்னமும், நசிகேதஸ்ஸானவர், யமனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்.—ஓ யமதேவா, நீ ரெப்படியாகிலு மென்னை த்ருப்தியடைவிக்க வேணுமென்றெண்ணியன்றோ; எனக்கு வேண்டியபொருள் கொடுக்கிறேனென்கிறீர்; அப்படியாகில், நீர், எனக்கு, எவ்வளவுபொருள்கொடுத்தாலும், நான் த்ருப்தியடையப்போகிறதில்லை, ஏனென்றால்; உலகத்தில், பொருளால் (மணத்தால்) எவனுக்கும் த்ருப்தியுண்டாகிறதில்லை. "நஜாது-காம: காமாநாமுபபோகேந ஶாம்யதி" போகத்தில் விருப்பமானது, போகத்தையநுபவித்ததால் நீங்குகிறதில்லை) என்கிற ந்யாயத்தின்படியே; எவ்வளவுபொருள்கிடைத்தாலு மின்னமும் வேணுமென்றே தோற்றுகிறது. மேலும், உன்னைக்காணவேண்டியிருக்கும்போது (அதாவது, மரணமாகவேண்டியிருக்கும்போது) பொருள்ஸம்பாதித்துப்பயனென்ன; ஆகில், அதற்காகமரணமாகாமலிருக்கும்படி வரங்கேட்டுக்கொள்ளென்று சொல்லுவாயாகில், அதுவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால்; உன்கட்டளையைமீறி,ஒருவருமென்ப்ராணனைக்கொண்டுபோவாரில்லையன்றோ, ஆகையால் நீ யாம்யபதத்தி லீச்வரனாயிருக்கிறவரையில், நாம் பிழைத்திருப்பது திண்ணமேயாகும். இது, நான் வரம்வேண்டிக்கொண்டாலும் வேண்டிக்கொள்ளாவிட்டாலு மிருக்கிறது. ஆகையால், "யேயம்ப்ரேதே" என்கிற ச்லோகத்தில் நான், முன்சொல்லும்படிகேட்டிருந்த மோக்ஷஸ்வரூபத்தை, எனக்கு நன்றாய்ச்சொல்லும்; இதுவே, நான் வேண்டிக்கொள்ளுகிற வரம்.

உஅ. அஜீர்யதாமம்ருதாநாமுபேத்ய ஜீர்யந் மர்த்ய: க்வத:ஸ்த: ப்ரஜாநந் । அபித்யாயந்வர்ணரதிப்ரமோதாநதிதீர்கே ஜீவிதே கோ ரமேத ॥

౨౮. అజీర్యతామమృతానాముపేత్యజీర్యన్మర్త్యః క్వధఃస్థః ప్రజానన్ ।
అభిధ్యాయన్వర్ణరతిప్రమోదానతిదీర్ఘే జీవితే కో రమేత ॥

(ப-ம்) ப்ரஜாநந்-அறிவுள்ளவனாயிருக்கிற, ஜீர்யந் - ஜரையுள்ளவனாய், மர்த்ய: - மரணத்தையடையும தன்மையுள்ள மநுஷ்யன், அஜீர்யதாம் - ஜரையில்லாதவர்களாய், அம்ருதாநாம் - மரணமற்றிருக்கிறவர்களுடைய, ஸ்வரூபம்-ஸ்வரூபத்தை, உபேத்ய - அறிந்து, க்வத:ஸ்த: - அந்த ஜராமரணங்களுள்ள வஸ்துக்களில் விருப்பமுடையவனாய், க்வ - எப்படியாவான். வர்ணரதிப்ரமோதாந்-காந்தி, போகஸந்தோஷங்களை, அபித்யாயந்-நன்றாயாலோசித்தவனாகிய, க:-எவன், அதிதீர்கே-அத்யல்பமான, ஜீவிதே-ப்ராணனிடத்தில், ரமேத - ஆசைப்படுவான்,

ரு0-ஹா.—ஜரைமுதலியவையில்லாமலிருக்கிற தேவர்களின் ஸமீபத்தையடைந்து, தனக்குச்சிறந்ததொரு ப்ரயோஜநத்தை யடையவேணுமென்றறிந்திருப்பவனு

ய், அந்தரிக்ஷாதிலோகங்களுக்குக் கீழ்லோகமாகிய பூலோகத்திலிருப்பவனுயிருக்கிற, ஜராமுதலியவைகளோடு கூடியமனுஷ்யன், எப்படி நீசொல்லியவண்ணம், அவிவேகிகளால் வேண்டப்படுகிற பிள்ளை, பொருள், பொன் முதலிய அநித்யங்களைவிரும்புவான், பிள்ளைமுதலியவைகளைக்காட்டிலும் சிறந்ததாய், அடையக்கூடாததாயிருக்கிற உத்தமபுருஷார்த்தத்தையடைய விரும்பினவன், அவைகளிலெப்படி ஆஸ்தையுடையவனுவான். இவைகளஸாரங்களென்றறிந்த ஒருவனும், இவைகளிலாசையுடையவனுகான். உலகத்திலுள்ள எல்லோரும் மேலானவையையே விரும்புகிறார்களன்றோ : ஆகையால், பிள்ளை, மணம், என்று, எனக்கு ஆசைகாட்டவேண்டாம். மேலும், அப்ஸரஸ்ஸுக்களின், காந்திபோகஸந்தோஷங்கள், நிலைபில்லாத அநித்யங்களென்றறிந்த எந்தவிவேகி, அத்யல்பமான ப்ராணனை விரும்புவான்.

ரா-ஸா—இன்னமும் நசிகேதஸஸ்ஸு சொல்லுகிறுன்:—ஓய்யமதேவா முக்தர்கள் ஜராமரணங்களின்றி சுகமாய்வாழ்வதையும், இங்குள்ளோர் ஜராமரணங்களால் துன்பப்படுகையையுமாராய்ந்தறிந்தவன், அநித்யங்களான அப்ஸரஃப்ரப்ருதிவிஷயபோகங்களிலெப்படி விருப்பமுடையவனுவான். மேலும், "ஸ்ரூதி த்வனு-ம்"என்றுகொண்டாடப்படுகிற அப்ராக்ருததிவ்யமங்கள விக்ரகத்தையும் அப்படிப்பட்ட விக்ரகாநுபவத்தாலுண்டாகிற போகஸந்தோஷங்களையும் நிரூபித்தறிந்தவன், அத்யல்பமான ப்ராணனில் ஆசையுடையவனுவான்,

உகூ. யஸ்மிந்நிதம் விசிகித்ஸந்தி ம்ருத்யோ யத்ஸாம்பராயே மஹதி ப்ரூஹி நஸ்தத் | யோயம் வரோ கூடமநுப்ரவிஷ்டோ நாந்யம் தஸ்மாந்நசிகேதா வ்ருணீதே ||

௨௯. యస్మిన్నిదం విచికిత్సంతి మృత్యో యత్సాంపరాయే మహతి బ్రూహి నస్తత్ ।
యోఽయం వరో గూఢమనుప్రవిష్టో నాన్యం తస్మాన్నచికేతా వృణీతే ॥

(ப-ம்) ம்ருத்யோ-ஓயமதேவா, மஹதி-பெரியதான, ஸாம்பராயே - பரலோகத்தில், யஸ்மிந் - எந்தமோக்ஷமடைந்த ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில், இதம் - யாதொரு என்றால் கேழ்கப்பட்ட விஷயத்தைப்பற்றி, விசிகித்ஸந்தி-ஸந்தேகப்படுகிறார்களோ, தத் - அந்தவிஷயத்தை, நஃ-என் பொருட்டு, ப்ரூஹி-சொல்லும், யோயம்வரஃ-யாதொருவரமானது, கூடம்-அதிகாரகஸ்யத்தை, அநுப்ரவிஷ்டஃ- அடைந்திருக்கிறதோ, தஸ்மாத் - அத்தைக் காட்டிலும், அந்யம் - வேறான, வரம் - வரத்தை, நசிகேதாஃ- நசிகேதஸ்ஸானவர், நவ்ருணீதே-வரிக்கவில்லை.

௨௦-ஸா.—ஓய்யமதேவனே, நான் கீழ்ச்சொல்லியபடிமற்றஎல்லாவிஷயங்களுமுபயோகமில்லாத அநித்தியப்பொருள்களாகையால், அவைகளைவிட்டு, என்னைவஞ்சியாமல், என்றால் "யேயம்ப்ரேதே" என்கிற ச்லோகததில் கேழ்க்கப்பட்ட வரத்தை எனக்குத்தாரும். இவ்வாத்மா ப்ரேதனுகிய பிறகு, உளனே இலனே வென்றுண்டாகிய ஸம்சயம் நீங்கும்படி, மிகவுமுயர்ந்ததாகிய பரலோக ஸுகத்தையடைவதற்கு, இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்தினுண்மையை வெளியாக்கும். இப்படி நசிகேதஸ்ஸு சொன்னுன். இக்கருத்து, அவனுக்கு உண்மையாய்பிறந்தது. இதனுலும், பலராலும் கேட்டறியக்கூடாத ஆத்மஸ்வரூபத்தையே கேழக்க விரும்பினபடியாலும், அவிவேகி மோசம்போகிற அநித்தியமான பொருள் முதலியவற்றில் நெஞ்சு கொஞ்சமும்

செல்லாமையாலும், இந்த நசிகேதஸ்ஸைப்போன்ற முமுக்ஷு ஒருவருமில்லை என்று, ஶ்ருதி, நசிகேதஸ்ஸைக் கொண்டாடி யிருக்கிறது.

ஸா-ஶா.—இந்த ச்லோகத்தில் முன்னடி யிரண்டும் நசிகேதஸ்ஸால் சொல்லப்பட்டது. பின்னடி இரண்டும் வேதபுருஷனால் சொல்லப்பட்டது. பெரியதாகிய பரலோகத்திலிருக்கிற யாதொருமோக்ஷமடைந்த ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில் ஸந்தேகப்படுகிறார்களோ; அதையே உனக்குச்சொல்லும் யெது மிகவுமுள்பொருளாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி யிருக்கிறதோ; அதைவிட வேறுவரத்தை, நசிகேதஸ்ஸு வேண்டிக்கொள்ளவில்லை,

கடோபநிஷத் முதல் அத்தியாயம் முதல்வல்லி முடிந்தது.

த்விதீயவல்லீப்ராரம்ப:.

க. அந்யச்ச்ரேயோ(அ)ந்யது தைவ ப்ரேயஸ் தே உபே நாநார்தே புருஷம் ஸினீத: । தயோ: ச்ரேய ஆததாநஸ்ய ஸாது பவதி ஹீயதே(அ)ர்தாத்ய உ ப்ரேயோ வ்ருணீதே ॥

౧. అన్యచ్ఛ్రేయో౽న్యదుతైవ ప్రేయస్తే ఉభే నానార్థే పురుషగ్ం సినీతః |
తయోః శ్రేయ ఆదదానస్య సాధు భవతి హీయతే౽ర్థాద్య ఉ ప్రేయో వృణీతే ॥

(ப-ம்) ச்ரேய:-உத்தமசுபமானது, அந்யத்-வேறு, ப்ரேய: - ப்ரியமானது, அந்யத் உத ஏவ-வேறுதான், தே உபே-அவையிரண்டும், நாநார்தே-வெவ்வேறு ப்ரயோஜநத்தையுடையனவாய்க்கொண்டு, புருஷம்-புருஷனை, ஸினீத:-கட்டுகின்றன, தயோ:-அவைகளுக்குள், ச்ரேய:-உத்தமசுபத்தை, ஆததாநஸ்ய-கிரகிப்பவனுக்கு, ஸாது - நன்மையானது, பவதி-உண்டாகிறது. ய: உ-யாதொருவன், ப்ரேய:-ப்ரியத்தை, வ்ருணீதே-விரும்புகிறானோ; (ஸ:-அவன்,) அர்தாத்-பிரயோஜநத்தில் நின்றும், ஹீயதே-நீங்கினவனாகிறான்.

ஸம்-ஶா.—சிஷ்யனைப்பரீக்ஷித்து, வித்யாயோக்யதையைத் தெறிந்துகொண்டு, யமன் சொல்லுகிறான். நிச்ரேயஸமென்னப்படுகிற ச்ரேயஸ்ஸு வேறு; ப்ரியதரமென்னப்படுகிற ப்ரேயஸ்ஸு வேறு; இவ்விரண்டும் பின்ன ப்ரயோஜநங்கள். வர்ணாச்ரம தர்மங்களோடு கூடியிருக்கு மதிகாரமுள்ள புருஷனை, இவைகள் கட்டுகின்றன, அதாவது, வித்யா வித்யா ரூபங்களாயிருக்கிற வவைகளாலே, புருஷன், தங்களைப்பெற முயலும்படி ஏவப்படுகிறானென்கை. ச்ரேயஸ்ஸு ப்ரேயஸ்ஸு என்று சொல்லப்படுகிற விவையிரண்டிலுமன்றோ; அப்யுதயம், அம்ருதத்வம், என்று சொல்லப்படுகிற ப்ரயோஜநங்களை விரும்பினவன் ப்ரவர்த்திக்கிறான். ஆகையால் எல்லாப் புருஷர்களும், அவைகளால், தங்களைப்பெய முயன்று நடக்கும்படி கட்டப்பட்டார்களென்கிறது. இவ்விரண்டும், வெவ்வேறு ப்ரயோஜநங்களையுடைத்தாயிருந்தாலும், வித்யை, அவித்யை, உருவங்களாகையால் விருத்தங்களாயிருப்பதுபற்றி, ஒன்றைவிட்டல்லது, மற்றொன்றை யநுட்டிப்பது, ஒருபுருஷனால் கூடாதானதால், அவைகளிலொன்றாகிய அவித்யாரூபமான ப்ரேயஸ்ஸைவிட்டு, வித்யாரூபமான ச்ரேயஸ்

ஸை விரும்பிக்கொண்டவனுக்கு, மிகுந்த சுபமுண்டாகிறது. யாதொருவன், வித்யாரூபமான ச்ரேயஸ்ஸைவிட்டு, அவித்யாரூபமான ப்ரேயஸ்ஸை விரும்பிக்கொள்ளுகிறானோ ; அப்படிப்பட்ட புத்தி ஆலோசனையில்லாதமூடனானவன், பாரமார்த்திகமாய், நித்யமாய், ஸுகஸ்வரூபமாயிருக்கிற உத்தம புருஷார்த்தத்தில் நின்றும் நீங்கினவனாகிறான் அத்தை யிழந்தவனாகிறான் என்றபடி.

ரா-ஹா.—இனியிப்படி நல்விவேகமுடைய சிஷ்யனாகிய நசிகேதஸ்ஸைக்கண்டு, பலவாறாய் அவன் நெஞ்சைப்பரீக்ஷித்து, இவனுக்கு, மோக்ஷத்தில், மிகவும்ஸ்திரமான விருப்பமுண்டாயிருக்கிறதென்று நிச்சயித்து, இவனுக்கு தத்வோபதேசம்பண்ணத் தகுமென்றெண்ணி, இவனுக்கு மோக்ஷத்தில் மிகவும் ஸ்திரமான விருப்பமுண்டானதைப்பற்றி, யமனிவனை விசேஷமாய்க்கொண்டாடுகிறான். மிகவும் சிறந்த மோக்ஷமார்க்கம் வேறு: ப்ரியமான போகமார்க்கம் வேறு, இவ்விரண்டும், புருஷனை. தந்தம்வழியிலிழுத்துக்கொள்ளும் தன்மையுள்ளன. இவ்விரண்டும் பிந்நப்ரயோஜநங்கள். இவ்விரண்டினுள், மோக்ஷவார்க்கத்தை விரும்பிக்கொள்ளுகிறவனுக்கு, மிகுந்த நன்மையுண்டாகிறது, யாதொருவன் போகத்தை விரும்பிக்கொள்ளுகிறானோ ; அவன், உத்தமபுருஷார்த்தத்தை இழந்தவனாகிறான். இது நிச்சயமே.

உ. श्रेयश्च प्रेयश्च मनुष्यमेतः तौ संपरीत्य विविनक्ति धीरः । श्रेयो हि धीरोऽभि प्रेयसो वृणीते प्रेयो मन्दो योगक्षेमाद्वृणीते ॥

౨. శ్రేయశ్చ ప్రేయశ్చ మనుష్యమేతస్తౌ సంపరీత్య వివినక్తి ధీరః ।
శ్రేయోహి ధీరోఽభి ప్రేయసో వృణీతే ప్రేయో మందో యోగక్షేమాద్వృణీతే ॥

(ப்-ம்) श्रेयश्च-ச்ரேயஸ்ஸும், प्रेयश्च - ப்ரேயஸ்ஸும், मनुष्यम्-மனிதனை, एतः-அடைகின்றன, धीरः-தைர்யமுள்ளவன், तौ-அவைகளை, संपरीत्य-நன்றாயாலோசித்து, विविनक्ति - விவேகித்தறிகிறான். धीरः - அப்படியறிந்த தீரனானவன், प्रेयसः-ப்ரேயஸ்ஸைக்காட்டிலும், अभि-சிறந்தான, श्रेयः-ச்ரேயஸ்ஸையே, वृणीते - வரித்துக்கொள்ளுகிறான். मन्दः - புத்தியில்லாதவன், योगक्षेमात् - யோகம், க்ஷேமம், இவைகளைவிரும்பி, प्रेयः-ப்ரேயஸ்ஸை, वृणीते - வேண்டுகிறான்.

ஸ௦-ஹா.—இப்படி, ச்ரேயஸ்ஸு, ப்ரேயஸ்ஸு, இரண்டும் புருஷனாலநுட்டிக்கக்கூடினவையாகில், ஸாரமான ச்ரேயஸ்ஸைவிட்டு, பலரும், ப்ரேயஸ்ஸையே விரும்பிக்கொள்வதென்கொண்டு, என்று கேட்பாயாகில் சொல்லுகிறேன். இவ்விரண்டும், புருஷனால்டையக் கூடுமாகில், புத்தியில்லாத மூடர்களுக்கு தங்களுண்மையை வெளிப்படுத்தாமல் கிட்டுகின்றனவாகையால், புத்தியுடையவனே இவைகளினுண்மையை யறிந்து, சாரமான ச்ரேயஸ்ஸை, அன்னம், பாலையறிந்துகொள்வதுபோல், பிரித்து விரும்பிக்கொள்ளுகிறான். புத்தியில்லாதவன், இப்படிவகுத்தறிய சக்தியில்லாமல், சரீரரக்ஷணத்தின் பொருட்டு அஸாரமான ப்ரேயஸ்ஸை யடைகிறான். ச்ரேயஸ்ஸென்பது மோக்ஷம். ப்ரேயஸ்ஸென்பது புத்திரமித்திராதிகள்.

ரா-ஹா.—ச்ரேயஸ்ஸு. ப்ரேயஸ்ஸு, என்கிற விரண்டில், மனுஷ்யன், எத்தை வேண்டினால், அத்தைக்கொள்ளலாம் ; ஆகிலும், அன்னமானது, நீரும், பாலும்

ஒன்றாய்க் கலந்திருக்கும்போது, எதைவேண்டினு லதைக்கொள்ளலாயிருக்க, அவைகளில் ஸாரவஸ்துவான பாலையறிந்து, பிரித்துப், பாலையே க்ரஹிப்பதுபோல், யுக்தியுடைய தீரபுருஷன், ச்ரேயஸ்ஸு, ப்ரேயஸ்ஸு, என்கிற இவைகளில் ஸாரமான ச்ரேயஸ்ஸையே பிரித்தறிந்து, அதையே அநுஷ்டித்துக்கொள்ளுகிறான், புத்தியில்லாத மூடபுருஷன், உடலைத்தடிக்கச்செய்து, நன்றாய் இரக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று, அஸாரமான ப்ரேயஸ்ஸையே வேண்டுகிறான்.

௩. ஸ த்வம் ப்ரியாந் ப்ரியரூபாம்ஶ்ச காமாநபித்யாயந் நசிகேதோऽத்யஸ்ராக்ஷீ: । நைதாம் ஸ்ருங்காம் வித்தமயீமவாப்தோ யஸ்யாம் மஜ்ஜந்தி பஹவோ மநுஷ்யா: ॥

3. స త్వం ప్రియాన్ ప్రియరూపాంశ్చ కామానభిధ్యాయన్నచికేతోऽత్యస్రాక్షీః ।
నైతాం సృఙ్కాం విత్తమయీమవాప్తో యస్యాం మజ్జంతి బహవో మనుష్యాః ॥

(ப-ம்) ஹே நசிகேத: - ஓய்நசிகேதஸ்ஸே, ஸ: - அப்படிப்பட்ட, த்வம்-நீ, ப்ரியாந் - இஷ்டங்களையும், ப்ரியரூபாம்ஶ்ச - ப்ரியஸ்வரூபங்களான, காமாந்-போகங்களையும், அபித்யாயந் - விமர்சித்து, அத்யஸ்ராக்ஷீ: - விரும்பாமல்விட்டாய், யஸ்யாம் - யாதொருமார்க்கத்தில், பஹவ: மநுஷ்யா:-அனேகமநுஷ்யர்கள், மஜ்ஜந்தி - முழுகிப்போகிறார்களோ ; ஏதாம்-அப்படிப்பட்டவித்த. வித்தமயீம்-பொருள்ரூபமாயிருக்கிற, ஸ்ருங்காம்-தப்புவழியை, ந அவாப்த:-அடையவில்லை.

ஶம்-ஸா.—அப்படிப்பட்ட நீ, அடிக்கடி என்னால் வஞ்சிக்கப்பட்டபோதிலும், மோசம்போகாமல், நான் சொல்லிய காமபோகங்களிலிருக்கிற அநித்யத்வம், அஸாரத்வம், முதலிய தோஷங்களைக் கண்டுபிடித்து, அவைகளை விட்டுவிட்டாய், உன்னுடைய புத்திமகிமையை, நானென்ன சொல்லுவேன்; மேலும், மூடர்களிழிகிற தப்பு வழியாகிய பணம் முதலியவற்றில் ஆசைவைய்யாமல் நீக்கிவிட்டாய்.

ரா-ஹா.—நசிகேதஸ்ஸை, யமன் கொண்டாடுகிறான். வாசாமகோசரமான வைபவத்தையுடைய நீ, ஸ்வரூபத்தாலும், ஸ்வபாவத்தாலும், அழகாக ஏற்பட்டிருக்கிற, ஆசையை உண்டுபண்ணுகிற ஸ்திரீ முதலிய போகங்களை, நிரூபித்து, அவைகளிலிருக்கிற, பிற்காலத்தில் துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுகிற தன்மையையும், துக்கம் கலந்திருக்கையையும், இன்னமும் பலதோஷங்களையும், நன்றாயறிந்து, அவைகளைத்யஜித்தாய், குத்ஸித ஜநங்களாலடையப்படுகிற பணம் முதலியவைகளை, நீ, அடைய விரும்பவில்லை.

௪. தூரமேதே விபரீதே விஷூசீ அவித்யா யா ச வித்யேதி ஜ்ஞாதா । வித்யாபீப்ஸிநம் நசிகேதஸம் மந்யே ந த்வா காமா பஹவோ லோலுபந்த ॥

౪. దూరమేతే విపరీతే విషూచీ అవిద్యా యా చ విద్యేతి జ్ఞాతా ।
విద్యాభీప్సినం నచికేతసం మన్యే న త్వా కామా బహవో లోలుపంత ॥

(ப்-ம்.) யா-யாதொன்று, விஜ்ஞாதா-வித்யையென்று, ஜ்ஞாதா-அறியப்பட்டதோ; யாச-யாதொன்று, அவித்யேதி - அவித்யையென்று, ஜ்ஞாதா-அறியப்பட்டதோ, ஏதே-இவைகள், விபரீதே - சேராதவைகள். தூரம்-விஷூசீ - மிகவும் விருத்தமார்க்கத்தையுடையவைகள், இவைகளில், நசிகேதஸம்-நசிகேதஸ்ஸென்று பெயரையுடைய உன்னை, வித்யாபீப்ஸினம்-வித்யையில்விருப்பமுடையவனாக, மந்யே - எண்ணுகிறேன். ஏனெனில், த்வா-உன்னை, பஹவ:-அநேகங்களாயிருக்கிற, காமா:-போகங்கள், நலோலுபந்த-லோலுபனுக்கவில்லையன்றோ.

ஸம்-ஹா.—“ தயோச்ச்ரேயஆததாநஸ்யஸாதுபவதி ஹீயதேர்த்தாத்யஉப்ரேயோவ்ருணீதே” என்கிற ஸ்லோகத்தில் சொல்லிய காரணத்தால், வித்யை என்றும், அவித்யை என்றும் சொல்லப்படுகிற ச்ரேயஸ்ஸு, ப்ரேயஸ்ஸு, இவைகள், ஒன்றுக்கொன்று விபரீதங்கள். விருத்தமான கதியையுடையவைகள். இப்படிப்பட்ட இவைகளில், ச்ரேயஸ்ஸென்கிற வித்யையை விரும்பினவனாக உன்னை நினைக்கிறேன். ஏனென்றால், உன்னை, பலவித போகங்களும், கொஞ்சமுங்கூட சலிப்பிக்க சக்தியில்லாதவைகளாயினவன்றோ.

ரா-ஹா.—வித்யை என்றும், அவித்யை என்றும், சொல்லப்படுகிற இவ்விரண்டும் சொல்லியவைகள், இருளும் வெளிச்சமும்போல், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந ரூபங்களாகையாலே விருத்தங்கள். இவைகள், க்ரமமாய், மோக்ஷத்தையும், ஸம்ஸாரத்தையும், அடைவிப்பிக்கின்றன வாகையால், பிந்நமார்க்கங்களாயிருக்கின்றன. இவை யிரண்டனுள், உன்னை, வித்யை யடையவேண்டுகிறவனாய் நினைக்கிறேன். உலகத்திலுள்ள ஒருபோகமும், உன்னை மயக்கவில்லையன்றோ. விரக்தனாகையாலே, நீ, மோக்ஷமார்க்கத்தை யடையத்தகுந்த சிஷ்யனே என்று, நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து, யமன் சொன்னான்,

ரு. அவித்யாயாமந்தரே வர்த்தமாநா: ஸ்வயம்தீரா: பண்டிதம்மந்யமாநா: | தந்த்ரம்யமாணா: பரியந்தி மூடா அந்தேநைவ நீயமாநா யதாந்தா: ||

౫. అవిద్యాయామంతరేవర్తమానాఃస్వయంధీరాఃపండితంమన్యమానాః ।
దంద్రమ్యమాణాఃపరియంతిమూఢాఅన్ధేనైవనీయమానాయథాన్ధాః ॥

(ப்-ம்) அவித்யாயாம்-அவித்யையென்கிற ப்ரேயஸ்ஸில், அந்தரே-நடுவில், வர்த்தமாநா:-இருப்பவர்களாய், ஸ்வயம்-தங்களை, தீரா:-ப்ரஜ்ஞையுடையவர்களாயும், பண்டிதம்மந்யமாநா:-சாஸ்திரங்களில் வல்லமையுடையவர்களாயும், எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற, மூடா:-மூடர்கள், தந்த்ரம்யமாணா:-பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், அந்தேந-குருடனால், நீயமாநா: - அழைத்துக்கொண்டுபோகப்பட்ட, அந்தா: யதா - குருடர்களைப்போல், பரியந்தி - சுழலுகிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—யாவர் சிலர், இருள்போன்ற அவித்யையின் நடுவில், அந்த அவித்யையினால் சுற்றப்பட்டு, புத்திரன், பசு, அன்னம், முதலியவற்றில் ஆசைமிகுந்தவ

ராய்; தங்களை, நல்லறிவுடையோரென்றும், சாஸ்திரங்களில் புலவரென்றும் நினைத்துக்கொண்டு திரிகிறார்களோ; அவர்கள், ஜன்மம், ஜரை, மரணம், ரோகம்முதலியவற்றால், பீடிக்கப்பட்டு குருடனால் வழிகாட்டப்பட்டு நடக்கும் குருடர்களைப்போல், வழியல்லா வழிகளிலிழிந்து கெட்டுப்போவார்கள்.

ரா-ஹா.—இப்போது, யமன், தன்னால் சொல்லப்பட்ட வித்யை, அவித்யை, என்கிற இரண்டுவழிகளுக்குள்; அவித்யையை நிந்திக்கிறான்.—காமகர்மங்களை லக்ஷணமாகவுடைய அவித்யையாகிற பேரிருளின் நடுவில் முழ்கியிருக்கிறஜநங்கள், தங்களை, மிகவும் அறிவுள்ளவர்களாயும் பண்டிதர்களாயும் நினைத்துக்கொண்டு, மிகுந்த துக்கங்களினால் வருத்தமடைந்தவர்களாய், கண்ணில்லாதவர்கள் வழிகாட்ட நடக்கிற கண்ணில்லாத ஜநங்கள்போல், வழிதப்பிப் படுகுழியில் விழுந்து நாசமடைகிறார்கள். சிலர், "தந்த்ரம்யமாணா:" என்கிற பாடமிருப்பதாய்க்கொண்டு, காமங்களினால் உருக்கப்பட்ட நெஞ்சினையுடையவர்களாய் என்று, அதற்குப் பொருள் கூறுகின்றனர். என்று இராமானுஜபாஷ்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த பாடம், சங்கரபாஷ்யத்தில் சொல்லப்படவில்லை.

௬. ந ஸாம்பராய: ப்ரதிபாதி பாலம் ப்ரமாத்யந்தம் வித்தமோஹேந மூடம் । அயம் லோகோ நாஸ்தி பர இதி மானீ புந: புநர்வசமாபத்யதே மே ॥

౬. నసాంపరాయః ప్రతిభాతి బాలం ప్రమాద్యంతం విత్తమోహేన మూఢమ్ ।
అయం లోకో నాస్తి పర ఇతి మానీ పునః పునర్వశమాపద్యతే మే ॥

(ப-ம்) பாலம்-சிறியவனையும், ப்ரமாத்யந்தம் - ஏமாந்தவனையும், வித்தமோஹேந - பணத்திலாசையில், மூடம் - அறிவழிந்தவனையுமிருக்கிறவனைக்குறித்து, ஸாம்பராய:-பரலோகமானது, ந ப்ரதிபாதி - தோற்றுகிறதில்லை. அயம்-லோக:- இந்தலோகமானது, (அஸ்தி-இருக்கிறது), பர:-இதைக்காட்டிலும் வேறான, (லோக: - லோகமானது), நாஸ்தி-இல்லை, இதி-இப்படி எண்ணங்கொண்டபுருஷன், மே-என்னுடைய, வசம்-வசமாயிருக்கையை, புந:புந:-அடிக்கடி, ஆபத்யதே-அடைகிறான்.

ஶம்-ஹா.—அறிவில்லாதமூடனாய், ஸாவதானனாயிராத பொருளில் மோகங்கொண்ட புருஷன், பரலோகத்தை யறிவதில்லை. இப்படி, கண்ணால் காணப்படுகிற இந்த லோகமேயுள்ளது; காணப்படாத பரலோகமில்லை என்றெண்ணுகிற புத்தியில்லாதவன். ஸ்திரீ முதலிய ஸம்சாரபாசங்களில் விழுந்து பாபியாய், மகாகோரதுக்கமயமான நரகத்தையடைவான்.

ரா-ஹா.—அவிவேகியாய், முன்பின் னாலோசனையில்லாத, விஷய ஸம்சாரபாசங்களால் மயக்கப்பட்டவனுக்கு, பரலோக ஸாதநமானது புலப்படாது. இந்தப்படி. பரலோகத்தை இல்லை என்று சொல்லி, இந்தலோகத்தில் ஸ்வயமாகிய ஸம்சாரபாசங்களை யநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறமூடன், நரகத்தையடைகிறான். ஶ்ருதப்ரகாசிகையில், "ஸம்யதே நதவா நாஹமய" என்கிற ஸூத்திரத்தில், "அயம் லோகோ நாஸ்தி பர இதி மானீ" என்று பாடத்தை யாச்ரயித்து, இந்லோகமும், பர

லோகமும், இல்லை யென்று வ்யாஸாசார்யரால் பொருள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தபக்ஷத்தில் "𑌤𑌸𑍍𑌯" என்று கூட்டிக்கொண்டு பொருள் சொல்லவேண்டும். அப்படியாகில், கீழ்ச்சொல்லியபடி மூடனானவனுக்கு, சிஷ்டர்களின் பரிக்ரகமில்லாததனால் இந்தலோக ஸுகமுமில்லை; பரலோக ஸுகம் கொஞ்சமுமில்லை; என்று கருத்து.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், "𑌅𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑍀" என்கிற பாடமிருப்பதாய்ச் சொல்லப்படவில்லை.

௭. 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌬𑌹𑌵𑍋 𑌯𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌃 । 𑌆𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌕𑍁𑌶𑌲𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌬𑍍𑌧𑌾𑌽𑌽𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌕𑍁𑌶𑌲𑌾𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 ॥

౭. శ్రవణాయాపి బహుభిర్యో న లభ్యః శృణ్వన్తోఽపి బహవో యం న విద్యుః।
ఆశ్చర్యో వక్తా కుశలోఽస్య లబ్ధాఽఽశ్చర్యో జ్ఞాతా కుశలానుశిష్టః॥

(ப-ம்) 𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌃-அநேகங்களால், 𑌯𑌃-யாதொரு ஆத்மா, 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿-கேழ்ப்பதற்கும், 𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 - அடையக்கூடாதவனோ, 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿-நன்றாய்க்கேட்டிருக்கிற, 𑌬𑌹𑌵𑌃-பலரும், 𑌯𑌂-யாதொரு ஆத்மாவை, 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌃-அறிகிறார்களில்லையோ, 𑌅𑌸𑍍𑌯-அப்படிப்பட்ட இந்த-ஆத்மாவின் விஷயத்தில், 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾-உபதேசிப்பவனும், 𑌆𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌃-அருமையுடையவன், 𑌕𑍁𑌶𑌲𑌃-ஸமர்த்தனாயிருக்கிற, 𑌲𑌬𑍍𑌧𑌾-பெறுகிறவனும, 𑌆𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌃 - அருமையானவன்; 𑌕𑍁𑌶𑌲𑌾𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃-ஸமர்த்தனாலுபதேசிக்கப்பட்டவனாய், 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾-ஆத்மாவையறிந்துக் கொள்ளுகிறவனும், 𑌆𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌃-அருமையானவன்.

ஸம்ஹா.—பெரும்பாலும், உலகத்தில் கீழ்ச்சொல்லியபடி, அறிவில்லாதவர்களாய் பரலோகசிந்தை கொஞ்சமுமில்லாதவர்களே இருக்கிறார்கள்.—ஆயிரத்திலொருவன், உன்னைப்போல்; ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பி, ஆதமஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனாகிறான். ஏனென்றால், அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை, அநேகர், கேழ்க்கப்பெறாம லிருக்கிறார்கள்; பலர், கேட்டும் அறிந்துக்கொள்ள சக்தியில்லாதவர்களாகிறார்கள்; பாக்கியமில்லாத ஸம்ஸ்காரஹீநர், ஆத்மாவை யறியமாட்டார்களன்றோ; இந்த ஆத்மாவைச்சொல்புவன், ஆச்சரியம்போல் ஒருகாலத்திலுண்டாகிறான்; அப்படி, கேட்டாலும், உள்ளபடி தெரிந்துக்கொள்ளுகிறவனும், ஆச்சரியமாய் பலரிச் எவனோ ஒருவன் ஏர்ப்படுகிறான்; ஆகையால், ஆதமஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யறிதலும், அறிந்தபடி சொல்லுகலும், மிகவும் அருமையான விஷயம். இந்த விசாரத்தில், ஓ நசிகேதஸ்ஸே, நீ, ப்ரவேசித்தது, மிகவும் கொண்டாடத்தக்கதென்று, யமன், நசிகேதஸ்ஸை நோக்கிச் சொல்லுகின்றான்.

ரா.ஹா.—தத்வவித்துக்கள் திரளில் ப்ரஸித்தனான பரமாத்மா, அனேகர்களால் கேழ்க்கப்பட்டுள்ளவனன்று, அந்த பரமாதமாவைக கேழ்க்கம்பெறுதலும், மிகுந்த புண்யத்தாலேயேயாகும். கேட்டறிந்தோரும், அருமையானவர்கள்; கேட்டாரனைவரும், பரமாத்மாவை யறிவது, ஸுலபமாகாதன்றோ; இந்த ஆத்மாவை யுள்ளபடியுபதேசிப்பானும், அப்படி யுபதேசத்தின்படி யறிவானுமில்லை. ஸமர்த்தர்களான சிஷ்யாசார்யர்கள் கூடுவது ஆச்சரியம். "𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿

ததிவிஸ்மயே | யத்தாவேவிவிதாநாம் ஶ்ருத்வாபி வேத்தி ந கஶ்சந:" என்று பகவத்கீதையிலும் சொல்லப்பட்டது.

அ. ந நரேணாவரேண ப்ரோக்த ஏஷ: ஸுவிஜ்ஞேயோ பஹுதா சிந்த்யமாந: | அநந்யப்ரோக்தே கதிரத்ர நாஸ்த்யணீயாந் ஹ்யதர்க்யமணுப்ரமாணாத் ||

౮. న నరేణావరేణ ప్రోక్త ఏషః సువిజ్ఞేయో బహుధా చింత్యమానః।
అనన్యప్రోక్తే గతిరత్ర నాస్త్యణీయాన్ హ్యతర్క్యమణుప్రమాణాత్॥

(ப-ம்) பஹுதா-அனேகப்ரகாரமாக, சிந்த்யமாந:- ஸந்தேகிக்கப்பட்ட, ஏஷ:-இந்த ஆத்மா, அவரேண-தாழ்ந்தவனாயிருக்கிற, நரேண-மநுஷ்யனால், ப்ரோக்த: - உபதேசிக்கபபட்டவனாய்க்கொண்டு, ந ஸுவிஜ்ஞேய:-நன்றாயறியக்கூடாதவன், அநந்யப்ரோக்தே-வேறாகாதவனால் சொல்லப்பட்டபோது, (யா-யாதொரு) கதி:-ஜ்ஞாநமானது, (அஸ்தி-இருக்கிறதோ, ஸா-அந்த) கதி:-ஜ்ஞானமானது, அத்ர-தாழ்ந்தமனுஷ்யனுபதேசித்தபோது, நாஸ்தி-இல்லை, அணுப்ரமாணாத்-அணுபரிமாணத்தைக்காட்டிலும், அணீயாந்-அணுவாயிருக்கிற ஆத்மாவானவன், அதர்க்யம்- தர்க்கிக்கத்தகாதவனன்றோ.

ஶ௦-பா.—யாதொரு ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி, என்னைக் கேழ்க்கிறாயோ, இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, ஸாதரண மநுஷ்யனால் சொல்லப்பட் டறியப்படாது. ஏனென்றால், இந்தவிஷயத்தில் உண்டென்றும், இல்லையென்றும், பலவிதமான விவாதமுண்டா யிருக்கிறதன்றோ; நான் பரமாத்மாவே யாகிறேன் என்று எண்ணமுள்ள ஆசாரியனாலுபதேசிக்கப்பட்டால், அதின்பிறகு, இந்த ஆத்மஸ்வரூப விஷயத்தில், சந்தேகமான கதியில்லை ஆத்மஸ்வரூபம் விகல்பதூரமா யிருப்பதன்றோ; அன்றியில் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறல்லாத பரமாத்மா சொல்லப்பட்டால், வேறொன்றுமென்று மறியவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் வேறறியவேண்டிய பொருளில்லையன்றோ; ஜீவாத்மா, பரமாத்மா,இவ்விரண்டுமொன்றென் றறிவதிற்காட்டில்,நிஷ்டைவேறொன்று மில்லையன்றோ; ஆகையால், வேறொரு சிந்தையில்லை. இப்படியறிந்தவனுக்கு மோக்ஷம் தப்பாதன்றோ; அன்றியிலே, அபேதஜ்ஞான முடைய ஆசாரியனாலே உபதேசிக்கப்பட்டால், அறியப்படாமல் போகாது. கேழ்க்கிற சிஷ்யனுக்கும்; பரமாத்மாவைக்காட்டிலும், நான் வேறானவனன்று என்கிற ஜ்ஞானமுண்டாகும். ஆசாரியனுக்கு மிப்படியுண்டாகும். இப்படி 'ஆசாரியனால்,'வேதங்கொண்டு அறியப்படவேண்டும். ஏனென்றால், அந்த ஆத்மா, அணுபரிமாணத்தைக் காட்டிலு மணுவாயிருக்கிறது. அணுபரிமாணமானது, தர்க்கயுக்தியாலே, ஊகிக்கக்கூடாதது. ஒருவன், ஒருவிதமாய் ஊகிக்க மற்றொருவன், மற்றொருவிதமாய் ஊகிக்க வேறொருவன், வேறொருவிதமாய் ஊஹிப்பான். ஆகையா லிப்படி. தர்க்கத்திற்கு நிலையில்லை.' அணுவென்பது ப்ரத்யக்ஷமாயிராததுபற்றி. என்ன யமன் நசிகேதஸ்ஸோடு சொன்னானென்று இந்த ச்லோகத்திற்குப் பொருள்.

ரா-பா.—அனேக வாதிகளால் அனேகவிதமாய், சொல்லப்படுகிற இந்த ஆத்மாவானவன், பண்டிதனென்று பெயர் பெறுதற்குமாத்திரம் வேதாந்தம்படித்த தாழ்ந்த மனுஷ்யனாலே (அதாவது தேஹாத்மாபிமானமுடைய மநுஷ்யனாலே)சொல்

லப்பட்டறியப்படான. பரப்ரஹ்மமானது ஜீவாத்மாவை சரீரமாகவுடையது, என்கிற ஜ்ஞாநமுடைய ஆசாரியனால் உபதேசிக்கப்பட்டால; எப்படி அறியப்படுமோ; அப்படி, வேறொருவனால் சொல்லப்பட்டறியப்படாது. அன்றியில், அப்படி ஸதாசாரியனால் உபதேசிக்கப்பட்டால், ஸம்ஸாரத்தில ஸஞ்சரிப்பது விட்டுப்போம். அன்றியில், அவனால் சொல்லப்படாமல் தானே யறியப்பார்த்தா லறியப்படாது. உபதேசிப்பவனொருவனிருந்தாலும், சிஷ்யன் புத்திசாலியாய் ஊஹித்துக்கொள்ளுகிறவனாயிருந்தால், தானே அறிந்துகொள்ளப்படுகிறது? இதற்கு ஸதாசார்யன் உபதேசிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம், ஏனென்றால், இந்த ஆத்மா, அணுவிலு மணுவாயிருப்பதால், தர்க்கயுக்தியைக் கொண்டு ஊஹிக்கமுடியாததன்றே. ஆகையால் ஸதாசார்யோபதேசத்தாலே அறியவேணும்.

பதாநவயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், "அநந்யப்ரோக்தே" என்கிற பதத்திற்கு, அநந்யேந, ப்ரோக்தே, என்று விக்ரஹித்து, ஒருபொருளும. அநந்யே, ப்ரோக்தே என்று விக்ரஹித்து, மற்றொருபொருளும, அப்படியே "மதி:" என்கிறவிடத்தில் ஆகதி:, கதி:, என்றிரண்டுவிதமாய்ப்பிரித்து, இரண்டுபொருளுமசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், "அநந்யப்ரோக்தே" என்கிறவிடத்தில், ந, அந்யப்ரோக்தே, என்றுவிக்ரஹித்து, ஒருபொருளும், அநந்யேந, ப்ரோக்தே, என்று, விக்ரஹித்து, மற்றொருபொருளும், "அத்ர" என்கிறபதத்திற்கு, ஆத்மஸ்வரூபத்தில் என்று சங்கரபாஷ்யத்தில்போலவொருபொருளும, ஸமஸாரத்தில் என்று ஒருபொருளும, "மதி:" என்கிறதற்கு, ஜ்ஞாநம. என்று ஒருபொருளும். ஸஞ்சரித்தல், என்று ஒருபொருளும, கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியில் "அந்யப்ரோக்தே" என்று ஒருபாடமிருப்பதாய்ச்சொல்லி, அதற்கு, ஸதாசார்யனல்லாதவனாலேசொல்லப்பட்டால், என்றுபொருள்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தபாடாந்தரமிருப்பதாய், சங்கரபாஷ்யத்தில், செல்லப்படவில்லை.

௯. நைஷா தர்கேண மதிராபநேயா ப்ரோக்தாந்யேநைவ ஸுஜ்ஞாநாய ப்ரேஷ்ட | யாம் த்வமாப: ஸத்யத்ருதிர்பதாஸி த்வாத்ருங் நோ பூயாந்நசிகேத: ப்ரஷ்டா ||

౯. నైషాతర్కేణమతిరాపనేయా ప్రోక్తాన్యేనైవసుజ్ఞానాయ ప్రేష్ఠ।
యాంత్వమాపఃసత్యధృతిర్బతాసి త్వాదృఙ్నోభూయాన్నచికేతః ప్రష్టా॥

(ப-ம்.) ஹே ப்ரேஷ்ட இஷ்டனான நசிகேதஸ்ஸே, த்வம்-நீ, யாம்-யாதொருவித்யையை, ஆப:-அடைந்தாயோ, ஏஷா-இந்த, மதி:-வித்தையானது, தர்கேண-ஊகத்தினால், ந ஆபநேயா - அடையத்தக்கதன்று, அந்யேந - இதரனால், ப்ரோக்தைவ - உபதேசிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு, ஸுஜ்ஞாநாய- நல்லறிவின்பொருட்டு, பவதி- ஆகிறது, த்வம்-நீ, ஸத்யத்ருதி:-ஸத்யத்தில்தைர்யமுள்ளவனாய், அஸி-ஆகிறாய், பத- ஆச்சரியம், ஹே

நசிகேதஃ-ஓநசிகேதஸ்ஸே, நஃ-எங்களுக்கு, த்வாத்ருக்-உன்னைப்போலி ருக்கிற, ப்ரஷ்டா-ப்ரசநம்பண்ணுகிறவன், பூயாத்-ப்ரார்த்திக்கத்தக்கவன்.

ஶம்-ஹா.—ஆகமத்தாலாகவேண்டிய ஸதாசார்யனு லுபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்ம வித்யையானது, தர்க்கத்தினுல் வரக்கூடியதன்று. ஆகமந்தெரியாத தார்க்கிகன், தன க்குத்தோற்றியபடி, எதையோ ஒன்றைச்சொல்லுகிருன். அது பரமார்த்தமன்று. ஆகையாலிப்படி ஆகமாதீநமாயிருக்கிற ஆத்மவித்யையானது, தார்க்கிகனுகாத வே தவித்தாயிருக்கிற ஆசாரியனுலே உபதேசிக்கப்பட் டறியப்படத்தக்கது. யாதொரு ஆத்மவித்யையை, நீ அறிய நிச்சயித்தாயோ; அவன் ஸ்வரூபமப்படிப்பட்டது. நீ, இதில் ஸத்யதீரனுயிருக்கிருய், ஆகையால் எனக்குன்னிடத்தில் அருளுண்டாயிருக் கிறது. உன்னைப்போலவே, நமக்கு, சிஷ்யன், உண்டாகவேணும்.

ரா-ஹா:—அந்த தேவதாவிஜ்ஞாநம் தர்க்கத்தால் வருகிறதில்லை. தர்க்கத்தில், மிகவும் ஸமர்த்தனுயிருக்கிற புருஷனும், ஆசார்யோபதேச மில்லாமல், அறிந்துக் கொள்ளான். நீ, ஸமயவானுன தீரனுயிருக்கிருய். உன்னைப்போல சிஷ்யன், எங்க ளுக்கு ஸித்திக்கவேணும், சிஷ்யலக்ஷணத்திற்கு, நீ, முதலிலக்கியமாயிருக்கிருய்.

௧௦. ஜாநாம்யஹம் ஶேவதிரித்யநித்யம் நஹ்யத்ருவைஃ ப்ராப்யதே ஹி த்ருவம் தத் | ததோ மயா நாசிகேதஶ்சிதோ(அ)க்நி ரநித்யைர் த்ரவ்யைஃ ப்ராப்தவாநஸ்மி நித்யம்||

౧౦. జానామ్యహగ్ శేవధిరిత్యనిత్యం నహ్యధ్రువైః ప్రాప్యతేహి ధ్రువంతత్ ।
తతో మయా నాచికేతశ్చితోऽగ్ని రనిత్యై ర్ద్రవ్యైః ప్రాప్తవానస్మి నిత్యమ్॥

(ப-ம்) அஹம்-நான், ஶேவதிரிதி-நிதியென்பதையும், அநித்யம் - அஸ்திரமென்று, ஜாநாமி-அறிவேன், அத்ருவைஃ-அநித்யங்களாலே, த்ருவம்-நித்யமான, தத்-அந்தபரப்ரஹ்மமானது, நப்ராப்யதே ஹி-அடையப்படமாட்டாதன்றோ, ததஃ-ஆகையால், மயா-என்னுல், நாசிகேதஃ-நசிகேதசம்பந்தமான; அக்நிஃ-நாசிகேதாக்நியானது, சிதஃ-சயநம்பண்ணப் பட்டது. அநித்யைஃ - அஸ்திரங்களாயிருக்கிற, த்ரவ்யைஃ - த்ரவ்யங்க ளாலே, நித்யம்-நித்யமானதை, ப்ராப்தவாநஸ்மி-அடைந்தவனுகிறேன்.

ஶம்-ஹா.—நானிப்படிக்கை எல்லாமறிந்தும், அநித்யமான யாம்ய பதத்திற்கு வேண்டிய அக்நிசயநம் முதலிய அநித்யகர்மங்களைச்செய்தேன். நீ, என்னுல் கொ டுக்கப்பட்டாலும் மவைகளை வேண்டாமென்று, நித்யத்தையே விரும்புகிருய். ஆகை யால் உன்விஷயத்தில, எனக்கு, ஸந்தோஷமா யிருக்கிறது, என்று யமன் சொ ன்னுன்.

ரா-ஹா.—குபேரைஶ்வர்யம் முதலிய எல்லாவற்றையு மநித்யமென்றறிவே ன்; அநித்யங்களாலே, நித்யபரமாத்மா, அடையப்படமாட்டானென்றறிவேன், ஆ கையால், நித்யமான பரமாத்மாவை அடைவதற்கு, ஸாதநமான ஜ்ஞாநத்தை, அக் நிசயநம் முதலியதால் ஸம்பாதித்தேன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

நித்யம், என்பதற்கு, ஆபேக்ஷிகநித்யமென்று சங்கர பாஷ்யத்திலும், நித்யாத்மப்ராப்திஸாதநமென்று இராமாநுஜபாஷ்யத்திலும், பொருள்கொ ள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

௧௧. காமஸ்யாப்திஞ்ஜகத꞉ ப்ரதிஷ்டாங்க்ரதோராநந்த்யமபயஸ்ய பாரம் | ஸ்தோம(ம்)மஹதுருகாயம் ப்ரதிஷ்டாந்த்ருஷ்ட்வா த்ருத்யா தீரோ நசிகேதோ(அ)த்யஸ்ராக்ஷீ꞉ ||

౧౧. కామస్యాప్తింజగతః ప్రతిష్ఠాం క్రతోరానంత్యమభయస్యపారమ్।
స్తోమ(మ్)మహదురుగాయం ప్రతిష్ఠాందృష్ట్వాధృత్యాధీరోనచికేతోఽత్యస్రాక్షీః॥

(ப-ம்) ஹே நசிகேத꞉-ஓ நசிகேதஸ்ஸே, க்ரதோ꞉ - யாககர்மத்திற்கு, ப்ரதிஷ்டாம்- பலரூபமாயிருக்கிற, ஜகத꞉ - லோகத்தினுடைய, காமஸ்ய--இஷ்டங்களினுடைய, ஆப்திம் - ப்ராப்தியையும், ஆநந்த்யம் - நாசமில்லாததாயும், அபயஸ்ய - பயமில்லாமலிருக்கைக்கு, பாரம் - கரையாயும் ஸ்தோமம்-ஸ்துதிக்கத்தக்கினதாயும், மஹத்-பெரிதாயும், உருகாயம் - பெருங்கீர்த்திபொருந்தியதாயுமிருக்கிற, ப்ரதிஷ்டாம் - நிலையையும், த்ருஷ்ட்வா- பார்த்து, த்ருத்யா-தைர்யத்தால், தீர꞉-தீரமாயிருககிற; (த்வம்-நீ, காமாந்-காமபோகங்களை) அத்யஸ்ராக்ஷீ꞉-விட்டாய்.

ஸம்-ஹா.—எல்லாகாமங்களும் நிறைந்ததாய், அத்யாத்மம், அதிபூதம், அதிதைவதம், என்கிற ஜகத்திற்கு, ஸ்திதிஹேதுவாய், எல்லாயாகங்களுக்கும் பலனாய், ஸம்ஸாரஸாகரத்தின் கரையாய், ஸ்துத்யமாய், பெரிதாய், உத்தகதியாய், உத்தமஸ்திதியாயிருக்கிற பரமபதத்தை ஆலோசித்து மகாதீரனான நீ, அநித்யங்களான காமபோகங்களைவிட்டாய். பரப்ரம்மமேயன்றோ இந்தப்படி ஸகல காமாவாப்தியையு முண்டுபண்ணிவைக்கும் என்று நசிகேதஸ்ஸைப்பாாத்து, யமன், சென்னனென்று இந்தச்லோகத்திற்குப் பொருள்.

ரா-ஹா.—முன், நசிகேதஸ்ஸுக்குச் சொல்லியிருந்த ச்ரவணாதிகாரத்தை, இப்போது உப்பாதிக்கிறது.—யாகாதிபலங்களை யுணர்ந்து, அவைகளைவிட்டு, நித்யாநந்தஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்தையே, நீ விரும்புகிறாய். ப்ரம்மலோக பர்யந்தமுள்ள எல்லாபோகங்களும் அழிந்துபோமவையேயன்றோ, ஆத்மஸ்வரூபமே இவைகளுக்கு, விருத்தமாய் எல்லாகுணங்களு மொன்றாய்ச்சேர்ந்த கூட்டமாய், நித்யமாயிருப்பது என்று, நீ யறிந்தாய். என்று, யமன், நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து, சொன்னான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், "காமஸ்யாப்திஞ்ஜகத꞉ப்ரதிஷ்டாங்க்ரதோ꞉" என்கிறபர்யந்தம், காமபோகஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, மேல், ஆத்மஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறதென்று, ஒருயோஜனையும். ச்லோகமெல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபத்தையே சொல்லுகிறதென்று, சங்கரபாஷ்யத்தில் போல்மற்றொருயோஜனையும் சொலலப்பட்டிருக்கிறது.

௧௨. தந்துர்தர்சங்கூடமநுப்ரவிஷ்டங்குஹாஹிதங்கஹ்வரேஷ்டம்புராணம் | அத்யாத்மயோகாதிகமேந தேவம்மத்வா தீரோ ஹர்ஷசோகௌ ஜஹாதி ||

౧౨. తం దుర్దర్శం గూఢమనుప్రవిష్టం గుహాహితం గహ్వరేష్ఠం పురాణం।
అధ్యాత్మయోగాధిగమేన దేవం మత్వా ధీరో హర్షశోకౌ జహాతి॥

(ப-ம்.) துர்தர்ஶம்-காணக்கூடாதவனாய், கூடம்- மறைக்கப்பட்டவனாய், அநுப்ரவிஷ்டம்-எல்லாவற்றிலு மிருப்பவனாய். குஹாஹிதம் - நெஞ்சால் நினைக்கப்படுவானாய், கஹ்வரேஷ்டம் - அந்தர்யாமியாய், புராணம்-நித்யனாயிருக்கிற, தம்-உன்னால் கேழ்க்க விரும்பப்படுகிறவந்த, தேவம்-பரமாத்மாவை, அத்யாத்மயோகாதிகமேந- ஜீவாத்ம ஜ்ஞாநத்தாலே, மத்வா - அறிந்து. தீர:, ஜ்ஞானி, ஹர்ஷஶோகௌ - ஸுகதுக்கங்களை, ஜஹாதி-விடுகிறான்.

ஸம்-ஸா.—யாதொருவனை நீ, அறியவிரும்புகிறாய்; அவன், அதிஸூக்ஷ்மஸ்வரூபியாகையாலே, மிகவும் வருத்தத்துடன் கண்டறியத்தக்கவன். ப்ராக்ருத விஷய விகார விஜ்ஞாநங்களால் மறைக்கப்பட்டவன். நெஞ்சாலறியப்படுதலா லங்குளனா யுரைக்கப்பட்டவன். விஷமமாயுள்ள அநேகானர்த்த ஸங்கடத்திலிருப்பதுபோலிக் காரணங்களால், அறியப்படாதவன். இப்படிப்பட்ட அநாதி புருஷனை, விஷயங்களில் நின்றும், நெஞ்சைமாற்றி, ஆத்மாவினிடத்தில் சேர்த்ததனாலுண்டாகிற ஜ்ஞாநத்தாலே, தெளிவாயறிந்து, இப்படியறிதலா லுயர்வு, தாழ்வு நீங்குகையால், அதுகாரணமாய் வருகிற சுகதுக்கங்களை, விட்டவனாகின்றான்.

ரா-ஸா.—மூன்றாவதுகேள்விக்கு, விடையளிக்கிறார்.—இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, "ஶ்ரவணாயாபி பஹுபிர்யோ ந லப்ய:" என்கிறவிடத்தில் சொன்னபடி, அறிவதற்குக்கூடாதலாய், தத்வங்களை மறைத்துவிடுகிற பாபகாமங்களாகிய அவித்யையினாலே, மறைக்கப்பட்டதாய், எல்லாப்பூதங்களிலு மிருப்பதாய், ஹ்ருதய குகையிலிருப்பதாய், உள்ளிருந்து நியமிப்பதால், அநாதியாயிருக்கிற தேவனென்று சொல்லப்படுகிறபொருள்- "யச்சேத்வாங்மநஸீ ப்ராஜ்ஞ:" "யதா பஞ்சாவதிஷ்டந்தே ஜ்ஞாநாநி மநஸா ஸஹ" இதுமுதலிய மந்திரங்களினால் சொல்லப்போகிற ஆத்மவிஜ்ஞாநத்தாலே, அந்தப்பொருளை [அதாவது பரமாத்மாவை] அறிந்து, ஸுகதுக்கங்களை விடுகிறான்.

௧௩. ஏதச்ச்ருத்வா ஸம்பரிக்ருஹ்ய மர்த்ய: ப்ரவ்ருஹ்ய தர்ம்யமணுமேதமாப்ய । ஸமோததே மோதநீயம் ஹி லப்த்வா விவ்ருதம் ஸத்ம நசிகேதஸம் மந்யே ॥

౧౩. ఏతచ్ఛ్రుత్వా సంపరిగృహ్య మర్త్యః ప్రవృహ్య ధర్మ్యమణుమేతమాప్య।
స మోదతే మోదనీయం హి లబ్ధ్వా వివృతం సద్మ నచికేతసం మన్యే॥

(ப-ம்.) மர்த்ய:-மனுஷ்யன், ஸ:-அப்படிப்பட்டவனாய், ஏதத்-இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை, ஶ்ருத்வா-கேட்டு, ஸம்பரிக்ருஹ்ய- தரித்துக்கொண்டு, தர்ம்யம்-தர்மத்தாலாகிய சரீரத்தை, ப்ரவ்ருஹ்ய - விட்டு, ஏதம்-இந்த முன்சொல்லப்பட்ட. அணும் - ஸூக்ஷ்மரூபமான பரமாத்மாவை, ஆப்ய-அடைந்து, மோதநீயம்-ஸந்தோஷவஸ்துவை, லப்த்வா-பெற்று. மோ

𑌦𑌤𑍇-ஸந்தோஷப்படுகிறான். ஆகையால், 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌸𑌂-நசிகேதஸ்ஸெ ன்கிற உன்னைப்பற்றி, 𑌸𑌦𑍍𑌮-ப்ரமயஸ்தானமானது, 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑌂-திறக்கப்பட்டதாய், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇-எண்ணுகிறேன்.

ஸ0-ஹா.—இப்போதென்றால் சொல்லப்படுகிற ஆத்மதத்வத்தை, ஆசாரியனிடத்தில் நன்றாய்க்கேட்டு, தானேயாக ச்ரகித்து, இந்த சரீரத்தைவிட்டு, அணுஸ்வரூபத்தை யடைந்து, ஸந்தோஷமான ஆத்மாவைப்பெற்று, ஸுகிக்கிறான் ஆகையா லிப்படிப்பட்ட உன்விஷயத்திலந்த ஆதமஸ்தாநம் திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறதாய் நினைக்கிறேன்.

ரு0-ஹ.—இந்த ஆத்மவிஷயத்தில், ச்ரவணம், மநநம் நிதித்யாஸநம், முதலியவற்றால், கர்மத்தாலாகிய சரீரத்தைநீக்கி, தனக்கந்தராத்மாவா யிருக்கிற ''அணீயாந் ஹ்யப்ரதர்க்யமணுப்ரமாணாத்'' என்கிற விடத்திற்ச் சொல்லியபடி அணுரூபியான பரமாத்மாவை, பரமபதத்தில் கிட்டி இந்த வித்வானான மனுஷ்யனும், அபகதபாபமத்வம் முதலிய எட்டுகுணங்களைப்பெற்று மகாஸந்தோஷத்தோடு வாழுகிறான். ‘‘𑌏

𑌷 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿 𑌰𑍁𑌪𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇'' இதுமுதலான ப்ரமாணங்களை இங்கு நினைப்பது.

௧௪. 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍।
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦 ॥

౧౪. అన్యత్రధర్మాదన్యత్రాధర్మాదన్యత్రాస్మాత్కృతాకృతాత్;
అన్యత్రభూతాచ్చభవ్యాచ్చయత్తత్పశ్యసితద్వద॥

(ப-ம்.) 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - தர்மத்தைக்காட்டிலும், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 - வேறானதும் 𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-அதர்மத்தைக்காட்டிலும், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰-வேறானதும், 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-இந்த, 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍-கார்யகாரணத்திலும், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰-வேறானதும், 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍-முன்காலத்தியதைக்காட்டிலும், 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍-வருங்காலத்தியதைக் காட்டிலும்; 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰-வேறானதுமாகிய, 𑌯𑌤𑍍-யாதொன்றை, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑌿-பார்க்கிறாயோ; 𑌤𑌤𑍍-அதை, 𑌵𑌦-சொல்லவேணும்.

ஸ0-ஹா.—இப்படி சொன்ன யமன் வார்த்தையைக்கேட்டு, நசிகேதஸ்ஸு, மறுபடியும் சொல்லுகின்றான்.—நான், மோக்ஷத்திற்கு யோக்யனுபிருப்பதும், நீ, என்விஷயத்தில் ப்ரஸந்நனு யிருப்பதும், வாஸ்தவமானால், தர்மம், அதர்மம் முதலிய எல்லாவஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தை எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று கேழ்க்கிறேன்.

ரா-ஹா.—புண்யம், பாபம், இவைகளில் வேறாயிருக்கிற, உபாஸநமெனகிற, மோக்ஷோபாயமான பக்திஸ்வரூபத்தையும், ஸகலேதரவிலக்ஷணமா யிருக்கிற, ப்ராப்யமென்கிற, ப்ரம்மரூபமான உபேயஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தாவான ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தையும், தெளிவாய்த் தெரிந்துக்கொள்ளும்பொருட்டு, இவைகளை நன்றாயுபதேசிக்கும்படி, நசிகேதஸ்ஸு, யமனைக்கேட்டார்.

௧௫. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌦𑌮𑌾𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌪𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌯𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌣 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍॥

౧౫. సర్వే వేదా యత్పదమామనంతి తపాగ్ంసి సర్వాణి చ యద్వదంతి।
యదిచ్ఛంతో బ్రహ్మచర్యంచరంతి తత్తే పదగ్ం సంగ్రహేణ బ్రవీమ్యోమిత్యేతత్ ॥

(ப்-ம்.) 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌦𑌂 - யாதொரு ப்ராப்யஸ்ரூபத்தை ; 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃- எல்லாவேதங்களும், 𑌆𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿-சொல்லுகின்றனவோ, 𑌯𑌤𑍍-யாதொன்றை, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌪𑌾𑌂𑌸𑌿-எல்லாதவங்களும், 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 - சொல்லுகின்றனவோ; 𑌯𑌤𑍍-யாதொன்றை, 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌃-விரும்பினவர்கள், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 - ப்ரம்மசர்யத்தை, 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿-செய்கிறார்களோ, 𑌤𑍇-உனக்கு, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌦𑌂-அந்தப்ராப்யஸ்வரூபத்தை, 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌣-சுருக்கமாய், 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿-சொல்லுகிறேன். 𑌏𑌤𑌤𑍍-இதானது, 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿-ஓமென்பதே.

ரு௦-ஸா.—இப்படிகேட்ட நசிகேதஸ்ஸைக்குறித்து, யமன சொல்லுகிறான்.—எல்லாவேதங்களுக்கு முட்பொருளாய், தபஸ்ஸு முதலியவற்றால் அடையத்தக்கதாய், குருகுல வாஸத்தாலே யறியத்தக்கதாயிருக்கிற ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை உன்னுடைய இஷ்டப்படி சுருங்கச் சொல்லுகிறேன். இது, ஓமெனபதேயாகும்.

ரா-ஸா.—வேதங்களும், வேதாந்தங்களும், எந்தப்ராப்யஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ; யாதொன்றை விரும்பி வைராக்கியத்தையடைகிறார்களோ; அந்த ப்ராப்யஸ்வரூபத்தை சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். அப்படி இந்தப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தை நன்றாய்ச்சொல்லுகிற சுருங்கின சப்தமானது ப்ரணவமே என்று, ப்ரணவத்தைக்கொண்டாடிக்கொண்டு, மேலே விஸ்தரமா யுபதேசிப்பதாய் நிச்சயித்து, இப்படி சுருக்க, நசிகேதஸ்ஸுக்கு, யமன் சொன்னான்.

௧௬. 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍍।
𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑍋 𑌯𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍॥

౧౬. ఏతద్ధ్యేవాక్షరం బ్రహ్మ ఏతద్ధ్యేవాక్షరం పరం ।
ఏతద్ధ్యేవాక్షరం జ్ఞాత్వా యో యదిచ్ఛతి తస్య తత్ ॥

(ப்-ம்.) 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂-இந்தப்ரணவமே, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮-ப்ரம்மம், 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂-இந்தப்ரணவமே, 𑌪𑌰𑌂-ச்ரேஷ்டம், 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂-இநதப்ரணவத்தையே, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾-அறிந்தால், 𑌯𑌃 𑌯𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿-யவனெதை விரும்புகிறானோ, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍-அவனதையடைகிறான்.

ரு௦-ஸா.—அபரப்ரம்மம், பரப்ரம்மம் இவ்விரண்டு ப்ரணவாக்ஷரமே; இதை ப்ரதீகமாய், அல்லது, அப்ரதீகமாய், உபாஸித்தால், அபரப்ரம்மததை, அல்லது பரப்ரமத்தை விரும்பினபடி யடைகிறான்.

ரா-ஸா.—இந்த ப்ரணவாக்ஷரமே, பரப்ரம்மப்ராப்தி ஸாதநமான உபாஸநாவிஷயம். இதுவே எல்லா மந்திரங்களிலும், சிறந்து. இப்படி யறிந்தால் எதைவே

ண்டிருவதை, இந்த உபாஸநமுடையவனாகும், என்று இம்மந்திரத்தில், ப்ரணவத்தைக்கொண்டாடியிருக்கிறது. மேல்மந்திரத்திலும், ப்ரணவத்தையேகொண்டாடுகிறது.

௧௭. ஏததாலம்பநம் ஶ்ரேஷ்டமேததாலம்பநம் பரம்।
ஏததாலம்பநம் ஜ்ஞாத்வா ப்ரஹ்மலோகே மஹீயதே॥

౧౭. ఏతదాలంబనగ్ శ్రేష్ఠ మేతదాలంబనంపరమ్।
ఏతదాలంబనంజ్ఞాత్వా బ్రహ్మలోకేమహీయతే॥

(ப-ம்.) ஏதத்-இந்த, ஆலம்பநம்-ஆலம்பநமானது, ஶ்ரேஷ்டம்-ஸ்லாக்கியமானது, பரம்-சிறந்தது, ஜ்ஞாத்வா - அறிந்துக்கொண்டால், ப்ரஹ்மலோகே-ப்ரமமலோகத்தில், மஹீயதே - பூஜிக்கப்படுகிறான்.

ஸம-ஹா — யோகத்தில் ஜ்ஞாநத்தை நிலைபெறும்படி செய்கிற பொருளுக்கு, ஆலம்பனமென்றுபெயர். இப்படிப்பட்ட ஆலம்பநங்களுக்குள், இது மிகவும் சிறந்தது. அபர ப்ரம்மம், பரப்ரம்மம், இவை இரண்டையும் விஷயமாகவுடையது. இந்த ஆலம்பநத்தையறிந்தவன் பராபரப்ரமமலோகங்களில், ப்ரம்மம்போலாய்விடுகிறான.

ரா-ஹா.— த்யாநம் முதலியதற்கு, ச்ரேஷ்டமான ஆலம்பனமாயிருக்கிற ப்ரணவத்தை யறிந்து உபாஸிக்கிறவன், ப்ரம்மலோகத்தை யடைந்து ஸந்தோஷிக்கிறான.

பதாநவயார்த்தபேதங்கள்.

"பரம்" என்கிற பதத்திற்குமுன்னும், "ஏதத் ஆலம்பநம்" என்று கூட்டிக்கொள்க. அப்படியே "ஜ்ஞாத்வா" என்கிற பதத்திற்கு முன்னும் கூட்டிக்கொண்டு, இரண்டாம வேற்றுமையாய்க்கொள்க. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில். "பரம்" எனகிற பதத்திற்கு முன்னிருக்கிற, "ஏதத் ஆலம்பநம்" என்கிற பதத்திற்கு, பஹுவ்ரீஹிஸமாஸங்கொண்டு இதை ஆலம்பனமாகவுடைய உபாஸநமென்று பொருளுரைக்கப்பட்டதென்றுணர்க.

௧௮. ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சிந் நாயம் குதஶ்சிந் ந பபூவ கஶ்சித்। அஜோ நித்ய꞉ ஶாஶ்வதோ(அ)யம் புராணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே॥

౧౮. నజాయతే మ్రియతే వా విపశ్చిన్నాయంకుతశ్చిన్న బభూవకశ్చిత్।
అజోనిత్యశ్శాశ్వతోఽయం పురాణోనహన్యతే హన్యమానేశరీరే॥

(ப-ம.) அயம்-இந்த, விபஶ்சித்-ஜ்ஞாதாவான ஆத்மா, ந ஜாயதே - பிறப்பதில்லை, ந ம்ரியதே-மரிப்பதிலலை. குதஶ்சித் - ஒருகாரணத்தால். ந-உண்டாகிறவநிலலை. கஶ்சித்-ஒருவனாய், ந பபூவ - பிறந்தவனன்று, ஏனென்றால், அஜ꞉-பிறப்பிலலாதவன, நித்ய꞉- எப்போதுமுள்ளவன், ஶாஶ்வத꞉-காரணமில்லாதவன், புராண꞉-முன்காலத்திலும்புதுயமனாயிருப்பவன், ஶரீரே-தேகமானது, ஹந்யமாநே - கொல்லப்பட்டாலும், ந ஹந்யதே-கொல்லப்பட்டான்.

ஸம்-ஸூ.—பேதமொன்றுமில்லாத ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஆலம்பநமாய்ச்சொல்லப்பட்ட ப்ரணவமானது, அபரப்ரம்மத்திற்கு, ப்ரதீகமாய் மந்தாதிகாரிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டது. இனி அந்த ப்ரணவத்திற்கு ஆலம்பனமாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்தாய்ச் சொல்லத்தொடங்கி, இப்படி சொலலப்படுகிறது ஜநமஜராமரணம் முதலிய விகாரங்களொன்றுமில்லாததாய், ஒருகாரணத்தாலுமொருவிதமாய் மாறுதலில்லாததாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபமானது, சரீரத்துக்கு, மரணம்முதலியவிகாரங்களுண்டானாலும் மாறுபாடின்றி ஒரேரூபமாயிருக்கிறது.

ரா-ஸூ.—பிறப்பில்லாதவனாகையால், பிறப்பரல்லை. நித்யனாகையால், மரிப்பதில்லை. சாச்வதனாகையால், ஒருகாரணமுடையவனன்று முற்காலத்திலு முளனாகையால் முன்னொருகாலத்திலொழிவனாய்ப்பிறந்தவனன்று. அழியுந்தன்மையுள்ள சரீரத்திலிருக்கிற இவனை எவ்வாறு நித்யனென்றுசொல்லதென்று ஸந்தேகிக்கவேண்டாம்; சரீரமழிந்தாலு மிவனழிகிறதில்லை.

௧௯. ஹந்தா சேந்மந்யதே ஹந்தும் ஹதச்சேந்மந்யதே ஹதம்।
உபௌ தௌ ந விஜாநீத: நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே॥

౧౯. హంతా చేన్మన్యతే హంతుం హతశ్చేన్మన్యతే హతమ్ ।
ఉభౌ తౌ న విజానీతః నాయం హంతి న హన్యతే ॥

(ப-ம்.) ஹந்தா-அடிப்பவன், (ஏநம்-இந்தஆத்மாவை) ஹந்தும்-அடிப்பதற்கு, மந்யதே சேத்-நினைப்பானேயானால், ஹத: - அடியுண்டவன், (ஆத்மாநம்-தன்னை) ஹதம் - அடிக்கப்பட்டவனாய், மந்யதே சேத்-நினைப்பானேயானால். தௌ உபௌ - அவர்களிருக்கும், (ஆத்மஸ்வரூபம் - ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை) ந விஜாநீத: அறியவில்லை, ஏனென்றால், அயம்-இந்தஅடிப்பவன். (ஏநம் - இந்தஜீவாத்மாவை) ந ஹந்தி - அடிப்பதில்லை. (அயம்-இந்த ஆத்மாவானவன்) ந ஹந்யதே - அடிக்கப்படுகிறதில்லை.

ஸம்-ஸூ.—இப்படியுள்ள ஆத்மாவை, சரீரத்தையே ஆத்மாவாகநினைத்திருக்கிற ஹந்தாவானவன். இவனையடிப்பேனென்று, அடிப்பதற்கு நினைப்பானாகில; அந்த மூடனும், அவனாலடியுண்டவனாய் நினைக்கப்பட்ட மற்றொருவன், நானடியுண்டேனென்று, தன்னை, அடியுண்டவானாய்நினைப்பானாகில்; அந்தமூடனும், அகியஇவ்விருவரும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தவரில்லை. அவிகாரமாகிய இவ்வாத்மாவை, ஒருவனுமடிப்பதில்லையன்றோ; ஆகையாலாகாசம்போலிருக்கிற ஆத்மா அடியுண்பதுமில்லையன்றோ; ஆகையால் தர்மம், அதர்மம், இவைகளைலக்ஷணமாகவுடைய ஸம்ஸாரமானது, ஆத்மஸ்வரூபமறியாதமூடனுக்கேயுள்ளது; வேதப்ரமாணத்தாலும், அது பற்றிவருகிற ந்யாயத்தாலும், ஆத்மஸ்வரூபமறிந்தவனுக்கு, ஸம்ஸாரமில்லை.

ரா-ஸூ.—ஆகவிப்படி எல்லாப்ரகாரத்தாலு மாத்மஸ்வரூப மழிவில்லாதது. ஸ்ருதிகளிலும் பாஞ்சராத்திரத்திலுமிப்படியே சொல்லியிருக்கிறது. பரமாத்மாவைப்போலவே, ஜீவாத்மாவுக்கும் ஸ்வரூபவிகாரமில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

அந்வயார்த்தங்களெல்லாம் சங்கரபாஷ்யத்திலும், இராமாநுஜ பாஷ்யத்திலும், ஒருவிதமாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையா லிராமாநு

ஜபாஷ்யத்தியபதார்வயார்த்தம், தனியாய்ச்சொல்லவில்லை. இங்கு, இராமாநுஜபாஷ்யத்திலுள்ள எல்லாவிஷயங்களையும் சொல்லில் பெருகுமென்று ஸாராம்சஸங்க்ரகம் செய்யப்பட்டது.

௨௦. அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாநாத்மாஸ்ய ஜந்தோர் நிஹிதோ குஹாயாம் | தமக்ரது: பஶ்யதி வீதஶோகோ தாது: ப்ரஸாதாந் மஹிமாநமாத்மந: ||

౨౦. అణోరణీయాన్మహతో మహీయా నాత్మాస్య జన్తోర్నిహితో గుహాయాం ।
తమక్రతుః పశ్యతి వీతశోకో ధాతుః ప్రసాదాన్మహిమానమాత్మనః ॥

(ப்-ம்.) அணோ: அணீயாந் - அணுவிலுமணுவாய், மஹத: மஹீயாந் - பெரியதிலும் பெரியதாய், அஸ்ய ஜந்தோ: - இந்தசேதநநுக்கு, ஆத்மா, நியமிப்பதாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபமானது, அஸ்ய ஜந்தோ: - இந்தசேதநனுடைய, குஹாயாம் - ஹ்ருதயகுஹையில், நிஹித: - வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மந: - தன்னுடைய, மஹிமாநம் - மகிமைக்கி ஹேதுவாயிருக்கிற, தம் - அந்தஸ்வரூபத்தை, அக்ரது: - காம்யகர்மங்களை யநுஷ்டியாத சேதனன், தாது: - தாரகனு யிருக்கிறவவனுடைய, ப்ரஸாதாத் - அநுக்ரகத்தால், வீதஶோக: - துக்கமற்றவனாய்க்கொண்டு, பஶ்யதி - காண்கிறான்.

ஸாம-ஸா — இந்தமந்திரத்தில் ஆத்மாவைக்காண்கிற வழி சொல்லப்படுகிறது. உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருளும், சிறிதாயினும், பெரிதாயினும், நித்யனுயிருக்கிற ஆத்மாவினுல் ஆத்மாவையுடையதாகின்றது. இந்த ஆத்மாவின் ஸம்பந்த மில்லாதது, அஸத்தாய்விடுகிறது. இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, ப்ரம்மாதி ஸ்தம்ப பர்யந்தமுள்ள எல்லாப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயகுஹையிலுமிருக்கின்றது. இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை நிஷ்காமனுய், கர்ம மூலமாய்வருகிற விருத்தி, க்ஷயம், இவைகளைநீக்கி, விளங்கும்போது; ப்ரத்யக்ஜ்ஞாநத்தாலே காண்கிறான். அப்போது எல்லாதுக்கங்களும் நீங்கி ஸுகமாய் ப்ரகாசிக்கிறான். இதைவிட, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காண்பதற்கு வேறுவழியில்லை ஆகையால், காமிகளாயிருக்கிற ப்ராக்ருத புருஷர்களாலே ஆத்ம ஸ்வரூபம் காணப்பட்டது.

ரா-ஸா — கீழிரண்டுமந்திரங்களாலே ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை சோதித்து, இனி அந்தஜீவாத்மாவுக்கு மந்தராத்மாவாகிய, பரமாத்மா இப்படிப்பட்டவனென்று, அவன்ஸ்வரூபத்தைஜ்வலிக்கிறது. அணுக்களில்சிறந்த அணுவாய், மகத்தில் மகத்தரமாயிருக்கிறதும், ஸகலஜந்துக்களுக்கு மந்தராத்மாவானதும், எல்லாருடைய ஹ்ருதய குஹையிலிருப்பதும், இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு, அபகதபாப்மதம், முதலிய அஷ்டகுணங்களுண்டாகும்படி, கடாக்ஷித்து, இவனைமுக்தனுக்குகிறதும், ஆகிய இந்தகுணங்களுக்கு, இருப்பிடமானது பரமாத்மஸ்வரூபம். இந்த பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கண்டால், எல்லாதுக்கங்களும் நீங்கி, ஸுகமாயிருப்பான். இப்படி அவனைக்காண்பது; அவனுடைய அநுக்ரகத்தினுலே வரவேணுமல்லது வேறுமார்க்கத்தால், வராது.

௨௧. ஆஸீநோ தூரம் வ்ரஜதி ஶயாநோ யாதி ஸர்வத: |
கஸ்தம் மதாமதம் தேவம் மதந்யோ ஜ்ஞாதுமர்ஹதி ||

உக. ఆసీనో దూరం వ్రజతి శయానో యాతి సర్వతః ।
కస్తం మదామదం దేవం మదన్యో జ్ఞాతుమర్హతి ॥

(ப-ம்.) ஆஸீநঃ-இருந்துக்கொண்டே, தூரம் - தூரத்தில், வ்ரஜதி-போகிறான், ஶயாநঃ-படுத்துக்கொண்டே, ஸர்வதঃ - எல்லாவிடங்களிலும்,யாதி - போகிறான். மதாமதம் - ஸுகதுக்கங்களின் நடுவிலிருக்கிற, தம்-தேவம்-அந்தபரமாத்மாவை. மதந்யঃ-என்னைக்காட்டிலும் வேறாயிருக்கிற, கঃ-எவன், ஜ்ஞாதும்-அறிவதற்கு, அர்ஹதி-தக்கவன்.

ஸம்-ஹா.—இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, விருத்தங்களாயிருக்கிற தர்மங்களை யடைந்ததுபோல் தோற்றுகின்றது. இவைகளுக்கு சிற்சிலவழிகளாலே பரிகாரம் சொல்லிக்கொள்ளவேணும். ஆகையால், என்னைப்போல், நல்லறிவுடையதீரனால் அறியப்படுமேயன்றி, மற்றொருவராலு மறியப்படாது. ஆகையால், ஜாகரூகனா யிருந்து அந்த பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்துக்கொள்.

ரா-ஹா.—அந்த பரமாத்மாவினுடைய அநுக்கிரகமன்றியில் அந்த பரமாத்மாவைக்காண்பது, கூடாதென்று சொல்லுவதை ஸ்திரப்படுத்துகிறது. எல்லாப்பொருளுக்கு மந்தராத்மாவாகையாலே, இதரமான விடங்களில் விருத்தமாயிருக்கிற எல்லாதர்மங்களும், ஜீவாத்மாவின் வழியாய்ச்சேர்ந்து விடுகின்றனவாகையால், விருத்தங்களாயிருக்கிற ஆஸீநத்வம்முதலியவைகளுக்கு பரமாத்மஸ்வரூப மாதாரமாகிறது. இப்படிப்பட்ட பரமாத்மஸ்வரூபத்தை, என்னைப்போலே பண்டிதனா யிருக்கிறவனே அறிவான், மற்ற எவனு மறியமாட்டான்.

உஉ. அஶரீரம் ஶரீரேஷு அநவஸ்தேஷ்வவஸ்திதம் |
மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம் மத்வா தீரோ ந ஶோசதி ||

உஉ. అశరీరం శరీరేష్వనవస్థేష్వవస్థితం ।
మహాంతం విభుమాత్మానం మత్వా ధీరో న శోచతి ॥

(ப-ம்.) அஶரீரம்-சரீரமில்லாததும்,ஶரீரேஷு – சரீரங்களிலே அவஸ்திதம்- இருப்பதும்,அநவஸ்தேஷு-அநித்யங்களிலே, அவஸ்திதம் - நித்யமாயிருப்பதும், மஹாந்தம்-பெரியதும், விபும்-வ்யாபித்திருப்பதுமான, ஆத்மாநம்-ஆத்மஸ்வரூபத்தை, மத்வா - அறிந்திருக்கிற, தீரঃ - தீரன், ந ஶோசதி-சோகத்தையடையான்.

ஸம்-ஹா.—அந்தபரமாத்மாவை யறிந்தவனுக்கு சோகமில்லையென்று சொல்லுகிறது ஆகாசம்போல் ரூபமில்லாமல், பெரும்பொருளாய் வ்யாபித்திருக்கிற ஆத்மாவைக்கண்டால், பின்புசோகமில்லை. பெரும்பொருளென்றால், எல்லாப் பொருளும், தன்னைக்காட்டிலும் சிறியனவாயிருக்கிற பொருள்களில் பெரிதேயானதால், இங்கு, வ்யாபியென்று தோற்றுகைக்காக, 'விபும்'என்று சொல்லப்பட்டது. ஆத்மாநம் என்கையால்,ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இவைகளுக்கு பேதமில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. ஆத்மசப்தமானது, ஜீவாத்மாவிஷயத்தில் ப்ரஸித்தமன்றோ, ஆகையால், இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை யறிந்தவனுக்கு சோகம்வர வழியில்லை.

ஸ்ரீ-ஸா:—சர்மத்தாலாகிய சரீரமில்லாதவனும் நித்யனும் அப்ராக்ருத ஸ்வாஸாதாரண திவ்யமங்கள விக்ரஹயுக்தனு மிருக்கிற பரமாத்மாவை யறிந்தவனுக்கு சோகமில்லை.

௨௩. 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾 𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 । 𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍂𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍॥

౨౩. నాయమాత్మా ప్రవచనేనలభ్యో నమేధయానబహునా శ్రుతేన ।
యమేవైషవృణుతే తేనలభ్య స్తస్యైష ఆత్మావివృణుతే తనూగ్ం స్వామ్॥

(ப்-ம்.) 𑌅𑌯𑌮𑍍-இந்த ஆத்மாவானவன், 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 - மநநத்தாலும், 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾-புத்தியாலும், 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 - அதிகமாய்க்கேட்டதாலும், 𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃-அடையத்தக்கவனன்று,𑌯𑌮𑍍-யாதொருவனை, 𑌏𑌷𑌃 - இந்தபரமாத்மா, 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇-வேண்டுகிறானோ, 𑌤𑍇𑌨 - அவனால், 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 - அடையத்தக்கவன், 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அவனுக்கு, 𑌏𑌷𑌃 - இந்தபரமாத்மா, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍 - 𑌤𑌨𑍂𑌮𑍍-தன் ஸ்வரூபத்தை, 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇-காட்டுகிறார்.

ஸம்-ஸா.—இப்படி ஆத்மா அடையக்கூடாதவனாயினும், உபாயத்தாலே அடையத்தக்கவனென்று சொல்லுகிறது. அந்த உபாயமானது, அத்யயநம், தாரணம், ப்ரவசநம், முதலிய இவைகள்மாத்திரமன்று. நிஷ்காமனாகிய ஆத்மாவை விரும்புதலே இதற்கு முக்யோபாயம். அப்படி விரும்புகிறவனுக்கே. இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கிறது.

பா-ஸா.—கேவலச்ரவண,மநந,நிதித்யாஸநங்களால்,இந்த ஆத்மா அடையப்பட்டான். அந்தபரமாத்மாவின் ப்ரீதியைப்பெற்றால், அவனையடையலாகும். அவன் ப்ரீதியைப்பெருதல்,அவனிடத்தி லிவனுக்கு ப்ரீதியுண்டானாலேயாகும் ஆகையால், பரமாத்மாவினிடத்தில் நிரதிசயப்ரீதியைப்பண்ணி யவனையுபாஸித்தால் அவனுடைய வநுக்ரஹத்தாலே அவனுடைய நித்யவிபூதியில், நித்யாநந்த ஸ்வரூபமா யிருக்கிற திவ்யமங்கள விக்ரஹ விசிஷ்ட திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை கண்டு மகிழலாகும்.

௨௪. 𑌨𑌾𑌵𑌿𑌰𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 ।
𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌨𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

౨౪. నావిరతోదుశ్చరితాన్నా శాన్తోనాసమాహితః ।
నాశాంతమానసోవాపి ప్రజ్ఞానేనైనమాప్నుయాత్ ॥

(ப்-ம்.) 𑌦𑍁𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍-நிஷித்தங்களில் நின்றும்,𑌅𑌵𑌿𑌰𑌤𑌃 - நீங்காதவனும், 𑌅𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃-சாந்தியில்லாதவனும், 𑌅𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 - நிலையில்லாதவனும், 𑌅𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 - மநச்சாந்தியில்லாதவனும், 𑌏𑌨𑌮𑍍 - இந்த ஆத்மாவை, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨-உபாஸநத்தால், 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍-அடையமாட்டான்.

ஸம்-ஸா.—ச்ருதிஸ்ம்ருதி முதலியவற்றில் நிஷேதிக்கப்பட்டக்ருத்யங்களைச் செய்துக்கொண்டு, உபசாந்தியில்லாமலிருக்கிற புருஷன் ஆத்மாவைப் பெறமாட்டான். சாஸ்திரப்படி இருப்பவனேபெறுவான்.

ரா-பா.—உபாஸநாங்கமாயிருக்கிற நிஷித்தநிவ்ருத்தியில்லாதவனுக்கு, அங்க வைகல்யத்தால், உபாஸநாஸாத்குண்யமில்லாமையாலே, பரமாத்மப்ராப்திகிடையாது. ஆகையால், துச்சரிதங்களைவிட்டு, ஸதநுஷ்டாநங்களோடு கூடிய புருஷனே, அந்தபரமாத்மாவை யடைவான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்லோகத்தில், 'ந' என்கிறபதம், நாலிடங்களிலிருக்கிறபடியால், இதை நாலுவாக்யங்களாக்கி அந்வயித்துக்கொள்க.

௨௫. 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂𑌚𑌉𑌭𑍇𑌭𑌵𑌤𑌓𑌦𑌨𑌃 ।
𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌸𑍇𑌚𑌨𑌂 𑌕𑌇𑌤𑍍𑌥𑌾𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤𑍍𑌰𑌸𑌃 ॥

ఆం: యస్యబ్రహ్మచక్షత్రంచ ఉభేభవతఓదనః ।
మృత్యుర్యస్యోపసేచనం కఇత్థావేదయత్రసః ॥

(ப-ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌯-யாதொருபரமாத்மாவுக்கு, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮-ப்ராம்மணர்களும், 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂-க்ஷத்திரியர்களும், 𑌓𑌦𑌨𑌃 - அநந்யமாய், 𑌭𑌵𑌤𑌃-ஆகிறார்களோ, 𑌯𑌸𑍍𑌯-எந்தபரமாத்மாவுக்கு, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 யமன், 𑌉𑌪𑌸𑍇𑌚𑌨𑌮𑍍-வ்யஞ்சனமோ; 𑌸𑌃-அந்தபரமாத்மா, 𑌯𑌤𑍍𑌰-யாதொரு ப்ரகாரத்திலிருக்கிறானோ, அந்தப்ரகாரத்தை, 𑌕𑌃-எவன், 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌾-இப்படிப்பட்டதென்று, 𑌵𑍇𑌦-அறிவான்.

ஶம்-பா.—இந்தஸாதகனைப்போல்,ஸகலசராசரங்களையும்ம்ருத்யுவை உபஸேசநமாக்கிக்கொண்டு,ஸம்கரிக்கிற (அதாவது, ம்ருத்யுமுதலான சகலத்தையுமழிக்கிற) பரமாத்மாவை, மற்றொருவன்காணமாட்டான்.

ரா-பா.—ப்ராம்மணன், க்ஷத்ரியன், என்கிறஜாதியோடு குடிகொண்டிருக்கிற சராசரங்களெல்லாவற்றையும், எவன, அந்நமாக்கிக் கொள்ளுகிறானோ; அதாவது, எவனாலழிக்கப்படுகிறதோ;யாதொருவன்,ம்ருத்யுவைக்கொண்டு,அந்யங்களைபுசித்து, ம்ருத்யுவையும புசிக்கிறானோ; ஸகலஜகத்தையுமழிக்கிற அந்த பரமாத்மா, எப்படிப் பட்டவரா யிருக்கின்றாரோ; அந்த உண்மையை, இப்படிப் பட்டதென்று எவனறிவான்.

கடோபநிஷத் த்விதீயவல்லி முடிந்தது.

𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌵𑌲𑍍𑌲𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

௧. 𑌋𑌤𑌂𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍌
𑌪𑌰𑌮𑍇𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌧𑍇 । 𑌛𑌾𑌯𑌾𑌤𑌪𑍌𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍋𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌯𑍋
𑌯𑍇𑌚𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌾𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌾𑌃 ॥

౧. ఋతంపిబంతౌసుకృతస్యలోకే గుహాంప్రవిష్టౌపరమేపరార్ధే ।
ఛాయాతపౌబ్రహ్మవిదోవదంతి పఞ్చాగ్నయోయేచత్రిణాచికేతాః ॥

(ப-ம்.) 𑌋𑌤𑌮𑍍 - கர்மபலத்தை, 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍌, அநுபவிக்கிறவர்களாய், 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯-புண்யத்தாலுண்டாகிய, 𑌲𑍋𑌕𑍇 - இந்தலோகத்திலிருப்பவர்களாய், 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌮𑍍 - ஹ்ருதயகுகையில், 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍌 - ப்ரவேசித்திருப்

பவர்களாய், வரமெவாராயெ-ழ் – ஹார்தாகாசத்திலிருக்கிற, ஊாயாத வெள-ஜீவன், பரமாத்மா இவர்களை, வஞாநய: - க்ருகஸ்தர்களாயும், யெ வதிரணாவிகெதா: - த்ரிணசிகேதர்களாயுமிருக்கிற, ஸ்ரஹவிட: - ப்ரம் மவித்துக்கள், வடிகி–சொல்லுகிறார்கள்.

பாடு-ஹா.—நன்றாய் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரியப்படுத்தச் சொல்லுகிறது. தன்னால்செய்யப்பட்ட கர்மபலத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு, இந்தசரீரத்தில் ஹ்ரு தயகுகையிலிருந்து, ஹார்தபரமாகாசத்தில் தோற்றுகிறஜீவன். பரமாத்மா, இவர் களை, பஞ்சாக்நிகளும் அவாவது க்ருகஸ்தர்களும். த்ரிணசிகேதர்களும், ப்ரம்மவித் துக்களும், சொல்லுகிறார்கள், இவர்களில், ஒருவன், ஸம்ஸாரி ஒருவன் அஸம்ஸாரி ஆகையால், அஸம்ஸாரியான பரமாத்மாவுக்கு, கர்மபலாநுபவ மெப்படிஎன்றால்; கூடியிருக்கையால், சத்திரிந்யாத்தால் இருவரையும் கர்மபலத்தை யநுபவிக்கிறவர்க ளாகச்சொல்லுகிறது. கார்கபத்யம், தக்ஷிணாக்நி, ஆகவநீயம், ஸப்யம், ஆவஸத்யம், என்கிறவிவைகள். பஞ்சாக்நிகள்.

பா-ஹா.—"கஉயாவெஷ" என்று யெவனாலுமறியப்படாததாய், ஆத்மஸ்வ ரூபம் சொல்லப்படுகையால், நாமுபாஸித்துப்பெறுவ தெப்படி என்று ஸந்தேகிக்க வேண்டாம்; ஜீவபரமாத்மாக்கள், ஒரிடத்தில் சேர்ந்திருக்கையால், நாம, ஸுகமா யுபாஸிக்கலாகுமென்று சொல்லுகிறது. புண்யம், பாபம், இவைகளின்பலத்தை யநு பவித்துக்கொண்டு, புண்யத்தாலாகிய இந்தலோகத்தில் ஹ்ருதயகுகையில் பரமாகா சத்தில், அதாவது ஹார்தாகாசத்தில் சேர்ந்திருக்கிற, அஜ்ஞ ஸர்வஜ்ஞர்க ளாகிய ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இவர்களை த்ரிணசிகேதர்களாயும்,பஞ்சாக்நி ளாயு மிருக்கிற ப்ரம்மவித்துக்கள், சொல்லுகிறார்கள். இப்படி கூடியிருக்கும்போது, பரமாத்மாவை ஜீவாத்மா அறியாமலிருப்பதற்குக் காரணம், அந்தபரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத்தா லுண்டாயிருக்கிற கர்பமென்கிற அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வஸ்வ ரூபத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. இங்கு, பரமாத்மாவுக்கு கர்மபலாநுபவம், ப்ரயோ ஜக கர்த்ருத்வத்தாலே சொல்லப்பட்டது.

உ. யஸ்ஸேதுரீஜாநாநா ஆக்ஷரம்ப்ரஹ்ம யத்பரம் ।
அபயந்திதீர்ஷதாம்பாரம் நாசிகேதம் ஶகேமஹி ।

௨. యస్సేతురీజానానామక్షరం బ్రహ్మయత్పరం ।
అభయంతితీర్షతాం పారంనాచికేతగ్ం శకేమహి ॥

(ப்-ம்.) ஈஜாநாநாம்-யஜ்ஞாதிகர்மங்களை யநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு, ஸேது:-பலத்தைக்கொடுப்பது, ய: - எதுவோ, அக்ஷரம் - அருவில்லாம லிருக்கிற, பரம்ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமானது, யத் - எதுவோ, தத் - அந்த, திதீர்ஷதாம்-முமுக்ஷுக்களுக்கு, அபயம் பயமில்லாத . பாரம் - கரை யாய், (அதாவது ப்ராப்யமாய்) நாசிகேதம் — நாசிகேதாக்நியினலடைய ப்படுகிற பரமாத்மாவை, (உபாஸிதும் - உபாஸிப்பதற்கு,) ஶகேமஹி- சக்தர்களாயிருக்கிறோம்.

பாடு-ஹா.—வேண்டினபலத்தைத் தருகிற நாசிகேதாக்நியையும், பயமில்லாத மோக்ஷத்தைத்தருகிற ப்ரம்மத்தையும், அறிந்துக்கொள்ள நாம் சக்தர்களா யிருக் கிறோம்.

ரா-ஹா,—எல்லா பலங்களையும் விரும்பினபடி, அவ்வோஸாதநங்களை யநுஷ்டித்தபேர்களுக்கு, கொடுப்பதாய், முமுக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷத்தைத் தருவதான அக்ஷரபரப்ரம்மத்தை, நாமுபாஸிப்பதற்கு சக்தர்களாயிருக்கிறோம். ஆகையால், எப்படி, உபாஸிக்கப்போகிறோமென்று பயப்படவேண்டாம்.

௩. ஆத்மாநꣳ ரதிநம்வித்தி ஶரீரꣳ ரதமேவது ।
புத்திந்துஸாரதிம்வித்தி மந: ப்ரக்ரஹமேவச ॥

3. ఆత్మానꣳ రథినంవిద్ధి శరీరꣳ రథమేవతు ।
బుద్ధింతుసారథింవిద్ధి మనః ప్రగ్రహమేవచ ॥

(ப-ம்.) ஆத்மாநம் - ஆத்மாவை, ரதிநம் - தேராளியாய், வித்தி - அறி, ஶரீரம் - தேகத்தை, ரதமேவ - தேராய், வித்தி - அறி, புத்திந்து - புத்தியை, ஸாரதிம் - ஸாரதியாய், வித்தி-அறி, மந: - மனஸ்ஸை, ப்ரக்ரஹம்-ஏவ-கடிவாளமாய், வித்தி-அறி.

ஸம்-ஹா.—உபாதியாலேற்பட்ட ஸம்ஸாரியாகியஜீவன், வித்யை, அவித்யை, என்கிற இரண்டினையும் தன்னிச்சைப்படி, யநுஷ்டித்து, மோக்ஷம், ஸம்ஸாரம் இவைகளையடைவதற்கு ஸாதநமாக இரதம் முதலியவைகள் ஏற்படுத்தப் படுகின்றன. ஆத்மா தேராளியென்றும், சரீரம் இரதமென்றும் அத்யவஸாய மென்னப்படுகிற புத்தியை ஸாரதியென்றும், மனதைக் கடிவாளமென்றும், நீயறிந்துக்கொள். அதாவது, புத்தியினாலேவப்பட்ட நெஞ்சுபோகிற வழியில், சரீரம்முதலியவைகள் செல்லுகின்றன என்கை.

ரா-ஹா.—இந்த மந்திரம் முதல் ''ஸோத்வந: பாரமாப்நோதி'' என்கிற மந்திரகண்ட பர்யந்தம், ஸம்ஸாரத்திற் கக்கரையாகிய மோக்ஷத்தை யடைவதற்கு, பரிகரங்களைச்சொல்லிக்கொண்டு, ப்ராப்தாவான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை யுபதேசிக்கிறது. ஆகையாலிப்படி யறிந்து தேகேந்திரியாதிகளை வசப்படுத்திக்கொள்ள வேணும்.

௪. இந்த்ரியாணி ஹயாநாஹு ர்விஷயாꣳஸ்தேஷுகோசராந் ।
ஆத்மேந்த்ரியமநோயுக்தம் போக்தேத்யாஹுர்மநீஷிண: ॥

౪. ఇంద్రియాణిహయానాహు ర్విషయాꣳస్తేషుగోచరాన్ ।
ఆత్మేంద్రియమనోయుక్తం భోక్తేత్యాహుర్మనీషిణః ॥

(ப-ம்.) இந்த்ரியாணி-இந்திரியங்களை, ஹயாந்- குதிரைகளாக, ஆஹு: சொல்லுகிறார்கள், தேஷு, அவைகளுக்குள், விஷயாந் - விஷயங்களை, கோசராந்-மார்க்கங்களாக, ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள், மநீஷிண: - மண்டிதர்கள், ஆத்மேந்த்ரியமநோயுக்தம்-சரீரம், இந்த்ரியம், மனஸ்ஸு, இவைகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற புருஷனை, போக்தா இதி-போக்தாவென்று ஆஹு:-செல்லுகிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—சரீரத்தை இழுக்கிறபடியால் இந்திரியங்களைக் குதிரைகளென்றும் இந்திரியங்கள் செல்லுகிறவிடம்சப்தாதிவிஷயங்களாகையால், சப்தாதிவிஷயங்களை

மார்கமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அறிவுடையோர், கேவலாத்மாவுக்குபோக்த்ருத்வமில்லாமையால் சரீரம் முதலியவற்றோடு கூடியிருக்கிறஆத்மாவையே போக்தாவென்று சொல்லுகிறார்கள்.

ரா-ஸா.—இரதம்முதலியவையாசரூபிக்கப்பட்ட சரீரம் முதலியவைகளோடுகூடாதபோது ஆத்மாவுக்குகர்த்ருத்வம், போக்த்ருத்வம், இவைகளில்லாமையால்சரீராதிகளோடு குடியிருக்கிற ஆத்மாவையே, பண்டிதர்கள், போக்தாவென்று சொல்லுகிறார்கள்.

௫. யஸ்த்வவிஜ்ஞாநவாந்பவத்யயுக்தேந மநஸா ஸதா।
தஸ்யேந்த்ரியாண்யவஶ்யாநி துஷ்டாஶ்வா இவ ஸாரதே:॥

౫. యస్త్వవిజ్ఞానవాన్భవత్యయుక్తేనమనసాసదా।
తస్యేంద్రియాణ్యవశ్యాని దుష్టాశ్వాఇవసారథేః॥

(ப-ம்.) ய:து-யாதொருவன், ஸதா-எப்போதும், அயுக்தேந-நியமிக்கப்படாமலிருக்கிற, மநஸா-மனஸ்ஸாலே, அவிஜ்ஞாநவாந் - புத்தியில்லாதவனாய், பவதி-ஆகிறானோ; தஸ்ய-அவனுக்கு, இந்த்ரியாணி, இந்த்ரியங்கள், ஸாரதே:-ஸாரதிக்கு, துஷ்டாஶ்வா:இவ - பொல்லாக்குதிரைகள்போல், அவஶ்யாநி-அஸ்வாதீநங்களாய், (பவந்தி-ஆகின்றன.)

ஸம்-ஸா—புத்தியென்கிறஸாரதி, மநஸ்ஸாகிற கடிவாளத்தைக்கொண்டு, குதிரைகளென்கிற இந்திரியங்களை, நன்றாய் நியமிக்கசக்தியில்லா மூடனாகிறபக்ஷத்தில், துஷ்டக்குதிரைகள்போல் அவனுக்கு, இந்திரியங்கள்வசப்படுவதில்லை.

ரா-ஸா—இம்மந்திரத்தாலும், மேலுள்ள ஒருமந்திரத்தாலும் சரீரம்முதலியவை, தேர்முதலியதாய் ரூபித்ததற்கு ப்ரயோஜநம்சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில் ஸாரதிமுதலியது, நன்றாயிருந்தால், குதிரைகள் வசப்பட்டிருப்பதுபோல், சாரதிமுதலானதாய் ரூபிக்கப்பட்டபுத்திமுதலியது நன்றாயிருக்கிறபக்ஷத்தில், இந்திரியங்கள் வசப்பட்டிருக்கும் இல்லாவிட்டால், ஸ்வாதீநங்களாயிரா.

௬. யஸ்து விஜ்ஞாநவாந்பவதி யுக்தேந மநஸா ஸதா।
தஸ்யேந்த்ரியாணி வஶ்யாநி ஸதஶ்வா இவ ஸாரதே:॥

౬. యస్తువిజ్ఞానవాన్భవతియుక్తేనమనసాసదా।
తస్యేంద్రియాణివశ్యానిసదశ్వాఇవసారథేః॥

(ப-ம்.) யஸ்து-யாதொருவன், ஸதா- எப்போதும், யுக்தேந-வசம்செய்துகொள்ளப்பட்ட, மநஸா-மனஸ்ஸோடு, விஜ்ஞாநவாந்-புத்தியுடையவனாய், பவதி-ஆகிறானோ; தஸ்ய-அவனுக்கு, இந்த்ரியாணி - இந்திரியங்கள், ஸாரதே:-ஸாரதிக்கு, ஸதஶ்வா இவ-நல்லகுதிரைகள்போல், வஶ்யாநி-வசங்களாய், பவந்தி-ஆகின்றன.

ஸம்-ஸா—யாதொருவன், முன்சொன்னபடியில்லாமல், நெஞ்சை வசப்படுத்துகிறபுத்திமானாயிருக்கிறானோ; அவனுக்கு, இந்திரியங்கள், ஸாரதிக்குநல்லகுதிரைகள்போல் வசங்களாயிருக்கும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தமந்திரத்தின் கருத்தும் இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், முன்ச்லோகத்திலேயே, சொல்லப்பட்டது ஆகையால் இந்த ச்லோகத்திற்கு,இராமாநுஜமுநி, பாஷ்யம் செய்யவில்லை.

எ. யஸ்த்வவிஜ்ஞாநவாந்பவத்யமநஸ்கஸ்ஸதா(அ)ஶுசி꞉|
நஸதத்பதமாப்நோதி ஸம்ஸாரஞ்சாதிகச்சதி||

౭. యస్త్వవిజ్ఞానవాన్ భవత్యమనస్కస్సదాశుచిః ।
నసతత్పదమాప్నోతిసంసారంచాధిగచ్ఛతి ॥

(ப-ம்) யஃ-யாதொருவன், அவிஜ்ஞாநவாந்-புத்தியில்லாமல், அமநஸ்க꞉-வசப்படாத மனஸ்ஸையுடையவனாய், ஸதா - எப்போதும், அஶுசி꞉-சுத்தியில்லாதவனாய், பவதி-ஆகிறானோ; ஸ꞉-அவன், தத்பதம்-அந்த ஸ்தாநத்தை, நாப்நோதி-அடைகிறதில்லை, ஸம்ஸாரஞ்ச-ஸமஸார துக்கத்தையும், அதிகச்சதி-அநுபவிக்கிறான்.

ஶம்-ஹா—நெஞ்சைவசப்படுத்திக்கொள்ளாத புத்தியாகிற ஸாரதிக்கு வருகிற அநிஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறது. யாதொருவன், நெஞ்சைவசப்படுத்தாமல். அசுத்தனாயிருக்கிறானோ; அவன், அந்த அக்ஷரப்ரஹ்மஸ்தாநத்தை அடைகிறதில்லை;மேலும், ஸம்ஸாரதுக்கத்தையே அநுபவிக்கிறான்.

ரா-ஹா—எந்தமூடன், அஸ்வாதீநமானமனஸ்ஸையுடையவனாய். அஶுசியாயிருக்கிறானோ; அவன், அந்தபரமபதத்தைஅடைகிறதில்லை.· துக்கத்தையடைகிறான். எந்த தீரன் இப்படி யில்லாமல் புத்திமானாயிருக்கிறானோ; அவன். அந்தபதத்தை அடைகிறான், என்று, இரண்டுமந்திரங்களாலே, இந்திரியங்களை, ஸ்வாதீநமாக்கிக் கொள்ளுகையிலும், அப்படிகில்லாமலிருப்பதிலும், வருகிறஸுகதுக்கங்கள் சொல்லப்படுகிறன.

அ. யஸ்துவிஜ்ஞாநவாந்பவதிஸமநஸ்கஸ்ஸதாஶுசி꞉|
ஸதுதத்பதமாப்நோதியஸ்மாத்பூயோநஜாயதே||

౮. యస్తువిజ్ఞానవాన్భవతిసమనస్కస్సదాశుచి !
సతుతత్పదమాప్నోతియస్మాద్భూయోనజాయతే॥

(ப-ம்) யஸ்து-யாதொரு, விஜ்ஞாநவாந் - புத்திமானானவன், ஸதா - எப்போதும், ஸமநஸ்க꞉-ஸ்வாதீநமானநெஞ்சையுடையவனாய், ஶுசி꞉-பரிசுத்தனாய், பவதி-ஆகிறானோ; ஸது-அவன், யஸ்மாத்-யாதொருபதத்தில் நின்றும், பூய꞉-மறுபடியும், நஜாயதே-பிறப்பதில்லையோ; தத்பதம் - அந்தஸ்தாநத்தை, ஆப்நோதி-அடைகிறான்.

ஶம்-ஹா—இந்திரியங்களை வசமாகவுடையவன் புநராவ்ருத்தியில்லாத பதத்தையடைகிறான்.

பதார்த்தவ்யாக்யாநபேதங்கள்.

இங்கும், முன் ச்லோகத்திலேயே, இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்யம் சொன்னபடியால், இதற்கு இராமாநுஜமுனி, பாஷ்யம் செய்யவில்லை.

௯. விஜ்ஞாநஸாரதிர்யஸ்து மந꞉ப்ரக்ரஹவாந்நர꞉।
ஸோऽத்⁴வந꞉ பாரமாப்நோதி தத்³விஷ்ணோ꞉ பரமம் பத³ம்॥

౯. విజ్ఞానసారథిర్యస్తుమనఃప్రగ్రహవాన్నరః।
సోఽధ్వనఃపారమాప్నోతి తద్విష్ణోఃపరమంపదమ్॥

(ப-ம்) யஸ்து-எந்த, நர꞉-மநுஷ்யன், விஜ்ஞாநஸாரதி꞉-விவேகத்தை ஸாரதியாக்கிக்கொண்டு, மந꞉ப்ரக்ரஹவாந்- மனஸ்ஸை வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறானோ; ஸ꞉-அவன், அத்⁴வந꞉-ஸம்ஸாரமார்க்கத்திற்கு, பாரம் - அக்கரையாயிக்கிற, விஷ்ணோ꞉ - வாசுதேவனுடைய, தத்-அந்த, பரமம் - ச்லாக்யமான, பத³ம்-ஸ்தாநத்தை, ஆப்நோதி-அடைகிறான்.

ஶ௦-ஹா—கீழ்ச்சொல்லியஸ்தாநம் இன்னதென்று சொல்லுகிறது. யாதொருவன் விவேகியாய்நெஞ்சை ஸ்வாதீநம்செய்து கொள்ளுகிறானோ; அவன், விஷ்ணுவினுடைய பரமஸ்வரூபத்தை அடைகிறான்.

பா-ஹா—முன்சொன்ன ரூபணத்திற்கு பலம்சொல்லிமுடிக்கிறதுவவன், நல்ல ஜ்ஞாநத்தோடு மநஸ்ஸைஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறானோ; அவன் விஷ்ணு ஸ்தாநத்தையடைகிறான்.

௧௦. இந்த்³ரியேப்⁴ய꞉ பரா ஹ்யர்தா² அர்தே²ப்⁴யஶ்ச பரம் மந꞉।
மநஸஶ்ச பரா பு³த்³தி⁴ர்பு³த்³தே⁴ராத்மா மஹாந் பர꞉॥

౧౦. ఇంద్రియేభ్యఃపరాహ్యర్థా అర్థేభ్యశ్చపరంమనః।
మనసశ్చపరాబుద్ధిర్బుద్ధేరాత్మమహాన్పరః॥

(ப-ம்) இந்த்³ரியேப்⁴ய꞉-இந்திரியங்களைக்காட்டிலும், அர்தா²꞉- விஷயங்கள், பரா ஹி-உயர்ந்தவைகள், அர்தே²ப்⁴யஶ்ச-விஷயங்களைக்காட்டிலும், மந꞉-மனஸ்ஸானது, பரம்-உயர்ந்தது, மநஸஶ்ச - மநஸ்ஸைக்காட்டிலும், பு³த்³தி⁴꞉-புத்தியானது, பரா-உயர்ந்தது, பு³த்³தே⁴꞉-புத்தியைக்காட்டிலும், மஹாந்-பெரியவனான, ஆத்மா-ஆத்மாவானவன், பர꞉-உயர்ந்தவன்.

ஶ-௦-ஹா—ஆத்மாவையடைவதற்கு, புத்திமுதல் இந்திரியபர்யந்தமுள்ளவை களோடுசேர்ந்து, அந்தந்தநாமங்களையடைகிற ஆத்மாவுக்கு உண்டாயிருக்கிற ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஸ்தூலங்களான இந்திரியாதிகளைக்காட்டிலும், மகானான ஆத்மாசிறந்தவன்.

பா-ஹா—வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியவைகளில் முக்யாமுக்யங்கள் சொல்லப்படுகிறன. ஆகையாலிதையறிந்துக்கொண்டு அப்படிவசம்செய்துகொள்க.

௧௧. மஹத꞉ பரமவ்யக்தமவ்யக்தாத்புருஷ꞉ பர꞉।
புருஷாந்ந பரம் கிஞ்சித்ஸா காஷ்டா² ஸா பரா க³தி꞉॥

౧౧. మహతఃపరమవ్యక్తమవ్యక్తాత్పురుషఃపరః।
పురుషాన్నపరంకించిత్సాకాష్ఠాసాపరాగతిః॥

(ப-ம்) மஹத:-மஹத்தைக்காட்டிலும், அவ்யக்தம்-அவ்யக்தமானது, பரம்-சிறந்தது. அவ்யக்தாத்-அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும், புருஷ:-புருஷனானவன், பர:-சிறந்தவன். புருஷாத்-புருஷனைக்காட்டிலும், பரம்-சிறந்தது, நகிஞ்சித்-ஒன்றுமில்லை. ஸா-அவன், காஷ்டா- எல்லாவற்றிலுமுயர்ந்தவன். ஸா-அவன், பராகதி:-உத்தமமாகியகதியாயிருப்பவன்.

ஸா-ரா—கீழ்மந்திரத்தாலும், இம்மந்திரத்தாலும், உண்மையாயுள்ள (பரமார்த்தமான) ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியப்படுத்துகைக்கு, உலகத்தில், தூரத்திலிருக்கிற ஒருநல்லநகரத்தை, நடக்கைக்குச்சோம்பின மனிதனுக்குக்காட்டவிரும்பினவன், ஸமீபத்திலிருக்கிற சோலையைக்காட்டி, இதுநல்லநகரம்; இங்குபோவோமென்றுமுன்னே, அடுத்தநகரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், இதைக்காட்டிலும் சிறந்த நகரம், இதற்குச்சமீபத்தி லிருக்கிறதென்றுசொல்லி, அங்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவன், முன்கண்டநகரத்திலுமிது சிறந்ததாயிருக்கிறதென்று ஸந்தோஷித்தபிறகு, இதிலும் சிறந்தநகரம், இதற்குச் சமீபத்திலிருக்கிறதென்றுசொல்லி, அங்கழைத்துக்கொண்டுபோய், இவ்வண்ணமே, மேன்மேலுமழைத்துக்கொண்டுபோய் உத்தமோத்தமமாயிருக்கிற நகரத்தைக்காட்டி, இதற்குமேலானதொன்றுமில்லை; இதைக்காட்டிலும் சிறந்ததொன்றுமில்லை; இதையே, நான், உனக்குக்காட்டவிரும்பினேனென்றுசொல்வதுபோல், அதிஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவதில், அதிகப்ரயாஸமிருக்கையாலிழியாதபுத்தி, ஸுகமாயிழியும்படி, ஸ்தூலங்களானஇந்திரியங்களை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, ஸ்தூலமாகையால், புத்தி, அதிலிழியவே; அர்தங்களை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; அவைகளைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமானமனஸ்ஸை ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; அதைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமானபுத்தியை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; அதைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான மகானை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; அதைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான அவ்யக்தத்தை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; எல்லாவற்றிலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற பரமார்த்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியச்செய்து, இதைக்காட்டிலும் மேலானபொருளொன்றுமில்லை; வேறுபொருளுமில்லை, இதுவேபரகதி: பரகாஷ்டை; என்றுசொல்லி, இவ்விதம் பெற யத்நம்செய்யவேணுமென்றுபதேசிக்கிறது. ஸ்தூலங்களை, க்ரமமாயறிந்தாலன்றோ; ஸூக்ஷ்மங்களை அறியக்கூடும். சிலர், மனதையே, பரமார்தமாகிய ஆத்மாவென்பர் ஒருவிதபூதஸூக்ஷ்மமே மனதென்னப்படுகிறதாதலாலது பொருந்தாது, “அன்நமயம்ஹிஸோம்ய மந:” என்கிற ஶ்ருதியால், மனது; பூதஸூக்ஷ்மமேயெனவிளங்குகிறதன்றோ. சிலர், புத்தியை, பரமார்த்தமான ஆத்மாவென்பர். புத்தியென்பது கரணமாகையாலிதுவும் சேராது. இது, மனதில்வேறாயதும், மனதினாலாகிய ஸங்கல்பவிகல்பங்களுக்குக் காரணமானதுமென்றறிக, மகானென்பது, எல்லாவற்றிலும் பெரியதும், அவ்யக்தமென்கிற தத்வத்திலிருந்து பிறந்ததும், ஸூத்ரமென்று பெயர்பெற்றதுமென்றுணர்க. அவ்யக்தமென்பது, எல்லாவுலகத்திற்கும்காரணமானதும், அவ்யாக்ருதமென்னப்படுவதும், பீஜத்திலும் விருக்ஷம்போல பரமார்த்தமான ஆத்மாவைப்பற்றியொட்டிக்கொண்டுகிடப்பதுமென்றுகொள்க. இப்படி, எல்லாவற்றிலும் சிறந்த ஆத்மாவையறிந்துகொண்டால், அந்த ஆத்மஸ்வ

ரூபத்தையடையலாகும். இந்த ஆத்மஸ்வரூபமே'பத'மென்கிற சப்தத்தால், ப்ராப்ய ஸ்தாநமாய், முன் சொல்லப்பட்டது.

ரா-ஹா—இம்மந்திரத்தாலும், முன்மந்திரத்தாலும், மோக்ஷத்தைப் பெருகிற வன், வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டிய இந்திரியம்முதலியவற்றில், இன்னது, இன் னதைக்காட்டிலும், முக்யமாய், வசப்படுத்தக்கடவதென்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி, முக்யம், அமுக்யம், அறிந்துகொள்வதற்கே, இவைகளை குதிரைமுதலானவை களாய் ரூபித்தது. குதிரைகளாய் ரூபிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களைக்காட்டிலும், வழிக ளாய் (மார்க்கங்களாய்) ரூபிக்கப்பட்டபொருள்களை (விஷயங்களை) முக்யமாய்வசப் படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும், விஷயங்களைக்கண்டு, இந்திரியங்கள்மேல்விழும்போது மீழ்க்கவருத்தப்படுகிறானன்றோ; அவைகளைக்காட்டி லும் கடிவாளமாய்ரூபிக்கப்பட்ட நெஞ்சைமுக்யமாய்வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண் டும். நெஞ்சுவிஷயங்களில்சென்றபோது, விஷயங்களை நீக்கிப் பயனில்லையன்றோ; அதைக்காட்டிலும், ஸாரதியாய் ரூபிக்கப்பட்டபுத்தியை முக்யமாய் வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இதைக்காட்டிலும்,கர்த்தாவாகிய ஆத்மாவைமுக்யமாய்வசப்படுத் திக்கொள்ளவேண்டும். இவன், ப்ரதாநனுகையாலே, மகான், என்றுசொல்லப்படுகி றான் இவனிச்சித்தபடி மற்றவைகள்நிற்கிறனவன்றோ; இவனைத் தேராளியாய்ரூ பித்துச்சொன்னதுமிது பற்றியன்றோ, தேராளிவிரும்பினபடியன்றோ, ஸாரதிமுத லானோர் நடப்பது. இந்த ஆத்மாவைக்காட்டிலும்' தேராய்ரூபிக்கப்பட்ட சரீரத் தை, முக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இந்த ஆத்மா,எல்லாபுருஷார்த்தங் களை ஸாதிப்பதும்·சரீரத்தாலன்றோ; இந்தஜீவனைக்காட்டிலும், இவனுக்குமந்திராத் மாவாயிருந்துகொண்டு ஸம்ஸாரத்தில்நின்றுமிவனைக் கரையேற்றுகிற பரமபுருஷ னை, முக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மபர்யந்தமாயு ள்ள எல்லாவற்றின் ப்ரவ்ருத்தியமந்த பரமபுருஷன் ஸங்கல்பித்தபடியன்றோ; அவ னேயன்றோ அந்தர்யாமியாயிருந்து உபாஸநத்தையும் நிறைவேற்றிவைப்பவன். ஜீ வாத்மாவுக்கு, கர்த்ருத்வம், பரமாத்மாவின் ஸ்வாதீநமாயிருக்கிறதென்று "பராத்து தச்ச்ருதே:" என்கிறவதிகரணத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தபரம புருஷனே, உபாயம். இவனே உபேயம். (பலம்) என்றுணர்க. "ஸாகாஷ்டாஸா பராகதி:" என்கிறவாக்யதாத்பர்யம், இதுவேயாகும். இந்த அர்த்தம், ஆநுமாநி காதிகரணத்தில், பகவத்பாஷ்யகாரரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது. விஷயங்களெ ன்பது; சந்தநம், குஸுமம். தாம்பூலம், ஸ்த்ரீ, முதலியவைகள். வசப்படுத்துகிற கி ரமத்தின்படி, எல்லாவற்றையும் வசமாக்கிக்கொள்ளவேண்டியது. சரீரமானது அவ் யக்தசப்தத்தாலிங்கு சொல்லப்படிருக்கிறது. இது பர்யாயங்களாலும் ஏர்ப்படு கிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு பாஷ்யத்தில் சொல்லியபடி, சுருக்கமாயுரைக்கிலறியப்படா தென்றுதாகரணங்களுடன் விஸ்தரமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. சங்கரபாஷ் யத்திற்கும், இராமாநுஜ பாஷ்யததிற்கும், ஸ்வயமாகவேபேதமறியப்படு கிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், பரமபுருஷனை வசப்படுத்திக்கொள்வது, அவனைச் சரணமடைந்த மாத்திரத்தில் கூடுமென்று சொல்லப்பட்டிருக் கிறது.

கஉ. ஏஷ ஸர்வேஷு பூதேஷு கூடோத்மா ந ப்ரகாஶதே |
த்ருஶ்யதே த்வக்ர்யயா புத்த்யா ஸூக்ஷ்மயா ஸூக்ஷ்மதர்ஶிபி:॥

౧౨. ఏష సర్వేషు భూతేషు గూఢోత్మా న ప్రకాశతే।
దృశ్యతే త్వగ్ర్యయా బుద్ధ్యా సూక్ష్మయా సూక్ష్మదర్శిభిః॥

(ப-ம்) ஸர்வேஷு பூதேஷு-எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும். ஆத்மா ஆத்மாவாயிருக்கிற, ஏஷ:-இவன், கூட: - மறைந்தவனாய், ந ப்ரகாஶதே-ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஸூக்ஷ்மதர்ஶிபி:-ஸூக்ஷ்மத்தையறிகிற புத்திமான்களாலே, அக்ர்யயா ஸூக்ஷ்மயா புத்த்யா - கூர்மையடையஸூக்ஷ்மமான புத்தியைக்கொண்டு, த்ருஶ்யதே-காணப்படுகிறான்.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள்.

எல்லா ப்ராணிகளுக்கு மாத்மாவாயிருக்கிற இந்த ஆத்மா, அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதாலனைவராலு மறியப்படுகிறதில்லை. ஸூக்ஷ்மத்தையறிகிற புத்திமான்களால், நன்றாயாராய்ந்தறியப்படுகிறான். என்று சங்கரபாஷ்யத்திலு மிராமாநுஜபாஷ்யத்திலு மொருவிதமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், அவித்யையினாலென்கிறவிடத்தில், 'த்ரிகுணங்களோடுகூடிய மாயையென்கிற ப்ராக்ருதியினால், என்று ஹேதுபேதமே விசேஷம்.

கங. யச்சேத்வாங்மனஸீ ப்ராஜ்ஞஸ்தத்யச்சேஜ்ஜ்ஞான ஆத்மநி |
ஜ்ஞானமாத்மநி மஹதி நியச்சேத்தத்யச்சேச்சாந்த ஆத்மநி॥

౧౩. యచ్ఛేద్వాఙ్మనసీ ప్రాజ్ఞస్తద్యచ్ఛేజ్జ్ఞాన ఆత్మని।
జ్ఞానమాత్మని మహతి నియచ్ఛేత్తద్యచ్ఛేచ్ఛాన్త ఆత్మని॥

(ப-ம்) ப்ராஜ்ஞ:-விவேகியானவன், வாக்-வாக்கை, மனஸீ-மனஸ்ஸில், யச்சேத்-சேர்க்கக்கடவன். தத்-அதை, ஆத்மநி, ஆத்மாவிலிருக்கிற, ஜ்ஞானே, ஜ்ஞானத்தில். யச்சேத்-சேர்க்கக்கடவன். ஜ்ஞானம்-ஜ்ஞானத்தை, மஹதி-பெரியதான, ஆத்மநி-ஆத்மாவினிடத்தில், நியச்சேத்-சேர்க்கக்கடவன், தத்-அந்த ஆத்மாவை, ஶாந்தே-சாந்தமாயிருக்கிற, ஆத்மநி-பரமாத்மாவினிடத்தில், யச்சேத்-சேர்க்கக்கடவன்.

ஶம்-பா.— இவ்வாத்மாவை யறியும்வழி சொல்லுகிறது.—வாக்குமுதலிய எல்லா இந்த்ரியங்களையும், மனஸ்ஸில்சேர்த்து, மனஸ்ஸை, ப்ரகாசமான புத்தியில்சேர்த்து, புத்தியை, மகானென்ற ஆத்மாவில்சேர்த்து, இதை பேதங்களொன்றுமில்லாத விஜ்ஞாதஸ்வரூபத்தில் சேர்க்கக்கடவன்.

ரா-பா.—"அத்யாத்மயோகாதிகமேன"என்கிறவிடத்தில் சொன்ன ஜீவாத்மஜ்ஞானத்தின் ப்ரகாரத்தை க்ரமமாய்ச்சொல்லுகிறது. குதிரைமுதலியதாய் ரூபிக்கப்பட்ட இந்திரியங்கள் முதலியவற்றை வசம்செய்துகொள்ளுகிறவழிஇதாகும்.கர்மேந்திரியங்கள் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் இவற்றை மனஸ்ஸில் நியமித்து; மனஸ்ஸைஜ்ஞா

நத்திலும், ஜ்ஞாநத்தை கர்த்தாவான ஆத்மாவிலும் நியமித்து, ஆத்மாவை, ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரப்ரம்மத்தில் நியமிக்கக்கடவன். இப்படிப்பட்டவனால், விஷ்ணுஸ்தாநமடையத் தக்கதாகும். இந்திரியங்கள் போனவழிவிடாமல் நிறுத்துகை - மனஸ்ஸில் நியமிக்கை. தான்செய்த நிச்சயத்திற்கு மாறுதலின்றியிருக்கை - மநஸ்ஸை புத்தியில் நியமிக்கை. இங்கு புத்தி என்பது வைராக்ய புத்தியை. புத்தியை ஆத்மாவில் நியமிக்கையாவது - ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்ய நினைக்கை. ஆத்மாவை, ப்ரம்மத்தில் நியமிக்கையாவது, பரப்ரமமத்திற்கு சேஷமென்றறிகை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஆத்மநி, ஜ்ஞாநே, என்கிற பதங்களுக்கு, ஸாமாநாதிகரண்யம் சங்கர பாஷ்யத்தில், வையதிகரண்ய மிராமாநுஜபாஷ்யத்தி லென்றறிக.

கச. உத்திஷ்டத ஜாக்ரத ப்ராப்ய வராந்நிபோதத। க்ஷுரஸ்ய தாரா நிசிதா துரத்யயா துர்கம் பதஸ்தத்கவயோ வதந்தி॥

౧౪. ఉత్తిష్ఠత జాగ్రత ప్రాప్య వరాన్నిబోధత।
క్షురస్య ధారా నిశితా దురత్యయా దుర్గం పథస్తత్కవయో వదన్తి॥

(ப்-ம்) உத்திஷ்டத-எழுந்திருங்கோள், ஜாக்ரத - உறக்கத்தைவிடுங்கோள். வராந்-வரங்களை, ப்ராப்ய-பெற்று, நிபோதத-அறியுங்கோள கவய:-பண்டிதர்கள், தத்-அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை, துர்கம்பத:-கஷ்டமானவழியாய், வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள். க்ஷுரஸ்ய - வாளினுடைய, தாரா-நுனியானது, நிசிதா-கூர்மையுடைய தாகையால், துரத்யயா - அடையக்கூடாததன்றோ.

ஸ்ர - ஸா.—மித்யாஜ்ஞாநத்தை நீக்கி, ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தால், இரஜ்ஜுஸர்ப்பம், கானல் தண்ணீர், ஆகாயத்திலழுக்கு, இவைகள் உண்மையறிந்தபிறகு நீங்கிப்போகிறாப்போலே இந்த ஜகத்து இல்லையாய்விடும். அப்போது க்ருதக்ருத்யராகலாம். ஆகையா லெழுந்திருங்கோள். அநேகஸங்கடங்களுக்குக்காரணமாய், கோரமாய் ‘அவித்யை, என்று சொல்லப்படுகிறஅஜ்ஞாநத்தில்உரக்கத்தைநீக்கிஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியப்பாருங்கோள். ஆசாரியர்களைக்கிட்டி அவர்கள் கொடுத்த ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு, நானே, எல்லாப்பொருளுக்கு மந்தராத்மாவாயிருக்கிற பரமாத்மாவென்றறியிங்கோள்- உபேக்ஷிக்கவேண்டாமென்று, தாய், ஹிதஞ்சொல்லுகிறாப்போலே, அது வாளின் கூர்மையைப்போல்ஸூக்ஷ்மமாகையாலே, ஸ்ருதி உபதேசிக்கிறது, ஆகையாலே வருத்தப்பட்டு அறிந்துகொள்ளவேணுமென்று பண்டிதர்கள்சொல்லுகிறார்கள்.

ரா-ஸா.—இப்படி வசப்படுத்துகிற வழியைச்சொல்லி அதிகாரமுள்ளவர்களுக்கு அறிவிக்கிறது. பகவானால், அல்லது, ப்ரம்மவித்துக்களால், வரங்களைக்கொள்ளுங்கோள்; எழுந்திருங்கோள்; உறக்கம்வேண்டாம்; கூராயிருக்கிறகத்தியின்நுனியில் நடக்கிறபோது கொஞ்சம் தப்பினாலு மெப்படி மோசம்வருமோ; அப்படியேகொஞ்சம் பிழைவந்தாலுமாத்மஸ்வரூபத்தையறிவது கஷ்டமென்று பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள், ஆகையால் தக்கபடியே அறியுங்கோள்.

கரு. அசப்தமஸ்பர்சமரூபமவ்யயம் ததாரஸம் நித்யமகந்தவச்ச யத்। அநாத்யநந்தம் மஹத: பரம் த்ருவம் நிசாய்ய தம் ம்ருத்யுமுகாத்ப்ரமுச்யதே॥

௧௫. అశబ్దమస్పర్శమరూపమవ్యయంతథారసంనిత్యమగంధవచ్చయత్।
అనాద్యనంతంమహతఃపరంధ్రువంనిచాయ్యతంమృత్యుముఖాత్ప్రముచ్యతే॥

(ப-ம்) யத்-எந்தபரம்மமானது, அஶப்³த³ம்,அஸ்பர்ஶம்,அரூபம், அரஸம்,அக³ந்த⁴வத்-சப்தம, ஸ்பர்சம், ரூபம், இரஸம, கந்தம்,இவைகளில்லாததாய், அநாதி³, அநந்தம் - ஆத்யந்தமில்லாததாய், அவ்யயம்-வ்யயமில்லாததாய், த்⁴ருவம்-அசையாததாய், நித்யம்-எப்போதுமுள்ளதாய், மஹத꞉ - மகானுன ஜீவனைக்காட்டிலும், பரம்-வேறாயிருக்கிறதோ; தம்-அந்த பரப்ரம்மமான பரமபுருஷனை, நிசாய்ய-ஸாக்ஷாத்கரித்து, ம்ருத்யுமுகா²த் - ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும், ப்ரமுச்யதே-விடப்படுகிறுன்.

௱0 - ஸா.—கீழ்ச்சொல்லியபடி ப்ரம்மம் ஸூக்ஷ்மமென்பதற்குக் காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.—சப்தமுதல், கந்தபர்யந்தமான ஐந்து குணங்களுமுள்ள பூமி, ஸ்தூலமாயிருக்கிறது. ஜலமானது, கந்தமொன்று குறையவே; அந்தக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. தேஜஸ்ஸானது, கந்தம், இரஸம்; இரண்டுகுறையவே ஜலத்தைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. வாயுவானது, கந்தம், இரஸம், உருபம், மூன்றுகுறையவே; தேஜஸ்ஸிலும்ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது.ஸ்பர்சமுண்பட நாலு குறையவே: ஆகாசம் எல்லாபூதங்களிலும்ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது இப்படியே;இந்த குணங்களொன்றுமில்லாத ப்ரம்மம் ஸர்வ ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நித்யமான ப்ரம்மத்தையறிந்தால், ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபடுகிறுன்.

ரா-ஸா.—குணபஞ்சகவிஹீநமாய்,ஆத்யந்தமில்லாதவனுய்,பரிணாமவிகாரசூந்யமாய், சலநரகிதமாய், நித்தியமாய்,ஜீவாத்மாவில்வேறுபட்டதாயுள்ளபரப்ரம்மமாயிருக்கின்ற பரமபுருஷனை உபாஸநத்தாலேஸாக்ஷாத்கரித்தால்,ஸம்ஸாரபந்தத்தில் நின்றும் விடபடுகிறுன். உருபமுடையபொருளே அழியுமாகையால் உருபம்முதலிய குணமில்லாத பொருளழியமாட்டாது. ஒருகாரணமுண்டாயிருந்தால் கார்யம் காரணத்தில் லயத்தையடையலாகும். காரணமில்லாத ப்ரம்மத்திற்கு நாசமெப்படிகூடும். காலம்போலே, ப்ரஹ்மம் நித்யமாயிருக்கும். மஹத꞉ என்கிற பதத்திற்குஜீவனென்றுபொருள், 'ஜ்ஞாநமாத்மநிமஹதி' என்கிற முன் ச்லோகத்தால், ஸ்பஷ்டமாகிறது. 'நித்ய' என்பதை, எல்லாவிசேஷணங்களோடும்கூட்டி அந்வயித்துக்கொள்க.

௧௬. நாசிகேதமுபாக்²யாநம்ம்ருத்யுப்ரோக்தம்ஸநாதநம்।
உக்த்வாஶ்ருத்வாசமேதா⁴வீப்³ரஹ்மலோகேமஹீயதே॥

௧௬. నాచికేతముపాఖ్యానంమృత్యుప్రోక్తగ్ంసనాతనమ్।
ఉక్త్వాశ్రుత్వాచమేధావీబ్రహ్మలోకేమహీయతే॥

(ப-ம்.) நாசிகேதம் - நசிகேதஸ்ஸாலடையப்பட்டதாய், ம்ருத்யுப்ரோக்தம்-யமனுல் சொல்லப்பட்டதாய், ஸநாதநம் - நித்யமாயிருக்கிற, உபாக்²யாநம்-வ்ருத்தாந்தத்தை, உக்த்வா-சொல்லியும், ஶ்ருத்வா-கேட்டும், மேதா⁴வீ-புத்திமாறுய்க்கொண்டு, ப்³ரஹ்மலோகே-ப்ரம்மலோகத்தில் மஹீயதே-கொண்டாடப்படுகிறுன்.

ஸம்-ஹா.—யமனுல் ப்ரவசநம் செய்யப்பட்டநித்யமான இந்தநாசிகேதோபாக்யாநத்தை, ஆசார்யரிடத்தில் கேட்டு, ப்ராம்மணர்களுக்குச் சொல்லுகிற புத்திமான், ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறுன்.

ரா-ஹா. ஸநாதநம்-வ்யாஹாரவத்தாலே நித்யமான.

கஎ. யஇமம்பரமம்குஹ்யம்ச்ராவயேத்ப்ரஹ்மஸம்ஸதி। ப்ரயதச்ச்ராத்தகாலே

வா ததானந்த்யாய கல்பதே ததானந்த்யாய கல்பத இதி॥

౧౭. యఇమంపరమంగుహ్యంశ్రావయేద్బ్రహ్మసంసది।

ప్రయతశ్శ్రాద్ధకాలేవాతదానంత్యాయకల్పతేతదానంత్యాయకల్పతఇతి॥

(ப-ம்.) யঃ-எவன், பரமம் குஹ்யம் - மிகவும் மறைக்கத்தக்கதான, இமம்-இந்தவ்ருத்தாந்தத்தை, ப்ரஹ்மஸம்ஸதி - ப்ராம்மணஸபையில், ச்ராவயேத்-கேழ்க்கச்செய்வானோ; ஸঃ-அவன், ப்ரயதঃ-சுத்தனுகிறுன். ச்ராத்தகாலே வா-ச்ராத்தஸமயத்தில், ச்ராவயேத் - கேழ்க்கச்செய்வானுகில், தத்-அந்தச்ராத்தமானது, ஆநந்த்யாய - எல்லாபலங்களையும் கொடுப்பதாய், கல்பதே-ஆகிறது.

ஸம்-ஹா-ரா.ஹா—இப்படி கீழ்ச்சொல்லிய அதிகுஹ்யமாயிக்கிற விதை,ப்ராம்மணர்களுடைய திரளில், அவர்களறியும்படி அர்த்தத்தோடு பாராயணம்பண்ணி அவர்களை ஸந்தோஷிப்பிக்கிறவன், அதி பரிசுத்தனுகிறுன். இதை இப்படியே, ச்ராத்தகாலத்தில், ப்ராம்மணர்கள் போஜநம் செய்யும்போது, அவர்கள் கேழ்க்கும்படி பாராயணம்பண்ணினுல் அந்தச்ராத்தமானது, அந்தமில்லாமல் வேண்டியபலங்களையெல்லாங்கொடுக்கும், "ததானந்த்யாய கல்பதே" என்பது, அத்யாயபூர்த்தியை யறிவிப்பதற்காக விரட்டிக்கப்பட்டது.

கடோபநிஷத் முதலத்யாயம் மூன்றுவதுவல்லிமுடிந்தது.

முதலாத்யாயம்முற்றும்.

கடோபநிஷத்இரண்டாமத்யாயத்தில் நான்காம்வல்லிதொடங்கப்படுகிறது.

அத சதுர்த்தவல்லீப்ராரம்பঃ.

க. பராஞ்சிகானிவ்யத்ருணத்ஸ்வயம்பூஸ்தஸ்மாத்பராங்பச்யதி நாந்தராத்மந்। கச்சித்தீரঃ ப்ரத்யகாத்மாநமைக்ஷதாவ்ருத்தசக்ஷுரம்ருதத்வமிச்சந்॥

౧. పరాఞ్చిఖానివ్యతృణత్స్వయంభూస్తస్మాత్పరాఙ్పశ్యతినాంతరాత్మన్।

కశ్చిద్ధీరఃప్రత్యగాత్మానమైక్షదావృత్తచక్షురమృతత్వమిచ్ఛన్॥

(ப-ம்) ஸ்வயம்பூঃ-ஈச்வரன், கானி-இந்திரியங்களை, பராஞ்சி - ஆத்மேதரவஸ்துவிஷயங்களாக, வ்யத்ருணத்-ஸ்ருஷ்டித்தான், தஸ்மாத்-ஆகையால், பராங்-இதரவிஷயங்களை, பச்யதி-பார்க்கிறது, அந்தராத்மந்-அந்தராத்மாவை, ந பச்யதி-பார்க்கிறதில்லை, தீரঃ-தைர்யமுள்ள, கச்சித் - ஒருவன், ஆவ்ருத்தசக்ஷுঃ-இந்திரியங்களைத்திருப்பிக்கொண்டு, அம்ருதத்வம்

𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍-மோக்ஷத்தை விரும்பினவனாய், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍-ப்ரத்யக்ரூபியா யிருக்கிற ஆத்மாவை, 𑌐𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍-பார்க்கிறான்.

ஶம்-𑌭𑌾.—ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியவெட்டாமல், தடைசெய்கிற ப்ரதிபந்தகங்களைச்சொல்வதற்கு, இந்தவல்லிதொடங்கப்படுகிறது. ப்ரதிபந்தகத்தையறிந்தாலன்றோ; அதைநீக்கிக்கொள்ளயத்நம்செய்யலாகும். அறியப்படாமலே நீக்கிக்கொள்வது சக்யமில்லையன்றோ, ஈச்வரன், இந்திரியங்களைஎல்லாம் ஆத்மாவைக்காண்கிறசக்தியோடுஸ்ருஷ்டித்திருந்தால், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யதனால் ஸுகமாயறிந்து எல்லாரும் மோக்ஷமடையலாகும். அப்படிசெய்யாமல், ஸ்தூலவஸ்துக்களைக்காட்டுகிறசக்தியோடுமாத்திரம் இந்திரியங்களைவைத்தால்; அந்தஇந்திரியங்கள், ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில் ப்ரவேசமில்லாதவையாயின. ஆகிலுமிவைகளைஸ்தூலவிஷயங்களில் செலுத்தாமல், மோக்ஷத்தையேவிரும்பி, எந்ததீரபுருஷன், நியமிக்கிறானே, அவன், ப்ரத்யகாத்மாவைக்காண்கிறான்.

ரா-𑌭𑌾.—ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேச்வரன், இந்திரியங்களைபராக்விஷயங்களாக ஏற்படுத்துகையாலே, சப்தாதிவிஷயங்களிலேயே செல்லாநிற்கின்றன. ஆகிலும், விவேகியானதீரன், ஆறுவெள்ளமோடுகிறபோது, எதிர்நீஞ்சுவதுபோல், வருத்தப்பட்டு, விஷயங்களில்நின்றும், மீட்டு, ஆத்மவிஷயத்தில்சேர்த்து த்யாநித்து, மோக்ஷத்தை அடையவேணுமென்று விரும்புகிறான்.

௨. 𑌪𑌰𑌾𑌚𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍁𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌲𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌸𑍍𑌯
𑌪𑌾𑌶𑌮𑍍 । 𑌅𑌥 𑌧𑍀𑌰𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌹 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯-
𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥

౨. పరాచః కామాననుయంతి బాలాస్తే మృత్యోర్యంతి వితతస్య పాశమ్।
అథ ధీరా అమృతత్వం విదిత్వా ధ్రువమధ్రువేష్విహ న ప్రార్థయంతే॥

(ப-ம்.) 𑌬𑌾𑌲𑌾𑌃-அஜ்ஞர்கள், 𑌪𑌰𑌾𑌚𑌃-பராஹ்யங்களான, 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍-காமங்களை, 𑌅𑌨𑍁𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿-அநுஸரிக்கிறார்கள், 𑌤𑍇-அவர்கள், 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌸𑍍𑌯-விஸ்தரிக்கப்பட்ட, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌃-ஸம்ஸாரத்தினுடைய, 𑌪𑌾𑌶𑌮𑍍- கயிறை, 𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿-அடைகிறார்கள், 𑌅𑌥-இவர்களில்வேறாயிருக்கிற, 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃-தீரர்கள், 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 ஸ்திரமான, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-மோக்ஷத்தை, 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾-அறிந்து, 𑌇𑌹-இந்தஜகத்தில், 𑌅𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍇𑌷𑍁- அநித்யங்களிலொன்றையும். 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - விரும்பமாட்டார்கள்.

ஶம்-𑌭𑌾.—அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டஆத்மஸ்வரூபத்தையறியாமையாலும், அவித்யையினால் காட்டப்பட்டபொருள்களில் விருப்பத்தாலும், ப்ரத்யகாத்மாவை ப்ராபிக்க, எல்லோரும், யத்நம்செய்கிறதில்லை. சிலதீரர்களே, நித்யமான மோக்ஷத்தையறிந்து, அநித்யமான விஷயங்களைவிரும்புகிறதில்லை.

ரா-𑌭𑌾.—அஜ்ஞர்கள், அநித்யங்களைவிரும்பி, பரமாத்மாவை ப்ராபியாமல் போகிறார்கள். புத்திமான்கள், நித்யனானவனையறிந்து மோக்ஷத்தைவிரும்பி, அநித்யங்களைவிடுகிறார்கள்.

௩. 𑌯𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌰𑌸𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑌾𑌨𑍍 ।
𑌏𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍 ॥

3. యేనరూపంరసంగన్ధంశబ్దాన్ స్పర్శాంశ్చమైథునాన్ ।
ఏతేనైవవిజానాతికిమత్రపరిశిష్యతే॥

(ப்-ம்.) யேந-யாதொரு, ஆத்மநைவ-இந்த ப்ரம்மரூபஸாதநத்தாலே, ரூபம்-ரஸம்.கந்தம் - சப்தாந்-ஸ்பர்சாந் - மைதுநாந்-வ-ரூபம், ரஸம், கந்தம், சப்தம், ஸ்பர்சம், மைதுநம், இவைகள் முதலான எல்லாவற்றாலுமுண்டாகிற ஸுகத்தை. விஜாநாதி-அறிகிறானோ, அத்ர-இந்தப்ப்ரம்மத்தில், கிம்பரிசிஷ்யதே-இல்லாமல்போனதென்ன.ஆகையால், தத்-ப்ராப்யமாய்ச்சொன்ன அந்தவஸ்துவானது ஏதத்வை-இந்தப்ரம்மமே,

ஸம்-ஹா.—எல்லாஸுகங்களுமாத்மாவினாலறியப்படுகிறனவாகையால்இதுவே பரமஸ்தாநம். அகில்சரீரமேபரமஸ்தாநம், சரீரத்தாலன்றோ; ஸுகம்முதலியதறியப்படுகிறது, என்றுநிக்கவேண்டாம். ரூபம்முதலியவற்றோடு கூடினசரீரத்திற்கு, அறிகிறசக்திஇல்லையன்றோ; இருந்தால் சுவர்முதலியவற்றாலு மெல்லாமறியப்படலாமன்றோ; ஆகையால் ரூபாதிகளில்லாத ஆத்மா, ரூபம்முதலியவற்றோடுகூடின சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதே. அதுவேபரமஸ்தாநம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமானுஜபாஷ்யத்தில், எல்லாம்பரமாத்பரமாய் யோஜிக்கப்பட்டிருருக்கிறது. பதப்பொருள்கருத்தில்பேதமில்லை.

௪. ஸ்வப்நாந்தம்ஜாகரிதாந்தம்சோபௌயேநாநுபச்யதி|மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம்மத்வாதீரோநசோசதி॥ ஏதத்வைதத்॥

౪. స్వప్నాంతంజాగరితాంతంచోభౌయేనానుపశ్యతి।
మహాంతంవిభుమాత్మానంమత్వాధీరోనశోచతి॥ఏతద్వైతత్॥

(ப்-ம்.) ஸ்வப்நாந்தம்-ஸ்வப்நமத்யத்தையும், ஜாகரிதாந்தஞ்ச-ஜாகரமத்யத்தையும், உபௌ-இரண்டையும், யேந - யாதொருப்ரம்மத்தால், அநுபச்யதி-பார்க்கிறானோ, (தம்-அந்த.)

ஸம்-ஹா.—அரும்பொருளென்று தோற்றுகைக்காகவும், ஒருக்கால்சொன்னமாத்திரத்தாலறியப்படாதென்றும், மறுத்துச்சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—இந்திரியம்முதலியரூபத்தை யடைந்திருக்கிற பரமபுருஷனாலே, உறக்கம், உணர்ச்சி, இவைகளில் எல்லாவற்றையும்காண்கிறான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்லோகத்தில் பின்னடிகளின்பதப்பொருள்முதலிய விசேஷங்களை, இரண்டாம்வல்லி, உ௨-வது ச்லோகத்தில்காண்க.

௫. யஇமம்மத்வதம்வேதஆத்மாநம்ஜீவமந்திகாத்।
ஈசாநம்பூதபவ்யஸ்யநததோவிஜுகுப்ஸதே॥

ரா-ஹா.—எல்லோரும், எந்த அக்நியையாகத்தில்பூஜித்து, ஹவிஸ்ஸுக்களைக் கொடுக்கிறார்களோ அந்த அக்கிநியும், பகவானுடையசரீரமே.

௯. யதஶ்சோதேதி ஸூர்யோऽஸ்தம் யத்ர ச கச்சதி।
தம் தேவாஸ்ஸர்வேऽர்பிதாஸ்தது நாத்யேதி கஶ்சந॥

౯. యతశ్చోదేతిసూర్యోఽస్తంయత్రచగచ్ఛతి।
తందేవాస్సర్వేఽర్పితాస్తదునాత్యేతికశ్చన॥

(ப-ம்) யதஸ்-எந்தவஸ்துவிலிருந்து, ஸூர்ய:-ஸூர்யன், உதேதி-உதிக்கிறானோ; யத்ர-யாதொருவஸ்துவில், அஸ்தம் - லயத்தை, கச்சதி-அடைகிறானோ; தம் - அந்தவஸ்துவை, ஸர்வே தேவா: - எல்லாதேவர்களும், அர்பிதா:-அடைந்திருக்கிறார்கள், தத் உ - அதை, கஶ்சந - ஒருவனும், நாத்யேதி - அதிக்ரமிப்பதில்லை, ஏதத்வைதத் - இப்படிப்பட்டவஸ்து அந்தப்ரம்மமே.

ஶம்-ஹா.—ஸூர்யோதயம் முதலியவற்றுக்கு, ஹேதுவாய், அத்யாத்மம், அதிதைவதம், என்றுசொல்லப்படுகிற எல்லாப்பொருளுக்கு மாதாரமாயிருக்கிறப்ரம்மத்தை அதிக்ரமித்ததில்லை. அதாவது, ப்ரம்மத்தில்வேறாய் பொருளொன்று மில்லை என்கை.

ரா-ஹா.—ஸர்வாதாரமாய், ஸர்வகாரணமாயிருக்கிற ப்ரம்மமெல்லாப்பொருளுக்கு மந்தர்யாமியாயிருப்பதாதலால், ப்ரமத்தையொருவனு மதிக்ரமிக்கமாட்டான். தன்னைவிட்டுநீங்காத பொருளைத்தானதிக்ரமிப்பதுகூடாததன்றோ; தனது நிழலைத்தானதிக்ரமிக்கமாட்டானன்றோ.

௰. யதேவேஹ ததமுத்ர யதமுத்ர ததந்விஹ।
ம்ருத்யோஸ்ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி॥

౧౦. యదేవేహతదముత్రయదముత్రతదన్విహ।
మృత్యోస్సమృత్యుమాప్నోతియఇహనానేవపశ్యతి॥

(ப-ம்) இஹ-இவ்விடத்தில், யதேவ - யாதொருவஸ்து இருக்கிறதோ; தத்-அந்தவஸ்துவே, அமுத்ர-பரலோகத்திலுமிருக்கிறது, யத்- யாதொருவஸ்து, அமுத்ர-பரலோகத்திலிருக்கிறதோ; தத்அநு - அந்தவஸ்துவே, இஹ-இந்தலோகத்திலுமிருக்கிறது, இஹ-இந்தவஸ்துவிஷயத்தில், நாநாஇவ-பேதமிருப்பதாய், ய:-எவன், பஶ்யதி-நினைக்கிறானோ, ஸ:-அவன், ம்ருத்யோ: - ஸம்ஸாரத்திலிருந்து, ம்ருத்யும் - ஸம்ஸாரத்தை, ஆப்நோதி- அடைகிறான்.

ஶம்-ஹா.—பிரமன்தொடங்கி,ஸ்தாவரங்களீறாகவுள்ள ஸமஸ்தப்ராணியிலுமாத்மாவாயிருந்துகொண்டு அந்தந்தஉபாதிஸம்பந்தத்தால், பரப்ரம்மத்தில் வேறாயது போல்தோற்றுகிற ஸம்ஸாரியானஜீவாத்மா, பரப்ரம்மத்தில் வேறுபட்டதென்று, அறிவில்லாதரும் நினையாமலிருக்கும்படி, பரப்ரம்மத்திற்கும், ஜீவாத்மாவுக்கும், பேதமில்லையென்பதை ஸ்பஷ்டமாய்ச்சொல்லுகிறது. இங்கு, கார்யகாரணோபாதி ஸம்பந்தத்தால், ஸம்ஸாரிபோல் அவிவேகிகளுக்குத் தோற்றுகிறஜீவனே, அங்கு, நி

த்யவிஜ்ஞாநஸ்வரூபியாய், ஸம்ஸாரதர்மங்களொன்றுமில்லாதாயிருக்கிற ப்ரம்மம். அந்த சுத்தப்ரம்மமே, நாமரூபவ்யாகரணத்தாலுண்டாகிய உபாதியையநுபவிக்கிற ஜீவன் ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இரண்டுமொன்றேயன்றோ; இப்படியிருக்கவிதையறியாமல், எந்தமூடன், உபாதிபேதத்தைக்காட்டுகிற அவித்யையினாலழிக்கப்பட்டவிவேகத்தையுடையவனாய், பேதசூந்யமானப்ரம்மத்தை, பரமாதமாவாகிய ப்ரம்மம் வேறானது; ஜீவாத்மாவாகியவன்வேறானவன்; இருவருமொருவரன்றென்கிற பேதமுடையதென்று நினைக்கிறானோ; அவன்மரணமடைந்தடைந்து ஸம்ஸாரியாகிறான். ஆகையாலப்படிநினையாமல், ஆகாயம்போல் பூர்ணமாய், விஜ்ஞாநஸ்வரூபமானப்ரம்மம், நானேயாகிறேனென்று வாக்யார்த்தம்.

ரா-ஸா.—பரமாத்மா, எல்லாப்ராணிகளுக்கு மந்தராதமாவாயிருப்பதுகூடாது நானென்றுதோற்றுகிறவனன்றோ; ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுவான். அப்படிநானென்று தோற்றுகிற ஆத்மாவோ; நானிங்கேயேயிருக்கிறேன், என்று, ஒரிடத்திலளவுபட்டிருப்பவனாய் தோற்றுகிறான்; ஆதலால், எல்லாப்ராணிகளுக்கும், பரமாத்மா ஒருவனே யந்தராத்மாயிருப்பது எப்படிகூடும்; என்கிறசங்கையைநீக்குகிறது. இவ்வுலகத்தில் நானென்றுதோற்றுகிற ஆத்மாவுக்கு, எந்தபரமாத்மா அந்தராத்மாவாயிருக்கிறானோ; அவனேலோகாந்தரதிலுள்ள நானென்றுதோற்றுகிற ஆத்மாக்களுக்குமந்தராத்மாவாயிருக்கிறான். பரமாத்மபேதமில்லையென்கை. தத்வவித்துக்களுக்குண்டாகிற நானென்கிறதோற்றம் கொண்டு, பரமாத்மாவை அளவுபட்டவனாய்ச்சொல்லவொண்ணாது. அவர்களுக்கு, எல்லாக்காலத்திலுமெந்ததேசத்திலும், நானென்கிற தோற்றமுண்டாகையாலே, அறிவில்லாதாருடைய நானென்கிறதேற்றம், ஜீவாத்மாவையேபற்றி நிற்பதானதால், இந்தமூடர்களின்தோற்றம் பரமாத்மா, எல்லாப்பொருளுக்கு மந்தராத்மாவாயிருப்பதைத் தடைப்படுத்துகிறவலிவுற்றதன்று. ஆகையால், ஆத்மாக்களெல்லோர்க்கும்பரமாத்மா, அந்தராத்மாவாயிருக்கையிலொருவிரோதமுதுல்லை. இந்தஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவை, நானாவாகநினைப்பவன் ஸம்ஸாரத்தையடைகிறான். ஜீவாத்மாக்களைப்போல பரமாத்மாவும், சரீரந்தோறும்வேறுபட்டவனன்று. ஆதலால்,பரமாத்மாவுக்கு பேதத்தைநினைப்பவன்,ஸம்ஸாரியாவானன்றுகருத்து.

கக. 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂𑌨𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨।
𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌸𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿𑌯𑌇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑍇𑌵𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౧౧. మనసైవేదమాప్తవ్యం నేహనానాస్తికించన |
మృత్యోస్సమృత్యుంగచ్ఛతియఇహనానేవపశ్యతి॥

(ப-ம்) 𑌇𑌦𑌂-இந்தபரமாத்மஸ்வரூபமானது, 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵-நெஞ்சினுலேயே, 𑌆𑌪𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂-அறியத்தக்கது, 𑌇𑌹-இந்தஸ்வரூபத்தில், 𑌨𑌾𑌨𑌾-வேறுபாடானது, 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨-ஒன்றும், 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿-இல்லை, 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿- (அடைகிறான்.

ஶ0-ஸா.—இந்தப்ரம்மத்தை யொன்றாயறிவதற்குமுன், ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேய, பேதம்தோற்றுகிறது. பின்னில்லை. இந்தஸ்வரூபத்தை மனதினாலறியவேணும். இப்படியொருவிதத்தாலும், பேதமில்லாதப்ரம்மத்தில் கிஞ்சித்தாகிலும் பேதத்தை எவன்நினைக்கிறானோ; அவன், ஸம்ஸாரத்தையடைகிறான்.

ரா-ஸா—இப்படி எல்லாவற்றிற்கு மாத்மாவாகிய பரமாத்மாவை சுத்தமான நெஞ்சாலறியலாகும், இதில்விரோதமில்லை. இப்படிகீழ்ச்சொல்லியதை, நிலைநிறுத்துகைக்கு, மறுபடியும் 'ம்ருத்யோஸ்ஸம்ருத்யும்கச்சதியஇஹநாநேவபச்யதி'' என்கிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

உத்தரார்த்தத்திற்கு, அடுத்தமுன் ச்லோகத்தில் பதப்பொருள் முத லியது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோலிங்குமுணர்க.

கஉ. அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோ மத்ய ஆத்மநி திஷ்டதி।
ஈசாநோ பூதபவ்யஸ்ய ந ததோ விஜுகுப்ஸதே। ஏதத்வை தத்॥

౧౨. అంగుష్ఠమాత్రః పురుషో మధ్య ఆత్మని తిష్ఠతి।
ఈశానో భూతభవ్యస్య న తతో విజుగుప్సతే॥ ఏతద్వై తత్ ॥

(ப-ம்) பூதபவ்யஸ்ய-எல்லாப்பொருளுக்கும், ஈசாந:-ஈச்வரனாயிருக்கிற, புருஷ: - விஷ்ணுவானவர், மத்யே ஆத்மநி - சரீரத்தின் நடுவில், அங்குஷ்டமாத்ர:-பெருவிரலளவினளவராய், திஷ்டதி-இருக்கிறார், தத: அந்தசரீரத்தில், நவிஜுகுப்ஸதே - ஜுகுப்ஸைப்படுகிறதில்லை, ஏதத் வை தத்-இதுவேமுன்சொன்னப்ரம்மம்.

ஸம்-ஸா—அந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தையேசொல்லுகிறது. பெருவிரலளவுள்ளஹ்ருதயபுண்டரீகமத்யத்தில் அந்தஉபாதியாலளவுபட்டிருக்கிற பூர்ணபுருஷனை அதாவது ஆகாயம் வ்யாபிவஸ்துவாயினும், சிறியவிரந்திரத்தால் சிறுத்துக் காட்டுவது போல், அளவுபட்டிருக்கிற ஸம்ஸாரி ஜீவனையே, எல்லாப்பொருளுக்கு மீசனாகியபரமாத்மாவென்றறிந்தால், பின்பு ஒருவஸ்துவிலும்ஜுகுப்ஸையடையான்.

ரா-ஸா—காலத்ரயத்திலுமுள்ள எல்லாப்பொருளுக்கு மீசனாயிருக்கிற விஷ்ணுஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில், அங்குஷ்டமாத்ரராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இந்தவஸ்துக்களோடுதனக்குண்டான ஸம்பந்தத்தாலாகிய வாத்ஸல்யத்தால், சரீரம்முதலியவற்றிலிருக்கிறதோஷங்களையும் போக்யமாய்க்கொள்ளுகிறார். இவரேமுன்சொன்ன லக்ஷணமுள்ள ப்ரப்ரம்மம்.

கங. அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோ ஜ்யோதிரிவாதூமக:।
ஈசாநோ பூதபவ்யஸ்ய ஸ ஏவாத்ய ஸ உ ச்வ:॥ ஏதத்வை தத்॥

౧౩. అంగుష్ఠమాత్రః పురుషో జ్యోతిరివాధూమకః।
ఈశానో భూతభవ్యస్య స ఏవాద్య స ఉ శ్వః॥ ఏతద్వై తత్ ॥

(ப-ம்) அதூமக:-புகையில்லாத, ஜ்யோதி: இவ- தேஜஸ்ஸைப்போல் ப்ரகாசஸ்வரூபியாய்க்கொண்டு, ஸ: ஏவ-அவரே, அத்ய - இப்போதிலும், ஸ: உ-அவரே, ச்வ:-வருங்காலத்திலும், (அஸ்தி - இருக்கிறார்) மற்றப்பதங்களுக்குமுன் ச்லோகத்திலேசொன்னபடிபொருளுணர்க.

ஸம்-ஸா—இப்படிபுகையில்லாத ஜ்யோதிஸ்ஸாய் விளங்குகிற கீழ்ச்சொல்லியபடியோகிகளால் த்யாநிக்கப்படுகிறவனான பரமாத்மா, எக்காலத்திலு மிப்படிப்பட்டவனாயிருக்கிறான். இவனையொப்பாரொருவருமில்லை. ஆகையால், இந்தஆத்மாஅநித்யனென்கிறபக்ஷமும், க்ஷணபங்கபக்ஷமும் நிரஸிக்கப்பட்டது.

ரா-ஸா—ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கு மந்தராத்மாவாயிருக்கிற பரமாத்மா ஜ்யோதிஸ்வரூபியாய் ப்ரகாசிக்கிறார்.

கச. 𑌯𑌥𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 ।
𑌏𑌵𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 ॥

౧౪. యథోదకం దుర్గే వృష్టం పర్వతేషు విధావతి ।
ఏవం ధర్మాన్ పృథక్ పశ్యం స్తానేవానువిధావతి ॥

(ப-ம) 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍇 - துர்க்கப்ரதேசத்தில், 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 - வர்ஷிக்கப்பட்ட, 𑌉𑌦𑌕𑌂-ஜலமானது, 𑌯𑌥𑌾-எப்படி, 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇𑌷𑍁-மலைகளில், 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿-பிரிந்தோடுகிறதோ; 𑌏𑌵𑌂-இப்படியே, 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 - தர்மங்களை, 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 வேறுபட்டவைகளாய், 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍-நினைப்பவன், 𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵 - அவைகளையே, 𑌅𑌨𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 - அநுஸரிக்கிறான்.

ஸம்-ஸா—மறுபடியும், ப்ரம்மத்தில் பேததர்சநம்செய்யத் தகாதென்று, சொல்லுகிறது. துர்க்கமாய்உயர்ந்திருக்கிற தேசத்தில், பெய்தமழையானது பள்ளநிலங்களில்விழுந்து பிரிந்துசிதறியோடி அழிகின்றதோ; இப்படியே ஆத்மாவின் தர்மங்களில் பேதத்தைப்பார்க்கின்றவன், அடிக்கடிபிறந்து துன்பப்பட்டழிகிறான்.

ரா ஸா—நாநாசரீரங்களிலு மந்தர்யாமியாயிருக்கிறவந்தவொருவனுடைய, தேவாந்தர்யாமித்வம், மநுஷ்யாந்தர்யாமித்வம், முதலியதர்மங்களை, வேறுவேறிடத்தனவாகநினைப்பவன், மலையருவியை யொற்றவனாய் சிதறியழிந்துவிடுகிறான்.

கரு. 𑌯𑌥𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑌾𑌸𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌗𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 ।
𑌏𑌵𑌂 𑌮𑍁𑌨𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌗𑍌𑌤𑌮 ॥

౧౫. యథోదకం శుద్ధే శుద్ధమాసిక్తం తాదృగేవ భవతి ।
ఏవం మునేర్విజానత ఆత్మా భవతి గౌతమ ॥

(ப-ம்) 𑌗𑍌𑌤𑌮 - ஓகௌதமனே, 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 - சுத்தமாயிருக்கிற, (𑌉𑌦𑌕𑍇 - ஜலத்தில்) 𑌆𑌸𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂-சேர்ந்திருக்கிற, 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂-சுத்தமான, 𑌉𑌦𑌕𑌂-ஜலமானது, 𑌯𑌥𑌾 எப்படி, 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌗𑍇𑌵-அப்படிப்பட்டதாயே, 𑌭𑌵𑌤𑌿-ஆகிறதோ, 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌃-ஜ்ஞாநியான, 𑌮𑍁𑌨𑍇𑌃-முனிக்கு, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾-ஆத்மாவானது, 𑌏𑌵𑌂-இப்படி, 𑌭𑌵𑌤𑌿-ஆகிறது.

ஸம்-ஸா—உபாத்தியினுலாகிய பேதத்ருஷ்டியைநீக்கி, விசுத்தமும், விஜ்ஞாநரூபமும், பேதமில்லாததுமான ப்ரஹ்மத்தை, அறிந்துமநநம் செய்பவனுக்கு, ஜீவாத்மா பரமாத்மா, இவ்விரண்டும், நீருடன்கலந்த நீர்போல், ஒன்றாய்விளங்குகிறது. ஆகையால் குதார்க்கிகர்கள்சொல்லுகிற பேதத்தையும், நாஸ்திகன் செய்கிறகுத்ருஷ்டியையும் விட்டு, ஆயிரம் தாய்தந்தைகளிலும் சிறந்ததான வேதம் சொன்னபடி, ஆத்மா, ஒன்றே என்றறிதல், சாந்தியுடையோர்க்குத் தக்கது.

ரா-ஸா பரமாத்மா, ஒருவனே, எல்லோருக்கு மந்தராத்மாவா யிருக்கிறான். என்றுணர்ந்தவன், பரமாத்மாவையொற்ற ஸ்வரூபத்தைப் பெறுகிறான்.

கடோபநிஷத் இரண்டாமத்தியாயத்தில்
நாலாம்வல்லி முற்றும்.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌵𑌲𑍍𑌲𑍀𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

௧. 𑌪𑍁𑌰𑌮𑍇𑌕𑌾𑌦𑌶𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌜𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌕𑍍𑌰𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃|
𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌨𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇||𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍||

౧. పురమేకాదశద్వారమజస్యావక్రచేతసః।
అనుష్ఠాయనశోచతివిముక్తశ్చవిముచ్యతే॥ఏతద్వైతత్ ॥

(ப-ம்) 𑌅𑌜𑌸𑍍𑌯-நித்யனாய், 𑌅𑌵𑌕𑍍𑌰𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 - பரிசுத்தமான நெஞ்சையுடைய, ஜீவாத்மாவுக்கு, 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑍍 - பதினொரு வாசலையுடைய, 𑌪𑍁𑌰𑌮𑍍-நகரமானது, (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿-இருக்கிறது) இதை, 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 - அறிந்துகொண்டு, 𑌨𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿-சோகிக்கிறதில்லை, 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃-விடுபட்டவனாகி, 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇-முக்தனாகிறான்.

𑌶𑌂-𑌸𑌾-𑌰𑌾-𑌸𑌾. பதினொருவாசல்களாவது, பதினொரு இந்த்ரியங்கள் நகரமென்பது - சரீரத்தை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

“𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍” என்பதற்குமுன்போல சங்கரபாஷ்யத்தில், இந்த ஜீவன், பரமாத்மாவேயென்றும், இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், இந்தஜீவனும் பரமாத்ம சரீரமேயென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

௨. 𑌹𑌂𑌸𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌷𑌦𑍍𑌵𑌸𑍁𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌸𑌦𑍍𑌧𑍋𑌤𑌾𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑌦𑌤𑌿𑌥𑌿𑌰𑍍𑌦𑍁𑌰𑍋𑌣𑌸𑌤𑍍 | 𑌨𑍃𑌷𑌦𑍍𑌵𑌰𑌸𑌦𑍃𑌤𑌸𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌸𑌦𑌬𑍍𑌜𑌾𑌗𑍋𑌜𑌾𑌋𑌤𑌜𑌾𑌅𑌦𑍍𑌰𑌿𑌜𑌾𑌋𑌤𑌂𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍||

౨. హంసశ్శుచిషద్వసురంతరిక్షసద్ధోతా వేదిషదతిథిర్దురోణసత్ !
నృషద్వరసదృతసద్వ్యోమసదబ్జాగోజాఋతజాఅద్రిజాఋతంబృహత్ ॥

(ப-ம்) 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌷𑌤𑍍-க்ரீஷ்மகாலத்திலிருக்கிற, 𑌹𑌂𑌸𑌃-ஸூர்யனும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌸𑌤𑍍-ஆகாயத்திலிருக்கிற, 𑌵𑌸𑍁𑌃-வாயுவும், 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑌤𑍍-வேதிகையிலிருக்கிற, 𑌹𑍋𑌤𑌾 - ஹோமம்பண்ணுகிறவனும், 𑌦𑍁𑌰𑍋𑌣𑌸𑌤𑍍-க்ருகத்திலிருக்கிற, 𑌅𑌤𑌿𑌥𑌿𑌃-அதிதியும், 𑌨𑍃𑌷𑌤𑍍-மநுஷ்யர்களிலிருப்பதும், 𑌵𑌰𑌸𑌤𑍍 - தேவதைகளிடத்திலிருப்பதும், 𑌋𑌤𑌸𑌤𑍍 - யஜ்ஞத்திலிருப்பதும் 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌸𑌤𑍍-ஆகாசத்திலிருப்பதும், 𑌅𑌬𑍍𑌜𑌾𑌃-ஜலத்தி லுண்டானவைகளும், 𑌗𑍋𑌜𑌾𑌃-பூமியிலுண்டானவைகளும், 𑌋𑌤𑌜𑌾𑌃-ஸ்வர்க்கத்தி லுண்டானவைகளும், 𑌅𑌦𑍍𑌰𑌿𑌜𑌾𑌃 - மலையிலுண்டானவைகளும், 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍-பெரிதாயிருக்கிற 𑌋𑌤𑌮𑍍-ஸத்யஸ்வரூபமான ப்ரம்மமே.

𑌶𑌂-𑌸𑌾.—இவைகளுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமில்லை எல்லாம் ப்ரம்மம்.
𑌰𑌾-𑌸𑌾.—எல்லாவற்றிற்கு மந்தராத்மாவாயிருப்பது ப்ரம்மம் - ஜீவப்ரக்ருதிகள், பராபரசரீரங்களன்றோ.

௩. 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍁𑌨𑍍𑌨𑌯𑌤𑍍𑌯𑌪𑌾𑌨𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 |
𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌮𑌨𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑌂𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾𑌉𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇||

౩. ఊర్ధ్వం ప్రాణమున్నయత్యపానం ప్రత్యగస్యతి।
మధ్యే వామనమాసీనం విశ్వేదేవా ఉపాసతే॥

(ப-ம்) ப்ராணம்-ப்ராணவாயுவை, ஊர்த்வம்-மேலே, உந்நயதி-தள்ளுகிறான், அபாநம் - அபாநவாயுவை, ப்ரத்யக் - கீழே, அஸ்யதி - தள்ளுகிறான், இப்படிசெய்துகொண்டு, மத்யே - நடுவில், ஆஸீநம்- எழுந்தருளியிருக்கிற, வாமநம்-அங்குஷ்டப்ரமாணனாயிருக்கிற,பரமாத்மாவை,விஶ்வே தேவா:-எல்லாத்தேவர்களும், உபாஸதே - உபாஸநம்செய்கிறார்கள்.

ஸம்-ஸா.—ப்ராணபாநாதி வாயுக்கள் நியமமாய் ஸஞ்சரிக்கையால், இதற்குக் காரணமான ஆத்மா, சரீரத்தில் வேறாயவனொருவனுளனென்றறியலாகும். அவனே ஜீவாத்மா, அவனே, பரமாத்மா, என்று இதற்குபாவம்.

ரா-ஸா.—ஸத்வகுணமுடையவர்களுக்கு, இந்த பரமாத்மா உபாஸநத்தால் தோற்றுகிறான்,

௪. அஸ்ய விஸ்ரம்ஸமாநஸ்ய ஶரீரஸ்தஸ்ய தேஹிந:।
தேஹாத் விமுச்யமாநஸ்ய கிமத்ர பரிஶிஷ்யதே॥ ஏதத்வைதத்॥

౪. అస్య విస్రంసమానస్య శరీరస్థస్య దేహినః।
దేహాద్విముచ్యమానస్య కిమత్ర పరిశిష్యతే॥

(ப-ம்) அஸ்ய- இந்தஉபாஸநஸித்தியுடைய, தேஹிந:-ஜீவனுக்கு, ஶரீரஸ்தஸ்ய-த்ருடசரீரனாயிருக்கும்போதும், விஸ்ரம்ஸமாநஸ்ய-பலஹீநனாயிருக்கும்போதும், தேஹாத் - தேகத்திலிருந்து, விமுச்யமாநஸ்ய - மரணத்தையடையும்போதும், அத்ர -இந்தசரீரத்தில், கிம் பரிஶிஷ்யதே - என் செய்பத்தக்கதுண்டு.

ஸம்-ஸா.—இந்த ஆத்மா, இந்த சரீரத்தின் வலிவுகுறையவே, இதைவிட்டுநீங்கிப்போகும்போது, இந்த சரீரத்தில் ப்ராணம், இந்திரியங்கள் முதலானவை யொன்றும் நிற்பதில்லை. ஒரு நகரத்தில், அரசனில்லாதபோது, நரகத்து வேலைக்காரர்களெல்லாம் நரகத்தைவிட்டுப்போவதுபோல் ஆத்மா இதைவிட்டவுடனே, எல்லாமிதை விடுகின்றன. ஆகையால் சரீரத்தில் வேறாய் ஆத்மா ஒருவனுளன்.

ரா-ஸா.—இங்கு, பரமாத்மாவை உபாஸித்து, அவனுடைய அநுக்ரகம்பெற்றவன், ப்ராரப்தகர்மம் நீங்கிய உடனே, முக்தனாகிறான். பின்பவனுக்கு செய்யத்தக்கவைக ளொன்றுமில்லை.

பதார்த்தபேதங்கள்.

"ஏதத்வைதத்" என்பதற்கு முன்போலவேபொருள்.

௫. ந ப்ராணேந நாபாநேந மர்த்யோ ஜீவதி கஶ்சந।
இதரேண து ஜீவந்தி யஸ்மிந்நேதாவுபாஶ்ரிதௌ॥

౫. న ప్రాణేన నాపానేన మర్త్యో జీవతి కశ్చన।
ఇతరేణ తు జీవంతి యస్మిన్నేతావుపాశ్రితౌ॥

(ப-ம்) ந-ப்ராணேந - ப்ராணவாயுவினால், நஜீவதி - ஜீவித்திருப்பதில்லை, நஅபாநேந - அபாநவாயுவினாலும், நஜீவதி - ஜீவித்திருப்பதில்லை. யஸ்மிந் - யாதொரு ஆத்மாவில், ஏதௌ - இந்தவாயுக்கள், உபாச்ரிதௌ - நிற்கின்றனவோ, (தேந - அந்த) இதரேண-து - சரீரத்தில்வேறான ஆத்மாவினால், ஜீவந்தி - ஜீவித்திருக்கிறார்கள்.

ஸ-ஸா.—ப்ராணாபாநவாயுக்கள் ஆத்மாவல்ல - இவைகளில் வேறானவனே ஆத்மா. இவைகளவனால் சேர்க்கப்பட்டவைகள். ஆகையால் சேர்ந்தவனந்யன். இவைகள் ஸ்வயமாய்ச்சேரா. சேர்ந்தவையெல்லாமொருவனால் சேர்க்கப் பட்டவைகளாயே காணப்படுகின்றன. ஆதலால், ஆத்மாவேறானவன்.

ரா-ஸா.—எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் ஜீவித்திருப்பது பரமாத்மாவினாலேயாகையால் ஜீவாத்மாக்களை ஜீவிக்கப்பண்ணுகிறவன், ஜீவாத்மாக்களில்வேறாய் பரமாத்மா. ஆகையால் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஐக்யமில்லை. இப்படிப்பட்ட மகிமையுடையவன் பரமாத்மா - ப்ராணன். அபாநன், என்கிற வாயுக்கள் முதலான எல்லாமுடையனாகியது.

ஸூ. ஹந்த த இதம் ப்ரவக்ஷ்யாமி குஹ்யம் ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் ।
யதா ச மரணம் ப்ராப்ய ஆத்மா பவதி கௌதம ॥

௬. హ న్తతఇదంప్రవక్ష్యామిగుహ్యంబ్రహ్మసనాతనమ్।
యథాచమరణంప్రాప్య ఆత్మాభవతిగౌతమ ॥

(ப-ம்) ஹே கௌதம-கௌதமனே, ஆத்மா - ஆத்மாவானவன், மரணம், ப்ராப்ய-முக்தனானபிறகு, யதா-எப்படி, பவதி- ஆகிறானோ, இதம் இந்த, குஹ்யம்-இரகஸ்யத்தையும், ஸநாதநம் - நித்யமான, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மத்தையும், ஹந்த- ஆச்சரியமாய், ப்ரவக்ஷ்யாமி-சொல்லுகிறேன்.

ஸ-ஸா.—எந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்துகொண்டு முக்தனாகிறானோ அதை யறியாமல் ஸம்ஸாரியாகிறானோ; அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கௌதமனே கேள்,

ரா-ஸா.—பரமாத்மஸ்வரூபத்தையும் நிஷ்க்ருஷ்ட ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் யோக்யனாயிருக்கிற சிஷ்யனான கௌதமனே உனக்குச்சொல்லுகிறேன்.

எ. யோநிமந்யே ப்ரபத்யந்தே சரீரத்வாய தேஹிந: ।
ஸ்தாணுமந்யேऽநுஸம்யந்தி யதாகர்ம யதாச்ருதம் ॥

௭. యోనిమన్యే ప్రపద్యన్తే శరీరత్వాయదేహినః ।
స్థాణుమన్యేనుసంయన్తి యథాకర్మయథాశ్రుతమ్ ॥

(ப-ம்) அந்யே-முக்திபெறாத, தேஹிந:-ஜீவர்கள், யோநிம் - யோநியை, சரீரத்வாய-சரீரப்ராப்தியின்பொருட்டு, ப்ரபத்யந்தே- அடைகிறார்கள். அந்யே தேஹிந:-மற்றுமுள்ளசிலஜீவர்கள், யதாச்ருதம்-சாஸ்த்ர

ப்படி, யதாகர்ம - கர்மத்திற்குத்தக்கபடி, ஸ்தாணும் - ஸ்தாவரசரீரத்தை, அநுஸம்யந்தி - அநுஸரிக்கிறார்கள்.

ஶம்-பா-ரா-பா.—ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாத ஜீவர்கள் தங்கள் கர்மத்திற்குத்தக்கபடி ஸ்தாவர சரீரத்தையும் ஜங்கமசரீரத்தையும் அடைகிறார்கள் ஆகையால்ப்ரம்மத்தை யறியவேணும்.

௮. ய ஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாகர்தி காமம் காமம் புருஷோ நிர்மிமாண: | ததேவ ஶுக்ரம் தத்ப்ரஹ்ம ததேவாம்ருதமுச்யதே | தஸ்மிம்ல்லோகா: ஶ்ரிதா: ஸர்வே தது நாத்யேதி கஶ்சன || ஏதத்வை தத் ||

౮. యఏషసుప్తేషుజాగర్తి కామంకామంపురుషోనిర్మిమాణః ।
తదేవశుక్రంతద్బ్రహ్మతదేవామృతముచ్యతే ।
తస్మింల్లోకాశ్శ్రితాస్సర్వే తదునాత్యేతికశ్చన ॥ ఏతద్వైతత్ ॥

(ப-ம்) ய:, ஏஷ:, புருஷ: - யாதொருபுருஷன், ஸுப்தேஷு - உறங்கும்போதும், காமம்காமம் - ஸங்கல்பித்துஸங்கல்பித்து, நிர்மிமாண: - ஸ்ருஷ்டிபண்ணிக்கொண்டு, ஜாகர்தி - உணர்ந்திருக்கிறானோ. ததேவ - அந்தபரமபுருஷனே, ஶுக்ரம் - ப்ரகாசஸ்வரூபி, தத் - அந்தபரமபுருஷனே, ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மம், ததேவ - அந்தபரமபுருஷனே, அம்ருதம் - மோக்ஷஸ்வரூபி, உச்யதே - இப்படிசொல்லப்படுகிறான், தஸ்மின் - அந்தபரமபுருஷனிடத்தில், ஸர்வே லோகா: - எல்லாலோகங்களும், ஶ்ரிதா: - இருக்கின்றன, தத் - அந்தபரமபுருஷனை, கஶ்சன - ஒருவனும், நாத்யேதி - அதிக்ரமிக்கிறதில்லை, ஏதத்வைதத் - இந்தபரமபுருஷனே பரப்ரம்மம்.

ஶம்-பா.—ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறேனென்றுமுன் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தபடி சொல்லத்தொடங்குகிறது.

ரா-பா.—இப்படி சிஷ்யனை ப்ரரோசனைசெய்து அபிமுகனாக்கிக்கொண்டு ப்ரக்ருதத்தை யநுஸரிக்கிறது. இந்த ச்லோகதாத்பர்யத்தால், மூக்தாத்மாவுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமில்லை என்கிற பக்ஷம் தள்ளப்பட்டது.

௯. அக்நிர்யதைகோ புவநம் ப்ரவிஷ்டோ ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பபூவ | ஏகஸ்ததா ஸர்வபூதாந்தராத்மா ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பஹிஶ்ச ||

౯. అగ్నిర్యథైకోభువనంప్రవిష్టో రూపంరూపంప్రతిరూపోబభూవ ।
ఏకస్తథాసర్వభూతాంతరాత్మా రూపంరూపంప్రతిరూపోబహిశ్చ ॥

(ப-ம்) ஏக: - ஒருவனாயிருக்கிற, அக்நி: - அக்கினியானவன், புவநம் - லோகத்தை, ப்ரவிஷ்ட: - ப்ரவேசித்தவனாய், ரூபம்ரூபம் - ரூபங்கள்தோறும், ப்ரதிரூப: - வேறுபட்டரூபத்தையுடையவனாய், யதா - எப்படி, பபூவ - ஆனானோ, ததா - அப்படி, ஏக: - ஒருபரமபுருஷனே, ஸர்வபூதாந்தராத்மா - எல்லா ஜீவர்களுக்கு மந்தராத்மாவாய், ரூபம்ரூபம் . வ்யக்திகள்

தோறும், 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣-வேறுபட்டவனாய் 𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚 உள்ளும்வெளியிலும் வ்யாபித்திருக்கிறான்,

ஸம்-ஹா—அநேகர்களான தார்க்கிகர்களாலே கலக்கப்பட்ட நெஞ்சினையுடையவர்களுக்குக் கலக்கம் நீங்கி ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞான முண்டாகவேணுமென்று, ஆதாரமுடைய ச்ருதி, அநேகவாரம் சொல்லுகிறது. எல்லா சரீரத்திலிருக்கிற ஆத்மாவு மொன்றே வேறல்ல.

ரா-ஹா.—சரீரந்தோறும் வேறுபட்டிருக்கிற எல்லா ஜீவர்களுக்கு மந்தராத்மாவாகிய பரமாத்மா ஒருவரே. இந்த அர்த்தம் நெஞ்சில் படும்படி த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லி இசைவிக்கிறது.

௧௦. 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑍈𑌕𑍋 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌂𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌬𑌭𑍂𑌵 । 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌰𑍂𑌪𑌂𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚 ॥

౧౦. వాయుర్యథైకో భువనం ప్రవిష్టో రూపం రూపం ప్రతిరూపో బభూవ ।
ఏకస్తథా సర్వభూతాంతరాత్మా రూపం రూపం ప్రతిరూపో బహిశ్చ ॥

(ப-ம்) 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃-காற்றானது.

ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.—கீழுதாகரணம்போல் உதாகரணாந்தரம் காட்டப்படுகிறது.

பதார்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதார்தம்பாவர்தம், எல்லாம்முன்போலவே கண்டுகொள்க.

௧௧. 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍈𑌰𑍍𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑍈𑌃 । 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌃 ॥

౧౧. సూర్యోయథాసర్వలోకస్యచక్షుర్న లిప్యతేచాక్షుషైర్బాహ్యదోషైః ।
ఏకస్తథాసర్వభూతాంతరాత్మానలిప్యతేలోకదుఃఖేనబాహ్యః ॥

(ப-ம்) 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯-எல்லாலோகத்திற்கும், 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃-கண்ணாயிருக்கிற, 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 - ஸூர்யன், 𑌯𑌥𑌾-எப்படி, 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍈𑌃-கண்ணுக்குத் தோற்றுகிற, 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑍈𑌃-பஹிர்தோஷங்களாலே, 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇-ஆக்ரமிக்கப்படுகிறதில்லையோ, 𑌤𑌥𑌾-அப்படியே, 𑌏𑌕𑌃-ஒருவனாயிருக்கிற, 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌃-விலக்ஷணனான பரமாத்மா, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 - எல்லாஜீவர்களுக்கு மந்தராத்மாவாயிருந்தாலும், 𑌲𑍋𑌕𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨-உலகத்தின் துன்பத்தால், 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇-ஸ்பருசிக்கப்படான்.

ஸம்-ஹா.—ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, என்கிற விருவருமென்றாயிருந்தாலும் ஜீவாத்மாவின் துக்கம் பரமாத்மாவுக்குத் தட்டாது.

ரா-ஹா —இந்த சரீரத்தில், ஜீவாத்மாவைப்போல் ப்ரவேசித்திருந்தாலும் ஜீவனுக்குண்டாகிற துக்கங்கள் பரமாத்மாவுக் குண்டாகிறதில்லை, என்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டது. பரமாத்மா அகர்மவச்யனன்றோ,

க௨. ஏகோ வஶீ ஸர்வபூதாந்தராத்மா ஏகம் பீஜம் பஹுதா
யஃகரோதி | தமாத்மஸ்தம்யே௨நுபஶ்யந்தி தீராஃ தேஷாம்ஸுகம்ஶாஶ்வ
தம்நேதரேஷாம்||

౧౨. ఏకోవశీసర్వభూతాంతరాత్మాఏకంబీజంబహుధాయఃకరోతి ।
తమాత్మస్థంయేనుపశ్యంతిధీరాస్తేషాంసుఖంశాశ్వతం నేతరేషామ్ ॥

(ப-ம்) வஶீ - ஸ்வாதீநனாயும், ஸர்வபூதாந்தராத்மா - எல்லாஜீவர்களுக்குமாத்மாவாயும், ஏகஃ ஒருவனாயுமிருக்கிற, யஃ-எவன், ஏகம்-ஒன்றாயிருக்கிற, பீஜம்-பீஜஸ்தாநீயமானமூலப்ரக்ருதியை, பஹுதா-அநேகப்ரகாரமாக, கரோதி-பண்ணுகிறானோ, தம் - அந்தகாரணஸ்வரூபியானபரமாத்மாவை, யேதீராஃ-எந்ததீரர்கள், ஆத்மஸ்தம்-ஆத்மாவிலிருப்பவனாய் அநுபஶ்யந்தி-அறிகிறார்களோ, தேஷாம்-அவர்களுக்கு, ஶாஶ்வதம்-நித்யமான, ஸுகம்-ஸுகமானது, (பவதி-உண்டாகிறது) இதரேஷாம்-மற்றவர்களுக்கு, ந-இல்லை.

ஸம்-ஸா.—பிறருயர்ச்சி காணபதும், ஒருவனுக்கு பரதந்த்ரனா யிருக்கையும் துன்பத்தைத் தருமவைகளாப் ப்ரஸித்தங்கள். இவைகளில்லாத ஆத்மாவுக்கு துன்பமென்பதில்லை யாகையால், அவனை யடைவது புருஷார்த்தமாகின்றது என்று பாவார்த்தம்.

ரா-ஸா.—பரமாத்மாவை ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாய், அறியாமல் அபேதத்தை நினைப்பவர் முக்தியடையமாட்டார்.

க௩. நித்யோ நித்யாநாம்சேதநஶ்சேதநாநாமேகோ பஹூ
நாம்யோவிததாதிகாமாந் | தமாத்மஸ்தம்யே௨நுபஶ்யந்தி தீராஸ்தேஷாம்
ஶாந்திஶ்ஶாஶ்வதீ நேதரேஷாம்||

౧౩. నిత్యోనిత్యానాంచేతనశ్చేతనానామేకోబహూనాంయోవిదధాతికామాన్ ।
తమాత్మస్థంయేనుపశ్యంతిధీరాస్తేషాంశాంతిశ్శాశ్వతీ నేతరేషామ్ ॥

(ப-ம்) நித்யாநாம்-பஹூநாம்-சேதநாநாம் - நித்யர்களாய், அநேகர்களாயிருக்கிற சேதநர்களுக்குள், யஃநித்யஃ-ஏகஃ-சேதநஃ-நித்யனாய் ஒருவனாயிருக்கிற எந்த சேதநன், காமாந் - விததாதி- இஷ்டங்களைத் தருகிறானோ, தம் - அந்தபரமாத்மாவை, ஆத்மஸ்தம் - ஜீவாத்மாவிலிருப்பவனாய், யே - தீராஃ - அநுபஶ்யந்தி - எந்ததீரர்களறிகிறார்களோ, தேஷாம் - ஶாஶ்வதீ - ஶாந்திஃ - அவர்களுக்கு சாச்வதமான சாந்தியுண்டாகிறது, இதரேஷாம் - ந - மற்றோர்க்கில்லை.

பதாந்யார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் "நித்யோ நித்யாநாம்" என்கிறவிடத்தில், நித்யஃ அநித்யாநாம், என்றுபிரித்து அநித்யங்களில் நித்யனென்றுபொருள்சொ

ல்லியிருக்கிறது. மற்றபாவார்தம்முதலியவைப்ரதவுரையின்படியேஇரண்டு பாஷ்யங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

௧௪. 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌿𑌤𑌿𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌂𑌪𑌰𑌮𑌂𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍।
𑌕𑌥𑌂𑌨𑍁𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌂𑌕𑌿𑌮𑍁𑌭𑌾𑌤𑌿𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿𑌵𑌾॥

౧౪. తదేతదితిమన్యన్తేనిర్దేశ్యంపరమంసుఖం ।
కథన్నుతద్విజానీయాంకిముభాతివిభాతివా ॥

(ப-ம்) 𑌪𑌰𑌮𑌂-உயர்ந்ததான, 𑌅𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌂 - வாசாமகோசரமான, 𑌸𑍁𑌖𑌂-சுகஸ்வரூபமான, ப்ரம்மத்தை,(யோகிகள்) 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌿𑌤𑌿-இது அந்தப்ரம்மமென்று, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇-ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள். 𑌤𑌤𑍍 - அந்தப்ரம்மத்தை. 𑌕𑌥𑌂𑌨𑍁-எவ்வழியாலே, 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌂-அறியலாகும், 𑌕𑌿𑌮𑍁, 𑌭𑌾𑌤𑌿, 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿, 𑌵𑌾,—அந்தப்ரம்மம் ஸ்பஷ்டமாய் ப்ரகாசிக்கிறது.

𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌪𑍍𑌰-𑌸𑍂.—இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபம் மந்தமதியானஎன்போல்வரால் அறியும்படி நன்றாய் விளங்குமா.

௧௫. 𑌨𑌤𑌤𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋𑌭𑌾𑌤𑌿𑌨𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌂𑌨𑍇𑌮𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍋
𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍁𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃। 𑌤𑌮𑍇𑌵𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑍁𑌭𑌾𑌤𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌭𑌾𑌸𑌾𑌸𑌰𑍍𑌵
𑌮𑌿𑌦𑌂𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿॥

౧౫. నతత్రసూర్యోభాతినచంద్రతారకంనేమావిద్యుతోభాంతికుతోయమగ్నిః ।
తమేవభాంతమనుభాతిసర్వం తస్యభాసాసర్వమిదంవిభాతి

(ப-ம்) 𑌤𑌤𑍍𑌰-அந்தப்ரம்மம் ப்ரகாசிக்கும்போது, 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 - சூர்யனும், 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌂-சந்திரன், நக்ஷத்ரம், முதலியஜ்யோதிர் வஸ்துக்களும், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃-மின்னல்களும், 𑌇𑌮𑌾𑌃-இவைகள், 𑌨, 𑌨, 𑌨, 𑌭𑌾𑌤𑌿, 𑌭𑌾𑌤𑌿, 𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿,-ப்ரகாசிப்பதில்லை. 𑌅𑌯𑌂-𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃- இந்தஅக்நியானது, 𑌕𑍁𑌤𑌃-எப்படிப்ரகாசிக்கும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-எல்லாம், 𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂-ப்ரகாசியாநிற்கிற, 𑌤𑌮𑍇𑌵 - அவனையே, 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌾𑌤𑌿-அநுஸரித்து ப்ரகாசிக்கின்றன, 𑌇𑌦𑌂, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-இந்த சூர்யன்முதலானவெல்லாம், 𑌤𑌸𑍍𑌯, 𑌭𑌾𑌸𑌾, 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿-அந்தபரப்ரம்மத்தின், ப்ரகாசத்தினால், ப்ரகாசிக்கின்றன

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—எல்லாவற்றையும் விளங்கச்செய்கிற ஸூர்யாதி தேஜஸ்ஸுகள் அந்தப்ரம்மத்தின் ப்ரகாசத்தால், ப்ரகாசிப்பதுபோல்தோற்றுகிறது. இவைகளுக்கு வாஸ்தவமான ப்ரகாசமில்லை. அக்நிதப்தமான வஸ்துவிலிருக்கிற அக்நிசுட்டாலும் அந்தவஸ்துவே சுடுகிறதென்று சொல்வதுபோல், இவைகளை ப்ரகாசிக்கிற பொருள்களாகச் சொல்வது, அதிஷ்டாந ஸம்பந்தத்தாலாகும்.

𑌰𑌂-𑌭𑌾,—யோகிகள் த்யாநம் செய்வதற்கு ஆலம்பநமாகிய, பகவானுடைய, ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபமாய், "ஆதித்யவர்ணம்தமஸ பரஸ்தாத்" என்பது முதலான ப்ரமாணங்களில் சொல்லிய, சுபாச்ரயமாயிருக்கிற திவ்யமங்கள விக்கிரக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸூர்யன், ப்ரகாசிக்கும்போது, மின்மினியின் ப்ரகாசம் அட

ங்கிப்போவதுபோல் அந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹஜ்யோதிஸ்ஸைக்கண்டபோது ஸூர்யன் முதலானவைகளின் தேஜஸ்ஸு அடங்கிப்போகிறது. இந்த ஸ்வல்ப காந்தியும் அந்த பரமாத்மாவினருளால் அவைகளுக்குண்டாயிருக்கிறது.

பஞ்சமவல்லி முற்றும்.

𑌷𑌷𑍍𑌠𑌵𑌲𑍍𑌲𑍀𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃

க. 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍂𑌲𑍋𑌽𑌵𑌾𑌕𑍍𑌶𑌾𑌖 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 । 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌤𑌦𑍁 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 ॥ 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍 ॥

౧. ఊర్ధ్వమూలోఽవాక్ శాఖఏషోఽశ్వత్థస్సనాతనః ।
తదేవశుక్రంతద్బ్రహ్మతదేవామృతముచ్యతే॥
తస్మిల్లోకాశ్శ్రితాస్సర్వేతదునాత్యేతికశ్చన॥ ఏతద్వైతత్॥

(ப-ம்) 𑌏𑌷𑌃-இந்த ஸம்ஸாரமாகிற, 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌃-அரசமரமானது, 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍂𑌲𑌃-மேலேவேருடையது, 𑌅𑌵𑌾𑌕𑍍𑌶𑌾𑌖𑌃-கீழேகிளைகளையுடையது, 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 ப்ரவாகரூபத்தாலே நித்யமானது.

𑌭𑌾०-ஹா —உலகத்தில், ஒரு விருக்ஷத்தைக்கண்ட உடன், அதற்குக்காரணமாயிருக்கிற பீஜத்தை யூகிப்பதுபோல் இந்த ஸம்ஸாரமாகிற விருக்ஷத்திற்கு,பரப்ரம்மமாகிற பீஜத்தையூகித்துக்கொள்ளலாகுமென்றும் கருத்தினால்,ச்ருதியானது,இந்த ஸம்ஸாரத்தை ஒரு விருக்ஷமாய் ரூபித்துச்சொல்லுகிறது. இந்த ஆரம்பவல்லியின் முக்யப்ரயோஜநம் இதுவேயாகும். இந்தஸம்ஸாரம்,வ்ருக்ஷமாக ரூபிக்கப்படுகைக்குக் காரணம், வ்ருக்ஷசப்தத்தின் பொருளாகிய சேதநகர்மத்வம், ஸம்ஸாரத்திலுமிருக்கை. அதாவது-அறுக்கத்தக்கதாயிருக்கை அப்படியிருக்கைக்கு நிதாநம்; மாயாவைபவத்தால், கானல் ஜலமபோலவும், ஆகாயத்தில் தோற்றுகிற கந்தர்வநகரம்போலவும், தோற்றி மறைகிற தன்மையுடையதாய்க்கொண்டு, ஜந்மஜராமரணம் முதலிய சோகஙகளுக்குக் காரணமாய், க்ஷணந்தோறும் மாறுகிற ஸ்வபாவத்தையுடையதாயிருக்கை. அன்றியிலே,வ்ருக்ஷத்திலிருக்கிறதர்மங்கள், இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருக்கை என்றும் சொல்லலாகும். அப்படி வ்ருக்ஷத்திற்கும், ஸம்ஸாரத்திற்கும், ஸாதாரணமாயுள்ளதர்மங்களாவன-அந்தமுடைத்தாயிருக்கை,நிஸ்ஸாரமாயிருக்கை,வ்ருக்ஷம், புருஷனோ அல்லது வ்ருக்ஷமோ; என்று ஸந்தேகத்திற் கிடமாகிறாப்போலே, இந்த ஸம்ஸாரமும், ஸங்காதமோ; பரிணாமமோ; ஸத்தோ; அஸத்தோ; என்றிப்படிப்பட்ட அநேகமான பாஷாண்டிகள் புத்திதோஷஙகளால் வந்த ஸம்சயங்களுக்கிடமாயிருக்கை, இதனுண்மை இன்னதென்று, அறியக்கூடாதாயிருக்கை, முதலியவைகள்; இந்த ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷம் வேதாந்தத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்ட பரப்ரம்மத்தை மூலஸாரமாகவுடையதாய், விஜ்ஞாநக்ரியாசக்தி ரூபமான ஹிரண்யகர்பனை அங்குரமாகவுடையதாய், ஸ்த்ரீபுருஷபேதத்தையுடைய எல்லாவகைப்பட்ட ப்ராணிகளையும், சாகைகளாகவுடையதாய் ஆசை என்கிற தண்ணீர்வார்த்து வளர்க்கப்பட்டதாய்,புத்தி, இந்திரியம், முதலிய இதழ்களையுடையதாய் ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, ந்யாயம்,உபதேசம், யஜ்ஞம், தாநம், தபஸ்ஸு, இவைகளை, புஷ்பமாகவுடையதாய், ஸுகதுக்கங்களைப் பல

மாகவுடையதாய், சதுர்முகப்ரம்மாமுதலிய பக்ஷிகளால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட ஸத்யலோகம்முதலிய கூடுகளையுடையதாய், அவரவர்களுக்குண்டாகிய ஸுக துக்கங்களுக்குத் தக்கபடிவுண்டான ஹாஹாகாரம், வாத்யம்முதலியவைகளின் கோலாகலமுடையதாய், இப்படி விசித்திரமாயிருக்கிறது. இந்த ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷம் ஆசாரியனிடத்தில் கேட்ட வேதாந்த விஜ்ஞாநத்தா லறுக்கப்பட்டழியும், இதை அரசமரமென்று சொன்னது. எம்போதும் சஞ்சலமாயிருப்பதுபற்றி இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்திற்கு மூலமாயிருப்பது ப்ரம்மமேயன்றி வேறன்று.

ரா-ஹா.—இப்படி விசித்திரமா யிருக்கிற ஜகத்தைக் காட்டிலும் வேறானது ப்ரம்மம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு பதப்பொருள் சொல்லாத மந்த்ரகண்டத்திற்கு, பஞ்சமவல்லி எட்டாம் மந்திரத்தில் பதப்பொருள் முதலியன சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அங்குபோ லிங்குமுணர்க.

௨. 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌏𑌜𑌤𑌿𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌮𑌹𑌦𑍍𑌭𑌯𑌂𑌵𑌜𑍍𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌤𑌂𑌯𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌮𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥

౨. యదిదంకించజగత్సర్వంప్రాణఏజతినిస్సృతమ్ ।
మహద్భయంవజ్రముద్యతంయఏతద్విదురమృతా స్తేభవంతి॥

(ப-ம்) கிஞ்ச-மேலும், ப்ராணே-பரமாத்மாவினிடத்தில், ஸ்திதம்-இருக்கிற, நிஸ்ஸ்ருதம்-அந்தபரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட, யதிதம்ஸர்வம்ஜகத்-இந்த ஜகத்தெல்லாம், உத்யதம்-வஜ்ரம்-எடுக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதம்போலிருக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில், மஹத், பயம்-அதிகபயத்தால், ஏஜதி-நடுங்குகிறது. யே, ஏதத்விது:-யே இதையறிந்தவர்கள், அம்ருதா:-பவந்தி-முக்தர்களாகிறார்கள்.

ஶம்-ஹா.—பரப்ரம்மமே தன்னுடைய சாஸநத்திலிருக்கும்படி எல்லாவஸ்துக்களையும் நடத்துகிறது.

ரா-ஹா.—இந்தஜகத்தெல்லாம் பரப்ரம்மமாகிய பரமபுருஷனால் சாஸிக்கப்படுகிறது. இதனுடைய ஆஜ்ஞையை ஒருவனுமதிக்ரமிக்கமாட்டான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"ஏஜதி" என்பதற்கு, நடுங்கும்படி செய்கிறது என்று பொருள் கொண்டு, ஜகத்வாசி சப்தங்களை இரண்டாம் வேற்றுமை என்றும், மகத்பயம் என்பதை பஞ்சம் யந்தமாக்காமலே யோஜிப்பாருமுளர்.

௩. 𑌭𑌯𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌪𑌤𑌿𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌪𑌤𑌿𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 ।
𑌭𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 ॥

౩. భయాదస్యాగ్ని స్తపతిభయా త్తపతిసూర్యః ।
భయాదింద్రశ్చవాయుశ్చమృత్యుర్ధావతిపంచమః॥

(ப-ம்) அஸ்ய - இந்தபரமாத்மாவினிடத்தில், பயாத் - பயத்தினால், அக்நி: - அக்நியானவன், தபதி - தபிக்கிறான், பஞ்சம: - ஐந்தாமவனான, ம்ருத்யு: - ம்ருத்யுவானவன், தாவதி - ஓடுகிறான்.

ஸம்-தா-ஸா.—அக்நி, ஸூர்யன், சந்த்ரன், வாயு, ம்ருத்யு, இவர்கள்முதலிய எல்லோரும், பரமாத்மாவுக்கு பயந்து தங்களுக்கிட்ட வேலையை, ஜாகருகர்களாய்ச் செய்கிறார்கள்.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த்ரஶ்ச - இந்திரனும், வாயுஶ்ச - வாயுவும், என்று, வ, காரந்தோடு கூட்டிக்கொள்க. மற்ற பதங்களுக்கு, முதல் வாக்யம்போ லந்வயார்த்த முணர்க.

௪. இஹ சேத³ஶகத்³போ³த்³து⁴ம் ப்ராக்ச²ரீரஸ்ய விஸ்ரஸ: ।
தத: ஸர்கே³ஷு லோகேஷு ஶரீரத்வாய கல்பதே ॥

౪. ఇహచేదశకద్బోద్ధుం ప్రాక్శరీరస్య విస్రసః ।
తతస్సర్గేషు లోకేషు శరీరత్వాయ కల్పతే ॥

(ப-ம்) ஶரீரஸ்ய - சரீரத்தினுடைய, விஸ்ரஸ: - நாசத்திற்கு, ப்ராக் - முன்னே, இஹ - இந்தப்ரம்மஸ்வரூபவிஷயத்தை, போத்தும் - அறிந்துகொள்ளுகைக்கு, அஶகச்சேத் - சக்தியற்றவனாகில், தத: - அந்தகாரத்தால், ஸர்கேஷு லோகேஷு - ப்ருதிவ்யாதிலோகங்களிலே, ஶரீரத்வாய கல்பதே - ஜந்மத்தை யடைகிறான்.

ஸம்-தா-ஸா.—இந்த பரப்ரம்மத்தை அறிகிறபர்யந்தம் ஜந்மபரம்பரை விடாது.

௫. யதா²த³ர்ஶே ததா²த்மநி யதா² ஸ்வப்நே ததா² பித்ருலோகே । யதா²ப்ஸு பரீவ த³த்³ருஶே ததா² க³ந்த⁴ர்வலோகே சா²யாதபயோரிவ ப்³ரஹ்மலோகே ॥

౫, యథాదర్శే తథాత్మని యథాస్వప్నే తథాపితృలోకే ।
యథాప్సు పరీవదదృశే తథాగన్ధర్వలోకే ఛాయాతపయోరివ బ్రహ్మలోకే ॥

(ப-ம்) ஆதர்ஶே - கண்ணாடியிலே, யதா - எப்படியோ, ஆத்மநி - ஆத்மவிஷயத்தில், ததா - அப்படியே, ஸ்வப்நே - ஸ்வப்நத்தில், யதா - எப்படியோ, பித்ருலோகே - பித்ருலோகத்தில், ததா - அப்படியே, அப்ஸு - ஜலங்களில், யதா - எப்படி, பரீவதத்ருஶே - காணப்பட்டதுபோ லிருக்கிறதோ, கந்தர்வலோகே - கந்தர்வலோகத்தில், ததா - அப்படியே, ப்ரஹ்மலோகே - ப்ரம்மலோகத்தில், சாயாதபயோரிவ - நிழல் வெய்யில்களிலேபோல விளங்குகிறது.

ஸம்-தா.—ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள்வதில் இந்த ஜந்மத்திலேயே யத்நம்செய்யவேணும் என்று சொல்லுகிறது. இந்த லோகத்திலேயே நிர்மலமான புத்தியால் கண்ணாடியில் முகம்போலே, ஆத்மஸ்வரூபம் அறியப்படுகிறது, பித்ரு

லோகம், கந்தர்வலோகம் இவைமுதலான லோகங்களில், கர்மபலங்களாகிய ஸுகாபாஸங்களை யநுபவிக்க வாசைப்பட்ட காலமாகையால், அப்போது, ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நெஞ்சு நன்றாய்ப்ரவேசிப்பதில்லை. ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபமங்கு நன்கு ப்ரகாசியாது. ப்ரம்மலோகத்தில் நன்றாய் விளங்குமாகிலும் அந்தப்ரம்மலோகத்தை யடைவது ஸுலபமன்று. ஆகையால் இந்தலோகத்தில் இந்த ஜந்மத்திலேயே நெஞ்சை நிர்மலமாக்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியம்வழி தேடவேணும்.

ரா-ஹா-ஆத்மஸ்வரூபத்தையறிவது துர்லபமென்கிறது. கண்ணாடியில் எப்படியோ, அப்படியே இவ்வுலகத்தில், ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது. தனது முகத்தை, நேரில், தான், பார்த்தபோது, நன்றாய் உள்ளபடியேதெரிவதுபோல்,கண்ணாடிமுதலியவற்றில் தன் முகம் முதலியவற்றைக் கண்டால், ஸ்பஷ்டமாய் தெரிகிறதில்லை. கண்ணாடியின் கோணல் முதலியதோஷங்களெல்லாம், முகத்திலிருப்பதுபோல் விபரீதமாய் தோற்றுகிறதன்றோ? அப்படியே அத்மஸ்வரூபமானது, இந்தலோகத்தில் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகிறதில்லை. லோகதோஷத்தால், விபரீதமாய் தோற்றுகிறது, ஆகையாலிந்தலோகத்தில், ஆத்மஸ்வரூபத்தையறிவது சக்யமன்று. மிகவருத்தமே என்கை. அப்படியே, ஸ்வப்நத்திலே போல, பித்ருலோகத்தில், ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது-லோகாந்தரமாகிய பித்ருலோகத்திலும், ஸ்வப்நத்தில்கண்ட விஷயமானது, ஜாக்ரத்தசையில் (உறக்கமில்லாத காலத்தில்) கண்டவிஷயம்போல். ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படாததுபோல, ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய்ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஆகையால் பித்ருலோகத்திலு மாத்மஸ்வரூபத்தை யறிவது ஸுலபமல்லவென்கை. அப்படியே ஜலத்திலேபோல, கந்தர்வலோகத்தில் ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது-கந்தர்வலோகமென்கிற லோகாந்தரத்திலும், ஜலத்துக்குள்ளிருக்கிற விஷயமானது, வெளியிலிருக்கிறவஸ்துபோல், ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படாததுபோல், ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய் ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஆகையால், கந்தர்வலோகத்திலும் ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாயறியப்படுகிறதில்லை. அறியலாம்போலே தோன்றுகிறதொழிய, ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படாதென்கை. இப்படியே, நிழல் வெய்யில்களிலே போல, ப்ரம்மலோகத்தில் ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது-ப்ரம்மலோகத்திலும், நிழல் வெய்யில்கள் கலந்தவிடத்திலிருக்கிறவஸ்துவானது, நல்லவெய்யிலிலிருக்கிறவஸ்துப்ரகாசமாய்தோன்றுவதுபோல் தோற்றாதாப்போலே, ஆத்மஸ்வரூபம் ஸ்புடமாய்தோற்றுகிறதில்லை. ஆகையால் ப்ரம்மலோகத்திலும், ஆத்மஸ்வரூபத்தையறிகை, சக்யமல்லவென்கை. ஆகையால் எவ்விடத்திலு மாத்மஸ்வரூபம் வருத்தமின்றி யறியக்கூடியதல்ல. ஆகையால் இந்தலோகத்திலிருக்கும்போதே, எவ்வகையிலாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்துகொள்ள யத்நம் செய்யவேணும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பித்ருலோகம் முதலிய லோகாந்தரங்களைப் பின்வாக்யத்தில் சொல்லியிருக்கையால், முதல் வாக்யத்தில் இந்தலோகத்தில் என்று கூட்டிக்கொள்ளப்பட்டது. "நிழல் வெய்யில்களிலேபோல ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில் ப்ரம்மலோகத்தில், என்று பொருளுடைய "சாயாதபயோரிவப்ரஹ்மலோகே" என்கிற வாக்யத்திற்கு, 'ப்ரமமலோகத்தில்' நிழலும் வெய்யிலும், பிரிந்து தெரிகிறாப்போல், ஆத்மஸ்வரூபம், அநாத்மஸ்வரூபம், இவைகள் பிரிந்து ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கினாலும், ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாயறியப்பட்டாலும், இங்குள்ள மற்ற லோகத்தாருக்கு ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய்

விளங்காது, என்று மொருகருத்து, இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ச. இந்த்ரியாணாம்ப்ருதக்பாவமுதயாஸ்தமயௌ சயத் |
ப்ருதகுத்பத்யமாநாநாம் மத்வா தீரோ ந சோசதி ||

౬. ఇంద్రియాణాంపృథగ్భావముదయాస్తమయౌచయత్ ।
పృథగుత్పద్యమానానాంమత్వాధీరోనశోచతి॥

(ப-ம்) ப்ருதகுத்பத்யமாநாநாம் - வேறாயுண்டாகிற, இந்த்ரியாணாம் - இந்த்ரியங்களுக்கு, ப்ருதக்பாவம் - பேதத்தையும், யத், உதயாஸ்தமயௌ, ச - உண்டாகை, அழிகை, என்கிற விந்த விகாரங்களையும், மத்வா - அறிந்தவனாயிருக்கிற, தீர: - விவேகியானவன், ந சோசதி - துக்கம்படுகிறதில்லை.

ஸா-ஹா.—இவ்வாத்மாவையறியும்வழியும், அறிதாலுண்டாகியபயனையும், சொல்லுகின்றது இந்த்ரியஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யறிந்து, இந்தஸ்வபாவம் ஆத்மாவுக்கில்லையென்று தெளிந்தவன், துக்கத்தையடையான்.

ரா-ஹா—ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான ஆத்மாவில், தேஹேந்த்ரிய விகாரங்களொன்றுமில்லை யென்றறிந்தவன் சோகியான்.

எ. இந்த்ரியேப்ய: பரம் மநோ மநஸ: ஸத்த்வமுத்தமம் |
ஸத்த்வாததி மஹாநாத்மா மஹதோऽவ்யக்தமுத்தமம் ||

౭. ఇన్ద్రియేభ్యఃపరంమనోమనసస్సత్త్వముత్తమమ్ ।
సత్త్వాదధిమహానాత్మామహతోఽవ్యక్తముత్తమమ్॥

(ப-ம்) இந்த்ரியேப்ய: - இந்த்ரியங்களைக்காட்டிலும், மந: - மநஸ்ஸானது, பரம் - சிறந்தது. மநஸ: - மநஸ்ஸைக்காட்டிலும், ஸத்த்வம் - புத்தியானது, உத்தமம் - சிறந்தது, ஸத்த்வாத் - புத்தியைக்காட்டிலும், ஆத்மா - ஆத்மாவானவன், மஹாந் - சிறந்தவன், மஹத: - ஆத்மாவைக்காட்டில், அவ்யக்தம் - சரீரமானது, உத்தமம் - சிறந்தது.

அ. அவ்யக்தாத்து பர: புருஷோ வ்யாபகோऽலிங்க ஏவ ச |
யஜ்ஜ்ஞாத்வா முச்யதே ஜந்துரம்ருதத்வம் ச கச்சதி ||

౮. అవ్యక్తాత్తుపరఃపురుషోవ్యాపకోఽలింగఏవచ ।
యజ్జ్ఞాత్వాముచ్యతేజంతురమృతత్వంచగచ్ఛతి॥

(ப-ம்) அவ்யக்தாத், து, - சரீரத்தைக்காட்டிலும், வ்யாபக: - ஸர்வவிபுவாய், அலிங்க: - அநுமாநப்ரமாணத்தாலறியப்படாதவனாயிருக்கிற, புருஷ: - புருஷனானவன், பர: - சிறந்தவன். யத் - யாதொன்றை, ஜந்து: - ஜீவன், ஜ்ஞாத்வா - அறிந்து, முச்யதே - விடுபடுகிறான். அம்ருதத்வம், ச, - மோக்ஷத்தையும், கச்சதி - அடைகிறான்.

ஶம்-பா.—இந்த்ரியங்களில்வேறாயவனாத்மா,என்றதால், இவ்வாத்மா வெளிப்பட்டவனாயறியத்தக்கவனன்று. எல்லாப்பொருளுக்கு முன்பொருளாயன்றோ ஆத்மதத்வமிருப்பது. இந்த கடோபநிஷத் இரண்டாம்வல்லி பதினோராம்ச்லோகத்தில் சொன்னவிஷயத்தையே இங்கும்சொல்லுகிறது. அர்த்தங்களும், இந்த்ரியங்களும், ஒருவகைப்பட்டவையாகையாலே இந்த்ரியங்களைச்சொன்னது,அர்த்தங்களுக்குமுபலக்ஷணம். அங்குபுத்திசப்தத்தால் சொன்னபுத்தியே இங்குஸத்வசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. 'வ்யாபக:, என்றது, ஆகாயம்முதலிய எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாயிருப்பதுபற்றி. ஸம்ஸாரதர்மங்கள் ஒன்றுமில்லாதவனென்று, ' அலிங்க:, என்றதினால், செல்லுகிறது. ஆக. முன்சொல்லியபடி, இந்த்ரியங்கள், அர்த்தங்கள், மநஸ்ஸு, புத்தி, மகாந், அவ்யக்தம், புருஷன், இவைகள் க்ரமமாய், ஒன்றைக்காட்டிலுமொன்று சிறந்தது. இதையறிந்தவனுக்கு, ஸம்ஸாரம் நீங்கி மோக்ஷப்ராத்தியுண்டாகிறது.

ரா-பா.—முமுக்ஷுவானவன், முதலிலேசரீரத்தில் வேறாயவனாத்மாவென்றறியவேணும். இந்தஜ்ஞாநமும், பரமாத்மாவினருளாலேயே வரவேணும். அவனருள்பெறுவது, அவனைச் சரணமடைவதினா லுண்டாகும் என்றிப்படி முன்சொன்னவிஷயத்தையே இவ்விடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கிரண்டு மந்திரங்களும் ஒன்றா யந்வயிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், இரண்டுக்கும் சேர்த்து, சங்கராமநுஜ பாஷ்யாபிப்ராயங்கள், சொல்லப்பட்டன. இரண்டுபாஷ்யங்களும் முன் ஸ்புடமாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறன அதுபோல் இங்கும் விசேஷார்த்த முணர்க.

௯. ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்। ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்ல்ருப்தோ ய ஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி॥

౯. నసందృశేతిష్ఠతిరూపమస్యనచక్షుషాపశ్యతికశ్చనైనమ్।
హృదామనీషామనసాభిక్లృప్తోయఏతద్విదురమృతాస్తేభవంతి॥

(ப-ம்) அஸ்ய-இந்த ஆத்மாவினுடைய, ரூபம்-ஸ்வரூபமானது, ஸந்த்ருஶே-நன்றாயறியும்படி, ந திஷ்டதி-விளங்குகிறதில்லை. கஶ்சந - ஒருவனும், ஏநம்-இந்த ஆத்மாவை, சக்ஷுஷா-கண்ணால், ந பஶ்யதி-பார்ப்பதில்லை. ஹ்ருதா-பக்தியுடையதாய், மநீஷா-தைர்யமுடையதாயிருக்கிற, மநஸா-நெஞ்சினால், அபிக்ல்ருப்த:-அறியப்படுகிறான். யே - யவர்கள், ஏதத் இதை, விது:-அறிகிறார்களோ; தே-அவர்கள், அம்ருதா: - முக்தர்களாய், பவந்தி - ஆகிறார்கள்.

ஶம்-பா.—ப்ரத்தியகாத்ம ஸ்வரூபமானது இந்த்ரியங்களால்அறியப்படாது. 'தத்வமஸி, முதலிய வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநத்தால், சுத்தமான நெஞ்சினால் அறியப்படும்.

ரா-பா.—பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம், அல்லது அந்த பரமாத்மாவாகியபரமபுருஷனுடைய அப்ராக்ருத திவ்ய மங்கள விக்கிரகமென்கிற திருமேனி, இதுகள் கண் முதலிய பாஹ்யேந்திரியங்களுக்கு கோசரியாது. தைர்யமுள்ள புருஷன், இதரவிஷயங்களில் விரக்தனாய், பரமபுருஷனிடத்தில் பக்தனாகி, பரிசுத்தமான நெஞ்

தினாலறிந்துகொள்ளுகிறான், மகாபாரதத்திலும், "நஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய நசக்ஷுஷா பஶ்யதி கச்சநைநம், பக்த்யாச த்ருத்யாச ஸமாஹிதாத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் பரிபஶ்யதீஹ" என்று, இந்த வர்த்தத்தையே சொல்லியிருக்கிறது.

௧௦. யதா பஞ்சாவதிஷ்டந்தே ஜ்ஞாநாநி மநஸா ஸஹ ।
புத்திஶ்ச ந விசேஷ்டதி தாமாஹு: பரமாம் கதிம் ॥

౧౦. యదా పంచావతిష్ఠంతే జ్ఞానాని మనసా సహ ।
బుద్ధిశ్చ న విచేష్టతి తామాహుః పరమాం గతిమ్॥

(ப-ம்) யதா-எப்போது, மநஸாஸஹ - நெஞ்சோடுகூடிய, பஞ்ச, ஜ்ஞாநாநி,-ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், அவதிஷ்டந்தே-நிலைபெற்றுநிற்கின்றனவோ; புத்தி:-அத்யவஸாயமென்று சொல்லப்படுகிற புத்தியும், நவிசேஷ்டதி-அசையாமற் நிற்குமோ; தாம்-அந்தஸ்திதியை, பரமாம்-சிறந்ததாக, ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—ப்ரம்மத்தையறிகிற புத்தியானது, எப்படியுண்டாகுமென்கிற ஸந்தேகமறும்படி யோகத்தைச்செய்வதினால், நல்லபுத்தி யுண்டாகுமென்று யோகப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—மோக்ஷத்தை யடையும்வழியைச்சொல்லுகிறது இந்தமோக்ஷகதியே உத்தமகதியாகும்.

௧௧. தாம் யோகமிதி மந்யந்தே ஸ்திராமிந்த்ரியதாரணாம் ।
அப்ரமத்தஸ்ததா பவதி யோகோ ஹி ப்ரபவாப்யயௌ ॥

౧౧. తాం యోగమితి మన్యంతే స్థిరామింద్రియధారణామ్ ।
అప్రమత్తస్తదా భవతి యోగో హి ప్రభవాప్యయౌ॥

(ப-ம்) தாம்-அந்த, ஸ்திராம்,நிலைபெற்ற, இந்த்ரியதாரணாம்-இந்திரியங்களை நியமிக்கையையே, யோகம்,இதி-யோகமென்று, மந்யந்தே-நினைக்கிறார்கள். ததா-அப்போது, அப்ரமத்த:-அவதானமுடையவனாய், பவதி-ஆகிறான், யோக:,ஹி-யோகமேயன்றோ; ப்ரபவாப்யயௌ-இஷ்டப்ராப்திக்கும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும், காரணமாயிருப்பது.

ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.—யோகமானது எல்லா இஷ்டங்களையும் உண்டுபண்ணி அநிஷ்டங்களையெல்லாம் போக்கும். அதாவது-இந்த்ரிய ஜயமேயாகும் இது, மிகவும், ஜாகரூகனாயிருந்து தப்பாமல் அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. யோகஸித்தியுண்டாகில் எல்லா சங்கடங்களும் விட்டுப்போகின்றன.

௧௨. நைவ வாசா ந மநஸா ப்ராப்தும் ஶக்யோ ந சக்ஷுஷா ।
அஸ்தீதி ப்ருவதோऽந்யத்ர கதம் தது பலப்யதே ॥

౧౨. నైవ వాచా న మనసా ప్రాప్తుం శక్యో న చక్షుషా।
అస్తీతి బ్రువతోఽన్యత్ర కథం తదుపలభ్యతే॥

(ப-ம்) 𑌵𑌾𑌚𑌾-வாக்கினாலும், 𑌨𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃-அடையக்கூடியதன்று; 𑌮𑌨𑌸𑌾-நெஞ்சாலும், 𑌨-அடையக்கூடியதன்று. 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾-கண்ணாலும், 𑌨 - அடையக்கூடியதன்று. அதாவது அறியக்கூடியதன்று. 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿-உள்ளதென்று, 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌤𑌃 - சொல்லுகிறவனைக்காட்டிலும், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰-வேறானவனால். 𑌕𑌥𑌂-எப்படி, 𑌤𑌤𑍍-அந்த ஆத்மதத்வமானது, 𑌉𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇-அறியப்படும்.

ஸம்-ஹா.—ப்ரம்மம் அறியப்படாதாகில் சூன்யவஸ்துவாகும். அதாவது-இல்லையாய்விடுமென்கை. ஆதலால ப்ரம்மமறியப்படவேண்டுமெனில், அது ஸ்வயம்ப்ரகாசமாதலால் சூந்யவஸ்துவாகாது. ஸ்வாநுபவத்திலறியப்படும்- கண்முதலியவற்றாலறியப்படாது. இந்த ஸ்வாநுபவமுண்டாவதற்கு யோகஞ்செய்யவேணும்.

ஸா-ஹா.—சாஸ்திர விச்வாஸமுடையச் ரத்தாவானாலறியப்படுமேயன்றி மற்றோரால், ஆத்மதத்துவமறியப்படாது.

௧௩. 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑍋𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌚𑍋𑌭𑌯𑍋𑌃।
𑌅𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑍋𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦𑌤𑌿॥

౧౩. అస్తీత్యేవోపలబ్ధవ్య స్తత్త్వభావేనచోభయోః।
అస్తీత్యేవోపలబ్ధస్యతత్త్వభావః ప్రసీదతి॥

(ப-ம்) 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨-மநஸ்ஸினால். 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵-(பரமாத்மா) உளனென்றே, 𑌉𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌃-அறியத்தக்கவன். 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌃-சாஸ்த்ரத்தாலும், நெஞ்சாலும், 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵-உளனென்றே, 𑌉𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯-அறிந்தவனுக்கு, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃-மனஸ்ஸானது, 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦𑌤𑌿-ப்ரஸந்நமாகிறது.

ஸம்-ஹா.—அசுரப்ராக்ருதிகள் செய்கிற நாஸ்திகபுத்தியைவிட்டு, முதலில், ஸோபாதிகப்ரம்மத்தையறிந்து. பின், நிருபாதிக ப்ரம்மத்தையறியக்கடவன். அப்போது இவனுக்கு நிருபாதிகாத்மதத்வம் ப்ரகாசிக்கிறது இந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு, யோகமே, ஸாதநமாகையால், யோகத்தைவிடாமல் செய்யவேணும்.

ஸா-ஹா.—முன்பு வேதாந்தவாக்யங்களினால், ப்ரம்மத்தை யுள்ளபடி யறிந்து, அதாவது ச்ரவணம்பண்ணி என்றபடி. நெஞ்சில். அந்தப்ரகாரத்தோடு மநநம் பண்ணவேணும். இப்படி, ச்ரவணமநநங்கள் ஸித்தித்தவனுக்கு நித்தியாஸநத்தில் பரப்ரம்மஸ்வரூபம் தோற்றும்படி மனஸ்ஸு நிர்மலமாகிறது.

௧௪. 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌯𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃।
𑌅𑌥 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇॥

౧౪. యదాసర్వేప్రముచ్యంతే కామాయేఽస్యహృదిశ్రితాః।
అథమర్త్యోఽమృతోభవత్యత్రబ్రహ్మసమశ్నుతే॥

(ப-ம்) 𑌅𑌸𑍍𑌯-இந்த மநுஷ்யனுடைய, 𑌯𑍇, 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃, 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃,-மநஸ்ஸிலுள்ள எல்லாகர்மங்களும், 𑌯𑌦𑌾, 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇, எப்போதுவிட்டு

ப்போகின்றனவோ; அத-அதின்பிறகு, மர்த்ய:-மநுஷ்யன், ஸர்வபாதகா-பாபங்களால் விடப்படுகிறான். அத்ர-இந்த உபாஸநகாலத்தில், ப்ரஹ்ம ஸமஶ்நுதே-ப்ரமத்தை யநுபவிக்கிறான்.

ஸ०-ஹா—துஷ்டங்களான காமபோகங்களில், நெஞ்சு, விரக்தியுடையதாயா கும்போது, ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கி ப்ரம்மமேயாய்விடுகிறான். இங்கு காமங்களென்பது சரீரதாரணத்துக்கு வேண்டியவைகளில் வேறானவை.

ரா-ஹா.—இந்த உபாஸகனுக்கு, துஷ்காமங்களில் விருப்பமற்றுப் போனபிறகு, பூர்வோத்தராகங்கள் போகின்றன. அதாவது ப்ராரப்தகர்மத்தைக் காட்டில் வேறுபட்ட ஸகலபாபங்களும் அழிந்துபோகின்றன. இவனுக்கு பிற்காலத்திய தோஷங்களு மொட்டாமல்போகின்றன. உபாஸனத்தின், ப்ரம்மம், ஸ்பஷ்டமாய் ப்ரகாசிக்கிறது.

> கரு. யதா ஸர்வே ப்ரபித்யந்தே ஹ்ருதயஸ்யேஹ க்ரந்தய: ।
> அத மர்த்யோऽம்ருதோ பவத்யேதாவத்யநுஶாஸநம் ॥

> ౧౫. యదా సర్వే ప్రభిద్యన్తే హృదయస్యేహ గ్రన్థయః ।
> అథ మర్త్యోఽమృతో భవత్యేతావదనుశాసనమ్ ॥

(ப்-ம்.) யதா-எப்போது, ஹ்ருதயஸ்ய-மநஸ்ஸினுடைய, ஸர்வே க்ரந்தய:-எல்லாமுடிகளும், இஹ, ப்ரபித்யந்தே - இங்குவிட்டுப்போகின்றனவோ; அத-பின்பு, மர்த்ய:-மநுஷ்யன், அம்ருத:-பவதி-பாபங்களினால் விடப்படுகிறான். அநுஶாஸநம்-உபதேசமானது, ஏதாவத்-இவ்வளவேயாகும்.

ஸ०-ஹா.—அவித்யா மாகாத்ம்யத்தால் வந்திருக்கிற எல்லாதோஷங்களும் நீங்கினபோது ஜீவன் ப்ரம்மமேயாகிறான்.

ரா-ஹா.—உபாஸகன் இங்குசொன்னபடி யநுஷ்டிக்கக்கடவன். இவனால் செய்யத்தக்கது யிவ்வளவேயாகும். மேல்சொல்லுகிற ஸகலத்தையுமிப்படி யுபாஸித்தவனுக்கு பகவான் தானே நடத்துகிறான். ஆதலாலே, இந்தவர்த்தத்தை, புந: புந: சொல்லுகிறது,

கசு. ஶதம் சைகா ச ஹ்ருதயஸ்ய நாட்யஸ்தாஸாம் மூர்தாநமபிநி:ஸ்ருதைகா । தயோர்த்வமாயந்நம்ருதத்வமேதி விஷ்வங்ஙந்யா உத்க்ரமணே பவந்தி ॥

> ౧౬. శతం చైకా చ హృదయస్య నాడ్యస్తాసాం మూర్ధానమభినిస్సృతైకా ।
> తయోర్ధ్వమాయన్నమృతత్వమేతి విష్వఙ్ఙన్యా ఉత్క్రమణే భవన్తి ॥

(ப்-ம்) ஶதம்-ச-ஏகா-ச,-நாட்ய:-நூற்றொருநாடிகள், ஹ்ருதயஸ்ய நெஞ்சில் சேர்ந்திருக்கின்றன. தாஸாம் - அந்நாடிகளுக்குள், ஏகா-ஒன்றாயிருக்கிற, (நாடீ-நாடியானது,) மூர்தாநம்-சிரஸ்ஸை-வழியாய், அபிநி:ஸ்ருதா-வந்திருக்கிறது, தயா-அந்நாடியால், ஊர்த்வம்-மேல்லோ

கத்தை, ஆயந்-அடைந்தவனாய், அம்ருதத்வம்-மோக்ஷத்தை, ஏதி-அடைகிறான், அந்யா:-மற்றநாடிகள், விஷ்வங்-உத்க்ரமணே-பல்வகைப்பட்ட ஸம்ஸாரகதியை யடையும்போது, பவந்தி-ஆகின்றன.

ஸம்-ஸா.—முக்தனுக்கு, ஸுஷும்நையென்கிற தலையிலுள்ள நாடியின்வழியாய் உத்க்ரமணமில்லை. மந்தாதிகாரிகளாய், ஸத்யலோகம் முதலிய லோகங்களை யடைந்து பிறகு க்ரமமாய் முக்தர்களாகிறவர்கள், ஸுஷும்நை, என்கிற மூர்த்தந்ய நாடியால் உத்க்ரமணத்தையடைந்து முக்திக்கதிகாரிகளாகிறார்கள். இதற்கு, ச்ருதிகள் முதலிய ப்ரமாணங்களிருக்கின்றன.

ரா-ஸா.—ஸுஷும்நை யென்கிற மூர்த்தந்யநாடியாலே, மூக்தியை, (அதாவது பரமபதத்தில் சென்று பரப்ரம்மத்தை; பரிபூர்ணானுபவம் பண்ணுகை) அடைகிறவன், நிஷ்க்ரமித்து, ஸ்வரூபாவிர்பாவத்தைப்பெற்று, ஸந்தோஷிக்கிறான். அதில் வேறான நாடிகளால் நிஷ்க்ரமத்தை யடைகிறவன், லோகாந்தரங்களை யடைகிறான். இந்த ச்ருதி, வ்யாஸஸூத்திரத்தில் விசாரிக்கப்பட்டது.

௧௭. அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோந்தராத்மா ஸதா ஜநாநாம் ஹ்ருதயே ஸந்நிவிஷ்ட: ॥ தம் ஸ்வாச்சரீராத்ப்ரவ்ருஹேந்முஞ்ஜாதிவேஷீகாம் தைர்யேண । தம் வித்யாச்சுக்ரமம்ருதம் தம் வித்யாச்சுக்ரமம்ருதமிதி ।

౧౭. అంగుష్ఠమాత్రఃపురుషోంతరాత్మాసదాజనానాంహృదయేసన్నివిష్టః ।
తంస్వాచ్ఛరీరాత్ప్రవృహేన్ముఞ్జాదివేషీకాంధైర్యేణ ।
తంవిద్యాచ్ఛుక్రమమృతంతంవిద్యాచ్ఛుక్రమమృతమితి ॥

(ப-ம்) புருஷ:-பரமபுருஷன், ஜநாநாம் - ஜநங்களுக்கு, ஸதா-எப்போதும், அந்தராத்மா-அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு, ஹ்ருதயே-ஹ்ருதயத்தில், அங்குஷ்டமாத்ர:-பெருவிரலளவுள்ளவராய், ஸந்நிவிஷ்ட:-இருக்கிறார். தம்-அந்தபரமாத்மாவை, ஸ்வாத்-ஶரீராத்-தன்னுடைய சரீரமாகிய ஜீவனைக்காட்டிலும், இஷீகாம்-முஞ்ஜாத் இவ-இஷீகமென்கிற புல்லுக்குள்ளிருக்கிறபொருளை புல்லிலவேறுபட்டதா யறிவதுபோல், தைர்யேண-கலக்கமற்று, ப்ரவ்ருஹேத்-வேறானவனாயறியக்கடவன், தம் - அந்த வேறுபட்டவனாகிய பரமாத்மாவை, ஶுக்ரம்-பரிசுத்தனென்றும், அம்ருதம்-அம்ருதஸ்வரூபியென்றும், வித்யாத்-அறியக்கடவன்.

ஸம்-ஸா.—இப்படி கீழ்ச்சொல்லியபடி சுத்தஸ்வரூபத்தை யறிந்துகொண்டு முக்தியைப் பெறும்வழி தேடவேணுமென்றுசொல்லி நிரமிக்கிறது.

ரா-ஸா.—பரப்ரம்ம சரீரமாகையாலே வேறுபட்டஜீவனுக்கு ஸகலத்துக்கும் நியாயமகனாய் யோகஸமாதியில் அங்குஷ்டமாத்ரனாய் ஹ்ருதயத்தில் விளங்குகிற பரமாத்மாவை யறிந்தவன் முத்திக்குத்தக்கவன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"தம் வித்யாச்சுக்ரமம்ருதம்" என்கிற வாக்யம், உபதேசஸமாப்தியை யறிவிக்கும்பொருட்டு இரட்டிக்கப்பட்டது.

௧௮. ம்ருத்யுப்ரோக்தாம் நசிகேதோऽத லப்த்வா வித்யாமேதாம் யோகவிதிம் ச க்ருத்ஸ்நம் | ப்ரஹ்மப்ராப்தோ விரஜோऽபூத்விம்ருத்யுரந்யோऽப்யேவம் யோ விதத்யாத்மமேவ ||

౧౮, మృత్యుప్రోక్తాంనచికేతోఽథలబ్ధ్వావిద్యామేతాంయోగవిధించకృత్స్నమ్ ।
బ్రహ్మప్రాప్తోవిరజోఽభూద్విమృత్యురన్యోఽప్యేవంయోవిదధ్యాత్మమేవ ॥

(ப-ம்.) அத-பின்பு, நசிகேத:-நசிகேதஸ்ஸானவர், ம்ருத்யுப்ரோக்தாம்-யமனால் சொல்லப்பட்ட, ஏதாம்-வித்யாம்-இந்தவித்யையையும், க்ருத்ஸ்நம்-யோகவிதிம்-ச-ஸமஸ்தயோகாப்யாஸ க்ரமங்களையும், லப்த்வா-பெற்று, விரஜ:-விம்ருத்யு:, ப்ரஹ்ம-ப்ராப்த:-அபூத்-தோஷங்களொன்றுமில்லாதவனாய், பரப்ரம்மத்தை யடைந்தவனானான். அந்ய:-அபி-ஏவம்வித்-அத்யாத்மம்-ஏவ-இப்படியே ஆத்மஸ்வரூபம் முதலியவைகளையறிகிற மற்றொருவனும் முக்திபெற்று ஸந்தோஷிக்கிறான்.

ஸo-ஹா-ரா ஹா.—இப்படி ப்ரம்மஸ்வரூபத்தையறிந்தவனுக்கு, முக்திதப்பாதாகையால் எல்லோரும் ப்ரம்மத்தை யடைகிற மார்க்கத்தை ப்ராபிக்கவேணும்.

௧௯. ஸஹ நாவவது | ஸஹ நௌ புநக்து | ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை | தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை | ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ||

౧౯. సహనావవతు । సహనౌభునక్తు । సహవీర్యంకరవావహై ।
తేజస్వినావధీతమస్తుమావిద్విషావహై । ఓంశాన్తిశ్శాన్తిశ్శాన్తిః ॥

(ப-ம்) ஸ:-அந்த பரமாத்மா, நௌ-சிஷ்யாசாரியர்களாகிய எங்களை அவது, ஸஹ-இரக்ஷிக்கவேணும், நௌ-எங்களை, ஸஹ-கூடியிருக்கும்படி, புநக்து-பரிபாலிக்கவேணும்; வீர்யம்-வித்யாபலத்தை, ஸஹ-கூடியே, கரவாவஹை-பண்ணுகிறோம், நௌ-எங்களுடைய, அதீதம்-அத்யயநமானது, தேஜஸ்வி-சிறந்ததாய், அஸ்து-ஆகவேணும், மா,வித்விஷாவஹை-த்வேஷமின்றியிலே இருக்கக்கடவோம். சாந்தி:-சாந்தி:-சாந்தி:-எல்லா தோஷங்களும் நீங்கவேணும்.

ஸo-ஹா—சிஷ்யன், ஆசாரியன், இவர்களுக்கு, அநவதாநத்தால்வருகிற தோஷங்கள் நீங்கிப்போகும்படி சாந்திசொல்லுகிறது.

ரா-ஹா,—சிஷ்யாசாரியர்கள், சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லிய நியமங்களை யநுஷ்டியாதபோது வருகிற தோஷங்கள் பொறும்படி சாந்திசொல்லுகிறது; வித்யையினாலறிவிக்கப்பட்ட பரமாத்மா, தன்ஸ்வரூபத்தையும், வித்யாஸ்வரூபத்தையும், ப்ரகாசிக்கச்செய்து எங்களை இரக்ஷிக்கவேணும், எங்களுக்கு வித்யைவளரும்படி எங்களைக்கூட்டிவைக்கவேணும், நியமங்களால், வித்யைக்குபலத்தையுண்டுபண்ணுகிறோம்; நியமங்களில்லாவிட்டால் வித்யைபலியாதன்றோ; எங்கள் வித்யை ப்ரகாசிக்கவேணும்.

நாங்கள் பரஸ்பரம் தோழமையோடிருக்கவேணும். எல்லாதோஷங்களும் நீங்கவேணும்; என்று இந்த ச்ருதிக்குப்பொருள். நசிகேதஸ்ஸுக்கு, யமன் சொன்னபடிகளை நன்ருய்ச்சொல்லி இப்படியே எல்லோரும் இந்த வித்யையறிந்தால் நசிகேதஸ்ஸைப்போலே முக்திபெறலாமென்று சொல்லி, இந்த வித்யை ஆசானிடத்தில் சிஷ்யனிருக்கும் க்ரமத்திலிருந்து அறியத்தக்கதாகையாலே, அந்தக்ரமத்தில் குறைவு நேரிட்டால் அதினுலாகிய தோஷங்கள் நீங்கும்படி சாந்திசொல்லிமுடிக்கிறது. ஆக இந்த உபநிஷத்தால், பரமாத்மாவாகிய பரமபுருஷனே, எல்லாவற்றுக்கும் காரணமென்றும், அவனே எல்லாசரீரங்களிலுமுள்ள ஜீவாத்மாவோடு மவனுக்கு மந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு வஸிக்கிருனென்றும், யோகிகள் த்யாநிக்கிற ஸ்வரூபமு மந்த பரமபுருஷ ஸ்வரூபமே என்றும், அவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் அங்குஷ்ட ப்ரமாணனுய் விளங்குகிருனென்றும், தேவர்கள், திக்பாலகாகள், ஸூர்யன், சந்திரன், வாயு முதலிய எல்லோரும் அந்த பரமபுருஷனுக்கு, பயம்படுகிருர்களென்றும், மஹாப்ரகாசமான திவ்யமங்கள விக்ரகத்தையுடையவனுந் பாமபுருஷனென்றும், மூலபரக்ருதி, ஜீவன், இவைகள் அவனுக்கு சரீரங்களென்றும், ஆகையால், ப்ரக்ருதி. ஜீவன், ப்ரம்மம், என்கிற விம்மூன்றுக்கும், ஸ்வரூபபேதமுண்டென்றும், இந்த வாத்மாவும் பரமாத்மாவைப்போலே நித்யனென்றும், இவனுக்கு அநாதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமே ஸம்ஸாரதுக்கத்திற்குக் காரணமென்றும், இந்த துக்கம் நீங்குகை, அந்த பரமபுருஷனை யுபாஸிப்பதாலென்றும், அந்த உபாஸநம், தைலதாரையைபோல் இடைவிடாமலிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷம்போல ஸ்ம்ருதியின் பரம்பரை என்றும், இந்த உபாஸநத்திற்கு பரதிபந்தகங்களான பாபங்கள் அந்த பரமபுருஷனைச் சரணமடைவதினுல் அழிந்துவிடுகின்றனவென்றும், அப்படி உபாஸநம் கைகூடினவன், மூர்த்தந்ய நாடியாலேநிஷக்ரமித்து அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்தைக்கிட்டிபரப்ரம்மாநுபவமாகிற மோக்ஷத்தை யடைகிருனென்றும் சொல்லப்பட்டது. இத்தால், உபாயம். உபேயம், உபேதா, இவைகளின் ஸ்வருபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டதாயிற்று. இந்த உபநிஷத்தின் கருத்து, இதுவேயென்று, ப்ரம்மஸூத்திரங்களில் வேதவ்யாஸரே, மூன்றதிகரணங்களால் நிச்சயித்திருக்கிருர். ஆகையால் ஜகத்து, பொய்யென்றும், ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்திற்கு, அஜ்ஞாநத்தாலே, தன்னைப்பார்த்து, ஜகத்தென்கிறப்ரம்மம் வந்திருக்கிறதென்றும், ஜீவாத்மா, என்பவன் வேறுளனல்லவென்றும், உபாதியினுல், ப்ரம்மமே, ஜீவன்போல் வேறுபட்டுத்தோற்றுகிறதென்றும், இந்த உபநிஷத்திலெங்கும் காணுத இந்த விஷய மிவ்வுபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டதென்றும், பிறர் சொல்வது பொருந்தாதென்று கீழ்பலவிடங்களிலும் ஸ்புடமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனதால் உண்மையறிந்துய்யவேணும்.

கடோபநிஷத் இரண்டாமத்யாயம்

ஆருரம்வல்லி முடிந்தது.

கடோபநிஷத்து முற்றும்.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ப்ரஶ்நோபநிஷத் ப்ராரம்ப:.

ப்ரஶ்நோபநிஷத்பாஷ்யப்ராரம்ப:.

ஹரி: ஓம். ஸுகேஶா ச பாரத்வாஜ: ஶைப்யஶ்ச ஸத்யகாம: ஸௌர்யாயணீ ச கார்க்ய: கௌஸல்யஶ்சாஶ்வலாயநோ பார்கவோ வைதர்பி: கபந்தீ காத்யாயநஸ்தே ஹைதே ப்ரஹ்மபரா ப்ரஹ்மநிஷ்டா: பரம் ப்ரஹ்மாந்வேஷமாணா ஏஷ ஹ வை தத்ஸர்வம் வக்ஷ்யதீதி தே ஹ ஸமித்பாணயோ பகவந்தம் பிப்பலாதமுபஸந்நா:||

సుకేశా చ భారద్వాజః శైబ్యశ్చ సత్యకామః సౌర్యాయణీ చ గార్గ్యః కౌసల్యశ్చాశ్వలాయనో భార్గవో వైదర్భిః కబన్ధీ కాత్యాయనస్తే హైతే బ్రహ్మపరాః బ్రహ్మనిష్ఠాః పరం బ్రహ్మాన్వేషమాణా ఏష హ వై తత్సర్వం వక్ష్యతీతి తే హ సమిత్పాణయో భగవన్తం పిప్పలాదముపసన్నాః॥

(ப·ம்.) பாரத்வாஜ:-பரத்வாஜமகர்ஷியின் குமாரராகிய, ஸுகேஶா:-ஸுகேசாவென்கிற மகர்ஷியும், -ஶைப்ய:-சிபியின் குமாரராகிய, ஸத்யகாம:-ஸத்யகாமனென்கிற மகர்ஷியும், ஸௌர்யாயணீ-ஸூர்யாயணமகர்ஷியின் குமாரராகிய, கார்க்ய:-கார்க்யமகர்ஷியும். ஆஶ்வலாயந:-ஆச்வலாயனர்குமாரராகிய, கௌஸல்ய: - கௌஸல்யனென்கிற மகர்ஷியும், வைதர்பி:-விதர்ப்பகுமாரராகிய, பார்கவ:-பார்க்கவமகர்ஷியும், காத்யாயந: கத்யமஹர்ஷிகோத்ரத்திலவராகிய, கபந்தீ - கபந்தி என்கிற மகர்ஷியும், ஆகிய, தே ஹ-ப்ரஸித்தர்களான, ஏதே-இந்த மகர்ஷிகள், ப்ரஹ்மபரா:-வேதத்தையோதினவர்களாய், ப்ரஹ்மநிஷ்டா: - வேதார்த்தத்தை யறிந்தவர்களாய், பரம்-ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மத்தை, அந்வேஷமாணா:-அறிய விரும்பினவர்களாய், ஹவை-ப்ரஸித்தரான, ஏஷ:-இந்த மகர்ஷியானவர் தத்-ஸர்வம் அந்த ஸமஸ்தத்தையும்,-வக்ஷ்யதி இதி-சொல்லுவரென்று, தே, ஹ; ஸமித்பாணய:- ஸமித்துமுதலியவற்றைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, பகவந்தம் - பூஜ்யரான, பிப்பலாதம்-பிப்பலாதரென்கிற மகர்ஷியை, உபஸந்நா:-ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவேணுமென்று சரணமடைந்தார்கள்.

ஸம்-ஹா.—ப்ரம்மஜ்ஞாந ஸாதனமான உபதேசமானது, பிப்பலாதரைப்போன்றோரால் சொல்லப்பட்டு, இம்மகர்ஷிகள்போல்வரால் கேட்கத்தக்கது என்று இந்த விஷயத்தை ஸ்துதிசெய்துகொண்டு ப்ரச்நோத்தர ரூபமாய் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸுகேசாமுதலிய மகர்ஷிகளாறுவரும், பூஜ்யரான பிப்பலாதரிடத்தில், தாங்கள், அத்யயநம்செய்து அதனாலறியப்பட்ட வேதங்களிற் சொன்ன ப்ரம்மஸ்வரூபாதிகளில் தங்களுக்குண்டான ஸந்தேகங்கள் நீங்கும்படி அவைகளின் ஸ்வரூபங்களைக் கேட்கவேணுமென்று, உபஹாரங்களோடு சென்று, அவரை யடைந்தார்கள்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—வேதவேதாந்தங்களையோதி தபோநிஷ்டையுடையவர்களான மகர்ஷிகளறுவரும் மகாபூஜ்யரான பிப்பலாதரிடத்தில் எல்லா தத்வார்த்தங்களையும்கேழ்க்கவேணுமென்று, அவரிடம் சென்றார்கள்.

௨. 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹 𑌸 𑌋𑌷𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌥 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌹 𑌵𑍋 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌇𑌤𑌿॥

౨. తాన్హసఋషిరువాచభూయఏవతపసాబ్రహ్మచర్యేణశ్రద్ధయాసంవత్సరం ।
సంవత్స్యథయథాకామంప్రశ్నాన్పృచ్ఛథయదివిజ్ఞాస్యామఃసర్వంహవోవక్ష్యామఇతి

(ப-ம்.) 𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌏𑌵-மறுபடியும், 𑌤𑌪𑌸𑌾-தபஸ்ஸோடும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣-ப்ரம்மசர்யத்தோடும், 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾-ச்ரத்தையோடும், 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂-ஒரு வருஷகாலம், 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌥-இங்குவாஸம் பண்ணுங்கோள். (பிறகு,) 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌂-இஷ்டப்படி, 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍-𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤-கேளுங்கோள். 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃-𑌯𑌦𑌿-அறிந்தோமேயாகில், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌹-எல்லாவற்றையும், 𑌵𑌃-உங்களுக்கு. 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃-சொல்லுகிறோம். 𑌇𑌤𑌿-என்று, 𑌸𑌃 𑌋𑌷𑌿𑌃-அந்த பிப்பலாதனென்கிற மகர்ஷியானவர், 𑌤𑌾𑌨𑍍-அந்தமகர்ஷிகளைக்குறித்து, 𑌉𑌵𑌾𑌚-சொன்னார்.

𑌶𑌾𑌂-𑌭𑌾.—நீங்கள் முன் தபஸ்விகளாயிருந்தாலும், நமக்கு சுச்ரூஷைபண்ணிக்கொண்டு ஒருவருஷகாலமிருந்தீர்களாகில் நாமறிந்தபடி உங்களுக்கு ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யுபதேசிக்கிறோம் என்று அந்த மகர்ஷிகளைப்பார்த்து பிப்பலாதர் சொன்னார்,

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—இப்போது நீங்கள் ப்ரம்மவித்தையை யறியும்படி, நாம் சொல்லவேணுமாகில் ஒருவர்ஷகாலம், ச்ரத்தாபக்திகளோடுகூடி, ஸ்திரீசிந்தை முதலியவை நீக்குகையாகிற ப்ரம்மசர்யமுடையவர்களாய், நமக்கு சுச்ரூஷை பண்ணிக்கொண்டு நிச்சலராயிருங்கோள். நாமுமக்கு வஞ்சனையில்லாமல் ப்ரம்மவித்யையை யறிந்தாபடி சொல்லுகிறோம் என்று, அந்த மகர்ஷிகளைப்பார்த்து பிப்பலாதர் சொன்னாரென்று பொருள். இத்தாலிப்பன வருத்தப்பட ஸம்மதியில்லையாகில் உங்களிடம் போய்ச் சேரலாமென்று கருத்து காட்டப்பட்டது. இதனால் சிஷ்யன், ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞானத்தை பரீக்ஷியாமல், பக்தியோடு ஒருவருஷம் குருகுலவாஸம்செய்யவேணுமென்றும், ஆசாரியன், சிஷ்யனை சோதியாமல் உபதேசிக்கை தகாதென்றும், ஸூசிக்கப்படுகிறது.

௩. 𑌅𑌥 𑌕𑌬𑌨𑍍𑌧𑍀 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨 𑌉𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 ।
𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌕𑍁𑌤𑍋 𑌹 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥

3. అథకబంధీకాత్యాయనఉపేత్యపప్రచ్ఛభగవన్ కుతోహవాఇమాఃప్రజాఃప్రజాయన్తఇతి॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌥-ஒருவருஷம்போனபிறகு, 𑌕𑌬𑌨𑍍𑌧𑍀, 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃-கத்யர்குமாரரான கபந்தியானவர், 𑌉𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯-வந்து, 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍-ஓபூஜ்யரான ஸ்வாமியே, 𑌇𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃. இந்த ஜனங்கள், 𑌕𑍁𑌤𑍋 𑌹 𑌵𑌾 - யாரிடத்திலிருந்து, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇-உண்டாகின்றன. 𑌇𑌤𑌿-என்று, 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 கேட்டார்.

𑌶𑌾𑌂-𑌭𑌾.𑌰𑌾-𑌭𑌾.—இப்படி ஆசார்யனாகிய பிப்பலாதமகர்ஷி சொன்னபிறகு அப்படியே ஒருவருஷகாலம் மகாபக்தி, விச்வாஸம், ச்ரத்தை, ஆஸ்திக்யம், ப்ரம்ம

சர்யம் முதலியவற்றோடு ஆசாரியனுடைய மநஸ்ஸு ஸந்தோஷிக்கும்படி குருகுல வாஸம்பண்ணி, அதனாலவர் ப்ரஸந்நரான பிறகு அந்தமகர்ஷிகளிலொருவராகிய கபந்தியென்பவர் மற்ற மகர்ஷிகள் அநுமதிப்படியே, சாஸ்த்ர க்ரமமாய் ஆசார்யரான பிப்பலாதனையடைந்து, இந்த லோகத்திலுள்ள ஜநங்கள் எந்த வஸ்துவிலிருந்து பிறந்தனவென்று கேட்டார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த ப்ரச்நம், சதுர்முகப்ரம்மபரமென்று சங்கர பாஷ்யத்திலும், பரப்ரம்மபரமென்று, இராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் தாத்பர்யபேதமென்றறிக.

௪. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸 𑌤𑌪𑍋𑌽𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 𑌸 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑍇 । 𑌰𑌯𑌿𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍌 𑌮𑍇 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥

౪. తస్మైసహోవాచ ప్రజాకామోవై ప్రజాపతిః సతపోऽతప్యత సతపస్తప్త్వాసమిథునము త్పాదయతే । రయించప్రాణంచేత్యేతౌ మేబహుధాప్రజాః కరిష్యతఇతి॥

(ப-ம்.) 𑌸𑌃-அந்த, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃-ப்ரஜாபதியானவர், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌕𑌾𑌮𑌃-ப்ரஜைகளிலாசையுடையவராய், 𑌤𑌪𑌃-தபஸ்ஸை, 𑌅𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤-செய்தார். 𑌸𑌃-ப்ரஸித்தரான, 𑌸𑌃 - அவர், 𑌤𑌪𑌃-தபஸ்ஸை, 𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 - செய்து, 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌮𑍍 - இரண்டை, 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑍇 - உண்டுபண்ணினார். 𑌰𑌯𑌿𑌮𑍍 - இரயி என்றும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍍 - ப்ராணனென்றும், 𑌇𑌤𑌿-சொல்லப்படுகிற, 𑌏𑌤𑍌-இவ்விரண்டும், 𑌮𑍇-எனக்கு; 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾-அநேகவிதங்களான, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 - ப்ரஜைகளை, 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌃-ஸ்ருஷ்டிக்கப்போகின்றன; 𑌇𑌤𑌿-என்கிறவபிப்ராயங் கொண்டார். (இப்படி) 𑌸𑌃 - அந்தபிப்பலாத மகர்ஷியானவர், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈-அந்தகபந்திமகர்ஷியைப்பார்த்து, 𑌉𑌵𑌾𑌚-சொன்னார்.

ஶம்-பா.—நான், நான்முகனாயாவேனாகவென்று, நான்முகனாக விரும்பினவன் உபாஸநம் செய்யும்போது, நானே, நான்முகனென்று, உபாஸித்து, அப்படி முன் கல்பத்தில்,உபாஸனம் செய்ததினால் வந்த புண்யத்தால் இந்த கல்பத்தில் ஹிரண்ய கர்ப்பனென்கிற நான்முகனாகவாய்,ப்ரஜைகளை, ஸ்ருஷ்டிக்கவேணுமென்று நினைத்து முன்ஜந்மதிலதான வேதார்த்த விஜ்ஞாநத்தை ஆலோசித்து, அந்த வேதார்த்தத்தை ஸ்ம்ருதியில் கொண்டுவந்து, அந்த ப்ரகாரமாகவே; ஸ்ருஷ்டிக்கு வேண்டியதான, ரயி, ப்ராணன், என்கிற விரண்டையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். அதாவது, இவ்விரண்டும் நமக்குவேண்டிய ப்ரஜாஸ்ருஷ்டியைப் பலபடியாகச் செய்யுமென்று நினைத்து, ரயி, ப்ராணன், என்கிற, ஸூர்யன், சந்திரன், இவர்களை ஸ்ருஷ்டித்தானென்கை. இப்படி, பிப்பலாதர், கபந்திக்குச் சொன்னார்.

ரா-பா.—பரமாத்மாவானவர் ஸ்ருட்டிக்ரமத்தை வேதத்திதில்சொல்லியுருக்கிறபடி ஆலோசித்து, எல்லாஸ்ருஷ்டிக்கும் மூலமான, ரயி, ப்ரணன், என்கிறப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவைகளை ஸ்ருஷ்டித்தார். இங்கு ப்ரஜாபதி, என்பது பரமாத்மாவே, ஹிரண்யகர்பனென்கிற நான்முகனையன்று, இது காரணவாக்யமன்றோ.

௫. 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌰𑌯𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃॥ 𑌰𑌯𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌰𑌯𑌿𑌃 ॥

౫. ఆదిత్యో హవై ప్రాణో రయిరేవ చంద్రమాః । రయిర్వా
ఏతత్సర్వంయన్మూర్తంచామూర్తంచతస్మాన్మూర్తిరేవరయిః॥

(ப-ம்.) 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌹 𑌵𑍈-போக்தாவானவன், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ஜீவன், 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃-போக்யமானது, 𑌰𑌯𑌿𑌃 𑌏𑌵-ப்ரக்ருதியே - 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌅𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚-மூர்தாமூர்தரூபமாயிருக்கிற, 𑌏𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-காணப்படுகிற ஸமஸ்தமும், 𑌰𑌯𑌿𑌃 𑌵𑌾- போக்யமேயன்றோ. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - ஆகையால், 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌏𑌵 𑌰𑌯𑌿𑌃 - போக்யமான மூலப்ரக்ருதியே, ரயி என்று சொல்லப்படுகிறது.

𑌸𑌂-ஹா.—அத்தாவென்றும், அந்நமென்றும் சொல்லப்படுகிற ஆதித்யன், சந்த்ரமா:, என்கிற எல்லாமூர்த்தியும் ரயி என்னப்படுகிறது.

𑌰𑌾-ஹா.—ப்ருதிவி ஜலம் முதலிய பஞ்சபூதங்களும் மூர்த்தாமூர்த்த ரூபமான ரயியென்றும், ப்ராணன் ஆதித்யனென்றும் சொல்லப்படுகிறன.

௬. 𑌅𑌥𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌉𑌦𑌯𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇 । 𑌯𑌦𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍀𑌂 𑌯𑌦𑍁𑌦𑍀𑌚𑍀𑌂 𑌯𑌦𑌧𑍋 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇॥

౬. అథాదిత్య ఉదయన్యత్ప్రాచీందిశంప్రవిశతి తేనప్రాచ్యాన్ ప్రాణాన్ రశ్మిషుసన్నిధత్తే
యద్దక్షిణాంయత్ప్రతీచీం యదుదీచీంయదధోయదూర్ధ్వంయదంతరాదిశోయత్సర్వం
ప్రకాశయతితేనసర్వాన్ రశ్మిషుసన్నిధత్తే॥

(ப-ம) 𑌅𑌥-பின்பு, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃-ஆதித்யசப்தத்தின்பொருள் சொல்லப்படுகிறது 𑌯𑌤𑍍-எந்தகாரணத்தால், 𑌉𑌦𑌯𑌨𑍍-உதயஸமயத்திலேயே, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 - கிழக்குதிக்கை, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿-ப்ரவேசிக்கிறானோ; 𑌤𑍇𑌨-அந்தகாரணத்தால், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍-கிழக்கேயிருக்கிற, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍-ப்ராணங்களை, 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌷𑍁-கிரணங்களிலே, 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇-சேர்க்கிறான், 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌂, 𑌯𑌤𑍍-தெற்குதிக்கிலும், 𑌉𑌦𑍀𑌚𑍀𑌂 𑌯𑌤𑍍, வடக்கிலும், 𑌅𑌧𑌃 𑌯𑌤𑍍 - கீழ்பாகத்திலும், 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌤𑍍-மேல்பாகத்திலும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌯𑌤𑍍 - மத்யபாகங்களிலும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-எல்லாவற்றையும், 𑌯𑌤𑍍-எந்தகாரணத்தால், 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 - ப்ரகாசிக்கும்படி, செய்கிறானோ, 𑌤𑍇𑌨 - அந்தகாரணத்தால், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 - 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍 - எல்லாப்ராணங்களையும், 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌷𑍁-கிரணங்களில், 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇 - சேர்க்கின்றான்.

𑌸𑌂-ஹா.—ஸமஸ்த திக்குக்களிலுமுள்ள எல்லாவற்றைம் ப்ரகாசிக்கச்செய்வதினால் ப்ராணமானது ஸர்வதாரகமாயிருக்கிறது.

𑌰𑌾-ஹா—இந்த ஜீவாத்மா உதயமானபோதே, அதாவது, உறங்கி எழுந்தபோதே, எல்லாதிக்கிலுமுள்ள வஸ்துக்களும் ப்ரகாசிக்கும்படி தர்மபூதஜ்ஞானமாகிற கிர

ணங்களாலே, ப்ராணங்களென்கிற விந்த்ரியங்களை வ்யாபிக்கச்செய்கிறு ஞகையாலே, இவன் ப்ராண சப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறுன்.

எ. ஸவஷவெெஶ்வாநரோவிஶ்வரூபஃ
ப்ராணோக்நிருதயதே ததேதத்ருசாப்யுக்தம் ||

ஸஏஷ வைஶ்வாநரோவிஶ்வரூபஃ ||
ப்ராணோக்நிருதயதே ததேதத்ருசாப்யுக்தம்.

(ப-ம்.) ஸஃ - ஏஷஃ-ப்ராணஃ-அப்படிப்பட்ட விந்த ஜீவனானவன் வைஶ்வாநரஃ - ஸமஸ்தங்களையும் நியமிக்கிற, விஶ்வரூபஃ - எல்லாவற்றையும் சரீரமாகவுடைய, அக்நிஃ - மேலானகதியைக் கொடுப்பவனான பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாய், உதயதே - விளங்குகிறுன். தத் - ஏதத் அந்த யிது, ருசா - மந்திரத்தால், அப்யுக்தம் - சொல்லப்பட்டது.

ஸம-ஸா.—இந்த பரப்ரம்மம், ப்ரத்யக்ஷமாய் காணப்படுகிற தென்கிறது. எல்லா மநுஷ்யர்களுக்கு மாத்மாவாயிருப்பது பரப்ரம்மமே; எல்லாப்ரபஞ்சத்துக்கு மதிஷ்டாநமாயிருப்பதும் ப்ரம்மமே, இவ்விஷயம் இந்த மந்திரத்தால் சொல்லப்படுகிறது.

ரா-ஸா.—போக்தாக்களாயிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களெல்லாம், பரமாத்மாவை யாத்மாவாகவுடையவர்கள். பரமாத்மா எல்லாவற்றையும் சரீரமாகவுடையவனன்றோ: என்றிந்தவிஷய மிம்மந்திரத்தால் சொல்லப்படுகிறது வைச்வாநராதி கரணத்தில், பகவத்ராமாநுஜாசார்யரால், இந்த மந்திர மிப்படியே வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டது.

அ. விஶ்வரூபம் ஹரிணம் ஜாதவேதஸம் பராயணம் ஜ்யோதிரேகம் தபந்தம் | ஸஹஸ்ரரஶ்மிஃ ஶததா வர்தமாநஃ ப்ராணஃ ப்ரஜாநாமுதயத்யேஷ ஸூர்யஃ ||

விஶ்வரூபம்ஹரிணம்ஜாதவேதஸம்பராபணம்ஜ்யோதிரேகம்தபம்தம்||
ஸஹஸ்ரஶ்மிஶ்ஶததாவர்தமாநஃப்ராணஃப்ரஜாநாமுதயத்யேஷஸூர்யஃ

(ப-ம்.) விஶ்வரூபஃ - எல்லாவற்றையும் சரீரமாக வுடையவனும், ஜாதவேதஸம் - வேதங்களை யுண்டாக்கினவனும், பராயணம்-அடையத்தக்கஸ்தாநமானவனும், தபந்தம்-ப்ரகாசியாநிற்கிற, ஜ்யோதிஃ - தேஜஸ்ஸ்வரூபியானவனும், ஏகம் - அத்விதீயனுமான, ஹரிணம் - ஹரியென்கிற நாமமுடைய பரமாத்மாவை, வர்தமாநஃ - அநுவர்த்தித்திருக்கிறவனும், ஸஹஸ்ரரஶ்மிஃ- எல்லா விஷயங்களையுமறிகிற சக்தியுடையவனும், ப்ரஜாநாம் - பூதங்களுக்கு, ப்ராணம் - ப்ராண பூதமான, ஏஷஃ, ஸூர்யஃ - இந்தப்ரகாசனான ஜீவாத்மா, உதயதி - உதயத்தை யடைகிறுன்.

ஸம-ஸா.—எல்லாவுலகங்களிலு மொன்றுயிருக்கிற கிரணங்களையுடைய ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ராணுதாரமாயுள்ள எல்லோருக்கும் கண்போன்ற அத்விதீயமாகிய, எல்லாவற்றையும் செய்கின்ற ஆத்மஸ்வரூபமென்கிற ப்ரம்மத்தையறிந்த வித்வாங்கள் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறுர்கள். யாதொரு ப்ரம்மஸ்வரூபமே, ஸர்வவஸ்துவாயும் தோற்றுகிறதோ.

ஸ்ரீ-ஸா.—"ப்ரஜ்ஞா ச தஸ்மாத் ப்ரஸ்ருதா புராணீ," என்றபடி, எல்லா விஜ்ஞாநங்களுக்கும் காரணமான வேதங்களை வெளிப்படுத்தினவனாய், "ஸந்தாபயதி ஸ்வம் தேஹமாபாததலமஸ்தக:" "அஹம் வைஸ்வாநரோ பூத்வா ப்ராணிநாம் தேஹமாஸ்ரித:| ப்ராணாபாநஸமாயுக்த: பசாம்யந்நம் சதுர்விதம்" என்கிற ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளின்படியே, ஸகல தேஜஸ்ஸ்வரூபியாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறவனாய், இப்படி அநேககுணங்களுக் கிருப்பிடமாயிருக்கிற பரமாத்மாவாகிய ஹரியென்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனை யநுவர்த்தித்திருக்கிற (அதாவது அவனுக்கு சேஷமாயிருக்கிற) ஜீவாத்மாக்கள், எல்லாவற்றையு மறிந்துகொண்டு, அவனுடைய வருளால் விளங்குகிறார்கள்.

௯. ஸம்வத்ஸரோ வை ப்ரஜாபதிஸ்தஸ்யாயநே தக்ஷிணம் சோத்தரம் ச தத்யே ஹ வை ததிஷ்டாபூர்தே க்ருதமித்யுபாஸதே தே சாந்த்ரமஸமேவ லோகமபிஜயந்தே த ஏவ புநராவர்தந்தே தஸ்மாதேத ருஷய: ப்ரஜாகாமா தக்ஷிணம் ப்ரதிபத்யந்தே | ஏஷ ஹ வை ரயிர்ய: பித்ருயாண: ||

ஸம்வத்ஸரோவைப்ரஜாபதிஸ்தஸ்யாயநேதக்ஷிணம்சோத்தரம்சதத்யேஹவைததிஷ்டாபூர்த்தே. க்ருதமித்யுபாஸதேதேசாந்த்ரமஸமேவலோகமபிஜயந்தேதஏவபுநராவர்தந்தேதஸ்மாதேதருஷய:ப்ரஜாகாமாதக்ஷிணம்ப்ரதிபத்யந்தேஏஷஹவைரயிர்ய:பித்ருயாண: ||

(ப-ம்) ஸம்வத்ஸர:, வை, ஸம்வத்ஸரமானது ப்ரஜாபதி: - ப்ரம்மம். தஸ்ய - அந்த - ஸம்வத்ஸரரூபமான ப்ரம்மத்திற்கு, தக்ஷிணம், உத்தரம் ச - அயநே,—தக்ஷிணாயநம், உத்தராயணம், என்றிரண்டயநங்கள். தத் - ஆகையால், தத் - அந்த விஷயத்தில், யே, ஹ, வை - யாவர். இஷ்டாபூர்தே க்ருதம், இதி - யாகம் செய்கை, தடாகத்தை யுண்டுபண்ணுகை, பிறருக்கு தானம்பண்ணுகைமுதலிய கர்மங்களை, உபாஸதே - செய்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், சாந்த்ரமஸம் - லோகம், ஏவ, சந்திரலோகத்தையே, அபிஜயந்தே - அடைகிறார்கள், ஆகையால், புந:, ஆவர்தந்தே, ஏவ - மறுபடியும் ஜந்மத்தை யடைகிறார்கள், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஏதே ருஷய: - இப்படி அநித்ய பலங்களை அறிகிற மந்தமதிகள், ப்ரஜாகாமா: - ஸ்வர்க்கம் முதலிய க்ஷுத்ரபலங்களை விரும்பினவர்களாய், தக்ஷிணம் - தக்ஷிணாயநமார்க்கத்தை ப்ரதிபத்யந்தே - அடைகிறார்கள். ஏஷ:, ஹ, வை, இப்படிப்பட்ட, பித்ருயாண: - பித்ருயாணமென்கிற மார்க்கமானது, ய: - ரயி: - ப்ரஸித்தமான போகமார்க்கம்.

பா ஸா.—ஸம்வத்ஸரமானது ப்ரஜாபதியினலாகிய தாகலின், ஸம்வத்ஸரத்தை ப்ரஜாபதியென்கிறது. சந்திரன், ஆதித்யன், இவர்களாலேற்படுகிற திதி, அஹோ

ராத்ரம், இவைகளின் கூட்டமே யன்றோ ஸம்வத்ஸரம். ஆதலால், அவைகளில் வேறாகாத ஸம்வத்ஸரம் ரயி, ப்ராணன்களென்கிற மிதுநஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அஃதெப்படியென்றால், அந்த ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதிக்கு, தக்ஷிணம், உத்தரம், என்றிரண்டுவழிகள். ஆறுமாஸங்கள் கொண்டது. ஒரு அயநமெனப்படுகிறது. இவ்விரண்டுவழிகளாலும், ஆதித்யன், (சூர்யன்) கேவலம் கர்மத்தையேபற்றி யிருக்குமவர்களுக்கும், ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டையும்பற்றி யிருக்கின்றவர்களுக்கும், லோகங்களைக்காட்டிக்கொண்டு செல்லுகிறான். ப்ராம்மணாகள் முதலிய கர்மாதிகாரிகள் அந்தப்படி, இஷ்டம், பூர்தம், என்கிற அநித்யகர்மங்களைச்செய்து நித்யபலத்தையடையாது, அந்தப்ரஜாபதியினம்சமாகிய மிதுநததிலொன்றான, ரயி, என்கிற போகலோகமாகிய சந்திரலோகத்தை யடைகிறவர்களாய், அந்த சந்திரலோக மநித்யமாய் இவனது கர்மத்தின் முடிவிலழிகிறதாகையால், அதில் நின்றும்மீண்டு அவர்கள் செய்த புண்யபாவங்களுக்குத் தக்கபடி ஸ்வர்க்கம், நரகம், இவைகளிலொன்றையடைகிறார்கள். அல்லது, இந்த லோகத்திலாவது ஜந்மத்தையடைகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள், கீழ்ச்சொல்லிய இரண்டுவழிகளுக்குள் ஒன்றாகிய தக்ஷிணாயநம் என்கிற வழியையடைகிறார்கள். அதாவது - தக்ஷிணாயநமென்கிற வழியால் சந்திரனையடைகிறார்கள். இந்த வழியானது பித்ருயாணமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வழியே, ரயி என்கிற போகமார்க்கமென்று சொல்லத்தக்கது. அவாவது அந்த ஸம்பந்தமுடைய சந்திரனே. ரயி, என்று சொல்லப்படுகிறான்.

ரா-ஸா.—கீழ், ஸூக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவர்களைசரீரமாகவுடைய பரமாத்மாவாகிய ப்ரஜாபதிக்கு, ரயி, ப்ராணன், என்னப்படுகிற ப்ரக்ருதி, ஜீவன், ஆகிய போகவஸ்து, போகத்தை யநுபவிக்கிற வஸ்து, என்கிற வகையாலே, விபாகத்தைச் சொல்லி, அகண்ட காலஸ்வரூபியான அந்த ப்ரஜாபதி என்கிற பரமாத்மாவுக்கு, கண்ட காலவிபாகத்தைச் சொல்லததொடங்கி, நேற்றிப் தங்குகைக்காகவும், உபாஸநம் செய்வதற்காகவும், ஸம்வத்ஸரமென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரஜாபதிக்கு, தக்ஷிணாயநம், உத்தராயணம், என்கிற, ரயி, ப்ராணன், என்று விபாகத்தையும், அப்படியே, மாஸமென்று சொல்லப்படுகிற ப்ராஜாபதிக்கு, சுக்லபக்ஷம், க்ருஷ்ணபக்ஷம். என்கிற, ரயி, ப்ராண, விபாகத்தையும், அஹோராத்ரமென்கிற ப்ரஜாபதிக்கு இராப்பகலென்கிற ரயி, ப்ராண, விபாகத்தையும், அந்த ப்ரஸங்கததால், ரயி என்கிற பதத்தின் பொருளாகிய, தக்ஷிணாயநம், க்ருஷ்ணபக்ஷம், இரவு, இவைகளைக்காட்டிலும், ப்ராண, என்கிற பதத்தின் பொருளான, உத்தராயண, சுக்லபக்ஷம்; பகல் இவைகளுக்குண்டான மேன்மையையும் சொல்லத்தொடங்குகிறது. ஸம்வத்ஸரமென்கிற காலஸ்வரூபியான ப்ரஜாபதிக்கு, தக்ஷிணாயநம் உத்தராயணம் என்கிற இரண்டயநங்கள், ஸூர்யன் நடப்பதற்கு ஆதாரமாயிருக்கிற இரண்டுரூபங்களாயிருக்கின்றன. அவைகளிலொன்றாகிய தக்ஷிணாயநத்தை, இஷ்டம். பூர்தம், க்ருதம், என்கிற வினைகளை அதாவது - யாதம், தாநம், வாவிகள், முதலியவற்றைச் செய்கிற ஸ்வர்க்காதி பல காமிகள், அடைகிறார்கள். அவர்களே, புநராவ்ருத்தியையடைகிறார்கள், ஆத்மாவை யுபாஸித்து, உத்தராயணத்தை யடைந்தவர்கள், புநராவ்ருத்தியடைகிறார்களில்லை. காம்யகர்மங்களைச்செய்து தூமாதிமார்க்கத்தாலே ஸ்வர்க்காதிலோகங்களை யடைந்தவர்கள் புநராவ்ருத்தியடைகிறார்கள். அவைகளை விரும்பாது, நித்யமான மோக்ஷத்தை விரும்பி ஆத்மாவை யுபாஸித்து, அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்தை யடைந்தவர்கள், புநராவ்ருத்தியில்லாமல் நித்யாநந்தத்தை யடைகிறார்களென்கை. அந்தபுநராவ்ருத்தியுண்டான தக்ஷிணாயநமார்க்கமானது, பித்ருயாண

மென்று சொல்லப்படுகிறது. அநித்யவிஷயாநுபவமென்கை.

பதார்த்தவாக்யார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு, ஜாக்ரூகர்களாயிருந்து பேதங்களையுணர்ந்துகொள்க. சிலப்ரச்நோத்தரங்கள் இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், விஸ்தாரமாய்ச்சொல்லப்பட்டதாகிலு மிங்கு சுருக்கச்சொல்லப்பட்டது.

௧௦. 𑌅𑌥𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌿𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑍇𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃॥ 𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃॥

அதோத்தரேண தபஸா ப்ரஹ்மசர்யேண ச்ரத்தயா வித்யயாத்மாநமந்விஷ்யாதித்யமபிஜயந்தே ஏதத்வை ப்ராணாநாமாயதநமேததம்ருதமபயமேதத்பராயணமேதஸ்மாந்ந புநராவர்தந்த இத்யேஷ நிரோதஃ | ததேஷ ச்லோகஃ

(ப்-ம்.) 𑌤𑌪𑌸𑌾-தவத்தாலும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣-ப்ரம்மசர்யத்தாலும், 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾-ச்ரத்தையினாலும், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 - உபாஸநத்தாலும், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - பரமாத்மாவை, 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯-அறிந்து, 𑌅𑌥- -ன், 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂-சூர்யனை, 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 - உத்தராயணமார்க்கத்தால், 𑌅𑌭𑌿𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - அடைகிறார்கள், 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌵𑍈-இந்த பரமாத்மஸ்வரூபமே; 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂-ஜீவாத்மாக்களுக்கு, 𑌆𑌯𑌤𑌨𑌂 - ஸ்தாநமானது. 𑌏𑌤𑌤𑍍 - இந்தபரமாத்மஸ்வரூபமானது, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂-மோக்ஷஸ்வரூபம், 𑌅𑌭𑌯𑌂-பயமில்லாதஸ்தாநம், 𑌏𑌤𑌤𑍍-இந்தபரமாத்மஸ்வரூபமானது, 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂-முக்கியபலம், 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்திலிருந்து, 𑌪𑍁𑌨𑌃, 𑌨. 𑌆𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 - புநராவ்ருத்தியடைகிறதில்லை. 𑌇𑌤𑌿-இந்த விஷயத்தில், 𑌏𑌷𑌃-இந்த பரமாத்மா, 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃-காரணமாயிருக்கிறான். 𑌤𑌤𑍍-அந்தபரமாத்மஸ்வரூபத்தில். 𑌏𑌷𑌃𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃-இந்தச்லோகம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

𑌭𑌾-𑌸𑌾—உத்தராயணமார்க்கத்தால், ஆதித்யனை யடைகிறார்கள். அதாவது தபஸ்ஸு முதலியவற்றா லாத்மாவும், ப்ரம்மமும், ஒன்றே என்கிற ஜ்ஞாநத்தையடைந்து சராசரங்களுக்கு ப்ராணனுயிருக்கிற ஸூர்யனே நானென் றநுஸந்தித்து, ஸூர்யனையடைகிறார்கள் என்றவாறு. ஸர்வப்ராணிகளுக்கு மாதாரபூதமாய், அழிவில்லாததாய், பயமற்றதாய், ப்ரத்யக்ரூபபராயணமாயிருக்கிற ஸ்தாநமாகியாவிதையடைந்தவர்கள், மறுபடியும் ஜந்மத்தையடைகிறதில்லை ஆதித்ய ப்ராப்தியில்லாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் நீங்காது. இந்த விஷயத்தில் ச்லோகமிருக்கிறது.

𑌰𑌾𑌹.—கீழ்ச்சொல்லிய விஷயத்தைக்காட்டில் வேறான வம்சத்தைத் தொடங்குகையால், அத, என்று சொல்லப்படுகிறது. யாவர், இந்த அநித்யங்களாகிய ஸுகங்களையடைந்து பயனென்னவென்று, விரக்தர்களாயிருக்கிறார்களோ; அப்படிப்பட்ட மகர்ஷிகள், சரீரத்தைவாட்டித்தவம் செய்வதினாலும், விஷயாநுபவமென்கிற

ஸ்த்ரீஸம்போகம் முதலியவற்றை நீக்குகையாகிற ப்ரம்மசர்யத்தாலும், சாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன வர்த்தங்களில் நம்பிக்கையாகிற ஸ்ரத்தையாலும், இவைகளை யங்கமாயுடைய ப்ரத்யகாத்ம விஷயமான த்யாநமென்கிற உபாஸநாசப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிற வித்யையாலும், பரமாத்மாவை யுபாஸித்து, அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தால், அதாவது, ஸூர்யனிடத்திலிருந்து சந்திரனையும், சந்திரனிடத்திலிருந்து, வித்யுத்தென்கிற தேவதையையும், முக்தபுருஷன் சென்றுகிட்டி, அமாநவனென்கிற புருஷனாலே பரப்ரம்மத்தின் ஸாமீப்யத்தை யடைகிறானென்று சொல்லியபடி, பரப்ரம்மத்தையடைவதற்கு வழியாகிய ஸூர்யனை யடைந்து பரமபதத்தை யடைந்து மாகாநந்தத்தோடு வர்த்திக்கிறார்கள். அந்த பரமபதமே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ப்ராப்யமாயிருக்கிற பயமில்லாத நித்யமான திவ்யஸ்தாநம், இதை யடைந்தவர்கள் புநராவ்ருத்தியடைகிறார்களில்லை. ஸம்ஸாரத்தை யடைவதில்லை இப்படி முக்தன், ஸம்ஸாரத்தை யமையாமலிருக்கும்படி பரமாத்மா ஸங்கல்பிக்கிறானாகையாலே, இது கூடும், "மாமுபேத்யது கௌந்தேயபுநர்ஜந்ம நவித்யதே" என்று பகவானால் சொல்லப்பட்டதன்றோ: வ்யாஸாசார்யரென்கிற ஸ்ருதப்ரகாசிகா சார்யருமிப்படியே, இந்த மந்திரத்திற்கு ஸாவவ்யாக்யாநாதிகரணத்தில் வ்யாக்யாநம்செய்தார். இந்த விஷயத்திலொரு ஸ்லோகம் மேலே சொல்லப்படுகிறது.

கக. பஞ்சபாதம் பிதரம் த்வாதசாக்ருதிம் திவ ஆஹு: பரே அர்தே புரீஷிணம் । அதேமே அந்ய உபரே விசக்ஷணம் ஸப்தசக்ரே ஷடர ஆஹுரர்பிதமிதி ॥

கக. பஞ்சபாதம் பிதரம்த்வாதசாக்ருதிம்திவஆஹு:பரேஅர்தே புரீஷிணம் | அதேமேஅந்யஉபரேவிசக்ஷணம்ஸப்தசக்ரேஷடர ஆஹுரர்பிதமிதி ||

(ப-ம்.) பஞ்சபாதம்-ஐந்துபாதங்களையுடைத்தாயும், பிதரம்-பிதாவாயும், த்வாதசாக்ருதிம் - பன்னிரண்டவயவங்களையுடைத்தாயும், புரீஷிணம்- புரீஷமென்கிற ஜலம், அல்லது ஆவரணஸ்தாநம், இத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியை, திவ: - ஆகாசலோகத்தினுடைய, பரே,அர்தே- இரண்டாம்பாகத்தில், ஆஹு:-சொல்லுகிறாகள், அதமே-உமே, வேறுபட்ட ச்ரேஷ்டர்களான காலதத்வத்தை யறிந்தவர்கள், ஸப்தசக்ரே - ஏழுசக்கரங்களையுடைத்தாயும் ஷடரே - ஆறரங்களையுடைத்தாயுமிருக்கிற ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியினிடத்தில், விசக்ஷணம்-நன்றாய், அர்பிதம்-எல்லாம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதி-என்று, ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள்.

ஸம-ஸா.—ஸம்வத்ஸரத்திற்கு, ஹேமந்தருதுவையும், சிசிரருதுவையும் ஒன்றாக்கிக்கொண்டதனாலைந்தாயிருக்கிற ருதுக்களையைந்து பாதங்களாகவும், பன்னிரண்மொஸங்களையும், பன்னிரண்ட வயவங்களாகவும், கல்பித்து, இப்படிப்பட்ட ஸம்வத்ஸரத்தை யுலகத்திற்கெல்லாங் காரணமாகவும், அந்த ரிக்ஷலோகத்தினுடைய மூன்றாம்பாகத்திலிருப்பதாயும், சிலர்சொல்லுகிறார்கள். ஜலத்திற்குக்காரணமென்றும்சொல்லுகிறார்கள். "ஏழுசக்கிரங்களையும், ஆறரங்களையுமுடைய அந்தஸம்வத்ஸரத்தில், ஜகத்து நின்றிருப்பதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது - ஸூர்யனுக்கும், ஸம்வத்

ஸரத்திற்கும், அவச்சேத்யாவச்சேதகபாவத்தாலாகிய ஐக்யத்தைப்பற்றி, ஸூர்யனுக்குண்டாகிய ஏழுகுதிரைகளையும், ஸம்வத்ஸரத்திற்குண்டான ஆறுருதுக்களையும் ஸம்வத்திற்கே சேர்த்து, சக்கிரங்களாகவும், அரங்களாகவும் ரூபித்துச்சொல்லப்பட்டதென்கை.

ரா-ஹா—வத்ஸரம், ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இடாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், என்கிற ஐந்துபாதங்களையுடைத்தாய், எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாய், பன்னிரண்டுமாஸங்களை யாகாரமாகவுடைத்தாய், புரீஷமென்கிற ஸுவர்ணபூமிக்கு ஸமீபமான ப்ரம்மாண்டகோசகாவரணத்தை ஸ்தாநமாகவுடைத்தா யிருக்கிறதென்று சிலரும், ஏழுக்ரஹங்களாகிற சக்கிரத்தையுடைத்தாய், எல்லாவற்றிக்கு மாதாரமாயிருக்கிறதென்று காலதத்வத்தையறிந்த ச்ரேஷ்டர்களும், ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியைச்சொல்லுகிறார்கள். இப்படி, ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதி ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது.

கஉ. மாஸோ வை ப்ரஜாபதி: தஸ்ய க்ருஷ்ணபக்ஷ ஏவ ரயி: ஶுக்ல: ப்ராணஸ்தஸ்மாதேத ருஷய: ஶுக்ல இஷ்டம் குர்வந்தீதர இதரஸ்மிந் ॥

(ப - ம்.) மாஸ:ஏவ-மாஸமானது, ப்ரஜாபதி: - ப்ரஜாபதிஸ்வரூபமானது. தஸ்ய - அந்த மாஸரூபியான ப்ரஜாதிக்கு, க்ருஷ்ணபக்ஷ:ஏவ - க்ருஷ்ணபக்ஷமானது, ரயி: - ரயி, என்னபடுகிறது. ஶுக்ல: - சுக்லபக்ஷமானது, ப்ராண:-ப்ராணனென்று சொல்லப்படுகிறது. தஸ்மாத்-ஆகையால், ஏதே-ருஷய:-இந்திரியங்களுக்கெட்டாத விஷயங்களையறிகிற சக்தியையுடைய விந்த மகர்ஷிகள், ஶுக்லே-சுக்லபக்ஷத்தில், இஷ்டம்-யாகம்முதலிய நல்ல கர்மங்களை, குர்வந்தி-செய்கிறார்கள், இதரே - அறிவில்லாத மற்றவர்கள், இதரஸ்மிந்-சுக்லபக்ஷத்தைக்காட்டில் வேறானக்ருஷ்ணபக்ஷத்தில், குர்வந்தி-கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள்.

ஶ்ரு-ஹா.—எல்லாவற்றிற்கு மிருப்பிடமாகிய ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியை மாஸரூபப்ரஜாபதியாகச் சொல்லுகிறது கீழ்ச்சொல்லிய லக்ஷணத்தோடு கூடின விந்த மாஸப்ரஜாபதியினுடைய பாகங்களாகிய விரண்டுபக்ஷங்களில் க்ருஷ்ணபக்ஷம் ரயி என்கிற சந்திரோபலக்ஷிதமான போகலோகமார்க்கம். சுக்லபக்ஷமானது, ப்ராணனென்கிற ஸூர்யோபலக்ஷிதமான மோக்ஷமார்க்கம். ஆகையால், ப்ராணஸ்வரூபமாகவே ஸகலத்தையுமறிந்த மகர்ஷிகள் க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில், கர்மங்களைச்செய்தாலும், ப்ராணஸ்வரூபமான சுக்லபக்ஷத்திலேயே செய்தவர்களாகிறார்கள். ப்ராணஸ்வரூபமாகாத வஸ்துவாயொன்று மவர்களுக்குத் தோற்றாதன்றோ; அஜ்ஞாநிகளாகிய மற்றோர், சுக்லபக்ஷத்தில் கர்மங்களைச்செய்தாலும், க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் செய்தவர்களாகிறார்கள். இவர்கள் ப்ராணஸ்வரூபத்தை யறியார்களானதால் சுக்லபக்ஷமும் ப்ராணஸ்வரூபமாய் தோற்றாதன்றோ; இதனால், சுக்லபக்ஷம் ப்ராணஸ்வரூபமென்றறிந்தவர்கள் ஸ்துதிக்கப்படுகிறார்கள்.

ரா-ஹா.—உபாஸநத்திற்காக, ஸம்வத்ஸரம், ரயி, ப்ராணன், என்று பிரிக்கப்பட்டதுபோல், மாஸமும், ரயி, ப்ராணன், என்று பிரித்துச்சொல்லப்படுகிறது. மாஸஸ்வரூபியான ப்ரஜாபதியினுடைய க்ருஷ்ணபக்ஷ பாகமானது, ரயி ரூபமாகையாலே தாழ்ந்தது, சுக்லபக்ஷபாகமானது, ப்ராணரூபமாகையாலே சிறந்தது. ஆகையாலறி

வுடையோர் சுக்லபக்ஷங்களிலே: நல்ல கர்மங்களைச்செய்கிறார்கள். அறிவிலரோ க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் கர்மங்களைச்செய்கிறார்கள்.

க௩. 𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌰𑌯𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥

அஹோராத்ரோவைப்ரஜாபதிஸ்தஸ்யாஹரேவ ப்ராணோராத்ரிரேவரயிஃப்ராணம்வாஏதேப்ரஸ்கந்தி | யெதிவாரத்யாஸம்யுஜ்யந்தேப்ரஹ்மசர்யமேவதத்யத்ராத்ரௌஐத்யாஸம்யுஜ்யந்தே.

(ப்-ம்.) 𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌵𑍈 - அஹோராத்ரமானது, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 - ப்ரஜாபதிஸ்வரூபமானது, 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்த வஹோராத்ரரூபப்ரஜாபதிக்கு, 𑌅𑌹𑌃 𑌏𑌵 - பகலானது, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணனென்று சொல்லப்படுகிறது, 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌏𑌵, இரவானது, 𑌰𑌯𑌿𑌃 - ரயி, என்று சொல்லப்படுகிறது, 𑌯𑍇 - யாவர் 𑌦𑌿𑌵𑌾 - பகலில், 𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾 - ஸுரதத்தைச்செய்வதற்கு, 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - ஸ்திரீஸங்கம் பண்ணுகிறார்களோ; 𑌏𑌤𑍇 - இவர்கள், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌾 - ப்ராணஸ்வரூபத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 - அழிக்கிறார்கள். 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌, 𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾, 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌤𑍍-𑌤𑌤𑍍-இராக்காலத்தில் ரதிசெய்வதற்கு ஸ்வபத்நியோடுசேருதலானது 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 𑌏𑌵 - ஸ்த்ரீஸங்கத்தை யெக்காலத்திலுமொழித்து விரக்தியோடிருக்கையாகிற ப்ரம்மசர்யமேயாகும்.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள்.

பகற்காலத்தில் ஸ்த்ரீஸங்கம் செய்வது தகாதென்றும், இராக்காலத்தில், தன் பத்நியோடு ஸம்போகிப்பது குற்றமல்லவென்றும் சொல்லப்பட்டது மற்றெல்லாம் முன்போலவே கண்டுகொள்வது.

க௪. 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌰𑍇𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥

அந்நம்வைப்ரஜாபதிஃததோஹவைதத்ரேதஸ்தஸ்
மாதிமாஃப்ரஜாஃப்ரஜாயந்தஇதி ||

(ப்-ம்.) 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑍈 - அந்நமானது, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 - ப்ரஜாபதிஸ்வரூபமானது, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த, 𑌰𑍇𑌤𑌃 - ரேதஸ்ஸானது, 𑌤𑌤𑌃 𑌹 𑌵𑍈 - அந்த அந்நத்தினாலுண்டாகிறதன்றோ, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - அந்தரேதஸ்ஸிலிருந்து, 𑌇𑌮𑌾𑌃 - 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 - இந்த ஜனங்கள், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்டாகிறார்கள். 𑌇𑌤𑌿 - என்று சொல்லப்பட்டது.

ஸம்-ஸா.—இந்த ப்ரஜைகளெவ்விடத்தி லிருந்துண்டாகிறார்களென்று செய்த ப்ரச்நத்திற்கு, நேராயுத்தரம் சொல்லப்படுகிறது. கிரமத்தில் அந்நரூபத்தையடை

ந்த ப்ரஜாபதி, ரேதோரூமாகி யவ்வழியாலே ப்ரஜைகளை யுண்டுபண்ணுகையால் எல்லாம், ப்ரஜாபதி ஸ்வரூபமாகிய சந்திரன், சூர்யன், மிதுநம், முதலிய பரம்பரையாலே வந்த சுக்லசோணிதங்களுடைய சேர்க்கையால் ஸகலப்ரஜைகளு முண்டாகிறார்கள்.

பாஷ்ய.—கீழ்ச்சொல்லிய எல்லா விஷயங்களாலும், ப்ரக்ருதி, ஜீவன், காலம், இவைகளை சரீரமாகவுடைய ப்ரம்மத்திலிருந்து ஸகல ப்ரஜைகளுமுண்டாகிறார்களென்றுகோற்றுகிறது. இஃதெப்படிகூடும், ப்ரத்தியக்ஷத்தில் ஸ்திரீபுருஷ ஸம்யோகத்தாலாகிய சுக்லசோணிதங்களால் ஸகல ப்ரஜைகளுக்கு முத்பத்தி காணப்படுகிறதன்றோ; என்கிற விந்த ஸந்தேகம் நீங்கும்படி சொல்லுகிறது. அந்நம், ரேதஸ்ஸு முதலிய ஸர்வமு மந்த ப்ரஜாபதி என்கிற பரமாத்மாவின் சரீரமாகையால்; ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமாகிய அந்நாதிகளால் ப்ரஜோத்பத்தியாலும், ப்ரக்ருதி ஜீவர்களை சரீரமாகவுடைய பரமாத்மா எல்லாவற்றுக்கு முபாதாந காரணமென்பதில் ப்ரத்தியக்ஷவிரோதம் கிஞ்சித்து மில்லை என்பது ஸ்பஷ்டமன்றோ.

கடு. கூ. தஸ்மாத் யே ஹ வை தத் ப்ரஜாபதி வ்ரதம் சரந்தி தே மிதுநமுத்பாதயந்தே । தேஷாமேவைஷ ப்ரஹ்மலோகோ யேஷாம் தபோ ப்ரஹ்மசர்யம் யேஷு ஸத்யம் ப்ரதிஷ்டிதம் ॥ தேஷாமஸௌ விரஜோ ப்ரஹ்மலோகோ ந யேஷு ஜிஹ்மமந்ருதம் ந மாயா சேதி ॥

(ப்-ம்.) தஸ்-ஆகையால், யே-எவர்கள், ப்ரஜாபதி-வ்ரதம்-அந்த பக்ஷணத்தை, சரந்தி-பண்ணுகிறார்களோ, தே-அவர்கள், மிதுநம் - ஸ்திரீபுமான்களை, உத்பாதயந்தே-உண்டுபண்ணுகிறார்கள். தேஷாம்-ஏவ- அவர்களுக்கே, ஏஷ-ப்ரஹ்மலோக- ஸ்தூலமாயிருக்கிற விந்தப்ரம்மலோகவாமுண்டகிறது, யேஷாம் - எவர்களுக்கு, தப - தபஸ்ஸும், ப்ரஹ்மசர்யம்-ப்ரம்மசர்யமுமோ, யேஷு-எவர்களிடத்தில், ஸத்யம் ஸத்தியமானது, ப்ரதிஷ்டிதம்-நிலைபெற்றிருக்கிறதோ, யேஷு-எவர்களிடத்தில், ஜிஹ்மம்-குடிலமானது, ந-இல்லையோ, அந்ருதம்-பொய்யானது, ந - இல்லையோ, மாயா-மாயையும், ந-இல்லையோ, தேஷாம்-அவர்களுக்கு, அஸௌ விரஜ,ப்ரஹ்மலோக-நிர்தோஷமான ப்ரம்மஸ்வரூபமானதுஸித்திக்கிறது

பாஷ்ய.—இந்த விஷயத்தில், எந்த க்ருகஸ்தர்கள், ருதுகாலத்தில் ஸ்வபார்யையோடு ஸம்போகிக்கையாகிற ப்ரஜாபதி வ்ரதத்தைச்செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கிந்தலோகத்திலேயே சைதாநரூபமான பலமுண்டாகிறது. தாநம், இஷ்டா பூர்தம் முதலிய கர்மங்களையும், தபஸ்ஸு, ஸ்நாதகவ்ரதம் முதலிய வ்ரதங்களையும், செய்கிறவர்களுக்கு, சந்திரஸம்பந்தமுடைய வித்த புத்தருயாணத்தாலடையத்தக்க ப்ரம்மலோகமாகிய அத்தருஷ்டபலமுமுண்டாகிறது; அதாவது - ருதுகாலமல்லாத ஸமயங்களில் ஸம்போகம் செய்யாமையாகிற ப்ரம்மசர்யம், பொய்யை நீக்கி மெய்யையே சொல்லுகை முதலான தர்மங்கள், யவர்எளிடத்தில், தங்கியிருக்கின்றனவோ; அவர்களுக்கு இந்த லோக ஸுகத்தோடு லோகாந்தரமாகிய ஸ்வர்க்காதிஸுகமும்,த்

திக்கிறது என்கை. கிரஹஸ்தர்களுக்குப், பலவகைப்பட்ட கார்யங்களின் பலத்தைப் பற்றி கபடமும், க்ரீடை முதலிய காரணங்களால் பொய்யும், வெளியிலொருபடியு முள்ளொருபடியுமாய் வர்த்திக்கையாகிற மாயையும் தப்பாதாகலின், க்ருகஸ்தர்களைக் காட்டில் வேறான கீழ்ச்சொல்லிய குற்றமொன்றுமில்லாத குடீசரஸந்யாஸிகளுக்கு நிர்தோஷமான ப்ரம்மலோக ப்ராப்தியுண்டாகிறது. என்று ஜ்ஞாநகர்மிகள் கதி சொல்லப்பட்டது.

ரா௱ஹா.—இத்தால் முமுக்ஷுக்கள் நிந்திக்கப்பட்டு, முமுக்ஷுக்கள் ஸ்துதிக்கப் படுகிறார்கள். எவர்கள் ப்ரஜாபதி ரவ்தாசரணம் பண்ணுகிறார்களோ, அதாவது "அந் நம்வை ப்ரஜாபதி:" என்று ப்ரஜாபதி சப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட அந்நத்தை பக்ஷிக்கிறார்களோ, என்கை. அப்படி கேவல பக்ஷணபரர்களாய் வைராக்கிய மில்லாதவர்கள், புத்ரன், பசு, முதலான ஸம்ஸாரத்தை யடைந்து துக்கப்படுகிறார்கள். இந்த காமிகளுக்குண்டாகிய தோஷங்களை நீக்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தில் விருப்பமுடையவர்கள், நிர்தோஷமான ப்ரம்மலோகத்தை யடைகிறார்கள். இப்படி, ஸர்வவ்யாக்யாநா திகரணத்தில், வ்யாஸாசார்யரால், ச்ருதப்ரகாசிகையில் வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பட்டது. 'இதி' என்றதினால் ப்ரச்நப்திவசநம் ஸமாப்தமாயிற்றென்னப்பட்டது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், மூன்றந்வயங்களாகப்பிரித்து வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், இரண்டந்வயமாக்கி விவரிக்கப்பட்டதென்றறிக. ஆகவித்தால் வைராக்கியமுடையவனுக்கு ப்ரம்மஸ்வரூபாவாப்தி க்ரமத்தில் ஸித்திக்குமென்று சொல்லப்பட்டது.

ப்ரச்நோபநிஷத்தில், முதல்ப்ரச்நம் முற்றிற்று.

பரப்ரம்மணே நம:

प्रश्नोपनिषत्.

द्वितीयप्रश्नः.

हरिः ॐ ॥

अथ हैनं भार्गवो वैदर्भिः पप्रच्छ । भगवन्कत्येव देवाः प्रजां विधारयन्ते कतर एतत्प्रकाशयन्ते कः पुनरेषां † वरिष्ठ इति॥

க. அதஹைநம் பார்க்வோவைதர்பி: பப்ரச்ச | ப்கவந்கத்யேவதேவா: ப்ரஜாம்விதாரயந்தேகதர ஏதத்ப்ர காசயந்தேக: புநரேஷாம்வரிஷ்டஇதி.

(ப் - ம்.) अथ-கயந்திமார்ஷி ப்ரச்நம்செய்தபிறகு, ह, एनं - இந்த பிப்பலாதமகர்ஷியை, भार्गवः-ப்ருகுகோத்திரத்தில்பிறந்த, वैदर्भिः-

† "வரிஷ்டஇதி" என்றொருபாடம் கருண்கிறது· பாடநிர்ணயம் ஸம்ப்ரதாயசுத்தியாலாகவேணும்.

விதர்ப்பகுமாரரானவர், ஊமவநு-பூஜ்யரே, கூதி; வஊவ- தெவாః - எத்தனைதே வர்கள், ஹஜாஃ-ப்ரஜைகளை, வியாரயஞெ - தரிக்கிறார்கள். கூதரெ - எவர் கள், வஊதக-இதை, ஹகாஶயஞெ-ப்ரகாசிக்கச்செய்கிறார்கள். வஊஷாஃ - இவர்களுக்குள், கஃவ-நஃ, யவன், வரிஷ்ஃ - ச்ரேஷ்டன், ஊதி - என்று, வஹூ-வினவினார்.

ஶ0-ஹா.—கீழ், ப்ராணனை, அத்தாவென்றும், ப்ரஜாபதி என்றும் சொல்லிற்று. இங்கு, இந்த சரீரத்திலே அத்தைக்கண்டறியும் வழிசொல்வதற்கு இந்த ப்ரச்நம் தொடங்கப்படுகிறது. இந்த சரீரத்தை, எத்தனை யிந்திரியங்கள், தரிக்கின்றன. இவைகளுக்குள் எவைகளால் இந்த சரீரம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்படுகிறது. இவைகளுக்குள்ளே சிறந்ததென்று பிப்பலாதரை, வைதர்பி ப்ரச்நம் பண்ணினார்.

ரா-ஹா—தேகம், இந்திரியங்கள், மநஸ்ஸு, ப்ராணன், இவை முதலானவற்றைக்காட்டிலும் வேறான ப்ரத்யகாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை சோதிக்கைக்காக விந்த ப்ரச்நம் தொடங்கப்படுகிறது. ஸ்தாவரஜங்கமங்களை தரிக்கிற தேவர்கள் யாவர். கார்யமான சரீரத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்பவர். என்றிப்படி கபந்திப்ரச்நம் செய்தபிறகு, வைதர்பி, பிப்பலாதரை ப்ரச்நம் பண்ணினார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்,

இங்குதேவர்களென்பது சரீரத்தைதரிக்கிற இந்திரியம் முதலியவற்றை. இவைகளுக்கு, அதிஷ்டாநதேவதைகளோடு அபேதத்தை யத்யவஸித்து இப்படி சொல்லுகிறது, இதனால் மேல்சொல்லப்போகிற வ்யவஹாரங்களும், அதிஷ்டாநதேவதைகளுக் குண்டானவைகளாகையால், அசேதநங்களானவிந்திரியம் முதலியவற்றுக்கு வ்யவஹாரம் கூடாமையா லிது கல்பநை, என்கிற ஸந்தேகத்திற் கிடமில்லை யென்றறிக.

உ. தவெஸஹொவாவாகாஶொஹவா ஊஷதெவொவாயுரமிராவஃவூமிவீவாஜநஶக்ஷுஃஶொத்ரஂச | தெவகாஶ்யாஹிவதந்திவயமெதக்ஷாணஂவஷ்டஷ்யவியாரயாமஃ ‖

உ. தஸ்மைஸஹோவாசாகாசோஹவா ஏஷதேவோவாயுரக்னிராபః ப்ருதிவீவாங்மநச்சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரம்ச | தேப்ரகாஶ்யாபிவதந்திவயமேதத்பாணமவஷ்டப்யவிதாரயாமஃ

(ப்-ம்.) தவெ - அந்தவைதர்பிக்கு, ஸஃ, ஹ,—அந்தபிப்பலாத மகர்ஷியானவர், உவாச - சொன்னார். ஊஷஃ - இந்த, ஆகாஶஃ - ஆகாயமானது, தெவஃ - தேவஸ்வரூபமானது. ஹவா - இதுச்ருதிகளிலே ப்ரஸித்தம் இப்படியே, வாயுஃ-அமிஃ - ஆவஃ. வூமிவீ - கால், எரி, நீர், மண், என்கின்ற மற்றநான்குபூதங்களும், வாக்-மநஃ - சக்ஷுஃ ஶொத்ரஂ - வ - வாய், நெஞ்சு. கண், காது, இவைகளும், (பஞ்சஞானேந்த்ரியங்களும், பஞ்சகர்மேந்திரியங்களுமென்கை.) தேவஸ்வரூபங்கள். தெ - அவைகள், ஹகாஶ்ய - விளங்கச்செய்து, அஹிவதந்தி - சொல்லுகின்றன. என்ன வென்றால், வயஂ-நாங்கள், ஊதக - வாணஂ - இந்த பாணம்போன்றதேகத்தை, அவஷ்டஷ்ய-பிடித்துக்கொண்டு, வியாரயாமஃ-நிற்கச்செய்கிறோமென்று.

ஶாம்.—இப்படிக்கேட்ட வைதர்ப்பியைநோக்கி, இச்சரீரத்தை தரித்துக் கொண்டிருக்கிறவஸ்து யாதென்கிறவர் சங்கை தீரும்படி யுணர்த்துகிறது. ஆகாய, முதலியவைந்து பூதங்களும், சரீரத்தைத்தொடங்க முக்யகாரணங்கள். இவையும் செவி வாய் கண் மூக்கென்கிற அறிவுக்குக் காரணங்களாய் ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், வாக் பாணி பாத பாயூபஸ்தங்களென்கிற செயலுக்குக்காரணங்களான கர்மேந்திரியங்களைந்தும் மனமென்கிற நெஞ்சமும், இச்சரீரத்தை விளங்கச்செய்கின்றன. இப்படிப்பட்டவிவைகள் தனித்தனியே ஒன்றொன்றும், தன்னையுயர்ந்த பொருளாய் நினைத்துக்கொண்டு தங்கள் மேன்மையைச் சொல்லிக்கொண்டன. என்று பிப்பலாதர் விதர்ப்பிக்கச்சொன்னார்.

ரங்.—இச்சரீரத்தை, இந்த ஜீவாத்மாவே தரிக்கிறானென்று சொல்லத்தொடங்கி, மற்றவைகளிலொன்றும் தாரகமல்லவென்று காட்டற்பொருட்டு, தாரகத்வம், அதாவது, கீழ்விழாமலிருக்கும்படி செய்கை, ப்ரகாசகத்வம், அதாவது, விளங்கச்செய்கை. ச்ரேஷ்டத்வம், அதாவது, உயர்ந்ததாயிருக்கை. இவைகள் ஜீவாத்மாவுக்கேயென்றுஸ்புடமாகும்படி, வைதர்ப்பிக்கு, பிப்பலாதமகர்ஷியொருகதை சொல்லுகிறார். இந்திரியங்களும் பூதங்களும், இச்சரீரத்தை 'நான் தரிக்கிறேன்; 'நான் தரிக்கிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டன. ஒவ்வொன்றுக்கும், தன்னிடத்தில், தாரகத்வம், ப்ரகாசகத்வம், ச்ரேஷ்டத்வம், இவைகளிருக்கின்றனவென்று, எண்ணமுண்டாயிருந்தது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு, வாக்குமுதலிய சிலவற்றைச்சொன்னது கர்மஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கு பலக்ஷணமென்றுகொண்டு வ்யாக்யாநமிரண்டு பாஷ்யங்களிலும், செய்யப்பட்டிருககிறது. தேவஸ்வரூபங்களென்றது - அதிஷ்டாநதேவர்களைக் கொண்டாதல், தேவசப்தத்தின்பொருள் இவைகளிருப்பது பற்றியாதலாகும். "அபிமாநிவ்யபதேசஸ்து விசேஷாநுகதிப்யாம்." என்கிற நியாயத்தாலும், "ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம்ஜைமிநி:" என்கிற நியாயத்தாலும், இவ்வாறு சொல்லாகுமென்றறிக. இந்நியாயங்களின் கருத்துமேலே விளங்கச் சொல்லப்படும். அங்குகண்டுகொள்க.

௩. தாநு்வரிஷ்ட: ப்ராண உவாச । மா மோஹமாபத்யதாஹமேவைதத் பஞ்சதாத்மாநம் ப்ரவிபஜ்யைதத்பாணமவஷ்டப்ய விதாரயாமீதி ॥

௩. தாந்வரிஷ்ட: ப்ராணஉவாச | மாமோஹமாபத்யதாஹ மேவைதத் பஞ்சதாமாநம் ப்ரவிபஜ்யை தத்பாணமவஷ்டப்யவிதாரயாமீதி.

(ப்-ம்.) வரிஷ்ட: - சிறந்ததான, ப்ராண: - முக்கியப்ராணமானது அஹம் ஏவ - நானே, ஆத்மாநம் - என்னை, பஞ்சதா-ஐவகையாக. ப்ரவிபஜ்ய - பிரித்துக்கொண்டு, ஏதத் - பாணம் - இந்தபாணம்போன்ற சரீரத்தை, அவஷ்டப்ய - பிடித்துக்கொண்டு, விதாரயாமி - தரிக்கிறேன். ஆகையால், நீங்கள், மோஹம்-நாம்தரிக்கிறோமென்கிற ப்ராந்தியை, மா - ஆபத்யத-அடையவேண்டாம். என்று தாந்-ஆகாயம் முதலியவைகளை நோக்கி, உவாச-சொல்லிற்று.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ப்ராணனென்கிற பெயரொன்றுயிருப்பதுபற்றி "ஆத்மாநம்பஞ்சதாவிப ஜ்ய" என்று சொல்லப்பட்டது. முக்யப்ராணனுகிய வென்னுல் சரீரம் தரிக்கப்படுகையால் நீங்கள் நினைத்திருக்கிறபடி உங்களாலிந்த சரீரம் தரிக்கப்படாமையால், உங்கள் ஜ்ஞாநம் ப்ரந்திஜ்ஞாநமென்று ஆகாயம் முதலியவவற்றை நோக்கி, முக்யப்ராணன் சொல்லிற்று. சங்கரராமாநுஜபாஷ்யங்களில் பதவுரைக்கிமேல்பட விசேஷமில்லை.

ச. [Grantha text, partly illegible]

ச. தேஅச்ரத்த தாநாபபூவு:ஸோபிமாநூர்த்வமுத்க்ராமத இவ தஸ்மிந்நுத்க்ராமத்யதேதரே ஸர்வ ஏவோத்க்ராமந்தே தஸ்மிஃம்ச ப்ரதிஷ்டமாநே ஸர்வ ஏவ ப்ரதிஷ்டந்தே | தத்யதா மக்ஷிகா மதுகரராஜாந முத்க்ராமந்தம் ஸர்வா ஏவோத்க்ராமந்தே தஸ்மிஃம்ச ப்ரதிஷ்டமாநே ஸர்வா ஏவ ப்ரதிஷ்டந்த ஏவம்வாங்மநஃம்சக்ஷு:ஃம்ரோத்ரம்சதே ப்ரீதா:ப்ராணம் ஸ்துந்வந்தி |

(ப்-ம்.) தே - அந்த வாகாயம் முதலியவைகள், அச்ரத்ததாநா: - நம்பிக்கையில்லாதவைகளாய், பபூவு: - இருந்தன. ஸ: - அந்த முக்யப்ராணனது, அபிமாநாத் - கோபத்தாலே, ஊர்த்வம் - மேலே, உத்க்ராமத இவ - வெளியேசென்றுன்போல. தஸ்மிந் - அந்தமுக்யப்ராணன், உத்க்ராமதி - வெளிவரும்போது, அத - இதரே - ஸர்வே - ஏவ - மற்றப்ராணங்கள் முதலியவையெல்லாம், உத்க்ராமந்தே - வெளிவருகின்றன. தஸ்மிந்ஃம்ச ப்ரதிஷ்டமாநே - அந்த முக்யப்ராணன் நிற்கும்போது. ஸர்வே - ஏவ - எல்லோரும், ப்ரதிஷ்டந்தே - நிற்கிறார்கள், தத்யதா - அஃதெப்படியென்றால், ஸர்வா: - ஏவ - மக்ஷிகா: - எல்லா வண்டுகளும் மதுகரராஜாநம் - தலைவண்டு, உத்க்ராமந்தம் - வெளியேறும்போது, உத்க்ராமந்தே - வெளியேறுகின்றன. தஸ்மிந் - ச - ப்ரதிஷ்டமாநே - தலைவண்டு நின்றபோது, ஸர்வா: - ஏவ ப்ரதிஷ்டந்தே - வண்டுகளெல்லாம் நிற்கின்றனவன்றே, ஏவம் - இப்படியே வாக்-மந:-சக்ஷு:-ஃம்ரோத்ரம், தே ச-இந்திரியங்களெல்லாம். ப்ரீதா: - பரியமுள்ளவைகளாய், ப்ராணம்-முக்யப்ராணனை, ஸ்துந்வந்தி - ஸ்தோத்ரம் செய்தன.

𑌭𑌾-ஹா.—இப்படி, முக்யப்ராணன் சொன்ன விஷயத்தைக்கேட்டு, இப்படி கூடுமாவென்று, ஸந்தேகப்பட்டு நம்பாமல் போனபோது, இவைகளுக்குண்டாயிருக்கிற விச்சந்தேகத்தை நீக்குதற்கு, தான், இச்சரீரத்தை விட்டாப்போலிருக்க, அப்போதே மற்றவிந்த்ரியம் முதலியவைகள், சரீரத்தில் தங்கியிருக்க சக்தியற்று வெளிப்படவித்தையுணர்ந்து, முக்யப்ராணனிடத்தில் ப்ரேமங்கொண்டு மற்றவைகள் ஸ்துதிசெய்து புகழ்ந்தன. இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமும் சொல்லப்பட்டது.

𑌤𑌾-ஹா.—நூற்றெட்டு, ஸ்தாநங்களுக்கும், தன்னையே தாரகனாகவும், ப்ரகாசகனாகவும், ச்ரேஷ்டனாகவும், தான் சொன்னவித்தை மற்றவைகள் நம்பாதபோது முக்யப்ராணன் கோபங்கொண்டு, கொஞ்சம் சரீரத்தைவிட்டு வெளிவந்தான். அப்போது தாங்கள் தரிக்கமாட்டாமையை யுணர்ந்து முக்யப்ராணனை நீயே தாரகன், நீயே ப்ரகாசகன், என்றிப்படி கொண்டாடத்தொடங்கின.

ரு. 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌪𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯 𑌏𑌷 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌘𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 ।
𑌏𑌷 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌰𑌯𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑌦𑌸𑌚𑍍𑌚𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌯𑌤𑍍 ॥

ரு. ஏஷோக்னிஸ்தபத்யேஷஸூர்யஏஷபர்ஜந்யோ மகவாநேஷவாயு: |
ஏஷப்ருதிவீரயிர்தேவ:ஸதஸச்சாம்ருதஞ்சயத்.

(ப-ம்.) 𑌏𑌷𑌃-இந்த முக்யப்ராணனானது. 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - அக்நியாய்க்கொண்டு, 𑌤𑌪𑌤𑌿-கொளுத்துகிறது. 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃-ஸூர்யனாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறது. 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃-மேகமாய்க்கொண்டு வர்ஷிக்கிறது. 𑌮𑌘𑌵𑌾𑌨𑍍-இந்திரனாய்க்கொண்டு லோகத்தை பரிபாலநம் செய்கிறது. 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃-வாயுவாய்க்கொண்டு வீசுகிறது, 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 - பூமியாய்க்கொண்டு தரிக்கிறது. 𑌰𑌯𑌿𑌃-𑌦𑍇𑌵𑌃 - சந்திரனாய்க்கொண்டு ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது. 𑌸𑌦𑌸𑌤𑍍-ப்ரத்யக்ஷமாயுமப்ரத்யக்ஷமாயுமிருக்கிற ஸகலவஸ்துரூபமாகி ஸகலவ்யாபாரங்களையும் செய்கிறது. 𑌯𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍-தேவதைகள் புஜிக்கிறவம்ருதமாய்க்கொண்டு, அவர்களை மரணமற்றவர்களாகச் செய்கிறது.

𑌭𑌾-ஹா.—வாயுவானது-ஆவஹ ப்ரவஹாதிபேதமுள்ளது. அசுரராக்ஷஸர்களையுமிந்தப்ராணனே இந்திரனாய்க்கொண்டு ஸம்ஹரிக்கிறது. தேவர்களுக்கு ஸ்திதிகாரணமான வம்ருத வஸ்வரூபத்தயடைவதும் ப்ராணனே; மூர்தா மூர்தமாயுள்ள ஸகலமும் ப்ராணஸ்வரூபமுடையது.

𑌤𑌾ஹா.—"யததீநாயஸ்யஸத்தாதத்ததித்யேவகண்யதே" என்கிற ந்யாயத்தால் எல்லாம் ப்ராணனேஎன்று சொல்லுகிறது. எல்லாம் ப்ராணனாலாகியதென்று கருத்து ஸதஸத்தென்பது பலபொருளையுடையது, அதிலிங்குசிதமானவையெல்லாம் சொல்லலாகும். அம்ருதசப்தம் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது மோக்ஷமுமதினாலாயதன்றோ.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"யததீநா" என்கிற ச்லோகத்தின் பொருள்மேலே சொல்லப்படும்.

சு. 𑌅𑌰𑌾 𑌇𑌵 𑌰𑌥𑌨𑌾𑌭𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌋𑌚𑍋 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌚 ॥

சு. அராஇவரதநா பௌப்ராணேஸர்வம்ப்ரதிஷ்டிதம் |
ருசோயஜூம்ஷிஸாமாநியஜ்ஞ:க்ஷத்ரம்ப்ரஹ்மச.

(ப-ம்.) 𑌰𑌥𑌨𑌾𑌭𑍌 - தேர்ச்சக்ரத்தில்,—𑌅𑌰𑌾𑌃 - 𑌇𑌵 - ஆரங்கள் போல், 𑌋𑌚𑌃-𑌯𑌜𑌂𑌷𑌿-𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 - ருக்யஜுஸ்ஸாமங்களென்கிற வேதங்களும், 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃-யஜ்ஞங்களும், 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂-𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - 𑌚 - ப்ராம்மணர், க்ஷத்திரியர்கள்முதலான, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-ஸகலமும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇-ப்ராணத்தில், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 - நிலைபெற்று நிற்கிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கீழ்ச்சொல்லிய ஸாமாந்யநிர்தேசத்திற்குக் காரணமாக எல்லாவற்றுக்கும் ப்ராணனை தாரகமாகச் சொல்லுகிறது.

௭. 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑌸𑌿 𑌗𑌰𑍍𑌭𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑌾𑌯𑌸𑍇
𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾 𑌬𑌲𑌿𑌂 𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑌿 ||

௭. ப்ரஜாபதிஶ்சரஸிகர்பேத்வ மேவப்ரதிஜாயஸே | துப்யம்ப்ராண ப்ரஜாஸ்த்விமாபலிம் ஹரந்தியஃ ப்ராணைஃ ப்ரதிதிஷ்டஸி.

(ப-ம்.) 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 - ப்ராணனே, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ - 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 - விராட்புருஷனாகிறாய். 𑌤𑍍𑌵𑌂 - 𑌏𑌵 - நீயே, 𑌗𑌰𑍍𑌭𑍇-கர்ப்பத்தில், 𑌚𑌰𑌸𑌿-ஸஞ்சரிக்கிறாய். 𑌤𑍍𑌵𑌂-𑌏𑌵-நீயே, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑌾𑌯𑌸𑍇-பிறக்கிறாய். 𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌂 - உனக்கு சேஷமாயிருக்கிற, 𑌇𑌮𑌾𑌃-𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃-இந்த ஜனங்கள், 𑌬𑌲𑌿𑌂 - பூஜையை, 𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿-செய்கிறார்கள். 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍈𑌃- ப்ராணநாதிவ்யாபாரங்களாலே, 𑌯𑌃 - ப்ரஸித்தனாய்க்கொண்டு, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑌿-இருக்கிறாய்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—எல்லாப்பொருளும் விராட்புருஷஸ்வரூபியாயிருக்கிற ப்ராணனென்கிறஸத்தானவாத்மாவினால், ஸத்தென்று சொல்லப்பட்டு வருகிறதென்று சொல்லுகிறது. தந்தை தாய், இவர்கள் வயிற்றில், ரேதோரூபியாயும், கர்பசிசுவாயும் தங்கியிருக்கிறவன் நீயே, தாய், தந்தைரூபியும் நீயே, அப்படிப்பட்ட நீயே கார்யரூபத்தையடைந்து மகனாகிறாய், இவ்வுலகமெல்லாமுன்னுடைய மாயையினாலாகி யுனக்கே யுபஹாரம் முதலிய பூஜைகள் செய்கின்றன. நீயே எல்லாவுலகங்களையுமழிய வொட்டாமல், செய்துகொண்டு நிற்கிறாய். நீயே எல்லாவற்றிற்கும் போக்தா.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—கீழ், கண்முதலிய விந்திரியங்கள். முக்யப்ராண ஸ்வரூபத்தையும், அதின் வைபவத்தையுமறிந்து ஒன்றோடொன்று ஸ்துதிசெய்து சொல்லிக்கொண்டு, இனிநேராய், முக்யப்ராணனை ஸ்துதி செய்கின்றன. நீ, எல்லா ஜனங்களையும் இரக்ஷித்துக்கொண்டு, ப்ராணன். அபாநன் முதலான வாயுரூபங்களையடைந்து, கர்ப்பத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறாய். அப்படியே, சிசுக்களை யுண்டுபண்ணியவைகளை போஷித்துக்கொண்டு, தாய் தந்தை ரூபியாயிருக்கிற நீயே, காரணத்வத்துக்கு மாறான கார்யத்வத்தையடைகிறாய், ஸ்தாவரம், ஜங்கமம், என்று சொல்லப்படுகிற எல்லாவற்றுக்கும் சேஷியான நீயே யவைகளால் பூஜிக்கப்படுகிறாய். நீயே எல்லாவற்றிலுமிருக்கிறாய்.

௮. 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌸𑌿 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌤𑌮𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾 |
𑌋𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑌾𑌮𑌸𑌿 ||

௮. தேவாநாமாஸிவஹ்நிதமஃபித்ரூணாம்ப்ரதமாஸ்வதா
ருஷீணாம்சரிதம்ஸத்யமதர்வாங்கிரஸாமஸி.

(பதம்.) தேவாநாம்-தேவர்களுக்கு, வஹ்நிதம: - ஹவிஸ்ஸைவகித்துக்கொண்டு கொடுக்கிறவன் நீயே. அஸி - ஆகிறாய், பித்ருணாம் - பித்ரு தேவதைகளுக்கு, ப்ரதமா-முதலான, ஸ்வதா-ஸ்வதையாகவாகிறாய், அதர்வாங்கிரஸாம்-ருஷீணாம்- அந்த நாமமுடைய மகர்ஷிகளுக்கு, ஸத்யம் - சரிதம்-ஸத்யமான செயலாய், அஸி- ஆகிறாய்.

ஸம-ஸா.—இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு யாகத்தில் கொடுக்கிற ஹவிஸ்ஸுகளை வகித்துக்கொண்டு கொடுக்கிற அக்நிதேவதையும் நீயே. நாந்தீமுகச்ராத்தத்தில், பித்ருதேவதைகளை யுத்தேசித்து தேவதைகளுக்கு முன்கொடுக்கிற ஸ்வதையென்கிற ஹவிரந்நத்தையும் பித்ருக்களுக்குச் சேர்க்கிறவனும், அக்நிஸ்வரூபியான நீயே, சரீரத்தின் இரஸங்களாகிய ப்ராணன்களென்கிற விந்திரியங்களின் ஸத்தியமான வ்யாபாரத்திற்குக் காரணமும் நீயே. சரீரதாரணம் முதலிய ஸகலவ்யாபாரங்களுக்கும் நீயே முக்ய காரணமென்கை.

ரா-ஸா.—தேவர்கள் பித்ருக்கள் அதர்வாங்கிரஸ நம்முடைய மகர்ஷிகள் முதலான எல்லோருக்கும், ப்ரீதிகாரணமான வ்யாபார முன்னாலே யுண்டாகிறதானதால் நீ எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

வஹ்நிசப்தம், யோகத்தாலே, வஹிக்கிறவனென்று சொல்லுகிறது. ருஷிசப்தம், யோகவ்ருத்தியாலே சங்கரபாஷ்யத்தில் இந்திரியங்களைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. ப்ராணனில்லாதபோது சரீரம் சோஷத்தை யடைவதினால் ப்ராணங்களை சரீரரஸமென்று சொல்லலாகும்.

க. இந்த்ரஸ்த்வம் ப்ராண தேஜஸா ருத்ரோஸி பரிரக்ஷிதா ।
அந்தரிக்ஷே சரஸி ஸூர்யஸ்த்வம் ஜ்யோதிஷாம் பதி: ॥

க. இந்த்ரஸ்த்வப்ராணதேஜஸாருத்ரோஸிபரிரக்ஷிதா |
த்வமந்தரிக்ஷேசரஸிஸூர்யஸ்த்வம்ஜ்யோதிஷாம்பதி:.

(பதம்.) ப்ராண-ஓப்ராணனே, த்வம் - நீ இந்த்ர:-பரமைச்வர்யத்தையுடையவனுயாகிறாய், தேஜஸா-தேஜஸ்ஸால், ருத்ர:-ருத்திரனாய், அஸி - ஆகிறாய், பரிரக்ஷிதா - இரக்ஷிக்கிறவனுகிறாய், த்வம் - நீ, அந்தரிக்ஷே - ஆகாயத்தில், சரஸி-ஸஞ்சரிக்கிறாய், த்வம்-நீயே-ஜ்யோதிஷாம்- தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு, பதி:-ப்ரபுவாகிய, ஸூர்ய:-ஸூர்யனுகிறாய்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கிழ்மகவாவென்று இந்திரனைச் சொல்லியிருக்கிறது, ஆதலாலிங்கு, இந்திரசப்தத்திற்கு பரமைச்வர்ய முடையவனென்று பொருள் சொல்லப்பட்டது. "ருத்ரோஸிபரிரக்ஷிதா" என்று ருத்ரன், விஷ்ணு, இவர்களைச்சொன்னதால், இந்த்ர:, என்பதற்கு, சதுர்முகப்ரம்மா, பொருளாகலாமென்று தோற்றுகிறது.

க0. யதா த்வமபிவர்ஷஸ்யதேமா: ப்ராண தே ப்ரஜா: ।
ஆநந்தரூபாஸ்திஷ்டந்தி காமாயாந்நம் பவிஷ்யதீதி ॥

க0. யதாத்வமபிவர்ஷஸ்யதேமா:ப்ராணதேப்ரஜா: |
ஆநந்தரூபாஸ்திஷ்டந்திகாமாயாந்நம்பவிஷ்யதீதி.

(ப்-ம்.) 𑌹𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣-ஓப்ராணனே, 𑌤𑍍𑌵𑌂-நீ, 𑌯𑌦𑌾-எப்போது, 𑌅𑌭𑌿𑌵𑌰𑍍𑌷𑌸𑌿-வர்ஷிக்கிறாயோ; 𑌅𑌥-அப்போது-𑌇𑌮𑌾𑌃 - இந்த, 𑌤𑍇 - உன்னுடைய, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃-ப்ரஜைகள், 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯-இஷ்டப்படி, 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂-போக பதார்த்தமானது, 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿-உண்டாகப்போகிறதென்று, 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌾𑌃-ஸந்தோஷத்தையடைந்தவர்களாய், 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿-ஆகிறார்கள்.

ஶம்-ஹா.—ரா-ஹா.—ஒப்ராணனே, மேக ரூபியாய்க்கொண்டு நீ வர்ஷிக்கும் போது உன்னுடைய விந்தபரஜைகள், நமக்கினி நல்ல போகபதார்த்தங்களிஷ்டப்படியகப்படுமென்று மகா ஸந்தோஷத்தோடு கூடினவர்களாகிறார்கள். அப்படியகில ப்ரஜைகளுக்கும் மகா ஸந்தோஷ காரணமான பர்ஜந்யதேவதையும் நீயேயாகிறாய்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌤𑍇 என்று விபஜித்துக்கொண்டு நீவர்ஷிக்கும்போது, எல்லாரும் ப்ராணனை யடைகிறார்கள். அதாவது ஜநங்கள் மழையினால் ஜீவிக்கிறார்களென்கை. என்றுமொரு யோசனை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கக. 𑌵𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌐𑌕𑌋𑌷𑌿𑌰𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 ।
𑌵𑌯𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌾𑌤𑌾𑌰𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌿𑌶𑍍𑌵𑌨𑌃 ॥

கக. வ்ராத்யஸ்த்வம் ப்ராவணகருஷிரத்தாவிப்வஸ்யஸத்பதி: |
வயமாத்யஸ்யதாதார: பிதாத்வம் மாதரிஶ்வந:

(ப்-ம்.) 𑌹𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣-ஓப்ராணனே, 𑌤𑍍𑌵𑌂-நீ, 𑌵𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌯𑌃, ஸம்ஸ்காரஹீநனாகிறாய், 𑌏𑌕𑌋𑌷𑌿𑌃 - ஸமஸ்காரங்களோடுகூடின முக்யனான மந்த்ரத்ரஷ்டாவாகிறாய், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯-ஸமஸ்தத்தையும், 𑌅𑌤𑍍𑌤𑌾 - ஸம்ஹரிக்கிறவனாகிறாய், 𑌸𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 - ஸத்புருஷர்களை இரக்ஷிக்கிறவனாகிறாய், 𑌵𑌯𑌂 - நாங்கள், 𑌆𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯-𑌦𑌾𑌤𑌾𑌰𑌃-ஹவிஸ்ஸு முதலியவற்றைக் கொடுக்கிறோம், 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌿𑌶𑍍𑌵𑌨𑌃-வாயுபகவானுக்கு, 𑌪𑌿𑌤𑌾-பிதாவாகிறாய்.

ஶம்-ஹா.—நீ முன்பிறந்தவனா யிருக்கிறாயாகையாலே யுனக்கு முன்னொருவனுமில்லை. அதாவது நீ யநாதியானவனென்கை. ஆதலால் உனக்கு ஸமஸ்காரங்களைச் செய்த பெரியோனொருவனுமில்லை. ஆகையால் நீ ஸமஸ்கார ஹீநனாயிருக்கிறாய். அதாவது, சுத்தியை யுண்டுபண்ணுகிற ஸமஸ்காரங்களில்லாமலே ஸ்வயம் சுத்தனானவனென்கை. ஆதர்வணர்களுக்கு ப்ரசித்தமான ஏகர்ஷியென்கிற வக்நியாய்க்கொண்டு ஸகல ஹவிஸ்ஸுக்களையும் நீயே புசிக்கிறாய். நீயே உலகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிற்கும்பதியாயிருக்கிறாய். அன்றியிலே, ஸத்தானபதியாயிருக்கிறாய். நாமுனக்கு வேண்டிய ஹவிஸ்ஸு முதலியவற்றைக் கொடுக்கிறோம். எங்களுக்கெல்லாம் நீயே, பிதாவாகிறாய். அல்லது, மாதரிச்வாவுக்கு நீ பிதாவாகவே, எங்களுக்கும் பிதாவாகிறாய். மாதரிச்வா ஸகலத்திற்கும் காரணமன்றோ, ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கையால், வாயுவுக்கு மாதரிச்வாவென்று பெயராயிற்று.

ரா-ஹா.—ஸம்ஸ்கார ஹீநனான ப்ராம்மணனும் நீயே; மந்திரத்தையறிந்த மகர்ஷியும் நீயே; ஸகல லோகங்களையும் ஸம்ஹரிப்பதும் நீயே; ஸாதுஜநங்களுக்கு ரக்ஷகனும் நீயே; நாமுனக்கு கிங்கரர்கள். நீ, எங்களுக்குப்பிதாவாய் போஷிக்கின்றாய்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் ஸர்வமும் நீயே யென்றுசொல்லி, எல்லாவற்றையுமுண்டு பண்ணுகையே இப்படி ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுகைக்குக் காரணமென்று கருத்துடன் வ்யாக்யாநம்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வ்ரர்த்யன், என்று ஸம்ஸ்காரங்கொளொன்றுமில்லாத துர்ப்ராமணனைச்சொல்லுகிறது இப்படிசொல்லி எல்லாவற்றோடும் ஸாமாநாதிகரண்யமுண்டென்று காட்டிகிறதென்று, இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் தாத்பர்யபேதம் கண்டறிந்துகொள்க.

௧௨. [illegible] ॥
[illegible]॥

௧௨. யாதேதநூர்வாசி ப்ரதிஷ்டிதாயாஶ்ரோத்ரேயாசசக்ஷுஷி |
யாசமநஸிஸந்ததாஶிவாம் தாங்குருமோத்க்ரமீ:

(ப-ம்.) [illegible] - உன்னுடைய, யாதொரு சரீரமானது, [illegible]-வாகிந்த்ரியத்தில், [illegible] - ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ, யா - [illegible]-யாதொரு சரீரமானது-[illegible] - ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்தில், [illegible]-ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ; யா-[illegible]-நேத்ரேந்த்ரியத்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறது எந்தசரீரமோ; யா - [illegible] - அந்தரிந்த்ரியமான மநஸ்ஸில், யாதொரு சரீரமானது, [illegible]-ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ; [illegible] - அந்த சக்திரூபமான சரீரத்தை, [illegible]-சுபரூபமாக, [illegible]-செய்யவேணும். [illegible] - வெளியாகவேண்டாம்.

[illegible].—உன்னுடைய சக்தியானது, வாகிந்திரியத்தில் வார்த்தைசொல்வதற்கு, ஹேதுவாய் விளங்குகிறது. இப்படியே கண் காது முதலியவற்றிலும் அந்தந்த விந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்களுக்கு ஹேதுவாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறது. மநஸ்ஸிலும் ஸங்கல்பவிகல்பங்களுக்குக் காரணமாய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால், அந்தசக்தியை ப்ரதிஷ்டைசெய்யவேணும். அந்த சக்தியைநீக்குதலால் இச்சரீரத்தைப் பயன்படாத பொருளாகச் செய்யவேண்டாம்.

[illegible].—ஸகலலோகங்களும் ப்ராணனால்தரிக்கப்பட்டு, ப்ராணனால் தன்னிஷ்டப்படி நடத்தப்படுகிறது. ஆகையால் நீயே எங்களுக்குஎல்லா நன்மைகளையும் செய்யவேணும்.

௧௩. [illegible]।
[illegible]॥

௧௩. ப்ராணஸ்யேதம்வசேஸர்வம்த்ரிதிவேயத்ப்ரதிஷ்டிதம் |
மாதேவபுத்ராந்ரக்ஷஸ்வ ஶ்ரீஶ்சப்ரஜ்ஞாம்சதேஹிநஇதி.

(ப-ம்.) [illegible] - இவ்வுலகமெல்லாம், [illegible] - [illegible] - ப்ராணஸ்வரூபியான வவனுடைய இஷ்டத்தின்படி நடக்கிறது. [illegible]

ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில், யத்ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கிறபொருள்யாவுமப்படி-யே. இப்படி ஸகலவ்யாபகனாகையாலே, மாதா-இவ - தாய்போல, புத்ராந்-பிள்ளைகளாகிய எங்களை, ரக்ஷஸ்வ-இரக்ஷிக்கவேணும். ஸ்ரீச்ச - ஸம்பத்துக்களையும், ப்ரஜ்ஞாம் ச-நல்லறிவையும், ந: - எங்களுக்கு, விதேஹி - உண்டுபண்ணவேணும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஸ்ரீ என்பது, வைதிகஸ்ரீயை என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

இரண்டாம்ப்ரச்நம் - முற்றிற்று.

ப்ரச்நோபநிஷத் த்ருதீயப்ரச்நப்ராரம்ப:।
ஹரி: ஓம்.

௧. அத ஹைநம் கௌஸல்யஶ்சாஶ்வலாயந: பப்ரச்ச। பகவந் குத ஏஷ ப்ராணோ ஜாயதே கதமாயாத்யஸ்மிஞ்சரீர ஆத்மாநம் வா ப்ரவிபஜ்ய கதம் ப்ராதிஷ்டதே கேநோத்க்ரமதே கதம் பாஹ்யமபிதத்தே கதமத்யாத்மமிதி॥

க. அதஹைநங்கௌஸல்யஶ்சாஶ்வலாயந: பப்ரச்ச |
பகவந்குதஏஷப்ராணோஜாயதேகதமாயாத்யஸ்மிந்
ஶரீரேஆத்மாநம்வாப்ரவிபஜ்யகதம்ப்ராதிஷ்டதே
கேநோத்க்ரமதேகதம்பாஹ்யமபிதத்தேகதமத்யாத்மமிதி |

(ப.ம்.) அத-பின்பு, ஹ ஏநம்-இந்தபிப்பலாதனை, கௌஸல்ய: - ஆஶ்வலாயந: - அச்வலாயனர் குமாரராகிய கௌசல்யர், பப்ரச்ச - வினவினார், பகவந்-பூஜ்யரே, ஏஷ:-இந்த, ப்ராண:-ப்ராணன், குத: - எங்கிருந்து, ஜாயதே - பிறக்கிறது, அஸ்மிந் ஶரீரே-இந்தசரீரத்தில், கதம் ஆயாதி-எப்படிசேருகிறது. ஆத்மாநம் வா-தன்னை, ப்ரவிபஜ்ய-பிரித்துக்கொண்டு, கதம்-எப்படி, ப்ராதிஷ்டதே-ப்ரதிஷ்டையடைகிறது. கேந - எந்தகாரணத்தால், உத்க்ரமதே - புறப்படுகிறது. பாஹ்யம் - வெளிப்பட்டவஸ்துக்களையும், அத்யாத்மம் - ஆத்மஸம்பந்தத்தையடைந்த வஸ்துக்களையும், கதம் - எப்படி, அபிதத்தே - தரிக்கிறது.

ஸம்.—ஸா. இந்தப்படி வைதர்பிப்ரச்னத்திற்கு விடைதந்தபின், அச்வலாயநரின்குமாரராகிய கௌசல்யமுனிவரும், கீழ்ச்சொல்லிய மகிமைபொருந்திய ப்ராணன் எங்கிருந்து பிறக்கிறது. இது ஸாவயவமாகையாலிதற்கோரிடத்தில் பிறப்பிருக்கவேண்டுமே. பிறந்தபின் சரீரத்தை யடையுமாறென். அடைந்தபின் தன்னைப் பிரித்துக்கொண்டு நிற்பது எவ்வாறுபட்டது. எக்காரணத்தால் இச்சரீரத்தை விட்டுப் புறப்படுகிறது. பாஹ்யாந்தரங்களை எப்படி தரிக்கிறது. அத்யாத்மம், அதிபூதம், என்கிறவவைகளைதான் நிலைபெறச்செய்கிற வழியாது. இவைகளை யானறியும்படி சொல்லவேண்டுமென்று, பிப்பலாதமகாமுனியை ப்ரச்நம் செய்தார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

உபாஸநங்களின் ப்ரகாரங்களை யறிந்துகொள்வதற்கு இப்படி யோதப்படுகிறது இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், "பாஹ்யமபிதஞ்சேத்" என்கிறவிடத்திற்கு, பாஹ்யரூபத்தாலே ஸங்கிதிசெய்கிறானென்று, பொருளுரைக்கப்பட்டது.

உ. தஸ்மைஸஹோவாசாதிப்ரச்நாந்ப்ருச்ஸஸிப்ரஹ்மிஷ்டோஸீதி தஸ்மாத்தேஹம்ப்ரவீமி||

உ தஸ்மைஸஹோவாசாதிப்ரச்நாந்ப்ருச்ஸஸிப்ரம்
ஹிஷ்டோஸீதிதஸ்மாத்தேஹம்ப்ரவீமி||

(ப-ம்) தஸ்மை - அந்தகௌஸல்யருக்கு, ஸஹ-அந்தபிப்பலாதர், உவாச - சொன்னார். அதிப்ரச்நாந் - உயர்ந்த ப்ரச்நங்களை, ப்ருச்ஸஸி கேழ்க்கிறாய். ஆகையாலே, (த்வம்-நீ) ப்ரஹ்மிஷ்டோ, ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்களில் சிறந்தவனாய், அஸி-இருக்கிறாய், இதி தஸ்மாத் - என்கிறகாரணத்தால், அஹம்-நான், தே - உனக்கு, ப்ரவீமி - சொல்லுகிறேன்.

ஸ்ரீ.—ஸா, இப்படிகேட்ட சீஷனைநோக்கி ஆசாரியர் சொல்லுகிறார். கீழ்ச்சொல்லிய ப்ராண ஸ்வரூபமானது அறியக்கூடாத ஸூக்ஷ்மஸ்வபாவங்களையுடையதாகையால் கேட்டறியத்தக்கது. இந்த ப்ரச்நம்பண்ணுவதற்கே, நுண்ணறிவுவேணும் இப்படி கேட்டாயாகையால், உன்னை ப்ரமத்தையறிபவர்களில் தலைவனாக நினைக்கிறேன். ஆகையால், ஸந்தோஷமடைந்த நானுனக்கு நன்றாயிந்த விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

ரா.—ஸா. இரஹஸ்யங்களான விஷயங்களை எல்லாமறிந்து கேழ்க்கிறாய். ஆகையால் நீ சிறந்தவன். பிரம்மத்தையறிந்தவனேயாகிறாய். நீ, ஸாதாரணபுருஷனன்று, ஆகையால் இந்தரஹஸ்யார்த்தத்தை யுனக்குச் சொல்லத்தகும். ஆகையாலிதுவரையில் வெளியிடாத நானிப்போது, போக்யமான உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஆகையால் ச்ரத்தையுடன் கேட்டறிந்துகொள்ளென்று, அச்வலாயனரின் குமாரராகிய கௌஸல்யரின் ப்ரச்நத்திற்கு மகிழ்ந்து, அவரைநோக்கி பிப்பலாதமகாமுனிவர் சொன்னார்.

ங. ஆத்மந ஏஷ ப்ராணோ ஜாயதே | யதைஷா புருஷே ச்சாயைதஸ்மிந்நேததாததம் மநோக்ருதேநாயாத்யஸ்மிந் சரீரே||

ங. ஆத்மநஏஷப்ராணோஜாயதே | யதைஷாபுருஷேச்சாயைதஸ்மிந்நே
ததாததம்மநோக்ருதேநாயாத்யஸ்மிஞ்சரீரே||

(ப-ம்) ஆத்மந:-பரமாத்மாவினிடத்தில், ஏஷ:ப்ராண:- இந்தப்ராணன், ஜாயதே-பிறக்கிறது. புருஷே-புருஷனிடத்தில், ஏஷா-ஏஷா யா-யதா-காணப்படுகிற நிழல்போல, ஏதஸ்மிந்-இந்தபுருஷனிடத்தில், ஏதத்-ஏதந்:-இந்தமனஸ்ஸானது, அக்ருதேந - யத்நமில்லாமலே, ஆதததம்-சேர்ந்திருக்கிறது. அஸ்மிந்-சரீரே - இந்த சரீரத்திலே, அக்ருதேந யத்நமில்லாமலே, ஆயாதி - சேருகிறது.

ஸ்ரீ.—ஸா. அக்ஷரஸ்வரூபமாய், ஸத்யமாய் பரவஸ்துவாயிருக்கிற ஆத்மாவிலிருந்து இந்தப்ராணன் பிறக்கிறது. தலை, கை, கால், முதலியவற்றைலக்ஷணமாகவு

டைய புருஷனுகிய நிமித்தமிருந்தபோது, நைமித்திகமாகிய சாயையென்கிற நிழலுண்டாவதுபோல் இந்த மெய்யான ப்ரம்மத்தினிடத்தில், ப்ராணனென்கிற விந்த பொய்யாகிய நிழலென்கிற தத்வம், பிரியாமல் சேர்ந்திருக்கிறது. இங்கு, நிழல் சரீரத்தில் சேர்ந்திருக்கிறுப்போல வென்கிற விந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் ப்ராணனைப்பொய்யென்றறியவேணும். மநஸ்ஸினுலாகிய ஸங்கல்பவிகல்பரூபங்களாகிய இச்சைமுதலிய நிமித்தத்தால், அதாவது-அதினுலாகிய கர்மத்தால் இந்த சரீரத்தில் சேருகிறது.

ரா.—ஸா. முதல் ப்ரச்நத்திற்கு உத்தரஞ்சொல்லுகிறுர். "ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராணோமநஸ் ஸர்வேந்த்ரியாணிச" (இந்த பரமாத்மாவினிடத்தி லிருந்து ப்ராணனும், மநஸ்ஸும், எல்லா இந்த்ரியங்களும் பிறக்கும்) என்கிற ச்ருதியின்படி பரமாத்மாவினிடத்தில் இந்த ப்ராணனுண்டாகிறது. இச்சரீரத்தில், எப்படி சேருகிறது, என்கிற ப்ரசநத்திற்கு உத்தரம்சொல்லுகிறுர். புருஷன் நடக்கும்பேது நிழலானது யத்நமின்றியிலே கூடச்செல்லுகிறுப்போலே, இந்த ஜீவனிடத்தில் மனதானது, யத்நமில்லாமலே விட்டுப்பிரியாமல் சேர்ந்திருக்கிறது. இப்படியே ப்ராணனும் யத்நமில்லாமலே சரீரத்தில் சேர்ந்திருக்கிறது. மனஸ்ஸு, ப்ராணன். இவ்விரண்டுக்கும் புருஷன் வழியாலே சரீரத்தில் ப்ரவேசம் ஸித்திக்கிறது, புருஷனை விட்டு பிரியாததாகையாலே புருஷனேடேயே ப்ராணனுக்கு ஸம்பந்தம். ஆகையாலே, ப்ராணனுடைய வ்யாபாரத்திலும் மநஸ்ஸினுடைய வ்யாபாரத்திற்போல வேறுகாரணம் வேண்டப்படாது.

௪. யதா ஸம்ராடேவாதிக்ருதாந் விநியுங்க்தே । ஏதாந் க்ராமாநேதாந் க்ராமாநதிஷ்டஸ்வேத்யேவமேவைஷ ப்ராண: இதராந் ப்ராணாந் ப்ருதக்ப்ருதகேவ ஸந்நிதத்தே ॥

௪. யதாஸம்ராடேவாதிக்ருதாந்விநியுங்க்தே |
ஏதாந்க்ராமாநேதாந்க்ராமாநதிஷ்டஸ்வேத்யேவமேவைஷப்ராண:
இதராந்ப்ராணாந்ப்ருதக்ப்ருதகேவஸந்நிதத்தே ||

(ப-ம்) ஸம்ராட் ஏவ-அரசனே, அதிக்ருதாந்-வேலைக்காரர்கள்,யதா-எப்படி, ஏதாந்-க்ராமாந்-ஏதாந் க்ராமாந் - இந்தவிந்தக்ராமங்களிலே, அதிதிஷ்டஸ்வ-வேலைபார். இதி-என்று, விநியுங்க்தே-நியமிக்கிறுனே, ஏவமேவ-இப்படியே, ஏஷ: ப்ராண:-இந்தப்ராணன், இதராந் ப்ராணாந்-மற்றப்ராணங்களை, ப்ருதக் ப்ருதக் ஏவ-வெவ்வேருகவே,ஸந்நிதத்தே-நியமிக்கிறது.

ப்ர.—ஸா. அரசன் தன் வேலைக்காரர்களை நியமிக்கிறுப்போல் முக்யப்ராணன், மற்றப்ராணங்களை அதாவது இந்திரியங்கள் முதலியவற்றை தங்கள் தங்கள் ஸ்தாநங்களில் நியமிக்கிறது.

ரா.—ஸா. தன்னைப்பிரித்துக்கொண்டு எப்படி ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறதென்கிற மூன்றும் ப்ரசநத்திற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறுர்.—அரசன் தன் ஸேவகர்களை கார்யங்களில் நியமிக்கும்போது இந்த க்ராமத்து வேலையை நீ பார்; இந்த க்ராமத்து வேலையை நீ பார் என்று பிரித்துப்பிரித்து நியமித்து, அவர்கள் வழியாலே அங்கங்கு கார்யங்களை நடத்துகிறுப்போலே இதர ப்ராணங்களை வ்ருத்தி மார்க்கங்களாலே ஸந்நிதிசெய்து முக்யப்ராணன் நியமிக்கிறது.

௫. பாயூபஸ்தே(அ)பாநம் சக்ஷு:ஶ்ரோத்ரே முகநாஸிகாப்யாம் ப்ராண: ஸ்வயம் ப்ராதிஷ்டதே மத்யே து ஸமாந:। ஏஷ ஹ்யேதத்துதமந்நம் ஸமம் நயதி தஸ்மாதேதா: ஸப்தார்சிஷோ பவந்தி॥

௫. பாயூபஸ்தே(அ)பாநஞ்சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரே முகநாஸிகாப்யாம்ப்ராணஸ் ஸ்வயம்ப்ராதிஷ்டதே மத்யே து ஸமாநः| ஏஷஹ்யேதத்துதமந்நம் ஸமம் நயதி தஸ்மாதேதாஸ்ஸப்தார்சிஷோ பவந்தி||

(ப-ம்) ப்ராண:-ப்ராணனானது, பாயூபஸ்தே-மலம்வெளிவருகிற பாயுவென்கிற விந்த்ரியத்திலும், மூத்ரம்வெளிவருகிற உபஸ்தமென்கிறவிந்திரியத்திலும், அபாநம்-அபானவாயுவை, ஜலமலங்களை வெளியாக்கும்படி நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறது. முகநாஸிகாப்யாம் - வாய்மூக்குகளினால்வெளிவருகிற, ஸ்வயம் - தான், சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரே - கண்செவிகளிலே, ப்ராதிஷ்டதே - அவைகளின் வ்யாபாரங்களை நடத்திக்கொண்டுநிற்கிறது. மத்யே து-நடுவில், ஸமாந: -ஸமானவாயுவாய்க்கொண்டுநிற்கிறது. ஏஷ:, ஹி-இந்தஸமானனென்கிற வாயுவானது ஹுதம்-ஹோமஞ்செய்த, அந்நம்-இந்தவன்னத்தை, ஸமம்-ஸாம்யத்தை, நயதி-அடைவிப்பிக்கிறது, தஸ்மாத்-ஆகையால், ஏதா:-ஸப்தார்சிஷ: - இந்த ஏழுஜ்வாலைகள், பவந்தி-உண்டாகின்றன.

௫௦.—ஸா. முக்யப்ராணன் மற்ற ப்ராணங்களை அவைகளின் ஸ்தானங்களில் நியமிக்கிறதென்று கீழ்சொல்லியபடி இந்த ஸ்தானத்தில் இந்த ப்ராணனை நியமிக்கிறதென்று பிரித்துச்சொல்லுகிறது, பாயூபஸ்தங்களில் அபானவாயுவைத் தன் காரியத்தை நடத்தும்படி நியமிக்கிறது. கண் செவி இவைகளை, தானே, வாய் மூக்கு இவைகளினால் வெளிவந்து அவைகளின் கார்யங்கள் நடக்கும்படி நியமித்து அரசன்போல் விளங்குகிறது, ப்ராணன், அபானன், இவைகளுக்கு நடுவே நாபியில் ஸமானவாயு உண்ணப்படுகிற சோறுமுதலியவற்றை ஸாம்யமடையும்படி செய்துகொண்டு நிற்கிறது. ஆத்மாக்நியில் ஸமம் செய்விக்கிறதென்கை. இப்படி புசிக்கப்பட்ட அந்நத்தையும், குடிக்கப்பட்ட தண்ணீரையும் இந்தநமாகவுடைய வயிற்று நெருப்பிலிருந்து ஏழுவகையான ஜ்வாலைகள் உண்டாகின்றன. அதாவது இரண்டுகண்கள், இரண்டுசெவிகள், இரண்டுமூக்குகள், நாக்கு ஆக ஏழுஜ்வாலைகளென்கை ஜ்வாலைகளில் பக்வமான அந்நமுதலியவற்றின் ரஸத்தினால் விளங்குகின்றவைகையாலே இவ்விந்திரியங்களை ஜ்வாலைகளென்றே காரியங்களைக்காரணமாக உபசரித்துச் சொல்லலாகும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்திலு மிக்கருத்தேகொள்ளப்பட்டது. ஆயினும் ஏழுஜ்வாலைகளென்கிற விடத்தில், இந்திரியங்களாகிய காரியங்களைக்காரணங்களாக உபசரிக்கையாகிற உபசாரத்தைநீக்கி, காளீ, கராளீ, முதலிய ஏழுஜ்வாலைகளுண்டாகின்றனவென்று முக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. 'தஸ்மாத்' என்கிறபதத்திற்கு, சங்கரபாஷ்யத்தில், அந்தஜாடராக்நியிலிருந்து என்றுபொருள். இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் அந்தகாரணத்தாலே என்றுபொருள், இப்படிபேதமறிந்துகொள்க.

௬. ஹ்ருதி ஹ்யேஷ ஆத்மா। அத்ரைதத் ஏகஶதம் நாடீநாம் தாஸாம் ஶதம் ஶதமேகைகஸ்யாம் த்³வாஸப்ததிர்த்³வாஸப்ததி: ப்ரதிஶாகா²நாடீஸஹஸ்ராணி ப⁴வந்த்யாஸு வ்யாநஶ்சரதி॥

௬. ஹ்ருத்யேஷ ஆத்மா அத்ரைதேகஶதந்நாடீநாம் தாஸாம் ஶதம் ஶதமேகைகஸ்யாம் த்வாஸப்ததி த்வாஸப்ததி: ப்ரதிஶாகாநாடீஸஹஸ்ராணி பவந்த்யாஸு வ்யாநஶ்சரதி||

(ப-ம்) ஏஷ:-ஆத்மா-இந்த ஜீவாத்மாவானவன், ஹ்ருதி ஹி-ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறானன்றோ, அத்ர - இந்த ஹ்ருதயத்தில், நாடீநாம் - ஏகஶதம்- நூற்றொருநாடிகள், ஏதத்-ப்ரஸித்தங்கள், தாஸாம் - ஏகைகஸ்யாம்-அவைகளுக்குள் ஒவ்வொன்றிலும், ஶதம் ஶதம்-நூறு நூறு நாடிகளிருக்கின்றன. ப்ரதிஶாகா²நாடீஸஹஸ்ராணி - அவற்றினுள்பிரிந்த நாடிகளினாயிரங்கள், த்³வாஸப்ததி:-த்³வாஸப்ததி: - எழுபத்திரண்டு, ப⁴வந்தி-இருக்கின்றன, ஆஸு-இந்தநாடிகளில், வ்யாந:-வ்யாநவாயுவானது, சரதி-ஸஞ்சரிக்கிறது.

ஶா.—பா. புண்டரீகமென்று சொல்லப்படுகிற தாமரைப்பூபோன்ற மாம்ஸ கண்டத்தினால் வளைந்து கொள்ளப்பட்ட ஆசாயத்தில், ஆத்மாவோடு சேர்ந்த லிங்காத்மா அதாவது ஜீவாத்மாவென்கை. இருக்கிறானன்றோ. அந்த ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில், நூற்றொரு ப்ரதாநநாடிகளிருக்கின்றன. இந்த நூற்றொருநாடிகளிலொவ்வொன்றும், நூறுநூறாகப்பிரிந்திருக்கின்றது. நூறுநூறாகப்பிரிந்த நாடிகளிலொவ்வொன்றும், எழுபத்திரண்டாயிரம் எழுபத்திரண்டாயிரமாகப் பிரிந்திருக்கிறது இந்த நாடிகளெல்லாவற்றிலும் வ்யாநவாயுஸஞ்சரிக்கிறது.

ரா.—பா. சகோபசாகைகளாகப் பிரிந்திருக்கிற பலவகைப்பட்ட நாடிகளுக்கு முதல் நிலமானஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் ஸமாநவாயு ஸ்தாநத்தில், ஜீவாத்மா இருக்கிறான். இந்த எல்லாநாடிகளிலும் வ்யாநவாயுவுக்கு ஸஞ்சாரமுண்டு.

௭. அதை²கயோர்த்⁴வ உதா³ந: புண்யேந புண்யம்।
லோகம் நயதி பாபேந பாபமுபா⁴ப்⁴யாமேவ மநுஷ்யலோகம்॥

௭. அதைகயோர்த்வ உதாந: புண்யேந புண்யம் |
லோகந்நயதி பாபேந பாபமுபாப்யாமேவ மநுஷ்யலோகம் ||

(ப-ம்) அத²-இனி உதாநவாயுவின் ஸ்திதிகார்யங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஊர்த்⁴வ:-மேல்முகமாயிருக்கிற, உதா³ந:-உதாநவாயுவானது. ஏகயா- நாட்³யா-ஒருநாடிவிஶேஷத்தாலே, புண்யேந-புண்யஞ் செய்திருந்தால், புண்யம்,லோகம்-புண்யலோகமாகிய ஸ்வர்க்காதிலோகங்களை. பாபேந-பாபம்செய்திருந்தால், பாபம்-பாபலோகமாகிய நரகம்முதலியவற்றையும, உபா⁴ப்⁴யாம்-இரண்டும் செய்திருந்தால், மநுஷ்யலோகம்- மனுஷ்யலோகத்தையும், நயதி-சேர்ப்பிக்கிறது.

ஶா—பா. இனி உதாநவாயுவின் ஸ்தாநம் சொல்லத்தொடங்கி எதினால் வெளிவருகிறதென்கிற ப்ரச்நத்திற்குத்தரம் சொல்லுகிறது. நூற்றொருநாடிகளுக்குள் மேலே செல்லுகிற ஸுஷும்நை, என்கிற நாடியின் வழியாலே, கால்முதல்

தலைவனையிலும் ஸஞ்சரிக்கிற உதாநவாயுவானது, சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய புண்ய கர்மங்களைச் செய்தவர்களை புண்யமான தேவர்களிருப்பிடமாகிய லோகங்களையடைவிக்கிறது. சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளப்பட்ட பாபங்களைச் செய்தவர்களை பாபத்தாலாகிய திர்யக்யோநிகளிலே தள்ளுகிறது. புண்யபாபங்களிரண்டையும் ஸமமாகச் செய்தவர்களை மநுஷ்யர்களாய் பிறக்கும்படி செய்கிறது.

ரா.—ஸா. ஊர்த்வகதியுடைய வ்யாநவாயுவானது ஒரு நாடியாலே புண்யபாபங்களுக்குத்தக்கபடி ஸ்வர்க்க நரகபூலோகங்களை யடைவிக்கிறது. கீழ்த்தொடங்கின ப்ரச்நப்ரதிவசநத்தின் மத்யத்தில், எதினால் வெளியாகிவருகிறது, என்கிற ப்ரச்நத்திற்கு உத்தரம் சொல்லப்பட்டதாகிறது.

அ. ஆதித்யோ ஹ வை பாஹ்ய: ப்ராண உதயத்யேஷ ஹ்யேநா
ஞ்சாக்ஷுஷம் ப்ராணமநுக்ருஹ்ணாந: ப்ருதிவ்யாம் யா தேவதா ஸைஷா பு
ருஷஸ்யாபாநமவஷ்டப்யாந்தரா யதாகாஶஸ்ஸ ஸமாநோ வாயுர்வ்யாந:

அ. ஆதித்யோ ஹவை பாஹ்ய:ப்ராண உதயத்யேஷ ஹ்யேநம் சாக்ஷுஷம்ப்ராணமநுக்ருஹ்ணாந:ப்ருதிவ்யாம்யா தேவதா ஸைஷா புருஷஸ்யாபாநமவஷ்டப்யாந்தராயதாகாஶஸ்ஸஸமாநோ வாயுர்வ்யாந:||

(ப-ம்) பாஹ்ய:-வெளியிலிருக்கிற, ப்ராண:-ப்ராணன், ஆதித்யோ ஹ வை-ஸூர்யனே, ஏஷ:-இந்தஸூர்யன், உதயதி-உதிக்கிறானன்றோ, ஏநம், சாக்ஷுஷம், ப்ராணம்-இந்த சக்ஷுரிந்த்ரியத்தை, அநுக்ருஹ்ணாந:-அநுக்ரகிக்கிறான். ப்ருதிவ்யாம்-பூமியில், யா தேவதா ஸைஷா-ப்ராணகலாரூபியாயிருக்கிற தேவதையானது, புருஷஸ்ய-புருஷனுடைய, அபாநம்-அபாநமென்கிற வாயுவை, அவஷ்டப்ய-நிலைபெறும்படி, அநுக்ருஹ்ணாந:-அநுக்ரகிக்கிறது. அந்தரா-நடுவிலுள்ள, யதாகாஶ:-ஆகாயமானது, ஸ ஸமாந:-ஸமாநவாயுவாகிறது, வாயு:-காற்றானது, வ்யாந:-ஸாமாந்யமாய் வ்யாநரூபியானது.

ஸ௦.—ஸா. அதிதைவதமாகிய பாஹ்யப்ராணன்ஸூர்யனே; அவனுதிக்கிறான். இவனே, ஆத்யாத்மிகமாகிய சக்ஷுரிந்த்ரியத்திற்கு ப்ரகாசத்தை யுண்டுபண்ணி ரூபத்தை யறியும்போது துணையாகிறான். பூமியில் ப்ரஸித்தமாயுள்ள தேவதையானது, (அதாவது பூம்யபமாநிதேவதை) புருஷனுடைய அபாநவ்ருத்தியைப் பிடித்துக்கீழிழுத்துக்கொண்டு விழவொட்டாமல் பாரமான சரீரத்தைக்காக்கின்றது பூலோகம் ஸுவர்க்கலோகமிவற்றுக்கு நடுவிலிருக்கிற ஆகாயமானது அதாவது-ஆகாயத்திலிருக்கிற காற்றானது என்கை. மஞ்சத்திலிருப்பவனை மஞ்சமென்பதுபோல் ஆகாயத்திலிருக்கிற காற்றை ஆகாயமென்று இலக்ஷணை என்கிற சப்தவ்ருத்தியாலே சொல்லக்கூடுமென்றறிக. ஸமானவாயுவை அநுக்ரகிக்கிறது. காற்றெல்லாம் ஸாமான்யமாக வ்யாநவாயுவை அநுக்ரகித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

ரா.—ஸா. அடுத்த ப்ரச்நத்திற்குத்தரம் சொல்லுகிறது. சக்ஷுரிந்த்ரியமாகிய ப்ராணனை பாஹ்யபாணனாகிய ஸூர்யன், ப்ரகாசத்தைதருவதினால் ரூபத்தை க்ரகிக்கும்படி செய்கிறான். ஸூர்யனுக்கு ப்ராணனென்கிற பெயரிட்டுச்சொல்லுகிறது கூடாதாயினும், ப்ராணகலையின் ஸம்பந்தாலும், உபாஸனை செய்யவேண்டிய விதியாலும் கூடும். இப்படியே ப்ராணகலா ஸம்பந்தமுடைய பூமிக்கபி

மாதியான பூதேவதையானது, புருஷனுடைய அபாநவாயுவ்ருத்தியை கூஹ்யம் முதலிய விடங்களுக்கு நடத்திக்கொண்டு ஸஹாயமாகிறது. இந்த ப்ராணகலையின் ஸம்பந்தமுடைய ஆகாயமும் ஸமாநவாயுவுக்குத் துணையாகி ஸமாநமென்கிற பெயரையடைகிறது. ஸாமாந்யவாயுவானது வ்யாநவ்ருத்திக்குத் துணையாகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பூம்யபிமாநிதேவதை புருஷனுடைய அபாநவ்ருத்தியைக் கீழிழுத்து விழவொட்டாமல் செய்கிறதென்கிற விஷயத்தில் தூணைநிறுத்துவார் கயிறுகொண்டு கீழிழுக்கக்கட்டி விழவொட்டாமல் செய்வதையுபமாநமாயுணர்க.

௯. தேஜோ ஹ வா உதாநஸ் தஸ்மாதுபஶாந்ததேஜா:|
புநர்ப⁴வமிந்த்³ரியைர் மநஸி ஸம்பத்³யமாநை:||

௯. தேஜோஹவாஉதாநஸ்தஸ்மாதுபஶாந்ததேஜா: |
புநர்பவமிந்த்ரியைர்மநஸிஸம்பத்யமாநை:||

(ப்-ம்) தேஜோ ஹ வை-தேஜஸ்ஸானது, உதாந:-உதாநசப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. தஸ்மாத்-ஆகையாலே, மநஸி-மநஸ்ஸிலே, ஸம்பத்யமாநை:-சேருகிற, இந்த்ரியை:-இந்த்ரியங்களோடே, உபஶாந்ததேஜா:-சாந்தியடைந்த தேஜஸ்ஸையுடைய புருஷன், அதாவது மரணத்தையடைகிறவன், புநர்ப⁴வம்-மறுபிறவியடைவதற்கு, "ப்ராணமாயாதி-ப்ராணனில் சேருகிறான்" என்கிற அடுத்த ச்லோகத்திலுள்ள பதங்களோடே அந்வயம் கண்டுகொள்க.

ஸா-ஸா. முன் ஸூர்யரூபமான தேஜோவிசேஷம் சொல்லப்பட்டது. இங்கு ஸாமாந்யமான தேஜஸ்ஸு சொல்லப்படுகிறதாகையால் புநருக்திதோஷமில்லை. இப்படி ஸாமாந்யதேஜஸ்ஸானது உதாநவாயுவுக்குத் துணையாயிருக்கிறது, ஆதலாலுஷ்ணத்தைத் தருகிறதேஜஸ்ஸினுடைய ஸஹாயமில்லாதபோது உதாநவாயுவுக்கு பலமில்லாமல் போகிறபடியால் சரீரத்திலுஷ்ணங்குறைந்த புருஷனை யப்போதேமரிக்கப்போகிறானென்று நிச்சயிக்கலாகிறது. அப்படி தேஜஸ்ஸு குறைந்த புருஷன் மநஸ்ஸில் சேருகிறவிந்த்ரியங்களோடு சரீராரந்தரத்தையடைகிறான். அதாவது மரிக்கிறானென்கை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்லோகத்துக்கு மேல்ச்லோகத்திலுள்ள பதங்களோடே ஸம்பந்தமிருப்பதைப் பதஉரையிலே காட்டியிருக்கிறபடியால் இராமாநுஜபாஷ்யம் மேல் ச்லோகத்திலேயே இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தையும் சேர்த்துக் காட்டப்படும்.

௧௦. யச்சித்தஸ்தேநைஷ ப்ராணமாயாதி ப்ராணஸ்தேஜஸா யுக்த:|
ஸஹாத்மநா யதா²ஸங்கல்பிதம் லோகம் நயதி||

௧௦. யச்சித்தஸ்தேநைஷப்ராணமாயாதிப்ராணஸ்தேஜஸாயுக்த: |
ஸஹாத்மநாயதாஸங்கல்பிதம்லோகந்நயதி||

(ப்-ம்) யச்சித்த:-எந்தநினைவுடனிருக்கிறானோ, தேந-அந்தஸங்கல்பத்தோடே, ஏஷ:-இவன், ப்ராணமாயாதி-ப்ராணவ்ருத்தியோடு சேருகி

ருன். ப்ராணஃ-ப்ராணன், தேஜஸா-தேஜஸ்ஸோடு, யுக்தஃ-கூடினதாய், ஸஹாத்மநா-ஆத்மாவோடு, யதாஸங்கல்பிதம் - நினைவுக்குத்தக்கபடி, லோகம் - லோகத்தை, நயதி - அடைவிப்பிக்கிறது.

௯௦.—ஸா. மரணகாலத்தில் எந்த ஸங்கல்பத்தோடு கூடியிருக்கிருனே, அந்த ஸங்கல்பத்தோடு, இந்த ஜீவாத்மா, இந்திரியங்களோடு முக்யம்பாணவ்ருத்தியை யடைகிருன். இந்த்ரியவ்யாபாரங்களெல்லாமடங்கி மரணகாலத்தில் முக்யப்ராணவ்யாபாரத்தோடிருக்கிருனென்கை. ச்வாஸமிருப்பதுகொண்டு பிழைத்திருப்பதாக பந்துக்கள் சொல்லுகிருர்களன்ருே; அந்த ப்ராணனும் உதாநவ்ருத்தியாகிய தேஜஸ்ஸோடு கூடி போக்தாவாகிய தலைவனுடன், ப்ராணவ்யாபாரமடங்கினபின், புண்யம், பாபம், இவைகளினுலாகிய ஸங்கல்பத்தின்படி, உத்தேசித்தபோகத்தை யடைவிப்பிக்கிறது.

ரா.—ஸா. பாஹ்யமான தேஜஸ்ஸு, உந்நயநத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே உதாநமென்னப்படுகிறது. ஆகையாலே உஷ்ணம் சாந்தியடைந்தஜீவன், எத்தை விரும்புகிருனே; அதற்குத்தக்கபடி, இஷ்டமான தேவாதி சரீரங்களை யடைகையாற புநர்பவமென்கிற புநருத்பத்தியை யடைவதற்கு "வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே" (வாகிந்திரியம் மநதில் சேருகிறது) என்கிறச்ருதிவிஷயத்தில் "வாங்மநஸி தர்சநாச்சப்தாச்ச" (வாகிந்திரியம்மநதில்சேருகிறது; அப்படி காண்கையாலும், ச்ருதியாலும்) எனகிற ஸூத்ரம், அதின்பாஷ்யம், இவைகளில் சொன்னபடி, மனதோடு ஸம்ச்லேஷ விசேஷத்தை யடைந்த வாகிந்திரியம் முதலியவற்ருேடு கூடின ப்ராணனை, மரிக்கிற ஜீவனடைகிருன். "ஏவமேவேமமாத்மாநமந்தகாலே ஸர்வே ப்ராணா அபிஸமாயந்தி" (மரணத்தை யடைகிற காலத்திலிந்த ஜீவாத்மாவை முக்ய ப்ராணன், முதலிய எல்லாப்ராணங்களும் ஜீவனையடைகின்றன) என்று சொல்லப்பட்டது; ஜீவன் ப்ராணங்களையடைவதாகச் சொல்லப்படவில்லை, ஸூத்ரகாரரும், "ஸோத்யக்ஷே ததுபகமாதிப்ய:" அந்த ப்ராணன் ஜீவனிடத்தில் சேருகிறது; அப்படி, சேருதல் முதலியவை யோதப்படுகையால்) என்கிறஸூத்திரத்தில் அப்படியே சொன்ஞர். இந்தஸூத்திரத்திற்குப் பொருளுமிப்படி ப்ராணன் ஜீவனிடத்தில் சேருகிறதாக ச்ருதியிருக்கையால் ப்ராணன் ஜீவனிடத்தில் சேருகிறது; என்று பாஷ்யகாரரால் சொல்லப்பட்டது. ஆயினுமிங்கிப்படி சொன்னது ப்ராணத்தைக்கொண்டாடுவதற்காகவென்று கொள்க. பின்பு, "ப்ராணஸ்தேஜஸி" (ப்ராணன்தேஜஸ்ஸில் சேருகிறது) "தேஜ:பரஸ்யாம் தேவதாயாம்" (தேஜஸ்ஸுபரமாத்மாவினிடத்தில் சேருகிறது) என்கிற ச்ருதியின்படி, தேஜஸ்ஸோடும் பரமாத்வோடும் சேர்ந்து' அந்தந்த ஜீவர்களின் ஸங்கல்பாநுஸாரத்தாலே, அந்தந்த லோகங்களை யடைகிருன். ஆக, தேஸஸ்ஸோடு கூடிய ப்ராணனுக்கே உந்நயநசக்தியிருக்கையால், தேஜஸ்ஸிலுமுந்நயசக்தியிருப்பதுபற்றி உதாநமென்கை தகுமென்கை. "ப்ராணஸ்தேஜஸி" (ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் சேருகிறது) என்கிறவிடத்தில், தேஜச்சப்தத்திற்கு, பூதஸூக்ஷ்மம்பொருளென்று ஸூத்ரபாஷ்யங்களில் சொல்லப்பட்டது. ஆயினும் தேஜஸ்ஸு ப்ரதாநமானதால் இப்படி சொல்லலாகுமென்றறிக.

கக. யஏவம்வித்வாந்ப்ராணம்வேத ந ஹாஸ்ய ப்ரஜா ஹீயதேऽம்ருதோ பவதி தத்தேஷ ச்லோக:॥

கக. யஏவம்வித்வாந்ப்ராணம்வேத | நஹாஸ்யப்ரஜாஹீயதேம்ருதோ பவதிதத்தேஷச்லோகஃ||

(ப-ம்.) யஃ-எவன், ஏவம்-இப்படி, வித்வாந்-அறிந்தவனாய், ப்ராணம்-ப்ராணனை, வேத-உபாஸிக்கிறானோ, அஸ்ய - இப்படியுபாஸிக்கிறவனுக்கு, ப்ரஜா - ஸந்தாநம், நஹாஹீயதே-இல்லாமல்போகாது. அம்ருதோபவதி முக்தியடைகிறான். தத்-ஏஷச்லோகஃ - இங்குச்லோகமிருக்கிறது.

ஸ்ம.—ஹா. யவனொருவன், இப்படி யறிந்தவனாய் கீழ்ச்சொல்லியபடி, ஆத்மாவினிடத்தில் ப்ராணன் பிறக்கிறதென்றும், ஸங்கல்பத்தால் செய்யப்பட்ட புண்ய பாபங்களால் சரீரத்தையடைகிறதென்றும், தன்னையைவகையாகப்பிரித்து பாயூபஸ்த்தங்களில் வ்யாநவ்ருத்தியையும், ஸ்வரூபத்தை கண், செவி, இவைகளிலும், நாபியிலே ஸமாநவ்ருத்தியையும், நாடீஸமூஹத்தில் வ்யாநவ்ருத்தியையும் ஸுஷும்நையிலுதாநவ்ருத்தியையும், நிறுத்துகிறதென்றும், உதாநவ்ருத்தியாலே உத்க்ரமிக்கிறதென்றும், ப்ராணன், அபானன், வ்யாநன், உதாநன், ஸமாநன் என்கிற விவைகளுக்கு ஸஹகாரிகளான தேவதைகளான பூமிக்கபிமாநியானதேவதை, ஆகாயம், வாயு, தேஜஸ்ஸு, இவைகளாலே, அதிதைவமென்கிற ஆதித்யன்முதலானவற்றையும் அவைகளால் ஸஹகரிக்கப்பட்டு அத்யாத்மமென்கிற கண் வாய் காது மநம் ஸ்பர்சேந்திரியமாயவைகளையும் தரிக்கிறதென்றும், உதாநவ்ருத்தியோடும், போக்தாவோடும் கூடிபோக்தாவை லோகாந்தரத்தை யடைவிப்பிக்கிறதென்றும், ச்ரேஷ்டமான ப்ரஜாபதி அத்தாரயி என்னப்படுகிறது மிதுதானென்றும், உபாஸிக்கிறானோ, அவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும் பிறவுலகத்திலு முண்டாகிற பயன் கூறப்படுகிறது. பிள்ளைபோன் முதலிய ஸந்தாநமுமிருந்து இவ்வுலகத்தில் விளங்கும். சரீரம் விழுந்தபின் ப்ராணஸாயுஜ்யத்தையடைந்து முக்தனாகும். இவ்விஷயத்தைச் சுருங்க ஓதுகிற சுலோகமொன்றிருக்கிறது.

ரா.—ஹா. இப்படி ப்ராணனையுபாஸிப்பவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் ஸந்தாநவ்ருத்தியுடன் நெஞ்சம்தெளிந்து ப்ரம்மோபாஸநத்தில் ப்ரீதியுண்டாகி அதில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்து அவ்வழியாலே மோக்ஷத்தையும்தருகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

உபாஸநாப்ரகாரங்கள் இரண்டுபாஷ்யங்களிலு மொற்றிருக்கிறபடியால்சங்கரபாஷ்யமொன்றிலேயே அதுவிவரிக்கப்பட்டது. இதேஇராமாநுஜபாஷ்யத்திற்குமொக்கும்.

கஉ. உத்பத்திமாயதிம்ஸ்தாநம்விபுத்வம்சைவபம்சதா | அத்யாத்மம்சைவப்ராணஸ்ய விஜ்ஞாயாம்ருதமச்நுதே விஜ்ஞாயாம்ருதமச்நுதஇதி ||

கஉ. உத்பத்திமாயதிம்ஸ்தாநம்விபுத்வம்சைவபம்சதா | அத்யாத்மம்சைவப்ராணஸ்யவிஜ்ஞாயாம்ருதமச்நுதேவிஜ்ஞாயாம்ருதமச்நுதஇதி||

(ப-ம்.) உத்பத்திம் - பிறப்பையும், ஆயதிம் - சரீரப்ராப்தியையும், ஸ்தாநம் - இருப்பிடத்தையும், பம்சதா-ஐவகையாக, விபுத்வம் - பிரிந்திருப்பதையும், ப்ராணஸ்ய - ப்ராணனுடைய, அத்யாத்மம் - அத்யாமத்தை

யும், விஜ்ஞாய - அறிந்துகொண்டு, க்ரமாத் - மோக்ஷத்தை, ஸமஸ்நுதே - அடைகிறான்.

பா.—ஸா. உத்பத்தி முதலியவற்றையறிந்தவன், க்ரமத்தில் மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான். "விஜ்ஞாயாம்ருதமஸ்நுதெ" என்றிரட்டித்து இந்த ப்ரசநம் முற்று மென்று பெறுதற்காம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்திலு மிக்கருத்தேயமைக்கப்பட்டதாயினும், ப்ராண ஸாயுஜ்யமாகிய மோக்ஷம் அம்ருதபதத்திற்குப் பொருளென்று அமுக் யார்த்தங்கொள்ளப்பட்டது. வேறுபேதமில்லாமையின் சங்கரபாஷ்யம் தனித்துக்காட்டப்படாதாயிற்று.

மூன்றும்ப்ரச்நம் முற்றும்.

அத சதுர்த்த: ப்ரச்ந:.

க. அதைநம் ஸௌர்யாயணீ கார்க்ய: பப்ரச்ச | பகவந்நேதஸ்மிந் புருஷே காநி ஸ்வபந்தி காந்யஸ்மிந் ஜாக்ரதி கதர ஏஷ தேவ: ஸ்வப்நாந் பஸ்யதி கஸ்யைதத் ஸுகம் பவதி கஸ்மிந்நு ஸர்வே ஸம்ப்ரதிஷ்டிதா பவந்தீதி ||

க. அதைநம்ஸௌர்யாயணீகார்க்ய:பப்ரச்ச | பகவந்நேதஸ்மிந் புருஷேகாநிஸ்வபந்திகாந்யஸ்மிந்ஜாக்ரதிகதரஏஷதேவஸ்ஸ்வப்நாந்பஸ்ய திகஸ்யைதத்ஸுகம்பவதிகஸ்மிந்நுஸர்வேஸம்ப்ரதிஷ்டிதாபவந்தீதி ||

(ப-ம்.) அத - பிறகு, ஏநம் - ஸ. இந்த பிப்பலாதமஹாமுநியை, கார்க்ய: - ஸௌர்யாயணீ - கர்க்ககோத்திரத்திலுதித்த ஸௌர்யா யணி என்கிற முநிவர், இதி - இந்தப்படி, பப்ரச்ச - வினவினார். பகவந் - மூன்றுகாலங்களிலுமுள்ள எல்லாவற்றையு மறிந்த முநிச்ரேஷ்டரே, ஏதஸ்மிந்-புருஷே - இந்தஜீவன், (ஸ்வபந்தி - உறங்கும்போது) காநி - எவைகள். ஸ்வபந்தி - உறங்குகின்றன, அஸ்மிந் - இந்தஜீவன், ஜாக்ரதி - உறங்கும்போது, காநி - எவைகள், ஜாக்ரதி - உணர்ந்திருக்கின்றன. ஏஷ: - தேவ: விளங்காநின்ற இந்த ஜீவனை, கதர: - எப்படிப்பட்டவனைக் கொண்டு, ஸ்வப்நாந் - ஸ்வப்நங்களை, பஸ்யதி - காண்கிறான். கஸ்ய - எந்த காரணத்தால், ஏதத் ஸுகம் - இந்தவிஷயஸுகமானது. பவதி - உண்டாகிறது கஸ்மிந்நு - எவ்விடத்தில், ஸர்வே - எல்லா இந்திரியங்களும், ஸம்ப்ரதிஷ்டிதா: பவந்தி - நிலைபெற்றுநிற்கின்றன.

பா.—ஸா. யாதாமொரு பயனைப்பற்றிச் செய்யப்படுமுபாஸநத்திற்கு, வேதாந்தங்களில் 'வித்யை' என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது, அவ்வித்யைதானும், பர

வித்யை, ‘அபரவித்யை’ என விருவகைத்து. இவற்றுள், பரப்ரம்மத்தைப் பெறுதற்குறிய வித்யை, பரவித்யை, ஏனைய, வேறுபயன்களைத் தரும்வித்யை, அபரவித்யை யென்றும் கூறப்படும். முதன்மூன்று ப்ரச்னங்களாலும் அபரவித்யையை யுணர்த்தி மேல்மூன்று ப்ரச்நங்களாலும் பரவித்யை கூறப்படுகிறது. இந்த பரவித்யையில், கார்யகாரணங்களின் தன்மைபொருந்தியதும் உற்பத்தியுடையதும் அதனாலேயே அழிவுடையதுமான ஸம்ஸாரத்தைநீக்கி, கார்யகாரண விலக்கணம் நீங்கியதும், ப்ராணசம்பந்தமில்லதும், உள்ளிந்த்ரியமாயமனதுக்கு மெட்டாததும், தண்டாபூபிகாந்யாயத்தாலே, இந்த்ரியங்களுக்குப்புலப்படாததும், இதற்குக் காரணமாய்புலப்படும் தன்மை நீங்கியதும், சிவமானதும், சாந்தமானதும், விகாரங்களற்றதும் அழிவற்றதும், ஸத்யஸ்வரூபமானதும் புருஷனென்கிற பெயர்பெற்றதும், உள்புறம் முதலிய எல்லாமாயதும், பிறப்பிலாததும், ஆகிய பரப்ரம்மமோதப்படுகிறது. முண்டகோபநிஷத்தில் ‘ஸுதீப்தாத்பாவகாத்விஸ்புலிங்கா: ஸஹஸ்ரச: ப்ரபவந்தே ஸரூபா: ததாக்ஷராத்விவிதா: ஸோம்ய பாவா: ப்ரஜாயந்தே தத்ர சைவாபியந்தி’’ (என்கிற நெருப்பிலிருந்து பொறிகளுண்டாவதுபோல் யாதொரு அக்ஷரபரப்ரமத்தினின்றும் எல்லாப்பொருளுமுண்டாகின்றனவோ; எந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தின் கணடங்குகின்றனவோ) என்றோதப்பட்டது. அவ்வாறு அக்ஷர பரப்ரம்மத்திலிருந்து பிரிந்துதோற்றுகிற பொருள்களெவை. அப்படி பிரிந்தவை யதன்கண்ணே யடங்குவதெங்ஙனம் அவ்வக்ஷர பரப்ரம்மம் எவ்விலக்கணம் பொருந்தியதாகும். என்றிவைகளையுணர்துவதற்கு ப்ரசநங்களை இதசெபிக்கிறது. தலை கைகால்முதலிய விலக்கணமுடையபுருஷனென்கிற ஜீவனிடத்தில், எந்தகரணங்களுறங்குகின்றன. தங்களுக்குறிய தொழில்களிலொழிவுபெறுகின்றன. எந்தகரணங்கள் உணர்ந்துகொண்டு தந்தம்வேலையைச் செய்கின்றன. காரியகாரண விலக்கணத்தரில், காரியவிலக்கணமுடைய தேவனோ அல்லது காரணவிலக்கணமுடைய தேவனோ; உறங்கும்போதும், உணர்ந்திருக்கும்போது வெளியிலிருக்கிறவற்றைக்காணுவதுபோல், உள்ளிருப்பவற்றைக் காண்கையாகிற ஸ்வப்நத்தைக்காண்கிறான். உணர்ந்தகாலத்தில் செய்யப்படும் வியாபாரங்களும், உறங்கும்போது செய்யப்படும் வ்யாபாரங்களும் நீங்கி பேருறக்கமுறங்கும்போது, ஆயாஸம் நீங்கி துன்பமற்றுத் தெளிந்து பிறக்கிறஸுகம் யாருக்குண்டாகிறது. எவனிந்தஸுகத்தை யநுபவிக்கிறான். இங்ஙன முணர்ச்சியுறக்கங்களிலுள்ள ப்ரத்யக்ஷ ஸ்வப்ந வ்யாபாரங்களற்றிருக்கும்போது, இக்கரணங்கள் எவ்விடத்திலொடுங்கியடங்கி தேனில்சுவைபோலவும், கடலில்கலந்த ஆறுகள்போலவும் பிரித்தறியத்தகாத தன்மையனவாயிருக்கின்றன. என்றுபிப்பலாத மகாமுனியை ஸௌர்யாணி வினவினான். தந்தம் தொழில் நீங்கினபின் தனித்தனியே அங்கங்கு, தொழில்முடிந்தபின் கீழ்வைக்கப்பட்ட கருவிகள் போல் ஜீவாத்மாவினுடைய கரணங்களும், அவ்வவ்விடங்களிலேயே நிற்கின்றனவென்று கொள்ளாது, புருஷனாகிய ஜீவனுறங்கும்போது; அவனது கரணங்களெவ்விடத்திலொன்று சேர்ந்தடங்குகின்றன வென்றையமுண்டாவதற்குக் காரணம்யாது? எனில்; இங்ஙனையப்படுவது கூடும். இக்கரணங்களொன்றுசேர்ந்து தங்களுக்கு ஸ்வாமியாகிய ஜீவனுணர்ந்திருக்கும்போது அவனுக்குப் பரதந்திரங்களாயிருக்கின்றனவாகையால், உறங்கும்போது மொன்றுசேர்ந்து பரதந்திரங்களாயோரிடத்தி லடங்கியிருப்பது வேண்டுமானதென்கை ஆகையாலிவ்வினாப் பொருத்தமுடையதேயாகும். காரியகாரணங்களின் ஸம்ஹாரப்தியென்கிற பேருறக்கத்திலும், ப்ரளயத்திலுமெங்குலயம்பெறுமோ; அதனையறிய விரும்பி, அவனையின்றெனென்றறிதற்கு, இவையெல்லா மெங்கு நிலையுறுமென்றது.

ரூா—ஹா. இந்த ஜீவனுறங்கும்போது றங்கியுணரும் போதுணர்ந்து இப்படி யவனுக்குப்பரதந்திரங்களாகி யவனுக்கநுகூலங்களாய் அலங்காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கு மிந்திரியங்களாகிய கரணங்களெவையாம். தனக்குத்தானே விளங்குகிற ஜீவன் எப்படிப்பட்டவனாய்க்கொண்டு ஸ்வப்நங்களில் இரதம் முதலியவற்றைக் காண்கிறான். எந்தகாரணத்தால் இந்த விஷயஸாமிவனுக்குண்டாகின்றது. என்று பிப்பலாத மகாமுனியை, ஸௌர்யாயணிமுனிவர் தத்வத்தையறிய விருப்பமுடையவராய் வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்து, தானிதையறிந்து கொள்ளவேணுமென்று ப்ரச்நம் பண்ணினார்.

பதாந்வயார்த்ததீபதங்கள்.

கீழ்ப்படி அபரவித்யையை யோதியது இவைகளிலுண்மையறிந்து வைராக்யமுண்டாவதற்கும் நெஞ்சம் நிலைநிற்பதற்கும், அது சுத்தமாவதற்குமென உரைப்பர். கீழ்ச்சொல்லிய அம்ருதமென்கிற மோக்ஷமுக்யம், அல்லது கிரமத்தில்வருவது, என்பதற்கு இம்மந்த்ரமே ஸாக்ஷியாகின்றது. அன்றேல் மோக்ஷமாகிய அம்ருதத்தையடையுமவழி முன்சொன்ன வித்யையினலே பெறப்படுகையாலிவ்விஷயம் வினவுமன்றோ.

உ. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌥𑌾 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯 𑌮𑌰𑍀𑌚𑌯𑍋𑌽𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲 𑌏𑌕𑍀𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍁𑌦𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹 𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑍇 𑌦𑍇𑌵𑍇 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌨 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌨 𑌰𑌸𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌵𑌦𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌦𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌨𑍇𑌯𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ॥

உ. தஸ்மைஸஹோவாசயதாகார்கயமரீசயோர்கஸ்யாஸ்தங்கச்சதஸ்ஸர்வாஏதஸ்மிம்ஸ்தேஜோமண்டலஏகீபவந்தி | தாஃபுநஃபுநருதயதஃப்ரசரந்த்யேவம்ஹவைதத்ஸர்வம்பரேதேவேமநஸ்யேகீபவதி | தேநதர்ஹ்யேஷபுருஷோநஶ்ருணோதி நபஶ்யதிநஜிக்ரதிநரஸயதேநஸ்ப்ருஶதேநாபிவததேநாதத்தேநாநந்தயதேநவிஸ்ருஜதேநேயாயதேஸ்வபிதீத்யாசக்ஷதே ||

(ப்-ம்.) 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 - அந்த, ஸௌர்யாயணிக்கு, 𑌸𑌃 - அந்த பிப்லாதமகாமுநிவர், 𑌉𑌵𑌾𑌚 - சொன்னார். 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯 - ஓ கார்க்யரே 𑌯𑌥𑌾 எப்படி - 𑌅𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯 - ஸூர்யனுடைய, 𑌮𑌰𑍀𑌚𑌯𑌃 - கிரணங்கள், 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌃 - அஸ்தாசலத்தையடையும்போது, ஸூரியன் மறையும்போது, 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 - இந்த ஸூர்யஸ்வரூபமானதேஜோமண்டலத்தில், 𑌏𑌕𑍀𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - சேர்ந்தொன்றாய்விடுகின்றனவோ; 𑌉𑌦𑌯𑌤𑌃 - உதயமாம்போது, 𑌯𑌥𑌾 - எப்படி, 𑌪𑍁𑌨𑌃 - 𑌪𑍁𑌨𑌃 - மறுபடியும், 𑌤𑌾𑌃 - அந்தகிரணங்கள் - 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 - ப்ரஸரிக்கின்றனவோ; 𑌏𑌵𑌂 - இப்படியே 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - இவை எல்லாம், 𑌪𑌰𑍇 𑌦𑍇𑌵𑍇 𑌮𑌨𑌸𑌿 - இந்திரியங்களில் சிறந்ததாய் விளங்குகின்ற மனதில், 𑌏𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன. 𑌹 𑌵𑍈 - இதுசுருதிகளில் ப்ரஸித்தம். 𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 - ஆகை

யால், ஸுஷுப்தி-ஸுஷுப்தி - இந்தஜீவன், நஸ்ருணோதி - சப்தத்தையறிவதில்லை. நபஸ்யதி-ரூபத்தையறிவதில்லை. நஜிக்ரதி - கந்தத்தையறிவதில்லை. நரஸயதே - சுவையறிவதில்லை. நஸ்ப்ருஸதே-ஸ்பர்சத்தையறிவதில்லை, நாபிவததே - பேசுவதில்லை, நாதத்தே - க்ரஹிப்பதில்லை. நாநந்தயதே - ஆநந்திப்பதில்லை. நவிஸ்ருஜதே - விடுகிறதில்லை. நேயாயதே - நடக்கிறதில்லை, ஸ்வபிதி - உறங்குகிறானென்று, ஆசக்ஷதே- ஜநங்கள் சொல்லுகின்றார்கள்.

பா.—ஹா. எப்படி ஸாயங்காலத்தில், ஸூர்யனிடத்திலிருந்து வெளிவந்த கிரணங்கள் நாநாதிக்குகளிலும் ப்ரஸரிப்பதைவிட்டு ஸூரியமண்டலத்திலொன்றாய் விடுகின்றனவோ; மறுபடியும் ஸூரியனுதிக்கும்போது, கிரணங்களெல்லாமெல்லாத்திசைகளினும் ப்ரஸரித்து ப்ரகாசமாய்ச் செய்கின்றனவோ; விஷயங்களை க்ரகிக்ற சக்திநீங்கி இப்படியே இந்த விந்திரயங்களெல்லா மிந்திரயங்களில் சிறந்தாய் விளங்குகிற மனதில் சேர்ந்தொன்றாய் விடுகின்றன. ஆகையாலப்பொழுது, ஜ்ஞாநகர்மேந்திரியங்களெல்லாவற்றினுடைய வ்யாபாரமும் நீங்கிப்போகிறது. ஒன்றுமறியானாகிறான். ஒன்றும் செய்யானாகிறான். ஜநங்களப்போதிந்த ஜீவனையுறங்குகிறானென்கின்றார்கள். இப்படி நீகேட்டவிஷயத்தை யறிந்து கொள்ளென்று பிப்பலாத மகாமுனி கார்க்யராகிய ஸௌர்யாணிமுநிக்குச் சொன்னார். இத்தால், இந்த ஜீவனுறங்கும்போது எவையுறங்குகின்றவென்கிற ப்ரசநத்திற்கு புருஷனாகிய ஜீவனுறங்கும்போது, ஜ்ஞாநேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களுறங்குகின்றனவென்று விடையளிக்கப்பட்டதாயிற்று.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கண்முதலிய விந்திரியவ்யாபாரங்களெல்லாம் மனது துணைப்படாதபோது கூடாமையின் இந்திரியங்களி·லிதனைச் சிறந்ததென்றது. புருஷனாகிய ஜீவனுறங்கும்போது இந்திரியங்களுறங்குகின்றனவென்றதால் புருஷனுணர்ந்திருக்கும்போது, அவைகளுமுணர்ந்து தந்தம் காரியங்களைச் செய்கின்றனவென்று பெறப்படுகிறது. இந்த்ரியங்கள் மனதிலொன்று சேருகையாவது - தந்தம் விஷயங்களை க்ரகிக்கிற சக்தி நீங்கி மனதோடொருவாறாகக் கலந்திருக்கை. லயம்பெறுதலன்று; காரியத்திற்குக் காரணத்திலே லயமானதால், காரணமாகாத மனதில்இந்த்ரியங்கள் லயிப்பது கூடாதாகலின், உறங்கும்போதும் ஸ்வப்நத்தில் ரூபம் முதலியவற்றையறிகையால், விஷயங்களை க்ரகிக்கிற சக்திநீங்கி யொன்றுசேருமென்பதெங்ஙனமெனின்; வெளிப்பட்ட ரூபம் முதலியவற்றை யறியாமையாமெலன்க. ஸம்ஸ்காரசக்தியாலன்றோ ஸ்வப்நத்தில் ரூபம் முதலியவை தோற்றுகின்றன. ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸபர்சம், சப்தம், என்கிறவிவைகளையறிவதில்லை என்றதனால் ஜ்ஞாநேந்திரியங்களின்வ்யாபாரமொழிந்தமை சொல்லப்பட்டது பேசுவதில்லை, என்றதால், வாகிந்திரியவ்யாபாரமொழிந்தமையும், க்ரகிப்பதில்லை, என்றதினால்பாணீந்திரியவ்யாபாரமொழிந்தமையும், ஆநந்திப்பதில்லை, என்றதனால்,உபஸ்தேந்திரியவ்யாபாரமொழித்தமையும், விடுகிறதில்லை, என்றது - மலத்தை விடுகிறதில்லை

என்றதாய், பாயு இந்திரியவ்யாபாரமொழிந்தமையும், நடக்கிறதில்லை, என்றதால் பாதேந்திரிய வ்யாபாரமொழிந்தமையும், ஆக பஞ்சகர்மேந்திரிய வ்யாபாரங்களும் நீங்கியபடி சொல்லப்பட்டது. பாயு என்பதுமலத்வாரத்திலிருக்கின்ற விந்திரியத்தை; உபஸ்தம் என்பது யோநிசிச்நங்களாகிய மூத்ரத்வாரத்திலிருக்கிற விந்திரியத்தை; பாதம என்பது - காலை; பாணி - என்பது கையை; வாக்கென்பது வாயை இவையைந்தும்-கர்மேந்திரியங்களென்று கூறப்படும். “தேநதர்ஹி” என்கிற பதத்திற்குப்பின் “ததா” என்று, கூட்டிக்கொண்டு, அப்பொழுது என்று பொருள் கொள்க. “தர்ஹி” என்பதற்காயினுமப்பொருளை யுரைக்கலாகும்-“ஸ்வபிதி” என்கிறபதத்திற்குமுன் “தத:” என்றொருபதம் வருவித்துக்கொண்டு, ஆகையாலென்று பொருளறிக. இப்படி பதவுரையை யந்வயித்துக் கொள்க. சங்கரபாஷ்யத்திலுமிந்தச்லோகத்திற்கு இக்கருத்தே கொள்ளப்பட்டதாகலின், விரித்துரைத்த விராமாநுஜபாஷ்யமே காட்டப்பட்டது.

௩. ப்ராணாக்நய ஏவைதஸ்மிந்புரே ஜாக்ரதி கார்ஹபத்யோ ஹவா ஏஷோபாநோ வ்யாநோந்வாஹார்யபசநோ யத்கார்ஹபத்யாத்ப்ரணீயதே ப்ரணயநாதாஹவநீய: ப்ராண:||

௪. யதுச்ச்வாஸநிச்ச்வாஸாவேதாவாஹுதீ ஸமம் நயதீதி ஸ ஸமாந: மநோ ஹவாவ யஜமாந இஷ்டபலமேவோதாந: ஸ ஏநம் யஜமாநமஹரஹர்ப்ரஹ்ம கமயதி||

௩. ப்ராணாக்நயஏவைதஸ்மிந்புரேஜாக்ரதிகார்ஹபத்யோஹவா ஏஷோபாநோவ்யாநோந்வாஹார்ய பசநோயத்கார்ஹபத்யாத்ப்ரணீயதேப்ரணயநாதாஹவநீய:ப்ராண:||

௪. யதுச்ச்வாஸநிச்வாசாவேதாவாஹுதீஸமந்நயதீதி ஸஸமாந: மநோஹவாயஜமாநஇஷ்டபலமேவோதாந: ஸஏநம்யஜமாநமஹரஹர்ப்ரஹ்மகமயதி||

(ப-ம்.) ஏதஸ்மிந் - புரே - இந்த சரீரத்தில், ப்ராணாக்நய: - ஏவ - ப்ராணங்களாய வக்நிகளே, ஜாக்ரதி-உணர்ந்திருக்கின்றன. யத் - எக்காரணத்தால், கார்ஹபத்யாத் - ப்ரணயநாத் ப்ரணயனமென்கிற கார்ஹபத்யாக்நியாகச் சொல்லப்பட்ட அபாநவாயுவிலிருந்து, ஆஹவநீய: - ஆஹவநீயமென்கிற அக்நிரூபியாகச் சொல்லப்பட்ட, ப்ராண:-ப்ராணன், ப்ரணீயதே-கொண்டுவரப்படுகிறதோ; அந்தகாரணத்தால், ஏஷ: அபாந: - இந்த அபாநவாயு, கார்ஹபத்ய:-கார்கபத்யாக்நியாகின்றது. வ்யாந: - வ்யாநவாயு, அந்வாஹார்யபசந: - தக்ஷிணாக்நியாகிறது, உச்ச்வாஸநிச்வாஸௌ-மூக்கின்வழியால் உள்புகுகிற காற்று வெளிவருகிற காற்று இவைகள், ஆஹுதீ - ஆகுதிகள். யத் - எதினால், உச்ச்வாஸநிச்வாஸௌ - முன்சொன்ன காற்றுக்கள், ஆஹுதீ- ஆகுதியாகின்றனவோ ; யத் - என்

தகாரணத்தால், உச்ச்வாஸநிச்வாஸௌ - அப்படி ஆஹுதிகளாயச்வாஸங்களை ஸமம் - நயதீதி யஸ்ஸ: - ஸமமாகச் செய்கிறதோ அந்தகாரணத்தால் அந்தவாயு இப்படி செய்கிறதோ; அந்த வாயு, ஹோதா - ஹோதாவாகி றான் - ஸ: - அந்த ஹோதாவானவாயு, ஸமாந: - ஸமாநவாயுவாகும், மந: - மனஸ்ஸானது, யஜமாந: - யாகபலத்தையநுபவிக்கிறவனாயாகிறது. உதாந: - உதாநவாயுவானது, இஷ்டபலம் - ஹவ - யாகபலமாகின்றது. ஸ: - அந்த உதாநவாயு, ஏநம் -யஜமாநம்-இந்த யாகபலத்தையநுபவிக் கிற புருஷனை, அஹரஹ: - தினந்தோறும், ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மத்தை, கமயதி - அடைவிப்பிக்கிறது.

பத—ஹா. செவிமுதலிய இந்திரியங்களெல்லா முறங்கும்போது, ஒன்பது வாசலான இந்த சரீரமாகிய கோட்டையில், ப்ராணன், அபாநன், வ்யாநன், உதாநன், ஸமாநன், என்றிப்படி ஐந்தையாயிருக்கிற அக்நிகள் போன்றவையாகையாலே அக்நிகளென்னப்படுகிற ப்ராணாக்நிகள், உணர்ந்திருக்கின்றன. இந்த ஐந்தை ப்ராணங்களுக்கு மக்நிஸாம்யம் சொல்லுகின்றார். அக்நிஹோத்ரம் செய்யும்போது,கார் ஹபத்யமென்கிற அக்நியிலிருந்து அதில் வேறான ஆஹவநீயமென்கிற அக்நியானது ப்ரணயநம் பண்ணப்படுகையாலே (எடுத்துக்கொள்ளப்படுகையாலே) கார்ஹபத்யாக் நிக்கு ப்ரணயநாக்நியென்றுபெயர், இங்கு புருஷனுறங்கும்போது வாய்மூக்குகளி னால் ஸஞ்சரிக்கிற ஆஹவநீயாக்நிக்கொப்பான ப்ராணனபான வ்ருத்தியிலிருந்து ப்ர ணயம் பண்ணப்படுகையாலே அபாநம் ப்ரணநாக்நியாகிறது. ஆகவே, கார்ஹபத் தியாக்நியாயிற்று. அடுத்த வ்யாநவாயு, ஹ்ருதயத்திலிருந்து தென்புறத்திலிருக்கிறவிரந் திரத்தால் வெளிவருகிறபடியால் தென்திக்கின் ஸம்பந்தத்தாலேதக்ஷிணாக்நி என்கிற அந்வாஹார்யபசநமென்று சொல்லப்படுகிற தக்ஷிணாக்நியாகிறது. ப்ராணவாயு, ஆகவ தக்ஷிக்நி என்கிற மூன்றக்நிகளும் ப்ராணன் அபாநன், வ்யாநன், என்கிற விம்மூ ன்றுமெனப்பெறப்பட்டது. இனி ஹோதா முதலியவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. உச்சவாசம், நிச்வாஸம், இவ்விரண்டு மிரண்டாயிருக்கையாலே இரண்டாகுதிகள் ஆகுதிகளாய் இவ்விரண்டையும் ஸமம்பண்ணுகையாலே, ஸமாநவாயுவென்கிறஸமாந வாயு ஆகுதிகளை ஸமமாகச்செய்கிற ஹோதாவாகிறது. இப்படி ப்ராணக்நிகள் உண ர்ந்திருக்கும்போது கண்முதலிய பாஹ்யேந்திரியங்களையும் அவைகளால் கிரகிக்கப் படுகிற விஷயங்களையும் நீக்கி அக்நிஹோத்ரபலமாகிய ஸ்வர்க்கம்போலே ஸுகரூப மான ப்ரமத்தையடைவதற்கு ஸித்தப்பட்டிருக்கையாலும், எல்லாக்கார்யங்களிலும் ப்ராதாந்யமிருப்பதாலும், மநஸ்ஸு, யஜமாநனாகிறது. உதாநவாயுவினால், ஸ்வப்நவ் ருத்தியை நீக்கி, தினந்தோறும், ஸுஷுப்தியில் யாகபலமான ஸ்வர்கம்போலே ஸுகரூபமாகிய ப்ரமத்தை யஜமாநனாகிய மநஸ்ஸு அடைவிக்கப்படுகையால், கார்யகாரணங்களுக்குண்டான உபசாரததாலேற்பட்ட அபேதத்தாலே உதாநவாயு வே யாகபலமாகிறது. ஆகையால், உறங்கும்போதும் ப்ரம்மஜ்ஞாநிக்கு அக்நிஹோத் ரம் ஸித்திக்கிறபடியால் ப்ரம்மஜ்ஞாநியை கர்மாநுஷ்டாநமில்லாதவனென்று நினைக் கப்போகாது. என்றிப்படி ஸ்துதிசெய்கிறது.

ருகா—ஹா. இந்த சரீரததில் ஜீவனுறங்கும்போது மெவையுணர்ந்து கொண் டிருக்கின்றன? என்று கேட்ட ப்ரச்நத்திற்கு விடையளிக்கப்படுகிறது. ப்ராணன் அபாநன்முதலிய வாயுக்களே இந்த சரீரத்தில் உணர்ச்சியோடு ஜீவனுறங்கும்போ

து விளங்குகின்றன. இப்படியுணர்ந்திருக்கிற ப்ராணுதிகளில், அக்நிஹோத்ர க்ரமத்தை உபாஸனைசெய்யும்பொருட்டு, சாட்டவேணுமென்று அங்கு ப்ரதாநமானமநஸ்ஸையஜமானனென்றும், மூலாதாரத்லிதிருக்கிற அபாநவாயுகார்ஹபத்யாக்நியென்றும், அதின்ஸமீபத்திலிருக்கிற வ்யாநவாயு அந்வாஹார்ய பசநமென்கிற தக்ஷிணுக்நியென்றும், கீழ்ச்சொல்லியபடி, கார்ஹபத்யாக்நியாகிய அபாநவாயுவிலிருந்து ப்ரணயநம்பண்ணப்படுமானசயால், ப்ராணவாயுவானது, கார்ஹபத்யாக்நியி லிருந்து ப்ரணயநம் பண்ணப்படுகிற ஆஹவநீயாக்நியென்றும், அத்தையாதாரமாகவுடைய உற்ச்வாஸநிச்வாஸங்களாகிய மூச்சுக்காற்றுகள் இரண்டாகுதிக்களன்றும், இப்படியாகுதிகளாய உற்ச்வாஸநிச்வாஸங்களை ஸமமாக்குகிற ஸமாநவாயு ஆகுதிகளை ஸமம் பண்ணுகிற அத்வர்யுவென்றும், உதாநவாயுயாகம் செய்து பலத்தையநுபவிக்கிறயஜமாநனை யாகபலமாகிய லோகாந்தரத்தை யடைவிப்பிக்கையால், யாகபலமென்றும் இப்படி அக்நி ஹோத்ரத்திற்கு வேண்டிய யஜமாநன், மூன்றக்நிகள், இரண்டாகுதிகள், அத்வர்யு, யாகபலம், ஆகிய வெட்டுப்பொருள்களையும், பஞ்சப்ராணஙகள், உற்ச்வாஸ நிச்வாஸங்கள் மநஸ்ஸு, இவையாகிய உட்டுவஸ்துக்களிலும்,ரூபித்துகாட்டியவாறு திநந்தோறும் ப்ரம்மத்தையடைவது ஜீவாத்மாவாகிலும், மநஸ்ஸுபுரீதத்தையடைகையால், புரீதத்திலிருக்கிற ப்ரம்மத்தை யடைகிறதென்று சொல்லப்பட்டது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ப்ராணன் முதலிய மூன்றுவாயுக்களுக்கே அக்நிஸாம்யம் சொல்லப் பட்டாலும் சத்திரிநியாயத்தாலே அவைகளையு மக்நி என்று சொன்னது. மற்றயிரண்டு வாயுக்களும் அத்வர்யுவாகவும், யாகபலமாகவும் சொலலப் பட்டன. இது உபாஸிக்கிறப்ரகாரமென்று இராமாநுஜபாஷ்யத்தில்சொல் லப்படுகிறது. கேவலஸ்தோத்ரமேயன்றி உபஸநத்திற்காக வன்றென்று சங்கரபாஷ்யத்தின் கருத்தென்று பேதமறிக.

௫. 𑌅𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌨𑍁𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌶𑌦𑌿𑌗𑌨𑍍𑌤𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌨𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌾𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥

௫. அத்ரைஷதேவஸ்ஸ்வப்நேமஹிமாநமநுபவதி | யத்த்ருஷ்டந்த்ருஷ்டமநுபஶ்யதிஶ்ருதம்ஶ்ருதமேவார்தமநுஶ்ருணோதி தேஶதிகந்தரைஶ்சப்ரத்யநுபூதம்புநःபுநः ப்ரத்யநுபவதித்ருஷ்டம்சாத்ருஷ்டம்சஶ்ருதம்சாஶ்ருதம்சாநுபூதம்சாநநுபூதம்சஸச்சாஸச்சஸர்வம்பஶ்யதிஸர்வःபஶ்யதி ||

(ப-ம்.) 𑌅𑌤𑍍𑌰 - இந்தநித்ராகாலத்தில், 𑌏𑌷𑌃 𑌦𑍇𑌵𑌃 - இந்தஜீவன், 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 - ஸ்வப்நத்தில், 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 - அதிசயத்தை, 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿 - அநுபவிக்கிறான், 𑌯𑌤𑍍 - 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 - அடிக்கடிபார்க்கப்பட்டவஸ்துவை, 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - பார்க்கிறான், 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌂 - அடிக்கடிகேட்கப்பட்டவிஷயங்களையே, 𑌅𑌨𑍁𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 - கேட்கிறான், 𑌦𑍇𑌶𑌦𑌿𑌗𑌨𑍍𑌤𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 - தேசாந்தரத்திலும் அதிதூரத்திலும், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 - அநுபவித்தவ

ற்றை, புந:புந:-அடிக்கடி, ப்ரத்யநுபவதி-அநுபவிக்கிறான், த்ருஷ்டம்சாத்ருஷ்டம்ச-பார்த்ததையும்,பார்த்ததையும்,ச்ருதம்சாச்ருதம்ச-கேட்டதையும் கேளாததையும், அநுபூதம்சாநநுபூதம்ச-அநுபவித்ததையும் அநுபவியாததையும் ஸர்வம் - இப்படி எல்லாவற்றையும், ஸர்வ: - எல்லாரூபியுமாய்க்கொண்டு, பஶ்யதிபஶ்யதி - அடிக்கடிபார்க்கிறான்.

ஸம்.—ஸா. இப்படி கீழ்ச்சொல்லியவற்றை யறிந்தவித்வானானவன், செவி முதலிய விந்திரியங்களடங்கும் காலந்தொடங்கி உறங்கி எழுந்திருக்கிற வரையில் அநேகயாகபலங்களை யநுபவிக்கிறானாகையாலே அறியாதாருறக்கம்போலன்று வித்வானுடைய உறக்கமென்று வித்வாந்கொண்டாடப்படுகிறான். அறியாதவற்கு அநர்த்தத்தைத்தருகிற உறக்கமே, வித்வானுக்கு யாகபலத்தைத் தருகிறதென்று; வித்யையின் கொண்டாட்டமேயின்றி விதியன்று வித்வாந்களல்லாதபேர்களுக்கும் செவிமுதலிய வெளியிந்திரியங்களுறங்குவது ப்ராணாக்நிகளுணர்ந்திருப்பது, உறங்கும்போது முணர்ந்திருக்கும்போதும், நெஞ்சுஸ்வதந்திரமாய் ஸுஷுப்தியையடைவது முதலியவை யொத்திருக்கையால், வித்வானுக்கிவைகிண்டாகுமென்று விதிக்கிறதென்று சொல்லப்போகாது. இவ்விஷயத்தையறிந்தவன் யாகபலத்தை யடைந்தவனாகிறானென்று ஸ்துதிசெய்கிறது என்பதே யமைந்திருக்கிறது. ஸ்வப்நங்களைக்காண்பவன் யார் என்று கேட்ட ப்ரச்நத்திற்கு விடையளிக்கப்படுகிறது. ஸுஷுப்தி யடைவதற்கு முன் செவிமுதலிய விந்திரியங்களுறங்கும்போது சரீரத்தை இரக்ஷிப்பதற்கு ப்ராணங்கள் உணர்ந்திருக்கும்போது, எல்லா இந்திரியங்களுமொடுங்கி யொன்று சேருமிடமாகிய மநமென்கிற தேவன் ஸ்வப்நத்தில் விசித்திரமான ப்ரபஞ்சத்தின் பெருமையைப் பார்க்கிறான். இங்கு நெஞ்சம் ஸ்வதந்திரமாய் ஸ்வப்நத்தையடையுமென்பது கூடாது. ஜீவாத்மாவன்றோ எல்லாவற்றுக்கும் கர்த்தாவெனில்; அன்று. இந்த ஜீவாத்மாவுக்குண்டாகிய ஸகலங்களுக்கும் நெஞ்சே முக்யகாரணமாகலின் இந்த ஜீவாத்மாஸ்வதந்திரமாய் ஒன்றையும் செய்யானன்றோ; உறக்கமுணர்ச்சி என்கிறவெல்லாமிந்த ஜீவனுக்கு மனதினாலயதென்று வாஜஸநேயத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆதலால்மனது ஸ்வதந்திரமாய் ஸ்வப்நம் காண்கிறதென்று சொன்னதுபொருத்தமுடையதேயாம். நெஞ்சமாகிய உபாதிஸ்வப்நகாலத்தி லிருக்குமாயின், ஸ்வப்நத்தில்ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாய் விளங்குவது கூடாதே; எனில்,ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாய் விளங்குகிறானென்கிற ச்ருதியின் பொருளறியாமையாலே அவ்வாறு சொல்லுகிறாய், ஸ்வயஞ்ஜ்யோதி யென்பதும் மோக்ஷம் வருகிறவரையில் கல்பிக்கப்பட்டதா யிருப்பதன்றோ; அவித்தை நீங்குகிறவரையில் இந்த பிரமவ்யவகாரம் விடாதன்றோ; அநேகச்ருதிகளினாலு மிவ்விஷயம் புலப்படுகிறது. ஆனதால் ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியென்கிற ச்ருதிவிரோதம் வருகையால் ஸ்வப்நத்தில் நெஞ்சில்லை என்று மந்தர் சொல்லுவர். ஒராத்மாவே யுள்ளதென்றறிந்தவர் சொல்லார். ஆனால் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாயிருக்கை, நெஞ்சு முதலியவை யிருந்தாலும் கூடுமாயின் ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாகிறானென்று ஸ்வப்நகாலத்தைக் குறிப்பிடவேண்டியதில்லையே என்றால், நெஞ்சுமுதலியவை யில்லாவிட்டாலும் "உள்ளிருக்கிற வாகாசத்தில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறான்" என்கிற ச்ருதியால், அந்தராகாசம் முதலியவை யப்போது முண்டாகையால் ஸ்வயம் ஜ்யோதியாகைக்கு வேறுவஸ்துக்களிருக்கக்கூடாதென்று சொல்வது பல மற்றவார்த்தை. ஆமாயினும் மனதுமுதலிய சிலபொருள்கள் நீங்குகைபற்றி ஸ்வத்தி விரண்டுபாகம் சுமைநீங்குகையால்

அடுத்த ஸுஷுப்த்யவஸ்தையில் எல்லாச்சுமையும் நீங்குதலால் ஸ்வப்நத்திலேயே ஸ்வயஞ் ஜ்யோதியென்று சொல்லப்பட்டதென்று கொள்ளலாமெனில் ஸுஷுப்தியிலும் புரீதத்தில் நாடிகளில் படுத்திக்கிருனென்று சொல்வதிஞல் புரீதத்நாடி முதலியவையப்போது முண்டாகையால் எல்லாச்சுமையும் ஸுஷுப்தியிலு நீங்காமையாலே, ஸ்வப்நத்திலிரண்டுபோகம் சுமைநீங்கி; ஸுஷுப்தியி லெல்லாச்சுமையும் நீங்குகிறதென்றிப்படி சொல்லக்கூடாதன்ரே; ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ் ஜ்யோதியாகிருனென்று சொல்லுகிற ச்ருதி வேறுசாகையாகலி னிங்கு அந்த ச்ருதி விரோதத்திற்கு ஸமாதாநம் சொல்லவேண்டாவெனில், ஸர்வவேதாந்த ப்ரத்யய நியாயத்தாலே எல்லாச்சுருதிகளும் ஒரு தாத்பர்ய்த்தை யடைந்திருக்குமாகையாலப்படி சொல்லத்தகாது. ஒரு ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையேயன்ரே எல்லாச்சுருதிகளும் போதிக்கின்றன, ஆனதால் ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ் ஜ்யோதியாகிருனென்று ஸ்வப்நகாலத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதற்கு கருத்துரைக்கவேணும், ஸ்ருதி எல்லா முண்மையை யுரைக்குமாகையாலுண்மையானவதின்கருத்து இன்னதென்று சொல்லத்தக்கது. என்றிப்படி அபிமாநத்தைவிட்டு வேதாந்தப்பொருளையறிய விரும்பிஞயாகில் ஜாகருகஞய்க் கேழ்க்கக்கடவாய். தன்னைத்தானே பண்டிதஞக நினைத்தபிமானித்திருக்கிற பேர்களனேகமாயிரம் வருடங்களாஞலும் வேதாந்தப்பொருளையறியார். ஸுஷுப்தியில்போல ஸ்வப்நத்திலும் மநம்முதலிய பொருளிருக்கை வாஸ்தவமாயாத்மாவுக்குண்டான ஸ்வயஞ் ஜ்யோதியானதன்மைக்கு விரோதப்பட்டதல்ல. ஆஞல் ஜாக்ரத்தசையில் ஸூர்யாதிபாஹ்ய தேஜஸ்ஸு இந்திரியதேஜஸ்ஸு முதலியவையிருக்கையா லாத்மாவினுடைய ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிரூபமறியப்படாது. ஸ்வப்நத்தில் ஸ்புடமாகவறியப்படுமென்று, ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாகிருனென்று சொல்லப்பட்டது. ஆஞலுமாத்மாவுக்குண்டான ஸ்வயஞ்ஜ்யோதி ரூபமானது எக்காலத்திலுமெந்த நியாயத்தாலு மெந்ததார்கிகஞலும்இல்லையென்றுசொல்லமுடியாது ஆனதால், இந்திரியங்கள் விஷயங்களைத்தொடாம லடங்கியபோது மநஸ்ஸு பலவகையாக ஸ்வப்நங்காண்கிற மனஸ்ஸு இந்த ஜந்மத்திலநுபவிக்கப்பட்ட புத்ரமித்ராதிகளையும், ஜந்மாந்தரத்திலநுபவித்த வஸ்துக்களையும் ஸம்ஸ்காரத்தாலேதோற்றுவிக்கப்பட்டபடி காண்கிறது.

ரா.—ஸா. ஸ்வப்நம் காண்பது யாரென்றுகேட்டப்ரசநத்திற்கு விடையளிக்கின்ருர். மநதில் வேருயநானென்று தோற்றுகிற ஜீவாத்மா கண்டவற்றையும்காணுதவற்றையும் பரமபுருஷஞகிய பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டித்துக் காட்டக்காண்கிருன். அப்போது காண்பதற்கு வேண்டிய சரீரம், இந்திரியம் முதலியவற்றையும் பரமாத்மாஸ்ருஷ்டிக்கின்ருர்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் ஸ்வப்நத்தி லந்தகாலத்தி லந்தபுருஷனுக்கு மாத்திரமே யநுபவமுண்டாம்படி ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே, ஸ்வப்நம் ஸத்யமென்றும்,இதஞலேயே எப்போதும் காணுதபொருளையும் பரமபுருஷன் காட்டக்காணலாமாகையாலே,காணுதவற்றையும் காண்கிருனென்றும், காரணமாகிய மனது கர்த்தாவாகாமையுன் ஜீவாத்மாவே இப்படி ஸ்வப்நம்காண்பவனென்றும், கருத்துகொள்ளப்பட்டது. உலகமெல்லாம் பொய்யென்பதற்குமுக்யத்ருஷ்டாந்தம் ஸ்வப்நமாகையால் ஸ்வப்நம்பொய்யென்றும், பொய்யான உலக க்ரமம் அநாதிவாஸனையா லாவதுபோல்;

இந்த ஸ்வப்நாநுபவமும் வாஸனையாலேயே பிறக்குமாகையால், காணாத வற்றில் ஸம்ஸ்காரமுண்டாவதாகலின் காணாதவற்றை யென்பதற்கு, இந்த ஜந்மத்தில்காணாதவற்றை என்றுபொருள் சொல்லி ஜந்மாந்தரத்தில்காண ப்பட்டவஸ்துவே இப்போது தோற்றுகிறதென்னும்கருத்து சங்கரபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டது.

𑌮𑍂. 𑌸 𑌯𑌦𑌾 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾𑌭𑌿𑌭𑌿𑌭𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌅𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑌦𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿॥

மூ. ஸயதா தேஜஸாபிபூதோபவதி | அத்ரைஷதேவஸ்ஸ்வப்நாந்ந பஶ்யத்யததைதஸ்மிஞ்ஶரீரஏதத்ஸுகம்பவதி ||

(ப்-ம்.) 𑌸𑌃-அந்தஜீவன், 𑌯𑌦𑌾-எப்போது, 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾-தேஜோரூபியானபரமாத்மாவினால், 𑌅𑌭𑌿𑌭𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿- அடங்கிப்போகிறானோ; 𑌅𑌤𑍍𑌰-இந்தகாலத்தில், 𑌏𑌷𑌃 𑌦𑍇𑌵𑌃-இந்தஜீவன், 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍 - ஸ்வப்நங்களை, 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿-காண்பதில்லை, 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑍇-இந்தசரீரத்தில், 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑌦𑌾, 𑌸𑍁𑌖𑌂-அப்படிப்பட்ட இந்தவிஷயஸுகமானது, 𑌭𑌵𑌤𑌿 - உண்டாகிறது, 𑌅𑌥 - என்பது, "அஸ்மின்சரீரே" என்பதுதுடங்கி வேறுப்ரசந்ததிற்குத்தரமென்பதைவிளக்குகிறது.

𑌶𑌂.—𑌭𑌾. இந்த மனதாகிய ப்ரகாசவஸ்துவானது சிந்தை என்கிற தேஜஸ்ஸினாலும் சிந்ரூபமான பிரம்மத்தாலு மடங்கி நாடீமத்யத்தில் வாஸனைகளெல்லாமொழிந்து அவைகளின்வழி மூடப்பட்டு கரணங்களோடு மற்றுள்ளவையும் ஹ்ருதயத்தில் சேரும்போது இந்த மநஸ்ஸானது காட்டுத்தீபோல விஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாய் சரீரம்முழுதும் வ்யாபித்து, விசேஷமில்லாததாயிருக்கின்றது. இந்த ஸுஷுப்தி என்கிறவவஸ்தையில், இந்த மநஸ்ஸாகிய தேவன் விஷயங்களையறியும் வழி தேஜஸ்ஸினால் மூடப்பட்டமையால் ஸ்வப்நங்களைக்காண்பதில்லை. இப்படி எல்லாமடங்கின இந்த ஸமயத்தில் நித்யமாய் ப்ரகாசமாய் வியாபித்தசித்ஸ்வரூபாநந்தகநஸுகம் தடங்கலின்றி விளங்குகிறது. ஆக, எவனுக்கு ஸுகமுண்டாகிறதென்கிற ப்ரசநத்திற்கு விடையளிக்கப்பட்டதாயிற்று.

𑌰𑌂.—𑌭𑌾. "ஸத்தான ப்ரம்மத்தோடுசேருகிறான்" "தேஜஸ்ஸோடு சேருகிறான்" என்று ஸுஷுப்தியைப்பற்றிச் சொல்லுகிற ச்ருதிகளின்படி எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்கையாலே தேஜஸ்ஸென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மத்தின் ஸம்பந்தத்தையடைந்து கலந்து ப்ரம்மத்தினாலணைத்துக்கொள்ளப்பட்டு, தன்னுடைய ப்ரகாசம தனித்தில்லாமல், இந்த ஜீவாத்மா அடங்கியிருக்கும்போது; ஸ்வப்நங்களைக் காண்பதில்லை. இப்படிசொல்லியதால், ஸ்வப்நங்காண்பது எந்த காரணத்தாலென்கிறப்ரசனத்திற்கு இவ்வாறு ப்ரம்மத்தோடு கலவாமலிருக்கும்போது மநஸ்ஸு கூடியிருக்கையால் ஸ்வப்நத்தில் வஸ்துக்களைக்காண்கிறானென றுத்தரம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இனி ஸுகாநுபவம் பண்ணுகிறவன் யாரென்ற வினாவுக்கு விடையளிக்கப்படுகிறது. சரீரஸம்பந்தமுண்டானபோதே இந்த ஜீவனுக்கு விஷயஸுகாநுபவமுண்டாகிறது.—"சரீரமில்லாதானை ஸுகதுக்கங்கள் சேரா" வென்று சுருதியிருக்கையாலே, சரீரஸம்பந்தமில்லாதபோது விஷயஸுகமுண்டாகாது.

௭. 𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌵𑌾𑌸𑍋𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌏𑌵𑌂 𑌹 𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 ||

௭. ஸயதாஸோம்யவயாம்ஸிவாஸோவ்ருக்ஷம்ஸம்ப்ரதிஷ்டந்தே | ஏவம்ஹவைதத்ஸர்வம்பர ஆத்மநிஸம்ப்ரதிஷ்டதே ||

(ப-ம.) ஸ:-இந்தஜீவன், யதா-எப்படி, வயாம்ஸி-பக்ஷிகள், வாஸோவ்ருக்ஷம் - இருப்பிடமாகியவிருக்ஷத்தை, ஸம்ப்ரதிஷ்டந்தே-அடைந்து ப்ரதிஷ்டைபெறுகின்றனவோ, ஏவம்-அப்படியே, தத்ஸர்வம்-அதெல்லாம், பரே ஆத்மநி-பரமாத்மாவில், ஸம்ப்ரதிஷ்டதே - ப்ரதிஷ்டையடைகின்றது.

௱௦ — ஸா. இக்காலத்தில் அவித்யை, காமம், கர்மம், இவைகளை ஹேதுவாகவுடைய கார்யகாரணரூபமான உபாதிகளெல்லாமொழிந்து போகின்றன. இப்படி உபாதியொழிந்து போகும்போது உபாதியினாலே வேறுபோல் தோற்றுகிற ஆத்மாக்களும், உபாதியில்லாமையால், ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தோடொன்றாய் விடுகின்றனர். என்று மேலே சொல்லப்போகிறவிது நிலைபெறும்படி திருஷ்டாந்தம் காட்டப்படுகிறது. பக்ஷிகளெல்லாம் தங்களுக்கிருப்பிடமாகிய விருக்ஷத்தில் நிலைபெற்றிருப்பதுபோல் எல்லாப்பொருளுமந்த ப்ரம்மத்தினிடத்தில் நிலைபெறுகின்றன.

௱௧.—ஸா. எங்கு இப்பொருளெல்லாம் சேர்ந்திருக்கின்றனவென்று கேட்ட ப்ரசநத்திற்குத்தரம் சொல்லப்படுகிறது.—ஒரு விருக்ஷத்தில் பலபக்ஷிகளும் தங்கியிருப்பதுபோல இவ்வுலகெல்லாம் ப்ரம்மத்தினிடத்தில் சேர்ந்திருக்கின்றன.

௮. 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍋𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌶𑍍𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌚 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌰𑌸𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌸𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌚 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚𑌾𑌦𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌚 𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹𑌙𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌚𑍇𑌤𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 |

௮. ப்ருதிவீசப்ருதிவீமாத்ராசாபஶ்சாபோ மாத்ராசதேஜஶ்சதேஜோ மாத்ராசவாயுஶ்சவாயுமாத்ராசாகாஶஶ்சாகாஶமாத்ராசசக்ஷுஶ்சத்ரஷ்டவ்யம்சஶ்ரோத்ரம்சஶ்ரோதவ்யம்சக்ராணம்சக்ராதவ்யம்சரஸஶ்சரஸயிதவ்யம்ச த்வக்சஸ்பர்ஶயிதவ்யம்சவாக்சவக்தவ்யம்சஹஸ்தௌசாதாதவ்யம்சோபஸ்தஶ்சாநந்தயிதவ்யம்சபாயுஶ்சவிஸர்ஜயிதவ்யம்ச பாதௌசகந்தவ்யம்சமநஶ்சமந்தவ்யம்சபுத்திஶ்சபோத்தவ்யம்சா ஹங்காரஶ்சாஹங்கர்தவ்யம்சசித்தம்சசேதயிதவ்யம்சதேஜஶ்சவித்யோதயிதவ்யம்சப்ராணஶ்சவிதாரயிதவ்யம்ச ||

(ப-ம்) ப்ருதிவீச - ப்ருதிவியும், ப்ருதிவீமாத்ராச-கந்ததந்மாத்திரையும், ஆபஶ்ச-ஜலதத்வமும், ஆபோமாத்ராச - இரஸதந்மாத்திரையும், தேஜஶ்ச - தேஜஸ்தத்வமும். தேஜோமாத்ராச - ரூபதந்மாத்திரையும்,

வாயுஶ்ச-வாயுவும், வாயுமாத்ரா ச-ஸ்பர்சதந்மாத்திரையும், ஆகாஶஶ்ச - ஆகாசமும், ஆகாஶமாத்ரா ச-சப்ததந்மாத்திரையும், சக்ஷுஶ்ச-சக்ஷுரிந்திரியமும், த்ரஷ்டவ்யம் ச-காணப்படும் ரூபம்முதலியவையும், ஶ்ரோத்ரம் ச-ச்ரோத்திரேந்திரியமும், ஶ்ரோதவ்யம் ச - கேட்கப்படுகிற சப்தமுதலியவையும், க்ராணம் ச-கிராணேந்திரியமும், க்ராதவ்யம் ச - கந்தம்முதலியவையும், ரஸஶ்ச - இரஸநேந்திரியமும், ரஸயிதவ்யம் ச - உப்புமுதலிய அறுசுவைகளும், மற்றுளசிலவும், த்வக் ச-த்வகிந்திரியமும், ஸ்பர்ஶயிதவ்யம் ச-ஸ்பர்சம்முதலியவையும், வாக் ச-வாகிந்திரியமும், வக்தவ்யம் ச-பதவாக்யமுதலியவையும், ஹஸ்தௌ ச-பாணீந்திரியமும், ஆதாதவ்யம் ச - கலசமுதலியவையும், உபஸ்தஶ்ச-உபஸ்தேந்திரியமும், ஆநந்தயிதவ்யம் ச - ஸம்போகஸுகபோகியும், பாயுஶ்ச-பாயுவென்கிற இந்திரியமும், விஸர்ஜயிதவ்யம் ச-புரீஷம்முதலியவையும், பாதௌ ச-பாதேந்திரியமும், கந்தவ்யம் ச - கமநாகமநம் செய்கிற கிராமநகர முதலியவையும், மநஶ்ச - அந்தரிந்திரியமான மநஸ்ஸும், மந்தவ்யம் ச - ஸ்ம்ருதியில் புலப்படும் புண்யபாபம் முதலியவையும், புத்திஶ்ச - அத்தியவஸாயம் முதலியவையும், போத்தவ்யம் ச - மோக்ஷஸாதநம் முதலிய அத்யவஸிக்கப்படும் பொருளும், அஹங்காரஶ்ச - அஹங்காரமும், அஹங்கர்தவ்யம் ச - அபிமாநம் முதலிய வஸ்துக்களும், சித்தம் ச - சித்தமும், சேதயிதவ்யம் ச - சேதனையென்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகியபொருளும், தேஜஶ்ச - சரீரத்திலிருக்கிறசர்மமென்கிற ப்ரகாசவஸ்துவும், வித்யோதயிதவ்யம் ச-அதினால் ப்ரகாசிக்கும் பொருளும், ப்ராணஶ்ச - ப்ராணனும், விதாரயிதவ்யம் ச - அதினால் தரிக்கப்படும்பொருளும், பரே ஆத்மநி ஸம்ப்ரதிஷ்டதே - பரமாத்மாவினிடத்தில்ப்ரதிஷ்டையடைகின்றது, என்று முந்தியச்லோகத்திலிருக்கிற இந்தபதங்களோடே அந்வயம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்குசங்கர ராமாநுஜபாஷ்யங்களுக்கு பேதமில்லை. இப்படி எல்லாப்பொருளும்பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ந்திருக்கிறது என்று அந்தபரமாத்மாவின்வைபவம் சொல்லப்பட்டதென்றும் கருத்து பதவுரையாலே விளங்கும். ஆனதாலும் விசேஷார்த்தங்களென்று மில்லாமையாலும்பாஷ்யங்கள்காட்டப்படவில்லை. பஞ்சதந்மாத்திரைகள், பஞ்சபூதங்கள், பஞ்சேந்திரியங்கள், பஞ்சவிஷயங்கள், பஞ்சகர்மேந்திரியங்கள், அவைகளின்தொழில்கள், மநம், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம், என்றுநாலுவகைப்பட்ட அந்தக்கரணம், அவைகளின் விஷயங்கள், தேஜஸ்ஸென்கிற சர்மம், அதின்விஷயம் ப்ராணன், அதின்வியாபாரங்கள் இவைகளிங்கு சொல்லப்பட்டன. இப்படி பிரித்துச்சொன்ன விதற்குக்கருத்து எவ்வகைப்பட்ட பொருளாயினும் பரமாத்மாவையேபற்றி யிருக்குமென்பதாம். இப்படி பிரித்துச்சொன்ன வி

வைகளுக்குள் சிலவற்றிற்கு ஸ்தூலபேதமில்லையானாலும் ஸூக்ஷ்மபேத முண்டென்றறிக.

கூ. [illegible]

[illegible]

கூ. ஏஷஹித்ரஷ்டாஸ்ப்ரஷ்டாஶ்ரோதாக்ராதாரஸயிதாமந்தாபோத்தா கர்தாவிஜ்ஞாநாத்மாபுருஷ꞉ | ஸபரேஅக்ஷரே ஆத்மநிஸம்ப்ரதிஷ்டதே ||

(ப-ம்.) [illegible]-ரூபத்தையறிபவனும், [illegible] - சப்தத்தை யறிபவனும், [illegible] - கந்தத்தையறிபவனும், [illegible] - ரஸத்தையறிபவனும், [illegible]-ஸ்மரிக்கிறவனும், [illegible]-அநுபவிப்பவனும், [illegible] - செய்பவனும், [illegible] - ஜ்ஞாநஸ்வரூபியானவனுமாகிய [illegible]-அப்படிப்பட்ட இந்தஜீவாத்மா, [illegible] - அக்ஷரபரப்ரம்மமாகிய பரமாத்மாவில், [illegible] - ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறான். [illegible] - இது வேதாந்தங்களிலே ப்ரஸித்தம்.

[illegible] - இப்படி ப்ரபஞ்சமெல்லாம் பரமாத்மாவினிடத்தில் லயிப்பதுபோல் இந்த உபாதிகளாலே ஜீவாத்மாவாகத்தோற்றி யிருந்தபுருஷனும், பரமாத்மாவினிடத்திலேக்யத்தை யடைகிறதென்கிறது.—ரூபம்முதலியவற்றை கிரகியாநிற்கிற இந்த ஜீவாத்மாவும், உபாதிநசிக்கும்போது ஜலம்முதலியன நசித்தபோது ப்ரதிபிம்பம் நசிப்பதுபோல் உபாதிநீங்கி விளங்குகிறது. அப்போது ஜீவாத்மாபரமாத்மா இவர்களுக்கு ஐக்யமுண்டாகிறது. இங்கு ஆத்மாவுக்குச்சொன்ன கர்த்ருத்வாதிகள் உபாதிதசையிலாரோபிக்கப்பட்டன.

[illegible] - சேதநாசேதநரூபமாயும் கர்த்ருகர்மகரணரூபமாயுமுள்ள எல்லாம் பரமாத்மாவை யாச்ரயித்து நிற்கின்றனவென்றுகருத்து. இங்கு ஆத்மாவையறிபவனென்றும், அறிவைவடிவாகவுடையவனென்றும் சொன்னதால், கேவலம் அறிவேயாத்மா அறிபவனல்லனென்கிற அத்வைதிகள் மதமும், அறிபவனேயன்றி அறிவை வடிவாகவுள்ளவனன்று என்கிற தார்க்கிகர்மதமும் நிரஸிக்கப்பட்டது.

க0. [illegible]

[illegible]

க0. ஸயோஹவைததச்சாயமஶரீரமலோஹிதம்ஶுப்ரமக்ஷரம் வேதயதேயஸ்துஸோம்யஸஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வோபவதிதத்தேஷஶ்லோகஃ||

(ப-ம்.) [illegible]-எவன், [illegible]-இந்த, [illegible] - கர்மஸம்பந்தமில்லாததும், [illegible]-சரீரமில்லாததும், [illegible]-வர்ணமில்லாததும், [illegible]-சுத்தமானதும், [illegible]-அழிவில்லாததுமான ப்ரம்மத்தை, [illegible]-அறிகிறானே; அவன்தான் பைன் அப்படி, [illegible]-எந்தபுருஷன், [illegible]- அறிகிறானே, [illegible]-அவன், [illegible]-ஸோம்யனே, [illegible] - எல்லாவற்றையுமறிந்தவனாயும், [illegible]-எல்லாவற்றையுமுடையவனாயும், [illegible]- ஆகிறான், [illegible] - இந்தவிஷயத்தில் சுலோகமொன்றுண்டு.

௧௧. 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌹 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿
𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 । 𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸
𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶𑍇𑌤𑌿 ॥

௧௧. விஜ்ஞாநாத்மாஸஹதேவைச்சஸர்வை:ப்ராணாபூதாநிஸம்ப்ர திஷ்டந்தியத்ர | ததக்ஷரம்வேதயதேயஸ்துஸோம்யஸஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வமேவாவிவேஶேதி ||

(ப்-ம்.) 𑌯𑌤𑍍𑌰-எந்தவக்ஷரபரப்ரம்மத்தில், 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌃 𑌸𑌹-இந்திரியங்களோடுகூட, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃-ப்ராணங்களும், 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿-பூதங்களும், 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾-ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான ஜீவாத்மாவும், 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿-ப்ரதிஷ்டையடைகின்றனவோ, 𑌤𑌤𑍍-அப்படிப்பட்ட, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍍-அக்ஷரபரப்ரம்மத்தை, 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯-ஓ ஸௌம்யரே, 𑌯𑌃-எவன், 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤𑍇-நன்றாகவறிகிறானோ, 𑌸𑌃-அப்படிப்பட்டவன், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃-எல்லாவற்றையுமறிந்தவனாய், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍-எல்லாவற்றையும், 𑌆𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶-பிரவேசிக்கிறான், 𑌇𑌤𑌿-என்பதாம்.

பதாந்வயார்த்தபதங்கள்.

ஸர்வாதாரமான ப்ரம்மத்தையறிந்தவன் ஸர்வகாமங்களையுமடைகிறானென்கிற தாத்பர்யமிரண்டுபாஷ்யத்திற்கு மொக்கும்.

நாலாம்ப்ரச்னம் முற்றும்.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌃.

௧. 𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌶𑍈𑌬𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 । 𑌸 𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗
𑌵𑌨𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 𑌕𑌤𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸
𑌤𑍇𑌨 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌜𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥

௧. அதஹைநம்ஶைப்யஸ்ஸத்யகாம: | பப்ரச்சஸயோஹவைதத்பகவந்மநுஷ்யேஷு ப்ராயணாந்தமோங்காரமபித்யாயீதகதமம்வாவஸதேந லோகம்ஜயதீதி ||

(ப்-ம்.) 𑌅𑌥-கார்க்யமுனிப்ரச்நத்திற்குத்தரம்சொல்லி முடிந்தபின், 𑌏𑌨𑌮𑍍-இந்த பிப்பலாதரை, 𑌶𑍈𑌬𑍍𑌯𑌃-சிபியின் குமாரராகிய, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃-ஸத்யகாமரென்பவர், 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛-கேட்டார். 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍-பூஜ்யரே, 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁-மநுஷ்யர்களுக்குள், 𑌯𑌃 𑌹 𑌵𑍈-யவனொருவன், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍-மரணபர்யந்தம், 𑌤𑌤𑍍-அப்படி, 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑍍-ப்ரணவத்தை, 𑌸𑌃-அப்படிப்பட்டவனாய், 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤-உபாஸிக்கிறானோ; 𑌸𑌃-அவன், 𑌤𑍇𑌨-அந்தஉபாஸநத்தால், 𑌕𑌤𑌮𑌮𑍍-𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌵𑌾𑌵-எந்தலோகத்தை, 𑌜𑌯𑌤𑌿-ஜயிக்கிறான்.

𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌂—இப்படி கீழ்ச்சொல்லிய அக்ஷரபரப்ரம்ம விவேகஜ்ஞாநம் பிறவாத மந்தாதிகாரிக்கு, ப்ரணவோபாஸநத்தால் க்ரமத்திலக்ஷரபரப்ரம்ம ப்ராப்தியுண்டாம்படி ப்ரணவோபாஸநத்தை விதிக்கிறது இந்தப்ரசநம்.

ரா-ஹா—இப்படி கார்க்யப்ரசநத்திற்கு விடைதந்தபின், இந்த பிப்பலாதனை ஸத்யகாமர், பூஜ்யரே, மநுஷ்யர்களில் எவன் ப்ரணவத்தாலே மஹாபக்தியுடனே ப்ரம்மத்தைதியாநித்து அஸத்யம்சொல்லாமை, ஸ்திரீஸங்கமமில்லாமை, கொல்லாமை, தாநம்வாங்காமை, தாநம்செய்கை, ஸந்யாஸம் யமம், நியமம், ஆஸநம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம், த்யாநம், தாரணம், என்கிற வகைகளிலே இதரவிஷயங்களில் மநஞ்செல்லாமல் ஸமாதிபெற்ற மநதையுடையவனாய், ப்ராணனுள்ளவரையில் வேறுவிஷயங்களின் ஸ்ம்ருதிகலவாமலும், இடைவிடாமலும் ஸ்மரிக்கையாகிற தியாநத்தைச் செய்கிறானோ, காற்றில்லாதவிடத்தில் வைத்த விளக்கைப்போல சலியாமலிருக்கிறானோ, அப்படிப்பட்டவன், ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்குப் பலமாயுள்ளலோகங்களுள் எந்த லோகத்தை யிந்த உபாஸநத்தாலே யடைகிறான், என்று ப்ரச்நம்பண்ணினார்.

உ. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮 𑌪𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌰𑌂 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌯𑌦𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑍇𑌨𑍈𑌕𑌤𑌰𑌮𑌨𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ‖

உ. தஸ்மைஸஹோவாசஏதத்வைஸத்யகாமபரம்சாபரம்சப்ரஹ்ம யதோங்காரஸ்தஸ்மாத்வித்வாநேதேநைவாயதநேநைகதரமந்வேதி ||

(ப-ம்.) 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈-அந்த ஸத்யகாமருக்கு, 𑌸𑌃 𑌉𑌵𑌾𑌚-அந்த பிப்பலாதர்சொன்னார். 𑌹𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮-ஓ ஸத்யகாமரே, 𑌯𑌦𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃-ப்ரணவமாகிய, 𑌏𑌤𑌤𑍍-இதானது, 𑌪𑌰𑌂𑌚-𑌅𑌪𑌰𑌂𑌚-𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮-பராபரமமமாயும் அபரப்ரம்மமாயுமாகிறது. 𑌏𑌵-ப ஸித்தம், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆகையால், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 உபாஸகன், 𑌏𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌆𑌯𑌤𑌨𑍇𑌨-இந்த ஆலம்பநத்தாலே, 𑌏𑌕𑌤𑌰𑌂-பரப்ரம்மத்தையாகிலு மபரப்ரம்மத்தையாகிலும், 𑌅𑌨𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿-அடைகிறான்.

ஸம-ஹா—இப்படிகேட்ட ஸத்யகாமனைநோக்கி பிப்பலாதர்சொல்லுகின்றார். ஸத்யகாமரே அபரப்ரம்மமாகிய ப்ராணனும் அழிவற்றஸத்யமான பரப்ரம்மமாகிய பரமபுருஷனும், இந்தப்ரணவமேயாகும் இவ்விரண்டுக்கும் ப்ரதீகமாகுமென்கை. ஸாக்ஷாத் பரப்ரம்மத்திற்கு விசேஷங்களொன்று மில்லாமையால் சப்தம் இந்திரியம் முதலியவற்றிற்குத் தோற்றாதாகையால், நெஞ்சால் நினைக்கப்படாது. ஆகையால் ப்ரம்மத்திற்கு ப்ரதீகமாகிய ப்ரணவத்தில் ப்ரதிமையிலேபோல பக்தியோடு ப்ரம்மதிருஷ்டியோ டுபாஸநம்செய்யுமவனுக்கு அந்தபரப்ரம்மம் ஸ்வயமாகவே விளங்குமென்று இந்த சாஸ்திரத்தின் ப்ரமாணத்தாலே யறியப்படுகிறது இப்படியே அபரப்ரம்மமும் விளங்கும் ஆகையால் பராபரப்ரம்மமே ப்ரணவமென்றுபசரித்துச் சொல்லப்பட்டது ஆகையால் இந்த ப்ரணவோபாஸநத்தாலே இஷ்டப்படி பரப்ரமத்தையாகிலும் அபரப்ரம்மத்தையாகிலு மடைவான். ஆலம்பநங்களுக்குள் ப்ரணவம் சிரேஷ்டமான ஆலம்பநமன்றோ.

ரா-ஹா.—இந்த ப்ரணவமானது பரப்ரம்மம், அபரப்ரம்மம் ஆகிய விரண்டையும்சொல்லும் இந்த வாச்யவாசகஸம்பந்தத்தாலே, ப்ரணவமே ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்டது. இக்கருத்து ஸ்ரீவியாஸாசாரியராலும் ஈக்ஷதிகர்மாதிகரணத்தில் காட்டப்பட்டது. ஆகையாலே ப்ரணவமாகிய வாசகத்தைக்கொண்டு வாச்யமானப்ரம்மத்தையுபாஸிக்கிறான். என்றுகருத்து இப்படி பிப்பலாதர்சொல்லுகிறார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் இந்தஉபாஸநம் ப்ரதீகோபாஸநமென்றுகொள்ளப்பட்டது. ப்ரதீகோபாஸநமாவது ஒன்றைமொன்றாக உபாஸிக்கை. இங்கு பரப்ரஹ்மமல்லாத ப்ரணவத்தை பரப்ரஹ்மமென்றுபாஸிப்பது ப்ரதீகோபாஸநமாம். ஆக,இந்தப்ரணவத்தைப் பரப்ரம்மமாக உபாஸிப்பவன் அபரப்ரம்மத்தையும், அபரப்ரம்மமாக உபாஸிப்பவன் பரப்ரம்மத்தையுமடைகிறானென்றுகருத்து விளங்கும்,இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் ப்ரணவார்த்தமாகிய பராபரப்ரம்மங்களை ப்ரணவத்திற் சொல்லியபடி குணங்களுடன் உபாஸகனுபாஸிப்பானென்று ஸாக்ஷாதுபாஸநமாகவே கொள்ளப்பட்டது என்று பேதம் ஸ்புடமாகவேதோற்றும்.

௩. 𑌸 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 𑌸 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌮𑍃𑌚𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌮𑍁𑌪𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿॥

௩. ஸயத்யேகமாத்ரமபித்யாயீதஸதேநைவஸம்வேதிதஸ்தூர்ணமேவஜகத்யாமபிஸம்பத்யதேதம்ருசோமநுஷ்யலோகமுபநயந்தேஸதத்ரதபஸாப்ரஹ்மசர்யேணஶ்ரத்தயாஸம்பந்நோமஹிமாநமநுபவதி॥

(ப-ம்.) 𑌸꞉-அந்தப்ரணவோபாஸகன், 𑌏𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂-ஒருமாத்திரையுடையப்ரணவத்தை, 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤-தியாநம்செய்வானேயாகில், 𑌸꞉ - அப்படிப்பட்டவன், 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵-அவ்வுபாஸநத்தாலேயே, 𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌃 - ஸத்தைபெற்றவனாய், 𑌤𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍇𑌵-அப்போதே,𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 - பூமியில, 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 - ச்ரேஷ்டனாகிறான். 𑌤𑌂-அந்தபுருஷனை, 𑌋𑌚𑌃 - இருக்குக்கள், 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌂-மநுஷ்யலோகத்தை,𑌉𑌪𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - அடைவிப்பிக்கின்றன,𑌸꞉-அப்படி மநுஷ்யலோகத்தையடைந்த புருஷன்,𑌤𑌪𑌸𑌾-தபஸ்ஸாலும, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 - ஸ்த்ரீஸங்கமற்றிருக்கையாலும், 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 - சிரத்தையாலும, 𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃-விளங்கினவனாய், 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂-மகிமையை 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿 - அநுபவிக்கிறான்.

பா-ஹா—இந்த ப்ரணவமானது அகரம்முதலிய மூன்றுமாத்திரையுள்ளது, இம்மூன்றுமாத்திரையும்சேர்ந்த பூர்ணப்ரணவத்தையுபாஸியாமல் அதின் கண்டமாகிய அகரத்தையே உபாஸித்தாலும், இந்தப்ரணவத்தின் மகிமையினாலே உத்தமகதியையடைகிறான். அதாவது-இந்தப்ரணவத்தினுடைய ஸ்வரூபங்களை எவ்வாறுணராது கண்டப்ரணவத்தையுபாஸித்தாலும் அவ்வுபாஸநத்தாலே அவ்வளவிலே விவேகஜ்ஞாநம்பெற்றவனாய், மிகச்சீக்கிரத்தில் பூமியில் மநுஷ்யஜந்மத்தையடைகிறான் பூமியில்பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களிருக்கவும் இந்தப்ரணவத்தின் முதல்மாத்திரையாகிய அகரம் இருக்குவேதவடிவுடையதாதலால் அந்த இருக்குக்கள் இப்படியுபாஸித்த புருஷனுக்குப் பூலோகத்தில் மநுஷ்யஜந்மத்தையே தருகின்றன. இப்படி யந்தப்ரணவமாத்திரையின் மகிமையாலே மநுஷ்யஜந்மத்தையடைந்து அதிலும்ப்ராம்மண ஜந்மத்தைப்பெற்று அதிலும் சிறந்தவனாகி தவம்புரிந்து விரக்தனாகி

பக்திசிரத்தைகளுடன், மகிமையநுபவிக்கிருன். தீயவழியில் விருப்புடையனு காஞனதால் துர்க்கதியையடையான். பாபகர்மங்களைச்செய்யான். இந்தயோகத்தில் குறைநேரிட்டாலும் இவனுக்கு துன்பம்வாராது நல்லவிருப்பமுண்டாகி நல்நடக்கையிலிருப்பான்.

ரா-ஹா—இந்த ப்ரணவத்தையுபாஸிப்பவன், ஒருமாத்திரையுடைய ஹ்ரஸ்வமாகிய அபரப்ரம்மவாசகமான ப்ரணவத்தை உபாஸிப்பாஞகில் அதாவது-அபரப்ரம்மத்தை போதிக்கிற ஹ்ரஸ்வமான ப்ரணவத்தாலே அபரப்ரம்மத்தையுபாஸித்தாஞகிலென்கை. இப்படி, ஒருமாத்திரையுடைய ப்ரணவத்தைக்கொண்டு அபரப்ரம்மத்தையுபாஸிப்பதிஞல், ஸத்தைபெற்றவனுகி இப்புவியில் மிகச்சிறந்தவஞகிருன் அந்தபுருஷனை இருக்குமாத்திரைகள் மநுஷ்யலோகத்தை யடைவிப்பிக்கின்றன இப்படி மநுஷ்யலோகத்தை யடைவிப்பிக்கப்பட்ட அந்தபுருஷன் தவத்தாலும் அதாவது உணவுநீக்குதலாலும், ஸ்த்ரீஸங்கத்தை விடுவதிஞலும், ஆஸ்திக்கிய புத்தியாலும் நடப்பாஞயின், மோக்ஷஸாதநமாகிய ப்ரம்மோபாஸநத்தைச்செய்து மோக்ஷத்தைப் பெறுவான், ஒ, ஐ, ஒள, இவைகளுக்கு ஹ்ரஸ்வம்வியாகரணநூலில் சொல்லப்படாமையால் ஹ்ரஸ்வமாகிய ப்ரணவமில்லையேயெனி ஞலகத்தில் ஹ்ரஸ்வப்ரணவமும் வழங்கிவருவதால் ப்ரணவத்துக்கு ஹ்ரஸ்வமுண்டென்று கருத்து.

ச. அதயதித்விமாத்ரேண மநஸி ஸம்பத்யதே ஸோந்தரிக்ஷம் யஜுர்பிருந்நீயதே | ஸஸோமலோகம் ஸஸோமலோகே விபூதிமநுபூய புநராவர்ததே ||

ச. அதயதித்விமாத்ரேண மநஸிஸம்பத்யதே ஸோந்தரிக்ஷம் யஜுர்பிருந்நீயதே | ஸஸோமலோகம்ஸஸோமலோகே விபூதிமநுபூயபுநராவர்ததே ||

(ப்-ம்) அத-யதித்விமாத்ரேண மநஸி ஸம்பத்யதே-ஸ: இனி இரண்டு மாத்திரையுடைய ப்ரணவத்திஞபாஸநம் நெஞ்சில்ஒருவனுக்கு நிலைபெறுமாயினவனும், அந்தரிக்ஷம் ஸோமலோகம் - அந்த ரிக்ஷலோகத்திலிருக்கிற சந்திரலோகம் முதலியலோகங்களை, யஜுர்பி: - உந்நீயதே-யஜுர்மந்திரங்களாலே யடைவிப்பிக்கப்படுகிருன் ஸ: - அப்படிப்பட்டவனுகிய, ஸ:-அந்தபுருஷன், ஸோமலோகே விபூதிம் அநுபூய புநராவர்ததே - சந்திரலோகாதிகளில் போகத்தையநுபவித்து மறுபிறவியை யடைகிருன். பூலோகத்தைச் சேருகிருனென்கை.

ஸ0-ஹா—இப்படியே ப்ரணவகண்டமாகிய உகாரத்தையுபாஸித்தவனும் யஜுர்வேதமந்திரங்களால் சந்திரலோகத்தையடைவிக்கப்பட்டு அங்குள்ள ஸுகங்களையநுபவித்து மீண்டும் பூலோகத்தில் ஜந்மத்தையடைகிருன்.

ரா-ஹா—இரண்டுமாத்திரையுள்ள அபரப்ரம்மவாசகமான ப்ரணவத்தாலே எவனுக்கு அபரப்ரம்மத்தியாநம் நெஞ்சில் நிலைபெறுகிறதோ அவனும் பரலோகஸுகங்களை எல்லாமநுபவித்து பூலோகத்தில் புநர்ஜந்மத்தையடைகிருன் ஸோமலோகமென்றது மேலுள்ள எல்லாலோகங்களுக்கு முபலக்ஷணமென்று ஈக்ஷதிகர்மாதிகரணத்தில் பகவத்பாஷ்யகாரரால் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. இப்படி இவனையஜுர்மந்திரங்கள் சந்திராதிலோகங்களை யடைவிக்கின்றன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ப்ரணவவாசக சப்தங்கள் சங்கரபாஷ்யத்தில் மூன்றாம் வேற்றுமையனவென்றும், இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் நாலாம்வேற்றுமையன வென்றுங் கொள்ளப்பட்டன.

௫. 𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌮𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 𑌸 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 । 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌾𑌦𑍋𑌦𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌚𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌵𑌂 𑌹 𑌵𑍈 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸 𑌸𑌾𑌮𑌭𑌿𑌰𑍁𑌨𑍍𑌨𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌘𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌿𑌶𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍇𑌤𑍌 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍌 𑌭𑌵𑌤𑌃 ॥

௫. யஃ புநரேதம் த்ரிமாத்ரேணோமித்யேதேநைவாக்ஷரேண பரம் புருஷமபித்யாயீத ஸ தேஜஸி ஸூர்யே ஸம்பந்நஃ | யதா பாதோதரஸ்த்வசா விநிர்முச்யத ஏவம் ஹ வை ஸ பாப்மநா விநிர்முக்தஸ்ஸ ஸாமபிருந்நீயதே ப்ரஹ்மலோகம் ஸ ஏதஸ்மாஜ்ஜீவகநாத்பராத்பரம் புரிஶயம் புருஷமீக்ஷதே ததேதௌ ச்லோகௌ பவதஃ ||

(ப-ம்) 𑌯𑌃-எவனொருவன், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇𑌣 - மூன்றுமாத்திரையுடைய ஓமென்கிற இந்தப்ரணவாக்ஷரத்தாலே, 𑌪𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 - பரமபுருஷனை யுபாஸிக்கிறானோ, 𑌸𑌃 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 - அவன் ஸூர்யமண்டலத்தில் சேர்ந்தவனாய், 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌾𑌦𑍋𑌦𑌰𑌃 𑌤𑍍𑌵𑌚𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌏𑌵𑌂 𑌹 𑌵𑍈 - பாம்புபழையதோலால் விடப்படுவதுபோல், 𑌸𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 - பாபங்களாலே விடப்பட்டவனாய், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌭𑌿𑌃 𑌉𑌨𑍍𑌨𑍀𑌯𑌤𑍇 - ஸாமமந்திரங்களால் பரம்மலோகத்தையடைவிக்கப்படுகிறான். 𑌸𑌃 - அப்படி ப்ரம்மலோகத்தையடைந்தவன், 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌜𑍀𑌵𑌘𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌂 - ஸம்ஸாரிஜீவர்களில் சிறந்த சுத்தாத்மஸ்வரூபத்திலும் பரிசுத்தனை, 𑌪𑍁𑌰𑌿𑌶𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 - புரமென்று சொல்லப்படுகிற அந்ததேசத்திலந்தர்த்மாவாயிருக்கிற பரமபுருஷனை, 𑌈𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 - காண்கிறான், 𑌤𑌦𑍇𑌤𑍌 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍌 𑌭𑌵𑌤𑌃 - இந்தப்ரணவத்யாநத்தைப் பற்றி இரண்டு ச்லோகங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸா-ஹா—எவனொருவன் மூன்றுமாத்திரையோடு கூடிய பூர்ணப்ரணவத்தை பரப்ரம்மென்று பாவிக்கிறானோ, [அதாவது-ஸூர்யாந்தரத்திலிருக்கின்ற புருஷனாக மூன்றுமாத்திரையுடையதாக அறியப்பட்ட ப்ரணவத்தை யுபாஸிக்கை. ப்ரணவத்தாலே பரமபுருஷனையுபாஸிக்கையன்று. ப்ரணவத்தை பராபரப்ரம்மங்களாகஉபாஸிக்கும் ப்ரகாரமேதொடங்கப்பட்டது. இவைகளுக்கு அபேதமும் சொல்லியிருக்கிறது. இங்ஙனமன்றாயின் இரண்டாம்வேற்றுமைபகைக்கும். இவ்வாறு ப்ரதீகமெனிலும் மூன்றும்வேற்றுமைப்பகையுண்டு. ஆயினும் தொடக்கத்திற்குப் பொருந்த மூன்றும்வேற்றுமையையு மிரண்டாம்வேற்றுமையாகக்கொள்க அன்றியிலே ஒருகூட்டம்வாழ ஒருவனையழிப்பதுபோல் இந்தப்ரணவம்ப்ரதீகமென்பதற்குயுத்திகள் பலவாகையாலிவைகளுக்குச்சேர மூன்றும்வேற்றுமை தன்னுண்டாலும் குற்றமில்லை.]

அவன் மூன்றும்மாத்திரை ஸ்வரூபியாய் ஸூரியதேஜஸ்ஸில் சேருகிறான் மறுபிறவியடைகிறதில்லை. இரண்டுமாத்திரைப்ரணவத்தை யுபாஸித்து சந்திரலோகத்தையடைந்தவனுக்கேயதுளது. இப்படிஸூரியனைச் சேர்ந்தவன் அப்போதே ஸர்பமானது தோல்புரைநீங்கி விளங்குவதுபோல் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்பட்டவனாய் விளங்கி த்ருதீயமாத்ராஸ்வரூபங்களான ஸாமமந்திரங்களாலே ஊர்த்வலோகமாகிய ஹிரண்யகர்பனுடைய ஸத்யலோகத்தை யடைவிக்கப்படுகிறான். பரமமான பரமாத்மாவாகிய பரமபுருஷனை அங்குள்ள ஜீவகநனாகிய ஹிரண்யகர்பனுக்கும் எல்லாதேஹங்களுக்கு முள்ளிருப்பவனாகக் காண்கிறான். இவ்விஷயத்திலிரண்டுமந்திரங்களிருக்கின்றன.

ரா-ஸா—மூன்றுமாத்திரையுள்ள ப்ரணவத்துக்கு வாச்யபூதனான பரமாத்மாவை நிரந்தரத்யாநம்பண்ணுகிற உபாஸகன் பரப்ரம்மலோகமாகிய பரமபதத்தையடைந்து பரமாத்மாவைக்காண்கிறான். இங்குப்ரம்மலோகமென்பது ஸத்யலோகத்தையன்று. அங்குள்ளவன் பரவாஸுதேவமூர்த்தியாகிய பரமாத்மாவையநுபவிப்பதுசேராதன்றோ இங்குச்லோகங்களிருக்கின்றன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யம் சுருங்க உரைக்கப்பட்டது. மற்றவிஷயங்களில் சங்கரபாஷ்யத்தை நோக்கும். இங்கு ப்ரணவம்ப்ரதீகமென்றும், ப்ரம்மலோகம் ஸத்யலோகமென்றும் சங்கரபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்ட கருத்துமறுக்கப்பட்டது. «ஸஸாமபி» என்கிறதை ஒருபதமாகக்கொண்டு ஸாமகாநங்களோடு, அல்லது ப்ரியவசநங்களோடு என்றும் பெரியோருரைப்பர். «ஸ:» «ஸாமபி:» என்றுபிரித்துப் பொருள்கூறில், «ஸ உந்நீயதே» என்றவிடத்தில் «ஸ:» என்றும்பதமிருக்கையால் ஒருபதம்வீணாகும் என்று அவர் கருத்து. இரண்டுவாக்கியமாக்குகையும் தகாது. ஆயினும், முந்தியச்லோகங்களில், «ருக்பி:» «யஜுர்பி:» என்கிறபதங்களிருக்கையால், தோற்றுகிறகிரமத்திற்கு விரோதம்வருகிறது. ஆகையாலவ்விடங்களுக்குப்பொருந்த அவர் கருத்தை யூகித்துக்கொள்க.

௬. திஸ்ரோ மாத்ரா ம்ருத்யுமத்ய: ப்ரயுக்தா அந்யோந்யஸக்தா அநவிப்ரயுக்தா: | க்ரியாஸு பாஹ்யாப்யந்தரமத்யமாஸு ஸம்யக்ப்ரயுக்தாஸு ந கம்பதே ஜ்ஞ: ||

௬. திஸ்ரோமாத்ராம்ருத்யுமத்ய: ப்ரயுக்தா அந்யோந்யஸக்தா அநவிப்ரயுக்தா: | க்ரியாஸுபாஹ்யாந்தரமத்யமாஸுஸம்யத்ப்ரயுக்தாஸுநகம்பதேஜ்ஞ: ||

(ப-ம.) அந்யோந்யஸக்தா:-ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தவையாகவும், அநவிப்ரயுக்தா:-மிகவும் பிரிந்தவையாகவும், ப்ரயுக்தா: - ப்ரயோகிக்கப்பட்ட, திஸ்ர:-மாத்ரா:-இந்தப்ரணவாக்ஷரத்தின் மூன்றுமாத்திரைகளும், ம்ருத்யுமத்ய: -அநர்த்தத்தைத்தருமவையாம், பாஹ்யாப்யந்தரமத்யமாஸு க்ரியாஸு - யஜ்ஞாதிகர்மங்களிலும், த்யாநங்களிலும், ஜபங்களிலும், ஸம்யக்ப்ரயுக்தாஸு - நன்றாகப்ரயோகிக்கப்படுமேயானால், ஜ்ஞ:-இப்படியு

பாஸிப்பவன், நக்ஷத்ரத்தை - சலியான உபாஸநத்தை நிறைவேற்றி யநிஷ்டங்களையடையாமல் பலத்தைப்பெறுகிறனென்கை.

ஶ௦-ஹா—மூன்றுமாத்திரைகளும் சேர்ந்தப்ரணவத்தை ப்ரம்மதிருஷ்டியோடுபாஸநம்செய்யாமல் தனித்தனியே அகரம் உகரம், மகரம், ஆகியமூன்றுமாத்திரைகளையுபாஸிப்பவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் நீங்காது. ப்ரம்மதிருஷ்டியோடு மூன்றுமாத்திரைகளையும்சேர்த்து, உபாஸநத்தில் ப்ரயோகிப்பவர் தோஷங்களை யடையார். ஜாகரதசை, ஸ்வப்நதசை ஸுஷுப்தி இவைகளைப்பற்றிய ஆச்சாரவினுபாஸநமாகிய யோகங்களில் வழியோடு ப்ரயோகித்து இவைகளைநன்குணர்ந்து. த்யானிப்பவன் சலநத்தையடையான்.

ரா-ஹா—மநோவாக்காயங்களென்கிற கரணத்ரயத்தாலாகிய கர்மங்களிலும் மூன்றுமாத்திரைகளையும் மிகப்பிரித்தும் மிகச்சேர்த்துமன்றியே நன்கு ப்ரயோகிப்பவர்கள் அநிஷ்டங்கள் நீங்கி பயமற்றவர்களாகிறார்கள். இதனைத்தப்பாக ப்ரயோகிப்பார் துன்பத்தையடைவார்கள்.

எ. 𑌋𑌗𑍍𑌭𑌿𑌰𑌏𑌤𑌂 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌸 𑌸𑌾𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌵𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌜𑌰𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 ॥

எ. ருக்பிரேதம்யஜுர்பிரந்தரிக்ஷம் ஸஸாமபிர்யத்தத்கவயோவேதயந்தே | தமோங்காரேணைவாயதநேநாந்வேதிவித்வாந்யத்தச்சாந்தமஜரமம்ருதமபயம்பரம்சைதி ||

(ப்-ம்.) ஸம்விதாந் - அந்தஉபாஸகன், ருக்பி: - இருக்குக்களாலே, ஏதத் - இந்தமநுஷ்யலோகத்தையும், யஜுர்பி: - யஜுர்வேதங்களாலே, அந்தரிக்ஷம் - அந்தரிக்ஷலோகத்தையும், ஸூயத்தேந - மோக்ஷமார்க்கமாகிய, ஓங்காரேணைவ - ப்ரணவமென்னும் ஸாதநத்தாலேயே, யத் - யாதொன்றை, கவய: - ஸூரிகள், வேதயந்தே - காண்கிறார்களோ, தத் - அப்படிப்பட்டப்ரம்மலோகத்தை, ஸாமபி: - ஸாமங்களாலே ஸ்வர்க்கபதத்தையும், அந்வேதி - அடைகிறான். இப்படியடைந்து, ஶாந்தம் - சாந்தமானதும், அஜரம் - ஜராமரணங்களில்லாததும், அபயம் - பயமில்லாததுமான, யத் - அந்தபிரம்மத்தையும், ஏதி - அடைகிறான்.

ஶ௦-ஹா—கீழ்ச்சொல்லிய எல்லாவற்றையுஞ் சுருங்கவிந்த மந்திரமோதுகின்றது. இருக்குக்களாலே பூலோகத்தையும், யஜுர்மந்த்ரங்களாலே, சந்திரலோகத்தையும் ஸாமங்களாலே, யோகிகள்காண்கிற ப்ரம்மலோகத்தையுமடைந்து நிர்விசேஷமாய், தோஷங்களற்றச் சுத்தமாயிருக்கிற ப்ரம்மத்தையுமோங்காரமாகிய ஆயதநத்தாலே யடைகிறான்.

ரா-ஹா—நித்யஸூரிகளால் காணப்படுகிற பரமபதத்தையடைந்து பரப்ரம்மத்தையநுபவிப்பதும் ஐஹிகாமுஷ்மிகஸுகங்களையும் ப்ரணவத்தாலே பெறுகிறான் அந்தந்தலோகங்களை இருக்குமுதலிய மந்திரங்களடைவிப்பிக்கின்றன.

அஞ்சாவதுப்ரச்நம் - முற்றிற்று.

அத ஷஷ்ட: ப்ரஶ்ந:

க. அத ஹைநம் ஸுகேஶா பாரத்வாஜ: பப்ரச்ச | பகவந் ஹிரண்யநாப: கௌஸல்யோ ராஜபுத்ரோ மாமுபேத்யைதம் ப்ரஶ்நமப்ருச்சத | ஷோடஶகலம் பாரத்வாஜ புருஷம் வேத்த | தமஹம் குமாரமப்ருவம் நாஹமிமம் வேத | யத்யஹமிமமவேதிஷம் கதம் தே நாவக்ஷ்யமிதி | ஸமூலோ வா ஏஷ பரிஶுஷ்யதி யோऽந்ருதமபிவததி தஸ்மாந்நார்ஹாம்யந்ருதம் வக்தும் | ஸ தூஷ்ணீம் ரதமாருஹ்ய ப்ரவவ்ராஜ | தம் த்வா ப்ருச்சாமி க்வாஸௌ புருஷ இதி ||

க. அதஹைநம்ஸுகேசாபாரத்வாஜ:பப்ரச்சபகவந்ஹிரண்யநாப: கௌஸல்யோராஜபுத்ரோமாமுபேத்யைதம்ப்ரஶ்நமப்ருச்சத | ஷோடஶகலம்பாரத்வாஜபுருஷம்வேத்தத மஹங்குமாரமப்ருவம்நாஹமிதம்வேதய த்யஹமிமமவேதிஷம்கதம்தேநாவக்ஷ்யமிதி ஸமூலோவாஏஷபரிஶுஷ்யதியோந்ருதமபிவததிதஸ்மாந்நார்ஹாம்ய ந்ருதம்வக்துப்ஸதூஷ்ணீம்ரத மாருஹ்யப்ரவவ்ராஜதம்த்வா ப்ருச்சாமிக்வாஸௌபுருஷஇதி ||

(ப்-ம்.) ஹேபகவந்-ஓபூஜ்யரே, ஹிரண்யநாப: - ஹிரண்யநாபனென்கிற, கௌஸல்ய: - கோஸலதேசாதிபதியாகிய, ராஜபுத்ர:-இராஜகுமாரன், மாம்-என்னை, உபேத்ய-கிட்டி, பாரத்வாஜ - பாரத்வாஜரே, ஷோடஶகலம்-புருஷம் பதினாறுகலைகளையுடைய புருஷனை, வேத்த - அறிவீர் ஆகையாலந்தபுருஷனை எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று, ஏதம் ப்ரஶ்நம் - இந்தப்ப்ரச்நத்தை, அப்ருச்சத - கேட்டான். நாஹமிமம்வேத- இந்தபுருஷஸ்வரூபத்தை நானறியேன், - யதி அஹம் இமமவேதிஷம்-நானிந்தபுருஷனையறிவேனேயானால், கதம், தே நாவக்ஷ்யம் - உனக்கெப்படிசொல்லாமல்போவேன். யோऽந்ருதம் அபிவததி-எவன்பொய்சொல்லுகிறானோ, ஏஷ:-இவன், ஸமூலோ வா பரிஶுஷ்யதி-அடியோடு நாசத்தையடைகிறான். தஸ்மாத் நார்ஹாமி அந்ருதம் வக்தும் - ஆகையால் பொய்சொல்லமாட்டேன், இதி தம் குமாரம் அப்ருவம்-என்றுநானப்போதுராஜகுமாரனை நோக்கிச் சொன்னேன். ஸ: தூஷ்ணீம் ரதமாருஹ்ய ப்ரவவ்ராஜ - பின்பு அந்தராஜகுமாரன் ஒன்றும் சொல்லாமல் தேரிலேரிக்கொண்டு புறப்படுப்போனான். தம் த்வா ப்ருச்சாமி க்வாஸௌ புருஷ இதி - அந்தபுருஷனெங்கிருக்கின்றானென்று அந்தப்ரஶ்நத்தை, உம்மைக்கேட்கிறேன் என்று, அத ஹ ஏநம் ஸுகேஶா பாரத்வாஜ: பப்ரச்ச - பாரத்வாஜரின்குமாரராகிய ஸுகேசாஎன்பவர் இந்த பிப்பலாதனைநோக்கிபின்பு ப்ரச்நம்பண்ணினார்.

பா-ஸா—கார்ய காரணரூபமாகிய வுலகெல்லாம் விஞ்ஞாநஸ்வரூபியான ஆத்மாவோடு அக்ஷரபரப்ரம்மத்தில் ஸுஷுப்தி காலத்தில் ப்ரதிஷ்டையையடைகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த அர்த்தஸாமர்த்யத்தாலே ப்ரளயத்திலுமத்தவ

க்ஷரபரப்ரம்மத்திலேயேலயம். பிறப்பு மிவ்வுலகுக்கு அந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தினின்று மென்று விதிக்கிறது. காரணமாகாத பொருளில் லயம்கூடாதனரே 'ஆத்மாவினிடத்தில் ப்ராணன் பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வுலகத்துக்குக் காரணமாகிய பொருளை யறிவதால் மோக்ஷமுண்டாகுமென்று எல்லாஉபநிடதங்களுக்கும் கருத்து இதையறிந்தவன் எல்லாவற்றையு மறிந்தவனாகிறான் எல்லாமாகிறு னென்று சொல்லப்பட்டது. மேலும் சொல்லும். அந்த அக்ஷரபரப்ரமத்தையறிந்துகொள்வது முக்கியம் ஆகையால் புருஷனென்கிறதை எங்கறியவேணுமென்றறிந்து கொள்வதற்கு இந்தப்ரச்நம் துடங்கப்படுகிறது. இங்குராஜகுமாரன்கதை சொல்வது.இந்தப்ரமஞ்ஞானம் லபிப்பது மிகவருத்தமென்றுகாட்டி முமுக்ஷுக்களுக்கு இதில்விருப்பமுண்டாம்படி செய்வதற்கும் யத்நப்படும்படி செய்வதற்கும், க்ஷத்திரியனான ஹிரண்யநாபனென்பவன் என்னையடைந்து பாரத்வாஜரேபதினாறு கலைகளையுடைய புருஷனை நீரறிவீராகையால் எனக்குச்சொல்லவேணுமென்று கேட்டான். அப்படிகேட்ட அந்த ராஜகுமாரனைநோக்கி நான் சொன்னேன் அப்பா எனக்கு இந்தபுருஷஸ்வரூபம் தெரியாது. நீகேட்டவிஷயத்தை நானறியாமலுனக்கு எப்படிச் சொல்லுவேன் என்றுசொன்னேன். இப்படிசொல்லியும் எனக்குத தெரியாதென்கிற விஷயத்தில் ஸந்தேகித்தானப்போது எனக்குத்தெரிந்தாலுனக்குச் சொல்லமாட்டேனு இவ்வளவுசிஷ்யலக்ஷணம் நிறைந்த உனக்குச்சொல்லமாட்டேனு என்று சொன்னேன். அபபோதும் அவன் நம்பவில்லை பின்பு நான், பொய்சொல்லுவோ னடியோடே யழிந்துபோவானாகையால் உனக்குநீகேட்ட புருஷனை நானறியாதிருக்க பொய்யாகச் சொல்லமாட்டேன் நானறிந்திருக்க அறியேனென்று பொய்சொல்லமாட்டேன். என்று சொன்னேன். இப்படி அவனுக்கு விச்வாஸத்தையுண்டாக்கினேன். பின்பவன் தேறிலேறிக்கொண்டு பேசாமல் புறப்பட்டுப்போனான். ஆகையாலந்தபுருஷனை நானறியும்படி சொல்லவேணும் எனக்கு நெஞ்சத்தில் சல்யம் போலிருக்கிற இந்தசந்தேகத்தை நீக்கவேணுமென்று பிப்பலாதனை ஸுகேசா என்பவர்ப்ரச்னம் பண்ணினார். இந்த சுலோகத்தால் யோக்யனான சிஷ்யனுக்கு அர்த்தங்களை யுபதேசிக்கவேணுமென்றும் பொய்சொல்ல லாகாதென்றும் கூறப்பட்டது.

ரா-ஹா—இந்தபுருஷன் ஜீவனாபரமாத்வாஎன்று ஸந்தேகத்தை நீக்குவதற்கு இந்தப்ரச்நம் கொடுக்கப்பட்டது. இரதத்திலே போனானென்று சொல்லுகையாலந்தராஜாப்ரபுவென்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது.

பதார்ந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்குகாட்டிய விஷயங்களையொழிந்த விஷயங்களில் சங்கரராமாநுஜபாஷ்யங்களொக்கும். இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் இரதத்திலே போனானென்கையால் அவ்விராஜகுமாரன் ப்ரபுவென்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது என்றதற்கு விவேகிகள் ஆத்மஜ்ஞானத்தையே வேண்டுவார்கள ஐசுவரியத்தையல்லவென்பது தோன்ற ப்ரபுவாகிய அரசனும்ஆத்மஜ்ஞானத்தை விரும்பியபடியைக்காட்டி அதின் சிறப்பு கூறப்பட்டது என்று கருத்து.

உ. தஹைஷஸ௱ஹொவாவஉ௱ஹைவாஊஸூம்ரீறரம்௱லாஉ௱ஷவா ரா௱ஷொயஸூிஹெதாஃ ஷொஉஶகலாஃரொரூ௱ஹவந்தி||

உ. தஸ்மைஸஹோவாச இஹைவாந்தஃஶரீரே ஸோம்யஸபுருஷோயஸ்மிந்நேதாஃ ஷோடஶகலாஃப்ரபவந்தீதி ||

(ப-ம்.) யஸ்மிந் ஏதா: ஷோடசகலா: ப்ரபவந்தி - யவனொருவனிடத்தில் மேலேசொல்லப்போகிற பதினாறுகலைகளுமுண்டாகின்றனவோ; ஸ: புருஷ: - அந்தபுருஷன், இஹ அந்த:சரீரே - இந்த சரீரத்தினுள்ளேயே வஸிக்கிறான். இதி ஸோம்ய ஹ உவாச - என்று பிப்பலாதர் அந்தபாரத்வாஜருக்குச் சொன்னார்.

ஸம-ஹா—ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தி னுகாயமத்யத்தில் அவித்யையினாலே பதினாறு கலைகளாகிற உபாதியோடுகூடியவன்போல் தோற்றுகிற கலைகளில்லாத ஆத்மா அறியத்தக்கவன் மற்றவிடங்களிலன்று.

ரா-ஹா—சரீரத்தில் ஏகதேசத்திலிருப்பவனென்கையால் ஜீவாத்மாவென்றுபெறப்படுகிறது. பரமாத்மாவே மேலேசொல்லப்போகிற பதினாறுகலைகளுக்கு மிருப்பிடமாகியவைகளை ஸ்ருஷ்டிப்பவனானாலும் இந்தபதினாறுகலைகளையநுபவிக்கிறவன்ஜீவனே யாகையால் ஜீவாத்மா ஷோடசகலனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

௩. ஸ ஈக்ஷாஞ்சக்ரே கஸ்மிந்நஹமுத்க்ராந்த உத்க்ராந்தே பவிஷ்யாமி கஸ்மிந்வா ப்ரதிஷ்டிதே ப்ரதிஷ்டாஸ்யாமீதி ||

௩. ஸஈக்ஷாம்சக்ரேகஸ்மிந்நஹமுத்க்ராந்தஉத்க்ராந்தேபவிஷ்யாமிகஸ்மிந்வாப்ரதிஷ்டிதேப்ரதிஷ்டாஸ்யாமீதி ||

(ப-ம்.) ஸ:-அந்த, புருஷ:, அஹம்-நான், கஸ்மிந் உத்க்ராந்தே உத்க்ராந்த: பவிஷ்யாமி - எதுவெளியேறும்போது வெளியேறுவேன். கஸ்மிந் வா ப்ரதிஷ்டிதே ப்ரதிஷ்டாஸ்யாமி - எதுநிலைபெறும்போது நிலைபெறுவேன். இதி ஈக்ஷாஞ்சக்ரே - என்றுபார்த்தான்.

ஸம-ஹா—இங்கு உபாதியினால் ஆரோபிக்கப்பட்ட கலைகளைநீக்கி வித்யையினால் கேவலனானபுருஷனைக்காட்டநினைத்து, பிராணாதிகலைகள் இந்தபுருஷனிடத்தில்பிறந்தனவென்று சொல்லுகிறது. ஒரு விசேஷமுமில்லாத சுத்தாத்விதீயப்ரம்மத்தைப்பேசுவது கூடாதாகையால் அவித்யையினாலே கற்பிக்கப்பட்ட கலைகளினுடையபிறப்பிருப்பிறப்புமுதலியவை ஏற்றப்படுகின்றன. இப்படி ஏற்றினாலன்றி ஒருபிரதிபாத்யப்பிரதிபாதகமும் நடவாதன்றோ. இவ்வாறு ஞாநரூபமான ப்ரம்மத்தில் எல்லாம் கற்பிக்கப்பட்டதென்பது அறிவுடையார்க்கு நன்றாய்விளங்கும் ஒவ்வொருபொருளுமறிவினறி யறியப்படுவதில்லையன்றோ ஒவ்வொன்றினுடையவும் பிறப்பிருப்பிறப்பு முதலியவை யெல்லாமறிவாலேயே தோற்றுகிறனவன்றோ;இதுகொண்டே சிலர் நெருப்போடுசேருகையால் நெய்யுருகுவதுபோல் வாஸனைஎன்கிற தோஷத்தின் ஸம்பத்தாலே நானென்றுதோற்றுகிற ஆலயவிஞ்ஞாநமே விஷயரூபமாகபரிணமிக்கிறதென்றும் க்ஷணந்தோறும் உண்டாகியழிகிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் ஜ்ஞாநத்துக்கும் விஷயத்துக்குமுண்டான ஸம்பத்தாலேபிறந்த பிரமம் இதுகொண்டே சிலர்ஸுஷுப்தியில் ஸர்வசூன்யவாதம்பண்ணினார்கள். இதுவும், ஜ்ஞாநமில்லாதபோது விஷயம்தோற்றாமையாலும் விஷயம்தோற்றாதபோது ஜ்ஞாநம்தோற்றாமையாலும், விஷயம்தோற்றாதகாலமாகிய ஸுஷுப்தியில் ஜ்ஞாநமுமில்லை என்கிற யுக்திமூலமாகப்பிறந்த பரமம். ஆக இவைஎல்லாவற்றாலும், ஜ்ஞாநத்தைவிட்டு விஷயம்தோற்றுவதில்லை என்பது விளங்கும். இனி, இக்கலைகள் முதலியவையெல்லாம் ஜ்ஞாநத்தில் கல்பிக்கப்பட்டதென்று சொல்லுவது கூடாது; ஆத்மாவுக்குகலை

களின் ஸம்பந்தத்தாலேபிறக்கிற ஜ்ஞாநம் கலைகளின் ப்ரமத்திற்கதிஷ்டாநமாகாதன்றோ: கடமுதலியவிஷயங்களை கோசரிக்கிறஜ்ஞாநம் நித்யனையறிபவனாகிய ஜீவாத்மாவுக்கு கலைகளின் ஸம்பந்தத்தாலே பிறந்தழிந்து கொண்டிருக்குமென்று தார்க்கிகர்கள் சொல்லுகிறார்களன்றோ. லோகாயதிகரும்பூதங்களின் தர்மமே ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுகிறார்களன்றோ; ஆனதாலிது கூடும்வழியாதெனில், “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம” “ப்ரஜ்ஞாநாநந்தம் ப்ரஹ்ம” “விஜ்ஞாநகந” இவைமுதலிய சுருதிகளில் ஆவதழிவதில்லாத ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மமென்றும், அந்தஜ்ஞாநமே நாமரூபமுதலிய உபாதிகளினால் தோற்றுகிறதென்னும் போதிக்கையாலே இந்தவைநயமிகர் முதலானோருடையபக்ஷம் சுருதிக்குச் சேராமையால் அந்தபக்ஷங்களைக் கொண்டுகலைகளாலே பிறக்கிற ஜ்ஞாநம் கலைகளின் பிரமத்துக்குஎவ்வாறு அதிஷ்டாநமாமென்று சங்கிக்கைகூடாதென்கை. ஜ்ஞாநமுண்டானபோது விஷயங்களில்லாமலுமிருக்கின்றமையாலும், விஷயங்கள்தோற்றும்போது ஜ்ஞாநமில்லாதிருப்பதில்லாமையாலும், விஷயத்தில் ஜ்ஞாநம் வேறென்றும் நித்யமென்றும் விளங்குகிறதன்றோ. ஒருபொருளையறியும்போது மற்றொருபொருளிராமை கூடுமாகையாலும், எவ்விஷயத்தையுமறியும்போதும் ஜ்ஞாநமிருக்கையாலுமிது விளங்கும். ஒருபொருளையறியும்போது மற்றொருபொருளின ஜ்ஞாநமில்லையாயினும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமெப்போதுமுண்டன்றோ எப்பொருளெவ்வாறறியப்படுமோ அவ்வாறறியப்படுதலாலே அப்பொருளுள்ளகாலத்திலறிவு பொருளைப்பிரியாதென்பது விளங்கும். இதனாலறியப்படாத பொருளில்லை என்பது பெறப்பட்டது. இனி பிறந்தவுடனே யழிந்துபோன பொருளும் மேருமலைமுதலிய மனிதர்நடமாடாத மலைகளின் குகைகளிலிருக்கும்பொருளுமொருவராலுமறியப்படாதாகையா லறியப்படாதபொருளில்லை என்பதெங்கனமெனில்; அறியப்படாதபொருளை யுண்டென்றுரைப்பது கூடாமையால் அறியப்படாத பொருளிஃதென்று காட்டுவாருளர். ஆனதால் பொருளென்று பெயர் பெற்றறியப்படாதிருப்பதொன்றுமில்லை. இப்படியறியப்படாத பொருளுண்டென்றுரைப்பவன் ரூபத்தைக்கண்டான் கண்ணில்லையென்றும் சொல்லுவான். ஆகையாலறிவின்றிப்பொருளில்லை. பொருளின்றியறிவுண்டு, ஒருபொருளையறியும்போது மற்றொருபொருளில்லாமை கூடுமன்றோ. ஒருபொருளில்லாவிடினும் மற்றொருபொருளிலேயறிவிருக்குமன்றோ அறிவில்லாதபோதறியப்படும் பொருளென்பது ஒருவனுக்குண்டோ. இனிஸுஷுப்தியென்கிற பேருறக்கத்திலொரு பொருளையுமறியாமையாலே யறிவென்பதுமில்லையே எனில்; விஷயங்களை தீபம்முதலியது தோற்றுவிப்பதுபோல அறிவும் தோற்றுவிப்பதாகலின், தோற்றுவிக்கப்படும் பொருளில்லாமையாலே தோற்றுவிக்கிற தீபமில்லை என்பதுபோல அறியப்படும் பொருளில்லாமையாலேஅறிவில்லை என்பது பொருந்தாது. இருளில்வஸ்துக்கள் புலப்படாமையால் கண்ணில்லை என்பதுசேருமோ; ஸர்வசூந்யவாதியல்லாதவன் இப்படி சொல்லானன்றோ; சூந்யவாதிக்குதோற்றுவிக்கப்படும் பொருளில்லாதபோதும் தோற்றுவிக்கிற தீபம்முதலியவையிருப்பதுபோலவென்பது, தோற்றுவிக்கப்படும் விஷயங்களில்லாதபோதும் தோற்றுவிக்கிற ஜ்ஞாநமிருக்குமென்பதில், தீபமுதலிய திருஷ்டாந்தப்பொருள் சூந்யமாகையால் திருஷ்டாந்தமாகாமையின் தோற்றுவிக்கப்படும் பொருளில்லாத போது தோற்றுவிக்கிறதுமில்லை என்று சூந்யவாதி சொல்லுவானெனில்; அறியப்படும்பொருளில்லாமையாலே யறிவில்லையென்கிறவாதிஅறியப்படும் பொருளில்லாமையையறிந்தன்றோ சொல்லவேண்டும். அறிந்தானாகிலறிவில்லை என்பதுகூடுமோ; அறியானாகிலெப்படி இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறான். ஆகையாலப்போதும் ஜ்ஞாநமில்லையென்று சொல்லவமையாது. இனி, விஷயங்களுக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கும் வேறுபாடின்மையா

ன்விஷயங்களில்லாதபோது ஜ்ஞானமுமில்லையெனில்; அபாவத்தை யறியப்படும்பொ
ருளென்று சூன்யவாதிகொள்ளுதலால் அறியப்படும்பொருளாகிய இவ்வபாவத்திற்
கும் ஜ்ஞானத்திற்கும் பேதமில்லாமையால் அபாவம் நித்யமென்று சூந்யவாதிய
சொல்லுகையால் அதனில்வேறாகாதஜ்ஞானமும் நித்யமாகியெப்போதும் தோற்றமெ
ன்று எங்கள் மதநிலைபெற்றது. ஜ்ஞானாபாவமாகையால் அபாவமாய் அஸத்தாமல்
லது ஸத்தாய் நிச்சயமாகாதென்பது கட்டுவார்த்தை. உண்மையில் ஜ்ஞானமஸத்தாய
நிச்சயமாகாது. அநித்யமென்று மஸத்தென்றும் பேரிட்டதா லெங்களுக்கொருகுறை
யில்லை இனி அபாவ மறியப்படும் பொருளானாலு மறிவல்லவெனில். அறியப்படும்
பொருளு மறிவு மொன்றாகையா லறியப்படும் பொருளில்லாதபோ தறிவில்லையெ
ன்பதெங்கனம். இனிவிஷயங்கள் ஜ்ஞானத்தில் வேறாயவையாகின்றன ஜ்ஞானம்விஷ
யங்களில் வேறாயதன்று. ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லியதெல்லாம் பொருந்துமெனில்
இதுவும்கட்டுவார்த்தை அக்நிநெருப்பில் வேறாயதன்று நெருப்பு அக்நியில் வேறுபட்
டதென்பதுபோல நகைப்பிறகிடம் கீழ்நாம் சொன்னபடி நம்மிஷ்டம் நிறைவேறு
வதற்கிப்போது மொருகுறையில்லை இனி இவ்விரண்டும் வேறேயெனில், அப்
போதுமுன்சொல்லியபடி விஷயங்களில்லாமையாலே ஜ்ஞானமில்லை என்பதற்கு
வழியில்லை. இனிவிஷயங் காணப்படாதபோது ஜ்ஞானமும் காணப்படாமையால்
ஸுஷுப்தியில் ஜ்ஞானமில்லையெனில், ஆலயஜ்ஞானமென்பது ஸுஷுப்தியிலுமு
ண்டென்று சூந்யவாதியும் சொல்லுகிறானன்றோ; ஆனதால் ஜ்ஞானம் ஸுஷுப்தி
யிலில்லை என்பது பொருந்தாது. எங்கள்மதத்தில், ஜ்ஞானம் தன்னைத்தானேயறிவதா
லுண்டென்றாலும், உங்கள் மதத்தில் ஜ்ஞானம் தன்னைத்தானறியாமையால் ஸுஷு
ப்தியிலுண்டென்பது ஸாக்ஷியற்றவார்த்தையென்று சூந்யவாதி சொல்லுவானாகில்;
அறியப்படும் பொருளறிவாகாதென்று அபாவதிருஷ்டாந்தத்தாலே பெறப்படுதலால்
அறிவுமறியப்படுமாயி னறிவின்றியே போமன்றோ மரித்தவனை ஜீவிக்கச்செய்தது
போல அநேகசூந்யவாதிகளாலுமிந்த நீதியையழிக்கமுடியாது. இதுவுமன்றிஜ்ஞா
நமறியப்பட்டதாகி லிந்தஜ்ஞானத்தையறிகிற ஜ்ஞானத்தைத் தேடவேண்டுகையால்
அநவஸ்தைதோஷம் வரும் எங்கள் மதத்தில் ஜ்ஞானத்தையறியப்படுவதாகச் சொல்
லாமையால், தோஷமில்லை ஜ்ஞானமறியப்படாதாகில் ப்ரம்மம் ஸர்வஜ்ஞமென்பது
கூடுமோவெனில்; அறியப்படும் பொருளெல்லாவற்றையு மறிவதே ஸர்வஜ்ஞதைமை
க்கு வேண்டுவது. அறியப்படாதபொருளை யறிவதன்று அப்படியன்றாகி லறியப்ப
டாதமுயல் கொம்புமுதலியவற்றை யறியாமையால் எல்லாமதத்திலு பிரம்மம் ஸர்வ
ஜ்ஞமாகாது. அதுவுமன்றி எங்கள் மதத்தில் ஸர்வஜ்ஞனெனது மறையிலுள்ளதாகையா
லே பொருந்தாதாயினும் குற்றமன்று. ஜ்ஞானமொன்றையே யுண்டென்கையாலே
அநவஸ்தையென்கிற தோஷத்திற்கிடமில்லை எக்காலத்திலு மெத்தேசத்திலும் எல்
லாப்பொருளாயும் தோற்றுகிற ஜ்ஞானமொன்றே நீரில்தோற்றுகிற சூர்யபிம்பமுத
லியவை பலவாகத்தோற்றுவதுபோல பலவாக தோற்றுகின்றது. இப்படிஜ்ஞானமெ
ன்பதொன்றாய் நித்யமாய் ஸத்யமானதாகலின் இது பிரமாதிட்டாந மகலாமென்று
கலைகளினுரோபங்களுக்கதிட்டானமாக ஆத்மஸ்வரூபமறியும்படி இங்கு சொல்லப்ப
டுகிறது. இனி அளவுபட்ட பொருளநித்யமாகலின் இந்தசரீரத்தினுள் அளவுபட்ட
கப்பட்டுக்கிடக்கிற ஜ்ஞானம் நித்யமாகக்கூடாது; அப்படியாமாயின், அளவுபட்டக
லைமுதலியவையும் நித்யமாகவேண்டுமேயெனில், இந்த ப்ராணமுதலிய கலைகளுக்
குக்காரணமாக இந்தஜ்ஞானம் சொல்லப்படுகையால், ஜ்ஞானம் நித்யமேயாம்.இந்தஜ்
ஞானத்தின் காரியமாய் கலைகளினால் பிறந்தசரீரம், தன்னுடைய காரணத்துங்கார
ணமாகிய ஜ்ஞானத்தை தன்னுள்ளே யாக்குவதுகூடாதன்றோ; இனி பீஜத்தால்பிறந்த
விருக்ஷத்தாலுண்டான பலமானது தனக்குக்காரணமாய் விருக்ஷத்திற்கும் காரண

மான பீஜத்தை தன்னுள்ளேயாக்கிக்கொள்வதுபோல் இங்கும் ஜ்ஞாநத்தை இச்சரீரமும் ஏற்கொள்ளலாமெனில்: இதுவீண்வாதம் அங்கு பலத்திற்குக்காரணமாய் விருக்ஷத்தையுண்டாக்குகிற பீஜம்வேறு; அந்தபலத்தினுள்ளிருக்கும் பீஜம்வேறு; இங்கு ஜ்ஞாநமொன்றேயன்றோ. இதுவுமன்றி திருட்டாந்தம் ஸாவயவமாகின்றது. இது நிரவயவமாகின்றது. இங்கு பலயுக்திகளுமிவ்விஷயத்தைமறுக்கும். இங்ஙனம் யுக்தியில்லையாயினும், சுருதியிலப்படி சரீரத்தாலளவுபட்டதாகச்சொல்லுகையால் ஜ்ஞாநமளவுபட்டதே எனில்; இந்த சுருதிவாக்கியம் பொருளின் தன்மையைமாற்றுதன்றோ. உள்ளபடியைக் காட்டுவதேயன்றோ. கீழ்ச்சொல்லிய பலயுக்திகளாலும் பொருந்தாத இவ்விஷயத்தை யொருவருடனும் சொல்லானதால் உண்மையறிவிக்கிற சுருதிசொல்லுமோ; ஆனதால் தோற்றப்படுகிறபடியிலே உபசாரமாகச்சொல்லப்பட்டது யுக்திகளுக்கசேராதவற்றை சுருதிசொல்லாது. இங்குமறுத்து* சொல்லுவது க்ரமத்தையறிவித்தற்பொருட்டு பார்வையைச்சொல்வது சிருட்டிசேதனமூலமெனவறிவித்தற்கு. பரத்வாஜர்ப்ரச்நம் பண்ணிவந்தபுருஷன் என்னுடையஉத்க்ராந்தி ப்ரதிஷ்டைகள் எக்காலத்திலெக்காரணத்தாலென்று பார்த்தானென்ற சுலோகத்திற்குப் பொருள். இங்குஸாங்கியர் சொல்லுமாறு—பிரதாநமென்கிற பிரகிருதி கருத்தாவாகின்றது புருஷனென்கிற ஜ்ஞாநரூபியாகிய ஆத்மாவன்று.ஆனதால் புருஷன் ஸ்வதந்திரனுகி கருத்தாவாகிறுனென்பது பொருந்தாது; ஆனதால்புருஷனுக்குப் பிரயோஜநத்தைத்தருவதற்கு. மகான்முதலிய தத்துவங்களாக பிரதாநம்பிரவர்த்திக்கின்றது. இவ்வாறுஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு, என்கிற மூன்றுகுணங்களின் ஸாம்யமாகிய மூலப்பிரகிருதி பிரமாணத்தால் சிருட்டிக்குக்காரணமென்றறுதிப்பட்டபோது புருஷப்பிரயோஜநத்தைத் தருவதற்குதப்பாமல் பிரவர்த்திக்கின்றமையால் சேதநம்போலிருக்கிறதென்றுபசாரத்தாலே சேதநதருமமாகிய ஈக்ஷணத்தைச் சொல்லுகின்றதெனக்கொள். அன்றேல்,ஆத்மாவுக்கு துணைக்காரணமில்லாமையாலும், இந்த சிருட்டியால் ஆத்மாவுக்குத்துன்பமே யாதலாலும், தனக்குத்தானே துன்பத்தைச்செய்து கொள்ளானுகையாலும், ஆத்மா தன்னைத்தானே சிருட்டித்துக்கொள்வது கூடாமையின் சிருட்டிக்குக்காரணமின்னதென்று சொல்லவழியில்லையாம். பிரதாநத்தைக் காரணமென்று சொல்லில் ஈக்ஷணமும், ஓரரசனுக்கு வல்லாத்தொழிலை நிறைவேற்றுகிற,தொழிலாளியை அரசனே என்றுபசரித்துச்சொல்வதுபோல் உபசாரத்தாலே சொல்லப்படுதலாலமையும் ஆனதால் பிராதாநமென்கிற மூலப்பிரகிருதியே ஜகத்காரணமென்பது. இவ்வாறே தார்க்கிகரும் யுக்திசொல்லிபரமாணுக்களே ஜகத்துக்குக் காரணமென்கின்றார்கள். இவர்கள் சொல்வது பொருத்தமற்றது. ஆத்மாநிர்விகாரமானாலும் போக்தாவாவதுபோல கருத்தாவுமாகலாமன்றோ ; இதனால் நிர்விகாரமான ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வம் கூடாதென்று ஸாங்கியர் சொல்லத்தகாது. அவர்கள் போக்த்ருத்வமுண்டென்று சொல்லுகின்றார்களாகையாலதுபோலிதுவும் கூடுமென்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. வேதாந்திகள் சுருதியில் சொல்லியபடிகொள்ளுமவர்களாகையால் அவர்களுக்கு யுக்திகள்பகையாக வழியில்லை. இனி ஆத்மாசிருட்டிகாரணமாகில் பரிணமம் சொல்லவேண்டுகையால் அழிவு அசுத்திமுதலிய குற்றங்களின் ஸம்பந்தவிகார முதலியவை யவ்வாத்மாவிலேயே தங்கும். போக்தாவென்றாலும் இன்பம் துன்பம்புசிக்கையாகிற போகம் ஸ்வரூபமாகையால் விகாரமாகாதெனில்: அவித்யையின் தோஷத்தாலே ஒருவனும் நிர்விகாரனான ஆத்மாவும் நாமரூபமுதலிய உபாதிகளையடைந்து கர்த்தாவாகிறுனுதலால் இவ்வாறு பொய்யானகர்த்ருத்வமுதலியவை குற்றமாகாது. மெய்யானவிகாரமே தோஷமாமன்றிபொய்யானவிகாரம் தோஷமாகாதன்றோ; ஆனதால் சிருட்டிகருத்தாவாகை ஆத்மாவுக்குப் பொருந்தியதேயாமென்க. அவித்யையினால் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கிற அபரி

---

* எவ்வாதமாவி லிப்பதினாறுகலைகளும் பிறக்குமென்று முன் சுலோகத்தில் ஸ்ருஷ்டி சொல்லியிருக்க, என்று 'மறுத்து' என்கிறபதத்திற்கு முன்கூட்டுக.

பூர்ணனை ஜீவனுக்கு, சாஸ்திரவிதியாலே பந்தம் கழிந்துபோனபின் நிருபாதியா
னஸ்வரூபர் சுத்தமாய் அத்வைதமாய் தர்க்கங்களுக்கிடமன்றி நிர்விகாரமாய் சிவ
மாய் விளங்குமென்று வேதாந்திகளின் கொள்கை. இந்த அவஸ்தையில் கர்த்ருத்வ
ம்போக்த்ருத்வம் முதலிய விகாரங்களொன்றுமில்லை. அக்காலத்தில் எல்லாபேதவி
காரங்களும் நீங்கி ப்ரஹ்மம் அத்வைதமாய் விளங்குகிறதன்றோ; ஸாங்கியர்களும்அ
வித்யையினலேயே கருத்தாவாகையும் போக்தாவாகையுமென்று சொல்லத்துடங்கி
இப்படி சொல்லுவதற்கு முக்கியாதாரமான வேதத்தை ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணவி
ரோதம் வருமென்று பயந்துநம்பாமல் வேதபாஹ்யர்களாய் போகத்ருத்வத்தைப் பர
மார்த்தமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆத்மாவைக்காட்டில் வேறான ப்ரக்ருதிதத்வத்
தை மெய்யானதென்றும் கூறுகின்றார்கள் ஆனதால் வேறு சிலதார்க்கிகராலேதங்
கள் மதயுக்திமறுக்கப்பட்டபோது பேச்சற்று நிற்கிறார்கள். தார்கிகரும் மற்றுள்ள
வாதிகளால் மறுப்புண்கிறார்கள். ஆகவேவல சர்க்கங்களைத் தங்கள் மதங்களுக்குக்கா
வலாகவெண்ணுகிற எல்லாவாதிகளு மொருவருக்கொருவர் மாம்ஸத்திற்கு விரோத
ப்படுகிற ஜந்துக்களைப்போல் விரோதப்பட்டு பரமார்த்த தத்வத்தையறியாதே இழ
ந்துபோகிறார்கள், ஆனதால் இதைவிட்டு வேதாந்தங்களின் பரமார்த்த தத்வமான
ஆத்மதத்வத்தி னொருமையறிந்து இதில் சிரத்தையுடைய ராவதற்கு நாம் இந்த
தார்க்கவாதி மதங்களில் குற்றங்களைக் கூறுகிறோம். நமக்கு தர்க்கவாருமென்றும் கா
ட்டுவதற்கன்று. முமுக்ஷுக்கள் நன்மையை எண்ணியேயாம். கருத்தாவாகாண்போ
க்தாவாகிறானென்று சொல்வதற்கு கர்த்ருத்வம் போக்த்ருத்வம் இவைகளுக்குபே
தமென்? பிரதாநம் கருத்தாவே என்றும், போக்தாவாகாதென்றும், பிரித்துச்சொ
ல்வதற்கு யுக்தியாது? பிரதாநம்மஹாந் முதலியதத்வங்களாக விகரித்துப் பரிணமிக்கி
ன்றமையாலும் புருஷனுக்கு விகாரமில்லாமையாலு மிவ்வாறு சொல்லவேணுமென்
றுமுன்னே சொன்னோமே எனில்; இது பயனில்லாதவார்த்தை போககாலத்திற்குமு
ன்னே இல்லாதவிகாரம் போககாலத்தில் வந்ததென்று கொள்ளப்படுதலால் புருஷ
னுக்கு விகாரமில்லை என்பது விடப்பட்டதன்றோ. இனிபோகத்திற்குப் பின்சுத்தனே
யன்றோ புருஷனெனில்; பிரதானமும் பரிணமித்து பின்பரிணாமம் நீங்கி சுத்தமா
கையால் நிர்விகாரமாவதற்குத்தடை என்? போககாலத்திலும் புருஷன் முன்போ
லவே இருக்கிறானென்றால் போகம் பொய்யென்றதாயிற்று. அப்போது விகாரம்
மெய்யாமாயின், முன்சொன்னதோஷம் தப்பாது போககாலத்தில் ஸாக்ஷிரூப
மாக பிரதாநமும் விகரிக்கின்றமையால் அதற்கும போகமுண்டென்று சொல்லக்கூ
டும். ஆத்மாவினுடைய விகாரமே போகமென்றால், பிரதாநத்தின் விகாரமேபோக
மென்று பிரதிவாதிசொன்னல் மறுப்பதற்குக் காரணமொன்றுமில்லை. ஆகிலிரண்
டுக்கும் போகமுண்டென்றால் புருஷனுக்குப்போகத்தைத்தருவதற்கு பிரதாநம்விகரிக்
கிறதென்பது கூடுமோ; இதற்குப்பலவிரோதங்களுண்டனன்றோ; இனிஸத்வஸம்பந்த
முடைய போகத்தையநுபவிக்கிற அந்தக்கரணத்தில் புருஷன் ப்ரதிபலிக்கின்றமை
யால்விகாரமில்லாமலே புருஷனுக்குபோகமெனில், சாஸ்திரவிதியால் புருஷனுக்கு
நீக்கப்படவேண்டிய விகாரங்களொன்றுமில்லையன்றோ. அவிச்யாஸம்பந்தம் முதலி
யதோஷங்கள் நீங்கற்பொருட்டு சாஸ்திரவிதி என்றால், சாஸ்திரத்திலில்லாத உங்க
ள்மதத்தை முமுக்ஷுக்கள் விரும்பார்கள் இனி அத்வைதிகளாகிய உங்களுக்கு சாஸ்
திரத்தையறிகிற அதிகாரிகளில்லாமையால் சாஸ்திரம் வீணாகிறதென்றால், ப்ராந்தி
தசையில் சாஸ்த்ராதிகாரிகளுண்டானமையால் சாஸ்திரம் வீணாகாது. ப்ராந்திநீங்கி
னபோது சாஸ்திரமே இல்லையாதலால் சாஸ்திரத்திற்குப் பயன்தேட வேண்டியதில்
லை. சாஸ்திரமும் ஆத்மா ஒன்றேயென்கிற ஜ்ஞானம் பிறந்தபின் பேதப்ரபஞ்சம் அடி
யோடழிந்து போமாகையாலே பேதவியவாகாரத்திற் கிடமில்லை என்று சொல்லுகி

றது. பேதப்ரபஞ்ச முண்டானபோது சாஸ்திரப்ரயோஜநத்தையும் சாஸ்திரமே சொல்லுகிறது. வாஜஸநேயகத்தில் பரமார்த்தமையல்லாத அவித்யாஸமயத்தில் பேதமுண்டாகையாலே ஸகலபேதவ்யவஹாரமுமுண்டென்று சொல்லப்பட்டது பரவித்யை அபரவித்யையென்று பிரித்து முதலிலேயே சொல்லப்படுகிறது. ஆனதால் வேதாந்தப்ரமாண மதாநுஜ்ஞானுடைய பார்குவினால் காக்கப்படுகிற ஆத்மாவினைக்கியத்தில் விரோதம்செய்வதற்கு தார்க்கிகர்வாதமாகிய படைகளுக்கு சக்தியில்லை. இதனால் அவித்யையினாலே ப்ரம்மத்திற்கு பலபேதங்களும் சக்திகளுமுண்டாகையாலே ஸ்ருஷ்டிகாரணமாவதில் விரோதமில்லையென்று விளங்கும் ஆகையால் பரவாதிகள்சொல்லும் குற்றங்களுக்குள் ஒன்றுமிங்கு சங்காது. இனி அநேகருடைய எல்லாவ்யாபாரங்களையும் நிறைவேற்றுகிற ப்ரத்யனை அசேதனமென்பதுபோல உபசாரத்தாலே லிங்கத்தமாக பிரதானத்தை வியவகரித்ததென்பது சுருதிக்கு அமுக்கியமான பொருளாயமைக்கவேண்டுதலால் தக்கதன்று. முக்கியப்பொருள் கூடாதபோதன்றோ அமுக்கியப்பொருள்கொள்ளவேணும் காட்டியபடியால் முக்கியப்பொருள் கூடுகையாலது கொள்ளப்படாது, இங்கு பிரதானம் அசேதனமானதாகையால் சேதநருக்குத் தக்கபடி நியமமாய் பிரவர்திப்பது பொருந்தாது. ஆனதால் கீழ்ச்சொல்லியபடி ஜகத்துக்குகாரணம் ப்ரம்மமேயாம்;

பா-ஹா.—இந்த ஷோடசகலைகளை ஸ்ருஷ்டிப்பது ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமொத்திருக்க, இந்த ஷோடசகலைகளை புரிப்பது ஜீவனே பரமாத்மாவல்லவென்பதில் ஹேது காணப்படவில்லையே என்றால் ஜீவன் தன்னுடைய போகத்தைவிரும்பி இவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றமையால் ஜீவன் போக்தாவாகிறான். பரமாத்மா தன்னுடையபோகத்தை விரும்பாமல் ஜீவனுக்கென்றே ஸ்ருஷ்டிக்கின்றமையால் பரமாத்மாவுக்குபோகமில்லை. எனக்கு கர்மபலங்களில் விருப்பமில்லையென்று, "நமேகர்மபலேஸ்ப்ருஹா" என்கிறசுலோகத்தில் பகவானருளிச்செய்தான் ஆனதால் கர்மபலங்கள் பரமாத்மாவை பொட்டுகிறதில்லை 'நமாம்கர்மாணிலிம்பந்தி' என்று பகவானாலே சொல்லப்பட்டதன்றோ: இந்த சுலோகத்திற்கு காத்தர் இவ்வாறே என்பதைத் பாஷ்யகாரரால் "போகமாத்ர ஸாம்ய லிங்காச்ச" என்கிற ஸூத்திரத்தில் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

௪. 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌖𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌾𑌪𑌃
𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 । 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌪𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌲𑍋𑌕𑌾
𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌨𑌾𑌮 𑌚 ॥

௪ ஸ ப்ராணமஸ்ருஜத ப்ராணாச்ச்ரத்தாம் கம் வாயுர்ஜ்யோதிராப꞉
ப்ருதிவீந்த்ரியம் | மனோன்னமன்னாத்வீர்யம் தபோமந்த்ரா꞉ கர்மலோகா
லோகேஷு ச நாம ச ||

(ப்-ம்.) 𑌸𑌃-அந்தபுருஷன், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂-ப்ராணனையும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂-ப்ராணனை ஸ்ருஷ்டித்தபின் ச்ரத்தையையும், 𑌖𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃-𑌆𑌪𑌃-𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀-பின்பு ஆகாயம், காற்று, தேஜஸ்ஸு, ஜலம் பூமி இவைகளையும் 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂-இந்திரியங்களையும், 𑌮𑌨𑌃-மநஸ்ஸையும், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 - அன்னத்தையும், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍-𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂-அன்னத்தாலே பலத்தையும், 𑌤𑌪𑌃- தபஸ்ஸையும், 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃-மந்திரங்களையும், 𑌕𑌰𑍍𑌮-கர்மத்தையும், 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 - லோகங்களையும், 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 - லோகங்களிலே, 𑌨𑌾𑌮 - பெயரையும், 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌤 - ஸ்ருஷ்டித்தான்.

ஸா-ஹா. பா-ஹா—ஸர்வத்துக்கும் அதிகாரியான ப்ராணனை முன்சொன்னபடி ஈச்வரன் ஈக்ஷணம்செய்து ஸ்ருஷ்டித்து பின் எல்லோருக்கும்நல்ல கர்மங்களில்சிரத்தை

ஷையும், பின்பு கர்மபலத்தை யநுபவிப்பதற்கு அதிஷ்டாநமாகிய பூதங்களையும், ஸ்ருஷ்டித்தான் இந்த பூதங்களில் ஆகாசத்தில் சப்த குணத்தையும், வாயுவில்சப்தஸ்பர்சங்களையும், தேஜஸ்ஸில் சப்தஸ்பர்சரூபங்களையும், ஜலத்தில் சப்தஸ்பர்சரூபரஸங்களையும் பூமியில் சப்தஸ்பர்சரூபரஸ கந்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். பின் கர்மேந்திரியங்களைந்தையும் ஜ்ஞாநேந்திரியங்களைந்தையும் இவை யெல்லாவற்றிற்கு மரசனைப்போன்ற மனஸ்ஸையும் இப்படி எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்து எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஜீவநாதாரமான அந்நத்தையும், அந்நத்தாலே சக்தியையும், இப்படி தங்கள் பலத்தாலே தோற்றியபடி எல்லாம் செய்பாவங்களை நீக்குவதற்குக் காரணமாகிய தபஸ்ஸையும் தபஸ்ஸாலே சுத்தமான நெஞ்சையுடையவர்களுக்கு கர்மாநுஷ்டாநத்திற்கு வேண்டிய இருக்கு யஜுஸ்ஸாமம் அதர்வணம் முதலிய மந்திரங்களையும், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கிரியைகளையும் அந்தகர்மங்களின் பலாகிய ஸ்வர்க்காதிலோகங்களையும் அந்தலோகங்களில் தேவாதிநாமங்களையும், ஸ்ருஷ்டித்தான்.

௫. 𑌸 𑌯𑌥𑍇𑌮𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌰𑌿𑌮𑌾𑌃 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌚𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌕𑌲𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃॥

௫. ஸ யதேமா நத்ய: ஸ்யந்தமாநா: ஸமுத்ராயணா: ஸமுத்ரம்ப்ராப்யாஸ்தங்கச்சந்தி பித்யேதே தாஸாம் நாமரூபே ஸமுத்ர இத்யேவம்ப்ரோச்யதே ஏவமேவாஸ்ய பரித்ரஷ்டுரிமாஷ்ஷோடஶகலா: புருஷாயணா: புருஷம்ப்ராப்யாஸ்தங்கச்சந்தி பித்யேதே சாஸாம் நாமரூபே புருஷ இத்யேவம்ப்ரோச்யதே ஸ ஏஷோகலோம்ருதோ பவதி ததேஷ ஶ்லோக:॥

(ப-ம்.) 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 - ஸமுத்திரத்தை யடையாநின்றனவாய், 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 - பெருகுகின்ற, 𑌇𑌮𑌾𑌃, 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 - இந்த, ஆறுகள், 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 - கடலை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 - அடைந்து, 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 - அடங்கிப்போகின்றன 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 - அந்த ஆறுகளுடைய 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 - ரூபநாமங்கள், 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 - மாறுகின்றன. 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - ஸமுத்திரமென்கிற சொல்லப்படுகின்றன, 𑌸 𑌯𑌥𑌾 - அதுபோலவே; 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 - இப்படியே, 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌃 - இந்த த்ரஷ்டாவானவாத்மாவினுடைய, 𑌇𑌮𑌾𑌃 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌾𑌃 - இப்பதினாறுகலைகளும், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 - பரமபுருஷனையாதாரமாகவுடையனவாய், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 - பரமாத்மாவை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 - அடைந்து, 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 - லயிக்கின்றன, 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 - அந்தகலைகளினுடைய, 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 - ரூபநாமங்கள், 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 - வேறுபடுகின்றன, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - புருஷனென்கிற சொல்லப்படும். 𑌸 𑌏𑌷𑌃 - அப்படிப்பட்ட இந்தபுருஷன், 𑌅𑌕𑌲𑌃 - கலாஸம்பந்தமில்லாதவன். 𑌅𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 - அம்ருதனாயிருக்கிறான், 𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 - அந்தபுருஷஸ்வரூபத்தைப்பற்றி இந்தசுலோகம் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ௦-ஹா.—கடலில்கலந்த ஆறுகள்போல, குருபதேசத்தாலே கலைகள் நீங்கும்படியுபாஸிக்கிறவனும் புருஷனைச்சேர்ந்து தனது நாமரூபங்கள்மாறி புருஷனென்றே சொல்லப்படுவான். இவ்வாறு கலைகளின் ஸம்பந்தம் நீங்கிப்போனமையால் முக்தனாகிறான்,

ரா-ஹா.—இப்படி ஜீவாத்மாவைப்பற்றுகிறகலைகள் பரமாத்மாவோடு ஸம்பந்தப்படாமையால்,பரமாத்மாநிஷ்களனென்றும் ஆனதால் முமுக்ஷுக்களுபாஸித்து தங்கள் தங்களுக்குண்டான போக்த்ருத்வமாகிய கலாஸம்பந்தத்தை நீக்கிக்கொள்ளுகிறார்களென்றும் சொல்லுகிறது. கங்கையமுனை முதலிய நதிகள் சமுத்திரத்தைச் சேர்ந்து தங்கள் நாமரூபங்களை யழித்துக்கொள்ளுகின்றனவேயன்றி ஸமுத்திரத்திற்கு நாமரூபவிகாரங்களையுண்டு பண்ணுவதில்லையன்றோ; இவ்வாறே போக்தாவாகிய ஜீவாத்மாவுக்கும் அவனையடைந்தபோது கலாஸம்பந்தம் நீங்கிப்போகின்றது. கல்லிலடிபட்டகத்திக்குக் கூர்மையழிவதுபோல் கலைகளுக்கு போகத்தைத்தருகிற சக்தியழிந்துபோகின்றது என்கை. இவைகளையிவ்வாறு செய்விப்பவன் பரமபுருஷனே யாகையால் அவனிடத்தில் இவைகளுக்கு ஸ்வதந்திரசக்தியில்லை அவனோடொன்று சேர்ந்து அவனேயென வழங்கப்படுகிறது. ஆக, பரமபுருஷனுக்கு இக்கலைகளினலாகிய போகமில்லையானதால் பரமாத்மாநிஷ்கலனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஆகையால் அம்ருதஸ்வரூபியாகிறான். இவ்விஷயத்தையோதும் சுலோகங்க ளிருக்கின்றன.

௬. 𑌅𑌰𑌾 𑌇𑌵 𑌰𑌥𑌨𑌾𑌭𑍌 𑌕𑌲𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌃।
𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾 𑌵𑍋 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌯𑌥𑌾𑌃॥

௬. அரா இவ ரதநாபௌ கலா யஸ்மிந்ப்ரதிஷ்டிதா: |
தம் வேத்யம்புருஷம் வேதமாவோம்ருத்யு:பரிவ்யதா: ||

(ப்-ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍-எந்தபரமாத்மாவினிடத்தில், 𑌰𑌥𑌨𑌾𑌭𑍌 -தேர்ச்சக்கிரத்தில், 𑌅𑌰𑌾𑌃𑌇𑌵-அரங்கள்போல, 𑌕𑌲𑌾𑌃-கலைகள், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌃 - நிலைபெற்றுநிற்கின்றனவோ; 𑌤𑌂-𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂- அந்தமுமுக்ஷுவேத்யனுனபுருஷனை, 𑌵𑍇𑌦-அறிந்தால், 𑌵𑌃-அப்படியறிந்த உங்களுக்கு, 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌯𑌥𑌾𑌃 - துன்பங்களை, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 - ஸம்ஸாரமானது, 𑌮𑌾 - செய்யாது.

ஸ௦-ஹா —பிறப்பு இருப்பு இறப்புமுதலிய எல்லாக்காலங்களிலும், இப்பிரபஞ்சத்திற்கு நிலையிடமாய புருஷனை யறியாதபோது துன்பப்படவேணுமானதாய் சிஷ்ர்களேயப்புருஷனையறிந்து கொள்ளுங்கோள்.

ரா-ஹா.—இவ்வாறு எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாய பரமாத்மஸ்வரூபத்தையறிந்த துன்பமடையார்.

௭. 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑌾𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿॥

௭. தாந்ஹோவாசைதாவதேவாஹமேதத்பரம்ப்ரஹ்ம வேதநாத: பரமஸ்தீதி ||

(ப்-ம்.) 𑌤𑌾𑌨𑍍 - அந்தசீஷர்களை, 𑌉𑌵𑌾𑌚-பிப்பலாதர் சொன்னார், 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑍇𑌦-இந்தபிரம்மத்தை இவ்வளவே நானறிவேன்; 𑌨 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌂-𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இதற்குமேலறிய வேண்டுவதொன்றுமில்லை. 𑌇𑌤𑌿 - இப்படி பிப்பலாதர் சொன்னார்.

ஸ0-ஹா—ரா-ஹா.— இவ்வாறு சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்து, இவர்கள் ஸந்தேகம்நீங்க இவ்வளவே ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலறியவேண்டியது. எவ்வளவே நானுமறிவேன் என்று அவர்கள் மருளும்படி பிப்பலாதர்சொன்னார்.

அ. தே தம் அர்சயந்தஸ்த்வம் ஹி ந: பிதா யோ(அ)ஸ்மாகம் அவித்யாயா: பரம் பாரம் தாரயஸீதி நம: பரமருஷிப்யோ நம: பரமருஷிப்ய:॥

அ. தேத்தமர்சயந்தஸ்த்வம்ஹிந:பிதாயோஸ்மாகமவித்யாயா:பரம் பாரம்தாரயஸீதிநம:பரமருஷிப்யோநம:பரமருஷிப்ய: ||

(ப்-ம்.) தே-அந்தசிஷ்யர்கள், தம் - அந்தபிப்பலாதமகாருஷியை, அர்சயந்த: - பூசித்தவர்களாய், த்வம்-நீரே, ந:-நமக்கு, பிதா-தந்தையாகிறீர், ய:-எந்தநீரே, அஸ்மாகம்-நம்மை, அவித்யாயா: பரம் பாரம் - அவித்தையினக்கரையை, தாரயஸி-தாண்டவைக்கின்றீர், நம: பரமருஷிப்ய:- பரமர்ஷிகளை நமஸ்கரிக்கிறோம், இதி - என்று சொன்னார்கள்.

ஸ0-ஹா—இவ்வாறு பிப்பலாதரால் உபதேசித்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து க்ருதார்த்தர்களாய் இப்படி மகார்த்தமான பிரம்மஸ்வரூபத்தையுபதேசித்த ஆசாரியனுக்கு ப்ரதிஸம்மாநமாய் செய்யவேண்டியதொன்றும் தோற்றாமல் அவரதுமலரடிகளில் வீழ்ந்து தலையால்வணங்கி புஷ்பாஞ்சலியிட்டுப் பூசித்து ப்ரம்மவித்தையாகி யஜராமரணம்முதலிய தோஷமொன்றுமில்லாத சரீரத்தையுண்டுபண்ணித் தந்ததந்தையே நீர்நமக்குபயமற்ற ப்ரம்மஸ்தாநத்தையடையும்படி இந்த ஸம்ஸாரத்தில்மயக்கமுற்று பிறப்பிறப்பு முதலியதுன்பங்களுக்கிடமாகிய அவித்யையாகிய பெருங்கடலினின்றும் வித்யையென்கிற ஓடத்தாலே அக்கரைசேர்ந்த மகாநுபாவர் நீர் ஆனதாமீட்சியற்ற மோக்ஷமாகிய ப்ரம்மத்தைத்தந்த உம்மில் சிறந்ததந்தையுண்டோ. உலகத்தில் துன்பத்திற்கிடமாகிய சரீரத்தையுண்டு பண்ணித்தந்த தந்தையையே மிகப் பூசித்து வணங்குவதாயின் இப்படியழிவற்ற ஸுகத்தையுண்டுபண்ணின உம்மைநாங்கள் என்சொல்லிப் புகழுவோம். உமக்குநமஸ்காரம் இச்சம்பிரதாயத்தை நடத்திவந்தமுன்னோரான பர்மர்ஷிகளுக்கு நமஸ்காரம் என்று சொன்னார்கள் இரட்டித்தது ஆதரதோற்றுவதற்கு.

ரா-ஹா.—இவ்வாறு சிஷ்யர்களும். உம்மால்வந்த ஜ்ஞாநஜந்மமே சிறந்தஜந்மம்ஆனதால் நீரேநமக்கு முக்கியபிதாவாகின்றீர் நம்மை இச்சம்சாரமாகிய சமுத்திரத்தினின்றும் கரையேற்றுவிக்கின்றீர்; என்றிப்படி பலவாறாகக்கொண்டாடி வணங்கினார்கள். பரமர்ஷிகளையும் வணங்கினார்கள். இரட்டித்துச்சொன்னது உபநிஷத்து முற்றுபெற்றதென்பது தோற்றுவித்தற்கு. இங்கு பிறர்சொல்லுமாறு; ஜீவனில் வேறாயப்ரம்மமில்லையென்றுணர்வதற்கு இப்பதினாறுகலைகளையுடைய ஜீவனேப்ரம்மம் இவனில்வேறுபட்ட தொன்றுமில்லையென்று, "ஸ தாவதேவ" "நாத: பரமஸ்தி" என்கிற வாக்கியத்தால் கூறப்பட்டதென்பதாம். இதரவ்யபதேசாதிகரணவிரோதம் வருமானதாலிதுசேராது; எப்படிஎன்றால் அவ்வதிகரண ப்ரம்மத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் பேதமில்லையாயின் ஜீவர்களுக்குவருகிற துன்பங்களெல்லாம் ப்ரம்மத்தாலே யுண்டானவையாகையால் தனக்குத்தானே துன்பத்தைச்செய்து கொண்டது ப்ரம்மமென்கிறதோஷம்வருமாகையால் ஜீவனுக்கும் ப்ரமத்திற்கும் பேதமுண்டு;

ஆனதால் தோஷமில்லையென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. "தத்த்வமஸி" "அயமாத்மா ப்ரஹ்ம" இவைமுதலியவாக்கியங்களாலே, ஜீவன் ப்ரம்மத்தில்வேறானவனல்லனென்று சொல்லப்பட்டதென்றால் அங்கு இவ்வாறுவிசாரம் தொடுக்கிறோம்.—இவ்வாக்கியங்களால் ஜீவனேப்ரம்மமென்று போதிக்கப்படுமாயின் எல்லாவற்றை மறிந்த ப்ரம்ம்தனக்கு ஸுகமாகிய உலகத்தைஸ்ருஷ்டியாமே துன்பமான உலகத்தையுண்டுபண்ணுகிறதென்கிற தோஷம்வரும். ஆத்யாத்மிகம் ஆதிதைவிகம் ஆதிபௌதிகம்முதலியகணக்கற்ற தோஷங்களுக்கு இவ்வுலகம் நிலமாயிருக்கின்றது. இவ்வாறுதுன்பவெள்ளமாகிய தன்னுடைய ஸங்கடத்திற்கு ஒருபுத்தியுடையவன் தானேஹேதுவாக மாட்டான். ஜீவன்வேறு; ப்ரம்மம்வேறு; என்றுபோதிக்கிற சுருதிகள் ஜகத்துக்கும், ப்ரம்மத்துககும்பேதமில்லையென்று கொள்ளுகிற உன்னாலே கைவிடப்பட்டனவாம்பேதமுண்டென்னில்ஐக்யம்கூடாது. உபாதியினால்வந்தபேதத்தைபேதச்ருதிகள் சொல்லுகின்ற. ஸ்வாபாவிகமானவபேதத்தை யபேதச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன வென்று சொல்லில், அப்போது இவ்வினாவுக்கு விடைதரவேண்டும். ஸ்வபாவத்தால் தன்னில் வேறாகாதவன் ஜீவன்என்பதை உபாதிஸம்பந்தமில்லாத ஜகத்காரணமாகிய ப்ரம்மம்அறியுமோ; அல்லது அறியாதோ; அறியாதாயின் ஜகத்காரணமாகிய ப்ரம்மம் எல்லாவற்றையறியுமென்பதற்குவாயில்லை. அறியுமாயின், தன்னில்வேறாகாத ஜீவன்துன்பத்தைத் தன்துன்பமென்றறிந்தப்ரம்மம் தனக்குஸுகத்தைசெய்துகொள்ளாமேதுன்பத்தையுண்டாக்கிக் கொண்டதென்றும் குற்றம்தப்பாது. அஜ்ஞானத்தாலே பேதமென்றாலும் முன்சொன்னதோஷங்கள் நீங்கவழியில்லை மற்றுமனேகதோஷங்களும் வரும்என்று பூர்வபக்ஷம்செய்து; கீழ்ச்சொல்லியதுக்கங்களை யநுபவிக்கின்றஜீவாத்மாவைக்காட்டில் ப்ரம்மம் வேறுபட்டதாகையாலே கீழ்ச்சொன்னதோஷங்கள் புகுறழியில்லை. ப்ரம்மத்தில் ஜீவன்வேறென்று பலசுருதிகளும் சொல்லுகின்றன. "ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" (எவனொருவன் ஜீவாத்மாவிலிருந்துகொண்டு ஜீவனுக்குள்ளேயாயிருக்கிறானோ; யவனை இந்த ஜீவனறியானோ; யவனுக்கு இந்தஜீவன்சரீரமோ; யவனிந்தஜீவனையுள்ளிருந்து நியமிக்கிறானோ; அப்படிப்பட்ட நிர்தோஷமாகிய ப்ரம்மமென்கிற பரமாத்மா உனக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கின்றான்) "ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி" (ஜீவனையும் ஜீவனுக்குநியாமகனான பரமாத்மாவையும் வேறென்றறிந்தவன் அந்தபரமாத்மாவின் ப்ரீதிபெற்று, அவனாலருளப்பட்டமோக்ஷத்தையடைகிறான்.) "ஸ காரணம் கரணாதிபாதிப:" (ஜீவனில்வேறாய் ஜீவனை நியமிக்கிற பரமாத்மா காரணவஸ்துவாகிய பரப்ரம்மம்.) "தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநச்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி" (ஜீவாத்மாபரமாத்மா என்கிற இருவரில்ஒருவன்கர்மத்தாலே துன்பம்படுமவன் ஒருவன் கர்மஸம்பந்தமில்லாதவனும் ஜீவனை நியமித்துக்கொண்டு விளங்குகிறான்) "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீசநீசௌ" (எல்லாவற்றையுமறிந்த பரமாத்மா ஒருவன். அஞ்ஞனாகிய ஜீவனொருவன். இவ்விருவரில் ஒருவன் பரதந்திரன்; ஒருவன் ஸ்வதந்திரன்.) "ப்ராஜ்ஞேநாத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்த:" (ப்ராஜ்ஞனான பரமாத்மாவினால் லணைத்துக்கொள்ளப்பட்டவன் ஜீவாத்மா) "ப்ராஜ்ஞேநாத்மநாந்வாரூட:" (பரமாத்மாவினால் நியமிக்கப்பட்டவன் ஜீவாத்மா) "க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏ

न्यो मायया सन्निरुद्धः" (மாயையென்கிற பிரகிருதியை நியமிக்கிற பரமாத்மா பிரகிருதியைக்கொண்டு ஜகத்தைஸ்ருஷ்டிக்கின்றான் இந்த பிரகிருதியில் பரமாத்மாவில் வேறான ஜீவனகப்பட்டுக்கிடக்கிறான்) பிரகிருதி ஜீவன் இவ்விரண்டுக்கும் நியாமகனான பரமாத்மாகல்யாணகுணங்களால் நிறைந்தவன்) "नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानामेको बहूनां यो विदधाति कामान्" (நித்யராயனேகராயிருக்கிற சேதனர்களுக்கு நித்யனா யொருவனாயிருக்கிறபரமசேதனன் வேண்டியவற்றைத்தருகிறான்.) "योऽव्यक्तमन्तरे सञ्चरन् यस्याव्यक्तं शरीरं यमव्यक्तं न वेद योऽक्षरमन्तरे सञ्चरन् यस्याक्षरं शरीरं यमक्षरं न वेद एष सर्वभूतान्तरात्मापहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः" (யவனவ்யக்தத்தினுள்ளிருக்கிறானோ யவனுக்கு அவ்யக்தம்சரீரமோ யவனையவ்யக்தமறியாதோ; யவனக்ஷரத்தினுள்ளிருக்கிறானோ யவனுக்கு அக்ஷரம் சரீரமோ; யவனையக்ஷரமறியாதோ; இப்படிப்பட்டவன் எல்லாபூதங்களுக்கு மந்தராத்மாவானவன் அவன்ஹேயப்ரத்யநீகனான நாராயணனே) இவைமுதலிய சுருதிகளில் ஜீவன்வேறு; ப்ரம்மம்வேறு; இவைகளுக்கு அபேதமில்லையென்று நன்குவிவங்குமன்றோ; மண்ணாங்கட்டிமுதலிய விகாரங்களுக்கெப்போது மிடமாய் மிகவும் ஹீநமாயிருக்கிற வசிக்கும் நிர்விகாரமாயதிபரிசுத்தமாய் அகிலஹேயப்ரத்யநீகமாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களுக்கு மாஸ்பதமாய்மற்றுள்ள எல்லாவற்றிலும் விலக்ஷணமாய் ஜ்ஞாநந்தஸ்வரூபமான பரப்ரம்மத்துக்கும்அபேதம் ஸம்பவியாதாப்போல, ஹேயாஸ்பதனாய் மின்மினிபோன்ற ஜீவனுக்கும் அபஹதபாப்மாவாய் அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணாஸ்பதமான ப்ரம்மத்துக்கும் அபேதம் ஸம்பவியாது. "तत्त्वमसि" முதலியவிடங்களில்சொல்லிய ஸாமாநாதிகரண்யம் சரீராத்மபாவத்தாலே யாகையால் இதற்கு அநுகூலமேயன்றி விரோதியன்று இவ்வர்த்தம் "[illegible]" என்கிற ஸூத்திரத்தில் நன்றாகஉபபாதிக்கப்பட்டது. ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்டம்காரணம். ஸ்தூலசிதசித்விசிஷ்டம்கார்யம் ஆகையாலே எல்லாச்ருதிகளுக்கு அவிரோதம் ஸித்திக்கிறது. இப்படிசொல்லும்போது அபேதமும் ஸ்வரூபஸ்வபாவா ஸங்கரமும்ஸித்திக்குமன்றோ; "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्" ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்புஸத்தொன்றேயுண்டு) என்றஒரேபொருளுண்டென்று சொல்லும்போதும் அசித்துகூடிய ஜீவனடங்கியிருந்தானென்றுஸம்மதிக்கவேணும் "वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्" "न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात्" "उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च" (ஜீவனும் கர்மமுமநாதியாகையாலே விஷமமாக ஸ்ருஷ்டித்தானென்றும் குற்றமில்லை) என்கிற ஸூத்திரங்களில் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு ஜீவனிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டதன்றோ; ஒன்றேயாயிருந்ததென்பது நாமரூபங்கள் நீக்கியிருந்தமையால்சேரும். ஆகையால் ப்ரம்மம்காரணமாமென்பதில் ஒருகுற்றமுமில்லை என்று அவ்வதிகரணத்தில் பகவத்பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தார். இப்படியே, "अधिकोपदेशात्तु बादरायणस्यैवं तद्दर्शनात्" "भेदव्यपदेशाच्च" "[illegible]" "उभयव्यपदे

தேதே நநுய்யதே" இவைமுதலிய, ஜீவனுக்கும் ப்ரமத்திற்கும் ஸ்வாபாவிகபேதமுண்டென்று சொல்லுகிற ஸூத்திரந்யாயங்களோடு விரோதம்வரும். இப்படிசொல்லச்சொல்லப் பெருகுமானதாலிவ்வளவு தூஷித்ததுபோதுமென்று நிறுத்துகிரோம். ஆகையால்ஜீவனுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் ஸ்வாபாவிகஸ்வரூபபேதமுண்டென்று இந்த உபநிஷத்தின்கருத்து.

இதி ப்ரச்நோபநிஷதி ஷஷ்ட: ப்ரச்ந:.

பிரச்னோபநிஷத்து முற்றும்.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணே நம:.

ஹரி: ஓம்.

அத முண்டகோபநிஷத்ப்ராரம்ப:.

---

௧. ப்ரஹ்மா தேவாநாம் ப்ரதம: ஸம்பபூவ விஸ்வஸ்ய கர்தா புவநஸ்ய கோப்தா | ஸ ப்ரஹ்மவித்யாம் ஸர்வவித்யாப்ரதிஷ்டாமதர்வாய ஜ்யேஷ்டபுத்ராய ப்ராஹ ||

௧. ப்ரஹ்மாதேவாநாம்ப்ரதமஸ்ஸம்பபூவவிஸ்வஸ்யகர்தாபுவநஸ்யகோப்தா | ஸப்ரஹ்மவித்யாம்ஸர்வவித்யாப்ரதிஷ்டாமதர்வாயஜ்யேஷ்டபுத்ராயப்ராஹ ||

(ப்-ம்.) விஸ்வஸ்யகர்தா-எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிக்கின்ற, புவநஸ்யகோப்தா - படைத்தஉலகத்தைக்காக்கின்ற, தேவாநாம்ப்ரதம: - இந்திரன்முதலிய தேவர்களுக்கு முதல்வனாகிய, ப்ரஹ்மா-நான்முகன், ஸம்பபூவ - ப்ரம்மஜ்ஞாநமுடையவனானன், ஸ:-அந்தப்ரம்மா - ஸர்வவித்யாப்ரதிஷ்டாம் - எல்லாவித்யைக்கும் ப்ரதிஷ்டையான, ப்ரஹ்மவித்யாம்-ப்ரம்மவித்யையை, ஜ்யேஷ்டபுத்ராயாதர்வாயப்ராஹ - ஜ்யேஷ்டகுமாரனாகிய அதர்வனென்பவனுக்குச் சொன்னன்.

ஸம்-ஹா.—இவ்வுபநிஷத்து அதர்வண வேதத்துள்ளாயது. மேலேசொல்லுகிற ப்ரம்மவித்யையஸ்துதிப்பதற்கு ஸம்ப்ரதாயபரம்பரை சொல்லப்படுகிறது பெரியோரிடத்தில் வருத்தப்பட்டுக்கேட்டறிந்த புருஷார்த்தஸாதநமாகிய வித்யை என்றுகொண்டாடிப் புகழ்ந்தாலன்றோ கேட்பாருக்கு உருசிபிறந்துவேண்டுவார்கள் இந்தவித்யையின் ப்ரயோஜநத்தை இவ்வுபநிஷத்திலேமேலே வெளியிடப்படுகிறது, "பித்யதே" என்பது முதலிய சுலோகங்களால் இந்த வித்யைப்பெற்றவர் ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கி மோக்ஷத்தை பெறுவார்களென்று சொல்லப்படுகிறது. அபரவித்யை ஸாக்ஷாத்மோக்ஷஸாதனமாகாமையால் பரவித்யை முக்யமென்றும் இதுமுக்யமானதற்குக்காரணத்தையும் நற்குருவருளாலிவ்வித்யை யடையப்பட வேண்டுமென்பதையும் "பரீக்ஷ்யலோகாந்" என்பது முதலாயவாக்கியங்களிலேயோதும்.ஜ்ஞாமைாத்திரத்தில் எல்லாஆச்ரமத்தாருக்கு மதிகாரமுண்டானாலும் இப்படியுத்தமமாயப்ரம்மவித்யையில் ஸந்யாஸிக்கே முக்யாதிகாரம். கர்மாநுஷ்டாநத்தோடுசேர்ந்தக்ருஹஸ்தாச்ரமாதிகள் இவ்வித்யைக்குச் சேர்ந்தவையல்ல. கர்தாவாகாதப்ரம்மமென்றுதன்னை

யுணருகையாகிற வித்யைக்கும் நான்கர்த்தாவாகிறேனென்று கர்மங்களையநுஷ்டிப்பதற்கும் சேர்க்கைகூடாதன்றோ "பைக்ஷாசர்யஞ்சரந்த:" ஸந்யாஸயோகாத்" என்பவைமுதலானவிடங்களிலே இதுவிளங்கச்சொல்லப்பட்டது. க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருந்தவர் இந்தப்ரம்மவித்யையை உபதேசிக்கின்றமையால் அவர்க்கும் ப்ரம்மவித்யையிலதிகாரம் கூடுமென்றுசிலர் சொல்லுவர் அதுபொருந்தாது கீழேசொல்லியபடி கர்மமும்வித்யையும் விரோதப்பட்டவையானதால் இந்தலிங்கம் ஸதியாது இப்படிப்பட்ட வித்யையையோதுகிற இவ்வுபநிஷத்திற்கு சுருங்கவ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறோம் இந்த உபநிஷத்தென்கிற பேராலேயே இவ்வித்யையின் பெருமைவிளங்கும் தருமம் ஜ்ஞாநம் வைராக்கியம் ஐசுவரியம்முதலியவற்றால் மற்றோரை மிக்காகுகின்றமையால் இந்திரனுள்ளிட்ட தேவக்கூட்டங்களில் சிறந்தவனாய் பிரமன்பலவகைப்பட்ட ஸ்ருஷ்டிகளில் ஒருஸ்ருஷ்டியில் முதல்வனாய அதர்வனென்பவனுக்கு எல்லாவித்யைகளுக்கும் நிலையிடமாய் ப்ரம்மவித்யையுபதேசித்தான். இங்கு பிரமனையும் வித்யையும்கொண்டாடியது வித்யையைஸ்துதிசெய்வதற்கு.

ஸ்ரீ-ஸா.—ஸ்ருஷ்டிகர்த்தான ப்ரம்மா தன்முதல்குமாரனாகிய அதர்வனென்பவனுக்கு ப்ரம்மவித்யையையுபதேசித்தான். ப்ரம்மத்தையறிந்தபோது அறியவேண்டுமதொன்றுமில்லை யானதால் எல்லாவித்யைக்கும் ப்ரம்மவித்யையை ப்ரதிஷ்டையென்றது வித்யையினால் ப்ரவ்ருத்திபிறப்பிறபதற்கு கதைசொல்லப்படுகிறது.

௨. 𑌅𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍇 𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌦𑍇𑌤 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 । 𑌸 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌾𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌹𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑌾𑌮𑍍 ॥

௨. அதர்வணேயாம்ப்ரவதேதப்ரஹ்மாதர்வாதாம் புரோவாசாங்கிரேப்ரஹ்மவித்யாம் | ஸபாரத்வாஜாயஸத்யவாஹாயப்ராஹபாரத்வாஜோம்கிரஸேபராவராம் ||

(ப-ம்.) 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍇 𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌦𑍇𑌤 - பிரமனதர்வா என்பவனுக்கு எந்தவித்யையையுபதேசித்தானோ, 𑌤𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌅𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚 - அந்தப்ரம்மவித்யையை அதர்வா என்பவர் தன்னுடைய சிஷ்யராகிய ஆங்கிஎன்பவருக்குச்சொன்னார், 𑌸𑌃 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌾𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌹𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 - அந்த ஆங்கிஎன்பவர் பாரத்வாஜகோத்ரியாகிய ஸத்யவாஹரென்பவருக்குச்சொன்னார், 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑌾𑌮𑍍 - அறியாதாரறிந்தோரிடத்திலறியவேண்டுகையால் பராவரையென்கிற அந்தபரம்மவித்யை அங்கிராஎன்பவருக்குஅந்தபாரத்வாஜராகிய ஸத்யவாஹர் சொன்னார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதஉரையாலே விளங்கும் கருத்து சங்கரராமாநுஜ பாஷ்யங்களிரண்டுக்குமொக்கும் சிறிதும் பேதமில்லை.

௩. 𑌶𑍌𑌨𑌕𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌾𑌲𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑍁𑌪𑌸𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 । 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥

௩. சௌநகோஹவைமஹாசாலோம்கிரஸம்விதிவதுபஸந்ந: பப்ரச்ச | கஸ்மிந்நுபகவோவிஜ்ஞாதேஸர்வமிதம்விஜ்ஞாதம்பவதீதி||

(ப-ம்.) 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌾𑌲𑌃 𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃 - க்ருஹஸ்தாச்ரமிகளில் சிறந்தவராய சுநகரென்பவரின் குமாரர், 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑍁𑌪𑌸𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 - அங்கிரா என்பவரை சாஸ்திரப்படியடைந்து வினவினார், 𑌹𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 - எல்லாமறிந்த முநிவரே எப்பொருளையறிந்தால் இதெல்லாமறியப்பட்டதாமென்று வினவினார்.

ஶா-ஹா.—இங்கு ஆசாரியரிடத்தில் விதிப்படியடைந்தது சொல்லப்பட்டாலும் மேலோர்க்கும் நமக்குமிந்த விதி முக்யமேயாம். ஆனதால் நடுவில் கூறப்பட்டது.

ரா-ஹா.—சுநகரின் குமாரராகிய மகாகிருகஸ்தர், ஸமித்பாணி என்கிற விடத்தில் சொல்லப்பட்ட விதிப்படியடைந்து ஆசாரியராகிய அங்கிரஸரைப் பொருளையறிந்தா லிவ்வுலகமெல்லாமறியப்படும். முக்காலத்தையுமறிந்த முநிவரே மண்ணையறிந்தபோது அதின்காரியமாகிய குடமுதலியவை யெல்லாமறியப்படுவதுபோலொரு காரணப்பொருளையறியின் எல்லாப்பொருளுமறியப்படுமல்லவோ: அக்காரணப்பொருள்யாது என்று வினவினாரென்று இந்த சுருதிக்குப்பொருள். இங்கு எல்லாமென்பதற்கு ஸ்தூலமானசித்து அசித்து இவைகளுடன் சேர்ந்த பரப்ரம்மமோ; அல்லது சித்து மசித்துமேயோ; பொருளென்று கொள்வது. இந்த சௌநகர்ப்ரமஸ்வரூபத்தை யறியாதே ப்ரச்நம்பண்ணுகிறாராகையால் இவர் சொல்லிய வாக்கியத்தில் சேர்ந்த எல்லாமென்கிற பதத்திற்கு ப்ரம்மத்தையறிந்தவர் வாயில் பிறந்த சொல்லுக்குப்போல் பரப்ரம்மம் வரையில் பொருள்கொள்ளக்கூடாமையால் முந்திய கல்பம் தள்ளுண்டது. மேலும், அந்தபுருஷனால் இவ்வுலகெல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றது என்மேல் விடையளிக்கும் வாக்கியத்தில் எல்லாமென்கிற பதத்திற்கு புருஷனைத்தனித்துச்சொல்லி விடுகையால் விசேஷணமாகிய ஸ்தூலசிதசித்துக்களேபொருளானதால் அங்குபோலிங்கும் விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சிதசித்துக்களே பொருளாகலாமன்றி இவைகளோடு சேர்ந்த ப்ரம்மம் பொருளாகக்கூடாது. ஆகில் விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சிதசித்துக்களே பொருளென்று இரண்டாவது கல்பத்தைக்கொள்ளுவோமென்றால் அந்த கல்பத்தில் மேலே சொல்லப்படும் அக்ஷரபரப்ரம்மம் ஸ்தூல சிதசித்துக்களில் வேறாயதானதால் அவைகளுக்கு இந்த அக்ஷரபரப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமாவது சேராது. ஆகையால் இங்குபொருளமையும் வழியாதெனில், கூறுகின்றோம். விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சிதசித்துக்களே இங்கு, எல்லாமென்கிற பதத்திற்குப்பொருள். மேலே சொல்லப்படுகிறபடி அக்ஷரபரப்ரம்மம், தன்னில் வேறாய ஸ்தூல சிதசித்துக்களுக்கு உபாதாநகாரணமாவதும் பொருந்தும். பிந்நமானாலும் உபாதாநகாரணமாகலாம். அபின்னமே உபாதாநகாரணமென்கிற நிர்பந்தமில்லை. முன்னை ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையோடு கூடிய பொருள் பின்னை ஸ்தூலாவஸ்தையோடு கூடிய பொருளுக்குபாதாநகாரணமாம். அவஸ்தையை யுடைத்தாயிருக்கை சித்து அசித்து ஈஸ்வரன் என்கிற விம்மூன்றுக்குமுண்டு. ஸாக்ஷாத்தாக சித்துக்கும் சரீரம் தர்மபூதஜ்ஞாநம் இவைகளின் வழியே சித்துக்கும் இவ்விரண்டின் வழியாக ஈச்வரனுக்கும் அவஸ்தையுண்டாகும். என்றிவ்வளவே பேதம். ஆக மகத்தத்வாவஸ்தை அஹங்காரதத்வாவஸ்தை முதலியவருகிற ஸ்தூலாவஸ்தையையுடைத்தாயிருக்கை அசித்து சித்து பரமாத்மா இவை எல்லாவற்றிற்கும்பொதுவாயிருக்கையால் பரமாத்மாவுக்குப்போலே சேதநம் அசேதநம் இவற்றுக்கும் வருகிற அவஸ்தையுண்டாகையால் பரமாத்மா இவற்றுக்கு பாதாநகாரணமாகையில் தடையில்லை. ஆக இவை எல்லாமென்பதற்கு ஸ்தூல சிதசித்துக்களாகிய விசேஷ

ணம் பெருளானுலும் அதற்குமேல் சொல்லப்போகிற அக்ஷரபரப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமாமென்று, எதையறிந்தாலெல்லாமறியலாமென்று விசேஷணத்துக்கு உபாதாநகாரணம்யாதென்று, வினைத்தகும். மகாஸித்தாந்தத்திலும் எல்லா உலகமும்ப்ரம்ம கார்யமாகையாலும் ஒன்ருகையால் அதற்குவிரோதியானபேதம் நிஷேதிக்கப்படுகிறது. என்கிறபாஷ்யவ்யாக்யாந ப்ரகரணத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீவ்யாஸாசாரியரால் விசிஷ்டங்களுக்கே உபாதாநகாரணகாரியபாவமுள்ளது; ஸ்தூலஸூக்ஷ்மசித்துக்களாகிய விசேஷணங்களுக்கு ப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமாவதில்லை. உயிருமுடலுமாகையாகிறசரீராத்மபாவமானது அறிவால் பிரித்த விசேஷணங்களுக்கும் விசேஷ்யமாகிய ப்ரம்மத்திற்குமாம். சிதசித்விசிஷ்டப்ரமத்தை சிதசித் விசிஷ்டப்ரம்மம் நியமியதாகையால் சுத்தப்ரபஞ்சத்திற்கு சுத்த ப்ரம்மமேயந்தர்யாமியாமன்றே; "ஸத்தைக்காரணமாகஉடையது ஸத்தையாத்மாவாக உடையது இவ்வுலகம்" என்கிற சாந்தோக்யவாக்கியத்தில், 'காரணமாகவுடையது' என்கிறவிடத்திற்கு 'ஸத்' என்கிற பதம் விசிஷ்டப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும், 'ஆத்மாவாக உடையது' என்கிறவிடத்திற்கு 'ஸத்'என்கிறபதம் சுத்தப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரம்மத்திற்குப்ரம்மம அந்தர்யாமியாகாதாகையாலும், ப்ரபஞ்சமும் விசிஷ்ட ப்ரம்மத்தை உபாதாநமாகஉடைய தன்ருகையாலு மிப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டுமெனச் சொல்லி இந்த பக்ஷத்தில் 'ஸத்' என்கிற பதங்களுக்கு பொருள்வேறுபடுகையாலும் 'உலகம்' என்கிற ஒருபதத்திற்கே ப்ரம்மம் அந்தர்யாமி என்னும்போதுகேவல உலகத்தையும் ப்ரம்மம் காரணமென்னும்போது விசிஷ்ட ப்ரம்மத்தையும் பொருளாகக்கூறவேண்டிவருகின்றமையாலும், இப்பக்ஷமழகல்லவென்றெண்ணி, 'உலகம்' என்கிறபதம் கேவல உலகத்தையே சொல்லும்; 'ஸத்' என்கிறபதமும் சுத்தப்ரம்மத்தையேசொல்லுமென்கிற பக்ஷத்தைப்பற்றி இப்பக்ஷத்தில் கேவலப்ரபஞ்சத்துக்கு ப்ரம்மமுபாதாநகாரணமாவதெப்படி என்ருல் இவ்வுலகத்தில்வருகிற அவஸ்தையுண்டாகையாலுமிதற்குமுன் அவஸ்தையுடைய ப்ரம்மம் விசிஷ்டத்துக்கு விசிஷ்டம்காரணமாவதுபோலவே கூடுமென்று தமக்குத்திருவுள்ளமான இந்தபக்ஷம் உபந்யஸிக்கப்பட்டது பகவத்பாஷ்யகாரராலும் 'ஆத்மேதிதுபகச்சந்தி' என்கிறவிடத்தில் சித்து அசித்து என்கிற எல்லாவஸ்துவும் தன்னிடத்திலிருந்து பிறக்கையாலும் தன்னிடத்திலேலயிக்கின்றமையாலும், தன்ஞல் காக்கப்படுகின்றமையாலும் தன்ஞல் நியமிக்கப்படுகையாலும், தனக்கு சரீரமாகையாலும் தானே எல்லாவற்றிற்கு மாத்மாவாகின்றதுப்ரம்மமேயாம். என்று சரீரமாகும்பொருளே, உபாதாநகாரணமாகிய ப்ரம்மத்தின் காரியமாகின்றதென பல க்ரந்தங்களிலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இதை வேருக்குவது நம்மால்கூடாதன்றே. "ப்ராஜ்ஞேநாத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்த:" என்கிறவிடத்தில் பரமாத்மாவில் வேருன ஜீவனுக்கு லயம் சொல்லப்பட்டதன்றே. இங்குபரிஷ்வங்கம் சொல்லப்பட்டதேயன்றி லயமன்று; பரிஷ்வங்கசப்தத்திற்கு லயம்பொருளல்லாமையால் என்று சொல்லவமையாது. "ஸ்வாப்யயாத்" என்கிற ஸூத்திரத்தையும் அவ்விடத்திற்கு பாஷ்யத்தையும் பார்யாலோசிக்கும்போதுபரிஷ்வங்கம்லயமேயென விளங்குமன்றே; "ஸதா ஸோம்ய ததா ஸம்பந்நோ பவதி" என்கிற வாக்கியத்திற்கு ஜாகரதசையில் ராகத்வேஷமுதலியவற்ருேடுகூடிய ஜீவனேடுசேர்ந்த பரமாத்மாஸுஷுப்தியில் ராகமுதலியவை நீங்கிய ஜீவனேடு சேர்ந்திருக்கின்ருன் என்று பொருளாகையால் அவ்வாறே "ப்ராஜ்ஞேநாத்மநா" என்கிற வாக்கியத்திற்கும் பொருள்கொள்ளலாகாது; அப்படியாமாயின் இவ்வாக்கியம் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்களுக்கு பேதத்தைபேதியாமையால் "ஸுஷுப்த்யுத்க்ராந்த்யோர்பேதேந" என்கிற ஸூத்திரத்தில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்களுக்கு பேதத்தை

யுணர்த்துமென்று கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றமையாலத்தோடு விரோதம்வரும். இனி வேறானாலும் முந்திய அவஸ்தையை யுடைத்தானவை எல்லாமுபாதாநகாரணம் பிந்திய அவஸ்தையையுடையவை எல்லாங்காரியம் என்றால்வருகிற மகாந் அஹங்காரம் முதலிய அவஸ்தையையுடைய பரமாத்மாவுக்கு முந்திய அவ்யக்தாவஸ்தையை யுடைத்தான அசேதந முபாதாநகாரணமாக வேண்டுகின்றமையால் வருகிற அவஸ்தையையுடைத்தானவைக்கு முந்திய அவஸ்தையையுடைய அபிந்நவஸ்துவே உபாதாநகாரணமென்று சொல்லவேண்டும். ஆகப்ரமத்தில் வேறான சேதநாசேதநங்களுக்கு ப்ரம்மமுபாதாநகாரணமாகாதெனில் இதற்கு விடையளிக்கின்றோம். வருகிற அவஸ்தையையுடைத்தான பொருளுக்கு முந்திய அவஸ்தையையுடைய காரணப்பொருள் உபாதாநகாரணமெனில் இவ்வினாவுக்கிடமில்லை. வருகிற அவஸ்தையையுடைய ப்ரம்மத்திற்கு அசேதநம்காரணமென்பதில் ப்ரமாணமில்லாமையால் அசேதநம் ப்ரம்மத்திற்குபாதாநகாரணமாகாதாயினும் ப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமானதால் வருகிற அவஸ்தையையுடைய அசேதநத்திற்கு ப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமாகலாம். இனி தந்மாத்திராவஸ்தை பூதாவஸ்தை முதலிய அவஸ்தைகளையுடைத்தாந ப்ரக்ருதிக்கு அவ்யக்தாவஸ்தை மகத்வாவஸ்தை முதலிய அவஸ்தைகளையுடையப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமென்று இதனால் சொல்லப்பட்டதாயிற்று; இவ்வாறு கூடுமென்றிசைந்தாலும் அவ்யக்தாவஸ்தை முதலிய அவஸ்தைகள் ப்ரக்ருதியின் கண்ணேயுளவானதால் ப்ரம்மம் இவ்வவஸ்தைகளையுடையதாகாது; ஆக ப்ரம்மம் ப்ரக்ருதிக்கு பாதாநகாரணமாவது கூடாதெனில், இவ்வினாவுக்கு ப்ரக்ருத்யதிகரணத்தில் சுருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீவ்யாஸாசார்யர் இவ்வாறு விடைதந்திருக்கிறார். அதாவது ப்ரம்மம் சித்து அசித்து இவைகளை சரீரமாக உடையதானதால் ப்ரக்ருதி ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலடங்கியதென்று ப்ரக்ருதியின் வஸ்தைகளெல்லாம் ப்ரம்மத்தினவஸ்தைகளேயாம். விசிஷ்டவஸ்துவினதுஸ்வரூபம் விசேஷ்யமாத்திரமானதல்ல. விசிஷ்டவஸ்துவுக்கு விசிஷ்டமே ஸ்வரூபம். மண்குடத்திற்கு மண்மாத்திரம் ஸ்வரூபமல்லவன்றோ. குடவடிவு என்கிற கடத்வஜாதியுடன் சேர்ந்தமண்ணேயன்றோ ஸ்வரூபமாம். இங்கு விசேஷணமும் ஸ்வரூபத்தில் சேருமாகில் தடியுடைய ஒருமனிதனுக்கு விசேஷணமாகியதடியும் தடியின் ஸம்பந்தமும் ஸ்வரூபமாகவேணுமென்று வருகின்றமையால் விசேஷணம் ஸ்வரூபத்தில் சேராதெனச்சிலர்மறுப்பர்; அப்படி சொல்லப்போகாது. தடியும்தடி ஸம்பந்தமும் மனிதனைவிட்டுப் பிரியும் தன்மையனவாகையால் அவைஸ்வரூபத்தில் சேராவாயினும் தனித்துப்பிரியாது அப்பொருளுள்ளவையாயி லப்பொருளோடு சேர்ந்திருக்குமவை ஸ்வரூபமாவதில் குற்றமில்லையன்றோ. மேலும் குடமுதலியவற்றுக்கு தண்ணீர் கொண்டுவருகை முதலிய அக்காரியங்களுக்குத் தக்கதாகையாகிற யோக்யதையே ஸ்வரூபமாம். மண்மாத்திரமல்ல. அப்படியாயின் பிண்டமாயிருக்கும்போதும் குடமென்றுபெயர் வரவேண்டும். அந்த யோக்யதையாவது ஒட்டையில்லாத குடமாகையாகிற அச்சித்ரகடத்துவமேயாம் எந்தவஸ்துவுக்கு எந்தகாரியத்தை ஸாதிக்கும்போது எந்த ஆகாரமின்றியமையாததாம்; அவ்வஸ்துவுக்கு அக்காரியத்தை யுண்டுபண்ணும்போது அவ்வாகாரம் யோக்யதையாகின்றது. நெருப்பு உடம்பை எரிக்கும்போது உஷ்ணமின்றியமையாததாதலால் நெருப்புக்கு எரிப்பதில் உஷ்ணம் யோக்யதையாகின்றது. வாளுக்குக்கூர்மையும் யோக்யதையாகும். இப்படியே மண்ணுக்கும் குடமாம்போது யோக்யதையாவது மண்ணாயிருக்கை ம்ருதுவாயிருக்கை நீர் கலந்திருக்கை முதலியவையாம். இவ்வஸ்துக்களுக்கு இவை யோக்யதையாவதுபோல ப்ரம்மத்திற்கு ஜகத்ரூபத்தாலே பலவாகப்பரிணமிக்கும்போது, ப்ரக்ருதி ஜீவன்காலம், இவைகள் விட்டுப்பிரியாத விசேஷணங்களாகையால் யோக்யதையாகின்றன. இக்கார

ணத்தாலே சில ப்ரமாணங்களில் ப்ரக்ருதி முதலியவை பரப்ரம்மசக்தி என்று இவை சக்திசப்தத்தாலே சொல்லப்படுகின்றன. காரியத்திற்கு வேண்டிய விட்டு பிரியாத விசேஷணங்களேயன்றோ சக்தியெனப்படும். யோக்யதை யோக்ய ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததாகையால் ப்ரம்மத்திற்கு யோக்யதையாகிய ப்ரக்ருதி ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலடங்கியதென்று அவ்யக்தாவஸ்தைமுதலிய அவஸ்தைகள் ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலிருப்பனவாகின்றமையால் ப்ரம்மம் ப்ரக்ருதிக்குபாதானகாரணமாகலாம், இவ்வாறு சித்து அசித்து இவைகளுடன்சேர்ந்த விசிஷ்டமே ப்ரம்மஸ்வரூபமாகையால் ச்ருதியிலும் “தத்யதா ரதஸ்யாரேஷு நேமிரர்பிதா நாபாவரா அர்பிதா ஏவமேவைதா பூதமாத்ரா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ராஸ்வர்பிதா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ரா: ப்ராணேऽர்பிதா:” என்று சக்ராந்தமென்கிற சக்கிரத்தில் சுற்றும் கோர்க்கட்டமரம் அரங்களென்கிற கொம்புகளில் கோர்க்கப்பட்டாய்போலே பஞ்சபூதமுதலியவை எல்லாம் ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன; அரங்கள் குடமென்கிறநாபியில்கோர்க்கப்பட்டிருப்பதுபோல் ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாவினிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று அரநாபித்ருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டது. சக்கிரமாவது நாபிமாத்திரமல்ல; அரங்களும் சக்ராந்தமென்கிறநேமியும் சக்ரஸ்வரூபத்திலடங்கியவையன்றோ; இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் அரநெமிகள் சக்ரஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவையானாப்போலே ஜீவாத்மாப்ரக்ருதி இவைகளும் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவையென்று நன்கு விளங்கும். இலை பட்டை இவைகளோடு சேர்ந்த வாழையை சித்து அசித்து இவைகளோடுசேர்ந்த ப்ரம்மத்திற்குத்ருஷ்டாந்தமாக ச்ருதிசொல்லுகிறது. இதனாலும் சேதநாசேதநங்கள் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவையென்று விளங்கும். இலைபட்டை இவைகளைவிட்டு தண்டுமாத்திரமே வாழையல்லவன்றோ. இலைப்பட்டைகளோடு சேர்ந்ததண்டேயன்றோ வாழையாகும். இப்படி சிதசித்துக்கள்சேர்ந்து ப்ரம்மஸ்வரூபமாகின்றது. பலத்ருஷ்டாந்தங்களிப்படியே ச்ருதியில் காட்டப்படுகின்றன. த்ருஷ்டாந்த ஸ்தலங்களில் எல்லாமசேதநமாகையால் நியாம்ய நியாமகபாவமில்லாமையால் சரீராத்மபாவமில்லை. ஆகையால் விசேஷணவாசகசப்தங்கள் விசேஷ்யத்தைச்சொல்லா. இங்கு விசேஷ்யவிசேஷணங்கள் சேதநாசேதநரூபங்களாகையாலே நியாம்ய நியாமகபாவம் கூடுமாகையால் சரீராத்மபாவமுண்டு ஆகையாலே சேதநாசேதநவாசிசப்தங்கள் ப்ரம்மத்துக்கு வாசகங்களாகின்றன என்கிற இவ்வளவுபேதமொழிய மற்றவிஷயங்களில் பேதமில்லை. ஆகமகத்வமுதலிய அவஸ்தைகள் விசிஷ்டப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் பிறத்தவையாகையாலே ஜகத்திற்குப்ரம்மமுபாதாநகாரணமாவது முக்யமேயாம். மேலும் ப்ரக்ருதிஜீவன் இவைகள் ஸ்வரூபத்தில்சேராதவையானாலும், ப்ரம்மம் ஜகத்துக்கு பாதாநகாரணமாவது முக்யமேயாம். சரீரத்தின் வழியாலே உபாதநாகாரணமானால் முக்யமென்பதற்குக்குறையில்லை. காரணமாவதற்கு வெண்டியவற்றால் வ்யவஹிதமாகையாலே ஜ்வாலையினால் வ்யவஹிதமானாலும் சட்டைசமயலுக்குக் காரணமாகின்றதன்றோ. இனி, மண்ணால் வ்யவதாநமுண்டானாலும் குலாலன் உபாதாநகாரணமாகலாம் ; காரணமாவதற்குவேண்டியதேயன்றோ மண்ணுமெனில்மண்ணில்வேறாய்ப்பிரிந்த குலாலனுபாதாநமாகான். ப்ரக்ரு

தியைப்பிரியாதப்ரம்மம் உபாதானமேயாம். இனி, இவ்வழியாலே ப்ரம்மமுபாதானகாரணமாமாயினும் கார்யாவஸ்தை உபாதானகாரணத்திலிருக்கவேணுமாகையால் கார்யாவஸ்தைப்ரக்ருதியிலிருக்கின்றமையால் ப்ரம்மத்திலவஸ்தையில்லையேயெனில்; இதற்கும் விடைதருகிறோம். குடத்திலெடுத்த தண்ணீரைப் புருஷன்சுமக்கும்போது குடம் நடுப்பட்டிருந்தாலும் தண்ணீரைப்புருஷனே தாங்குவதுபோல மகத்வமுதலிய அவஸ்தைகளைப் பரமாத்மா தாங்குகின்றமையால் அவஸ்தைகளுக்கு முக்கியாச்ரயம் பரமாத்மாவேயாகையால் பரமாத்மா ஜகத்துக்கு பாதானகாரணமென்பது முக்யமேயாம். புருஷன் தண்ணீரைத்தாங்குகிற குடத்தைத் தாங்குகிறானன்றி தண்ணீரைத்தாங்குவதில்லை என்னப்போகாது; அப்படியாயின் தண்ணீரில்லாதபோதிலக்குடத்தைத் தாங்கியதால் வருகிற சிரமத்தைக்காட்டில் அதிகமான ச்ரமம் தண்ணீரோடுகூடியபோதும் பிறக்கக்கூடாதன்றோ. வஸ்திரம் தர்ப்பம் முதலியவைகளைச் கீழேசேர்த்துஅவற்றின்மேலே குந்தினாலும் புருஷனுக்கு முக்யாதாரம் பூமியேயாம்; வஸ்திரம் தர்ப்பமுதலியவையல்ல. அவைகளுக்குப் புருஷனைத்தாங்குகிற சக்தியில்லையன்றோ; அவை புருஷன்நேராக பூமியில்படாமல் மறைக்கின்றன. ஆகையால் அவ்யவஹிதமே முக்யாதாரமென்கிற நியதியில்லை. ஆகதிருஷ்டாந்தவிடங்களிலே போலப்ரம்மமேஅவஸ்தைகளுக்கு முக்யாதாரமாகையால் ப்ரம்மமேஜகத்துக்கு முக்யோபாதானமாம். இனி ஜகத்துக்கு பாதானகாரணமாகிய அவ்யக்தத்தை சரீரமாக உடையதானதால் ப்ரம்மம் ஜகத்துக்கு பாதானகாரணமாகில் தார்க்கிகர்மதத்திற்கு முங்கள்மதத்திற்கும்பேதமென்ன? நியமிக்கப்படுவது சரீரமென்கையாலும் சிதசித்துக்கள் ஈச்வரநியாம்யங்களென்றவர்களும் சொல்லுகையாலும் உபாதானகாரணமீச்வரனென்று அவர்களுக்கு ஸித்திக்கின்றதேயெனில், இதுநல்ல பூர்வபக்ஷமாயிருக்கின்றது. தார்க்கிகரானல் அப்ரமாணிகமாயே சொல்லுவரென்றும், அவர்கள்சொன்னதெல்லாம் ஒப்பக்கூடாதென்றும் நாங்கள் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்யவில்லை. நாம் சொன்னபடியவர்களும் சொன்னாலெங்களுக்கதனால் நஷ்டமில்லை. மேலும் ஸாம்யமும் சொல்லப்போகாது, ஆகாசம் காலம் திக்குமுதலியவற்றை ஈச்வரநியாம்யமென்றவர்களங்கீகரியாரன்றோ: என்றருளிச்செய்தார். ஆகப்ரம்மம்ஜகதுபாதானமாம்போது ஒரநுபபத்தியுமில்லை. இனித்தானிப்படியுபாதானமென்று ஸாதித்தாலும் ப்ரமத்தை யறிந்தபோது ப்ரபஞ்சமுமறியப்படுமென்பது பொருந்தாது. ப்ரபஞ்சம் ப்ரமத்தில் வேறாயதன்றோ; ஸூக்ஷ்மசிதசித்துடன்சேர்ந்தவிசிஷ்டப்ரம்மஸ்வரூப மறியப்பட்டால் எல்லாமதிலடங்கிய தாகையாலே யறியப்படும்; வநமுழுதே மறிந்தபோதுவநத்திலடங்கிய மாமரம் பலாமரம் முதலியவையறியப்படுவதும்போல சிதசித்துக்களு மறியப்படுகின்றமையால் எல்லாமறியப்படுமென்பது பொருந்துமெனில், "ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரம்ம" என்கிற லக்ஷணமுடைய ப்ரம்மத்தில் அந்த லக்ஷணமில்லாத சேதநாசேதநங்கள் சேரவழியில்லாமையால், அது சேராது. இனி ஸத்ய ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணம் விசேஷ்யமாத்திரத்திற்கு லக்ஷணமாம்; எதையறிந்தா லெல்லாவற்றையுமறியலாகு மப்படிப்பட்ட ப்ரம்மம் விசிஷ்ட ப்ரம்மமே; அதற்கு லக்ஷணம் ஜந்மாதி காரணத்வமே என்று ஸூத்ரகாரர்கருத்தென்று ஜந்மாதி ஸூத்திரச்ருத ப்ரகாசிகையில் வ்யாஸாசார்யரருளிச்செய்தாரே எனில்; காரணவாக்கியத்திற்கும் சோதகவாக்யத்திற்கும் பொருள் மாறுபாடு கூடாமையாலதுவும்சேராது. மேலும் "ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாயம்பிறந்தது" என்கிற தைத்திரீய

ளாக்கியத்தால் ஆத்மாவே உபாதானமென்றோதப்படுகிறதன்றோ. இனி; உங்களிஷ்டப்படி விசிஷ்டமே ப்ரம்மமானாலும் "வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்" என்கிற ச்ருதியில் உபாதானகாரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் பேதமில்லையானதால் காரணத்தையறிந்தபோதே காரியமெல்லாமறியப்படுமென்று சொல்லுகின்றமையால் இவை எல்லாமென்று காட்டப்படுகிற விசேஷணமாகிய ப்ரபஞ்சத்திற்கும் விசிஷ்டப்ரம்மத்திற்கும் அபேதம் ஸம்பவியாமையால் விசிஷ்டப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதிவை எல்லாமறியப்படுமென்று சொல்லப்போகாது சரீரத்திலுள்ளவிகாரங்களெல்லாம் சரீரியினிடத்திலிருக்குமென்பது, எல்லா, லௌகிகசாஸ்திரதர்க்கங்களுக்கும் விருத்தமாம். "ந ஜாத்ருஷ்டாந்தபாவாத்" என்கிற ஸூத்திரபாஷ்யங்களுக்கும் விருத்தம். முந்திய அவஸ்தைகளையுடைய பொருளை நியமிப்பது உபாதானகாரணமென்பது கட்டுவார்த்தை மேலும் பிறக்கும் பொருளக்கன்றோ உபாதானகாரணம் தேடவேண்டும்; உங்கள் மதத்தில் த்ரவ்யம் நித்யமானதையால் பிறவாததன்றோ; சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய அத்ரவ்யரூபமாகிய விகாரமே பிறக்குமாகையாலிவைகளுக்கு ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமேயாகையால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோது இவை எப்படியறியப்படும் இனி, கடமென்கிற பொருளுக்குத்பத்தியாவது கடத்வாஸ்தையேயாம். மேலே மேலே வருகிற அவஸ்தை முன்னிருந்த அவஸ்தையோடுகூடிய பொருளின் நாசமாகும். அவ்வவஸ்தையையுடைய பொருளுக்குத்பத்தியாம். அவஸ்தைநித்யமல்லாமையாலே அதற்குப் பிறப்புவேணுமென்பது உத்பத்தி நித்யமல்லாமையாலே உத்பத்திக்குத்பத்தி வேணுமென்பது போலதிவாதம். தனித்துப்பிரிந்திருக்கிறவற்றுக்கே தனிப்பிறப்பு முதலியவை வேண்டுமென்றி தனித்திராதவற்றுக்குத்தனியே பிறப்புமுதலியவை வேண்டா இக்காரணங்கொண்டே உத்பத்திக்கு உத்பத்தி வேண்டாமென்றதும், ஆகையால் பொருளைவிட்டுப் பிரியாத அவஸ்தைகள் பொருளுக்குத்பத்திமுதலியவையாகின்றன. ஆகையால் அவஸ்தையேபொருளுக்குத்பத்தியாம். அவஸ்தைக்குத்பத்தி வேண்டுவதில்லை. என்று ஆரம்பணாதிகரணத்தில் பாஷ்யத்திலும்ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் உபபாதிக்கப்பட்டதே என்றால்; அது நல்லதென்று கடத்துக்குத்பத்தியாவது கடத்வாவஸ்தையேயாகில் கடத்வாஸ்தையுள்ளவரையில் கடம்பிறக்கிறது என்று வ்யவஹாரம் வரவேணுமேயல்லது கடம்பிறந்தது என்று வரக்கூடாது. ம்ருத்பிண்டத்தின் அழிவானது கடத்வாவஸ்தையேயாகி விப்படியே கடத்வாவஸ்தையுள்ளவரையில் ம்ருத்பிண்டமழிகிறதென்று வ்யவகாரம் வரவேணும் ம்ருத்பிண்டம் அழிந்தது என்று சொல்லக்கூடாது. கடத்வாவஸ்தையிலுண்டாகிற முதல்க்ஷணத்தின் ஸம்பந்தமேகடத்திற்குத்பத்தி என்றால் அது, அநித்தியமும் முதல் க்ஷணஸம்பந்தமுடையதும் முன்னில்லாதேவந்ததுமாம்; அதற்குப்பிறப்பிறப்பில்லை இவையொன்றுமில்லாதபொருளுக்குப் பிறப்பென்பதுகட்டுவார்த்தையாம். மேலும் கடத்தில் ரூபம் ரஸம்முதலியவை ஸம்யோகம் இவை உண்டாம்போது கடம்பிறந்ததென்று வ்யவஹாரம் வரக்கண்டோமில்லையே. ரூபம் பிறந்தது இரஸம் பிறந்ததென்றும் சொல்லக்கூடாது. தனித்துப்பிரியாதவைக்குப் பிறப்பில்லையன்றோ; ஸம்யோகத்தில் வருகிற க்ரியையால் பிறந்தது ஸம்யோகத்தால் பிறந்ததென்கிற வ்யவகாரமெல்லாப் நிர்மூலமாகவேணும். 'ஸதாவியஜ்ஞா

ருச: ஸாமாநி'' சந்தாம்ஸி ஜஜ்ஞிரே தஸ்மாத்'' என்கிற ச்ருதிகளி லோதப்படுகிற வேதம் முதலியவை பிறந்தனவென்பதெல்லாமப்ரமாணமாகவேணும். சப்தம் பிறந்ததென்று வ்யஹாரம்கூடாது சப்தம்பிறந்தபோதெல்லாம் ஆகாயம் பிறந்ததென்று வ்யவஹாரம்வரவேணும். சனித்திராகவைக்கு உத்பத்திவிநாசங்களில்லையன்றோ; சரீரம் ஆத்மாவைப்பிரிந்திராதானதால்சரீரத்திற்கு உத்பத்திநாசங்களில்லை. ஆத்மாவுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களென்று சொல்லவேணும். பலசொல்லுவானென்? உலகத்திலுள்ள எல்லாம் ஈச்வரனைவிட்டுப்பிரியாதவை யாகையாலே இவைகளுக்குத்பத்திவிநாசங்களில்லை; ஈச்வரனுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களென்று விபரீதமாய்விடும். விட்டுப்பிரியாத அத்ரவ்யங்களுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களில்லை; விட்டுப்பிரியாதவையானாலும் த்ரவ்யங்களுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களில்லை. அத்ரவ்யங்களுக்கே யவையென்றுமாற்றிச்சொன்னாலதையார்மறுப்பார்? மேலும், விகாரத்துக்கு முதலானது பாதாநகாரணமென்றும் விகாரம் காரியமென்றும் எல்லாருமொப்புக்கொண்டவிஷயம்; "வாசாரம்பணம்விகாரோ நாமதேயம்'' என்கிற விடத்தில் கடகுண்டலாதிகளே விகாரசப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றமையால், "யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்'' என்கிற முந்திய வாக்கியத்திலும் விகாரப்பொருளையுணர்த்தும் மயட்ப்ரத்யயத்தாலவ்விகாரமேயுணர்த்தப்படுதல் தக்கதாதலால் அவ்விகாரமே மண்ணையுபாதாநகாரணமாகவுடைய காரியமென்பது உலகநீதியாலேயறியப்பட்டதென்று நினைத்து த்ருஷ்டாந்தமாக்கி காரணத்தை யறிந்தபோதே விகாரமறியப்படுமென்று சொல்லுகையால் உங்கள் மதத்திலவஸ்தைஎன்கிற விகாரமறியப்படாமையாலந்த ச்ருதியில் சொல்லப்பட்ட காரணகாரிய விஞ்ஞாநமுங்களுக்குப்பொருந்தாது. அந்த ச்ருதியில் பூர்வவாக்கியத்தில் ம்ருண்மயமென்கிற பதமானது விகாரத்தையுடைய பொருளைக்குறிக்கின்றது. "விகாரோநாமதேயம்'' என்கிறவிடத்திலவஸ்தையாகிய விகாரமேவிகார சப்தத்தால் சொல்லப்படுமென்பது பொருத்தமற்ற வார்த்தையானதாலிவ்விரண்டிடங்களிலுமொருபொருளையே கொள்ளவேண்டும். ஆகவிகாரரூபமான அவஸ்தை யுங்கள் மதத்திலேயறியப்படாதாகையால் மண்ணையறிவதினாலதனில் வேறாகாத விகாரமெல்லாமறியப்படுமென்பது உங்கள் மதநிலைக்குச் சேராததேயாமென்பீரேலதற்கு விடைதருகிறோம்.—ப்ரக்ருதிக்கும் விக்ருதிககும் அதாவது உபாதாநகாரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் பேதமில்லாதபோது மண், குடமாவதற்காகச் செய்யும்வேலையெல்லாம் வீணாமாகையால் பேதமுண்டாகிலும் தனித்திருத்தலும் தனித்தறியப்படுதலுமில்லாமையாலே தனித்துஸத்தையில்லையென்பது ஸித்தமாம். ஆகவேறாகாத ஸத்தையுடையகாரணமுபாதாநகாரணமாம். ப்ரக்ருதி என்று மாத்மாவென்று மிதற்குப்பெயர். இக்காரணத்தை தார்க்கிகர் நன்குபிரிந்து தோன்றாமையால் அயுதஸித்தம் ஸமவாயிகாரணமென்கிறார்கள். காரியத்தில் வேறாயதும் வேறாகாததுமாயகாரணமுபாதாநகாரணமென பேதாபேதவாதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். வேறென்றும் வேறல்லவென்றும் பேசத்தகாதகாரணமெனச்சிலர் காரியத்தில் வேறாயதாய் காரியஸத்தையில்வேறல்லாத ஸத்தையுடைய காரணமுபாதாநகாரணமெனமற்றோர். எமக்குமீதே உபாதாநகாரணவிசாரத்தில் ஸம்மதமானவபிப்ராயம். கலசமுதலிய அவஸ்தையே விகாரம் பலரூபத்தையும் பலநாமத்தையுமடைகிற அவஸ்தைகளெல்லாம் மண்ணினவஸ்தையேயாகையாலே மண்ணேயிப்படியாகின்றதென்று வேதார்த்த ஸங்

க்ரகத்தில் அவஸ்தையே விகாரமென்றருளிச் செய்தார். அவ்விதவிகாரங்களுக்கும் மண்ணுக்கும், தடிக்கும் புருஷனுக்கும், போல பிரிந்திருக்குந்தன்மையில்லையானதால் பிறித்தறியப்படாதே குடமுதலிய விகாரங்களோடு மண் சேர்ந்திருக்கின்றமையால் கீழ்ச்சொல்லிய உபாதாநகாரணலக்ஷணம் மண்ணிலுண்டாகையால் குடமுதலியவற்றுக்கு மண்ணுன்று ப்ரக்ருதியி மாத்மாவுமாகின்றது. ஆகையாலிம் மண்ணையறிந்தபோது குடமுதலிய அம்மண்ணினவஸ்தையாகிய விகாரங்களெல்லாம் தனித்தநிலைக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கும் தகாதவையாகையாலே மண்ணின் ஸத்தையாலே ஸத்தையுண்டாகிறாப்போலே மண்ணையறிந்ததினு லறித்தமையுண்டாகின்றமையால் இவை எல்லாமறியப்படுமென்று சொல்லலாகும் இப்படியே சேதநாசேதநப்ரபஞ்சமெல்லாவற்றிற்கும் ப்ரம்மம் தனித்துப்பிரியாத காரணமாகையாலே எல்லாவற்றிற்கும் ப்ரக்ருதியாய் ஆத்மாவாயிருக்கையால் ப்ரம்மத்தைவிட்டுப் பிரியத்தறியத்தகாத எல்லாமறியப்படாதாமென்பது ஸித்திக்கும். ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லிய தோஷங்களிலொன்றுமிங்குசங்காதென்று ஸூக்ஷ்மபுத்தியாலே அறிந்துகொள்க. இனி பாஷ்யத்தில் கேவலபேதவாதிமதத்தில் அத்யந்தம் பின்னங்களுக்கு ஒருவழியாலுமைக்யம் சொல்லப்போகாமையாலே ப்ரம்மாத்மபாவம்கூடாமையால் எல்லாவேதாந்தங்களும் விடப்பட்டனவாமென்று கேவலபேதபக்ஷம் நிந்திக்கப்படுகின்றமையால், "ஏகத்வே ஸதி நாநாத்வம் நாநாத்வே ஸதி சைகதா । அசிந்த்யம் ப்ரஹ்மணோ ரூபம் கஸ்தத்வேதிதுமர்ஹதி" என்று, ப்ரம்மம் ஒன்றாயிருக்கவும் பலவாய்த் தோற்றுகிறது பலவாயிருக்கவு மொன்றாய்த்தோற்றுகிறது ; இன்னதென்றறியப்படாத ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை எவனறியத்தக்கவன் ; என்று ஸ்ம்ருதிசொல்லுகையாலும் பேதாபேதபக்ஷமே பகவத்பாஷ்யகாரருக்குத் திருவுள்ளமென்று தோற்றுகையால் காரியத்தில் வேறாகாதகாரணமுபாதாநகாரணமென்று கொள்ளவேணும் ; இப்படியானால் எல்லாப்ரபஞ்சமும் ப்ரம்மமேயாகையாலே ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லாமறியப்படுமென்று சுருதியில் சொன்னது நன்றாய்ச்சேரும். "ஹரேர்ந கிஞ்சித் வ்யதிரிக்தமஸ்தி" (ஹரியென்று ப்ரஸித்தமான ப்ரம்மத்தில் வேறாயதொன்றுமில்லை.) "ஏகஸ்ஸமஸ்தம் யதிஹாஸ்தி கிஞ்சித்" (இவ்வுலகத்திலுள்ள ஸமஸ்தமும் அந்த ஒரு ப்ரம்மமே) "ததச்யுதோ நாஸ்தி பரம் ததோऽந்யத்" (அந்த ப்ரம்மத்தில் வேறில்லை அந்த ப்ரம்ம மப்படிசொல்லப்படுகிறது.) "ஸோऽஹம் ஸ ச த்வம் ஸ ச ஸர்வமேதத் வாஸுதேவமயோ நாந்யத்" (எக்காலத்திலும் மாறாத ஸ்வரூபத்தையுடைய ப்ரம்மமொன்றே பரவாஸுதேவனென்றும் பரமேச்வரனென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மத்தில் வேறுபட்டபொருளில்லை.) என்கிற சாஸ்திரங்கள் கேவலபேதத்தை நிஷேதிக்கின்றனவாகையாலும் பேதாபேதபக்ஷத்தை யங்கீகரிப்பது யுக்தமமாம். சரீராத்மபாவத்தைச் சொன்னாலும் சரீரமாகிய ஜகத்து ப்ரம்மத்தில் வேறானதேயாகையால் ப்ரம்ம பிந்நமானவஸ்துவை நிஷேதிப்பது சேராது. ஆகையால் பேதாபேத பக்ஷத்தையே கொள்ளவேணுமெனில் இது தக்கதன்று—பேதாபேத பக்ஷத்தில் ப்ரம்மத்திற்கே உபாதி ஸம்பந்தத்தால் உபாதியினால் வருகிற ஸகலதோஷங்களும் வருகையாலே தோஷஸம்பந்தமில்லாதே கல்யாணகுணங்களுக்கு நிலமான ப்ரம்மத்தையுபதேசிக்கிற வேதாந்தங்களெல்லாம் விரோதிக்கும் ; என்று பேதாபேதபக்ஷத்தை பாஷ்யத்

திலே தூஷிக்கையாலும் ப்ரம்மாஜ்ஞாநபக்ஷத்திலும் பேதாபேதபக்ஷம்கெட்டதென்று வேசார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் மிகவும் நிந்திக்கையாலும் பேதாபேதவாதம் பகவத் பாஷ்யகாரருக்குத் திருவுள்ளமன்று. ஆனால் கீழ்காட்டிய பாஷ்யத்துக்குப் பொருளென். சரீராத்மபாவமாவது பேதமேயன்றோ. ப்ரகார ப்ரகாரிபாவம் பேதரூபமேயன்றோ. எப்போதும் ப்ரகாரப்ரகாரி பாவமாகிய சரீராத்மபாவமாவது எப்போதும் பேதரூபமாகையால் சரீராத்மபாவத்தைச் சொல்வதினால் கேவலபேதமே வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆனதினாலன்றோ “[illegible]தே” என்கிற ஸூத்திரத்தில் சரீராத்மபாவமே பேதமென்றுபந்யஸிக்கப்பட்டது. எனில் சொல்லுகிறோம் கீழ்காட்டிய பாஷ்யத்திற்குக் கருத்து இவ்வாறு கொள்ளவேணும். ஒன்று என்கிற வ்யவஹாரத்தில், ஸ்வரூபைக்யம் அல்லது ப்ரகாரைக்யம் காரணமாகிறது. ஸாயங்காலத்தில் பசுக்களெல்லாமொன்றாய் விடுகின்றன, அரசர்களொன்றானார்கள், இவை எல்லாமோரேதாங்யம் என்கிற விடங்களில் தேசம் முதலிய ப்ரகாரமொன்றாகையால் ஒன்று என்கிற வ்யவஹாரமுண்டாயிருக்கிறது. இங்கு ஜகத்துக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் ஸ்வரூபம் பிந்நமாகையாலே ஒன்று என்கிற வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமொன்று சொல்லவேணும் அஃது யாதென்று விசாரித்துப் பலவிடங்களிலும் விட்டுப்பிரியாத விசேஷணமாயிருக்கை என்று நிர்ணயித்தருளிச்செய்தார். ஆகையாலப்ருதக் ஸித்தியே பகவத்பாஷ்யகாரருக்குத்திருவுள்ளம். ஸித்தியாவது - ஸ்திதியும், ஜ்ஞாநமும். ஸ்திதியாவது இருப்பு. ஜ்ஞாநமாவது அறிவு. இவ்விரண்டும் தனியேயில்லாத விசேஷணங்களுக்கு அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணங்களென்று பெயர், இக்கருத்து அவ்விடத்திலேயே பாஷ்யத்தில் விளங்கும். அவையாவன:—ஜாதிகுணமுதலியன. இனி, கந்தமுதலிய அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணங்கள் தனித்துமறியப்படுகையா லிவ்விலக்கணம் பொருந்தாது. யாதொன்று தானுள்ளவரையி லொன்றைப்பற்றியே நிற்கின்றது; அது அப்ருதக்ஸித்தமென்று தார்க்கிகர்சொல்லிய விலக்கணங்கூறில் இவ்விதமாகிய அப்ருதக்ஸித்திபேத வ்யவகாரத்திற்கே ஹேதுவாமல்லது அபேதவ்யவகாரத்திற் கிடங்கொடாது. ஆனசால் ப்ரம்மமொன்றேயுள்ளதென்கிற வ்யவகாரமுங்கள் மதத்திற்குப் பொருந்தாதெனில்; பொருந்துமாறு கூறுகின்றோம்; தனித்திருக்கிற காரியங்களுக்கே தனிப்பிறப்பு முதலியன வேணுமென்கின்ற சுருதப்ரகாசிகையை யாலோசிக்கும்போது யாதொன்றின் பிறப்புநாசம் ஸத்தைமுதலியவை எவ்வாதாரத்தைப்பற்றி யிருக்கின்றதோ அது அவ்வாதாரத்திற்கு அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணமென்று கொள்ளப்பட்டதாகிறது. கந்தமுதலிய குணங்களின் ஸத்தைபொருளின் ஸத்தையைப்பற்றியிருப்பதால் குணங்கள் பொருளுக்கு அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணங்களாகின்றன. இப்படியே விக்ருதி என்கிற காரியத்திற்கு ப்ரக்ருதியென்கிற உபாதாநகாரணத்தின் ஸத்தையில் வேறான ஸத்தையில்லையாதலால் தன்னுடைய ஸத்தையில் வேறாகாத ஸத்தையுடைய காரணமுபாதாநகாரணமென்பதில் விரோதமொன்றுமில்லை, இஃதேயாத்மாவாயிருக்கை. ப்ரம்மத்தினின்றும் பிறக்கின்றமையாலும், ப்ரம்மத்திலே லயிக்கின்றமையாலும் ப்ரம்மத்தால் காக்கப்படுகின்றமையாலும், ப்ரம்மத்தால் நியமிக்கப்படுகின்றமையாலும் ப்ரம்மத்திற்கு சரீரமாகின்றமையாலும் எல்லாம் ப்ரம்மத்தை யாத்மாகவுடையனவென்றருளிச் செய்யாநின்ற பகவத்பாஷ்யகாரரால் இவ்வர்த்தம் வெளியிடப்பட்டதன்றோ. உள்ளே புகு

ந்து நியமிக்கையாகிற ஆத்மத்வமிங்கு சொல்லப்பட்டதில்லை, அது உபாதாநகாரண மாவதினால் வருமதன்றே. உபாதாநமாவதினாலும் நியந்தாவாவதினாலும் நியந்தாவான ஆத்மாவாகிறானென்பது பொருந்தாதன்றோ. நாம் சொல்லியபடி ஆத்மாவாகை யே இங்கு பொருத்தமுடையது. எப்படி என்றால் கூறுகிறோம், ப்ரம்மத்தினின்றும் பிறக்கையாலுமென்ற தாலசேதநங்களைப்பற்றி உபாதாநகாரணமாகையாகிற ஆத்மத்வமும், ப்ரம்மத்தால் நியமிக்கப்படுதலாலுமென்பதற்கு ஜீவனுடனாகி நியமிக்கிறானென்று கருத்தாகையாலே ஜீவனை விட்டுப்பிரியாதவனென்று பெறப்படுகின்றமையாலும் சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றிற்கு மப்ருதக்ஸித்தகாரணமென்கிற காரியஸத்தையில் வேறல்லாதஸத்தையுடைய காரணமாகிய உபாதாநகாரணமாகிய சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ஆக, இவ்விதகாரணமாகையாகிற ப்ரக்ருதித்வமென்கிற ஆத்மத்வம் சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றையும் பற்றி ப்ரம்மத்திற்குண்டாகையால் இவ்வித ஆத்மாவாகிய ப்ரம்ம மறியப்பட்டபோதே மற்றெல்லா மறியப்பட்டதேயாம். மற்றொன்று தனித்தறியவேண்டிய தொன்றுமில்லையன்றோ; ப்ரம்மத்தின் ஸத்தையால் ஸத்தைபெற்ற வஸ்துப்ரம்ம மறியப்பட்டபோதறியபடாதொழியுமோ. இனி, ப்ரபஞ்சத்திற்கு ப்ரம்மஸத்தையொழிந்த ஸத்தையில்லாதொழிந்தால் ப்ரபஞ்சசம் பொய்யென்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. அப்போதுலகத்தைப் பொய்யென்கிற அத்வைதிகளுக்கு நுங்களுக்கும் பேதமில்லையே என்றால் இச்சந்தேகம் வேண்டாம். குணங்களில் ஸத்தாஜாதியை யொப்பாதவர் மதத்தில் ரூபமுதலிய குணங்களுக்கு த்ரவ்யஸத்தையில் வேறான ஸத்தையில்லையானாலும் குணங்கள் பொய்யென்றார்களோ; சித்தாந்தத்திலும் தனித்து உத்பத்தி ஸ்திதி ஸத்தையில்லாத அவஸ்தைகளைப் பொய்யென்று சொன்னார்களோ; இப்படியே ப்ரம்மஸத்தையில் வேறான ஸத்தையில்லையானாலும் ப்ரபஞ்சம் பொய்யாகாது. ஆகையாலன்றோ ‘‘நெருக்ஷிணுவஸ ஹ வாகூ’’ என்கிற ஸூத்திரத்தில் காலமென்பது தனியேதோற்றாதே எல்லாப்பொருளுக்கும் விசேஷணமாய் தோற்றுகையால் இதற்குத்தனியேஸத்தையில்லை. ஆனாலுமில்லையென்று சொல்லப்போகாது. ஜாதிமுதலியவற்றிற்குத்தனியே ஸத்தையில்லையானாலும் அவைபொய்யாமோ; என்று பாஷ்யத்தில் தெளிவாகவருளிச்செய்தார். ஆனதால் ப்ரம்மஸத்தையால் ஸத்தைபெற்றிருப்பதால்ப்ரபஞ்சம் பொய்யாகாது. இனி, உபாதாநமாயிருக்கையாவது அப்ருதக்ஸித்தகாரணமாகை ஆத்மத்வமென்பது மீதேயாமென்றால்; பகவானுடைய திருமேனி விமாந கோபுரமண்டப ப்ராகாரமாகியிருக்கும் நித்யவிபூதியை நித்யமென்றால் அதைப்பற்றி பரமாத்மா ஆத்மாவாகமாட்டான். நித்யவிபூதி நித்யமாகையால் அவ்விபூதிக்கு பரமாத்மா உபாதாநகாரண மாகானன்றோ; ஆகையால் நித்யவிபூதியும் உத்பத்தியுடையதேயாம். இவ்விபூதிக்குத்பத்தியில்லையானால் இவ்விபூதிப்ரம்மகார்யமாகாமையால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதறியப்படாது. அப்படியாகில் ப்ரமத்தையறிந்தபோதெல்லா மறியப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞை சேராதாம். இந்த ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விருத்தமாகவும் நித்யவிபூதியை நித்யமென்றால் வியததிகரண விரோதமும் வரும். அவ்வதிகரணத்தில் ஆகாயம் நித்யமோ உத்பத்தியுடையதோவென்று விசாரித்து நித்யமாகில் ப்ரம்மகார்யமாகாமையால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதெல்லா மறியப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விரோதம் வருகின்றமையால் உத்பத்தி

யுடையதேயாமென்று விஸ்தாரம் செய்யப்பட்டதன்றோ. இந்த நியாயத்தால் நித்ய விபூதிக்கு முத்பத்தியுண்டென்று சொல்லவேணும். நித்யவிபூதியை உதபத்தியுடைய தென்றால் நித்யமென்று சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களோடு விரோதம் வருமாகையால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லா மறியப்படுமென்கிறவிடத்தில் நித்யவிபூதி தவிரமற் றெல்லாமறியப்படுமென்று பொருள்கொள்ளவேணுமென்றால்] இப்படியே ஆகாயத் தையும், “[illegible]” “[illegible]” இவை முதலிய பரமாணங்கள் நித்யமென்று சொல்லுகையால் ஆகாயத்தை யும் நீக்கவேணுமென்று வரும்.] ஆனதால் நித்யவிபூதிமாத்திரம் நித்யமாவது கூடா தென்றால் “[illegible]” இது முதலிய ப்ரமாணங்களில் மகதஹங்கார க்ரமத்திலே உத்பத்தியுடையதென்று தெளிவாகச் சொல்லுகையாலும்நித்யவிபூதிக்கு உத்பத்தியை யொரு ப்ரமாணமும் சொல்லாமையாலும் நித்யவிபூதியை ஆகாயத்ரு ட்டாந்தத்தாலே உத்பத்தியுடையதென்று சொல்லத்தகாது. இனி, “[illegible]” (பகவானுடைய திருமேனியும் பகவதாத் மகம்) இது முதலான ப்ரமாணங்கள் திருமேனியும் நித்யவிபூதியும் பரமாத்ம ஸ்வ ரூபமேயென்று சொல்லுகையால் திருமேனிமுதலிய நித்யவிபூதியெல்லாம் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் வேறுயதன்றெனக்கொள்ளலாம் அந்தபக்ஷத்தில் எல்லாமறியப்படு மென்கிற ப்ரதிஜ்ஞைக்கும் விரோதமில்லை. நித்யவிபூதியில் விசித்திர உத்யாநவநங் களும் விசித்திரதடாகங்களு முண்டென்று சொல்லுகையால் இவற்றையெல்லாம் ப்ர ம்ம ஸ்வரூபமென்று கொள்ளுகை யுக்தமன்றோ வென்று ஸந்தேகம்வேண்டாம்; உத் யாநமுதலியவை யுண்டென்று சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு உத்யாநவநமுதலியவற் றில் வருகிற ஆநந்தமெல்லாம் ப்ரம்மாநந்தத்தின் துளியென்னலாம்படி எல்லா ஆநந் தங்களையும் ப்ரமாநுபவம் தருமென்று கருத்தாகையால், தஹராதிகரணத்தில் பா ஷ்யம் சுருதப்ரகாசிகை இவ்விரண்டிலு மிவ்வாறே இங்குண்டான ஆநந்தங்களும் இல்லாத ஆநந்தங்களுமெல்லாம் ப்ரம்மாநந்தத்திலடங்கியதென்று அருளிச்செய்தார் கள். ஆனதால் ப்ரம்மஸ்வரூபமே நித்யவிபூதி என்றாலது சேராது. விரஜையென் கிற திவ்யநதியைத்தாண்டிச் சேரவேண்டிய திவ்யலோகத்திலடங்கிய ஐரம்மதீய மென்கிற தடாகமுதலியவை ப்ரம்மஸ்வரூபமே யென்ற சொல்லுவது பொருந்தா தன்றோ. ஆகையால் நித்யவஸ்துக்களுக்கு ஆத்மாவாகையாவது அப்ருதக்ஸித்திமற்ற வைகளுக்கு ஆத்மாவாகையாவது உபாதாநகாரணமாகை ஆகையாலனுப்பத்தியொன் றுமில்லை ஆக உபாதாநகாரணமாகிய ப்ரம்மமறியப்பட்டபோது அப்ருதக்ஸித்த விசே ஷணங்களான மற்றெல்லாமறியப்படுமாகையால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லா மறி யப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞை பொருத்தமுடையதாகின்றது. அல்லது, விசேஷணமா கிய ப்ரபஞ்சத்தையே யுத்தேசித்து ப்ரச்நம்பண்ணப்பட்டாலும், விஷ்ணுபுராணத் தில் ஆதிபரதசரிதத்தில் நீயாரென்றுகேட்ட ஸௌவீரராஜ ப்ரச்நத்திற்கு, ப்ரச்நம் கேவல சரீரஸம்பந்தமுடைய ஆத்மாவைப்பற்றியதானாலும் உண்மையில் நீயென்கி றபதத்திற்கு சுத்தாத்மஸ்வரூபமே பொருளெனவறிவித்தற்கு ஆதிபரதர் “[illegible]” “[illegible]” இவைமுதலிய சுலோகங்களில் சுத்தாத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவிடையளித்தாப்

போலும், அதர்வசிரஸ்ஸில் தேவர்கள் உருத்திரனை நீ யாரென்று கேட்டபோது தேவர்கள் கருத்துப்படி நீ யென்கிறபதத்திற்கு ருத்ரனே பொருளானாலும் எல்லாப் பதங்களும் பரமாத்மாவரையில் போதிக்கின்றனவென் றறிவித்தற்கு உருத்திரன் நீ யென்கிற பதத்திற்குப் பரமாத்மாவைப் பொருளாகக்கருதி "ஸோஹமேகஃப்ரத

ஹமாஸம்" என்று தொடங்கி பரமாத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி விடைதந்தாற்போலவும் இங்கும் ப்ரச்நத்தில் எல்லாமென்கிற பதத்திற்கு விசேஷணமே பொருளானாலும் விசேஷணத்தை யுணர்த்துகிற சப்தம் விசேஷ்யமாகிய ப்ரம்மத்தைபோதிக்குமென்றறிவித்தற்கு ஸ்தூலஸூக்ஷ்மப்ரம்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி உத்தரம் சொல்லப்பட்டாலும் குற்றமில்லையானதால் ஒருவிதஸ்தேகத்திற்கு மிடமில்லை. இவ்விசாரத்தை ப்ரஹதாரண்ய உபநிஷத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்யும்போது விளங்க விவரித்து உபந்யஸிக்கப்போகிறோம். இங்கு இவ்வளவே போதுமென்று நிறுத்துகிறோம்

ச. தஸ்மை ஸ ஹோவாச । த்வே வித்யே வேதிதவ்யே இதி ஹ ஸ்ம யத்
ப்ரஹ்மவிதோ வதந்தி பரா சைவாபரா ச ॥

ச. தஸ்மைஸஹோவாச | த்வேவித்யேவேதிதவ்யேஇதிஹஸ்மயத்
ப்ரஹ்மவிதோவதந்திபராசைவாபராச ||

(ப - ம்.) பரா ச அபரா ச த்வே வித்யே-பாவித்யை அபரவித்யைஎன்கிற விரண்டுவித்யைகள், யத்-யாதொன்றை, (ப்ராப்தும்-அடைவதற்கு) வேதிதவ்யே-அறிபத்தக்கவையென்று, ப்ரஹ்மவிதஃ வதந்தி - ப்ரம்மஜ்ஞாநிகள் சொல்லுகிறார்களோ, (அதையறிந்தாலெல்லாமறியப்படும்.) இதி தஸ்மை ஸஃ உவாச - இப்படி சௌநகருக்கு அங்கிரஸ்ஸு சொன்னார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பரவித்யை பரமாத்மாவைப்பற்றியது. அபரவித்யைதருமம் அதருமம் இவைகளுக்குஸாதநம் இவைகளின்பலம் இவைகளைப்பற்றியது ப்ரசநத்திற்குத்தரம் நேரில்லைஎன்றால்,பூர்வபக்ஷம் சொல்லிஸித்தாந்தம்சொல்வது போலபரவித்யையுணர்த்தி இத்தால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லாமறியப்படுமென்று சொல்வதற்கு அபரவித்யைபர வித்யையென்று பிரித்துச் சொல்லப்படுகையால் குற்றமில்லை என்று சங்கரபாஷ்யாபிப்ராயம். ப்ரம்மத்தையடைவதற்கு இரண்டுவித்யைகளறியத்தக்கவை என்கிறவிடத்தில் அடைவதற்கு என்கிறபதம் வருவிக்கப்பட்டது. இது, பகவத்பாஷ்யகாரர் ப்ரம்மத்தையடைய விரும்பினவனுக்கிலன்று இந்த சுருதி வ்யாக்யாநத்திலருளிச்செய்கையாலவரது திருவுள்ளமேயாம். அப்படிப்பட்டப்ரம்மமறியப்பட்டபோது எல்லாமறியப்படுமென்பதும் சேர்க்கப்பட்டது.சேராதபோதுப்ரசநம்வேறு உத்தரம்வேறென்று அஸங்கதமாம்.ஆகையால் பதஉரையால் விளங்கும் கருத்தே இந்த சுலோகத்தின் கருத்தென்று இராமாநுஜ பாஷ்யத்திலடங்கிய வபிப்ராயம்.

௫. 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌰𑌾 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌥𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌅𑌥 𑌪𑌰𑌾 𑌯𑌯𑌾 𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌧𑌿𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

௫. தத்ராபராருக்வேதோயஜுர்வேதஸ்ஸாமவேதோதர்வவேதச் சிக்ஷாகல்போவ்யாகரணம்நிருக்தம்சந்தோஜ்யோதிஷமிதி அதபராயயாத தக்ஷரமதிகம்யதே ||

(ப-ம்.) 𑌤𑌤𑍍𑌰 - இவ்விக்கைகளுக்குள், 𑌅𑌪𑌰𑌾 - அபரவித்யையானது 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌅𑌥𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌂 𑌇𑌤𑌿-ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணங்களென்கிற நான்கு வேதங்களும் சிக்ஷைமுதலிய ஆறங்கங்களுமாகிய இவைகளேயாம். 𑌯𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌅𑌧𑌿𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 - யாதொன்றாலே யந்தவக்ஷரப்ரம்ம மறியப்படுமோ, 𑌸𑌾 𑌪𑌰𑌾 - அந்த பரவித்யைமேலே சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீ-ஸா.—அதிகம்யதே என்கிறபதத்திற்கு அடையப்படுமென்று பொருள் அறியப்படுமென்று பொருளானாலும் அடையப்படுமென்றே பொருள்சொல்லப்பட்டதாம் எவ்வழியாலேயெனில்; அவித்யை நீங்குதலேயன்றோ ப்ரம்மப்ராப்தி யாகின்றது; வேறல்லவன்றோ; அவித்யைநீங்குவது ப்ரம்மத்தையறிந்தாலன்றோ. ஆனதால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதே அவித்யைநீங்குவதால்! ப்ரமத்தையடைவதும் ப்ரம்மத்தையறிவது மொன்றேயாம். இனி, இங்குபரவித்யையை வேதங்களில் சேராததாகச்சொல்லுகின்றமையால், "𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌯𑌃" என்கிற வசனத்தின்படி வேதபாஹ்யங்களானவை அப்ரமாணங்களாய் மோக்ஷவிரோதிகளாயிருக்குமாகையால் வேதபாஹ்யமான பரவித்யை மோக்ஷஸாதநமாயாவது எங்ஙநமெனில்; உபநிஷத்துக்களை வேதபாஹ்யங்களென்றிங்கு சொல்லவில்லை. ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை சப்தரூபமாகிய வேதத்தில் வேறென்றுசொல்லிற்று. அபரவித்யை சப்தரூபமாகிய வேத சாஸ்த்ரமாகையாலே பரவித்யைப்படி யானதல்லவென்று சொல்லப்பட்டது. உபநிஷத்தினுல் சொல்லப்படுகிற அக்ஷரபரப்ரம்மம் ஆசார்யனைக்கிட்டி வைராக்யமடைந்தவனு லறியப்படுமென்று ப்ரம்மவித்யையைப் பிரித்து பரவித்யையென்று பேரிட்டது.

ரா-ஸா.—பரவித்யை அபரவித்யையென்றெடுத்த க்ரமத்தைவிட்டு முன்னபரவித்யையைச்சொல்வது ஸூசீகடாஹந்யாயத்தாலே. ஆறங்கங்களும் உபப்ருமம்மணங்களானஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களும் நான்குவேதங்களும் வேதாந்தகளுமாகிய சாஸ்திரத்தால் பிறக்கிற ப்ரத்யக்ஷரூபமாகாத சாப்தஜ்ஞானமபரவித்யை எனப்படுகிறது. பரவித்யையாவது—விவேகம் விமோகம் அப்யாஸம் க்ரியைகல்யாணம் அநவஸாதம் அநுத்தர்ஷம் என்கிற ஸாதநஸப்தகஸஹாயத்தாலே பிறக்குமதாய் ச்ரவணத்தால் பிறந்தபரோக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குப் பின்னுண்டாவதாய் ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாயிருக்கிற ஜ்ஞானமேயாம். இத்தால், பகவத்பாஷ்யகாரரருளிச் செய்தபடி ச்ருதிதாத்பர்யமென்று காட்டப்பட்டது.

ஸூ. யத்தத³த்³ரேஶ்யமக்³ராஹ்யமகோ³த்ரமவர்ணமசக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரம் தத³பாணிபாத³ம்। நித்யம் விபு⁴ம் ஸர்வக³தம் ஸுஸூக்ஷ்மம் தத³வ்யயம் யத்³பூ⁴தயோநிம் பரிபஶ்யந்தி தீ⁴ரா:॥

ஸூ. யத்ததத்ரேஶ்யமக்ராஹ்யமகோத்ரமவர்ணமசக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரந்ததபாணிபாதம் | நித்யம்விபும்ஸர்வகதம்ஸுஸூக்ஷ்மம்யத்பூதயோநிம்பரிபஶ்யந்திதீராः ||

(ப-ம்.) யத்-யாதொன்று, அத்ரேஶ்யம்-அறியப்படாததோ, அக்ராஹ்யம்-கிரகிக்கப்படாததோ, அகோத்ரம்-குலமில்லாததோ, அவர்ணம்-ப்ரம்மக்ஷத்ரியாதி ஜாதியில்லாததோ, அசக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரம்-கண் காதுமுதலிய ஜ்ஞானேந்திரியங்களில்லாததும், தத்-அப்படியே பரஸித்தமானதும், அபாணிபாதம்-கைகால்முதலிய கர்மேந்திரியங்களில்லாததும், நித்யம்-காலபரிச்சேதமில்லாததும், விபும்-தேசபரிச்சேதமில்லாததும், ஸர்வகதம்-ஸ்வதுபரிச்சேதமில்லாததும், ஸுஸூக்ஷ்மம்-மிகச்சூக்ஷ்மமானது, யத் - யாதொன்றோ, தத்-அதானது, அவ்யயம்-அக்ஷரபரப்ரம்மமாம், யத்-யாதொருப்ரம்மத்தை, தீராः-அறிவுடையோர், பூதயோநிம் - ஸமஸ்தபூதங்களுக்குமுபாதாகாரணமென்று, பரிபஶ்யந்தி-அறிகிறார்கள்.

ஸம் - ஸா—யாகம் முதலியவற்றை விதிக்கும்போது கர்தாகரணம் முதலியவனே கஸாமக்ரிகளைபோதிக்கிறவாக்கியார்த்தஜ்ஞானம் வந்தபின்னனுஷ்டிக்கவேண்டியக்ரியையுண்டாயிருக்கிறாப்போலே பரவித்யைஸ்தலத்தில் பின்னனுஷ்டிக்கவேண்டியக்ரியையொன்றில்லை. வாக்கியார்த்தத்தை யறிந்தபோதே பரவித்யை முற்றுப்பெறுகிறது; வாக்கியங்களில் சொல்லாபடி அர்த்தங்களில் நிஷ்டையொழிய மற்றொன்றுமில்லாமையாலே. ஆனதால் வியவித்யையை நிச்சயிப்பதற்கு விசேஷணங்களுடனக்ஷரபரப்ரம்மத்தை யோதிபரசேஷப்படுத்துகிறது. இனி சொல்லப்போகிற ப்ரம்மத்தை புத்தியில் தேக்கிக்கொண்டிருக்கையால் யாதொன்றெனப் பேசப்படுகிறது ஜ்ஞானம்புறப்படும் வழியாகிய பஞ்சேந்திரியம்புத்தி முதலியவற்றுக்குத் தோற்றாததும் கர்மேந்திரியங்களுக்கு விஷயமல்லாததும் மூலகாரண ஸம்பந்தமில்லாததும் த்ரவ்ய தர்மங்களாகிய ஸ்தூலத்வமுதலிய தர்மங்களில்லாததும் நாமரூபங்களை க்ரஹியாநிற்கிற கண்செவிமுதலியவை யில்லாததும் கர்மேந்திரியமில்லாததும் இவ்வாறு க்ரஹிக்கப்படுதலும் க்ரஹித்தலுமில்லாமையாலே நித்யமானதும் நாநரூபத்தையடைவதும் ஆகாயம்போலே வ்யாபகமானதும் சப்தாதிஸ்தூலகாரணங்களில்லாமையால் மிகச்சூக்ஷ்மமானதும் இப்படிப்பட்டதானதாலழியாததுமான ப்ரம்மத்தை எல்லாவற்றிற்கு மாத்மாகவும் ஸர்வபூதங்களுக்கு முபாதாநகாரணமாகவும் விவேகிகளறிகிறார்கள். ப்ரம்மமெல்லாவற்றையுமறிந்ததென்று சொல்லுகையால் உலகத்திலறிபவர்க்கு இந்திரியஸஹாயம் வேண்டியிருப்பதாலவ்வாறு ப்ரமத்திற்கு வேண்டுவதில்லையென்று சொல்வதுமுக்யமாம். இப்படியே கண்ணில்லாமலே பார்க்கிறான் காதில்லாமலே கேழ்கிறானென்று வேறுச்ருதிகளும் சொல்லுகின்றன. சப்தாதிஸ்தூலகாரணமில்லாமையாலென்றது சப்தாதிகுணங்களையுடைய ஆகாசம் வாயு அக்நிமுதலிய

வையொன்றிலுமொன்று ஸ்தூலமாயிருப்பதுபற்றி. அழிவில்லாததென்பதற்கு சரீரமில்லாமையும் வேறுபாடில்லாமையும் குணமில்லாமையும் காரணமாகிறது. இவையுண்டாகிலன்றோ இவைகளின் வழியாலே குறைவரக்கூடும் இவையில்லையான தாலெவ்வழியாலும்குறையில்லை ஆக இப்படிப்பட்டப்ரம்மத்தையறியச்செய்வது பரவித்யையென்று முடிவானகருத்து.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதவுரையின்படிவிளங்கும் கருத்தே இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் கொள்ளப்பட்டது. யோநிசப்தம் உபாதாநகாரணத்தைச் சொல்லுமென்பதுமே ல்வாக்யத்தால் விளங்குமென்று பகவத்பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தாரென்று யோனிசப்தம் உபாதாநகாரணத்தை போதிப்பதற்குக்காரணமும் ப்ரமாணமாகப்ரக்ருத்யதிகரணபாஷ்யமும் காட்டப்பட்டது.

எ. யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்யஸ்மாந்நாணீயோ நஜ்யாயோஸ்தி கஶ்சித் । வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்தோ திவி திஷ்டத்யேகஸ்தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம் ॥

எ. யஸ்மாத்பரம்நாபரமஸ்திகிஞ்சித்யஸ்மாந்நாணீயோநஜ்யாயோஸ்திகச்சித் | வ்ருக்ஷஇவஸ்தப்தோதிவிதிஷ்டத்யேகஸ்தேநேதம்பூர்ணம் புருஷேணஸர்வம் ||

(ப்-ம்.) யஸ்மாத்-யாதொருப்ரம்மத்தைக்காட்டில், பரம் அபரம் கிஞ்சித் நாஸ்தி - வேறொருசிறந்தவஸ்து கிடையாதோ, யஸ்மாத் அணீய: ந-எந்தப்ரம்மத்தில் சிறியதில்லையோ, யஸ்மாத் ஜ்யாயோ கஶ்சித் ந - எந்தப்ரம்மத்தில்பெரியதில்லையோ, அப்படிப்பட்டப்ரம்மமாகிய பரமபருஷன், ஏக: வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்தோ திவி திஷ்டதி-ஒருவனுய் வ்ருக்ஷம்போலே யொருவருக்கும்வணங்காதவனுய் பரமபதத்திலிருக்கிறான், தேந புருஷேண இதம் ஸர்வம் பூர்ணம் - அந்தபரமபுருஷனுலிவையெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ரா - ஸா.—ப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கு முபாதாநகாரணமென்பது சேரும்வழியாது? மண்முதலியவையே கடமுதலியவற்றிற்கு பாதாநகாரணமாகின்றனவன்றோ? எனில் சொல்லுகிறது. எல்லாவற்றிற்குமாத்மாவாயிருப்பதால் மண்முதலியவற்றைச் சரீரமாகஉடைய ப்ரம்மமேகாரணமாகின்றது; ஆனதால் விரோதமில்லை ஆக இப்படிஸர்வோபாதாநமாகையால் ப்ரம்மத்தில் சிறந்தவஸ்து மற்றொன்றில்லை அணுவுக்கணுமகத்துக்கு மகத்தாயிருக்கும் அந்தப்ரம்மமேபுருஷோத்தமன். இவனுக்கு ஸ்வாமிஒருவனுமில்லாமையாலே யாருக்குமிவன்வணங்கான். அவனுக்கிருப்பிடம் பரமபதம் இந்தமந்திரத்திற்குச் சிலர்வ்யாக்யாநம் செய்யவில்லையாயினும் ஸ்ரீவ்யாஸாசார்யர் வ்யாக்யாநம் செய்தார்.

பதார்த்தயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த மந்திரத்திற்கு சங்கரபாஷ்யமில்லை. இதுபற்றியே சிலசில மந்திரத்திற்கு வ்யாக்கியாநம் செய்யவில்லை என்று இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் சொன்னது.

௮. 𑌯𑌥𑍋𑌰𑍍𑌣𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌤𑍇𑌚𑌯𑌥𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌷𑌧𑌯𑌃𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌯𑌥𑌾𑌸𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑍇𑌶𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑌥𑌾𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑍀𑌹𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥

௮. *யதோர்ணநாபிஸ்ஸ்ருஜதேக்ருஹ்ணதேசயதாப்ருதிவ்யாமோஷதயஸ்ஸம்பவந்தி | யதாஸதஃபுருஷாத்கேஶலோமாநிததாக்ஷராத்ஸம்பவதீஹவிஶ்வம் ||*

(ப்-ம்.) 𑌊𑌰𑍍𑌣𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃-சிலந்திப்பூச்சியானது, 𑌯𑌥𑌾 - எப்படி, 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇-ஸ்ருஷ்டிக்கின்றதோ, 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌤𑍇-க்ரஹிக்கின்றதோ, 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌷𑌧𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - பூமியிலெப்படி பலஔஷதிகளுண்டாகின்றனவோ, 𑌯𑌥𑌾𑌸𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑍇𑌶𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 - ஜீவித்திருக்கிற மனிதனிடத்தில் எப்படி தலைமயிர் உடம்புமயிர்பிறக்கின்றனவோ, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌇𑌹𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 - அப்படியே அக்ஷரபரப்ரம்மத்திலிருந்து ஸமஸ்தமுமுண்டாகிறது.

𑌸𑌂 - 𑌸𑌾.—அனேகதிருஷ்டாந்தங்களால் அக்ஷரபரப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமென்பதை வலியுறுத்துகிறது.

𑌸𑌂 - 𑌸𑌾.—உபாதாநகாரணமும் அதின்காரியமும் ஏகஜாதியாயிருக்கவேண்டும்; அன்றியிலே உபாதாநகாரணத்தில் வேறான நிமித்தகாரண மொன்றுண்டாகையால அதுஉபாதாநஜ்ஞாநத்தாலறியப்படாமையாலு பாதாநகாரணமாகிய ப்ரம்மமொன்றை யறிந்தபோதே எல்லாமறியப்படுமென்பதற்கு வழியில்லை. உபாதாநகாரணத்தியமுன் ரூபம்மாறியே காரியமாகையாலு பாதாநகாரணமாகிய ப்ரம்மத்திற்கு முன்ரூபம் மாறவேண்டும் ப்ரம்மத்திற்குரூபம்மாறாது ஆனதாலிது சேரும்படியாதெனில் இந்த சங்கையை இந்தமந்திரம் தீர்க்கின்றது. எப்படி சிலந்திப்பூச்சிமுதலியவை சரீர த்வாரா வேறொருநிமித்தத்தை வேண்டாமல் தன்ஸ்வரூபமும் கெடாமலுபாதாநகாரணமாகின்றனவோ, இப்படியே ப்ரம்மமும் சேதநாசேதநமாகிய சரீரத்வார உபாதாந காரணமாகையாலொரு தோஷமுமில்லை ஆகையால் ப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கு முபாதாநகாரணமாகிறது.

௯. 𑌤𑌪𑌸𑌾𑌚𑍀𑌯𑌤𑍇𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ।
𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌮𑌨𑌃𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁𑌚𑌾𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥

௯. *தபஸாசீயதேப்ரஹ்மததோந்நமபிஜாயதே |*
அந்நாத்ப்ராணோமநஃஸத்யம்லோகாஃகர்மஸுசாம்ருதம் ||

(ப்-ம்) ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மானது, தபஸா-ஸங்கல்பத்தால், சீயதே-ஸ்தூலாவஸ்தையையடைகிறது. ததஃ-அந்த ஸ்தூலாவஸ்தப்ரம்மத்திலிருந்து, அந்நம்-அபிஜாயதே - அவ்யாக்ருதமென்கிற ப்ரக்ருதியுண்டாகும், அந்நாத்-அந்தப்ரக்ருதியிலிருந்து, ப்ராணஃ-ப்ராணனும், மநஃ-மனஸ்ஸும், ஸத்யம்-ஜீவாத்மாக்களும், லோகாஃ-அவர்களுக்கு லோகங்களும், கர்மஸு-கர்மங்களும், அம்ருதம்-மோக்ஷோபாயமும் பிறக்கும்.

ஸா௦ - ஹா.—பிரம்மத்தினிடத்தில் பிறக்கும்போது கிரமம் விளங்க இம்மந்திரம் போதிக்கிறது. ப்ரம்மத்திலிருந்து ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து ஹிரண்யகர்பனும் ஹிரண்யகர்பனிடத்திலிருந்து மனஸ்ஸும் மனஸ்ஸிலிருந்து பூதபஞ்சகமும் பூதபஞ்சகத்திலிருந்து எல்லாஉலகமும்பிறக்கும் அந்தலோகங்களில் வர்ணாச்ரமங்களுக்குத்தக்ககர்மங்களும் கர்மபலங்களுமுண்டாகின்றன.

பா - ஹா.—ப்ரம்மத்திலிருந்து உலகம்பிறக்கும்வழி யோதுகிறது. ப்ரம்மம் ஸங்கல்பத்தாலே சரீரத்வாரா ஜகத்தாகப் பரிணமித்து தன்னம்சமாகிய ஜீவாத்மாக்களுக்கு மோக்ஷஸாதநமாகிய கர்மங்களை யுண்டுபண்ணித்தந்து மோக்ஷபலத்தைத் தருகிறது. இதின்விரிவுபாஷ்யத்திலும் சுருதப்ரகாசிகையிலும் கண்டுகொள்வது.

௯. யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தபஃ।
தஸ்மாதேதத்ப்ரஹ்ம நாம ரூபமந்நம் ச ஜாயதே॥

௯. யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்யஸ்யஜ்ஞாநமயந்தபஃ |
தஸ்மாதேதத்ப்ரஹ்மநாமரூபமந்நம்சஜாயதே ||

(ப்-ம்.) யஃ-எந்தஅக்ஷரபரப்ரம்மம், ஸர்வஜ்ஞஃ-எல்லாவற்றையுமறிந்ததோ, யஃ-எந்தப்ரம்மம், ஸர்வவித்-எல்லாவிசேஷங்களையுமறியுமோ, யஸ்ய-எந்தப்ரம்மத்திற்கு, தபஃ ஸங்கல்பமானது, ஜ்ஞாநமயம்-ஜ்ஞாநமேமயோ, தஸ்மாத்-அந்தப்ரம்மத்திலிருந்து, ஏதத்-ப்ரஹ்ம நாமரூபமந்நம்ச ஜாயதே - முன்சொன்னபடி நாமரூபாத்மகமாகிய ப்ரபஞ்சமுண்டாகிறது.

ஸா௦ - ஹா —இந்த சொல்லியபடியே பொருள்கொள்வதால் முன்சொல்லிய க்ரமத்திற்கு விரோதமில்லை.

ரா - ஹா.—இந்த மந்திரத்தில் ஸர்வஜ்ஞத்வம் விதிக்கப்படுகிறது என்று கொள்க. இப்படி கொள்வதே மீமாம்ஸாந்யாயத்திற்குச் சேரும் ப்ரம்மமே உபாதாநமும் நிமித்தமும் என்பது இம்மந்திரத்தால் விளங்கும். அந்த ப்ரம்மம் நாராயணன் வேறுதேவதையல்ல. விஸ்தரம் வேறிடத்திலறியத்தக்கது.

முதல்முண்டகம்முதல்கண்டம்முற்றிற்று.

பரப்ரம்மணேநமஃ

𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃

𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

---

௧. 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌵𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌨𑌿 । 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌚𑌰𑌥 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌏𑌷 𑌵𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍇 ॥

௧. ததேதத்ஸத்யம்மந்த்ரேஷுகர்மாணிகவயோயாந்யபஶ்யம்ஸ்தா நித்ரேதாயாம்பஹுதாஸந்ததாநி | தாந்யாசரதநியதம்ஸத்யகாமா:ஏஷவ: பந்தாஸ்ஸுக்ருதஸ்யலோகே||

(ப-ம்.) 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂-அப்படிப்பட்டவிது ஸத்யம். 𑌕𑌵𑌯𑌃 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌅𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 - மகர்ஷிகள் வேதமந்திரங்களில் எந்த கர்மங்களைக்கண்டார்களோ, 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌨𑌿- அந்த அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்கள் த்ரேதாக்நியில் பலவாகவிதிக்கப்பட்டன, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃-ஸத்யமான ப்ரமத்தைவிரும்புகின்ற வதிகாரிகளே, 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌚𑌰𑌤 - தப்பாமல் அந்தகர்மங்களை யநுஷ்டியுங்கோள், 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌏𑌷 𑌵𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃 மோக்ஷத்திற்காகச்செய்கிற உபாஸநத்திற்கு இந்தகர்மாநுஷ்டாநமங்க மாகையாலே பலமாகியமோக்ஷத்திற்கு வழியாம்.

ப்ர - ஸா.—"பரீக்ஷ்யலோகாந்கர்மசிதாந்" என்கிறபடி கர்மங்களைப் பரீக்ஷித்து அவைகளைவிட்டு ப்ரம்மவித்யையிலிழிவதற்கு கர்மாநுஷ்டாநவிதி சொல்லப் படுகிறது.

ரா - ஸா.—மோக்ஷஸாதநமாகிய உபாஸநாங்கமாக கர்மாநுஷ்டாநம் விதிக் கப்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

மற்றக்கருத்து இரண்டுபாஷ்யங்களுக்கு மொன்றே.

௨. 𑌯𑌦𑌾 𑌲𑍇𑌲𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌵𑌾𑌹𑌨𑍇 । 𑌤𑌦𑌾𑌜𑍍𑌯𑌭𑌾𑌗𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌾𑌹𑍁𑌤𑍀𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑍇𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾𑌹𑍁𑌤𑌮𑍍 ॥

௨. யதாலேலாயதேஹ்யர்சிஸ்ஸமித்தேஹவ்யவாஹநே | ததாஜ்யபா காவந்தரேணாஹுதீ:ப்ரதிபாதயேச்சரத்தயாஹுதம்||

(ப-ம்) 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌵𑌾𑌹𑌨𑍇 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌿𑌃 𑌲𑍇𑌲𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌾 𑌤𑌦𑌾 - அக்நி ஜ்வலிக்கும்போது, 𑌆𑌜𑍍𑌯𑌭𑌾𑌗𑍌 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍀𑌃

𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑍇𑌤𑍍 ஜ்வாலையில், ஆஜ்யபாகமத்யத்தில் ஆகுதிஹோம்பண்ணக்கடவன், 𑌹𑍁𑌤𑌂 - அதுநல்லஹோமமாகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதவுரையாலே விளங்கும்கருத்து இரண்டுபாஷ்யங்களுக்கு மொன்றே.

௩. 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌮𑌪𑍌𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌸𑌮𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰𑌯𑌣𑌮𑌤𑌿𑌥𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌚 । 𑌅𑌹𑍁𑌤𑌮𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌮𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌾𑌹𑍁𑌤𑌮𑌾𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌹𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿॥

௩. யஸ்யாக்நிஹோத்ரமதர்ஶமபௌர்ணமாஸமசாதுர்மாஸ்யமநாக்ராயணமதிதிவர்ஜிதஞ்ச | அஹுதமவைஶ்வதேவமவிதிநாஹுதமாஸப்தமாம்ஸ்தஸ்யலோகாந்ஹிநஸ்தி||

(ப-ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌯 - எவனுடைய, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 - அக்நிஹோத்ரமானது, 𑌅𑌦𑌰𑍍𑌶𑌂 - தர்சகர்மமில்லாததோ, 𑌅𑌪𑍌𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌸𑌂 - பௌர்ணமாஸ கர்மமில்லாததோ, 𑌅𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 - சாதுர்மாஸ்யகர்மமில்லாததோ, 𑌅𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰𑌯𑌣𑌂 - ஆக்ராயணகர்மமில்லாததோ, 𑌅𑌤𑌿𑌥𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 - அதிதிபூஜையில்லாததோ, 𑌅𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌂 - வைச்வதேவகர்மமில்லாததோ, 𑌅𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌹𑍁𑌤𑌂 - விதிப்படி ஹோமம்பண்ணப்படாததோ, அப்படிப்பட்ட அக்நிஹோத்ரமானது, 𑌅𑌹𑍁𑌤𑌂 ஹோமம்பண்ணப்படாததாம். அதுவுந்தவிர, 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அப்படி ஹோமம்பண்ணவனுடைய, 𑌆𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 - ஏழுபுருஷன்வரையிலும் பலங்களேயும், 𑌹𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿 - அழிக்கின்றது.

பா - ஸா. — ரா - ஸா. — எவனக்நிஹோத்ரகர்மத்தை விதிப்படி யநுஷ்டியாமலும் அக்நிஹோத்ராதி காரிக்கவச்யமான தர்சாதியாகங்களைச் செய்யாமலும் திரிகிறானோ அவன்செய்த அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்கள் வீணாவதோடு இவனையும் இவனைச்சேர்ந்தாரையு மழித்துக்கெடுக்கும். ஆனதால் எல்லாகர்மங்களையும் தவறாம லநுஷ்டித்தாலது பயன்தருமல்லது தப்பினால் ஸங்கடங்களை யுண்டுபண்ணும் என்று பயத்துடன் தவறாமல் அவைகளை யநுஷ்டிக்கக்கடவான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

தர்சாதியாகங்கள் அக்நிஹோத்ரத்திற்கு அங்கமல்லவாயினும் நித்ய நைமித்திககர்மங்களைத் தவறாம லநுஷ்டிக்கவேணுமென்று கருத்தினுலிப்படி கூறப்பட்டது. இக்கருத்து பகவத்பாஷ்யகாரராலும் வெளியிடப்பட்டது, என்று ராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் விசேஷம்.

௪. 𑌕𑌾𑌲𑍀𑌕𑌰𑌾𑌲𑍀𑌚𑌮𑌨𑍋𑌜𑌵𑌾𑌚𑌸𑍁𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌚𑌸𑍁𑌧𑍂𑌮𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾 । 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌿𑌨𑍀𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍁𑌚𑍀𑌚𑌦𑍇𑌵𑍀𑌲𑍇𑌲𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌇𑌤𑌿𑌸𑌪𑍍𑌤𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌃॥

௪. காலீகராளீசமநோஜவாசஸுலோஹிதாயாசஸுதூம்ரவர்ணா | ஸ்புலிங்கிநீவிஶ்வருசீசதேவீலேலாயமாநா இதிஸப்தஜிஹ்வா:||

(ப-ம்.) காலீ-காளியென்றும், கராலீ-கராளியென்றும், மநோஜவா - மநோஜவையென்றும், ஸுலோஹிதா - சுலோகிதை யென்றும், யா-யாதொன்று, ஸுதூம்ரவர்ணா-சுதூர்ம்ரவர்ணை யெனப்பட்டதோ, (அதுவும்) ஸ்புலிங்கிநீ - ஸ்புலிங்கிநீயென்றும், தேவீ - பூசிக்கத்தக்கதான, விச்வருசீ - விச்வருபியென்றும், லேலாயமாநா: - அசைந்துகொண்டிருக்கிற, ஸப்த-ஏழு, ஜிஹ்வா:-நாக்குகள்.

ஸம்-பா-ரா-பா.—பதார்த்வயார்த்த பேதங்களில்லை. இதி, என்பது-என்றும்-என்கிறபொருளைத்தருகின்றது; அதுஒன்றேயாயினும் பலவிடங்களிலும்சேர்த்துக்கொள்க.

ரு. ஏதேஷு யச்சரதே ப்ராஜமாநேஷு யதாகாலம் சாஹுதயோ ஹ்யாததாயந்। தம் நயந்த்யேதா: ஸூர்யஸ்ய ரச்மயோ யத்ர தேவாநாம் பதிரேகோऽதிவாஸ:॥

5. ஏதேஷுயச்சரதே ப்ராஜ மாநே ஷு, யதாகாலம் சாஹுதயோஹ்யா ததாயந்! தம் நயந்த்யே தாஸ்ஸூர்யஸ்ய ரச்மயோயத்ரதேவாநாம் பதிரேகோதிவாஸ:

(ப-ம்.) ப்ராஜமாநேஷு - விளங்குகிற, ஏதேஷு - இந்தநாக்குகளில், ய: - யாதொருவன், யதாகாலம் - விதித்தகாலங்களில், சரதே - ஹோமம்செய்கிறானோ, தம்-அவனை, ஆஹுதய:-ஹோமாஹுதிகள், ஆததாயந் - அழைத்துக்கொண்டு, ஏதா: - இந்த, ஸூர்யஸ்ய - சூரியனுடைய, ரச்மய: - கிரணங்களாக, (பூத்வா-ஆகி,) யத்ர - எந்தவிடத்தில், தேவாநாம் - தேவர்களுக்கு, பதி: - தலைவனானபிரமன், ஏக:-ஒப்பற்றவனாக, அதிவாஸ: - இருக்கிறானோ, தத்ர-அவ்விடத்தில், நயந்தி-கொண்டுவிடுகிறதுகள்.

ஸம்-பா-ரா-பா.—மேற்கூறிய அக்நியின் நாக்குகளில் அவ்வோகாலங்களில் செய்யப்பட்ட வாகுதிகள் சூரியனுடைய கிரணங்களில் சேர்ந்துகொண்டு ஹோமஞ் செய்த புருஷரை எந்த விடத்தில் சகல தேவர்க்கு மதிபதியாகிய சதுர்முகன் வீற்றிருக்கிறானோ அவ்விடத்தில்கொண்டுசேர்க்கின்றன. இந்திரலோகத்தில் சேர்க்கின்றன என்பது சங்கரபாஷ்யத்தில் பேதம்.

சு. ஏஹ்யேஹீதி தமாஹுதய: ஸுவர்சஸ: ஸூர்யஸ்ய ரச்மிபிர்யஜமாநம் வஹந்தி ப்ரியாம் வாசமபிவதந்த்யோऽர்சயந்த்ய ஏஷ வ: புண்ய: ஸுக்ருதோ ப்ரஹ்மலோக:॥

6. ஏஹ்யேஹீதி தமாஹுத யஸ்ஸுவர்சஸ்ஸூர்யஸ்யரச்மி பிர்ய ஜமாநம் வஹந்தி! ப்ரியாம்வாசமபிவதம் தோர்சயந்த்ய: ஏஷவ: புண்ய ஸ்ஸுக்ருதோ ப்ரஹ்ம லோக:

(ப-ம்.) தம் - அந்த, யஜமாநம்-யஜமானனை, ஸூர்யஸ்ய- சூரியனுடைய, ரச்மிபி:-கிரணங்களோடு, ஸம்யுக்தா:-சேர்ந்த, ஸுவர்சஸ:-நல்லொளியோடுகூடிய, ஆஹுதய:-ஆகுதிகள், ஏஹி-ஏஹி-இதி-வாரும், வாரும், என்றும், ஏஷ:-இந்த, சுத்த:-சுத்தமான, ஸுக்ருத: - நல்

றத்தால் சாதிக்கப்பட்ட, ப்ரஹ்மலோக:-சதுர்முகனுலகமானது, வ:- உம்முடையது, (இதி - என்றும்) ப்ரியாம் - பிரியமான, வாசம் - வார்த்தையை, அபிவதந்த்ய:-சொல்லிக்கொண்டும், அர்ச்சயந்த்ய:-பூசித்துக்கொண்டும்; வஹந்தி-அழைத்துக்கொண்டுபோகின்றன.

ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.—இந்தபுருஷனைமேற்கூறியவாகுதிகள்சூரியனுடையகிரணங்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு வாரும்வாரும் சுத்தமாயும் நல்லறங்களால் பெறப்பட்டதாயுமுள்ளசதுர்முகனுலகம் உம்முடையதே யென்று பிரியவார்த்தைகளைச் சொல்லி யழைத்துக்கொண்டு போகின்றன. சதுர்முகனுலக மென்னுமிடத்தில் இந்திரனுலகமென்பது சங்கரபாஷ்யத்தில் பேதம்.

எ. ப்லவா ஹ்யேதே அத்ருடா யஜ்ஞரூபா அஷ்டாதசோக்தமவரம் யேஷு கர்ம। ஏதச்ச்ரேயோ யே(அ)பிநந்தந்தி மூடா ஜராம்ருத்யும் தே புனரேவாபியந்தி॥

7. ப்லவாஹ்யேதெ அத்ருடா யஞ்ய ரூபா: அஷ்டாதசோக்த மவரம் யேஷு கர்ம! ஏதச்சரே யோயேபிநந்தந்தி மூடா ஜராம்ருத்யும்தே புநரேவாபியந்தி:

(ப-ம்.) அஷ்டாதசோக்தம்-பதினெட்டு பெயர்களால் செய்யவேண்டியதாக சொல்லப்பட்ட, அவரம்-தாழ்ந்த, கர்ம - யஜ்ஞமானது, யேஷு- எந்தபுருஷர்கனிடத்தில் (வர்த்ததே-இருக்கிறதோ,) ஏதே-இந்த, யஜ்ஞரூபா:-யஜ்ஞஞ்செய்பவர்கள், அத்ருடா:-உறுதியற்ற, ப்லவா: - தொணிகள், ஏதத் - இந்தகர்மத்தை, ச்ரேய: - நற்கதிக்குக்காரணமாக, யே- எந்த, மூடா:-அறிவிலிகள், அபிநந்தந்தி- கொண்டாடுகிறார்களோ, தே- அவர்கள், ஜராம்ருத்யும் - கிழத்தனமரணங்கள், புனரேவ - மறுபடிதானே, அபியந்தி-அடைகிறார்கள்.

ஸம்-ஸா.—ஜ்ஞானமில்லாமல் செய்யப்பட்ட யஜ்ஞம் முதலிய கருமங்கள் அவித்தையால் செய்யப்பட்டதாதலால் துக்கத்தையே விளைக்கத்தக்கவைகள் என்று சொல்லப்படுகிறது. பதினாறு ருத்விக்குகளும் பத்நி-யஜமானன் ஆக பதினெட்டு பெயர்களால் செய்யவேண்டுவதாக சொல்லப்பட்ட கருமங்களை யெவர்கள் செய்கிறார்களோ; அவர்கள் உறுதியற்ற தொகள்போல் ஸம்ஸாரமாகிய சமுத்திரத்தை தாண்ட சக்தியற்றவர்கள். இவைகளை முக்திக்குக்காரணமாக எண்ணுகிறவர்கள் தங்கள் புண்ணியங்கள் கழிந்தபோதே மேலுலகமான சுவர்க்கத்தில் நின்றும் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தை யடைகிறார்கள்.

ரா-ஸா.—பதினெட்டு பெயர்களால் செய்யவேண்டுவதாகச் சொல்லப்பட்டகருமங்களை எவர்கள் தாழ்ந்தபயன்களை விரும்பிச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் உறுதியற்ற தொப்பம்போல் ஸம்ஸாரமாகிற சமுத்திரத்தை தாண்ட சக்தியற்றவர்களாக விருக்கிறார்கள். அல்லது பதினெட்டு ஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்பட்ட கருமங்கள் எந்த கருமங்களுக்கு அங்கக்களாகவிருக்கின்றனவோ. அந்த யஜ்ஞம் முதலிய கருமங்கள் உறுதியற்ற தொணிகள். அவைகளை நற்கதிக்குக்காரணமாக வெண்ணுகிறவர்கள் திரும்பவும் சம்சாரத்தை யடைகிறார்கள். என்று பலத்தைவிரும்பிச் செய்கிறகருமங்கள் நிந்திக்கப்படுகின்றன.

௮. அவித்³யாயாமந்தரே வர்தமாநா: ஸ்வயம் தீ⁴ரா: பண்டி³தம் மந்யமாநா:| ஜங்க⁴ந்யமாநா: பரியந்தி மூடா⁴ அந்தே⁴நைவ நீயமாநா யதா²ந்தா⁴:||

8. அவித்யா மந்தரே வர்தமாநா: ஸ்வயம்தீரா: பண்டிதம் மந்ய மாநா:, ஜம்கந்ய மாநா:! பரியந்தி மூடா அந்தேநைவநீயமா நாய தாந்தா:

(ப-ம்.) பா³லா:—அறிவில்லாதவர்கள், அவித்³யாயா: அந்தரே— அவித்தையின்நடுவில், வர்தமாநா: - இராநின்றவர்களாய், ஸ்வயம் - தாமே, தீ⁴ரா: - புத்திமான்கள், பண்டி³தம் மந்யமாநா: - பண்டிதர்கள், என்று நினைவுடையவர்களாய், ஜங்க⁴ந்யமாநா: - கிழத்தனம்முதலிய ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், அந்தே⁴நைவ- குருடனாலேயே, நீயமாநா:-வழிகாட்டப்படுகிற, அந்தா⁴: யதா² - குருடர்கள்போல, பரியந்தி- சுழலுகிறார்கள்.

௯. அவித்³யாயாம்ப³ஹுதா⁴ வர்தமாநா வயம்க்ருதார்தா² இத்யபி⁴மந்யந்தி பா³லா: | யத்கர்மிணோ ந ப்ரவேத³யந்தி ராகா³த்தேநாதுரா: க்ஷீணலோகாஶ்ச்யவந்தே||

9. அவித்யாயாம் பஹுதாவர்தமாநா: வயம்க்ருதார்தா இத்யபி மந்யந்திபா³லா:, யத்கர்மிணோ நப்ரவேதயந்திராகாத்தேநா துரா: க்ஷீணலோகா ஶ்சயவந்தே

(ப-ம்.) அவித்³யாயாம்-ப³ஹுதா⁴ வர்தமாநா:-தேவர்மநுஷ்யர் முதலிய அநேகபேதங்களை யடைந்து இப்ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் வஸிக்கிற, பா³லா: - அறிவிலாதவர், வயம் - நாம், க்ருதார்தா²: - எல்லாம்பெற்றவர்கள், இதி - என்று, அபி⁴மந்யந்தி - எண்ணுகிறார்கள், யத் - எந்தகாரணத்தால், கர்மிண: - கர்மம்செய்பவர், ராகா³த் - ஆசையினால், ந ப்ரவேத³யந்தி- தத்வத்தையறியார்களோ, தேந- அந்தகாரணத்தால், ஆதுரா: - பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், க்ஷீணலோகா: - புண்யங்கழிந்தவர்களாய், ச்யவந்தே- புண்யலோகங்களினின்றும் நழுவுகிறார்கள்.

பதார்த்தபேதங்கள்.

அவித்யை என்பதற்கு சங்கரபாஷ்யத்தில் மாயை என்றும் இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் ப்ரக்ருதி என்றும்பொருள்கூறப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவைபதஉரையில்போலவே இரண்டு சுலோகங்களிலும் இரண்டு பாஷ்யங்களிலுமுரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

௧௦. இஷ்டாபூர்தம் மந்யமாநா வரிஷ்ட²ம் நாந்யச்ச்²ரேயோ வேத³யந்தே ப்ரமூடா⁴:| நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே² தே ஸுக்ருதே(அ)நுபூ⁴த்வேமம் லோகம் ஹீநதரம் வா விஶந்தி||

10, இஷ்டாபூர்தம்மந்ய மாநாவரிஷ்டம் நாந்யச்சரேயோ வேதயந்தே ப்ரமூடா:! நாகஸ்ய ப்ருஷ்டேதே ஸுக்ருதேநு பூத்வா இமம் லோகம் ஹீநதரம் சாவிஶந்தி

(ப-ம்.) மூடா:-அறியாதவர்கள், இஷ்டாபூர்த்தம்-யாகம்செய்தல் தடாகமுதலியவையுண்டாகுதல் இவைகளை, வரிஷ்டம் - சிறந்ததாக, மந்யமாநா:-நினைத்தவர்களாய், அந்யத் ஸ்ரேய:-வேறுபுருஷார்த்தத்தை, ந வேதயந்தே - தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை. தே-அவர்கள், ஸுக்ருதே-புண்ணயத்தாலாகிய, நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே-ஸ்வர்க்கலோகத்தில், அநுபூத்வா - கர்மபலத்தையநுபவித்து, இமம் லோகம் இந்தமநுஷ்யலோகத்தையும், ஹீநதரம் வா-நரகாதிலோகத்தையும், விசந்தி-அடைகிறார்கள்.

கக. தப:ச்ரத்தே யே ஹ்யுபவஸந்த்யரண்யே சாந்தா வித்வாம்ஸோ பைக்ஷசர்யாம் சரந்த:। ஸூர்யத்வாரேண தே விரஜா: ப்ரயாந்தி யத்ராம்ருதஸ் ஸ புருஷோ ஹ்யவ்யயாத்மா॥

11\. தபஸ்ச்ரத்தே யேஹ்யுபவஸந்த்யரண்யே சாந்தாவித்வாம்
ஸோபைக்ஷசர்யாம் சரந்த:! ஸூர்ய த்வாரேணதே விரஜா:
ப்ரயாந்தி யத்ராம்ருதஸ்ஸ் புருஷோஹ்ய வ்யாத்மா

(ப-ம்.) யே ஹி-யவர்கள், அரண்யே-ஏகாந்தஸ்தலத்தில், சாந்தா:-சாந்தியுடையவர்களாய், பைக்ஷசர்யாம் சரந்த: - பிக்ஷைசெய்கிறவர்களாய், வித்வாம்ஸ: - உபாஸகர்களாய், தப:ச்ரத்தே- ப்ரம்மத்தை தபக்தியோடு, உபவஸந்தி - உபாஸிக்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், விரஜா:-தோஷமில்லாதவர்களாய், ஸூர்யத்வாரேண - ஸூர்யமார்கத்தாலே, ப்ரயாந்தி-போகிறார்கள், யத்ர - யந்த பரமபதத்தில், அம்ருத: - அம்ருத ஸ்வரூபியாயும், அவ்யயாத்மா - அழிவில்லாதவராயுமிருக்கிற, ஸ: புருஷ: ஹி - அந்த பரமபுருஷன் வஸிக்கிறானே; அந்தபரமபதத்தை யடைகிறார்கள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் தபச்சப்தத்திற்கு வர்ணாச்சிரமங்களுக்குரிய கருமமென்றும் ச்ரத்தை,என்பதற்கு ஹிரண்யகர்ப்பவிஷயமான வித்யைஎன்றும் இந்த சுலோகத்தில் சொல்லிய அதிகாரியடைவது ஸத்யலோக மென்றும் இது மோக்ஷமல்லவென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்திலிதுவே மோக்ஷமென்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. மற்றவைகளிலிரண்டு பாஷ்யங்களு மிவ்விரண்டு ச்லோகங்களிலும் பதஉரையே யநுஸரிக்கின்றன.

கஉ. பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாந்நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந। தத்விஜ்ஞாநார்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத் ஸமித்பாணி: ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்॥

12\. பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்ம சிந்தாந்ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாந்
நாஸ்த்ய க்ருதக் க்ருதேந॥ தத் விஞாநார்தம் ஸகுருமேவாபி
கச்சேத்ஸ மித்பாணிஸ்ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்ம நிஷ்டம்

(ப-ம்.) ப்ராஹ்மண: - வேதாத்யயநம் செய்த எந்த ப்ராம்மணன்,

கசிதாநு-கர்மங்களாலாகிய, லோகாநு-லோகங்களை, பரீக்ஷ்ய - மீமாம்ஸைகளைக்கொண்டு கண்டறிந்து, அக்ருத:-நித்யனாகியபுருஷன், க்ருதேந-அநித்யமானகர்மத்தினால், நாஸ்தி-அடையப்படமாட்டானென்று, நிர்வேதம்-ஆயாஸ-சிந்தையடைவனே, ஸ:-அந்தப்ராம்மணன், தத்விஜ்ஞாநார்த்தம்-அந்தபுருஷனை யறியும்பொருட்டு, ச்ரோத்ரியம்-வேதாந்தமறிந்தவனும் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்- ப்ரம்மநிஷ்டை யுடையவனுயுமிருக்கிற, குருமேவ-ஆசாரியனையே, ஸமித்பாணி:-ஸமித்தை கையிலேந்திக்கொண்டவனும், அபிகச்சேத்-அடையக்கடவன்.

கஙு. தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்தசித்தாய சமாந்விதாய | யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம் ||

13. தஸ்மை ஸவித்யாநுபஸந்நாய ஸம்ய க்ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந் விதாய, யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேதஸத்யம் ப்ரோவாசதாம் தத்வதோ ப்ரஹ்ம வித்யாம்

(ப-ம்.) ஸ: - அந்த, வித்வாந் - ஆசாரியன், ஸம்யக்-சாஸ்திரப்படி, உபஸந்நாய - தன்னை யடைந்திருக்கிறவனும், ப்ரசாந்தசித்தாய-சாந்தமான நெஞ்சையுடையவனும், சமாந்விதாய - மற்ற இந்திரியங்களினுடையவடக்கத்தையுடையவனுமான, தஸ்மை - அந்த சிஷ்யனையும்பொருட்டு, யேந - எந்தவித்யையினால், அக்ஷரம் - ஸ்வரூபவிகார மில்லாதவனும், ஸத்யம் - குணவிகாரமில்லாதவனுமான, புருஷம் - புருஷனை, வேத-தானறிந்துகொண்டானோ, தாம்ப்ரஹ்மவித்யாம் - அந்தப்ரம்மவித்தையை, தத்வத:-உள்ளபடி, ப்ரோவாச-சொல்லக்கடவன்.

ஸம-ஸா.—காரணகாரிய ரூபமாகிய இந்த ஸம்ஸாரத்தில் பூர்ணவிரக்தி பிறந்தவனுக்கு ப்ரம்மவித்தையை யிலதிகாரமென்று காட்டுவதற்கு இந்த சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது. ஒருவன், அவித்யை ஆசை கருமம் முதலிய தோஷங்களையுடைய புருஷனால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதாகிய ருக்வேத முதலியவற்றில் சொன்ன அபரவித்தைகளின் ஸ்வரூபத்தையும், அவைகளின் பலங்களாய் விதிக்கப்பட்ட தக்ஷிணாயந மார்க்கத்தால் முத்தராயண மார்க்கத்தாலு மடையக்கூடிய லோகங்களையும், விதிப்படி செய்யாமையாலும் விதியினுல் தடுக்கப்பட்டவைகளைச் செய்வதினுலு முண்டாகிற நரகம் முதலிய லோகங்களையும், ப்ரத்யக்ஷம் அநுமானம் உபமானம் வேதாகமம் இவைகளால் முற்றிலு முள்ளபடியறிந்து, இவைஸம்ஸாரத்தில் சொல்லுவதற்குக்காரங்களென்றும், வித்தும் முளையும்போல ஒன்றுக் கொன்று காரணமாய் அநேகாநர்த்தங்களுக் கிடமென்றும் அஸாரங்களென்றும் மாயை, கானல்தண்ணி கந்தர்வநகரம், ஸ்வப்நம் நீர்க்குமிழி முதலியவற்றைப்போல க்ஷணந்தோறும் ஆவதுமழிவதுமாகிய தன்மையுடையன வென்றும் நிச்சயித்து, வ்யாக்ருதம் அவ்யாக்ருதம் என்கிற அவ்யக்தம் முதல் ஸ்தாவரம் வரையிலுள்ள ஸமஸ்தத்தைநீம் விட்டு, ப்ராஹ்மணன் வைராக்கிய மடையக் கடவன். அவித்யா காமதோஷாதிகளால் வருகிற கர்மங்களினுலுண்டாகும்தருமாதருமங்களைச் சேர்ந்தவைகளில் வைராக்யம் செய்து ப்ரம்ம வித்யையைப் பற்றுவதில் ப்ராம்மண

னுக்கே முக்யாதிகார மாகையால் ப்ராம்மணனென் றெடுத்து. வைராக்கிய மடையும் ப்ரகாரமாவது. இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நித்யமான பதார்த்த மொன்றுமில்லை. எல்லாம் கருமத்தினாலுண்டானவை ஆகையா லநித்யங்களே, நித்யமாகிய தொன்றுமில்லை. எல்லா கர்மமும் அநித்யத்திற்கே ஸாதநமாகின்றது. கர்ம்மத்தின் பயன் நால்வகைத்தேயன்றோ, அதாவது கர்மத்தினால் பிறயபிக்கப்படும் சிலர், கருமத்தினாலடையப்படும் சில, கர்ம்மத்தினால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்படும் சில, கர்மத்தினால் வேறுபாட்டை யடைவிக்கப்படும் சில, நமக்கு நித்யமாய் அம்ருதமாய் அபயமாய் கூடஸ்த்தமாய் அசலமாய் த்ருவமாயிருக்கிற பொருளில் விருப்பமிருக்கின்றது, இப்படி யாகாததில் நமக்காசையில்லை. ஆகையால் நித்யஸாதநமாயும் இப்படிப்பட்ட பொருளுக்கு ஸாதநமாகாததுமான கருமத்தினால் நமக்கென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு, அநித்யத்தைவிட கருமம் வேறொன்றையும் ஸாதியாது. ஆகையால் வீணுயநேகா நர்த்தங்களுக்குக் காரணமாய் ஆயாஸத்திற்கிடமாகிய கருமம் வீணேயாம், அநித்யத்தினால் நித்யம் வராதன்றோ, என்பதாம். இப்படி வைராக்யமடைந்தவன் அபயமானதும் மங்களஸ்வரூபமானதும் அம்ருதம்போன்றதும் நித்யமுமான ஸ்தாநத்தை யடைவதற்கு, சமம், தமம், தயை, இவைகளோடு கூடிய ஆசாரியனையே ஆச்ரயிக்கக் கடவன், இவன் சாஸ்திரபண்டிதனாயினும் ஆசாரியனை யடைந்தே ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தைப் பெறவேணு மென்பதற்கு ஆசாரியனையே என்றது. வேதாந்தத்தை யறிந்தவனாயும் ப்ரம்மநிஷ்டனாயு மிருக்கிற ஆசாரியனை அரிக்த பாணியாய் ஸமித்து பலம் முதலிய உபஹாரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு, ஆச்ரயிக்கக் கடவன். கேவலப்ரம்ம நிஷ்டனே ஆசாரியனாகிறான். கர்மநிஷ்டன் ப்ரம்மநிஷ்டனாகான். கர்மத்திற்கும் ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்கும் விரோதமாகையா லென்றறிக. ஆகையால் கேவலப்ரம்ம நிஷ்டனை ஆசாரியனாக வரிக்கக் கடவன். ஆசாரியனருள்பெற்று அவனைத்தான் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை ப்ரஸ்நம் பண்ணக் கடவன். அப்படிப்பட்ட சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன் தானறிந்த ப்ரம்மவித்யையை உபதேசிக்கக் கடவன். ஆந்தர பாஹ்யேந்திரியங்களை நிக்ரஹித்து பரமவிரக்தனான சிஷ்யனுக்கு தானெந்த வித்யையினால் அக்ஷரஸத்யபுருஷனை யறிந்தானோ அந்தப்ரம்ம வித்யையை உள்ளபடி யுபதேசிக்கக் கடவன். ரிக்தபாணியென்றால் வெறுங்கையனென்று பொருள். அப்படியாகாதவன், அரிக்தபாணியாகிறான்.

ரா—ஸூ.—வைராக்ய முடையவனாய் பரப்ரம்மத்தை யடைவதற்கு வேண்டிய வித்யை என்கிற ஜ்ஞாநத்தைச் கோருகிறவனுக்கு ஆசாரியோபாஸநம் விதிக்கப்படுகிறது. இந்த வாக்யத்தில் ந்யாயத்தினாலேர்ப்படுகிற அர்த்தத்தையனுவதித்துக்கொண்டு ஆசாரியனை யாச்ரயிக்கும் க்ரமம் சொல்லப்படுகிறது. ஆசாரியன் வேதாந்த பண்டிதனாயினும் ப்ரம்மநிஷ்டை யில்லாதவனை யடையக் கூடாது. அசித்து சித்து இவ்விரண்டு தத்வங்களிலும் பேதப்பட்ட ப்ரம்மத்தை யடைவதற்கு குருபாஸநம் அவச்யமானது என்று நியமவிதியாலுணர்த்தப்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இரண்டு சுலோகங்களு மொன்றோடொன்று ஸம்பந்தமுடையதாயிருப்பதால் இரண்டுக்கும்சேர்த்து பாஷ்யமெழுதப்பட்டது.

இதி ப்ரதம முண்டகே ப்ரதம: கண்ட:.

இதி ப்ரதம முண்டகம் ஸமாப்தம்.

ஸ்ரீ:

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

க. 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍁𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌵𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍂𑌪𑌾𑌃 । 𑌤𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥

1. *ததேதத்ஸத்யம் யாதா ஸுதீப்தாத் பாவகாத்வி ஸ்புலிங்
காஸ்ஸ ஹஸ்ரஶ: ப்ரபவந்தே ஸரூபா:! ததாக்ஷாராத்வி வி
தாஸ் ஸோம்ய பாவா: ப்ரஜாயந்தே தத்ரசைவாபியந்தி*

(ப-ம்.) 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 - ஓ ஸோம்யனே, 𑌤𑌤𑍍-அப்படிப்பட்ட, 𑌏𑌤𑌤𑍍- இந்தப்ரம்மஸ்வரூபமானது, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 - ஸத்யமானது, 𑌯𑌥𑌾- எப்படி, 𑌸𑍁𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 - ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற, 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌾𑌤𑍍-அக்நியிலிருந்து-𑌸𑌰𑍂𑌪𑌾𑌃 - ஸத்ருசங்களான, 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃-பொறிகள், 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃-அநேகமாக, 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்டாகின்றனவோ; 𑌤𑌥𑌾 - அப்படியே, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍- அக்ஷரபரப்ரம்மத்திலிருந்து, 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 - அநேகவிதங்களான, 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃- பதார்த்தங்கள், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்டாகின்றன, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 - அவ்விடத்திலேயே, 𑌅𑌪𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿-லயம் பெறுகின்றன.

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—இதுவரையில் அபரவித்யையின் ப்ரகாரம் முற்றும் சொல்லப்பட்டது இனி இந்த அபரவித்யையின் காரியமான ஸம்ஸாரம் எந்த அக்ஷரப்ரம்மத்தி னின்றும் பிறக்கிறதோ எந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தி லழிந்து லயிக்கிறதோ யதையறிந்தா லெல்லா மறியப்படுமோ அப்படிப்பட்ட பரவித்யை என்கிற ப்ரம்மவித்யைக்கு விஷயமானஸத்ய புருஷாக்ஷர ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை ரூபித்துச் சொல்லுவதற்கு மேல் துடங்கப்படுகிறது. அபரவித்யைக்கு விஷயமான கருமத்தால் வருகிற பலம் ஸத்யமென்று உபசரிக்கப்பட்டாலும் அவித்யைக்கு விஷயமாகையாலே வாஸ்தவத்தில் ஸத்யமல்ல. இந்த அக்ஷரப்ரம்மம் ஸத்தாகையால் விதயாவிஷயமாய் வாஸ்தவஸத்யமாகிறது. இப்படிப்பட்ட அக்ஷரபரப்ரம்மம் மிகவும் ப்ரோக்ஷமாகையால் கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்குத் தெரியாதாகையால் ப்ரத்யக்ஷ வஸ்துவைப்போ லறிவது கஷ்டமென்று இந்த ப்ரம்மத்திற்கு திருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது. அக்நியிலிருந்து அக்நி கணங்கள் புறப்படுவதுபோல அக்ஷரபரப்ரம்மத்தி லிருந்து அந்த ப்ரம்ம கணங்களாகிய ஜீவர்கள் புறப்படுகிறார்கள். நெருப்பிலிருந்து கிளம்புகிற பொறிகளும் நெருப்பேயாவதுபோல ப்ரம்மத்திலிருந்து பிறக்கிற ஜீவர்களும் ப்ரம்மமே யாவர்கள். ப்ரம்மம் ஒன்றே யாயினும் ஒரே ஆகாயத்தில் குட முதலிய உபாதிகளினால் அனேக பேதங்களுண்டாகிறாற்போல தேவர் மநுஷ்யர் முதலான தேஹங்களாகிற உபாதிகளினால் அனேக ஜீவர்கள் ஏற்படுகிறார்கள். அந்த ப்ரம்மத்திலேயே குட முதலியவை யுடைந்தபோது மஹாகாசத்துடன் கலந்து லயிக்கிறதுபோல ஜீவர்கள் சரீரமாகிய உபாதி கழிந்தபோது லயிக்கிறார்கள்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—ஸௌக்ஷ்மமாகிய சித்தையும் அசித்தையும் சரீரமாக உடைய ப்ரம்மத்திலிருந்து ஸ்தூலங்களான சித்துக்களும் அசித்துக்களும் உண்டாவதில் த்ருஷ்டாந்தமாக அக்நியை யெடுத்துக் காட்டுகிறது. மற்றவை முன்போலவே.

உ. 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌜𑌃।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌶𑍁𑌭𑍍𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌃॥

2. திவ்யோஹ்ய மூர்த்த: புருஷ ஸ்ஸபாஹ்யா ப்யந்தரோஹ்யஜ:!
அப்ராணோஹ்ய மநாஶ்ஶுப்ரோ ஹ்யக்ஷாத்பரத: பர:

(ப-ம்.) 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌃 - பரமபதவாஸியாயும், 𑌅𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌃 - கர்மஸம்பந்தத்தாலுண்டான அவயவங்களில்லாதவனும், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 - புருஷசப்தவாச்யனும், 𑌸𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 - உள்ளும்வெளியும் வ்யாபித்தவனும், 𑌅𑌜𑌃- உத்பத்தியில்லாதவனும், 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணஸம்பந்தமில்லாதவனும், 𑌅𑌮𑌨𑌾𑌃 - மநஸ்ஸில்லாதவனும், 𑌶𑍁𑌭𑍍𑌰𑌃 - சுத்தனுமிருக்கிற, 𑌸𑌃- அந்த பரமபுருஷன், 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍 - அவ்யாக்ருதத்தைக்காட்டிலும், 𑌪𑌰𑌤𑌃- பரனுன ஸமஷ்டிபுருஷனைக்காட்டிலும், 𑌪𑌰𑌃-பரன்.

இந்தசுலோகத்தில் "ஹி" மூன்றுக்கும் ப்ரஸித்தியே பொருள்.

ஸம-ஸா.—நாமரூபங்களுக்குக் காரணமாய் தன் விகாரங்களில் காட்டில் பரமாயிருக்கிற அவ்யாக்ருத மென்கிற அக்ஷரத்தைக் காட்டில் பரமாய், ஸமஸ்தமான உபாதி பேதங்களும் நீங்கியதாய் ஆகாசம்போலே அமூர்தமாயிருக்கிற அக்ஷரபரப்ரமம் ஸ்வரூபத்தை பேதசூந்யமென்று சொல்லுவதற்கு தொடங்குகிறது. ப்ரகாச ஸ்வரூபமாய் ஸ்வயம் ஜ்யோதியாய் தனக்குத்தானே காரணமாய் லோகவிலக்ஷணமாய் அவயவசூந்யமாய் பூர்ணமாய் புரிசயனும் தேஹத்திற்குள்ளும் வெளியும் கலந்திருப்பவனுய் பிறப்பு முதலிய பாவவிகாரங்களில்லாதவனுல், நீர்க்குமிழி முதலியவற்றிற்கு காற்றுப்போலவும், ஆகாய பேதத்திற்கு குட முதலியவைபோலவும் தனக்கு ஜந்ம காரணமல்லாதவனுய், ஜராமரணங்களில்லாதவனுய் க்ஷயமில்லாதவனுய் த்ருவனுய் அபயஸ்வரூபியாய் தேஹமுதலிய உபாதி பேதத்தால் கண்டவர்களுக்கு அவித்யையினுல், ஆகாயம் அழுக்கு முதலிய வற்ரூேடுகூடித் தோற்றுவதுபோல, அநேக தேஹங்களில் ப்ராணன் மனஸ்ஸு இந்திரியம் விஷயம் இவைகளோடு கூடினவனைப்போல் தோற்றினுலும், பரமார்த்தங் கண்டவர்களுக்கு, க்ரியாசக்தி பேதத்தோடு கூடிச் சலிக்கிற ப்ராணவாயு ஸம்பந்தமில்லாதவனுய், ஜ்ஞாநசக்தி பேதத்தோடுகூடி ஸங்கல்பரூபமாயிருக்கும்மனஸ்ஸில்லாதவனுய், இப்படியே அபாநம் முதலிய வாயு ஸம்பந்தமில்லாதவனுய் கர்மேந்த்ரியம் அதின் விஷயங்கள் புத்தி மநஸ்ஸு, ஜ்ஞாநேந்திரியம் அதின் விஷயங்கள் இவைகளில்லாதவனுய், இப்படியே வேறு சுருதியிலும் சொல்லப்பட்டவனுய், இப்படி உபாதி ஸம்பந்தமில்லாதவனுகையாலே சுத்தனுயிருக்கிற பரமபுருஷன், தன் விகாரங்களுக்குத் தான் காரணமாகையாலே அவைகளுக்குப் பரமாயிருக்கிற அக்ஷரத்தைக் காட்டிலும் பரனுயிருக்கிருன் இவனிடத்திலேயே, ஆகாசமென்கிற வ்யவஹார காரணமான அக்ஷரம் ஒட்டிக்கிடக்கிறது. புருஷன் ப்ரத்யக்ஷத்தில் ப்ராணன் முதலிய வற்ரூேடு கூடி யிருக்க ப்ராணன் முதலியவையில்லாதவனென்று சொல்லுவதெங்ஙன மெனில் ப்ராணுதிகளுண்டாவதற்கு முன்னமே புருஷனிருக்கிருனுகையால் அப்போது ப்ராணுதி ஸம்பந்தமில்லை யன்ரூே, ஒருவனுக்கு, பிள்ளை பிறப்பதற்கு முன் அவனைப் பிள்ளையில்லாதவனென்று சொல்லுகிருர்களன்ரூே.

ரா-ஸா.—சுத்தனுகிய பரமபுருஷன் ப்ரக்ருதியில் காட்டில் பரனுன ஜீவனைக் காட்டில் பரனென்று பொருள். சங்கரபாஷ்யத்தில் செய்த வ்யாக்யாநம் யுக்தமன்று,

த்ருஷ்டாந்தத்திற்குச் சேராமையாலென்று விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவை பத உரையில் சொல்லியபடியே கொள்ளப்பட்டு எல்லாவற்றுக்கும் ஶ்ருதி ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது.

௩. ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராணோ மந: ஸர்வேந்த்ரியாணி ச|
ஸம்வாயுர்ஜ்யோதிராப: ப்ருதிவீ விஶ்வஸ்ய தாரிணீ||

3. ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராணோ மநஸ்ஸர் வேம்த்ரியாணிச!
கம்வாயுர்ஜ்யோதிராப: ப்ருதிவீ விஶ்வஸ்யதாரிணீ||

(ப-ம்.) ஏதஸ்மாத் - இந்தபுருஷனிடத்திலிருந்து, ப்ராண: - ப்ராணனும், மந:-மநஸ்ஸும், ஸர்வேந்த்ரியாணி ச - எல்லா இந்த்ரியங்களும், கம்-ஆகாயமும், வாயு: - காற்றும், ஜ்யோதி: - தேஜஸ்ஸும், ஆப:- ஜலமும், விஶ்வஸ்ய - ஸமஸ்தத்தையும், தாரிணீ - தரிக்கிற, ப்ருதிவீ-பூமியும், ஜாயதே-உண்டாகிறது.

ஸம்-ஸா.—இவைகள் முன்னில்லை யென்பது விளங்க இந்த ப்ராணாதிகளுக்கு ஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. அவித்யா விஷயங்களாகையாலே ப்ராணாதிகள்பொய்யாகும். ஸ்வப்நத்தில் கண்ட பிள்ளையைக்கொண்டு ஒருவனைப் பிள்ளையுடையவனென்று சொல்வதுபோல இந்த பொய்யான ப்ராணனைக்கொண்டு புருஷனை ப்ராணமுடையவனென்பது சேராது. இப்படியே மற்றுள்ள வற்றிலும் காண்க. பிறப்புக்கு முன்னின்றியே பொய்யாவதுபோல ப்ரளயத்திற்கும் பின்னின்றியும் பொய்யாகின்றன. அவைகளாவன ப்ராணங்களும் பூதங்களு மிந்த்ரியங்களும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் பதஉரைக்குமேல்பட விசேஷமில்லை.

௪. அக்நிர்மூர்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூர்யௌ திஶ: ஶ்ரோத்ரே வாக்விவ்ருதாஶ்ச வேதா:| வாயு: ப்ராணோ ஹ்ருதயம் விஶ்வமஸ்ய பத்ப்யாம் ப்ருதிவீ ஹ்யேஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா||

4. அக்நிர்மூர்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூர்யௌ திஶஶ்ஶ்ரோத்ரே
வாக்விவ்ருதாஶ்சவேதா:! வாயு: ப்ராணோஹ்ருதயம் விஶ்வ
மஸ்ய மத்ப்யாம் ப்ருதிவீஹ்யேஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா||

(ப-ம்.) அஸ்ய - இந்தபுருஷனுக்கு, மூர்தா-சிரஸ்ஸானது, அக்நி:- ஸ்வர்க்கலோகம், சக்ஷுஷீ-கண்கள், சந்த்ரஸூர்யௌ-சந்த்ரஸூரியர்கள் ஶ்ரோத்ரே-காதுகள், திஶ:-திசைகள், வேதா:-வேதங்கள், அஸ்ய - இவனுடைய, ப்ராண: - ப்ராணன், வாயு: - காற்று, விஶ்வம் - ஸமஸ்தமும், அஸ்ய - இவனுடைய, ஹ்ருதயம் - ஹ்ருதம், பத்ப்யாம் - கால்கள், ப்ருதிவீ-பூமியாம், ஏஷ:- இவன், ஸர்வபூதாந்தராத்மா - எல்லாபூதங்களுக்கு மந்தர்யாமியாயிருக்கிறான்.

ஸம்-ஸா.—முன்சொன்ன அக்ஷரபுருஷனையே ஸவிசேஷமாகவிஸ்தரித்துச்சொல் லுகிறது. ஸூத்திரபாஷ்யங்களைப்போல, இப்படிகூறுவதினால்ஸூக்ஷ்மமாயறிப்படுமென்றே.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் விசேஷமில்லை. பதஉரையின் கருத்தேயுளது.

ரு. [illegible]

5. தஸ்மாதக்நிஸ்ஸமிதோயஸ்ய ஸூர்யஸ்ஸோமாத்பர்ஜந்ய ஓஷதய: ப்ருதிவ்யாம்! புமாந்ரேதஸ்ஸிஞ்சதி யோஷிதாயம் பஹ்வீ: ப்ரஜா: புருஷாத்ஸம்ப்ரஸூதா:||

(ப-ம்.) தஸ்மாத்-அந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்திலிருந்து, அக்நி: - ஸ்வர்க்கலோகமுண்டாகிறது, யஸ்ய-யந்தயந்தஸ்வர்க்கலோகமாகிற அக்நிக்கு ஸூர்ய:-ஸூர்யன், ஸமித: - ஸமித்துகளோ; ஸோமாத் - அந்தஸ்வர்க்க லோகத்திலுண்டாகிற சந்திரனிடத்திலுருந்து, பர்ஜந்ய: - மேகமுண்டாகிறது, ப்ருதிவ்யாம் - பூமியில், ஓஷதய: - அந்த பர்ஜந்யத்திலிருந்து ஓஷதிகளுண்டாகின்றன, புமாந் - புருஷனானவன், யோஷிதாயாம் - ஸ்த்ரீயினிடத்தில், ரேத:-அந்த ஓஷதிகளாலுண்டாகிய ரேதஸ்ஸை, ஸிஞ்சதி-விடுகிறான், புருஷாத்-புருஷனிடத்தில், பஹ்வீ:-அனேகமான, ப்ரஜா:-ப்ரஜைகள், ஸம்ப்ரஸூதா: - அந்த ரேதஸ்ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகின்றன.

ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.—பஞ்சாக்நிவித்யையில் சொன்னப்ரகாரம் ஸமஸ்த ஜகத்தும் அந்த புருஷனிடத்திலிருந்து பிறக்கிறது.

சு. [illegible]

6. தஸ்மாத்ருசஸ்ஸாமயஜூம்ஷி தீக்ஷாயஜ்ஞாஸ்சஸர்வேக்ரதவோதக்ஷிணாஸ்ச || ஸம்வத்ஸரஞ்சயஜமாநஸ்ச லோகாஸ் ஸோமோயத்ர பவதேயத்ர ஸூர்ய:||

(ப-ம்.) தஸ்மாத்-அந்த-அக்ஷரபுருஷனிடத்திலிருந்து, ருச: - ருக்குக்களும், ஸாம - ஸாமங்களும், யஜூம்ஷி - யஜுஸ்ஸுக்களும், தீக்ஷா:, தீக்ஷைகளும், ஸர்வேயஜ்ஞா:-எல்லாயஜ்ஞங்களும், க்ரதவ:-யாகங்களும்-தக்ஷிணாஸ்ச - தக்ஷிணைகளும், ஸம்வத்ஸரஞ்ச - ஸம்வத்ஸரரூபகாலமும், யஜமாநஸ்ச - கர்தாவும், யத்ர - எந்தலோகங்களில், ஸோம: - சந்திரன், பவதே-பரிசுத்தம் பண்ணுகிறானோ; யத்ர - எந்தலோகங்களில், ஸூர்ய:- ஸூரியன், பவதே - பரிசுத்தம் செய்கிறானோ; லோகா: - அந்த லோகங்களுமுண்டாகின்றன.

எ. [illegible]

7. தஸ்மாச்சதேவாபஹுதாஸம் ப்ரஸூதா ஸ்ஸாத்யா மநுஷ்யா: பஶவோ வயாம்ஸி! ப்ராணாபாநௌ வ்ரீஹியவௌ தபஶ்ச ஶ்ரத்தாஸத்யம் ப்ரஹ்மசர்யம் விதிஶ்ச॥

(ப-ம்.) தஸ்மாத் - அந்த பரமபுருஷனிடத்திலிருந்து, பஹுதா - அனேகப்ரகாரமாக, தேவா:-தேவர்களும், ஸாத்யா: - ஸாத்தியர்களும், மநுஷ்யா: - மநுஷ்யர்களும், பஶவ: - பசுக்களும், வயாம்ஸி - பக்ஷிகளும், ப்ராணாபாநௌ-ப்ராணன் அபானன்முதலியவாயுக்களும், வ்ரீஹியவௌ-தான்யவிசேஷங்களும், தப:-தபஸ்ஸும், ஶ்ரத்தா - ஆஸ்திக்யபுத்தியும், ஸத்யம் - பொய்சொல்லாமையும், ப்ரஹ்மசர்யம் - மைதுநம்செய்யாமையும், விதி:-விதியும், ஸம்ப்ரஸூதா:-உண்டாயின.

௮. ஸப்த ப்ராணா: ப்ரபவந்தி தஸ்மாத் ஸப்தார்சிஷ: ஸமித: ஸப்த ஹோமா: । ஸப்த இமே லோகா யேஷு சரந்தி ப்ராணா குஹாஶயா நிஹிதா: ஸப்த ஸப்த॥

8. ஸப்தப்ராணா: ப்ரவந்தி தஸ்மாத்ஸப்தார்சிஷ: ஸமிதஸ்ஸப்த ஹோமா:॥ஸப்த இமேலோகாயேஷு சாந்திப்ராணா குஹாஶயாநிஹிதாஸ்ஸப்தஸப்தா॥

(ப-ம்.) தஸ்மாத்-அந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்திலிருந்து, ஸப்த - ஏழுவிதமான, ப்ராணா: - இந்திரியங்களும், ஸப்தார்சிஷ: - ஏழக்நிகளும், ஸமித:-ஸமித்துக்களும், ஸப்தஹோமா: - ஏழுஹோமங்களும், இமேலோகா:-இந்தஏழுலோகங்களும், ப்ரபவந்தி-உண்டாகின்றன, யேஷு-எந்தலோகங்களில், குஹாஶயா:-குஹைகளிலிருக்கிற, ப்ராணா:-ப்ராணங்கள், ஸப்தஸப்த - ஏழேழாய், நிஹிதா: - வைக்கப்பட்டவைகளாய், சரந்தி-ஸஞ்சரிக்கின்றனவோ;

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஏழுப்ராணங்களாவன-ஏழிந்திரியங்கள், ஏழிடங்களி லிருக்கின்றமைமால் இந்திரியங்களை ஏழென்கிறது. கண்களிரண்டு காதுகளிரண்டுமூக்கிரண்டு வாய் இந்தஏழுஸ்தாநங்களிலும் இந்திரியம்ஸஞ்சரிக்கின்றது. இவைகளுக்குசீர்ஷண்யங்களென்றுபெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்திரியபரமாகவே எல்லாபதங்களையு மந்வயித்து வ்யாக்யாநம்செய்யப்பட்டதுசங்கரபாஷ்யத்தில். இராமாநுஜபாஷ்யத்தில்நடுவிலிரண்டுவாக்யம்அக்நிபரமாக வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. மேலும் "ஸப்தஹோமா" என்கிறவிடத்தில் 'ஸப்தஜிஹ்வா;' என்று பாடம் காட்டப்பட்டது, மற்றவைகளில் விசேஷமில்லை.

௯. அத: ஸமுத்ரா கிரயஶ்ச ஸர்வே அஸ்மாத் ஸ்யந்தந்தே ஸிந்தவ: ஸர்வரூபா: । அதஶ்ச ஸர்வா ஓஷதயோ ரஸஶ்ச யேநைஷ பூதைஸ்திஷ்டதே ஹ்யந்தராத்மா॥

9. அதஸ்ஸ முத்ராகிரயஶ்சஸர்வே அஸ்மாத்ஸ்யம் தந்தே ஸிந்தவஸ்ஸர்வரூபா:॥ அதஶ்சஸர்வா ஓஷத யோரஸாஶ் சயே நைஷபூதை ஸ்திஷ்டதேஹ்யந்தராத்மா॥

(ப-ம்.) அத꞉ - இந்தபுருஷனிடத்திலிருந்து, ஸர்வே - ஸமஸ்தவிதங்களான, ஸமுத்ரா꞉ - கடல்களும், கிரய꞉ச - மலைகளுமுண்டாகின்றன, ஸர்வரூபா꞉ - ஸமஸ்தரூபங்களான, ஸிந்தவ꞉ - நதிகளும், அஸ்மாத் - இந்த புருஷனிடத்திலிருந்து, ஸ்யந்தந்தே - ப்ரவஹிக்கின்றன. ஸர்வா꞉ - ஓஷதய꞉ - எல்லாஓஷதிகளும், ரஸஶ்ச - ரஸங்களும், அத꞉ச - இந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்திலிருந் துண்டாகின்றன, யேன - எந்த காரணத்தால், ஏஷ꞉ - இந்தஅக்ஷரபுருஷன், பூதை꞉ - பூதங்களினால் சூழப்பட்டவனாய், அந்தராத்மா - அந்தர்யாமியாகொண்டு, திஷ்டதே ஹி - இருக்கிறானே.

ஶம்-பா.—யாதொருரஸத்தினாலே ஸ்தூலபூதங்களினால் அந்தராத்மா, என்கிற இந்தசரீரம் சூழப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தரஸமும் மற்றுமெல்லாம் அந்தபுருஷனிடத்திலுண்டானவையேயாம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

யேந, என்பதற்கும், அந்தராத்மா என்பதற்கும் வேறுபொருள் கொண்டபடியால் சங்கரபாஷ்யத்தில் கருத்துபேதப்பட்டது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் பதஉரையின்படியே கருத்து கொள்ளப்பட்டது.

௧0. புருஷ ஏவேதம் விஶ்வம் கர்ம தபோ ப்ரஹ்ம பராம்ருதம்। ஏதத்யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் ஸோ(அ)வித்யாக்ரந்திம் விகிரதீஹ ஸோம்ய॥

10. பருஷ ஏவேதகம் விஶ்வம் கர்மத போப்ராஹ்ம பராம்ருதம்!
ஏதத்யோ வேதநிஹிதம் குஹாயாம்ஸொவித்யாக்ரந்திம் வி
கிரதீஹஸோம்ய

(ப-ம்.) இதம் - இந்தஸமஸ்தமும், புருஷ꞉ ஏவ - அக்ஷரபுருஷனே; கர்ம - இவனுடைய ஸ்ருஷ்டிவ்யாபாரமானது, தப꞉ - ஸங்கல்பரூபமேயாகின்றது, ப்ரஹ்ம பராம்ருதம் - இந்தபுருஷன், ப்ரம்மமென்கிற முக்தபுருஷர்களுக்கு ச்லாக்யமான அம்ருதம்போல் போக்யபூதனாகிறான், ய꞉-யவன்-ஏதத் - இப்படிப்பட்ட அக்ஷரபுருஷனாகிய பரப்ரம்மத்தை, குஹாயாம்-ஹ்ருதயகுஹையில், நிஹிதம் - வாஸம்செய்வதாக, வேத - அறிகிறானோ, ஸ꞉ - அவன், ஸோம்ய - ஸோம்யனே, அவித்யாக்ரந்திம்-முடிபோலிருக்கிற அவித்யையை, விகிரதி-போக்குகிறான்.

ஶம்-பா. இவ்வாறு புருஷனிடத்திலிருந்து எல்லாம் தோற்றினதாகையால் வ்யவாஹாரத்துக்குரியதேயன்றி ஸத்யமல்ல பொய்யேயாம் புருஷனே ஸ்த்யஸ்வரூபமுடையவன். ஆகையால் இவையெல்லாம் புருஷனே. இந்தபுருஷனுக்கு வேறாய் உலகமென்றொன்றில்லை. இப்படி யறியவே எல்லாமறியப்பட்டதாகும். அக்நிஹோத்ர முதலிய கர்மமும்ஜ்ஞாநமும் வேறுபலத்தைத்தரும். எவன் ப்ரம்மமேநானென்றறிகிறானோ அவன் அவித்யைநீங்கி மோக்ஷம்பெறுவான்.

ரா-பா. இப்படி இவ்வுலகெல்லாம் புருஷனிடத்தி லுண்டாகிய தாகையாலே புருஷனே எனப்படுகிறது. காரணத்தையறிந்தபோது காரியமெல்லா மறியப்படுமாகை

யால் இந்தபுருஷனை யறியவே இந்தபுருஷனிடத்தி லுண்டான உலகமெல்லா மறியப் படுமென்று கருத்து.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமானுஜபாஷ்யத்தில் புருஷஏவேதம் விஶ்வம், என்கிறவரையில் ஸ்ருத்தெழுதப்பட்டது மற்றது பதஉரையில் கூறியபடி காண்க.

इति द्वितीयमुण्डके प्रथमः खण्डः.

अथ द्वितीयमुण्डके द्वितीयः खण्डः.

௧. आविः संनिहितं गुहाचरं नाम महत्पदमत्रैतत्समर्पितम्। एजत्प्राणन्निमिषच्च यदेतज्जानथ सदसद्वरेण्यं परं विज्ञानाद्यद्वरिष्ठं प्रजानाम्॥

1. ஆவிஸ்ஸந்நிஹிதம் குஹாசரம் நாமமஹத்பதம த்ரைத்தஸ
மர்ப்பிதம்! ஏஜத்ப்ராணந்நிமிஷச்சயதேத ஜ்ஞாநதஸதஸத்
வரேண்யம் பரம விஜ்ஞாநாத்யத்வரிஷ்டம் ப்ரஜாநாம்

(ப-ம்.) आविः-யோகிகளுக்கு ப்ரகாசமாய்விளங்குவதும், गुहाचरम् - ஹ்ருதயகுஹையிலிருக்கின்றதும், संनिहितम् - கிட்டிநிற்பதும், नाम-அறியப்படாதென்று ப்ரஸித்தமானதும், महत्पदम் - சிறந்தபராப்யமும் பலமுமானது அந்த அக்ஷரபரப்ரம்மமே. अत्र-இந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தினிடத்தில், एजत् - உணர்த்தியுடையதும், निमिषत् - உறங்குவதுமான, प्राणत् - ப்ராணிஸமூஹமானது, यत् यत् - யாதொன்றுண்டு, एतत्-இதானது, समर्पितम् - வைக்கப்பட்டிருக்கிறது, प्रजानाम्- ஜநங்களுக்கு, वरिष्ठम् - உபாயமாகையாலும் பலமாகையாலும் மிகவும் விரும்பத்தக்கதாயும், विज्ञानात् - ஜீவனைக்காட்டிலும், परम्- வேறுபட்டதாயும், सदसद्वरेण्यम् - ஸ்தூலஸூக்ஷ்மங்களுக்கு ஆதாரமானதும், यत्-யாதொன்றோ; एतत्-இந்த அக்ஷரபரப்ரமத்தை, जानथ - அறிந்துகொள்ளுங்கொள்.

ஸம்-ஸா. அரூபமாகிய அக்ஷரபரப்ரம்மம் எவ்வாறறியப்படுமென்கிற ஸந்தேஹம் தீரச்சொல்லுகிறது. ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும் ச்ரவணம் மநநம் முதலிய உபாதிதருமங்களால் ஹ்ருதயத்தில் விளங்கும். ஆகையால் குஹையிலிருப்பதென்று சொல்லப்படுகிறது. எல்லாவற்றிலும் பெரிதானது. எல்லாவற்றாலு மடையப்படுகிறது. பசு பக்ஷி மநுஷ்யர்முதலியவை எல்லாம் இங்குதங்கி நிலைபெறுகிறது. ஸ்தூலசூக்ஷ்மஸ்வரூப மாகியது. நித்யாம்ருதஸ்வரூபமாகையாலனைவராலுமாதரிக்கத்தககது. லௌகிகஜ்ஞாநத்தாலறியப்படாதது. எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. இப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்தை சிஷ்யர்களே தெரிந்துகொள்ளுங்கோள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதஉரையின்படியே இராமாநுஜபாஷ்யத்தின் கருத்து.

௨. யதர்சிமத்யதணுப்யோऽணு ச யஸ்மிம்ல்லோகா நிஹிதா லோகிநஶ்ச | ததேததக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸ ப்ராணஸ்தது வாங்மந: | ததேதத்ஸத்யம் ததம்ருதம் தத்வேத்தவ்யம் ஸோம்ய வித்தி ||

2. யதர்சி மத்யதணு ப்யோ ணுயஸ்மிந் லோகாநிஹிதாலோகிந
ஸ்ச ! ததேவக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸப்ராண ஸ்ததுவாங்மந: || ததே
தத்ஸத்யம் ததம்ருதம் தத்வெத்தவ்யம் ஸோம்யவித்தி ||

(ப-ம்.) ஸோம்ய - தெளிவுள்ளசிஷ்யனே, யத்- எந்த அக்ஷரபரப்ரம்மமானது, அர்சிமத் - காந்தியுடையதோ, அணுப்ய: - அணுவஸ்துக்களிலும், அணு - சிறியதோ; யஸ்மிந் - யந்தப்ரமத்தில், லோகா: - உலகங்களும், லோகிந: ச- உலகத்தோரும், நிஹிதா: - வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ, தத் ஏதத் அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம-அப்படிப்பட்ட இந்த அக்ஷரபரப்ரம்மமானது, ஸ: ப்ராண: - அப்படிப்பட்ட ப்ராணன், தத் உ வாக் மந:- அப்படிப்பட்ட வாகிந்திரியமும் மநஸ்ஸும், தத் ஏதத் ஸத்யம் - அப்படிப்பட்ட விதுஸத்யம், தத் வேத்தவ்யம் - அது ஆலோசித்தறியதக்கது. ஆகையால், அதைநீ, வித்தி-நன்கறிந்துகொள்.

ஸம்-ஸா. சூரியசந்திராதிகளும் எந்த காந்தியால் விளங்குகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட காந்தியுடையதுஎதுவோ, எது எல்லாவற்றிலும்சிறியதோ எது எல்லாவற்றிலும் பெரிதோ; எந்தப்ரம்மத்தில் பூமிமுதலியலோகங்களும் அவ்வோலோகங்களிலுள்ள ஜநங்களும் இருக்கின்றனவோ பிராணன் மநஸ்ஸு வாக்கு முதலிய எல்லாவற்றுக்கு மதிஷ்டாநமாய் யாதொன்று விளங்காநின்றதோ; அதுவே ஸத்யமான அக்ஷரபரப்ரம்மம். ஆகையாலதை நன்குமநஸ்ஸினல் த்யாநித்துத் தெரிந்துகொள்ளவேணும்.

ரா-ஸா. அப்ராக்ருதமாய் ஜ்யோதிர்மயமான திருமேனியுடையதாகையாலே காந்தியுடையதென்கிறது. எல்லாவற்றிலு முள்புகுகிற சக்தியுடையதானதால் அணுவிலுமணுவென்று சொல்லப்பட்டது.

௩. தநுர்க்ருஹீத்வௌபநிஷதம் மஹாஸ்த்ரம் ஶரம் ஹ்யுபாஸாநிஶிதம் ஸந்தயீத | ஆயம்ய தத்பாவகதேந சேதஸா லக்ஷ்யம் ததேவாக்ஷரம் ஸோம்ய வித்தி ||

3. தநுர்க்ருஹீத்வா பநிஷதம் மஹாஸ்தாம் ஸரம் ஹ்யுபாஸா
நிமதம் ஸந்தியத! அயம்யதத்பாவகதேந சேதஸா லக்ஷ்யம்
ததேவாக்ஷரம் ஸோம்யவித்தி||

(ப-ம்.) ஸோம்ய - நற்குணமுடையவனே, ஔபநிஷதம் - உபநிஷத்தில்சொல்லப்பட்ட, தநு: - வில்லை, க்ருஹீத்வா-எடுத்துக்கொண்டு உபாஸாநிஶிதம் - உபாஸநத்தினல் கூர்மையடைந்திருக்கிற, மஹாஸ்த்ரம்- மஹாஸ்திரத்தோடுகூடிய, ஶரம் - பாணத்தை, ஸந்தயீத-ஸந்தாநம்பண்ணக்கடவன். தத்பாவகதேந-அந்தப்ரம்மபாவனையோடுகூடிய, சேதஸா-மநஸ்ஸினல், ஆயம்ய-ஆகர்ஷித்து, தத் அக்ஷரம் லக்ஷ்யம் ஏவ- அந்த அக்ஷரப்ரம்மமாகிற லக்ஷ்யத்தையே, வித்தி-அறிந்துகொள்.

ஸம்-ஸா-ரா-ஸா. ப்ரணவமேதநுஸ்ஸென்பது முதலாய விசேஷங்கள் மேல் மந்திரத்தில் விளங்கும். இதரவிஷயங்களில் நெஞ்சை செல்லவொட்டாமல் தடுத்து பரப்ரம்மத்லினிடத்தில் நிலைபெறச்செய்து ப்ரம்மத்தை யறிந்துகொள்ளென்றுகருத்து.

௪. ப்ரணவோ தநு: ஶரோ ஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்யமுச்யதே।
அப்ரமத்தேந வேத்தவ்யம் ஶரவத்தந்மயோ பவேத்॥

4. ப்ரணவோதநுஸ்ஸ ரோஹ்யாத்மா ப்ரஹ்மதல்லக்ஷ்ய முச்யதே || அப்ரமத்தேந வெத்தவ்யம் ஸரவத்தந்ம யோபவேத்||

(ப-ம்.) ப்ரணவ:-ப்ரணவமானது, தநு: - தநுஸ்ஸு, ஶர: ஹி- பாணமோவென்றால், ஆத்மா- ஜீவாத்மா, தத்ப்ரஹ்ம - அந்தப்ப்ரம்மமானது லக்ஷ்யம் - லக்ஷ்யமாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது, அப்ரமத்தேந- அநவதானமில்லாதவனாலே, வேத்தவ்யம் - வேதிக்கதக்கது, ஶரவத் - பாணம்போல, தந்மய:-அந்தலக்ஷ்யஸ்வரூபமாக, பவேத்-ஆகக்கடவன்.

ஸம்-ஸா-ரா-ஸா. ஆத்மாவை ப்ரணவத்தினால் ப்ரம்மத்தில் சேர்க்கக்கடவன். ப்ரணவார்த்தத்தை யறியக்கடவன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஜீவப்ரம்மங்களுக்கு பேதமில்லையென்பது சங்கரமதத்தில் ப்ரணவார்த்தம். ப்ரம்மத்திற்கு ஜீவன் சேஷபூதனென்பது ராமாநுஜமதத்தில் ப்ரணவார்த்தம்.

௫. யஸ்மிந்த்யௌ: ப்ருதிவீ சாந்தரிக்ஷமோதம் மந: ஸஹ ப்ராணைஶ்ச ஸர்வை:। தமேவைகம் ஜாநத ஆத்மாநமந்யா வாசோ விமுஞ்சதாம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:॥

5. யஸ்மிந்த்யௌ: ப்ருதிவி சாந்தரிக்ஷமோதம் மநஸ்ஸஹப்ராணைஸ்ச ஸர்வை:|| தமேவைகம் ஜாநதாத்மாந மந்யாவாசோ விமுஞ்சத அம்ருத ஸ்யைஷஸேது:

(ப-ம்.) யஸ்மிந்-எந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்தில், த்யௌ: - ஸ்வர்க்கலோகமும், ப்ருதிவீ - பூலோகமும், அந்தரிக்ஷம் - அந்தரிக்ஷலோகமும், ஸர்வை: - ஸமஸ்தமான, ப்ராணை:ஸஹ - ப்ராணங்களோடு, மந:- மநஸ்ஸும், ஓதம்-கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறதோ, தம் ஏவ ஏகம்- அந்தபரமபுருஷனையே, ஆத்மாநம் - அந்தராத்மாவாக, ஜாநத - அறியுங்கோள், அம்ருதஸ்ய - மோக்ஷத்திற்கு, ஏஷ: - இந்த பரமபுருஷன், ஸேது:- அணையாகிறான்.

ஸம்-ஸா. இந்த அக்ஷரபரப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை விசதமாக்குவதற்கு அடிக்கடி சொல்லுகிறது.

ரா-ஸா. மோக்ஷமானது ஸம்ஸாரஸாகரதிற்கு அக்கரையாகையால் அதற்குக் காரணமாகிய பகவானை ஸேதுவென்கிறது. ஸேதுவானது இக்கரையோரை அக்கரை

சேர்ப்பதன்றோ, ஆகையால் மோக்ஷப்ரதனை அவனையே உபாஸியுங்கோள் இதரவிஷயங்களை விடுங்கோள். அவனே ஸர்வாதாரபூதன்.

ஸூ. அரா இவ ரதநாபௌ ஸம்ஹதா யத்ர நாட்ய: ஸ ஏஷோऽந்தஶ்சரதே பஹுதா ஜாயமான: | ஓமித்யேவம் த்யாயத ஆத்மானம் ஸ்வஸ்தி வ: பாராய தமஸ: பரஸ்தாத் ||

6. அராயிவரதநாபௌஸம் ஹதாயத்ரநாட்யஸ்ஸ ஏஷோந்த
ஶ்சரதேபஹுதா ஜாயமாந: || ஓமித்யேவம்த்யா யதாத்மா
நம் ஸ்வஸ்திவ: பாராய தமஸ: பரஸ்தாத் ||

(ப-ம்.) யத்ர - எந்தஹ்ருதயத்தில், ரதநாபௌ - ரதநாபியில், அரா: இவ - அரங்கள்போல, நாட்ய: - நாடிகள், ஸம்ஹதா: - சேர்ந்திருக்கின்றனவோ; அந்த: - அந்தஹ்ருதயத்தில், ஸ: ஏஷ: - அந்த அக்ஷரபுருஷன், பஹுதா - அனேகப்ரகாரமாக, ஜாயமான: - உண்டாகிறவனாய், சரதே - ஸஞ்சரிக்கிறான். தமஸ:-மூலப்ரக்ருதிக்கு, பரஸ்தாத் - அப்புறத்தானாகிய வ: - உங்களுக்கு, பாராய - ப்ராப்யனாயிருக்கிற அவனை யடைவதற்கு, ஆத்மானம் - ஆத்மாவாகிய, ஓமிதி ஏவம் - ப்ரணவார்த்தங்கொண்டு, த்யாயத - த்யாநம்பண்ணும்கோள். ஸ்வஸ்தி - அப்படித்யாநம் செய்கிற உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது.

பாஷ்யம். நாடீஸ்தாநமாகிய ஹ்ருதயத்தில் ஸாக்ஷிபூதனாய்க்கொண்டு ஸுகம் துக்கம் முதலிய வற்றோடுகூடி ஜ்ஞாதாவாய் அநேகப்ரகாரமாய் உண்டாகிறான். அந்த ஆத்மாவை ப்ரணவத்தைக்கொண்டு சொல்லியபடி த்யாநியுங்கோள். இப்படி தத்வஜ்ஞாநியான ஆசாரியன் சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கவேண்டிய விஷயத்தை யுபதேசிக்க, சிஷ்யனும் விரக்தனாய் ப்ரம்மவித்யையில் விருப்பமுடையவனாய் மோக்ஷமார்க்கத்திலிழிய அப்படி இழிந்த சிஷ்யனுக்கு விக்நமின்றி ப்ரம்மப்ராப்தி யுண்டாம்படி அநுக்கிரகம்செய்கிறார். அவித்யைக்கடந்து ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைப் பெறுவதற்கு விக்நங்கள் சமிக்கவேணுமென்று ஆசாரியார் ஆசீர்வாதம் செய்கிறார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதஉரையின்படி கருத்து இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டது.

எ. ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் யஸ்யைஷ மஹிமா புவி |
திவ்யே ப்ரஹ்மபுரே ஹ்யேஷ வ்யோம்ந்யாத்மா ப்ரதிஷ்டித: ||

7. யஸ்ஸர்வஜ்ஞ ஸ்ஸர்வ வித்யஸ்யைஷமஹி மாபுவி! திவ்யே
ப்ரஹ்மபுரேஹ்யேஷ வ்யோ மந்யாத்மா ப்ரதிஷ்டித: ||

(ப-ம்.) ய: - எந்த அக்ஷரபுருஷன், ஸர்வஜ்ஞ: - எல்லாமறிந்தவனோ; ஸர்வவித் - எல்லாமடைந்தவனோ, புவி - இவ்வுலகத்தில், ஏஷ: மஹிமா - இந்தமஹாத்ம்யமானது, யஸ்ய - எவனுடையதோ, ஏஷ: - இந்த ஆத்மாவான பரமபுருஷன்- திவ்யே வ்யோம்நி-பரமாகாசத்தில், ப்ரஹ்மபுரே - வைகுண்டநகரத்தில், ப்ரதிஷ்டித: ஹி - இருப்பவனன்றோ.

ஶம்-ஹா. அவித்யைக்குப் பரனாயிருக்கும் பரவித்யாவேத்யனான பரமபுருஷனிருக்குமிடங் கூறுகின்றது. இந்தபரமபுருஷன் ஸர்வஜ்ஞனென்றும் எல்லாமடைந்தனென்றும் சொல்லப்பட்டது. இன்னமும் அவனுக்கு மஹிமைசொல்லுகிறது. ஸமஸ்தலோகங்களும் இவனுடைய ஆஜ்ஞையிலிருக்கின்றன. சூர்யசந்திரர்கள் இவனுக்கு பயந்து சுழலுகிறார்கள். இவனுடைய ஸங்கல்பத்தால் நதிகளும் ஸமுத்திரங்களும் தங்கள் நிலைமாறாமலிருக்கின்றன. ஸகலஸ்தாவரஜங்கமங்களு மவனிட்டவழக்காயிருக்கின்றன ருதுக்களு மயனங்களும் வருஷங்களும் அவன்கட்டளையைத் தாண்டுகிறதில்லை. அவனிட்ட கட்டளையா லவரவர் ஒவ்வொருவ்யாபாரத்தாலு மவ்வோவ்யாபாரங்களின் பலனைப்பெறுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டமாஹாத்ம்யமுடைய பரமபுருஷன், விளங்காநின்ற ஹ்ருதயமத்யத்திலிருக்கிறவனைப்போல் காணப்படுகிறான்.

ரா-ஹா. மஹாமஹிமையுடைய பரமபுருஷன் பரமபதத்தில் வஸிக்கிறான். அவன் ஸர்வஜ்ஞன் அவாப்தஸமஸ்தகாமன்.

௮. 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌨𑍇𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌿
𑌧𑌾𑌯। 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍀𑌰𑌾 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿॥

8. மனோமய:ப்ராணஶரீரநேதாப்ரதிஷ்டிதோந்நேஹ்ருதயம்
ஸம்விதாய || தத்விஜ்ஞாநேநபரிபஶ்யந்திதீரா ஆநந்தரூபம்
மருதம் யத்விபாதி

(ப-ம்.) 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃-நெஞ்சினால் காணத்தக்கவனும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌨𑍇𑌤𑌾-ப்ராணனையும் சக்ரத்தையும் அவைகளின் வ்யாபாரத்தில் நடத்துகிறவனுமான பரமாத்மா, 𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇 - சரீரத்தில் 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃 - இருக்கிறார். 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 - நெஞ்சை, 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯 - அவரிடத்தில் சேர்த்து, 𑌯𑌤𑍍-யந்தப்ரம்மஸ்வரூபமானது, 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌂 - ஆநந்தரூபமாயும், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - அம்ருதஸ்வரூபமாயும், 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿-விளங்குகிறதோ, 𑌤𑌤𑍍-அந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 - உபாஸநத்தினால், 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃 - பண்டிதர்கள், 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿-காண்கிறார்கள்.

ஶம்-ஹா.—மநஸ்ஸின் வ்ருத்திகளினா லறியத்தக்கவனாய் ப்ராண சரீரங்களுக்கு நேதாவா யிருக்கிறவன் உண்ணும் சோற்றின் பரிணாமமாகிய ஸ்தூல சரீரத்திலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற சரீரத்தில் வர்த்திக்கிறான். ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் புத்தியை செலுத்தி உபதேசஜ்ஞானத்தா லாத்மதத்வத்தை யறிந்து ஆநந்தாம்ருத ஸ்வரூபமான அந்த ப்ரம்மத்தை யுபாஸிக்கிறார்கள்.

ரா-ஹா.—பரிசுத்தமான நெஞ்சினால் பரமாத்மா காணத்தக்கவன். ஜீவனுக்கு ப்ராண சரீரங்களைக் கொடுப்பவன். ப்ராணனை சரீரமாக உடைய ப்ரபு. சரீரத்தில் எவனிருக்கிறானோ அவனிடத்தில் நெஞ்சை செலுத்தி ஆநந்தாம்ருத ஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்தை யறிந்து உபாஸநம் செய்கிறார்கள்.

௯. 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌶𑍍𑌛𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌃।
𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑍇॥

9. பித்யதேஹ்ருதயக்ரந்தி ஶ்சித்யந்தே ஸர்வஸம் ஶயா:||
க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணித ஸ்மிந்த்ருஷ்டே பராவரே||

(ப-ம்.) பராவரே-உலகத்திற்கு பெரியோராகிய இந்திரன் முதலானோரைத் தன்னில் தாழ்ந்தாராக வுடையனுயிருக்கிற, தஸ்மிந் - அந்த பரம புருஷன், த்ருஷ்டே - உபாஸநத்தால் காணப்படுவானுயின், ஹ்ருதயக்ரந்தி:- நெஞ்சிலிருக்கிற அவித்யாதிதோஷங்கள், பித்யதே- நசிக்கின்றன, ஸர்வஸம்சயா: - ஸகலஸந்தேஹங்களும், சித்யந்தே - கழிந்துபோகின்றன. அஸ்ய- இவனுடைய, கர்மாணி-கருமங்கள், க்ஷீயந்தே-க்ஷயிக்கின்றன.

ஸம்-ஸா.—இதில் பரமாத்மஜ்ஞாநத்திற்கு பலம் சொல்லுகிறது. புத்தியி லழிந்திக்கிடக்கிற வாஸநாமயமான அவித்யை கழியுண்கிறது. அவித்யை ஸ்வபாவத்தாலாத்மாவை யடைந்ததன்று. கங்கையைப்போலே|இடைவிடாமல் வந்துகொண்டிருந்த ஸகல ஸந்தேஹங்களும் நீங்குகின்றன இவ்வாறு ஸம்சயங்கள் நீங்கி யவித்யை கழிந்தவனுக்கு, ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்குமுன் செய்தவையாய் பலங்கொடாத கருமங்களும் அக்காலத்தில் செய்த கருமங்களும் க்ஷயிக்கின்றன. இந்த ஜந்மத்திற்குக் காரணமாகிய கருமமோவெனில் அது பயனைத் தருவதற்குத் தொடங்கியதால் அநுபவித்தே யழியவேணும். இவையெல்லாம் அந்த ப்ரம்மமே நானென்றறிந்தவனுக் குண்டாகிறபலம்.

ரா-ஸா.—அந்தஜ்ஞாநத்திற்கு பலம்சொல்லுகிறது. ஸர்வோத்க்ருஷ்டர்களான ப்ரம்மாதிகள் யவனுக்குத் தண்ணியரோ, யவன் சேதநாசேதநங்களை சரீரமாக உடையவனே, அந்த பரமபுருஷன் தர்சநஸமாநாகாரமான உபாஸநத்தில் விளங்கினனுயின் அந்த உபாஸகனுக்கு அந்தக்கரணத்தில் ராகத்வேஷாதிகளாகிய முடிகள் அவிழ்ந்து போகின்றன. ஹ்ருதய பதத்திற்கு, அந்தக்கரணத்தையாயினும், ஜீவனையேயாயினும் பொருளாகச் சொல்லலாம். ஆகையால் ஜீவனுக்கு ஸமஸ்தராகத்துவேஷங்களும் நீங்குமென்றுமொருபொருள்சொல்லவமையும். பிரம்மத்தையறிந்தபோது ஸர்வஜ்ஞத்வமுண்டாகிற தானதால் ஸகல ஸம்சயங்களும் நீங்கிப்போகின்றன. ப்ராரப்தகர்மம் தவிர மற்றுள்ள அனேக ஜந்மார்ஜிதங்களான பூர்வகருமங்கள் நசிக்கின்றன. கர்மத்திற்கு நாசமாவது பலங்கொடுக்கிற சக்தி நாசமென்றறிக. பகவான் பாஷ்யகாரர் இவ்வாறுவ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறுர். இனி இப்படி உபாஸித்தவனுக்கு மரணகாலத்தில் ஸகல கருமங்களும் நசிக்குமென்று சில ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. பகவான் பாஷ்யகாரரும் அவ்வாறே யருளிச்செய்திருக்கின்றனர். அப்படியிருக்க, இங்கு உபாஸநம் தொடங்கும் போதே ஸகல கருமங்களும் அழியுமென்பது கூடுமோவெனில், கூடும், இங்குச் சொன்ன அழிவு இவ்வுபாஸகனுடைய பாபத்திற்கு பலம்கொடுக்கக் கடவேனல்லேன். என்கிற பகவத்ஸங்கல்ப ரூபமாகின்றது. மரணகாலத்தில் இவன் பாபங்களைப் பொறுத்துவிட்டேன், என்கிற பகவத்ஸங்கல்பம். ஆகையால் விரோதமில்லை.

கO. ஹிரண்மயே பரே கோசே விரஜம் ப்ரஹ்ம நிஷ்கலம்|
தச்சுப்ரம் ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி: தத்யதாத்மவிதோ விது:||

10. ஹிரண்மயே பரேகோசே விரஜம் ப்ரஹ்ம நிஷ்கலம் || தச்
சுப்ரம் ஜ்யோதிஷாம்ஜ்யோதி: தத்யதாத்ம விதோவிது:||

(ப-ம்.) ஹிரண்மயே-ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகையாலே ஹிரண்மயமென்னப்படுவதாய், கோசே-பரமாத்மாவாஸஸ்தானமாயிருக்கிற, பரே - பரமபதத்தில், விரஜம்-ஸத்வ ரஜஸ்தமோரூபகுணங்களில்லாததாய், நிஷ்கலம்-அவயவமில்லாததாய், சுப்ரம் - சுத்தனுய், ஜ்யோதிஷாம் - ஜ்யோதிஸ்

ஸூர்யாதிக்களுக்கும், ஜ்யோதி꞉ - ஜ்யோதிஸ்ஸைகொடுக்கதக்கதாய், ஆத்மவித꞉ - யதாத்மவித꞉ - தத் - ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவராலே யறியப்பட்டதாய், தத் - சுருதிப்ரஸித்தமாயிருக்கிற, ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மமானது விளங்குகின்றது.

ரங்-ரா.—கீழ்ச்சொல்லிய மந்திரத்தின் பொருளையே விரித்துரைக்கின்ற திம் மந்திரமும் மேலிரண்டு மந்திரங்களும். ஆத்மவித்துக்களே ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை இப்படிப்பட்டதென் றறிவார்கள். மற்றோரறியார்.

ரா-ரா.—நிர்தோஷமாய் திவ்யமங்களவிக்கிரத்தோடு பரமபதத்தில் பரப்ரம்மம் விளங்குகின்றது.

கக. ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோ(அ)யமக்நி꞉ । தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி ॥

11. நதத்ர ஸூர்யோபாதி நசந்தரதாரகம் நேமாவித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி꞉ ॥ தமேவபாந்தமநுபாதிஸர்வம் தஸ்யபாபாஸாஸர்வ மிதம் விபாதி

(ப-ம்.) தத்ர-அந்தப்ரம்மஸ்வரூபததில், ஸூர்ய꞉ - ஸூரியனும், நபாதி-ப்ரகாசிப்பதில்லை, சந்த்ரதாரகம் - சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் ந-ப்ரகாசிப்பதில்லை, இமா꞉ வித்யுத꞉ - இந்த மின்னல்களும், நபாந்தி-மின்னுகின்றனவில்லை, அயமக்நி꞉-இந்த அக்நி, குத꞉ - எப்படிப்ப்ரகாசிக்கப்போகிறது, ஸர்வம்-எல்லாம், பாந்தம்-ப்ரகாசிக்கிற, தமேவ அநு-அந்தப்ரமத்தையநுஸரித்தே, பாதி - ப்ரகாசிக்கின்றன. தஸ்ய - அந்த ப்ரம்மத்தினுடைய, பாஸா-காந்தியினால், இதம்ஸர்வம் - இவையெல்லாம், விபாதி-ப்ரகாசிக்கின்றது.

ரங-ரா.—ஸமஸ்த ஜ்யோதிஸ்ஸூக்களிலு மிதுவேஜ்யோதிஸ்ஸென்று முன்சொன்ன விஷயத்தை விரிக்கின்றது இம்மந்திரம். ஆத்மாவாகிய ப்ரம்மஸ்வரூப விஷயத்தில், எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்கிற சூரியனும் ப்ரகாசிப்பதில்லை. அந்த ப்ரம்மத்தை ப்ரகாசிக்கச்செய்கிறதில்லை. அந்த சூரியனே, அந்தப்ரம்மத்தின் தேஜஸ்ஸினால் ஆத்மாவல்லாத ஸமஸ்தத்தையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்கிறான். அவனுக்கு சயமாய் ஒன்றை ப்ரகாசிக்கச்செய் சக்தியில்லை. அவ்வாறே சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் இந்த மின்னல்களும் ப்ரகாசிக்கச்செய்வதில்லை. ஸூர்ய தேஜஸ்ஸூக்கு முன்னடங்கிப்போகின்ற தேஜஸ்ஸை யுடையவனாய் நம்மால் ப்ரத்யக்ஷத்தில் காணப்படுகிற இந்த அக்நிக்கு அந்த ப்ரம்மத்தை ப்ரகாசப்படுத்தும் சக்தியேது. பலவாறுசொல்லி யென்பயன். இந்த ஜகத்து விளங்குவது தனக்குத்தானே விளங்காநின்ற ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யநுஸரித்தேயன்றி வேறில்லை. தண்ணீர்முதலியவை யொன்றைச் சுடுவது நெருப்பின் ஸம்பத்தாலேயன்றி சுயமாகவன்றே. அவ்வாறேயென்க. இந்த ஸூரியசந்திரர் நக்ஷத்திரம் முதலியவற்றோடு கூடிய இந்த ஜகத்து அந்த ப்ரம்மத்தின் தேஜஸ்ஸாலே ப்ரகாசிக்கின்றது ஏனென்றால் அந்த ப்ரம்மமேயன்றோ காரியமாய் அவைகளின் காந்தியால் விளங்குகின்றது. ஆகையா லந்த ப்ரம்மம் ஸ்வயம் ஜ்யோதிரூபமென்பது விளங்குகின்றது. தனக்கில்லாதே பிறருக்குத்தான்கொடுப்பது கூடாதன்றோ, மண்குட முதலியவை மற்றொன்றை விளக்கச்செய்யக் கண்டதில்லை. காந்தியுடைய ஸூரியன் முதலாகிய

வற்றுமல் மற்றவை விளங்கக்கண்டோம். ஆனதால், தான் ஸ்வயம் ஜ்யோதியாயிருந்தே மற்றவைகளை ஜ்யோதிரூப மாக்கவேணும்.

ரா-ஸா.—அந்த ப்ரம்ஸ்வரூபத்தை ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களுக்கும் ஜ்யோதிஸ்ஸென்றது என்கொண்டென்பதை விரிக்கின்றது. இந்த ஸூரியன் முதலியவை எல்லாவற்றுக்கும் அந்த ப்ரம்மம் ப்ரகாசிக்கும்போது காந்தியில்லை என்று கருத்து. மிகவும் ப்ரகாசரூபமாய் ஸூர்யாதிகளும் அவைகளால் ஜகத்து ப்ரகாசிப்பதில்லை என்றெங்ஙனம் சொல்லலாமெனில் கூறுகின்றோம். இந்த ஜகத்தை விளங்கச்செய்கிற ஸூர்யாதி தேஜஸ்ஸெல்லாம் சுயமாய் வந்ததன்றே. பரமாத்மாவினால் கொடுக்கப்பட்ட அவனுடைய தேஜஸ்ஸே யன்றே. இவ்விஷயம் கீதையிலும் பகவானாலே சொல்லப்பட்டது. "யதாதித்யகதம் தேஜோஜகத் பாஸயதேகிலம்! யச்சந்த்ரமஸியச்சாக்நௌ தத்தேஜோவித்திமாமகம்" என்கிற சுலோகத்தைக் காண்க. ஸூரிய சந்திராக்நி முதலியவற்றிலுள்ள தேஜஸ்ஸு என்னால் கொடுக்கப்பட்ட என்னுடைய தேஜஸ்ஸு, என்று இதின் பொருள். பகவான் பாஷ்யகாரரும் இவ்வாறே வ்யாக்யானம் செய்தருளினார். ஸூரியாதிகள் என்னை யாராதித்து என்னிடத்திலிருந்து என்னுடைய தேஜஸ்ஸின் லேசத்தைப்பெற்று விளங்குகிறார்கள். என்று அர்ஜுனனுக்கு பகவானுபதேசிக்கிறாரென்று அவ்விடத்தில் பாஷ்யத்திற்குக் கருத்து. ஆகையா லிவர்களுக்கு ஸ்வயமான தேஜஸ் ஸில்லாமையினால் தேஜஸ்ஸில்லாதவர்களென்று சொல்லக் கூடும். ஆகையால் அந்த பரமபுருஷனுடைய காந்தியினாலே எல்லாம் விளங்குகிறது. ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஸூரியாதி தேஜஸ்ஸால் ஜகத்து விளங்கினாலு மந்த தேஜஸ்ஸு அவர்களுடைய தன் னுகையால் பரமபுருஷனுடையதே யாதலால் அந்த பரமபுருஷனுடைய தேஜஸ்ஸாலே எல்லாம் விளங்குகிறது என்று சொல்லக் குறையில்லை. இங்கு சொல்லவேண்டிய விசேஷங்கள் கடவல்லியிலும் சொல்லியிருக்கிறோம். அங்கே கண்டுகொள்க.

கஉ. [illegible]

12. ப்ரஹ்மைமேவதமம்ருதம் புரஸ்தாத் ப்ரஹ்ம பஸ்சாத்ப்ர
ஹ்மதக்ஷிண தஸ்சோத்தரேண || அதஸ்சோர்த்வம்ச ப்ரஸ்
ருதம் ப்ரஹ்மமேவேதம் விஸ்வமிதம் வரிஷ்டம்||

(ப-ம்.) [illegible]-இப்படிப்பட்ட, [illegible]-பரப்ரம்மமே, [illegible]-மோக்ஷம், [illegible]-முன்னும்விளங்குகின்றது, [illegible]-பிரம்மமே, [illegible]-பின்னும்விளங்குகின்றது, [illegible]-வலபுறத்திலும், [illegible]-இடபுறத்திலும், [illegible]-கீழும், [illegible]-மேலும், [illegible]-வ்யாபித்திருந்தது, [illegible]-இந்தஸமஸ்தமும், [illegible]-ப்ரம்மமே-[illegible]-இந்தப்ரம்மமே, [illegible]-வரிக்கத்தக்கது.

ஸம்-ஸா.—ப்ரம்மமே ஸத்யம், மற்றவை மித்யை, என்று முன்சொன்ன உபதேசத்தை திருடமாக்கி முடிக்கின்ற திம்மந்திரத்தில். உலகத்தில் தோற்றம் கயிற்றில் தோற்றுகிற பாம்புத் தோற்றம்போலது. ப்ரம்மமேஸத்யமென்று வேதாநுசாஸநமாம்.
ரா-ஸா. எல்லாவிடங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கிறவஸ்து வரிக்கத்தக்கின ப்ரம்மமேயாம்.

[illegible]

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

௧. 𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌸𑌯𑍁𑌜𑌾 𑌸𑌖𑌾𑌯𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌸𑍍𑌵𑌜𑌾𑌤𑍇।
𑌤𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌪𑍍𑌪𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌅𑌭𑌿𑌚𑌾𑌕𑌶𑍀𑌤𑌿॥

1. த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே| தய்யோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வக்தி அநஶ்நந்நந் யோபி சாக ஶீதி||

(ப-ம்.) 𑌸𑌯𑍁𑌜𑌾 - ஸமாநமான குணமுடையவர்களாய், 𑌸𑌖𑌾𑌯𑌾 - கூடியிருப்பவர்களாய், 𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑌾 - பக்ஷிகள்போல்வராகிய ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்கள், 𑌉𑌭𑌾 - இருவரும், 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 - வ்ருக்ஷம்போலிருக்கிற ஒருசரீரத்தை, 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌸𑍍𑌵𑌜𑌾𑌤𑍇 - அடைந்திருக்கிறார்கள், 𑌤𑌯𑍋𑌃 - அவ்விருவருக்குள், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 - பரமாத்மாவைகாட்டில் வேறுபட்டவனான ஜீவாத்மா, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍁 - விபாகதசையையடைந்திருக்கிற, 𑌪𑌿𑌪𑍍𑌪𑌲𑌂 - புண்யபாபரூபமாகிய கருமபலத்தை, 𑌅𑌤𑍍𑌤𑌿 - புஜிக்கிறான். 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 - ஜீவாத்மாவைக் காட்டில் வேறுபட்ட பரமாத்மா. 𑌅𑌨𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍 - கர்ம பல ஸம்பந்தமில்லாதவனாய், 𑌅𑌭𑌿𑌚𑌾𑌕𑌶𑍀𑌤𑌿-ப்ரகாசிக்கிறான்.

𑌸𑌂-𑌭𑌾.—இதுவரையில் பரவித்யை சொல்லப்பட்டது. யாதொன்று புருஷபதத்தால் சொல்லப்படுகிற ஸத்யஸ்வரூபமான அக்ஷர பரப்ரம்மத்தை யறிவதற்கு ஸாதநமாகின்றதோ, யதை யறிந்து அவித்யைமுதலிய ஸம்ஸார காரணங்கள் நீங்கி ராகத்வேஷமுதலியமுடிகள் கழியுமோ, அந்த ப்ரம்மத்தை யடைவதற்கு ப்ரணவத்தை வில்லாக்கி என்று துடங்கி யோகமுமுபாயமாகச் சொல்லப்பட்டது. இனியதற்கு துணைக் காரணங்களாகிய ஸத்யமுதலியவை கூறுவதற்கு இந்த கண்டம் துடங்கப்பட்டது. அதுவுமன்றி தத்வ நிச்சயமும் முக்யமாய் சொல்லப்படுகிறது. கீழில் தத்வநிச்சயம் பண்ணப்பட்டதாயினு மது புலப்படுவது மிகவும் வருத்தமானதினால் இங்குமதைச் சொல்வது புநருக்தி தோஷத்திற் கிடமாகாது. பரமார்த்த வஸ்துவை யறிவித்தற்கு ஸூத்திரமாகிய மந்திரம் முதலில் "த்வாஸுபர்ணா" என்பது. இதற்குப் பொருள் சொல்லுகிறோம். பக்ஷிகளின் ஸாத்ருச்யமிருப்பதால் பக்ஷிகளென்றது. எப்போதும் கூடியிருப்பதால் ஸயுஜௌ என்றது. ஒன்றாய் தோற்றுகிற காரணத்தை யுடையவராகையால் ஸகாயௌ என்றது. இப்படியுள்ள ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்கள் வருக்ஷம்போலழிந்து போகிறபடியால் வ்ருக்ஷமெனப்படுகிற சரீரத்தை தங்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷ ஸ்தாநமாக அடைந்திருக்கின்றார்கள். இரண்டு பக்ஷிகள் ஒரு வ்ருக்ஷத்தில் சேருவதுபோலவென்று கருத்து. இந்த வ்ருக்ஷமானது மேல்வேராய் கீழ் கிளைகளாய் க்ஷேத்திரமென்றுபெயர் பெற்றதாயிருக்கிறது, ஸமஸ்த ப்ராணிகள் செய்த கருமபலத்திற்கு மிருப்பிடமாயிருக்கிறது இந்த சரீரமே. அந்த சரீரத்தை அவித்யை காமம் கருமம் வாஸனை இவைகளுக்கிடமாகிய லிங்கத்தை உபாதியாக உடைய ஜீவனும் ஈச்வரனும் பக்ஷிகளைப்போலடைந்திருக்கின்றனர். அவ்வாறு சேர்ந்திருக்கிற இருவருள் ஒருவனாகிய ஜீவன், ஸுகதுக்கங்களை கருமத்திற்குத் தக்கபடி யநுபவிக்கிறான். அது, அவிவேகத்தினாலே வந்த விசித்திரவேதனை, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸத்வத்தை யுபாதியாக உடைய நித்யசுத்தபத்த முக்தஸ்வ

பாவனாகிய ஈச்வரன் கருமபலத்தை புசிப்பதில்லை. இந்த ஈசவரன் ஸத்தாமாத்திரத்தால் ப்ரக்ருதி ஜீவர்களை நித்யஸாக்ஷியாய்க்கொண்டு ப்ரேரணம் செய்கிறவனாகையால் தான் ஸாக்ஷியாகிறானேயன்றி கருமபலத்தை புசிப்பதில்லை. தான் பார்த்தமாத்திரத்தால் ப்ரேரித்துக்கொண்டு அரசனைப்போல் விளங்குகிறான்.

ப—ஸா.—கீழ்ச்சொல்லியதில் ப்ரம்மத்திற்கு சரீர ஸம்பந்தத்தால் ஸுகதுக்காநுபவம் வரும்போல் தோற்றுகையா லந்த ஸந்தேஹம் நீங்குவதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. சுபாவத்தில் அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்களால் சமானராய், கூடியிருப்பவராய் பக்ஷிபோலிருக்கிற ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்கள் ஒருசரீரத்தி லிருந்தாலும் பரவசனான ஜீவாத்மா துக்காநுபவம் பண்ணுகிறானேயன்றி பரமாத்மாவுக்கில்லை. இத்தால் ஜீவனே பரமாத்மா என்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறபடி ஸரியல்லவென்று இந்தச் சுருதி காட்டுகிறது. அப்படியாகில் பரமாத்மாவுக்கு துக்காநுபவம் வருகையாலென்க.

௨. 𑌸𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑍋𑌽𑌨𑍀𑌶𑌯𑌾 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 ।
𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌮𑍀𑌶𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍀𑌤𑌶𑍋𑌕𑌃 ॥

2. ஸமாநேவ்ருக்ஷே புருஷோநிமக்நோநீசயாசோசதி முஹ்யமாந: || ஜுஷ்டம் யதாபச்யத்யந்யமீசமஸ்ய மஹிமாந மிதி வீதசோக: ||

(ப-ம்.) அநீசயா-போக்யபூதையாயிருக்கிறப்ரக்ருதியினாலே, முஹ்யமாந:-மோஹத்தையடைந்தவனாய், ஸமாநே - ஒன்றாயிருக்கிற, வ்ருக்ஷே-சரீரத்தில், நிமக்ந: - முழுகினவனாய், சோசதி - சோகிக்கிறான், இதி-இந்தப்படி, அந்யம் - வேறானவனாய், ஜுஷ்டம் - தன்னிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனாயிருக்கிற, ஈசம் - பரமாத்மாவையும், அஸ்ய - இந்த பரமாத்மாவினுடைய, மஹிமாநம் - மாஹாத்ம்யத்தையும், யதா - எப்போது, பச்யதி-பார்க்கிறானோ,(ததா-அப்போது)வீதசோக:-சோகமில்லாதவனாகிறான்.

ப—ஸா.—இவ்வாறு ஜீவனுக்கு கர்மபலாநுபவ மாகையால் முன்சொன்னபடி வ்ருக்ஷம்போன்ற ஒருசரீரத்தில் போக்தாவாய்க்கொண்டு அவித்யை, காமம் கருமபலம் ராகம்; த்வேஷம்முதலிய பெருஞ்சுமையால் அமுக்கப்பட்டு ஸமுத்திரஜலத்தில் சுறைக்காய்போல முழுகினவனாய் தேஹத்தையே ஆத்மாவாக ப்ரமித்துக்கொண்டு இவனுக்கு நான் பிள்ளை இவனுக்கு நான் பேரன் நானிளைத்தவன் நான் பெருத்தவன் நான் குணமுடையவன் நான் குணமில்லாதவன் நான் ஸுகத்தை யநுபவிக்கிறேன், நான் துக்கத்தை யநுபவிக்கிறேன், என்றிப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநமுடையவனாய் பிறப்பதும் சாவதும் பந்துக்களோடு கூடுவதும் பிரிவதுமாய், எனக்கு சக்தியில்லையே என்பிள்ளை மரித்தானே என் பார்யை மரணமடைந்தாளே இனி நானேன் பிழைத்திருக்கவேணும், என்று தீனனாய் அனேகவித ஸங்கடங்களால் விவேகமின்றி சிந்தையடைகிறவனாய் தபிக்கிறான். இப்படி திர்யக்காயு மனுஷ்யனாயும் பிறந்துபிறந்து ப்ரேதனாகிற அந்த ஜீவன் இவ்வாறு கழிந்துபோன அநேக ஜந்மங்களில் செய்த ஸுக்ருதலேசத்தால் ஒருகருணையுடைய புருஷனால் உபதேசிக்கப்பெற்ற யோகமார்க்கத்தை யுடையனாய் கொல்லாமை, மெய்யுரை, ஸ்த்ரீ ஸம்பந்தமில்லாமை, நிவ்ருத்தி, சமம்தமம் முதலியவற்றோடு கூடி தெளிந்த நெஞ்சையுடையவனாய் யோகிகளில் பலராலும்கண்டு ஸேவிக்கப்படுகிற

உபாதிவிலக்ஷணனான ஈச்வரனை யெப்போது காண்கிறானோ பசிதாஹம் சோகம்மோஹம் ஜநநமரணம் இவைகளில்லாத அந்த ஈச்வரனுடைய மகிமையையும் எல்லா ஜகத்திற்கு இவனேயாத்மா அவனே நான், ஸர்வ ஸமனாய் ஸர்வபூதங்களிலு மிருக்கிற ஈச்வரன் என்னைக்காட்டில் அவித்தையினாலுண்டாகிய உபாதியினால் பரிச்சேதிக்கப் பட்டவனாகையால் வேறுபட்டவனன்று. இந்த ஜகத்தின் மகிமையெல்லாம் பரமேச்வரனாகிய என்னுடைய மகிமை என்பதையும் எப்போது தெரிந்துக்கொள்ளுகிறானோ, அப்போது ஸமஸ்தசோக ஸாகரங்களில்னின்றும் விடுபட்டு க்ருதக்ருத்யனாகிறான்.

ரா-ஸா.ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் பரமாத்மாவுக்குப் போல் தனக்கு முண்டான ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம்முதலியவை மறைந்தவனாய் சரீரத்தில் நான் பெருத்தவன் ஈனினைத்தவன் என்று ஆத்மப்ரமத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அந்த சரீரஸம்பந்தத்தால் வருகிற சுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கிறான். எக்காலத்திலிந்தஜீவன் இவ்வாறு முழுகிக்கிடக்கிற தன்னைக்காட்டிலும் தனக்கு தாரகனாகையாலும் நியந்தாவாகையாலும் சேஷியாகையாலும் விலக்ஷணனாய் தான்செய்த ஸுக்ருதலவத்தால் தன்னிடத்தில் ப்ரீதிசெய்திருக்கிற பரமாத்மாவையும், ஸமஸ்தஜகத்தையும் நியமிக்கிற அவனுடைய மாகாத்ம்யத்தையும் காண்கிறானோ, அக்காலத்தில் சோகம்விட்டவனாகிறான். என்றுபொருள். சிலர், அநீஶயா - என்பற்கு ஸாமர்த்யமில்லாமையினாலே, என்று வ்யாக்யாநம்செய்து, சேற்றிலழிந்தி யொன்றும்தோற்றாமல் துக்கித்துக்கொண்டிருந்த ஒருபுருஷன் தானேவெளிக்கிளம்ப சக்தியில்லாமையால் தன்னைப்போல் சேற்றில்விழாதவனாய் தன்னிடத்தில் ப்ரீதியோடுகூடிய புருஷனையு மவனுக்குத் தன்னை யெடுக்கத்தக்க சக்தியையும் பார்த்து, இனி நமக்குபயமில்லையென்று சோகத்தைவிடுகிறபடி இத்தால் அநுஸந்திக்கப் படுகிறது, என்றுரைத்தனர். இந்தபக்ஷத்திற்கும் பாஷ்யவிரோதமில்லை.

௩. யதா பஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்தாரமீஶம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோநிம் | ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி ||

3. யதாபஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்தாரமீஶம் புருஷம்
ப்ரஹ்மயோநிம் || ததா வித்வாந் புண்ய பாபே விதூய நிரம்
ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி ||

(ப-ம்.) பஶ்ய:-ஜீவாத்மாவானவன், யதா - எந்தகாலத்தில், ருக்மவர்ணம்-ஸுவர்ணஸ்வரூபமாய் ப்ரகாசிக்கிற அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனாய், ஈஶம் - ஜகத்துக்கு நியாமகனாய், கர்தாரம்-ஜகத்கர்த்தாவாய்,ப்ரஹ்மயோநிம்-ப்ரக்ருதிக்குபாதாநமாயிருக்கிற,புருஷம் - பரமபுருஷனை, பஶ்யதே - ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறானோ, ததா - அந்த காலத்தில், வித்வாந்-அந்தப்ரம்மதர்ச்சி, நிரஞ்ஜந: - ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மில்லாதவனாய், புண்யபாபே - புண்யத்தையும் பாபத்தையும், விதூய-நிரஸித்து, பரமம்ஸாம்யம்-அத்யந்தஸாம்யத்தை யடைகிறான்.

ஶம-ஸா. இந்த மந்திரமும் முன்சொன்ன விஷயத்தையே விஸ்தரித்துச்சொல்லுகிறது. உபாஸகனானவன் எப்போது ஸ்வயம்ஜ்யோதிரூபனாய் ஜகதீசனாய் ஜகத்கர்தாவாயிருக்கிற காரணப்ரம்மமான புருஷனை யபேதமாகப் பார்க்கிறானோ, அவனப்போது ஸகல கருமங்களும் நீங்கி ப்ரம்மத்தோடு பேதமின்றி ஸாம்யத்தை யடைகிறான். அபேதத்தை யடைகிறானென்பதே அத்யந்தஸாம்யத்தை யடைகிறான், என்று சொல்லப்

றது. பேதமுண்டாகி லத்யந்த ஸாம்யம் கூடாதன்றோ. ஆகையா லபேதத்தை யடைகிறானென்றேபொருள.

ரா-பா. தன்னைக்காட்டில் விலக்ஷணனாக பரமாத்மாவை எப்போதறிகிறானோ, அப்போது அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்களால் பூர்ணஸாம்யத்தையடைகிறான் ஸாம்யத்தை யடைகிறானென்பதினால் லபேதமில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது.

௪. 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑍀। 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌰𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃॥

4. ப்ராணோ ஹ்யேஷ ய ஸ்ஸர்வபூதைர்விபாதிவிஜாந ந்வித்வாந் பவதே நாதிவாதி ॥ ஆத்மக்ரீட ஆத்மரதிஃ க்ரியாவானேஷப்ரஹ்ம விதாம் வரிஷ்டஃ॥

(ப-ம்) 𑌯𑌃-யந்தபரமபுருஷன், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍈𑌃-ஸமஸ்த பூதங்களாலு மாச்சரிக்கப்பட்டவனாய், 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 - விளங்குகிறானோ; 𑌏𑌷𑌃 𑌹𑌿-இந்தபரமபுருஷனேயென்றால், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - பரமாத்மா, 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍 - அவனை யறிந்தவனாய், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍-உபாஸகனாய்க்கொண்டு, 𑌤𑍇𑌨 - அந்தபுருஷனாலே, 𑌅𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑍀-அதிவாதம்பண்ணுகிறவனாக, 𑌭𑌵-ஆகக்கடவாய்.

முன்வந்திருக்கிறபடியால் ப்ரதிபதம் யெழுதவில்லை.

ஸம்-பா. ப்ராணனுக்கும் ப்ராணனாய் பரமாத்மாவாய் பரமேச்வரனாய் ஸமஸ்தபூதங்களிலுமிருப்பவனாய் அனேக ப்ரகாரமாய் விளங்குகிற பரமருஷனை நானேயவனென்று எவனறிகிறானோ, எவனிந்த புருஷஸ்வரூபத்தை யடைகிற ப்ரம்மத்தைவிட மற்றொன்றை யறியாமையாலே அதிவாதம் பண்ணானோ, அதாவது இரண்டுவெஸ்துவையறிந்தாலன்றோ. அதைவிட இதுசிறந்தது என்று அதிவாதம் செய்யக்கூடும். இவனுக்கு ப்ரம்மம்தவிர மற்றொன்று தோற்றாமையாலே இந்த பொருளைவிட ப்ரம்மம் சிறந்ததென்று அதிவாதம் பண்ணவழியில்லை, அதிவாதமாவது சிறந்தது என்று ஒருபொருளை ச்லாகிப்பது. புத்திரன் பார்யை முதலியவர்களிடத்தில் க்ரீடையைவிட்டு ப்ரம்மத்தினிடத்திலே எவன் க்ரீடிக்கிறானோ அப்படியே ப்ரம்மவிஷயத்திலேயே ப்ரீதியுடையவனாகிறானோ, க்ரீடையாவது ஆநந்தத்திற்குக் காரணமான காயிகவ்யாபாரம், ரதியாவது-மநஸ்ஸில்பிறக்கிறப்ரீதி. அப்படியே ஜ்ஞாநம் முதலிய மாநஸக்ரியைகளை யுடையவனாகிறானோ, இங்குசிலர் க்ரியை என்பது அக்நிஹோத்திரம் முதலிய கர்மாநுஷ்டாநத்தை என்று வ்யாக்யாநம் செய்யவிரும்புகிறார்கள். அது விருத்தம். கருமாநுஷ்டாநம் செய்பவன் ப்ரம்மத்திலேயே நெஞ்சைச் சேர்ப்பவனாகான். இவ்விரண்டுமொருவனுக்குச்சேருமோ. இருளும் வெளிச்சமும் சேர்ந்தபோதன்றோ ஜ்ஞாநகருமங்களொன்றுசேருவது. ஆகையாலவர்சொல்லுவதுவீண்ப்ரலாபமேயாம். சுருதிகளினாலுமிதுவிளங்கும். ஆகையால் க்ரியை என்பது ஜ்ஞாநத்தையேயன்றி கருமத்தையல்ல. அப்படிப்பட்டவன் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவரில் சிறந்தவனாகிறான்.

ரா-பா. மற்றச்சுருதிகளில்போல இங்கும் ப்ராணசப்தம் பரமாத்மாவையே கூறுகின்றது. இந்தபரமாத்மா எல்லாபூதங்களாலு மாச்ரயிக்கப்படுகிறான், இப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனை ச்ரவணம் மநநம் இவைகளால் நன்குணர்ந்து அவனை யுபாஸநம் செய்து அந்தபரமபுருஷனைப்பற்றி யதிவாதியாகக்கடவாய், என்று சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கிறது. தன்னாலுபாஸிக்கப்படுகிற தேவதைக்கு எல்லாதேவதைகளிலும் சிறப்புசசொல்லுகிறவனை யதிவாதியென்கிறது. எல்லாதேவதைகளிலு முத்தமனான பரமபுருஷனையறிந்துபாஸித்து அந்தபரமபுருஷனுச்குண்டான ஸர்வோத்தமத்வத்தை வாய்படைத்த ப்ரயோஜனம்பெறுவதற்குக் கூறுஎன்று கருத்து இப்படிப்பட்டவன் உத்யாநம்

முதலியவிடங்களில் விளையாடுகிறபடிகளைவிட்டு பரப்ரம்மத்தில் க்ரீடிப்பவனாய், கந்தம் புஷ்பம் முதலியவற்றிலாசையைவிட்டு பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரேமத்தையுடையவனாய், பலோத்தேசமின்றி சகலகருமங்களையும் செய்யக்கடவன். பலோத்தேசமின்றிச் செய்கிற கருமங்களினால் நெஞ்சு சுத்தமாய் ப்ரம்மவித்யையென்கிற ப்ரம்மோபாஸநம் ஸித்திக்கின்றதாகையால் அவச்யம் கர்மாநுஷ்டாநம் செய்யக்கடவன். இவன் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவரில் பெரியோனாகிறான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் பவதே, ந, அதிவாதீ, என்று பதம்பிரித்து ந, என்பதை, பவதே, என்கிற பதத்தோடுகூட்டி யுரையுரைக்கப்பட்டது, இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், பவ,தே ந,அதிவாதி,என்று பதம்பிரித்து தேந, அதிவாதீ பவ, என்றந்வயித்துக கருத்துகூறப்பட்டது. கர்மாநுஷ்டாநம் ப்ரம்மஜ்ஞாநிக்குக்கூடாதென்று ‘க்ரியா’ என்கிறபதத்திற்கு அக்நிஹோத்ராதிகருமம் முக்யப்பொருளாயினும், ஜ்ஞாநமேபொருளென்றுசங்கரபாஷ்யத்தில்விவரணம் செய்யப்பட்டது. இந்தகருமாநுஷ்டாநம்ப்ரம்மோபாஸநமாகிறஜ்ஞாநத்திற்கு அங்கமென்று கருதி ‘க்ரியா’ என்கிற அந்தபதத்திற்கு கருமாநுஷ்டாநமே பொருளென்று இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் சொள்ளப்பட்டது.

(ரு) ஸத்யேந லப்யஸ்தபஸா ஹ்யேஷ ஆத்மா ஸம்யக்ஜ்ஞாநேந ப்ரஹ்மசர்யேண நித்யம் । அந்த:ஶரீரே ஜ்யோதிர்மயோ ஹி ஶுப்ரோ யம் பஶ்யந்தி யதய: க்ஷீணதோஷா:॥

5. ஸத்யே நலப்யஸ்தபஸா ஹ்யேஷ ஆத்மா ஸம்யக்ஜ்ஞாநோ
ப்ரஹ்ம சர்யேணநித்யம்॥ அந்த ஶ்ஶரீரே ஜ்யோதிர்மயோ ஹி
ஶுப்ரோயம் பஶ்யந்தி யதய: க்ஷீணதோஷா:॥

(ப-ம்.) க்ஷீணதோஷா:-ராகத்வேஷமுதலிய தோஷங்கள்கழிந்தவராகிய, யதய:- இந்திரியஜயமுடையயதிகள், அந்த:ஶரீரே - சரீரத்திற்குள், யம் - எந்தபுருஷனை, பஶ்யந்தி - காண்கிறார்களோ; ஜ்யோதிர்மய:ஹி- ஜ்யோதிஸ்வரூபனாய், ஶுப்ர:-சுத்தனாய், ஆத்மா-அந்தர்யாமியாயிருக்கிற, ஏஷ: - இந்தபரமபுருஷன், ஸத்யேந - பூதங்களுக்குஹிதமான வார்த்தைகளினாலும், தபஸா - உள்ளும்புறமுமொத்திருக்கையாகிற தவத்தினாலும், ஸம்யக்ஜ்ஞாநேந-சாஸ்திரத்தினால்பிறந்த நல்லறிவாலும், நித்யம்-எப்போதும் ப்ரஹ்மசர்யேண - ஸ்த்ரீஸம்பந்தத்தை நீக்குகையினாலும், லப்ய: – அடையதக்கவன் அல்லது ஸாக்ஷாத்கரிக்கத்தக்கவன், அல்லது உபாஸிக்கத்தக்கவன்.

ஶம்-ஷா-ரா-ஷா. இம்மந்திரத்தில் ஸந்யாஸிக்கு நல்லறிவுக்குத் துணைக்காரணங்களாகிய ஸத்யம்முதலிய ஸாதநங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. பொய்சொல்லாமையினாலும் ஆர்ஜவத்தாலும், ஆர்ஜவமாவட கபடத்தைவிடுகை. இதையே தபஸ்ஸென்றும் ப்ரமாணம்சொல்லுகிறது. இதுவே ஆத்மாசாக்ஷாத்காரத்திற்கு மிகவு முபயோகப்படுகிறது. சாந்திராயணம் முதலியவை யப்படிப்பட்டவையல்லவன்றோ, உள்ளபடி யாத்ம

ஸ்வரூபத்தை யறிவதினாலும், மைதுநத்தைவிடுகையாலும் இவ்வாத்மா அடையப்படுவன். எந்தஆத்மா சுத்தனே எவன் சரீரமத்யத்தில் ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் ஜ்யோதிர்மயனாய் விளங்குகிறானோ, யவன், காமக்ரோதம் முதலிய தோஷங்களில்லாதே பரப்ரம்மத்தை யடையவேணுமென்று யத்நம்செய்கிற ஸந்யாஸிகளால் காணப்படுகிறானோ அந்த பரமாத்மா எப்போதும் கீழ்ச்சொல்லிய நியமத்தின்படி யிருக்கிற புருஷனாலடையப்படுவான். ஒருக்கால் மெய்சொல்வது மெய்யாகமாட்டாது. இப்படியேமற்றவையும்.

௬. 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌜𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌨𑌃 ।
𑌯𑍇𑌨𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍃𑌷𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

6. ஸத்யமேவஜயதே நாந்ருதம் ஸத்யயேந பந்தாவிததோ தேவயாநః! யேநாக்ரமம் த்யருஷயோஹ்யாப்த காமாயத்ர தத்ஸத்யஸ்ய பரமம் நிதாநம்||

(ப-ம்.) 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵- ஸத்யமே, 𑌜𑌯𑌤𑍇 - ஜயிக்கிறது, 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌂- பொய்யானது, 𑌨-ஜயிக்கிறதில்லை, 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌨𑌃-𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃 - அர்ச்சிராதிமார்கமானது, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 - ஸத்யம்சொல்வதினால், 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌃 - உண்டாகிறது, 𑌯𑍇𑌨, எந்த அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால், 𑌆𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃-ஆசாபாசம் விட்டவராகிய, 𑌋𑌷𑌯𑌃-தத்வஜ்ஞாநிகள், 𑌯𑌤𑍍𑌰- எவ்விடத்தில், 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 - ஸத்யவசநத்திற்கு, 𑌪𑌰𑌮𑌂- 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 - முக்யபலமாகிய, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தபரமாத்மதத்வம், ப்ரகாசிக்கிறதோ அந்தஸ்தாநத்தை, 𑌆𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿- அடைகிறார்களோ

𑌸𑌂-𑌸𑌾. ஸத்யத்தை ஸ்துதிக்கிற அர்த்தவாதயிந்தசுலோகம், மெய்சொல்வனே ஜயிப்பான். பொய்சொல்லுமவன் ஜயியான். ஒருபுருஷனைப்பிடித்து மெய்யும்பொய்யும் வெற்றியையும் தோல்வியையுமடையுமேயன்றி தனித்தல்ல. உலகத்தில் பொய்யன்தோற்பதும் மெய்யன்ஜயிப்பது ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றது. ஸத்யம் பலமுடையது சாஸ்த்ரத்திலும் ஸத்யமேபலமுடையதென்று தெரிகிறது. ஸத்யத்தினாலன்றோ தேவயாநமார்க்கம் கிடைக்கின்றது. எந்த மார்க்கமே புருஷார்த்தமாகிய ப்ரம்மத்தை ஸந்யாஸிகளடைவதற்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றதோ.,

𑌰𑌾-𑌸𑌾. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால் பரமபதத்தையடைவதற்கு ஸத்யமேமுக்யகாரணமாயிருக்கிறதென்று ஸத்யத்தைக் கொண்டாடுகிறது. மற்றவை பதஉரையின் படியேகொள்க.

௭. 𑌬𑍃𑌹𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 ।
𑌦𑍂𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑍁𑌦𑍂𑌰𑍇 𑌤𑌦𑌿𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌿𑌹𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 ।

7. ப்ருஹச்ச தத்திவ்ய மசிந்த்யரூபம் ஸூக்ஷ்மாச்சத ஸ்தூஸக்ஷ்மதர விபாதி|| தூராத்ஸுதூரே ததிஹாந்திகேச பஶ்யத்ஸ்வஹைஹ ததிஹிதம் குஹாயாம்||

(ப-ம்.) 𑌤𑌤𑍍 - அந்தப்ரம்மமானது, 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍 - பெரியது, 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂- ப்ரகாசிப்பது, 𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌂-சிந்திக்கமுடியாதரூபத்தையுடையது, 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - ஸூக்ஷ்மவஸ்துவைக் காட்டிலும், 𑌤𑌤𑍍-அந்தப்ரம்மமானது, 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌤𑌰𑌂-மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாய், 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿-விளங்குகின்றது, 𑌤𑌤𑍍 அந்தப்ரம்மமானது, 𑌦𑍂𑌰𑌾𑌤𑍍-தூரத்தினாலும், 𑌸𑍁𑌦𑍂𑌰𑍇-மிகவும்தூரத்தி

லிருக்கின்றது. தத்-அந்தப்ரஹ்மமானது, இஹைவ- இங்குஸமீபத்திலுமிருக்கின்றது, பஶ்யத்ஸு - ஜ்ஞாநிகளுக்காயின், இஹ குஹாயாம் ஏவ- இந்தஹ்ருதயகுகையிலேயே, நிஹிதம்-வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸம்-ஸா. எங்கும் வ்யாபித்திருப்பதால் பெரிதாய், ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் அது பற்றியே இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததாய் ஆகையாலே இவ்வாறென்று சிந்திக்க முடியாததாய் ஸூக்ஷ்மமாகிய ஆகையத்திலும் ஸர்வகாரணமாகையாலே நிரதிசய ஸூக்ஷ்மமாய், நாநாரூபமாய் ஸூர்யசந்திரரூபமாய் விளங்குகின்றதாய், அஜ்ஞானாலடையப் படாமையா லவர்களுக்கு மிகவும் தூரத்திலிருப்பதாய், ஜ்ஞாநிகளுக்கு அடையக் கூடியதாகையா லவர்களுக்கு ஸமீபத்திலிருப்பதாய், இங்குஹ்ருதயத்தில் காண்கிறவர்களுக்கு அவ்விடத்திலே யிருப்பதாய் அவித்யையினு லெவராலும் காணப்படாததா யிருக்கிறது பரப்ரஹ்மம்.

ரா-ஸா. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தா லடையக்கூடிய ப்ரஹ்மத்தின் விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. அது ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் பெரியது. பரமாகாசத்திலிருப்பது. வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கு மெட்டாததாய் ப்ரகாசமாய் விளங்குகிற திருமேனியையுடையது. எல்லா அசேதநங்களுக்குள்ளும் புகுகிற ஸூக்ஷ்மமுடைய ஜீவாத்மாவிலும் அந்த ஜீவாத்மாவுக்குள்ளும் புகுகிறபடியால் மிகச் சூக்ஷ்மமானது. அது ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற் கப்புறத்திலிருக்கிற பரமபதத்திருப்பதால் மிகவும் தூரத்திலிருப்பது. இந்த ப்ரக்ருதிக்குள் ஸூர்யமண்டலத்திற் குள்ளிருப்பதால் ஸமீபத்திலிருப்பது. அந்தக்கரணத்திலும் ப்ரகாசிப்பது யோகிகளுக்கு.

அ. ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா நாந்யைர்தேவைஸ்தபஸா கர்மணா வா । ஜ்ஞாநப்ரஸாதேந விஶுத்தஸத்த்வஸ்ததஸ்து தம் பஶ்யதே நிஷ்கலம் த்யாயமாந: ॥

8. நசக்ஷுஷாக்ருஹ்யதே நாபிவாசாநாந்யைர்தேவைஸ்தபஸா
கர்மணாவா।ஜ்ஞாநப்ரஸாதேந விஶுத்த ஸத்வஸ்த தஸ்துதம்
பஶ்யதே நிஷ்கலம் த்யாயமாந:

(ப-ம்.) (இந்தபரமபுருஷன்,) சக்ஷுஷா - கண்களினால், ந க்ருஹ்யதே-காணப்படுகிறதில்லை. வாசா- வாக்கினால், ந அபி - சொல்லப்படுவதுமில்லை, அந்யை: தேவை: - மற்ற இந்திரியங்களினாலும், ந - கிரக்கப்படுவதில்லை. தபஸா-தபஸ்ஸினாலாவது, கர்மணா வா-கருமத்தினாலாவது (அடையப்படுமவனல்லன்) ஜ்ஞாநப்ரஸாதேந-பரமாத்மாநுக்கிரகத்தினால் விஶுத்தஸத்த்வ:-அந்தக்கரணசுத்தி யுண்டாகிறது. தத: - பின்பு, த்யாயமாந: - த்யாநம்செய்யானின்றுகொண்டு, நிஷ்கலம் - அவயவங்களில்லாதவனாயிருக்கிற, தம்-அந்த பரமபுருஷனை, பஶ்யதே- காண்கிறான்.

ஸம்-ஸா. இன்னமுதந்த பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்குமிடம் சொல்லப்படுகிறது. ரூபமில்லாமையால் கண்ணுல் பார்க்கப்படாது. சொல்லப்படாமையால் வாக்குக்கு விஷயமல்ல. மற்றவைகளுக்கும் ஸாக்ஷாத்கார சக்தியில்லை. தபஸ்ஸும் கருமாநுஷ்டாநமும் மற்ற பலன்களுக்கு ஸாதநமாகையால் சிறந்ததாய் மற்ற பலன்களைக் கொடுக்குமாயினும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணங்களல்ல. ஜ்ஞாநமே யதற்கு

ஸாதநமானது. எல்லா ப்ராணிகளுக்கு மிந்த ஜ்ஞாநமுண்டாயினும் ராகம் த்வேஷம் முதலியவற்றால் பாஹ்யவிஷயங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு கலங்கி யசுத்தமாயிருப்ப தால் ஆத்மஸ்வரூபம் அதிஸமீபத்தில் நித்யமாயிருந்தாலு மதைக்காட்ட சக்தியில்லாத தாயிருக்கின்றது. கண்ணாடியானது அழுக்கடைந்திருக்குமாயின் அது ஸூக்ஷ்மவஸ் துக்களைக் காட்டாதன்றோ, கலங்கிய தண்ணீரும் கலக்கம்தெளிந்த பின்னன்றோ பொருளைக் காட்டுவது. அப்படிபோலவே இந்த ஜ்ஞாநமும் இந்திரயத்திற்கும். பொ ருள்விஷயத்திலுண்டானராகம்த்வேஷமுதலிய அழுக்கினால் விடுபட்டு எப்போது, ஸ்வ ச்சமாய் விளங்குமோ, அப்போது தெளிந்திருப்பதால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக்கார ணமாகின்றது. ஆகையால் அவ்வாறு தெளிந்தஜ்ஞாநமுடையவர் த்யாநம்செய்து நிர வயவனான பரமாத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள் அப்படி தெளியாதவர் காண்பதில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஜ்ஞாநசப்தம் பரமாத்மபரமாக இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ஆகவே பரமாத்மாநுக்கிரகத்தினால் தெளிந்த சிந்தையர் அவனைக் காண்கிறார்கள் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது.

௯. 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌧𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍈𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍋𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌵𑌿𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 ॥

9. ஏஷோணுராத்மா சேதஸாவேதிதவ்ய: யஸ்மிந்ப்ராண: பஞ்ச
தா ஸம்விவேஶ || ப்ராணை ஶ்சித்தம் ஸர்வமோதம் ப்ரஜாநாம்
யஸ்மிந்வி ஶுத்தேவிபவத் யேஷமாத்மா

(ப-ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍-யாதொருபரமாத்மாவினிடத்தில், 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌧𑌾-அஞ்சுப் ரகாரமாயிருக்கிற, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணவாயுவானது, 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 - நிலைபெற் றிருக்கின்றதோ, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍈𑌃-இந்திரியங்களோடு, 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 - மநஸ்ஸும், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 - ப்ரஜைகளினுடைய, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - ஸமஸ்தமும், 𑌓𑌤𑌂- வைக் கப்பட்டிருக்கிறதோ, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - யாதொரு பரமாத்மாவானவன், 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇- அநுக்ரஹமுடையவனானால், 𑌏𑌷𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - இந்தஜீவாத்மா, 𑌵𑌿𑌭𑌵𑌤𑌿- முக்திபெறுகிறானோ, அப்படிப்பட்டவனாய், 𑌅𑌣𑍁𑌃 - அறியக்கூடாதவனா யிருக்கிற, 𑌏𑌷𑌃-இந்த பரமபுருஷன், 𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾- பரிசுத்தமநஸ்ஸினாலே, 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃-அறியதக்கவன்.

ஶம்-பா. பஞ்சப்ராணங்களுடைய சரீரத்தில் ஸகலேந்திரியங்களிலும் ப்ரஜை களுக்கு முக்யமான சித்தம்முதலிய பேதங்களுடைய மநஸ்ஸினாலே பரமாத்மா அறி யப்படுவன். எந்தமநஸ்ஸு சுத்தமானால் இந்த பரமாத்மாதானே விளங்குகிறானே.

ரா-பா. எந்த பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினா லிந்த ஜீவாத்மா முக்தனாகிறானோ, பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினால் அறியக்கூடாதவனா யிருந்தாலும் சுத்தமான மநஸ்ஸையு டையவனா யிருக்கிற இந்த ஜீவாத்மாவினாலே யறியப்படுகிறான்.

௧௦. 𑌯𑌂 𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 । 𑌤𑌂 𑌤𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌜𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌯𑍇𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌿𑌕𑌾𑌮𑌃 ॥

10. யம்யம்லோகம் மநஸா ஸம்விபாதி விஶுத்தஸத்வ: காமயதே யாம்ஶ்ச காமாந் || தம்தம் லோகம் ஜயதே தாம்ஶ்ச காமாந் தஸ்மாதாத்மஜ்ஞம் ஹ்யர்சயேத்பூதிகாம:||

(ப-ம்.) விஶுத்தஸத்வ: - ஆத்மஸ்வரூபத்தையறிந்தவன், யம்யம்லோகம்-எந்த எந்தலோகத்தை, மநஸா - மநஸ்ஸினால், ஸம்விபாதி - ஸங்கல்பிக்கிறானோ, யாந் காமாந் - எந்த இஷ்டங்களை, காமயதே - விரும்புகிறானோ, தம்தம்லோகம்-அந்தந்தலோகங்களையும், தாந் காமாந் - அந்த இஷ்டங்களையும், ஜயதே-ஜயிக்கிறான், தஸ்மாத்-ஆகையால், பூதிகாம: - ஸம்பத்தைவிரும்பினவன், ஆத்மஜ்ஞம் - ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனை, அர்சயேத்-பூஜிக்கக்கடவன்.

ஶம்-ஸா. கீழ்ச்சொல்லியபடி ஸர்வாந்தராத்மாவாகிய பரமாத்மாவைதானேயென்றறிந்தவன், மநஸ்ஸினால் எந்தலோகங்களை ஸங்கல்பித்தாலும் எந்தலோகங்களை விரும்பினாலும் அதை எல்லாம் பெறுகிறான். ஸர்வத்திற்கு மாத்மாவாகையால் ஸர்வத்தையு மடைந்தவனாகிறானன்றோ, ஆகையால் தனக்காயினும் பிறர்க்காயினும் எந்த இஷ்டத்தை விரும்பினாலு மந்த இஷ்டத்தைத் தானும்பெற்று பிறரும் பெறும்படி செய்யவல்லவன். ஆகையால் மங்களத்தை யாசைப்பட்டவன் அந்த ஜ்ஞாநியை சுச்ருஷைகளினால் பூஜிக்கக்கடவன்.

ரா-ஸா. தனக்கும் தன் பக்தருக்கும் நினைத்த இஷ்டங்களை யநுபவிக்கவும் தரவும் வல்லவனாகிறானாகையால் ஜ்ஞாநி, ஸம்பத்தை விரும்பிய புருஷனால் இவன் நம்முடைய சுச்ருஷை முதலியவற்றால் அநுக்ரஹித்து நமக்குவேண்டிய வரங்களைத் தருவனென்று பக்தியுடன் பூஜிக்கத்தக்கவன்.

இதி த்ருதீயமுண்டகே ப்ரதமகண்ட:.

அத த்ருதீயமுண்டகே த்விதீயகண்ட:.

௧. ஸவேதைதத்பரமம்ப்ரஹ்மதாமயத்ர விஶ்வம்நிஹிதம்பாதிஶுப்ரம் | உபாஸதே புருஷம்யேஹ்யகாமாஸ்தே ஶுக்ரமேததிவர்தந்தி தீரா:||

1. ஸவேதைதத்பரமம் ப்ரஹ்ம தாமயத்ர விஶ்வம் நிஹிதம் பாதி ஶுப்ரம்||உபாஸதே புருஷம் யேஹ்யகாமாஸ்தே ஶுக்ரமேதததி வர்தந்தி தீரா:||

(ப-ம்.) யத்ர - எந்த ப்ரம்மத்தினிடத்தில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, விஶ்வம்-ஸமஸ்தமும், ஶுப்ரம் - ப்ரகாசமாய், பாதி - விளங்குகின்றதோ, ஏதத்பரமம்ப்ரஹ்ம - இப்படிப்பட்ட பரப்ரம்மஸ்வரூபமாயிருக்கிற, தாம-உத்தம ப்ராப்யத்தை, ஸ: - அந்த பக்தன், வேத - அறிந்தவன், ஆகையால், தம்புருஷம்-அந்தபக்தனைபுருஷனை, அகாமா: - வேறு பலத்தில் விருப்பமில்லாதவர்களாய், யே-எந்த மூமுக்ஷுக்கள், உபாஸதே-உபாஸிக்கிறார்களோ, தே தீரா:-அந்தமுமுக்ஷுக்கள், ஏதத் ஶுக்ரம்-இந்த சரமதாதுவை, அதிவர்தந்தி-அதிக்ரமிக்கிறார்கள்.

ஶம் ஸா-ரா-ஸா. பக்தன் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவனாகையால் அவனைப்பூசிப்பவர் அவனடைகிற பரமபதத்தை யடைகிறார்கள். ஆகையால் ப்ரம்மவித்தைப் பூசிப்பது மோக்ஷத்தை யடைவதற்குரீ காரணம்.

௨. 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸 𑌕𑌾𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 | 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌇𑌹𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 ||

2. காமாந்யஃ காமயதே மந்யமாநஃ ஸகாமா பிர்ஜாயதே தத்ர தத்ர || பர்யாப்தகாமஸ்ய க்ருதாத்ம நஸ்து இஹைவஸர்வே ப்ரவிலீயந்திகாமாஃ||

(ப-ம்.) 𑌯𑌃-எவன், 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 - காமங்களை, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 - போக்யமாயெண்ணிக்கொண்டு, 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 - விரும்புகிறானோ, 𑌸𑌃 - அவன், 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 - அந்தந்த விடங்களில், 𑌕𑌾𑌮𑌭𑌿𑌃 - காமங்களினால், ஜாயதெ - பிறக்கிறான், 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 - ப்ரம்மத்தினிடத்தில்காமத்தையுடைய, 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌤𑍁 - ஆத்மவித்துக்கு, 𑌇𑌹𑍈𑌵 - இவ்விடத்திலேயே, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃-எல்லாக்காமங்களும், 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿-ஒழிந்துபோகின்றன.

ஶம்-ஸா. முமுக்ஷுவுக்கு காமம் நீங்குவது முக்யமென்று சொல்லுகிறது. எவன் இவ்வுலகத்திலும் சுவர்க்காதி லோகாந்தரங்களிலும் இஷ்டங்களை விரும்புகிறானோ, அவைகளில் குணத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு அவைகளிலே சிந்தை வைக்கிறானோ, அவன், அந்தந்த தேசங்களை யடைவிக்கிற கருமங்களில் புருஷனுக்கு ப்ரவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகிற காமங்களோடு அந்தந்த தேசங்களிலுண்டாகிறான். யவன் பரமார்த்த தத்வத்தை யறிந்ததினால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைவேண்டி யடையப்பட்டவைகளில் போல, ஆசைநீங்கி அவித்யை கழிந்த பரஸ்வரூபத்தைப்பெறுகிறானோ, அவனுக்கு இந்த சரீரமிருக்கும்போதே ஸகல காமங்களிலு மாசைகழிந்து போகையால் ஜந்மாந்தரமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தால் ஜந்மாந்தரகாரணங் கழிந்துபோகையால் ஜந்மாந்தர காரணங்களான ஆசைகளு முண்டாகிறதில்லை என்று கருத்து.

ரா-ஸா. தேவமநுஷ்யாதி சரீரங்களை போக்யமாக எண்ணியாசைப்படுகிறவன் அந்த காரணத்தா லவ்வாறே தேவஜாதியாகவும் மநுஷ்யஜாதியாகவும் பிறக்கிறான். ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையறிந்து ப்ரம்மத்தை விரும்புகிறவனுக்கு ஸகல காமங்களு மழிந்து போகையால் ஜந்மாந்தரமில்லை.

௩. 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾 𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 | 𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍂𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍 ||

3. நாயமாத்மா ப்ரவசனேநலப்யோ நமேதயா நபஹுநா ஶ்ருதேந || யமேவைஷவ்ருணு தேதேநலப்ய ஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மாவிவ்ருணுதேதநூம்ஸ்வாந்||

(ப-ம்.) 𑌅𑌯𑌮𑍍 - இந்த, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - பரமாத்மாவானவன், 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 - மநநத்தினாலும், 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾 - நிதித்யாஸநத்தாலும், 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 - அதிகமான, 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨-ச்ரவணத்தினாலும், 𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 - அடையக்கூடினவனன்று. 𑌏𑌷𑌃-இந்தபரமாத்மா, 𑌯𑌮𑍇𑌵 - எவனை, 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 - வரிக்கிறானோ,

தேந - அந்தபுருஷனால், லப்ய꞉ - அடையதக்கவன். தஸ்ய - அந்த புருஷனுக்கு, ஏஷ꞉ ஆத்மா - இந்தபரமாத்மா, ஸ்வாம் தநூம் - ஸ்வஸ்வரூபத்தை, விவ்ருணுதே - காட்டுகிறான்.

ஸ.-ஸா. ஸகல லாபங்களிலு மாத்மலாபம் சிறந்ததாயினும் கீழ்சொல்லப்பட்ட அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபலாபம் புருஷார்த்தமாயினு மந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யடைவதற்கு ப்ரவசநம்முதலிய பல ஸாதநங்கள் வேண்டுமோ, என்கிற ஸந்தேஹம் நீங்கச் சொல்லுகிறது. இவ்வாத்மா வேதசாஸ்த்ரங்களை விசேஷமாயோதி ப்ரவசநம் செய்கையாலும், கிரந்தங்களி னர்த்தங்களை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற மேதையினாலும், அதிகமான சிரவணத்தாலும் அடைக் கூடியவனன்று. எப்போது மடையப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாகையால், அவனை யாசைப்பட்டுப் பெற விரும்பினமாத்திரத்தாலேயே யடையப்படுவான். அவனுக்கு அவித்யை நீங்கியபடியால் வெளிச்சத்தில் வஸ்துக்கள் தந்தம் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுவதுபோல ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்தில் ப்ரம்மாபேத ஸ்வரூபத்தை இந்த ஆத்மா காட்டுகிறது.

ரா-ஸா. கேவலம் ச்ரவணம், மநநம், நிதித்யாஸநம், இவைகளா லந்த பரமாத்மா அடையப்படமாட்டான், இந்த பரமாத்மா எந்த புருஷனை விரும்புகிறானோ அவனாலேயடையப்படுவான், அப்படி தன்னால் வரிக்கப்படுகிற, புருஷனுக்கு தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களோடுகூடிய ஸ்வரூபத்தை பரமாத்மாகாட்டுகிறான். பரமாத்மாவினிடத்தில் மிகவும் விருப்பமுடையவனாய் ச்ரவணம் முதலியவை செய்தால் பரமாத்மா நுக்ரகமுண்டாமேயன்றி வெறும் ச்ரவணாதிகள் பயனற்றவையாமென்று கருத்து. பரமாத்மா இந்த புருஷனை விரும்பும்போது தன்னிடத்தி லிந்த புருஷனுக்குள்ள அன்பே காரணம். தன்னிடத்தி லன்புடையோனைத் தான் விரும்புவது ப்ரஸித்தமேயன்றோ. ஆனதினால் பரமாத்மா, தன்னிடத்தி லன்பிலாதானைத் தான் விரும்பான். ஆக, ப்ரீதியோடுகூடி பரமாத்மாவை யுபாஸிக்கிறவன் அந்த பரமாத்மாவின் ப்ரீதிக்கிலக்காய் பரமபதத்தை யடைந்து பரிபூர்ணபர ப்ரம்மாநுபவத்தைப் பெறுவனென்றவாறு.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், தேந, என்பதற்கு, பரமாத்மாவை வரிப்பதினாலென்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. அப்போது 'யம்' என்பதற்கு பரமாத்மாவை, என்று பொருள் கொண்டமையால், யச்சப்தத்திற்கும், தச்சப்தத்திற்கும் பொருள் பேதப்படுகிறது. அது 'யத்ததோர் நித்யஸம்பந்த꞉, என்கிற ந்யாயத்திற்கு விரோதமானதாகிலும், ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு அபேதம் சொல்லும்போது அவ்வாறே பொருள் கொள்ளவேண்டி வருகையாலப்படி வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ச்ரவணம் மநநம் நிதித்யாஸநம் இவைகளின் ஸ்வரூபம், முன் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. மற்றவை பத உரைக் கிணங்க இராமாநுஜபாஷ்யத்தில காண்க.

௪. நாயமாத்மா பலஹீநேந லப்யோ ந ச ப்ரமாதாத் தபஸோ வாப்யலிங்காத் । ஏதைருபாயைர்யததே யஸ்து வித்வாம்ஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா விசதே ப்ரஹ்மதாம ॥

4. நாய மத்மா பலஹீநேநலப்யோநச ப்ரமாதாத்தபஸோவாப்ய
லிங்காத் ‖ ஏதைருபாயைர்யததே யஸ்துவித்வாந்தஸ்யை
ஷ ஆத்மா விசதே ப்ரஹ்மதாம ‖

(ப-ம்.) அயமாத்மா - இந்தபரமாத்மாவானவன், பலஹீநேந-பலமில்லாதவனால், லப்ய:-அடையக்கூடினவனென்று. ப்ரமாதாத் - அவதாநமில்லாமல், ந - அடையக்கூடியவதனன்று. அலிங்காத் - லிங்கமில்லாத, தபஸ: - ஆச்ரமத்தினாலும், ந - பெறதக்கவனானன். ய: து வித்வாந் - எந்த உபாஸகன், ஏதை: உபாயை: - இந்த உபாயங்களோடு, யததே - யத்நம் செய்கிறானோ, தஸ்ய - அவனுக்கு, ஏஷ: ஆத்மா ப்ரஹ்மதாம - அந்தர்யாமியாய் ப்ராப்யமாயிருக்கிற இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபம், விஶதே - லபிக்கிறது.

ஶம்-ஸா. ஆத்மஸ்வரூபத்தை விரும்புகிறதற்கு ஸஹாயங்களிவையென்று சொல்லுகிறது. பலமும், அவதாநமும், தபஸ்ஸும், லிங்கமும் அதற்கு ஸாதநங்கள். இவை இல்லாதவனா லாத்மஸ்வரூப மடையப்படாது. பலமாவது ஆத்மநிஷ்டையினால் வந்த ஸாமர்த்தயம். அவதாநமாவது பசுபுத்திரன் முதலியவற்றி லாசையில்லாமை. தபஸ்ஸாவது-ஜ்ஞாநம். லிங்கமாவது ஸந்யாஸம்.

ரா-ஸா. பலமாவது - தைந்யமில்லாமை, தைந்யமாவது - காலதேசங்கள் அநுகூலப்படாமையால் வந்த மநக்கலக்கம். அவதாநமாவது செய்யவேண்டிய விஷயங்களில் ஏமாராமை. லிங்கமாவது அந்தந்த ஆச்ரமங்களுக்கு வேண்டிய அடையாளங்கள். தபஸ்ஸாவது - ஸந்யாஸாச்ரமம். ஆயினும், இவ்விடத்தில் எல்லா ஆசரமங்களையும் குறிக்கின்றது. எல்லா ஆச்ரமஸ்தரும் ப்ரம்மவித்யையி லதிகாரமுடையவரென்று சொல்லப்படுகையா லென்றறிக. இதில் ஸந்யாஸாச்ரமத்திற் கடையாளங்கள் சிகை, யஜ்ஞோபவீதம் கமண்டலு ஜலபவித்ரம் முதலியவை. இப்படி எல்லா ஆச்ரமங்களுக்கு மறிக. ஆக இதற்குத் திரண்டபொருளாவது பலம் அவதாநம், லிங்கத்தோடுகூடிய ஆச்ரமம் இவைகள் ப்ரம்ம ப்ராப்திக்கு ஸஹாயங்கள். இவை இன்றி ப்ரம்மத்தை யடையான். அவ்வோ ஆச்ரமங்களுக்கு விதித்த அடையாளங்களும், முக்யமானவை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கர ராமாநுஜ பாஷ்யங்களுக்குள்ளபதார்த்தபேதம்கருத்தில்பேதம் இவைகள் ஸ்புடமாயிருக்கின்றன.

ரு. ஸம்ப்ராப்யைநம்ருஷயோ ஜ்ஞாநத்ருப்தா: க்ருதாத்மாநோ வீதராகா: ப்ரஶாந்தா: | தே ஸர்வகம் ஸர்வத: ப்ராப்ய தீரா யுக்தாத்மாந: ஸர்வமேவாவிஶந்தி ||

5. ஸம்ப்ராப்யைந ம்ருயோஜ்ஞாந த்ருப்தா: க்ருதாத்மாநோவீத
ராகா: ப்ரபாந்தா: || தேஸர்வகம் ஸர்வத: ப்ராப்யதீராயுக்
தாத்மா நஸ்ஸர்வமேவாஶந்தி ||

(ப-ம்.) ருஷய:-தத்வத்தை யறிந்தவர்கள், ஏநம்-இந்த பரமாத்மாவை, ஸம்ப்ராப்ய-அநுபவித்து, ஜ்ஞாநத்ருப்தா:-அநுபவத்தாலே த்ருப்தி யடைந்தவர்களாய், க்ருதாத்மாந: - ஸத்தைபெற்றவர்களாய், வீதராகா:- விஷயங்களிலாசை நீங்கியவர்களாய், ப்ரஶாந்தா:- சாந்தகுணமுடையவர்களாய், (யே - எவர்கள், ஸந்தி - இருக்கிறார்களோ,) தே - அவர்கள்,

ஸவ-ீதஃ ஸவ-ீமஹ-எல்லாவஸ்துக்களிலு மெங்கும் நிறைந்திருக்கிற பர மாத்மாவை, ஹ்ராவ்ய-பரமபதத்தில் ஸேவிக்கப்பெற்று, யுக்தாத்மாநஃ-ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம்பெற்றவர்களாய், ஸவ-ீழ்வ ஸர்வ-எல்லாசுகங்களையும், ஆவிஶந்தி-அடைகிறுர்கள்.

ஸம்-ஸா. உபாதி நீங்கிய ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவர், இதர விஷயங்களில் நசையற்றவராய் குடமுடைந்தபின் குடத்தால் வரைந்து கொள்ளப்பட்டிருந்த ஆகாசம் உபாதிநீங்கி யாகாசமே யாவதுபோல தேஹோபாதி நீங்கி பரமாத்மாவே யாகின்றுர்கள். இது ஜீவனுக்கும் ப்ரம்மத்துக்கும் அபேதத்தை யறிந்ததற்குப் பயனுகும். இவ்வாறே ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர் ப்ரம்மஸ்தாநத்தை யடைகிறுர்கள்.

ரா-ஸா. தத்வத்தை யறிந்தவர் ஜீவதசையிலேயே த்யாநமாஹாத்ம்யத்தால் பரமாத்மாவை யநுபவித்து அவ்வநுபவத்தால் மகிழ்ந்த நெஞ்சினையுடையராய், ஸத்தை பெற்று விஷயங்களி லாசைநீங்கி, இந்த்ரிய ஜயம்பெற்றவராகி உள்ளும் வெளியு மெல்லா வஸ்துக்களிலும் பூர்ணனை பரமாத்மாவை பரமபதத்தில் ஸேவிக்கப்பெற்று அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் வெளியாகி தருமபூதஜ்ஞாநத்தால் எல்லாவற்றையு மநுபவிக்கிறுர்கள்.

சு. வெதாஂதவிஜ்ஞாநஸுநிஸ்சிதாஃவாஃ ஸந்ந்யாஸயொமாத்யதயஃ ஶுத்தஸத்வாஃ। தெ ப்ரஹ்மலொகெஷு பராந்தகாலெ பராம்ருதாஃ பரிமுச்யந்தி ஸவெீ॥

౬. వేదాంతవిజ్ఞాన సునిశ్చితార్థాః స్సన్న్యాసయోగాద్య తయశ్శుద్ధసత్వాః।
తే బ్రహ్మలోకేషు పరాన్తకాలే పరామృతాః పరిముచ్యంతిసర్వే॥

(ப-ம்.) வெதாஂதவிஜ்ஞாநஸுநிஸ்சிதாஃவாஃ-வேதாந்தங்களை நன்குணர்ந்தமையால் தத்வார்த்தங்களை நிச்சயித்தவராய், ஸந்ந்யாஸயொகாத்-காம்யகருமங்களை விட்டபடியால், ஶுத்தஸத்வாஃ- தெளிந்தநெஞ்சையுடையராய், யதயஃ-இந்திரியங்களை ஜயித்தவராயிருக்கிற, தெ ஸவெீ-அந்த எல்லாஉபாஸகர்களும், பராந்தகாலெ- கடைசியாய் சரீரம்போகுங்காலத்தில், ப்ரஹ்மலொகெஷு - ப்ரம்மலோகங்களில், பராம்ருதாஃ - ப்ரம்மத்தையடைகிறவர்களாய், பரிமுச்யந்தி-விடுபடுகிறுர்கள்.

ஸம்-ஸா. வேதாந்தபொருளை நன்குணர்ந்தவராய், (வேதாந்தப்பொருளாவது ப்ரம்ம மறியத்தக்கது. என்பதாம்.) இந்த நிச்சயம் பிறந்தவராய், கருமங்களெல்லாவற்றையும் விடுகையாகிறயோகத்தால் நெஞ்சு தெளிந்தவராய், கேவலப்ரம்ம நிஷ்டராய், யத்நம் செய்கிறவர்களாயிருக்கிற ஜ்ஞாநிகள், (ஸம்ஸாரிகள் மரணமடையுங் காலத்திற்கு அபராந்தமென்று பெயர். முமுக்ஷுக்கள் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்று மரணத்தையடையுங் காலத்திற்கு பராந்தமென்றுபெயர்.) பராந்தகாலமென்கிற மரணமாலத்தில், ப்ரம்மமாகிற உலகங்களில், (ப்ரம்ம மொன்றேயாயினும் உபாஸகர் பலராகையால், அநேகம்போல் காணப்படுதலால் பன்மையாலுரைக்கப்பட்டது. ப்ரம்மஸ்வரூபத்தி லென்று பொருள்) அந்த ப்ரம்மத்திலே மரண தர்மமில்லாத ப்ரம்மாத்ம பாவத்தை யடைந்தவராய் கலந்து, ஜீவதசையிலேயே ப்ரம்மமாகியவர்களாய் [illegible]வும் கடாகாசம்போலவும் நிர்வாணமடைந்து மாயா ஸம்பந்த முதலியவற்றால் விடுபடுகிறுர்கள். வேறொரு

தேசத்தை யடைகிறதில்லை. ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் தேசப்ராப்தி ஸம்ஸார பலமே யென்று சொல்லுகையால் முக்தியாகியது தேசப்ராப்தி யாகாது. ஸமஸ்தஸ்வரூப மான ப்ரம்மத்தில், தேசபரிச்சேதங் கிடையாது. ப்ரம்மம் தேசபரிச்சேத முளதாயின் மற்றவையைப்போ லநித்யமும் மற்றொன்றைப்பற்றியதுமாய் நித்ய ஸுகஸ்வரூபமாகா தன்றே. ஆனதால் ப்ரம்மப்ராப்தியாவது தேசத்தைச் சேருவதல்லவென்பது யுக்தம்.

ரா-ஹா.—இந்திரியஜயம்பெற்றவர்களாய் காம்ய கருமங்களைவிட்டவராய் அந்தக் கரணசுத்தி யுடையவராய், ப்ரம்மநிஷ்டர்களாயிருக்கிற எல்லா உபாஸகரும், சரீராவஸாந காலத்தில் ப்ரம்மாநுக்ரஹத்தினால்; ஸம்ஸாரம் நீங்கி முக்தராகிறார்கள்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் ப்ரம்மலோகேஷு, என்று ஒரு பாடமும், ப்ரம்மலோகேது, என்றொரு பாடமும் காட்டப்பட்டது. பகவானுக்கு அனேக லோகங்களுண்டாகையால், 'லோகேஷு' என்கிற பாடமும் ஸரி யானதேயாம். 'லோகேது' என்கிறபாடத்தில் ப்ராப்யமான ப்ரம்மத்தில் என்று, பொருள் கொள்ளப்பட்டது. மற்றவை இதற்கிசைய யோஜிக்கப் பட்டது.

எ. ഗതാഃ കലാഃ പഞ്ചദശ പ്രതിഷ്ഠാ ദേവാശ്ച സർവേ പ്രതിദേവതാസു। കർമാണി വിജ്ഞാനമയശ്ച ആത്മാ പരേഽവ്യയേ സർവ ഏകീഭവന്തി॥

౭. గతాఃకలాఃపంచ దశప్రతిష్ఠామ్ దేవాశ్చసర్వే ప్రతిదేవతాసు।
కర్మాణివిజ్ఞాన మయశ్చఆత్మా పరేవ్యయేసర్వ ఏకీభవంతి॥

(ப-ம்.) പഞ്ചദശ - பதினைந்தாயிருக்கிற, കലാഃ - ப்ராணாதிகலைகள், പ്രതിഷ്ഠാഃ-காரணஸம்பந்தத்தை, ഗതാഃ - அடைகிறதுகள், സർവേ ദേവാഃ-எல்லா இந்திரியங்களும், പ്രതിദേവതാസു - அதிஷ்டாநதேவதைகளான ஸூர்யாதி தேவதைகளிடத்தில் ஸம்பந்தத்தை யடைகின்றன, കർമാണി-கருமங்களும், വിജ്ഞാനമയഃ - ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான, ആത്മാ - ஆத்மாவும், സർവേ - எல்லாம், അവ്യയേ - அழிவில்லாத, പരേ - பரமாத்மாவில், ഏകീഭവന്തി-ஒன்றாய்விடுகிறதுகள்.

ஶம்-ஹா. அவித்யை முதலிய ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்குவது மோக்ஷமென்று ப்ரம்ம வாதிகள் சொல்லுகிறார்கள். காரியமா யிருப்பது மோக்ஷமாகாது. ஆகையால் இவன் மோக்ஷமடையும்போது, இவனுடைய சரீரத்தில் காரணமாய்க் கலந்திருந்த கலைகளென் கிற ப்ராணன் முதலியவை பதினைந்தும், தந்தம் காரணங்களை யடைகின்றன. இந்தகலை களின் வகை ப்ரச்நோப நிஷத்து விளக்கிற்று. தேஹத்தில் கண் முதலிய விடங்களிலி ருந்த இந்திரியங்கள் ஸூரியன் முதலிய தேவதைகளைச் சேருகின்றன. பலனைத் தரு வதற்குத் தொடங்கிய கருமங்கள் அநுபவித்தே யொழிக்கத்தக்கவை யாகையாலவை நீங்க, மற்ற கருமங்களும், அவித்யையினால் செய்யப்பட்ட புத்தி முதலிய உபாதிகளை யாத்மாவாக வெண்ணிக் கொண்டு ஜலம் முதலியவற்றில் ஸூர்ய ப்ரதிபிம்பம்போலிந்த சரீரங்களில் ப்ரவேசித்திருக்கிற ஆத்மாவும், கருமங்களுக்கு இவ்வாத்மா முக்தி தசை யில் ஸுகதுக்க ரூபமான பலனை யநுபவிக்கும்படி செய்ய வல்லமை யில்லாமையால், உபாதி நீங்கினபோது, பரமாய், அழிவில்லாததாய், விகாரமில்லாததாய், வ்யாபியாய், ஜந்ம ஜராமரண முதலாகிய துன்பமில்லாததாய், அபயமாய் அபூர்வமாய், சிறந்ததாய்

உள்வெளி பேதமில்லாததாய், சிவமாய் சாந்தமாயிருக்கிறப்ரம்மத்தில் ஒன்றாய்க் கலந்து போகின்றன. தண்ணீர் சோர்ந்தபோது ஸூரிய பிம்பம் போலவும், குடமுடைந்த போது கடாகாசம்போலவு மெல்லா மொன்றாய் விடுகின்றன.

ரா-ஸா. முக்தனாகிற ஜீவனுக்கு உபகாரமாக ப்ரச்நோபநிஷத்தில் சொல்லப் பட்ட ப்ராணன் முதல் நாமம் வரையிலுள்ள பதினாறு கலைகளில் கருமம் தவிர்ந்த பதினைந்தும் தந்தம் காரணங்களில் ஒட்டிப் போகின்றன. வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் அதிஷ்டாந தேவதைகளாகிய ஸூரியன் முதலியவற்றில், சேருகின்றன. இவ்வளவே யொழிய லயிப்பதில்லை. இந்திரியங்கள் கல்பாந்தம்வரையி லிருப்பவையன்றோ. இது வ்யாஸ ஸூத்திரத்தினால் செவ்வையாய் விளங்கும். இவனுக்கு பயனைக் கொடாதவையாய், இவன் ப்ரத்யக்ஷம்போல பாவிக்கிற உபாசனையைத் தொடங்கும்போது, நான் பொறுப்பேன், என்று பகவான் சங்கல்பித்தவையான, கருமங்களும், இவ்வாத்மாவும் எல்லாவற்றிற்கும் பரமான பரப்ரம்மத்தில் ஒன்றாய் விடுகின்றன. இவற்றுள், கருமம் ப்ரம்மத்தி லொன்றாகையாவது இக்கருமம் பரமாத்மாவின் கோபமேயாகையால், இந்த கோபாவஸ்தை மாறி தருமபூதஜ்ஞாநத்தில் லயிப்பதேயாம். ஜீவன், ப்ரம்மத்தி லொன்றாகையாவது நாமரூபமுதலியவற்றால் வருகிற ஆகார பேதம் கழிவது. ஆக, இவனுக்கு கருமங்கள் நசிக்கின்றமையால், முக்தாத்மாவுக்கு கலைகளென்கிற ப்ராணாதிகள் உபகரணங்களாவதில்லை யென்று கருத்து.

௮. யதா² நத்³ய: ஸ்யந்த³மாநா: ஸமுத்³ரே(அ)ஸ்தம் க³ச்ச²ந்தி நாமரூபே விஹாய | ததா² வித்³வாந்நாமரூபாத்³விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதி தி³வ்யம் ||

౮. యథా నద్యస్స్యన్దమానాస్సముద్రేఽస్తం గచ్ఛన్తి నామరూపే విహాయ ।
తథా విద్వాన్నామరూపాద్విముక్తః పరాత్పరం పురుషముపైతి దివ్యమ్ ॥

(பதம்.) ஸ்யந்த³மாநா: - ப்ரவஹியாநின்ற, நத்³ய: - நதிகள், ஸமுத்³ரே - ஸமுத்திரத்தில், யதா² - எவ்வாறு, நாமரூபே - நாமரூபங்களை, விஹாய - விட்டு, அஸ்தம் க³ச்ச²ந்தி - ஐக்யத்தை யடைகின்றனவோ, ததா² - அவ்வாறே, வித்³வாந் - உபாஸகன், நாமரூபாத் - நாமரூபங்களால், விமுக்த: - விடப்பட்டவனாய், பராத்பரம் தி³வ்யம் புருஷம் உபைதி - பராத்பரனாய் விளங்குகிற பரமபுருஷனை, யடைகிறான்.

ஸம்-ஸா. அவித்யை கழிந்து ப்ரம்மத்தோடு ஐக்யம் பெறுவதில் நதிகள் த்ருஷ்டாந்தம்.

ரா-ஸா.—முக்தஜீவன் பரப்ரம்மத்தோடு ஐக்யமடைகிறானென்றதினால்வந்த ஸந்தேஹம் கழியுண்ணும்படி த்ருஷ்டாந்தத்துடன், விஸ்தரிக்கிறது. எவ்வாறு சங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி, முதலிய ஆறுகள், தாம் பிறக்கு மிடங்களினின்றும், ப்ரவஹித்து, கங்கை கங்கை என்கிற பெயரையும் வெளுத்த ரூபத்தையும், யமுனை, யமுனை என்கிற பெயரையும், கறுப்பு ரூபத்தையும், ஸரஸ்வதி, ஸரஸ்வதி என்கிற பெயரையும், சிவந்த ரூபத்தையும் இவ்வாறு மற்றுள்ளவாறுகள் அவைகளுக்குள்ள பெயரையும் ரூபத்தையும்விட்டு, ஸமுத்திரத்தி லொன்றாய்க் கலந்து போகின்றனவோ, அவ்வாறே வித்வானாகிய உபாஸகன், பேதத்தைக் காட்டித்தருகிற நாமத்தையும் ரூபத்தையும் மற்ற உபாதிகளையும், விட்டு, பரமபுருஷனை யடைகிறான். இத்தால் ஆற்று நீருக்கும் கடல் நீருக்கும், வாஸ்தவத்தில் பேதமுண்டானாலும் கடலில் கலந்தபின் அவ்வேறுபாட்டைக்

காட்கிற ரூபம் (அதாவது நிறம்) அழிவதால் பேருமழிந்து, ஒன்றுபோல் தோற்றுவது போல, பரமாத்மாவுக்குமிந்த ஜீவாத்மாவுக்கும் பேதத்தைக் காட்டுகிற ரூபநாமங்கள் முக்தி காலத்தி லழிகின்றமையால் ஒன்றுபோல் பேதமின்றித் தோன்றுவதொழிய பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் வாஸ்தவத்தில் ஐக்கியமில்லை அபேதமில்லை. இப்படியே முன்னமே முக்தராயிருக்கிற ஆத்மாக்களோடும் அபேதமில்லை. பரமாத்மாவேயெனலாம் படிஸமாநமா யிருக்கையே முக்தி என்று வெளியாக்கப்பட்டது. ஆனதால் கடவல்லி உபநிஷத்திலும், மஹா ஜலத்தில் கலந்த நீர் அதுபோலவே யாவதுபோல்,என்று சாம்யஞ் சொல்லப்பட்டதே யன்றி அபேத மோதப்படவில்லை. இங்கு மதாந்தரத்தில் அநேகாவயங்களுக்கும் ஐக்யமுண்டாவதுபோல ஜீவ பரமாத் மைக்யம் சொல்லலாமேயெனில் அது தகாது. நிர்க்குணவித்யையாக சங்கரமதத்தி லொப்புக்கொள்ளப்பட்ட ப்ரஜாபதிவித்யையில், ஜீவப்ரம்மங்களுக்கு பேதத்தையும் ஸத்யகாமத்வம், ஸத்யசங்கல்பத்வம், முதலிய குணங்களையும் சொல்லுகின்றமையாலும், "உத்தராச்சேதா விர்பூதஸ்ரூபஸ்து" என்கிற சூத்திரத்தில் முக்தியிலந்த குணங்களை யடைவது அந்த வித்யைக் குபலமென்னு சங்கர பாஷ்யத்தி லொப்புக்கொள்ளுகின்றமையாலும், முக்தியில் பேத சூந்யமான ப்ரம்மத்தோடு ஐக்யமென்று சொல்லுவது பொருத்தமற்றதேயாம். இதுகள் ஸ்வரூப மாத்திரம் என்று சொல்லுவது கூடாதென்பது பல யுக்திகளாலும், தகாதென்று ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகின்றது. ஆனதால் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமபேதமுரைப்பது அசங்கதமாம்.

௯. 𑌸 𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌰𑌤𑌿 𑌶𑍋𑌕𑌂 𑌤𑌰𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿॥

౯. సయోహవైతత్పరమంబ్రహ్మవేదబ్రహ్మైవభవతి నాస్యాబ్రహ్మవిత్కులేభవతి।తరతిశోకంతరతిపాప్మానంగుహాగ్రంధిభ్యోవిముక్తోఽమృతోభవతి॥

(ப-ம்.) 𑌯𑌃 𑌵𑍈 - யவனொருவன், 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦 - அந்த பரப்ரமத்தை யறிகிருனே; 𑌸𑌃 - அவன், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ப்ரம்மமே யாகிருன், 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌲𑍇 - இவன்வம்சத்தில், 𑌅𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ப்ரம்ம தத்வத்தை யறியாதவன் பிறப்பதில்லை, 𑌶𑍋𑌕𑌂 𑌤𑌰𑌤𑌿 - சோகமற்றவனுகிருன், 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌰𑌤𑌿 - பாபமற்றவனுகிருன், 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 - ராகத்வேஷங்கள் நீங்கியவனுய், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌃 - போக்யனுய், 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிருன்.

ஶம்-ஸா. நல்ல காரியத்திற்கு அனேக விக்நங்கள் வருவது இயல்பாதலால் இந்த வித்வானு மொருக்கால் சில கெடுதிகளா லர்யகதியை யடைவானே என்கிற சம்சயம் தீர்த்து இவனுக்கு அவித்யை யொழியவேறு விக்நமில்லாமையால் அது தத்வஜ்ஞாநத்தால் கழிந்தபடியால் ஆத்மா, தானே யாகையால் இதற்கு தேவதைகளாலும் விக்நம் செய்ய முடியாது என்கிறது. விசேஷம் முன்னமே யுரைக்கப்பட்டது.

ரா-ஸா. ப்ரம்மத்தை யறிந்து த்யாநித்து நிச்சல ஸ்ம்ருதி பெற்று ப்ரத்யக்ஷம் போலான பக்தியைச் செய்தவன், தப்பாமல் ப்ரம்மம்போலவே யாகிருன், இவனுக்கு குலைஷ்டக முதிக்கிறது. மற்றவை ஸ்பஷ்டமானதால் விரிக்கப்படவில்லை.

௧௦. ததேதத்ருசாப்யுக்தம் க்ரியாவந்த: ஶ்ரோத்ரியா ப்ரஹ்மநிஷ்டா: ஸ்வயம் ஜுஹ்வத ஏகர்ஷிம் ஶ்ரத்தயந்த: । தேஷாமேவைதாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் வதேத ஶிரோவ்ரதம் விதிவத்யைஸ்து சீர்ணம்॥

౧౦. తదేతదృచాభ్యుక్తం క్రియావంతశ్శ్రోత్రియా బ్రహ్మనిష్ఠాస్స్వయం జుహ్వతేఏకర్షిం శ్రద్ధయంతః । తేషామేవైతాం బ్రహ్మవిద్యాం వదేతశిరోవ్రతం విధివద్యైస్తు చీర్ణమ్॥

(ப-ம்.) தத் ஏதத்-இந்தப்ரம்மவித்யா ஸம்பந்தவிதியானது, ருசா-இருக்கினால், அப்யுக்தம்-சொல்லப்பட்டது, க்ரியாவந்த: - கருமாநுஷ்டாநபரர்களாயும், ஶ்ரோத்ரியா: - வேதாத்யயனம் செய்தவர்களாய், ப்ரஹ்மநிஷ்டா: - பரமாத்மநிஷ்டை யுடையவர்களாய், ஶ்ரத்தயந்த: - சிரத்தையுடையவர்களாயும், ஏகர்ஷிம் ஸ்வயம் ஜுஹ்வத - அக்னிஹோத்ரிகளாயும், ஶிரோவ்ரதம் விதிவத் சீர்ணம் யை:-சாஸ்திரப்படி வேதவ்ரதத்தை யநுஷ்டித்தவர்களாயு மிருக்கிற, தேஷாம் ஏவ-அவர்களுக்கே, ஏதாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் வதேத-இந்தப்ரம்மவித்தையை யுபதேசிக்கக்கடவன்.

ஶம்-ஸா. இதற்கு பரம்பரை லக்ஷணம் கூறி முடிக்கிறது. ப்ரம்மஜ்ஞானத்தில் விருப்பமுடையவர்களாயிருக்கிறவர்களுக்கு இது உபதேசிக்கத்தக்கது.

ரா-ஸா. பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலியவை செய்கிறவர்கள் வேதத்தை யோதினவர்களுமிதற்குத்தக்கவர்கள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதஉரையைப்போலவே இரண்டு பாஷ்யங்களுக்குமர்த்து. விசேஷங்களில்லை. மற்ற விசாரங்கள் ஸூத்திர பாஷ்யத்தில் காண்க.

௧௧. ததேதத் ஸத்யம் ருஷிரங்கிரா: புரோவாச நைதத் அசீர்ணவ்ரதோऽதீதே நம: பரமருஷிப்யோ நம: பரமருஷிப்ய:॥

౧౧. తదేతత్సత్యమృషిరంగిరాః పురోవాచ నైతదచీర్ణ
వ్రతోఽధీతే నమః పరమఋషిభ్యో నమః పరమఋషిభ్యః॥

(ப-ம்.) தத் ஏதத் ஸத்யம்-அப்படிப்பட்ட இந்த அக்ஷரப்ரம்மஸத்ய ஸ்வரூபத்தை, அங்கிரா: ருஷி: -அங்கிரஸ்ஸென்கிற ருஷியானவர், புரா உவாச -முதலிலுபதேசித்தார், அசீர்ணவ்ரத: - சிரோவ்ருதம் செய்யாதவர், ஏதத்-இதை, ந அதீதே - அத்யயநம்பண்ணக்கூடாது, பரமருஷிப்ய: நம: பரமருஷிப்ய: நம: - ஆசார்யபரம்பரையில் சேர்ந்தமகரிஷிக்கு நமஸ்காரங்கள்.

ஶம்-ஸா. இந்த அக்ஷர ஸ்வரூபத்தை அங்கிரஸ்ஸென்கிற ருஷியானதர்விதிப்படிவந்து கிட்டின சௌநகருக் குபதேசித்தார். ஆகையால் இப்படியே முமுக்ஷுவாய் விதிப்படி வந்துகிட்டின சிஷ்யனுக் குபதேசிக்கக்கடவன். இந்த உபநிஷத்தை சிரோவ்ரதமென்கிற விதியைச் செய்யாதார் அத்யயநம் செய்யக்கூடாது. அந்த ஸம்ஸ்காரம்பல

த்தைத்தருவதி லநுகூலமானது. இந்த ப்ரம்மவித்யைமுடிந்தது. இது எந்த ப்ரம்மா தொடங்கி பரம்பரையாய் வந்ததோ அப்படி யாசார்ய பரம்பரையில் சேர்ந்த அந்த ப்ரம்மா முதலுள்ள அனைவருக்கும் அநேக நமஸ்காரம். அவர்களேயன்றோ ப்ரம்மஸா க்ஷாத்காரம் பெற்றார்கள். ஆதரத்தா லிரட்டித்துச் சொல்லுகிறது. அன்றியே முண்ட கோபநிஷத்து முடிந்ததென் றறிவித்தலு மொரு பயன்.

ரா-ஸா. அத்யாபநம் என்பது ஓதிவித்தல் அத்யயநம் ஓதல். முன் மந்திரத்தில் அத்யாபநம் சிரோவ்ரதம் செய்யாதவனுக்குத் தகாது அவனுக்குச் சொல்லக்கூடாது, என்று கூறப்பட்டது. இந்த மந்திரத்தில் சிரோவ்ரதம் செய்யாதவன், இதை அத்ய யநம் செய்யக்கூடாதென்று சொல்லுகிறது என்று பேதமறிக.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

புரோவாச என்று சங்கர பாஷ்யத்தில் பாடம். ப்ரோவாச என்று இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் பாடம், மற்ற கருத்தில் பேதமில்லை.

ரா-ஸா. இம்முண்டகோபநிஷத்து முழுதும் நாராயணனையே கூறுகிறதென்று வ்யாச சூத்திரங்களில் ஒன்பது சூத்திரங்களால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது ஆகையால் இது முழுதும் நாராயணனையே பேசுகிறது.

ஐதி த்ரு தீயஃ முண்டகெ த்ரி தீயஃ கண்டஃ.

முண்டகோபநிஷத் முற்றிற்று.

ஹரி: ஓம்.

மாண்டூக்யோபநிஷத்வ்யாக்யாரம்ப:.

மாண்டூக்யோபநிஷத் ப்ரயோகவர்ண:.

௧. ஓமித்யேததக்ஷரமிதம் ஸர்வம் தஸ்யோபவ்யாக்யாநம் பூதம் ப
வத்³ ப⁴விஷ்யதி³தி ஸர்வமோங்கார ஏவ । யச்சாந்யத் த்ரிகாலாதீதம் ததப்யோங்
கார ஏவ॥

౧. ఓమిత్యేతదక్షరమిదం సర్వంతస్యోపవ్యాఖ్యానంభూతంభవద్ భవి
ష్యదితిసర్వమోంకారఏవయచ్చాన్యత్ త్రికాలాతీతంతదప్యోంకారఏవ॥

(ப-ம்.) இதம்–இந்த, ஸர்வம் - யெல்லாவுலகமும், ஓமிதி - ஓமென்று சொல்லப்படுகிற, ஏதத்-இந்த-அக்ஷரம் - எழுத்து, தஸ்ய - அந்தயெழுத்திற்கு, உபவ்யாக்யாநம் - விரிவானபொருள், (கத்யதே - சொல்லப்படுகிறது,) பூதம் - சென்றது, பவத் - நிகழ்கிறது, பவிஷ்யத் - வருவது இதி - என்கிற, ஸர்வம் - எல்லாவுலகமும், ஓங்கார ஏவ - ஓமென்கிற எழுத்தாலே, த்ரிகாலாதீதம் - மேற்கூறிய மூன்று காலங்களிலு மடங்காத, அந்யத் - வேறாகிய, யத் - யாதொருவஸ்துவிருக்கிறதோ, ததபி- அந்தவஸ்துவும், ஓங்கார ஏவ-ஓமென்னும் எழுத்துதான்.

ஸம்-ஸா. இவ்வுபநிஷத்து ப்ரணவத்யாநவிதிகூறுகின்றது. ஸகலவஸ்துக்களையும் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கு ஓங்காரமே காரணமாகையாலும் யெல்லாப்பொருள்களுக்கும்ப்ரம்மமே இடமாகையாலும்பொருள்களும்பெயரும் ஒன்றாகையாலும் ஓங்காரத்தின் பொருளும் பிரம்மமாகையாலும் ஓங்காரமே யெல்லாப்பொருள்களும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ‘இவ்வாறே’ எல்லாப்பொருளு மோங்காரமே, இவைமுதலிய பேதங்களைக் கண்டுகொள்வது.

ரா-ஸா. இந்த மாண்டூக்யத்தி லோங்காரோபாஸநத்தை விதிக்கின்றது. நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட ப்ரணவத்தை நான்குபாதங்களோடு கூடின ப்ரம்மமாக தியானிக்கச்சொல்வதற்குஇந்தப்பிரகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. ப்ரணவத்தில்நின்றும் உண்டான வ்யாஹ்ருதிகளில்நின்றும் உண்டாகிய பேதங்களைக்கொண்டு இப்புவனங்கள் படைக்கப்பட்டதாதலால் இவ்வுலகங்களை ஓங்காரமென்று சொல்லுகிறது. அப்ப்ரணவத்தை தியாநிக்கவேண்டியவிதிகள் விரிவாய்சொல்லப்படுகின்றன. இவ்வுலகங்கள் ஓம் என்றுசொல்லப்பட்ட அக்ஷரமே என்று, அதின்விரிவுகள்சொல்லப்படுகின்றன. மூன்று காலங்களிலும் வேறுபாடில்லாததும் மேற்கூறியகாலங்களில் அடங்காமலிருப்பதும் மேற்கூறிய ப்ரணவமே.

௨. ஸர்வம் ஹ்யேதத் ப்ரஹ்மாயமாத்மா ப்ரஹ்ம ஸோऽயமாத்மா சது
ஷ்பாத்॥

౨. సర్వంహ్యేతత్ బ్రహ్మాయమాత్మాబ్రహ్మసోయమాత్మాచతుష్పాత్॥

(ப-ம்.) அயம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாவஸ்துக்களும், ப்ரஹ்ம ஹி - பிரம்மம்தான், அயம் - இந்தப்ரணவம், ஆத்மா - ஆன்மாவான, ப்ரஹ்ம - பிரமம், ஸோऽயம் - முன்கூறிய இந்த ஆத்மா - ப்ரஹ்மமானது, சதுஷ்பாத் - நாலுபாதங்களையுடையது.

பாஷ்யம். மேல் ப்ரணவரூபமென்று சொல்லப்பட்டவெல்லாவுலகங்களும் பிரமமே. இத்தால் மேற்கூறிய ப்ரணவமும்ப்ரம்மமும் ஒன்றென்று சொல்லிற்றாயிற்று. இஜ்ஜீவனும் அந்தப்ரஹ்மந்தான். முற்கூறிய ப்ரணவத்தால் சொல்லப்பட்டப்ரஹ்மம் நாலுபாதங்களையுடையது. இதில் கீழ்மூன்றுபாதங்களையறிந்து நாலாவதுபாதத்தை யறியவேண்டியது. கீழ் மூன்றுபாதங்களும் நாலாவதுபாதத்தை யறிவதற்குக்காரணம் நாலாவது பாதம் யெல்லாராலும் அறியவேண்டியது.

பா-ஸா. ஸர்வரூபமான ப்ரம்மம் ஓங்காரமேயாம். அதாவது ப்ரணவத்தில் ஸர்வரூபியான ப்ரம்மமென்கிற நினைவுவரவேணு மென்றவாறு. ப்ரணவமாக தியானிக்கச் சொன்ன பிரம்மம் நாலுபாதத்தோடுகூடியது. அதாவது ப்ரணவத்தை நாலுபாதங்களையுடையதாகச் சொல்லப்போகின்றமையால் நாலுபாதங்களையுடைய ப்ரணவத்தை நாலுபாதங்களுடைய ப்ரம்மமாக தியானிக்கவேண்டு மென்றபடி. ப்ரம்மத்தினுடைய நாலுபாதங்களிவை எனபது மேலேவிளங்கும் மேல்கூறிய யெல்லாவஸ்துக்களிலும் நிறைந்தது, பிரமன்முதலிய ஜீவர்களிலும் நிறைந்திருப்பது மேற்கூறியப்ரம்மமே. அந்தப்ரஹ்மம் நான்குபிரிவுகளோடு கூடியது.

இதி மாண்டூக்யோபநிஷதி ப்ரதமகண்ட:.

அத மாண்டூக்யோபநிஷதி த்விதீயகண்ட:.

க. ஓம் ஜாகரிதஸ்தாநோ பஹிஷ்ப்ரஜ்ஞ: ஸப்தாங்க ஏகோநவிம்ஶதிமுக: ஸ்தூலபுக் வைஶ்வாநர: ப்ரதம: பாத:॥

౧. ఓం జాగరితస్థానో బహిః ప్రజ్ఞః సప్తాంగ ఏకోనవింశతిముఖః స్థూలభుక్ వైశ్వానరః ప్రథమః పాదః॥

(ப-ம்.) ஜாகரிதஸ்தாந: - விழிக்கும்பட்டத்திலிருப்பவனும், பஹிஷ்ப்ரஜ்ஞ: - உருவம்முதலியதில் அறிவையுடையவனும், ஸப்தாங்க: - ஏழு அங்கங்களோடுகூடினவனும், ஏகோநவிம்ஶதிமுக: - பத்தொன்பதுமுகங்களோடுகூடியும், ஸ்தூலபுக் - உருவம்முதலியதை யநுபவிக்குமவனுமாகிய, வைஶ்வாநர: - யெல்லாஜனங்களையும் நியமிக்கின்றமையால் வைச்வாநரனென்றுபெயர்கொண்டவன், ப்ரதம: பாத: முதல்பாதம்.

பாஷ்யம். விழித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனும் தன்னை யொழிந்த வஸ்துக்களை அறியுமவனும் சுவர்க்கம் சூரியன் காற்று ஆகாயம் நீர் பூமி நெருப்பு இவைகளின் உருவமாகிய தலை கண் பிராணன் நடுவுடல் உபஸ்தம் கால் முகம் என்கிற ஏழு அங்கங்களோடு கூடினவனும் அறியும் புலன்கள் ஐந்தும் அறியாப் புலன்கள் ஐந்தும் பிராணன்முதலிய ஐந்துவாயுக்களும் மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் என்கிற நான்கும் ஆகபத்தொன்பது முகங்களையுடையவனும் சத்தம் முதலியவைகளை அறியும் தன்மையுள்ளவனுமாகிய ஜீவரூபியானவன் முதல்பாதம்.

ரா-ஸா. விழித்திருக்கும் ஜீவனுக்கதிகாரியாயும் உருவம்முதலியதை யறியும் தன்மையுள்ளவனும் சுதர்க்கம் சூரியன் காற்று ஆகாயம் நீர் பூமி இவைகளின் உருவமாகிய தலை கண் பிராணன் நடுவுடல் உபஸ்தம் கால் என்கிற ஆறும் ஜீவனுமாகிற எழு அங்கங்களையுடையவனும் மேற்கூறிய பத்தொன்பது முகங்களை யுடையவனும் உருவம் முதலியதை யநுபவிக்குமவனுமான அநிருத்தன் என்கிற பெயர்கொண்ட வைசவாநரன்முதல்பாதம் என்றுபொருள். கண்ணிலிருக்குமவனும் புறம்பானவஸ்துக்களை யறியுமவனும் நாலுகைகள் இரண்டுகால் துதிக்கை ஒன்று ஆக எழு அங்கங்களையுடையவனும் பத்தொன்பது முகங்களை யுடையவனு மிருக்கிற வைச்வாநரன் முதல்பாதம். என்றும் சொல்லுவர்.

உ. ஸ்வப்நஸ்தா²நோऽந்த꞉ப்ரஜ்ஞ꞉ ஸப்தாங்க³ ஏகோநவிம்ஶதிமுக²꞉ ப்ரவிவிக்தபு⁴க் தைஜஸோ த்³விதீய꞉ பாத³꞉ ॥ ௪ ॥

౨. స్వప్నస్థానోఽన్తఃప్రజ్ఞస్సప్తాఙ్గఏకోనవింశతిముఖః ప్రవివిక్తభుక్తైజసోద్వితీయఃపాదః॥౪॥

(ப-ம்.) ஸ்வப்நஸ்தா²ந꞉-ஸ்வப்நத்துக்கதிகாரியாயும், அந்த꞉ப்ரஜ்ஞ꞉-மனதாலறியும்தன்மை யுள்ளவனும், ஸப்தாங்க³꞉ - ஏழங்கங்களை யுடையவனும், ஏகோநவிம்ஶதிமுக²꞉-பத்தொன்பது முகத்தையுடையவனும், ப்ரவிவிக்தபு⁴க்-அயலாரறியாமல் தான்மட்டும் அநுபவிக்குமவனுமான, தைஜஸ꞉-தைஜஸன், த்³விதீய꞉பாத³꞉-இரண்டாவதுபாதம்.

ஸம்-ஸா. ஒருவஸ்துக்களையும் அறியாமல் ஒளிமாத்திரத்தால் அறியத்தக்க அறிவினுல் அறியக்கூடிய தைஜஸன் இரண்டாவதுபாதம். முன்பாதத்தில்வெளியில்உள்ளஉருவம்முதலிய வஸ்துக்களை யறிகிறதாகையால் ஸ்தூலபுக் என்று சொல்லப்பட்டது. இரண்டாவதுபாதத்தில் த்ருதிமாத்திரமாயிருந்த அறிவை யறிகிறதாதலால் ப்ரவிவிக்தபுக் என்று சொல்லப்பட்டது.

ரா-ஸா. ஸ்வப்நாவஸ்தையை யடையும் ஜீவனுக் கதிகாரியாயும் ஸ்வப்நத்தில் வேறுமனிதர்களால் அறியப்படாத நுட்பமானபொருள்களை வெளிச்சம்போல்அறிவித்தலால் தைஜஸனென்று பெயர்கொண்ட ப்ரத்யும்நன் இரண்டாவதுபாதம். என்றுபொருள் கழுத்திலிருக்குமவனும் ஆதலால் தைஜஸன் என்று பெயர்கொண்டவன் ஆன்மாவுக்கு இரண்டாவதுபாதம் என்றுரைப்பாருமுளர்.

௩. யத்ர ஸுப்தோ ந கஞ்சந காமம் காமயதே ந கஞ்சந ஸ்வப்நம் பஶ்யதி தத்ஸுஷுப்தம் ஸுஷுப்தஸ்தா²ந ஏகீபூ⁴த꞉ ப்ரஜ்ஞாநக⁴ந ஏவாநந்த³மயோ ஹ்யாநந்த³பு⁴க் சேதோமுக²꞉ ப்ராஜ்ஞஸ்த்ருதீய꞉ பாத³꞉ ॥ ௫ ॥

3. యత్రసుప్తోనకంచన కామంకామయతేనకంచనస్వప్నం పశ్యతి తత్సుషుప్తంసుషుప్తస్థానఏకీభూతః ప్రజ్ఞానఘనఏవానందమయోహ్యానందభుక్చేతోముఖః ప్రాజ్ఞస్తృతీయఃపాదః॥౫॥

(ப-ம்.) யத்ர-எந்தவிடத்தில், ஸுப்த꞉-உறங்கினவன், கஞ்சந காமம்-ஒருவஸ்துவையும், ந காமயதே-ஆசைப்படுகிறதில்லையோ, கஞ்சந ஸ்வப்நம்-ஒரு கனவையும், ந பஶ்யதி - பார்க்கிறதில்லையோ, தத் - அது, ஸுஷுப்தம்-ஸுஷுப்தம் என்றுபெயர்கொண்டது. ஸுஷுப்தஸ்தா²நே-மேற்கூறிய ஸுஷுப்தஸ்தாநத்தில், ஏகீபூ⁴த꞉ - ஒன்றுயிருக்குமவனும்,

ப்ரஜ்ஞாநகந-ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாய், ஆநந்தமய:-ஆநந்தஸ்வரூபியாய், ஆநந்தபுக்-ஆநந்தத்தை யனுபவிப்பிக்குமவனாய், சேதோமுக:- மனதாலறியத்தக்கவனான, ப்ராஜ்ஞ:-ப்ராஜ்ஞனென்கிறபெயர்கொண்ட ஸங்கர்ஷணன், த்ருதீய:பாத:-மூன்றுவதுபாதம்.

ஸம்-ஸா. மேற்கூறிய ஸுஷுப்த ஸ்தாநத்தையுடையவனாய், த்வைதத்தைவிட்டு பிரிவில்லாத ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாய் விஷயங்களை யறிகிறதாலுண்டான ஆயாஸமில்லாதவனாய், அறிவை முகமாகவுடையவனான ப்ராஜ்ஞன் மூன்றுவதுபாதம்.

ரா-ஸா. ஜனங்களின் ஸுஷுப்திக்கே யிடமாயும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாயும் ஸுஷுப்திகாலத்தில் உண்டான ஆநந்தத்தை விளக்குமவனாயும் நிர்மலமான மனதா லறியக்கூடியவனுமான ப்ராஜ்ஞன் என்கிற ஸங்கர்ஷணன் மூன்றுவதுபாதம். ஹ்ருதய கமலத்தி லிருப்பவனாயும் மேலிரண்டுபாதங்களில்சொல்லிய வைச்வாநர தைஜஸர்களோடு ஜ்ஞாநாநந்தங்களால் ஸமானனாயும் ஜ்ஞானஸ்வரூபியாயும் ஆநந்தஸ்வரூபியாயும் ஆநந்தத்தையனுபவிப்பிக்குமவனாயும் ஜ்ஞாநத்தையே யெல்லாவுருபாக உடையவனாயும் வெளியுருவங்களை தோற்றுவிக்காமையால் ப்ராஜ்ஞனென்கிற பெயர்கொண்டவன் மூன்றுவதுபாதம்.

௪. ஏஷ ஸர்வேச்வர ஏஷ ஸர்வஜ்ஞ ஏஷோऽந்தர்யாம்யேஷ யோநி:।
ஸர்வஸ்ய ப்ரபவாப்யயௌ ஹி பூதாநாம்॥ ௬॥

4. ఏష సర్వేశ్వర ఏష సర్వజ్ఞ ఏషోఽంతర్యామ్యేష యోనిస్సర్వస్య ప్రభవాప్యయౌ హి భూతానామ్॥

(ப-ம்.) ஏஷ:-இந்தபிராஜ்ஞனென்று பெயர்கொண்டவன், ஸர்வேச்வர:-சகலத்திற்கும் ஈஸ்வரன், ஏஷ:-இவன், ஸர்வஜ்ஞ: - சகலத்தையும், அறிந்தவன், ஏஷ: - இவன், அந்தர்யாமீ - உட்புகுந்து நடத்துகிறவன், ஏஷ: - இவன், ஸர்வஸ்ய - சகலத்திற்கும், யோநி:-காரணம், ஏஷ: - இவன், பூதாநாம் - பிராணிகளுக்கு, ப்ரபவாப்யயௌ-பிறப்பும் இறப்பும்.

ஸம்-ஸா. பேதப்பட்டுப் புலப்படும் வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் சுத்தஸ்வரூபனான இவனே ஈசன். இவனேமனிதர்முதலிய பேதங்களையுடையவனாய் யெல்லாவஸ்துக்களையும் அறிகிறவன். இவனே யெல்லாவஸ்துவையும் உட்புகுந்து நடத்துகிறவன். இவனே யெல்லாவற்றிற்கும் காரணம். ஆதலால் பிராணிகளுக்கு பிறப்பும் இறப்பும் இவனே.

ரா-ஸா. முன்சொன்ன குணங்கள் மூன்று பாதங்களுக்கும் பொதுவாயிருந்தாலும் ஒவ்வொரு பாதங்களிலும் கூறப்பட்டகுணங்களோடு தியானம் செய்வதற்காகவே மூன்றிலும் குணங்க ளோதப்படவில்லை. இப்பாதத்தில் நாலுபாதங்களுக்கும் பொதுவான குணங்களைச் சொல்லுகிறது.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

மேற்கூறிய சப்தார்த்தம்போலவே கருத்து.

௫. நாந்த:ப்ரஜ்ஞம் ந பஹி:ப்ரஜ்ஞம் நோபயத:ப்ரஜ்ஞம் ந ப்ரஜ்ஞாநகநம் ந ப்ரஜ்ஞம் நாப்ரஜ்ஞம் । அத்ருஷ்டமவ்யவஹார்யமக்ராஹ்யமலக்ஷணமசிந்த்யமவ்யபதேச்யமேகாத்மப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே ஸ ஆத்மா ஸ விஜ்ஞேய:॥ ௭॥

౭. నాన్తఃప్రజ్ఞంనబహిఃప్రజ్ఞంనోభయతఃప్రజ్ఞంనప్రజ్ఞానఘనంనప్రజ్ఞంనాప్రజ్ఞమ్। అదృష్టమవ్యవహార్యమగ్రాహ్యమలక్షణమచింత్యమవ్యపదేశ్యమేకాత్మప్రత్యయసారమ్। ప్రపంచోపశమంశాంతంశివమద్వైతంచతుర్థంమన్యన్తేసఆత్మాసవిజ్ఞేయః॥౭॥

(ப-ம்.) அந்த:ப்ரஜ்ஞம் ந-ஸ்வப்நஜ்ஞாந மில்லாததும், ந பஹி:ப்ரஜ்ஞம் ஜாகரதசையில்லாததும், ந உபயத:ப்ரஜ்ஞம்-இவ்விரண்டு மில்லாததும், ந ப்ரஜ்ஞாநகநம்-அஜ்ஞாந ப்ராஜ்ஞரு யில்லாததும், ந ப்ரஜ்ஞம்-ப்ராஜ்ஞ ஸ்வரூபத்தில் வேறானதும், ந அப்ரஜ்ஞம்-ஸமஸ்தருக்கும் ஜ்ஞாநத்தைத்தருவதும், அத்ருஷ்டம்-கண்முதலிய இந்திரிய ஜ்ஞாநத்திற்கு கோசரமாகாததும், அவ்யவஹார்யம் - வாகிந்திரியத்தின் வ்யாபாரத்திற்கு எட்டாததும், அக்ராஹ்யம் - பாணீந்திரியத்துக்குப் பிடிபடாததும், அலக்ஷணம்-அநுமாநப்ரமாணத்திற்கும் தெரியாததும், அசிந்த்யம்-இஃதென்று சொல்லமுடியாததும், அவ்யபதேச்யம் - இப்படிப்பட்டதென்று நிச்சயிக்கப்படாததும், ஏகாத்மப்ரத்யயஸாரம் - ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமுடையதும், ப்ரபஞ்சோபசமம்-ஸங்கர்ஷணாதி அவதாரங்களுக்குலயஸ்தாநமாகியதும், சாந்தம்-பசிதாஹ முதலியவைநீங்கியதும், சிவம்-ஜந்மஜரை முதலியவையில்லாதமங்கள ரூபமாகியதும், அத்வைதம்-ஒப்பில்லாததுமான வாஸுதேவ ஸ்வரூபத்தை, சதுர்த்தம் - நான்காவது ரூபமாக, மந்யந்தே-எண்ணுகிறார்கள். ஸ:-அந்தவாஸுதேவன், ஆத்மா-ஸர்வந்தர்யாமீ, ஸ:-அந்த வாஸுதேவன், விஜ்ஞேய:-அறியத்தக்கவன்.

ஸம-ஸா. நான்காவது பாதம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. மேல் இத்துரீய ப்ரம்மத்தில் சப்தங்களுக்கு வ்ருத்தி யில்லாமையால் ஒரு பதத்தாலும் சொல்லப்படா தென்று நிர்விசேஷமென்று ரூபித்துச் சொல்லப்போகிறது. நிர்விசேஷத்தில் சப்தங்களுக்கு வ்ருத்தியில்லையன்றோ. அப்படியாகியது சூந்யமேயாமென்கிற ஸந்தேஹம் வராது நீங்குவதற்கு, பொய்யான எல்லா ப்ரபஞ்ச மயக்கங்களுக்கு மதிஷ்டானமாயொன்றிருத்தல் வேண்டுமானதால் இந்த ப்ரம்ம சூந்யமல்ல; சிப்பத்தை வெள்ளியென்றும் கயிற்றைப் பாம்பென்றும் தூணைப் புருஷனென்றும் கானலைத் தண்ணீரென்றும் மலைக்கும்போது வெள்ளி பாம்பு முதலியவை பொய்யானாலும், அவைமுதலிய ப்ரமங்களுக்கு, அதிஷ்டாநமாகிய சிப்பம், கயிறு, தூண், கானல் இவை முதலானவஸ்துக்கள் சூந்யமின்றி யிருப்பதுபோல இந்த ப்ரபஞ்சாதிஷ்டாநமாகிய ப்ரஹ்மமும்சூந்யமாகாது. அப்படியாயின் ஸவிசேஷமே யாமென்றும் சொல்ல வழியில்லை. வாஸ்தவத்தில் குடமுதலியவை தண்ணீருக்கிடமாவதுபோலப்ரஹ்மமும்வாஸ்தவத்தில்ப்ராணாதி ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸ்தாநமாகிலன்றோ ஸவிசேஷமாகலாம் அவ்வாறு இல்லையன்றோ. சிப்பைசில் வெள்ளிபோல பரபஞ்சம் தோற்றுவதே யன்றி ஸத்யமல்ல வன்றோ. விசேஷங்கள் மெய்யாகிலன்றோ ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமாகலாம். அபரமார்த்தமாகையாலேஅஸத்தானப்ரபஞ்சத்திற்கும் பரமார்த்தமாகையாலே ஸத்தான ப்ரம்மத்திற்கும், ஸம்பந்தம் வாஸ்தவமாகுமோ, ஆகையால் ஸவிசேஷமாகாது. ஆகையால் சப்தத்தால் சொல்லப்படாது. வஸ்து ஸம்பந்தமுடைய பொருளையே யன்றோ சப்தம் கூறுகின்றது. ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்தம் வஸ்து வல்லவென்று ரூபித்திருக்கின்றது. வேறு ப்ரமாணங்

களுக்கு கோசரமாகாமையாலும் பசு முதலிய வற்றைப்போல் சப்தகோசரமன்று. சமையற்காரனைப்போல் கிரியையுடையது மல்லாமையாலும் சப்தத்தால் சொல்லப்படாது. வஸ்திரம் முதலியவைபோல வெளுப்பு முதலிய ரூபமில்லாமையாலும் சொல்லுக்கு விஷயமாகாது. இவ்வாறு பயனில்லாதிருப்பதால் முயற்கொம்புபோல் பொய்யென்று சொல்லவழியில்லை என்று முன் ரூபித்துச்சொன்னோம். அன்றியும், இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிவதினால் இந்த விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறக்கும். சயந்தெரிந்தால் வெள்ளியாசை நீங்குவதுபோலவே யென்க. இந்த துரீய ப்ரம்மஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் வந்த பின் அவித்யை முதலிய தோஷங்களுக்கிடமில்லை யன்றோ. இந்த ஜ்ஞாநம் வருவதற்குக் காரணமில்லை என்னும் குறையில்லை. உபநிஷத்துக்களெல்லா மிதற்கே யிருக்கின்றன வாகையாலென்க. அவையாவன தத்வமஸி முதலியவை. இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவைச் சதுஷ்பாத் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வாத்மாவின் அவித்யையினால் வந்த அபரமார்த்தமாகிய கயிற்றில் தோற்றிய ஸர்பம்போலனவாகிய மூன்று பாதங்களினுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரபஞ்ச வ்ருக்ஷத்திற்கு முளைபோல்வதென்று சொல்லி இப்போது, பரமார்த்த ஸத்ய ஸ்வரூபத்தை கயிற்றைப்போல் அதிஷ்டாநமென் றறியுமாறு, ப்ரமஸர்பம்போன்ற மூன்று பாதங்களையும் நீக்கிச்சொல்லுகிறது நாந்தஃப்ரஜ்ஞம் என்கிற இந்த சுலோகம். நான்கு பாதங்களின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவே, கீழ்சொல்லிய மூன்று பாதங்களிலு மின்னான்காவது பாதம் வேறுயதென்று விளங்குகின்றமையால் அவைகளிலிதை வேறென்று சொல்வதில் பயன் யாதெனில், பாம்பல்ல வென்பதினால் கயிறென்றறிவிப்பதுபோல இவ்வாறு கூறுவதினால் சுயரூபமறியப்படுகின்றமையாலும் நிர்விசேஷப் பொருளை விதிகொண்டு கூறமுடியாமையாலு மென்றறிக. அன்றியே இம்மூன்று பாதங்களோடு இந்தநான்காவது பாதத்திற்கு ஐக்யம் தோற்றுவது மிதற்குப்பயன். இம்மூன்றவஸ்தைகளை யுடையதில் துரீயம் வேறுயின், நிர்விசேஷமான அத்துரீயத்தை யறிவதற்குபாய மில்லாமையால், சாஸ்த்ரோபதேசம் வீணுவதோடு சூந்யவாதம் செய்தாப்போலாகும். கயிற்றில் பாம்பு முதலிய ப்ரஹ்மம்போல் விகல்பிக்கப்படுகிற மூன்றவஸ்தைகளிலு மாத்மா ஒருவனாயின் அவ்வவஸ்தைகளை நீக்குகின்ற ப்ரமாணத்தால் அப்போதே அநர்த்தகாரணமாகிய ப்ரமப்ரபஞ்சம் முடிந்துபோகையால் பயன்கை புகுந்த தென்று துரீயத்தை யறிவதற்கு மடைவதற்கும் வேறு ப்ரமாணத்தையாவது உபாயத்தையாவது தேடவேண்டியதில்லை. அஜ்ஞாநம் நீங்கின பின்னு மறியவேண்டியவை யுண்டென்றும் அவைகளில் ப்ரமாணம் செல்லுகிற தென்றும் சொல்பவர், சேதிக்கவேண்டிய பொருள் வேறுபட்ட பின்னும் சேதிக்கவேண்டிய பொருளுண்டென் றுரைப்பாரோ டப்பர். பொருளையு மிருளையும் வேறுக்குவதற்கென்று ப்ரவர்தித்த பரமாணம் எப்போது விரோதியான இருளைக்கழிக்குமோ அப்போது பொருளறிவு மிடையிலிசைகின்றது. பொருளறிவு ப்ரமாணத்தின்பயனன்று. இதற்கு முன் கூறியதே திருஷ்டாந்தம். இவ்வாறே யிங்கு மாத்மாவி லேற்றப்பட்டிருக்கிற அவித்யையினால் காண்கிற அந்தஃப்ரஜ்ஞத்வம் முதலிய அவஸ்தைகளைவிட ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குள்ள விவேகத்தைக் காட்டவந்த பரமாணத்தாலதற்கு விரோதியான அவ்வவஸ்தைகள் நீங்குவதைவிட ஆத்மவிஷயத்தில் வேறு பயனில்லையன்றோ "அறிந்தபோது பேதமில்லை, என்கிற சுருதியின்படி இவ்வவஸ்தையை நீக்கி யறிந்தபோதே ஸகலபேத ப்ரம ப்ரபஞ்சமுமொழிந்து விடுமன்றோ. தத்வஜ்ஞாநமும் பேத நிவ்ருத்தி ஸமயத்திலேயே நாசத்தை யடையும். அன்றேல், தத்வஜ்ஞாநமாகிய பேதம் தங்கி நிற்கையால் அதுநீங்கவழியில்லை. வேறு ஜ்ஞாநமதைப் போக்கில், அதைப்போக்க மற்றொரு ஜ்ஞாநம் வேணுமென்ற நவஸ்தை வருமென்க. அவ்வாறுயின் த்வைதம் நிவ்ருத்தியாது. ஆகையால் பேதநிஷேதம் செய்கிற ப்ரமாணஸம காலத்தில்தானே ஸமஸ்

தாநர்த்தங்களும் கழியுண்ணுமென்பது ஸித்தமாயிற்று. ஆகவே, விச்வதேஜஸாதிஸம ஸ்தபேதநிஷேதம் செய்யப்படுகிறது. தோற்றுகிறவஸ்துக்களை இல்லை என்பதெவ்வா றெனில் ஒருபோது தோற்றி மற்றொருபோது தோற்றாமையா லென்றறிக. ஆயின் ஜ்ஞாநமும் ஸுஷுப்தியில் தோற்றாமையால் சூந்யமென வேண்டுமெனில் அப்போ தும் ஜ்ஞாநம் தோற்றிக்கொண்டே நிற்கின்றது. "நவிஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர்விபரிலோ போவித்யதே" ஜ்ஞாநம் எப்போதும் தோற்றுமென்று ச்ருதி சொல்லுகின்றமையா லிது ஸ்பஷ்டம், ஆகையா லத்வைதமாக ஆத்மதத்வத்தை யறியவேணும்.

ரா-ஹா. விச்வதைஜஸ பிந்நமாய், ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்திலிருக்கும்ப்ராஜ்ஞஸ்வ ரூபத்தில் வேறாய் ஸர்வஜ்ஞத்வம்முதலிய குணங்களோடு கூடியதாய் பாஹ்யேந்திரியங் களுக்கு கோசரியாததாய் கர்மேந்திரியம் ஜ்ஞாநேந்திரியம் இவைகளுக்கு மவிஷயமாய் அநுமாநப்ரமாணத்தாலு மறியப்படாததாய் இந்தித்தகையதெனச் சித்திக்க முடியாத தாய் ஆத்மஜ்ஞாந மாத்ரகோசரமாய் ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களுக்கும் லயஸ் தாநமாய் "எதந்நாநாவதாராணாம்நிதாநம் பீஜமவ்யயம்" என்று எல்லா அவதாரங்களுக் கும் மூலகாரணமாகையாலே சாந்தமாய் மங்களஸ்வரூபமாய், தன்னோடொத்த பொ ருளில்லாததாயிருக்கின்ற வாஸுதேவமூர்த்தியை நான்காவதாக நினைக்கிறார்கள். ஆகையால் சுருதி சொன்னபடி யவனை யறியக்கடவன் என்று கருத்து. முக்தருக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களைத் தந்தவனாய், ஜ்ஞாநாநந்த மயமாய் மித்யாஜ்ஞாந சூந்யமான ஜீவ ஸ்வரூபத்தை நியமிக்கிறவன் அறியத்தக்கவ னென்று முரைப்பர்.

இதி மாண்டூக்யோபநிஷதி த்விதீய: கண்ட:.

அத மாண்டூக்யோபநிஷதி த்ருதீய: கண்ட:.

க. ஸோயமாத்மாத்யக்ஷரமோங்காரோதிமாத்ரம் பாதா மாத்ரா மாத்ராஶ்ச பாதா அகார உகாரோ மகார இதி॥ அ॥

౧. సోఽయమాత్మాఽధ్యక్షర మోంకారోఽధిమాత్రం పాదా మాత్రా మాత్రా శ్చపాదా అకార ఉకారో మకార ఇతి॥ ౮॥

(ப-ம்.) அத்யக்ஷரே அதிமாத்ரே - அக்ஷரங்களிலும், மாத்திரைகளி லுமிருக்கிற, ஸ: ஓங்கார: - நாதஸ்வரூபமான அந்த ஓங்காரமானது, அயம் ஆத்மா - இந்தபரமாத்மாவாக த்யாநிக்கத் தக்கது, அகார: உகார: மகார: இதி - அகர உகர மகர நாதங்களாகிற, மாத்ரா: - மத்ரைகள், பாதா: - நாலம்சங்கள், பாதா: - அம்சங்கள், மாத்ரா: - நாலுமாத்திரைகள்.

மஂ-ஹா. அவ்வாத்மா அக்ஷரரூபத்தா லோங்காரமாகிறது. மாத்திரைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு அகார உகார மகார ரூபமாய் பாதங்களாகிறது. பாதங்களே மாத்திரை கள் மாத்திரைகளே பாதங்கள்.

ரா-ஹா. அக்ஷரஸ்வரூபமாயும் மந்த்ராஸ்வரூபமயு மிருக்கிற ப்ரணவமென்கிற ஓங்காரமானது, பரமாத்மாவாக த்யாநிக்கத்தக்கது. ஏனென்றால் பரமாத்மாவுக்கு பாத ங்களாகச சொல்லப்பட்ட ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த வாஸுதேவர்கள், ப்ரண வத்தின் மாத்திரைகளாகிய அகாரம் உகாரம் மகாரம் நாதம் இவைகளுக்குப் பொருளா யிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் அந்நால்வரும்நாலுமாத்திரைகளாகத்யாநிக்கத்தக்கவரா வர். நாலுமாத்திரைகளையு மந்நால்வராக த்யாநிக்கலாம். பரமாத்மாவினுடைய பாதங்க

ளாகச் சொல்லப்பட்ட அந்நால்வருக்கும் மாத்திரைகளென்கிற அகாரம் உகாரம் மகாரம் நாதங்களாகிற இந்நாலுக்கும் பேதமின்றி த்யாநிக்கப்படும். ஆகையால் ஸங்கர்ஷணர் முதலிய நாலு பாதங்களையுடைய பரமாத்மாவுக்கும் அகார முதலிய நாலுமாத்திரைகளையுடைய ப்ரணவத்திற்கு மபேதமாக த்யாநம் கூடும் ஆகையால் ப்ரணவத்தை பரமாத்மாவாக த்யாநிக்கலாமன்றோ ஆக ப்ரணவத்தில் ப்ரம்மமென்று த்யாநத்தையும், ப்ரணவ மாத்திரைகளாகிய அகார முதலிய வர்ணங்களில் ஸங்கர்ஷணர் ப்ரத்யும்நர் அநிருத்தர் வாஸுதேவர் என்கிற த்யாநத்தையும் செய்யவேணுமென்று விதித்தவாறு.

௨. ஜாகரிதஸ்தாநோ வைச்வாநரோ அகார: ப்ரதமா மாத்ராப்தேராதிமத்வாத்வா ஆப்நோதி ஹ வை ஸர்வாந் காமாநாதிச்ச பவதி ய ஏவம் வேத ||

౯. జాగరితస్థానో వైశ్వానరోఽకారః ప్రథమా మాత్రాఽఽప్తేరాదిమత్త్వాద్వా ఆప్నోతి హ వై సర్వాన్ కామానాదిశ్చ భవతి య ఏవం వేద ||

(ப-ம்.) ஜாகரிதஸ்தாந: - ஜாகரணஸ்தாநத்திலிருக்கிற, வைச்வாநர:- வைச்வாநரனானவன், அகார: - அகாரமாகிய, ப்ரதமா மாத்ரா - ப்ரணவத்தில் முதல் மாத்திரை, ஆப்தே: - வ்யாபித்திருக்கின்றமையாலும், ஆதிமத்வாத் - ஆதியுடையதாகின்றமையாலு மிங்ஙனம் சொல்லப்படும், ய: ஏவம் வேத - எவனிவ்வாறு அறிவனோ, அவன், ஸர்வாந் காமாந் - எல்லா இஷ்டங்களையும், ஆப்நோதி ஹ வை - அடைகிறானன்றோ, ஆதி: ச பவதி - முதல்வனுமாகிறான்.

ஶம்-ஸா. அங்கு விசேஷநியமம் கூறப்படுகிறது. ஜாகரஸ்தாநமுடைய வைச்வாநரன் அகாரமாகிய முதல் மாத்திரை. அகாரத்தால் எல்லாச் சொற்களுமாக்ரமிக்கப் பட்டு நிற்கின்றமையாலும், ஆதியுடைத்தாயிருக்கின்றமையாலும், எல்லா வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்து முதல்வனுயிருக்கிற வைச்வாநரனைச் முதல் மாத்திரையென்றுசொல்லத்தகும். இந்த ஸாத்ருசயத்தாலகாரம் வைச்வாநரனைச் சொல்லுமன்றோ. பேருக்கும் பொருளுக்கும் பேதமில்லையென்று முன்னமே சொன்னோம். எல்லாச் சொர்க்களிலும் அகாரம் வ்யாபித்திருக்கிறதென்பதில், "அகாரோவைஸர்வாவாக்" (அகரமே எல்லாச் சொற்களும் என்கிற சுருதி ப்ரமாணமாகின்றது. வைச்வாநரன் வ்யாபித்திருப்பவனென்று, "தஸ்யஹவைதஸ்யாத்மநோ வைச்வாநரஸ்யமூர்த்தைவஸுதேஜா:" (இவ்வைச்வாநரனே யுலகமெல்லாம்) என்கிற சுருதி விளங்கச் செய்கிறது. இவ்வாறறிந்தவனுக்குப் பயன்கூறுகின்றது. எல்லா காமங்களையுமடைகிறான் எல்லோரிலும் முதல்வனுகிறான்.

ரா-ஸா. கீழ்ச்சொல்லிய விஷயத்தையே விரித்துச் சொல்லுகிறது. முதல் மாத்திரையாகிய அகாரத்தில் ஜாகரிதஸ்தாநமுளையவைச்வாநரனென்கிற அநிருத்தனென்று த்யாநம் செய்யவேண்டியது. அகாரமாக வைச்வாநரமூர்த்தியை த்யாநம் செய்வதற்குக் காரணமென்னவென்றால், வ்யாப்தியும், ஆதியாயிருக்கும் தன்மையும். அதாவது அநிருத்தமூர்த்தி ஸமஸ்தஜகத்தையும் வ்யாபித்திருப்பதுபோல ஸமஸ்த சப்தத்திற்கு மகாரம் காரணமாகின்றமையால் எல்லா சப்தங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கையும் எல்லாச் சொற்களுக்கும் முதலான அகாரத்தாலநிருத்தன் போதிக்கப்படுகையும். இந்த ஸாத்ருச்யத்தையறிந்து இவ்வாறு த்யாநம் செய்கிறவன் எல்லா இஷ்டங்களையுமடைகிறான். எல்லாரிலு முதல்வனுகிறான்.

௩. ஸ்வப்நஸ்தாநஸ்தைஜஸ உகாரோ த்விதீயா மாத்ரோத்கர்ஷாதுபயத்வாத்வோத்கர்ஷதி ஹவை ஜ்ஞாநஸந்ததிம் ஸமாநஸ்ச பவதி நாஸ்யாப்ரஹ்மவித்குலே பவதி ய ஏவம் வேத ॥ ௧௦ ॥

3. స్వప్నస్థాన స్తైజస ఉకారో ద్వితీయమాత్రో త్కర్షా దుభయత్వాద్వా ఉత్కర్షతిహవై జ్ఞానసంతతిం సమానశ్చ భవతి నాస్యాబ్రహ్మవిత్కులే భవతి యఏవం వేద॥౧౦॥ (ப-ம்.) ஸ்வப்நஸ்தாந: - ஸ்வப்நஸ்தாநத்தையுடையவனு யிருக்கிற, தைஜஸ: - தைஜஸன், த்விதீயா மாத்ரா - இரண்டாவது மாத்திரையாகிய, உகார: உகாரம், உத்கர்ஷாத் - அதிசயத்தாலும், உபயத்வாத்வா - இரண்டுரூபமாயிருக்கின்றமையாலு மிங்ஙனம் சொல்லப்படுகிறது, ய: ஏவம் வேத - யவனிதை யறிகிறானோ அவன், ஜ்ஞாநஸந்ததிம் - ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தை, உத்கர்ஷதி ஹவை - அதிசயமாயடைகிறான். ஸமாந: ச பவதி - ஸரியானவனாகிறான், அஸ்ய குலே அப்ரஹ்மவித் ந பவதி - இவன் வம்சத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் பிறப்பதில்லை.

ஶம்-பா. தைஜஸன் விச்வமூர்த்தியிலும் சிறந்தவனாகின்றமையாலும் அகாரத்திலு முகாரம் சிறப்புடையதாகின்றமையாலும், தைஜஸன் விச்வமூர்த்தி ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி இவர்களுக்கு நடுவே தைஜஸமூர்த்தி யிருக்கின்றமையாலும் அகார மகாரங்களுக்கு நடுவில் உகார மிருப்பதாலும் ஸ்வப்நஸ்தாநத்திலிருக்கிற தைஜஸன், இரண்டாவது மாத்திரையாகிய, உகாரமாகிறான். இதை யறிந்தவனுக்கு பயன்கூறுகின்றது. ஜ்ஞாநஸந்ததி வளர்ந்து சிறந்தவனாவானிதை யறிந்த மகான். இவன் தன் தோழருக்குப்போலப் பகைவருக்கு மிஷ்டனாகிறான். ஆகையாலனைவருக்கு ஸமானனாகிறான். இவன் குலத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் பிறப்பதில்லை.

ரா-பா. ஸ்வப்நஸ்தாநத்தி லிருக்கின்றமையால் தைஜஸனென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரத்யும்நன் உகாரமாகிய இரண்டாவது மாத்திரையாகிறான். அதாவது இரண்டாவது மாத்திரையாகிய உகாரத்தில் தைஜஸனென்கிற ப்ரத்யும்நனென்று த்யாநம்செய்ய வேண்டுமென்றவாறு. இதற்குக் காரணமென்ன வென்றால், உத்கர்ஷமும், இரண்டாயிருக்கையும். அதாவது விச்வமூர்த்தி யென்கிற அநிருத்தமூர்த்தியைக் காட்டிலும் தைஜஸமூர்த்தி யென்கிற ப்ரத்யும்நமூர்த்தி சிறந்தவராவதுபோல அகாரத்திலு முகாரம் சிறந்திருப்பதும், விச்வமூர்த்தி ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி இவர்களுக்கு நடுவில் தைஜஸமூர்த்தி யிருப்பதுபோல அகார மகாரங்களுக்கு நடுவிலுகார மிருப்பதுமாம். விச்வமூர்த்தியை விட தைஜஸமூர்த்தி ஸூக்ஷ்மரூப முடையவராகையால் சிறந்தவராகிறார். ஆயினும், ஸகல குணங்களும் பூர்ணமாயிருப்பது கொண்டு ஸமாநர்களே யாகிறார்கள். அகாரத்திலு முகாரம் லயஸ்தாநமாகையால் சிறப்புடையதாகின்றது. அக்ஷரமாவதுகொண்டு ஸமாநமே யாமென்றறிக. இவ்வாறறிந்தவனுக்குப் பயன்சொல்லுகிறது. இங்ஙனமறிந்தவன் சிஷ்யர் சிஷ்யருக்கு சிஷ்யர் எல்லாரும் ஜ்ஞாநவான்களாகி ஜ்ஞாநஸந்ததியால் சிரேஷ்டனாகிறான். இதர ஸந்தாநங்களிலுமிவன் ஸந்தாநத்தில் ப்ரம்மவித்யை யதிசயப்படுமென்று கருத்து. உயர்ந்தவரோடு தானுமுயர்ந்தவனாகின்றமையால் ஸமாநனாகிறான் இவன் குலத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் ஜநிப்பதில்லை.

௪. ஸுஷுப்தஸ்தாந: ப்ராஜ்ஞோ மகாரஸ்த்ருதீயா மாத்ரா மிதேரபீதேர்வா மிநோதி ஹவா இதம் ஸர்வமபீதிஸ்ச பவதி ய ஏவம் வேத ॥ ௧௧ ॥

౮. సుషుప్తస్థానః ప్రాజ్ఞో మకారస్తృతీయా మాత్రా మితేరపీతేర్వా మినోతి హ వా ఇదం సర్వమపీతిశ్చ భవతి య ఏవం వేద ॥౧౧॥

(ப-ம்.) ஸுஷுப்தஸ்தாந꞉ - ஸுஷுப்திஸ்தாநத்தையுடையவனான, ப்ராஜ்ஞ꞉ - ப்ராஜ்ஞன், த்ருதீயா மாத்ரா - மூன்றாவது மாத்திரையாகிய மகார꞉ - மகாரமாகிறான், மிதே꞉ - அளவிடப்படுகின்றமையாலும், அபீதேர்வா - லயத்தையடைகின்றமையாலு மிங்ஙனம் சொல்லப்படுகிறது. ய꞉ ஏவம் வேத - எவனிவ்வாறு அறிகிறனோ அவன், இதம் ஸர்வம் மிநோதி ஹ வை - இவையெல்லாவற்றையு மளக்கின்றான், அபீதிஶ்ச பவதி - லயமுண்டாகிறது.

ஶா-ஶா. நெல்லு முதலியவைபடி மரக்கால் முதலிய வற்றால் அளக்கப்படும்போது படிமுதலிய வற்றில் உள்ளே சேர்ந்து வெளியாகின்றன. அவைபோல விச்வதைஜஸமூர்த்திகள், ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியில் லயகாலத்தில்லயித்துஅதாவதுப்ராஜ்ஞமூர்த்திக்குள்சேர்ந்து உத்பத்திகாலத்தில் வெளியாகின்றமையால், ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி விச்வ தைஜஸர்களை யளக்கிறாப்போல் காணப்படுகிறது. அவ்வாறே ப்ரணவத்தைச் சொல்லி முடிந்தது மறுபடியும் சொல்லும்போது அதாவது'ஓமோம்' என்னும்போதுமுதலில் அகாரஉகாரங்கள் மகாரத்தில் புகுகிறாப்போலவும் பின்பு மாகாரத்தினின்று வெளியாகிறாப்போலவும்தோற்றுகின்றமைகொண்டு மகாரம் அகாரம் உகாரங்களை யளக்கிறதென்று சொல்லவழியிருக்கிறது. அளக்குங் காலத்திற்போல உள்ளே புகுந்து வெளிவருகின்ற ஸமாதிதோற்றுகையாலென்றறிக. ஆக இவ்வாறு ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, விச்வ தைஜஸமூர்த்திகளை யளக்கின்றமையாலும், மகாரம் அகார உகாரங்களை யளக்கின்றமையாலும், ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி மகாரமாகிறான். அன்றியே ப்ரணவத்தைச் சொல்லி முடிக்கும்போது மகாரத்தில் அகார உகாரங்கள் சேர்ந்து போகின்றமையாலும், ஸுஷுப்தி காலத்தில் ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியில் விச்வ தைஜஸமூர்த்திகள் சேர்ந்து போகின்றமையாலும் ப்ராஜ்ஞன் மகாரமாகிறான். இவ்வாறறிந்தவன் ஜகத்தையுள்ளபடி யறிகிறான். ஜகத்காரண ப்ரம்மஸ்வரூபனாகிறான், என்று வித்வானுக்கு பலம் கூறுகின்றது. முக்யமான ப்ரணவத்தையுபாஸிப்பது சிறந்ததென்று கூறுவதற்கு இவ்விடம் பயன் கூறப்பட்டதேயன்றி யிதற்குத் தனித்துப் பயனில்லை யென்று கொள்க.

ரா-ஶா. ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்திலிருக்கின்றமையால் ப்ராஜ்ஞனென்கிற ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி மூன்றாவது மாத்திரையாகிய மகாரமாகிறான். மூன்றாவது மாத்திரையாகிய மகாரத்தில் ஸங்கர்ஷணனென்று த்யாநம்செய்ய வேண்டுமென்றவாறு. இதற்குக் காரணம் யாதெனில் அளவும் லயமும். அதாவது ப்ராஜ்ஞன், அளவுகோலளவிடப்படும் பொருள்களைச் சேருவதுபோலவ்வோ வஸ்துக்களி லாத்மாவாகச் சேருகின்றமையால் ஸமஸ்தத்தையும் அளவிடுவதுபோல, மகாரமும் எல்லைக்கல்போல அகார உகாரங்களுடைய எல்லையில் அதாவது கோடியில் நின்று இதுவரையில் அகார உகாரங்கள் இனி மேலில்லை யென்று எல்லைக்கல்களந்து காட்டுவதுபோலவே யளந்து காட்டுவதும், ப்ராஜ்ஞனிடத்தில் ஸகல ஜகத்தும் லயிப்பதுபோல மகாரத்தில் அகார உகாரங்கள் லயிப்பதுமாம். மகாரத்தில் அகார உகாரங்கள் முடிவுபெறுகின்றமையால், மகாரத்தி லகார உகாரங்கள் லயிக்கின்றன வென்று கூறப்பட்டதென்றறிக. இவ்வாறறிந்தவனுக்கு பயன்வருமாறுகிரமத்தில் கூறுகின்றது. யவனிவ்விஷயத்தை யறிகிறானோ அவன், இவ்வுலகத்தை யெல்லா மளவிட்டறிகிறான். மஸ்வரூபத்தில் லயம்பெறுகிறான். பரமாத்

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கீழ் மூன்று சுலோகங்களிலும் சொல்லப்பட்ட ஸாத்ருச்யத்தால் விச்வமூர்த்தி முதலிய மூன்று மூர்த்திகளையும் அகார முதலிய மூன்று மாத்திரைகளும் போதிக்கின்றமையால் போதகமாகிய சப்தத்திற்கும் போதிக்கப்படும் பொருளுக்கு மபேதமாகையால் மூன்று மாத்திரைகளும் மூன்று மூர்த்திகளென்று சங்கரபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாநம். த்யாநவிதியாக இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. இதர விஷயங்களில் பேதாபேத ஸூக்ஷ்மங்கள் இம் மூன்று சுலோகங்களுக்கு மிரண்டு மதபாஷ்யங்களையும் கமநத்துடன் படித்தால் நன்றாய் விளங்கும்.

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

௧. 𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌪𑌶𑌮𑌃 𑌶𑌿𑌵𑍋𑌽𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦॥

౧. అమాత్రశ్చతుర్థోఽవ్యవహార్యః ప్రపంచోపశమ శ్శివోఽద్వైతఏవ మోంకారఆత్మైవసంవిశత్యాత్మనాత్మానంయఏవం వేదయఏవం వేద॥

(ப-ம்) 𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 - அளவில்லாதவனாய், 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 - வாகிந்திரியத்திற்கு கோசரியாதவனாய், 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌪𑌶𑌮𑌃 - ஸகலப்ரபஞ்சலயஸ்தாநமாய், 𑌶𑌿𑌵𑌃 - மங்களரூபனாய், 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌃 - த்வைதமில்லாதவனாய், 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 - நாலாவதுமூர்த்தியாயிருக்கிற, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - அந்தராத்மாவாகிய வ்யூஹவாசுதேவமூர்த்தி, 𑌏𑌵𑌮𑍍 - இப்படிப்பட்ட, 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌏𑌵 - ப்ரணவமேயாகிறான், 𑌯𑌃 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 - எவனிப்படி யறிகிறானோ அவன், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 - பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினால், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 - பரமாத்மாவை - 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿 - அடைகிறான்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾. வாக்கு மநம் இவற்றுக்கு கோசரமாகாமையால் இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லவும் நினைக்கவுங் கூடாதஸ்வரூபமுடைய துரீயமூர்த்தியாகிய ஆத்மா, மாத்திரையில்லாதவனாகிறான். ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்திக்குக் காரணமாகிறான். மங்களரூபியாகிறான். த்வைதமில்லாதவனாகிறான், அதாவது பேதமில்லாதவனாகிறான். ஓங்காரஸ்வரூபியாகிறான். இவ்வாறு ஓங்காரத்யாநம் செய்கிறவனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட மூன்றுமாத்திரைகளுடைய ப்ரணவமானது மூன்று பாதங்களுடைய ஆத்மாவேயாம். இவ்வாறறிந்தவன் தன்னாலே தன்னைச் சேருகிறான். பரமாத்மைக்யத்தைப் பெறுகிறானென்றவாறு. பரமாத்மாவுக்கு மிவ்வனுக்கும் பேதமில்லாமையால் தன்னைச்சேருகின்றானென்றது. பரமார்த்தத்தை யறிந்தவர், ஸம்ஸாரபீஜமாகிய மூன்றாவது ரூபத்தைநீக்கி ஆத்மாவில் ப்ரவேசித்தமையால் மறுபடியுண்டாகிறதில்லை. துரீயமூர்த்தி ஸம்ஸாரபீஜமாகாமையாலே

ன்க. கயிற்றையும் பாம்பையும் விவேகித் தறிந்தவனுக்கு கயிற்றில் லயித்த பாம்பு மறுபடியும் பிறக்குமோ; புத்தியில் ஸம்ஸ்கார மழிந்தபின்பு முன்போல மறுபடியும் ஸர்ப்பப்ரமம் தோற்றுதன்றோ. உத்தமாதிகாரிக ளல்லாதவர்களுக்காயின் இந்த ப்ரணவம் உபாஸநம் செய்கிற மகிமையால், நல்லறிவுகூடி நல்நடத்தையி லிழிந்து ஸந்யாஸிகளாய் மாத்திரைகளுக்கும் பாதங்களுக்கும் ஸாமாந்யத்தை யறியும்படியாக, ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாதநமாய் ஆலம்பநமாகின்றது. இவ்விஷயங்களின் ஸூக்ஷ்மம் கௌடபாதகாரிகையில் வெளியாகும்.

ரா-ஹா. அளவற்ற மகிமை பொருந்தியவனுகையால் கீழ்ச்சொல்லியபடி கருமேந்திரியம் ஜ்ஞாநேந்திரியம் முதலியவற்றிற்கு விஷயமாகாதவனுயிருக்கிற ஆத்மாவாகிய வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தி நாலாவதாகிய நாதத்திற்குப் பொருளாகிறுன். ஓங்காரத்திலேகதேசமாகிய நாதரூபியாகிறுனென்றவாறு. அகார உகார மகாரங்களுக்குமேல்நாதமாகையால் நாதம் நாலாவதாகிறது. ஸமஸ்தப்ரணவத்தின் பொருளாகிய பரவாஸுதேவமூர்த்திக்கும் வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்திக்கு மதிகபேதமில்லை யென்று காட்டுவதற்கு, நாதத்தின் பொருளாகிய வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தியை ப்ரணவமே யென்றது. இவ்வாறு அநிருத்தன் ப்ரத்யும்நம் ஸங்கர்ஷணன் வ்யூஹவாஸுதேவன் பரவாஸுதேவன், இவர்களாக அகார மகாரநாத ஸமஸ்தப்ரணவங்களை யுபாஸிக்கிறவர்கள் பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினுல் அந்த உபாயத்தினுலே கிரமத்தில் அந்த பரமாத்மாவையே சேருகிறுர்கள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இவ்வுபநிஷத்தில் ப்ரணவமென்கிற ஓங்காரத்தைக்கொண்டு பரமாத்மத்யாநம் செய்யும்படி சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரணவமானது அகாரம். உகாரம், மகாரம், என்று மூன்று வர்ணங்களையுடையது. இம்மூன்றெழுத்தும் சேர்ந்து 'ஓம், என்று ஒரெழுத்தாயிருக்கிறது. இதிலடங்கிய மூன்றெழுத்தையும் தனித்தனியே த்யாநித்து ஒன்றுசேர்த்தும் த்யாநிக்கவேணும். தனியே த்யாநிக்கும்போது அகாரத்தை, விச்வமூர்த்தி, என்றும், உகாரத்தை,' தைஜஸமூர்த்தி, என்றும், மகாரத்தை ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி என்றும் த்யாநிக்கவேண்டும். அகண்டரூபியாகிய பரமாத்மா ஒருவரேயாயினும் அவர் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றமையால் மாயா ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகிய இந்த சரீரத்திலு மிருக்கின்றுர். இந்த சரீரத்தில் ஜாகரஸ்தாநமென்றும் ஸ்வப்நஸ்தானமென்றும் ஸுஷுப்திஸ்தாநமென்றும் ஸ்தாநங்களுண்டு. அந்தந்த ஸ்தாநங்களில் ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு அந்தந்த நாமங்கள் அந்தஒருபரமாத்மாவுக்கே கிடைத்திருக்கின்றது, ஆகையால் விச்வரென்றும்தைஜஸரென்றும் ப்ராஜஞரென்றும் பரமாத்மாவுக்கு நாமங்களுண்டா யிருக்கின்றன. ஜாகரஸ்தாநத்தி லிருக்கின்றமையால் விச்வமூர்த்தியென்றும், ஸ்வப்நஸ்தாநத்திலிருக்கின்றமையால் தைஜஸமூர்த்தியென்றும் ஸுஷுப்திஸ்தாநத்திலிருக்கின்றமையால் ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியென்றும் பெயராயிற்று. இப்படி த்யாநிப்பது பரமாத்மாவே எல்லாமென்கிற தத்வஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணமான ஸமஸ்த ப்ரணவத்யாநத்திற்கு அங்கமாகிறது. ஸமஸ்த ப்ரணவத்யாநமாவது அகார உகார மகாரங்களை யொன்றுசேர்த்துச்சொல்லுவதினுலுண்டா

கிற ப்ரணவமென்கிற ஓங்காரத்தில் அகண்டரூபியாகிய பரமாத்மா என்கிற த்யாநம். அதாவது ப்ரணவமே பரமாத்மா என்கிற த்யாநம். அகண்ட பரமாத்மஸ்வரூபத்தையே துரீயமென்கிறது. இந்த த்யாநத்தால் அவித்யை முதலிய தோஷங்கள் நீங்கி ப்ரபஞ்ச ப்ரமங்கழிந்து பரமாத்ஸ்வரூபத்தில் லயம்பெற்று பரப்ரம்மமென்கிற அந்த ஸ்வரூபத்தோடு அபேதமாய் விடுகிறான். பின்பிவனுக்கு ப்ரபஞ்சப்ரமமும் ஸம்ஸாரதுக்கங்களுமில்லை நித்யாநந்த சித்ஸ்வரூபத்தைப்பெறுகிறானென்று சங்கரபாஷ்யாபிப்ராயம். ப்ரணவமென்கிற அக்ஷரத்தை த்யாநிக்கும்படி இவ்வுபநிஷத்து விதிக்கின்றது. அதாவது பரமாத்மாவென்றும் பரப்ரம்மமென்றும் சொல்லப்படுகிற நாராயணநாமமுடைய பகவான், பரவ்யூஹரூபத்தாலைந்துரூபியாயிருக்கிறான். பரத்தில் பரவாஸுதேவமூர்த்தியென்று ஒருரூபத்தையும் வ்யூஹத்தில் வாஸுதேவமூர்த்தி ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி ப்ரத்யும்நமூர்த்தி அநிருத்தமூர்த்தி என்றும், நான்குரூபத்தையு மடைந்திருக்கிறானென்றவாறு. இந்த மூர்த்திபேதங்கள், திருமேனி பேதத்தாலும் கல்யாணகுணங்களின் ப்ரகாசம் அப்ரகாசம் இவைகளாலு முண்டாயின. ஸங்கர்ஷணாதி மூர்த்திகளுக்கு வ்யூஹமென்றும் பரவாஸுதேவனுக்கு பரமென்றும் திருநாமம். இந்த பரவாஸுதேவமூர்த்தியில், ஸகல கல்யாணகுணங்களும் பூர்ணமாய் ப்ரகாசிக்கின்றமையால் இந்த மூர்த்தி ப்ரதாநமூர்த்தி. மற்ற நாலுமூர்த்திகளும் இந்த மூர்த்தியிலிருந்து வெளியாகி சிலசில குணங்கள் ப்ரகாசிக்கும்படி விளங்குகின்றார்கள். ஆகையாலிந்நால்வருமந்த பரவாஸுதேவனுடைய நான்குபாதங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆக இந்நால்வராகிய நாலுபாதங்களை யுடையவனாந்த பரவாஸுதேவனாகிய பரமாத்மா. இந்த பரவாஸுதேவ மூர்த்திக்கு எப்போதும் அந்தர்த்தாநம் கிடையாது. மற்ற நாலு மூர்த்திக்களுக்கும் பரவாஸுதேவனிடத்தி லந்தர்த்தாநமுண்டு. இந்த அந்தர்த்தாநத்தையே லயமென்றும் சொல்லுகிறது. இவ்வாறு பரவாஸுதேவ மூர்த்தியினிடத்திலிருந்து ஆவிர்பவித்து அந்தர்தாநத்தை யடைகிற இந்நால்வரில் வ்யூஹவாஸுதேவனைத் துரீயனென்றும் ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியை ப்ராஜ்ஞனென்றும் ப்ரத்யும்நமூர்த்தியை தைஜஸனென்றும் அநிருத்தமூர்த்தியை, விச்வன் அல்லது வைச்வாநரனென்றும் இவ்வுபநிஷத்து பேசுகின்றது. அநிருத்தமூர்த்தி ஜாகரதசையோடு கூடிய ஜீவாத்மாவை நியமிக்கிறான் ஆகையாலே விச்வமூர்த்தி என்று சொல்லப்படுகிறான். ப்ரத்யும்நமூர்த்தி ஸ்வப்நதசையோடு கூடிய ஜீவனை நியமிக்கிறான். ஆகையாலே தைஜஸனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி ஸுஷுப்தி தசையோடுகூடிய ஜீவனை நியமிக்கிறான். ஆகையாலே ப்ராஜ்ஞனென்று சொல்லப்படுகிறான். வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தி இம்மூவரிலும் விலக்ஷணனாகையாலே துரீயனென்று சொல்லப்படுகிறான், என்று பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து, ப்ரணவம், அகாரம் உகாரம் மகாரம் நாதம் இவற்றையுடையதா யிருக்கிறது. நாதமா

வது-ஒலி, இந்நாலையும் நாலுமாத்திரைகளாக அறிந்துகொள்க. ஆக ப்ரணவம் நாலுமாத்திரை யுடையதாயிற்று. ஆக இந்நாலுசேர்ந்து ஓமென்று ப்ரணவமாகிறது. இவ்வாறு நாலாகப் பிரிந்திருக்கிற ப்ரணவ மாத்திரைகளுக்கு வ்யஸ்த ப்ரணவமென்றும், ஒன்றுசேர்ந்த ஓமென்கிற எழுத்துக்கு ஸமஸ்த ப்ரணவமென்றும் பெயரென்றுப்ரணவ ஸ்வரூபத்தை யறிந்து, அங்கங்கு சொல்லப்பட்ட ஶாத்ருச்யங்களைத் தெரிந்துகொண்டு முதல் மாத்திரையை அதாவது அகாரத்தை அநிருத்த மூர்த்தியாகவும், இரண்டாவது மாத்திரையை அதாவது உகாரத்தை ப்ரத்யும்ந மூர்த்தியாகவும், மூன்றுவது மாத்திரையை அதாவது மகாரத்தை ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியாகவும், நாலாவது மாத்திரையை அதாவது நாதத்தை வாஸுதேவமூர்த்தியாகவும் ஸமஸ்த ப்ரணவத்தை அதாவது ஒன்றுசேர்ந்த ப்ரணவத்தை பரவாஸுதேவ மூர்த்தியாகவும் த்யானித்து ஹ்ருதயத்தில் நித்திபாவனை செய்யக்கடவன். இவ்வாறு த்யாநம்செய்தவன் அந்த பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினுல் க்ரமத்தில் அதாவது முதலில் அநிருத்த ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று பின்புப்ரத்யும்ந ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று, அதின்பின், ஸங்கர்ஷண ஸாயுஜ்யத்தைப்பெற்று பின்பு வ்யூஹ வாஸுதேவ ஸாயுஜ்யம் பெற்று அந்தத்தில் பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவ ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று புநரா வ்ருத்தியின்றி பரப்ரம்மாநந்தத்தை யநுபவிக்கிறுன் என்று இராமாநுஜ பாஷ்யத்தின் கருத்து. மற்ற பேத ஸூக்ஷ்மங்களை யிங்கு சொன்ன படிகளுக்கு விரோதமின்றி ஸூக்ஷ்மபுத்தியாலந்தந்த சுலோகவ்யாக்யாநங்களில் கண்டுகொள்க. யஏவம் வேத, 'யஏவம் வேத, என்று இரட்டித்துச் சொன்னது இவ்வுபநிஷத்து முடிந்ததென்று விளக்குவதற்காம். இதுநிக்க, இவ்வுபநிஷத்தின் கருத்தை அத்வைதமதத்தில் சங்கராசாரியருக்கு முர்ப்பட்டவராகிய கௌடபாதாசாரியரென்கிற ஒரு பண்டிதர், அத்வைதமதத்திற் கநுகூலமாக அனேக சுலோகங்களால் வெளியிட்டிருக்கிறுர். அந்த சுலோகங்களுக்கு கௌடபாதகாரிகை என்று பெயரிட்டிருக்கிறுர். கௌடபாதகாரிகை என்று அந்த சுலோகங்களுக்குக் காரணப்பெயராகின்றது. காரிகை என்றுல் சுலோகமென்றுபொருள். அந்த சுலோகங்களை நான்கு ப்ரகரணமாகப் பிரித்திருக்கின்றுர். முதலாவது ஆகம ப்ரகரணம், இரண்டாவது வைதத்யப்ரகரணம் மூன்றுவது அத்வைத ப்ரகரணம் நான்காவது அலாதசாந்திப் ப்ரகரணம். இந்தப்ரகரணங்களில் ஆகம ப்ரகரணமானது மாண்டூக்கியோபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிற விஷயங்களை யதிகமாகக் கலந்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட கௌடபாதகாரிகைகளுக்கு நாலு ப்ரகரணங்களுக்கும் சங்கராசாரியர் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறுர். மாண்டூக்கியோபநிஷத்திற்கு தனி சங்கராசாரியர் வ்யாக்யாநம் செய்யவில்லை. கௌடபாத காரிகைகளில் முதல் ப்ரகரணத்திற்கு பாஷ்யம்செய்யும்போது மாண்டூக்கியோபநிஷத்தை எடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்துவிட்டார். இவ்வாறு மாண்டூக்யோப

நிஷத்திற்கும் கௌடபாதகாரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்திற்கும் கலந்து வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றமையால் பலர் கௌடபாத காரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்தையும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தே என்று ப்ரமிக்கிறார்கள். சுமார் இருநூறு வருஷத்திற்கு முன்னிருந்த கூரநாராயணமுனி, என்று பெயருடைய விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதரொருவர் கௌடபாதகாரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்தையும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தாக எடுத்துக்கொண்டு வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். ஆயினும் நாம் அந்த சுலோகங்களை மாண்டூக்யோபநிஷத் தல்லவென்றும கௌடபாதகாரிகையில் ஆகம ப்ரகரணமென்றும் சொல்லியிருக்கின்றமையாலும் விசிஷ்டாத்வைத மத பண்டிதராகிய இரங்க ராமாநுஜமுனி மாண்டூக்யோபநிஷத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்தவர் இந்த சுலோகங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்யாமையாலும் மற்றும் சில காரணங்களாலு மென்றறிக. ஆயினும் சில விடங்களில் முன்னோர் செய்த க்ரந்தங்களில் அந்த காரிகைகளை ப்ரமாணமாக எடுத்திருப்பதால் ஸந்தேகத்திற் கிடமுண்டு. புத்திமான்கள் உண்மையை யாராய்ந்துகொள்வர். ஆகவே இவ்வளவே மாண்டூக்யோபநிஷத்தென்று இவ்வளவுக்கும் கௌடபாதகாரிகை பாஷ்யத்தில் கலந்திருக்கிற மாண்டூக்யோபநிஷத்தின் சங்கரபாஷ்யத்தையும், இராமாநுஜபாஷ்யத்தையும், அந்தந்த சுருதிகளின்கீழ் எழுதினோ மென்றறிக.

இதி மாண்டூக்யோபநிஷதி ப்ரத²ம: க²ண்ட³:.

மாண்டூக்யோபநிஷத் ஸமாப்தா.

ஹரி: ஓம்.

கௌடபாதகாரிகா ப்ராரப்யதே.

கௌடபாதகாரிகாயாம் ஆகமப்ரகரணம்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

இந்தகௌடபாத காரிகையின் கதைகளை மாண்டூக்யோபநிஷத்தின் முடிவில் சொல்லியிருக்கிறோம். அங்கு, சொன்ன காரணங்களால் கௌடபாதகாரிகை முதல் ப்ரகரணத்தில் உபநிஷத்தென்கிற ஸந்தேக மனேகருக்குண்டாயிருக்கின்றமையாலும் மற்ற மூன்று ப்ரகரணங்களிலு மத்வைத மதத்தை நன்கு சொல்லியிருப்பதாலு மிதுவும் புத்திமான்களுக்கு அவச்யமென்று இந்தகௌடபாதகாரிகை நாலுப்ரகரணங்களையும் சங்கரபாஷ்யத்தோடும் சிலவிடங்களில் விசேஷாபிப்பிராயங்களோடும் விசேஷ விஸ்தரமின்றி எழுதுகிறோம்.

கௌடபாதகாரிகைக்கு சங்கரபாஷ்யத்திலுள்ள அவதாரிகை.

சங்கராசாரியர்செய்த மங்களச்சுலோகம்.

ப்ரஜ்ஞாநாம்சுப்ரதாநைஸ்திரபரநிகரவ்யாபிபிர்வ்யாப்யலோகாந்,புந்க்த்வாபோகாந்தஸ்தவிஷ்டாந்புநரபிவிஷயோத்பாஸிதாந்காமஜந்யாந், பீத்வா ஸர்வாந்விசேஷாந் ஸ்வபிதிமதுரபுங்மாயயாபோஜயந்நோ மாயாஸங்க்யாதுரீயம்பரமம்ருதமஜம்ப்ரம்மயத்தந்நதோஸ்மி.

இந்தசுலோகத்தின் கருத்து.

ஜ்ஞாநரூபியாகிய ப்ரம்மம், மாயாஸம்பந்தத்தால் பசு பக்ஷி மநுஷ்யாதி ரூபத்தையடைந்த ஜீவர்களைப்போல் தோற்றுகிற தன்னுடைய அம்சங்களாலிவ்வுலகமெல்லாம் வ்யாபித்து ஜாகரதசையில் ஸ்தூல போகங்களையும் ஸ்வப்நத்தில் காமஸங்கல்பத்தாலுமவித்தையினாலும் கர்மத்தினாலும் தோற்றுகிற ஸூக்ஷ்ம போகங்களையும் அநுபவித்து ஸுஷுப்தியில் ஒருவித போகமுமின்றி காரணாநந்த ஸ்வரூபமாய் நின்று ஸர்வாதீதமாய்க்கொண்டு நாம் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கும்படி செய்கிற நித்யசுத்த பரப்ரம்மத்தை வணக்கினேனென்பதாம். இதனால் ஜீவனுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கு மபேதம் ஸூசிக்கப்படுகிறதென்று அத்வைதமத ஸம்ப்ரதாயம்.

மற்றொரு மங்களசுலோகம்.

போவிச்வாத்மாவிதிஜவிஷயாந்ப்ராச்யபோகாந்ஸ்தவிஷ்டாந் பச்சாச்சாந்யாந்ஸ்வமதிவிபவாந் ஜ்யோதிஷாஸ்வேநஸூக்ஷ்மாந், ஸர்வாநேதாந்புநரபிசநைஸ்ஸ்வாத்மநிஸ்தாபயித்வா ஹித்வாஸர்வாந்விசேஷாந் விகதகுணகணம்பாத்வஸௌநஸ்துரீய:.*

இதன்கருத்து.

தருமம் அதர்மம் இவைகளாலுண்டாகிய விஷயங்களை யநுபவித்து ஸூக்ஷ்மஜ்யோதிஸ்ஸாலே ஸ்வப்நத்தை யநுபவித்து எல்லாவற்றையும் தன்னி லடக்கிகொண்டு ஸமஸ்த விசேஷங்களும் நீங்கி நிர்க்குணமாயிருக்கிற துரீய சுத்த ப்ரம்மம் விக்நங்களைப்போக்கி நம்மையளித்து ரக்ஷிக்கவேணுமென்பதாம்.

---

* நாலாமடி மற்ற மூன்றடிகளுக்குச் சமாநமாயிராமையால், குற்றமில்லை.

அபிப்பிராய விசேஷங்கள்.

இவ்விரண்டும் சங்கராசாரியர் செய்த சுலோகங்களேயென்று அநேக பண்டிதர்களின் அபிப்ராயம். சிலர் முதல் சிலோகம் கௌடபாதகாரிகையில் சேர்ந்ததென்றும் இரண்டாவது சுலோகம் சங்கராசாரியர் செய்ததென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இது ஸரியல்ல; ஏனென்றால் முதல் சுலோகம் கௌடபாதகாரிகையாயின் அதற்கு சங்கராசாரியர் மற்ற சுலோகங்களுக்குப்போல வ்யாக்யாநம் செய்திருப்பார், அவ்வாறு வ்யாக்யாநம் செய்யாமையால் முதல் சுலோகமும் சங்கராசாரியர் செய்ததேயாமென்று ஆநந்தகிரியாசாரியர் சொல்லியிருக்கிறார்.

அவதாரிகை.

ஸம்-ஸா. வேதாந்தங்களின் பொருள்களை சுருக்கமாகவிளக்கத்தக்க நாலுப்ரகரணங்க ளடங்கிய மாண்டூக்யோபநிஷத் வ்யாக்யாநமான கௌடபாதகாரிகை நம்மால் விவரிக்கப்படுகிறது. இந்த கௌடபாதகாரிகையில் ரோகத்தினால் வருத்தமடைந்தவனுக்கு ரோகம் நீங்குவதுபோல இவ்வாத்மாவுக்கு பிரபஞ்சம் நீங்கினால் அத்வைதமுண்டாகின்றதாகையால் அவித்யையால் செய்யப்பட்ட இந்தபிரபஞ்சம் வித்யையினால் நிவ்ருத்திக்குமென்றெண்ணி ப்ரம்மவித்யை சொல்லுவதற்கு ஆரம்பிக்கப்படுகிறது அதில் ஆத்மாவின் அறிவுக்குக் காரணமான ஓங்காரத்தை நிரூபிக்கிறதற்கு முதல் பிரகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இரண்டாவது பிரகரணத்தில் பிரபஞ்சங்கள் பொய்யென்றும் மூன்றாவதுபிரகரணத்தில் அத்வைதத்தின் மெய்யான தன்மையும் நான்காவது பிரகரணத்தில் அத்வைதத்தின் மெய்யானதன்மைக்கு விரோதியான ஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானமும் சொல்லப்படுகிறது.

க. 𑌬𑌹𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃।
𑌘𑌨𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞 𑌏𑌕 𑌏𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃॥

உ. 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍋 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃॥
𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃॥

౧. బహిః ప్రజ్ఞో విభుర్విశ్వో హ్యంతః ప్రజ్ఞస్తు తైజసః।
ఘనప్రజ్ఞ స్తథా ప్రాజ్ఞ ఏకఏవ త్రిధా స్మృతః॥

౨. దక్షిణాక్షిముఖే విశ్వో మనస్యంతస్తు తైజసః।
ఆకాశే చ హృది ప్రాజ్ఞ స్త్రిధా దేహే వ్యవస్థితః॥

(ப-ம்.) 𑌬𑌹𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 - வெளியறிவுடையவனும், 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌃 - யெங்கும் நிறைந்தவனுமான, 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 - வைச்வாநரனும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 - உள்ளறிவையுடையவனான, 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃 - தைஜஸனும், 𑌤𑌥𑌾 - அப்படியே, 𑌘𑌨𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 - நிறைந்த அறிவையுடைய, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 - ப்ராஜ்ஞனும், 𑌏𑌕 𑌏𑌵 - ஒருவன் தானே, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 - மூன்றுஸ்தானத்தில் இருக்கிறவனாக, 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 - வெண்ணப்பட்டான்.

(ப-ம்.) 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌮𑍁𑌖𑍇 - வலது கண்ணாகிய முகத்தில், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 - வைச்வாநரனும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃 - உள்ளே, 𑌮𑌨𑌸𑌿 - மனதில், 𑌤𑍈𑌜

ஸ:-தைஜஸனும், ஹ்ருதி-ஹிருதயமென்கிற, ஆகாஶே ச - ஆகாயத்தில், ப்ராஜ்ஞ:-ப்ராஜ்ஞனும், தேஹே - தேகத்தில், த்ரிதா - மூன்று விதமாக, வ்யவஸ்தித:- இருக்கிறான்.

பா-ஸா. கிரமமாக மூன்றுஸ்தானத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாலும் அவனேயென்கிற நினைவினாலும் மூன்றுஸ்தானத்திலும் வேறுபட்டவனையும் ஒருவனாகவும் சுத்தனாகவும் ஒன்றுடன்சேராதவனாகவும் ஈச்வரனிருக்கிறான்.

வி-ஸா. சகலாவயங்களுக்குள் வலதுகண்ணே முக்கியமாகையால் கண்ணால் அறியுமவனான வைச்வாநரனும் அறிந்ததை மனதால் நினைக்கிறதாகையால் மனதாலறியும் தைஜஸனும் இந்திரியங்களின் ஸம்பந்தமில்லாமல் ஹ்ருதயாகாசத்தில் இருக்கிற வறிவு ரூபமான ப்ராஜ்ஞனும் ஒன்றுஎன்று சொல்லப்பட்டது. ஈஸ்வரன் ஒருவனே இந்ததேகத்தில் மூன்று இடங்களில் ஜாகரிதஸ்தானனாகவும் ஸ்வப்னஸ்தானனாகவும் ஸுஷுப்தஸ்தானனாகவும் வலதுகண்ணிலும் மனதிலும் ஹ்ருதயாகாசத்திலும் மூன்றிடத்திலு மிருக்கிறான்.

௩. விஶ்வோ ஹி ஸ்தூலபுங் நித்யம் தைஜஸ: ப்ரவிவிக்தபுக் |
ஆனந்தபுக் ததா ப்ராஜ்ஞஸ் த்ரிதா போகம் நிபோதத ||

௪. ஸ்தூலம் தர்பயதே விஶ்வம் ப்ரவிவிக்தம் து தைஜஸம் |
ஆனந்தஶ்ச ததா ப்ராஜ்ஞம் த்ரிதா த்ருப்திம் நிபோதத ||

3. విశ్వోహిస్థూలభుఙ్నిత్యం తైజసఃప్రవివిక్తభుక్।
ఆనందభుక్తథాప్రాజ్ఞ స్త్రిధాభోగంనిబోధత॥

౪. స్థూలంతర్పయతేవిశ్వం ప్రవివిక్తంతుతైజసమ్।
ఆనందశ్చతథాప్రాజ్ఞం త్రిధాతృప్తింనిబోధత॥

(ப-ம்.) விஶ்வ:-வைச்வாநரனானவன், நித்யம்-ஸர்வகாலமும், ஸ்தூலபுக் - உருவம் முதலியதை யனுபவிக்குமவன், தைஜஸோ ஹி - தைஜஸனோவென்றால், ப்ரவிவிக்தபுக்-பிறரறியாதபோகங்களை யடையுமவன், ததா-அப்படியே, ப்ராஜ்ஞ:-ப்ராஜ்ஞன் என்பவன், ஆனந்தபுக் - ஆநந்தத்தை யனுபவிக்குமவன், (இதி) - (என்று) த்ரிதா - மூன்று விதமாக, போகம்-போகத்தை, நிபோதத-அறிவீர்கள்.

(ப-ம்.) விஶ்வம் - விச்வமூர்த்தியை, ஸ்தூலம் - ஸ்தூலரூபமானது, தர்பயதே-த்ருப்திப்படுகின்றது. தைஜஸம் து-தைஜஸமூர்த்தியை, ப்ரவிவிக்தம் - ஏகாந்தம் த்ருப்திப்படுத்துகிறது. ததா-அப்படி, ப்ராஜ்ஞம்-ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியை, ஆனந்த:ச-ஆநந்தம்திருப்தியடைவிக்கிறது. த்ருப்திம்-த்ருப்தியை, த்ரிதா நிபோதத-மூன்றுவிதமாயறியுங்கோள்.

பா-ஸா. விச்வன் முதலியவர்களுக்கு மூன்றுவிதமாக தேகத்தில் இருப்பைச் சொல்லி அவர்களுக்கே மூன்றுவிதமான போகத்தையும் இவ்விரண்டு சுலோகத்தால் சொல்லுகிறது.

வி - ஹா. அறிவீர்கள் என்று இம்மந்திரத்தை யறிந்த ஈசுவரன் தான் உபதேசிக்குமவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறது.

௫. த்ரிஷு தாமஸு யத்போஜ்யம் போக்தா யஶ்ச ப்ரகீர்த்தித꞉ ।
வேதைதது₃பயம் யஸ்து ஸ புஞ்ஜாநோ ந லிப்யதே ॥

౫. త్రిషుధామసుయద్భోజ్యంభోక్తాయశ్చప్రకీర్తితః।
వేదైతదుభయంయస్తుసభుంజానోనలిప్యతే॥

(ப் - ம்.) த்ரிஷு - மூன்றுவிதமான, தாமஸு - ஸ்தானங்களில், யத் - யாதொன்று, போஜ்யம் - அநுபவிக்கக்கூடியதோ, ய꞉ - யாதொருவனும், போக்தா - அனுபவிக்கிறவனாக, ப்ரகீர்த்தித꞉ - கூறப்பட்டானோ, தத் - இந்த, உபயம் - இரண்டையும், ய꞉ - யாதொருவன், வேத - அறிகிறானோ, ஸ꞉ து - அவன் தானே, புஞ்ஜாந꞉ - ஸகலவஸ்துக்களையும் புஜித்தபோதிலும், ந லிப்யதே - அதுகளில் உண்டான விரோதங்களால் பூசப்பட்டவனாகிறதில்லை,

ஸம்-ஹா. ஜாகர ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி யென்று கூறப்பட்ட மூன்றிடத்தில் ஸ்தூல ப்ரவிவிக்த ஆநந்த யென்று சொல்லப்பட்ட ஒன்றேயாகிய மூன்று போகங்களையும் விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞ என்று சொல்லப்பட்ட ஒருவனேயாகி யனுபவிக்கின்றவனையும் யாரொருவன் போஜ்யமிதென்றும் போக்தாவிவனென்று மறிகிறானோ அவன் அப்போகத்தாலுண்டான தோஷங்களை யடையமாட்டான்.

வி - ஹா. விச்வன் முதலிய ரூபங்களையும் அவர்களின் இடத்தையும் அவர்களின் போகங்களையும் உள்ளபடி யறிந்தவர்களுக்கு பலத்தைச்சொல்லுகிறது.

௬. ப்ரபவ꞉ ஸர்வபாவாநாம் ஸதாமிதி விநிஶ்சய꞉ ।
ஸர்வம் ஜநயதி ப்ராணஶ்சேதோம்ஶூந் புருஷ꞉ ப்ருதக் ॥

౬. ప్రభవస్సర్వభావానాంసతామితివినిశ్చయః।
సర్వంజనయతిప్రాణశ్చేతోంశూన్పురుషఃపృథక్॥

(ப் - ம்.) ஸர்வபாவாநாம் - எல்லாப்பொருள்களுக்கு, ப்ரபவ꞉ - பிறப்பிடம், (ஆத்மா - மேற்கூறிய ஆன்மாவே), இதி - என்று, ஸதாம் - நல்லோர்களுடைய, விநிஶ்சய꞉ - உறுதி, ப்ராண꞉ - பிராணன் என்கிற, புருஷ꞉ - புருஷன், எனவும் பெயர்கொண்ட மேற்கூறிய ஆன்மாவே, ஸர்வம் - யெல்லாப் பொருளையும், சேதோம்ஶூந் - அறிவென்னும் வெளிச்சத்தோடு கூடின ஜீவர்களையும், ப்ருதக் - தனியாக, ஜநயதி - உண்டுபண்ணுகிறது.

ஸம்-ஹா. ஆதிகாலத்தில் காரணரூபமா யிருக்கிற வஸ்துக்களுககே பிறப்பு. இதுவே திண்ணம். இத்தால் இல்லாத வஸ்துக்களுக்கு பிறப்பில்லை யென்று விளங்குகிறது. இது ஆதியில் விதையாயிருந்த வைகளையே செடிகளாகக் காண்கையால் தெரியலாம் புருஷன் என்றும் ப்ராணன் என்றும் சொல்லப்பட்ட ஆன்மாவே அறிவின் தோற்றங்களான இவர்களையும் மற்ற யெல்லாப் பொருளையும் விளக்கின்றது.

வி - ஹா. ஏஷயோநிஸ்ஸர்வஸ்ய, என்று மேற்கூறிய ப்ராம்மணத்தின் அர்த்தத்தை இம்மந்திரம் சொல்லுகிறது.

௭. 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌃 |
𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑌨𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾 ||

౭. విభూతిం ప్రసవం త్వన్యే మన్యన్తే సృష్టిచిన్తకాః।
స్వప్నమాయాస్వరూపేతి సృష్టిరన్యైర్వికల్పితా॥

(ப - ம.) 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 - **வேறு**, 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌃 - படைப்பை விசாரிக்குமவர்கள், 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌮𑍍 - படைப்பை, 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌮𑍍 - பிரமத்தின்பகுவிதமான பிறப்பாக, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇-யெண்ணுகிறார்கள், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍈𑌃 - வேறு சிலர்களால், 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 - படைப்பானது, 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾 - கனவிலுண்டான போய்யான பொருள்களின் உருவுடையதென்று, 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾 - அனேகவிதமாக சொல்லப்பட்டது.

𑌭𑌾-ஹா. ஈசனது படைப்பைச் சிந்தைசெய்யுமவர்கள் பிரமத்தின் விரிவுகளை இப்புவனங்களென்று சொல்லுவார்கள். வேறு சிலர்கள் ஈசன் படைப்பு ஸ்வப்நம்போலவும் இந்திரசாலம்போலவும் என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் முமுக்ஷுக்கள் விச்வதைஜஸ ப்ராஜ்ஞ என்கிற மூன்று உருவத்திலும் வேறுபட்ட மெய்யான உருவத்தையே விரும்புவர்கள்.

வி - ஹா. முன் மந்திரத்தில் ஸதாமிதுவிநிச்சயஃ என்கிற நல்லோர் கொள்கைக்கு எதிரான தீயோர கொள்கையை விவரிக்கிறது.

௮. 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋𑌃 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌃 |
𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌿𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌲𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌃 ||

౮. ఇచ్ఛామాత్రం ప్రభోః సృష్టిరితి సృష్టౌ వినిశ్చితాః।
కాలాత్ ప్రసూతిం భూతానాం మన్యన్తే కాలచిన్తకాః॥

(ப - ம.) 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍌 - படைப்பில், 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌃-முடிவான கொள்கையை யுடையவர்கள், 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋𑌃 - ஈசனுடைய, 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 படைப்பு, 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 - யெண்ணமே, 𑌇𑌤𑌿 - என்றும், 𑌕𑌾𑌲𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌃 - காலத்தையே தெய்வமாக யெண்ணுமவர்கள், 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 – பொருள்களுக்கு, 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍍 – காலத்தின்நின்றும், 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌿𑌂-பிறப்பையும், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇-எண்ணுகிறார்கள்.

𑌭𑌾-ஹா. ஈச்வரவாதிகளான சிலர் ஈசனுடைய யெண்ணமொழிய படைப்புவேறில்லை யென்றும் காலவாதிகளான சிலர் யெல்லாப்பொருள்களும் காலத்தில் நின்றுமுண்டாகின்றன வென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

வி - ஹா. எல்லாப்பொருள்களையும் எக்காலத்திலும் அறியும் தன்மையும் எவ்விதவல்லமையும் உள்ள ஈசந்தானே மற்றொரு உதவிகளன்றிக்கே தனதிச்சையினாலேயே உலகங்களை யமைக்கிறான் என்பது வேதாந்தமறிந்தவர்களின் முடிவான கொள்கை காலவாதிகள் காலமே காரணமென்று சொல்லுவர்கள்.

௯. போகாய ஸ்ருஷ்டிரித்யந்யே க்ரீடாயாயிதி சாபரே |
தேவஸ்யைஷ ஸ்வபாவோயமாப்தகாமஸ்ய கா ஸ்ப்ருஹா ||

౯. భోగార్థం సృష్టిరిత్యన్యే క్రీడార్థమితి చాపరే।
దేవస్యైష స్వభావోఽయమాప్తకామస్య కా స్పృహా॥

(ப-ம்.) அந்யே - வேறு சிலர், ஸ்ருஷ்டி:-படைப்பானது, ப்ரபோ:- ஈசனுக்கு, போகாய-சுகத்தின் பொருட்டென்றும், அபரே - வேறு சிலர், க்ரீடாயை இதி - விளையாட்டின்பொருட்டென்றும், மந்யந்தே - எண்ணுகிறார்கள், தேவஸ்ய - ஈசனுக்கு, அயம் - இந்த விளையாட்டா யிருக்கிற, ஏஷ: - இந்த படைப்பானது, ஸ்வபாவ:-தனக்கான தன்மை, ஆப்தகாமஸ்ய - எல்லாப் பயனையும் அடைந்தவனுக்கு, ஸ்ப்ருஹா-ஆசை, கா - ஏது.

ஸா - ஸா. ஈசன் படைப்பு சுகத்திற்கென்று சிலரும் விளையாட்டுக்கென்று சிலரும் சொல்லுவார்கள். கயிறு முதலியவை பாம்பு முதலானதாக தோற்றுவது அஜ்ஞா னத்தின் தன்மையாவதுபோல் ஈசன் சுபாவத்தால் படைக்கிறான்.

வி - ஸா. சுகம் என்றும் விளையாடல் என்றும் ஈசன் படைப்புக்குப் பயன்களை சிற்சிலர் சொல்லுவார்கள் பயன்களை அடைந்தவனுக்கு வேறு பயனை யெண்ணவேண் டியதில்லை யாதலால் ஈசனுக்கு விளையாட்டான படைப்பானது இயல்பு.

௧௦. நிவ்ருத்தேஸ்ஸர்வது:க்கானாமீசான: ப்ரபுரவ்யய: |
அத்வைதஸ்ஸர்வபாவானாம் தேவஸ்துர்யோ விபுஸ்ஸ்ம்ருத: ||

౧౦. నివృత్తేస్సర్వదుఃఖానామీశానః ప్రభురవ్యయః।
అద్వైతస్సర్వభావానాం దేవస్తుర్యో విభుస్స్మృతః॥

(ப - ம்.) ஸர்வது:க்கானாம் - எல்லா துக்கங்களுடையவும், நிவ்ருத்தே: - நாசத்திற்கு, ஈசான: - நியந்தாவாயும், ப்ரபு: - ஸ்வாமியா யும், அவ்யய: - அழிவில்லாதவனாயும், விபு:-வ்யாபியாயுமிருக்கிற, துர்ய:தேவ:-துரீயதேவன், ஸர்வபாவானாம்-எல்லாபதார்த்தங்களுக்கும், அத்வைத: - பேதமில்லாதவன்.

ஸா - ஸா. இந்த துரீய ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தபோது ஸமஸ்த துக்கங்களும் நீங்குகின்றன. ஏனென்றால் ஸமஸ்த பேதங்களும் நீங்கிப்போகின்றமையாலென்க. பேதமுண்டாகிலன்றோ துக்கங்களுக்குக் காரணமுண்டு.

வி - ஸா. எல்லாதுக்கங்களும் நிவ்ருத்திப்பதற்குக் காரணமாய் ப்ரம்மருத்திராதி களை நியமிக்கிறவனாய் மித்யாஜ்ஞானம் நீங்குவதற்கு ஹேதுவாயிருப்பவன் துரியரூபி.

௧௧. கார்யகாரணபத்தௌ தாவிஷ்யேதே விச்வதைஜஸௌ |
ப்ராஜ்ஞ: காரணபத்தஸ்து த்வௌ தௌ துர்யே ந ஸித்த்யத: ||

౧౧. కార్యకారణబద్ధౌ తావిష్యేతే విశ్వతైజసౌ।
ప్రాజ్ఞః కారణబద్ధస్తు ద్వౌ తౌ తుర్యే న సిద్ధ్యతః॥

(ப-ம்.) 𑌤𑍌𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑍈𑌜𑌸𑍌 - அந்த விச்வமூர்த்தியும் தைஜஸமூர்த்தியும், 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌣𑌬𑌦𑍍𑌧𑍌 - கார்யம் காரணம் இவைகளின் பந்தமுடையவர்களாக, 𑌇𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 - கொள்ளப்படுகிறார்கள், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியும், 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌬𑌦𑍍𑌧𑌃 - காரணபந்தமுடையவராகக் கொள்ளப்படுகிறார், 𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑍇 - துரீயமூர்த்தியில், 𑌤𑍌𑌦𑍍𑌵𑍌 - அந்த இரண்டுவிதபந்தங்களும், 𑌨𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌃 - சேராமலிருக்கின்றன.

ஸ௦-ஹா. துரீயஸ்வரூபத்தை விசதம் செய்வதற்கு விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞர்களில் தோஷங்களைச் சொல்லுகிறது. பலம், பீஜம், இவ்விரண்டாலும் விச்வ தைஜஸர்களும் பீஜத்தால் ப்ராஜ்ஞனும் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். துரீயனுக்கு எவ்வித பந்தமுமில்லை.

வி-ஹா. இந்த பந்தாபந்தங்கள் ஜீவாத்மாவின் வழியாலே இந்த மூர்த்திகளுக்குண்டாகிறது சுயமாகவல்ல. சுயமாக எல்லா மூர்த்திகளும் நிர்தோஷ கல்யாண குண முடையவர்களேயாம்.

௧௨. 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌪𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨 𑌸𑌂𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍃𑌕𑍍𑌸𑌦𑌾 ॥

౧౨. నాత్మానంనాపరాంశ్చైవనసత్యంనాపిచానృతమ్।
ప్రాజ్ఞఃకించనసంవేత్తితుర్యంతత్సర్వదృక్సదా॥

(ப-ம்.) 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 - ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், 𑌪𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 - இதரஸ்வரூபங்களையும், 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 - ஸத்யஸ்வரூபத்தையும், 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌮𑍍 - மித்யாரூபத்தையும், 𑌅𑌪𑌿𑌚𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨 - மற்றுள்ள எந்த விஷயத்தையும், 𑌨𑌸𑌂𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 - அறிகிறதில்லை, 𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍𑌤𑌤𑍍 - அந்த துரீயரூபமானது, 𑌸𑌦𑌾 - எப்போதும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍃𑌕𑍍 - எல்லாவற்றையுமறியாநிற்கும்.

ஸ௦-ஹா. ப்ராஜ்ஞன் பீஜநித்திரையுடையனுகையாலே ஸ்வஸ்வரூபாதிகளை யறிவதில்லை. துரீயனுக்கு எப்போதும் ஸர்வதர்சநமுமுண்டு. அஜ்ஞாநாந்ய தாஜ்ஞாநங்களில்லாதவன் துரீயன். அஜ்ஞானசம்பந்தமுடையவன் ப்ராஜ்ஞன். ஸூர்யப்ரகாசத்தில் அப்ரகாசமுமந்யதா ப்ரகாசமும் கிடையாதன்றே.

வி-ஹா. ப்ராஜ்ஞன் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபஸுகத்தைவிட மற்றொன்றை யதிஷ்டிக்கிறதில்லை. துரீயன் முக்தாத்மாக்களுக்கு எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறான்.

௧௩. 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌮𑍁𑌭𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 ।
𑌬𑍀𑌜𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑍁𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌾 𑌚 𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౧౩. ద్వైతస్యాగ్రహణంతుల్యముభయోఃప్రాజ్ఞతుర్యయోః।
బీజనిద్రాయుతఃప్రాజ్ఞస్సాచతుర్యేనవిద్యతే॥

(ப-ம்.) 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃𑌉𑌭𑌯𑍋𑌃 - ப்ராஜ்ஞ துரீயர்களிருவர்க்கும், 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑍍 - பேதஜ்ஞானமில்லாதிருப்பது, 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌮𑍍 - ஸமானமானது, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, 𑌬𑍀𑌜𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑍁𑌤𑌃 - பீஜநித்திரையோடுகூடினவன், 𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑍇 - துரீயமூர்த்தியில், 𑌸𑌾𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 - அந்த நித்திரையில்லை.

ஸம்.ஸா. பேதப்ரபஞ்சஜ்ஞாந மிருவருக்கு மில்லாமையால் ப்ராஜ்ஞ துரீயர்களுக்கு பேதமென்ன வென்கிற சங்கையை நீக்குவதற்கு இந்த சுலோகம். அந்யதாஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணமான அஜ்ஞாந ஸம்பந்தம் ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியி லிருக்கின்றது துரீயத்திலந்த ஸம்பந்தமில்லை. ஆகையா லிதுவே பேதமென்று கருத்து.

வி-ஸா. அஹங்கார மமகாரங்களை யுண்டுபண்ணி வைய்யாமலிருக்கிற ஸ்வபாவ மிருதருக்கு முண்டாயினும் அஹங்கார மமகாரங்களுக்குக் காரணமான ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தைக் கல்பித்துவைத்திருக்கிறான் ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி. மோக்ஷத்தையே ஸம்கல்பிக்கிறான் துரீயமூர்த்தி என்றுபொருள்.

௧௪. ஸ்வப்நநித்ராயுதாவாத்யௌ ப்ராஜ்ஞஸ்த்வஸ்வப்நநித்ரயா |
நநித்ராம் நைவஸ்வப்நம் துர்யே பஶ்யந்தி நிஶ்சிதா: ||

౧౪. స్వప్ననిద్రాయుతావాద్యౌప్రాజ్ఞస్త్వస్వప్ననిద్రయా।
ననిద్రాంనైవచస్వప్నంతుర్యేపశ్యంతినిశ్చితాః॥

(ப்-ம்.) ஆத்யௌ-முதலில் சொல்லப்பட்ட விச்வதைஜஸர்கள், ஸ்வப்நநித்ராயுதௌ-ஸ்வப்நம்நித்திரை இவைகளுடன் கூடியவர்கள், ப்ராஜ்ஞ:-ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, அஸ்வப்நநித்ரயா-ஸ்வப்நமின்றி நித்திரையோடுகூடியவன், துர்யே துரீயமூர்த்தியில், நித்ராம்-நித்திரையையும், ஸ்வப்நம்-ஸ்வப்நத்தையும், நிஶ்சிதா:-தத்வஜ்ஞானிகள், நபஶ்யந்தி காண்கிறதில்லை.

ஸம்-ஸா. ஸ்வப்நமென்பது அந்யதாஜ்ஞாநம். நித்திரை யென்பது அஜ்ஞாநம் ஜாகரதசையிலு மந்யதாஜ்ஞாநமுண்டு அஜ்ஞாநமுமுண்டு. துரீயனுக்கிவையில்லை.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

கூரநாராயண முனி பாஷ்யத்தில் ஜீவத்வாரத்தாலிந்த ஸ்வப்நநித்ரைகளையு மவையில்லாமையையும் கொள்ளவேணும் என்று வயாக்யானம் செய்யப்பட்டது.

௧௫. அந்யதாக்ருஹ்ணதஸ்ஸ்வப்நோ நித்ராதத்த்வமஜாநத: |
விபர்யாஸே தயோ: க்ஷீணே துரீயம்பதமஶ்நுதே ||

౧౫. అన్యథాగృహ్ణతస్స్వప్నోనిద్రాతత్త్వమజానతః।
విపర్యాసేతయోఃక్షీణేతురీయంపదమశ్నుతే॥

(ப்-ம்.) அந்யதாக்ருஹ்ணத:-அந்யதாஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு, ஸ்வப்ந:-ஸ்வப்நமுண்டாகிறது, தத்த்வம் - வாஸ்தவத்தை, அஜாநத: - அறியாதவனுக்கு, நித்ரா - நித்திரையுண்டாகிறது. தயோ: விபர்யாஸே க்ஷீணே - அந்த ஸ்வப்நநித்திரைகள், மாறிவருவதொழிந்தால், துரீயம்பதமஶ்நுதே - துரீயஸ்தாநத்தையடைகிறான்.

ஸம்-ஸா. கயிற்றைப்பாம்பென்று ப்ரமிப்பதுபோல ஜகத்தை ப்ரமிப்பது, தத்வத்தையறியாம லிருப்பது, இவை கழிந்து தத்வநிலைபெற்றால் துரீயஸ்தாநத்தை யடைகிறான். அப்போது இந்த ஸ்வப்நமும் நித்ரையும் விட்டுப்போகின்றது.

வி-ஹா. தேஹாத்மப்ரமத்தையுடையவனுக்கு ப்ரமபரம்பரை யுண்டாகும். பகவானுடைய தத்வத்தை யறியாதவனுக்கு அஜ்ஞானமுண்டாகும் இந்த தேஹாத்மப்ரமம் நீங்கி தத்வஜ்ஞானம் பிறந்தால் பரமாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்று முக்தனுகிறுன்

க௬. அநாதிமாயயா ஸுப்தோ யதா ஜீவ: ப்ரபுத்யதே ।
அஜமநித்ரமஸ்வப்நமத்வைதம் புத்யதே ததா ॥

౧౬. అనాదిమాయయాసుప్తో యదాజీవః ప్రబుధ్యతే।
అజమనిద్రమస్వప్నమద్వైతంబుధ్యతేతదా॥

(ப்-ம்.) அநாதிமாயயா - ஆதியில்லாத அவித்யையினுல், ஸுப்த: - உறங்கிக்கிடக்கிற, ஜீவ: - ஸம்ஸாரத்தை யடைந்திருக்கிற ஆத்மா, யதா - எந்தகாலத்தில், ப்ரபுத்யதே - விழித்துக்கொள்ளுகிறுனே, ததா - அப்போது, அஜம் - ஜந்மவிகாரமில்லாததும், அநித்ரம் - நித்திரையில்லாததும், அஸ்வப்நம் - ஸ்வப்நமில்லாததுமான, அத்வைதம் - ப்ரம்மாபேதஸ்வரூபத்தை, புத்யதே - அறிகிறுன்.

ஸ௦-ஹா. ஸம்ஸாரிஜீவன் மூலாவித்யையினுலும் தூலாவித்யையினுலும், என்வீடு, என் மனைவி என்பிள்ளை, என்றிவ்வாறு ப்ரமித்துக்கொண்டு கிடக்கும்போது தத்வஜ்ஞாநியாகிய குருவினருளால் எப்போது நீ ஸம்ஸாரியாகாய் அந்த ப்ரம்மமேயாகிறுய், என்று தத்வோபதேசம் பெறுகிறுனே அப்போது ஜந்மஜராமரணுதி விகார சூந்யமான துரீயாத்வைத ஸ்வரூபத்தையடைகிறுன்.

வி-ஹா. அநாதிகருமப்ரவாஹத்தினுல் ஸம்ஸாரத்தி லழிந்துக்கிடக்கிற ஜீவன் நிர்ஹேதுக பகவத் கடாக்ஷத்தினுல் எப்போது தத்வத்தை யறிகிறுனே அப்போது ஸர்வதுக்க நிவர்த்தகனுன பரமாத்மாவை யடைந்து பரமாநந்தத்தை யடைகிறுன்.

கஎ. ப்ரபஞ்சோ யதி வித்யேத நிவர்த்தேத ந ஸம்ஶய: ।
மாயாமாத்ரமிதம் த்வைதமத்வைதம் பரமார்த்தத: ॥

౧౭. ప్రపంచోయదివిద్యేతనివర్తేతనసంశయః।
మాయామాత్రమిదంద్వైతమద్వైతంపరమార్థతః॥

(ப்-ம்.) ப்ரபஞ்ச: - ஜகத்தானது, வித்யேத யதி - உளதாயின், நிவர்த்தேத - ஒழியும், ந ஸம்ஶய: - ஸந்தேகமில்லை, இதம் த்வைதம் - இந்த பேதப்ரபஞ்சமானது, மாயாமாத்ரம் - மாயையினுல் தோற்றுகின்றது. பரமார்த்தத: - வாஸ்தவத்தில், அத்வைதம் - அத்வைதமே ஸத்யமாயிருக்கிறது.

ஸ௦-ஹா. வாஸ்தவத்தில் ப்ரபஞ்சமுண்டாயின் அத்வைதம் ஸத்யமாகாதுதான். ப்ரபஞ்சம் மாயையினுல் தோற்றுகிற பொய்யாகையால் அத்வைத விரோதமில்லை. கல்பிக்கப்பட்ட ப்ரபஞ்சமும் கயிற்றில் பாம்புபோலவும் இந்திரஜால வஸ்துக்கள்போலவு முண்மையறிந்தார்க்கில்லை. ஆகையால் பேதம் பொய். அபேதமே ஸத்யம்.

வி-ஹா. அஹங்கார மமகாரங்கள் இவனுக்கு ஸ்வபாவமாயிருப்பதாயி னப்போது இவனுக்கு முக்தியோக்தையில்லையாம். கர்மோபாதியினுல் வந்ததாகையால் பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினு லவைநீங்குமானதால் பரம ஸாம்யமாகிய முக்தியுண்டாகும்.

௧௮. 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌽𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑍋 𑌯𑍇𑌨 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍।
𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌦𑌯𑌂𑌵𑌾𑌦𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౧౮. వికల్పోవినివర్తేత కల్పితో యేన కేనచిత్।
ఉపదేశాదయంవాదో జ్ఞాతే ద్వైతంనవిద్యతే॥

(ப-ம்) 𑌯𑍇𑌨𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍-ஒருகாரணத்தால், 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃 - கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற, 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃-பேதமானது, 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤-நிவ்ருத்தியாகும், 𑌅𑌯𑌂𑌵𑌾𑌦𑌃-இந்தபேதவாதம், 𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍-உபதேசத்தால் வந்தது. 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍇-அறிந்தபின், 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 - பேதம், 𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 - கிடையாது.

ஶ௦-ஹா. ஆசாரியன் சிஷ்யன் சாஸ்திரம் என்று பல பேதங்கள் தத்வஜ்ஞாநிகளுக்கே உண்டாயிருக்கின்றமையால் அத்வைதம் சொல் முடியாதென்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு சமாதாநமாக இந்தச்சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது உபதேசத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட பேதமே யன்றி இந்த பேதமும் வாஸ்தவமன்றாகையால் தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபின் இவையு மழிந்துபோகின்றமையா லத்வைதத்திற்கு விரோதமில்லை.

வி-ஹா. மகான்களுடைய உபதேசத்தா லஹங்காரமமகாரங் கழிந்துபோமாகையால், பகவானுடைய பேரருளால் இவன் முக்தி பெறுவதற்கு விரோதமில்லை. இப்படி மகான்கள் கூறுகின்றார்கள்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

"நிவ்ருத்தே ஸர்வதுக்காநாம்" என்கிற சுலோகமுதல் இந்தசுலோகம் வரையிலுள்ள சுலோகங்கள் "நாந்தப்ரஜ்ஞம்" என்கிற மந்திரத்தின்கருத்தை வெளியிடுகின்றனவென்று அந்தமந்திர வ்யாக்யாநம் செய்தபின் சங்கரபாஷ்யத்தில் வயாக்யானம்செய்யப்பட்டன. "அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி" என்று இந்த சுலோகங்களுக்கு அவதாரிகை எழுதப்பட்டது. அந்த வாக்யத்திற்கு "நாந்தஃப்ரஜ்ஞம்" என்கிற இம்மந்திரத்தின் வ்யாக்யாநமாக இந்த சுலோகங்களிருக்கின்றனவென்று பொருள். கூரநாராயணமுநி இந்தசுலோகங்களை மாண்டூக்யோபநிஷத்தே எனநினைத்து சுருதியே சுலோகங்களையும் படிக்கிறதென்று வ்யாக்யாநம் செய்தார். இவர், விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதரென்று முன் சொல்லியிருக்கிறோம்.

௧௯. 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑌟𑌮𑍍।
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌚॥

౧౯. విశ్వస్యాత్వవివక్షాయామాదిసామాన్యముత్కటమ్।
మాత్రాసమ్ప్రతిపత్తౌస్యాదాదిసామాన్యమేవచ॥

(ப-ம்.) 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - விச்வமூர்திக்கு, 𑌅𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 - அகாரரூபத்தைச் சொல்லும்போது, 𑌆𑌦𑌿𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 - முதலாவதாயிருக்கின்றமையாகிற ஸாத்ருச்யம், 𑌉𑌤𑍍𑌕𑌟𑌂 - ஸ்பஷ்டமாயிருக்கின்றது, 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 - அகாரஸ்வரூபத்தை விசாரிக்கும்போது, 𑌆𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂-வ்யாபித்திருக்கின்றமையாகிற ஸாத்ருச்யமும், 𑌏𑌵𑌚-விளங்குகின்றது.

ஸம்-ஸா அகாரத்தை விச்வமூர்த்தி என்று சொன்னது இரண்டு ஸாத்ருச்யங்களாலே. முதலாவது முதலாயிருக்கை. இரண்டாவது-வ்யாபித்திருக்கை. அகாரசப்தங்களுக்கு முதல். விச்வமூர்த்தி அர்த்தங்களுக்கு முதல். அகாரம் சப்தங்களை வ்யாபித்திருக்கின்றது. விச்வமூர்த்தி அர்த்தங்களை வ்யாபித்திருக்கின்றான்.

வி-ஸா. விச்வமூர்த்தியை எல்லா அக்ஷரங்களுக்கும் முதலாவதானஅகாரத்திற்கு வாச்யனாக த்யாநம் செய்கிற உபாஸகனுக்கு பலம் எல்லாரிலும் முதல்வனாகை. வ்யாபந குணத்தாலே விச்வமூர்த்தியை த்யாநிப்பவன் விச்வமூர்த்தியினுடையசாம்யதைப் பெறுகிறான்.

௨௦. தைஜஸஸ்யோத்வவிஜ்ஞாநே உத்கர்ஷோ த்ருஶ்யதே ஸ்புடம்।
மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ ஸ்யாதுபயத்வம் ததாவிதம்॥

౨౦. తైజసస్యోత్వవిజ్ఞానే ఉత్కర్షో దృశ్యతే స్ఫుటమ్।
మాత్రాసమ్ప్రతిపత్తౌ స్యాదుభయత్వం తథావిధమ్॥

(ப்.ம்.) தைஜஸஸ்ய-தைஜஸமூர்த்தியை, உத்வவிஜ்ஞாநே - உகார ரூபமாகத்யாநிக்கும்போது, உத்கர்ஷ:-உத்கர்ஷமானது, ஸ்புடம்-நன்றாய், த்ருஶ்யதே-காணப்படுகிறது, மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ-உகாரரூபத்தை சிந்திக்கும்போது, உபயத்வம்-இரண்டாயிருக்கை, ததாவிதம்-அப்படிப்பட்டது.

ஸம்-ஸா. முன்போலவே எல்லாம்.

வி-ஸா. முன் சொன்னபடி தைஜஸனை, உத்கர்ஷத்தால், ப்ரணவத்தி லிரண்டாவது மாத்திரையாகிய, உகாரத்திற்குப் பொருளென்று த்யாநிப்பவனுக்கு, ஸர்வோத்கர்ஷங்களு முண்டு. முன்சொன்ன வழியே இரண்டுக்கும் காரணமாகின்றமையால் உகாரத்திற்குப் பொருளென்று த்யாநிப்பவனுக்கு, ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸமாநத்வ மிரண்டுமுண்டாகிறது.

௨௧. மகாரபாவே ப்ராஜ்ஞஸ்ய மாநஸாமாந்யமுத்கடம்।
மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ து லயஸாமாந்யமேவ ச॥

౨౧. మకారభావే ప్రాజ్ఞస్య మానసామాన్యముత్కటమ్।
మాత్రాసమ్ప్రతిపత్తౌ తు లయసామాన్యమేవ చ॥

(ப்-ம்.) ப்ராஜ்ஞஸ்ய-ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியை, மகாரபாவே-மகாரமாக த்யாநிக்கும்போது, மாநஸாமாந்யம் உத்கடம்-அளவிடுதல் ஸமாநமாயிருக்கிறது. மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ து - மகாரஸ்வரூபத்தை சிந்திக்கும்போது, லயஸாமாந்யமேவ ச உத்கடம்-லயமாகிற ஸாத்ருச்யமுத்கடமாய் விளங்குகின்றது.

ஸம்-ஸா. அளவும் லயமும் ப்ராஜ்ஞனுக்கும் மகாரத்திற்கும் ஸாத்ருச்யமாயிருக்கிறதென்று பொருள்.

வி-ஸா. முதல்ஸாம்யத்தா லுபாஸிப்பதற்கு முதப்பலம். இரண்டாவது ஸாம்யத்தாலுபாஸிப்பதற்கு இரண்டாவதுபலம் என்று பொருள்.

௨௨. த்ரிஷு தாமஸு யஸ்துல்யம் ஸாமாந்யம் வேத்தி நிஶ்சித:।
ஸ பூஜ்ய: ஸர்வபூதாநாம் வந்த்யஶ்சைவ மஹாமுநி:॥

౨౨. త్రిషుధామసుయస్తుల్యంసామాన్యం వేత్తినిశ్చితః।
సపూజ్యస్సర్వభూతానాంవంద్యశ్చైవమహామునిః॥

(ப ம்.) த்ரிஷு தாமஸு - மூன்றிடங்களிலும், துல்யம் ஸாமாந்யம் - ஸமானமாயிருக்கிற ஸாத்ருச்யத்தை, வேத்தி - எவனறிகிறானோ, ஸ: ஏவ - அப்படிப்பட்ட இவன், மஹாமுநி: - ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவரில் சிறந்தவன், ஸர்வபூதாநாம் - எல்லாப்ராணிகளுக்கும், பூஜ்ய: - பூஜிக்கத்தக்கவன், வந்த்ய: - நமஸ்கரிக்கத் தக்கவன்.

பா-ஸா, இவ்வாறு அகார உகார மகாரங்களுக்கும் விச்வதைஜஸப்ராஜ்ஞர்களுக்கு முண்டான ஸாம்யத்தை எவனறிகிறானோ அவன் எல்லாரிலும் சிறந்தவன்.

வி-ஸா. கீழ்ச்சொல்லியபடி உபாஸிப்பவனுக்கு, கீழ்ச்சொல்லிய பயன்களுண்டாகிறதென்றறிந்தவனுக்கும், ஸர்வச்லாக்கிய முண்டாகுமென்று முன்சொன்னவிஷயத்தை யுறுதிப்படுத்திப் பேசுகிறது.

௨௩. அகாரோ நயதே விஶ்வமுகாரஶ்சாபி தைஜஸம்।
மகாரஶ்ச புந: ப்ராஜ்ஞம் நாமாத்ரே வித்யதே கதி:॥

౨౩. అకారోనయతేవిశ్వముకారశ్చాపితైజసమ్।
మకారశ్చపునఃప్రాజ్ఞంనామాత్రేవిద్యతేగతిః॥

(ப-ம்.) அகார: - அகாரமானது, விஶ்வம் - விச்வமூர்த்தியை, நயதே - அடைவிக்கின்றது. உகார: - உகாரமானது, தைஜஸம் - தைஜஸமூர்த்தியை, நயதே - அடைவிக்கின்றது, மகாரஶ்ச புந: - மகாரமும், ப்ராஜ்ஞம் - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியை, நயதே - அடைவிக்கின்றது, அமாத்ரே - துரீயமூர்த்தியினிடத்தில், கதி: - கதியானது, ந வித்யதே - இல்லை.

பா-ஸா. மூன்று மாத்திரைகளுக்கும் கதியை அடைகின்ற தன்மை யிருக்கின்றது. பின்பு பீஜம் க்ஷயித்துப்போகையால் துரீயத்தில் கதியில்லை.

வி-ஸா. விச்வாதி மூர்த்திகளை யுபாஸநம் செய்வதினால் ஸர்வச்லாக்கிய பல முண்டாவதும் தவிர விச்வாதி மூர்த்தி ப்ராப்தியுமுண்டாகிறதென்று சொல்லுகிறது துரீய மூர்த்தியை யுபாஸித்தவனுக்கு கதியில்லை என்பதில்லை. கதியுண்டென்று சொல்லவமைந்திருக்க, கதியில்லை என்பதில்லை என்றது, சிலர் கதியில்லை என்று சொல்லுகின்றமையால் வருகிற ஸந்தேஹம் நீக்குவதற்கு.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதர்களின் பாஷ்யத்தில் வித்யதே கதி: என்கிற விடத்தில் வித்யதே அகதி: என்று பதம். சங்கர பாஷ்யத்தில், வித்யதே, கதி:, என்று பதம்.

விசேஷ விஷயங்கள்.

‘விச்வஸ்யாத்வவிவக்ஷாயாம்’ என்பது முதல் ஐந்து சுலோகங்கள், ‘ஸோயமாத்மா’ என்கிற ஸ்ருதிதொடங்கி நாலு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யானமாக கௌடபாதாசாரியர்

செய்தவை. சங்கரபாஷ்யத்தில் அந்த நாலு சுருதிகளுக்கும் வ்யாக்யாநம் செய்து அதின் பின் இந்த சுலோகங்களை யெடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதர்களாகிய கூர நாராயணமுனி முதலிய சிலர் இந்தசுலோகங்களையும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தாக நினைத்து வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த பாஷ்யங்களை இங்கு எழுதலாயிற்று. இந்த சுலோகங்களுக்கு முன்னும், "அத்ரைதே ச்லோகாபவந்தி' என்று அவதாரிகை சங்கரபாஷ்யத்திலுண்டு. அதற்குமுன் சொன்னபடியே பொருள்.

௨௪. 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂𑌪𑌾𑌦𑌶𑍋𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃।
𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂𑌪𑌾𑌦𑌶𑍋𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍॥

౨౪. ఓంకారంపాదశోవిద్యాత్ పాదామాత్రానసంశయః।
ఓంకారంపాదశోజ్ఞాత్వానకించిదపిచింతయేత్ ॥

(ப-ம்.) 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑍍-ப்ரணவத்தை, 𑌪𑌾𑌦𑌶𑌃-பாதம்பாதமாக, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍-அறிந்துகொள்ளக்கடவன், 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌃 - பாதங்கள், 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃-மாத்திரைகள், 𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃-ஸந்தேகமில்லை, 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑍍 - ப்ரணவத்தை, 𑌪𑌾𑌦𑌶𑌃 - பாதம் பாதமாக, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 - அறிந்துகொண்டு, 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 - ஒன்றையும், 𑌨𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 - சிந்திக்கக்கூடாது.

ஸ-ஸா. முன்சொல்லிய ஸாத்ருச்யங்களாலே ஓங்காரத்தின் மாத்திரைகளே ஆத்மாவினுடைய பாதங்கள், பாதங்களே ஓங்காரத்தினுடைய மாத்திரைகள் இவ்வாறு ப்ரணவத்தை யறிந்தவன் வேறு ப்ரயோஜனத்தை எதையும் சிந்திக்கக்கடவனல்லன். எல்லாமிவனாலே யடையப்பட்டமையாலென்க.

வி-ஸா. அகண்ட ப்ரவணப் பொருளான பரமாத்மாவை அகண்ட ப்ரணவப்பொருளாகிய விச்வமூர்த்தி முதலிய நான்கு பாதங்களை யுடையவராக சிந்திக்கவேண்டியது. இவ்வாறறிந்தவனெல்லா பலங்களையும் பெற்றவனாகிறானதால் வேறு சிந்தைசெய்ய வேண்டியதில்லை என்று கருத்து.

௨௫. 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌚𑍇𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌯𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌨𑌭𑌯𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍॥

౨౫. యుంజీతప్రణవేచేతఃప్రణవోబ్రహ్మనిర్భయమ్।
ప్రణవేనిత్యయుక్తస్యనభయంవిద్యతేక్వచిత్ ॥

(ப-ம்.) 𑌚𑍇𑌤𑌃 - நெஞ்சை, 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇 - ப்ரணவத்தில், 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤 - சேர்க்கக்கடவான், 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌃-ப்ரணவமானது, 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌯𑌮𑍍 - அபயஸ்வரூபமாகிய, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮-ப்ரம்மம், 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇 - ப்ரணவத்தில், 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 - எப்போதும்சிந்தையுடையவனுக்கு, 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌭𑌯𑌂𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇-எங்கும்பயமில்லை.

ஸ-ஸா. தத்வஜ்ஞானமில்லாதவனுக்கும் ப்ரணவத்தை த்யாநிப்பதினால் தத்வஜ்ஞாநம் பிறக்குமாகையால் ப்ரணவத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தி ப்ரணவத்யாநம் செய்ய வேண்டியது. ப்ரணவமே ப்ரம்மரூபமானது, இந்த ப்ரணவத்தில் நித்யம் சிந்தையுள்ளவனுக்கு எங்கும் பயமில்லை என்று சொல்லுகிறது.

வி.ஸா. ஸ்ரீமந்நாராயணனை நித்யத்யானம் செய்து அகண்ட ப்ரணவப் பொருளாக சிந்திக்கவேண்டியது. அந்த கல்யாண குணங்கள் நிறைந்தவன் இவனை தியானித்தவனுக்கும் பயமென்பதுண்டோ. எங்கும் பயமில்லை சுகத்தையடைகிறான். ஆகையால் ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்துக்கொள்வதில் எண்ணமுடையவன் அவசயம் ப்ரணவார்த்தமான அவனை த்யானம் செய்யவேணுமென்று இந்த சுலோகத்தின் கருத்து.

உசு. ப்ரணவோ ஹ்யபரம் ப்ரஹ்ம ப்ரணவச்ச பர: ஸ்ம்ருத:।
அபூர்வோऽனந்தரோऽபாஹ்யோऽனபர: ப்ரணவோऽவ்யய:॥

౨౬. ప్రణవో హ్యపరం బ్రహ్మ ప్రణవశ్చ పరస్మృతః।
అపూర్వోఽనంతరోఽబాహ్యోఽనపరః ప్రణవోఽవ్యయః॥

(ப் ம்.) ப்ரணவ:-ப்ரணவம், அபரம்ப்ரஹ்ம - அபரமான ப்ரம்மமாகின்றது, ப்ரணவ: - ப்ரணவம், பர:ச-பரமானப்ரம்மமாக, ஸ்ம்ருத:- ஸ்மரிக்கப்படுகிறது, ப்ரணவ: - ப்ரணவம், அபூர்வ: - அபூர்வமானது, அனந்தர: - பேதமில்லாதது, அபாஹ்ய: - வெளிப்படாதது, அனபர: - கார்யரூபமில்லாதது, அவ்யய:- அழிவில்லாதது.

பத-ஸா. பராபரப்ரமம் ப்ரணவமே. நிர்விசேஷ ப்ரம்மஸ்வரூபமும் ப்ரணவமே அந்தந்த அதிகாரிகளுக்குத் தக்கபடி யிருக்கின்றது.

வி-ஸா. ப்ரணவப்பொருளான நித்ய ஸ்வரூபமும் அவதாரங்களில் ஸ்வரூபமும் எல்லாம் கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றாலும் பூர்ணங்களேயாம். இது சுருதிகளிலெங்கும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கின்றது. ஆகையாலப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவினுடைய ஸமஸ்த ஸ்வரூபங்களையும் சொல்லுகிற இந்த ப்ரணவமும் ஸர்வ பூர்ணமேயாகின்றது.

உஎ. ஸர்வஸ்ய ப்ரணவோ ஹ்யாதிர்மத்யமந்தஸ்ததைவ ச।
ஏவம் ஹி ப்ரணவம் ஜ்ஞாத்வா வ்யச்நுதே ததனந்தரம்॥

౨౭. సర్వస్య ప్రణవో హ్యాదిర్మధ్యమంతస్తథైవ చ।
ఏవం హి ప్రణవం జ్ఞాత్వా వ్యశ్నుతే తదనంతరమ్॥

(ப்.ம்.) ஸர்வஸ்ய-எல்லாவற்றிற்கும், ப்ரணவ: - ப்ரணவமானது, ஆதி: - முதலானது, மத்யம் - நடுவுள்ளது, ததைவச - அப்படியே, அந்த:-முடிவிலிருப்பது, ஏவம் - இவ்வாறு, ப்ரணவம் - ப்ரணவத்தை, ஜ்ஞாத்வா - அறிந்துகொண்டு, ததனந்தரம் - அதற்குப்பின், வ்யச்நுதே - ப்ரம்மத்தையடைகிறான்.

பத-ஸா. மாயாஸ்ருஷ்டிகளுக்கு மாயாவி, காரணமாகிருப்போல இம்மாயா ப்ரபஞ்சத்திற்கு காரணமும் இருப்பும் லயமும் இந்த ப்ரணவமே யென்றறிந்தவன் பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறான்.

வி-ஸா. ஸமஸ்த ஜகத்தினுடைய பிறப்புக்கு மிருப்புக்கு மிறப்புக்கும் காரணமாகிய, பரப்ரம்மம், பரவாசுதேவன், பரமாத்மா, என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணனையறிந்தவன் பரமபதத்தை யடைகிறான்.

உஅ. ப்ரணவம் ஹீஶ்வரம் வித்யாத் ஸர்வஸ்ய ஹ்ருதி ஸம்ஸ்திதம்।
ஸர்வவ்யாபினமோங்காரம் மத்வா தீரோ ந ஶோசதி॥

౨౮. ప్రణవం హీశ్వరం విద్యాత్సర్వస్య హృది సంస్థితమ్।
సర్వవ్యాపినమోంకారం మత్వా ధీరో న శోచతి॥

(ப-ம்.) ஸர்வஸ்ய-ஸமஸ்தப்ராணிகளுடையவும், ஹ்ருதி-ஹ்ருதயத்தில், ஸம்ஸ்திதம் - இருக்கின்ற, ஈஶ்வரம் - பரமாத்மாவை, ப்ரணவம் - ப்ரணவமாக, வித்யாத் அறியக்கடவன். இப்படி, ஓங்காரம்-ப்ரணவத்தை, ஸர்வவ்யாபினம்-எல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்திருப்பதாக, மத்வா-தியானித்தவனான, தீர: - தீரனான உபாஸகன், ந ஶோசதி-துக்கத்தையடையான்.

ஸம்-ஸா. ஹ்ருதய ப்ரதேசத்தில் ப்ரணவத்தை த்யானிக்கக்கடவன். ஸர்வவ்யாபி என்று ப்ரணவத்தை தியானித்த புத்திமான் சோகிப்பதில்லை. இங்கு பல சுருதிகளும் சாக்ஷியாகின்றன.

வி-ஸா. "ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேர்ஜுந திஷ்டதி, தமேவசரணங் கச்ச" என்று ஸமஸ்த ப்ராணிகளின் ஹ்ருதயத்திலும் ஈச்வரன் வஸிக்கின்றானவனைச் சரணம் புகவேணுமென்று ஸ்ம்ருதி சொன்னபடிப்ரணவப் பொருளான ஹரியை ஹ்ருதயத்தில் தியானம் செய்யவேண்டியது. இப்படி தியானித்த புத்திமான் சோகமடைவதில்லை. அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் ஆவிர்பவித்து முக்தனாகிறான்.

உகூ. அமாத்ரோऽனந்தமாத்ரஶ்ச த்வைதஸ்யோபஶம: ஶிவ:।
ஓங்காரோ விதிதோ யேன ஸ முநிர்நேதரோ ஜன:॥

౨౯. అమాత్రోఽనంతమాత్రశ్చ ద్వైతస్యోపశమః శివః।
ఓంకారో విదితో యేన స మునిర్నేతరో జనః॥

(ப-ம்.) அமாத்ர: - மாத்திரையில்லாததும், அநந்தமாத்ர: ச-அளவில்லாததும், த்வைதஸ்ய - பேத ப்ரபஞ்சத்திற்கு, உபஶம: - லயஸ்தானமாயும், ஶிவ: - சிவமாயுமிருக்கிற, ஓங்கார: - ப்ரணவமானது, யேன - எவனால், விதித: - அறியப்பட்டதோ, ஸ: - அவன், முநி: - முநியாகிறான். ந இதர: ஜந: மற்றவன் முநியாகான்.

ஸம்-ஸா. ஸர்வபேதங்களும் நீங்கிப்போகின்றமையால் சிவமாய் அதாவது மங்களரூபமாய் அளவிடப்படாத மகிமை பொருந்திய துரீயமூர்த்தியாகிய ஓங்காரத்தையறிந்தவனே முனியாகிறான் மற்ற ஸகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தவனாயினு மங்யன் முநியாகமாட்டான்.

வி-ஸா. ஸமஸ்தவ்யஸ்த ப்ரணவங்களின் உபாஸனத்தை முடித்து அவ்வாறு உபாஸிப்பவனைக் கொண்டாடுகிறது. நித்யமூல ஸ்வரூபியாயும் தன்னிச்சையாலநேகம் திருமேனியைக் கொண்டருளுகிற நாராயணனை யவன் த்யானிக்கின்றானோ அவனே முனியாகிறான். இதர ஜனங்கள் ஸம்ஸார துக்கத்தை யடைகிறார்கள்.

விசேஷ விஷயங்கள்.

"ஓங்காரம் பாதசோவித்யாத், என்கிற சுலோகம் முதலாறு சுலோகங்கள் அமாத்ரச்சதுர்த்தோவ்யவஹார்ய:, என்கிற சுருதிக்கு வ்யாக்யானமாக கௌடபாதாசாரிய

ரால் செய்யப்பட்டவை அந்த சுருதிக்கு பாஷ்யம்செய்து அந்த சுருதியின்கீழே இந்த சுலோகங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார் இந்த சுலோகங்களை மாண்டூக்யோபநிஷத்தாக நினைத்து கூர நாராயணமுநி முதலிய விசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர்களிதற்கு வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த பாஷ்யங்களை இந்த சுலோகங்களின் கீழ் எழுதினேமென்றறிக.

இதி கௌடபாதீயகாரிகாயாம் ஆகமப்ரகரணம்.

ஸ்ரீ பரப்ரம்மணே நம꞉.

—oo:o:oo—

அபிப்ராயவிசேஷங்கள்.

மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் கண்டங்கள் நான்கு. முதல் கண்டத்தில் இரண்டுசுருதிகள். இரண்டாவது கண்டத்தில், ஐந்து சுருதிகள். மூன்றாவது கண்டத்தில், நாலு சுருதிகள். நான்காவது கண்டத்தில் ஒரு சுருதி ஆக பன்னிரண்டு சுருதிகள் இந்த மாண்டூக்யோபநிஷத்திலடங்கியிருக்கின்றன. கௌடபாதகாரிகையில் ஆகமப்ரகரணமென்கிற முதல் ப்ரகரணம், இருபத்தொன்பது சுலோகங்களோடு கூடியிருக்கின்றது. இம்முதல் ப்ரகரணத்திலிருக்கிற இருபத்தொன்பது சுலோகங்களில் பஹிஷ்ப்ரஜ்ஞ꞉, என்கிற சுலோகம் முதல் ஒன்பது சுலோகங்கள், மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் இரண்டாவது கண்டம் நான்காவது சுருதி வரையிலுள்ள ஆறு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை ; சங்கராசாரியர் செய்த கௌடபாதகாரிகையின் பாஷ்யத்தில் ஆகமப்ரகரணம், வைததயப்ரகரணம், அத்வைதப்ரகரணம், அலாதசாந்திப்ரகரணம், என்கிற நான்கு ப்ரகரணங்களடங்கிய இந்த கௌடபாதகாரிகைக்கு ப்ரயோஜநம் முதலியவற்றோடு அவதாரிகை கூறியபின் மாண்டூக்யோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டம் நான்காவது சுருதி வரையிலுள்ள ஆறுசுருதிகளையுமெடுத்து வரிசையாய் வ்யாக்யாநம்செய்து, "அத்ரைதேசுலோகாபவந்தி" என்று இந்த சுருதிகளுக்கு இவை வ்யாக்யாந சுலோகங்களென்று, கௌடபாதகாசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை விவரித்து இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்கும் க்ரமமாய் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கின்றார். இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்கு மேல் "நிவ்ருத்தே ஸர்வதுக்காநாம்" என்கிற பத்தாவது சலோகம் முதல் ஒன்பது சுலோகங்கள், மாண்டூக்யோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டம் ஐந்தாவது சுருதிக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை. இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்கும் சங்கராசாரியர் செய்த கௌடபாதகாரிகையின் பாஷ்யத்தில் மாண்டூக்யோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டத்திலைந்தாவது சுருதியை எடுத்து வ்யாக்யாநம்செய்து "அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி" இந்த சுருதிக்கு வ்யாக்யாந மிந்த சுலோகங்களென்று கௌடபாதசுசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை விவரித்து பின் வரிசையாய் வ்யாக்யாநமெழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, மாண்டூக்யோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டம்வரையிலுள்ள ஏழு சுருதிகளுக்கு பதினெட்டு சுலோகங்களால் அத்வைத மதத்திற்கிணங்க கௌடபாதாசாரியரால் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டதென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. இந்த பதினெட்டு சுலோகங்களுக்குமேல் "விச்வஸ்யாத்வவிவக்ஷாயாம்" என்கிற சுலோகம் முதல் ஐந்து சுலோகங்கள் மாண்டூக்யோபநிஷத் மூன்றாவது கண்டத்திலைந்து நாலு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை. இந்த ஐந்து சுலோகங்களுக்கும் முன், சொன்னபடி மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் மூன்றாவது கண்டத்திலைந்து சுருதிகளையுமெடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்தபின், 'அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி" இந்த நாலு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக இந்த ஐந்து சுலோகங்களிருக்

கின்றன வென்று கௌடபாதாசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை விவரித்தபின் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கின்றார். இந்த இருபத்துமூன்று சுலோகங்களுக்குமேல் "ஓங்காரம் பாதசோவித்யாத" என்கிற சுலோகம் முதலுள்ள ஆறு சுலோகங்கள், மாண்டூக்யோபநிஷத்து நான்காவது கண்டத்திலுள்ள ஒரு சுருதிக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை. இந்த ஆறு சுலோகங்களுக்கும் முன் சொன்னபடி அந்த ஒரு சுருதியையு மெடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்து "அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி" என்று இந்த ஒரு சுருதிக்கு வ்யாக்யாநமாக இந்த ஆறு சுருதிகளிருக்கின்றன என்று கௌடபாதாசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை விவரித்தபின் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். ஆக இருபத்தொன்பது சுலோகங்களடங்கிய ஆகம ப்ரகரணமென்கிற முதல் ப்ரகரணம் நாலு கண்டங்களடங்கிய மாண்டூக்யோபநிஷத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டதென்பது விளங்குகிறது. சங்கராசாரியர் செய்த இந்த கௌடபாதகாரிகையின் ஆகம ப்ரகரண பாஷ்யத்தில் நடுவில் மாண்டூக்யோபநிஷத்தை எடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்ததற்குக் காரணம் கௌடபாதாசாரியர் மாண்டூக்யோபநிஷத்தை இடையிடையே சேர்த்துப்படித்து இங்கு இந்த சுலோகங்களை வ்யாக்யாநமாகக் காண்கவென்று, சுலோகங்களைச் சேர்த்திருப்பதேயாம். ஆக, இவ்வாறு ஆகமப்ரகரணத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்யும்போது மாண்டூக்யோபநிஷத்திற்கும் சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் செய்தவராயினர். கூரநாராயணமுநி முதலிய சில விசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர்கள் "அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி" என்கிற வாக்யத்தையும், உபநிஷத்தில் சேர்ந்ததோ என்று நினைத்தார்கள். இங்கு சங்கராசாரியர் ஆநந்தகிரி ஆசாரியர் முதலிய அத்வைத பண்டிதர்களனேகர் இந்த ஆகம ப்ரகரண சுலோகங்களை உபநிஷத்தல்லவென்று ஒப்புக்கொண்டிருக்கவும், உபநிஷத்திற்குப்போலவே இதற்கு மவர்கள் வ்யாக்யாநம் செய்தது, இந்த ஆகம ப்ரகரணத்தையும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தாக ப்ரமித்ததமையாலென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். சில விசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர்கள், ப்ரத்யக்ஷமாக சங்கரபாஷ்யத்தில் இந்த ஆகம ப்ரகரணம் மாண்டூக்யோபநிஷத் தல்லவென்று சொல்லும்போது இதைப்பாராமல் ப்ரமித்தார்களென்று சொல்வது பொருந்தாமையால், சிலரிதை மாண்டூக்யோபநிஷத்தென்று சொல்வது கொண்டு, தங்கள் பாண்டித்ய மகிமையைக்காட்டுவதற்கு, கௌடபாதாசாரியர் அத்வைத மதத்திற்கே அநுகூலமாக எண்ணிச்செய்த சுலோகங்களையும் விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கிணங்க வ்யாக்யாநம் செய்தார்கள். இதனாலத்வைதிகளுக்கு மத்வைதமதத்தை இதர மதங்கலவாமல் சொல்லக்கூடாமையால், அத்வைத மதம் சுத்தமல்லவென்பது நன்றாய் விளங்குமென்பது அவர்களின் கருத்தென்று சொல்லுகிறார்கள். வேறே சிலர் மாண்டூக்யோபநிஷத்தையே கௌடபாதகாரிகை என்று சங்கராசாரியர் கூறினாரென்று ஸந்தேகப்படுகிறார்கள். அது யுக்தமல்ல. ப்ராமாணிக சிகாமணியாகிய சங்கராசாரியரிடத்தி லிவ்வித ஸந்தேகங்கொள்வதில் அவரிடத்தி லஸூயை தவிர வேறு காரணமில்லாமையாலென்க. அன்றியே அத்வைத மதத்தையே தெளிவாய் பேசுகிற அந்த சுலோகங்களை சுருதி என்று சொல்வது அவர் மதத்திற்கு பலமாகுமே யல்லது கௌடபாதகாரிகை என்பதில் பயனில்லை. அவர் சுருதியை கௌடபாதகாரிகை என்று ப்ரமித்தாரென்பதும் வீண்வாதமேயாம். மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் நாலாவது கண்டத்திலிருக்கிற சுருதியில் யஏவம்வேத, யஏவம் வேத என்று இரட்டிப்பு காணப்படுகின்றமையால் அவ்வளவோடு அந்த உபநிஷத்து முடிந்ததென்று விளங்குகின்றமையாலென்க. இதுநிற்க, மாண்டூக்யோபநிஷத்திலடங்கியிருக்கிற பன்னிரண்டு சுலோகங்களும் வேறு விதமாக கண்டங்கள் பிரித்து மூன்று, அல்லது ஐந்து கண்டங்களென்று சிலர் சொல்வது ஸம்ப்ரதாயத்திற்குவிரோ

தமானதால் நம்பத்தக்கதன்று. இதிலுள்ள விசேஷங்களை புத்திமான்களூகித்துக் கொள்ளவேண்டியது. கௌடபாதகாரிகையில் மற்ற மூன்று ப்ரகரணங்களுக்கும் விசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர் யாவரும் வ்யாக்யானம் செய்யவில்லை ஆனதால் சங்கர பாஷ்யமொன்றே எழுதப்படுகிறது. சில விடங்களில் ஆநந்தகிரி ஆசாரியர் முதலிய பண்டிதர்களின் அபிப்ராயமும் காட்டப்படுமென்றறிக

இனி மூன்று ப்ரகரணங்களிலும் சுருதியென்கிற ஸந்தேகமில்லாமையாலும் கருத்தைக்கொண்டு பதவுரை ஊகித்துக்கொள்ளும்படி ஸுலபமாயிருக்கின்றமையாலும் பதவுரை எழுதப்படாது.

ஸ்ரீகுருபரம்பராயைநம:.

அத² கௌ³ட³பாதீ³யகாரிகாயாம் வைதத்²யப்ரகரணம்,

க. வைதத்²யம் ஸர்வபா⁴வாநாம் ஸ்வப்ந ஆஹுர்மநீஷிண: |
அந்த:ஸ்தா²நாத்து பா⁴வாநாம் ஸம்வ்ருதத்வேந ஹேதுநா ||

౧. వైతథ్యం సర్వభావానాం స్వప్న ఆహుర్మనీషిణః।
అంతఃస్థానాత్తు భావానాం సంవృతత్వేన హేతునా॥

பா-ஹா. "ஒன்றே இரண்டாவதில்லை" என்று சுருதியின்படி, "அறிந்தபோது பேதமில்லை" என்று முன் கூறினர். இவ்வுபதேச மாத்திரத்தால் நம்பத்தக்கதோ; அல்லது யுக்தியாலும் பேதமில்லை என்று நிரூபிக்கக் கூடுமோவென்று சங்கை நீங்குவதற்கு பேதமதத்தில் யுக்தி தூஷணங்கள் சொல்லக்கருதி இவ்விரண்டாவது ப்ரகரணம் தொடங்குகின்றார். உள்ளும் வெளியுமுள்ள வஸ்துக்கள் அதாவது சரீரத்திற்குள்ளும் வெளியில் கண் முதயிய இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படுமவையுமான வஸ்துக்களெல்லாம் ஸ்வப்நத்தில் பொய்யாய் விடுகின்றனவென்பது பண்டிதர்களனைவரும் சம்மதித்த விஷயமே. இதற்குக் காரணம் இவ்வாத்மா சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும்போது சரீரத்திற்குள் மலை யானை முதலிய மிகவும் பெரிய வஸ்துக்களை ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறான்- அவைகள் தங்குவதற்கு இடமில்லாத சூக்ஷ்மமான நாடிகளில் அவைகளிருப்பதாகப் பிறக்கிற ஸ்வப்நஜ்ஞாநம் பொய்யாவதில் சந்தேகமில்லை யன்றோ. ஆக ஸ்தாநம் முதலியவை கூடாமையே ஸ்வப்நம் பொய்யாவதற்குக் காரணம். த்வைத மதத்தை அதாவது பேதவாதி மதத்தைப் பொய்யென்று யுக்தியால் ரூபிக்க வந்தவர் ஸ்வப்நம் பொய்யென்பது எல்லோரும் சம்மதித்த விஷயமே என்று சொல்லுகிறவிதற்குக் காரணம், என்னவென்றால் இரண்டு வஸ்துக்களேர்ப்பட்டபோது பேதமேர்ப்படுமாகையால் ப்ரம்மத்தையொழிந்த எல்லாப் பொருளையும் பொய்யென்றே லொழிய பேதம் பொய்யென்பது கூடாமையால் ஜகத்திலுள்ள சகலவஸ்துக்களும் பொய்யே என்று சொல்லவேண்டி வருகின்றமையால் அப்படி எல்லாவற்றையும் பொய்யென்னும்போது ஒரு திருஷ்டாந்தம் காட்டவேண்டுகின்றமையால் ஸ்வப்நம் பொய்யாவதுபோல எல்லாம் பொய்யென்று திருஷ்டாந்தம் கூறவேண்டி. ஸ்வப்நத்தை சில வாதிகள் மெய்யென்று கொள்ளுகின்றமையால் ஸ்வப்நம் எவ்வாறு பொய்யாமென்று ஆக்ஷேபம் வாராமைக்காக ஸ்வப்நம் பொய்யென்பதில் காரணங்களைக் கூறுகின்றார். ப்ரமாணத்தை யநுசரித்த யுக்தியைக் கொள்ளலாமே யன்றி ப்ரமாண விருத்தமான யுக்தி ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க தன்றாகையால் முதல் ப்ரகரணத்தில் ப்ரமாணத்தைக் கூறி இந்த ப்ர

சரணத்தில் த்வைத மதம் பொய்யென்பதில் யுக்தி சொல்லுகிறார். ஆனதா லந்த ப்ரகரணத்திற்குப்பின் இந்த ப்ரகரணம் வைக்கப்பட்டதென்யறிக.

௨. 𑌅𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౨. అదీర్ఘత్వాచ్చ కాలస్య గత్వా దేశాన్న పశ్యతి।
ప్రతిబుద్ధశ్చ వై సర్వస్తస్మిన్ దేశే న విద్యతే॥

௱௨-ஹா. முன் சுலோகத்தில் சரீரத்திற்குள்ளடங்காத பெருத்த வஸ்துக்களை எல்லாம் ஸ்வப்நத்தில் காண்கின்றமையால் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குத்தக்கவிடமில்லாமையால் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று சொன்னார். இந்த சுலோகத்தில். சரீரதிற்குள்ளே அந்த வஸ்துக்களைக் கண்டாலன்றோ அவ்வாறு பொய்யென்பதற்கு, இவ்வாத்மா அந்தந்த வஸ்துக்களிருக்குமிடம் சென்று அவ்வோ வஸ்துக்களைக் காண்கிறானென்று கூறில் அந்த தோஷமில்லையே; ஆனதினால் அவ்வாறே கொண்டு ஸ்வப்நத்தை மெய்யென்பது தக்கதேயாமென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் கூறுகின்றார். இவ்வாத்மா சரீரத்தைவிட்டு தேசாந்தரம் சேர்ந் அந்த தேசங்களிலிருக்கிற வஸ்துக்களை ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறானென்றுசொல்ல வழியில்லை. அனேகமாசகாலம் பிரயாணம் செய்தடைய வேண்டிய தேசத்திலிருக்கிற வஸ்துக்களை ஒரு க்ஷணத்தில் ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறான். அவ்வளவு அல்பகாலத்தில் அவ்வளவு தூரம் போகமுடியாமையாலிது பொய்யே யாமென்க. அன்றியே, எந்த தேசத்தில் இவன் ஸ்வப்நம் கண்டானோ இவன் விழித்துக்கொண்டபோது அந்த தேசத்திலிருப்பதில்லை, நாமிப்போது காசியிலிருக்கிறோமென்று ஸ்வப்நத்தில் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே விழித்துக்கொண்டுபார்த்தா லிவன், முன் படுத்துக்கொண்டிருந்த விடத்திலே கிடக்கிறானன்றோ ஸ்வப்நத்தில் தேசாந்தரம்போவது மெய்யாயின் ஸ்வப்நம் காண்பவனில் ஒருவனாவது தான் ஸ்வப்நதில்கண்ட தேசத்தில் விழித்துக்கொள்ளலாமன்றோ. அப்படியோ காணப்படவில்லை. மேலும், இரவில் கண்ணுறங்கினவன் ஸ்வப்நத்தில் பகலாகக் காண்கிறான். தனியே படுத்தவன், அனேகமாயிரம்பேரோடு கூடிக்கலந்துபேசி விளையாடினதாக ஸ்வப்நங்காண்கிறான். இவன் வாஸ்தவமாய் அவ்வாறு பலரோடு கூடியிருப்பானாயின் அவர்களிலொருவராவது நானிவனை இன்னசமயத்தி லின்னவிடத்தில் கண்டேனென்று இவன் எந்ததேசத்தில் எந்தகாலத்தி லவர்களோடுகூடி தனதாக ஸ்வப்நங்கண்டானோ அந்ததேசத்தையுமந்தகாலத்தையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும் அப்படி சொல்லுவதில்லையன்றோ. ஆகையாலந்த தேசங்களுக்குப்போய் ஸ்வப்நங்காண்கிறானென்று சொல்லுவதற்கிடமில்லை. இதனால் அந்த ஆக்ஷேபித்தற்கிடமில்லை.

௩. 𑌅𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌥𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍍।
𑌵𑍈𑌤𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨 𑌆𑌹𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌤𑌮𑍍॥

3. అభావశ్చ రథాదీనాం శ్రూయతే న్యాయపూర్వకమ్।
వైతథ్యం తేన వై ప్రాప్తం స్వప్న ఆహుః ప్రకాశితమ్॥

௱௩-ஹா. இவ்வாறு யுக்தியினால் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று ஏற்படுவதோடு வேதத்திலும் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று சொல்லுகின்றது. அந்த சுருதியிலும் இந்த தேசகால விரோதமே யுக்தியாகக் காட்டப்பட்டது. ஸ்வப்நத்தில் தேரில்லை. தேரோடும்வீதியில்லை. திருநாளில்லை. ஆயினும் தேரும் தியும் வீதிருநாளும் ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற

தன்றோ என்று சுருதி கூறுகின்றது. ஆக சுருதியினுலும் யுக்தியாலும் ஸ்வப்நம் பொய் யென்பது சித்தமாயிற்று. ஆக, உலகம் பொய்யென்பதற்கு இது திருட்டாந்தமாக்கப் படுமென்க.

௪. 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍।
𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౪. అన్తస్థానాత్తు భేదానాం తస్మాజ్జాగరితే స్మృతమ్।
యథా తత్ర తథా స్వప్నే సంవృతత్వేన భిద్యతే॥

𑌭𑌾 - 𑌷𑌾. இவ்வாறு ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற பொருள்கள். காணப்படுகின்றமையால் பொய்யானது போல, உலகமும் காணப்படுகின்றமையால் பொய்யே யென்றறியத்தக்கது. உலகமெல்லாம் பொய்யாகின்றது ஏனென்றால், கண்ணுக்குப்புலப்படுகிற தன்றோ. கண்ணுக்குப் புலப்பட்டமாத்திரத்தால் பொய்யென்றுசொல்வது கூடுமோவெனில், கூடும். கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்றமையால் ஸ்வப்நம் பொய்யாகிற தன்றோ. ஸ்வப்நத்தில் பொருளுள்ளே காணப்படுகிறது, உலகம வெளியே காணப்படுகின்றது இவ்வளவு பேதமொழிய பொய்யாவதிலும் காணப்படுவதிலும் பேதமில்லை.

௫. 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃।
𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾॥

౫. స్వప్నజాగరితస్థానే హ్యేకమాహుర్మనీషిణః।
భేదానాం హి సమత్వేన ప్రసిద్ధేనైవ హేతునా॥

𑌭𑌾 - 𑌷𑌾. இவ்வாறு உலகம் பொய்யென்று தீர்ந்தமையால் இவ்வுலகத்தையும் ஸ்வப்நமே என்று விவேகிகள் சொல்லுகின்றார்கள். முன்சொன்ன ஹேதுக்களால் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று ஸித்தித்தமையாலும் அதுபோல உலகமெல்லாம் பொய்யேயாகின்றமையாலு மென்க.

௬. 𑌆𑌦𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾।
𑌵𑌿𑌤𑌥𑍈𑌃 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑌿𑌤𑌥𑌾 𑌇𑌵 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃॥

౬. ఆదావన్తే చ యన్నాస్తి వర్తమానేఽపి తత్తథా।
వితథైః సదృశాః సన్తోఽవితథా ఇవ లక్షితాః॥

𑌭𑌾 - 𑌷𑌾. இன்னமும் பலகாரணங்களாலும் உலகம் பொய்யென்று விளங்குகின்றது, முன்னும் பின்னுமில்லாத பொருள்நடுவிலுமில்லாததேயாம். கானல் தண்ணீர் முதலியவை முன்னுமில்லாமல் பின்னுமில்லாமல் நடுவில் தோற்றி யழிகின்றமையால் பொய்யாகின்றதன்றோ அதுபோலவே, உலகத்தில் காணப்படுகிற பொருளும் முதலிலுமில்லாமல் அந்தத்திலுமில்லாமல் நடுவில் காணப்படுகின்றமையால் பொய்யேயாகின்றது. ஆக இவ்வாறுலகம் பொய்யாயினு மறிவிலாதாருக்கு மெய்போல்காண்கிறது. வாஸ்தவத்தில் பொய்யென்பது பொய்யான ஸ்வப்நத்திற்கு ஸமானமாகின்றமையாலென்க.

௭. 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌤𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃॥

౭. సప్రయోజనతా తేషాం స్వప్నే విప్రతిపద్యతే।
తస్మాదాద్యన్తవత్త్వేన మిథ్యైవ ఖలు తే స్మృతాః॥

ஸ௦-ஹா. விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற வஸ்துக்கள் பயனுேடிருக்கின்றன. கூறை சோறு நீர் குதிரை முதலிய பொருள்கள், உடுக்கவும், பசியடக்கவும் தாகந்தீர்க்கவும் பயணம் செய்யவு முபயோகப்படுகின்றன. ஸ்வப்நத்தில் காணப்பட்டவஸ்துகள் அவ்வாறு பயன்பட்டவையல்ல- ஆதலால் ஸ்வப்நம் போலவே விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுமுற உலகம் பொய்யென்பது ஸரியல்ல வென்கிற ஸந்தேஹத்தை இந்த சுலோகம் நீக்குகின்றது. விழித்துக்கொண்டிருக்கையில் காணப்படுகிற உலகமெல்லாம் பொய்யேயாம், ஏனென்றால் ஸ்வப்பனத்தில் காணப்படுகிற பொருள்களும் அப்போது பயனுடையவைபோலவே தோற்றுகின்றதன்றே. ஸ்வப்நத்தில் பசியெடுத்தபோது ஸ்வப்நத்தில் சோறுண்டானுகில் அப்போது தீருகின்றதன்றே. இவ்வாறே மற்றவைகளுக்கும் காண்க. ஸ்வப்னத்தில் வயிறு நிரம்ப புசித்தவன் விழித்துக்கொண்ட உடனே பசியால் வருந்துகின்றமையால் ஸ்வப்நத்தில் சோறு இவன் பசியை நீக்கவில்லையே யெனில் இது விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போதும் துல்யமே. விழித்துக்கொண்டிருந்தபோது வயிறு நிரம்ப புசித்தவன், ஸ்வப்நத்திலுடனே பெறும்பசியால் வருந்துகின்றான். அப்போது விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போது இவன் புசித்ததும் வீணுபிற்றன்றே. ஆகையால் ஸவப்நம் போலவே இதுவும் ப்ரயோஜந மில்லாததாகையால் பொய்யென்பதில் யாதொருதடையுமில்லை.

௮. அபூர்வம் ஸ்தாநிதர்மோ ஹி யதா² ஸ்வர்க³நிவாஸிநாம் ।
தாநயம் ப்ரேக்ஷதே க³த்வா யதை²வேஹ ஸுஶிக்ஷித: ॥

౮. అపూర్వం స్థానిధర్మో హి యథా స్వర్గనివాసినామ్।
తానయం ప్రేక్షతే గత్వా యథైవేహ సుశిక్షితః॥

ஸ௦-ஹா. உறங்கும்போதும் விழித்துக்கொண் டிருக்கும்போதும் காணப்படுகிற பொருள்களுக்கு பேதமில்லாமையால் ஸ்வப்நத்தில் கண்ட வஸ்துக்களைப்போல் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற பொருள்களும் பொய்யே என்றுசொல்லுவது யுக்தமல்ல, ஏனென்றால் திருஷ்டாந்தமாகிய ஸ்வப்நத்தில் கண்ட பொருளுக்கும் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற பொருளுக்கும், ஒத்துமையில்லை, விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற பொருள்களையே ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறானென்கிற நிச்சயமில்லை. எப்போதும் காணுதவைகளையுங் காண்கிறான். நான்கு தந்தங்களையுடைய யானையின்பேரில் எட்டு கைகளுடன் தானேறி வீதி வலம் வந்ததாகக் காண்கிறான். இவ்வாறு விழித்திருக்கும்போதில் காணப்படாத விசித்திரங்களை யெல்லாம் ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறான். அதுபோன்ற ஒருபொருளைப் பொய்யென்று சொல்லுவதற்கு திருட்டாந்தம் கிடையாமையால் அவ்வாறு கண்ட ஸ்வப்நம் மெய்யேயாகின்றது. ஆகையால் ஸ்வப்நமெல்லாம் பொய்யென்பது கூடாதாயிற்று. ஆகவே, ஸ்வப்நம்போல உணர்வுகாலத்தில் வஸ்துக்கள் பொய்யென்று சொல்லுவதும் மிகவும் கூடாததாயிற்று. என்று ஆக்ஷேபிப்பது சரியல்ல. ஸ்வப்நத்தில் அபூர்வமாய்க் காணப்படுகிற வஸ்துக்க ளஸத்தியங்களென்று சொல்வதற்குக் கூடாது. அவை எல்லாம் ஸ்வப்நகாலத்திலிருந்த ஆத்மாவுக்கு தோற்றுகிற தருமங்கள். சுவர்க்கம் முதலிய லோகங்களில் ஆயிரங்கண்கள் முதலியவை இந்த ஆத்மாவுக்குத் தோற்றுவதுபோல ஸ்வப்நத்திலும் அனேக விசித்திரஙகள் அந்த ஸ்வப்நஸ்தாநத்தில் தோற்றுகின்றன. ஸ்வயமாயுண்டானவையல்ல. ஸுவர்க்கத்திலிருக்கிற தேவேந்திரன் முதலியவர்களுக்கு ஆயிரங்கண்கள் முதலிய விசேஷங்களுண்டாயிருக்கின்றனவன்றே. ஆனதால் தன் சித்த விகாரத்தால் கற்பிக்கப்பட்டவையாகிய விசித்திரப் பொருள்களை இவ்வாத்

மா ஸ்வப்நஸ்தாநம்சேர்ந்து காண்கிருன். ஒரு தேசத்திலிருந்து மற்றொரு தேசம் போவதற்கு நன்ருய் வழிதெரிந்தவன் அந்த தேசத்திலுள்ள விசித்திரங்களை அந்த தேசத்திற்குப்போய் காண்பதுபோல ஆத்மாவும் ஸ்வப்நஸ்தானத்திற்குச் சென்று அவ்விடத்தில் தோற்றிய விசித்திரங்களைக் காண்கிருன். ஆத்மாவினுடைய ஸ்வப்நஸ்தாநத்தில தோற்றுகிற தருமங்களாகிய வஸ்துக்கள், கயிறு முதலிய ஸ்தாநங்களில் தோற்றுகிற பாம்பு முதலிய ஸ்தாந தருமங்கள் போல பொய்யேயாகின்றன. ஆகையால் கானல் ஜலம்போல ஸ்வப்நம் பொய்யென்பது ஸித்தமாகின்றமையால் அதுபோல உலகமும் பொய்யே யாகின்றது.

௯. 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂𑌤𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍।
𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍋𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂𑌸𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂𑌵𑍈𑌤𑌥𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌯𑍋𑌃॥

౯. స్వప్నవృత్తావపిత్వన్తశ్చేతసాకల్పితంత్వసత్।
బహిశ్చేతోగృహీతంసద్దృష్టంవైతథ్యమేతయోః॥

ஶ௦-ஹா. ஸ்வப்நம்போல விழித்துக்கொண்டிருந்தபோது கண்ட பொருளும் பொய்யே யென்பதை வலியுறுத்துகின்ருர். ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகின்ற பொருள் அடுத்த க்ஷணத்தில் காணப்படாமையால் பொய்யாகின்றது என்பது உறுதியாயிருக்கவும் அந்த ஸ்வப்நத்திலேயே சில பொருள்களைப் பொய்யென்றும் சிலபொருள்களை மெய்யென்றும் நினைக்கின்ருன். ஆனுலும் எல்லாம் பொய்யேயாகின்றது அவ்வாறே விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் காணப்படுகிற சில பொருள்களைப் பொய்யென்றும் சில பொருள்களை மெய்யென்றும் நினைக்கின்ருன். ஆகையால் ஸ்வப்நத்தில்பொய்யென்றும்மெய்யென்றும் நினைக்கப்பட்ட எல்லாம்பொய்யேயாவதுபோல விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பேதும் பொய்யென்றும் மெய்யென்றும் நினைக்கப்படுகிற எல்லாம் பொய்யே யாகின்றது. | விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற சில பொருள்களில் ஸத்தென்கிற நினைவும் சொலவும் அவை பொய்யென்பதற்கு விரோதமானதல்ல. ஆகையால் உலகம் பொய்யேயாகின்றது.

௧௦. 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂𑌤𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍।
𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍋𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂𑌸𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂𑌵𑍈𑌤𑌥𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌯𑍋𑌃॥

౧౦. జాగ్రద్వృత్తావపిత్వంతశ్చేతసాకల్పితంత్వసత్।
బహిశ్చేతోగృహీతంసద్యుక్తంవైతథ్యమేతయోః॥

ஶ௦-ஹா. மனோரதமாத்திரத்தால் நினைக்கப்படுகிறவை எப்பேதும் பொய்யாயும் வெளியில் காணப்படுகிறவை ஸத்தாயும் தோற்றுவது விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் ஸ்வப்நகாலத்திலும் ஸமானமாகையால் ஸ்வப்நத்தில்போல விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் ஸத்தென்று மஸத்தென்றும் தோற்றுகிற எல்லாம் பொய்யே யாகின்றது. ஆகையால் உலகம் பொய்யென்று முன் சுலோகத்தில் சொல்லியபடி இதற்கும் வ்யாக்யாநம் செய்துகொள்க.

௧௧. 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿𑌵𑍈𑌤𑌥𑍍𑌯𑌂𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿।
𑌕𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌕𑍋𑌵𑍈𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌃॥

௧௨. 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌃𑌸𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾।
𑌸𑌏𑌵𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃॥

౧౧. ఉభయోరపి వైతథ్యం భేదానాం స్థానయోర్యది।
కఏతాన్భిద్యతే భేదాన్కో వై తేషాంవికల్పకః॥

౧౨. కల్పయత్యాత్మనాత్మానమాత్మా దేవస్స్వమాయయా।
సఏవబుధ్యతే భేదానితి వేదాంతనిశ్చయః॥

ஸ௦-ஷா. இவ்வாறு எல்லாம் பொய்யாயின் ப்ரமிப்பவனார் கல்பிக்கின்றவன் யார் கல்பிக்கப்படுமவையவை, ஆகையால் எல்லாம் பொய்யென்பது கூடுமோ என்று ஒருவன் ஆக்ஷேபிக்க அதற்கு சமாதாநம் சொல்லுகிறார். மாத்யமிக மதத்திற்போல யாம் ஸர்வசூந்யவாதம் செய்வதில்லை. நித்யமான ஆத்மாவை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஆகையாலந்த ஆத்மா தன்னிடத்தில் தனையே கல்பித்துத் தானே ப்ரமிக்கின்றது. ஆகையால் ப்ரமமும் ப்ரமிக்கின்றவனும் ப்ரமிக்கப்படும் பொருளும் எல்லா மந்த ஆத்மாவே அஃதொழிந்த மற்றவை பொய்யென்று சொல்லுகிறோம். ஆனதால் எங்கள் பேரிலந்த ஆக்ஷேபம் செய்யத்தக்கதன்று; என்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். இதற்கெல்லா மநாதியான அந்த ஆத்மாவினுடைய மாயையே காரணமாகின்றது. என்று வேதாந்திகளின் கொள்கை. ஆகையால் கயிற்றில் கல்பிக்கப்பட்ட பாம்புபோல இவ்வுலகம் பொய்யே யாகின்றது. இதில் முதல் சுலோகம் ஆக்ஷேபம். இரண்டாவது சுலோகம் ஸமாதாநம்.

க௩. விகரோத்யபராந்பாவாநந்தஶ்சித்தே வ்யவஸ்திதாந்।
நியதாம்ஶ்ச பஹிஶ்சித்த ஏவம் கல்பயதே ப்ரபு:॥

౧౩. వికరోత్యపరాన్భావానన్తశ్చిత్తేన్యవస్థితాన్।
నియతాంశ్చబహిశ్చిత్తఏవంకల్పయతేప్రభుః॥

ஸ௦-ஷா. உலகத்தில் குயவன் சேணியன் முதலியவர்கள், குடம் வஸ்திரம் முதலிய காரியங்களைச செய்ய நினைத்தவர் முதலில் செய்யவேண்டிய விதத்தை நெஞ்சிலேர்ப்பாடு செய்துகொண்டு பின் அதே ரூபத்தில் வெளியில் ரூபாங்களை உண்டு பண்ணுகிறார்களோ அவ்வாறே இந்த ஆதிகர்த்தாவான ஆத்மாவும் மாயையாகிற தன்னெஞ்சில் அவ்யக்தமாய் நாமரூபங்களை ஏற்படுத்தி ஸ்ருஷ்டி செய்யவேண்டியபடி நிர்மித்துக்கொண்டு பின்பு எல்லோரும் நாமரூபங்களால் வ்யக்தமாய் வ்யவஹரிக்கும்படி செய்கிறான் என்றுபொருள். இது கல்பிக்கும் வழியாகும்.

கச. சித்தகாலா ஹி யேऽந்தஸ்து த்வயகாலாஶ்ச யே பஹி:।
கல்பிதா ஏவ தே ஸர்வே விஶேஷோ நாந்யஹேதுக:॥

౧౪. చిత్తకాలాహియేన్తస్తుద్వయకాలాశ్చయేబహిః।
కల్పితాఏవతేసర్వేవిశేషోనాన్యహేతుకః॥

ஸ௦-ஷா. பொய்யாயிருக்கின்ற கற்பிக்கப்பட்ட பொருள்கள் கற்பிக்கப்படுகிற காலத்திலேயே காணப்படுகின்றது. இவ்வுலகமோ நிலைபெற்றதாய் எல்லாக்காலத்திலும் முன்கண்ட பொருளிதென்று ப்ரத்யபிஜ்ஞையுடன் வேறு காலத்திலும் காணப்படுகின்றது. ஆகையா லிவ்வுலகத்தை கல்பிக்கப்பட்டதென்று சொல்லுவதெவ்வாறெனில் அதற்கு இந்த சுலோகம் ஸமாதானமாயிருக்கின்றது. உள்ளே தோற்றுகிற சித்த காலங்களென்கிற கல்பிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களும் இரண்டு காலங்களையுடைய வெளியில் கல்பிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களும் எல்லாம் பொய்யே. ப்ரத்யபிஜ்ஞையினால் விசேஷமில்லை. அதுவே இதென்று தோற்றுகிற ப்ரத்யபிஜ்ஞை ஸ்வப்நத்திலு முண்

டாகையால் ப்ரத்யபிஜ்ஞையினால் பொய்யல்லவென்பது கூடாது. ப்ரத்யபிஜ்ஞையில் தோற்றுகிற பொருள்கள் இரண்டு காலங்களையுடையனவென்று சொல்லப்படும். அக்காலத்தில் கண்டதே இக்காலத்திலு மிருக்கிறதென்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞையில் இரண்டு காலங்களிலும் ஸம்பந்தம் தோற்றுகின்றமையாலென்க.

௧௫. 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌏𑌵 𑌯𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑌾 𑌏𑌵 𑌚 𑌯𑍇 𑌬𑌹𑌿𑌃 |
𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌏𑌵 𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 ||

౧౫. అవ్యక్తా ఏవ యే న్తస్తు స్ఫుటా ఏవ చ యే బహిః।
కల్పితా ఏవ తే సర్వే విశేష స్త్వింద్రియాంతరే॥

ஸo-ஸா. லோகாநுபவம் ஸ்புடமாயிருக்கின்றது. ஸ்வப்நாநுபவம் ஸ்புடமாகாமலிருக்கின்றது. ஆதலால் ஸ்வப்நம் போல உலகம் பொய்யல்லவென்பது கூடாது. உள்ளே ஸ்புடமன்றியில் தோற்றுகின்ற வஸ்துக்களும் வெளியில் ஸ்புடமாய் தோற்றுகின்ற வஸ்துக்களும் எல்லாம் மநஸ்ஸின் தோற்றமேயானகையால் பொய்யேயாகின்றன. இவ்வாறு ஒன்று ஸ்புடமாயும் ஒன்று ஸ்புடமாகாமலிருப்பதற்குக் காரணம் இந்திரியம் வேறுபட்டமையாலென்றறிக. வெளியிந்திரியங்களால் காணப்படுகின்றமையால் வெளிப்பொருள்கள் ஸ்புடமாயும் அந்தக்காரணத்தினால் மாத்திரமே தோற்றுகின்றமையால் ஸ்வப்நம் அஸ்புடமாயும் தோற்றுகின்றது. ஆனதால் ஸ்வப்நம் போல உலகமும் பொய்யே யென்பதில் விரோதமில்லை.

௧௬. 𑌜𑍀𑌵𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍍 |
𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃 ||

౧౬. జీవం కల్పయతే పూర్వం తతో భావాన్ పృథగ్విధాన్।
బాహ్యానాధ్యాత్మికాంశ్చైవ యథావిద్య స్తథా స్మృతిః॥

ஸo-ஸா. உள்ளும் வெளியும் தோற்றுகிற வஸ்துக்களுக்கு ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தமுண்டாம்படி கல்பித்தற்குக் காரணம் என்னவென்றால் நான் செய்கிறேன் எனக்கு ஸுகமுண்டாகிறது எனக்கு துக்கமுண்டாகிறது என்று, இவ்வாறின்றி சுத்தமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில் கயிற்றில் பாம்புபோல கல்பித்து பின் அந்த ஜீவனுக்கு, சுக துக்கங்கள் விளையும்படியாக மற்ற வஸ்துக்களைக் கல்பித்து, க்ரியைகாரகம் பலம் முதலியவைகளை கல்பிக்கின்றான். இதற்குக் காரணம் இவன் அறிந்தபடி ஸ்ம்ருதி வருவதேயாம். இது முன் கல்பத்திலிருந்த பேதத்தை யநுசரித்துவந்தது.

௧௭. 𑌅𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌰𑌨𑍍𑌧𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾 |
𑌸𑌰𑍍𑌪𑌧𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑍈𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃 ||

౧౭. అనిశ్చితా యథా రజ్జు రంధకారే వికల్పితా।
సర్పధారాదిభిర్భావై స్తద్వ దాత్మా వికల్పితః॥

ஸo-ஸா. முன் சுலோகத்தில் சொல்லியபடி முதலில் எல்லா கல்பநத்திற்கும் மூலமான ஜீவ கல்பனைக்கு மூலஞ்சொல்லுகின்றது. உலகத்தில் தன்னுடைய ஸ்வரூபந்தெரியாதபோது கயிறு முதலியவை, பாம்பென்றும் தாரையென்றும் ப்ரமிக்கப்படுவதுபோல ஆத்மா நானிது என்று ப்ரமிக்கப்படுகிறது. அங்கு கயிற்றின் நிச்சயம் தெரியாமையால் ப்ரமம் பிறந்தது. இங்கு சுத்த சித்ஸ்வரூபம் என்று ஆத்மதத்வ

நிச்சயம் பிறவாமையால், நானென்றும் இதென்றும் ப்ரமமுண்டாகிறது. நிச்சயமிருந்தால் பிரமம் பிறவாது. தன் விரலைத்தான் மற்றொன்றாக ப்ரமிக்கிறதில்லையன்றோ. ஆகையால் அவித்யையினால் உலக ப்ரமமுண்டாகின்றது, என்று எல்லா உபநிஷத்துக்களினுடையவும் ஸித்தாந்தம்.

௧௮. 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂𑌯𑌥𑌾𑌰𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌾𑌂𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇।
𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌰𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿𑌚𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃॥

౧౮. నిశ్చితాయాంయథారజ్జ్వాంవికల్పోవినివర్తతే।
రజ్జురేవేతిచాద్వైతంతద్వదాత్మవినిశ్చయః॥

௱௧௯-ஸா. ப்ரமித்தபின் இந்த கயிறேயன்றி வேறல்லவென்றுறுதி பிறந்தபின் மற்றொன்றுமின்றி யத்வைதமாவதுபோல ஆத்மநிச்சயம் பிறந்தபின் அத்வைதமேயாகின்றது. இந்த தத்வஜ்ஞாநம் சாஸ்திரமாகிற சூரியனால் அஜ்ஞாநமாகிற இருள் நீங்கியபின் பிறக்கும்.

௧௯. 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑌨𑌨𑍍𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑍇𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃।
𑌮𑌾𑌯𑍈𑌷𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯𑌯𑌯𑌾𑌸𑌮𑍍𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍॥

౧౯. ప్రాణాదిభిరనన్తైశ్చభావైరేతైర్వికల్పితః।
మాయైషాతస్యదేవస్యయయాసమ్మోహితస్స్వయమ్॥

௱௨௦-ஸா. ஆத்மா ஒருவனாயினளவில்லாத ப்ராணன் முதலிய விகல்பங்கள், என் உண்டாகின்றனவென்று அறியாமையால் ப்ரச்நம் செய்கிறவனுக்கு விடைதருகின்றது இந்த சுலோகம். ஆத்மாவாகிய அவனையும் மோகிக்கும்படி செய்கிற அவனுடைய மாயையினால் இப்படிப்பட்ட கணக்கில்லாத பேதமுண்டாகிறது.

௨௦. 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌇𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌵𑌿𑌦𑍋𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃।
𑌗𑍁𑌣𑌾𑌇𑌤𑌿𑌗𑍁𑌣𑌵𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃॥

௨௧. 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌇𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌵𑌿𑌦𑍋𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌇𑌤𑌿𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃।
𑌲𑍋𑌕𑌾𑌇𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕𑌵𑌿𑌦𑍋𑌦𑍇𑌵𑌾𑌇𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃॥

௨௨. 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌇𑌤𑌿𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍋𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌇𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃।
𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿𑌚𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌵𑌿𑌦𑍋𑌭𑍋𑌜𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃॥

௨௩. 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌇𑌤𑌿𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌃𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌇𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃।
𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌇𑌤𑌿𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌵𑌿𑌦𑍋𑌽𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌇𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃॥

௨௪. 𑌕𑌾𑌲𑌇𑌤𑌿𑌕𑌾𑌲𑌵𑌿𑌦𑍋𑌦𑌿𑌶𑌇𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃।
𑌵𑌾𑌦𑌾𑌇𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌵𑌿𑌦𑍋𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃।

௨௫. 𑌮𑌨𑌇𑌤𑌿𑌮𑌨𑍋𑌵𑌿𑌦𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃।
𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑌿𑌦𑍋𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑍌𑌚𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃॥

௨௬. 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇𑌷𑌡𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌇𑌤𑌿𑌚𑌾𑌪𑌰𑍇।
𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑌨𑌨𑍍𑌤𑌇𑌤𑌿𑌚𑌾𑌪𑌰𑍇॥

உஎ. [illegible] ।
[illegible] ॥

உஅ. [illegible]
[illegible] ।

౨౦. ప్రాణ ఇతి ప్రాణవిదో భూతానీతి చ తద్విదః।
గుణా ఇతి గుణవిద స్తత్త్వానీతి చ తద్విదః॥

౨౧. పాదా ఇతి పాదవిదో విషయా ఇతి తద్విదః।
లోకా ఇతి లోకవిదః దేవా ఇతి చ తద్విదః॥

౨౨. వేదా ఇతి చ వేదవిదః యజ్ఞా ఇతి చ తద్విదః।
భోక్తేతి చ భోక్తృవిదో భోజ్యమితి చ తద్విదః॥

౨౩. సూక్ష్మ ఇతి సూక్ష్మవిదః స్థూల ఇతి చ తద్విదః।
మూర్త ఇతి మూర్తవిదోఽమూర్త ఇతి చ తద్విదః॥

౨౪. కాల ఇతి కాలవిదో దిశ ఇతి చ తద్విదః।
వాదా ఇతి వాదవిదో భువనానీతి తద్విదః॥

౨౫. మన ఇతి మనోవిదో బుద్ధిరితి చ తద్విదః।
చిత్తమితి చిత్తవిదో ధర్మాధర్మౌ చ తద్విదః॥

౨౬. పంచవింశక ఇత్యేకే షడ్వింశ ఇతి చాపరే।
ఏకత్రింశక ఇత్యాహు రనన్త ఇతి చాపరే॥

౨౭. లోకాన్ లోకవిదః ప్రాహు రాశ్రమా ఇతి తద్విదః।
స్త్రీపున్నపుంసకం లైఙ్గాః పరాపరమథాపరే॥

౨౮. సృష్టిరితి సృష్టివిదో లయ ఇతి చ తద్విదః।
స్థితిరితి స్థితివిదః సర్వే చేహ తు సర్వదా॥

ஸம்-ஹா. ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் தத்வத்தை யறியாமையால் கயிற்றில் பாம்புபோல அவித்யையினுல் ஸமஸ்த ப்ராணி பேதங்களும் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்று விசேஷ விசிஷ்டார்தம். இதின் விஸ்தர வ்யாக்யாநம் விசேஷ ப்ரயோஜந மில்லாமையால் செய்யப்படவில்லை. ப்ராணம் முதல் ஸ்திதிவரையிலுள்ள ஸமஸ்தமும் பீஜாத்மாவாகிய இந்த ப்ராணனுடைய காரிய பரம்பரையில் சேர்ந்தவையாகின்றன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

(20) ப்ராணஸ்வரூபத்தை யறிந்தவர்களாகிய ஹிரணியகர்ப மதஸ்தரும் வைசேஷிகர் முதலானோரும் ஹிரண்யகர்ப்பனையும் ஈச்வரனையும் ஜகத்காரணம் என்று சொல்லுகிறார்கள், இது கற்பனையேயாகின்றது. ஹிரண்ய கர்பனுக்காவது கேவலேச்வரனுக்காவது ஸ்வதந்திரமாய் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யத்தக்க சக்தியில்லை. இவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட சக்தியுண்டென்று வேத ப்ராமாணங் கூறுமையாலென்க. ஹிரண்ய கர்பாகமத்

தில் ஹிரண்யகர்பனுக்கு அவ்வித சக்தியுண்டென்று சொல்லியிருந்தபோதிலும் அபௌருஷேயமான வேதத்திற்கு விரோதமாக புருஷர்களாலே செய்யப்பட்ட ஆகமங்களிற் சொல்லுகிற விஷயங்கள் நம்பத்தக்கவை யன்றுகையால் அது ஸரியல்ல. தடஸ்தனுகை வைசேஷிகர்கள் சொல்லுகிற ஈச்வர விஷயத்திலும் ப்ரமாணமில்லை. யுக்தியுமில்லை. ஆகையாலதுவும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. ஆகையால் ப்ராண வித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். லோகாயதிகர் என்கிற சாரவாகமதஸ்தர்கள், ப்ருதிவி, அப்பு, தேயம், வாயு என்கிற நான்கு பூதங்களும் ஜகத்திற்குக் காரணம். வேறு காணப்படாத பொருள்கள் காரணங்களாகமாட்டா. அவைகளுண்டென்பது நம்பத்தக்கதல்ல வென்கிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாம். ஜடங்களான பூதங்களைக் காரணமென்பது யுக்திக்குச் சேராது- இவை ஜடங்களானமையாலே ஸ்வதஸ்ஸித்தங்களல்ல. அதாவது தங்களுடைய ஸத்தையில் தாங்கள் ப்ரமாணமாகா வென்கை. தங்களுடைய குணங்களால் ப்ரகாசிக்கின்றனவென்றும் சொல்லப்போகாது. தங்குணங்கள் தம்மை விஷயீகரிக்கமாட்டாமையாலென்க. நெருப்பினுடைய உஷ்ணகுணமானது நெருப்பைச் சுடுகிறதில்லையன்றே. ஆகையால் பூதவித்துக்களென்கிற இந்த லோகாயதிகர் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாகின்றது. ஸாங்கியர்கள், ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற குணங்கள் ஸமங்களாய்க் கொண்டு மகான் அஹங்காரம் தன்மாத்திரை பூதங்கள் ரூபமான ஜகத்திற்குக் காரணமென்கிறார்கள். இதுவும் கல்பனையே யாகின்றது. ஸாம்யத்தை யடைந்திருக்கிற குணங்கள் காரணமென்றால் ப்ரளயம் வருவதற்குக் காரணமல்லை. ஸாம்யம் தப்பினபோது ப்ரளயமென்றால ஸாம்யம் தப்புவதற்குக் காரணமென்ன. காரணமின்றி ஸாம்யம் தப்புமாயின் எப்போதும் ஸாம்யம் தப்பக்கூடுமாகைமால் எப்போதும் ப்ரளயம் வரவேணும். ஒரு காரணமுண்டாயின் அந்த காரணம் நித்யமானல் எப்போதும் ஸாம்யம் தப்பவேணும். அநித்யமாயின் அதற்குக் காரணம் சொல்லவேணுமென்ற அநவஸ்தைவரும். ஆகைமால் குணவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். சைவர்க்ள், ஆத்மா, அவித்யை, சிவன் என்று மூன்று தத்வங்களை ஜகத்காரணமென்று சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாம். சிவன் பேதப்பட்டவனுயின் ஜடரூபியாகிறான் பேதப்படானுயின், மூன்று தத்வங்களென்பது பொருந்தாது. ஆகையால் தத்வ வித்துக்களென்று சொல்லப்படுகிற சைவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாமென்று "ப்ராணு இதி ப்ரணவிதः" என்கிற இருபதாவது சுலோகத்திற்குக் கருத்து.

(21) ஆத்மா ஒருவனே விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞ துரீயமூர்த்திகளாகிற அம்ச ரூபங்களையடைந்து ஜகத் காரணமாகிறானென்பதும் கல்பனையே யாகின்றது. நிரம்சமாகிய ஆத்மாவுக்கு அம்சமில்லாமையாலென்க. ஆக பாதவித்துக்கள சொல்லுகிறபடியும் கலபனையேயாம். சப்த ஸ்பர்ச ரூபரஸகந்தங்களே அநுபவிக்கப்படுகின்றமையால் தத்வமென்றுவாத்ஸ்யாயநர்

முதலியவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள், சப்தாதி விஷயங்களை விஷத்திலும் கொடியவை என்று சொல்லுகின்றமையால் அவைகளை பரமார்த்த தத்வமென்பது தகாது. ஆகையால் விஷயவித்துக்களென்கிற வாதஸ்யாயனர் முதலியவர் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். பூலோகம் புவர்லோகம் ஸ்வர்க்க லோகம் என்று மூன்று லோகங்கள் பரமார்த்தமாயிருக்கின்றனவென்று பௌராணிகர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையே யாகின்றது. அந்தந்த ஸ்தானங்களை மூன்று ஸ்தானங்களென்று கணக்கிட்டுச்சொல்லுவது தகாமையாலென்க, ஆகையால் லோகவித்துக்களென்கிற பௌராணிகர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாகின்றது. அக்னி, இந்திரன் முதலிய தேவதைகளை அந்தந்த பலன்களைத் தருகின்றார்களென்று தேவதாகாண்டத்தையறிந்த வேதவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாகின்றது. ஈச்வரன் பலன்களைத் தருவதில்லை என்று இவர்களபிப்ராயப்படுகிறார்கள். இது யுக்தமல்ல. தேவர்கள் நம்முடைய யத்நத்தை யநுசரித்து பலன்களைத் தருகின்றார்களாயின் வேலைக்காரரோடு ஸமானர்களாகிறார்கள். ஸ்வதந்திரமாய் பலனைத் தருவராயின் அவர்களைப் பூசிப்பது வீணாகின்றது. அந்த தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுடையவரும் இந்த தேவதை பலனைத்தருமோ; தராதோவென்று ஸந்தேகப்படுகிறார்கள். இந்த தேவதைகளினுடைய அநுக்கிரகம் ஸ்வதந்திரமாய் காரியம் செய்ய சக்தியில்லாதது, ஆகையால் இதுவும் கல்பனை என்று, "பதா இதி பாதவிதः" என்கிற இருபத்தோராவது சுலோகத்திற்குக் கருத்து.

(22) இருக்கு, யஜுஸ்ஸு, ஸாமம் அதர்வணம் என்கிறநான்குதேவங்களை தத்வங்களென்று வேதபாடகர் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாகின்றது. வேதமாவது உலகத்தில் வழங்குகிற எழுத்துக்களை விட வேறானதாய்க் காணப்படவில்லை. க்ரமமாக உச்சரிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களை வேதமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. அந்த க்ரமமும், உச்சரிக்கும்போது தோற்றி மற்றப்போதில் காணப்படாமையால் கல்பிக்கப்பட்டதேயாம். ஆகையால் வேதம் கல்பிக்கப்பட்டதே யாகின்றமையால் தத்வமாகமாட்டாது. ஆகையால் வேதவித்துக்கள் சொல்லுகிற விதுவும் கல்பனையாகின்றது. ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யஜ்ஞங்கள் தத்வங்களென்று போதாயனர் முதலிய யஜ்ஞநிஷ்டர் சொலலுகின்றார்கள், இதுவும் கல்பனையாகின்றது. யஜ்ஞமாவது திரவ்யம், தேவதை, த்யாகம் என்று மூன்றையும் சேர்த்து யஜ்ஞமென்று பேரிட்டிருக்கின்றமையால் தனித்தனியே ஒன்றும் யஜ்ஞமல்லவென்றால் இந்த ஸமுதாயும் வஸ்துவாகாமையால் ஸமுதாயமும் யஜ்ஞமாகாது. ஆகையால் யஜ்ஞ வித்துக்கள் சொல்லுகிற விதுவும் கல்பனையேயாம். ஆத்மாவை, போக்தாவென்று, ஸாங்க்யர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஆத்மாவுக்கு போகம், விகாரமாயின் விகாரமுடைய ஆத்மாவை நித்யமானவனென்று சொல்லக்கூடாது. ஸ்வபாவமா

யின் எப்போதும் போக்தாவாகவேண்டும். அப்படியின்றி விஷயங்கள் கிடைத்தபோதே போதிக்கிறானன்றோ. ஆனதால் போக்த்ரு வித்துக்கள் சொல்லுகிற விதுவும் கல்பனையேயாம். சக்ஷுமயர்காரர்கள் போஜநம் செய்யப்படுகிற ரஸவஸ்துக்களே தத்வங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாகின்றது. வ்யஞ்சநம் முதலிய ரஸங்கள் அப்போதே ஒருவனுக்கு மதுரமாயும் ஒருவனுக்குக்கயந்ததாயும் தோற்றுகின்றமையால் ஒரு விதமாயிருக்கவில்லையன்றோ, ஆனதால் போஜ்ய வித்துக்களென்று சொல்லப்படுகிற விவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். என்று "வேதா இதிசவேதவித:" என்கிற இருபத்திரண்டாவது ஶ்லோகத்தின் கருத்து.

(23) சிலர் ஜீவாத்மாவை அணுவென்று சொல்லுகின்றார்கள் இது யுக்தமல்ல. ஒரு சமயத்தில் சமஸ்த சரீரத்திலும் பிறக்கிற சுக துக்கங்களை அநுபவிக்கக் கூடாமையாலென்க. ஆகையால் ஸூக்ஷ்ம வித்துக்கள் சொல்லுகிற விது கல்பனையேயாம், லோகாயதிகர் இந்த ஸ்தூல சரீரத்தையே ஆத்மா வென்கிறார்கள். நான் ஸ்தூலனாகிறேனென்று ஸ்தூல சரீரத்தையே நானென்று சொல்லுகிறானன்றோ என்று அவர்களுடைய அபிப்ராயம் இது தக்கதல்ல; இவன் மரணமடைந்தபோது முறங்கும் போதும் ஜ்ஞாநமில்லாம லிருக்கின்றது. ஸ்தூல சரீரமோ அப்போது மிருக்கின்றது. சரீரமே ஆத்மாவாயின் அக்காலத்திலும் அறிவுண்டாகவேணும். ஆத்மாவுக்கு, அறிவேயன்றோ ஸ்வரூபம். இதுவுமின் பூதங்களின் கூட்டத்தால் சரீரமுண்டாயிருக்கின்றது. இந்த பூதங்களில் ஒன்றாவது அறிவுடையதன்று. இந்த கூட்டமோ பூதங்களைவிட வேறொரு வஸ்துவல்ல, இதற்கு அறிவு ரூபங்கூடாது. ஆனதால ஸ்தூல வித்துக்களாகிய லோகாயதிகர் சொல்லுகிற தேஹாத்மவாதமும் கல்பிதமேயாகின்றது. சூலம் முதலிய ஆயுதங்களை தரித்திருக்கிற சிவன் முதலானோரை பரமார்த்த தத்வமென்று ஆகமவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள். அது ப்ரமம், நம்முடைய சரீரம்போல் சூலம் முதலிய ஆயுதங்களை யேந்துகிற கை முதலிய அவயவங்களோடு கூடிய சிவன் முதலானோருடைய சரீரமும், பூதங்களாலுண்டானதாகையால் அநித்யமாய்விடும். லீலையினால் சரீரத்தைக் கொண்டிருக்கிறானென்பதும் லீலையில்லாதபோது சரீரமில்லாமையா லயுக்தமாகிறது. சரீரமில்லாதபோது லீலையில்லாமையாலு மயுக்தமாகிறது. ஆகையால், மூர்தவித்துக்கள் சொல்லுகிற விதுவும் கற்பனையேயாம். ஒருவித ஆகாரமுமின்றி ஸ்வபாவ சூந்யமே பரமார்த்த தத்வமென்று சூந்யவாதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். இதுவும் தக்கதல்ல. ஸ்வபாவ சூந்யம் பரமார்த்தமென்பது கூடாமையாலென்க. ஆகையாலிவ்வாறு அமூர்த்தவித்துக்களென்கிற சூந்யவாதிகள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம், என்று "ஸூக்ஷ்மா இதி ஸூக்ஷ்மவித:" என்கிற இருபத்துமூன்றாவது ஶ்லோகத்தின் கருத்து.

(24) ஜ்யோதிஷபண்டிதர் காலமே பரமார்த்தமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் ப்ரமமேயாம். ஏனென்றால், காலம் ஒன்றாயின், கலைமுஹூர்

தும் என்கிற பேதங்கூடாது. பலவாயினப்போது மதற்கு ஸ்வாதந்திரியமில்லை. உதயகாலம் உச்சிகாலமென்று க்ரியையின் தருமமாகவன்றோ தோற்றுகின்றது. க்ரியா தருமமன்றாயின, காலத்திலுபவ்வித வ்யவஹாரங்கூடாது. அப்படியன்றாயின் காலபரிச்சேதமின்றி க்ரியை நித்யமாக வேண்டிவரும். ஆகையால் காலவித்துக்களென்கிற ஜ்யோதிஷ பண்டிதர்கள் கூறுகின்றவிதுவும் கற்பனையேயாம். ஸ்வரோதயந் தெரிந்தவர், திக்குகளைப் பரமார்த்தமென்று சொல்லுகின்றனர். இதுவும் ப்ராந்தியேயாம். அதையறிந்தவரும் அபஜயத்தை யடைகின்றமையாலென்க. ஆகையால் திக் வித்துக்களென்கிற இவர்கள் கூறுவது கல்பிதமேயாகின்றது. தாதுவாதம், மந்த்ரவாதம், இவைகளை ஸத்யமென்று சிலர் நினைக்கின்றார்கள். இது ப்ரமம். தாம்ரம் முதலிய வஸ்து ஸ்வபாவ மிருக்கும்போதாவது அழிந்தபோதாவது வேறுரூபஞ்சேராது. மந்திரவர்சத்திலும்பாம்பினால்கடிக்கப்பட்டவன் மந்திரத்தால மந்திரிக்கப்பட்டாலும் விதியுள்ளவனே ஜீவிக்கிறானேயன்றி விதிமாண்டவன் பிழைப்பதில்லையன்றோ. ஆகையால் வாதவித்துக்களென்றுசொல்லுகிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாகின்றது, புவனகோசத்தையறிந்தவர்கள் இப்பதினான்குலோகங்களும் ஸத்யமென்பர். இது ப்ரமம். அப்பதினாலுலோகங்களுங் காணப்படாமையாலும் கண்டோமென்பவரும் ஒருவர்சொன்னபடி ஒருவர்சொல்லாமையாலுமென்க. ஆகையால்புவனவித்துக்களென்கிற இவர்கள்சொல்லுகிறவிதுவும் கல்பனையேயாம். என்று "காலா இதி காலவிதঃ" என்கிறஇருபத்துநாலாவது சுலோகத்தின்கருத்து

(25) லோகாயதிகரில் சிலர் மனஸ்ஸையே ஆத்மாவென்கிறார்கள். இது உசிதமல்ல. மனஸ்ஸு ஸ்வதந்திரமாயின் துன்பப்படவேண்டியதில்லை. ஸ்வதந்திரமில்லையாயின் குடமுதலியவற்றைப்போல ஆத்மாவாகமாட்டாது. இது காரணமாகையால் தீபம்போல ஆத்மாவாகக்கூடாது. காரணமாகிய தீபம் ஆத்மாவாகக்கண்டதில்லையன்றோ. ஆகையால் மனோவித்துக்களென்கிற இவர் சொல்வதும் கல்பனையேயாம். புத்தியே ஆத்மாவென்று பௌத்தர் சொல்லுகின்றனர். ஸுஷுப்தியில் புத்திதோற்றாமையாலும் அறியப்படுவதாயின் கடம்போல் மற்றொன்றா லறியப்படவேண்டுகையாலும் புத்திவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாம். வெளிப்பட்ட ஆகாரங்களின்றி விஜ்ஞானமயமாயிருக்கிற சித்தமே ஆத்மாவென்று பிறர் கூறுகின்றார். அப்போது புத்தியை ஆத்மாவாகச் சொல்லும்போதுண்டான தோஷங்களுண்டாகையால் சித்தவித்துக்களென்கிற விவர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாகின்றது. விதித்தவையைச்செய்கையினாலுண்டாகிற தருமத்தையும் விலக்கியவற்றைச் செய்கையினாலுண்டாகிற அதருமத்தையும் பரமார்த்ததத்வமென்று மீமாம்ஸகர் சொல்லுகின்றனர். காலதேசபேதத்தால் தருமாதருமங்களில் வேறுபாடு கொள்ளப்படுகின்றமையால், தருமாதருமவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாம். என்று "மந இதி மநோவிதঃ" என்கிற இருபத்தஞ்சாவது சுலோகத்திற்குக்கருத்து.

26. காரணமாத்திரமாகிய ப்ரதாநமென்கிற மூலப்ரக்ருதி ஒன்று, மகான் அஹங்காரம் சப்ததந்மாத்திரம், ஸ்பர்சதந்மாத்திரம், ரூபதந்மாத்திரம், ரஸதந்மாத்திரம், கந்ததந்மாத்திரம் என்கிற காரணகார்யரூபமாகிய ப்ரக்ருதிவிக்ருதிகளென்கிற தத்வங்கள் ஏழு. செவி, வாய், கண், மூக்கு, த்வக்கு, என்கிற ஐந்து ஜ்ஞாநேந்திரியங்கள், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் என்கிற கருமேந்திரியமைந்து சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம்; ரஸம், கந்தம் என்கிற விஷயங்களைந்து, ஆக விகாரங்கள் பதினறு. ப்ரக்ருதியுமாகாமல் விக்ருதியுமாகாமல் த்ருசிஸ்வபாவனுய் விளங்குகிற புருஷனென்கிற ஆத்மா ஒருவன், ஆக இருபத்தைந்துதத்வங்கள் வாஸ்தவங்களென்று ஸாங்கியர் கூறுகின்றனர். இங்ஙனமிவர்கள் இருபத்தைந்து தத்வங்களென்று சொல்லும்போது கணக்கைக்கூட்டுவது வீணுகின்றது. அது வேறு தத்வமில்லை என்பதைக் குறிப்பதற்காயின், வேறு பொருளுண்டானபோது அதை இல்லை என்பதுகூடாது. இல்லையாயின் அக்குறிப்புசேராது. ஆகையாலவரிங்ஙன மிருபத்தைந்து தத்வங்களைச் சொல்லுவது கல்பனையேயாம். பதஞ்சலிமகாமுநி மதத்தோர் இவ்விருபத்தைந்தோடீச்வரனையும்சேர்த்து இரூபத்தாறு தத்வங்களென்று கூறுகின்றார். இதுவும்தக்கதல்லவென்பது கீழ்ச்சொல்லியபடி ஸ்பஷ்டமாகின்றது. அன்றியே, ஈச்வரனைப்புருஷனிற் சேராது பிரிக்கக்காரணமில்லை. புருஷதத்வத்தி லந்தர்பாவமில்லையாயின் கடம்போலீஸ்வரன்ஜடரூபியாய் ஈச்வரனுகான். ஆகையால் அவர்கள்மதமும் கல்பனையாகின்றது. பாசுபதாகமவாதிகள், ராகம் அவித்யை நியதிகால கலைமாயை, என்கிற இவைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு, முப்பத்தோருதத்வமென்கிறார்கள். இவ்வாறு பிரிவுகளைப்பிரிக்கில் அநந்தமாய் பிரிக்கக்கூடுமாகையாலும் கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களாலு மிதுவும் கல்பனையேயாகின்றது, சிலர் கணக்கில்லாத தத்வங்களிருக்கின்றனவென்று கூறுகின்றார்கள். இதுகல்பனையேஅஜ்ஞாநத்தால்விவாதப்படுகிறார்களன்றோ. என்று "பஞ்சவிம்சகஇத்யேகே" என்கிற இருபத்தாறுவது சுலோகத்திற்குக்கருத்து.

(27) லோகத்திற்கு த்ருப்திசெய்விப்பது தத்வமென்பது லோகவித்துக்களென்கிற லௌகிகர்களினபிப்ராயம். இதுப்ரமம். தனித்தனியே ருசிபேதமுடைய ப்ரபஞ்சத்தை த்ருப்திசெய்விப்பது ஈச்வரனுலும் கூடாமையாலென்க. தக்ஷர்முதலிய மகர்ஷிகள் ஆச்ரமங்கள் பரமார்த்தங்களென்று ஸாதிக்கிறார்கள். இது கல்பனை; ஆச்ரமமென்பது வேஷமாயின் சூத்திரரும் ப்ராம்மணரைப்போல் வேஷம்போட்டுக்கொள்ளில் அவர்களுக்கும் ஆச்ரமமுண்டாகவேணும்அப்படிஇல்லையன்றோ. ஜாதியோடுகூடியேஆச்ரமத்தை நிச்சயிப்பது அஸாத்யம். ஜாதியை நிச்சயிக்கப்போகாமையா லெவ்வாறு ஜாதியைக்கூட்டி ஆச்ரமங்களைக்காண்பது. ஆனதாலாச்ரம வித்துக்களென்கிற இவர்கள்சொல்வதும் கல்பனையேயாகின்றது. ஆச்ரமஸம்ஸ்காரங்களை ஆச்ரமமென்றாலும் அவை தேஹத்தைச்சேர்ந்தவையானல் பரலோக ஸம்

ப³ந்தமுடையனவாகா. ஆத்மாவிபுவாகையால் அவனிடத்தில் ஸம்ஸ்காரங்கள் சேராதன்றோ. வையாகரணர்கள், ஸ்த்ரீலிங்கம் புல்லிங்கம் நபும்ஸகலிங்கம் இவைகளையுடைய சப்தமேதத்வமென்கிறார்கள். இங்ஙனமாயின், இந்தலிங்கங்கள் சப்தங்களுக்கு ஸ்வபாவமாயின் ஒன்றுக்குபல ஸ்வபாவங்கள் கூடாமையாலே சில சப்தங்கள் மூன்றுலிங்கங்களாயிருப்பது சேராது; உபாதியினாலென்றால் வாஸ்தவமென்பது போயிற்று. ஆனதால் லிங்கங்களென்கிற வையாகரணர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாகின்றது. இரண்டு ப்ரம்மங்களறியத்தக்கவை, பரமென்றும் அபரமென்றுமெனச்சிலர். இது பொருந்தாது. அளவுபட்டது ப்ரம்மமாகாமையினாலும் அளவில்லாததே ப்ரம்மமாகையாலுமென்க. ஆகையாலிங்ஙனம் சிலர் சொல்வதும் கல்பனையேயாம். என்று, "லோகான்லோகவித³ப்ராஹு:" என்கிற இருபத்தேழாவது சுலோகத்தின்கருத்து.

(28) ஸ்ருஷ்டியும் ஸ்திதியும் லயமும் தத்வமென்று பௌராணிகர் சொல்லுகின்றார்கள் ஸத்துக்கு மஸத்துக்கும் ஜந்மம் முதலியவை கூடாதென்று நிரூபிக்கப்போகின்றமையாலிவர்கள சொல்வதுகல்பனையேயாம். ஆனதால் உலகத்திலவரவர்கள் அவ்லோகங்களில் எத்தனை வகையாகப் ப்ரமிக்கிறார்களோ அத்தனை வகைகளுமிந்த நிர்விசேஷாத்ம ஸ்வரூபத்தில் கல்பிக்கப்பட்டவையேயாமென்பது திண்ணமென்பது. 'ஸ்ருஷ்டிரிதிஸ்ருஷ்டிவித³:' என்கிற இருபத்தெட்டாவது சுலோகத்தின் கருத்து.

இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்கும் விசேஷ கடினமன்று என்கிற அபிப்பிராயத்தால், சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் செய்யவில்லை. ஆநந்தகிரியாசாரி வ்யாக்யாநம் செய்தார். அதை யநுஸரித்து விசேஷவிஷயங்களையும் சேர்த்து இந்த சுலோகங்களுக்குக் கருத்தெழுதினேனென்றறிக.

உகூ. யம் பா⁴வம் த³ர்ஶயேத்³யஸ்ய தம் பா⁴வம் ஸ து பஶ்யதி |
தம் சாவதி ஸ பூ⁴த்வா(அ)ஸௌ தத்³க்³ரஹ: ஸமுபைதி தம் ||

౨౯. యద్భావందర్శయేద్యస్య తద్భావంసతుపశ్యతి।
తంచావతిసభూత్వాసౌ తద్గ్రహస్సముపైతితమ్॥

ஸம்-ஸா. எவ்வாறாயினும் இந்த உபாயங்களுக்கு ஐக்யத்தையடைந்து அந்தந்த பாவங்களைக் காட்டக் கண்டவன் அந்தந்த பாவங்களை அந்த ஆத்மாவாகவே காண்கிறான். அந்த பாவமும் அந்த ஆத்மாவோடு ஐக்யத்தை யடைந்திருக்கின்றமையால் அவனை இரக்ஷிக்கின்றது. அவனு மதையே அறிந்து அதையே அடைகிறான்.

௩0. ஏதைரேஷோ(அ)ப்ருத²க்³பா⁴வை: ப்ருத²கே³வேதி லக்ஷித: |
ஏவம் யோ வேத³ தத்வேந கல்பயேத்ஸோ(அ)விஶங்கித: ||

30. ఏతైరేషోఽపృథగ్భావై పృథగేవేతిలక్షితః।
ఏవంయోవేదతత్త్వేన కల్పయేత్సోఽవిశంకితః॥

பா-ஷா. இந்த ரீதியில் ஆத்மாவில் வேறின்றித் தோற்றுகிற ப்ராணாதி பாவங்கள் வேறென்று மூடர்கள் நினைக்கிறார்கள். விவேகிகள் கயிற்றில் வேறாய் பாம்பு முதலியவை யில்லையாவதுபோல இந்த ஆத்மாவில் வேறாய் ப்ராணாதி கல்பனையில்லை. என்றும் ப்ராணன் முதலிய ஸமஸ்தமும் இந்த ஆத்மாவில் ப்ரமத்தால் கல்பிக்கப்பட்டவை என்றும் அறிகிறார்கள். ஆகையால் அவர்களே வேதாந்தத்துக்குப் பொருள் சொல்ல வல்லவராவர்.

௩௧. 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑌾𑌯𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌨𑌗𑌰𑌂 𑌯𑌥𑌾 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑍈𑌃 ॥

౩౧. స్వప్నమాయే యథా దృష్టే గన్ధర్వనగరం యథా।
తథా విశ్వమిదం దృష్టం వేదాంతేషు విచక్షణైః॥

பா-ஷா. ஸ்வப்னமும் மாயையும் கந்தர்வ நகரமும்போல வேதாந்தங்களில் புத்திமான்களால் இந்த உலகம் காணப்பட்டது. ஸ்வப்னமாவது, எல்லோருக்கும் பொய் யென்பது தெரிந்த விஷயம். மாயையாவது இந்திரஜாலம் முதலியவை. இதுவும் பொய்யேயன்றோ. கந்தர்வ நகரமாவது - ஆகாயத்தில் ஒருகாலத்தில் விசித்திரமான மெத்தை மேடை முதலிய விசித்திரங்களையுடைய ஒரு பட்டணம்போல் தோன்றி உடனே மறைகின்றதென்று ப்ரஸித்தம். இதுவும் பொய்யன்றோ. ஆனதால் இவை போல உலகமும் பொய்யென்று “நேஹநாநாஸ்திகிஞ்சந” என்பது முதலிய சுருதிகளால் நன்கு விளங்குகின்றது.

௩௨. 𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑍋 𑌨 𑌚𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌬𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌨 𑌚 𑌸𑌾𑌧𑌕𑌃 ।
𑌨 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌵𑍈 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌾 ॥

౩౨. న నిరోధో న చోత్పత్తిర్న బద్ధో న చ సాధకః।
న ముముక్షుర్న వై ముక్త ఇత్యేషా పరమార్థతా॥

பா-ஷா. எடுத்த ப்ரகரணத்தை முடிப்பதற்கு இந்த சுலோகஞ் சொல்லப்படுகிறது. த்வைதம் பொய்யென்றும் ஆத்மா ஒன்றே மெய்யென்றும் நிரூபித்தமையாலிது ஸித்தமாயிற்று. அதாவது வேதம் லோகம் இவற்றிலுள்ள ஸமஸ்த வ்யவஹாரமும், அவித்யையின் ஸம்பந்தத்தால் வந்ததென்பதாம். ஆகையால், உத்பத்தி ப்ரளயம் இவ்விரண்டும் பொய். பத்தன், முக்தன், முமுக்ஷு, என்கிற விபாகமும் பொய். வாஸ்தவத்தில் பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு, இவையெல்லாம் பொய்யாகையால் ஸம்ஸாரியென்றும் மோக்ஷம் பெற்றவனென்றும் இவ்வாறு பேதப்பட்ட ஆத்மாக்களெவ்வாறு மெய்யாகப்போகிறார்கள். இவ்வாறு உற்பத்தி ப்ரளயம் இதனைப் பொய்யென்று சொல்லுவதெங்ஙனமெனில் கூறுகின்றோம். பேதம் பொய்யேயன்றோ. “யத்ரஹித்வைதமிவ பவதி” யதிஹநாநேவபச்யதி “ஆத்மைவேதம் ஸர்வம்” “ப்ரம்மைவேதம் ஸர்வம்” “ஏகமே வாத்விதீயம்” “இதம் ஸர்வம் யதயமாத்மா” “இவனுக்கு பேதம்போல்காணப்படுகிறது” “பேதம்போல் காண்கிறான்” “இவை எல்லாமாத்மாவே” “இவை எல்லாம் ப்ரம்மமே” “ஒன்றே இரண்டாவதில்லை” “ஆத்மரூபமே இவை எல்லாமாகக் காணப்படுகிறது” இவைமுதலிய சுருதிகள் பேதங்களை எல்லாம் பொய்யென்று நன்றாய்ப் பேசுகின்றன. ஆக கீழ்ச்சொல்லிய யுக்திகளாலும் இந்த சுருதிகளாலும் உலகமெல்லாம் பொய்யென்பது பெறப்பட்டது. ஆகவே, பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு, எல்லாம் பொய்யாகின்றது. பொய்யாவது அசத்தன்றோ. மெய்யான ஸத்துக்கேயன்று பிறப்பு முதலியவை யுண்டாகும். பொய்யான அஸத்திற்கு பிறப்பு முதலியவை இல்லையன்

ரோ முயல்கொம்புக்குப் பிறப்புண்டோ; அழிவுண்டோ; ஆகையாலதுபோலவே அஸத்துக்கு பிறப்பு முதலியவை என்று விளங்கிற்று. ஆக உலகமெல்லாம் பொய்யேயாகையால் அஸத்தான இவ்வுலகத்தில் ஒன்றுக்கும் பிறப்பு முதலியவை யில்லை. பிறப்புமுதலியவையில்லாதபோது ஓராத்மா பத்தனென்றும் ஒருவன் முக்தனென்றும் சொல்லுகிறபேதம் பொய்யே என்பது ஸித்தமன்றோ. இனி, அத்வைதத்திற்கும் பிறப்பு முதலியவை கூடாதன்றோ. அத்வைதம் பிறப்புடையது என்று சொல்லுவது மிகவும் விரோதமுடையது. இனி வ்யவஹார தசையிலிருக்கிற கடம் படம் முதலியவற்றிற்கு உற்பத்தி நாசங்கள் சொல்லுவோமென்றாலவை கயிற்றில் பாம்புபோல் கல்பிக்கப்பட்டவையென்று சொன்னோம். கயிற்றில் தோற்றுகிற பாம்புக்கு பிறப்பு அழிவிருந்தாலன்றோ இவ்வுலகத்திற்கும் சொல்லலாம். தோற்றமேயன்றி வாஸ்தவத்தில் பிறக்கவுமிறக்கவு மில்லையன்றோ. கயிற்றில்தோற்றுகிற பாம்பானது கயிற்றில்பிறக்குமோ மனதில் பிறக்குமோ; கயிற்றில் பிறக்குமாயின் கயிற்றைக்காணுமவர்களெல்லாம் பாம்பைக் காணவேணும். மனதில் பிறக்குமென்றால் வெளியில் தோற்றுவதுகூடாது. ஆகவாலந்த பாம்புக்குப் பிறப்பு சொல்ல முடியாது. ஆதலால் மனதில் தோற்றுகிறதென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அவ்வாறு பிறப்பு முதலியவையின்றி வெறும் தோற்றமாயையால் கயிற்றில் பாம்பு பொய்யானதுபோல இவ்வுலகமும் மனதின்தோற்றமேயாகையால் பொய்யேயாம். இவ்வுலகம் மனத்தோற்றமின்றி வாஸ்தவமாயின் இவனுக்கு மனமடங்கியபோதாகிய ஸுஷுப்தி என்கிற பேருறக்கத்திலு முலகம் காணப்படவேண்டுமன்றோ. அப்படி காணப்படுவதில்லை. ஆகையால் மனதில் தோற்றுகிறதோற்றமே இவ்வுலகெல்லாம் என்று ஸ்புடமாகின்றது. ஆனதால், இவ்வுலகத்தின்பேதம் பொய்யாகையால் இவ்வுலகத்திற்கு உற்பத்திமுதலியவை இல்லை என்று கௌடபாதாசாரியர் இந்த சுலோகத்தில் கூறுவது மிகவும் தக்கதேயாகின்றது. ஆக இவ்வாறு பேதம்பொய்யாகிறவிது ஸகல ப்ரமாணங்களாலும் சுருதி சாஸ்திரங்களாலும் காட்டப்படுகிறது. ஆனாலிங்கொரு ஸந்தேஹமுண்டாகின்றது. அதாவது இவ்வாறு ஸகலசாஸ்திரங்களுக்கும் பேதமில்லையென்பதில் கருத்தாயின் அபேதமான அத்வைத ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் சாஸ்த்ரமில்லாமையால் அத்வைதமும் ப்ரமாண சூந்யமாய் ஸர்வசூந்யவாதமாய் விடுமே என்பதுதான். இதற்கு ஸமாதாநம் பேத ப்ரபஞ்சமுண்டாகையால் சூந்யமில்லை என்பதாயினப்போது பேதமில்லை என்று முன்சொன்ன ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதம் வருமேயென்றால், இதற்கு முன் சமாதானம் சொல்லியிருக்கிறோம். அதாவது இவ்வாறு ப்ரமமானது ஓரதிஷ்டாநமின்றி பிறவாதாகையால் பேத ப்ரபஞ்ச ப்ரமத்திற்கு அதிஷ்டாநமாய் ஒன்றிருக்கவேண்டும். அதுவே சுத்த ப்ரம்மமென்பதுதான். ஆனதால் மறுபடியும் அதை எடுத்து தோஷங்காட்டுவது பயனில்லாததேயாம். இனி பாம்புக்கு அதிஷ்டாநமாய் தோற்றின கயிறும் வாஸ்தவத்தில் அஸத்யமானதுபோல் ப்ரபஞ்ச ப்ரமத்திற்கு அதிஷ்டாநமான ப்ரம்மமும் அஸத்தியமாவதில் விரோதமில்லை. ஆகையால் ஸர்வசூந்யவாதமே த்ருடப்படுகிறதென்றால் அங்ஙனமல்ல. ப்ரமம் நீங்கியபின்னும் அதற்கு முன்னும் அதிஷ்டாநமாகிய கயிறு காணப்படுகின்றமையால் கயிற்றில் தோற்றின ஸர்ப்பம்போல் கயிறுபொய்யாகாது. அவ்வாறே ப்ரபஞ்சப்ரமத்திற் கதிஷ்டாநமான ப்ரம்மமும் பொய்யாகாது. ஆனால் கயிறானது ஸர்பகாலத்திற்குமுன்னும் பின்னும் தோற்றுகின்றமையால் ஸர்பம்போல பொய்யாகாவிடினும் காலாந்தரத்தில் பாதிக்கப்படுகின்றமையால் பொய்யேயாகின்றது, ப்ரம்மம்எப்போதும் பாதிக்கப்படாமையால் ஸத்யமேயாகின்றது. ப்ரம்மமும் ப்ரமத்தி லதிஷ்டாநமாய் கோசரிக்கின்றமையால் ப்ரமத்தில் கோசரிக்கிற கயிற்றுப் பாம்புபோல் பொய்யாகக்கூடுமே என்றால் இந்த ப்ரம்மம், ப்ரமத்தில் முக்யமாய் கோசரியாமையால் ரஜ்ஜு ஸர்ப்ப ப்ரமத்தில்

முக்யமாய் கோசரியாமல் அதிஷ்டானமாய் கோசரிக்கின்ற ரஜ்ஜு, ஸர்ப்பம்போல்பொய்யாகாமல் ஸத்யமேயாவதுபோல் ஸத்யமேயாகின்றது. கல்பநாதிஷ்டானம் கல்பனைக்கு முன்னிருக்கவேண்டு மாகையால் ஸர்வகல்பநாதிஷ்டானமான ப்ரமம் ஸத்தேயாம் மன்றி பொய்யாகாது. இனி ஜ்ஞாநகோசரமாகாத ப்ரம்மத்தை எவ்வாறு சாஸ்திரம் தெரியப்படுத்துமென்றால்; அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்ட தோஷபேதங்களை நீக்கவே. தானே ப்ரம்மஸ்வரூபம் விளங்குமன்றோ, ஸ்வரூபாம்சத்தில் சாஸ்திரத்தால் காரியமில்லை. அஜ்ஞாதமான விஷயத்தையே சாஸ்திரம் போதிக்கின்றமையாலென்க. இது வாஸ்தவ ஜ்ஞாநகோசர மாகாவிடினும் அநுவ்ருத்தியினாலேயே கீழ்ச்சொல்லியவையெல்லாங் கூடும். ஆனதால் ப்ரம்மம் நிர்விசேஷமென்பது வேதவித்துக்களின் கொள்கை.

௩௩. 𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑌸𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌯𑌮𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨𑌚𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃।
𑌭𑌾𑌵𑌾𑌅𑌪𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌦𑍍𑌵𑌯𑌤𑌾𑌶𑌿𑌵𑌾॥

33॥ భావైరసద్భిరేవాయ మద్వయేనచకల్పితః।
భావాఅప్యద్వయేనైవ తస్మాదద్వయతాశివా॥

ஸம்-ஹா. முன் சுலோகத்தில் சொல்லிய விஷயத்தையே ஹேதுக்களால் வலியுறுத்துகின்றது. கயிற்றிலில்லாத ஸர்ப்பம் தாரைமுதலியவற்றை இதுபாம்பு இதுதாரை என்று, ப்ரமிப்பதுபோல ப்ரம்மத்திலில்லாத ப்ராணாதிவஸ்துக்களை ப்ரம்மத்தி லிருக்கின்றனவாக ப்ரமிக்கின்றோம். ப்ரமத்திற்குக் காரணம் மனதேயாகின்றது. மனது செல்லாதபோது ஒரு வஸ்துவும் காணப்படுவதில்லையன்றோ. ஆத்மாவுக்காயின் சலநமில்லை. மனத்திற்காயின் சலநமே குணமாகின்றது. ஆகையால் சலநமுடைய மனஸ்ஸின் தருமங்களை பரமார்த்தமென்று யார் சொல்லுவர். ஆகையா லஸத்துக்களான வஸ்துக்களால் அத்வயரூபியான ஆத்மா ப்ரமிக்கப்படுகிறான். இந்த ப்ரமத்திற்கு ஆத்மாவே அதிஷ்டானமாகிறது. ஆகையால் ப்ரமத்தால் வந்தது. கயிற்றில் தோற்றிய பாம்புபோல பயத்தைத் தரும். பரமார்த்தமான அத்வைதமே சிவகரமானது. அதாவது மங்களஸ்வரூபமானது.

௩௪. 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨𑌨𑌾𑌨𑍇𑌦𑌂𑌨𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨।
𑌨𑌪𑍃𑌥𑌙𑍍𑌨𑌾𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍋𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃॥

38. నాత్మాభావేననానేదం నస్వేనాపికథంచన।
నపృథఙ్నాపృథక్కించి దితితత్త్వవిదోవిదుః॥

ஸம்-ஹா. இந்த பேத ப்ரபஞ்ச வஸ்துவானது ஆத்மதாதாத்ம்யத்தாலும் ஸ்வதாதாத்ம்யத்தாலும் ஸித்திப்பதில்லை. ஆத்மா அஜடமாகின்றமையாலும் ப்ரபஞ்சம் ஜடமாகின்றமையாலும் முதலாவது கூடாது. இது ஸ்வதாதாத்ம்யமாய் ஸ்வதந்திரமாயினாத்மாவேயாகவேண்டி யிருக்கின்றமையா லிரண்டாவதுங்கூடாது. பேதமே தருமமாயாவது ஸ்வரூபமாயாவது ஸித்தியாதாகையாலும் ப்ரபஞ்சபேதம் ஸித்தியாது. ஆகையால் அத்வைதமே தத்வமென்று தத்வவித்துக்களினபிப்ராயம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பேதம் ஸ்வரூபமாயும் தருமமாயும் ஸித்தியாது என்கிற விஷயம் நன்கு நிரூபிக்கப்படவேண்டியதாயினும் இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கப்படவில்லை. இது பேததூஷண ப்ரகரணத்தில் கண்டாராயத்தக்கது.

௩௫. வீதராகபயக்ரோதைர்முநிபிர்வேதபாரகை:।
நிர்விகல்போ ஹ்யயம் த்ருஷ்ட: ப்ரபஞ்சோபஶமோऽத்வய:॥

3౫. వీతరాగభయక్రోధైర్మునిభిర్వేదపారగైః।
నిర్వికల్పో హ్యయం దృష్టః ప్రపంచోపశమోఽద్వయః॥

ஸ௦-ஹா. ஸமஸ்த ராகத்வேஷமுதலிய துர்க்குணங்கள் நீங்கிய மகாமுனிகளால் இவ்வாறே வேதாந்தப்பொருள் விசாரிக்கப்பட்டு, ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்றும் அத்வைதமே ஸத்யமென்றும் மங்களமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

௩௬. தஸ்மாதேவம் விதித்வைநமத்வைதே யோஜயேத்ஸ்ம்ருதிம்।
அத்வைதம் ஸமநுப்ராப்ய ஜடவல்லோகமாசரேத்॥

3౬. తస్మాదేవంవిదిత్వైదమద్వైతేయోజయేత్స్మృతిమ్।
అద్వైతంసమనుప్రాప్యజడవల్లోకమాచరేత్॥

ஸ௦-ஹா. ஆகையா லிவ்வாறறிந்து நெஞ்சை அத்வைதத்தில் செலுத்தவேணும் தன்னை உலகமெல்லாம் இப்படிப்பட்டவனென் றறிந்துகொள்ள முடியாமலிருக்கும்படி அத்வைதத்தை யடையவேணும்.

௩௭. நிஸ்துதிர்நிர்நமஸ்காரோ நிஸ்ஸ்வதாகார ஏவ ச।
சலாசலநிகேதஶ்ச யதிர்யாத்ருச்சிகோ பவேத்॥

3౭. నిస్తుతిర్నిర్నమస్కారోనిస్స్వధాకారఏవచ।
చలాచలనికేతశ్చయతిర్యాదృచ్ఛికోభవేత్॥

ஸ௦-ஹா. தன்னைப்பிறர் துதி செய்யவேண்டுமென்கிற நினைவும் தன்னைப்பிறர் வணங்கவேண்டுமென்கிற நினைவும் நீங்கியவனாய்தாரேஷணை புத்ரேஷணை முதலியவை இல்லாதவனாய் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜக ஸந்யாசத்தை யடைந்தவனாய் தேஹதாரணம் முதலிய காலந்தவிர மற்ற காலங்களில் தன் சரீரத்தை மறந்தவனாய் தானாய்கிடைத்த ஆஹாரங்களைக்கொண்டு த்ருப்தியடைகிறவனுமிருந்து அத்வைதத்தையடையவேணும்.

௩௮. தத்த்வமாத்யாத்மிகம் த்ருஷ்ட்வா தத்த்வம் த்ருஷ்ட்வா து பாஹ்யத:।
தத்த்வீபூதஸ்ததாராமஸ்தத்த்வாதப்ரச்யுதோ பவேத்॥

3౮. తత్త్వమాధ్యాత్మికందృష్ట్వాతత్త్వందృష్ట్వాతుబాహ్యతః।
తత్త్వీభూతస్తదారామస్తత్త్వాదప్రచ్యుతోభవేత్॥

ஸ௦-ஹா. இவ்வாறு அத்வைதத்தை அறிந்து எப்போதும் நானே ப்ரம்மம், என்கிற த்யாநம் செய்யவேணும் இதரவிஷயங்களில் நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் தத்வ ஸ்வரூபத்தையடைந்து தத்வத்தை விடாதவனாகவேண்டும். இப்படியே எல்லா ஆத்மாக்கள் விஷயத்திலும் தத்வநிச்சயமுடையவனாகவேணும்.

இதி மாண்டூக்யகாரிகாயாம் வைதத்யப்ரகரணம்.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணே நம:.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணே நம:

𑌅𑌥 𑌗𑍌𑌡𑌪𑌾𑌦𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌂.

க. 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍋𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌜𑌾𑌤𑍇𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑌜𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑍇𑌨𑌾𑌸𑍌𑌕𑍃𑌪𑌣𑌃𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃॥

౧. ఉపాసనాశ్రితోధర్మోజాతేబ్రహ్మణివర్తతే।
ప్రాగుత్పత్తేరజంసర్వంతేనాసౌకృపణఃస్మృతః॥

ஸம்-ஹா. ஆத்மஸ்வரூபத்தை யொழிந்தவையெல்லாம் பொய்யே அத்வைதமே ஸத்யமென்று செய்த ப்ரதிஜ்ஞையின்படி த்வைதம் பொய்யென்பதை வைதத்ய ப்ரகரணத்தில் நிரூபித்தார். இந்த ப்ரகரணத்தில் அத்வைதமே ஸத்யமென்பதை யுக்திகளாலும் காட்டுகின்றார். எவன் நானுபாஸநம் செய்து ப்ரம்மத்தை யடையப்போகிறேனென்றும் அபேதத்தை யடையப்போகிறேனென்றும் நினைக்கிறானோ அவன் ப்ரம்மாபேதஸ்வரூபத்தை நன்குணராமையால் ப்ரம்மவித்துக்களால் தாழ்ந்தவனாக நினைக்கப்படுவான்.

உ. 𑌅𑌤𑍋𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑍍𑌯𑌮𑌜𑌾𑌤𑌿𑌸𑌮𑌤𑌾𑌂𑌗𑌤𑌮𑍍।
𑌯𑌥𑌾𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃॥

౨. అతోవక్ష్యామ్యకార్పణ్యమజాతిసమతాంగతమ్।
యథానజాయతేకించిజ్జాయమానంసమంతతః॥

ஸம்-ஹா. ஆகையால் ப்ரம்ம ஸ்வரூபாத்வைதத்தை பலத்ருஷ்டாந்தங்களாலும் நான் சொல்லுகின்றேன். ஆனதாலிதை யறிந்து உத்தம ப்ரம்மவித்தாகும் வழியை அடையவேணும். ஆகையால், பிறவாததாகி ஸாம்யத்தையடைந்த, அத்வைதஸ்வரூபத்தை யறியவேணும்.

ங. 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑍈𑌰𑍍𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑍈𑌰𑌿𑌵𑍋𑌦𑌿𑌤𑌃।
𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌚𑍍𑌚𑌸𑌂𑌘𑌾𑌤𑍈𑌰𑍍𑌜𑌾𑌤𑌾𑌵𑍇𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍॥

3. ఆత్మాహ్యాకాశవజ్జీవైర్ఘటాకాశైరివోదితః।
ఘటాదివచ్చసంఘాతైర్జాతావేతన్నిదర్శనమ్॥

ஸம்-ஹா. ஆகாயம்போல் ஸூக்ஷ்மமாய் நிரவயவமாய் எங்கும்நிறைந்ததாயிருக்கின்றபரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் கடாகாசம்முதலியவையாகாசத்தினின்றுமுண்டாவதுபோல் ஜீவர்கள் உண்டானார்கள். கடாகாசம்முதலியவற்றால் ஆகாசம் பிறப்புடையதானதுபோல ஜீவர்களால் ஆத்மா பிறப்புடையவனாகின்றான். ஆகையால் வேதாந்தங்களில் ஜீவர்கள் பரமாத்மாவினிடத்தில் பிறந்ததாய்ச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு ஆகாசத்தில் கடாகாசம்போலப்பிறந்தவரென்று கருத்து. வாஸ்தவத்தில் பிறந்தார்களன்று. அவ்வாகாசத்தில் கடம் முதலியவைபோலவே பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ருதிவிமுதலியஸமஸ்த பூதங்களும் உண்டாகின்றன. ஆகையால் மந்த புத்திகளுக்கு ஜாதியை ஒப்புக்கொள்ளும்போது இது திருஷ்டாந்தம்.

ச. 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌨𑍇𑌷𑍁𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌯𑍋𑌯𑌥𑌾।
𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾𑌇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿॥

౪. ఘటాదిషుప్రలీనేషుఘటాకాశాదయోయథా।
ఆకాశేసంప్రలీయంతే తద్వజ్జీవఇహాత్మని॥

ஸம்-ஸா. எவ்வாறு கடம் பிறந்தால் கடகாசம் பிறக்கின்றதோ, கடமழிந்தால் கடகாசமழிகின்றதோ, அவ்வாறே, தேஹம்பிறந்தால் ஆத்மாபிறக்கிறான்தேஹமழிந்தால் ஆத்மா அழிகிறான். அதாவது லயிக்கிறான். இதனால் எப்படி கடாகாசத்திற்கு கடமாகிய உபாதியினாலே பிறப்பும் நாசமுமே யன்றி வாஸ்தவத்தி லில்லையோ அப்படியே ஆத்மாவுக்கும் சரீரமாகிய உபாதியினால் பிறப்புவினாசம் இவை யுண்டாகின்றனவே யன்றி வாஸ்வத்திலல்ல இப்படியே அனேகோபாதிகளையும் உதாஹரணமாகக் கொள்க.

ரு. 𑌯𑌥𑍈𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇𑌰𑌜𑍋𑌧𑍂𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌤𑍇।
𑌨𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑍁𑌖𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃॥

౫. యథైకస్మిన్ఘటాకాశేరజోధూమాదిభిర్యుతే।
నసర్వేసంప్రయుజ్యంతే తద్వజ్జీవాస్సుఖాదిభిః॥

ஸம்-ஸா. எல்லாதேஹங்களிலு மாத்மா ஒருவனாயின், ஒருவன்ஜந்மம் ஜரைமரணம் முதலிய தர்மங்களால் வருத்த மடையும்போது எல்லோருக்கும், அந்ததுக்கம்வருமென்றும் ஒருவன் செய்த பாபபுண்ணிய பலத்தை மற்றொருவன் அனுபவிக்கின்றமையால் ஸங்கரமும் வருமென்று சொல்லுகிற த்வைதிகளை மறுக்கின்ற இந்தசுலோகம். ஒரு கடாகாசமானது, புகைமுதலிய அழுக்கினா லாக்ரமிக்கப்பட்டிருந்தாலும், மற்றகடாகாசங்களுக்கு அந்த அழுக்கினால் கெடுதி யில்லையன்றோ இவ்வாறே ஒருஜீவாத்மாவுக்கு ஸுகதுக்க முதலிய சுபா சுபங்கள் உண்டானாலும் மற்ற ஜீவாத்மாக்களுக்குஅவையுண்டாகா. ஆத்மாஒருவனே யன்றோ வவன்றால் நாம் திருஷ்டாந்தம் சொன்ன ஆகாசம் இரண்டன்றே. எல்லா கடங்களிலு மிருக்கிற ஆகாசம் ஒன்றேயன்றோ. ஆயினும்அந்த ந்த கடம் முதலியவை வேறுபடுதலால் அந்த ஆகாசமும் வேறுபட்டு ஒன்றில் படிந்த அழுக்கு ஒன்றுக்கின்றி யிருக்கின்றதன்றோ. இவ்வாறே ஜீவாத்மாக்களுக்கும் பேதாபேதங்கள் காண்க. இனி, இவ்வாறு ஆத்மா ஒருவனாயினும் தலைநோய்முதலியதுன்பங்களை அச்சரீரத்திலிருக்கின்ற ஆத்மா ஒருவனே யன்றோ அநுபவிக்கின்றான். தலைமட்டிலுள்ள ஆத்மாவே அநுபவிக்கிறானென்பதில்லையன்றோ. ஆனதால் உபாதி வேறாயினும் ஆத்மா ஒருவனேயாகையால், ஒரு சரீரத்தில் ஓரவயவத்தில் வந்த துன்பத்தைஅச்சரீரத்தில்எல்லா அவயவங்களிலுமுள்ளஆத்மா அனுபவிப்பதுபோல்எல்லாசரீரங்களிலுமுள்ள ஆத்மாவும் ஒரு சரரத்திலுண்டான ஸுகதுக்கங்களையு மநுபவிக்கவேணும்என்றால், இந்த ஆக்ஷேபம் ஸாங்க்ய மதஸ்தன் செய்யக்கூடாது. ஸாங்கியன் ஸுக துக்கங்களை ஆத்மாவில் இருப்பனவாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை யன்றோ. புத்திக்கேயன்றோ ஸுகதுக்கங்களைச் சொல்லுகின்றான். ஆதலால் கேவலஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரந்தோறும் பேதத்தைக் கொள்ளுவதில் அவர்களுக்கு ஒரு யுக்தியுமில்லை. ஜீவாத்ம பேதமில்லையாயின் ப்ரக்ருதிஜீவாத்மாவின்பொருட்டென்பதுகூடாமையால்ஜீவாத்மபேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேணுமென்று சொல் வேண்டியதில்லை. இந்தப்ரக்ருதி தருமங்கள் ஆத்மாவில் சேருகின்றன வில்லையன்றோ. பிரகிருதியினாலேற்படுகிற பந்தமாவது மோக்ஷமாவது பேதப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களைச் சேருமாயின் பந்தமோக்ஷநியமத்திற்காக ஜீவாத்மாக்களை பேதப்பட்டவர்களாக ஒப்புக்கொள்வது தக்கதாகும். ஸாங்கியர்கள் பந்தமோக்ஷங்களை ஜீவாத்மாக்களுக்குக் கொள்ளவில்லையன்றோ. நிர்விசேஷப்ரகாச ரூபமான ஜீவாத்மாக்களை நித்யமுக்தராகவன்றோ ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால் ஒரு ஜீவனை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ப்ரக்ருதி ஜீவாத்மாவின் பொருட்டென்பதும்கூடுகின்றது. ஆகையால் ஜீவாத்மாக்களை பேதப்பட்டவர்களாக ஒப்புக்கொள்வது வீணேயாம், ஜீவனிருப்பதையே காரணமாக்கிக்கொண்டு ப்ரக்ருதிதானே பந்தத்தை

யும், மோக்ஷத்தையு மடைகின்றதென்றும் அந்த ஜீவனும்,ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸத்தாமாத்திரத்தால்ப்ரக்ருதியின் ப்ரவ்ருத்தியில் காரணமாகிறானென்றும்ஜீவாத்மாவுக்கு ஒருவிசேஷ தருமமும் வேண்டியதில்லையென்றும் சொல்லுகிற ஸாங்கியர் கேவல மூடத்தனத்தால் ஒருபயனுமின்றிவேதார்த்த விருத்தமாகஜீவாத்மபேதத்தைஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனதால் ஸாங்கியர் ஸுகதுக்கங்களின் ஸம்பந்தம் ஒருவனுடையது, மற்றொருவனுக்கு வரவேண்டுமாகையால் ஜீவபேதம் கொள்ளவேணுமென்று ஆக்ஷேபிக்கக் கூடாது. இனிதார்க்கிகர் ஆக்ஷேபிப்பார்களாயின், அவர்களுக்கு சமாதாநம் சொல்லுகிறோம், தார்க்கிகர்கள் விவாதமாவுக்கே ஸுகதுக்கங்களை யொப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அது பிழை. ப்ரதேசமில்லாத ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஸுகதுக்க ஸமவாயங்களையொப்புக்கொள்ளத்தகுமோ; இதுவுமின்றி ஆத்மாமநஸ்ஸோடுசேர்ந்தபோது அந்தந்தஜ்ஞாநமுண்டாகிறதென்று சொல்லுகின்றமையால் எப்போதும் ஜ்ஞாநஸ்ம்ருதிகளுண்டாகவேணும். ஏககாலத்தில் எல்லாஸ்ம்ருதி ஜ்ஞாநங்களு முண்டாகவேணும். வேறுவேறு ஜாதியான ஆத்மாவுக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் ஸம்பந்தமும் கூடாது. த்ரவ்யத்திற்கும் குணம்முதலியவற்றிற்கும் ஸம்பந்தமுண்டாவதுபோல் ஆத்மாவுக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் ஸம்பந்தங் கூடுவமன்பது தகாது. த்ரவ்யத்தைவிடவேறாய் ரூபமுதலிய குணங்களும் கருமம் ஸாமாந்யம் விசேஷம் ஸமவாயம் இவைகளு மில்லையன்றோ. எங்கள் மதத்தில் த்ரவ்யத்தைவிட குணம் முதலியவைவேறு, ஸுகம் துக்கம் இச்சை முதலியவை ஆத்மாவைவிடவேறு, என்றால் இவ்வாறு பேதப்பட்டவை யொன்று சேருவது கூடுமோ. அயுதஸித்தங்களாகையால் கூடுமென்றால் அநித்யங்களான ஸுக துக்கம் இச்சை முதலியவற்றோடு நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு அயுதஸித்திகூடாது. (அயுதஸித்தியாவது பிறிவின்றியிருக்கை என்று தார்க்கிகர்மதம்) இவற்றோடு மயுதஸித்தியுண்டென்றால் ஆத்மபரிமாணம்போல இவற்றையும் நித்யங்களேயெனக் கொள்ளவேணும். அது விருத்தம் இஷ்டமுமல்ல. ஸுகம் துக்கம் இச்சைமுதலியவை நீங்குவதே மோக்ஷமென்று ஸித்தாந்தமாகையாலென்க. ஸமவாயம் த்ரவ்யத்தைவிடவேறாயின் குணத்திற்குப்போல அதற்கும் த்ரவ்யத்தோடு ஒரு ஸம்பந்தம் சொல்லவேணும். ஸமவாயம் நித்ய ஸ்ம்பந்தமாகையாலது வேண்டப்படாதென்றாலும் அந்தஸம்பந்தமுடைய குணமுதலியவை எல்லாம்நித்யமாகவேண்டும். மிகவும்வேறுபட்டதாயின் 'அதினுடையதிது' என்று வ்யவஹாரங் கூடாது. ஆவது மழிவதுமான குணங்களை ஆத்மாவுக்கு ஒப்புக்கொண்டால் ஆத்மாவு மநித்யமாகவேண்டிவரும். தேஹத்திற்குப் போலவே விகாராதி தோஷங்களும் தப்பாது ஆகாசத்திற்கு உபாதியினு லழுக்குவருவதுபோல் ஆத்மாவுக்கு அவித்யையினால் ஸுகதுக்கங்கள் வருமென்கிற பக்ஷத்தில் வ்யவஹாரதசையில்பந்தமோக்ஷங்களுக்கு ஒரு விரோதமுமில்லை. எல்லாமதஸ்த்தரும் அவித்யாஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். பரமார்த்தத்தில் துக்கம் முதலியவற்றின் ஸ்ம்பந்தமே கிடையாது. ஆகையால் அந்த தார்க்கிகர்களும் வீணாகவேஜீவாத்மபேதத்தைக் கூறுகின்றார்கள்.

௬. ரூபகார்யஸமாக்யாஶ்ச பித்யந்தே தத்ர தத்ர வை ।
ஆகாஶஸ்ய ந பேதோ(அ)ஸ்தி தத்வஜ்ஜீவேஷு நிர்ணய: ॥

౬. రూపకార్యసమాఖ్యాశ్చ భిద్యన్తే తత్ర తత్ర వై।
ఆకాశస్య న భేదో౽స్తి తద్వజ్జీవేషు నిర్ణయః॥

ஶாம்-பா. ஒருஆத்மாவில்ஆத்மபேதத்தைப்பற்றியவ்யவஹாரம்அவித்யையினால்விரோதமின்றிக்கூடுவதெப்படிஎன்றால் சொல்லுகின்றோம். எவ்வாறு, ஒரு ஆகாசத்தில்தானே.

கடாகாசம் மடாகாசம்என்கிற ஸ்வரூபபேதமும் அதினால் கடாகாசம் சிறியது, மடாகாசம் பெரியது, என்று தரும பேதமும், கடகாசத்தில் தண்ணீரெடுப்பதுமடாகாசத்தில் உறங்கப்படுப்பது, என்றுகாரிய பேதமும், கடம் மடம், என்று பெயரும் பேதப்படுகிறதோ: அவ்வாறே ஸமஸ்த பேதவ்யவஹாராதிகளும் உபாதியினால் ஒரு ஆத்மாவுக்கே உண்டாகின்றன. வாஸ்தவத்தில் பேதவ்ய வஹாரங்களொன்றும் பரமார்த்தங்களல்ல.

௭. 𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌵𑌯𑌵𑍌 𑌯𑌥𑌾|

𑌨𑍈𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌦𑌾 𑌜𑍀𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌵𑌯𑌵𑍌 𑌤𑌥𑌾||

౭. నాకాశస్యఘటాకాశోవికారావయవౌయథా।

నైవాత్మనస్సదాజీవోవికారావయవౌతథా॥

ஸம்-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய வ்யவஹாரங்கள் பரமார்த்தங்களே யாவதில் விரோதமில்லையே யென்றால் அங்ஙனமல்ல; கடாகாசம் மகாசத்தின் விகாரமல்லவன்றே. குண்டலம் முதலிய பூஷணங்கள் பொன்னின் விகாரமேயாவதுபோல் கடாகாசமும் வாஸ்தவத்தில் மகாகாசத்தின் விகாரமாயின் இதற்கு பரமார்த்தத்தில் தோஷ சம்பந்தம் சொல்லக்கூடும். அங்ஙன மன்றாகையால் மகாசம் போலவே வாஸ்தவத்தில் நிர்தோஷமாகையால் இதற்கு பரமார்த்த தோஷங்கள் சொல்லக் கூடாது. தண்ணீருக்கு நுரை முதலிய விகாரமுண்டாவதுபோல் ஆகாசத்திற்கில்லை யன்றே. ஒரு மரத்திற்கிளைகள் போல மகாசத்திற்கு கடாகாசம் அவயவ மல்ல; இவ்வாறே ஜீவர்களும், ஆத்மாவினுடைய விகாரமுமல்ல அவயவங்களுமல்ல. ஆனதால் கடாகாசத்திற்குப் போலவேஇந்த ஜீவனுக்கு பரமார்த்த தோஷங்கள் தட்டாது, என்பது வேதாந்த நிச்சயம்.

௮. 𑌯𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑌗𑌨𑌂 𑌮𑌲𑌿𑌨𑌂 𑌮𑌲𑍈𑌃|

𑌤𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌪𑌿 𑌮𑌲𑌿𑌨𑍋 𑌮𑌲𑍈𑌃||

౮. యథాభవతిబాలానాంగగనంమలినమ్మలైః।

తథాభవత్యబుద్ధానామాత్మాపిమలినోమలైః॥

ஸம்-ஹா. எவ்வாறு ஆகாயம் ஸ்வயம்சுத்தமாயிருக்கவும் தூசி புகைமேகம்முதலிய அழுக்குடையதுபோல் அவிவேகிகள் எண்ணுகிறார்களோ; விவேகிகளுக்காயின் சுத்தமென்றேஅபிப்ராயமோ, அவ்வாறேஇவ்வாத்மாவுக்கும், ஸுகதுக்கங்கள் உண்டாகிறதுவாஸ்தவமென்று அவிவேககளுக்குத் தோற்றுகின்றது. விவேகிகளுக்காயின் நித்யசுத்தமாய் தோற்றுகின்றது. எவ்வாறுதாஹத்தால் வருந்துகிறவன் தன்னஜ்ஞானத்தினால் ஒருகெட்டநிலத்தை தண்ணீரலைநுரைமுதலியவற்றோடுகூடியதென்று ஏற்படுத்தினாலும்அங்கு தண்ணீர் முதலியவை வாராவோ; விவேகிகளும் நினையார்களோ; அவ்வாறே என்க. ஆகையால் கடாகாசம் முதலியவற்றிற்கு உபாதியினால் தோஷங்களேயன்றிவாஸ்தவத்திலில்லையாவதுபோல ஆத்மாவுக்கும் துன்பம்முதலியவைபரமார்த்தத்திலில்லைஎன்க. இவ்வாறு திருஷ்டாந்தங்களாலிதை ரூபித்துக்காட்டுவதற்கு இந்த சுலோகம் சொல்லப்பட்டது.

௯. 𑌮𑌰𑌣𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌮𑌨𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿|

𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨𑌾𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃||

౯. మరణేసమ్భవేచైవగత్యాగమనయోరపి।

స్థితౌసర్వశరీరేషుఆకాశేనావిలక్షణః॥

ஸம-ஸா. இனி, ஜீவாத்மா மரணத்தை யடைந்தபின் தருமம் செய்திருந்தால் ஸ்வர்க்கம்போகின்றான். அதர்மம் செய்திருந்தால்நரகம்போகிறானென்றும், அவ்வாறுசென்று தருமாதருமபலன்களை யனுபவித்தபின் இப்புவியில் சேர்ந்துகருமத்திற்குத்தக்கபடி யோநியில்புகுந்து மனிதனும் பசுவாயும் பிறக்கிறானென்றும் வேதங்கள் முறையிடுகின்றன கடாசம்போ லகண்டாத்மஸ்வரூபத்தி லுபாதியினால் ஜீவனென்றால், கடாசம் கடத்தையுடைத்தபின் அத்தேசத்தைவிட்டு தேசாந்தரத்திற்குப்போவதில்லை யன்றோ: அவ்வாறே சரீரம்போனபிறகும்ஜீவாத்மா அந்தவிடத்தைவிட்டுலோகாந்தரம்போவது கூடாமையால் இந்த அத்வைதவாதம் ஸரியில்லை என்று ஆக்ஷேபம்வரும். இதற்கு ஸமாதாநம், ஆத்மாவினிடத்தில் எல்லா வ்யவஹாரங்களும் அவித்யையினால் வந்ததாகையால் வாஸ்தவமல்ல, ஆகையால் இவ்வாத்மா வாஸ்தவத்தில் தேசாந்தரம்போவதில்லை. போவதாய்ச் சொல்லுவது பொய்யேயாம். அவ்வாறு கூறுவது மவித்யையினாலேயாம்.

க0. ஸங்காதாஸ்ஸ்வப்நவத்ஸர்வே ஆத்மமாயாவிஸர்ஜிதா:|
ஆதிக்யே ஸர்வஸாம்யே வா நோபபத்திர்ஹி வித்யதே||

౧౦. సఙ్ఘాతాస్స్వప్నవత్సర్వేఆత్మమాయావిసర్జితాః।
ఆధిక్యేసర్వసామ్యేవానోపపత్తిర్హివిద్యతే॥

ஸம-ஸா. கடம் முதலியவற்றோடு ஸமாநமான இந்த தேவதை மநுஷ்யர் பசு பக்ஷி முதலிய தேஹங்கள் ஸ்வப்நம்போல இவ்வாத்மாவி னவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டவை. இந்த சரீரத்தின் தாரதம்யத்தினால் பேதமில்லை. எல்லாம் அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டவையாகையால் எல்லாம் பொய்யே யாகின்றன.

கக. ரஸாதயோ ஹி யே கோசா வ்யாக்யாதாஸ்தைத்திரீயகே|
தேஷாமாத்மா பரோ ஜீவ: கம் யதா ஸம்ப்ரகாசித:||

౧౧. రసాదయోహియేకోశావ్యాఖ్యాతాస్తైత్తిరీయకే।
తేషామాత్మాపరోజీవఃఖంయథాసంప్రకాశితః॥

ஸம-ஸா. தைத்திரீயோபநிஷத்தில் "அந்நரஸமய:" என்கிற சுருதிமுதல்அனேக கோசங்கள் சொல்லப்பட்டன, அவை எல்லாவற்றிற்கும் பரமாத்மாவே ஆத்மாவாகின்றான். அவன் ஆகாயம்போல் சுத்தனென்று நாமிங்கு நிரூபித்துக் காட்டியபடியிருப்பவனையன்றிதார்க்கிகமதத்தில்சொல்லப்படுகிற ஆதமாவைப்போல் புத்திகோசரனன்று. ஆகையால் தைத்திரீயோபநிஷத்திற்கும் பரமாத்மைக்யத்திலே தாத்பர்யமென்று விளங்கிற்று.

கஉ. த்வயோர்த்வயோர்மதுஜ்ஞாநே பரம் ப்ரஹ்ம ப்ரகாசிதம்|
ப்ருதிவ்யாமுதரே சைவ யதாகாச: ப்ரகாசித:||

౧౨. ద్వయోర్ద్వయోర్మధుజ్ఞానేపరంబ్రహ్మప్రకాశితమ్।
పృథివ్యాముదరేచైవయథాకాశఃప్రకాశితః॥

ஸம-ஸா. ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்திலும் பரமாத்மைக்யமே சொல்லப்படுகிறதென்று கூறுகின்றார். அதிதைவதம் அத்யாத்மம், முதலியவற்றில் முழுதிலும்பரமாத்மாவே என்று ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டது. வயிற்றிலும் புவியிலுமாகாசம் ஒன்றேயாவதுபோல எங்கும் பரமாத்மா ஒருவனே யாவான். அது அநுமாநப்ரமாணத்தால் ஸாதிக்கப்படுகிறது.

௧௩. 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌰𑌨𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌯𑌚𑍍𑌚𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂𑌹𑌿𑌸𑌮𑌞𑍍𑌜𑌸𑌮𑍍॥

౧౩. జీవాత్మనోరనన్యత్వమభేదేనప్రశస్యతే।
నానాత్వంనింద్యతేయచ్చతదేవంహిసమఞ్జసమ్॥

ஸං-ஸா. சுருதியிலும் வ்யாஸர் முதலிய மகர்ஷிவசநங்களிலும் பேதம் நிந்திக்கப்பட்டு அபேதம் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. இது ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும், அபேதத்தைச் சொன்னாலொழிய சேராது. ஆனதால் ஜீவாத்மாவினபேதமங்கீகரிக்கத்தக்கது.

௧௪. 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌃𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍌𑌣𑌂𑌤𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂𑌹𑌿𑌨𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౧౪. జీవాత్మనోఃపృథక్త్వంయత్ప్రాగుత్పత్తేఃప్రకీర్తితమ్।
భవిష్యద్వృత్త్యాగౌణంతన్ముఖ్యత్వంహినయుజ్యతే॥

ஸං-ஸா. வேதவாக்யங்களால் ஜீவாத்மாக்களுக்கு பேதம் சொல்லப்பட்டிருக்க பேதம் யுக்தமல்லவென்னக் கூடுமோ வென்றால், அது ஔபாதிக பேதத்தை யநுவதித்துச் சொல்லுகிற அமுக்யப்ரயோகமேயன்றிவேதாந்தங்களில் அபூர்வமாய்ச் சொல்லுகிற அபேதம்போல் முக்யமன்று.

௧௫. 𑌮𑍃𑌲𑍍𑌲𑍋𑌹𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾।
𑌉𑌪𑌾𑌯𑌃𑌸𑍋𑌽𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌯𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑌃𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌨॥

౧౫. మృల్లోహవిస్ఫులింగాద్యైస్సృష్టిర్యాచోదితాన్యథా।
ఉపాయస్సోవతారాయనాస్తిభేదఃకథఞ్చన॥

ஸං-ஸா. ஸ்ருஷ்டியை விதிக்கிற வாக்யங்களில் ஸ்வபாவமாய் பேதமே சொல்லப்படுகின்றமையால் அத்வைதத்தையே அங்கீகரிப்பது கூடாதென்றால் அங்ஙனமல்ல, ஜீவாத்ம பரமாத்மைக்யத்தைச் சொல்லி யத்வைதத்தை போதிப்பதற்காகவே இந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் சொல்லப்படுகின்றனவென்று கொள்ளவேணும். பேதம் தோற்றினாலும் பேதத்தில் தாத்பர்யம் கொள்ளப்போகாது. ஆகையால் ஸ்ருஷ்டி ப்ரகரணங்களில் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு பரஸ்பரவிரோத மிருப்பதால் ப்ராணஸம்வாதவாக்யம்போல அந்த அர்த்தத்தில் அவை ப்ரமாணங்களல்ல. அங்கு காட்டப்பட்ட திருஷ்டாந்தங்களாலும் பேதம் ஸித்தியாது. அவையாவன் மண்முதலியவை. ஆனதால த்வைதத்தில் விரோதமில்லை.

௧௬. 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌹𑍀𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑍋𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑌃।
𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑍋𑌪𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌯𑌂𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌮𑌨𑍁𑌕𑌮𑍍𑌪𑌯𑌾॥

౧౬. ఆశ్రమాస్త్రివిధాహీనామధ్యమోత్కృష్టదృష్టయః।
ఉపాసనోపదిష్టేయంతదర్థమనుకమ్పయా॥

ஸං-ஸா. இவை எல்லாவற்றையு மப்ரமாணமென்றாலும் மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கென்று உபாஸநத்தை விதிக்கிற வேதவாக்யங்களால் அநேக உபாஸநங்களும் அந்தந்த உபாஸநங்களுக்கு அதிகாரி பேதங்களும் அவர்களால், உபாஸிக்கப்படுகிற ஒரு கஆத்மாவும் சொல்லப்படுகின்றன. உபாஸிப்பவனும் உபாஸிக்கப்படுகிறவனு மொன்றாகக் கூடாது. ஆக இவ்வாக்யங்களால் ஆத்மபேத முண்டென்று காட்டப்படுகின்றமை

யால், இவற்றை அப்ரமாண மென்னப்போகாமையால் பேதம் மெய்யேயாம். அத்வைதம் யுக்தமல்லவென்று வருகிற ஸந்தேஹத்தை இந்த ச்லோகம் போக்குகின்றது. இவ்வுலகின்கண் மூன்றுவகைப்பட்ட அதிகாரிகளிருக்கின்றார்கள். அவர்களாகிறார் உத்தம திருஷ்டிகள், மத்யமதிருஷ்டிகள் அதமத்ருஷ்டிகள் எனப்படுவோர், அதமத்ருஷ்டிகளுக்கு கருமத்தையும், மத்யமத்ருஷ்டிகளுக்கு,உபாஸநத்தையும் விதித்திருக்கின்றது. நிர்விசேஷப்ரம்மஜ்ஞாநிகள் உத்தமத்ருஷ்டிகள். அவர்களுக்கு உபாஸநம் வேண்டியதில்லை. ஆகையால் மந்தாதிகாரிகளுக்காக தயையினால் பேதத்தை கல்பித்து உபதேசித்திருக்கின்றது. இவ்வித உபாஸநம் முதலியவை செய்பவர் முடிவில் நிர்விசேஷ ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தை யடைந்து முக்தராகிறார்கள்.

௧௭. ஸ்வஸித்தாந்தவ்யவஸ்தாஸு த்வைதிநோ நிஶ்சிதா த்ருடம்।
பரஸ்பரம் விருத்யந்தே தைரயம் ந விருத்யதே॥

౧౮. స్వసిద్ధాన్తవ్యవస్థాసు ద్వైతినో నిశ్చితా దృఢమ్।
పరస్పరం విరుధ్యన్తే తైరయం న విరుధ్యతే॥

ஸ௦-ஹா. சாஸ்திரங்களாலும் யுக்திகளாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டபடியால் அத்வைதம் மெய்யான மதமாகின்றது. மற்ற மதங்கள் இதற்கு விருத்தங்களாகையாற் பொய்யே யாகின்றன, வேறு மதஙகளில் பேதங்களைச் சொல்லுகையால் ராகத்வேஷங்கள் தப்பாது. அத்வைதத்திற்கு அந்த தோஷமில்லை. பேதவாதிகள் பலரும் தங்கள் தங்கள் மதத்தையே மெய்யென்று நினைத்துக்கொண்டு பிறருடன் சண்டை செய்கிறார்கள். ஆனதால் ராகத்வேஷங்களை யடைகிறார்கள். அத்வைதிகளோ வென்றால் பிறரறியாமையால் சில தோஷங்களைச் சொல்லி கலஹத்திற்கு வந்தாலும், இவர்களுக்கு அபேதஜ்ஞாநமுண்டாகையால் தன்னுடைய கையினால் தன் கண்ணுக்கு ஒரு துன்பம்நேரிட்டாலும், கையை வெட்டிவிட வேண்டுமென்கிற த்வேஷமுண்டாகாததுபோல ப்ரதிவாதிகளிடத்தில் இவர்களுக்கு த்வேஷங்கிடையாது. ஆகையால் ராகத்வேஷங்களுக்குக் காரணமான இதரமதங்களைவிட அதற்குவிரோதியான, அத்வைதமதமேசிறந்தது.

௧௮. அத்வைதம் பரமார்த்தோ ஹி த்வைதம் தத்பேத உச்யதே।
தேஷாமுபயதா த்வைதம் தேநாயம் ந விருத்யதே॥

౧౯. అద్వైతం పరమార్థో హి ద్వైతం తద్భేద ఉచ్యతే।
తేషాముభయథా ద్వైతం తేనాయం న విరుధ్యతే॥

ஸ௦-ஹா. அத்வைதத்திற்கு மிக நன்மையுண்டு, த்வைதத்தோடு விரோதமில்லாமையாலும், த்வைதமத்வைத காரியமாகையாலும், த்வைதம் ப்ராந்தமாகின்றமையாலுமென்க. பரமார்த்தத்திற்கு அபரமார்த்தத்தோடு விரோதமில்லை யன்றோ. த்வைதிகளுக்காயின் எல்லா த்வைதங்களும் பரமார்த்தங்களாகையால் பரஸ்பரவிரோதமுண்டு. காரண காரியங்களுக்குள் காரணமே ஸத்யமாகுமன்றோ, ஆக, எவ்வாறு, ஒருவன் ஆனைமேலேறிவருகையில், ஒரு பித்தம் பிடித்தவன் பூமியில் நடந்து வருகையில், நானு மானைமேல் வருகிறேனாகையால் என்பேரில் அந்த ஆனையை சண்டைக்கு விடு, என்று சொல்லப்பட்டாலும் தத்வம் தெரிந்த அவன் இவனோடு சண்டைக்கு வரமாட்டானோ, அவ்வாறே அறியாத்தனத்தால் த்வைதிகள் சொல்லுகிற வாதத்தின்பேரில் அத்வைதிகள் ஆக்ஷேபிக்கப் போகார்கள்.

௧௯. மாயயா பித்யதே ஹ்யேதந் நாந்யதா(அ)ஜம் கதஞ்சந।
தத்த்வதோ பித்யமாநே ஹி மர்த்யதாமம்ருதம் வ்ரஜேத்॥

౧౯. మాయయా భిద్యతే హ్యేతన్నాన్యథాజం కథఞ్చన।
తత్త్వతో భిద్యమానే హి మర్త్యతామమృతం వ్రజేత్॥

ஸo-ஹா. நிர்விகாரமாய் அஜமாயிருக்கிற சுத்த ஸத்த்வைதப்ரம்மமானது மாயையினுல் பேதப்படுமேயன்றி வாஸ்தவத்தில் பேதப்படாது. ஆகையால் அவயவபேதமில்லாத ஆத்மதத்வத்திற்கு பேதம் பொய்யேயாகின்றது. அவயவமுண்டானாலன்றோ மண்முதலியவை குடமுதலியவையாய் விகரிப்பதுபோல பேதமாய் விரிக்கக்கூடும். ஆனதால் பேதம் பொய்யேயாகின்றது.

௨௦. அஜாதஸ்யைவ பா⁴வஸ்ய ஜாதிமிச்ச²ந்தி வாதி³ந:।
அஜாதோ ஹ்யம்ருதோ பா⁴வோ மர்த்யதாம் கத²மேஷ்யதி॥

౨౦. అజాతస్యైవ భావస్య జాతిమిచ్ఛంతి వాదినః।
అజాతో హ్యమృతో భావః మర్త్యతాం కథమేష్యతి॥

ஸo-ஹா. சிலர் வாஸ்தவத்தில் அவிகாரமாயிருக்கிற சுத்த ப்ரம்மத்திற்கே உத்பத்தியை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அது கூடாது, பிறந்தாலழியும், அழியாதது பிறவாததாம். ஆகையால் அதற்குப்பிறப்பில்லை.

௨௧. ந ப⁴வத்யம்ருதம் மர்த்யம் ந மர்த்யமம்ருதம் ததா²।
ப்ரக்ருதேரந்யதா²பா⁴வோ ந கத²ஞ்சித்³ப⁴விஷ்யதி॥

౨౧. నభవత్యమృతం మర్త్యం నమర్త్యమమృతం తథా।
ప్రకృతేరన్యథాభావో నకథఞ్చిద్భవిష్యతి॥

ஸo-ஹா. பிறப்பது பிறவாமலிராது அழியாமலுமிராது பிறவாதது பிறப்பதுமழிவதும் செய்யாது. அந்தந்தவஸ்து ஸ்வபாவம் மாறுமோ ; நெருப்புக்கு ஸ்வபாவமான உஷ்ணம் எப்போதாவது மாறுமோ ; ஆனதால் ப்ரம்மம் விகாரத்தை யடையாது.

௨௨. ஸ்வபா⁴வேநாம்ருதோ யஸ்ய பா⁴வோ க³ச்ச²தி மர்த்யதாம்।
க்ருதகேநாம்ருதஸ்தஸ்ய கத²ம் ஸ்தா²ஸ்யதி நிஶ்சல:॥

౨౨. స్వభావేనామృతో యస్య భావో గచ్ఛతి మర్త్యతామ్।
కృతకేనామృతస్తస్య కథం స్థాస్యతి నిశ్చలః॥

ஸo-ஹா. எவன் அவிகார ஸ்வரூபமாகிய வஸ்துவுக்கு விகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிருனே, அவன் இது விகரியாததற்கு முன்னிது அவிகாரமாயிருந்ததென்று எங்ஙனம் சொல்லக்கூடும். விகரிக்கும் வஸ்து எப்போதும் விகாரத்தை யடைகின்றது. ஆனதாலப்படி வாதிப்பது பொய்யேயாம். ஆனதால் விகரித்தபின் மோக்ஷதசையில் அவிகாரரூபத்தை யடையுமென்பதும் பொய்யே யாமென்றுணர்க. ஆனதால் அந்த வாதம் நம்பத்தக்கதல்ல: விகரித்தலாவது விகாரத்தை யடைவதுதான்.

௨௩. பூ⁴ததோऽபூ⁴ததோ வாபி ஸ்ருஜ்யமாநே ஸமா ஶ்ருதி:।
நிஶ்சிதம் யுக்தியுக்தம் ச யத்தத்³ப⁴வதி நேதரத்॥

౨3. భూతతోఽభూతతో వాపి సృజ్యమానే సమా శ్రుతిః।
నిశ్చితం యుక్తియుక్తం చ యత్తద్భవతి నేతరత్॥

ஸං-ஹா. வேதத்தில் அநேக வாக்யங்களால் ஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ருஷ்டியாவது ஸத்துக்கே என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஸத்துக்கு ஸ்ருஷ்டி என்கிற உத்பத்தியாவது ரூபவிகாரத்தை யடைவதேயாம். ஆனதால் ஸ்ருஷ்டியை போதிக்கின்ற சுருதிவாக்யங்கள் ப்ரமாணமாக வேண்டுவதற்கு விகாரத்தை யொப்புக் கொள்வது தக்கதேயாமென்பது கூடாது. மாயையினால் தோற்றுகிற இந்ததோற்றத் தையே உத்பத்தி என்று கருதி ஸ்ருஷ்டி வாதங்கள் சுருதியில் காணப்படுகின்றனவென் றுசொன்னோம். இங்ஙனம் சொல்வது அமுக்கியமென்றாலும், யுக்தி யுக்தமாயும் முன்பு பல சுருதிகளால் நிச்சயிக்கப்பட்ட அவிகார ரூபத்துக்கு விரோதமாகாதது மான பொருளே ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாம். ஆகையால் ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு நம்முடைய பக்ஷம் விரோதமானதல்ல.

உச. நேஹ நாநேதி சாம்நாயாதிந்த்ரோ மாயாபிரித்யபி।
அஜாயமாநோ பஹுதா மாயயா ஜாயதே து ஸ:॥

౨౪. నేహ నానేతి చామ్నాయా దింద్రో మాయాభి రిత్యపి।
అజాయమానో బహుధా మాయయా జాయతే తు సః॥

ஸං-ஹா. சுருதி தாற்பரிய நிச்சயங்கூறுகின்றார். ஸ்ருஷ்டியும், ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்ட பொருள்களும் வாஸ்தவமாயின், அப்போது அஸத்தியமென்று வேதவாக்யம் சொல்லக்கூடாது. "நேஹநாநாஸ்தி கிஞ்சந" (பேதப்பட்ட பொருளொன்றுமில்லை) என்கிற சுருதிமுதலிய வாக்யங்களால் ஜகத்து பொய்யென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் அத்வைதநிச்சயத்தின்பொருட்டு ஸ்ருஷ்டி கல்பித்துச்சொல்லப்பட்டதெ ன்பது நன்றாய் விளங்குகின்றது. ப்ராணாதி ஸம்வாத வாக்யங்களில் கற்பித்துச்சொ ல்லிய கதைபோல ஸ்ருஷ்டியும் கல்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. ப்ராணஸம்வாதம் கல் பிக்கப்பட்டதென்பது சிலருக்கு ஸம்மதமன்றாயினும் அது கல்பிதமே என்பதை முன் விளக்கியிருக்கின்றமையால் அது கல்பிதமேயாம். அதுபோல ஸ்ருஷ்டிகதையும் கல் பிதமேயாம். இதுவுமன்றி, "இந்த்ரோமாயாபி: புருரூபாயதே" (மாயையினால் நானு ரூபங்களுமுண்டாகிறது) என்கிற வாக்யத்தினால், ஸ்ருஷ்டி, மாயை யென்பது கூறப் பட்டது. இனி மாயா சப்தத்திற்கு இந்திரியங்களினால் பிறக்கிற ஜ்ஞாநமே பொரு ளாகையால் ஸ்ருஷ்டி மாயை என்று கூறப்படவில்லை என்றாலும் அந்த இந்திரிய ஜ்ஞாநங்களை அவித்யை என்கிற மாயையாகவே ஒப்புக்கொள்ளுகின்றமையால் இந்த வாக்யம் ஸ்ருஷ்டி மாயை என்று சொல்லுகிறதென்பது யுக்தமேயாம். இதுவுமன்றி, அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" பிறவாத வஸ்துபலபடியாகப்பிறக்கிறது) என்கிற சுருதியினாலும் ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரமத்திற்கு வாஸ்தவத்தில் பிறப்பில்லை. மாயையினாலே பிறப்புண்டாகிறதென்பது விளங்கிற்றன்றோ. 'அஜாயமாந:' என்கிற வாக்கியத்தினால் வாஸ்தவத்தில் பிறப்பில்லை என்கிறது. 'பஹுதாவிஜயதே' என்பதினால் மாயாஸ்ரு ஷ்டியில் பிறப்பு, என்றுங் கூறப்படுகிறது. இந்த சுருதி வாக்யத்திற்கு இங்ஙனமே பொருள். அன்றேல் ஒரு ப்ரம்மத்திற்கே பிறப்பும் பிறப்பில்லாமையும் வாஸ்தவத்தில் கூடுமோ, ஆனதால் பிறப்பு மாயை. பிறவாமை பரமார்த்தம். நெருப்பில் உஷ்ண மும் சீதமும் வாஸ்தவத்தில் ஒன்று சேருமோ. ஆனதால் கீழ்சொல்லியபடி ஆத்மா ஒருவனே பர்மார்த்தமென்கிற விந்த அத்வைதமே வேதாந்தத்திற்கு உண்மையான பொருள். "தத்ரகோமோஹ: கச்சோக ஏகத்வமநுபச்யத:" என்று ஒன்றே என்று, அத்வைதத்தை யறிந்தவனுக்கு சோகம் மோகம் முதலிய துக்கங்கள் வருவதில்லை

என்று சுருதி சொல்லுகின்றது. "ம்ருத்யோஸ்ஸ ம்ருத்யுமாப் நோதிய இஹநாநேவ பஶ்யதி" என்று எவன் சிருஷ்டியாதி பேதங்களைக்காண்கிறானோ அதாவது பரமார்த்தமென்று நினைக்கிறானோ, அவன் மஹாஸம்ஸாரியாய் பெருந்துன்பத்தை யடைவானென்று சுருதி சொல்லுகின்றது. இவற்றை எல்லாம் யோசிக்கும்போது அத்வைதமே பரமார்த்தமென்று சொல்வது தக்கதாகின்றது.

உரு. ஸம்பூதேரபவாதாச்ச ஸம்பவ: ப்ரதிஷித்யதே।
கோ ந்வேநம் ஜநயேதிதி காரணம் ப்ரதிஷித்யதே॥

౨౫. సమ్భూతేరపవాదాచ్చ సమ్భవః ప్రతిషిధ్యతే।
కో న్వేనం జనయేదితి కారణం ప్రతిషిధ్యతే॥

ஸம-ஸா. பேதப்பட்ட ஜகத்து பொய்யென்றும் அத்வைதம் மெய்யென்றும் ரூபிப்பதற்கு மற்றொரு காரணங் கூறப்படுகின்றது. ஈசாவாஸ்யோப நிஷத்தில் "அந்தந்தம: ப்ரவிசந்தி யேஸம்பூதி முபாஸதே என்கிற வாக்யத்தால் பேதப்பட்ட காரியங்களை யுபாஸிப்பது அஜ்ஞானத்தாலென்று அந்த உபாஸனத்தை தூஷிக்கின்றமையால் பேதகாரியங்கள் பொய்யென்று வெளியாகின்றது. ஆகையால் பேதகாரியங் கூடாதன்றோ இனி, அங்குகரும ஸமுச்சயத்திற்காக நிந்தித்தமையாலும் வைராக்யம்பிறந்து வேதாந்த ச்ரவணத்திலிழிந்தவனுக்குபின் வருகிறப்ரஹ்மவித்யையோடு ஒரு புருஷனிடத்தில் ஸாமா நாதிகரண்ய மென்கிற சேர்க்கையை நினைத்து ஸமுச்சயஞ் சொல்லப்பட்டதாகையால் அவித்யை என்கிற கருமத்திற்கு தத்வஜ்ஞாந காலத்தில் ஸ்திதியில்லை என்பது விளங்கினமையா லந்த அவித்யையோடு ஸமுச்சயத்திற்காக விதிக்கப்படுகையாவது அவிதயையுளலாகிய அவை பொய்யாவதுபோல இந்த காரியபேதமும் பொய்யே என்பதை அறிவித்தற்கேயாகையால் இது பொய்யென்பதற்கு சாக்ஷியாவதில் விரோதமில்லை என்க. தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபின் இவ்வாத்மாவுக்கு பேதத்தைப்பற்றிய ஜந்மத்தை யுண்டுபண்ணுவது எவனுக்கு ஸாத்யமென்கிற வாக்யத்தினாலும் ஜந்மபேதம் பொய்யே என்பது விளங்கிற்று. ஆனதாலத்வைதமே யுண்மையானது. ஜந்ம காரணமில்லை என்கிற சுருதி "நாயங்குதச்சிந்நபபூவகச்சித்" என்கிற வாக்கியமேயாம். இது ரஜ்ஜு ஸர்ப த்ருஷ்டாந்தத்தை யொத்திருக்கின்றது.

உசா. ஸ ஏஷ நேதி நேதீதி வ்யாக்யாதம் நிஹ்நுதே யத:।
ஸர்வமக்ராஹ்யபாவேந ஹேதுநாஜம் ப்ரகாஶதே॥

౨౬. సఏష నేతి నేతీతి వ్యాఖ్యాతం నిహ్నుతే యతః।
సర్వమగ్రాహ్యభావేన హేతునాజం ప్రకాశతే॥

ஸம-ஸா. வேதவாக்யங்களில் அநேக வாக்யங்களால் காரிய காரண பேத பரம்பரை சொல்லப்பட்ட பின் இவையென்றுமில்லை என்று ஸமஸ்வித பேதங்களையும் நிஷேதிக்கின்றது. ஆனதால் நிர்விசேஷாத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்வதற்கே இங்ஙனம் கூறப்பட்டதென்று விளங்குகின்றது. ஆனதால் ஆத்மாவக்கு ஜந்மபேதங்களில்லை. இதையறிந்தவனுக்கு ஸ்வயமாக ஸதாதமஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கின்றது.

உஎ. ஸதோ ஹி மாயயா ஜந்ம யுஜ்யதே ந து தத்த்வத: ।
தத்த்வதோ ஜாயதே யஸ்ய ஜாதம் தஸ்ய ஹி ஜாயதே॥

౨౭. సతో హి మాయయా జన్మ యుజ్యతే న తు తత్త్వతః।
తత్త్వతో జాయతే యస్య జాతం తస్య హి జాయతే॥

ஸo-ஹா. இவ்வாறு ஆத்மஸ்வரூபம் நிர்விசேஷமாய் க்ரஹிக்கப்படாதாயின் சாஸ்திரத்தாலு மறியப்படாது. அப்போது அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ப்ரமாணமில்லை என்கிற ஐயந்தீரச் சொல்லுகின்றது. ஓர் அதிஷ்டாநத்தி லிருந்தே மாயாகாரியங்கள் உண்டாக வேண்டுமொகையால் மாயாகாரியமான இந்த ஜகத்திற்கு அதிஷ்டாநமாக ஸத்தான ஆத்மஸ்வரூப முண்டென்றறியப்படும். இதற்லி ஸங்ஸ்வரூபத்தைக் கொள்ளாவிடில் அநவஸ்தைதோஷம் வரும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் ஸத: என்கிற பதத்தை ஆறும்வேற்றுமையாகக் கொண்டு ஒரு வ்யாக்யாநமும் ஐந்தாம் வேற்றுமையாக வைத்துக்கொண்டு ஒரு வ்யாகயாநமும் செய்யப்பட்டது. இவ்விரண்டு வ்யாக்யாநங்களிலும் கருத்துக்கு பேதமல்லை.

உஅ. 𑌅𑌸𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌨𑍈𑌵 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌵𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇॥

౨౮. అసతోమాయయాజన్మతత్త్వతోనైవయుజ్యతే।
వన్ధ్యాపుత్రోనతత్త్వేనమాయయావాపిజాయతే॥

ஸo-ஹா. அஸத்கார்யவாதிகளும் சூந்யவாதிகளும் தூஷிக்கப்படுகிறார்கள். ஏனென்றால், அஸத்தான வஸ்துவிலிருந்து வாஸ்தவகாரியமாவது அவாஸ்தவ காரியமாவது பிறவாது. மலடி மகனுக்கு மெய்யான மகனாவது பொய்யான மகனாவது பிறப்பனோ. ஆனதால் ஸதாத்மஸ்வ ரூபத்திலிருந்து இவைஎல்லாந் தோற்றுகின்றன. காரணத கல்பனை யொப்பத்தக்கதல்ல.

உகூ. 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌮𑌨𑌃।
𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌮𑌨𑌃॥

౨౯. యథాస్వప్నేద్వయాభాసంస్పన్దతేమాయయామనః।
తథాజాగ్రద్ద్వయాభాసంస్పన్దతేమాయయామనః॥

வி-ஹா. மாயையினால் ஸத்துக்கு ஜந்மமென்பது உதாகரணத்தால் காட்டப்படுகின்றது. ஒருமனதானது எவ்வாறு கயிற்றில் பாம்பாய் தோற்றத்திற்குக் காரணமாய் அதையறிகின்றதோ இவ்வாறே ஸ்வப்நத்தில், விஷய ரூபமாயும் அதையறிகிறதாயும் தோற்றுகின்றது அவ்வாறே விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் நானாவு விஷயபேதமாய் தோற்றியவற்றை யறிவதாக நிற்கின்றது. ஆனதாலிவை யுண்மையல்ல. பரமார்த்த ஸத்தின் காரியாகின்றது. இவ்வாது பேதப்பட்ட வஸ்துக்களாய் தோற்றுவது மாயையினாலென்பது பலமுறை கூறப்பட்டது.

௩0. 𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃।
𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃॥

౩౦. అద్వయఞ్చద్వయాభాసమ్మనస్స్వప్నేనసంశయః।
అద్వయఞ్చద్వయాభాసన్తథాజాగ్రన్నసంశయః॥

ஸo-ஹா. ஸ்வப்நததில் வஸ்துக்களைக் காட்டித்தருகின்ற கண் முதலிய இந்திரியங்களுமில்லை. காணக்கூடிய விஷயங்களென்கிற வஸ்துக்களுமில்லை. ஆயினும் பல

வஸ்துக்களும் காணப்படுகின்றன. ஆதலால் அவை பொய்யென்பதில் ஸந்தேகமில்லை இவ்வாறே இந்த ஜாக்ரத்தசையிலும் வாஸ்தவத்தில் ஒருவித பேதமில்லாதிருக்கவும் மாயையினால் பல பேதங்கள் கயிற்றில் பாம்புபோல காணப்படுகின்றன. ஆனதால் இவை பொய்யென்பதிலு மையமில்லை. ஆனதாலறியப்படுவது அறிவது என்கிற பேதமுமில்லை. அறிவே அங்ஙனம் தோற்றுமென்க-

௩௧. 𑌮𑌨𑍋𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍।
𑌮𑌨𑌸𑍋𑌹𑍍𑌯𑌮𑌨𑍀𑌭𑌾𑌵𑍇𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌨𑍈𑌵𑍋𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇॥

3౧. మనోదృశ్యమిదంద్వైతంయత్కించిత్సచరాచరమ్।
మనసోహ్యమనీభావేద్వైతంనైవోపలభ్యతే॥

ஸம்-ஹா. கயிற்றில் பாம்புபோல் இவ்வுலகினில் விழித்திருக்கும்போதும் தோற்றுகிற எல்லாம் மனதே என்றார் கீழ். இதற்கு ப்ரமாணங் கூறுகின்றாரிதில். அதாவது இவ்வுலகமெல்லாம் மனதின் காரியமேயாகின்றது; மனம் தோற்றினபோது தோற்றி மனமடங்கினபோது தோற்றாமையாமென்க, பேருறக்கத்திலும் மூர்ச்சையிலும்யோகத்தால் மனதையடக்கும்போதும் இவ்வுலகத்திலுள்ள பேதங்களிலொன்றும்தோற்றுவதில்லையன்றோ. இத்தால் மனதினால் இவ்விதகல்பங்கள் காணப்படுகின்றனவே யன்றி இவை வாஸ்தவங்களல்லவென்பது திண்ணம்.

௩௨. 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌬𑍋𑌧𑍇𑌨𑌨𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇𑌯𑌦𑌾॥
𑌅𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌤𑌦𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌤𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍॥

3౨. ఆత్మసత్యానుబోధేననసఙ్కల్పయతేయదా।
అమనస్తాన్తదాయాతిగ్రాహ్యాభావేతదగ్రహమ్॥

ஸம்-ஹா. இவனுக்கு நிச்சேஷமாய் மனோவிகல்ப மொழியுங்காலங் கூறப்படுகின்றது. ஆத்ம ஸ்வரூபமே ஸத்யம், காரணமாகின்றமையால் குட முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகிய மண்போல். "வாசாரம்பணம்விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்" என்று சுருதி வாக்கியததினாலு மிதையறியலாம். இதை சாஸ்திரப்படி ஆசாரியன் உபதேசிக்க அறிவதுதான். ஆத்ம ஸ்வரூபைக்யஜ்ஞாநமாகின்றது. இந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின் ஸங்கல்பங்கள் நீங்குகின்றன. இவனுக்கப்போது ஸங்கல்பிக்க வேண்டியபொருளில்லையன்றோ. ஆக ஸங்கல்பிக்கவேண்டிய பொருளில்லாமையால், கொளுத்தக்கூடியவை யில்லாதபோது நெருப்புக்குக் கொளுத்துகிறதன்மை நீங்கியிருப்பது போல மனதிற்கும் ஸங்கல்பம் நீங்கிப்போகின்றது. அப்போது மநமில்லாதவனேயாகிறான். அக்காலத்தில் இவ்வித பேதஜ்ஞாநங்கள் பிறப்பதில்லை.

௩௩. 𑌅𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌮𑌜𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂𑌪𑍍𑌰𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑌜𑌂𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌜𑍇𑌨𑌾𑌜𑌂𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇॥

33. అకల్పకమజంజ్ఞానంజ్ఞేయాభిన్నంప్రచక్షతే।
బ్రహ్మజ్ఞేయమజంనిత్యమజేనాజంవిబుధ్యతే॥

ஸம்-ஹா. " மநஸை வாநுத்ரஷ்டவ்யம்" என்று மனதினாலே ப்ரம்ம மறியத்தக்கதென்று சுருதி சொல்லுகின்றமையால் மனமழிந்தபின், ப்ரம்மஜ்ஞாநம் பிறப்பது எங்ஙனமெனில் கூறுகின்றார். அத்வைத ஸத்தே பரமார்த்தமாகி த்வைத ப்ரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யாயழியினு மந்த ப்ரம்ம ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் சுயமாகவே உண்டாகும்.

ஸர்வ கல்பனையும் நீங்கியதும் பிறப்பில்லாததுமான ஜஞாநஸ்ரூபமன்றோ ப்ரம்மம். ஆதைாலதுவே ஜ்ஞேயமாகின்றது. அதாவது ஸ்வயச் ப்ரகாசமாகையினுல் சுயமாகவே விளங்குகின்றது. ஆனதாலறிவுமறியப்படுவதுமொன்றே என்கிறூர்கள். அதாவது மற்றொன்றாலறியப்படாது தன்னாலேயே யறியப்படுமென்றவாறு. இந்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை யறிகிறவனு மந்த ஜ்ஞாநஸ்ரூபமான ப்ரம்மமே. ஆகையினாலறிபவனும் நித்யனே. விகாரமில்லாதவனே. ஆக நிர்விகாரத்தால் நிர்விகாரம் நிர்விகாரனு லறியப்படுமென்றதாயிற்று. இதனாலறிவேயுள்ளது. அதுவே அறிபவனுகவும் அறியப்படும் பொருளாகவும் காணப்படுகிறது. ஸ்வயம் ப்ரகாஸமாய் தனக்குத்தானே விளங்குகின்றது. இதை யொருய வேறில்லையென்பது ஸித்தமாயிற்று. இது ப்ரம்ம வித்துக்கள் சொல்லும் வார்த்தை. இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாந்தமாக உஷ்ணரூபமாகிய அக்நியையும் ப்ரகாசரூபமாகிய சூரியனையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. ப்ரமாணங்களாக விஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரம்ம' "ஸத்யம் ஜ்ஞானமாநந்தம் ப்ரம்ம" இவை முதலிய சுருதிகளைக் கொள்க. இவற்றிற்குப்பொருள் ப்ரம்மம் ஸ்வயம் ப்ரகாசஜ்ஞாநஸ்வரூபமானது என்பதாம்.

௩௪. நிக்ருஹீதஸ்ய மநஸோ நிர்விகல்பஸ்ய தீமத: ॥
ப்ரசாரஸ்ஸ து விஜ்ஞேயஸ்ஸுஷுப்தேऽந்யோ ந தத்ஸம: ॥

3౪. నిగృహీతస్యమనసోనిర్వికల్పస్యధీమతః।
ప్రచారస్సతువిజ్ఞేయస్సుషుప్తేన్యోనతత్సమః॥

பா-ஷா. கீழ்சுலோகங்களில் மநஸ்ஸினால் இந்த பேத ப்ரபஞ்சம் தோற்றுகிறதென்றும் இந்த மனம் ஒழிந்தபோது இவை கழியுமென்றும், அதற்கு ஸதய ஸத்ப்ரகாசரூப சுத்த ப்ரம்மைக்யஜ்ஞாநம் காரணமென்றும் சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறு மனமொழிந்தபின் இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் இருக்கும் க்ரமம் முமுக்ஷுக்களுக்கு அறியத்தக்கது. அப்போது ஜ்ஞானரூபியாய் நிர்விகல்பனாய் விளங்குகிறானன்றோ. நித்யமும் சுஷுப்திதசையில் நிர்விகல்பசுக ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருப்பது ஸ்வப்ரகாசனாகிய ஆத்மாவுக்கு ப்ரதயக்ஷமாயிருக்கையில் இதைவிட மநம் அழிந்தபின் இந்த ஆத்மஸ்வரூபமிருக்கிற விதம் வேறில்லாமையால் அறியவேண்டியதில்லை என்பது தக்கதல்ல. ஸுஷுப்திக்கும், மனம் முதலியவை யொழிந்த நிர்விசேஷ தசைக்கும் மிகவும் பேதமுண்டு. ஸுஷுப்தியில் க்லேசகர் மாவித்யைகள் முதலிய தூக்கபீஜங்களோடு கூடியிருக்கிறான். ப்ரம்ம ஜ்ஞாநம் வந்த தசையில் அவையெல்லாம் நீங்கி சுத்தமாய் சாந்தமாய் க்லேசம் கழிந்து ஸ்வதந்திரமாயிருக்கிற ஸ்வரூபந்தோடு விளங்குகின்றான். ஆனதால் இதற்கு மதற்கும் பேதமுண்டாகையா லந்த தசையில் ஸ்வரூப மறியத்தக்கதாம்.

௩௫. லீயதே ஹி ஸுஷுப்தே தந்நிக்ருஹீதம் ந லீயதே ।
ததேவ நிர்பயம் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநாலோகம் ஸமந்தத: ॥

3౫. లీయతేహిసుషుప్తేతన్నిగృహీతంనలీయతే।
తదేవనిర్భయంబ్రహ్మజ్ఞానాలోకంసమన్తతః॥

பா-ஷா ஸுஷுப்தியிலும் மோக்ஷத்திலும் ஸ்வரூபத்திற்கு பேதமுண்டென்று சொல்லியதை ரூபிக்கின்றது, ஸுஷுப்தியில் வாஸனை பீஜம் முதலிய வற்றோடு கூடின ஸமஸ்தாவித்யைகளோடு கூடியே லயிக்கிறானேயன்றி இவைகள் சுத்தமாய் நீங்குவதில்லை. ஆகையால் இந்த ஸுஷுப்தியைவிட மோக்ஷத்திற்கு மிகவும் பேதமூண்டு. க்ராஹ்யம் க்ராககம், என்கிற பேதங்களெல்லாம் நீங்கி சுததமானலொழிய

சுத்தமாய் பயமில்லாததாய் சாந்தமாய் கேவல ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாய் விளங்குகிற ப்ரம்மஸ்வரூபத்தோடு ஜீவஸ்வரூபம் அபேதத்தை யடையமாட்டாது. ஆனதால் இந்த பேதங்கள் நீங்குவது மோக்ஷத்திலேயாமன்றி மற்ற ஸுஷுப்தி முதலிய போதுகளிலுண்டாகாது. ஆனதாலந்த விலக்ஷண ஸ்வரூப மறியத்தக்கது. அது ஆகாயம் போல் வ்யாபகமானது.

௩௬. 𑌅𑌜𑌮𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑌨𑌾𑌮𑌕𑌮𑌰𑍂𑌪𑌕𑌮𑍍 |
𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌂𑌨𑍋𑌪𑌚𑌾𑌰𑌃𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌨 ||

3౬. అజమనిద్రమస్వప్నమనామకమరూపకమ్।
సకృద్విభాతంసర్వజ్ఞంనోపచారఃకథఞ్చన॥

𑌭𑌾-𑌷𑌾. இந்த ஸ்வரூபமானது ஜன்மகாரணமில்லாமையால் ஜன்மமில்லாதது. கயிற்றில் பாம்புபோல அவித்யையினாலே ஜன்மமென்று சொன்னோம். இந்த அவித்யை ஆத்மஸ்வரூப தத்வஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்தியடைந்தது. ஆனதால் பிறப்புக்கு ஹேதுவில்லையன்றோ. ஆனதால் நித்திரையில்லாதது. அவித்யை என்கிற மாயையினாலன்றோ நித்திரையாவது. அந்த அவித்யை நீங்கியபடியால் நித்திரைக்கு ஹேதுவில்லையன்றோ. ஆனதால் இந்த ஜகத்தை ப்ரமிக்கிற ஸ்வப்நமுமில்லை. அஜ்ஞானத்தாலன்றோ நாமரூபங்களை ப்ரமிக்கின்றான். அது நீங்கினபின், அதற்குக் காரணமில்லையன்றோ. ஆனதால் ரூபநாமங்களில்லாதது, ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் எப்போதும் விளங்குவது. எல்லாவற்றையு மறிந்தது. இந்த ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தை யடைந்தபின் யோகாப்யாச முதலியவை யொன்றும் செய்யவேண்டுவதில்லை.

௩௭. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌲𑌾𑌪𑌵𑌿𑌗𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 |
𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌕𑍃𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌰𑌚𑌲𑍋𑌭𑌯𑌃 ||

3౭. సర్వాభిలాపవిగతస్సర్వచిన్తాసముత్థితః।
సుప్రశాంతస్సకృజ్జ్యోతిస్సమాధిరచలోభయః॥

𑌭𑌾-𑌷𑌾. வாகிந்திரயம் முதலிய ஸமஸ்த இந்திரியங்களும் நீங்கியது. அந்தக்கரண ஸம்பந்தமில்லாதது. ஸர்வசாந்தி ஸ்வரூபமானது. ப்ரகாசரூபமானது, ஸமாதி ஸ்வரூபமானது. சலநமில்லாதது. பயமில்லாதது. விகாரமுண்டானாலன்றோ பயமுண்டாவது, விகாரமில்லாமையால் பயமுமில்லை இப்படிப்பட்டது. சுத்தாத்மஸ்வரூபம் இதையறியவேணும். இதை யறிந்த வித்வானே ப்ரம்மம். ஆனதால் ஜீவாபேதத்தை சொல்லுகிறது யுக்தமேயாம்.

௩௮. 𑌗𑍍𑌰𑌹𑍋𑌨𑌤𑌤𑍍𑌰𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 |
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌂𑌤𑌦𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌜𑌾𑌤𑌿𑌸𑌮𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑌤𑌮𑍍 ||

3౮. గ్రహోనతత్రనోత్సర్గశ్చిన్తాయత్రనవిద్యతే।
ఆత్మసంస్థంతదాజ్ఞానమజాతిసమతాఙ్గతమ్॥

𑌭𑌾-𑌷𑌾. இந்த விகார சூந்யமான ப்ரம்மத்தை விதிநிஷேதங்களால் கொள்ளவும் விலக்கவுங்கூடாது என்று ரூபித்துக் காட்டுகின்றார். கீழ்ச்சொல்லியபடி ஜாதியில்லாதது ஸாம்யமுடையது என்பது கீழ்ச்சொல்லிய ஹேதுக்களால் விளங்குகின்றதன்றோ. நிர்விகாரமாயும் நிரவயவமாயுமிருக்கிற வஸ்துவுக்கு இங்கு சொல்லப்பட்டவிஷயங்கள் கூடினவையாமாகையால் அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்திற்கு இவை நன்றாய்ச் சேரு

மென்க. சிந்தை எல்லாமொழிந்தமையால் மனோகோசரமுமாகாத அந்தசுத்தப்ரம்மஸ்வரூபத்திற்கு ஒரு தோஷமுமில்லை.

௩௯. 𑌅𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑍋𑌗𑍋𑌵𑍈𑌨𑌾𑌮𑌦𑍁𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌗𑌿𑌭𑌿𑌃।
𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍋𑌬𑌿𑌭𑍍𑌯𑌤𑌿𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌭𑌯𑍇𑌭𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃॥

౩౯. అస్పర్శయోగోవైనామదుర్దర్శస్సర్వయోగిభిః।
యోగినోబిభ్యతిహ్యస్మాదభయేభయదర్శినః॥

பா०-ஷா. இங்ஙனம் பரமார்த்த சுத்த ப்ரம்மஸ்ரூபத்தை யடைவது அத்வைத ஜ்ஞானத்திற்கு பலமாயின், அனைவருமிதைவிரும்பாம லிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்றால், கூறுகின்றோம். ஸர்வ ஸம்பந்தங்களும் நீங்கி சுத்தமாயிருக்கின்றமையால் அஸ்பர்சயோகம், என்று பெயரையுடைய இந்த ஸ்வரூபமானது எல்லாயோகிகளுக்கும் சுலபமாய் காணக்கூடியதன்று. மிகவும் வருத்தத்தாலறியத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்வரூபம் அபயமாயிருந்தாலும் இதை பயஸ்வரூபமாக ப்ரமித்து பயப்படுகிறார்கள். ஆனதாலிதைப்பலரும் விரும்புவதில்லை. இதற்கு அவிவேகமே காரணமானது.

௪௦. 𑌮𑌨𑌸𑍋𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌮𑌭𑌯𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍।
𑌦𑍁𑌃𑌖𑌕𑍍𑌷𑌯𑌃𑌪𑍍𑌰𑌬𑍋𑌧𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌚॥

౪౦. మనసోనిగ్రహాయత్తమభయంసర్వయోగినామ్।
దుఃఖక్షయఃప్రబోధశ్చాప్యక్షయాశాన్తిరేవచ॥

பா०-ஷா. எந்த அதிக புத்திமான்களுக்கு ப்ரம்மஸ்வரூபமே பரமார்த்தம்,இதையொழிந்த மற்றவை எல்லாம் அபரமார்த்தமென்றுபுத்தியுண்டாகின்றதோ, கயிற்றில் பாம்புபோல இந்த மநம் முதலியவை கலபிக்கப்பட்டவையென்று தோற்றுகின்றதோ; அவர்களுக்கு ப்ரம்மஸ்ரூபம் ப்ரகாசித்தமையால் அவர்கள் ப்ரம்மஸ்வரூபமேயாகிறார்கள். அப்படி ப்ரம்மஸ்ரூபமேயானவர்களுக்கு மோக்ஷமும் பயமில்லாததாய் அக்ஷயமாயிருக்கிற சாந்தியும், ஸ்வயமாகவே யுண்டாகிறது. வேறுகாரணமே வேண்டுவதில்லை. இவர்களைவிட வேறான மந்தாதிகாரமுடையவர்கள் ஆத்மாவைவிட வேறுபட்ட மநஸ்ஸு முதலிய வஸ்துக்களைக் காண்கிறார்கள். இந்த அதிகாரிகளுக்கு யோகம் முதலியவற்றால் ஆத்மஸத்ய ஸ்வரூப ஜ்ஞானமுண்டாகி மனோநிக்ரகம் பிறந்தபின் மோக்ஷமுண்டாகிறது. அதை யனுசரித்த துக்கநிவ்ருத்தி முதலிய ஸமஸ்த சுபவிஷயங்களும் அவர்களுக்கு மனஸ்ஸை நிக்ரகிப்பதினாலுண்டாகும்.

௪௧. 𑌉𑌤𑍍𑌸𑍇𑌕𑌉𑌦𑌧𑍇𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌕𑍁𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌕𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌨𑌾।
𑌮𑌨𑌸𑍋𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑍍𑌭𑌵𑍇𑌦𑌪𑌰𑌿𑌖𑍇𑌦𑌤𑌃॥

౪౧. ఉత్సేకఉదధేర్యద్వత్కుశాగ్రేణైకబిన్దునా।
మనసోనిగ్రహస్తద్వద్భవేదపరిఖేదతః॥

பா०-ஷா. மனோநிக்ரகம் எப்படி என்றால், அது இவன் ப்ரயாஸத்தினால் ஸாத்தியமல்ல. கடல் நீரை குசாக்ரத்தினால் ஒருபிந்து எடுத்து சோஷிப்பிக்க நினைப்பது போலாகும். ஆனதால் எவ்வாறாயினும் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேணுமென்கிற நிலையுடையனானால் அவனுக்கு எளிதில் உண்டாகும்.

௪௨. 𑌉𑌪𑌾𑌯𑍇𑌨𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌂𑌕𑌾𑌮𑌭𑍋𑌗𑌯𑍋𑌃।
𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌂𑌲𑌯𑍇𑌚𑍈𑌵𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑍋𑌲𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾॥

౪౨. ఉపాయేననిగృహ్ణీయాద్విక్షిప్తంకామభోగయోః।
సుప్రసన్నంలయేచైవయథాకామోలయస్తథా॥

ஸம்-ஹா. அந்த உறுதியோடு மேற்கூறப்படுமுபாயங்களால் நெஞ்சைவசப்படுத்த வேண்டும். ஸுஷுப்தியிலும் காமபோகங்களிலும், சென்ற நெஞ்சை அவைகளில் புகவொட்டாமல் தடுத்து ஜயிக்கவேணும். ஸுஷுப்தியில் நெஞ்சு தெளிந்திருந்தாலும் மோகம்போலவே அதுவும் விரோதியாகும். இது குற்றமுடையதென்பது முன் கூறப்பட்டது. ஆனதாலிவற்றிலொன்றிலும் நெஞ்சு செல்லாமல் ஜயிக்கவேண்டும்.

௪௩. 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍।
𑌅𑌜𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌂𑌨𑍈𑌵𑌤𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౪౩. దుఃఖంసర్వమనుస్మృత్యకామభోగాన్నివర్తయేత్।
అజంసర్వమనుస్మృత్యజాతంనైవతుపశ్యతి॥

ஸம்-ஹா. இந்த உலகமெல்லாங் கல்பிக்கப்பட்டமையால் துன்பத்திற்கிடமென்று தன்னுடைய அநுபவத்தைக்கொண்டு சிந்தித்து காமபோகங்களால் வருவது துன்பமே இன்பமல்லவென்றுணர்ந்து சிந்திக்கின்றமையால் காமங்களில்வைராக்கியத்தை யடையவேண்டும், இந்த ஜகத்தெல்லாம் பிறப்பில்லாத ப்ரம்மமே என்று ஆசாரியோபதேசத்திலறிந்த சுருதி வாக்கியங்களினுல் உணர்ந்து த்வைதமென்கிற பேதத்தைக் காணுமல் விடக்கடவன். வாஸ்தவத்தில் த்வைதமில்லையன்றே. இது காமபோகங்களிலிருந்து மனத்தைத் திருப்பும்வழியாம்.

௪௪. 𑌲𑌯𑍇𑌸𑌂𑌬𑍋𑌧𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌂𑌶𑌮𑌯𑍇𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌃।
𑌸𑌕𑌷𑌾𑌯𑌂𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂𑌨𑌚𑌾𑌲𑌯𑍇𑌤𑍍॥

౪౪. లయేసమ్బోధయేచ్చిత్తంవిక్షిప్తంశమయేత్పునః।
సకషాయంవిజానీయాత్సమప్రాప్తంనచాలయేత్॥

ஸம்-ஹா. இவ்வாறு ஜ்ஞானம் வைராக்கியம், இவ்விரண்டுமுடையவனுகி அவ்வுபாயத்தால், ஸுஷுப்தியில் சேருகிற மனஸ்ஸை எழுப்பவேணும் அதாவது ஆத்மவிவேகத்தை யறியும்படி செய்யவேண்டுமென்கை. அப்போது விஷயங்களைப்பற்றுமாயின் முன்சொன்ன உபாயத்தால் அவற்றில் செல்லவொட்டாமல் அடக்கவேண்டும். இப்படி அப்யாஸத்தினுல் விஷயங்களில் செல்லாமலும் ஸுஷுப்தியை யடையாமலும் நடுநிலையிலிருக்கின்ற மனதை ராகபீஜத்தோடு கூடியதென்று நினைக்கவேணும். அதில் நின்று ப்ரயத்நத்தால் ஸாம்யத்தை யடையும்படி செய்யவேணும். எப்போது ஸமத்திற்கு வருமோ அப்போது சலியாமல் நின்று விஷயங்களை நீக்கவேணும்.

௪௫. 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌂𑌤𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌃𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍।
𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑌂𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌕𑍀𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃॥

౪౫. నాస్వాదయేత్సుఖంతత్రనిస్సఙ్గఃప్రజ్ఞయాభవేత్।
నిశ్చలంనిశ్చరచ్చిత్తమేకీకుర్యాత్ప్రయత్నతః॥

ஸம்-ஹா. அந்த அப்யாசத்தால் யோகம் வந்தபோது ஆத்மாவுக்கு ஒருவித சுகமுண்டாகிறதன்றே. அந்த சுகத்தையு மநுபவிக்கக்கூடாது. கேவலஜ்ஞானத்தால் நிச்சலமாய் நின்று, சிதாத்மஸ்வரூபத்தில் ஒன்றுசேர்க்கவேணும், அந்த யோககாலத்திலுண்டாகிற சுகமும் கல்பிதமாகையால் பொய்யென்றே நினைக்கவேணும்.

௪௬. யதா ந லீயதே சித்தம் ந ச விக்ஷிப்யதே புந:।
அநிங்கநமநாபாஸம் நிஷ்பந்நம் ப்ரஹ்ம தத்ததா॥

౪౬. యదా న లీయతే చిత్తం న చ విక్షిప్యతే పునః।
అనింగనమనాభాసం నిష్పన్నం బ్రహ్మ తత్తదా॥

பொ-ரை. இந்த உபாயத்தினால் நிக்ரஹிக்கப்பட்ட மனஸ்ஸானது, எப்போது, ஸுஷுப்தியில் லயத்தை யடையாதோ, விஷயங்களிலும் செல்லாதோ, காற்றில்லாத விடத்தில் வைத்த தீபம்போ லசையாமலிருக்கின்றதோ அந்த தசையில் ப்ரம்மஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரம் பிறக்கின்றது.

௪௭. ஸ்வஸ்தம் ஶாந்தம் ஸநிர்வாணமகத்யம் ஸுகமுத்தமம்।
அஜமஜேந ஜ்ஞேயேந ஸர்வஜ்ஞம் பரிசக்ஷதே॥

౪౭. స్వస్థం శాన్తం సనిర్వాణమకథ్యం సుఖముత్తమమ్।
అజమజేన జ్ఞేయేన సర్వజ్ఞం పరిచక్షతే॥

பொ-ரை. அந்த ப்ரம்மஸ்வரூப ஸத்ய சுகமானது, நிலையானது, ஸகல ஸங்கடங்களும் நீங்கியது. கைவல்ய ஸ்வரூபத்தையுடையது. இப்படிப்பட்டதென்று பிறருக்குச் சொல்லிமுடியாதது. அளவில்லாத பேரின்பமானது(யோகிகளுக்கு ப்ரத்யக்ஷமானது, ஸர்வ ஸ்வரூபமானது நித்யமானது. அது எல்லாமறிந்த ப்ரம்மமே.

௪௮. ந கஶ்சிஜ்ஜாயதே ஜீவஸ்ஸம்பவோ(அ)ஸ்ய ந வித்யதே।
ஏதத்ததுத்தமம் ஸத்யம் யத்ர கிஞ்சிந்ந ஜாயதே॥

౪౮. న కశ్చిజ్జాయతే జీవస్సంభవో౽స్య న విద్యతే।
ఏతత్తదుత్తమం సత్యం యత్ర కిఞ్చిన్న జాయతే॥

பொ-ரை. இந்தப்படி மனோநிக்ரஹம் ஸ்ருஷ்டி உபாஸனை எல்லாம் பொய். இந்த பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை யறிவிப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்டவை. பரமார்த்த ஸத்யமென்ற, பரமார்த்த ஸத்யமானது ஜீவன்கர்த்தா போக்தா என்கிற பேதங்களோடுபிறப்பதில்லை ஸ்வபாவஸத்யமான இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் ஒன்றும் பிறப்பதில்லை இந்த ப்ரம்மமே ஸர்வோத்தம ஸத்யமானது என்பதுதான். ஆகையாலத்வைதம் ஸர்வோத்தமமானது.

இதி மாண்டூக்யகாரிகாயாம் அத்வைதப்ரகரணம்॥

அத மாண்டூக்யகாரிகாயாம் அலாதஶாந்திப்ரகரணம்॥

---

௧. ஜ்ஞாநேநாகாஶகல்பேந தர்மாந்யோ ககநோபமாந்।
ஜ்ஞேயாபிந்நேந ஸம்புத்தஸ்தம் வந்தே த்விபதாம் வரம்॥

౧. జ్ఞానేనాకాశకల్పేన ధర్మాన్యో గగనోపమాన్।
జ్ఞేయాభిన్నేన సంబుద్ధస్తం వన్దే ద్విపదాం వరమ్॥

சங்கரபாஷ்யத்தில் அவதாரிகை.

சகல வேதசாரமாயிராநின்ற ப்ரணவத்தை நிச்சயிக்கிற க்ரமத்தில் ஸகலவேதங்களுக்கு மத்வைதமே கருத்தென்று முதல் ப்ரகரணமாகிய

ஆகம ப்ரகரணத்தில் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து, வைதத்ய ப்ரகரணத்தில் த்வைதம் பொய்யென்று ரூபிக்கிற வழியாலே அத்வைதத்தை வலியுறுத்தி, மூன்ருவதாகிய அத்வைத ப்ரகரணத்தில் யுக்திகளாலும் சாஸ்திரங்களாலும் நேராக அத்வைதத்தை மூதலித்து, நிர்விசேஷ ஸத்யசுத்தஸத் ஸ்வரூப ப்ரகாசமாகிய ப்ரம்மமே ஸத்யம், மற்றவையெல்லாம் பொய்யென்று சொல்லி முடித்தார், இனி இந்த நான்காவது ப்ரகரணத்தில் இந்த அத்வைதத்திற்கு விரோதிகளான த்வைத மதஸ்தரும் சூந்யவாதிகளும் சொல்லுகிற அபிப்ராயங்கள் ஸரியானவை யல்லவென்று மூன்ரும் ப்ரகரணத்தில் கூறிய தூஷணங்களை விரித்துரைப்பதற்கு இந்த அலாத சாந்தி ப்ரகரணந் துடங்குகின்ருர். கீழ்ச்சொல்லிய தூஷண ஸங்கிரஹமானது அத்வைதத்தைப் புகழ்வதற்கென்று விளங்குகின்றது. க்லேசமாகியது த்வைதமென்ருல் க்லேசமில்லாதது அத்வைதமென்று ஸித்திக்கின்றமையாலெனக, அந்வயவ்யதிரேகங்க ளிரண்டாலு மொருபொருள் ரூபிக்கப்படவேண்டுமாகையால் இந்த ப்ரகரணத்தில் வ்யதிரேகத்தால் த்வைதவாதிகள் மதமும் சூந்யவாதிமதமும் தப்பானதென்று ரூபித்து அத்வைதமே அழகான மதமென்று காட்டுகின்ருர்.

𑌭𑌾-𑌷𑌾. முதலிலும் நடுவிலும் முடிவிலும் மங்களமுடைய க்ரந்தம் இடையூறின்றி நிறைவேறி அனைவரு மாதரிக்கும்படியாமென்று, முதலிலும் முடிவிலும்போல நடுவிலும் மங்களம்வேண்டி முதல் ஶ்லோகத்தால் அத்வைத ரூபியாயே ஆசார்யனை வணங்குகின்ருர். அத்வைத மதஸம்ப்ரதாய குருவந்தனம் அத்வைத மதவ்ருத்தியின் பொருட்டாகும். ஆசாரிய பூஜை வேண்டியபலனைத் தருவது சாஸ்ராதியில் செய்யத்தக்கது ஆகையால் பரமாத்மாவாகிய நாராயணனை வணங்குகிறேனென்கிருர். அந்த நாராயணன் புருஷோத்தமன். ஆகாசரூபமாகிய தருமங்களை விஷயங்களில்பேதமான ஆகாசம்போன்ற ஜ்ஞானத்தாலே யறிந்தவன். ஆதலாலந்த நாராயணனை வணங்குகிறேனென்று கருத்து இதனுல் இந்த ப்ரகரணர்த்தம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

உ. 𑌅𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌵𑌸𑍁𑌖𑍋 𑌹𑌿𑌤𑌃।
𑌅𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑍋𑌽𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍॥

౨. అస్పర్శయోగోవై నామసర్వసత్వసుఖోహితః।
అవివాదోవిరుద్ధశ్చదేశిత స్తన్నమామ్యహమ్॥

𑌭𑌾-𑌷𑌾. அத்வைதத்தை ஸ்துதிப்பதற்கு அத்வைதமதத்தை வணங்குகிறது, இந்த அத்வைதமானது. ஒன்ருேடொருபோதும் ஸம்பந்தமில்லாததானதால் அஸ்பர்சயோகமென்று ப்ரஸித்தமாய் யோகிகளின் திரளில் கூறப்பட்டது. ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஸுகமாயும் ஹிதமாயுமுள்ளது, லௌகிக ஸுகம்போலன்று. அவிவாதமானது விரோதமில்லாதது. சாஸ்திரிகளால் காட்டப்பட்டது, ஆனதால் இந்தஅத்வைத தர்சநத்தை வணங்குகிறேன் இதுவே யன்ருே ஒரேவிதமாய் நித்யமாயிருக்கின்றது.

௩. 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍇𑌵 𑌹𑌿।
𑌅𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑍇 𑌧𑍀𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌮𑍍॥

3. భూతస్యజాతిమిచ్ఛంతివాదినః కేచిదేవహి।
అభూతస్యాపరేధీరావివద న్తఃపరస్పరమ్॥

ஸம-ஹர். கீழ்ச்சொல்லியபடி அத்வைதத்திற்கு தோஷமில்லை என்று காட்டுவதற்கு த்வைதவாதிகளில் ஒருவருக்கொருவர் விவாதப்பட்டு முரண்படுமாறு கூறுகின்றார். வைசேஷிகர் நையாயிகர் என்கிற தார்க்கிகர்கள், ஸாங்க்யர்கள் முதலிய பலபேர் த்வைதவாதிகளிருக்கின்றார்கள். இவர்களில் சிலர் ஸத்காரியவாதிகள், சிலர் அஸத்கார்யவாதிகள். ஸாங்கியர் முதலானோர் ஸத்காரியவாதிகள். தாக்கிகர் முதலானோர் அஸத்காரியவாதிகள். ஸத்காரியவாதமாவது இருக்கும்பொருளே பிறக்குமில்லாதபொருள் பிறவாதென்கிறவாதம். அஸத்கார்யவாதமாவது இல்லாத வஸ்து பிறக்குமேயல்லது இருக்கும் வஸ்து பிறக்கவேண்டியதில்லை என்கிறவாதம். ஸத்கார்யவாதத்திற்கு யுக்தி முயல் கொம்பு முதலிய இல்லாத பொருள் பிறவாமை. இல்லாதது பிறக்குமானால் முயல் கொம்பு பிறக்கவேண்டும். என்றுசொல்லுகிறார்கள். அஸத்கார்ய வாதத்திற்கு யுக்தி பிள்ளையில்லாதவனுக்கு பிள்ளை பிறந்ததென்கிற வ்யவஹாரம் பிள்ளை முன்னிருக்குமேயானால் பிள்ளை இல்லை என்று சொல்லக்கூடாதன்றோ என்கிறார்கள். இப்படியொருவருக்கொருவர் விருத்தமாகச்சொல்லி யொருவனை யொருவர் ஜயிக்க விரும்புகின்றார்கள். நாமே பண்டிதர் என்று ஒவ்வொருவரும் நினைக்கிறார்கள்.

௪. பூதம் ந ஜாயதே கிஞ்சித³பூதம் நைவ ஜாயதே|
விவத³ந்தோ(அ)த்³வயா ஹ்யேவமஜாதிம் க்²யாபயந்தி தே||

౪. భూతంనజాయతేకిఞ్చిదభూతంనైవజాయతే।
వివదన్తోఽద్వయాహ్యేవమజాతింఖ్యాపయన్తితే॥

ஸம-ஹா. முன்னில்லாதது பிறப்பதில்லை. முயற்கொம்புபோலவென்று ஸாங்க்யனும் உள்ளது பிறவாது ஆத்மஸ்வரூபம் போலவென்று தார்க்கிகரும் சொல்லுதால் வாஸ்தவத்தில் பிறப்புக்கூடாதென்பதை வெளியிட்டவர்களானார்கள். இதனால் த்வைதத்திற்கே ஸஹாயமாயிற்று. ஸத்தும் அஸத்தும் ஆகிய இவ்விரண்டு வகையைவிடவேறில்லாமையினாலும் இரண்டுக்கும் இரண்டு வாதிகளால் உத்பத்தி கூடாதென்று ஸித்தித்தமையாலுமென்க.

௫. க்²யாப்யமானாமஜாதிம் தைரனுமோதா³மஹே வயம்|
விவதா³மோ ந தை꞉ ஸார்த⁴மவிவாத³ம் நிபோ³த⁴த||

౫. ఖ్యాప్యమానామజాతింతైరనుమోదామహేవయమ్।
వివదామోనతైస్సార్థమవివాదంనిబోధత॥

ஸம-ஹா. இங்ஙனமிருவராலும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிற உத்பத்தி மித்யாத்வத்தை, அதாவது உத்பத்தி பொய்யென்பதை நாமொப்புக்கொள்ளுகிறோம். அவர்களுடன் நாம் விவாதப்படுவதில்லை. அவர்களில் ஒருவர்க்கொருவர் விவாதப்படுவதுபோல் நாம் விவாதப்படுவதில்லையன்றோ ஆகையாலத்வைதம் அவிவாதமென்று சிஷ்யர்களே அறியுங்கோள்.

௬. அஜாதஸ்யைவ த⁴ர்மஸ்ய ஜாதிமிச்ச²ந்தி வாதி³ன꞉|
அஜாதோ ஹ்யம்ருதோ த⁴ர்மோ மர்த்யதாம் கத²மேஷ்யதி||

௭. ந ப⁴வத்யம்ருதம் மர்த்யம் ந மர்த்யமம்ருதம் ததா²|
ப்ரக்ருதேரன்யதா²பா⁴வோ ந கத²ஞ்சித்³ப⁴விஷ்யதி||

௮. 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌕𑍃𑌤𑌕𑍇𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑌃॥

౬. అజాతస్యైవధర్మస్యజాతిమిచ్ఛన్తివాదినః।
అజాతోహ్యమృతోధర్మోమర్త్యతాంకథమేష్యతి॥

౭. నభవత్యమృతంమర్త్యంనమర్త్యమమృతంతథా।
ప్రకృతేరన్యథాభావోనకథఞ్చిద్భవిష్యతి॥

౮. స్వభావేనామృతోయస్యధర్మోగచ్ఛతిమర్త్యతామ్।
కృతకేనామృతస్తస్యకథంస్థాస్యతినిశ్చలః॥

ஸம்-ஸா. கீழ் இந்த சுலோகங்களுக்கு பாஷ்யம் சொல்லியிருக்கிறோம். கீழ்சொன்ன சுலோகங்களை மறுபடியும் எழுதுவதற்குக் காரணம், த்வைதிகளின் பரஸ்பரவிரோதத்தைக் காட்டுகிற ப்ரகரணத்தில் சொல்லி யநுமோதிப்பதற்காகவாம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த மூன்று சுலோகங்களும் அத்வைத ப்ரகரணத்தில் 20, 21, 22-வது சுலோகங்கள். அங்கு வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்ட கருத்தையே இங்கும் கொள்க.

௯. 𑌸𑌾𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌕𑍀𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑍀𑌸𑌹𑌜𑌾𑌽𑌕𑍃𑌤𑌾𑌚𑌯𑌾।
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃𑌸𑍇𑌤𑌿𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌂𑌨𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿𑌯𑌾॥

౯. సాంసిద్ధికీస్వాభావికీసహజాఅకృతాచయా।
ప్రకృతిస్సేతివిజ్ఞేయాస్వభావంనజహాతియా॥

ஸம்-ஸா. ப்ரக்ருதிக்கு வித்தியாஸம் ஒருபோதும் வராதென்று சொன்னார் கீழ். ப்ரக்ருதியாவது யாதென்கிற ஐயந்தீர ப்ரக்ருதி சப்தத்திற்குப் பொருள் கூறுகின்றாரிதில். லோகத்தில் ப்ரக்ருதி மாறாது என்று அனைவரும் சொல்லுகின்றார். யோகிகளுக்கு, ப்ரக்ருதியாவது அணிமை முதலிய ஐச்வர்யத்தை யடைவது. அந்த ஸித்திரூபமாகிய ப்ரக்ருதியானது, பூதபவிஷ்யத் வர்தமானகாலங்களில் எப்போதும் மாறுவதில்லை. நெருப்பு முதலியவற்றிற்கு ப்ரக்ருதியாவது சுடுகை முதலியது. இதுவு மெக்காலத்திலுமாறுகிறதில்லை. பக்ஷி முதலியவற்றிற்கு ப்ரக்ருதி-ஆகாயத்தில்ஸஞ்சரிக்கை இதுவு மொருகாலத்திலும் மாறுகிறதில்லை. தண்ணீர் முதலியவற்றிற்கு ப்ரக்ருதி பள்ளமாகிய விடத்தில் தங்குகை. இப்படியே ஒவ்வொன்றுக்குங் ப்ரக்ருதியையறிக, இதில் முதலாவது ப்ரக்ருதிக்கு ஸாம்ஸித்திகி என்றும், இரண்டாவது ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வாபாவிகி என்றும், மூன்றாவது ப்ரக்ருதிக்கு ஸஹஜை என்றும் நாலாவது ப்ரக்ருதிக்கு அக்ருதை என்றும் பெயர். இவை யெல்லாங் காரணப்பெயரேயாகின்றன. இந்த ப்ரக்ருதிகள் ஒருகாலத்திலும் ஒருதேசத்திலும் மாறுவதில்லையன்றோ. எப்போதும் மாறாதது ப்ரக்ருதி என்று பெயருடையதென்றதாயிற்று. ஆக இவ்வாறு பொய்யாய் மாயையினால் கல்பிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களுக்கு ப்ரக்ருதி மாறாமலிருக்க நித்யபரமார்த்த ப்ரம்ம ப்ரக்ருதிமாறுமென்று யார் சொல்லுவர். ஆகையால் ப்ரம்மம் விகாரத்தையடையுமென்பது மிகவும் பொருத்தமற்ற வார்த்தை என்றபிப்ராயம்.

க௦. 𑌜𑌰𑌾𑌮𑌰𑌣𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌃।
𑌜𑌰𑌾𑌮𑌰𑌣𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌯𑌾॥

౧౦. జరామరణనిర్ముక్తాస్సర్వే ధర్మాస్స్వభావతః।
జరామరణమిచ్ఛంతశ్చ్యవంతే తన్మనీషయా॥

பாo-ஹா: ஜீவாத்மாக்க ளெல்லோரும், ஜரை மரணம் முதலியவற்ருல் விடப்பட்டவர்கள். அவர்களுடைய ப்ரக்ருதி விகார சூந்யமன்ரே. இப்படிப்பட்ட ஆத்மவிஷயத்தில் அவிவேகிகள் கயிற்றில் பாம்பைப்போல் ஜரை மரணம் முதலிய தோஷங்களைக் கல்பிக்கின்ருர்கள். இந்த கல்பனையால் ஸ்வரூபத்திலிருந்து நழுவுகின்ருர்கள். இவ்வாறு ஆத்மாவின் ப்ரக்ருதியை அந்யதாவாகக் கல்பித்து அநர்த்தப் படுகிருர்களாகையால் உள்ளதுள்ளபடி யறியவேணும்.

கக. 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇।
𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌥𑌮𑌜𑌂 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌥𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍॥

౧౧. కారణం యస్య వై కార్యం కారణం తస్య జాయతే।
జాయమానం కథమజం భిన్నం నిత్యం కథం చ తత్॥

பாo-ஹா. இனி த்வைதிகள் மதங்களில் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லுகிற தூஷணங்களை வெளியிடுகின்ருர், தார்க்கிகர் ஸாங்கியரை தூஷிக்குமாறு. ஸத்கார்யவாதிகளாகிய ஸாங்கியர்கள் சொல்லுவது மிகவும் சேராததாயிருக்கின்றது. எவனொருவன் காரணத்தையே கார்யமென்று கூறுகின்ருனே அதாவது குட முதலியவற்றிற்கு மண்போலு பாதான காரணமாகிய வஸ்துவே காரியமாகப் பரிணமிக்கிறதென்று கூறுகின்ருனே, அவனுக்கு நித்யமாகிய ப்ரக்ருதியன்ரே மகான் முதலிய காரியமாகப் பிறக்கிறது. இப்படியாயின், காரியமாகிப் பிறக்கிற ப்ரக்ருதியை நித்யமென்றுரைப்பது எவ்வாறும், பிறப்பில்லாதது காரியமாய் பிறக்கிறது என்று சொல்லுவது விருத்தமன்ரே. இப்படியே அவயவத்தோடு கூடிய ப்ரக்ருதியை நித்யமென்பது கூடுமோ, அவயவமில்லையாயின், மகதாதிரூபமாகப் பரிணாமவிகாரத்தை யடைவது சேருமோ, ஆனதால் நித்ய நிர்விகாரம் பிறப்பதில்லை. பிறக்கிறது பரிணாமவிகாரத்தை யடைகின்றது, என்று அவர்கள் சொல்வது விருத்தமேயாம். விகாரத்தையுடைய கடம் முதலியவை நித்யங்களாகுமோ.

க௨. 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌜𑌂 𑌯𑌦𑌿।
𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌵𑍈 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍॥

౧౨. కారణాద్యద్యనన్యత్వమతః కార్యమజం యది।
జాయమానాద్ధి వై కార్యాత్కారణం తే కథం ధ్రువమ్॥

பாo-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய தோஷத்தையே ஸ்பஷ்டமாகக் கூறுகின்ருர். காரணத்தைவிட காரியம் வேறன்ருயின் காரியத்தை அநித்யமென்று சொல்லக்கூடாமையால் காரியமும் நித்யமாகவேணும். இது விருத்தமாயிருக்கின்றது. காரியத்தைவிட காரணம் வேறன்ருயின், காரணத்தை நித்யமென்று சொல்லவழியில்லை.

கூ. 𑌅𑌜𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑍈।
𑌜𑌾𑌤𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౧౩. అజాద్వై జాయతే యస్య దృష్టాన్తస్తస్య నాస్తి వై।
జాతాచ్చ జాయమానస్య న వ్యవస్థా ప్రసజ்యతే॥

ஸம-ஹா. நித்யமான வஸ்துவிலிருந்து கார்யமுண்டாகிறதென்கிற ஸாங்க்யன் ஒரு திருஷ்டாந்தங் காட்டவேண்டும். திருஷ்டாந்தமில்லாதபோது, ஒன்றும் ஸித்தியாதன்றோ நித்யமான வஸ்துவிலிருந்து அதில் வேறாகாதகாரியம் பிறக்கிறதென்பது எங்கும் காணப்படவில்லையன்றோ காணப்பட்டாலன்றோ திருஷ்டாந்தங்காட்டலாம். ஆகையால் நித்யமாகிய ப்ரதாநமென்கிற ப்ரக்ருதியிலிருந்து மகாந் முதலிய காரியமுண்டாகிறதென்றும் அந்த காரியம் ப்ரக்ருதியைவிட வேறல்லவென்றும்சொல்வதற்கு ஒரு ஆதாரமுமில்லை. இந்த தோஷத்திற்கு பயந்து ப்ரதாநத்தை அநித்யமென்றும் பிறப்புடையதென்று மொப்புக்கொண்டாலும் அந்த ப்ரதானகாரணத்திலும் இந்த தோஷங்கள் வருமாகையால் அதற்குக் காரணம் வேறு சொல்லவேண்டி இவ்வாறே காரண பரம்பரைக்குக் கணக்கில்லாமல் அநவஸ்தைவரும்.

௧௪. 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌫𑌲𑌂 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌰𑍍𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍈𑌰𑍁𑌪𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౧౪. హేతోరాదిః ఫలం యేషామాదిర్హేతుః ఫలస్య చ।
హేతోః ఫలస్య చానాదిః కథం తైరుపవర్ణ్యతే॥

ஸம-ஹா. காரிய காரணமே ரூபமாகிய ஸம்ஸாரமநாதி என்கிற ஸாங்க்யர் ஆத்ம கார்யமாகிய தேஹம் முதலியவற்றை ஆத்மாவுக்குக் காரணமென்றும், இந்ததேகாதி ஸங்காதத்திற்கு ஆத்மா காரணமென்றும், ஹேது பலம் என்கிற ஆத்மா தேஹம் எல்லாம் அநாதியென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். இது மிகவும் விருத்தமாயிருக்கின்றதன்றோ.

௧௫. 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌫𑌲𑌂 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌰𑍍𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌪𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾 ॥

౧౫. హేతోరాదిః ఫలం యేషామాదిర్హేతుః ఫలస్య చ।
తథా జన్మ భవేత్తేషాం పుత్రాజ్జన్మ పితుర్యథా॥

ஸம-ஹா. ஹேதுவினால் பிறக்கிற பலத்திலிருந்து ஹேதுவே பிறக்கிறதென்று சொல்லுகிறவிது பிள்ளைக்கு தகப்பன் பிறந்தானென்று சொல்வதுபோலிருக்கின்றது.

௧௬. 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌯𑍋𑌰𑍇𑌷𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 ।
𑌯𑍁𑌗𑌪𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣𑌵𑌤𑍍 ॥

౧౬. సమ్భవే హేతుఫలయోరేషితవ్యః క్రమస్త్వయా।
యుగపత్సమ్భవే యస్మాదసమ్బన్ధో విషాణవత్॥

ஸம-ஹா. இந்த தோஷங்களை நீக்கிக்கொள்ளவேணுமானால் காரணம் முன்னேயாம். காரியம் பின்னேயாம். காரணத்தால் காரியம் பிறக்கின்றது. காரியத்தால் காரணம் பிறவாது, என்கிற நியமத்தை யொப்புக்கொள்ளவேணும். இங்ஙனமின்றி காரணகாரியங்களுக்கு ஸமாநகாலத்தில் உத்பத்தியை யொப்புக்கொள்ளப்பார்த்தால் ஏக காலத்தில் பிறக்கிற, பசுவின் இடதுகொம்பு வலதுகொம்பு இவைகளுக்குப்போல காரிய காரணபாவங்கூடாது.

க௭. பலாதுத்பத்யமாநஸ்ஸந்ந தே ஹேது꞉ ப்ரஸித்யதி।
அப்ரஸித்த꞉ கதம் ஹேது꞉ பலமுத்பாதயிஷ்யதி॥

౧౭. ఫలాదుత్పద్యమానస్సన్న తేహేతుఃప్రసిద్ధ్యతి।
అప్రసిద్ధఃకథంహేతుఃఫలముత్పాదయిష్యతి॥

ஸம்-ஹா. காரியத்திலிருந்து காரணம் பிறந்தபின் இந்த காரணம் காரியத்தையுண்டுபெண்ணுகிறது, என்றால் காரணம் பிறப்பதற்கு முன் (காரியத்திற்கு முன்) காரணமில்லாமையால் கார்யத்தை இந்த காரணம் எப்படி பிறப்பிக்கும். ஆக, காரணம் பிறவாதபோது காரியம் பிறவாது, காரியம் பிறவாதபோது காரணம் பிறவாது என்றாய் இரண்டுக்கு மிரண்டுங் கூடாதென்று முடிகின்றது, இதை அந்யோந்யாச்ரய தோஷமென்று கூறுவர்.

க௮. யதி ஹேதோ꞉ பலாத்ஸித்தி꞉ பலஸித்திஶ்ச ஹேதுத꞉।
கதரத்பூர்வநிஷ்பந்நம் யஸ்ய ஸித்திரபேக்ஷயா॥

౧౮. యదిహేతోఃఫలాత్సిద్ధిఃఫలసిద్ధిశ్చహేతుతః।
కతరత్పూర్వనిష్పన్నంయస్యసిద్ధిరపేక్షయా॥

ஸம்-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய தோஷங்களால் ஹேது பலங்களுக்குக் காரிய காரண பாவங்கூடாமலிருக்கவும் அதை யொப்புக்கொண்டால், இந்த ஹேது பலங்களில் எது முன்னுண்டாயிற்று. அதைச் சொல்லவேண்டும். முன்னுண்டானதாலன்றோ பின்னுண்டானது பிறக்கும்.

க௯. அஶக்திரபரிஜ்ஞாநம் க்ரமகோபோ(அ)தவா புந꞉।
ஏவம் ஹி ஸர்வதா புத்தைரஜாதி꞉ பரிதீபிதா॥

౧౯. అశక్తిరపరిజ్ఞానంక్రమకోపోథవాపునః।
ఏవంహిసర్వథాబుద్ధైరజాతిఃపరిదీపితా॥

ஸம்-ஹா. இந்த தோஷங்களுகக ஸமாதாந சொல்லமுடியாதென்று கூறில் அசக்தியும், அஜ்ஞானமும், முன்சொன்ன க்ரமவ்யத்யாஸமும், ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வாறு சொல்லிப்பார்த்ததில் ஒருவழியாலும் உத்பத்தி கூடாமையால் ஜந்மம் வாஸ்தவமல்லவென்பது ஸாதிக்கப்பட்டது. அப்போது பாண்டித்ய கர்வமழிகின்றது.

௨0. பீஜாங்குராக்யோ த்ருஷ்டாந்தஸ்ஸதா ஸாத்யஸமோ ஹி ஸ꞉।
ந ஹி ஸாத்யஸமோ ஹேதுஸ்ஸித்தௌ ஸாத்யஸ்ய யுஜ்யதே॥

౨౦. బీజాఙ్కురాఖ్యోదృష్టాన్తస్సదాసాధ్యసమోహిసః।
నహిసాధ్యసమోహేతుస్సిద్ధౌసాధ్యస్యయుజ్యతే॥

ஸம்-ஹா. காரண காரியங்களுக்கு பரம்பரையாய் ஒன்றுக்கொன்று காரணமாகின்றது, என்று சொன்னதற்குக் கருத்தறியாமல் எங்கள்பேரிலிங்ஙனம் தோஷம் சொல்லத்தகுமோ, நாங்கள் அஸித்தமாகிய காரணத்தினால் காரியமுண்டாகிறதென்றாவது அஸித்தமாகிய காரியத்தினால் காரணமுண்டாகிறதென்றாவது, சொல்லவில்லை. பீஜாங்குர ந்யாயத்தாலே காரிய காரணபாவங் கூறுகின்றோம். அதாது, விதையினால் செடியுண்டாகின்றது, செடியினால் விதையுண்டாகின்றது, என்

பது ப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கிறதென்றோ. இதை மகனிடத்திலிருந்து தகப்பன் பிறப்பனோ வென்கிற யுக்தியைக்கொண்டு மறுக்கமுடியுமோ, இவ்வாறு காரிய காரணங்களில் ஒருகாரியம் மற்றொரு காரணத்திற்குக் காரியமாகின்றது. அந்த காரணம் மற்றொரு காரியத்திற்குக் காரணமாகின்றது, என்று சொல்லுகின்றோம். இதை தூஷிப்பது எங்ஙனம் ? பீஜாங்குரந்யாயம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்த மன்றோவென்று ஸாங்கியர் கீழ்ச்சொல்லிய தூஷணங்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகின்றார். ஆதலால் இந்த சமாதானத்தை இந்த சுலோகத்தால் நூஷிக்கின்றார், இந்த பீஜாங்குரந்யாயத்தை உதாரணமாகக் காட்டுவதும் ஸங்கதமல்ல. திருட்டாந்தமாவது விவாதப்படுகிற வாதிகளிருவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாயிருக்கவேண்டும். இந்த பீஜாங்குரந்யாயத்தை நாமொப்புக்கொள்ளவில்லை நம்முடைய மதத்தில் வாஸ்தவத்தில் ஒன்றுக்கும் பிறப்பில்லையன்றோ. ஆனதால் பீஜாங்குரங்களும் ஒன்றுலொன்று என்கிற நியாயத்திலே பிறக்கவில்லை என்றுதான் எங்களபிப்ராயம். ஆனதால் வாஸ்தவமாய் காரண காரியங்களுடைய பரம்பரையில் ஒன்றுக்கொன்று காரணமென்பதில் இந்த பீஜாங்குரங்களை திருட்டாந்தமாகக்காட்டுவது தக்கதல்லவன்றோ. இனி ப்ரத்தியக்ஷத்திலிருப்பதை நீ ஒப்புக்கொள்ளாமல் போவதாலெங்களுக்குக் குறையில்லை. மத்தியஸ்தர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்ற தன்றோவென்றால் இதுவும் தக்கதல்ல ஏனென்றால் அனாதியென்பதற்கு ப்ரத்யக்ஷத்தில் விதையும் முளையும் பிறக்கவுமழியவும் காண்கையால் விரோதமுண்டாகின்றதன்றோ. பீஜாங்குர பரம்பரை யனாதியென்றாலும், பரம்பரையென்பது பீஜாங்குரங்களைவிட வேறல்லவன்றோ. ஆகையாலனாதி என்பதற்கு ஒருவித திருட்டாந்தமுமில்லாமையால் காரியகாரணங்க ளனாதியாய் ஒன்றையொன்று பிறப்பித்துக்கொண்டிருக்கின்றன வென்பது பொய்யேயாம்.

௨௧. 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌾𑌪𑌰𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌜𑌾𑌤𑍇𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌦𑍀𑌪𑌕𑌮𑍍।
𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌵𑍈 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑌥𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౨౧. పూర్వాపరాపరిజ్ఞానమజాతేః పరిదీపకమ్।
జాయమానాద్ధి వై ధర్మాత్కథం పూర్వం న గృహ్యతే॥

பா-ஷா ஆக காரிய காரணங்களுக்கு முன் பின் னென்கிற நியமங் கூடாமையால், பிறப்பில்லை யென்பது விளக்கப்பட்டது. காரியம் பிறப்பது கண்கண்டதாயிருக்கப் பிறப்பில்லை என்னக்கூடுமோவென்றால், இது காரியமாயினிது பிறப்பது வாஸ்தவமாகும். பிறப்பது வாஸ்தவமாகில் காரணங்காணப்பட வேண்டுமன்றோ. அப்படி காணப்படாமையால் உத்பத்தி பொய்யேயாம். ஆகையா லத்வைதபக்ஷமே பிறராலும் விளக்கப்பட்டது.

௨௨. 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇।
𑌸𑌦𑌸𑌤𑍍𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇॥

౨౨. స్వతో వా పరతో వాపి న కించిద్వస్తు జాయతే।
సదసత్సదసద్వాపి న కించిద్వస్తు జాయతే॥

பா-ஷா. இந்த காரணத்தாலும் வாஸ்தவத்தில் பிறப்பில்லை என்பது விளங்கும். வாஸ்தவத்தில் பிறப்புண்மையானது என்று சொல்லுகிற வாதியை நாம் சில கேள்விகள் கேழ்க்கின்றோம். அவையாவன பிறக்கும் பொருள் தானே பிறக்கின்றதா ? மற்றொன்றால் பிறக்கின்றதா ? தன்னாலும் மற்றொன்றாலுமாகக் கலந்து பிறக்கின்றதா? பிறப்பது ஸத்தானபொருளோ ? அஸத்தான பொருளோ ? ஸத்துமஸத்து மாகாத பொருளோ ? என்பனவையாம், இவற்றுள், ஒன்றுங்கூடாது. தன்னால்தான் பிறப்பது

கூடுமோ, தான் பிறப்பதற்குமுன் தானில்லாமையால் தனக்குத் தான் காரணமாகக்கூடாது. ஒரு கடமானது அந்த கடமாகிய தன்னாலே பிறக்குமோ மற்றொன்றாலும் பிறவாது படமென்கிற வஸ்திரத்திலிருந்து கடமென்கிற குடமுண்டாகுமோ? மற்றொன்றா லுண்டாகுமாயி னவ்வா றுண்டாகாம லிருப்பதற்குக் காரணம் யாது? ஒருஜாதியாயிருக்கவேண்டுமென்றாலும் குடத்திலிருந்து குடமும் வஸ்திரத்திலிருந்து வஸ்திரமும் உண்டாகின்றதோ இல்லையன்றோ? ஆகையால் மற்றொன்றாலும் பிறவாது இவ்விரண்டுங் கூடாதபோது இரண்டினாலும் பிறக்கிறதென்பது. கூடப்போகின்றதோ. ஆகையால் மிகவும் விரோதமாகையால் தன்னாலும் மற்றொன்றாலும் கூடி யுண்டாகிற தென்பதும் சேராது. குடம் வஸ்திரம் இவை இரண்டாலும் குடமாவது வஸ்திரமாவது உண்டாகின்றதோ, இனி, மண்ணிலிருந்து கடமென்கிற குடம் பிறக்கின்றது. தகப்பனிடத்திலிருந்து மகன் பிறக்கின்றான். இவற்றை இல்லையென்று சொல்லப்போமோ? ஆனதா லிதற்கு வழிசொல்ல வேண்டுமென்றால் அவ்வாறு உலகத்தில் சொல்லுவதொழிய வாஸ்தவத்தில் பிறப்பதில்லை. இவ்வாறு சொல்லுவது மூடத்தனததாலே என்பது விவேகிகள் பரீக்ஷித்துப் பார்ப்பதால் வெளியாகின்றது. உலகத்தில் பிறந்தது என்கிற சொல்லால் சொல்லப்படுவது மெய்யோ, பொய்யோ என்று ஆராயப்படுகின்றது. ஆராய்ந்தறிந்தபோது இந்த பிறப்புசொல்லினால் மாத்திரமேயன்றி உண்மையல்லவென்று விளங்குகின்றது. ஆகையால் குடம் மகன் எனப்படுகிறவற்றில் ஒன்றும் பிறப்பதில்லை. ஸத்தாயிருந்தால் பிறக்கவேண்டுவதில்லை. முன்னமே ஸத்தாயிருக்கின்றதன்றோ; சைதந்யமான மண்முதலியவை பிறக்கின்றதோ; அஸத்தாயின் பிறப்பதுகூடுமோ இல்லாதது உண்டாகுமோ; இல்லாத முயற்கொம்புண்டாகுமோ; ஸதஸத்தென்றால் விரோதமாகையாலே பிறவாது. ஆக ஒன்றும் பிறப்பதில்லை என்பது ஸித்தம். இனி க்ஷணிகவாதிகளுக்கு ஒன்றுமே கூடாததாயிற்று. இதற்கு சுருதி "வாசாரம் பணம்" என்பதாம். இதற்குப் பொருள் வ்யவஹாரமேயன்றி பிறப்பது மெய்யல்லவென்று.

உ௩. ஹேதுர்ந ஜாயதே நாதே: பலஞ்சாபி ஸ்வபாவத:|
ஆதிர்ந வித்யதே யஸ்ய தஸ்ய ஹ்யாதிர்ந வித்யதே||

౨౩. హేతుర్న జాయతే నాదేః ఫలఞ్చాపి స్వభావతః।
ఆదిర్న విద్యతే యస్య తస్య హ్యాదిర్న విద్యతే॥

பா-ஷா. காரியங் காரணம் இவற்றை அநாதியென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறவனுக்கு காரணத்திற்காவது காரியத்திற்காவது, காரியத்திலிருந்தாவது காரணத்திலிருந்தாவது பிறப்பில்லை. ஸ்வபாவத்தாலு மிவ்விரண்டும் பிறப்பதில்லை. ஆதியில்லாத பொருளுககுப் பிறப்புண்டோ ஆகையா லிவற்றிற்குப் பிறப்பில்லையென்பதே உன்னாலொப்புக்கொள்ளப்பட்டதாயிற்று.

உ௪. ப்ரஜ்ஞப்தே: ஸநிமித்தத்வமந்யதா த்வயநாசத:|
ஸங்க்லேசஸ்யோபலப்தேச்ச பரதந்த்ராஸ்திதா மதா||

౨౪. ప్రజ్ఞప్తేః సనిమిత్తత్వమన్యథా ద్వయనాశతః।
సంక్లేశస్యోపలబ్ధేశ్చ పరతన్త్రాస్తితా మతా॥

பா-ஷா. வஸ்துக்களுக்கு வாஸ்தவத்தில் உத்பத்திகூடாமையால் நித்யமாகிய ஜ்ஞாநமே தத்வமென்று முன்சொல்லப்பட்டது, இதற்கு வஸ்துக்களை பரமார்த்தமென்று கொள்ளுகிற மதஸ்தர் இந்த சுலோகத்தில் தூஷணஞ் சொல்லுகின்றார்கள் இந்த ஜ்ஞாநமானது வஸ்துவைப்பற்றியதாகின்றது அறியப்படும் வஸ்துவில்லாதபோது அறிவுக்கு ஸததைகூடுமோ நிர்விஷயமாக ஜ்ஞானத்தைக் கண்டதில்லையன்றோ. இனி

ஜ்ஞாநமே வஸ்துவாகத் தோற்றுகின்றதென்றாலும் நாநாரூபமாகத்தோற்றுவதுகூடுமோ; ஒரு ஜ்ஞாநத்திற்கு அநேக ஆகாரங்கூடாதன்றோ. இனி உபாதியினால் பலவித ஆகாரந்தோற்றுகின்றதென்றாலும், ஜ்ஞாநத்தைவிட வேறான உபாதிகளை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுகின்றமையால் ஜ்ஞாநமே தத்தம், மற்றவை பொய்யென்று சொல்லப்போவாது. இந்த விசித்திர ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாகையால் விஷயம் இல்லை என்பது ஸாத்யமன்று. ஆகையால் நாங்கள் சொல்லுகிறபடி வஸ்துக்களும் பரமார்த்தங்களேயாம். இதுவுமன்றி, நெருப்பு முதலிய வஸ்துக்கள் உஷ்ணம் முதலியவற்றால் துன்பத்தைவிளைக்கின்றன. சந்தனம் முதலியவை கந்தம் முதலியவற்றால் இன்பத்தை விளைக்கின்றன. இதுவும்ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் அநேகவஸ்துக்கள் பரமார்த்தங்களென்று கொள்ளவேண்டும். ஒரு ஜ்ஞானமேயாயின் ஸுகமாயே தோற்றவேணும். அல்லது துன்பமாயே தோற்றவேணும் இரண்டுவிதமாயுமொருவஸ்து தோற்றாது. ஆகையால் த்வைதவாதம் யுக்தமேயாகின்றது.

உரு. ப்ரஜ்ஞப்தே: ஸநிமித்தத்வமிஷ்யதே யுக்திதர்சநாத்।
நிமித்தஸ்யாநிமித்தத்வமிஷ்யதே பூததர்சநாத்॥

౨౫. ప్రజ్ఞప్తేస్సనిమిత్తత్వమిష్యతేయుక్తిదర్శనాత్।
నిమిత్తస్యానిమిత్తత్వమిష్యతే భూతదర్శనాత్॥

ஸம-ஹா. நீ செய்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு சமாதானம் சொல்லுகின்றோம். யுக்தியினாலன்றோ நாநா வஸ்துக்களையுமொபுக்கொள்ளவேணுமென்றாய் நீ சொல்லியபடி யுக்தியினால் ஜ்ஞானமே தத்வமென்று ஸித்திக்குமாயின், அதையுமொப்புக்கொள்ள வேணுமன்றோ பரமார்த்தத்தில் நிரூபித்துப்பார்க்கும்போது இந்த த்வைத வஸ்துக்களெல்லாம் பொய் யென்றே விளங்குகின்றது, காரணமாகிய மண்ணைவிட வேறாய் காரியமாகிய கடமொன்றுண்டோ? காரணமாகிய நூலைவிட காரியமாகிய வஸ்திரமொன்றுண்டோ? இப்படியே அந்த நூலும் தனக்குக் காரணமான பஞ்சைவிடவேறானதோ? ஆனதால் காரணத்தைவிட காரியம் வேறில்லையென்பது விளங்கினமையால் ஸர்வ காரணமான ஜ்ஞானத்தைவிட மற்றொன்றும் வாஸ்தவமில்லை, ஆகையால் யுக்தியுடைய மதமொப்புக்கொள்ளத்தக்கதென்கிற நிலையில் நிற்பாயானால் அத்வைத மதத்தை நீயெயொப்புக்கொள்வாய், நீ சொன்ன ப்ரத்தியக்ஷங்களெல்லாம் பாமர ஜனங்களுக்குண்டானவதேயன்றி தத்வஜ்ஞாநிக்கல்ல. ஆகையால் ஜ்ஞாநமே பரமார்த்தம், மற்றவை பொய்யென்பது எந்த யுக்திக்கும் விருத்தமல்ல. பாமரஜனங்களுக்கு கயிற்றில் பாம்புபோல் த்வைதம் தோற்றுகிறதென்று பலமுறை சொன்னோம்:

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பூததர்சநாத், என்கிறவிடத்தில் அபூத தர்சநாத் என்றும் பூததர்சநாத் என்றும் இரண்டு ப்ரகாரமாக பதம்பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இவ்விரண்டு விதமானபதங்களுக்கும் சேர்த்து, பாஷ்யத்தில்கருத்தெழுதப்பட்டது. இரண்டு மிரண்டு பொருளைக் கூறுகின்றமையால் இரஜ்ஜு ஸர்ப்ப த்ருஷ்டாந்தமும் நூல் வஸ்திரங்களின் த்ருஷ்டாந்தமும் பெறப்பட்டது.

உசு. சித்தம் ந ஸம்ஸ்ப்ருசத்யர்த்தம் நார்த்தாபாஸம் ததைவ ச।
அபூதோ ஹி யதச்சார்த்தோ நார்த்தாபாஸஸ்தத: ப்ருதக்॥

౨౬. చిత్తం న సంస్పృశత్యర్థం నార్థాభాసం తథైవ చ।
అభూతో హి యతశ్చార్థో నార్థాభాసస్తతః పృథక్॥

ஸ௦-ஸா. இங்ஙனம் வஸ்துக்களெல்லாம் பொய்யென்பது சித்தமாகையால் சித்தமென்கிற அந்தக்கரணமானது வாஸ்தவத்தில் விஷயங்களென்கிற வஸ்துக்களோடு ஸம்பந்தப்பட்டதல்ல, ஸ்வப்நத்தில் தோற்றுகிற வஸ்துக்களைப்போலவே ஜாக்ரத்தசையில் தோற்றுகிற விஷயங்களையும் நெஞ்சு தொடுகிறதில்லை, ஸ்வப்நத்தில் போலவே ஜாகரதசையிலும் வஸ்துக்களெல்லாம் பொய்யே யன்றோ. இதுவுமன்றி இந்த விஷய பாசங்களெல்லாம் சித்தமென்கிற நெஞ்சைவிட வேறானதல்ல. இந்த சித்தமே வஸ்துக்களாய் காணப்படுகின்றது.

உஎ. 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌨𑌸𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌵𑌸𑍁𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁।
𑌅𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃𑌕𑌥𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౨౭. నిమిత్తన్న సదాచిత్తంసంస్పృశత్యధ్వసుత్రిషు।
అనిమిత్తోవిపర్యాసఃకథన్తస్యభవిష్యతి॥.

ஸ௦-ஸா. கீழ் சுலோகத்தில் சொல்லிய ப்ரகாரம் இந்த கடாதி ஜ்ஞானங்களை ப்ராந்தியென்றால், ப்ராந்தி யதார்த்த ஜ்ஞானத்தாலே பிறக்க வேணுமாகையால் இந்த ஜ்ஞாநத்தைப்போல் யதார்த்த ஜ்ஞானமு முண்டென்பது நிச்சயம், ஆக, அந்த யதார்த்த ஜ்ஞாநத்தில் விஷயமாகிய கடாதிகள் மெய்யேயாமாகையால் ஜ்ஞாநத்தையொழிந்த மற்றவை பொய்யென்று சொல்வது கூடாதென்று வருகிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகின்றார், ஒருகாலத்திலும் நெஞ்சானது விஷயங்களைப் பற்றுகிறதில்லை. ஆகையால் பூதபவிஷ்யதவர்தமாந காலங்கள் மூன்றிலும் ஜ்ஞாநகோசர வஸ்துக்கள் பொய்யேயாம், வஸ்து ஸம்பந்தமில்லாமையால் எப்போதும் யதார்த்த ஜ்ஞாநமுண்டாகாது, இதற்குக்கருத்து ப்ராந்தி பிறந்தால் யதார்த்த ஜ்ஞானமிருக்கவேண்டிய நியமமில்லை. அவித்யையினால் ப்ரமம்வருகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளுகின்றோம், ஆனதால் நீ சொல்வது யுக்தமல்லவென்பதாம்.

உஅ. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌯𑍇𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂𑌖𑍇𑌵𑍈𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇𑌪𑌦𑌮𑍍॥

౨౮. తస్మాన్న జాయతేచిత్తంచిత్తదృశ్యన్న జాయతే।
తస్యపశ్యంతియేజాతింఖేవైపశ్యంతితేపదమ్॥

ஸ௦-ஸா. கடம் படம் முதலிய வஸ்துக்களை இல்லையென்பது அத்வைதிகளுக்கு ஸம்மதமாகையால் சித்தவிகாரமே இவை எல்லாமென்கிற பௌத்தபக்ஷத்தைக்கொண்டு பாஹ்ய வஸ்து வாதிகளான த்வைதிகளை நிரஸித்தார். இனி சித்தமும் பிறப்பதில்லை என்று பௌத்தனை தூஷிக்கின்றார், சித்தமும் ஜந்மத்தையடைவதில்லை இப்படியிருக்க, சித்தத்தை ஜந்மமுடையதென்று கூறுவது ஆகாயத்தில் பறவையின் காலடியைக் கண்டேனென்று சொல்லுகிற வார்த்தையைப்போல் பொய்யானது, சூந்யவாதி சொல்லும்வார்த்தை ஆகாயத்தைக் கையால்பிடித்துவிட்டே னென்பதுபோல் மிகவும் பொய்யானது.

உகூ. 𑌅𑌜𑌾𑌤𑌂𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌜𑌾𑌤𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌭𑌾𑌵𑍋𑌨𑌕𑌥𑌂𑌚𑌿𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౨౯. అజాతంజాయతేయస్మాదజాతిఃప్రకృతిస్తతః।
ప్రకృతేరన్యథాభావోనకథంచిద్భవిష్యతి॥

ஸ௦-ஸா. ஆக, ப்ரம்மம் அஜமென்று ஸித்தித்தமையால் உற்பத்திமுதலியவிகாரமில்லாமையால் அதற்கு ஜந்மமில்லை, மற்றவைபொய்யாகையா லதற்கு ஜந்மமில்லை

ப்ரக்ருதி மாறுதென்பது ஸித்தமன்றோ. ஆனதால் கடம்முதலிய வஸ்துக்களெல்லாம் பொய் ப்ரம்மமே பரமார்த்தமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

௩0. 𑌅𑌨𑌾𑌦𑍇𑌰𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌸𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿।
𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾 𑌚𑌾𑌦𑌿𑌮𑌤𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

30. అనాదేరంతవత్త్వం చ సంసారస్య న సేత్స్యతి।
అనంతతా చాదిమతో మోక్షస్య న భవిష్యతి॥

ஸா-ரு. இனி ஸம்ஸாரம் மோக்ஷம் இவற்றைமெய்யென்று ஒப்புக்கொண்டு, ஸம்ஸாரத்தையநாதியென்றும் மோக்ஷத்தை அழிவில்லாததென்றும் சொல்லுகிறவாதிகள் தூஷிக்கப்படுகிறார்கள், அநாதியாகிய வஸ்து அழியாதென்கிற நியமமுண்டாகையால், ஸம்ஸாரமழியாதாம். ஆதியுடையவஸ்து அழிவுடையதாகையால் மோக்ஷமென்பது ஆதியுடையதாகையால் அழிவுடையதாம், ஆகையால் பந்தமோக்ஷங்கள் பொய்யென்கிற அத்வைதபக்ஷமே யுக்தம் ஜ்ஞானம் பிறந்தபோது மோக்ஷமுண்டாகிறதென்று மோக்ஷத்தை ஆதியுடையதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களன்றோ, இனி சில யுக்திகளைக்கொண்டு ஸாதிக்கப்பார்த்தாலும் அவைமுன்னே கண்டிக்கப்பட்டவை என்றறிக, அவையாவன, பீஜாங்குரந்யாய முதலியவையாம்.

௩௧. 𑌆𑌦𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾।
𑌵𑌿𑌤𑌥𑍈𑌃 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑌿𑌤𑌥𑌾 𑌇𑌵 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃॥

௩௨. 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌤𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃॥

31. ఆదావంతే చ యన్నాస్తి వర్తమానే౽పి తత్తథా।
వితథైస్సదృశాస్సంతో౽వితథా ఇవ లక్షితాః॥

32. సప్రయోజనతా తేషాం స్వప్నే విప్రతిపద్యతే।
తస్మాదాద్యంతవత్త్వేన మిథ్యైవ ఖలు తే స్మృతాః॥

ஸா-ஸா. இவ்விரண்டு சுலோகங்களும் |வைதத்ய ப்ரகரணத்தில் வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பட்டவையாயினும் ஸம்ஸாரமும் பொய்மோக்ஷமும் பொய்யென்கிற இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரஸங்கத்தால் படிக்கப்பட்டன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்கிரஹம் என்கிற பகவத்ராமாநுஜாசார்யர்செய்தருளிய க்ரந்தத்தில் இந்தவிஷயங்களெல்லாம் பூர்வபக்ஷமாய்விரிவாய் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தயிரண்டுசுலோகங்களும் வைதத்ய ப்ரகரணத்தில் ஆறுவது சுலோகமாகவும் ஏழாவது சுலோகமாகவுங் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

௩௩. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍃𑌷𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌕𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍।
𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌵𑍈 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌤𑌃॥

33. సర్వే ధర్మా మృషా స్వప్నే కాయస్యాంతర్నిదర్శనాత్।
సంవృతే౽స్మిన్ ప్రదేశే వై భూతానాం దర్శనం కుతః॥

ஸா-ஸா. இந்த சுலோகங்களால் "நிமித்தஸ்யா நிமித்தத்வமிஷ்யதே பூததர்சநாத்" என்கிற சுலோகத்தின் பொருள் விஸ்தரிக்கப்படுகிறது.

பதார்த்தவ்யார்த்தபேதங்கள்.

ஸ்வப்நத்தில் சரீரத்திற்குள் காணப்படுகின்றமையாலந்த வஸ்துக்கள் பொய்யாவதுபோல ஜாக்ரத்தசையிலும் விராட்புருஷனுடைய சரீரத்திற்குள் ஸகலவஸ்துக்களுங் காணப்படுகின்றமையாலவை எல்லாம் பொய்யாவதிலையமில்லை. தக்கவிடமில்லாமையினால் ஸ்வப்நம் பொய்யாகின்றதாயின், ப்ரம்ம நிரவயமாகையா லிடமுடையதன்று. ஆகையாலந்த ப்ரம்மத்தில் தோற்றுகிற ஸகலவஸ்துக்களும் பொய்யேயாம். ஆக எந்த ஹேதுக்களால் ஸவப்நத்தைப் பொய்யென்கிறோமோ, அந்த ஹேதுக்கள் ஜாகரிதத்திலும் ஸமானங்களாகையால் ஜகத்து பொய்யேயாகின்றது. ஜநமம் முதலிய தோஷங்களில்லாத ஜ்ஞாநமாத்திரமாகிய ப்ரம்மமே ப்ரமார்த்தமென்பது ஸித்தமாயிற்று.

௩௪. 𑌨 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑌤𑍌।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౩౪. నయుక్తందర్శనంగత్వాకాలస్యానియమాద్గతౌ।
ప్రతిబుద్ధశ్చవైసర్వస్తస్మిందేశేనవిద్యతే॥

ஹ௦-ஹா. ஸ்வப்நத்தில் தேசாந்தரம்போய் வஸ்துக்களைக்காண்பதில்லை. தேசகால நியமமில்லாமையாலென்க. இராமேச்வரத்திலிருப்பவன் அந்தக்ஷணத்தில் காசியிலிருப்பதாக ஸ்வப்நம்காண்கிறான். விழித்துக்கொண்டுபார்த்தால், தான் இந்த ஸ்வப்நத்திற்குமுன் எவ்விடத்திலிருந்தானோ அவ்விடத்திலிருக்கிறானேயன்றி, காசியிலிருப்பதில்லை, ஆகையால் ஸ்வப்நம் பொய்யாகிறது, இவ்வாறே ஸம்ஸாரமாகிற நித்திரை நீங்கிவிழித்துக்கொண்டு பார்த்தால்ஸ்வப்நமாகிய ஜகத்திலிருப்பதில்லை, ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலிருக்கிறானன்றோ. ஆகையால் ஜகத்து பொய்யேயென்பதற்குஸந்தேஹமில்லை.

௩௫. 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹 𑌸𑌮𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯 𑌸𑌮𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౩౫. మిత్రాద్యైస్సహసమ్మంత్ర్యసమ్బుద్ధోనప్రపద్యతే।
గృహీతంచాపియత్కించిత్ప్రతిబుద్ధోనపశ్యతి॥

ஹ௦-ஹா. ஸ்வப்நத்தில் தான்பலஸ்நேகிதர்களோடு பேசிக்கொண்டிருக்கக் கண்டவன், விழித்துக்கொண்டால் அவர்களைக்காண்பதில்லை, ஸ்வப்நத்தில் கிடைத்த தநதாந்யங்களை விழித்துக்கொண்டபின் காண்பதில்லை. ஆதலால் ஸ்வப்நம் பொய்யாவதுபோல இந்த ப்ரபஞ்சத்திலுமிந்த குணமுண்டாகையா லிதுவும் பொய்யேயாம்.

௩௬. 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌚𑌾𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌃 𑌕𑌾𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍।
𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌮𑍍॥

౩౬. స్వప్నేచావస్తుకఃకాయఃపృథగన్యస్యదర్శనాత్।
యథాకాయస్తథాసర్వంచిత్తదృశ్యమవస్తుకమ్॥

ஹ௦-ஹா. ஸ்வப்நத்திலொரு சரீரத்தோடு தேசாந்தர ஸஞ்சாரம் செய்வதாய் காண்கிறான், அப்போது அவனுடைய சரீரம் அவனுடைய படுக்கையில் கிடக்கிறதன்றோ, ஆகையால் அந்த சரீரமஸத்தாகின்றது, அவ்வாறே சித்தமும் சித்தத்தால் காணப்படுகிற பொருள்களும், ஆகையாலதுபோல ஜாகரதசையிலும் சரீரம் முதலியவை யஸத்துக்களேயாம்.

௩௭. 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌤𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌸𑌜𑍍𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౩౭. గ్రహణాజ్జాగరితవ త్తద్ధేతుస్స్వప్న ఇష్యతే।
తద్ధేతుత్వాత్తుతస్యైవసజ్జాగరితమిష్యతే॥

𑌭𑌾-𑌷𑌾. ஜாகரிதத்தில்போல க்ரஹிக்கப்படுகையால் ஸ்வப்நத்திற்கு ஜாகரிதம ஹேதுவாகின்றது, ஸ்வப்நம் காண்பவனுக்கே ஸத்யமாய் தோற்றுவதுபோல ஜாகரிதமும் அவனுக்கே ஸத்தாகித்தோற்றுகின்றது.

௩௮. 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌜𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍।
𑌨𑌚𑌭𑍂𑌤𑌾𑌦𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨॥

౩౮. ఉత్పాదస్యాప్రసిద్ధత్వాదజంసర్వముదాహృతమ్।
నచభూతాదభూతస్యసమ్భవోఽస్తికథంచన॥

𑌭𑌾-𑌷𑌾. ஸ்வப்ந காரணமாகிய ஜாகரிதம் ஸ்வப்நம்போல பொய்யாகாது, ஜாகரிதம் ஸ்திரமாகக் காணப்படுகிறது ஸ்வப்நமோ க்ஷணிகமாகக் காணப்படுகிறது, இந்த பேதத்தால் ஜாகரிதம் ஸ்வப்நம்போல பொய்யல்லவென்றால், இது அவிவேகிகள் சொல்லும்வார்த்தை, விவேகிகளுக்காயின் ஸ்வப்ந ஜாகரிதங்களில் ஒருவிசேஷமுமில்லை, ஆகையால் ஜாகரிதத்தில் வாஸ்தவமாய் ஒன்றுக்கும் பிறப்புமுதலியவை யொன்றுமில்லை, ஜாகரிதத்திலிருந்து ஸ்வப்நமுண்டாகிறதென்று சொல்வதும் தக்கதல்ல. அஸத்திற்குப் பிறப்புண்டோ முயற்கொம்புண்டாகுமோ.

௩௯. 𑌅𑌸𑌜𑍍𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑍇𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑌃॥
𑌅𑌸𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌚𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋𑌨𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౩౯. అసజ్జాగరితేదృష్ట్వాస్వప్నేపశ్యతితన్మయః।
అసత్స్వప్నేఽపిదృష్ట్వాచప్రతిబుద్ధోనపశ్యతి॥

𑌭𑌾-𑌷𑌾. ஸ்வப்நத்தில் ஜாகரதசையில் கயிற்றில் கற்பிக்கப்பட்ட பாம்புபோல் பொய்யாயிருக்கிற அனேக வஸ்துக்களைக்கண்டு அந்த பாவனையால் பாவிக்கப்பட்ட நெஞ்சையுடையவனாய், அந்த ரூபத்தையடைந்து ஸ்வப்நத்தில் ஜாகரிதத்தில்போல அநேகவஸ்துக்களைக்காண்கிறான், ஸ்வப்நத்தில் கண்டவற்றைவிழித்துக்கொண்டபோது பார்ப்பதில்லை. ஜாகரிதத்தில் கண்டவஸ்துக்களிலும் சிலவஸ்துக்களைக்காண்பதில்லை ஆக இவ்வாறு ஸ்வப்ந ஜாகரிதங்களுக்கு காரியகாரணபாவத்தைக் கொள்ளவேணும். பரமார்த்தமாகிய ஜாகரிதத்தால் அபரமார்த்தமாகிய ஸ்வப்ந முண்டாகிறதென்று சொல்லப்போகாது.

௪௦. 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌕𑌮𑌸𑌤𑍍𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌕𑌂𑌤𑌥𑌾।
𑌸𑌚𑍍𑌚𑌸𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌕𑌂𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌕𑌮𑌸𑌤𑍍𑌕𑍁𑌤𑌃॥

౪౦. నాస్త్యసద్ధేతుకమసత్సదసద్ధేతుకం తథా।
సచ్చసద్ధేతుకంనాస్తిసద్ధేతుకమసత్కుతః॥

𑌭𑌾-𑌷𑌾. வாஸ்தவத்தில் காரியகாரண பாவமென்ப தொன்றுக்குங் கூடாது. ஏனென்றால், அஸத்தாகிய முயற்கொம்பு முதலிய பொருள் அஸத்தாகிய ஆகாயத் தாமரை முதலியவற்றா லுத்பத்தியடையாமையால் அஸத்திற்கு அஸத்து காரண

மாகாதென்பது விளங்கிற்று, ஸத்தாக த்வைதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற கடபடாதி வஸ்துக்கள் அஸத்தாகிய ஆகாயத்தாமரை முயற்கொம்பு முதலியவற்றால் உண்டாகாதென்று த்வைதிகளே ஒப்புக்கொள்ளுகின்றமையால் அஸத்து ஸத்துக்குக் காரணமாகாதென்பது விளங்கிற்று. ஸத்தாக த்வைதிகளொப்புக்கொள்ளுகிற ஒரு கடத்தால் ஸத்தாக அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற மற்றொரு கடமுண்டாகாமையினால் ஸத்து ஸத்திற்குக் காரணமாகாதென்பது விளங்கிற்று. ஆகையால் அஸத்துக்கு ஸத்து காரணமாமென்பதில்லை. என்பது சித்தமன்றோ. ஆனதால் அஸத்தான ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸத்தான ப்ரம்மம் காரணமாமென்று சிலர் சொல்லுவதுமிகவும்விருத்தமானது, முதற்பாதத்தால் சூந்யவாதி மதமும் இரண்டாம்பாதத்தால் தார்க்கிகர் மதமும் மூன்றாம் பாதத்தால் ஸாங்கியர் மதமும் தூஷிக்கப்பட்டது. இம்மூன்று மதங்களைப்போலவே மித்யையாகிய ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸத்தியமான ப்ரமங் காரணமென்று சொல்லுகிறமதமும் தக்கதல்லவைன்றுகருத்து. ஆகையால் ஒருவிதத்தாலும்வாஸ்தவத்தில் காரிய காரணபாவங்கிடையாது என்பது ஒருவராலுமழிக்க முடியாதது. வாஸ்தவத்தில்காரிய காரணபாவத்தை யொருவனகண்டதுமில்லை. அதற்குயுச்தியுமில்லை.

௪௧. விபர்யாஸாத்யதா ஜாக்ரதசிந்த்யாந் பூதவத்ஸ்ப்ருசேத்।
ததா ஸ்வப்நே விபர்யாஸாத்தர்மாம்ஸ்தத்ரைவ பச்யதி॥

౪౧. విపర్యాసాద్యథా జాగ్రదచిన్త్యాన్ భూతవత్స్పృశేత్।
తథా స్వప్నే విపర్యాసాద్ధర్మాంస్తత్రైవ పశ్యతి॥

ஸ௦அ. ஸ்வப்நம் ஜாகரம் இவற்றிற்குக் காரிய காரண பாவமில்லை என்பதை மீளவும் விளக்கிக்கொண்டு ஜகத்து பொய்யென்பதை ஸ்தாபிக்கின்றார், எவவாறு ஜாக்ரதசையிலும், 'இப்படியுண்டாயிற்று' 'இக்காலத்திலுண்டாயிற்று' என்று சிந்திக்கப்போகாத பொய்யான ரஜ்ஜு ஸர்பமென்கிற கயிற்றுப் பாம்பு முதலிய வஸ்துநகளை விவேகமில்லாமையினால் வாஸ்தவமாகவே ப்ரமிக்கிறானோ அவ்வாறே ஸ்வப்நத்திலும் அவிவேகத்தினால அநேக வஸ்துக்களை வாஸ்தவமாக ப்ரமிக்கிறான். இவ்வளவொழிய ஒன்றுக்கொன்று காரணமன்றென்று கருத்து.

௪௨. உபலம்பாத்ஸமாசாராதஸ்திவஸ்துத்வவாதிநாம்।
ஜாதிஸ்து தேசிதா புத்தைரஜாதேஸ்த்ரஸதாம் ஸதா॥

౪౨. ఉపలమ్భాత్సమాచారాదస్తివస్తుత్వవాదినామ్।
జాతిస్తు దేశితా బుద్ధైరజాతేస్త్రసతాం సదా॥

ஸ௦அ. ப்ரத்யக்ஷத்தாலு மாசாரத்தாலு முண்மையென்று வஸ்துக்களை யொப்புக்கொண்டு அத்வைத ஸ்வரூபத்தி லாத்மநாசம் வருமெனநு பயந்தவருக்கு அவர்கள் மதிக்குச் சமாநமாய் பண்டிதர்களால் ஜந்மமுதலியவை கூறப்பட்டன. க்ரமத்தி லத்வைதத்திலிழிவார்களென்று என்று கீழ்சொல்லப்பட்டதன்றோ.

௪௩. அஜாதேஸ்த்ரஸதாம் தேஷாமுபலம்பாத்வியந்தி யே।
ஜாதிதோஷா ந ஸேத்ஸ்யந்தி தோஷோऽப்யல்போ பவிஷ்யதி॥

౪౩. అజాతేస్త్రసతాం తేషాముపలమ్భాద్వియన్తి యే।
జాతిదోషా న సేత్స్యన్తి దోషోऽప్యల్పో భవిష్యతి॥

ஸ0-ஹா. எவர்கள் அத்வைதாத்மஸ்வரூபத்தை சாஸ்திரங்களாலறிந்து, ப்ரத்யக்ஷத்தால் த்வைதத்தைக் காண்கிறபடியாலும் ஆத்மநாசம் வருமென்கிற பயத்தாலும் த்வைதத்தையடைகிறார்களோ அவர்களும் க்ரமத்தில் நற்கதியை யடைகின்றார்கள். அவர்களுக்கு அத்வைதத்தில் ச்ரத்தை யுண்டாகையால் அவர்களுக்கு ஜாதிதோஷங்கள் வாராவாம். வரினு மிகவும் ஸ்வல்பமாய் வரும். வந்தாலும் க்ரமத்தில் கழியும்.

௪௪. 𑌉𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑌾𑌹𑌸𑍍𑌤𑍀𑌯𑌥𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌉𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌥𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౪౪. ఉపలమ్భాత్సమాచారాన్మాయాహస్తీయథోచ్యతే ।
ఉపలమ్భాత్సమాచారాదస్తివస్తుతథోచ్యతే।

ஸ0-ஹா. பேதப்பட்ட அனேகவஸ்துக்கள் ப்ரத்யக்ஷமாய் காணப்படுகின்றமையாலும் அந்தந்த வஸ்துக்களால் அந்தந்த காரியங்கள் பிறக்கின்றமையாலும் மெய்யேயாமென்று ஸாதிக்கமுடியாது. மாயையினுலொரு யானையை ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காண்கின்றோம். அதின்மேலேறுகின்றோம் ஆயினும் அந்தயானை மெய்யாகுமோ. அப்படியே த்வைதமும் மெய்யாகாதென்றுணர்க.

௪௫. 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂𑌚𑌲𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂𑌤𑌥𑍈𑌵𑌚।
𑌅𑌜𑌾𑌚𑌲𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍॥

౪౫. జాత్యాభాసంచలాభాసంవస్త్వాభాసంతథైవచ।
అజాచలమవస్తుత్వంవిజ్ఞానంశాన్తమద్వయమ్॥

ஸ0-ஹா. பிறப்புடையதாயுங் க்ரியை யுடையதாயும் நாம ரூபங்களையுடையதாயும் தோற்றுகின்ற, பிறப்பு க்ரியை நாமரூபங்கள் இவை இல்லாதிருக்கின்ற ஜ்ஞாநஸ்வரூப சுத்தாத்வைத ப்ரம்மமே பரமார்த்தமாய் சாந்தமாய் ஸுகரூபமாயிருப்பது. மற்றவை பொய்யாய் விகாரியாய் துக்கமாயிருப்பனவென்றுணர்க.

௪௬. 𑌏𑌵𑌂𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌅𑌜𑌾𑌃𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃।
𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍋𑌨𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑍇॥

౪౬. ఏవన్నజాయతేచిత్తమేవన్ధర్మాఅజాస్స్మృతాః।
ఏవమేవవిజానన్తోనపతన్తివిపర్యయే॥

ஸ0-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய யுக்திகளால் சித்தமு முண்டாவதில்லை. ஆத்மாக்களுமுண்டாவதில்லை. ஆத்மாக்கள் நித்யர்களாகவே ப்ரம்மவித்துக்களாலெண்ணப்படுகிறார்கள். இப்படியறிந்தவர் அவித்யையாகிய இருளடைந்தஸமுத்திரத்தில் விழுந்தழியார். "தத்ரகோமோஹஃ கச்சோக ஏகத்வமநுபச்யதஃ" என்கிற மந்திரத்தில் அத்வைத ஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு துன்பமில்லையென்று சொல்லுகின்றதன்றோ.

௪௭. 𑌋𑌜𑍁𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌭𑌾𑌸𑌮𑌲𑌾𑌤𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌂𑌯𑌥𑌾।
𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌂𑌤𑌥𑌾।

౪౭. ఋజువక్రాదికాభాసమలాతస్పన్దితంతథా |
గ్రహణగ్రాహకాభాసంవిజ్ఞానస్పన్దితంతథా

ஸ°-ஸா. எவ்வாறு உலக்கை என்கிற கொள்ளியானது தான் சலிப்பினால் கோணலாயும் நேராயுந் தோற்றுகின்றதோ; அவ்வாறே ஜ்ஞானஸ்வரூபமே வ்யத்யாஸத்தினால் அறிபவனாயும் அறியப்படும் பொருளாயுந் தோற்றுகின்றது.

௪௮ 𑌅𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑌮𑌲𑌾𑌤𑌮𑌨𑌾𑌭𑌾𑌸𑌮𑌜𑌂 𑌯𑌥𑌾 ।
𑌅𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑌾𑌭𑌾𑌸𑌮𑌜𑌂 𑌤𑌥𑌾 ॥

౪౮. అస్పన్దమానమలాతమనాభాసమజం యథా।
అస్పన్దమానం విజ్ఞానమనాభాసమజం తథా॥

ஸ°-ஸா. அந்தகொள்ளியானது சலியாதபோது வளைதல் குவிதல் நீளுதல் முதலிய விகாரமடையாமலிருப்பதுபோல ஜ்ஞானமும் அவித்யை நீங்கிசலியாதிருக்கும்போது நிர்விகாரமாய் கீழ்ச்சொன்ன பேதங்களின்றி விளங்குகின்றது.

௪௯. 𑌅𑌲𑌾𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌭𑌾𑌸𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋𑌭𑍁𑌵𑌃 ।
𑌨 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌲𑌾𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ॥

౪౯. అలాతే స్పన్దమానే వై నాభాసా అన్యతోభువః ।
న తతోఽన్యత్ర నిస్పన్దాన్నాలాతం ప్రవిశన్తి తే॥

ஸ° ஸா. இந்த கொள்ளிசலிக்கும்போது தோற்றிய வளைவுமுதலிய ஆபாஸங்கள் இது அசையும்போது மற்றொன்றிலிருந்து இந்தகொள்ளியிற் சேர்ந்தவையல்ல. இது சலியாதபோது இவை இதிலடங்கிப் போயினவென்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனதால் தோற்றமேயாகின்றமையால் அந்தவிகாராபாஸங்கள் பொய்யேயாகின்றன. அவ்வாறே இந்த ஜ்ஞானத்தில் தோற்றுகிற ஜீவாபாஸம் முதலியவை எல்லாம் பொய்யேயாம்.

௫௰. 𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑌾 𑌅𑌲𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌯𑍋𑌗𑌤𑌃 ।
𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌰𑌾𑌭𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ॥

౫౦. న నిర్గతా అలాతాత్తే ద్రవ్యత్వాభావయోగతః ।
విజ్ఞానేఽపి తథైవ స్యురాభాసస్యావిశేషతః॥

ஸ°-ஸா. இந்த கொள்ளியிலுண்டாகிற விகாராபாஸங்கள் ஓரிடத்திலிருந்து வந்தன, ஓரிடத்திற்போயின, என்று சொல்வதற்கில்லை. த்ரவ்யமாயின் ஒருமனிதன் ஒருவீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு மற்றொருவீடு சேர்ந்து அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு மற்றோரிடஞ் சேருவதுபோல், வரவும் போகவுங் கூடும். இந்த வளைவு முதலிய விகாராபாஸங்கள் த்ரவ்யமல்லவன்றோ, ஆனதாலென்க. இவ்வாறே விஜ்ஞானஸ்வரூபத்தில் தோற்றுகிற ஸகல பேதவிகாரங்களும் ஓரிடத்திலிருந்து வந்தவையுமல்ல மற்றோரிடத்திற்குப் போமவையுமல்லவென்றுணர்க. ஆகவே பொய்யென்பது விளங்குகின்றது.

௫௧. 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌭𑌾𑌸𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋𑌭𑍁𑌵𑌃 ।
𑌨 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ॥

౫౧. విజ్ఞానే స్పన్దమానే వై నాభాసా అన్యతోభువః ।
న తతోఽన్యత్ర నిస్పన్దాన్న విజ్ఞానం విశన్తి తే॥

௫௨. 𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌯𑍋𑌗𑌤𑌃।
𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍋𑌽𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌤𑍇॥

౫౨. ననిర్గతావిజ్ఞానాత్ద్రవ్యత్వాభావయోగతః ।
కార్యకారణతాభావాద్యతోఽచింత్యాస్సదైవతే॥

ஸ0 ஹா. கொள்ளியோடு விஜ்ஞாநம் ஸமாநமேயாம். ஆயினும் விஜ்ஞாநமெப்போதும், சலியாது. காரிய காரணபாவத்தில் சிந்திக்கமுடியாமையால் ஸகல விகாரங்களும் பொய்யேயாகின்றன. எவ்வாறு வளைவுமுதலிய விகார பாசஙகளில்லாத கொள்ளியில் வளைவுமுதலிய விகாரங்கள் காணப்பட்டனவோ; அவ்வாறே பேதப்பட்ட விகாரங்கள் விஜ்ஞாநத்திலில்லாவிடினும் அவித்யையினு லிருப்பவைபோலக் காணப்பட்டன ஆக, ஜகத்து பொய்யென்பது ஸாதிக்கப்பட்டது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"அலாதேஸ் பந்தமாநேவை" என்கிற (49 வது) சுலோகத்திலும், "நநிர்கதா அலாதாத்தே" என்கிற (50 வது) சுலோகத்திலும், கொள்ளியில் தோற்றுகிற விகாரங்கள் பொய்யென்பதிற் சொன்னகாரணங்களே, விஜ்ஞாநத்தில் தோற்றுகிற பேதப்பட்ட தருமங்கள் பொய்யென்பதிலுமுண்டாயிருக்கின்றன வென்று அந்த சுலோகங்களிற் கூறிய தோஷங்களை இவ்விரண்டு சுலோகங்களிலுங் காட்டினுரென் றுணர்க.

௫௩. 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑍈𑌵 𑌹𑌿।
𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌨𑍋𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౫౩. ద్రవ్యంద్రవ్యస్యహేతుస్స్యాదన్యదన్యస్యచైవహి।
ద్రవ్యత్వమన్యభావోవాధర్మాణాన్నోపపద్యతే॥

ஸ-ஹா. திரவ்யம் த்ரவ்யத்திற்குக் காரணமாம். குணம் குணத்திற்குக்காரணமாம். இந்த ஜீவாத்மாக்கள். த்ரவ்யமுமல்ல. குணங்களுமல்ல, ஆகையால ஆத்மா ஒன்றுக்குங் காரணமல்ல. நித்யமாய் ஒன்ருயிருக்கின்றது. அவயவம் அவயவி என்கிற பேதங்களொன்று மில்லாத ஆத்மாவுக்கு ஒருவித விகாரமுமில்லை யென்றதாயிற்று.

௫௪. 𑌏𑌵𑌂 𑌨 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌜𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌜𑌮𑍍।
𑌏𑌵𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃॥

౫౪ ఏవంచిత్తజాధర్మాశ్చిత్తంవాపినధర్మజమ్।
ఏవంహేతుఫలాజాతింప్రవిశంతిమనీషిణః॥

ஸ0-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய காரணங்களால் சித்தமானது ஆத்மவிஜ்ஞாநஸ்வரூபமேயாகையால் பேதப்பட்டதருமங்கள் சித்தத்தாலுண்டானவையல்ல. சித்தமும் பேததருமங்களா லுண்டாகியதன்று, எல்லாம் விஜ்ஞாநத்தின் ஆபாஸஙகளேயன்ரே. இப்படியே, காரிய காரணங்களிலும் காரியததால் காரணமாவது காரணத்தால் காரியமாவது பிறப்பிதில்லை என்று ஹேதுபலங்களென்கிற காரணகாரியங்களுக்கு அஜாதியை(அதாவது-பிறப்பில்லாமை)புத்திமாங்களான ப்ரம்மவித்துகள்நிச்சயிக்கின்ருர்கள். ஆக ஆதமஸ்வரூபத்திற்குக் காரியகாரண பாவங் கூடாதேயாம்,

௫௫. 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌵𑍇𑌶𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌃।
𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌵𑍇𑌶𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌃॥

౫౫. యావద్ధేతుఫలావేశస్తావద్ధేతుఫలోద్భవః ।
క్షీణేహేతుఫలావేశేనాస్తిహేతుఫలోద్భవః॥

ஸ०-ஹா. கீழ்ச்சொல்லியபடி தத்வஜ்ஞானத்தில் நிலையுண்டாகி காரியகாரண பாவத்தைப் பொய்யென்றறிந்தவருக்கு இந்த ஸம்ஸார பரம்பரை நீங்குகின்றது. எவர் இதை மெய்யென்று பிரமிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு அந்த ப்ரமமுள்ளவரையில் ஸம்ஸார பந்தம் நீங்காது.

௫௬. 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌵𑍇𑌶𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌯𑌤𑌃।
𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌵𑍇𑌶𑍇 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౫౬. యావద్ధేతుఫలావేశస్సంసారస్తావదాయతః ।
క్షీణే హేతుఫలావేశే సంసారం న ప్రపద్యతే ॥

ஸ०-ஹா. நான் இப்போது உபாயாநுஷ்டானம் செய்கிறேன் இதுகாலாந்தரத்தில் பலிக்கப்போகிறது அப்போது நான் ஜீவித்திருந்து இந்தபலத்தை யநுபவிக்கப் போகிறேன். என்கிற ப்ரமம் நீங்குகிறவரையில் இந்த அவித்யாபந்தம் கழியாது.

௫௭. 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍈।
𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌜𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍁𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑍈॥

౫౭. సంవృత్యా జాయతే సర్వం శాశ్వతం నాస్తి తేన వై ।
సద్భావేన హ్యజం సర్వముచ్ఛేదస్తేన నాస్తి వై ॥

ஸ०-ஹா. இந்த ஸம்ஸாரமெல்லா மவித்யையிலுண்டாகின்றதாகையால்மாறி மாறி யழிவது மாவதுமாய் பரம்பரையாய் வருகின்றது; ஆகையால்இது நித்யமல்ல. வாஸ்தவத்தினால் பரமார்த்த ஸத்தாகியது ப்ரம்மமேயாம். ஆகையால், அஜ்ஞானிக்குஸம்ஸாரமுண்டாகுமென்று சொல்லியது தக்கதேயாமென்று கருத்து.

௫௮. 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃।
𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌮𑌾𑌯𑍋𑌪𑌮𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌾 𑌚 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౫౮. ధర్మా య ఇతి జాయన్తే జాయన్తే తే న తత్త్వతః ।
జన్మ మాయోపమం తేషాం సా చ మాయా న విద్యతే ॥

ஸ०-ஹா. ப்ராந்தியுடையவராகி அவித்யை யிலக்கப்பட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறவர்களுக்கு ஆத்மாக்களென்றும் விஷயங்களென்று மெவையுண்டாகின்றனவோ; அவையெல்லாம் வாஸ்தவத்தி லுண்டானவையல்ல. மாயையினால் யுண்டானவையாம். அந்த மாயையும் ஒருவஸ்துவல்ல. அதுவும் பொய். மாயையென்றாலில்லை என்று பொருள் என்று கருத்து,

௫௯. 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑍀𑌜𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑍋𑌽𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑌃।
𑌨𑌾𑌸𑍌 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌚𑍋𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍀 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾॥

౫౯. యథా మాయామయాద్బీజాజ్జాయతే తన్మయోఽఙ్కురః ।
నాసౌ నిత్యో న చోచ్ఛేదీ తద్వద్ధర్మేషు యోజనా ॥

ஸ०-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய விஷயங்களுக்கு மாயையினால் ஜந்மமென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தங் கூறுகின்றார். உலகத்தில் மாயாவியானவன் ஒரு க்ஷணத்தில் மாஞ்செடியை யுண்டாக்கி அதில் பூக்களை பலங்களை யுண்டாக்குகிறான் உடனே அது அழிந்துவிடுகின்றது. ஆகையா லவ்விடத்தில் வாஸ்தவமாய் ஒன்றும் பிறக்கவுமில்லை. அழியவுமில்லை மாயையினா லப்படி தோற்றியது. அதுபோலவே இந்த பேதப்பட்ட

வஸ்துக்களென்கிற விஷயங்களுக்கும், வாஸ்தவத்தில் ஜந்மம் முதலியவை யொன்றுமில்லை. ஆகையினாலெல்லாம் மாயையினாலொன்றுணர்க.

௬௦. 𑌨𑌾𑌜𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌾𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾 ।
𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌨 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౬౦. నాజేషుసర్వధర్మేషుశాశ్వతాశాశ్వతాభిధా।
యత్రవర్ణానవర్తంతేవివేకస్తత్రనోచ్యతే॥

ஸ௦-ஹா. பரமார்த்த பூதர்களாய் நிர்விகாரிகளாய் நித்யர்களாயிருக்கிற ஆத்மஜ்ஞப்தி என்கிற ரஸமாத்திரஸ்வரூபர்களாயிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் நித்யாநித்ய விபாகமில்லை. பதங்களால் சொல்லப்படமாட்டரர்கள். இது இப்படிப்பட்டதென்கிற வ்யவஹாரங்கிடையாது. "யதோவா சோநிவர்தந்தே" என்று வாக்கினால் சொல்லப்படமாட்டாதென்று சுருதியினால் வெளியிடப்பட்டதன்றோ.

௬௧. 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌲𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌲𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 ॥

௬௨. 𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ।
𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥

౬౧. యథాస్వప్నేద్వయాభాసంచిత్తంచలతిమాయయా ।
తథాజాగ్రద్ద్వయాభాసంచిత్తంచలతిమాయయా॥

౬౨. అద్వయంచద్వయాభాసంచిత్తంస్వప్నేనసంశయః ।
అద్వయంచద్వయాభాసస్తథాజాగ్రన్నసంశయః॥

ஸ௦-ஹா. விஞ்ஞாநமாத்திரரூபமாகிய இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில் பரமார்த்தத்தில் வாகிந்திரியப்ரவ்ருத்தியில்லை. அதுப்ரமம் இதை யுணர்த்துவதற்கு இந்த சுலோகங்களிவ்விடத்திலும் படிக்கப்பட்டன.

௬௩. 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌦𑍃𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌚𑌰𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁 𑌵𑍈 𑌦𑌶𑌸𑍁 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌅𑌣𑍍𑌡𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌜𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌦𑌾 ॥

௬௪. 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌦𑍃𑌕𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌦𑍃𑌕𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౬౩. స్వప్నదృక్ప్రచరన్ స్వప్నేదిక్షువైదశసుస్థితాన్।
అండజాన్ స్వేదజాన్వాపిజీవాన్పశ్యతియాన్ సదా॥

౬౪. స్వప్నదృక్చిత్తదృశ్యాస్తేనవిద్యంతేతతఃపృథక్
తథాతద్దృశ్యమేవేదంస్వప్నదృక్చిత్తమిష్యతే।

ஸ௦-ஹா. இந்தஜீவனானவன் ஸ்வப்நத்தில் அண்டஜம் ஸ்வேதஜம் என்றுசொல்லப்படுகிற நாநாவிதங்களான எந்தஜந்துக்களை எல்லாதிக்குக்களிலும் பார்க்கிறானோ, அவை அவனுடைய சித்தத்திற்குத் தோற்றமவையே யன்றி வேறாயிருப்பவையல்ல. இப்படியே ஸ்வப்நங்காண்கிறவனைவிட வேறுசித்தமென்பது மொன்றில்லை.

௬௫. 𑌚𑌰𑌨𑍍 𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁 𑌵𑍈 𑌦𑌶𑌸𑍁 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌅𑌣𑍍𑌡𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌜𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌦𑌾 ।

௬௬. 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍।
𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౬౫. చరన్జాగరితే జాగ్రద్దిక్షు వై దశసు స్థితాన్ ।
అండజాన్ స్వేదజాన్వాపి జీవాన్పశ్యతి యాన్సదా॥

౬౬. జాగ్రచ్చిత్తేక్షణీయాస్తే న విద్యంతే తతః పృథక్
తథా తద్దృశ్యమేవేదం జాగ్రతశ్చిత్తమిష్యతే

ஸம்-ஹா. இப்படியே ஜாகரதசையிலும் ஜீவனால் க்ரஹிக்கப்படுகிற வஸ்துக்கள் அப்போதுண்டாயிருக்கிற சித்தத்தின் விகாரங்களேயாம். அந்த சித்தமும் அந்த ஜீவனேயாம். மற்றவை முன்போலவே அறியலாம்.

௬௭. 𑌉𑌭𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥
𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌮𑍁𑌭𑌯𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౬౭. ఉభే హ్యన్యోన్యదృశ్యే తే కిం తదస్తీతి నోచ్యతే ।
లక్షణాశూన్యముభయం తన్మతేనైవ గృహ్యతే॥

ஸம்-ஹா. மநஸ்ஸும் மனஸ்ஸினால் காணப்படுகிற வஸ்துக்களும், ஒன்றுக்கொன்று தோற்றுகின்றன. ஜீவாத்மாவாகியவிஷயத்தை சித்தமானதுவேண்டுகின்றது. ஆகையால் சித்தமாவது விஷயங்களாவது வாஸ்தவத்திலில்லை. ஸ்வப்நத்தில் யானைமுதலிய வஸ்துக்களும், சித்தமும் பொய்யேயன்றோ. அதுபோலவே ஜாகரதசையிலும், பரமார்த்த ஸத்ஸ்வரூபத்தைவிட வேறொன்றுமில்லை என்று, விவேகிகள் கூறுகின்றார்கள். இவ்விரண்டும் வாஸ்த்தவத்தில் இல்லை என்பது, உண்டென்பதில் ப்ரமாணமில்லையாகையால் த்வைதிகளும் ஒப்புக்கொள்ளவேணும். வஸ்துவைவிட்டு ஜ்ஞாநந்தோற்றுவதில்லை. ஜ்ஞாநத்தைவிட்டு வஸ்துதோற்றுவதில்லை. ஆகையால் இவ்விரண்டையும் தனியே ப்ரமாணப்ரமேயங்களாக கல்பிப்பதற்குந்யாயமுண்டாகாது. ஆகையாலிந்த சித்தமும் விஷயங்களும் கல்பிக்கப்பட்டவையேயாம்.

௬௮. 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑌯𑍋 𑌜𑍀𑌵𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌚।
𑌤𑌥𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌾 𑌅𑌮𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚॥

௬௯. 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑌯𑍋 𑌜𑍀𑌵𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌚।
𑌤𑌥𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌾 𑌅𑌮𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚॥

௭௰. 𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌕𑍋 𑌜𑍀𑌵𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾।
𑌤𑌥𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌾 𑌅𑌮𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚॥

౬౮. యథా స్వప్నమయో జీవో జాయతే మ్రియతేపి చ ।
తథా జీవా అమీ సర్వే భవంతి న భవంతి చ॥

౬౯. యథా మాయామయో జీవో జాయతే మ్రియతేపి చ ।
తథా జీవా అమీ సర్వే భవంతి న భవంతి చ॥

౭౦. యథా నిర్మితకో జీవో జాయతే మ్రియతేపి వా ।
తథా జీవా అమీ సర్వే భవంతి న భవంతి చ॥

ஸம்-ஹா. ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் பொய்யென்றால் மநுஷ்யன் பிறப்பதும் சாவதும் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றதாகையாலிதை யொருவரு மொப்பமாட்டார்,

என்று ஆக்ஷேபிக்கிறவனுக்கு ஸமாதானமாக இந்த மூன்று சுலோகங்கள் கூறப்பட்டன. இவற்றின் கருத்து ஸப்னத்திலும் இந்திரஜாலம்முதலிய மாயையிலும் மந்திரம் ஔஷதி இவற்றின் வ்யாபாரத்திலும் அண்டஜம், ஸ்வேதஜம் ஜராயுஜம் முதலிய அனேக ஜீவராசிகளுந்தோற்றவில்லையோ; ஆயினும் அவை பொய்யேயன்றோ. அப்படியே உலகத்தில் பிறப்பது சாவது எல்லாம்பொய். ஆகையால் ஸம்வித்தென்கிற ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகிய ப்ரம்மமே மெய்யானது என்பதாம்.

௭௧. ந கஶ்சிஜ்ஜாயதே ஜீவ: ஸம்பவோঽஸ்ய ந வித்யதே।
ஏதத்ததுத்தமம் ஸத்யம் யத்ர கிஞ்சிந்ந ஜாயதே॥

౭౧. నకంచిజ్జాయతేజీవస్సమ్భవోఽస్యనవిద్యతే।
ఏతత్తదుత్తమంసత్యంయత్రకించిన్నజాయతే॥

ஸ௦-ஹா. வ்யவஹார ஸத்யமாகிய ஜீவாதிகளுக்குப் பிறப்புமுதலியவை ஸ்வப்னம் மாயை முதலியவற்றில் தோற்றுகிற ஜீவர்களுக்குப் போலவென்று ரூபித்தோம். பரமார்த்தத்திற்கு பிறப்புமுதலியவை யில்லை. மற்றவிசேஷங்கள் முன்சொன்னோம்.

௭௨. சித்தஸ்பந்திதமேவேதம் க்ராஹ்யக்ராஹகவத்த்வயம்।
சித்தம் நிர்விஷயம் நித்யமஸங்கம் தேன கீர்த்திதம்॥

౭౨. చిత్తస్పన్దితమేవేదంగ్రాహ్యగ్రాహకవద్ద్వయమ్।
చిత్తన్నిర్విషయన్నిత్యమసఙ్గన్తేనకీర్తితమ్॥

ஸ௦-ஹா. த்வைதமெல்லாஞ் சித்தத்தின் தோஷத்தால் வந்தது. வாஸ்தவத்தில் சித்தமென்பது ஆத்மஸ்வரூபமே யாகையாலதற்கு தோஷமில்லை. தோஷமாவது விஷயஸங்கம். அதாவது ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்றுசுருதியினால் வெளியாகின்றது.

௭௩. யோঽஸ்தி கல்பிதஸம்வ்ருத்யா பரமார்த்தேன நாஸ்த்யஸௌ।
பரதந்த்ராபிஸம்வ்ருத்யா ஸ்யாந்நாஸ்தி பரமார்த்தத:॥

౭౩ యోఽస్తికల్పితసంవృత్యాపరమార్థేననాస్త్యసౌ।
పరతంత్రాభిసంవృత్యాస్యాన్నాస్తిపరమార్థతః॥

ஸ௦-ஹா. வைதிகரும் சாஸ்திரம் ஆசாரியன் சிஷ்யன் எனப் பலவிஷயங்களையொப்புக்கொண்டிருக்கின்றார் ஆனதால் நிர்விஷயமென்று கூறுவது தகாதென்றால் பரமார்த்தஜ்ஞானத்திற்கு உபாயமாக அவை கல்பிக்கப்பட்டவையென்று முன் சொல்லியிருக்கிறோம். இதரமதத்தில் ஒப்புக்கொள்ளுகிற வஸ்துக்கள் அஜ்ஞான கல்பிதங்களென்று ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் நிர்விஷயமாவதில் விரோதமில்லை.

௭௪. அஜ: கல்பிதஸம்வ்ருத்யா பரமார்த்தேன நாப்யஜ:।
பரதந்த்ராபிநிஷ்பத்த்யா ஸம்வ்ருத்யா ஜாயதே து ஸ:॥

౭౪. అజఃకల్పితసంవృత్యాపరమార్థేననాప్యజః।
పరతంత్రాభినిష్పత్త్యాసంవృత్యాజాయతేతుసః॥

ஸ௦-ஹா. வேத ஸம்மதமாகிய சிஷ்யாசார்ய பேதம் முதலியவையெல்லாம் பொய்யாயின், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு நித்யத்வம் முதலியவையும் சாஸ்திரத்தாலே போதப்படுகின்றமையால் அவையும் பொய்யாகையால்ஆத்மஸ்வரூபமஜமானதுஎன்பது முதலிய கீழ்ச்சொல்லிய ஸ்வரூபங்களும் பொய்யாகவேண்டியதே யன்றோ, என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு சமாதான மிந்த சுலோகம். நாம் கீழ்ச்சொல்லியது அவாஸ்

தவமே ஜந்மபரிணமாதி கல்பனை இல்லையென்பதற்கு கல்பிக்கப்பட்டவையே அவையே அவையும் ஸ்வரூபமே ஸத்யமாகின்றது.

௭௫. ப்ரமாதாபி⁴நிவேஶோ(அ)ஸ்தி த்³வயம் தத்ர ந வித்³யதே ।
த்³வயாபா⁴வம் ஸ பு³த்³த்⁴வைவ நிர்நிமித்தோ ந ஜாயதே ॥

౭౫. ప్రమాతాభినివేశో స్తి ద్వయం తత్ర న విద్యతే ।
ద్వయాభావం స బుద్ధ్వైవ నిర్నిమిత్తో న జాయతే ॥

ஸ0-ஹா. த்வைத விஷயத்தில் ப்ரமத்தாலாக்ரகப்படுவதொழிய வாஸ்தவத்தில் த்வைதமில்லை, ஆகையாலிது ப்ராந்தியென்று அறிந்தபோதே காரணமில்லாமையால் நிவ்ருத்திக்கின்றது.

௭௬. யதா³ ந லப⁴தே ஹேதூநுத்தமாத⁴மமத்⁴யமாந் ।
ததா³ ந ஜாயதே சித்தம் ஹேத்வபா⁴வே ப²லம் குத꞉ ॥

౭౬. యదా న లభతే హేతూనుత్తమాధమమధ్యమాన్ ।
తదా న జాయతే చిత్తం హేత్వభావే ఫలం కుతః ॥

ஸ0-ஹா. அந்தந்தஜாதி ஆச்ரமங்களுக்கு, விஹித்த தருமங்களை அந்தந்த தருமங்களுக்கு பலமாக விதித்திருக்கிறபலனை விரும்பாமல் அதருமங்கள் கலவாமல், செய்வதினால் அடையக்கூடிய தேவத்வமுதலிய உத்தமபலங்களையும் அதருமங்கலந்த தருமத்தாலடையக்கூடிய மநுஷ்யத்வ முதலிய மத்யமபலன்களையும் அதருமங்களையே செய்வதினாலடையக்கூடிய திர்யக்த்வமுதலிய அதம பலன்களையும், அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டவை யென்றுணர்ந்தவனுக்கு அந்தந்த கதிகளுக்குக் காரணங்களான அவித்யை ஸம்பந்தப்பட்ட கருமம் தருமம் முதலியவை நீங்கியபடியால் அவை யுண்டாகிறதில்லை. ஆத்ம தத்வமொன்மே கல்பனையில்லாததென் றுணர்ந்தவன் துன்பங்களையடைவனோ. அறியாதார் ஆகாயத்தில் அழுக்குமுதலியவற்றை சிறுவர் காண்பதுபோல் ப்ரம்மத்தில் விகாரங்களைக்காண்கிறார்கள். ஜ்ஞானிகளுக்கு அந்மகாரணங்களழிகின்றமையால் அவையுண்டாகா, காரணமில்லாது காரியம் பிறக்குமோ. விதையில்லாமல்லாமல் செடி முளைக்குமோ. ஆகையா லந்த சித்த விகாரங்கள் அப்போது பிறப்பதில்லை.

௭௭. அநிமித்தஸ்ய சித்தஸ்ய யா(அ)நுத்பத்தி꞉ ஸமா(அ)த்³வயா ।
அஜாதஸ்யைவ ஸர்வஸ்ய சித்தத்³ருஶ்யம் ஹி தத்³யத꞉ ॥

౭౭. అనిమిత్తస్య చిత్తస్య యానుత్పత్తిః సమాద్వయా ।
అజాతస్యైవ సర్వస్య చిత్తదృశ్యం హి తద్యతః ॥

ஸ0-ஹா. இந்த சித்தமாவது ஆத்மஸ்வரூபஸ்புரணமாகையால் ப்ரமம் நீங்கியபோது ஸ்வதஸ் ஸித்தமாகின்றது. ஆகையால் எப்போதும் உத்வயமாய், நிர்விசேஷமாயிருக்கின்றது,

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட யுக்திகள் இந்தஸந்தர்ப்பத்திற்காக இங்கும் சொல்லப்பட்டவை யாகையால், இங்கு விம்சஷமாய் விஸ்தரிக்கவில்லை.

௭௮. லப்³த்⁴வா நிமித்ததாம் ஸத்யாம் ஹேதும் ப்ருத²க³நாப்நுவந் ।
வீதஶோகம் ததா²காமமப⁴யம் பத³மஶ்நுதே ॥

౭౮. బుద్ధ్వానిమిత్తతాంసత్యాంహేతుంపృథగనాప్నువన్॥
వీతశోకంతథాకామమభయమ్పదమశ్నుతే॥

பா. ஆக, கீழ்ச்சொல்லிய காரணங்களால் காரிய காரண பாவங்களில் பரமார்த்தமில்லை யென்று ஸித்தித்தமையால் நிமித்தமில்லை யென்பது ஸத்யமென் றுணர்ந்து ஜந்மகாரணங்களான தருமாதருமங்களை விட்டு, ஆசாபாசம் முதலிய அநர்த்தங்களிலகப்படாமலிருப்பவன், அவித்யா ஸம்பந்தங் கழிந்து ஜந்மமில்லாதவனாகிறான்.

౭౯. అభూతాభినివేశాద్ధిసదృశ్యేతత్ప్రవర్తతే।
వస్త్వభావంసంబుద్ధ్వానిస్సంగంవినివర్తతే॥

79. அபூதாபிநிவேசாத்திஸத்ருஶ்யெதத்ப்ரவர்ததே,
வஸ்த்வபாவம்ஸம்புத்வைவநிஸ்ஸங்கம்விநிவர்ததே.

பா. இல்லாதவஸ்துவி லிருப்பதாக ப்ரமித்திருந்தபோது அந்த ப்ரமத்திற்குத் தக்கபடி அந்த சித்தமானது ப்ரவர்த்திக்கின்றது. வாஸ்தவத்தில் வஸ்துக்களில்லை என்றறிந்தபோது ஸங்கம்விட்டு அதில் நின்றும் நிவ்ருத்திக்கின்றது.

౮౦. నివృత్తస్యాప్రవృత్తస్యనిశ్చలాహితదాస్థితిః॥
విషయస్సహిబుద్ధానాంతత్సామ్యమజమద్వయమ్॥

80. நிவ்ருத்தஸ்யாப்ரவ்ருத்தஸ்யநிஶ்சலாஹிததாஸ்திதி,
விஷயஸ்ஸஹிபுத்தாநாந்தத்ஸாம்யமஜமத்வயம்.

பா இவ்வாறு வஸ்து சூந்யத்தை யறிந்து இதரவிஷயங்களில் செல்லாமல் எக்காலத்தில் நிச்சலமாய் மநஸ்ஸா நிற்கின்றதோ. அக்காலத்தில் ஸ்வரூபத்தில் ப்ரவேசித்ததாகின்றது.

౮౧. అజమనిద్రమస్వప్నమ్ప్రభాతమ్భవతిస్వయమ్।
సకృద్విభాతోహ్యేవైషధర్మోధాతుస్వభావతః॥

81. அஜமநித்ரமஸ்வப்நமப்ரபாதம்பவதிஸ்வயம்,
ஸக்ருத்விபாதொஹ்யைவைஷதர்மோதாதுஸ்வபாவதः.

பா உலகத்தில் வஸ்துக்கள் ப்ரகாசிக்கும்போது ஸூரியன் விளக்குமுதலியவற்றின் ஸஹாயம் வேண்டப்படுகின்றது. அப்படியன்றி ஆத்மஸ்வரூபம் ஒரு ஸஹாயத்தையும் வேண்டாது தானேப்ரகாசிக்கும். எப்போது மிவ்வாறேபிரகாசிக்கின்றது. இது பரமார்த்தஸ்வரூபமாவது.

౮౨. సుఖమావ్రియతేనిత్యందుఃఖంవివ్రియతేసదా।
యస్యకస్యచధర్మస్యగ్రహేణభగవానసౌ॥

82. சுகமாவ்ரியதெநித்யம்துக்கம்விவ்ரியதேஸதா,
யஸ்யகஸ்யசதர்மஸ்யக்ரஹெணபகவாநஸௌ.

பா. இவ்வாறு பரமார்த்த தத்வமாகிய ப்ரம்மஸ்வரூபாபிந்நமாகிய ஆத்மஸ்வரூபமானது பலவிதங்களா லுபதேசிக்கப்படாமலும் இதை லோகத்தா ரங்கீகரியாததற்குக் காரணங் கூறுகின்றார். இந்தத்வைத ப்ரமத்தால் ஸுகஸ்வரூபம் மறைக்கப்படுகின்றமையாலும் இந்த பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை யறிவது வருத்தமாகையாலும், ஆசாரியர்களாலும் பல வேதாந்தங்களாலும் முறையிடப்பட்டாலும், இதில் சிரத்தை யுண்டாகிறதில்லை இவ்வாறு மாயாவியான ஈச்வரன் செய்விக்கிறான்.

౮౩. అస్తినాస్త్యస్తినాస్తీతినాస్తినాస్తీతివాపునః।

83. அஸ்திநாஸ்த்யஸ்திநாஸ்தீநாஸ்திநாஸ்திதிவாபுந:,
சலஸ்திரோபயாபாவைராவ்ருணோத்யேவபாலிஶ:.

ப. இந்தகாரணத்தாலும் பரமார்த்த நிச்சயமெளிதி லுண்டாகிறதில்லை. தார்க்கிகர் தேஹத்தைவிடவேருய்ப்ரமாதாவாய் ஒராத்மா இருக்கிருனென்றுகூறுகின்றனர். க்ஷணிகவாதிகளான பௌத்தர்கள் தேஹத்தைக்காட்டில் வேருயினும் க்ஷணிகமாகிய புத்தியைவிட வேருன ஆத்மாவில்லையென்கிருர்கள். திகம்பரமவாதிகள், ஆத்மா இல்லையென்பதுதான் நிச்சயமென் றுரைக்கின்ருர்கள், இவ்வாறு பண்டிதர்களுக்கெல்லாம் அபிநிவேசத்தால் தத்வம தெரியாதபோது மூடஜனங்களுக்கு தத்வஜ்ஞாநம் பிறவாமையாச்சரியமன்று

౮౪. కోట్యశ్చ తస్యైతాస్తు గ్రహైర్యాసాం సదావృతః।
భగవానాభిరస్పృష్టో యేన దృష్టస్స సర్వదృక్॥

84. கோட்யஶ்சதஸ்தாஸ்துக்ரஹைரயாஸாம்ஸதாவ்ருத:,
பகவாநாபிரஸ்ப்ருஷ்டோயேநத்ருஷ்டஸ்ஸஸர்வத்ருக்.

ப. இவ்வாறு ஆத்மஸ்வரூபத்தை யாவரித்துக்கொண்டு தத்வநிச்சயம் பிறவாமலிருக்கும்படி யெப்போது மிருக்கிற இந்த அஸ்தி முதலிய நாலுகோடிகளிலிருந்து விடப்பட்டு சுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து தெளிந்தவன் ஸமஸ்தத்தையு மறிந்தவனுகிருன்.

౮౫. ప్రాప్య సర్వజ్ఞతాం కృత్స్నాం బ్రాహ్మణ్యం పదమద్వయమ్
అనాపన్నాదిమధ్యాన్తం కిముతః పరమీహతే॥

85. ப்ராப்யஸர்வக்ஞதாம்க்ருத்ஸ்நாம்ப்ராஹ்மண்யம்பதமத்வயம்,
அநாபந்நாதிமத்யாந்தம்கிமத:பரமீஹதே.

ப. இப்படி ஸமஸ்த சொரூபத்திலு முத்ருக்ருஷ்டமாகிய ஸர்வஜ்ஞத்வமென்கிற ச்ரேயஸ்ஸையடைந்து, அத்வைதரூபமாகிய ப்ராஹ்மண்ய மென்கிற ஸ்தாநத்தைப்பெற்று ஆதிமத்யாந்த மில்லாத ரூபமாகி, பின்பொருதுக்கத்தையு மடைகிறதில்லை.

౮౬. విప్రాణాం వినయో హ్యేష శమః ప్రాకృత ఉచ్యతే।
దమః ప్రకృతిదాన్తత్వాదేవం విద్వాన్ శమం వ్రజేత్॥

86. விப்ராணாம்விநயோஹ்யேஷஶம:ப்ராக்ருதஉச்யதே,
தம:ப்ராக்ருதிதாந்தத்வாதேவம்வித்வாந்ஶமம்வ்ரஜேத்.

ப விப்ரர்களுக்கு விநயம் சமமும் தமமும், ஸ்வபாவமானது, இந்த விநயம் முதலியவற்றின் ஸ்வரூபம் ப்ரம்மரூபமேயாம்.

౮౭. సవస్తు సోపలమ్భం చ ద్వయం లౌకికమిష్యతే।
అవస్తు సోపలమ్భం చ శుద్ధం లౌకికమిష్యతే॥

87. ஸவஸ்துஸோபலம்பஞ்சத்வயம்லௌகிகமிஷ்யதே,
அவஸ்துஸோபலம்பஞ்சசுத்தம்லௌகிகமிஷ்யதே.

ப மேழ்ச்சொல்லியபடி ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாகையாலும், ராகத்வேஷங்களுக்குக் காரணங்களாகின்றமையாலும், ஸம்ஸாரத்தை வ்ருத்திசெய்யு மவையாகையாலும் இவை பொய்யானவைஎன்று யுக்திகளால் நிரூபித்துக் காட்டி, முன்காட்டியநான்குகோடிகளும் நீங்கியதாய், ராகத்வேஷ முதலியவை யில்லாததாய், ஸ்வபாவமாத் ஶாந்த ரூபத்தையுடையதா யிருக்கிற அத்வைத மதமேசுத்தமான மதமென்று ஸாதித்தார். இனி அத்வைத மதபரிஸ்காரத்தைக் காட்டத்துடங்குகின்ருர். வஸ்துக்களோடு கூடியதும், அறிவோடு கூடியதும், க்ராஹ்ய க்ராஹக பேதமுடையதும், லோகஸித்தமானதுமாகிய இந்த அவஸ்தையை ஜாகரிதமென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிருேம். ஸமஸ்த வ்யவஹாரங்களும் இந்த அவஸ்தையிலுண்டாகின்றன. இப்படி வேதாந்தத்திற்கு ஸம

மதமான பொருள், வஸ்து சூந்யமாய், வஸ்துவில்லாவிடினும், வஸ்துஜ்ஞானத்தையுடையதாய், சுத்தமாய், ஸமஸ்த ப்ராணிகளும் ஸாதாரணமாயுமிருப்பது ஸ்வப்நமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

౮౮. అవస్త్వనుపలమ్భఞ్చలోకోత్తరమితిస్మృతమ్।
జ్ఞానంజ్ఞేయఞ్చవిజ్ఞేయంసదాబుద్ధైఃప్రకీర్తితమ్॥

88. அவஸ்த்வநுபலம்ருஞ்சலோகோத்தரமிதிஸ்ம்ருதம்,
க்ஞாநம்க்ஞெயஞ்சவிக்ஞெயம்ஸதாபுத்தைஃப்ரகீர்திதம்.

ப. வஸ்து சூந்யமாய் ஜ்ஞாந சூந்யமாய், க்ராஹ்யம க்ராகம என்கிற லோகரீதி நீங்கியதாயிருக்கிற இந்த அவஸ்தை ஸுஷுப்தி என்று சொல்லப்படுகிறது ஆக, கீழ்ச்சொல்லிய மூன்றவஸ்தைக்குள் ஜ்ஞானம் ஜ்ஞேயம், என்கிற பேதமெல்லா மடங்கியிருக்கின்றது. பரமார்த்த விஜ்ஞாநஸ்வரூபம துரீயமெனப்படுகிறது. இப்படி ப்ரம்ம வித்துக்கள் கண்டறிந்து சொல்லுகிறார்கள்.

౮౯. జ్ఞానే చ త్రివిధే జ్ఞేయే క్రమేణవిదితే స్వయమ్।
సర్వజ్ఞతాహిసర్వత్రభవతీహమహాధియః॥

89. க்யாநேசத்ரிவிதேக்யேயேக்ரமேணவிதிதேஸ்வயம்,
ஸர்வக்யேதாஹிஸர்வத்ரபவதீஹமஹாதியஃ

ப. இங்ஙனம் ஜ்ஞானமும் மூன்றுவிதமான ஜ்ஞேயங்களும் க்ரமமாக அறியப்பட்டால் அந்த மஹா புத்திமானுக்கு ஸர்வஸ்வரூபஜ்ஞானரூப முண்டாகின்றது. அதறகு எக்காலத்திலு மெந்ததேசத்திலு மழிவில்லை. இந்தப்படி ஸ்தாநத்ரயத்திலு மில்லாத பரமார்த்த துரியஸ்வரூபமறியப்பட்டால் தத்வஜ்ஞானமுண்டாகின்றது.

౯౦ హేయజ్ఞేయాప్యపాక్యానివిజ్ఞేయాన్యగ్రయాణతః।
తేషామన్యత్రవిజ్ఞేయాదుపలమ్భస్త్రిషుస్మృతః॥

90. ஹெயக்ஞெயாப்யபாக்யாநிவிக்ஞெயாந்யக்ரயணதஃ,
தேஷாமந்யத்ரவிக்யெயாதுபலம்பஸ்த்ரிஷுஸ்ம்ருதஃ.

ப. கீழ், லௌகிகங்களான வஸ்துக்களையும் க்ரமமாக அறியவேண்டுமென்று சொல்லியதால் அவையும் மெய்யேயென்று சங்கைப்படவேண்டாமென்று கூறுகின்றார். நாம் கீழ்ச்சொல்லிய மூன்றவஸ்தைகளும், ஜ்ஞேயங்களென்பதற்காக அதையறியும்படி சொன்னோம்: அறியத்தக்கது முன்சொன்ன நாலுகொடிகளும் நீங்கிய பரமார்த்த தத்வமேயாம். ஈஷணத்ரயங்களையும் விட்டவனால், பாண்டித்யம் பால்யம் மௌனமென்கிற ஸாதனங்க ளடையத்தக்கவை. ராகத்வேஷ முதலியவை பரிபக்வ தசையையடையும்படி செய்யத்தக்கவை. இந்த விபாகஜ்ஞானத்திற்காக ஸங்யாஸியினால் எல்லா மறியவேண்டியவையாயின. முதல் பரமார்த்த ஸத்ய ஸ்வரூபமே அறியத்தக்கது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பாண்டித்யமாவது வேதாந்தங்களின்கருத்தை நன்குணர்ந்திருப்பது. அதாவது அத்வைத வஸ்து விசாரத்தால் பிறந்த ஜ்ஞாந சாதுர்யமே, அதுச்ரவணத்தா லுண்டாகின்றது. பால்யமாவது அகங்காரம் மதம்முதலிய துர்க்குணங்க ளில்லாதிருப்பது. மௌநமாவதுதான் வேதாந்தங்களில் ஆசாரியனிடத்தில் கேட்ட அத்வைதத்தை யுத்திகளைக் கொண்டு சிந்திப்பது. மற்றவை முன்சொல்லப்பட்டபடி யுணர்க. இது மர்ம்மவித்துக்கள் மதமென்றும் அவித்யையினால் இவையெல்லாம் தோற்றுமென்றும் முன்சொன்னபடி ரூபிக்கப்படுகிறது.

౯౧. ప్రకృత్యాకాశవజ్ఞేయాస్సర్వేధర్మాఅనాదయః
విద్యతేనహినానాత్వంతేషాంక్వచనకిఞ్చన॥

91. ப்ரக்ருத்யாகாஸவக்யேயாஸ்ஸர்வேதர்மா அநாதயஹ:,
வித்யதேநஹிநாநாத்வம்தேஷாம்க்வசநகிஞ்சந.

ப. பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை யாலோசித்துப் பார்க்கும்போது இந்த ஜீவாத்மாக்கள் ஸ்வபாவத்தால் ஆகாயம்போல ஸூக்ஷ்ம ரூபமுடைவர்கள்; தோஷமில்லாதவர்கள், எங்கும் நிறைந்தவர்கள். ஆதியில்லாதவர்கள். இவ்வாறு முமுக்ஷுக்கள், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியவேணும். எப்போதும் அவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் பேதமில்லை. இங்கு நாம் ஆத்மாக்களென்று பன்மையாற் சொல்லியது கல்பித பேதத்தை யநுசரித்தென்றறிக.

౯౨. ఆదిబుద్ధాః ప్రకృత్యైవసర్వేధర్మాస్సునిశ్చితాః॥
యస్యైవమ్భవతిక్షాన్తిస్సోమృతత్వాయకల్పతే॥

92. ஆதிபுத்தா:ப்ரக்ருத்யைவஸர்வே தர்மாஸ்ஸுநிஸ்சிதா:,
யஸ்யைவம்பவதிக்ஷாம்திஸ்ஸோம்ருதத்வாயகல்பதே.

ப. இந்த ஆத்மாக்க ளெல்லாரும் ஸ்வயம் ப்ரகாச ரூபமுடையவர்கள். எப்போதும் இப்படி விளங்குகிறவர்களாகையால் ஸந்தேஹமின்றி நிச்சயிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை யுடையவர். ஆகையால் ஆத்மாக்களுக்கு ஜ்ஞேயத்தை வாஸ்தவமாக நினைக்கக்கூடாது. இவ்வாறு எவனறிந்து க்ருதக்ருத்யனாய் சமத்தை யடைகிறானோ; அவன் மோக்ஷத்திற்கு அதிகாரியாகிறான். இந்த ஆத்ம ப்ரகாசத்திற்கு ஸூரியனை த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. ஸூரியன் ஸ்வயமாகவேப்ரகாசிக்கிறானன்றோ. அவன் பிரகாசிப்பதற்கு மற்றொரு தேஜஸ்ஸு வேண்டுவதில்லையன்றோ.

౯౩. ఆదిశాన్తాహ్యనుత్పన్నాః ప్రకృత్యైవసునిర్వృతాః
సర్వేధర్మాస్సమాభిన్నా అజంసామ్యంవిశారదమ్॥

93. ஆதிஸாந்தாஹ்யநுத்பநநா:ப்ரக்ருத்யெவஸுநிர்வ்ருதா:,
ஸர்வேதர்மாஸ்ஸமாபிந்நா அஜம்ஸாம்யம்விஸாரதம்.

ப. மோக்ஷமும் பரமார்த்தமன்று. நித்யமுக்தரா யிருக்கிற ஆத்மாக்களுக்கு ஒருநாளில் முக்தியென்பது கூடுமோ. அவர்களுக்கு உத்பத்தியுண்டோ. ஸமஸ்வரூபமுடையவர்களன்றோ. பேத மில்லாதவர்களன்றோ. பரிசுத்தாத்மஸ்வரூப மிப்படிப்பட்டதாகையால் ஒருவராலும் ஒருபேதமொன்று மிதற்குச் செய்யவேண்டுவதில்லை. நித்யனும் எப்போதும் மாறாத ஒரேஸ்வபாவமுடையவனுக்கு ஒருவ்யாபாரத்தால் பயனுண்டோ

౯౪. వైశారద్యంతువైనాస్తిభేదేవిచరతాంసదా ।
భేదనిమ్నాః పృథగ్వాదాస్తస్మాత్తేకృపణాస్స్మృతాః॥

94. வைஸாரத்யம்துவைநாஸ்திபேதேவிசரதாம்ஸதா,
பேதநிம்நா:ப்ருதக்வாதாஸ்தஸ்மாஸ்தெக்ருபணாஸ்ம்ஸ்ருதா:.

ப. இவ்வாறு பரமார்த்த தத்வத்தை யறிந்தவரே தன்யரானவர்கள் மற்றோர்கள் க்ருபணர்களேயாவார்கள். அவர்கள் வஸ்துக்களுக்கு பேதத்தைக் கூறுகின்றார்களன்றோ. ஆகையால் அவர்கள் நீசர்களேயாகின்ற

கள். பேதவாதிகள் தத்வ ஜ்ஞானமில்லாதவர்க ளாகையா லவர்களுக்கு சுத்தியில்லையன்றோ. அவித்யையினால் காணப்படுகிற பேதத்தில் புத்தியுடையவர்க ளாகிறார்களன்றோ. ஆகையா லவர்கள் நீசரேயாவர். இது தக்கதேயாமென்று கருத்து.

౯౫. అజేసామ్యేతుయేకేచిద్భవిష్యంతిసునిశ్చితాః।
తేహిలోకేమహాజ్ఞానాస్తచ్చలోకోనగాహతే॥

95. அஜேஸாம்யேதுயேகேசித்பவிஷ்யந்திஸுநிஶ்சிதாঃ,
தேஹிலோகேமஹாஜ்ஞாநாஸ்தச்சலோகோநகாஹதே.

ஸ. இவ்வாறு பரமார்தத ஸ்வரூபத்தை நிச்சயமாயறிந்தவரே மகாத்மக்களாகிறார். ஒரு பெண்பிள்ளையாயினு மிந்த தத்வஜ்ஞான முடையளானால் அவளுக்கு தத்வஜ்ஞானமில்லாத மகா பண்டிதனு மொப்பாகமாட்டான். அப்படிப்பட்டவர்களிடம் மகிமையை இவ்வுலக மறியாது. அப்படியில்லாத த்வைதிகளாகிய நீசர்களால் இந்த தத்வ மடையபபடமாட்டாது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இவ்விரண்டு சுலோகங்களில முதல்சுலோகததில் த்வைதிகளை தூஷித்தார். இரண்டாவது சுலோகத்தா லத்வைதிகளைக் கொண்டாடினார், இது அத்வைதத்தி லனைவருக்கும் விருப்பமுன்டாவதறகாகவாம்.

౯౬. అజేష్వజమసంక్రాన్తంధర్మేషుజ్ఞానమిష్యతే।
యతోనక్రమతేజ్ఞానమసఙ్గంతేనకీర్తితమ్।

96 அஜேஷ்வஜமஸம்க்ராந்தம்தர்மேஷுஜ்ஞாநமிஷ்யதே,
யதோநக்ரமதேஜ்ஞாநமஸங்கத்நேநகீர்திதம்.

ஸ. ப்ரமேயமென்றும் ப்ரமாயாவென்றும் ப்ரமாதாவென்றும் பேதங்கள் தத்வநிச்சயத்தி லேறபடுகிறபடியால் அபேதங் கூடுமோவென்றால இதற்கு விடையளிக்கின்றார். நித்யர்களான ஜீவாத்மாக்களுக்கு அஸங்கமான நித்யஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை யொப்புக்கொள்ளுகிறோம் ஸ்வரூபமே ப்ரமாதாவாகின்றது. ஆகாயம்போல ஸங்கமான ஜ்ஞாநத்திற்கு எல்லாங் கூடும். இங்கும் ஸூர்ய ப்ரகாசத்தை திருஷ்டாந்தமாகக் கொள்க.

౯౭. అణుమాత్రేపివైధర్మ్యేజాయమానేఽవిపశ్చితః॥
అసఙ్గతాసదానాస్తికిముతావరణచ్యుతిః॥

97. அணுமாத்ரேபிவைதர்ம்யேஜாயமாநேர்விபச்சிதঃ,
அஸங்கதாஸதாநாஸ்திகிமுதாவரணச்யுதிঃ,

ஸ. அத்வைதிகளல்லாத வாதிகளுக்குஜ்ஞாநம் ஸவிஷயிகமென்று யதமாகையால், அஸங்கத்வமில்லை. அஸங்கத்வமில்லாமையால் ஸம்சார நிவ்ருத்தியில்லை.

౯౮. అలబ్ధావరణాస్సర్వేధర్మాఃప్రకృతినిర్మలాః॥
ఆదౌబుద్ధాస్తథాముక్తాబుధ్యన్తఇతినాయకాః॥

98. அலப்தாவரணாஸ்ஸர்வேதர்மாঃப்ரக்ருதிநிர்மலாঃ,
ஆதௌபுத்தாஸ்தாமுக்தாபுத்யஸ்தேஇதிநாயகাঃ.

ப. இதனால் அத்வைதிகள்மதத்தில் ஆவரணமென்கிற ஸம்ஸார பந்தமில்லை. ஸ்வபாவத்திலே சுத்தரானவர்கள் ஜீவாத்மாக்கள் அநாதி ஸ்வயம் ப்ரகாசர்கள். நித்யமுக்த ஸ்வரூபர்கள். ஜ்ஞானசக்தியை ஸ்வபாவமாக உடையவர்கள்; தங்களுக்கு தாங்களேப்ரபுக்கள். ஆகையா லத்வைதத்திற்கு ஒரு தோஷமுமில்லை.

౯౯. క్రమతేనహిబుద్ధస్యజ్ఞానన్ధర్మేషుతాయినః।
సర్వేధర్మాస్తథాజ్ఞానంనైతద్బుద్ధేనభాషితమ్।
99. க்ரமதேநஹிபுத்தஸ்யஜ்ஞாநந்தர்மேஷுதாபிந:,
ஸர்வெதர்மாஸ்ததாஜ்ஞாநம்நைதத்புத்தேநபாஷிதம்.

ப. பரமார்த்தத்தை யறிந்தவனுக்கு இதரவிஷயங்களில் ஜ்ஞாநம் போகாது ஆகாசஸ்வரூபமாகியதன்றே ஜ்ஞாநம். ஜீவாத்மாக்களும் ஆகாசத்தோடு ஸமாந ரூபமுடையவராகையாலே, சலியாம லிருக்கின்றார்கள். ஜ்ஞாநம், ஜ்ஞேயம், ஜ்ஞாதா, என்கிறபேதமில்லாத அத்வைதமதமானது புத்தனால் சொல்லப்பட்டதன்று. அத்வைதத்திற்கு ஸமீபமாக பாஹ்ய வஸ்துக்களில்லை. யென்பது ஜ்ஞாநமே யுள்ளதென்பது இவை புத்தனால் சொல்லப்பட்டன. ஆயினும் பரமார்த்தமான அத்வைத தத்வம் வேதாந்தங்களில் கண்டறியத்தக்கதேயாம். வேதாந்தங்களாவன "நஹித்ரஷ்டுர்த்ருஷ்டேர்விபரிலோபோவித்யதே" என்பது முதலியவையாம். இவற்றிற்குப் பொருள் ஜ்ஞாநமேஸத்யம் மற்ற வஸ்துக்கள் பொய்யென்பதாம்.

౧౦౦. దుర్దర్శమతిగమ్భీరమజంసామ్యంవిశారదమ్॥
బుద్ధ్వాపదమనానాత్వన్నమస్కుర్మోయథాబలమ్।
100. துர்தர்ஶமதிகம்பீரமஜம்ஸாம்யம்விஶாரதம்,
புத்வாபதமநாநாத்வந்நமஸ்கர்மேயதாபலம்.

ப. சாஸ்திரசாரத்தை எடுத்துச்செய்த கௌடபாதகாரிகையென்ற ப்ரபந்தமானது முடிவுபெறுகின்றமையால், முடிவில் மங்களத்தோடு முடிப்பதற்கு பரமார்த்த தத்வதத்தை வணங்குவதாகிய நமஸ்கார மங்களத்துடன் முடிக்கின்றார். இதனாலத்வைதம் வணங்கத் தக்கியதென்று சொல்லப்படுகின்றமையால் இதற்கு சமானமாகிய மதமொன்று மில்லையென்று ஸ்துதிசெய்யப்பட்டதாயிற்று. பரமார்த்தத்வ மெப்படிப்பட்டது? ஸத்தென்றும், அஸத்தென்றும் ஸதஸத்தென்றும் ஸதஸத்விலக்ஷண மென்றும் பலவையாக விகல்பிக்கப்படுகின்றமையால்ஸாகலபமா யறியக்கூடாதது. ஆகையா லறிவிலாதார்க்கு எளிதி லறியப்பார்த்தாலும் ஸமுத்ரம்போல் அவகாகிக்க முடியாதது. நித்யமாய் ஸமமாய் ஸமர்த்தமாயிருப்பது. பேதங்கள் நீங்கியது, இப்படிப்பட்ட பரமார்த்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை நன்குணர்ந்து அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தோடு ஐக்யத்தையடைந்து அந்த ப்ரம்மத்தை வணங்குவோமாக. அது வ்யவஹாரத்திற் கோசரமாகாததாயினும் நம்முடைய சத்திக்குத் தக்கபடி வ்யவகாரத்திற்குக் கொண்டுவந்து நமஸ்கரிப்போமாக.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கௌடபாதகாரிகையின் ப்ரகரணங்கள் நாலுக்கும் அத்வைத மதாசாரியராகிய சங்கராசாரியர் வ்யாக்நமாகச் செய்த பாஷ்யங்களையும் ஆனந்த கிரியாசாரியர் செய்த டீகையையும் அநுஸரித்து பண்டிதர்களி னபிப்பிராயங்களையும் சேர்த்து அத்வைத மத ஸ்தாபநமான வ்யாக்யாநக் கருத்துமாத்திர மெழுதப்பட்டது. பதார்த்தங்களை இதைக்கொண்டே அறிந்துகொள்க. இதுவுமன்றி த்வைத மதகண்டநரூபமாகிய

இந்த க்ரந்தத்தில் சொல்லிய யுக்தியே புத்திமான்களுக்கு முக்யமா யறியத்தக்கது. வேத மந்திரங்களுக்குப்போல பதார்த்தம் முக்கியமல்ல, ஆகையால் பதார்த்த மெழுதவில்லை. விசேஷக்ரந்த விஸ்தரபயத்தா லென்றறிக.

சங்கராசாரியர் கௌடபாதகாரிகை பாஷ்யத்தின்
முடிவில்செய்த மங்களசுலோகங்கள்.

அஜமபிஜநியோகம் ப்ராபதைச்வர்ய யோகாத்கதிச கதிமத்தாம் ப்ராப்தேகம்ஹ்யநேகம், விவிதவிஷய தர்மக்ராஹிமுக்தே க்ஷணாநாம் ப்ரணதபயவிஹந்த்ரு ப்ரம்மயத்தந்நதோஸ்மி. (௧)

ப்ரஜ்ஞாவைசாகவேதக்ஷுபித ஜலநிதேர் வேதநாம் நோந்தரஸ்த்தம் பூதாந்யாலோக்யமக்நாந்யவிரத ஜநநக்ராஹகோரேஸமுத்ரே, காருண்யாதுத்ததாராம்ருதமிதமமரைர்துர்லபம்பூதஹேதோர்யஸ்தம் பூஜ்யாபி பூஜ்யம் பரமகுருமமும்பாதபாதைர்நதோஸ்மி. (௨)

யத்ப்ரஜ்ஞாலோகபாஸாப்ரதிஹதிமகமத் ஸ்வாந்தமோகாந்த காரோமஜ்ஜோந்மஜ்ஜச்சகோரேஹ்ய ஸக்ருதுபஜநோதத்வதித்ராஸநேமே, யத்பாதாவாச்ரிதாநாம்ச்ருதிசமவிநயப்ராப்திரக்ர்யாம்ய மோகா தத்பாதௌபாவநீயௌபவபயவிநுதௌஸர்வபாவைர்நமஸ்யே. (௩)

முதல்சுலோகத்திற்குக்கருத்து.

ஸமஸ்தோப நிஷத்துக்களிலும் பரமார்த்த தத்வமென்று ப்ரசித்தமாய், தன்னைவணங்கினோர்க்கவித்யை முதலிய தோஷபயங்களைநீக்குவதும், ஜந்மம் முதலிய விகாரங்களில்லாததும் தன்னுடைய ஐச்வர்யத்தால் ஜந்மத்தையுடையதும் சலநமில்லாததும் கதியுடையதும் ஒன்றாகியதும் மூடர்களுக்குப் பலவாகியது மாகிய ப்ரமமத்தை வணங்குகின்றே னென்பதாம்.

இரண்டாவதுசுலோகத்திற்குக்கருத்து.

உலகத்தில் பிறப்பிறப்புமுதலிய துன்பக்கடலில் மூழ்கிக்கிடக்கிறஜந்துக்களிடத்தில் கருணைகொண்டு வேதமாகியசமுத்திரத்தில் தம்முடைய அறிவென்கிற மத்தினால்கடைந்து இந்தக்ரந்தமாகிய அம்ருதத்தை யெடுத்துத்தந்தவரும் பரமகுருவுவாகிய இவரடிபணிந்து வணங்குகின்றேன்.

மூன்றாவதுசுலோகத்திற்குக்கருத்து.

இந்தஸம்ஸாரஸாகரத்தில் மோகாந்தகாரமானது எவருடைய ஜ்ஞானத்தாலே எனக்குநீங்கிற்றோ. எவருடைய அடிவணங்கினோர்க்குசமதமாதிகுணங்களுண்டாகின்றனவோ; அவருடைய பாவனமான திருவடிகளை ஸமஸ்த ப்ரகாரத்தாலும் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கராசாரியர் கௌடபாதகாரிகைக்கு பாஷ்யஞ்செய்து முடித்து அந்தபாஷ்யமனைவராலு மாதரிக்கப்படவேண்டுமென்று மூன்று சுலோகங்களால் மங்களஞ்செய்தார். அதில் முதல்சுலோகத்தில் ப்ரமத்தைவணங்கினார். இரண்டாவதுசுலோகத்தால் க்ரந்தகர்த்தாவைவணங்கினார். மூன்வது சுலோகத்தால் தம்முடைய ஆசாரியரை வணங்கினாரென்றறிக.

கௌடபாதகாரிகை முற்றிற்று,

ஸ்ரீமத்குருப்யோநமஃ.

ஓம்

பரப்ரம்மணே நமஃ.

தைத்திரீயோபநிஷத்.

த்ராவிடபாஷ்யப்ராரம்பஃ.

தைத்திரீயோபநிஷத்துக்குச் சங்கராசாரியர் செய்த பாஷியத்தில் மங்களச்லோகங்கள்.

க. 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 ।
𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

உ. 𑌯𑍈𑌰𑌿𑌮𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌤𑌃 ।
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥

౧. యస్మాజ్జాతంజగత్సర్వం యస్మిన్నేవవిలీయతే।
యేనేదంధార్యతేచైవతస్మైజ్ఞానాత్మనేనమః॥

౨. యైరిమేగురుభిఃపూర్వంపదవాక్యప్రమాణతః।
వ్యాఖ్యాతాస్సర్వవేదాన్తాస్తాన్నిత్యంప్రణతోఽస్మ్యహమ్॥

முதல் மங்கள சுலோகத்தின் கருத்து.

இவ்வுலகத்திற்கு எவன் முதற்காரணமும், நிமித்தகாரணமு மாகின்றானோ; எவனிடத்தில் இவ்வுலகு லயம்பெறுகின்றதோ; எவனாலிவ்வுலகு தரிக்கப்படுகின்றதோ; அந்தஜ்ஞானமூர்த்தியை நாம் வணங்குவோமாக.

இரண்டாவது மங்களசுலோகத்திற்கு கருத்து.

எந்த பூர்வாசாரியர்களால் வேதாந்தங்களுக்கு தர்க்கவ்யாகரண ப்ரமாணங்களுக்கிணங்கவ்யாக்யாநம்செய்யப்பட்டதோ; அவர்களைஎப்போதும்யான்வணங்குகின்றேன்.

சங்கரபாஷ்யத்தில ப்ரதிஜ்ஞை சுலோகம்.

𑌤𑍈𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍀𑌯𑌕𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌤𑌃 ।
𑌵𑌿𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑍍𑌥𑌰𑍁𑌚𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥

తైత్తిరీయకసారస్య మయాచార్యప్రసాదతః।
విస్పష్టార్థరుచీనాంహివ్యాఖ్యేయంసమ్ప్రణీయతే॥

இதற்குக்கருத்து.

இந்த தைத்திரீயோபநிஷத்திற்கு,குருகடாக்ஷத்தினால் இவ்வுபநிஷத்தில் பதார்த்தக்கருத்துக்களை யறியவிரும்புகிறவர்களுக்கு உபகாரமாக என்னால் வ்யாக்யாநம் செய்யப்படுகிறது.

சங்கரபாஷ்யத்தி லவதாரிகை.

பூர்வகாண்டத்தில், பலாபிஸந்தி 'என்கிற பலகாமனையோடு கூடியவர்களுக்கு ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய காம்ய கருமங்களும், பலகாமனையில்லாதவர்களுக்கு கீழ்ச்செய்துள்ள பாபகருமங்களைக் கழித்துத்தருகிற கருமங்களும், கூறப்பட்டன. ஆக, 'கருமாநுஷ்டாநம் ஸம்ஸாரத்திற்குக்காரணமாகின்றது. ஆகையால், ஸம்ஸார காரணமாகிய கருமாநுஷ்டாநத்திற்கு ஹேதுவான காமத்தை நீக்குவதற்கு ப்ரம்மவித்யை உபநிஷத்தில் கூறப்படுகின்றது. வேதத்தால் கருமம் விதிக்கப்பட்டாலு மிதி லாசையுடையவனிதைச்செய்யக்கடவனென்று விதிக்கப்படுகின்றமையால் காமமென்கிற ஆசையில்லாதவன் செய்யவேண்டுவதில்லையாகையால் கருமத்தை யநுஷ்டிக்கச்செய்கிறது காமமேயாம், காமத்தாலன்றோ கருமத்தில் ப்ரவர்திக்கின்றான். காமங்களையடைந்தவர்களாயின், ஆத்மசுகத்தி லிருக்கின்றமையால் காமமற்றவர்களாகின்றமையால் ஒன்றிலும் ப்ரவர்திக்கமாட்டார்களன்றோ., ஒருமனித னொன்றை விரும்பினவன் அதை யடைந்தபின் மற்றொன்றை விரும்புகிறானேயன்றி அதையே விரும்புகின்றதில்லையன்றோ. ஆகையாலெல்லாமடைந்தானாகில் ஒன்றையும் விரும்பானன்றோ. இவ்வாறு எல்லாமடைந்தவனை அவாப்தஸமஸ்தகாமனென்றும் ஆப்தகாமனென்றுஞ்சொல்லுவர். ஆக, ஆப்தகாமன், தனக்கொன்றிலு மாசையில்லாமையினாலே ஒன்றிலும் ப்ரவர்திக்கமாட்டான் தன்னிலேதானிற்பான். இப்படி தன்னில்தான் நின்றபின், ஆத்மசுகத்தை யநுபவிக்கிறான். ஆத்மசுகத்தை யநுபவித்தா லவாப்தஸமஸ்தகாமனாகிறான். 'ஆத்மா' என்றாலும் 'தான்' என்றாலும் பொருளொன்றே யாமென்றுணர்க, ஆக, காமங்களையடைவதே காமநிவருத்திக்கு ஹேதுவாகையால், ப்ரம்மவித்யை காரணமாகாமையால்காமநிவ்ருத்திக்காக ப்ரம்மவித்யையென்று சொல்லியதெங்ஙனமென் றய்யமுற வழியில்லை. ஏனென்றால் ப்ரம்மவித்யையினால் ஆத்மஜ்ஞாநமுண்டாகிறது. ஆத்மாவே ப்ரம்மம்,இத்தால் ப்ரம்மவித்யையினாலாத்மஜ்ஞாந முண்டாவதெங்ஙனமென்கிற ஸந்தேஹம்தீரும். இந்த ஆத்மஜ்ஞாநமாவது, ஆத்மாவே ஸத்யம் மற்றவையெல்லாம் அஸத்யமென்பதாம். மெய்யானவன்துவில் ஆசையுண்டாகுமேயன்றி பொய்யானவஸ்துக்களி லாசையுண்டாகாது. ஆகையால் ஆத்மஜ்ஞாநத்தால் ஆசை என்கிற காமம் நீங்குகின்றது. ஆனதால் ஆசைப்பட்ட வஸ்துக்களை யடைந்தவனுக்கு ஆசைநீங்குவதுபோல் ஆத்மஜ்ஞாந முடையவனுக்கும் காமமென்கிற ஆசை நீங்குகின்றமைபால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனை ஆப்தகாமனென்று சொல்லுகிறது. இவ்வாறு ப்ரம்மவித்யையினால் காமங்கள்கழிந்துபோகின்றமையாலென்க. இப்படியறிந்தவனுக்கு மோக்ஷத்தைச்சொல்லுகிறது. மோக்ஷமாவது அவித்யைநீங்கியாத்மஸ்வரூபத்தி லிருப்பதேயாம். அவித்யையாவது இதர வஸ்துக்களை ஸத்யமென்று நினைத்திருப்பது இந்த அவித்யை நீங்குவது ஆத்மாவே ஸத்யமென்கிற வித்யையினாலே இப்படி சுருதிகள் போதிக்கின்றன. அவையா

வன, "அபயம்ப்ரதிஷ்டாம விந்ததே" "ஏதமாநந்தமயமாத்மாந முபஸங்க்ராமதி" இவை முதலியவை இவற்றிற்குப்பொருள். ஆத்ம ஸ்வயம்ப்ரகாசாநுபவமே மோக்ஷமென்பதாம், ஆக இப்படிப்பட்ட மோக்ஷத்திற்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கிற கருமங்களுக்குக் காரணங்களான காமங்களையுண்டுபண்ணுகிற அவித்யை நீங்குவதற்கு ப்ரம்மவித்யை உபநிஷத்தில் கூறப்படுகின்றமையால், உபநிஷத்து மிகவும் முக்யமானது. இதனால் எல்லாசுகங்களும் கருமத்தினலாகின்றனவாகையால் அந்த கருமத்தைச் சொல்லுகிற பூர்வகாண்டமே முக்யமென்றும் உபநிஷத்து அநவச்யகமென்றும் கூறுவது கூடாது என்பதுவிளங்கிற்று, இனி காம்ய கருமங்களைச்செய்யாமல் பாபகருமங்களையும் விட்டிருந்தால் இதற்கு முன்செய்த பாபகருமங்கள் துக்காநுபவத்தாலொழிந்துபோமாகையால் ப்ரம்மவித்யை யின்றியே மோக்ஷமுண்டாகுமென்றுவது, மோக்ஷமென்பது மகாசுகமாகையால் ஸ்வர்கமென்பதும் மகாசுகமேயாகையால், ஸ்வர்க்கத்திற்கு கருமமே ஸாதநமென்று சுருதி சொல்லுகின்றமையால் கருமாநுஷ்டாநத்தாலே மோக்ஷமும் ஸித்திக்குமென்றுவது சொல்லலாமேயெனில்; அதுபொருந்தாது; அநேக பூர்வஜந்மங்களில் செய்த கருமங்கள் பலவாயும் விருத்தங்களாயு மிருக்கின்றமையால் இந்த ஜந்மத்திலே ஸமஸ்தகருமங்களு மநுபவித்துக்கழிக்க முடியாவாம். நரகஹேதுவான கருமத்தையும் ஸ்வர்க்க ஹேதுவான கருமத்தையு மிந்த சரீரத்திலநுபவித்துக்கழிப்பது எப்படிகூடும் முன்செய்த கருமங்களில் இந்தஜந்மத்தில் பலனைத்தருகிற கருமங்கள் பல. ஜந்மாந்தரத்தில் பலனைத்தருபவை பல இவ்வாறு பலகருமங்களிருக்கின்றமையாலென்க. ஆனதாலிந்தஜந்மத்தி லநுபவித்த கருமங்கள்போக மற்றுள்ள கருமங்களால் ஜந்மாந்தரத்தை யடைவதுகூடும். இத்தாலிந்தஜந்மத்திலநுபவித்தருத க்ரமசேஷங்களுண்டென்று நிலைநிறுத்தப்பட்டது. இவ்வாறே சுருதி ஸ்ம்ருதிகள் பலவும் முறையிடுகின்றன. அவையாவன "தத்ய இஹரமணீயசரணாః" "ததச்சேஷேண" இவை முதலியவை, இவற்றிற்குப்பொருள். ஒருஜந்மத்தில் சில கருமபலன்களை யநுபவித்து கருமசேஷங்களால் புண்யபாபங்களுக்குத்தக்கபடிஜந்மாந்தரங்களை யடைகின்றார்களென்பதாம். இனி, நீங்கள் கூறும்வண்ணம் கருமங்கள் பலவுளவாயினும் அவையெல்லா மநுபவத்தாலொழியாவாயினும், அநுபவத்தாலழிந்தகருமங்களையொழிந்த கருமசேஷங்கள் நித்யகருமங்களாகிய ஸந்த்யாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளா லழிந்துபோமாகையால் வேறு யத்நமின்றியே மோக்ஷம் ஸித்திக்குமென்று சொல்லவழியில்லை. ஏனென்றால்; நித்யகருமங்கள் செய்யாதபோது பாபத்தை போதிக்கின்றமையாலென்க. அதாவது, நித்ய கருமங்கள் அவற்றைச் செய்யாவிடில் வருகிறபாபத்தை வரவொட்டாமற் செய்வதற்கு செய்யப்படுகின்றனவேயன்றி கீழ்ச்செய்த பாபங்களைப் போக்குவதற்கன்று. அப்படிச்ருதிவிதியாமையால். ஆகையால், இவற்றைச்செ

ய்யாவிட்டால் வரப்போகிற துன்பம் வாராமலிருப்பதற்காக நித்யகருமங்கள் செய்யப்படுகின்றனவேயன்றி கீழ்ச்செய்துள்ள பாபங்களைத் தொலைப்பதற்கன்றென்று அனைவரு மொப்புக்கொள்ளவேணுமென்றவாறு ஆகையால் வேறு யத்நமின்றியே மோக்ஷம் ஸித்திக்குமென்பது கூடாதாயிற்று. கருமசேஷத்தால் ஜந்மாந்தரமே வருமாகையாலென்க. உங்களிஷ்டப்படி முன்செய்த கருமங்களையும் நித்யகருமங்கள் போக்குமென்று ஒப்புக்கொண்டாலும் பாபகர்மங்களைப்போக்குமேயன்றி புண்யகர்மங்களைப்போக்காது. ஏனென்றால் நித்யகருமங்களும் புண்யரூபங்களாகின்றமையால் புண்யகருமங்களோடு இவற்றிற்கு விரோதமில்லை. ஒருவன், தனக்கு விரோதியை யழிப்பானேயன்றி தன்னோடு சேர்ந்தவனைத் தானழிக்கமாட்டான், ஆகையால் விரோதிகளான பாபகர்மங்களை நித்யகருமங்கள் போக்குமேயன்றி விருத்தங்களாகாத புண்யங்களைப் போக்கமாட்டாவன்றோ. புண்யத்தோடு புண்யம் விரோதிக்குமோ. ஆகையாலே புண்ய ஜந்மங்களாலே மோக்ஷந்தடைப்படும். இதுவுமன்றி, இந்த ஜந்மத்தில் காம்யகர்மங்களைச் செய்யாமலிருப்பதும் தத்வஜ்ஞாநமில்லாதவனுக்கு ஸாத்யமன்று. ஏனென்றால் தத்வஜ்ஞாநமில்லாதபோது காம்யகருமங்களைச் செய்வதற்குக் காரணமான காமங்கள் நீங்காமையால் காரணமுண்டாயிருக்கக் காரியம் பிறவாதிராமையாலென்க. ஆத்மஜ்ஞாநமில்லாதவனுக்கு காமங்கள் நீங்குமோ ; இனி ஆத்மஜ்ஞாந முடையவர்களுக்கும், காமமிருக்கக் காண்கின்றமையால், தத்வஜ்ஞாநமும் காமநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவல்லவென்றையப்படவேண்டாம். தத்வஜ்ஞாநிக்குக் காமிக்கப்படும் பொருளேயில்லாமையால்காமமொருபோதுங்கூடாது. ஆத்மாவே ப்ரம்மமென்று முன்பேசொன்னோம். ஆகையால் ப்ரம்மத்தை யடையவேணுமென்கிற காமமுமில்லையன்றோ. இதுவுமன்றி நித்யகருமங்களைச் செய்யாமலிருக்கப்போகாதென்று ஒப்புக்கொண்டபடியால் அந்த நித்ய கருமங்களாலுண்டாகிற புண்யபலத்தை நீக்குவதற்கு உபாயமில்லாமையாலும் மோக்ஷத்திற்கு வழியில்லை. புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷத்திற்கு விருத்தங்களன்றோ. நித்யகருமங்கள் புண்யத்திற்கு ஹேதுவல்ல ; பாபம் பிறவாமலிருப்பதற்கு ஹேது என்று முன்சொல்லப்பட்டதே யென்றால் அதுபொருந்தாது ; ஏனென்றால், அபாவத்தினால் ஒருவஸ்துவும்பிறவாது என்பது எல்லோருமங்கீகரித்தவிஷயம். நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையினால் பாபமுண்டாகிறதென்றும் அந்தபாபத்தை நித்யகருமங்கள் நீக்குகின்றனவென்றும் சொல்லும்போது பாபமென்கிறவஸ்து நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையாகிற அபாவத்தாலுண்டாகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகிறது. அது விருத்தமன்றோ. "அகுர்வந் விஹிதம்கர்ம" என்கிற வசநத்தில் நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையினால், பாபமுண்டாமென்று சொல்லப்பட்டபடியால் நித்யங்களைச் செய்யாமையாகிற அபாவத்தால் பாபமாகிறவஸ்து பிறக்குமென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அபாவத்தால் ஒருவஸ்துவும் பிறவாதென்பது இந்த வசனத்

திற்கு விருத்தமாகையால் நம்பத்தக்கதல்லவென்றால், இது தக்கதன்று, ஏனென்றால் இந்த வசநத்தில் நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையினால் பாபமுண்டாமென்று சொல்லப்படவில்லை. நித்யகருமங்களைச் செய்யாததுகொண்டு இவனுக்குப் பாபம் கழிந்ததில்லை என்று அறிவுடையோர் ஊகிக்கின்றார்கள் என்று சொல்லுகிறது. பாபம் நீங்கியவனுக்கே நித்யகருமங்களினனுஷ்டாநத்திலாசையுடனனுஷ்டிப்பது கூடுமாகையால் நித்யகருமங்களைச் செய்யாதவனைப் பாபியென்றூகிக்கலாமன்றோ. ஆகையாலந்தவசநத்திற்குப் பொருளறியாமல் நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையாகிற அபாவத்தினால் பாபமென்கிறவஸ்து உண்டாகும்; அந்த பாபமானது நித்யகருமங்களைச் செய்வதினாலுண்டாகாமலிருக்குமென்பதற்கு யுக்தியில்லை. ஆகையால் நித்யகருமங்களால் புண்யமேயுண்டாகிறது. அந்த புண்யத்தால மோக்ஷவிரோதம்வரும். ஆக இப்படி பலவழியாலும், புண்யம் பாபம், என்கிற கருமங்களை நீக்கப்போகாமையால், தத்வஜ்ஞாநமில்லாமலே, காம்ய கர்மம் நிஷித்தகர்மம் இவற்றைச்செய்யாமலிருந்தால் தனக்குத்தானே மோக்ஷம் ஸித்திக்குமென்றும் இதற்காக ப்ரம்மவித்யை வேண்டுவதில்லையென்றும் சொல்லுகிற முதல்பக்ஷம் தள்ளப்பட்டது. இனி, ஸ்வர்கம்போல உத்தமசுகமான மோக்ஷமும் கருமாநுஷ்டாநத்தாலே யுண்டாகுமாகையாலதற்காக ப்ரம்மவித்யை வேண்டுவதில்லை என்றுசொல்லுகிற இரண்டாவது பக்ஷமும் தக்கதன்று, ஏனென்றால், நித்யமாகியது ஒன்றாலுண்டுபண்ணமாட்டாது மோக்ஷமென்பது நித்யமானதாகையால் கருமாநுஷ்டாநத்தாலுண்டாகாதன்றோ. யாதொன்று உண்டாக்கப்படுகின்றதோ அது அநித்யமாயிருப்பது உலகத்தில் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் நித்யமான மோக்ஷம் கருமாநுஷ்டாநத்தாலுண்டுபண்ணப்படமாட்டாது. வித்யையோடு கூடிய கருமாநுஷ்டாநத்திற்கு நித்யமான மோக்ஷத்தை யுண்டுபண்ணுகிற சக்தியுண்டென்று, ஒப்புக்கொள்ளுகிறோமென்றால் அதுவிருத்தம். நித்யமாகியது உண்டாகிறது என்பது கூடுமோ. இனி, ஒருபொருளழிந்தால் அதுவே மீண்டும் பிறப்பதில்லையாகையால் அந்த அழிவுக்கு அழிவில்லை. ஆகையால், த்வஸமென்கிற அந்த அழிவு நித்யமாயிருந்தாலும் ஒருகாரணத்தாலுண்டாகின்றதன்றோ. அதுபோல அழிவில்லாமையாலே நித்யமான மோக்ஷமும் கருமாநுஷ்டாநமாகிற காரணத்தாலே யுண்டாகுமென்பதில் விரோதமில்லையென்றால் அதுவும் சேராது. அபாவரூபமாகிய த்வஸமென்கிற அழிவு நித்யமாயிருக்கையில் அது காரணத்தாலே யுண்டானது அபாவரூபமாகையாலே; ஆகையால் வஸ்துவாகிய மோக்ஷம் நித்யமாகையால் காரணத்தாலுண்டாகாது. மோக்ஷம் அபாவரூபமல்லவன்றோ. வாஸ்தவத்தில் நிரூபித்துப்பார்த்தால், த்வஸமென்கிற அழிவு காரணத்தாலுண்டாகிறதென்பதும் ப்ரம்மமேயாகின்றது. அதற்கொரு விசேஷமுங்கூடாதன்றோ. ஆகையால் த்வஸமும் உண்டாகிறதில்லை, இங்

தத்வம்ஸத்திற்கு உத்பத்தியாவது ஸத்தாஸம்பந்தமென்றாவது விகாரஸம்
பந்தமென்றாவது மற்றொருவிதமென்றாவது சொல்லமுடியாது. அவற்றை
அபாவத்தி லங்கீகரிக்கவில்லையன்றோ. த்வஸமும் அபாவமேயன்றோ. ஆ
கையால் நிர்விசேஷமான இந்த த்வம்ஸத்தில் உத்பத்தி முதலிய விசேஷங்
களை யங்கீகரிக்கவழியில்லை. இது ஒருவஸ்துவைப்பற்றி வ்யவஹரிக்கப்ப
டுமேயன்றி தனியே வ்யவஹரிக்கப்படாது. ஆகையால் கடம் படம் என்று
வஸ்து பேதத்தை வ்யவஹரிப்பதுபோல் கடாபாவம், படாபாவம், கடத்
வம்ஸம், படத்வம்ஸம் என்று க்ரியை முதலியவற்றைச்சேர்த்து த்ரவ்யம்
போல வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. வாஸ்தவத்தில் நிர்விசேஷமாகையால்
இது ப்ரமமேயாகின்றது. இதுவுமன்றி, "நீலோத்பலம்" - 'கருநெய்தல்'
என்கிறவிடத்தில் கருமைபூவுக்கு விசேஷணமாயும் கருமைக்கு பூவிசேஷ்
யமாயும் தோற்றுவதுபோல "கடத்வம்ஸம்" என்கிறவிடத்தில் த்வம்சத்
திற்கு கடம் விசேஷணமாயும், கடத்திற்குத்வம்ஸம் விசேஷ்யமாயும் தோ
ற்றுகிறதன்றோ. த்ருஷ்டாந்தமாகிய "கருநெய்தல்" என்கிறவிடத்தில்
விசேஷ்யமாகிய கருமையோடு கூடியுருப்பதுபோல 'கடத்வம்ஸம்' என்
கிறவிடத்தில் த்வம்ஸமென்கிற விசேஷ்யமாகிய அழிவானது விசேஷண
மாகிய கடத்தோடு கூடியிருப்பதில்லையன்றோ. அப்படி கூடியிருக்குமாகில்
கடத்தோடு கூடியிருக்கிற ஒருதேசம்போல த்வஸமும் ஒருவஸ்துவேயா
மன்றோ, ஆகையா லொருவழியாலும் அபாவரூபமாகிய த்வஸ முதலியவை
ற்றிற்கு விசேஷ ஸம்பந்தஞ் சொல்லப்போகாமையால், இதை உற்பத்தி
முதலிய தருமங்களோடு கூடியதாக நினைப்பது ப்ரமமேயாம், ஆகையால்
அழிவில்லாமையால் நித்யமான த்வம்ஸம் ஒருகாரணத்தாலுண்டாவதுபோ
ல அழிவில்லாமையால் நித்யமான மோக்ஷமும் கருமாநுஷ்டானமாகிய கா
ரணத்தால் உண்டாகலாமென்று சொல்ல நினைப்பது மிகவுங்கூடாததா
யிற்று. ஆகையால் கருமாநுஷ்டானத்தினால் மோக்ஷமுண்டாகுமென்பது
தகாது, இனி மோக்ஷம் நித்யமானாலும், வித்யை கருமாநுஷ்டானம் இவை
ளுக்கிடமாகிய ஆத்மா நித்யனாகையால் கங்காப்ரவாஹம் அழிவின்றிப்பெ
ருகுவதுபோல் நித்யமான கருமாநுஷ்டான ப்ரவாஹத்தால் மோக்ஷப்ரவா
ஹம் நித்யமாயிருக்கக்கூடுமென்று சொல்லுவதும் யுக்தமல்ல. மோக்ஷத்
தை மிகவும் ஸுகரூபமாக ஒப்புக்கொண்டபடியால் மோக்ஷத்திற்கு கரு
மாநுஷ்டான ப்ரவாஹம் வேணுமென்றால கருமத்தை யநுஷ்டிப்பது வரு
த்தமாயிருப்பதுபற்றி துக்கமுண்டாமாகையால் மோக்ஷத்திலும் துக்கத்
தை யொப்புக்கொள்ள வேண்டுகின்றமையாலும் கருமாநுஷ்டான மில்லை
யென்றால் காரணமில்லாமையாலே மோக்ஷத்திற்கு அழிவு வருகின்றமை
யாலுமென்க. ஆகையால் தத்வஜ்ஞானமன்றி யொருவழியாலும் மோக்ஷம்
ஸித்தியாமையால், உலகமெல்லாம் பொய் ஆத்மா ஒருவனே பரமார்த்த
பூதனென்று பிறக்கிற தத்வஜ்ஞானத்தால் காமிக்கத்தகுந்த வஸ்துக்களில்

லையென் றுணர்ந்தமையால் வஸ்துக்களை மெய்யென்றெண்ணியிருந்த அஜ்ஞாநமாகிற அவித்யையும், காமமுங்கழிந்து கருமங்களில் ப்ரவ்ருத்தியின்றி ஆத்மசுகத்தில் நிலைநிற்கையே மோக்ஷமாகையால், ப்ரம்பமேயாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவதற்கு ப்ரம்மவித்யையே காரணமாகையால்அந்த ப்ரம்மவித்யையை ப்ரதிபாதிக்கிற உபநிஷத்து ப்ராரம்பிக்கப்படுகிறது. கர்பம் ஜந்மம் ஜரை முதலிய துக்கங்களை நீக்குவதினால் ப்ரம்மவித்யைக்கு உபநிஷத்தென்று பெயராயிருக்கிறது. அந்த ப்ரம்மவித்யையை வெளியிடுகிறபடியால் வேதாந்தபாகத்திற்கும் உபநிஷத்தென்று பெயராயிற்று.

இவ்வுபநிஷத்தின் மத்வபாஷியத்திலுள்ள மங்களச்சுலோகம்.

ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தமாநந்தம் ப்ரஹ்ம ஸர்வசக்திகம் ।
ஸர்வைர்தேவைரீட்யம் விஷ்ணுவாக்யம் ஸர்வதாஸ்மி ஸுப்ரேஷ்டம் ||

సత్యంజ్ఞానమనన్తమానన్దంబ్రహ్మసర్వశక్తికమ్।
సర్వైర్దేవైరీడ్యంవిష్ణ్వాఖ్యంసర్వదాస్మిసుప్రేష్ఠమ్।

இதருக்கருத்து.

ஸமஸ்த தேவதைகளாலும் ஸ்துதி செய்யப்படுகிறதாய் மிகவும் ப்ரியமாயிருப்பதாய், ஸத்யஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் ஆநந்தஸாகரமாய் ஸர்வசக்தியுடையதாயிருக்கிற விஷ்ணுவென்கிற அத்விதீயப்ரமத்தை எப்போதும் வணங்குகின்றேனென்பதாம்.

இவ்வுபநிஷத்தின் மத்வபாஷ்யத்திலவதாரிகை.

ஸூர்யமண்டலத்திலிருக்கிற விஷ்ணுமூர்த்தியினிடத்திலிருந்து வேதாந்தரஹஸ்யங்களை ப்ரம்மாகேட்டு வருணனுக்குபதேசித்தார். வருணன் ப்ருகுவுக்கு உபதேசித்தார். ப்ருகு அந்தப்படி வேதாந்த ரஹஸ்யங்களால் விஷ்ணுவை ஸ்துதிசெய்தார். இந்த உபநிஷத்தால் அவை வெளியிடப்படுகின்றன. இதை யஜுஸ்ஸம்ஹிதையில் காண்க.

இவ்வுபநிஷத்தின் இராமாநுஜபாஷ்யத்திலுள்ள
மங்களச்சுலோகங்கள்.

அதஸீகுச்சஸச்சாயமஞ்சிதோரஸ்ஸ்தலம் ச்ரியா ।
அஞ்ஜநாசலச்ருங்காரமஞ்ஜலிர்மம காஹதாம் ||

అతసీగుచ్ఛసచ్ఛాయమఞ్చితోరస్థలంశ్రియా।
అఞ్జనాచలశృంగారమఞ్జలిర్మమగాహతామ్॥

வ்யாஸம் லக்ஷ்மணயோகீந்த்ரம் ப்ரணம்யாந்யாந் குரூநபி ।
தைத்திரீயகவேதாந்தவிவ்ருதிம் ரசயாம்யஹம் ||

వ్యాసంలక్ష్మణయోగీన్ద్రంప్రణమ్యాన్యాన్గురూనపి।
తైత్తిరీయకవేదాన్తవివృతింరచయామ్యహమ్॥

தாத்பர்யம். கறுத்த திருநிறத்தையுடையவனும் திருமார்பில் லக்ஷ்மியோடு கூடினவனுமாய், திருவேங்கடமலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு நான் செய்கிற அஞ்சலிப்ரீதியை வளர்க்கவேணும் என்பதாம்.

தாத்பர்யம். ப்ரம்மஸூத்ரஞ்செய்த வ்யாஸரையும் பாஷ்யகாரரான பகவல்லக்ஷ்மணயோகீந்த்ரரையும் மற்றுமுள்ள ஆசாரியர்களையும் வணங்கி தைத்திரீயோபநிஷத்திற்கு நான் வ்யாக்யானம் செய்கிறேனென்பதாம்.

இவ்வுபநிஷத்திற்கு இராமாநுஜபாஷ்யத்தி லவதாரிகை.

இந்த தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ப்ரம்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமான பரவித்யை கூறப்படுகிறது.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍 ॥ 𑌶𑌂 𑌨𑍋 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌶𑌂 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃 । 𑌶𑌂 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾 । 𑌶𑌂 𑌨 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 । 𑌶𑌂 𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 । 𑌨𑌮𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 । 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌯𑍋 । 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑌿 । 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌋𑌤𑌂 𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 ॥ ௧ ॥ 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌮𑌵𑌤𑍁 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑌵𑌤𑍁 । 𑌅𑌵𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌮𑍍 । 𑌅𑌵𑌤𑍁 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍 । 𑌓𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 ॥

హరిః ఓమ్॥ శన్నో మిత్రశ్శం వరుణః। శన్నో భవత్వర్యమా। శన్న ఇన్ద్రో బృహస్పతిః। శన్నో విష్ణురురుక్రమః। నమో బ్రహ్మణే। నమస్తే వాయో। త్వమేవ ప్రత్యక్షం బ్రహ్మాసి। త్వామేవ ప్రత్యక్షం బ్రహ్మ వదిష్యామి। ఋతం వదిష్యామి। సత్యం వదిష్యామి॥ తన్మామవతు। తద్వక్తారమవతు। అవతు మామ్। అవతు వక్తారమ్। ఓం శాన్తిః శాన్తిః శాన్తిః॥

(ப·ம·) மித்ர: - மித்திரனென்கிற ஸூர்யன், ந: - நமக்கு, ஶம் - ஸுகமாக, பவது - ஆகவேணும், (ஸூர்யன் ஸுகத்தைத்தரவேணுமென்றவாறு; இவ்வாறே மேலுங்காண்க) வருண:-வருணதேவதை, ந: - நமக்கு, ஶம் - ஸுகமாக, பவது - ஆகவேணும், அர்யமா - பகலுண்டாகுமென்கிற ஸூர்யன், ந: - நமக்கு, ஶம் - ஸுகமாக, பவது - ...ஷ்டாநம் இன்னை இந்த்ர:-இந்திரனும், ப்ருஹஸ்பதி:-இந்திரனுக்கு, ஆசாரியரான ப்ருஹஸ்பதியும், ந: - நமக்கு, ஶம்-ஸுகமாக, பவது - ஆகவேணும், உருக்ரம: - உரு-பெரிதான, க்ரம: - அடிவைப்புடைத்தாயிருக்கிற, விஷ்ணு: - விஷ்ணுவானவர், ந:-நமக்கு, ஶம்-ஸுகமாக, பவது - ஆகவேணும், (த்ரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் உலகை அடியிட்டளந்த விஷ்ணு ஸுகத்தைத்தரவேணுமென்றவாறு.) "சந்நோபவத்வர்யமா" என்கிறவாக்யத்திலிருக்கிற 'பவது' என்கிறபதத்தை மற்றவாக்யங்களிலும்கூட்டிக்கொண்டுபொருளுரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரஹ்மணே- (ப்ர) வாயுவுக்கு,(ஏ)வேதத்திற்கு, நம:-நமஸ்காரம் செய்கிறேன், வாயோ-வாயுபகவானே, தே - உனக்கு, நம:-நமஸ்காரம், த்வமேவ-நீயே, ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரத்யக்ஷமான, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அஸி-ஆகிறாய், த்வாமேவ - உன்னையே, ப்ரத்யக்ஷம்-ப்ரத்

த்யுக்தமான, ருதம் - பரப்ரம்மமாக, வதிஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேன், ருதம் - நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தமாகவும், வதிஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேன், ஸத்யம் - ஸத்தியமாகவும், வதிஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேன், தத் - அந்த வஸ்துவானது, மாம் - என்னை, அவது - இரக்ஷிக்கட்டும், வக்தாரம் - என்னுடைய ஆசாரியனை, அவது - இரக்ஷிக்கட்டும், ஓம்ஶாந்தி: ஓம்ஶாந்தி: ஓம்ஶாந்தி: - சாந்தி.

விசேஷவிஷயங்கள்.

வேதசாகைகளில் அநுவாகமென்றும் பஞ்சாதி என்றும் சில வ்யவஹாரங்களுண்டு. அநுவாகமாவது ஒரு விஷயத்தை பூர்ணமாகச் சொல்லுகிற வாக்யஸமுதாயம். பத்துவ க்யங்கொண்டது ஒரு பஞ்சாதியாகிறது. இப்படிப்பட்ட பஞ்சாதிகள் ஒரு அநுவாகத்தில் பலவுமிருக்கும் ஒன்றுமிருக்கும். சில அநுவாகங்களில் பஞ்சாதிக் கணக்குக்குமேல் வாக்யங்களிருப்பதுமுண்டு. ஒவ்வோ ரநுவாகத்திலு மித்தனை பஞ்சாதி யடங்கியிருக்கிறதென்றும் அதிக வாக்யங்க ளித்தனையென்றும் கணக்கிடுகிற வாக்கியங்கள் அடிவரவுபோல் முன்னோர்களால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. "ஸத்யம் வதிஷ்யாமி பஞ்சச" என்கிற வாக்யம் அந்த அடிவரவு வாக்யங்களிற் சேர்ந்தது. இந்த வாக்யத்திற்குப் பொருள் ஸத்யம் வதிஷ்யாமி, என்கிற வாக்கியம் வரையிலு மொரு பஞ்சாதியும்மே அஞ்சுவாக்யங்களு மிந்த அநுவாகத்திலடங்கியிருக்கின்றன வென்பதாம்.

ப்ரதம: முதலாவதான, அநுவாக:-அநுவாகமானது, இதி-முடிந்தது.க.

இவ்வநுவாகத்திற்கு சங்கரபாஷ்யம்.

இந்த அநுவ த்தில், ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தை விரும்பிய முமுக்ஷுவானவன், ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்கு விக்நமில்லாமலிருப்பதற்காக வாயுவை யுத்தேசித்து நமஸ்காரம் செய்கிறான். நீயே ப்ரம்மமென்று ஸ்துதிசெய்கிறான். அத்யாத்ம தேவதைகள் ஸுகத்தைத் தரவேணுமென்று வேண்டுகின்றான். ப்ராணவ்ருத்திக்கும் திநத்திற்கு மபிமாநி தேவதையான மித்ரனென்கிறவன் நமக்கு ஸுகந்தந்திடுவானாக. அபாநவ்ருத்திக்கும் இரவுக்கு மபிமாநி தேவதையான வருணனும் கண்ணுக்கும் ஸூரியனுக்கும் அபிமாநி தேவதையான அர்யமா என்பவனும், பலத்துக்கு அபிமாநி தேவதையான இந்திரனும் வாக்குக்கும் புத்திக்கு மபிமாநிதேவதையான ப்ருஹஸ்பதியும், பாதங்களுக்கு அபிமாநிதேவதையான த்ரிவிக்ரமரூபங்கொண்ட விஷ்ணுவும் இவ்வாறே ஸுகத்தை யுண்டுபண்ணவேணும். இந்த தேவதைகள் ஸுகத்தைத் தருவார்களாயின், ப்ரம்மவித்யை ப்ரதிபந்தமின்றி க்ரகிக்கப்படுமென்றே. ஆகையால் ஸுகத்தை ப்ரார்த்திக்கிறது. ப்ரம்மமாவது - வாயு. அந்த வாயுரூபமான ப்ரம்மத்தை நமஸ்கரிக்கின்றேன். வாயுபகவானே உன்னை வணங்குகின்றேன். ப்ரத்யக்ஷமாயும் பரோக்ஷமாயும் வாயுவையே வணங்குகிறான். நீயே ப்ரத்யக்ஷமாய் க்ரகிக்கப்படுகிறா யாகையால் உன்னையே ப்ரத்யக்ஷ ப்ரம்மமாகச சொல்லுகின்றேன். என்னெஞ்சில் தோற்றுகிற ஸத்யத்திற்கு நீயே காரணமாகையால் என்னெஞ்சில் தோற்றுகிற ஸத்யம் நீயே என்கிறேன். நினைத்த ஸத்யத்தின்படி ஸத்யமாய் நடப்பதற்கும் நீயே காரணமாகையால் நடத்தையில் ஸத்யமும் நீயே என்கிறேன்

ஸமஸ்தரூபமான வாயுவென்கிற அந்த ப்ரம்மமானது என்னால் இப்படி ஸ்துதிசெய்யப் பட்டதாய்க்கொண்டு ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை விரும்புகிற என்னை ப்ரம்மஜ்ஞானத்தைத் தந்து ரக்ஷிக்கவேணும். அந்த வாயுரூபமான ப்ரம்மம் ஆசாரியனுக்கு உபதேசஸாமர்த்யத்தைத் தந்து ரக்ஷிக்கவேணும். 'அவதுமாம்' அவது வக்தாரம், என்று ஆதரத்தால் சொல்லப் பட்டது. ப்ராணரூபியான வாயுவை ப்ரத்யக்ஷமென்றது கண்முதலிய இந்திரியங்கள் ரூபம் முதலியவற்றை யறிவிக்கின்றமையால் அநுமாந ப்ரமாணத்தால் தோற்றுவதுபோ லன்றி போக்தாவாகிய ஜீவனுக்கு ஸமீபத்திலிருந்து ஸாக்ஷி சைதந்யத்தால் க்ரஹிக்கப் படுவது பற்றி. இந்த ப்ராணனை ப்ரம்மமென்பது சரீரத்தைப் பெருக்கச்செய்வதினாலே யாம். இந்த அநுவாகத்திற்கு மத்வபாஷ்யத்தில் அர்த்த விசேஷங்கள் வ்யாக்யாநம் செய் யப்படவில்லை.

இந்த முதலநுவாகத்திற்கு இராமாநுஜபாஷ்யம்.

ப்ரம்வித்யைக்கு விக்நம்வாராம லிருப்பதற்கு இந்த அநுவாகத்தில் தேவதைகளை வேண்டுகிறது. ஸூர்யன், வருணன், அர்யமா எனகிற ஒரு ஸூர்யன், இந்திரன், ப்ரு ஹஸ்பதி விக்ரமமென்கிற பெரிய பதவிந்யாஸத்தையுடைய விஷ்ணு இவர்கள் ஸுகத தைத் தருகிறவர்களாகவேணும் வேதத்திற்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். வேதாக்ஷரங் களை யுச்சரிப்பதற்குக் காரணமாகிய வாயுவை வணங்கி ஸ்துதிசெய்து ப்ரார்த்திக்கின் றேன். ஜகத்துக்கு ப்ராணனாய் ஜகத்து ஜீவித்திருப்பதற்குக் காரணமாயிருப்பது பெரு மைபொருந்தி யிருப்பது, இவை முதலிய குணங்கள் பரப்ரம்மத்திற்கும் வாயுவுக்கும் ஸமாநங்களாயிருந்தாலும் வாயுவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாயிருப்பது விசேஷமென்று கருத்து. ருதமாவது - சப்தஸத்யத்வம். அதாவது அபப்ரம்சமில்லாமை. அபப்ரம்சமாவது வ்யா கரண விருத்தமான சப்தங்கள். ஆக, வ்யாகரணத்தின்படி நல்ல பதங்களைக்கொண்டு வ்யவஹரிப்பது. சப்தஸத்யத்வ மென்னதாயிற்று ஸத்யமாவது. கண்ட பொருளைக் கண்டபடி சொல்லுவது. ஆகையால் ருதம், என்றாலும் ஸத்யமென்றாலும், ஸத்யத் திற்கே பெயராகையால் ஒன்றை ப்ரயோகிப்பது போந்திருக்க இரண்டு பதங்களையும் ப்ரயோகித்தது புநருக்தி தோஷமாகிறதென்கிற ஸந்தேகத்திற் கிடமில்லை. இப்படி அர்த்தபேதங் கொள்ளுகின்றமையா லென்க. என்று லத்யயநம் செய்யப்பட்ட வேத மானது வேதத்தை யோதுகிற என்னை ரக்ஷிக்கவேணும். எனக்கு வேதத்தை யோது விக்கிறஉபாத்யாயரையும் ரக்ஷிக்கவேணும். ரக்ஷிக்கையாவது விக்நங்களைப் போக்குவது. "மாமவது, வக்தாரமவது" என்கிற வாக்யங்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட இந்த ரக்ஷணத் தையோ "அவதுமாம், அவது வக்தாரம்" என்கிற வாக்யங்களாலும் ப்ரார்த்திக்கிறது. ஆகராதிசயத்தாலே. முன்னிரண்டு வாக்யங்களுக்கும் பின்னிரண்டு வாக்கியங்களுக்கும் பதங்களை முன்பின்னாக மாற்றியிருப்பது விசேஷம். சாந்தி:, என்கிற மூன்றுபதங்க ளோடு விக்நாநாம், அஸ்து" என்று இரண்டு பதங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு விக்நங்க ளுக்கு சாந்தியுண்டாக வேணுமென்று பொருள் கொள்க. ௧.

ஶீக்ஷாம் வ்யாக்யாஸ்யாம: | வர்ண: ஸ்வர: | மாத்ரா பலம் | ஸாம ஸந்தாந: | இத்யுக்த: ஶீக்ஷாத்யாய:||௧|| ஶீக்ஷா ௨||௨|| இதி த்விதீயோநுவாக:||

శీక్షాం వ్యాఖ్యాస్యామః । వర్ణస్స్వరః । మాత్రా బలం । సామ సంతానః । ఇత్యుక్తశ్శీక్షాధ్యాయః ॥ శీక్షాంపఞ్చ ॥

(ப் - ம்.) ஶீக்ஷா - சிக்ஷையே, சிக்ஷையாவது இந்த எழுத்து இன்ன விடத்திலிருந்து பிறக்கின்றது இந்த யத்நமுடையது என்பவை முதலியவற்றை போதிக்கிற சாஸ்திரத்தாலே சிக்ஷிக்கப்பட்ட எழுத்து, ஸ்வரம் முதலியவை, வ்யாக்யாஸ்யாம꞉ - விவரிக்கின்றோம் அவையாவன, வர்ண꞉ - எழுத்து, ஸ்வர꞉ - உதாத்தம் முதலிய ஸ்வரங்கள், மாத்ரா - ஹ்ரஸ்வம் தீர்க்கம் முதலியவை, பலம் - யத்நதம், ஸாம - ஸமோச்சாரணம், ஸந்தாந꞉ - ஸம்ஹிதை யென்கிற தொடர்ச்சி, என்கிற இவையாம், இதி - இப்படி, ஶீக்ஷாத்யாய꞉ - எழுத்து முதலியவற்றை போதிக்கிற பாகமானது, உக்த꞉ - சொல்லப்பட்டது, ஶீக்ஷா ஊ ஞு - இந்த அநுவாகத்தில அஞ்சுவாக்யங்க ளடங்கி யிருக்கின்றன.

ஈ௦-ஸா. ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்காகவே உபநிஷத்தை யறிவதாகையால் உபநிஷத்திற்கு அர்த்தங்களைத் தெளியவறிவதுபோதும். உபநிஷத்து மூலத்தை சிக்ஷையென்கிற சாஸ்திரப்படி பாடம் செய்யவேண்டியது அநாவச்யகம். என்கிற ஸந்தேஹம் வாராமலிருப்பதற்காக சீக்ஷாசாஸ்திர க்ரமப்படி உபநிஷத்தைப் படிக்கவேணுமென் றறிவிப்பதற்கு சிக்ஷாத்யாயம் சொல்லத் துடங்குகிறது. இங்கு 'சீக்ஷாம், என்கிற பதத்திற்கு சிக்ஷாசாஸ்திரத்தை என்றாவது எழுத்து முதலியவற்றை யென்றாவது பொருள் சொல்லக்கூடும். சிக்ஷா என்பது சீக்ஷா, என்று நீட்டப்பட்டது; இப்படி நீட்டுவது லோகத்தில் கூடாதாயினும் வேதத்தில் கூடும். இந்த சிக்ஷையை நன்றாகச் சொல்லுகிறோம். வ்யாக்யாஸ்யாம꞉, யென்கிற பதம் ச க்ஷி ங், என்கிற தாதுவிலிந்து பிறந்தது. வர்ணமாவது அகரம் முதலிய வெழுத்துக்கள். ஸ்வரமாவது உதாத்தம் முதலியவை மாத்ரையாவது ஹ்ரஸ்வம் தீர்க்கம் முதலியவை. பலமாவது ப்ரயத்நம் ஸாமமாவது வர்ணங்களை ஸமாநமாக உச்சரிப்பது. ஸந்தாநமாவது-எழுத்துக்களைச் சேர்த்து உச்சரிப்பது. இவை நன்று யறியவேண்டியவையாம். ஆகையால் இவற்றைச் சொல்லுகிற அத்யாயம் சொல்லப்பட்டது. இது மேலுபயோகப்படுவது.

உ-ஸா. விஷ்ணுவினுடைய ரூபங்கள் வர்ணம் முதலியவற்றை யடைந்து அந்தவர்ணம் முதலியவற்றை யுச்சரிப்பது முதலியவற்றை யுண்டு பண்ணுகிறது. அதனால் புருஷர்கள் அந்தந்த காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். அந்த ரூபங்களுக்கு அந்தந்த வர்ணம் முதலியவற்றிற்குப் பேராகியவையே பேராகின்றன. இவை வாசகரூபங்களாம்.

ரா-ஹா. சீக்ஷை என்கிற வேதாங்கத்திற்கு உபயோகம் சொல்லப்படுகிறது. ஒவ்வொரு வேதங்கத்தினுலும் வேதத்திற்கு உபகாரமுண்டாகையால். வேதாங்களெல்லாவற்றையும் முமுக்ஷுவாய் வேதத்தினாலே ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தை விரும்புகிறவர் அறிந்துக் கொள்ள வேணுமென்பது கருத்து. சீக்ஷை என்பது சீக்ஷை என நீண்டு கிடக்கிறது. சீக்ஷையில் சொல்லப்படு மவையாவன - வர்ணங்கள் ஸ்வரங்கள், மாத்திரைகள், யத்நங்கள், முதலியவை வர்ணங்களாவன - அறுபத்துமூன்று அல்லது அறுபத்துநான்கு, என்று சிவமதத்தில் சொல்லப்பட்ட அகரம் முதலிய எழுத்துக்கள். ஸ்வரமாவது-உதாத்தம் அநுதாத்தம், முதலியவை. மாத்ரையாவது - ஹ்ரஸ்வம் ஒருமாத்திரை தீர்க்கம் இரண்டுமாத்திரைகள் என்று இவ்வாறு சொல்லப்படுமவை, பலமாவது அற்ப ப்ராணம் மகாப்ராணம் என்று சொல்லப்படுகிற யத்நங்கள். ஸாமமாவது - க்ருஷ்டம் ப்ரதம் முதலிய ஏழு ஸ்வரங்கள். ஸந்தாநமாவது - வர்ணங்கள் பதங்கள் இவற்றின் ஸம்ஹிதை

முதலியவை. இவற்றையெல்லா மறிவது சீக்ஷை என்கிற வேதாங்கத்தினுலேயாம் ஆகவே இவற்றின் ஜ்ஞானம் ப்ரம்ம வித்யைக்குபயோகமானது என்றதாயிற்று. இப்படியே மற்ற வேதாங்களுக்கு முபயோகத்தையறிக. இப்படி சிக்ஷை என்கிற க்ரந்தத்திற்கு உபயோகம் காட்டப்பட்டது. அத்யாய மென்றால் க்ரந்தம். உ.

ஸஹ நௌ யஶ: | ஸஹ நௌ ப்ரஹ்மவர்சஸம் | அதாதஸ்ஸம்ஹிதாயா உபநிஷதம் வ்யாக்யாஸ்யாம: | பஞ்சஸ்வதிகரணேஷு | அதிலோகமதிஜ்யௌதிஷமதிவித்யமதிப்ரஜமத்யாத்மம்| தா மஹாஸம்ஹிதா இத்யாசக்ஷதே | அதாதிலோகம் | ப்ருதிவீ பூர்வரூபம் | த்யௌருத்தரரூபம்| ஆகாஶஸ்ஸந்தி: ||க||

సహ నౌ యశః । సహ నౌ బ్రహ్మవర్చసం । అథాతస్సంహితాయా ఉపనిషదం వ్యాఖ్యాస్యామః । పఞ్చస్వధికరణేషు । అధిలోకమధిజ్యౌతిషమధివిద్యమధిప్రజమధ్యాత్మం తా మహాసంహితా ఇత్యాచక్షతే । అథాధిలోకం । పృథివీ పూర్వరూపం । ద్యౌరుత్తరరూపం । ఆకాశస్సంధిః ॥ ౧ ॥

(ப-ம்.) நௌ - நமக்கிருவர்க்கும், யஶ: - கீர்த்தியானது, ஸஹ - கூடிவரவேணும், நௌ - நமக்கிருவர்க்கும், ப்ரஹ்மவர்சஸம் - ப்ரம்மதேஜஸ்ஸானது, ஸஹ - கூடியுண்டாகவேணும், அத - இனி, ஸம்ஹிதாயா: - ஸம்ஹிதையினுடைய, உபநிஷதம் - உபநிஷத்தை, வ்யாக்யாஸ்யாம: - விவரிக்கிறோம், பஞ்சஸு - ஐந்தாயிருக்கிற, அதிகரணேஷு - இடங்களில் அவையாவன, அதிலோகம் - லோகவிஷயமும், அதிஜ்யௌதிஷம் தேஜோவிஷயமும், அதிவித்யம் - வித்யாவிஷயமும், அதிப்ரஜம் - ப்ரஜாவிஷயமும், அத்யாத்மம் - ஆத்மவிஷயமும், தா: - அவைகளை, மஹாஸம்ஹிதா: இதி - சிறந்த ஸம்ஹிதைகளென்று, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகின்றார்கள், அத - இனி, அதிலோகம் - லோகவிஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. ப்ருதிவீ - பூமியானது, பூர்வரூபம் - முதல்வடிவு, த்யௌ: - ஸ்வர்க்கலோகமானது, உத்தரரூபம் - முடிவிலுள்ளவடிவு, ஆகாஶ: - ஆகாயமானது, ஸந்தி: - சேர்க்கையாம்.

வாயுஸ்ஸந்தானம் | இத்யதிலோகம் | அதாதிஜ்யௌதிஷம் | அக்னி: பூர்வரூபம் | ஆதித்ய உத்தரரூபம் | ஆப: ஸந்தி: | வைத்யுதஸ்ஸந்தானம் | இத்யதிஜ்யௌதிஷம் | அதாதிவித்யம் | ஆசார்ய: பூர்வரூபம் ||உ||

వాయుస్సంధానం । ఇత్యధిలోకం । అథాధిజ్యౌతిషం । అగ్నిః పూర్వరూప । ఆదిత్య ఉత్తరరూపం । ఆపస్సంధిః । వైద్యుతస్సంధానం । ఇత్యధిజ్యౌతిషం । అథాధివిద్యం । ఆచార్యః పూర్వరూపం ॥ ౨ ॥

(ப-ம்.) வாயு: - வாயுவானவன், ஸந்தானம் - ஸந்தாநமாகிறான், இதி - இப்படி, அதிலோகம் - லோகவிஷயஞ் சொல்லப்பட்டது, அத -

இதற்கு மேலே, अधिज्यौतिषम् - தேஜோவிஷயத்தைச் சொல்லுகிறது, अग्निः - அக்நியானது, पूर्वरूपम् - முதல் ரூபமாகிறது. आदित्यः - ஸூரியன், उत्तररूपम்-உத்தரமான ரூபம், आपः-ஜலமானது, सन्धिः - ஸந்தியாகிறது. वैद्युतः - மின்னலில் ஸம்பந்தப்பட்ட அக்நியானது, सन्धानम् - ஸந்தாநமாகிறது. इति - இப்படி, अधिज्यौतिषम्-தேஜோ விஷயஞ் சொல்லப்பட்டது. अथ - இனி, अधिविद्यम्-வித்யாவிஷயஞ் சொல்லப்படுகிறது. आचार्यः - ஆசாரியரானவர், पूर्वरूपम् - முதல் ரூபமாகிறார்.

अन्तेवास्युत्तररूपम् । विद्या सन्धिः । प्रवचनँ सन्धानम् । इत्यधिविद्यम् । अथाधिप्रजम् । माता पूर्वरूपम् । पितोत्तररूपम् । प्रजा सन्धिः । प्रजननँ सन्धानम् । इत्यधिप्रजम् ॥३॥

అన్తేవాస్యుత్తరరూపం । విద్యాసంధిః ప్రవచనగ్ం సంతానం ఇత్యధివిద్యం । అథాధిప్రజం । మాతా పూర్వరూపం । పితోత్తరరూపం । ప్రజాసంధిః । ప్రజననగ్ం సంధానం । ఇత్యధిప్రజం॥3॥

(ப - ம்.) अन्तेवासी - சிஷ்யனாகியவன், उत्तररूपम् - மேல்ரூபம், विद्या - வித்யையானது, सन्धिः - ஸந்தியாகிறது. प्रवचनम् - ஓதிவித்தலானது, सन्धानम् - ஸந்தாநமாகிறது, इति-இப்படி, अधिविद्यम् வித்யா விஷயஞ் சொல்லப்பட்டது. अथ - இனி, अधिप्रजम् - ப்ரஜாவிஷயத்தைச் சொல்லுகிறது. माता - தாயானவள், पूर्वरूपम् - முதல் ரூபம், पिता - தந்தையானவன், उत्तररूपम् - மேல்ரூபம், प्रजा - ப்ரஜையானது, सन्धिः - ஸந்தியாகிறது. प्रजननम् - ப்ரஜையை உண்டுபண்ணுதல், सन्धानम् - ஸந்தாநமாகிறது, इति - இப்படி, अधिप्रजम् - ப்ரஜா விஷயஞ் சொல்லப்பட்டது.

अथाध्यात्मम् । अधराहनुः पूर्वरूपम् । उत्तराहनुरुत्तररूपम् । वाक्सन्धिः । जिह्वासन्धानम् । इत्यध्यात्मम् । इतीमा महासँहिताः । य एवमेता महासँहिता व्याख्याता वेद । सन्धीयते प्रजया पशुभिः । ब्रह्मवर्चसेनान्नाद्येन सुवर्ग्येण लोकेन ॥४॥ सन्धिराचार्यः पूर्वरूपमित्यधिप्रजं लोकेन ॥ अनु ॥ ३ ॥

అథాధ్యాత్మం । అధరాహనుః పూర్వరూపం । ఉత్తరాహనురుత్తరరూపం । వాక్సంధిః । జిహ్వాసంధానం । ఇత్యధ్యాత్మం । ఇతీమామహాసగ్ంహితాః । యఏవమేతామహాసగ్ంహితా వ్యాఖ్యాతావేద । సంధీయతే ప్రజయాపశుభిః । బ్రహ్మవర్చసేనాన్నాద్యే న సువర్గేణలోకేన ॥ 4॥ సంధిరాచార్యః పూర్వరూప మిత్యధిప్రజంలోకేన ॥ అను ॥ 3 ॥

(ப - ம்.) अथ - இதற்குமேலே, अध्यात्मम् - ஆத்ம விஷயத்தைச் சொல்லுகிறது. अधरा - கீழிருக்கிற, हनुः - கன்னத்தில் சேர்ந்திருக்

கிற எனும்பானது, ஶூவ௯ரூவழ-முதல் ரூபம், உதூர - மேலிருக்கிற, ஹநுஃ - கன்னத்தெனும்பானது, உதூரரூவழ - மேலரூபம், வாக - வாயானது, ஸஙிஃ - ஸந்தியாகிறது. ஜிஹ்வா - நாக்கானது, ஸஙாநழ ஸந்தாநமாகிறது. இதி - இப்படி, அயூாத்ழ - ஆத்மவிஷயஞ் சொல்லப்பட்டது. இதி இமாஃ - இப்படி சொல்லப்பட்ட இவை, மஹாஸஂஹிதாஃ - மஹா ஸம்ஹிதைகளாகின்றன. வ்யாவ்யாதாஃ - வ்யாக்யாநம் செய்த ஏதாஃ - இந்த, மஹாஸஂஹிதாஃ - மஹாஸம்ஹிதைகளை, ஏவழ - இந்தப்படி, வெத - அறிகிறானோ; (அவன்) ப்ரஜயா - ஸந்தாநத்தோடும், வஶுஹிஃ - பசுக்களோடும், ப்ரஹ்மவ௯ஸெந - ப்ரம்மதேஜஸ்ஸோடும், அநாசெ்யந - அந்நம் முதலிய வற்றோடும், ஸுவமெ்ண - சுவர்க்கமென்கிற, லொகெந - லோகத்தோடும், ஸஙியதெ - சேருகிறான். (அதாவது இவற்றையெல்லா மடைகிறானென்றவாறு.) ஸஙிஃ - "ஆகாசஸ்ஸந்திஃ" என்கிற வாக்யம் வரையிலொரு பஞ்சாதியும், ஆவாாஃவூவ௯ரூவழ - 'ஆசார்யஃ பூர்வரூபம்' என்கிற வாக்யம் வரையிலொரு பஞ்சாதியும், இதூயிவ்ரஜழ - 'இத்யதிப்ரஜம்' என்கிற வாக்யம் வரையிலொரு பஞ்சாதியும், லொகெந - 'ஸுவர்க்கேண லோகேந' என்கிற வரையிலொரு பஞ்சாதியுமாக இந்த அநுவாகத்தில் நாலு பஞ்சாதிகளடங்கி யிருக்கின்றன.

ஶ௦-ஹ.-ர-ஹ. இப்போது ஸம்ஹிதோபநிஷத்து சொல்லாப்படுகிறது. இந்த ஸம்ஹிதோபநிஷத்தை யறிவதினால் வருகிற யசஸ்ஸும் ப்ரம்மதேஜஸ்ஸும், எனக்கும் என்னாசாரியனுக்கும் ஸமானமாயுண்டாகவேணும் சிஷ்யன் ப்ரார்த்திக்கின்றான். சிஷ்யனே இந்த பலனையடையாததினால் ப்ராத்திப்பான். ஆசாரியனாகில் இந்த பலனை யடைந்தவனானசையால் ப்ரார்த்திக்கமாட்டான். க்ருதார்த்தனா யிருப்பவனன்றோ ஆசாரியனாகிறான்.

யஶ்ஹந்தஸாம்ருஷஹொவிஶ்ரூவஃ | ஹந்தொஹ்யொய்ஸ்ம்ருதாக ஸஂப்ஹூவ | ஸமெந்ரொமெயயாஸ்ப்ருணொது | அம்ருதஸ்யதெவயாரணோ ஹூயாஸம் | ஶரீரஂமெவிவ௯ஷணம் | ஜிஹ்வாமெமயுமத்தமா | கணாூாஹ்யாம் ஹூரிவிஶ்ருவம் | ப்ரஹ்மணஃகொஶொஸிமெயயாவிஹிதஃ | ஶ்ருதஂமெ மொவாய | ஆவஹந்தீவிதந்நா ||க||

கூுவாணாவீரமாத்நஃ | வாஸாஂஸி மமவாவஶ்ச | அநவாநெவஸவ௯ா | தமொமெஶ்ரியமாவஹ | லொமஶாஂவஶுஹிஸஹஸாஹா | ஆமாயந்துப்ரஹ்மவாரிணஸ்ஸாஹா | விமாயந்துப்ரஹ்மவாரிணஸ்ஸாஹா | ப்ரமாயந்துப்ரஹ்மவாரிணஸ்ஸாஹா | தமாயந்துப்ரஹ்மவாரிணஸ்ஸாஹா | ஶமாயந்துப்ரஹ்மவாரிணஸ்ஸாஹா ||உ||

யஶொஜநெஸஸாநி | ஶ்ரெயாநஂவஸ்யஸொஸாநி | தம்ஹாஹஂமகஸ்ஸாஹா | ஸமாஹஂமகஸ்ஸாஹா | வஃப்ரதாயஷி | யஶொஜநெஸாநி | ஏவஂமாம்ப்ரஹ்மவாரிணஃ |

யாதாராயந்து ஸர்வதஸ்ஸ்வாஹா । ப்ரதிவேஶோஸி ப்ரமா பாஹி ப்ரமா பத்யஸ்வ ॥௩॥ விதந்வாநா ப்ரவிஶ ஸ்வாஹா ஸப்த ச॥

యశ్ఛందసామృషభో విశ్వరూపః । ఛందోభ్యోఽధ్యమృతాత్సంబభూవ । స మేంద్రో మేధయా స్పృణోతు । అమృతస్య దేవ ధారణో భూయాసం । శరీరం మే విచర్షణం । జిహ్వా మే మధుమత్తమా । కర్ణాభ్యాం భూరి విశ్రువం । బ్రహ్మణః కోశోఽసి మేధయాపిహితః । శ్రుతం మే గోపాయ। ఆవహంతీ వితన్వానా ॥ ౧ ॥

కుర్వాణాచీరమాత్మనః । వాసాꣳసి మమ గావశ్చ । అన్నపానే చ సర్వదా । తతో మే శ్రియమావహ । లోమశాం పశుభిస్సహ స్వాహా । ఆమాయన్తు బ్రహ్మచారిణస్స్వాహా । యశోజనేఽసాని స్వాహా । శ్రేయాన్వస్యసోఽసాని స్వాహా । తం త్వా భగ ప్రవిశాని స్వాహా । స మా భగ ప్రవిశ స్వాహా ॥ ౨ ॥

తస్మింత్సహస్రశాఖే । నిభగాహం త్వయి మృజే స్వాహా । యథాఽఽపః ప్రవతాఽయంతి । యథా మాసా అహర్జరం । ఏవం మాం బ్రహ్మచారిణః । ధాతరాయంతు సర్వతస్స్వాహా । ప్రతివేశోఽసి ప్రమా భాహి ప్రమా పద్యస్వ ॥ 3 ॥ వితన్వానా ప్రవిశ స్వాహా సప్త చ॥

(ப - ம்.) ய: - யாதொரு ஓம்காரமென்கிற பிரணவமானது, சந்தஸாம் - வேதங்களுக்கு, ருஷப: - உயர்ந்ததோ, விஶ்வரூப: யெல்லா உருவங்களையுமுடையதோ, அதாவது யெல்லா வாக்குகளுக்கும் முதன்மையானதோ, தத்யதா ஶங்குநா ஸர்வாணி பர்ணாநி ஸந்த்ருண்ணாந்யேவமோங்காரேண ஸர்வா வாக் ஸந்த்ருண்ணோங்கார ஏவேதம் ஸர்வம் - என்கிறபடியே சகல வாக்குக்களுக்கும் பிரதானமானது என்று கருத்து, சந்தோப்ய: - வேதங்களாகிற, அம்ருதாத் - அமுதத்தில் நின்றும், ஸம்பபூவ - மேன்மையை யடைந்தது. ஸ: - அந்த, இந்த்ர: - சகலத்திற்கும் முக்யமான ஓங்கரமானது, மேதயா - அறிவினலே, மா - என்னை, ஸ்ப்ருணோது - பிரீதி பண்ணி வைக்கமட்டும் அல்லது பலத்தையுண்டு பண்ணட்டும், அம்ருதஸ்ய - மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான பிரம்மக்யானத்திற்கு, (வா) அம்ருதஸ்ய - பரமாத்மாவுக்கு, தேவ - வாராய் பூஜ்யமாகிய ஓம்காரமே, தாரண: - தரிக்கிறவனுக, (வா) - மனதால் தியானிப்பவனுக, பூயாஸம் - ஆகக்கடவேன், மே - யென்னுடைய, ஶரீரம் - உடலானது, விசர்ஷணம் - யோக்யமான தாக (காந்தியுள்ளதாக), (பூயாத் - ஆகட்டும்) மே - என்னுடைய, ஜிஹ்வா - நாக்கு, மதுமத்தமா - மதுரமான வார்த்தை சொல்லுவதாக, (வா) - மதுரமான பிர்ம்மத்தைச் சொல்லுகிறதாக, (பூயாத் - ஆகட்டும்) கர்ணாப்யாம் - காதுகளாலே, பூரி - அதிகமாக, விஶ்ருவம் - கேட்கக் கடவேன், (வா) பிர்ம்மத்தையே சொல்லும்படியான சாஸ்திரங்களைக் கேட்கக்கடவேன், ப்ரஹ்ம

ணஃ - பிர்மமாகிற கத்திக்கி, கொஶஃ - உறையாக, அஸி - ஆகிறாய், மெய யா - உலகத்திலுள்ள பொருள்களின அறிவினாலே, பிஹிதஃ - மறைக்கப் பட்டவனாக, (அஸி - ஆகிறாய்) அதாவது உறையில் கத்தி யெப்படி தோற் றுகிறதோ அப்படியே பிர்ம்மத்தை யறியவிடமாக யிருக்கிறாய் கேவலம் உலகத்தில் அறிவால் மறைந்து யிருக்கிறாய், (ரூ) பரமாத்மாவுக்கு பொக் ஷம்போல் இருப்பிடமாக யிருக்கிறாய் அதாவது பிர்ம்மத்தைச் சொல்லும் பதம் என்று கருத்து, மெயயாபிஹிதஃ - புத்தியினால் நிறைந்திருக்கிறாய் அல்லது புத்தியை யுண்டுபெண்ணுகிறாய், மெ-என்னுடைய, ஶ்ருதம் - கேள் வியினாலுண்டான வாத்மவின் னறிவை, கொவாய - காப்பாற்று அதாவது மறவாமல் யெப்பொழுதும் மனதிலிருக்கும்படி செய், ஆவஹந்தீ - உண்டு பண்ணுவதாயும், விதந்வாநா - விஸ்தாரப்படுத்துவதாயும், அசிரம் - சீக்கி றம், குர்வாணா-நிறைவேற்றுகிறதாயுமிருக்கிற (எதையென்றால்) ஆத்மநஃ- எனக்கு, வாஸாம்ஸி - வஸ்திரங்களையும், மம - எனக்கு, மவஶ்ச - பசுக்களை யும், அந்நபாநெ-சாப்பிடும வஸ்துக்களையும் குடிக்கும் வஸ்துக்களையும், ஸர்வதா - எக்காலத்திலும், யா - யாதொரு லட்சுமியானவள். (ஸவதி - இருக்கிறாளோ) தாம் - அந்த, லொமஶாம் - ஆடு முதலிய மயிருள்ளவைக ளோடு கூடியதாயும், பஶுபிஸ்ஸஹ-வேறு பசுக்களோடும் கூடியதாயு மிரு க்கிற, ஶ்ரியம் - லட்சுமியை, ததஃ - அந்த வறிவைக்கொடுத்த பிறகு, ஆவ ஹ - உண்டாகச்செய், (ஸ்வாஹா - என்று சொல்லுகிற மந்திரங்கள் ஓமத்தி லுபயோகிப்பதைக் காண்பிவைக்கிறது), (ரூ) (யதஃ எந்த காரணத்தினால், த்வம் - நீ), ஆவஹந்தீ - உண்டுபெண்ணுகிறவளோ, விதந்வாநா - விருத்தி பண்ணுகிறவளோ, ததஃ - ஆகையால், மெ - எனக்கு, சீரம் - மரவுரியை வாஸாம்ஸி - வஸ்திரங்களையும, மாவஶ்ச - பசுக்களையும், அந்நபாநெ - சாப்பிடும் வஸ்துக்களையும் குடிக்கும் வஸ்துக்களையும், ஸர்வதா - யெப் பொழுதும், குர்வாணாஸதீ - செய்கிறவளாய்க்கொண்டு, லொமஶாம் - அதிகமாயிருக்கிற, ஶ்ரியம் - வேதமாகிற சம்பத்தை, பஶுபிஸ்ஸஹ- யக்யத் திற்குபயோகிக்கும் பசுக்களுடன், ஆவஹ - உண்டுபெண்ணு, ப்ரஹ்மசாரி ணஃ - பிர்மசர்யவிருதத்தை யனுஷ்டிக்குமவர்கள், மா - என்னைக் குறித்து, ஆயந்து - வரட்டும், ஜநெ - ஜனங்களுக்குள், யஶஃ - கீர்த்தியையுடையவ னாக, அஸாநி - ஆகக்கடவேன், வஸ்யஸஃ-பணமுடையவர்களுக்குள், ஶ்ரே யாந் - உயர்ந்தவனாக, அஸாநி - ஆகக்கடவேன், (ஸ்வாஹா - என்பது முன் போலவே) ஹெஸம-வாராய் பூஜிக்கத்தகுந்தவனே, (ரூ) ஹெஸம-வாராய் ஐசுவரியமே; தம் - முன்கூறிய, த்வா - உன்னை, ப்ரவிஶாநி - அடையக் கடவேன், (ரு) ப்ரவிஶாநி - அடைந்து உன்னுடன் ஒன்றாகக் கடவேன், (த்வம் - நீ), ஹெஸம - வாராய் (ஐசுவரியமே) பூஜ்யனானவனே, ஸஃ - முன்

கூறிய, (கூ௦ - நீ), ஊ - என்னை, ஐ விஶ - அடையக்கடவாய், (ஶ௦)-(ஒன்ருகச் சேர்க்கக்கடவாய்) ஹெஹம - பூஜ்யனுனவனே, ஸஹஸ்ரஶாவெ - அனேக பேதங்களையுடைய, தஸிநு - மேற்கூறிய, கூயி - உன்னிடத்தில், கூஹ௦ - நான் - நிஜெ - பாவத்தைப் போக்குகிறேன், (ய௦) ஹெஹம - வாராய் ஐசுவரியமே, ஸஹஸ்ரஶாவெ - அனேக விதமான, தஸிநு-அந்த, கூயி - உன்னிடத்தில், (விஷ்டஃ - சேர்ந்திருக்கிற) கூஹ௦ - நான், நிஜெ - பாபத்தைப்போக்கி சுத்தனுகிறேன், யமா - எவ்விதமாக, ஆவஃ - ஜலங்கள், வதா - பள்ளமான விடத்தால், யஜி - போகிறதுகளோ, (ா௦) வதாஃ - ஓடுகிற, ஆவஃ - ஜலங்கள், யமா - எவ்வண்ணமாக, (திஶஃ - திக்குக்களை) யஜி - அடைகிறதுகளோ, யமா - எவ்வண்ணமாக, ஊஸாஃ - மாதங்கள், கஹஜ௯ா௦ - வருஷத்தை, யஜி - அடைகிறதுகளோ, (ா௦) கஹஜ௯ா௦ - சூரியனை), ஹெயாதஃ - வாராய் பரமாத்மாவே, ஹவ௦ - இந்தப் பிரகாரம், ஊ௦ - என்னை, ஹஹசாரிணஃ - பிர்ம்மசாரிகள், ஸவ௯தஃ - எல்லாவிடத்தில் நின்றும், ஆயஜ - வரட்டும், திவெஶஃ - சமீபத்திலிருக்கும் வீடாக, கஸி - ஆகிறீர், ஊ : என்னை, வாஹி - மிகவும் காப்பாத்து, (ஶ௦) ஹாஹி - பிரகாசம் பண்ணு, ஊ - என்னை, வஊஸ்வ - அடைவாயாக (அதாவது அடைந்து உன்னுடன் நன்ருகச்செய், (ா௦) வஊஸ்வ - உன்னைச் சரணமடைந்தவனுகச் செய்.

ஶ௦-ஹா. அறிவை விரும்புகிறவனுக்கு ஜபத்தையும் தனத்தை விரும்புகிறவனுக்கு ஹோமத்தையும் இந்த அனுவாகம் சொல்லுகிறது. இதில் (ஸ்ருதம்மேகோபாய) என்கிற அளவும் புத்தியை விரும்புகிறவனுக்கு ஜபத்தைச் சொல்லுகிறது. மேல் முடியும் வறையில் தனத்தை விரும்புகிறவனுக்கு ஹோமத்தைச்சொல்லுகிறது. தனமானது கர்மங்களுக் குபயோகப்படுகிறது. கர்மங்களைச்செய்தலால் பாவங்கள் தொலேகின்றன. பாவங்கள் ஒழிந்தால் பிர்ம்மவித்தை தோன்றுகிறது. அதெப்படி யெனில்; ஜ்ஞாநமூத்வெவாஃஸாக்ஷயாகவாவஸ்கஊ௯ணஃ யமாஊஶ௯தமெவெவஶ்ஞாநாநி என்று ஸ்மிருதியில் சொல்லப்படுதலால்.

(ஶா-ஹா.) பிர்ம்மவித்தையை யடைவதற்குப் பிரணவத்தை யிந்த மந்திரத்தால் பிரார்த்திக்கவேண்டியது. இதில் (ஆவஹந்தீ) என்பது முதல் லக்ஷ்மியைப் பிரார்த்திக்க வேண்டியது.

ஸ௯ஹஸ்வஷாவரிதிவரஷதாஹிஸ்ராவஹ்ராஹ்ஸதயஃ | தாஸாஊஹஸெஷதா௦வதகூ௯௦ | ஊஹாஊஸெஃவ வெஊயதெ | ஊஹஜதி | தஸஹ | ஸகூா | கஃமாநஃ நஃாஷெவதாஃ | ஸஶரிதிவாகயஃவொகஃ | ஸஊஜதஞஶரிக்ஷ௦ | ஸஊவரிதஸளவொகஃ ||க||

ஊஹஜதஃாஷிதஃ | ஆஷிதெநவாவஸவெ௯வொகாஊஹியஜெ | ஹஶரிதிவாகநிஃ | ஸஊஜதிவாயஃ | ஸஊவரிதஃாஷிதஃ | ஊஹஜதிவ

ந்த்ரமா: | சந்த்ரமஸா வாவ ஸர்வாணி ஜ்யோதீம்ஷி மஹீயந்தே | பூரிதி வா ருச: | புவ இதி ஸாமானி | ஸுவரிதி யஜூம்ஷி ||௨||

மஹ இதி ப்ரஹ்ம | ப்ரஹ்மணா வாவ ஸர்வே வேதா மஹீயந்தே | பூரிதி வை ப்ராண: | புவ இத்யபான: | ஸுவரிதி வ்யான: | மஹ இத்யன்னம் | அன்னேன வாவ ஸர்வே ப்ராணா மஹீயந்தே | தா வா ஏதாஸ்சதஸ்ரஸ்சதுர்தா | சதஸ்ரஸ்சதஸ்ரோ வ்யாஹ்ருதய: | தா யோ வேத | ஸ வேத ப்ரஹ்ம | ஸர்வேऽஸ்மை தேவா பலிமாவஹந்தி ||௩|| அஸௌ லோகோ யஜூம்ஷி வேதஸ்ச | இதி பஞ்சமோऽனுவாக: ||

భూర్భువస్సువరితివా ఏతా స్తిస్రో వ్యాహృతయః | తాసాము హస్మై తాం చతుర్థీం | మాహాచమస్యః ప్రవేదయతే | మహ ఇతి | తద్బ్రహ్మ | స ఆత్మా | అఙ్గాన్యన్యా దేవతాః | భూరితి వా అయం లోకః | భువ ఇత్యంతరిక్షం | సువరిత్యసౌ లోకః | ౧ ||

మహ ఇత్యాదిత్యః | ఆదిత్యేన వావ సర్వే లోకా మహీయంతే | భూరితి వా అగ్నిః | భువ ఇతి వాయుః | సువరిత్యాదిత్యః | మహ ఇతి చంద్రమాః | చంద్రమసా వావ సర్వాణి జ్యోతీంషి మహీయంతే | భూరితి వా ఋచః | భువ ఇతి సామాని | సువరితి యజూంషి | ౨ |

మహ ఇతి బ్రహ్మ | బ్రహ్మణా వావ సర్వే వేదా మహీయంతే | భూరితి వై ప్రాణః | భువ ఇత్యపానః | సువరితి వ్యానః | మహ ఇత్యన్నం | అన్నేన వావ సర్వే | ప్రాణా మహీయంతే | తా వా ఏతాశ్చతస్రశ్చతుర్ధా | చతస్రశ్చతస్రో వ్యాహృతయః తా యో వేద | స వేద బ్రహ్మ | సర్వేऽస్మై దేవా బలిమావహంతి || 3 || అసౌ లోకో యజూంషి వేదద్వే చ || అను || 3 ||

(ப - ம்.) பூ: புவ: ஸுவ: இதிவா - பூ புவ ஸுவ என்று, ஏதா: - இந்த, திஸ்ர: - மூன்றும், வ்யாஹ்ருதய: - வ்யாக்ருதி யென்று பெயர் பெற்றதுகள், மாஹாசமஸ்ய: - மகாசமஸரென்கிற இருஷியின் பிள்ளை, உதாம் - மேல்சொல்லப்போகிறதை, தாஸாம் - அவைகளுக்கு, சதுர்தீம் - நான்காவதான வ்யாக்ருதியாக, ப்ரவேதயதே உஹஸ்ம - கண்டறிந்தார், (ஈ०) - சொல்லுகிறார், மஹ இதி - மக என்கிற, தத் - அந்த வ்யாக்ருதியானது, ப்ரஹ்ம - பிர்ம்மம், ஸ: - அந்த வ்யாக்ருதியானது, ஆத்மா - எல்லாவற்றையும் வியாபரிக்கிறது. அன்யா:-வேறான, தேவதா:- தேவர்கள், அங்காநி - அவயவங்கள், பூரிதிவா-பூ என்கிறதானது, அயம் - இந்த, லோக: - உலகம், புவ இதி - புவ என்கிறதானது, அந்தரிக்ஷம் - ஆகாயம், ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிறதானது, அஸௌ - இந்த, லோக: - ஸ்வர்க்கலோகம், மஹ இதி : மக என்கிறதாவது, ஆதித்ய: - சூரியன், ஆதித்யேநவாவ - சூரியனால்தானே, ஸர்வே - எல்லா, லோகா: - உலகங்கள், மஹீயந்தே - விருத்தியை யடைகிறதுகள், (ஈ०) - பூஜையை யடைகிற

துகள், பூரிதிவா - பூ என்கிறதானது, அக்நி: - நெருப்பு, புவ இதி-புவ என்கிறதானது, வாயு: - காற்று, ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிறதானது, ஆதித்ய: - சூரியன், மஹ இதி - மக என்கிறதானது, சந்த்ரமா: - சந்திரன், சந்த்ரமஸாவாவ-சந்திரனால்தானே, ஸர்வாணி-எல்லா, ஜ்யோதீம்ஷி-பிரகாசிக்கும் வஸ்துக்கள், மஹீயந்தே - விருத்தியடைகிறதுகள், (ஙo) - பூஜையை யடைகிறதுகள், பூரிதிவா - பூ என்கிறதானது, ருச: - ருக்வேதங்கள், புவரிதி - புவ என்கிறதானது, ஸாமாநி-சாமவேதங்கள், ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிறதானது, யஜூம்ஷி - யஜுர்வேதங்கள், மஹ இதி - மக என்கிறதானது, ப்ரஹ்ம - பிர்ம்மம், ப்ரஹ்மணாவாவ - பிர்ம்மத்தினாலே தானே, ஸர்வே - எல்லா, வேதா: - வேதங்கள், மஹீயந்தே - விருத்தியடைகிறதுகள், (ஙo) பூஜையை யடைகிறனகள், பூரிதிவை - பூ என்கிறதானது, ப்ராண: - பிராணன், புவ இதி - புவ என்கிறதானது, அபாந: - அபானன் என்கிறது, ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிறதானது, வ்யாந: - வியானன் என்கிறது, மஹ இதி - மக என்கிறதானது, அந்நம் - சாப்பிடும் வஸ்து· அந்நேநவாவ - சாப்பிடும் வஸ்துவினாலேதானே, ஸர்வே - எல்லா, ப்ராணா: - பஞ்சப் பிராணன்களும், மஹீயந்தே - விருத்தியடைகிறதுகள், (ஙo) - பூஜையை யடைகிறதுகள், தாவா - மேற்கூறிய, ஏதா: - இந்த, சதஸ்ர: - நான்கு வ்யாக்ரிதிகளும், சதுர்தா - நான்கு வகைப்பட்டது. சதஸ்ர: - நான்காயிருக்கிற, வ்யாஹ்ருதய: - வ்யாக்ருதிகளும், சதஸ்ர: - நான்கு வகையுடையதுகள், தா:-மேற்கூறிய அந்த வ்யாக்ருதிகளை, ய: - எவன், வேத - அறியுகிறானோ, ஸ: - அவன், ப்ரஹ்ம - பிர்ம்மத்தை, வேத-அறியுகிறான், ஸர்வே - எல்லா, தேவா: - தேவர்களும், அஸ்மை - இவன் பொருட்டு, பலிம் - பூஜையை, ஆவஹந்தி - செய்கிறார்கள்,

(ஸo - ஸா.) இந்த வனுவாகத்தால் வ்யாக்ருதி ரூபமாயிருக்கிற பிர்ம்மத்தின் தியானமானது ஸ்வாராஜ்யம் யென்கிற ஸ்வர்க்கத்துக் காசனாயிருத்தலைக் குறித்து சொல்லப்படுகிறது. மேல் அனுவாகத்தில் சொல்லப்போகிற விசேஷங்களோடு கூடின பிர்ம்மமாக மக என்கிற வ்யாக்ருதியையும் மற்றமூன்று வ்யாக்ருதிகளையும் மேற்கூறிய நான்கு விதங்களாக வறியுமவன் சுவர்க்கத்துக் காசனாகிறான். யெல்லாத் தேவர்களும் அவனுக்குப் பூஜைசெய்கிறார்கள்.

(ரா - ஸா.) மேல் அனுவாகத்தில் சொல்லப்போகிற பிர்ம்மவித்தைக்கு அங்கமான வ்யாக்ருதின் தியானம் இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. மக என்கிறது பெரியதான வஸ்துவைச் சொல்லுமாதலால் அதுவே பிர்மமம்; மற்ற தேவர்கள் அந்த பிர்ம்மத்தின் சரீரங்கள் இங்கு தேவர்கள் என்றது யெல்லாப் பொருளையும் காட்டுகிறது. மேற்கூறிய நான்கு விதமாய் வ்யாக்ரிதிகளை யெவன் தியானம் செய்கிறானோ அவனுக்கு மேல் அனுவாகத்தில் சொல்லப்போகிற பிர்ம்மவித்தை யுண்டாகிறது.

𑌸𑌯𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑌆𑌕𑌾𑌶𑌃 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌯𑌂𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃 | 𑌅𑌮𑍃𑌤𑍋𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 | 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌤𑌾𑌲𑍁𑌕𑍇 | 𑌯𑌏𑌷𑌸𑍍𑌤𑌨𑌇𑌵𑌾𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑌤𑍇 | 𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃 | 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍌𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 | 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍋𑌹𑍍𑌯𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑌕𑌪𑌾𑌲𑍇 | 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑍌𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 | 𑌭𑍁𑌵𑌇𑌤𑌿𑌵𑌾𑌯𑍌 ||௧||

𑌸𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 | 𑌮𑌹𑌇𑌤𑌿𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 | 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 | 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌂 | 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 | 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑌤𑌿𑌃 | 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍋𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 | 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌰𑌾𑌮𑌂𑌮𑌨𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 | 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 ||௨|| 𑌇𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵 | 𑌵𑌾𑌯𑌾𑌵𑌮𑍃𑌤𑌮𑍇𑌕𑌂𑌚 | 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃||

సయఏషోంతర్హృదయఆకాశః । తస్మిన్నయంపురుషోమనోమయః । అమృతోహిరణ్మయః । అంతరేణతాలుకే । యఏషస్తనఇవావలంబతే । సేంద్రయోనిః । యత్రాసౌకేశాంతోవివర్తతే । వ్యపోహ్యశీర్షకపాలే । భూరిత్యగ్నౌప్రతితిష్ఠతి । భువఇతివాయౌ ॥ ౧ ॥

సువరిత్యాదిత్యే । మహఇతిబ్రహ్మణి । ఆప్నోతిస్వారాజ్యం । ఆప్నోతిమనసస్పతిం । వాక్పతిశ్చక్షుష్పతిః । శ్రోత్రపతిర్విజ్ఞానపతిః । ఏతత్తతోభవతి । ఆకాశశరీరంబ్రహ్మ । సత్యాత్మ ప్రాణారామం మనఆనందం । శాంతిసమృద్ధమమృతం ॥౨॥ ఇతిప్రాచీనయోగ్యోపాస్స్వ॥ వాయావమృతమేకంచ ॥

(ப - ம்.) 𑌯𑌃 - எந்த, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 - ஹிருதய கமலத்துக்குள், 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌃 - இடைவெளியோ, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍-அந்த விடைவெளியில், 𑌅𑌯𑌂 - அந்த இந்த, 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃 - ஜ்ஞாநத்தாலறியத் தகுந்த (அல்லது) (மனதுக்கு அபிமானி தேவதையான) 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌃 - மரணமில்லாதவனை, 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 - பிரகாசிக்கிற சரீரத்தோடே கூடின, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 - புருஷன், (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறான்), 𑌤𑌾𑌲𑍁𑌕𑍇𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣-தாடைகளின் நடுவில், 𑌯𑌃 - எந்த, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த நரம்பானது, 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌇𑌵 - ஸ்தநம்போல், 𑌅𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑌤𑍇 - தொங்குகிறதோ, 𑌯𑌤𑍍𑌰 - எந்த விடத்தில், 𑌅𑌸𑍌 - இந்த, 𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 - மயிர்களுடைய வேரானது, 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 - புரிந்திருக்கிறதோ, (𑌤𑌂 - அந்த, 𑌦𑍇𑌶𑌂 - இடத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 - அடைந்து), 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍋𑌹𑍍𑌯-பிளந்து, 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑌕𑌪𑌾𑌲𑍇 - மண்டையோட்டில், (𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑌾 - வெளிக்கிளம்பி யிருக்கிறது), 𑌯𑌾 - எந்த நாடியோ, 𑌸𑌾 - அந்த நாடியானது, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃 - அந்த பிர்ம்மாவை யறிவதற்குக் காரணம், (𑌏𑌵𑌂 - இந்தப்படி, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 - அறிகிறவன், 𑌤𑌯𑌾 - அந்த நாடியால், 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯-வெளிக்கிளம்பி), 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿 - பூ என்கிற வ்யாக்ருதி ரூபியாய், 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍌 - அக்நியில், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - இருக்கிறான், 𑌭𑍁𑌵𑌇𑌤𑌿 - புவ என்கிற வ்யாக்ருதி ரூபியாய், 𑌵𑌾𑌯𑍌-வாயுவில்,

ப்ரதிதிஷ்டதி - இருக்கிறான், ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிற வ்யாக்ருதி ரூபி யாய், ஆதித்யே - சூரியனில், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருக்கிறான், மஹ இதி - மக என்கிற வ்யாக்ருதியாய், ப்ரஹ்மணி - சதுமுகனிடத்தில், ப்ரதிதிஷ்டதி- இருக்கிறான், ஸ்வாராஜ்யம்-தானே யரசனாகயிருக்கிறதை, ஆப்நோதி-அடை கிறான், மநஸஸ்பதிம் - யெல்லா மனதிற்கு மதிபதியான தன்மையை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், வாக்பதிஃ - வாக்குகளுக்கு அரசனாகவும், சக்ஷுஷ்பதிஃ - கண்களுக்கு அரசனாகவும், ஶ்ரோத்ரபதிஃ - காதுகளுக்கு, அரச னாகவும், விஜ்ஞானபதிஃ - அறிவுக்கு அரசனாகவும், ததஃ-அதைவிட அதிக மாக, ஏதத் - இதுவானது, பவதி - உண்டாகிறது. ஆகாஶஶரீரம் - ஆகாயம்போல சூக்ஷ்மமான சரீரத்தையுடையதாயும், ஸத்யாத்ம - மெய் யான தன்மையையுடையதாயும், ப்ராணாராமம் - பிராணன்களிடத்திலேயே விளையாட்டையுடையதாயும், மநஆநந்தம் - சுகத்தைக் கொடுக்கத்தாக மன தையுடையதாயும், ஶாந்திஸம்ருத்தம் - சாந்தியால் நிரம்பினதாயும், அம்ருதம் - மரணமில்லாததாயு மிருக்கிற, ப்ரஹ்ம - பிரம்மமானது, (பவதி-ஆகிறது), ப்ராசீநயோக்ய - வாராய் பிராசீன யோக்யமென்கிற சிஷ்யனே, இதி - என்று, உபாஸ்ஸ்வ - தியானம் செய், (பம் - பதார்த்தங்களினுடைய வும் அந்வயங்களுடையவும் பேதம்), ஸ்தநாவிவாவலம்பதே - தாடைகளின் நடுவே, யஏஷஃ - யாதொரு உந்த நாடியானது, ஸ்தநஇவ - பசுவின்முலை போல், அவலம்பதே - தொங்குகிறதோ, ஸ - அந்த நாடியானது, இந்த்ர யோநிஃ - மோக்ஷமென்கிற ஐசுவரியத்தை யடைகிற ஜீவனுக்கு வெளிப் படுகிறவழி, யத்ர - எந்த வழியில், அஸௌ - இந்த, கேஶாந்தஃ - பிர்ம்மா ருத்திரன் இவர்களுக்குக் காரணமான மகாவிஷ்ணுவானவர், விவர்த்ததே - விசேஷமாக யிருக்கிறாரோ, ஸ்வாராஜ்யம் - கர்மங்களுக்கு கீழ்படியாமையை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், மநஸஸ்பதிம் - மனதுகளுக்கு யஜமானனான தன் மையை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், ததஃ - அதற்குப் பிறகு, ஏதத் - இதுவானது, பவதி - உண்டாகிறது (எது வென்றால்), ஆகாஶஶரீரம் - விளங்குகிற சரீரத்தோடு கூடினதாயும், ப்ரஹ்ம - விளங்குகிற பரபிர்ம்மத் தின் ஸ்வரூபத்தோடு கூடினதாயும், ஸத்யாத்மப்ராணாராமம் - நித்திய சூரி களுக்கும் முக்தர்களுக்கும் பிராணன்போன்ற பிர்ம்மத்தையே போக்யமாக வுடையதாயும், மநஆநந்தம் - நினைத்த மாத்திரத்தில் உண்டாகும் ஆனந்தத் தையுடையதாயும், ஶாந்திஸம்ருத்தம் - சாந்தியோடே கூடினதாயும், அம்ருதம் - சம்சாரமில்லாததாயும், பவதி - ஆகிறது.

(பம் - ஹா.) மேற்கூறிய வ்யாக்ருதிகளில் மக என்கிற வ்யாக்ருதியை சது முகப் பிர்ம்மரூபமாகவும், மற்ற வ்யாக்ருதி ரூபங்களான யெல்லா வஸ்துக்களையும் பிர்

ம்மாவின் அங்கங்களாகவும் தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு அப்படி தியானம் செய்யப்பட்டும் பிர்ம்மாவினிடமும் அப்படி தியானம் செய்ததாலுண்டாகும் பயனும் அப்பயனை யடையும் வழியும் இதில் சொல்லப்படுகிறது. மேற்கூறிய பிர்ம்மா ஹிருதயகமலமென்கிற ஆகாயத்திலிருக்கிறுன். மனதால் அறியத்தக்கவன் மரணமில்லாதவன் விளங்குகிற சரீரத்தோடு கூடியவன் அவனை யறியும் வழியாவது. இரண்டு தாடைகளின் நடுவில் எந்த நாடி தொடங்குகிறதோ எந்த மண்டையில் மயிர்களின் அடிபாகம் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த மண்டையோட்டில் கிளம்பியிருக்கிறது எந்த நாடியோ அதுதான் அவனை யறியும் வழி. இப்படி யறிந்தவன் மேற்கூறிய நாடியில் வெளிக்கிளம்பி கிரமமாய் பூ புவ ஸுவ என்கிற மூன்று வ்யாக்ருதி ரூபியாய் அக்னி வாயு சூரியன் இதுகளிடத்தில் சேர்ந்து மக என்கிற பிர்ம்மாவினிடத்தில் சேருகிறுன். அந்த பிர்ம்மாவுடன் ஒன்ருய் பிர்ம்மாவின் தன்மைகளை யடைகிறுன். எல்லாப் பொருள்களும் இந்தப் பிர்ம்மாவுக்கு அவயவமாதலால் மனது முதலாகிய எல்லாப் புலன்களுக்கும் யஜமானனுகிறுன். பிறகு பிர்ம்மத்துடன் ஒன்ருய் விடுகிறுன்.

(ரா - ஸா.) மேற்கூறிய வ்யாக்ருதி தியானத்திற்கு அங்கியான பிர்ம்மவித்தையும் அதின் மயனும் இந்த வனுவாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஹிருதயகமலத்தின் நடுவில் நல்லமனதால் அறியத்தக்கவராயும் ஸம்சார ஸம்பந்தமில்லாதவனுயும் விளங்குகிற சரீரத்தோடும் எவன் இருக்கிறுனே, அவனே பரமாத்மா, அவனையே தியானம் செய்ய வேண்டும். எப்படி தியானம் பண்ணி மோக்ஷத்தை யடையப்போகிறவனுக்கு வழியேதென்றல், த்தாடைகளின் நடுவே பசுவின் முலைபோல் எந்த நாடிதொங்குகிறதோ எந்த வழியில் போகிறவனுக்கு பிர்ம்மா ருத்திரன் இவர்களுக்கும் காரணமாய் இவர்களை சங்கரிக்குமவனுன பரமாத்மா அடையத்தக்கவனே, அதுவே வழி இப்படி தியானம் செய்தவன் அந்த காலத்தில் மண்டையோட்டைப் பிளந்துகொண்டு பூ என்கிற வ்யாக்ருதியால் அக்நிலோகத்திலிருக்கிறுன். மோக்ஷம் போகிறவர்கள் எல்லாருக்கும் அக்நிலோகத்தில் போகிறது பொதுவாயிருந்தபோதிலும் இந்த வ்யாக்ருதி தியானத்தோடுகூடின இந்த பிர்ம்மவித்தையை யனுஷ்டித்தவனுக்கு சிலகாலம் அந்தந்த உலகங்களில் சாவகாசமுண்டு. பிறகு கர்மங்களுக்கு கீழ்ப்படியாதவனுக வாகிறுன், தான் நினைத்த மாத்திரத்தில் எல்லாப் பலன்களாலுண்டான அறிவுகளும் சுகங்களும் உண்டாகின்றன. நித்திய சூரிகளும் முக்தர்களும் எப்பொழுதும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற பிர்ம்மத்தையே இவனும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறுன். "யம்காமம்காமயதேஸஸோஸ்யஸம்கல்பாதேவஸமுத்திஷ்டதி" என்று சுருதிசொல்லுகிறபடியே நினைத்தபோதே எல்லா ஆனந்தங்களு முண்டாகிறது, ஸம்சாரசம்பந்த மில்லாதவனுக வாகிறுன்.

𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍋𑌽𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌦𑌿𑌶𑌾𑌃 | 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 | 𑌆𑌪 𑌓𑌷𑌧𑌯𑍋 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 | 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌭𑍂𑌤𑌮𑍍 | 𑌅𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑍍 | 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨 𑌉𑌦𑌾𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃 | 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍 | 𑌚𑌰𑍍𑌮 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌾 | 𑌏𑌤𑌦𑌧𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌋𑌷𑌿𑌰𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍 | 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ||௧|| 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌣𑍋𑌤𑍀𑌤𑌿 | 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌚 | 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ||

పృథివ్యంతరిక్షం ద్యౌర్దిశోऽవాంతరదిశాః॥ అగ్నిర్వాయురాదిత్యశ్చంద్రమా నక్షత్రాణి। ఆప ఓషధయో వనస్పతయ ఆకాశ ఆత్మా । ఇత్యధిభూతమ్ । అథాధ్యాత్మం । ప్రాణో వ్యానోऽపాన

ఉదానస్సమానః । చక్షుశ్శ్రోత్రంమనోవాక్త్వక్ । చర్మమాగ్ంసగ్గ్ స్నావాస్థిమజ్జా । ఏతదధి విధాయఋషిరవోచత్ । పాఙ్క్తంవాఇదగ్ంసర్వం ॥ ౧ ॥ పాఙ్క్తేనైవపాఙ్క్తగ్గ్ స్పృణోతీతి ॥ సర్వమేకంచ ॥

(ப - ம்) ப்ருதிவீ - பூமி, அந்தரிக்ஷம் - ஆகாயம், த்யௌ: - ஸ்வர்க்க லோகம், திச: - திக்குக்கள், அவாந்தரதிச: - மூலைத்திசைகள், அக்நி: - நெருப்பு, வாயு: - காற்று, ஆதித்ய: - சூரியன், சந்த்ரமா: - சந்திரன், நக்ஷத்ராணி - நக்ஷத்திரங்கள், ஆப: - ஜலங்கள், ஓஷதய: - கொடிகள், வனஸ்பதய: மரங்கள், ஆகாச: - பூதமென்கிற ஆகாயமும், ஆத்மா - விராட்ரூபம், இதி - யென்று, அதிபூதம் - அதிபூதமென்கிற பெயர்கொண்டது, அத - பிறகு, அத்யாத்மம் - அத்யாத்மமென்கிற பெயர்கொண்டது, ப்ராண: - பிராணனும், வ்யான: - வியானனும், அபான: - அபானனும், உதான: - உதானனும், ஸமான: - ஸமானனும், சக்ஷு: - கண்ணும், ச்ரோத்ரம் - காதும், மன: - மனதும், வாக் - வாக்கும், த்வக் - இந்திரிய ரூபமான தோலும், சர்ம - மேல்தோலும், மாம்ஸம் - மாம்சமும், ஸ்நாவா - சீயும், அஸ்தி - இலும்பும், மஜ்ஜா - உயிர்த்தண்ணியும், ஏதத் - இதுகளை, அதிவிதாய - கும்பலாகச் சேர்த்து, ருஷி: - இருஷியானவர், அவோசத் - சொன்னார், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாம், பாங்க்தம் - பாங்க்தம் என்கிற பெயர்கொண்டது. பாங்க்தேநைவ - மேற்கூறிய பாங்க்தத்தாலேதானே, பாங்க்தம் - வெளிப்பொருள்களை, ஸ்ப்ருணோதி - காப்பாற்றுகிறான், இதி யென்று (சொன்னார்).

(ஸ0 - ஹா.) வ்யாக்ருதி ரூபமான பிர்ம்மத்தை தியானம் செய்யும்படி முன்ன னுவாகத்தில் சொல்லி இந்த அனுவாகத்தில் சாங்க்த ரூபமாய் தியானம் பண்ணச் சொல்லுகிறது. பாங்க்தமென்றால் பங்க்தியோடே சேர்ந்ததற்கும் பெயர். பங்க்தியென் றால் வேதத்தில் ஒரு சந்தஸ்; அது ஐந்து பதங்களோடே கூடியது. ஆதலால் ஐந்தாகக் கூடியிருக்கும் பொருள்களெல்லாம் மேற்சொன்ன சந்தஸ்களுக்குச் சரியாயிருத்தலால் இப்பொருள்களையும் பாங்க்தமென்று சொல்லுகிறது. அப்படியே சுருதியிலும் "பம்சப தாபங்க்த: பாங்க்தோஜ்ஞ:" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இங்கு அதி பூதமென்று சொல்லப்பட்டது பதினைந்து பொருள்களாதலால் மூன்று பாங்க்தம் அதில் பூமிமுதல் ஐந்துக்கு உலகபாங்க்தமென்றும், நெருப்பு முதல் ஐந்திக்கு தேவதாபாங்க்த மென்றும், ஜலம் முதலான ஐந்துக்குப் பூதபாங்க்தமென்றும், பிராணன் முதலான ஐந்துக்கு வாயு பாங்க்தமென்றும், கண் முதலான ஐந்துக்கு இந்திரிய பாங்க்தமென் றும், தோல் முதலான ஐந்துக்குக் காது பாங்க்தமென்றும் இவைகளை ஆறு பாங்க்தங்க ளாகப் பிரித்து இவைகளைத் தியானம் செய்கிறவன் மெற்கூறிய பாங்க்தங்களை நிறைத் திருக்கிறான். அதாவது மேற்கூறிய பாங்க்தங்களில் நிறைந்திருக்கிற பிர்ம்மாவுடன் ஒன்றுகிறான் என்று இருஷி சொன்னார்.

(ஶா - ஹா.) மேற்கூறிய ஐந்து பாங்க்தங்களையும் தியானம் பண்ணுகிறவன் இந்த பஞ்சபூதங்களால் நிறைந்திருக்கிற வுலகங்களைக் காப்பாற்றுகிறான். அதாவது இவ்வுலகங்களுக்கு அரசனாகிறான் என்று இவைகளைக் கண்டறிந்த ஓர் இருஷி சொன்னார்.

𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌨𑍁𑌕𑍃𑌤𑌿 𑌹 𑌸𑍍𑌮 𑌵𑌾 𑌅𑌪𑍍𑌯𑍋 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌓𑌂 𑌶𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌣𑌾𑌤𑌿 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍌𑌤𑌿 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌨𑍁𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌹 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌪𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑍋𑌪𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

ఓమితి బ్రహ్మ । ఓమితీదగ్ం సర్వం । ఓమిత్యేతదనుకృతిర్హస్మవా అప్యో శ్రావయేత్యాశ్రావయంతి । ఓమితి సామాని గాయంతి । ఓగ్ం శోమితి శస్త్రాణి శగ్ంసంతి । ఓమిత్యధ్వర్యుః ప్రతిగరం ప్రతిగృణాతి ॥ ఓమితి బ్రహ్మా ప్రసౌతి । ఓమిత్యగ్నిహోత్రమనుజానాతి । ఓమితి బ్రాహ్మణః ప్రవక్ష్యన్నాహ । బ్రహ్మోపాప్నవానీతి । బ్రహ్మైవోపాప్నోతి ॥ ౧ ॥ ఓందశ ॥

(ப - ம்.) 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று சொல்லப்பட்ட சப்தமானது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - பரபிர்ம்மம், 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 - யெல்லாப் பொருள்களும், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று சொல்லும் பதம்தான் அதாவது யெல்லாப் பொருள்களையும் சொல்லும் சப்தங்களுக்கு ஆதிகாரணமானதால், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍 - ஓம் என்ற விதானது, 𑌅𑌨𑍁𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃𑌹𑌸𑍍𑌮𑌵𑌾𑌅𑌪𑌿 - ஒருவன் ஒருகாரியத்தை யேவினால் அதற்கு வேறு மனிதனுடைய அங்கீகாரம் அன்றோ, 𑌓𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌇𑌤𑌿 - ஓச்ராவய என்று, 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - யஞ்யத்தில் பிரதிச்ரவணம பண்ணிவைக்கிறார்கள், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று, 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 - சாமங்களை, 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - யிடுகிறார்கள், 𑌓𑌂𑌶𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம்சோம் என்று, 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 - சஸ்திரம் என்கிற மந்திரங்களை, 𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 - சொல்லுகிறார்கள். 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று, 𑌅𑌧𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍁𑌃 - யக்யத்திலிருக்கும் அத்வர்யுவானவன், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑌰𑌂 - பிரதிகரத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌣𑌾𑌤𑌿 - சொல்லுகிறான் அதாவது ஹோதாவென்கிற யக்யத்திலிருப்பவன் சஸ்திரமென்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லும்போது ஓம் என்று சந்தோஷிக்கிறான், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 - யக்யத்திலிருக்கும் ப்ரம்மாவென்று பெயர் பெற்றவன், 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍌𑌤𑌿 - அனுமதி பண்ணுகிறான், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 - அக்நிஹோத்திரம் என்று சொல்லும் ஹோமத்தை, 𑌅𑌨𑍁𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 - அனுமதி பண்ணுகிறான், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - வேதத்தை, 𑌉𑌪𑌾𑌪𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑌿 - அடையக் கடவேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்கிற எண்ணத்துடன், 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍 - அத்யயனம் பண்ணப்போகிற, 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 - பிராமணன், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓம் என்று, 𑌆𑌹 - சொல்லுகிறான், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 - வேதத்தைத் தானே, 𑌉𑌪𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 - அடைகிறான்.

(ஸம் - ஹா - ரா - ஹா.) ப்ரம்மத்தியானத்திற்கு முக்யமான ஆதாரமாதலால் ப்ரணவத்தை இந்த அனுவாகத்தில் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது.

𑌋𑌤𑌂𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌤𑌪𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌦𑌮𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌶𑌮𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌯𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌅𑌤𑌿𑌥𑌯𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 ॥௧॥

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌚𑌾𑌰𑌾𑌥𑍀𑌤𑌰𑌃 । 𑌤𑌪𑌇𑌤𑌿𑌤𑌪𑍋𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃𑌪𑍌𑌰𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌏𑌵𑍇𑌤𑌿𑌨𑌾𑌕𑍋𑌮𑍌𑌦𑍍𑌗𑌲𑍍𑌯𑌃 । 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑌪𑌃 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚𑌷𑌟𑍍𑌚 ॥ 𑌇𑌤𑌿𑌨𑌵𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

ఋతంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । సత్యంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । తపశ్చస్వాధ్యాయ ప్రవచనేచ । దమశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । శమశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । అగ్నయశ్చస్వా ధ్యాయప్రవచనేచ । అగ్నిహోత్రంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । అతిథయశ్చస్వాధ్యాయప్రవచ నేచ । మానుషంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । ప్రజాచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ ॥ ౧ ॥

ప్రజనశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । ప్రజాతిశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । సత్యమితిసత్యవ చారాథీతరః । తపఇతితపోనిత్యఃపౌరుశిష్టః । స్వాధ్యాయప్రవచనేఏవేతినాకోమౌద్గల్యః । తద్ధి తపస్తద్ధితపః ॥ ప్రజాచస్వాధ్యాయప్రవచనేచషట్చ ॥

(ப - ம.) 𑌋𑌤𑌂𑌚 - மெய்யும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தை யோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌚 - யெல்லாவற்றிலும் சமமான புத்தியும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), 𑌤𑌪𑌶𑍍𑌚 - உபவாஸாதிகளால் உடம்பை சுத்தமாக்குதலும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), 𑌦𑌮𑌶𑍍𑌚 - வெளியிலிருக்கு மிந்திரியங்களை ஜயித்தலும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தை யோதலும் ஓதுவித்தலும், 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டிய வைகள், 𑌶𑌮𑌶𑍍𑌚 - உள்ளேயிருக்கும் மநதென்கிற இந்திரியத்தை ஜயித்த லும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌯𑌶𑍍𑌚 - கார்ஹ பத்தியம் ஆகவநீயம் தக்ஷிணம் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று அக்நிகளும், (𑌆𑌧𑍇𑌯𑌾𑌃 - வளர்க்கவேண்டியவைகள்), 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑍇) - அவசியம் நடத்த

வேண்டியவைகள்) அக்நிஹோத்ரம் - அக்நிஹோத்திரம் என்று சொல்லப் பட்ட கர்மமும், (ஹோதவ்யம் - ஹோமம் செய்யத்தக்கது), ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (அநுஷ்டேயே - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), அதிதய: - அதிதிகளும், (பூஜ்யா:-பூசிக்கத் தகுந்தவர்கள்), ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், அநுஷ்டேயே - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), மாநுஷம் - உலகத்தின் நடவடிக்கைகளும், ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே-வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (அநுஷ்டேயாநி - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), (ரம்) மாநுஷம் - இறந்த மனிதர்களைக் குறித்துச் செய்யும் ஶ்ராத்தம் முதலிய கர்மங்களும் அல்லது, ப்ரஜாபத்யம்ஸம்ஸ்காரம்ஸமஸ்த ஷாம்ஸமாநுஷாஹ்ருத: | த்ரம்ஶதக்ஷணவாநுஸாக்ஷாஸ்ஸ்வப்ரா தாயைநத ஷ்டி - யென்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவின் ஆராதனமும், ப்ரஜா - குழந்தைகளும், உத்பாத்யா: - உண்டாக்கத்தக்கவைகள், ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (அநுஷ்டேயே - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), ப்ரஜந: - ருதுகாலத்தில் மனையாளைப் புணர்தலும், ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (அநுஷ்டேயாநி - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), ப்ரஜாதிஃ - பேரன் முதலியவர்களை யுண்டுபண்ணிவைத்தலும், ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (அநுஷ்டேயாநி - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), ஸத்யம் இதி-சத்தியமே முக்யமென்று, ஸத்யவசா: - மெய்யான வார்த்தைகளைச் சொல்லும் தன்மையையுடைய அல்லது ஸத்ய வசா என்று பெயர்கொண்ட, ராதீதர: - ரதீதரா என்று பெயர்கொண்ட இருஷியின் பிள்ளையானவர், (மந்யதே - யெண்ணுகிறார்), தப இதி - தபஸ்ஸே முக்யமென்று, தபோநித்ய: - நித்தியம் தவம்செய்யுமவரான அல்லது தபோநித்யரென்று பெயர்கொண்ட, பௌருஶிஷ்டி: - பூருசிஷ்டருடைய பிள்ளையானவர், (மந்யதே - யெண்ணுகிறார்), ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ஏவ இதி - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலுமே முக்யமென்று, நாக: - நாகர் என்று பெயர்கொண்ட, மௌத்கல்ய: - முத்கலர் என்று இருஷியின் பிள்ளையானவர், (மந்யதே - யெண்ணுகிறார்), தத்தி-அதுதானே, தப: - தவம்.

(ஈO-ஹா.) அறிவினலேயே பயனுண்டாகிற தென்று கீழ்ச்சொல்லி யிருக்கிறது. ஆதலால் வேதங்களிலும் அதை யனுசரித்த ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லியிருக்கும் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியது. ஏனெனில் அவைகளும் மேற்கூறிய பயனுக்குரியவைகள் ஆதலால் அவைகளும் அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள் என்று இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

(ரா-ஹா·) தினந்தோறும் ப்ரம்மத்தின் தியானம் செய்யவேண்டியதாதலால் அந்த தியானத்திற்கு மனது சுத்தமாக இருக்கவேண்டுமாதலாலும், அப்படி மனது சுத்தமாக வேண்டியதற்கு பாவங்கள் நீங்கவேண்டியதாதலாலும், அந்தப்படி பாவங்கள் நீங்க வேண்டியதற்காக நித்திய கர்மங்களை யவசியம் செய்யவேண்டியது. என்று இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லுகிறது.

𑌅𑌹𑌂𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌰𑍇𑌰𑌿𑌵𑌾 । 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌂𑌗𑌿𑌰𑍇𑌰𑌿𑌵 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍋𑌵𑌾𑌜𑌿𑌨𑍀𑌵𑌸𑍍𑌵𑌮𑍃𑌤𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 । 𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌣𑌂𑌸𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌮𑍍 । 𑌸𑍁𑌮𑍇𑌧𑌾𑌅𑌮𑍃𑌤𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 । 𑌇𑌤𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑌙𑍍𑌕𑍋𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑌚𑌨𑌮𑍍 । 𑌅𑌹𑌂𑌷𑌟𑍍 ॥

అహంవృక్షస్యరేరివా । కీర్తిఃపృష్ఠంగిరేరివ । ఊర్ధ్వపవిత్రోవాజినీవస్వమృతమస్మి । ద్రవిణగ్ంసవర్చసం । సుమేధాఅమృతోక్షితః । ఇతిత్రిశంకోర్వేదానువచనం ॥ అహంషట్ ॥

சங்கர ரங்க ராமானுஜபாஷியங்களில் பதவுரையே மிகவும் வேறுபட்டிருப்பதால், அந்தந்த பாஷியங்களில் உள்ள பதவுரைகள் தனித்தனியே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

(ஶ - ப் - ம்.) 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 - ஸம்சாரமாகிற விருக்ஷத்திற்கு, 𑌰𑍇𑌰𑌿𑌵𑌾 - நடத்துகிறவன் அதாவது முளைக்கச்செய்கிறவன், (𑌮𑌮 - என்னுடைய), 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃 - புகழானது, 𑌗𑌿𑌰𑍇𑌃 - மலையினுடைய, 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌮𑌿𑌵 - நுனிபோல், (𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾 - உயர்ந்திருக்கிறது), 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃 - பரிசுத்தமான பிரம்மத்தை என்னுடைய அறிவினால் விளங்கச் செய்கிறவனாகவும், 𑌵𑌾𑌜𑌿𑌨𑍀𑌵 - சூரியனிடத்திலேபோல, 𑌸𑍍𑌵𑌮𑍃𑌤𑌂 - நல்ல பரிசுத்தமான ஆத்மவஸ்துவாக, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿 - ஆகிறேன், 𑌸𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌂 - நல்ல வொளியோடுகூடின, 𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌣𑌂 - தனத்தைப்போல எல்லாராலும் ஆசைப்படத் தகுந்ததாகவும், 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿 - ஆகிறேன் அல்லது, 𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌣𑌂-தனம்போன்ற ப்ரம்மஞானமானது, (𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 - என்றால், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 - அடையப்பட்டது), 𑌸𑍁𑌮𑍇𑌧𑌾𑌃 - நல்ல அறிவுடன் கூடினவனும், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 - அமுதத்தால் நனைக்கப்பட்டவனாகவும், 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿 - ஆகிறேன், 𑌇𑌤𑌿 - யென்று, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑌙𑍍𑌕𑍋𑌃 - திருசங்கு யென்கிற இருஷியின், 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑌚𑌨𑌂 - ஆத்மாவொன்று யென்கிற ஞானத்தைக் குறித்துச் சொல்லும் வார்த்தை. இது திருசங்குவினால் கண்டறியப்பட்ட ஓர் வேதமந்திரம் ஆத்மா வொன்றுயென்கிற ஆத்மவித்தையை இந்த வனுவாகத்தில் தெளிவாகச் சொல்லுகிறது. ப்ரம்மவித்யை யுண்டாகும் பொருட்டு இதை ஜபிக்கவேண்டும்

(ரா - ப் - ம்.) வித்தைக்கு அங்கமாய் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. இந்த அனுவாகம், 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 - விருக்ஷம் போல் வேறுடன் போகத்தகுந்த வஹங்காரத்திற்கு, 𑌰𑍇𑌰𑌿𑌵𑌾 - நாசம்செய்கிறவன், (𑌮𑌮 - என்னுடைய), 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃 - கீர்த்தியானது, 𑌗𑌿𑌰𑍇𑌃 - மேரு

முதலிய பர்வதத்தினுடைய, வ்ருக்ஷேவ - கொடிமுடிபோல் யெல்லாராலும் கொண்டாடத் தக்கதாயிருக்கிறது. ஊர்த்வபவித்ர: - பரிசுத்த வஸ்துக்களெல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தவனாயிருக்கிற நான், வாஜிநி - யெல்லா வஸ்துக்களையும் அனுபவிக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில், ஸ்வம்ருதமிவ - நல்ல வமுதம் போல் அவன்புக்கு இடமாய், அஸ்மி - ஆகிறேன், (தஸ்ய) - அந்த பரமாத்மாவினுடைய), ஸுவர்சஸம் - நல்ல வொளியோடேகூடின, த்ரவிணம் - தனமாக அதாவது அவன் அனுபவிக்கிற வஸ்துவாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், ஸுமேதா: - அந்த பரமாத்மாவுக்கு தாஸன் என்கிற நல்லறிவோடுகூடினவனும், அம்ருத: - ஸம்ஸாரமில்லாதவனும், அக்ஷித: - நாசமில்லாதவனும், அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, த்ரிஶங்கோ: - திருசங்கு என்கிற ருஷியின், வேதாநுவசநம் - வேதமந்திரம் அவரால் கண்டறியப்பட்ட வேதமந்திரம்.

வேதமநூச்யாசார்யோऽந்தேவாஸிநமநுஶாஸ்தி | ஸத்யம்வத | தர்மம்சர | ஸ்வாத்யாயாந்மா ப்ரமத: | ஆசார்யாய ப்ரியம் தநமாஹ்ருத்ய ப்ரஜாதந்தும்மா வ்யவச்சேத்ஸீ: | ஸத்யாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் | தர்மாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் | குஶலாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் | பூத்யை ந ப்ரமதிதவ்யம் | ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநாப்யாம் ந ப்ரமதிதவ்யம் ||௧||

தேவபித்ருகார்யாப்யாம் ந ப்ரமதிதவ்யம் | மாத்ருதேவோ பவ | பித்ருதேவோ பவ | ஆசார்யதேவோ பவ | அதிதிதேவோ பவ | யாந்யநவத்யாநி கர்மாணி | தாநி ஸேவிதவ்யாநி | நோ இதராணி | யாந்யஸ்மாக ஸுசரிதாநி | தாநி த்வயோபாஸ்யாநி ||௨||

நோ இதராணி | யே கே சாஸ்மச்ச்ரேயாம்ஸோ ப்ராஹ்மணா: | தேஷாம் த்வயாஸநேந ப்ரஶ்வஸிதவ்யம் | ஶ்ரத்தயா தேயம் | அஶ்ரத்தயாதேயம் | ஶ்ரியா தேயம் | ஹ்ரியா தேயம் | பியா தேயம் | ஸம்விதா தேயம் | அத யதி தே கர்மவிசிகித்ஸா வா வ்ருத்தவிசிகித்ஸா வா ஸ்யாத் ||௩||

யே தத்ர ப்ராஹ்மணாஸ் ஸம்மர்ஶிந: | யுக்தா ஆயுக்தா: | அலூக்ஷா தர்மகாமாஸ்ஸ்யு: | யதா தே தத்ர வர்தேரந் | ததா தத்ர வர்தேதா: | அதாப்யாக்யாதேஷு | யே தத்ர ப்ராஹ்மணாஸ்ஸம்மர்ஶிந: | யுக்தா ஆயுக்தா: | அலூக்ஷா தர்மகாமாஸ்ஸ்யு: | யதா தே தேஷு வர்தேரந் ||௪||

ததா தேஷு வர்தேதா: | ஏஷ ஆதேஶ: | ஏஷ உபதேஶ: | ஏஷா வேதோபநிஷத் | ஏததநுஶாஸநம் | ஏவமுபாஸிதவ்யம் | ஏவமுசைததுபாஸ்யம் | ஸ்வாத்யாயப்ரவசநாப்யாம் ந ப்ரமதித

வ்யம் | தாநி த்வயோபாஸ்யாநி ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச | இதி ஏகாதசோऽநுவாகஃ ||

వేదమనూచ్యాచార్యోఽన్తేవాసినమనుశాస్తి । సత్యంవద । ధర్మంచర । స్వాధ్యాయాన్మాప్రమదః। ఆచార్యాయప్రియంధనమాహృత్య ప్రజాతన్తుంమావ్యవచ్ఛేత్సీః । సత్యాన్నప్రమదితవ్యం। ధర్మాన్నప్రమదితవ్యం । కుశలాన్నప్రమదితవ్యం । భూత్యైనప్రమదితవ్యం । స్వాధ్యాయప్రవచనాభ్యాంనప్రమదితవ్యం ॥ ౧ ॥

దేవపితృకార్యాభ్యాం నప్రమదితవ్యం । మాతృదేవోభవ । పితృదేవోభవ । ఆచార్యదేవోభవ । అతిథిదేవోభవ । యాన్యనవద్యానికర్మాణి । తానిసేవితవ్యాని । నోఇతరాణి। యాన్యస్మాకగ్‍ం సుచరితాని । తానిత్వయోపాస్యాని ॥ ౨ ॥

నోఇతరాణి । యేకేచాస్మచ్ఛ్రేయాగ్‍ంసో బ్రాహ్మణాః । తేషాంత్వయాసనేనప్రశ్వసితవ్యం। శ్రద్ధయాదేయం । అశ్రద్ధయాదేయం । శ్రియాదేయం । హ్రియాదేయం । భియాదేయం । సంవిదాదేయం । అథయదితేకర్మవిచికిత్సావా వృత్తవిచికిత్సావాస్యాత్ ॥ 3 ॥

యేతత్రబ్రాహ్మణాస్సమ్మర్శినః । యుక్తాఆయుక్తాః । అలూక్షాధర్మకామాస్స్యుః । యథాతేతత్రవర్తేరన్ । తథాతత్రవర్తేథాః । అథాభ్యాఖ్యాతేషు । యేతత్రబ్రాహ్మణాస్సంమర్శినః । యుక్తాఆయుక్తాః । అలూక్షాధర్మకామాస్స్యుః । యథాతేతేషువర్తేరన్ ॥ ౪ ॥

తథాతేషువర్తేథాః । ఏషఆదేశః । ఏషఉపదేశః । ఏషావేదోపనిషత్ । ఏతదనుశాసనం । ఏవముపాసితవ్యం । ఏవముచైతదుపాస్యం ॥ స్వాధ్యాయ ప్రవచనాభ్యాం నప్రమదితవ్యం। తానిత్వయోపాస్యానిస్యాత్తేషువర్తేరన్ సప్తచ ॥

(ப - ம்.) வேதம் - வேதத்தை, அநூச்ய - அத்தியயனம் பண்ணிவைத்து, ஆசார்ய꞉ - ஆசாரியன், அந்தேவாஸிநம் - சிஷ்யனை, அநுஶாஸ்தி - ஆக்யாபிக்கிறான் (அதாவது அடியில் வருமாறு), ஸத்யம் - மெய்யான வர்த்தத்தை, வத - சொல்லு, தர்மம் - தர்மத்தை, சர - செய், ஸ்வாத்யாயாத் - வேதமோதுதலில் நின்றும், மா ப்ரமத꞉ - தப்பாதே அதாவது (சாவதானமாய் வேதமோது), ஆசார்யாய - ஆசாரியன்பொருட்டு, ப்ரியம் - இஷ்டமான, தநம் - பொருளை, ஆஹ்ருத்ய - கொண்டு கொடுத்து, ப்ரஜாதந்தும் - ப்ரஜோத்பத்தியின் வரிசையை, மா வ்யவச்சேத்ஸீ꞉ - அறுக்காதே அதாவது பிள்ளைகளின் வரிசையை யுண்டுபண்ணு, ஸத்யாத் - மெய்யான வார்த்தையிருந்து, ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே அதாவது பொய்வார்த்தை சொல்லாதே, தர்மாத் - தர்மத்தில் நின்றும், ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே அதாவது அதர்மத்தைச் செய்யாதே, குஶலாத் - தன்னைக் காப்பாற்றும் காரியத்தில் நின்றும், ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே, பூத்யை - மங்களகாரியத்தில் நின்றும், ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே, ஸ்வாத்யாயப்ரவசநாப்யாம் -

வேதத்தையோதல் ஓதுவித்தல் இவைகளில் நின்றும், ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே, தேவபித்ருகார்யாப்யாம் - தேவர்கள் பிதுற்கள் இவர்களின் காரியங்களில் நின்றும். ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே, மாத்ருதேவ: - மாதாவை அதாவது தாயைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, பவ - இரு, பித்ருதேவ:, தகப்பனைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, பவ - இரு, ஆசார்யதேவ: - ஆசிரியனைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, பவ - இரு, அதிதிதேவ: - அதிதிகளை அதாவது விருந்தாளிகளைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, பவ - இரு, அதாவது தெய்வத்தைப்போல் மேற்கூறியவர்களை யுபசரிக்க வேண்டுமென்பது, யாநி - எந்த, கர்மாணி - கர்மங்கள், அநவத்யாநி - பாவமில்லாதவைகளோ, தாநி - அவைகள், த்வயா - உன்னால், உபாஸ்யாநி - செய்யத்தக்கவைகள், இதராணி - வேறுபாவத்தோடு கூடியவைகள், நோ உபாஸ்யாநி - செய்யத்தகாதவைகள், யாநி - எவைகள், அஸ்மாகம் - ஆசிரியனை வெங்களுடைய, ஸுசரிதாநி - நன்னடக்கைகளோ, தாநி - அவைகள், த்வயா - உன்னால், உபாஸ்யாநி - செய்யத்தக்கவைகள், நோ இதராணி - வேறு நடத்தைகள், நோ உபாஸ்யாநி - செய்யத்தகாதவைகள், யே கே ச - எந்தெந்த, ப்ராஹ்மணா: - ப்ராமணர்கள், அஸ்மச்ச்ரேயாம்ஸ: - நமக்கு உயர்ந்தவர்களோ, தேஷாம் - அவர்களுக்கு, த்வயா - உன்னால், ஆஸநேந - ஆசனம் முதலானதுகளாலே, ப்ரச்வஸிதவ்யம் - இளைப்பாறுதல் செய்துவைக்கவேண்டியது அல்லது தேஷாம் - அவர்களுடைய, ஆஸநே - உட்கார்ந்திருக்கு மிடத்தில், த்வயா - உன்னால், ந ப்ரச்வஸிதவ்யம் - மூச்சுவிடக் கூடாது அதாவது அவர்கள் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கு மிடத்தில் அவர்கள் சொல்லும் நல்வார்த்தைகளை சாவதானமாய்க் கேட்க வேண்டியது. அவர்களுக்கு சமமாய் மறுமொழியுரைக்கக் கூடாது, (ரா) தேஷாம் - அவர்களுடைய, ஆஸநே - உட்காருமிடத்தில், த்வயா - உன்னால், ந ப்ரச்வஸிதவ்யம் - சமமாய் உட்காரக்கூடாது, ச்ரத்தயா - விசுவாஸத்தினால், தேயம் - கொடுக்கவேண்டியது, அச்ரத்தயா - சிரத்தையில்லாவல், அதேயம் - கொடுக்கக்கூடாது, ச்ரியா - முகமலர்ச்சியுடன், தேயம் - கொடுக்கவேண்டும், ஹ்ரியா - வெட்கத்துடன், தேயம் - கொடுக்கவேண்டியது, பியா - பயத்துடன், தேயம் - கொடுக்கவேண்டியது, ஸம்விதா - சங்கல்பஞ்செய்வதுடன், (ரா) - சினேகத்துடன், தேயம் - கோடுக்கவேண்டியது, அத - பிறகு, தே - உனக்கு, கர்மவிசிகித்ஸா - அக்நிஹோத்திரம் முதலிய கர்மங்களில் சந்தேகமாவது, வ்ருத்தவிசிகித்ஸா வா - நன்னடத்தையில் சந்தேகமாவது, ஸ்யாத் யதி - இருக்கக் கூடுமேயானால், தத்ர - அந்த கர்மங்களில், யே - எந்த, ப்ராஹ்மணா: - ப்ராமணர்களை, ஸம்மர்சிந: - ஆலோசித்து நடத்துகிறவர்களோ, யுக்தா: - வேதங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும்

வல்லவர்களோ, ஆயுக்தா: - லௌகிகம் தெறிந்தவர்களோ, (ஸம்) ஆயுக்தா: - அயலான் புத்தியைக் கேளாதவர்களோ, அலூக்ஷா: - கோபம் ஆசையில்லாதவர்களோ, (ஸம்) அலூக்ஷா: - குரூரமான புத்தியில்லாதவர்களோ, தர்மகாமா: - தர்மத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாகவும், ஸ்யு: - இருப்பார்களோ, தே - அந்த ப்ராம்மணர்கள், தத்ர - அந்த கர்மங்களில், யதா - எப்படி, வர்தேரந் - நடப்பார்களோ, ததா - அப்படி, தத்ர - அந்த கர்மங்களில், வர்தேதா: - நடக்கவேண்டும், அத - பிறகு, அப்யாக்யாதேஷு - தோஷமுள்ளவர்கள் என்று சந்தேகிக்கப்பட்ட, தேஷு - அந்த புருஷனிடத்தில், யே - எந்த, ப்ராஹ்மணா: - ப்ராம்மணர்கள், ஸம்மர்சிந: - ஆலோசித்துச் செய்கிறவர்களோ, யுக்தா: - வேதங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவர்களோ, ஆயுக்தா: - லௌகிகம் தெரிந்தவர்களோ, (ஸம்) ஆயுக்தா: - அயலான் புத்தியைக் கேளாதவர்களோ, அலூக்ஷா: - கோபம் ஆசையில்லாதவர்களோ, (ஸம்) - குரூரமான புத்தியில்லாதவர்களோ, தர்மகாமா: - தர்மத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாகவும், ஸ்யு: - இப்பாகளோ, தே - அவர்கள், தேஷு - அந்த புருஷர்களிடத்தில், யதா - யெப்படி, வர்தேரந் - நடப்பார்களோ, ததா - அப்படி, தேஷு - அந்த புருஷர்களிடத்தில், வர்தேதா: - இருக்கவேண்டும், ஏஷ: - இதுவானது, ஆதேச: - கட்டளை, ஏஷ: - இதுவானது, உபதேச: - ஹிதமானவார்த்தை, ஏஷா - இதுவானது, வேதோபநிஷத் - வேதத்தின் உட்கொண்ட பொருள், ஏதத் - இதுவானது, அநுசாஸநம் - ஈசனது வார்த்தை, (ஸ) - ஆசாரியன் சிஷ்யனைக்குறித்துச் சொல்லும் வார்த்தை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், உபாஸிதவ்யம் - நடத்தவேண்டியது, ஏதத் - இதுவானது, ஏவம் உ - இந்த மாதிரியாகவே, உபாஸ்யம் - நடத்தவேண்டியது.

(ஸ0 - ஸ.) இந்த அநுவாகத்தின் கருத்து பதார்த்தம்போல இந்த இரண்டு அநுவாகங்களிலும் கர்மங்களை யநுஷ்டிக்கும்படி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது எந்த பயனைப் பெறுவதற்கு கர்மங்களைச் செய்து மோக்ஷம் என்று சொல்லும் பயனை யடையவா? அல்லது வித்தையுடன் அதாவது வித்தையங்கமாக்கி மேற்குறித்த கர்மங்களைச் செய்து அந்தப் பயனை யடையவா? அல்லது வித்தையையும் கர்மங்களையும் சமமாக வனுஷ்டித்து மேற்குறித்த பயனை யடையவா? கர்மங்களை யங்கமாக்கி வித்தையினாலேயா? அல்லது வித்தையினாலே மாத்திரமா? மேற்கூறிய பயனை யடைவது, என்று விசாரிப்போம். கர்மங்களாலே மாத்திரம் மோக்ஷத்தை யடையலாமென்று சொல்லக்கூடும். ஏனெனில் "வித்வாந்யஜதே வித்வாந்யாஜயதி" என்று வேதங்களின் பொருள்களை யுணர்ந்தவனுக்கே யாகம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்ய விதித்தலாதி எல்லா உபநிஷத்துக்களின் பொருள்களையு மறியவேண்டியதவசியமாதலாலும் கர்மங்களினால் மோக்ஷமில்லை யெனில் மற்றப்பயன்களெல்லாம் பொய்யாகையாலும் கர்மங்களை செய்யச் சொல்லும். சுருதிகள் வியர்த்தமென்று சொல்லவமையும் ஆதலால் கர்மங்களாலேயே மோக்ஷமென்று சொல்வோமென்னில் மோக்ஷமென்று சொல்லும்பயன்; அழிவில்லாத

தாகையாலும் கர்மங்களாலே யுண்டுபண்ணப்படும் பயன்கள் அழிவுள்ளனவாகக் காணப்படுதலாலும் கர்மங்களாலுண்டுபண்ணப்படும். மோக்ஷமென்றும் பயனும் அழிவுள்ளதாக யேற்படுமாதலால். அப்படி சொல்ல வொண்ணாது வித்தையை யங்கமாகச் செய்து கர்மங்களாலேயே மோக்ஷம் பெறலாமென்பதும் வித்தையையும் கர்மங்களையும் சரியாகச்செய்து மோக்ஷம்பெறலாமென்கிறது. மேற்கூறிய காரணங்களாலேயே கூடாது. ஆனால் வித்தையும் கர்மங்களும் மோக்ஷத்தையுண்டாக்கும் காரணங்களல்ல. விலக்குகளை நீக்குகிறவைகள் ஆதலால் மோக்ஷமழிவில்லை யென்பதற்குக் குறையில்லை. வித்தையினாலும் கர்மங்களாலும் விலக்குகள் நீக்கப்பட்டாய் "ஸௌர்யத்வாரேண தயோர்த்தவமாயன்" என்கிற சுருதிகளின்படியே மோக்ஷத்தை யடையலாமென்னில் மோக்ஷம் எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்ததாலும் மோக்ஷமென்பது ப்ரம்மத்தைக் காட்டிலும் வேறானதல்லவாகையாலும் மோக்ஷத்தை யடைகிறவர்களும் அந்த ப்ரம்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களல்லாமையாலும் மோக்ஷம் அடையவேண்டுவதாகிய வேறுவஸ்துவல்ல ஒரு வஸ்துவை யடைகிற தென்றால் அடையப்பட்ட பொருள் அடைகிற பொருளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாயன்றோ இருக்கவேண்டும். அப்படி ஏற்படவில்லை "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவானுப்ராவிசத் க்ஷேத்ரஜ்ஞம்சாபிமாம்வித்திஸர்வக்ஷேத்ரேஷு" என்கிற சுருதிஸ்மிருதிகளாலிரண்டும் ஒன்றே யென்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் அடைகிறான் என்றும் சுகங்களை யவ்விடத்திலனுபவிக்கிறான் என்றும் சொல்லியிருக்கிற "ஸ ஏகதா; ஸயதிபித்ருலோககாம: ஸ்த்ரிபிர்வாயானைர்வா" என்கிற சுருதிகளுக்கு யென்ன வழியென்னில் அவைகள் காரிய ப்ர்ம்மத்தைச் சொல்லுகின்றன. காரணமாகிய ப்ரம்மத்தினிடத்தில் "ஏகமேவாத்விதீயம்; யத்ரநாந்யத்பச்யதி, தத்கேநகம்பச்யேத்" என்கிற சுருதிகளின்படியே பேதங்களில்லையன்றோ மேலும் வித்தைக்கும் கர்மங்களுக்கும் விரோதமாதலால் இரண்டும் ஒன்றுசேரமாட்டாது. ஏனெனில் வித்தையோ ப்ர்ம்மம் ஒன்றேயுளது. மற்ற பேதங்கள் பொய்யானவைகள் என்கிற அறிவு கர்மங்களோ செய்கிறவன் தேவதை கருவிகள் முதலிய வனேக பேதமுள்ளது. இவை யிரண்டும் சத்யமானவையென்று சொல்லவொண்ணாதாகையால் "யத்ரஹித்வைதமிவபவதி; ம்ருத்யோஸ்ஸம்ருத்யுமாப்நோதி; அதயத்ராந்யத்பச்யதிததல்பம்; அந்யோஸாவந்யோஹமஸ்மிதி; உதரமந்தரம்குருதே அததஸ்யபயம்பவதி" என்கிற சுருதிகளினாலும் "ஏகதைவாநுத்ரஷ்டவ்யம்; ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்மைவேதம்ஸர்வம் ஆத்மைவேதட்ஸர்வம்" என்கிற சுருதிகளினாலும் ஒன்று என்கிற வறிவே மெய்யறிவென்றும் பேதங்களைக் காட்டுமறிவு பொய்யறிவென்றும் ஏற்படுகிறது. ஆனால் வேதங்களில் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறதே வேதங்களோ புருஷர்களுக்குப் பயன்கொடுக்கு மவைகளைச் சொல்லுகின்றன வென்கிறதற்கு விரோதிக்காதோ வென்னில் வித்தையைச் சொல்லுகிற சுருதிகள் சம்சாரத்திலிருந்து சீவனுக்கு முத்தியைத்தரவேண்டி சம்சாரத்திற்கு காரணமாகிய அவித்தை வித்தையால் போய்விடுகிறது என்று சொல்லுகிறது. கர்மங்களைச் சொல்லும் சுருதிகளோ கர்மங்களைச்செய்து அதினால் மோக்ஷத்தை யடையவேண்டியவர்களுக்குபாயத்தை நீக்குகிறதையும் அல்லாதவர்களுக்கு பசு பிள்ளை முதலியவைகளை யடைகிறதென்கிற பயன்களைச் சொல்லுகிறதே தவிர அவைகளில் சொல்லிய மேற்கூறிய பேதங்களை மெய்யென்று சொல்லுவதில் அவைகளுக்குக் கருத்தில்லை. உபாயமாகிய விலக்கு இருந்தால் மேற்கூறிய வித்தையுதிக்கமாட்டாது. வித்தை யுதியாவிடில் அவித்தை நீங்கமாட்டாது. அவித்தை நீங்காவிடில் சம்சாரம் ஒழியாது. ஆகையால் பாபங்களைப் போக்குவதற்குக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுவதாதலால் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்கிற சுருதிகளுக்கு விரோதமில்லை. மேற்கூறிய காரணங்களால் கர்

மங்கள் வித்தைக்கு விலக்குகளாயிருக்கிற பாவங்களைப்போக்கி வைக்கிறதாகையால் வித்தையுண்டானவனுக்குக் கர்மங்களால் பயனில்லை. அக்நிஹோத்திரம் முதலான கர்மங்களில் இல்லறமில்லாதவர்களுக் கதிகாரமில்லா திருந்தபோதிலும், எல்லாருக்கும் பொதுவாகப் பேசப்பட்ட சத்யம் சொல்லுதல் முதலிய கர்மங்களைக்கொண்டு மற்றவர்களுக்கும் வித்தையுதிக்கலாம்.

(ஶா - ஹா.) பதார்த்தம்போலே கருத்து.

ஶந்நோ மித்ரஶ்ஶம் வருண꞉ | ஶந்நோ ப⁴வத்வர்யமா | ஶந்ந இந்த்³ரோ ப்³ருஹஸ்பதி꞉ | ஶந்நோ விஷ்ணுருருக்ரம꞉ | நமோ ப்³ரஹ்மணே | நமஸ்தே வாயோ | த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்³ரஹ்மாஸி | த்வாமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்³ரஹ்மாவாதி³ஷம் | ருதமவாதி³ஷம் | ஸத்யமவாதி³ஷம் ||க|| தந்மாமாவீத் | தத்³வக்தாரமாவீத் | ஆவீந்மாம் | ஆவீத்³வக்தாரம் | ஓம் ஶாந்தி꞉ஶாந்தி꞉ஶாந்தி꞉ | ஸத்யம்வதி³ஷ்யாமி பஞ்ச ச | உதீர்ணாஷோட³ஶாநுவாகா꞉ | ஶீக்ஷாவல்லீவ்யாக்²யாய꞉

శన్నో మిత్రశ్శంవరుణః । శన్నో భవత్వర్యమా । శన్న ఇన్ద్రో బృహస్పతిః । శన్నో విష్ణురురుక్రమః । నమో బ్రహ్మణే । నమస్తే వాయో । త్వమేవ ప్రత్యక్షం బ్రహ్మాసి । త్వామేవ ప్రత్యక్షం బ్రహ్మావాదిషం । ఋతమవాదిషం । సత్యమవాదిషం ॥ ౧ ॥ తన్మామావీత్ । తద్వక్తారమావీత్ । ఆవీన్మాం । ఆవీద్వక్తారం ఓంశాంతిశ్శాంతిశ్శాంతిః । సత్యంవదిష్యామి పఞ్చ చ ॥

(ப - ம்.) மித்ர꞉ - சூரியன், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - சுகத்தைத்தருபவனுக, ப⁴வது - ஆகட்டும், வருண꞉ - வருணன், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனுக, ப⁴வது - ஆகட்டும், அர்யமா - துவாதசாதித்தவர்களில் ஒருவனுன யமனுனவன், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனுக, ப⁴வது - ஆகட்டும், இந்த்³ர꞉ - இந்திரனும், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனுக, ப⁴வது - ஆகட்டும், ப்³ருஹஸ்பதி꞉ - பிருகஸ்பதியானவன், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனுக, ப⁴வது - ஆகட்டும், உருக்ரம꞉ - விஸ்தாரமான வடிவைப்பையுடைய, விஷ்ணு - விஷ்ணுவானவர், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவராக, ப⁴வது - ஆகட்டும், ப்³ரஹ்மணே - வாயுவின்பொருட்டு, நம꞉ - சேவிக்கிறேன், (ஶ) - ப்³ரஹ்மணே - வேதத்தின்பொருட்டு, நம꞉ - சேவிக்கிறேன், ஹேவாயோ - வாராய் வாயுவே, தே - உன்பொருட்டு, நம꞉ - சேவிக்கிறேன், த்வமேவ - நீதானே, ப்ரத்யக்ஷம் - புலப்படக்கூடிய, ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அஸி - ஆகிறுய், த்வாமேவ - உன்னைத்தானே, ப்ரத்யக்ஷம்-புலப்படும்படியான, ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அவாதி³ஷம் - சொன்னேன், ருதம் - சாஸ்திரத்தின்படி நிச்சயிக்கப்பட்ட பொருளாக. (ஶ) ருதம் - தோஷமில்லாத சப்தத்தை, அவாதி³ஷம் - சொன்னேன், ஸத்யம் - அப்படி நிச்சயித்து வாயினலே சொல்லப்பட்டும் சரீரத்தால் செய்யப்பட்டுமிருக்கும் பொருளாக, (ஶ) ஸத்யம் - மெய்ப்பொருளடங்கின வார்த்தையை, அவாதி³ஷம் - சொன்னேன், தத் - யென்

ஞல் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட வாயுவென்று பெயர்கொண்ட ப்ரம்மமானது, (𑌋𑌤𑌂) 𑌤𑌤𑍍 - யென்ஞல் ஓதப்பட்ட வேதமானது, 𑌮𑌾𑌂 - வேதமோதுகிற வென்னை, 𑌅𑌵𑌤𑍁 - காப்பாற்றிவிட்டது. 𑌤𑌤𑍍 - அந்த வாயுமென்கிற ப்ர்ம்மமானது, (𑌋𑌤𑌂) 𑌤𑌤𑍍 - அந்த வேதமானது. 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 - ஓதுவித்த வாசிரியனை, 𑌆𑌵𑍀𑌤𑍍 - காப்பாற்றிவிட்டது, 𑌮𑌾𑌂 - என்னை, 𑌆𑌵𑍀𑌤𑍍-காப்பாற்றிவிட்டது, 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 - ஓதுவித்தவனை, 𑌆𑌵𑍀𑌤𑍍 - காப்பாற்றிவிட்டது. அதிக ஆதரம் தோற்றுகைக்காக ஒன்றையே யிரட்டிப் பேசுகிறது, 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 - விரோதிகளுடைய சாந்தியானது, (𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 - உண்டாகட்டும்).

(𑌶𑌂-𑌭𑌾.𑌰𑌾-𑌭𑌾.) இரண்டு பாஷியங்களும் பதார்த்தம்போலே.

𑌶𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌵𑌲𑍍𑌲𑍀 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾.

𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌵𑌲𑍍𑌲𑍀.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍 | 𑌸𑌹 𑌨𑌾𑌵𑌵𑌤𑍁 | 𑌸𑌹 𑌨𑍌 𑌭𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑍁 | 𑌸𑌹 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑌵𑌾𑌵𑌹𑍈 | 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌿 𑌨𑌾𑌵𑌧𑍀𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌾𑌵𑌹𑍈 | 𑌓𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 | 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑍍 | 𑌤𑌦𑍇𑌷𑌾𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 | 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 | 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍 ||௧||

𑌸𑍋𑌽𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸𑌹 | 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌃 | 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 | 𑌵𑌾𑌯𑍋𑌰𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 | 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌾𑌪𑌃 | 𑌅𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌃𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 | 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌓𑌷𑌧𑌯𑌃 | 𑌓𑌷𑌧𑍀𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 | 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 ||௨||

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌰𑌸𑌮𑌯𑌃 | 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌦𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌿𑌰𑌃 | 𑌅𑌯𑌂𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌃 | 𑌅𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌃 | 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 | 𑌇𑌦𑌂 𑌪𑍁𑌚𑍍𑌛𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 | 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃||

హరిః ఓమ్ సహనావవతు । సహనౌభునక్తు । సహవీర్యంకరవావహై । తేజస్వినావధీతమస్తుమావిద్విషావహై । ఓంశ్శాంతిశ్శాంతిశ్శాంతిః॥ బ్రహ్మవిదాప్నోతిపరం తదేషాభ్యుక్తా। సత్యంజ్ఞానమనంతంబ్రహ్మ । యోవేదనిహితం గుహాయాంపరమేవ్యోమన్ ॥ ౧ ॥

సోఽశ్నుతే సర్వాన్ కామాన్ సహ । బ్రహ్మణావిపశ్చితేతి।తస్మాద్వాఏతస్మాదాత్మనఆకాశస్సంభూతః । ఆకాశాద్వాయుః । వాయోరగ్నిః । అగ్నేరాపః । అద్భ్యఃపృథివీ । పృథివ్యాఓషధయః । ఓషధీభ్యోఽన్నం । అన్నాత్పురుషః ॥ ౨ ॥

సవాఏషపురుషోఽన్నరసమయః । తస్యేదమేవశిరః । అయందక్షిణఃపక్షః । అయముత్తరః పక్షః । అయమాత్మా । ఇదంపుచ్ఛంప్రతిష్ఠా । తదప్యేషశ్లోకోభవతి ॥

(ப-ம்.) நள - சிஷ்ன் ஆசிரியன் ஆகிய நம்மிருவர்களையும், ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், அவது - ப்ரம்மவித்தையானது காப்பாற்றட்டும், நள - நம்மை, ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், ஸுநக்து - ப்ரம்மத்தை யனுபவிக்கும்படி செய்யட்டும், (மே) ஸுநக்து - காப்பாற்றட்டும், வீயஹும் - ப்ரம்மவித்தைக் குரிய சாமர்த்தியத்தை (மே) வீயஹும் - பயனை சீக்கிரம் விளைவிக்கும் சாமர்த்தியத்தை, ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், கரவாவஹை - செய்யக்கடவோமாக, நள - நம்மிருவர்களுடைய, அயீதம் - ஓதப்பட்ட வேதமானது, தெஜஸி - பயனை விளைவிக்கிறதாக, அஸ்து - ஆகட்டும், மாவிஷிஷாவஹை ஒருவர்க்கொருவர் த்வேஷத்தை யடையக்கடவோமல்லோம், விஹாநாம் - (ப்ரம்மவித்தைக்குண்டாகிற தடங்கல்களுக்கு), மாந்தி: - முடிவானது, (அஸ்து - உண்டாகட்டும்), ப்ருஹ்மவித் - ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன், வரம் - உயர்ந்த ப்ரம்மத்தை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், (மே) ப்ருஹ்மவித் - ப்ரம்மத்தை தியானிக்கிறவன், தத் - முன்வாக்யத்தின் பொருளில், ஏஷா-இந்த ருக்கானது, அப்யுக்தா - ஓதப்பட்டது, தத்ஆஸி-மேல்வாக்கியத்தில்கூறிய ப்ரம்மத்தைக் குறித்து, ஏஷா - இந்த ருக்கானது, உக்தா - சொல்லப்பட்டது. ப்ருஹ்ம - ப்ரம்மமானது, ஸத்யம் - விகாரமுள்ள வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. ஜ்ஞாநம்-அறிவில்லாத வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது, அநந்தம்-முடிவுள்ள வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது, (மே) ஸத்யம் - எப்பொழுதும் ஒரேவடிவுள்ளது, ஜ்ஞாநம் - எப்பொழுதும் சுருக்கமில்லாத வறிவையே வடிவாகவுடையது அநந்தம்-முடிவில்லாதது, வரமெ - இருதயத்திலிருக்கிற, வ்யோமந் - ஆகாயத்திலிருக்கிற, குஹாயாம் அறிவில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரம்மத்தை, ய: - எவன், வெத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், விபஸ்சிதா - எல்லாவற்றையு முணர்ந்த, ப்ருஹ்மணா-ப்ரம்மரூபத்தினால் அதாவது எல்லாவற்றையு முணர்ந்த ப்ரம்மத்துடன் ஒன்றாய், ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், ஸவாந் - எல்லா, காமாந் - இஷ்டமான சுகங்களை, அஸ்நுதே - அனுபவிக்கிறான், (மே) அநந்தம்- விஷ்ணுவை, குஹாயாம் - இருதயகுகையில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டவனாக, ய: - எவன், வெத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், வரமெவ்யோமந் - பரமபதத்தில், விபஸ்சிதா - எல்லாமுணர்ந்த, ப்ருஹ்மணாஸஹ - ப்ரம்மத்தோடுகூட, ஸவாந் - எல்லா, காமாந் - அந்த ப்ரம்மத்தின் குணங்களையும், அஸ்நுதே - அனுபவிக்கிறான், இதி- என்று (இருக்கு சொல்லப்பட்டது), தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் - மேற்கூறிய ப்ராம்மணத்தினால் சுருக்கமாயும் மந்திரத்தால் விரிவாயும் சொல்லப்பட்ட, ஆத்மந: - ப்ரம்மத்தினிடத்தில் நின்றும், ஆகாஸ: - ஆகாயமானது, ஸம்பூத: - உண்டாயிற்று,

ஆகாஶாத் - ஆகாயத்தில் நின்றும், வாயு꞉ - காற்றானது, ஸம்பூ⁴த꞉ - உண்டாயிற்று, வாயோ꞉ - காற்றினிடத்தில் நின்றும், அக்³நி꞉ - நெருப்பானது, ஸம்பூ⁴த꞉ - உண்டாயிற்று, அக்³நே꞉ - நெருப்பினிடத்தில் நின்றும், ஆப꞉ - ஜலம், ஸம்பூ⁴தா꞉ - உண்டாயிற்று, அத்³ப்⁴ய꞉-ஜலங்களில் நின்றும், ப்ருதி²வீ - பூமியானது, ஸம்பூ⁴தா꞉ - உண்டாயிற்று, ப்ருதி²வ்யா꞉ - பூமியில் நின்றும், ஓஷத⁴ய꞉ - கொடிசெடிகள், ஸம்பூ⁴தா꞉ - உண்டாயின, ஓஷதீ⁴ப்⁴ய꞉ - கொடிசெடிகளில் நின்றும், அந்நம்-உணவானது, ஸம்பூ⁴தம் - உண்டாயிற்று, அந்நாத் - ஆகாரத்தில் நின்றும், புருஷ꞉ - புருடன், ஸம்பூ⁴த꞉ - உண்டானுன், ஸவை ஏஷ꞉ - அந்த இந்த, புருஷ꞉ - புருஷன், அந்நரஸமய꞉ - ஆகாயத்தில் சாரமான பாகத்தால் உண்டானவன், தஸ்ய - அந்த புருஷனுக்கு, இத³ம் ஏவ - இந்த கண்ணுல் காணப்படுகிறதலை தானே, ஶிர꞉ - தலை, அயம் - இந்த வலது கையானது' த³க்ஷிண꞉ - வலது, பக்ஷ꞉ - இறகு, அயம் - இந்த இடது கையானது, உத்தர꞉ - இடது, பக்ஷ꞉ - இறகு, அயம் - இந்த சரீரத்தின் இடைப்பாகம் அதாவது நாபிக்கு மேலும் கழுத்துக்குக் கீழுமான பாகம், ஆத்மா - ஆத்மா, இத³ம் - இந்த நாபிக்குக் கீழ்பாகமானது, ப்ரதிஷ்டா² - ஆதாரமான, புச்ச²ம் - வால், தத் - மேற்கூறிய பொருளில், ஏஷ꞉ - இந்த, ஶ்லோக꞉ அபி - மந்திரமும், ப⁴வதி - இருக்கிறது.

(பா - ஷா.) முன் சீக்ஷாவல்லியில் அறியப்பட்ட ப்ரம்மவித்தைக்கு உண்டாகிய விக்நங்களுடைய சாந்தியைக் குறித்து ப்ரார்த்தனை செய்யப்பட்டது. இப்போது இனி யோதப்போகிற ப்ரம்மவித்தையினுடைய விக்நசாந்தியைச் சாந்திச் சாந்தி யென்கிற வரையில் கூறுகிறது. ஸம்ஹிதையில் செய்யவேண்டிய தியானங்களைச் சொல்லி பிறகு வ்யாக்ருதி வழியாக ஸ்வாராஜ்யம் என்கிற பலத்தினுலேயும் ஆன்மாவின் ஞானமுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டது. அதினுல் சம்சாரத்திற்குக் காரணமான வக்யானம்கூட விருத்தலால் மேற்கூய வக்யானம் வேறுடன் பிடுங்கப்பட்டதாகாது. ஆகையால் மேற்கூறிய வக்யானம் வேறுடன் போகும்பொருட்டு எல்லா பேதங்களும் ஒழிந்த பரிசுத்தமான ஆத்மாவின் உபாஸநம் சொல்லப்படுகிறது. அதில் "ப்ரம்மவிதாப்நோதி பரம்.' என்கிற வாக்யத்தால் பயன் ஆதை யடைகிறவன் இதை யடையவுபாயம் இவை யென சுருங்கச்சொல்லப்படுகின்றன. இதில் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் பரப்ரம்மத்தை யடைகிருன்என்றுசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரம்மமானது எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்ததென்றும் எல்லாவஸ்துக்களுடனும் பேதமில்லாததென்றும் மேல்சொல்லப்போகிறது. அடைகிருன் என்பது தன்னையொழிய அடையும் வஸ்து வேறு இருந்தாலன்ருே சொல்லக்கூடும் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்து கலந்திருக்கும் வஸ்துவை யடையவேண்டுவதில்லையே. ஆகையால் இங்கு அடைகிருன் என்பது கூடுமோவென்னில் அடைகிருன் என்பது பார்க்கிருன் என்கிற பொருளை எடுத்துக்கொள்ளுகிறதாதலால் ப்ரம்மம் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்திருந்தபோதிலும் சரீரத்தையே ஆத்மாவாகப் பிரமித்து அதினுல் தன்னுடைய தன்மையும் ப்ரம்மத்தின் தன்மையும் உள்ளபடி யறியாத விவன்மேற் சொல்லப்போகிற தியானத்தைச்செய்து; அதினுல் ப்ரம்மத்தைப் பார்க்கிருன் என்று

சொல்லத்தட்டில்லை. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விவரித்துச் சொல்லவும் ப்ரம்மத்தை தன்னுதுன் வேறுபடாததாகத் தியானம்செய்யவேண்டுமென்று சொல்லவும் அப்படி தியானம் செய்து ப்ரம்மத்தை யடைகிறதென்று சொல்லப்பட்ட பயனும சம்சாரங்களையும் அதற்குக் காரணமான அவித்தையையும் நீங்கு பரிசுத்தமான ப்ரம்மத்துடன் ஒன்ருகுதலே யென்று சொல்லவும், மேல் இருக்குக்கள்உதகரிக்கப்படுகின்றன. சத்யம் ஞானம் அனந்தம் ; என்கிற மூன்று பதங்களும் ப்ரம்மம் என்கிற பதத்திற்கு விசேஷணங்கள். ஆதலால் விசேஷணங்கள் பெரும்பாலும் தன்னுடைய விசேஷ்யத்தை அதின் ஒரேசாதியான வஸ்துக்களில் நின்றும் வேறுபடுத்தும் தன்மையுள்ளன. அதெப்படி யென்ருல், கறுத்ததாமரை இங்கு கறுத்த என்கிற விசேஷணம் தன்னுடைய விசேஷ்யமான தாமரையை அதின் ஒரேசாதியாகிய வெண்டாமரை செந்தாமரை முதலிய தாமரை வர்க்கங்களைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறது. அதெப்படியே இங்கும் ஒரேசாதியாகிய ப்ரம்மம் அனேக மிருந்தாலல்லவோ ஸத்ய முதலிய பதங்கள் விசேஷணமாய்க்கொண்டு ப்ரம்மத்தை யதின் வர்க்கத்தில் நின்றும் வேறுபடுத்தும் ப்ரம்மம் ஒன்றே யாதலால் இவ்விசேஷணங்கள் வீண் அல்லவோவென்னில் ப்ர்ம்மம் ஒன்ருயிருந்தபோதிலும் அதை யறியாதவன் ப்ரம்மம் எவ்விதமாக இருக்குமென்று வினவில் அந்த ப்ரம்மத்தின் அடையாளத்தைச் சொல்லியதைத் தெரியப்படுத்தவேண்டுமெல்லவோ. எப்படியெனில் நுகாயாம் ஒன்றேயாகிலும் இடைவெளியாயிருப்பது ஆகாயமென்று அதின் அடையாளத்தைச் சொல்லித் தெரியப்படுத்தும் வண்ணமாக இங்கும் ப்ரம்மத்தின் அடையாளங்களைச் சொல்லித் தெரியப்படுத்துகிற தாதலால் வீணல்ல. இங்கு ஞானமென்ருல் அறிவுமென்று அர்த்தம் ஆதலால் அறிவே ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்டது. அதுசரியல்ல ஏனெனில் "தஸ்மாத்வாஏதஸ்மாதாத்மநஃ" என்றும் "ஏதமாநந்தமயமாத்மாநமுபஸம்க்ராமதி" என்றும் "தத்ஸ்ருஷ்ட்வாததேவாநுப்ராவிஶத்" என்றும் ப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாக வோதப்படுதலாலும் ஆத்மாவே யறிகிறவன் என்று உலகத்தில் வழங்கி வருதலாலும் "ஸோகாமயத" என்று ஆசைப்படுகிறதாகச்சொல்லியிருத்தலாலும் அறிகிறவனே யாசைப்படுகிறவனுனதாலும் ஞானம் என்று சொல்லுகிறது. "ஞ்ஞா" என்கிற தாதுவின் பொருளாதலால் தாதுவின் பொருள்களெல்லாம் கருவிகளால் செய்யப்படுதலாலும் ஆதலால் ப்ரம்மததை அநித்யமென்று சொல்லவேண்டிவருமாதலாலும் தாதுவின் பொருள்கள்; தனது கருவிகளுக்கு வசப்பட்டுவருமாதலால் இங்கு ஞானத்தை ப்ரம்மமென்றுசொல்லி ப்ரம்மம் வேறுவஸ்துவுக்கு வசப்படவேண்டிவருதலாலும் அறிகிறவனையே ப்ரம்மமென்று சொலலவேண்டுமென்னில் மேற்கூறிய தாதுவின் பொருளாகச் சொல்லப்பட்டவறிவும் ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்அவறிவும் வேறுபட்டதாதலால் ப்ரம்ம அநித்யமாகவும் ஒன்றுக்கு வசப்பட்டதாகவும் ஆகவேண்டுவதில்லை. அதாவது கண் முதலிய வைம்புலன்களின் வழியாய் வெளியில் பரவி யந்தந்த வஸ்துக்களின் உருவமாய்த் தோற்றுகிற அறிவாகிய தாதுவின்பொருள் ப்ரம்மமோ சூரியன் ஒளிபோல் எப்பொழுதும் குன்ருமல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்குமறிவு அதற்கு வேறு கருவிகள் வேண்டுவதில்லை. அந்த அறிவு மிகவும் சூக்ஷ்மமாதலால் அதற்குப் புலப்படாத வஸ்துக்கள் எப்பொழுதுமில்லை. ஆதலாலது எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மையுள்ளது. அப்படியே சுருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. "அபாணிபாதோஜவநோக்ருஹீதாபஶ்யத்யசக்ஷுஸ்ஸஶ்ருணோத்யகர்ணஃ ஸவேத்திவேத்யம்நசதஸ்யாஸ்திவேக்தாதமாஹுரக்ரயம்புருஷம்மஹாந்தம்மிதி" என்றும் "நஹிவிஞ்ஞாதுர்விஞ்ஞாதேர்விபரிலோபோவித்யதே" என்றும் அனந்தமென்ருல் முடிவில்லாதது என்று பொருள் அது மூன்றுவிதம் இடத்தால் முடிவில்லாததென்றும் காலத்தால் முடிவில்லாத

தென்றும் பொருளால் முடிவில்லாததென்றும், இடத்தால் முடிவில்லாதது. ஆகாயம் ஏனெனில் எல்லாவிடங்களிலும் நிறைந்திருத்தலால் அப்படியே ப்ரம்மமும் காலத்தால் முடிவில்லாதது. ப்ரம்மம் எல்லா வஸ்துக்களும் முந்தியில்லாமல் ஒருகாலத்தில் உண்டாக்கியதாதலால் காலத்தால் முடிவுபெற்றவைகள். ப்ரம்மமோ ஒன்றினாலும் உண்டாக்கப்படாமல் எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாக விருத்தலால் காலத்தால் முடிவில்லாதது. அப்படியே பொருள்களால் முடிவு இல்லாததும் ப்ரம்மமே பொருளினால் முடிவாவது மற்றொரு பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கை. எல்லா வஸ்துக்களும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டிருத்தலால் ப்ரம்மம் ஒன்றே எல்லாவஸ்துக்களாக விருத்தலாலும் அதுவே பொருளினால் முடிவில்லாதது. அப்படியே "வாசாரம்பணம்விகாரோநாமயேயம்ருத்திகேத்யேவஸத்யம்; ஸதேவஸத்யம்" என்கிற சுருதிகளினால் எல்லா வஸ்துக்களும் ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்து உண்டானவைகளாதலால் அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவைகள்லவென்றும் ப்ரமமமொன்றுமே நிஜமென்றும் மற்றவைகள் பொய்யென்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மேல்ஞான ஸ்வரூபியான ப்ரம்மத்தைக் காண்பிவைத்தற்கு முதலில் கிளையைக்காட்டி அதின்வழியாக சந்திரனைக்காட்டுவதுபோல் நாம் இதுகாலம் வரையில் ஆத்மாவென்று ப்ரமித்திருந்த சரீரத்தை முற்படக்கூறி உள்ளிருக்கும் மேன்மேலும் சூக்ஷ்மங்களான வஸ்துவைக் காண்பித்துக்கொண்டு போகிறது.

(ரா - ஹா.) உயர்ந்த பொருளான பரமாத்மாவையும் அவனை யடைவதற்கு இதமான வுபாயமும் மனிதர்களுடைய பேறும் ஓதப்படுகிறது. இந்த ஆனந்தவல்லியில் இதில் "ப்ரம்மவித்" என்கிற விடத்தில் "ஆவ்ருத்திரஸகுருதுபதேஶாத்" என்கிற வதிகரணத்தில் சொல்லிய நியாயத்தால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவனென்றால் ப்ர்ம்மத்தைத் தியானம் செய்தவனென்றே யர்த்தம் இங்கு ப்ர்ம்மம் அதின் அறிவு அடைகிறது. அடையவேண்டிய பொருள். இன்னொன்கும் இவ்வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவோ. அவைகளில் "ப்ரமம்" என்கிறது என்ன ? அதின் அறிவு எப்படிப்பட்டது? அடைகிறது எவ்வண்ணமாக? அடையவேண்டிய வஸ்து எம்மாதிரியானது? என்கிறகேள்விகளுக்கு மறுமொழியுரைக்க மேல்மந்திரம் கூறப்படுகிறது. அதில் "ஸத்யம்" என்றால் எப்பொழுதும் ஏரேமாதிரியாக இருக்கிறது என்று பொருள் இதனால் எப்பொழுதும் மாறிமாறியிருக்கு முருவத்தையுடைய வறிவில்லாத வஸ்துக்களிலும் அவைகளோடே சேர்ந்திருக்கிற பத்தர் என்கிற ஆத்மாக்களிலும் ப்ரம்மத்திற்கு அதாவது பரமாத்மாவுக்கு வேறுபாடுதோற்றுகிறது. அந்த வஸ்துக்கள் வெவ்வேறு பெயர்களை யடையத்தக்க வெவ்வேறு மாறுதல்களை யடைகின்றனவாதலால் அவைகள் ஸத்யமென்று சொல்லத்தக்கவைகளல்ல. "ஜ்ஞாநம்" என்பது எப்பொழுதும் குறுகாமல் எல்லா வஸ்துக்களிலும் வியாபித்த அறிவையே குணமாகவும் உருவமாகவுமுடையவனென்றும் சொல்லுகிறது. இதனால் சிலகாலம் சம்சாரமண்டலத்திலிருந்து பிறகு மோக்ஷத்தையடைந்த முத்தரென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவர்கள் வேறுபாடு தோற்றுகிறது. அவர்கள் முக்தியடைந்திருக்கும் காலத்தில் எல்லா வஸ்துக்களிலும் வியாபித்த ஞானத்தையுடையவர்களாக விருந்தபோதிலும் எப்பொழுதும் அப்படிப்பட்ட ஞானத்தையுடையவர்களல்ல சம்சாரத்தில் இருந்தகாலத்தில் செய்வினைகளால் அவர்கள் அறிவு குறுகியிருத்தலால், "அநந்தம்" என்கிறது. உருவத்தாலும் குணங்களாலும் முடிவில்லாதது என்பது இத்தால் மேற்கூறிய பத்தர் முக்தர் என்கிற விருவகைப்பட்ட ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களான. நித்தியர் என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபாடுதோற்றுகிறது. அவர்கள் குணங்களால் முடிவுபெற்றவர்கள் பரமாத்மாவின் குணங்களில் குறைந்த குணமுடையவர்களாதலால் இங்கு அனந்தம் என்பது மூவகைப்பட்

டது. அதாவது இடத்தாலும் காலத்தாலும் பொருள்களாலும் முடிவில்லாதது. இதில் இடத்தால் முடிவாவது இந்த வஸ்து இந்த விடத்தில்தான் அந்த விடத்திலில்லை என்பது விடத்தால் முடிவு. இந்தகாலத்தில்தான் அந்தகாலத்திலில்லை. என்பது காலத்தினுல் முடிவு. இந்தப்பொருள் இதைக்காட்டிலும் தாழ்ந்தது என்பது பொருளினுல் முடிவு. பரமாத்மாவோ வென்முல் எல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்திருத்தலாலும் நித்யமானதால் எப்பொழுதும் அழிவில்லாதிருத்தலாலும், "நாந்தம்குணுநாம்கச்சந்திதேநாநந்தோயமுச்யதே" என்கிற ஸ்மிருதியின்படியே குணங்களிலும் உருவத்திலும் எல்லாப்பொருளிலும் உயர்ந்ததாதலாலும் மேற்கூறிய மூவகைப்பட்ட முடிவுகளுமில்லாதவனென்று சொல்லப்படுகிறுன். இதினுல் ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி "யோவேதநிஹிதம்குஹாயாம்" என்கிறதினுல் அதின் அறிவையும் சொல்லி மேல்பாகங்களினுல் அடையவேண்டிய பயனையும் சொல்லுகிறது.

அந்நாதெ₃வ ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்தெ | யா: காஶ்ச ப்ருதி₂வீம் ஶ்ரிதா: | அதோ₂ அந்நேநைவ ஜீவந்தி | அதை₂நத₃பியந்த்யந்தத: | அந்நம் ஹி பூ₄தாநாம் ஜ்யேஷ்ட₂ம் | தஸ்மாத் ஸர்வௌஷத₄முச்யதே | ஸர்வம் வை தே(அ)ந்நமாப்நுவந்தி | யே(அ)ந்நம் ப்₃ரஹ்மோபாஸதே | அந்நம் ஹி பூ₄தாநாம் ஜ்யேஷ்ட₂ம் | தஸ்மாத் ஸர்வௌஷத₄முச்யதே ||௧||

அந்நாத்₃பூ₄தாநி ஜாயந்தெ | ஜாதாந்யந்நேந வர்த₄ந்தே | அத்₃யதே(அ)த்தி ச பூ₄தாநி | தஸ்மாத₃ந்நம் தது₃ச்யத இதி | தஸ்மாத்₃வா ஏதஸ்மாத₃ந்நரஸமயாத் | அந்யோ(அ)ந்தர ஆத்மா ப்ராணமய: | தேநைஷ பூர்ண: | ஸ வா ஏஷ புருஷவித₄ ஏவ | தஸ்ய புருஷவித₄தாம் | அந்வயம் புருஷவித₄: ||௨||

தஸ்ய ப்ராண ஏவ ஶிர: | வ்யாநோ த₃க்ஷிண: பக்ஷ: | அபாந உத்தர: பக்ஷ: | ஆகாஶ ஆத்மா | ப்ருதி₂வீ புச்ச₂ம் ப்ரதிஷ்டா₂ | தத₃ப்யேஷ ஶ்லோகோ ப₄வதி | இதி த்₃விதீயோ(அ)நுவாக: ||

అన్నాద్వై ప్రజాః ప్రజాయంతే ॥ యాః కాశ్చ పృథివీగ్ శ్రితాః । అథో అన్నేనైవ జీవంతి । అథైనదపియంత్యంతతః । అన్నగ్ హి భూతానాం జ్యేష్ఠం తస్మాత్సర్వౌషధముచ్యదే। సర్వం వై తే௨న్నమాప్నువంతి। యే௨న్నం బ్రహ్మోపాసతే। అన్నగ్ హి భూతానాం జ్యేష్ఠం । తస్మాత్సర్వౌషధముచ్యతే ।౧॥

అన్నాద్ భూతాని జాయంతే । జాతాన్యన్నేన వర్ధన్తే । అద్యతే௨త్తి చ భూతాని । తస్మాదన్నం తదుచ్యత ఇతి । తస్మాద్వా ఏతస్మాదన్నరసమయాత్ । అన్యో௨ంతర ఆత్మా ప్రాణమయః । తేనైష పూర్ణః । స వా ఏష పురుషవిధ ఏవ ॥ తస్య పురుషవిధతాం । అన్వయం పురుషవిధః ॥ ౨ ॥

తస్య ప్రాణ ఏవ శిరః । వ్యానో దక్షిణః పక్షః । అపాన ఉత్తరః పక్షః । ఆకాశ ఆత్మా । పృథివీ పుచ్ఛం ప్రతిష్ఠా । తదప్యేష శ్లోకో భవతి ॥

(ப - ம்.) யா: காஶ்ச - எல்லா, ப்ருதி₂வீம் - பூமியை, ஶ்ரிதா: - அடைந்திருக்கிற, ப்ரஜா: - ஜங்கமம் ஸ்தாவரம் என்று சொல்லப்பட்ட பிரஜைகள், அந்நாதெ₃வ - அன்னத்தில் நின்றன்ருே, ப்ரஜாயந்தெ - உண்

டாகிறார்கள், அதோ - அப்படியுண்டான பிறகு, அந்நேநைவ - அன்னத்தினாலே தானே, ஜீவந்தி - ஜீவிக்கிறார்கள், அத - அப்படி ஜீவித்த பிறகு, அந்ததஃ - ஜீவதசையின் முடிவில், ஏநத் - இந்த அன்னத்தை, அபியந்தி - லயிக்குமிடமாகச் சேருகிறார்கள், ஹி யாதொரு காரணத்தால், அந்நம் - அன்னமானது, பூதாநாம் - உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களுக்குள், ஜ்யேஷ்ட - ஸிரேஷ்டமானதோ, தஸ்மாத் - ஆதலால், ஸர்வௌஷதம் - எல்லாவற்றிற்கும் மருந்தாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. யே - எவர்கள், அந்நம் - அன்னத்தை, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, உபாஸதே - தியானம் செய்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், ஸர்வம் - எல்லா, அந்நம்வை - போக்ய வஸ்துவைத்தானே, ஆப்நுவந்தி - அடைகிறார்கள், ஹி-யாதொரு காரணத்தாலே, அந்நம் - அன்னமானது, பூதாநாம் - உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களுக்குள், ஜ்யேஷ்டம் - உயர்ந்ததோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸர்வௌஷதம் - எல்லாவற்றிற்கும் மருந்தாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. (௨ம்) ஹி - யாதொரு காரணத்தினாலே, அந்நம் - அன்னமானது, பூதாநாம் - ஆகாளம் முதலிய பஞ்சபூதங்களுக்குள், ஜ்யேஷ்டம் - உயர்ந்ததோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸர்வௌஷதம் - சகலமான வோஷதிகளில் நின்றுமுண்டானதாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. அந்நாத் - அன்னத்தில் நின்றும், பூதாநி - பிராணிகள், ஜாயந்தே - உண்டாகிறதுகள், ஜாதாநி - உண்டான வஸ்துக்கள், அந்நேந - அன்னத்தினாலே, வர்தந்தே - விருத்தியடைகிறதுகள், (பூதைஃ - பிராணிகளாலே), அத்யதே - புசிக்கப்படுகிறது, பூதாநி - பிராணிகளை, அத்தி ச - புசிக்கிறது (அதாவது மரணமடைவிக்கிறது), தஸ்மாத் - ஆகையாலே, தத் - அந்த வன்னமானது, அந்நம் இதி - அன்னம் என்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் - அந்த இந்த, அந்நரஸமயாத் - அன்னரஸமயமென்று சொன்ன ப்ரம்மத்திற்காட்டிலும், அந்யஃ - வேறுபட்டும், அந்தரஃ - உள்ளுமிருக்கிற, ப்ராணமயஃ - வாயுரூபியானவன், ஆத்மா - பரமாத்மா, ஏஷஃ - இந்த வன்னமயமானது, தேந - அந்த ப்ராணமயனாலே, பூர்ணஃ - நிறைந்தது. ஸ வா ஏஷஃ - அந்த இந்த பிராணமயனானவன், புருஷவித ஏவ - புருடர்களின் ஆகிருதியுள்ளவன்தான், தஸ்ய - அந்த வன்னமயனுடைய, புருஷவிததாம் அநு - புருஷாகிருதியாயிருத்தலை யனுஸரித்து, அயம் - இந்த ப்ராணமயனானவன், புருஷவிதஃ - புருஷர்களின் ஆகிருதியுள்ளவன், தஸ்ய - அந்த ப்ராணமயனுக்கு, ப்ராண ஏவ - பிராணவாயுவே, ஶிரஃ - தலை, வ்யாநஃ - வியானனானவன், தக்ஷிணஃ - வலது, பக்ஷஃ - பார்சுவம், அபாநஃ-அபானனானவன், உத்தரஃ - இடது, பக்ஷஃ-பார்சுவம், ஆகாஶஃ - ஆகாயமானது, ஆத்மா - ஆத்மா, ப்ருதிவீ - பூமியானது, ப்ரதிஷ்டா - ஆதாரமான, பு

ஆம் - வால், தஸ் - முன்சொன்னவற்றில், ஏஷ: - இந்த, ஶ்லோகோ - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(பா-ஹா.) அன்னத்தால் ஜனித்தும் அதனால் ஜீவனத்தை யடைந்தும், அதனால் மரணத்தையு மடைகிறபடியால் அன்னத்தையே ப்ரம்மமென்று சொல்லுகிறது. எவர் கள்அன்னத்தில் பிறந்துவளர்ந்து இறப்பவர்களாகையால் நாமே அன்னம்என்று தியானம் சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் எல்லாப்பொருளிலும் உயர்ந்த வன்னத்தை யடைகிறார் கள். அன்னமயன் முதலாக வானந்தமயனிறுதியாக அதிகநுட்பமாயுள்ள ஜீவாத்மாவை இனி காண்பிக்கப் புகுகிறதாக அவித்தையாலுண்டாகப்பட்ட இந்த வைம்பூதங்களையும் நீக்கிசலிப்பதால், உமிதவுகளை அரிசியில் நின்றும் பிரிப்பதுபோல் அன்னமயனைக்காட் டிலும் நுட்பமாயும் அன்னமயனிடத்தில் சொன்ன வண்ணமாக பக்ஷபுச்சாத்மாக்களோ டும் கூடியிருக்கும் பிராணமயனைக் காட்டுகிறது. இங்கு உயிர்ப்பிப்பதால் பிராணனென் றும், சரீரமெல்லாம் வியாபித்திருக்கும் காற்றுக்கு வியானனென்றும், பிருஷ்டபாகத்தி லிருக்கும் காற்றிற்கு அபானனென்றும், ஆகாயம் காற்றிற்கு சஞ்சரிக்குமிடமாதலால் அதைரிடலான ஆத்மாவென்றும், உதானன் என்று சொல்லப்பட்ட உயரநோக்கி வாயு வால் காற்று வெளியில் போகாத வண்ணமாக பூமியின் தேவதையானது தாங்குதலா லும், மேற்கூறிய வாகாயத்திற்கும் பூமியாதாரமாயிருத்தலாலும், பிராணமயனுக்கு பூமி யையும் யாதாரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

(ரா-ஹா.) அடியில் "ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்" என்கிற பிராம்மணத்திலும் "ஸத் யம்ஞ்ஞாநமநந்தம்ப்ரம்ம" என்கிற மந்திரத்திலும் ப்ரம்மமே சகல ஜகத்திற்கும் காரண மென்றும், சகல சகத்திலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற தென்றும் ஏற்பட்டது. அந்த ஆத் மாவானது எதுவென்று கேள்வி பிறக்கும் காலத்தில் ஆநந்தமயனே அந்த ஆத்மாவெ ன்று காண்பிவைக்கிறதற்காக, அருந்ததி நக்ஷத்திரத்தைப்பார்க்க விருப்பமுள்ளவனு க்கு அந்த சிறியதான அருந்ததி நக்ஷத்திரத்திற்கு சமீபத்திலிருக்கும், பெரிய நக்ஷத்திர த்தை இதுவே அருந்ததியென்று சொல்லி யவனுக்குமந்த நக்ஷத்திரம்,புலப்பட்டவாறே அப்படி புலப்பட்ட நக்ஷத்திறத்திற்கு சமீபத்திலிருக்கும் மெய்யான அருந்ததியை எளி தில் புலப்படுத்தும் வண்ணமாக பெரியதான உடலிலிருக்கும் ப்ராணமயனை ஆத்மா வாக முதலில் சொல்லுகிறது. எவன் அன்னத்தை ப்ரம்மமாகத் தியானம் செய்கிறானோ அவன் இச்சித்தபடி யெல்லாம் அன்னத்தை யடைகிறான், ப்ரம்மம் எப்படி படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் இவைகளுக்குக் காரணமோ, அப்படியே அன்னமும் மேற்கூறியவை களுக்குக் காரணமாகையால் ப்ரம்மமென்று தியானிக்கக் குறையில்லை.

ப்ராணம்தேவா அநுப்ராணந்தி | மநுஷ்யா:பஶவஶ்சயே | ப்ராணோஹிபூதாநாமாயு: | தஸ்மாத்ஸர்வாயுஷமுச்யதே | ஸர்வமேவதஆயுர்யந்தி | யேப்ராணம்ப்ரஹ்மோபாஸதே | ப்ராணோஹிபூதாநாமாயு: | தஸ்மாத்ஸர்வாயுஷமுச்யத இதி | தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர ஆத்மா | ய:பூர்வஸ்ய ||௧||

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத்ப்ராணமயாத் | அந்யோந்தர ஆத்மா மநோமய: | தேநைஷபூர்ண: | ஸவா ஏஷ புருஷவித ஏவ | தஸ்ய புருஷவிததாம் | அந்வயம்புருஷவித: | தஸ்ய யஜுரேவ ஶிர: | ருக்தக்ஷிண:

பக்ஷ꞉ | ஸாமோத்தர꞉ பக்ஷ꞉ | ஆதே³ஶ ஆத்மா ||௨|| அத²ர்வாங்கி³ரஸ꞉ புச்ச²ம் ப்ரதிஷ்டா² | தத³ப்யேஷ ஶ்லோகோ ப⁴வதி | இதி த்ருதீயோ(அ)நுவாக꞉||

ప్రాణం దేవా అనుప్రాణంతి । మనుష్యాః పశవశ్చ యే । ప్రాణో హి భూతానామాయుః । తస్మాత్సర్వాయుషముచ్యతే । సర్వమేవత ఆయుర్యంతి । యే ప్రాణం బ్రహ్మోపాసతే । ప్రాణో హి భూతానామాయుః । తస్మాత్సర్వాయుషముచ్యత ఇతి।తస్యైష ఏవ శారీర ఆత్మా । యః పూర్వస్య॥

తస్మాద్వా ఏతస్మాత్ప్రాణమయాత్ । అన్యోఽంతర ఆత్మా మనోమయః । తేనైష పూర్ణః।స వా ఏష పురుషవిధ ఏవ । తస్య పురుషవిధతాం । అన్వయం పురుషవిధః। తస్య యజురేవ శిరః । ఋగ్దక్షిణః॥ పక్షః। సామోత్తరః పక్షః।ఆదేశ ఆత్మా॥ ౨॥ అథర్వాంగిరసః పుచ్ఛం ప్రతిష్ఠా।తదప్యేష శ్లోకో భవతి॥

(ப - ம்.) தே³வா꞉-அக்நிமுதலிய தேவர்களும், யே-எந்த,மநுஷ்யா꞉-மனிதர்களோ,பஶவ꞉-பசுக்களுமோ,(தே-அவர்கள்),ப்ராணம்-ப்ராணவாயுவை அநுப்ராணந்தி - அனுசரித்து ஜீவிக்கிறார்கள், ஹி - யாதொரு காரணத்தினாலே, ப்ராண꞉ - பிராணனானது, பூ⁴தாநாம் - பிராணிகளுக்கு, ஆயு꞉ - ஆயுளோ, தஸ்மாத் - ஆதலால், ஸர்வாயுஷம் - எல்லார்க்குமாயுளாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. யே - எவர், ப்ராணம் - ப்ராணவாயுவை, ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, உபாஸதே - தியானம் செய்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், ஸர்வம் - பூர்ணமான, ஆயுரேவ-ஆயுளைத்தானே, யந்தி-அடைகிறார்கள், ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, ப்ராண꞉-ப்ராணனானது, பூ⁴தாநாம் - ப்ராணிகளுக்கு, ஆயு꞉ - ஆயுளோ, தஸ்மாத் - ஆதலால், ஸர்வாயுஷம் - எல்லார்க்குமாயுளென்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. இதி - என்று, தஸ்ய - அந்த ப்ராணனுக்கு, ஏஷ꞉ - இந்த, ஶாரீர ஏவ - சரீரத்திலிருக்கும ப்ராணன்தானே, ஆத்மா - ஆத்மா, ய꞉ - யாதொரு ஆத்மாவானது, பூர்வஸ்ய - முன்னன்னமய ப்ரம்மத்திற்கோ, தஸ்மாத்³வா ஏதஸ்மாத் ப்ராணமயாத் - அந்த இந்த ப்ராணமயனைக் காட்டிலும்,அந்ய꞉-வேறுபட்ட, அந்தர꞉ - உள்ளிருக்கும், ஆத்மா-ஆத்மாவானது, மநோமய꞉-மனது ரூபியானது, ஏஷ꞉ - இந்த ப்ராணமயமானது,தேந-அந்தமனோமயனாலே, பூர்ண꞉-நிறைந்தது. ஸவா ஏஷ꞉-அந்த இந்த மனோமயனானவன், புருஷவித⁴ ஏவ - புருஷாக்ருதியுள்ளவன்தான், தஸ்ய - அந்த ப்ராணமயனுடைய, புருஷவித⁴தாம் - புருஷாக்ருதியாயிருக்கும் தன்மையை, அநு - அனுஸரித்து, அயம் - இந்த மனோமயனும், புருஷவித⁴꞉ - புருஷாக்ருதியுள்ளவன், தஸ்ய-அந்த மனோமயனுக்கு, யஜுரேவ-யசுர்வேதமே, ஶிர꞉ - சிரசு, ருக் - ருக்வேதமானது, த³க்ஷிண꞉ - வலது, பக்ஷ꞉ - பக்கம், ஸாம - சாமவேதமானது, உத்தர꞉ - இடது, பக்ஷ꞉ - பக்கம், ஆதே³ஶ꞉ - வேதத்தின் ப்ராம்மணமென்கிற பாகமானது, ஆத்மா - ஆத்மா, அத²ர்வாங்கி³ரஸ꞉ - அதர்வர் என்றும் அங்கிரா என்றும் சொல்

லப்பட்ட இருஷிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அதர்வணவேதமானது, ப்ரதிஷ்டா - ஆதாரமான, புச்சம் - வால்-தத்-மேற்கூறிய வர்த்தத்தில், ஏஷ: - இந்த, ஶ்லோக: அபி - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஶம் - ஹா.) இந்த அனுவாகத்தில் மேற்கூறிய ப்ராணமயனைக் காட்டிலும், நுட்பமான மனோமயனை ஆத்மாவாகச் சொல்லுகிறது. இந்த மனோமயனுக்கு சிரசு வலது பக்கம் இடது பக்கங்களை யசுர்வேதமாகவும் ருக்வேதமாகவும் சாமவேதமாகவும் சொல்லப்பட்டது. யசுஸ் முதலிய பெயர்கள் மந்திரங்களுக்கே யாதலாலும், மந்திரங்கள் மனதினாலேயே ஆவர்த்திக்கப்படவேண்டுமாகையாலும் அவைகள் மனோவிருத்திகள் என்பதுகொண்டு, ஆதலால் மனோவிருத்தியிலிருந்துகொண்டும் யசுஸ் முதலிய பெயர்களைப் பெற்றும், ஒருகாலத்திலும் அழிவில்லாமலும் உற்பத்தியில்லாமலும்,இருக்கிறது. ஆத்மா என்கிற சைதந்யம். இப்படி ஆத்மசைதந்யமே மனோவிருத்தியிலிருந்து, யசுஸ்முதலிய மந்திரங்களானதுகொண்டு வேதங்களை நித்தியமென்று சொல்லுகிறது. அப்படி வேதங்களை நித்தியமென்று சொல்லாவிடில், "ஸர்வேவேதாயத்ரைகம்பவந்திஸமாநஸீந ஆத்மா" என்றும் "ருசோஅக்ஷரேபரமேவ்யோமன்யஸ்மின்தேவாஅதிவிஸ்வாநிஷேது:" என்றும் நித்யமான ஆத்மாவோடு வேதங்களை ஒன்றாகச்சொல்லும் சுருதி விரோதிக்கும், இங்கு ஆதேசம் என்று சொல்லுவது கட்டளையிடவேண்டிய காரியங்களை ஏவுகிற வேதத்தின் ப்ராம்மணமென்கிற பாகத்தை.

(ரா-ஹா.) சிரம் முதலியதாகப் பேசப்பட்ட யசுஸ்முதலிய பதங்களுக்கு இங்கு யசுர்முதலிய வேதங்களின் அறிவுக்குக் காரணமாகிய மனதின் செய்கையைச் சொல்லுகிறது. இல்லாவிடில் யசுர்முதலிய வேதங்களுக்கும், மனதுக்கும் கிஞ்சித்தேனும் சம்பந்தமில்லாததால், மேற்கூறிய வேதங்களை சிரம் முதலியதாக ரூபிக்கவொண்ணாது. "ஆதேஶ:" என்பது இதைச்செய் இதைச்செய்யாதே என்கிற விதிவிலக்குகளுடைய அறிவுக்குக் காரணமான மனதின் செயலைச் சொல்லுகிறது. "அதர்வாங்கிரஸ:" என்கிற விடத்திலும் அதர்வணவேதத்தின் அறிவுக்குக் காரணமான மனதின் செயல் என்பது அர்த்தம்.

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே | அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ | ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் || ந பிபேதி கதாசநேதி | தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர ஆத்மா | ய: பூர்வஸ்ய | தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாந்மநோமயாத் | அந்யோந்தர ஆத்மா விஜ்ஞாநமய: | தேநைஷ பூர்ண: | ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ ||1|| தஸ்ய புருஷவிததாம் | அந்வயம் புருஷவித: | தஸ்ய ஶ்ரத்தைவ ஶிர: | ருதம் தக்ஷிண: பக்ஷ: | ஸத்யமுத்தர: பக்ஷ: | யோக ஆத்மா | மஹ: புச்சம் ப்ரதிஷ்டா | ததப்யேஷ ஶ்லோகோ பவதி | இதி சதுர்தோநுவாக:

యతో వాచో నివర్తంతే । అప్రాప్య మనసా సహ । ఆనందం బ్రహ్మణో విద్వాన్ । న బిభేతి కదాచనేతి । తస్యైష ఏవ శారీర ఆత్మా । యః పూర్వస్య । తస్మాద్వా ఏతస్మాన్మనోమయాత్ । అన్యోంతర ఆత్మా విజ్ఞానమయః । తేనైష పూర్ణః । స వా ఏష పురుషవిధ ఏవ ॥ 3 ॥

తస్య పురుషవిధతాం అన్వయం పురుషవిధః । తస్య శ్రద్ధైవ శిరః । ఋతం దక్షిణః పక్షః । సత్యముత్తరః పక్షః । యోగ ఆత్మా । మహః పుచ్ఛం ప్రతిష్ఠా । తదప్యేష శ్లోకో భవతి ॥ అను ॥ ౪ ॥

(ப - ம்.) யத்ரு - யாதொன்றினிடத்தில், வாவஃ - வாக்குக்களானவை கள், உநஸாஸஹ - மனதுடன்கூட, அவ்ராவு - முடிவையடையாமல், நிவதவெ - திரும்புகிறதுகளோ, ஸ்ரஹணஃ - ப்ரம்மத்தினுடைய, ஆந நூ - ஆனந்தத்தை, விஆநு - அறிந்தவன், கதாவந - ஒருக்காலும், நபி ஹெதி - பயப்படுவதில்லை. ஐதி - என்று, தஸு - அந்த ப்ராணமயனுக் கும், வஷஃ - இந்த, ஶாரீரவவ - சரீரத்திலிருக்கிற மனதுதானே, ஆத்ா - ஆத்மா, யஃ - யாதொன்றானது, வூவஸு - முன்கூறப்பட்ட பிரா ணமயனுக்கோ, தஸாஸ்வாவதஸாக - அந்த இந்த, உநொமயாக-மனோ மயனைக் காட்டிலும், அநூஃ - வேறுபட்ட, அஜரஃ-உள்ளிருக்கிற, ஆத்ா - ஆத்மாவானது, விஜாநயஃ - நிச்சயரூபமான அறிவு, (ஈ) விஜாநயஃ - அறிவைக்காட்டிலும வேறுபட்ட ஜீவன், தெந-அந்த விஞ்ஞானமயனுலே, வஷஃ - இந்த மனோமயன், வூணஃ - நிறைந்தவன், ஸவாவஷஃ - அந்த இந்த விஞ்ஞானமயனுனவன், வுருஷவிய வவ - புருஷனுடைய வுருவமுள்ளவன்தான், தஸு - அந்த மனோமயனுடைய, வுருஷவிய தா - புருஷனுடைய உருவுள்ள தன்மையை, அநு - அனுஸரித்து, அயம், இந்த விஞ்ஞானமயனும்,வுருஷவியஃ - புருஷனுடைய உருவுள்ளவன்-தஸு-அந்த விஞ்ஞானமயனுக்கு, ஶ்ரெவ - சிரத்தைதானே, ஶிரஃ - சிரம், ஐதம் - மெய்யான சப்தமே, உக்ஷிணஃ - வலது, வக்ஷஃ - பக்கம், ஸதூ - அர்த்தத்தின் மெய்யானது, உத்ரஃ - இடது, வக்ஷஃ - பக்கம், யொமஃ - சமாதானமானது, (ஈ) யொமஃ ஒதிகூரதாநயஜித - என்று சொல்லப்பட்ட அறிவு, ஆத்ா - ஆத்மா, உஹஃ - மகாந் என்று சொல்லப்பட்ட தத்வமானது, (ஈ) உஹஃ - மேற்கூறிய யோகத்தின் விரோதிக ளைத் தடுக்கும் சாமர்த்தியம், வ்ரதிஷா - ஆதாரமான, வுஷம் - வால், தக - அந்த வர்த்தத்தில், வஷஃ - இந்த, ஶ்லொகொவி - சுலோகமும், ஹவதி - இருக்கிறது.

(ஶா - ஹா.) மனோமயனுன ஆத்மாவை அறியவும் சொல்லவும் வேறொருமனது முதலியதில்லை யாதலாலும் தன்னைத்தானறிய நிலமில்லாமையாலும், மேற்கூறிய மனோ மயனை வாக்குக்கும் மனதுக்கும் நிலமில்லாதவனென்று சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய தியானச்திற்குப் பயனுன ஆனந்தத்தை யறிகிறவன் கர்ப்பவாஸம் முதலிய துன்பங்க ளுக்கு பயப்படான் என்று சொல்லுகிறது. மனோமயனுன ஆத்மா வேதங்களின் உருவ மென்று சொல்லப்பட்டதால், அர்தவேதங்களின் உண்மையான அறிவையே விஞ்ஞான மயமென்று சொல்லப்படுகிறது. அது மனதின் செயலானதால் மேல் இந்த விக்யான மே யக்யங்களைச் செய்கிறது என்று சொல்லப்போகிறது. வேதங்களின் பொருள்களை முடிவாக அறிந்து யக்யம்செய்யுவேண்டுமென்பதை நினைத்து; இப்படி முடிவான அறி வுள்ளவனுக்கு ஒவ்வொரு காரியத்திலும் சிரத்தை முற்பட்டதாகையால் அதைச் சிரமா கவும் சமாதானமுள்ளவனுக்கு அங்கமாக சிரத்தையிருந்தால், உண்மையான பொருளை யறிய சக்தியுண்டாகுமாதலால், யோகமென்கிற சமாதனத்தை ஆத்மாவாகவும் மகான்

என்கிற தத்வமானது "மஹத்யக்ஷம்ப்ரதமஜம்வேத" என்று சுருதியில் சொல்லியபடியே எல்லா அறிவுகளுக்கும் காரணமாகையால், தன்னிடத்திலுண்டான செடி மரம் முதலியவைகளுக்கு பூமி எவ்வண்ணமாக வாதாரமோ அவ்வண்ணமாக அதுவே ஆதாரமாகையால் மகானை புச்சமாகச்சொல்லப்பட்டது.

(ரா - ஹா.) யாதொரு ப்ரத்தினுடைய ஆனந்தத்தில் நின்றும் வாக்கும் மனதும் இவ்வளவுதான் முடிவு என்கிற கரையை யடையாமல் திரும்பிவிடுகின்றன, அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்தின் ஆனந்தத்தை, "த்ருஶ்யதேத்வக்ரயயாபுத்தயா, மநஸாதுவிஶுத்தேந" என்கிறபடியே பரிசுத்தமான மனதினால் அறிந்தவன் ஒருகாலத்திலும் பயப்படமாட்டான். இந்த ப்ரம்மானந்தத்தைப்பற்றியும் புகழ்ந்தபோதும் பரிசுத்தமான மனதாலறியவேண்டுமென்று சொல்லியிருத்தலால், மனோமயனைக் குறித்தும் சொல்லப்பட்டதென்று கருத்து. அன்னமயன் ப்ராணமயன் மனோமயன் இம்மூன்றுகளுக்கும், ஆத்மாவொருவன் அவன்யார் என்றால் விஞ்ஞானமயன் என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவன் (மய) என்கிற விகுதியிருத்தலால் அதின் பகுதியான அறிவையுடைகிறவனைக் காட்டுகிறது. அவன் ஜீவன் இங்கு அன்னமயன் தொடங்கி சொல்லப்பட்ட ஆத்மாக்களுக்கு அவைகளின் அவயவங்களையே தலைமுதலிய உருப்புகளாக ரூபித்து விஞ்ஞானமயனுக்குமட்டில் அவனில் வேறுபட்ட சிரத்தை முதலியவைகளைச் சொல்வது கூடுமோவென்னில், சிரத்தை முதலிய பதங்களுக்கு அந்தந்த குணங்களையுடைய புருஷனே பொருளாதலால் விரோதமில்லை.

விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே | கர்மாணி தநுதேऽபி ச | விஜ்ஞாநம் தேவா: ஸர்வே | ப்ரஹ்ம ஜ்யேஷ்டமுபாஸதே | விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம சேத்வேத | தஸ்மாச்சேந்ந ப்ரமாத்யதி | சரீரே பாப்மநோ ஹித்வா | ஸர்வாந்காமாந்ஸமச்நுத இதி | தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா | ய: பூர்வஸ்ய ||௧||

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத்விஜ்ஞாநமயாத் | அந்யோऽந்தர ஆத்மாऽऽநந்தமய: | தேநைஷ பூர்ண: | ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ | தஸ்ய புருஷவிததாம் | அந்வயம் புருஷவித: | தஸ்ய ப்ரியமேவ சிர: | மோதோ தக்ஷிண: பக்ஷ: | ப்ரமோத உத்தர: பக்ஷ: | ஆநந்த ஆத்மா ||௨|| ப்ரஹ்ம புச்சம் ப்ரதிஷ்டா | ததப்யேஷ ச்லோகோ பவதி | இதி பஞ்சமோऽநுவாக: ||

విజ్ఞానంయజ్ఞంతనుతే। కర్మాణితనుతేపిచ। విజ్ఞానందేవాస్సర్వే। బ్రహ్మజ్యేష్ఠముపాసతే। విజ్ఞానంబ్రహ్మచేద్వేద। తస్మాచ్చేన్నప్రమాద్యతి। శరీరేపాప్మనోహిత్వా। సర్వాన్కామాన్సమశ్నుతఇతి। తస్యైషఏవశారీరఆత్మా। యఃపూర్వస్య॥౧॥

తస్మాద్వాఏతస్మాద్విజ్ఞానమయాత్। అన్యోంతరఆత్మానందమయః। తేనైషపూర్ణః।సవా ఏషపురుషవిధఏవ। తస్యపురుషవిధతాం। అన్వయంపురుషవిధః। తస్యప్రియమేవశిరః। మోదో దక్షిణఃపక్షః। ప్రమోదఉత్తరఃపక్షః। ఆనందఆత్మా॥ ౨॥ బ్రహ్మపుచ్ఛంప్రతిష్ఠా। తదప్యేషశ్లోకోభవతి॥

(ப - ம்.) விஜ்ஞாநம்-மேற்கூறிய முடிவான அறிவையுடையவன், (ரம்) விஜ்ஞாநம் - ஜீவனானது, யஜ்ஞம் - யக்யத்தை, தநுதே - பண்ணுகிறது

கர்மாணி - கார்யங்களை, தநுதேபிச-செய்யவும் செய்கிறது. ஸர்வே - எல்லா, தேவா - தேவர்களும், ஜ்யேஷ்டம் - எல்லாக்காரியங்களுக்கும் முதன்மையான, விஜ்ஞாநம் - மேற்கூறிய அறிவையே, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மமாக, உபாஸதே - தியானம் செய்கிருர்கள், (ஏ) ப்ரஹ்மஜ்யேஷ்டம் - ப்ரம்மம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலு முயர்ந்ததான, விஜ்ஞாநம் - ஜீவனை, உபாஸதே - தியானம் செய்கிருர்கள், விஜ்ஞாநம்-விஞ்ஞானத்தை, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மமாக, வேதவேத் - அறிவானே யாகுல், தஸ்மாத் - அந்த தியானத்தில் நின்றும, நப்ரமாத்யதி சேத் - பிசகாமலிருப்பனேயாகுல், ஶரீரே - உடலில், பாப்மந: - பாவங்களை, ஹித்வா - விட்டு, (ஏ) ஶரீரே - உடலானது, (வர்த்தமாநஸ்ய - இருக்கும் காலத்திலேயே), பாப்மந: - பாவங்களை, ஹித்வா - விட்டு, ஸர்வாந் - எல்லா, காமாந் - சுகங்களை, ஸமஶ்நுதே - அனுபவிக்கிருன், இதி - என்று, தஸ்ய - அந்த விக்யானமயனுக்கு, ஏஷ: - இந்த வானந்தமயன்தானே, ஶாரீர: - சரீரத்தினுண்டான, ஆத்மா - ஆத்மா, ய: - யாரொருவன், பூர்வஸ்ய - முன் விஞ்ஞானமயனுக்கு ஆத்மாவோ, தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் - அந்த இந்த, விஜ்ஞாநமயாத் - விக்யானமயனைக் காட்டிலும், அந்ய: - வேறுபட்ட, அந்தர: - உள்ளிருக்கிற, ஆத்மா - ஆத்மாவானவன், ஆநந்தமய: - ஆனந்தமயனென்று பெயர் கொண்டவன், தேந - அந்த வானந்தமயனுலே, ஏஷ: - இந்த விக்யானமயன், பூர்ண: - நிறைந்தவன், ஸவா ஏஷ: - அந்த இந்த வானந்தமயனும், புருஷவித ஏவ - புருஷனுருவமுள்ளவன்தான், தஸ்ய - அந்த விஞ்ஞானமயனுடைய, புருஷவிததாம் - புருஷனுருவமுள்ள தன்மையை, அந்வ - அனுஸரித்து, அயம்-இந்த வானந்தமயனும், புருஷவித: - புருஷனுருவமுள்ளவன், தஸ்ய - அந்த வானந்தமயனுக்கு, ப்ரியமேவ - இஷ்டவஸ்துக்களைப் பார்க்கிறதாலுண்டான சுகமே, ஶிர: - தலை, மோத: - அதை யடைவதாலுண்டான சுகம், தக்ஷிண: - வலது, பக்ஷ: - பக்கம், ப்ரமோத: - மேற்கூறியப் பிரியவஸ்துவை இஷ்டப்படி யுபயோகப்படுத்துவதாலுண்டான சுகம், உத்தர: - இடது, பக்ஷ: - பக்கம், ஆநந்த: - மிகுந்த சுகமானது, ஆத்மா - நடுவுடன், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, ப்ரதிஷ்டா-ஆதாரமான, புச்சம் - வால், தத் - அந்த வர்த்தத்தில், ஏஷ - இந்த, ஶ்லோகோ பவதி - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஶம - ஸா.) எல்லா மனிதர்களும் எல்லாக் காரியங்களை முற்படவறிந்து சிரத்தையுண்டாய் பிறகு செய்கிருர்களாகையால்,எல்லாக் காரியங்களுக்கும் அறிவே முதன்மையான காரணம். ஆகையால் ஞானத்தையே ப்ரம்மமாக எவன் தியானிக்கிருனே அந்த அறிவைவிட அன்னமயாதிகளில் ஆத்மாவென்கிற அறிவைச் செலுத்தாமலிருக்கிருனே அவன் தலையில் பிடித்த குடையை எடுத்தால் அதின் நிழல் தன்னடிமே நீங்கு

வதுபோல், சரீரமே ஆத்மாவென்கிற எண்ணம் நீங்கினபடியால் அதிலுண்டான பாவம் தானே நீங்கி அந்த பாவங்களைச் சரீரத்திலேயேவிட்டு ஞானமயமான ப்ரம்மத்தோடொன்றாய் எல்லா சுகங்களையுமனுபவிக்கிறான். அந்த விஞ்ஞானமயனை ஆத்மாவைக் காட்டிலும், உள்ளிருக்கிறவன் ஆனந்தமயன் என்று பெயர்கொண்ட ஆத்மா இங்கு ஆனந்தமயனென்றது ப்ரம்மத்தையன்று. ஏனெனில் (மய) என்கிற விகுதியிருத்தலால் அந்த விகுதியும் ஒன்றிலிருந்து உண்டானதை (அன்னமய) என்கிற இடத்தில் அன்னத்திலிருந்துண்டான சரீரத்தைச் சொல்வதுபோல் சொல்லுமாதலாலும், "ஆநந்தமயமாத்மாநமுபஸம்க்ராமதி" என்று மேல் ஆத்மாவினால் அடையவேண்டியதாகச் சொல்லுகையால் ப்ரம்மம் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்ததாதலால் அடையவேண்டிய ஆத்மாவோடொன்றாகையால் அடையவேண்டியதாகாமையாலும், "அதுஶ்யேஅநாமயேஅநிருக்தே; அஸ்தூலமநணு" என்கிற சுருதிகளால் அவயவமில்லையென்று ஏற்படுவதால் இங்கு,தலை முதலிய உருவங்கள் சொல்லி யிருத்தலாலும், "ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா" என்று ப்ரப்மத்தைத் தனியாக மேற்கூறிய ஆனந்தமயனுக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லுதலாலும், இங்கு ஆனந்தமயனென்பது. மேற்கூறிய தியானங்களினாலும் கர்மங்களினாலும் உண்டான பயன்களை அனுபவிக்கும்போது உண்டான சுகத்தைச் சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய சுகங்களுக்காகவே கர்மங்களும் தியானங்களும் செய்யப்படுதலால,மேற்கூறிய விக்யானமயனுக்கு ஆனந்தமயன் ஆத்மாவென்பது நியாயமே. மேற்கூறிய ஆனந்தங்களுக்கு அவித்தையால் செய்யப்பட்ட பேதங்களுக்கெல்லாம் கடைசியாய் அத்வைதமான ப்ரம்மமே ஆதாரம்.

(ரா-ஹா.) இங்கு விஞ்ஞானமென்று சொன்னது முன்னனுவாகத்தில் விஞ்ஞானமயனென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனையே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் தனக்குத்தானே விளங்குகிறதாதலால் ஞானமென்றே சொல்லவேண்டியது. மேலும், "அத்யல்லயுடோபஹுளம்" என்கிற வியாகரண சூத்திரத்தின்படியே அறிகிறவன் என்கிற பொருளையும், (விஞ்ஞாநம்) என்கிற பதமானது கொடுக்கும் மேற்கூறிய பதம் அறிவு என்கிற வர்த்தத்தைத் தருமாகில், "யஞ்ஞாம்தநுதே கர்மாணிதநுதேபிச" என்று உலக நடவடிக்கைகளையும் யக்யம் முதலிய வேதத்தில் ஓதப்பட்ட காரியங்களையும் செய்கிறது என்கிறது விரோதிக்கும் அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தில் மாத்தியந்என பாடத்தில், "யஆத்மநிதிஷ்டன்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. காண்வபாடத்தில் அதேயாத்மாவைச் சொல்லவேண்டிய விடத்தில், "யோவிஞ்ஞாநேதிஷ்டன்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால், "விஞ்ஞாந" என்பது ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ப்ரகிருதியைக்காட்டிலு முயர்ந்த ஜீவனை எவன் ப்ரசாபதிவாக்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி ஜீவனே ப்ரம்மமாக தியானம் செய்கிறானோ,எவன் அந்ததியானத்தில்நின்றும் கடைசிவரையில்நழுவாமலிருக்கிறானோ, அவன் இந்த சரீரமிருக்கிற காலத்திலேயே முன்செய்த பாவங்களை தன்னைவிட்டு நீக்கி பின் செய்யப்புகுகிற பாவங்களையும் தன்னிலொட்டாமற் செய்து எல்லா சுகங்களையுமனுபவிக்கிறான். அந்த ஆத்மாவுக்கு முள்ளிருக்குமது வானந்தமயன் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மம் இங்கு ஆனந்தத்தை நடுவுடலாகவும், ப்ரம்மத்தைப் புச்சமாகவும் பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறபடியால், ஆனந்தமே ப்ரம்மமென்று சொல்லதெப்படி யெனில்; ப்ரம்மமும் ஆனந்தமும் ஒன்றாயிருந்தபோதிலும்,ப்ரம்மமே ஆனந்தமென்று பெயர்கொண்டதாய் நடுவுடலாகவும், ப்ரம்மமென்று பெயர்கொண்டதாய் புச்சமாகவுமிருக்கக் குறையில்லை. ப்ரம்மம் ஆனந்தமாகில் ஆனந்தமயனென்று ஆனந்தத்தால் வியாபரிக்கப் பட்டவனென்று சொல்லக் கூடுமோவென்னில், மேல் தலை முதலிய அவயவங்களாக ரூபிக்கப்பட்ட ப்ரியம் முதலிய உட்பிரிவுகளால் வியாபரிக்கப்பட்டவன் என்று சொல்லக் குறையில்லை. மேலும், "ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்" என்று தொடங்கி கடைசியில்,

“ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா” என்று ப்ரம்மத்தை அவயவமாக எடுத்தபடியால் ப்ரம்மமே ஆனந்தமயனென்று ஏற்படுகிறது.

𑌅𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌸 𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌅𑌸𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦 𑌚𑍇𑌤𑍍 | 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 | 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 | 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌏𑌵 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 | 𑌯𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 | 𑌅𑌥𑌾𑌤𑍋𑌽𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌃 | 𑌉𑌤𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌅𑌮𑍁𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 | 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 | 𑌆𑌹𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍁𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 ||௧|| 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑌾 ||௨||௫||

𑌸𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 | 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑍇𑌤𑌿 | 𑌸 𑌤𑌪𑍋𑌽𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 | 𑌸 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 | 𑌇𑌦𑌗𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤 | 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌚 | 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 | 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 | 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 | 𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍 | 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚 | 𑌨𑌿𑌲𑌯𑌨𑌂 𑌚𑌾𑌨𑌿𑌲𑌯𑌨𑌂 𑌚 | 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚𑌾𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 | 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍 | 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌚 | 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 | 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ||

అసన్నేవసభవతి । అసద్బ్రహ్మేతివేదచేత్ । అస్తిబ్రహ్మేతిచేద్వేద। సంతమేనంతతో విదురితి । తస్యైషఏవశారీరఆత్మా । యఃపూర్వస్య । అథాతోఽనుప్రశ్నాః।ఉతావిద్వానముంలోకంప్రేత్య।కశ్చనగచ్ఛతి । ఆహోవిద్వానముంలోకంప్రేత్య ॥౧॥ కశ్చిత్సమశ్నుతా॥ ౩॥

౬॥ సోఽకామయత । బహుస్యాంప్రజాయేయేతి । సతపోఽతప్యత । సతపస్తప్త్వా । ఇదగ్ సర్వమసృజత । యదిదంకించ । తత్సృష్ట్వా । తదేవానుప్రావిశత్ । తదనుప్రవిశ్య । సచ్చత్యచ్చాభవత్ । నిరుక్తంచానిరుక్తంచ । నిలయనంచానిలయనంచ । విజ్ఞానంచావిజ్ఞానంచ । సత్యంచానృతంచసత్యమభవత్ । యదిదంకించ । తత్సత్యమిత్యాచక్షతే । తదప్యేషశ్లోకోభవతి॥ అను॥ ౬ ॥

(ப - ம்.) 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரமமமானது, 𑌅𑌸𑌤𑍍 - இல்லை, 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑍇𑌦 𑌚𑍇𑌤𑍍 - அறிகிறானேயானால், 𑌸𑌃 - அவன், 𑌅𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 - இல்லாதவனாகத்தானே, 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மமானது, 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறது. 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑍇𑌦 𑌚𑍇𑌤𑍍 - அறிகிறானேயானால், 𑌏𑌨𑌂 - இவனை, 𑌤𑌤𑌃 - அந்தகாரணத்தால், 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 - இருக்கிறவனாக, 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 - அறிகிறார்கள், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, அதை 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 - என்பதில் சேர்க்கவும், 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்த விஞ்ஞானமயனுக்கு, 𑌏𑌷 𑌏𑌵 - இந்த ஆனந்தமயன்தானே, 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌃 - சரீரத்திலிருக்கிற; 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - ஆத்மா, 𑌯𑌃 - எவன், 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - மேல்கூறிய விஞ்ஞானமயனுக்கோ, 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌅𑌤𑌃 - ப்ரம்மம் எல்லா வியவகாரத்தையும் தாண்டினதென்கிற காரணத்தால், 𑌅𑌨𑍁 - ஆசிரியன் சொன்னதற்குப் பிறகு, 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌃 - சிஷ்யனுடைய கேள்விகள், 𑌉𑌤 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 - மேற்கூறிய ப்ரம்மத்தை யறியாதவனும், 𑌅𑌮𑍁𑌂 - இந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌂 - ப்ரம்மத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 - இவ்விடத்தில் நின்றும்போய், 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 - அடைகிறானா; 𑌆𑌹𑍋 - இல்லா

விட்டால், வித்வாந் - அறிந்தவன், ப்ரேத்ய - இவ்விடத்திலும் நின்றும் போய், அமும் - இந்த, லோகம் - ப்ரம்மத்தை, ஸமச்நுதே - அடைகிறு ஞ, (வா) வித்வாந் - மேற்கூறிய ப்ரம்மத்தை தியானம் செய்கிறவன்,(இத:- இவ்விடத்தில் நின்றும்), ப்ரேத்ய - போய், அமும் - அந்த, லோகம் - பரம பதத்தை, கச்சதி - அடைகிறுஞ, ஆஹோ - இல்லாவிடில், வித்வாந் - மேற் கூறிய ப்ரம்மத்தைத் தியானம்செய்கிறவன், (இத: - இவ்விடத்திலிருந்து), ப்ரேத்ய - போய், அமும் - அந்த, லோகம் - ப்ரம்மத்தை, ஸமச்நுதா - அனுபவிக்கிறுஞ, ஸ: - அந்த பரமாத்மாவானவன், பஹு - அனேகமாக, ஸ்யாம் - ஆகக்கடவேன், ப்ரஜாயேய - உண்டாகக்கடவேன், இதி - என்று, அகாமயத - இச்சித்தது, ஸ: - அந்த பரமாத்மாவானவன், தப: - ஆலோ சனையை, அதப்யத - பண்ணிஞன், ஸ: - அந்த பரமாத்மாவானவன், தப: - ஆலோசனையை, தப்த்வா - செய்து, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லா த்தையும், அஸ்ருஜத - ஸ்ருஷ்டித்தான், இதம் - இந்த, யத்கிஞ்ச - எதுவெ துவோ, தத் - அதை, ஸ்ருஷ்ட்வா - படைத்து, ததேவ - அதையே, அநு ப்ராவிசத் - உள் நுழைந்தது, தத் - அத்தை, அநுப்ரவிச்ய - உள் நுழைந்து, ஸத் - உருவமுள்ள வஸ்துக்களாயும், த்யத் - உருவமில் லாத வஸ்துக்களாயும், அபவத் - ஆச்சுது, நிருக்தம் - பெயரிடப்பட்ட வஸ் துக்களாயும், அநிருக்தம் - பெயரில்லாத வஸ்துக்களாயும், நிலயநம் - ஒன்றுக்காதாரமான வஸ்துவாயும், அநிலயநம் - ஒன்றுக்காதாரமில்லாத வஸ்துவாயும், விஜ்ஞாநம் - அறிவுள்ள வஸ்துவாகவும், அவிஜ்ஞாநம் - அறி வில்லாத வஸ்துவாகவும், ஸத்யம் - வியவகாரதசையில் சத்தியமென்று சொல்லப்பட்ட பொருளாகவும், அந்ருதம் - வியவகாரதசையில் பொய் யான பொருளாகவும், ஸத்ய[ம்] சத்தியமான ப்ரம்மமானது, அபவத் - ஆச் சுது, இதம் - இந்த, யத்கிஞ்ச - எதுவெதுவோ, தத் - அந்தப் பொருள்களை, ஸத்யமிதி - சத்தியம் ஒன்றே, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறுர்கள், தத் - அந்த வர்த்தத்தில், அபி ஏஷ: - இந்த, ச்லோக: - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது. (வா) ஸத் - எப்பொழுது மொரேரூபமாயிருக்கிற ஜீவனுக வும், த்யத்-எப்பொழுதும் மாறிமாறிவருகிற வஸ்துவாகவும், நிருக்தம்- அவ்வவைகளின் சாதி தொழில் குணம் இவைகளால் ஏற்பட்ட பெயரையு டைய வஸ்துவாகவும், அநிருக்தம் - மேற்கூறிய சாதி தொழில் குணம் இவைகளில்லாமையால் அப்பெயர்களால் சொல்லப்படா ஆத்மாவாகவும், நிலயநம் - ஒன்றை ஆதாரமாக வடைந்திருக்கிற வஸ்துக்களும், அநிலய நம் வா தாஹ்வதோ ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீசநீசௌ - என்று சொல்லி யிருக்கிறபடி அறிவில்லாத வஸ்துக்களுக்காதாரமான ஜீவனுகவும், விஜ்ஞா

நிலயநம் - தானே ப்ரகாசிக்கும் தன்மையுடைய வஸ்துவாகவும், அநிலயநம்- பிறர்க்கு வேறொன்றினால் தோற்றும் பொருளாகவும், ஸத்யம் - விகார மில்லாத வஸ்துவாகவும், அந்ருதம் - விகாரமுடைய வஸ்துவாகவும், அப4வத் - ஆயிருந்தபோதிலும், ஸத்யம் - தானெப்பொழுதும் விகாரமில்லாத மில்லாத உருவத்தோடு கூடினதாக, அப4வத் - ஆச்சுது, இத3ம் - இந்த, யத் கிஞ்ச - எதுவெதுவோ, தத் - அதை, ஸத்யம் - ப்ரம்மத்தின் சரீரமென் றே, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள்.

(பா0 - ஸா.) ப்ரம்மமில்லை யென்றறிந்தவனுக்குப் பயனென்றுமில்லை யாதலால் அவனிருந்துமில்லாததற்குச் சரியானவன் ப்ரம்மமுண்டென்றறிந்தவன் எல்லாப் பய னையுமடைவானாதலால், அவனே இருப்பையுடையவன்மேலும் ப்ரம்மமுண்டென்றறிந் தால் ப்ரம்மத்தையுள்ளபடி யறிவதற்குறிய வர்ணம் ஆசிரமம் இவைகளின் கர்மங்களை செய்யாமையால் அவன் கெட்டவன். ப்ரம்மமுண்டென்று அறிந்தவனே அதையுள்ள படி அறிவதற்குறிய மேற்கூறிய வர்ணாதிகளின் கர்மங்களை செய்கிறானனதால் அவன் நல்லவன். இதற்குமேல் சிஷ்யனுடைய கேள்விகள்: அவைகளாவன. ப்ரம்மம் அறிந்தவனு க்கும் அதையறியாதவனுக்கும் பொதுவாகையால் இவரிருவர்களும் ப்ரம்மத்தை யடை கிறார்களா? இல்லையா? என்பது இதில், "அஸத்ப்ரம்மேதிவேதசெத்; அஸ்திப்ரம்மேதி சேத்வேத" ப்ரம்மம் இல்லையென்றுணர்ந்தானே யாகில் ப்ரம்மமுண்டென்றுணர்ந்தா னே யாகில் என்றிரண்டையும் சொல்லியிருக்கிறதே அதில் ப்ரம்மம் உண்டென்பது மெய்யா? அல்லது இல்லையென்பது, மெய்யா? என்பது முதன்மையான சந்தேகம் இவற் றில் ப்ரம்மமில்லை யென்பதே மெய் எனெனில் எதுவலகத்திலிருக்கிறதோ அது உலக த்தாருக்கு செம்மையாய்த் தெரிந்திருக்கும் எப்படியெனில் வீடு மரம் குன்று இவைகள் உளதாகையாலுலகத்தாருக்கு செம்மையாய்த் தெரிந்திருக்கிறது. முயலின் கொம்போ வென்றால் அவ்வஸ்து வில்லாமையாலொருவருக்கும் தெரியவில்லை. அப்படியே ப்ரம்ம மும், "யத்ததத்ரேஶ்யமஶ்ராஹ்ய" மென்கிறபடியே உலகத்தாராலறியக் கூடாமையா லில்லையென்றே சொல்லக்கூடும். என்பதற்குமேல் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரம்மமுண்டென்பதே மெய். ஆகாயம் முதலிய எல்லாப்பொருள்களுக்கும் காரணமா யிருத்தலால், எதுகாரணமோ அதுதானிருந்தே தன்காரியத்தை யுண்டுபண்ணும், அதெ ப்படியெனில், மண் விதை முதலிய வஸ்துக்கள், குடம் மரம் முதலிய காரியங்களைத் தானிருந்தே யுண்டாக்கின்றன. அம்மாதிரியே ப்ரம்மமும் தானிருந்துதான் ஆகாயம் முதலிய காரியங்களைச் செய்திருக்கவேண்டும். ஆதலால் தான், "தத3ஸத3ஸ்ஸஞ்ஞா யேத" என்று சுருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் மண் விதை இவைகளைப்போல் ப்ரம்மமும் காரணமென்றுரைத்தால் அவைகளைப்போல அதுக்கு அறியுந்தன்மையில்லா திருக்கவேண்டாவோ வென்னில், "ஸோகாமயத" என்றுரைப்படுகிற தென்று சொல் லியிருக்கிறபடியால் ஆசைப்படுவதற்கு அறிவு அவசியமிருக்கவேண்டுமாதலாலும், அப்ர ம்மத்திற்கு அறியுந்தன்மையுண்டென்றே சொல்லவேண்டும் ப்ரம்மம் அவயவமில்லாத தாகையால் தானே அனேகங்களாக ஆய்விட்டதென்று சொல்லுவது கூடுமோவென் னில், ஆகாயம் அவயவமில்லாதிருந்தபோதிலும், குடத்தில் அடங்கிய ஆகாயமென்றும், வீட்டில் அடங்கிய ஆகாயமென்றும், தனித்தனியே பிரிந்து தோன்றி சிறியது பெரியது வென்று எப்படி வியவகாரமுண்டாகிறதோ, அப்படியே ப்ரம்மத்திற்கும் வேறு வஸ்துக் களின் சம்பந்தத்தால் பேதங்கள் புலப்படுகின்றன. ஆகையால் ஒன்றையே பலவகை

யாகப் பிரித்துச்சொல்லுகைகூடும். ப்ரம்மமிவ்வுலகத்திலெல்லா வஸ்துக்களையும் படைத்து அவற்றுள் தானுழைந்ததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, அதெப்படி மண் தானே குடமாயின பிறகு அதற்குள் தானெப்படி நுழையும் தானே தன் வாய்க்குள் கையை நுழைப்பதுபோல் தானான காரியத்தில் தானே நுழைந்ததென்னில், ப்ரம்மத்திற்கு அவயவங்களில்லாமையாலும், ப்ரம்மம் தான் வியாபரிக்காத விடமில்லாமையாலும், அது சரியல்ல ஜலத்தில் சூரியன் ப்ரதிபலிப்பதுபோல் தோற்றுகிறதென்னில், ப்ரம்மம் உலகமெல்லாம் நிறைந்தபொருளாகையாலும், உருவமில்லாததாகையாலும், சூரியனைப் போல் ப்ரதிபலிக்கிறதென்று சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால் தன்காரியத்தில் தான் நுழைந்ததென்ப தெப்படியெனில், "ஸத்யம்ஞ்ஞானமநந்தம்ப்ரம்ம; யோவேதநிஹிதம் குஹாயாம்" என்று அறிவென்கிற குகையிலிருப்பதாகப் பொதுப்படச்சொல்லி பிறகு அன்னமயன் முதலாக உள்ளிருக்கும் ஆத்மாக்களை விஞ்ஞானமயன் அளவாக விவரித்துச்சொல்லி அதன் பிறகு, "ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா" என்று சொல்லி அறிவாகிற விஞ்ஞானமயனுக்குள் ப்ரம்மமிருப்பதாகக் கடைசியாய்ச் சொல்லியிருத்தலால், இங்கும் அந்த அறிவிலிருப்பதையே உள்நுழைந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறது. அதாவது ப்ரம்மமெல்லாவிடத்திலும் நிறைந்திருந்தபோதிலும், அந்த ப்ரம்மத்தை யறியுமிடம் மேற்கூறிய அறிவென்கிற குகையே ஆதலால் அதில் நுழைந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறது.

(ரா - ஹா.) "ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா" என்று கீழ்ச்சொல்லி பிறகு, "அஸந்நேவஸபவதி" என்கிற விடத்தில் ப்ரம்மத்தையே சொல்லுகிறபடியால் கீழ் அன்னமயன் முதலான விடங்களில், அன்னம் பிராணன் என்று ஆரம்பித்துச் சொல்லுகிற வண்ணமாக இங்கும் ஆனந்தமயனையே ப்ரம்மமாகச் சொல்லியதையே ஆரம்பித்தலால், ஆனந்தமயமே ப்ரம்மமென்று சொன்னதாயிற்று. இந்த ஆனந்தமயனுக்குள் வேறு ஆத்மா கிடையாது. இவனே அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாகயிருப்பவன் என்பது ப்ரம்மத்தை இவனவயவமாகச் சொல்லியிருத்தலாலும், முன்னாத்மாக்களைப் போல், "தஸ்மாதவாஏதஸ்மாதந்யோந்தரஆத்மா" என்று ஆரம்பிக்காமல் முடித்தலாலும் தோற்றுகிறது. இங்கு, "ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்" என்கிற விடத்தில் சொல்லியிருக்கிற அடைதலை விவரிக்கிறதற்கு கேள்விகள் கேட்கப்படுகின்றன. அவைகளாவன, ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன், இந்த உலகத்திலிருந்தும்போய் பரமபதமென்கிற விடத்தையடைந்து ப்ரம்மத்தையடைகிறானா? அல்லது இவ்விடத்திலேயே அதையடைகிறானா? ப்ரம்மத்தை யனுபவிக்கிறானா? ப்ரம்மத்துடனொன்றாகிறானா என்பவைகள். இவைகளுக்கு விடைகொடுக்க உலகங்களைப் படைப்பதற்குறிய குணங்களோடுகூடிய ப்ரம்மதை யடையவேண்டுமென்று சொல்லுவதற்காக முற்படவதின் படைப்பைச் சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய பரமாத்மாதேவர் மனிதர் முதலியவர்களாக ஆகவேண்டிய ஆகாயம் முதலிய பூதங்களாக சனிக்கக்கடவேனென்று இச்சித்து அவைகளைப் படைத்து அவைகளுக்குள் தானும் நுழைந்தது. அதாவது, தான் எல்லா விடத்திலும் நிறைந்திருந்தபோதிலும் ஒவ்வொரு பொருள்களின் உள்ளிருக்கும் தன் ஸ்வரூபமே எல்லா குணங்களையும் சக்திகளையு முள்ளதென்றெண்ணும்படி அவைகளுக்குள் பொருந்தியவைகளுக்குள்ள ஆத்மாவாக நின்றது. இத்தால், "ஸத்யம்ஞ்ஞானமநந்தம்ப்ரம்ம; யோவேதநிஹிதம்குஹாயாம்" என்றதின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டது. ஆதலால் எல்லாவற்றிற்கும் ப்ரம்மமே ஆத்மாவாயிருந்தபடியால், அப்படி ஆத்மாவாக விருந்தபோதிலும், அவைகளுக்குள் விகாரங்களால் சம்பந்தப்படாமலிருந்தமையாலும், ஸத்யமென்று பெயர்கொண்டது. ஆதலால் தான் பராசாரமுதலிய விருஷிகள், "ஹரேர்நகிம்சித்தயதிரிக்தமஸ்தி; ஜ்யோதீம்ஷிவிஷ்ணுர்புவநாநிவிஷ்ணுஃ" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

𑌅𑌸𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑌦𑌜𑌾𑌯𑌤 । 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂
𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 । 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌰𑌸𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑌃 । 𑌰𑌸𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌨𑌨𑍍𑌦𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌕𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾
𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌦𑍇𑌷 𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌏𑌷 𑌹𑍍𑌯𑍇
𑌵𑌾𑌽𑌽𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌾𑌤𑌿 ॥௧॥

𑌯𑌦𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑍇𑌽𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑍇𑌽𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑌿𑌲𑌯𑌨𑍇
𑌽𑌭𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 । 𑌅𑌥 𑌸𑍋𑌽𑌭𑌯𑌂 𑌗𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈
𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁𑌦𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 । 𑌅𑌥 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌭
𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑍋𑌽𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁
𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

అసద్వా ఇదమగ్ర ఆసీత్ । తతో వై సదజాయత । తదాత్మానగ్ స్వయమకురుత । తస్మాత్త
త్సుకృతముచ్యత ఇతి । యద్వై తత్సుకృతం । రసో వై సః । రసగ్ హ్యేవాయం లబ్ధ్వానందీ భవతి ।
కో హ్యేవాన్యాత్కః ప్రాణ్యాత్ । యదేష ఆకాశ ఆనందో న స్యాత్ । ఏష హ్యేవానందయాతి ॥౧॥

యదా హ్యేవైష ఏతస్మిన్నదృశ్యే నాత్మ్యే నిరుక్తే నిలయనే భయం ప్రతిష్ఠాం విందతే। అథ
సో భయం గతో భవతి । యదా హ్యేవైష ఏతస్మి న్నుదరమంతరం కురుతే। అథ తస్య భయం భవతి ।
తత్త్వేవ భయం విదుషోమన్వానస్య । తదప్యేష శ్లోకో భవతి ॥

(ப - ம்.) 𑌇𑌦𑌂 - இவ்வுலகமானது, 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇 - படைப்புக்கு முற்காலத்தில், 𑌅𑌸𑌤𑍍 - பெயர் உருவமில்லாததாக, 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 - இருந்தது, 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑍈 - பிறகு தான், 𑌸𑌤𑍍 - பெயர் உருவமுள்ளதாக, 𑌅𑌜𑌾𑌯𑌤 - ஆச்சுது. 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - தன்னை, 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂-தான், 𑌅𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤- எண்ணித்து, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - ஆகையால், 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 - தானே செய்கிறதென்று அல்லது புண்ணியமென்று, 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - சொல்லப்படுகிறது. 𑌇𑌤𑌿 - என்று, இதை (𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃) என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக, 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍 - யாதொரு இந்த ப்ரம்மமானது, 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 - சுகுர்தமென்று சொல்லப்பட்டதோ, 𑌸𑌃 - அதுவானது, 𑌰𑌸𑌃 - உருசி, (ர॰) 𑌰𑌸𑌃 - ஆனந்தம், 𑌅𑌯𑌂 - இந்த ஜீவனானவன், 𑌰𑌸𑌂𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵- உருசியைத்தானே, (ர॰) 𑌰𑌸𑌂𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 - ஆனந்தமான ப்ரம்மத்தைத் தானே, 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 - அடைந்து, 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍀 - ஆனந்தத்தையுடையவனாக, 𑌭𑌵𑌤𑌿- ஆகிறான், 𑌏𑌷𑌃 - இந்த, 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 - ஹிருதய குகையிலிருக்கும் ஆகாயத்தில், 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 - ஆனந்தமானது, 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌯𑌤𑍍 - இல்லாமற்போய் விடுமேயானால், 𑌕𑌃𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 - எவன்தான், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - அபானவாயுவின் வியாபாரத்தைச் செய்யக்கடவன், 𑌕𑌃 - எவன், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - பிராணவாயுவின் வியாபாரத்தைச் செய்யக்கடவன், (ர॰) 𑌏𑌷𑌃 - இந்த பரமாத்மாவானவன்,

ஆகாஶ: - அளவிடக்கூடாத, ஆநந்த: - ஆனந்தமாக, ந ஸ்யாத் - ஆகாமற்போனானேயானால், க: ஹி ஏவ - எவன்தான், அந்யாத் - சம்சாரத்தி லுண்டான சுகத்தையடைவான், க: - எவன், ப்ராண்யாத் - மோக்ஷசுகத்தையடைவான், ஏஷ: ஹி ஏவ - இந்த பரமாத்மாதானே, ஆநந்தயாதி - ஆனந்தத்தை விளைவிக்கிறான், ஏஷ: - இந்த ஜீவன், யதா ஹி ஏவ - எப்பொழுதுதான், ஏதஸ்மிந் - இந்த, அத்ருஶ்யே - பார்க்கமுடியாததாயும், அநாத்ம்யே - சரீரமில்லாததாயும், அநிருக்தே - சாதி குணம் தொழில் இவைகளை முன்னிட்டுச்சொல்லமுடியாததாயும், அநிலயநே - ஆதாரமில்லாததாயுமிருக்கிற ப்ரம்மத்தினிடத்தில், அபயம் - பயமில்லாமலிருக்கிற, ப்ரதிஷ்டாம் - ஒன்றாயிருக்கையை, விந்ததே - அடைகிறானோ, அத - (வா) அபயம் - பயமில்லாமலிருத்தலின் பொருட்டு அல்லது பயமில்லாமைக்குக் காரணமான, ப்ரதிஷ்டாம் - இடைவிடாமல் தியானம் செய்கிறதாகிற விருப்பை, விந்ததே - அடைகிறானோ, ஸ: - அவன், அபயம் - பயமில்லாமையை, கத: - அடைந்தவனாக, பவதி - ஆகிறான், ஏஷ: - இந்த ஜீவன், யதா ஹி - எப்பொழுது, ஏதஸ்மிந் - முன்கூறிய ப்ரம்மத்தினிடத்தில், உதரம் - கொஞ்சமும், அந்தரம் - பேதத்தை, குருதே - பண்ணுகிறானோ, ஏதஸ்மிந் - இந்த மேற்கூறிய தியானத்தில், அரம் - கொஞ்சம், அந்தரம் - தடையை, குருதே - பண்ணுகிறானோ, அத - பிறகு, தஸ்ய - அவனுக்கு, பயம் - பயமானது, பவதி - உண்டாகிறது, (வா) உத்பவதி - உண்டாகிறது. தத் த்வேவ - அந்த ப்ரம்மமே, அமந்வாநஸ்ய - ப்ரம்மமும் நானுமொன்றென்று எண்ணாமலிருக்கிற, விதுஷ: - பேதத்தையறிகிற மனிதனுக்கு, பயம் - பயம், (வா) விதுஷ: - ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்து, அமந்வாநஸ்ய - பிறகு தடையினால் மேற்கூறிய தியானத்தை விட்டவனுக்கு, தத்த்வ - அந்த தியானத்தை நிறுத்தினதே, பயம் - பயம், தத் - அந்த விஷயத்தில், ஏஷ: - இந்த, ஶ்லோக: அபி - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஶ௦ - ஸா.) பதார்த்தம் போலவே.

(ரா - ஸா.) இப்பொழுது காணப்படுகிற உருவங்களும், வழங்கப்படுகிற பெயர்களுடன்கூடிய அறிவுள்ள வஸ்துக்கள் அறிவில்லாத வஸ்துக்கள் இவைகளை உடலாகவுடைய பரமாத்மா படைப்புக்கு முற்காலத்தில் மேற்கூறிய பெயர் உருவங்களின்றியே ஒன்றோடொன்று பேதங்களறியப்படாமலிருக்கிற அறிவுள்ள வஸ்துக்களையும் அறிவில்லாத வஸ்துக்களையும் சரீரமாகவுடைத்தாயிருந்தது. கண்களால் காணவரியனாகவும், நம்மைப்போல் சரீரமில்லாதவனாகவும், பெயர்களால் சொல்லப்படாதவனாகவும், தனக்கொரு ஆதாரமில்லாதவனாகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவை எவனிடைவிடாமல் தியானம் செய்கிறானோ, அவன் சம்சாரத்தில் நின்றும் நீங்குகிறான். இங்கு கண்களால் காணவறியன் என்றதால், கண்களுக்குப் புலப்படும், மரம் செடி முதலிய உயிரில்லா வஸ்துக்களின் வேறுபாடும், நம்மைப்போல் சரீரமில்லாதவனென்றதால், ஸம்சாரத்தில் கட்டு

ண்டு திரிபுமாத்மாக்களின் வேறுபாடும், பெயர்களால் சொல்லப்படாதவனென்றதால், ஸம்சாரத்திலிருக்கும் காலத்தில் அவன் இவன் என்று சொல்லப்பட்ட பெயர்களையுடையவராயும் பிறகு முக்தியை அடைந்தவராயுமுள்ள முக்தர்களின் வேறுபாடும், தனக்கு ஆதாரமில்லாதவனென்றதால், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தாலும், சங்கல்பத்தாலும், ஆதாரமுடையவர்களான நித்திய ஸூரிகளின் வேறுபாடும் தோற்றுகிறது. எவன் மேற்கூறிய தியானத்தை நடுவில் விட்டுவிடுகிறானோ அவன் பயத்தையடைகிறான். அதாவது மேற்கூறிய தியானமில்லாமையே பயமென்று மகர்ஷிகளால் சொல்லப்படுகிறது. "யந்முஹூர்த்தம்க்ஷணம்வாபிவாஸுதேவோநசிந்த்யதே; ஸாஹாநிஸ்தந்மஹச்சித்ரம்ஸாப்ராந்திஸ்ஸாசவிக்ரியா; வரம்ஹுதவஹஜ்வாலாபஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்திதி:; நசௌரிசிந்தாவிமுகஜநஸம்வாஸவைசஸம்" என்றும்.

𑌭𑍀𑌷𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑌃 𑌪𑌵𑌤𑍇 | 𑌭𑍀𑌷𑍋𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 | 𑌭𑍀𑌷𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 | 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮 𑌇𑌤𑌿 | 𑌸𑍈𑌷𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌯𑍁𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑍁𑌯𑍁𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌕𑌃 | 𑌆𑌶𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌢𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌬𑌲𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 | 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 | 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 | 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 ||௧||

𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌾 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 | 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 | 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 | 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 | 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 | 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 | 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 | 𑌸 𑌏𑌕𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌿𑌰𑌲𑍋𑌕𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 | 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 | 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌿𑌰𑌲𑍋𑌕𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 ||௨||

𑌸 𑌏𑌕 𑌆𑌜𑌾𑌨𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 | 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 | 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌮𑌾𑌜𑌾𑌨𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 | 𑌸 𑌏𑌕𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 | 𑌯𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 | 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 | 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 | 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 | 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 | 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 ||௩||

𑌸 𑌏𑌕 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 | 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 | 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 | 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 | 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 | 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 | 𑌸 𑌏𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 | 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 | 𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 | 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 ||௪||

𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 | 𑌸 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 | 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 | 𑌸 𑌏𑌕𑌃 | 𑌸 𑌯 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍 | 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 | 𑌏𑌤𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 | 𑌏𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 |

ஸதம்ஶெநாஶயஶாஸ்தாநஶோவஸ்ரோஶதி | ஸதம்விஜ்ஞாநஶயஶாஸ்தாநஶோவஸ்ரோஶதி ||௫|| ஸதஶாநம்ஶயஶாஸ்தாநஶோவஸ்ரோஶதி | தஶவெத்ரஷ ஶ்லோகோ ஹவதி | இதம்ஷ்டெஶாஉநுவாகஃ ||

భీషాస్మాద్వాతఃపవతే । భీషోదేతిసూర్యః । భీషాస్మాదగ్నిశ్చేంద్రశ్చ । మృత్యుర్ధావతి పంచమఇతి । సైషానందస్యమీమాꣳసాభవతి । యువాస్యాత్సాధుయువాఽధ్యాయకః । ఆశిష్ఠోద్రఢిష్ఠోబలిష్ఠః । తస్యేయంపృథివీసర్వా విత్తస్యపూర్ణాస్యాత్ । సఏకోమానుషఆనందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య ॥ ౧ ॥

తేయేశతంమానుష్యఆనందాః । సఏకోమనుష్యగంధర్వాణామానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తెయెశతంమనుష్యగన్ధర్వాణామానందాః । సఏకోదెవగంధర్వాణామానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయెశతందేవగంధర్వాణామానందాః । సఏకఃపితృణాంచిరలోకలోకానామానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయేశతంపితృణాం చిరలోకలోకానామానందాః ॥ ౨ ॥

సఏకఆజానజానాందేవానామానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తెయెతశమాజానజానాం।దేవానామానందాః । సఏకఃకర్మదేవానాం దేవానామానందః । యేకర్మణాదేవానపియంతి శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయేశతంకర్మదేవానాం దేవానామానందాః । సఏకోదేవానామానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తెయేశతందెవానామానందాః ॥ ౩ ॥

సఏకఇంద్రస్యానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తెయేశతమింద్రస్యానన్దాః । సఏకోబృహస్పతెరానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయెశతంబృహస్పతెరానందాః । సఏకఃప్రజాపతెరానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయేశతంప్రజాపతేరానందాః । సఏకోబ్రహ్మణఆనందః ॥ ౪ ॥

శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । సయశ్చాయంపురుషే । యశ్చాసావాదిత్యే । సఏకః । సయఏవంవిత్ । అస్మాల్లోకాత్ప్రేత్య । ఏతమన్నమయమాత్మానముపసంక్రామతి । ఎతంప్రాణమయమాత్మానముపసంక్రామతి । ఏతంమనోమయమాత్మాన ముపసంక్రామతి । ఏతంవిజ్ఞానమయమాత్మాన ముపసంక్రామతి ॥ ౫ ॥ ఎతమానన్దమయమాత్మాన ముపసంక్రామతి । తదప్యేషశ్లోకో భవతి ॥

(ப - ம்.) அஸ்மாத் இந்த பரப்ரம்மத்தினிடத்தில் நின்றும், பீஷா - பயத்தினாலே, வாதஃ - வாயுவானவன், பவதே - வீசுகிறான், பீஷா - பயத்தினாலே, ஸூர்யஃ - சூரியனானவன், உதேதி - உதிக்கிறான். அஸ்மாத் - இந்த ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்தும், பீஷா - பயத்தினாலே, அக்நிஶ்ச - அக்நியும், இந்த்ரஶ்ச - இந்திரனும், (தாவதஃ - ஓடுகிறார்கள்), பஞ்சமஃ - ஐந்தாவதான, ம்ருத்யுஃ - யமனும், தாவதி - ஓடுகிறானே, இதி-என்று, இதை ஶ்லோகஃ-என்பதில் சேர்த்துக்கொள்ளுக. ஆநந்தஸ்ய - அந்த ஆனந்தமயமான ப்ரம்

மத்தினானந்தத்துக்கு, ஏஷா - அந்த இந்த, மீமாம்ஸா - விசாரமானது, பவதி - இருக்கிறது. யுவா - யவ்வனவயதுடையவன், ஸாதுயுவா - நல்ல யவ்வனத்தையுடையவனாகவும், அத்யாயக: - வேதங்களை யோதினவனாக வும், (ஸ) ஸாது - நன்றாக, யுவாத்யாயக: - தன்வயதுப்பிள்ளைகளுக்கு ஓதுவிக்கும் திறமையுள்ளவனாகவும், ஆசிஷ்ட: - சீக்கிறம் காரியம் செய்யும் திறமையுள்ளவனாகவும் அல்லது சாப்பிடும் திறமையுள்ளவனாகவும், த்ருடிஷ்ட: - மனதில் தைரியமுள்ளவனாகவும், பலிஷ்ட:- சரீரத்தில் பலமுள்ளவனாகவும், ஸ்யாத் - இருந்தால், தஸ்ய- அந்த மனிதனுக்கு, இயம்-இந்த, ஸர்வா - எல்லா, ப்ருதிவீ - பூமி, வித்தஸ்ய - பணத்தினால், பூர்ணா - நிறைந்ததாக, ஸ்யாத் - இருந்தால், ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, மானுஷ:- மனிதனுடையதான, ஆனந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய -ஸம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்யச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும், இதை மேற்கூறிய ஆனந்த: - என்கிற பதத்துடன் கூட்டிக்கொள்க. தேயே சதம் - யாதொரு அந்தவனேகமான, மானுஷா: - மனிதர்களுடையதான, ஆனந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, மனுஷ்யகந்தர்வாணாம் - மனிதர்களாயிருந்து தவம் முதலியதால் கந்தருவராய்ப் போனவர்களுடைய, ஆனந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - ஸம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கொடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்யச- ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும் இதைமேல் ஆனந்தம் என்கிற பதத்துடன் கூட்டிக்கொள்க. தேயே சதம் - யாதொரு அந்தவனேகமான, மனுஷ்யகந்தர்வாணாம் - மனிதர்களாயிருந்து தவம் முதலியதால் கந்தருவர்களாய்ப் போனவர்களுடைய, ஆனந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக:-ஒரு தேவகந்தர்வாணாம் - சாதியினால் கந்தருவர்களாயிருக்கிறவர்களுடைய, ஆனந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்யச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும், அந்த முன், ஆனந்த: - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்க. தேயே சதம் - யாதொரு அந்தவனேகங்களான, தேவகந்தர்வாணாம் - பாதியினால் கந்தருவர்களாயிருக்கிறவர்களுடைய, ஆனந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, சிரலோகலோகானாம் - அனேககாலம் ஸ்திரமாயிருக்கு மூலகங்களை இருப்பிடமாகவுடைய, பித்ரூணாம்-பிதுர்க்களுடைய, ஆனந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - ஸம்சாரத்தின் சுகத்தாசையினால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்யச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும் இதை, ஆனந்த: - என்கிற மேற்கூறிய பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்க. தேயே சதம் - யாதொரு அந்தவனேகங்களான, சிரலோகலோகானாம் -

அனேககாலம் ஸ்திரமாயிருக்கு முலகங்களை இருப்பிடமாகவுடைய, பித்ரூ ணாம் - பிதுர்க்களுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, ஆஜாநஜாநாம் - ஸ்மிருதியில் சொல்லியிருக்கிற கர்மங்களைச் செய்ததால் தெய்வவுலகத்தில் பிறந்திருக்கிற, தேவாநாம் - தேவதைகளுடைய ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்ய ச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும், இதை மேற்கூறிய ஆநந்த: - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தேயெசதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, ஆஜாநஜாநாம் - ஸ்ம்ருதியில் சொல்லியிருக்கிற கர்மங்களை செய்ததால் தெய்வவுலகத்தில் பிறந்திருக்கிற, தேவாநாம் - தேவதைகளுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, யே - எவர்கள், கர்மணா - யக்யம்முதலிய வைதிக கர்மங்களால், தேவாநபி - தேவர்களையும், யந்தி - அடைகிறார்களோ, கர்மதேவாநாம்தேவாநாம் - அப்படிப்பட்ட கர்மதேவாகளுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்ய ச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய ஆநந்த: - என்கிற பதத்தோடு சேர்த்துக்கொள்ளுக. தேயெசதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, கர்மதேவாநாம் - மேற்கூறிய கர்மங்களால் தேவர்களானவர்களுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, தேவாநாம் - ஸ்வபாவமான தேவர்களுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்ய ச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய ஆநந்த: - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தேயெசதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, தேவாநாம் - ஸ்வபாவ தேவர்களுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, இந்த்ரஸ்ய - இந்திரனுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்ய ச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய ஆநந்த: - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தேயெசதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, இந்த்ரஸ்ய - இந்திரனுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, ப்ருஹஸ்பதே: - ப்ருகஸ்பதியினுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்ய ச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய, ஆநந்த:-என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தேயெசதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, ப்ருஹஸ்பதே:-ப்ருகஸ்பதியினுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, ப்ரஜாபதே: - மூன்று

உலகத்தையும் சரீரமாகவுடைய விராட்புருஷனுக்கு, ആനന്ദഃ - ஆனந்தம், തേ യേ ശതം-யாதொரு அந்த அனேகமான, പ്രജാപതേഃ - மூன்றுலகத்தையும் சரீரமாகவுடைய விராட்புருஷனுடைய, ആനന്ദാഃ - ஆனந்தங்களோ, (സഃ) പ്രജാപതേഃ-(இரண்டிடத்திலும்) சதுர்முகனுக்கு, (உடைய) സഃ - அது, ഏകഃ - ஒரு, ബ്രഹ്മണഃ - சதுர்முகனுடைய, (സഃ) ബ്രഹ്മണഃ - ப்ரம்மத்தினுடைய, ആനന്ദഃ - ஆனந்தம், സ യശ്ചായം - யாதொரு இவன், പുരുഷേ - ஜீவனிடத்திலோ, യശ്ചാസൗ - யாதொரு இவன் ആദിത്യേ - சூரியனிடத்திலேயோ, സഃ-அந்தப் பரமாத்மா, ഏകഃ - ஒருவன், യഃ - எவன், ഏവംവിത് - இப்படி யறிந்தவனோ, സഃ-அவன், അസ്മാത്-இந்த, ലോകാത് - உலகத்தில் நின்றும், പ്രേത്യ - போய், ഏതം இந்த-அന്നമയം-அன்னமயமான, ആത്മാനം - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ராமതി-அடைகிறான்; ഏതം - இந்த, പ്രാണമയം - ப்ராணமயமான; ആത്മാനം - ஆத்மவை, உபஸங்க்ராமതി - அடைகிறான். ഏതം - இந்த, മനോമയം - மனோமயமான, ആത്മാനം - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ராமതി-அடைகிறான். ഏതം - இந்த, വിജ്ഞാനമയം - விஞ்ஞானமயமான, ആത്മാനം - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ராமതി - அடைகிறான். ഏതം - இந்த, ആനന്ദമയം - ஆனந்தமயமான, ആത്മാനം - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ராமതി - அடைகிறான். തത്-அந்த விஷயத்தில், ഏഷഃ - இந்த, ശ്ലോകഃ - சுலோகமும், ഭവതി-இருக்கிறது.

(ஸ0 - ஹா.) அக்நி வாயு முதலிய வஸ்துக்கள் மிகவும் வருத்தப்படவேண்டிய காரியங்களில் எப்பொழுதும் நிலைநிற்கின்றனவாகையால், ஒருவனிடத்தில் பயமுண்டானால் தான் அவ்வண்ணம் வருந்தவேண்டும். அப்படி அவ்வஸ்துக்களுக்குப் பயத்தை விளைவிப்பது ப்ரம்மம். மேற்கூறிய ப்ரம்மம் அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களைப் படைத்ததற்குள் நிறைந்திருக்கிறது; சூரியனிடத்திலேயுமிருக்கிறது. ஆனால் குடத்தினாகாயமும் வீட்டினாகாயமும் பெயர்களால் வேறுபட்டிருந்தாலும் எப்படி ஒன்றோ, அவ்விதமாகவே ப்ரம்மமுமொன்று. மேற்கூறிய கேள்விகளில் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் அதையடைகிறானா இல்லையா என்பதற்கு மேல் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு ப்ரம்மத்தையடைகிறவன் ப்ரம்மத்துடன் ஒன்றா? வேறுபட்டவனா? வேறென்றால், "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா; ததேவாநுப்ராவிசத்; அந்யோஸாவந்யோஹமஸ்மீதி நஸவேத; ஏகமேவாத்வீயம்; தத்வமஸி" என்கிற சுருதிகளுக்கு விரோதிக்கிறது. ஒன்றென்றால் ஆனந்தமயமான ஆத்மாவை யடைகிறானென் றெப்படிச் சொல்லக்கூடும்? தன்னைத்தானடைகிறதென்று சொல்வது கூடுமோ வென்னில், இங்கு ஆரம்பத்தில் "ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்" என்று ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் ப்ரம்மமாகிறானென்று சொல்லியிருக்கிறது. அதுவே இப்பொழுதும் சொல்லப்படுகிறது. வேறு வஸ்து வேறொரு வஸ்துவாக ஆகமாட்டாதன்றோ? ஆனாலும் தான் தானாகவே ஆகிறதென்றால், அதுதானெப்படிக்கூடும்? அவித்தையினாலுண்டாக்கப்பட்ட அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களை நீக்கி ப்ரம்மமும் தானுமொன்றென்கிற அறிவே ப்ரம்மமாகை. இங்கு, "உபஸம்க்ராமதி" என்றால் அதுவாக அறிகிறானென்பது பொருள். ஆதலால் அவித்தை நீங்கி அந்த ப்ரம்மமும் தானும் ஒன்றென்றறிகிறானென்பதே, அடைகிறானென்பதின் பொருளாதலால் விரோதமில்லை.

(மா - ஷா.) அக்நி ஸூரியன் முதலிய தேவர்களெல்லோரும் பரமாத்மாவின் ஆக்ஞைக்குப் பயந்து நடக்கிறவர்களாதலாலும், அவர்களுடைய ஸ்தானங்களும் துக்கத்தைத் தரத்தக்கவைகளாதலாலும் அவைகளின் ஆகையால மேற்கூறிய பரமாத்மாவின் தியானத்திற்கு ஏதாகிலும் தடைநேரிட்டால் அதினாலேயே முக்யமான பயமுண்டாகிறதென்கிற மேற்கூறிய அர்த்தத்தை விவரிக்கிறது. இந்த ச்லோகம் மேற்கூறிய பரமாத்மாவை "யஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோத்ருச்யதே ஹிரண்யச்மச்ரு ஹிரண்யகேச: ஆப்ரணகாத்ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: தஸ்யயதா கப்யாஸம்புண்டரீக மேவமக்ஷிணீ தஸ்யோதிதிநாம" என்று ஸூரியமண்டலத்தின் நடுவிலிருக்கிற அழகியதான சரீரத்தோடே கூடினவனாகவும், தாமரை போன்ற கண்களையுடையவனாகவும், அறிவுள்ள வஸ்துக்களையும் அறிவில்லாத வஸ்துக்களையும் சரீரமாகவுடையவனாகவும், இந்தச் சரீரங்களில்லாமல் "ஸத்யம்ஞானம்" என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபத்தோடு கூடினவனாகவும் தியானம் செய்கிறவன், அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்று சொல்லப்பட்ட வழியால் ப்ரம்மத்தையடைகிறான். இதனால் ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன் ப்ரம்மத்தையடைகிறானா? ப்ரம்மத்தோடொன்றாகிறானா என்கிற கேள்விக்கு உத்தரமளிக்கப்பட்டது. இங்கு அன்னமயன் முதலிய விடங்களில் அவைகளைச் சரீரமாகவுடைய பரமாத்மாவை என்பது பொருள்.

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே । அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ । ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் । ந பிபேதி குதச்சநேதி । ஏதஹ் வாவ ந தபதி । கிமஹஹ் ஸாது நாகரவம் । கிமஹம் பாபமகரவமிதி । ஸ ய ஏவம் வித்வாநேதே ஆத்மாநஹ் ஸ்ப்ருணுதே । உபே ஹ்யேவைஷ ஏதே ஆத்மாநஹ் ஸ்ப்ருணுதே । ய ஏவம் வேத । ௧ ॥ இத்யுபநிஷத் ॥ ஆநு ॥ ௯ ॥

యతో వాచో నివర్తంతే । అప్రాప్య మనసా సహ । ఆనందం బ్రహ్మణో విద్వాన్ । న బిభేతి కుతశ్చనేతి । ఏతగ్ం హ వావ న తపతి । కిమహగ్ం సాధు నాకరవం । కిమహం పాపమకరవమితి । స య ఏవం విద్వానేతే ఆత్మానగ్ం స్పృణుతే । ఉభే హ్యేవైష ఏతే ఆత్మానగ్ం స్పృణుతే ॥ య ఏవం వేద ॥ ౧॥ ఇత్యుపనిషత్ ॥ అను ॥ ౯ ॥

(ப - ம்) யத: - யாதொரு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் நின்றும், (மா) - யாதொரு ப்ரமமானந்தத்தில் நின்றும், வாச: - வாக்குக்கள், மநஸாஸஹ - அறிவுடன் கூட, (மா) மநஸா - மனதுடன்கூட, அப்ராப்ய - சொல்லமுடியாமலும் அறியமுடியாமலும், (மா) அப்ராப்ய - அதின்முடிவை நினைக்கக்கூடாமலும் சொல்லக்கூடாமலும், நிவர்த்தந்தே - திரும்புகின்றனவோ, ப்ரஹ்மண: - ப்ரமமத்தின் ஸ்வரூபமான, (மா) ப்ரஹ்மண: - பரமாத்மாவினுடைய, ஆநந்தம் - ஆனந்தத்தை, வித்வாந் - தியானம் செய்கிறவன், குதச்சந - ஒரு வஸ்துவிடத்தில் நின்றும, நபிபேதி - பயப்படுகிறானில்லை, இதி - என்று,(முன்)ச்லோக: - என்பதுடனிதைக்கூட்டிக்கொள்க. ஏதம்ஹவாவ - இப்படித்தியானம் செய்கிறவனை, அஹம் - நான், கிம் - என், ஸாது - நல்லகாரியமான புண்ணியத்தை, நாகரவம் - செய்யவில்லை, அஹம் - நான், கிம் - என், பாபம் - பாவத்தை, அகரவம் செய்தேன், இதி -

என்கிற எண்ணமானது, ந தவதி - துன்பப்படுத்துகிறதில்லை, யஃ-எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், விஃாநு - அறிந்தானே, ஸஃ - அவன், ஏதெ - இந்தப் பாபபுண்ணியங்களை, ஆத்மாநம் - ப்ரம்மாக, ஸ்ப்ருணுதெ - பலப் படுத்துகிறானே அதாவது அறிகிறான், யஃ-எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வெத - அறிகிறானே, ஏஷஃ-இவன், உபெ - இரண்டான, ஏதெ-இந்தப் பாபபுண்ணியங்களை, ஆத்மாநம் - ப்ரம்மமாக, ஸ்ப்ருணுதெ - பலப்படுத்து கிறானே, அதாவது அறிகிறானே, (ரு) ஏதெ - இந்தப் பாபபுண்ணியங்க ளில் நின்றும். ஆத்மாநம் - தன்னை, ஸ்ப்ருணுதெ-காப்பாற்றுகிறானே, இப் படியே இரண்டிடத்திலும் இவைகளை, ஏதம் ஹவாவ ந தவதி - என்கிற துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. இதி - என்று, உபநிஷத் - ப்ரம்மவித்தை யைச் சொல்லும் வேதத்தின் பாகம்.

(ஶ0-ஸூ.) அறியுமறிவினாலும் சொல்லும் பெயர்களாலும் அறியவும் சொல்லவும் முடியாததான ஆனந்தமயமான ப்ரம்மமே ஆத்மாவென்று அறிந்தவன் ஒரு வஸ்துவிட த்தில் நின்றும் பயப்படமாட்டான். ப்ரம்மம் தவிர வேறுவஸ்து வில்லாமையாலும் அவ் வித ப்ரம்மமே தானனபடியாலும் பயப்படுத்தும் வஸ்துவில்லை. புண்ணியபாவங்களிர ண்டில் நின்றும் பயப்படவேண்டாவோவென்னில் அவைகளில் நின்றும் பயப்பட வேண்டியதில்லை.

(ரா-ஸூ.) வாக்கு மனது இவைகள் எந்தப் பரமாத்மாவின் ஆனந்தத்தை அளவி டக்கூடாமல் திரும்புகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவின் ஆனந்தத்தைத் தியா னம் செய்கிறவன் ஒன்றிலிருந்தும் பயப்படான். மேற்கூறிய தியானத்தினால் புண்ணிய பாபங்களின் பயன்களும் தன்னை யடையவொட்டாமல் காப்பாற்றிக்கொண்டானகை யால் அவைகளில் நின்றும் பயப்படான். இங்கு ஆனந்தமயனென்று சொன்னது பரமா த்மாவையே. ஏனெனில், "தேயேஶதம்" என்று ஆனந்தங்களைப் பெருக்கிக்கொண்டு வந்து ஆனந்தமயனைக் காட்டிலும் மேல் ஆனந்தமில்லையென்று முடித்தலால், ஜீவாத்ம ஸ்வல்ப ஆனந்தமுள்ளவ னாதலால் இவனுடைய ஆனந்தத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஆனந்தமில்லையென்று முடிக்கவொண்ணாது. ஆதலாலிங்கு ஆனந்தமயனென்றது பர மாத்மாவையே. ஆனல் (மய) என்கிற விகுதியானது பெரும்பாலும் விகாரத்தைச் சொல் லுமாதலால் விகாரமில்லாத பரமாத்மாவை ஆனந்தமய என்கிறமதம் சொல்லாதெனில், இங்கு (மய) என்கிற விகுதி விகாரத்தைச் சொல்லுகிறதில்லை. "மயட்வைதயோர்பா ஷாயாம்" என்கிற சூத்திரத்திலிருந்து, "பாஷாயாம்" என்கிற பதத்துடன் சேர்ந்து, "நித்யம்வ்ருத்தஶராதிப்யஃ" என்கிற சூத்திரத்தினால் உலகவார்த்தையில் மாத்திரம் (மய) என்கிற விகுதி விகாரத்தைச் சொல்லுமே ஒழிய வேதத்தில் விகாரார்த்தத்தைச் சொல்லாது. "தத்ப்ரக்ருதவசநேமயட்" என்கிற சூத்திரத்தினால் நிறைந்தவனென்றே ஏற்படும். ஆதலால், ஸ்வல்பானந்தமுடைய ஜீவனன்று. மேலும், "ஏஷஹ்யெவாநந்த யாதி" என்றும், "ரஸம்ஹ்யேவாயம்லப்த்வாநந்தீபவதி" என்றும் ஜீவர்களுக்கு ஆனந்த த்தை விளைக்கிறவனைகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், "ஸத்யம்ஞ்ஞாநமநந்தம்ப்ர ம்ம" என்கிற மந்திரத்தையே மேல்பாகங்கள் விவரிக்கின்றனவாதலாலும் ஆனந்தமய னென்பது ப்ரம்மமே.

ஆனந்தவல்லி முற்றிற்று.

ப்ருகுவல்லீ.

ஹரி꞉ ஓம் ॥ ஸஹ நாவவது । ஸஹ நௌ புநக்து । ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை । தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை । ஓம் ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ ॥க॥

హరిఃఓం॥ సహనావవతు । సహనౌభునక్తు । సహవీర్యంకరవావహై । తేజస్వినావధీతమస్తుమావిద్విషావహై । ఓంశాన్తిశ్శాన్తిశ్శాన్తిః॥

(ப - ம.) நௌ - சிஷ்யன் ஆசிரியன் ஆகிய நம்மிருவர்களையும், ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், அவது - ப்ரம்மவித்தையானது காப்பாற்றட்டும், நௌ - நம்மை, ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், புநக்து - ப்ரம்மத்தை யனுபவிக்கும்படி செய்யட்டும், (ஸ:) புநக்து - காப்பாற்றட்டும், வீர்யம் - ப்ரம்மவித்தைக் குரிய சாமர்த்தியத்தை, (ஸ:) வீர்யம்-பயனைச் சீக்கிரம் விளைவிக்கும் சாமர்த்தியத்தை, ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், கரவாவஹை-செய்யக்கடவோமாக, நௌ - நம்மிருவர்களுடைய, அதீதம் - ஓதப்பட்ட வேதமானது, தேஜஸ்வி-பயனை விளைவிக்கிறதாக, அஸ்து - ஆகட்டும், மாவித்விஷாவஹை - ஒருவர்க்கொருவர் த்வேஷத்தையடையக் கடவோமல்லோம், (விக்நாநாம் - ப்ரம்மவித்தைக்குண்டாகிற தடங்கல்களுக்கு), ஶாந்தி꞉ - முடிவானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும்).

ப்ருகுர்வை வாருணி꞉ । வருணம் பிதரமுபஸஸார । அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி । தஸ்மா ஏதத்ப்ரோவாச । அந்நம் ப்ராணம் சக்ஷு꞉ ஶ்ரோத்ரம் மநோ வாசமிதி । தꣳ ஹோவாச । யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே । யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி । யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி । தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ । தத்ப்ரஹ்மேதி । ஸ தபோऽதப்யத । ஸ தபஸ்தப்த்வா । இதி ப்ரதமோऽநுவாக꞉ ॥

భృగుర్వైవారుణిః । వరుణంపితరముపససార । అధీహిభగవోబ్రహ్మేతి । తస్మాఏతత్ప్రోవాచ । అన్నంప్రాణంచక్షుశ్శ్రోత్రంమనోవాచమితి । తగ్ంహోవాచ । యతోవాఇమానిభూతానిజాయంతే । యేనజాతానిజీవంతి । యత్ప్రయంత్యభిసంవిశంతి । తద్విజ్ఞాసస్వ । తద్బ్రహ్మేతి॥ సతపోతప్యత । సతపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ ౧ ॥

(ப-ம.) வாருணி꞉-வருணனுடையபிள்ளையாகிய, ப்ருகுர்வை꞉-பிருகுமகர்ஷியோவென்றால், பிதரம்-தகப்பனை, வருணம்-வருணனை, உபஸஸார-அடைந்தார், ஹேபகவ꞉-வாரீர்பூஜ்யரே, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மத்தை, அதீஹி-எனக்குத் தெரியச்சொல்லும், இதி - என்று,(இதை,) உபஸஸார - என்பதுடன் கூட்டிக்கொள்ளுக. தஸ்மை - அந்தப் பிள்ளையின்பொருட்டு, ஏத

தத் - இந்த வசனத்தை, ப்ரோவாச - சொன்னார். அந்நம் - சரீரம், ப்ராணம் - ப்ராணவாயு, சக்ஷு: - கண், ச்ரோத்ரம் - காது, மந: - மனது, வாசம் - வாக்கு இவைகளை (ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம்), இதி - என்று, (இதை) ப்ரோவாச - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தம் ஹ - அந்தப் பிள்ளையைக் குறித்து, உவாச - சொன்னார். யத: - எவனிடத்தில் நின்றும், இமாநி - இந்த, பூதாநி - வஸ்துக்கள், ஜாயந்தே - உண்டாகின்றனவோ, ஜாதாநி - உண்டானயிவோ, யேந - எவனால், ஜீவந்தி - உயிருடனிருக்கின்றனவோ, யத் - யாதொன்றை, ப்ரயந்தி - முடிவிலடைகின்றனவோ, அபிஸம்விசந்தி - ஒன்றுன்கிறனவோ, ரம் ப்ரயந்திஸந்தி நாசத்தை யடைந்தன வாய்க்கொண்டு, யத் - யாதொரு ப்ரம்மத்தினிடத்தில், அபிஸம்விசந்தி - ஒன்றாகும்படி யடைகின்றனவோ அல்லது, யத் - யாதொரு ப்ரம்மத்தை, ப்ரயந்தி - மோக்ஷத்தில் அடைகின்றனவோ, அபிஸம்விசந்தி - ப்ரளயகாலத்தில் அடைகின்றனவோ, தத் - அதை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிவாயாக, தத் - அது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், இதி - என்று, (இதை) உவாச - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. ஸ: - அந்த பிருகுவானவர், தப: - தவத்தை, அதப்யத - செய்தார், ஸ: - அந்த ப்ருகுவானவர், தப: - தவத்தை, தப்த்வா - செய்து.

(ரு௦ - ஸா.) ப்ரம்மம் ஆகாயம் முதலிய வஸ்துக்களைப் படைத்து, அவைகளினுட்புகுந்து, அவ்வவைகளின் பேதங்களால் காணப்படுகிறதாகையால், அவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், ஒருவராலும் காணமுடியாத தன்மையுடைய ப்ரம்மமே நானென்று அறிந்தவன் புண்ணிய பாவங்களென்கிற கர்மங்களினால் பிறவிக்காட்படுத்த முடியாதவன் என்று ஆனந்தவல்லியில் சொல்லி முடிந்தது. இப்பொழுது ப்ருகு வல்லியில் ப்ரம்மவித்தைக்குக் காரணம் தவமேயென்று சொல்லுகிறது. இதில் தன் பிரியமுள்ள பிள்ளைக்குத் தகப்பனாராலுபதேசிக்கப்பட்டதென்று வித்தையை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதற்காக கதையொன்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் அன்னம் முதலியவைகள் ப்ரம்மத்தை அறிவதற்கு வழிகளாதலால், அவைகளை ப்ரம்மமாகச் சொல்லுகிறார். "ப்ராணஸ்யப்ராண உதசக்ஷுஷஸ்சக்ஷு ருதஸ்ரோத்ரஸ்யஸ்ரோத்ரமந்நஸ்யாந்நம்மநஸோமநோயேவிதுஸ்தேநிசித்யுப்ரம்மபுராணமஸ்ரயம்" என்று சுருதி சொல்லியிருக்கிறது. எல்லா ப்ராணிகளுமுண்டாகும்போதும் இருக்கும்போதும் நாசமடையும்போதும் எந்த வஸ்துவுடன் ஒன்றாயிருக்கின்றனவோ, அதுவே ப்ரம்மம் என்று தகப்பன்சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ப்ரம்மமின்னதென்று தெளிவா யேற்படாமையால் அப்படி ஏற்படுவதற்கு, "மநஸஸ்சேந்த்ரியாணாஞ்சஜகார்க்யம்பரமம்தப: தஜ்ஜயாயஸ்ஸர்வதர்மேப்ய:ஸ்ஸதர்ம:பரஉச்யதே" என்று தவமே காரணமாகச் சொல்லியிருத்தலால் அம்மகர்ஷி தவம் செய்தார்.

(ரா - ஸா.) மேற்கூறிய அடையாளங்களால் மாத்திரமல்லாமல் வேறு அடையாளங்களாலும் ப்ரப்மத்தைத் தெரிவிக்கிறதற்கும், அப்படி ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குத் தவம் செய்து அதினால் பரிசுத்தமான மனதே காரணமென்று தெரியப்படுத்துவதற்கும் பிறகு வல்லி யாரம்பிக்கப்படுகிறது. பிள்ளையின் மனதைச் சோதிப்பதற்காக, அன்னம் முதலியவைகளை ப்ரம்மமாகச் சொல்லியதினால் கலங்கின மனதுடன்கூடிய பிள்ளைக்கு ப்ரம்மத்

தின் அடையாளத்தை மேலே சொல்லுகிறார்: எல்லா வஸ்துக்களும் எந்த வஸ்துவிடத்திலுண்டாகின்றனவோ, எதினால் பிழைத்திருக்கின்றனவோ, எவ்விடத்தில் சேருகின்றனவோ, மோக்ஷத்தில் எந்த வஸ்துவைச் சேருகின்றார்களோ, அதுவே ப்ரம்மம் என்று தகப்பன் சொல்லியதைக் கேட்டு அதைத் தெளிவாய்த் தெரிந்து கொள்வதற்குத் தவம் செய்தார்.

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 | 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 | 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 | 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 | 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌮𑍁𑌪𑌸𑌸𑌾𑌰 | 𑌅𑌧𑍀𑌹𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 | 𑌤𑌗𑍍𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 | 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌸𑍍𑌵 | 𑌤𑌪𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 | 𑌸 𑌤𑌪𑍋𑌽𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 | 𑌸 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 | 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ||

అన్నం బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । అన్నాద్ధ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయన్తే । అన్నేన జాతాని జీవన్తి । అన్నం ప్రయన్త్యభిసంవిశన్తీతి । తద్విజ్ఞాయ । పునరేవ వరుణం పితరముపససార । అధీహి భగవో బ్రహ్మేతి । తగ్ం హోవాచ । తపసా బ్రహ్మ విజిజ్ఞాసస్వ । తపో బ్రహ్మేతి । స తపోఽతప్యత । స తపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ ౨ ॥

(ப - ம்.) 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவானது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மம், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - அறிந்தார், 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 - இந்த, 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - ப்ராணிகள், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌖𑌲𑍍𑌵𑍇𑌵 - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவில் நின்றுதானே, 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்டாகின்றன. 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 - அப்படியுண்டான வஸ்துக்கள், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨 - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவினாலே, 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - பிழைத்திருக்கின்றன. 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவே, 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - ப்ரளயகாலத்திலடைகின்றன. 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, 𑌇𑌤𑌿 - என்று, (𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - அறிந்தார்), 𑌤𑌤𑍍 - அதை, 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 - அறிந்து, 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵 - திரும்பவும், 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 - தகப்பனான, 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌂 - வருணனை 𑌉𑌪𑌸𑌸𑌾𑌰 - அடைந்தார், 𑌭𑌗𑌵𑌃 - வாரீர் பூஜ்யனே, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மத்தை, 𑌅𑌧𑍀𑌹𑌿 - அறியச் சொல்லும், 𑌇𑌤𑌿 - என்று,(இதை) 𑌉𑌪𑌸𑌸𑌾𑌰 - என்பதுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுக. 𑌤𑌂 𑌹 - அந்தப் பிள்ளையைக் குறித்து, 𑌉𑌵𑌾𑌚 - சொன்னார். 𑌤𑌪𑌸𑌾 - தவத்தினால், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மத்தை, 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌸𑍍𑌵 - அறிவாயாக, 𑌤𑌪𑌃 - தவமே, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 ப்ரமமத்தை அறிவதற்குக் காரணம், 𑌇𑌤𑌿 என்று, (இதை 𑌉𑌵𑌾𑌚 - என்பதுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுக. 𑌸𑌃 - அந்த ப்ருகுவானவர், 𑌤𑌪𑌃 - தவத்தை, 𑌅𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 - செய்தார், 𑌸𑌃 - அவர், 𑌤𑌪𑌃 - தவத்தை, 𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 - செய்து.

(𑌶𑌂 - 𑌹𑌾 - 𑌰𑌾 - 𑌹𑌾.) பதார்த்தம்போல கருத்து.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 | 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 | 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 | 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 | 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌮𑍁𑌪𑌸𑌸𑌾𑌰 | 𑌅𑌧𑍀𑌹𑌿 𑌭𑌗

𑌵𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 । 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 । 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌸𑍍𑌵 । 𑌤𑌪𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 । 𑌸 𑌤𑌪𑍋𑌽𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 । 𑌸 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 । 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

ప్రాణో బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । ప్రాణాద్ధ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయంతే । ప్రాణేన జాతాని జీవంతి । ప్రాణం ప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । తద్విజ్ఞాయ । పునరేవ వరుణం పితరముపససార । అధీహి భగవో బ్రహ్మేతి । తగ్ం హోవాచ । తపసా బ్రహ్మ విజిజ్ఞాసస్వ । తపో బ్రహ్మేతి । స తపోఽతప్యత । స తపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ 3 ॥

(ப - ம்.) 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணவாயுவானது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மம், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - அறிந்தார், 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 - இந்த, 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - ப்ராணிகள், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌖𑌲𑍁 - ப்ராணனிடத்தில் நின்றும்தானே, 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்டாகின்றன. 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 - அப்படியுண்டான ப்ராணிகள், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 - ப்ராணனாலே, 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஜீவித்திருக்கின்றன. 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 - ப்ராணனை, 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - ப்ரளகாலத்தில் சேருகின்றன. 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன. 𑌇𑌤𑌿 - என்று, இதை 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. 𑌤𑌤𑍍 - அதை, 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 - அறிந்து. 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵 - திரும்பவும், 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 - தகப்பனான, 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌂 - வருணனை, 𑌭𑌗𑌵𑌃 - வாரீர் பூஜ்யரே, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மத்தை, 𑌅𑌧𑍀𑌹𑌿 - அறியச்சொல்லும். 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌉𑌪𑌸𑌸𑌾𑌰 - அடைந்தார். 𑌤𑌂𑌹 - அந்த ப்ருகுவை, 𑌤𑌪𑌸𑌾 - தவத்தினால், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மத்தை, 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌸𑍍𑌵 - அறிவாயாக, 𑌤𑌪𑌃 - தவமே, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌉𑌵𑌾𑌚 - சொன்னார். 𑌸𑌃 - அந்த ப்ருகுவானவர், 𑌤𑌪𑌃 - தவத்தை, 𑌅𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 - செய்தார், 𑌸𑌃 - அந்த ப்ருகுவானவர், 𑌤𑌪𑌃 - தவத்தை, 𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 - செய்து.

𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 । 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌮𑍁𑌪𑌸𑌸𑌾𑌰 । 𑌅𑌧𑍀𑌹𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 । 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 । 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌸𑍍𑌵 । 𑌤𑌪𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 । 𑌸 𑌤𑌪𑍋𑌽𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 । 𑌸 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 । 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

మనో బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । మనసో హ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయంతే । మనసా జాతాని జీవంతి । మనః ప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । తద్విజ్ఞాయ । పునరేవ వరుణం పితరముపససార । అధీహి భగవో బ్రహ్మేతి । తగ్ం హోవాచ । తపసా బ్రహ్మ విజిజ్ఞాసస్వ । తపో బ్రహ్మేతి । స తపోఽతప్యత । స తపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ ౪ ॥

(ப - ம்.) 𑌮𑌨𑌃 - மனதானது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மம், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - அறிந்தார், 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 - இந்த, 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - ப்ராணிகள், 𑌮𑌨𑌸𑌃𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 - மனதில் நின்றும்தானே, 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்டாகின்றன. 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 -

அப்படியுண்டான ப்ராணிகள், மநஸா - மனதினாலே, ஜீவந்தி - பிழைத்திருக்கின்றன. மந: - மனதை, ப்ரயந்தி - ப்ரளயகாலத்திலடைகின்றன. அபிஸம்விஶந்தி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, இதி - என்று, (இதை) வ்யஜாநாத் - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தத் - அதை, விஜ்ஞாய - அறிந்து, புநரேவ - திரும்பவும், பிதரம் - தகப்பனான, வருணம் - வருணனை, ஹே பகவ - வாரீர் பூஜ்யரே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, அதீஹி - அறியச்சொல்லும், இதி - என்று, உபஸஸார - அடைந்தார். தம் ஹ - அந்த ப்ருகுவைக் குறித்து, தபஸா - தவத்தினால், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிந்துகொள், தப: - தவமானது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், இதி - என்று, உவாச - சொன்னார். ஸ: - அந்த ப்ருகு, தப: - தவத்தை, அதப்யத - செய்தார், ஸ:-அந்த ப்ருகு, தப: - தவத்தை, தப்த்வா - செய்து.

விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் | விஜ்ஞாநாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | விஜ்ஞாநேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | விஜ்ஞாநம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தீதி | தத்விஜ்ஞாய | புநரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி | தஸ்மை ஹோவாச | தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தபோ ப்ரஹ்மேதி | ஸ தபோ(அ)தப்யத | ஸ தபஸ்தப்த்வா | இதி பஞ்சமோ(அ)நுவாக: ||

విజ్ఞానం బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । విజ్ఞానాద్ధ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయంతే। విజ్ఞానేన జాతాని జీవంతి । విజ్ఞానం ప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । తద్విజ్ఞాయ । పునరేవ వరుణం పితరముపససార । అధీహి భగవో బ్రహ్మేతి । తగ్ం హోవాచ । తపసా బ్రహ్మ విజిజ్ఞాసస్వ । తపో బ్రహ్మేతి । స తపో౽తప్యత । స తపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ ౫ ॥

(ப - ம்.) விஜ்ஞாநம் - அறிவே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், இதி - என்று, வ்யஜாநாத் - அறிந்தார், இமாநி - இந்த, பூதாநி - ப்ராணிகள், விஜ்ஞாநாத்தி ஏவ - அறிவில் நின்றும் தானே, ஜாயந்தே - உண்டாகின்றன, ஜாதாநி - அப்படி உண்டான ப்ராணிகள், விஜ்ஞாநேந - அறிவினாலே, ஜீவந்தி - பிழைத்திருக்கின்றன, விஜ்ஞாநம் - அறிவை, ப்ரயந்தி - ப்ரளயகாலத்தில், அடைகின்றன, அபிஸம்விஶந்தி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, இதி - என்று, (இதை) வ்யஜாநாத் - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தத் - அந்த, விஜ்ஞாய - அறிந்து, புநரேவ - திரும்பவும், பிதரம்-தகப்பனான, வருணம் - வருணனை, ஹே பகவ: - வாரீர் பூஜ்யரே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, அதீஹி - அறியச்சொல்லும், இதி - என்று, உபஸஸார - அடைந்தார். தம் ஹ - அவரைக் குறித்து, தபஸா-தவத்தினால், ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மத்தை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிவாயாக, தப: - தவமே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், இதி - என்று, உவாச - சொன்னார். ஸ:-அந்த ப்ருகு,

தப꞉ - தவத்தை, அதப்யத - செய்தார். ஸ꞉ - அவர், தப꞉ - தவத்தை, தப்த்வா - செய்து.

ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் | ஆநந்தாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | ஆநந்தேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | ஆநந்தம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தீதி | ஸைஷா பார்க்கவீ வாருணீ வித்யா | பரமே வ்யோமந் ப்ரதிஷ்டிதா | ஸ ய ஏவம் வேத ப்ரதிதிஷ்டதி | அந்நவாநந்நாதோ பவதி | மஹாந் பவதி | ப்ரஜயா பஶுபிர்ப்ரஹ்மவர்ச்சஸேந | மஹாந் கீர்த்த்யா | இதி ஷஷ்டோ(அ)நுவாக꞉ ||

ఆనందో బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । ఆనందాద్ధ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయంతే । ఆనందేన జాతాని జీవంతి । ఆనందం ప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । సైషా భార్గవీ వారుణీ విద్యా । పరమే వ్యోమన్ ప్రతిష్ఠితా । య ఏవం వేద ప్రతితిష్ఠతి । అన్నవానన్నాదో భవతి । మహాన్ భవతి ప్రజయా పశుభి ర్బ్రహ్మవర్చసేన । మహాన్ కీర్త్యా ॥ అను ॥ ౬ ॥

(ப - ம்.) ஆநந்த꞉ - ஆனந்தமானது, ப்ரஹ்ம -ப்ரம்மம், இதி-என்று, வ்யஜாநாத் - அறிந்தார். இமாநி - இந்த, பூதாநி - ப்ராணிகள், ஆநந்தாத் ஹ்யேவ - ஆனந்தத்தில் நின்றும் தானே, ஜாயந்தே - உண்டாகின்றன. ஜாதாநி - அப்படி உண்டான ப்ராணிகள், ஆநந்தேந - ஆனந்தத்தினால், ஜீவந்தி - பிழைத்திருக்கின்றன. ஆநந்தம் - ஆனந்தத்தை, ப்ரயந்தி - ப்ரளயகாலத்திலடைகின்றன, அபிஸம்விஶந்தி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, இதி - என்று, (இதை) வ்யஜாநாத் - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. ஸைஷா - அந்த இந்த, பார்க்கவீ - ப்ருகுவினாலறியப்பட்ட, வாருணீ- வருணனால் சொல்லப்பட்ட, வித்யா - வித்தையானது, பரமே வ்யோமந் - மனதிலிருக்கும் ஆகாயமென்று சொல்லப்பட்ட பரப்ரம்மத்தினிடத்தில், ப்ரதிஷ்டிதா - முடிவையுடையது. ய꞉ - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, ஸ꞉ - அவன், ப்ரதிதிஷ்டதி - ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருக்கிறான், அந்நவாந் - மிகுந்த சாப்பிடத்தக்க வஸ்துக்களையுடையவனாகவும், அந்நாத꞉-அவைகளைச் சாப்பிடத்தகுந்த சக்தியோடேகூடினவனாகவும், பவதி - ஆகிறான், ப்ரஜயா - பிள்ளைகளாலே, பஶுபி꞉ - நாலுகால் ஜந்துக்களாலேயும், ப்ரஹ்மவர்ச்சஸேந-ப்ராம்மண தேஜஸ்ஸினாலேயும், மஹாந் - பெரியவனாக, பவதி - ஆகிறான், கீர்த்த்யா - கீர்த்தியினாலே, மஹாந் - பெரியவனாகவும், பவதி - ஆகிறான்.

(ஸம - ஹா - ரா - ஹா.) இதுவரையில் தகப்பனிடத்தில் ப்ரம்மத்தினடையாளங்களைக் கேட்டுத் தவத்தினால் ப்ரம்மத்தை அறியவேண்டுமென்ற ப்ருகு அப்படியே தவம் செய்து அன்னம், ப்ராணன், மனது, அறிவு இவைகளை ப்ரம்மமென்றறிந்து அவ்வளவில் திருப்தி வாராமல் தகப்பனை மீண்டும் கேட்டதற்கு, தவத்தினாலேயே ப்ரம்மத்தை

அறிவாயென்று சொல்லப்பட்டவராய் அப்படியே தவம்செய்து உள்ளபடியே ப்ரம்மத்திற்கு அடையாளமாகப் பேசப்பட்ட உலகுகளைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், முத்திவளித்தல் ஆகிய இவைகளால் ஆனந்தத்தை ப்ரம்மமாக அறிந்து திருப்தியடைந்தார். ஆகையால் வருணனால் சொல்லப்பட்டும் ப்ருகுவினாலறியப்பட்டு மிருக்கிற இந்த ப்ரம்ம வித்தை பரமாத்மாவென்று சொல்லப்பட்ட பரப்ரம்மத்தினிடத்தில் முடிவுபெற்றது. இந்த வித்தையை எவன் அறியுகிறானோ, அவன் மேற்கூறிய ப்ரம்மத்தினிடததிலேயே இருக்கிறான். அதாவது (ஸம்) ப்ரம்மத்துடன் ஒன்றாகிறான். (ரம்) ப்ரம்மத்தை அனுபவிக்கிறான். எல்லா வஸ்துக்களை சாப்பிடத்தக்க சக்தியுள்ளவராகிறான்; இவனுக்கு மிகுந்தபிள்ளைகளும், குதிணமாடு முதலிய பசுக்களும ; ப்ரம்மத்தை அறிந்ததாலுண்டான வொளியுமுண்டாகின்றன, மிகுந்த கீர்த்தியும் உண்டாகிறது.

அந்நம் ந நிந்த்யாத் | தத்வ்ரதம் | ப்ராணோவா அந்நம் | ஶரீரமந்நாதம் | ப்ராணே ஶரீரம் ப்ரதிஷ்டிதம் | ஶரீரே ப்ராண: ப்ரதிஷ்டித: | ததேதத் அந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் | ஸ ய ஏதத் அந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் வேத ப்ரதிதிஷ்டதி | அந்நவானந்நாதோ பவதி | மஹான் பவதி | ப்ரஜயா பஶுபிர் ப்ரஹ்மவர்சஸேந | மஹான் கீர்த்யா | இதி ஸப்தமோऽநுவாக:||

అన్నంననింద్యాత్ । తద్వ్రతం । ప్రాణోవా అన్నం । శరీరమన్నాదం । ప్రాణేశరీరం ప్రతిష్ఠితం । శరీరే ప్రాణః ప్రతిష్ఠితః । తదేతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం । సయఏతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం వేద ప్రతితిష్ఠతి । అన్నవానన్నాదో భవతి । మహాన్భవతి । ప్రజయా పశుభిర్బ్రహ్మవర్చసేన । మహాన్కీర్త్యా ॥ అను ॥ ౭ ॥

(ப - ம்.) அந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவை, நநிந்த்யாத் - நிந்திக்கக்கூடாது. தத் - அது, வ்ரதம்-இவனுடைய கடமை, ப்ராணோவா - ப்ராணனாது, அந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்து, ஶரீரம் - உடல், அந்நாதம் - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறது. ப்ராணே-ப்ராணனிடத்தில், ஶரீரம் - உடலானது, ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது. ஶரீரே - உடலில், ப்ராண: - ப்ராணனானது, ப்ரதிஷ்டித: - இருப்பையுடையது. தத்ஏதத் - அந்த இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது, ய: - எவன், ஏதத் - இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, அந்நே- அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையதாக, வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருப்பையுடையவனாகவாகிறான். அந்நவாந்- அன்னத்தையுடையவனாகவும், அந்நாத:-அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், பவதி - ஆகிறான், ப்ரஜயா - பிள்ளையினாலும்; பஶுபி: - பசுக்களாலும், ப்ரஹ்மவர்சஸேந-ப்ராம்மண தேஜஸ்ஸினாலும், மஹாந்-பெரியவனாகவும், பவதி - ஆகிறான். கீர்த்யா - கிர்த்தியினாலே, மஹாந் - பெரியவனாகவும், (பவதி - ஆகிறான்).

அந்நம் ந பரிசக்ஷீத | தத் வ்ரதம் | ஆபோ வா அந்நம் | ஜ்யோதிரந்நாதம் | அப்ஸு ஜ்யோதி: ப்ரதிஷ்டிதம் | ஜ்யோதிஷ்யாப: ப்ரதிஷ்டிதா: | ததேதந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் | ஸ ய ஏதந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் வேத ப்ரதிதிஷ்டதி | அந்நவாநந்நாதோ பவதி | மஹாந் பவதி ப்ரஜயா பசுபிர் ப்ரஹ்மவர்சஸேந | மஹாந் கீர்த்யா | இத்யஷ்டமோऽநுவாக: ||

అన్నంనపరిచక్షీత । తద్వ్రతం । ఆపోవాఅన్నం । జ్యోతిరన్నాదం । అప్సుజ్యోతిఃప్రతిష్ఠితం । జ్యోతిష్యాపః ప్రతిష్ఠితాః । తదేతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం॥ సయఏతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం వేదప్రతితిష్ఠతి । అన్నవానన్నాదోభవతి । మహాన్భవతిప్రజయాపశుభిర్బ్రహ్మవర్చసేన । మహాన్కీర్త్యా ॥ అను ॥ ౮ ॥

(ப - ம்.) அந்நம் - அன்னத்தை, ந பரிசக்ஷீத - நிராகரிக்கக்கூடாது. தத் - அது வ்ரதம் - இவனுடையகடமை, ஆபோவா - ஜலங்களோ, அந்நம் - அன்னமென்பது; ஜ்யோதி: - தேஜஸ்ஸானது, அந்நாதம் - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறது. ஜ்யோதி: - தேஜஸ்ஸானது, அப்ஸு - ஜலங்களில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது, ஆப: - ஜலங்கள், ஜ்யோதிஷி - தேஜஸ்ஸில, ப்ரதிஷ்டிதா: - இருப்பையுடையன, தத் ஏதத் - அந்த இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது, ய: - எவன், ஏதத் - இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையதாக, வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருப்பையுடையவனாகிறான், அந்நவாந் - அன்னத்தையுடையவனாகவும், அந்நாத: - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், பவதி - ஆகிறான், ப்ரஜயா - பிள்ளையினாலும், பசுபி: - பசுக்களாலும், ப்ரஹ்மவர்சஸேந - பராம்மண தேஜஸ்ஸினாலும், மஹாந் - பெரியவனாகவும், பவதி - ஆகிறான், கீர்த்யா - கீர்த்தியினாலே, மஹாந் - பெரியவனாகவும், (பவதி - ஆகிறான்).

அந்நம் பஹு குர்வீத | தத் வ்ரதம் | ப்ருதிவீ வா அந்நம் | ஆகாசோऽந்நாத: | ப்ருதிவ்யாமாகாச: ப்ரதிஷ்டித: | ஆகாசே ப்ருதிவீ ப்ரதிஷ்டிதா | ததேதந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் | ஸ ய ஏதந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் வேத ப்ரதிதிஷ்டதி | அந்நவாநந்நாதோ பவதி | மஹாந் பவதி | ப்ரஜயா பசுபிர் ப்ரஹ்மவர்சஸேந | மஹாந் கீர்த்யா | இதி நவமோऽநுவாக: ||

అన్నంబహుకుర్వీత । తద్వ్రతం । పృథివీవాఅన్నం । ఆకాశోన్నాదః । పృథివ్యామాకాశఃప్రతిష్ఠితః । ఆకాశేపృథివీప్రతిష్ఠితా । తదేతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం । సయఏతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం। వేదప్రతితిష్ఠతి । అన్నవానన్నాదోభవతి। మహాన్భవతి। ప్రజయా పశుభిర్బ్రహ్మవర్చసేన । మహాన్కీర్త్యా ॥ అను ॥ ౯ ॥

(ப - ம்.) அந்நம் - அன்னத்தை, பஹு - அதிகமாக, குர்வீத - சேர்க்க வேண்டும் அல்லது, (வா)பஹுகுர்வீத - பகுமானம் பண்ணவேண்டும், தத் - அது, வ்ரதம் - இவனுடைய கடமை, ப்ருதிவீவா - பூமிதானே, அந்நம் - அன்னமென்கிறது. ஆகாஶ: - ஆகாயமானது, அந்நாத: - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறது. ஆகாஶ: - ஆகாயமானது, ப்ருதிவ்யாம் - பூமியில், ப்ரதிஷ்டித: - இருப்பையுடையது, ப்ருதிவீ - பூமியானது, ஆகாஶே - ஆகாயத்தில், ப்ரதிஷ்டிதா - இருப்பையுடையது, தத் ஏதத் - அந்த இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது, ய: - எவன், ஏதத் - இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையதாக, வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருப்பையுடையவனாகிறான், அந்நவாந் - அன்னத்தையுடையவனாகவும், அந்நாத: - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், பவதி - ஆகிறான், ப்ரஜயா - பிள்ளையினாலும், பஶுபி: - பசுக்களாலும், ப்ரஹ்மவர்சஸேந - ப்ராம்மண தேஜஸ்ஸினாலும், மஹாந் - பெரியவனாக, பவதி - ஆகிறான், கீர்த்யா - கீர்த்தியினாலே, மஹாந் - பெரியவனாகவும், (பவதி - ஆகிறான்).

(ஸம் - ஹா - ரா - ஸா. மேற்கூறிய ப்ரம்மவித்தைக்கு அங்கமான சில தியானங்களைச் சொல்லுகிறது. அவற்றுள் முதலில் ப்ராணன், சரீரம் இவைகள் அன்னமாயும், அன்னாதமாயும், ஒன்றிலொன்றிருக்கிறதாயும் தியானம் செய்யவேண்டும். இப்படித் தியானம் செய்கிறவனுக்கு அன்னத்தை நிந்தியாமலிருத்தல் கடைமை. அப்படியே ஜலத்தையும், தேஜஸ்ஸையும் அன்னமாயும், அன்னாதமாயும், ஒன்றிலொன்றிருப்பதாயும் தியானம் செய்யவேண்டும். அப்படித் தியானம்செய்பவனுக்குக் கிடைத்த அன்னத்தைத் தள்ளாதொழிதல் கடைமை. அப்படியே பூமி, ஆகாயம் இவைகளை அன்னமாயும் அன்னாதமாயும் ஒன்றிலொன்றிருப்பதாயும் தியானம் செய்யவேண்டும். அப்படித் தியானம் செய்பவனுக்கு அன்னத்தை விருத்தி செய்தல் அல்லது கொண்டாடுதல் கடைமை. இம்மாதிரி மூன்றுவிதமாகத் தியானம் செய்தவர்களும் நீடூழிகாலம் இருப்பையுடையவர்களாயும், அன்னத்தைச் சாப்பிடத்தக்க சக்தியுடையவர்களாயும்; பிள்ளைகள், பசுக்கள் ப்ரம்மத்தை அறிந்ததினால் அந்த ஒளி, கீர்த்தி இவைகளால் மிகுந்தவர்களாயும் ஆகிறார்கள்.

நகஞ்சந வஸதௌ ப்ரத்யாசக்ஷீத । தத்வ்ரதம் । தஸ்மாத்யயா கயா ச விதயா பஹ்வந்நம் ப்ராப்நுயாத் । அராத்யஸ்மா அந்நமித்யாசக்ஷதே । ஏதத்வை முகதோऽந்நꣳ ராத்தம் । முகதோऽஸ்மா அந்நꣳ ராத்யதே । ஏதத்வை மத்யதோऽந்நꣳ ராத்தம் । மத்யதோऽஸ்மா அந்நꣳ ராத்யதே । ஏதத்வா அந்ததோऽந்நꣳ ராத்தம் । அந்ததோऽஸ்மா அந்நꣳ ராத்யதே ॥

సకంచనవసతౌ ప్రత్యాచక్షీత । తద్వ్రతం । తస్మాద్యయాకయాచవిధయా బహ్వన్నం ప్రాప్నుయాత్ । అరాధ్యస్మాఅన్నమిత్యాచక్షతే । ఏతద్వైముఖతోన్నꣳరాద్ధం । ముఖతోస్మాఅన్నꣳరాధ్యతే । ఏతద్వైమధ్యతోన్నꣳరాద్ధం । మధ్యతోస్మాఅన్నꣳరాధ్యతే । ఏతద్వాఅన్తతోన్నꣳరాద్ధం । అన్తతోస్మాఅన్నꣳరాధ్యతే ॥

(ப் - ம்.) வஸதௌ - தன்வீட்டில், ஆஹ்ராமகம் - வந்த, கஂசந - ஒருவனையும், நப்ரத்யாசக்ஷீத - அப்புறப்படுத்தக்கூடாது. தத்-அது, வ்ரதம்- இவனுடைய கடமை, தஸ்மாத் - ஆகையால், யயாகயாசவிதயா - எந்த விதத்தாலாவது, பஹு - அதிகமான, அந்நம்-அன்னத்தை, ப்ராப்நுயாத்- அடையவேண்டும் அதாவது சம்பாதிக்கவேண்டும், அஸ்மை - இவனுக்காக, அந்நம் - அன்னமானது, அராதி - செய்யப்பட்டது, இதி - என்று, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள், ஏதத்வை - இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, முகதஃ - முதலில், ராத்தம் - செய்யப்பட்டது. அஸ்மை - இவனுக்காக, முகதஃ - முதலில், அந்நம் - அன்னமானது, ராத்யதே - செய்யப்படுகிறது. ஏதத்வை - இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, மத்யதஃ - நடுவில், ராத்தம் - செய்யப்பட்டது. அஸ்மை - இவனுக்காக, மத்யதஃ - நடுவில், அந்நம்-அன்னமானது, ராத்யதே - செய்யப்படுகிறது. ஏதத்வை - இந்த, அந்நம்- அன்னமானது, அந்ததஃ கடைசியில், ராத்தம் - செய்யப்பட்டது. அஸ்மை-இவனுக்காக, அந்ததஃ - கடைசியில், அந்நம் - அன்னமானது, ராத்யதே - செய்யப்படுகிறது.

(ஶம் - ஹா.) மேற்கூறிய மூன்றுவிதமான தியானங்களைச் செய்கிறவன் தன் வீட்டில்வந்த விருந்தாளியைத் தள்ளக்கூடாது. அதுவே அவனுக்கு விரதம். ஆகையால் எந்த விதத்திலாவது அதிகமான அன்னத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். அப்படியே பெரியோர்களும் விருந்தாளிக்காகவே அன்ன முண்டுபண்ணப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் விருந்தாளிக்கு அன்னத்தை முதல் வயதிலோ, அல்லது நடுவயதிலோ, அல்லது கடைவயதிலோ எவ்விதமாகக் கொடுக்கிறானோ, அந்தந்த வயதில் பிற்காலத்தில் அந்தந்த விதமாகவே அன்னமுண்டாகிறது.

(ரா - ஹா. மேற்கூறிய தியானம் செய்கிறவன் தன் வீட்டிற்குள்வந்தவனைத் தள்ளக்கூடாதென்பது விரதமாகையால் எந்தவிதத்தாலாவது அன்னத்தை அதிகமாகச் சம்பாதிக்கவேண்டும். உலகத்திலுண்டான அன்னங்களெல்லாம் இப்படித் தியானம் செய்கிறவனுக்காகவே ஏற்பட்டனவென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் முதலிலாவது நடுவிலாவது கடையிலாவது ஏந்தப்பாகத்திலாவது அன்னம் இப்படித் தியானம் செய்பவனுக்காக ஏற்பட்டது.

யஏவம்வேத | க்ஷேமஇதிவாசி | யோகக்ஷேமஇதிப்ராணாபாநயோஃ | கர்மேதிஹஸ்தயோஃ | கதிரிதிபாதயோஃ | விமுக்திரிதிபாயௌ | இதிமாநுஷீஸ்ஸமாஜ்ஞாஃ | அததைவீஃ | த்ருப்திரிதிவ்ருஷ்டௌ | பலமிதிவித்யுதி ||

యఏవంవేద । క్షేమఇతివాచి । యోగక్షేమఇతిప్రాణాపానయోః। కర్మేతిహస్తయోః। గతిరితిపాదయోః । విముక్తిరితిపాయౌ । ఇతిమానుషీస్సమాజ్ఞాః । అథదైవీః । తృప్తిరితివృష్టౌ । బలమితివిద్యుతి ॥ ౨ ॥

(ப் - ம்,) யஃ - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - தியானம் செய்கிறானோ, ஸஃ - அவன் இதை முன்சுருதியில், பஹ்வந்நஃப்ராப்நுயாத் - என்

பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. வாசி - வாக்கில், க்ஷேம: - அடைந்த பொருளைக் காப்பாற்றுதல், இதி - என்றும், ப்ராணாபாநயோ:-ப்ராணன் அபானன் இவைகளில், யோகக்ஷேம இதி - பொருளை அடைவதுடன் அதைக் காப்பாற்றுவதென்றும், ஹஸ்தயோ: - கைகளில், கர்ம - செய்கை, இதி - என்றும், பாதயோ: - கால்களில், கதி: - நடை, இதி- என்றும், பாயௌ - பாயுவென்கிற இந்திரியத்தில், விமுக்தி: - விடுத்தல், இதி - என்றும், (உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும்), இதி - என்கிற இவைகள், மாநுஷீ: - மனிதன் சரீரத்திலுண்டான, ஸமாஜ்ஞா: - அறிவுகள், (உக்தா: - சொல்லப்பட்டதுகள்), அத - பிறகு, தைவீ: - தேவர்களிலுண்டான, ஸமாஜ்ஞா: - அறிவுகள், (உச்யந்தே-சொல்லப்படுகின்றன), வ்ருஷ்டௌ-மழையில், த்ருப்தி: - சந்தோஷம், இதி - என்றும், வித்யுதி - மின்னலில் பலம் - பலம், இதி - என்றும் இங்கு, பசுஷு - என்பது முதல் மேல்சுருதியின், ப்ரதிவசனம் பசுஷு - பசுக்களிடங்களில், யச: - கீர்த்தி, இதி-என்றும், நக்ஷத்ரேஷு - நக்ஷத்திரங்களில், ஜ்யோதி: - காந்தி, இதி - என்றும், உபஸ்தே-உபஸ்தத்தில், ப்ரஜாதி: - ப்ரஜையை உண்டுபண்ணுதல்.

யச இதி பசுஷு | ஜ்யோதிரிதி நக்ஷத்ரேஷு | ப்ரஜாதிரம்ருதமாநந்த இத்யுபஸ்தே | ஸர்வமித்யாகாசே | தத்ப்ரதிஷ்டேத்யுபாஸீத | ப்ரதிஷ்டாவாந் பவதி | தந்மஹ இத்யுபாஸீத | மஹாந் பவதி | தந்மந இத்யுபாஸீத | மாநவாந் பவதி||

యశ ఇతి పశుషు । జ్యోతిరితి నక్షత్రేషు । ప్రజాతిరమృతమానంద ఇత్యుపస్థే । సర్వమిత్యాకాశే । తత్ప్రతిష్ఠేత్యుపాసీత । ప్రతిష్ఠావాన్ భవతి । తన్మహ ఇత్యుపాసీత । మహాన్ భవతి । తన్మన ఇత్యుపాసీత । మానవాన్ భవతి ॥ ౩ ॥

(ப - ம்.) அம்ருதம் - மோக்ஷம், ஆநந்த:- ஆனந்தம், இதி - என்றும், ஆகாசே - ஆகாயத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம, இதி - என்றும், தத் - அந்த ஆகாயத்தை, ப்ரதிஷ்டா - இருப்பு, இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும், ப்ரதிஷ்டாவாந் - இருப்பையுடையவனாக, பவதி - ஆகிறான், தத் - அந்த ஆகாயத்தை, மஹ: - மகத், இதி - என்று, உபாஸீத- தியானம் செய்யவேண்டும், மஹாந் - பெரியவனாக, பவதி-ஆகிறான், தத்- அந்த ஆகாயத்தை, மந: - மனது, இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யக்கடவன், மாநவாந்-எல்லாவற்றையும் நினைக்கும் சக்தியுள்ளவனாக, பவதி - ஆகிறான்.

தந்நம இத்யுபாஸீத | நம்யந்தேஸ்மை காமா: | தத்ப்ரஹ்மேத்யுபாஸீத | ப்ரஹ்மவாந் பவதி | தத்ப்ரஹ்மண: பரிமர இத்யுபாஸீத | ப

பர்யேணம் ம்ரியந்தே த்விஷந்தஸ்ஸபத்னா: | பரி யேऽப்ரியா ப்ராத்ருவ்யா: | ஸ யஶ்சாயம் புருஷே | யஶ்சாஸாவாதித்யே | ஸ ஏக:||

తన్నమఇత్యుపాసీత । నమ్యంతేస్మై కామాః । తద్బ్రహ్మేత్యుపాసీత । బ్రహ్మవాన్ భవతి । తద్బ్రహ్మణఃపరిమరఇత్యుపాసీత । పర్యేణం మ్రియంతే ద్విషంతస్సపత్నాః । పర్యేఽప్రియా భ్రాతృవ్యాః । స యశ్చాయం పురుషే । యశ్చాసావాదిత్యే । స ఏకః ॥ ౪ ॥

(ப - ம்.) தத் - அந்த ஆகாயமானது, நம: வணங்குதலென்கிற விதத்தையுடையது, இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும், அஸ்மை - இந்தத் தியானம் செய்பவனுக்காக, காமா: - இச்சிக்கப்பட்ட விஷயங்கள், நம்யந்தே - கீழ்ப்படிகிறதுகள் அதாவது கிடைக்கிறதுகள், தத் - அந்த ஆகாயமானது, ப்ரஹ்ம - பெருத்த குணமுள்ளது, இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும், ப்ரஹ்மவான் - பெருத்த குணமுள்ளவனாக, பவதி - ஆகிறான், தத் - அந்தஆகாயமானது, ப்ரஹ்மண: - ப்ரம்மத்திற்கு, பரிமர: - சேருமிடம், இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும், ஏனம் - இப்படித் தியானம் செய்தவனை, த்விஷந்த: - த்வேஷிக்கில், ஸபத்னா: - சத்துருக்கள், பரிம்ரியந்தே - கண்டு சாகிறார்கள், அப்ரியா: - ப்ரீதியில்லாமலிருக்கிற, ப்ராத்ருவ்யா: - சத்துருக்களானவர்கள், பரிம்ரியந்தே - கண்டு சாகிறார்கள்; ய: - எந்த, அயம் - அந்த இந்த பரமாத்மாவானவன், புருஷே - ஜீவர்களிடத்திலோ, யஶ்சாஸௌ - எந்த இந்தப் பரமாத்மாவானவன், ஆதித்யே - சூரியனிடத்திலோ, ஸ: - அந்த பரமாத்மாவானவன், ஏக: - ஒருவன்.

(ஸம் - ஹா.) மேற்கூறிய வாக்கு முதலிய ஸ்தானங்களில் க்ஷேமம் முதலிய காரியங்களை ப்ரம்மமே செய்கிறபடியாலும் ப்ரம்மமே அந்தந்தக் காரியங்களாக அந்தந்த விடங்களில் இருக்கிறபடியாலும் ப்ரம்மத்தையே அந்தந்தவிடங்களில் க்ஷேமம் முதலிய ரூபத்தோடேகூடியதாகத் தியானிக்கவேண்டும். அப்படித் தியானிப்பவனுக்கு க்ஷேமம் முதலிய அந்தந்த பயன்களுண்டாகும்.

(ரா - ஹா.) க்ஷேமம் முதலிய அந்தந்தக் காரியங்கள் அந்தந்த ஸ்தானங்களிலுண்டாகின்றன. ஆதலால் அந்தந்த ஸ்தானங்களையே அந்தந்தக் காரியங்களாகத் தியானிப்பவனுக்கு க்ஷேமம் முதலிய அந்தந்தப் பயன்களுண்டாகும்.

ஸ ய ஏவம்வித் | அஸ்மால்லோகாத்ப்ரேத்ய | ஏதமன்னமயமாத்மானமுபஸங்க்ரம்ய | ஏதம் ப்ராணமயமாத்மானமுபஸங்க்ரம்ய | ஏதம் மனோமயமாத்மானமுபஸங்க்ரம்ய | ஏதம் விஜ்ஞானமயமாத்மானமுபஸங்க்ரம்ய | ஏதமானந்தமயமாத்மானமுபஸங்க்ரம்ய | இமாம்ல்லோகான்காமான்னீ காமரூப்யனுஸஞ்சரன் | ஏதத்ஸாம காயன்னாஸ்தே | ஹாவு ஹாவு ஹாவு ||

సయఏవంవిత్ । అస్మాల్లోకాత్ప్రేత్య । ఏతమన్నమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఏతంప్రాణమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఏతంమనోమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఏతంవిజ్ఞానమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఏతమానందమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఇమాన్లోకాన్కామాన్నీ కామరూప్యనుసంచరన్ । ఏతత్సామగాయన్నాస్తే । హా౩వు హా౩వు హా౩వు ॥ ౫ ॥

(ப - ம.) ய꞉ எவன், ஏவம்வித்- இந்த ப்ரகாரம் அறிந்தானோ ஸ꞉- அவன் அஸ்மாத் - இந்த, லோகாத்-உலகத்தில் நின்றும், ப்ரேத்ய-போய், ஏதம்- இந்த, அன்னமயம் - அன்னமயனை, ஆத்மானம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ரம்ய - அடைந்து, ஏதம் - இந்த, ப்ராணமயம் - ப்ராணமயனை, ஆத்மானம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ரம்ய - அடைந்து, ஏதம் - இந்த, விஜ்ஞானமயம் - விஞ்ஞானமயனை, ஆத்மானம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ரம்ய - அடைந்து, ஏதம் - இந்த, ஆனந்தமயம்-ஆனந்தமயனை, ஆத்மானம்-ஆத்மாவை, உபஸங்க்ரம்ய - அடைந்து, காமான்னீ இச்சித்தவுடனே கிடைக்கும் அன்னத்தோடு கூடினவனாகவும், காமரூபீ - இச்சித்தவுடனே கிடைக்கும் உருவத்தோடு கூடினவனாகவும், இமான் - இந்த, லோகான் - உலகங்களை, அனுஸஞ்சரன் - அனுபவித்துக்கொண்டு, (ஸம்) அனுஸஞ்சரன் - சஞ்சரித்துக்கொண்டு, ஏதத் - இந்த, ஸாம - எல்லாவிடங்களிலும் சமமாய் நிறைந்திருக்கிற ப்ரம்மத்தை, (ஸம்) ஸாம - சாமவேதத்தை, காயன்-பாடிக்கொண்டு, ஆஸ்தே-இருக்கிறான், ஹாவு ஹாவு ஹாவு - ஆச்சரியம் ஆச்சரியம் ஆச்சரியம், (ஸம்) ஹாவு ஹாவு ஹாவு - தோபாக்ஷரமென்கிற சாமவேதத்தின் ஒரு பிரிவு.

(ஸம் - ஸா.) முன்னனந்தவல்லியில் "ஸோஶ்நுதே ஸர்வான்காமான் ஸஹ ; ப்ரம்மணாவிபஶ்சிதா" என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதில் எல்லாவிஷ்டவிஷயங்கள் என்று சொல்லுவதெது, ப்ரம்மமாயிருந்து அவைகளை எப்படி அனுபவிக்கிறது என்பதை இந்தச் சுருதிவிவரிக்கிறது. கீழ்ப்ரம்மவித்தைக்கு முக்யமான காரணம் தவமென்று சொல்லி ப்ரம்மவித்தையையும் சொல்லிமுடித்தது. அப்படி ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன் இந்த உலகத்தைவிட்டு அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களை அடைந்து அதாவது அறிந்து ஆனந்தமயனென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மத்துடனென்றால் தன்னிச்சையால் கிடைக்கும் அன்னத்துடனும் உருவத்துடனும் கூடினவனாய் ப்ரம்மத்தோடொன்றான இந்த உலகங்களை தன்னுடனொன்றாக அனுபவித்துக்கொண்டு எல்லாவுலகத்திலும் நிறைந்த ப்ரம்மத்தை உலகங்களுக்குத் தெரியப்பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

(ஸா - ஸா.) மேற்கூறிய விதமாய் ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன் இந்த உலகத்தைவிட்டு நீங்கிப் பரப்ரம்மத்தை அடைந்து தன்னிச்சையினால் வரும் அன்னம் உருவமிவைகளோடு கூடினவனாய் அந்த ப்ரம்மத்துடன் இந்த உலகங்களில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு மேலேசொல்லப் போகிற சாமவேதத்தைப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

அஹமன்னமஹமன்னமஹமன்னம் | அஹமன்னாதோ3ஹமன்னாதோ3ஹமன்னாத³꞉ | அஹம் ஶ்லோககൃத³ஹம் ஶ்லோககൃத³ஹம் ஶ்லோககൃத் | அஹமஸ்மி ப்ரத²மஜா ருதாஸ்ய | பூர்வம் தே3வேப்4யோ அம்ருதஸ்ய நாபா4இ | யோமாத³தா3

𑌤𑌿𑌸𑌇𑌦𑍇𑌵𑌮𑌾𑌵𑌾𑌃 | 𑌅𑌹𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌦𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌦𑍍𑌮𑌿 | 𑌅𑌹𑌂𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂𑌭𑍁𑌵𑌨
𑌮𑌭𑍍𑌯𑌭𑌵𑌾𑌂 | 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍀𑌃 | 𑌯𑌏𑌵𑌂𑌵𑍇𑌦 | 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍||

అహమన్నమహమన్నమహమన్నం। అహమన్నాదో౽హమన్నాదో౽హమన్నాదః। అహగ్ శ్లోకకృదగ్ శ్లోకకృదహగ్ శ్లోకకృత్ । అహమస్మి ప్రథమజా ఋతా3స్య । పూర్వం దేవేభ్యో౽మృతస్య నా3భా3ఇ | యో మా దదాతి స ఇదేవ మా3వా3హ । అహమన్నమన్నమదంతమా3ద్మి । అహం విశ్వం భువనమభ్యభవాం3 । సువర్ణజ్యోతీః ॥ య ఏవం వేద । ఇత్యుపనిషత్ ॥ ౬ ॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 - சாப்பிடத்தக்க வஸ்து, 𑌅𑌹𑌂-நான், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌃 - அந்த அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவன், 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌕𑍃𑌤𑍍-அந்த அன்னங்களைக் கும்பலாய்ச் செய்கிறவன், (𑌪𑌾𑌂) 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌕𑍃𑌤𑍍-ஜனங்களால் கொண்டாடத்தக்க காரியங்களைச் செய்கிறவன், ஒவ்வொருவாக்யங்களிலும் இவ்வர்த்தத்தையே மூன்றுதரம் சொல்லியிருக்கிறது, 𑌅𑌹𑌂-நான், 𑌋𑌤𑌸𑍍𑌯 - இந்த உலகத்திற்கு, (𑌪𑌾𑌂) 𑌋𑌤𑌸𑍍𑌯 - கர்மங்களுக்கு, 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌜𑌾 - முன்னே இருக்கிறவனாக, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿 - ஆகிறேன், 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - தேவர்களைக் காட்டிலும், 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 - முன்னே, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯-அமுதத்திற்கு, 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃-நடுவு, 𑌯𑌃 - எவன், 𑌮𑌾 - என்னை, 𑌦𑌦𑌾𑌤𑌿 - கொடுக்கிறானோ, 𑌸𑌇𑌦𑍇𑌵 - அவன் தானே, 𑌮𑌾 - என்னை, 𑌆𑌵𑌾𑌃 - காப்பாற்றுகிறான், (𑌪𑌾𑌂) 𑌆𑌵𑌾𑌃 - அடைகிறான், 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 - அன்னத்தையும், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂-அன்னத்தை, 𑌅𑌦𑌨𑍍𑌤𑌂-சாப்பிடுகிறவனையும், 𑌅𑌦𑍍𑌮𑌿 - சாப்பிடுகிறேன், 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 - எல்லா, 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌂 - உலகத்தை, 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌭𑌵𑌾𑌂 - மறைத்தேன், 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍀𑌃-சூரியனுக்கொப்பான காந்தியோடே கூடினவன், 𑌇𑌤𑌿 - இந்த ப்ரகாரம், 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 - உபநிஷத், 𑌯𑌃 - எவன், 𑌏𑌵𑌂 - இந்த ப்ரகாரம், 𑌵𑍇𑌦 - அறியுகிறானோ.

(ஸ०-ஹா.) நானே அன்னமாயும் அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும் இவைகளைக் கும்பலாகச் சேர்க்கிறவனாகவும், இவ்வுலகங்களுக்கு முன்னிருப்பவனாகவும், தேவர்களுக்கு முன் அமுதத்திற் கிருப்பிடமாகவு மிருக்கிறேன். அன்னரூபியான என்னை எவன் கேட்கிறவர்களுக்குக் கொடுக்கிறானோ, அவனே என்னைக் காப்பாற்றுகிறான். எவன் கொடுக்கவில்லையோ, அவனையும் அவன் புசிக்கும் அன்னத்தையும் நான் சாப்பிடுகிறேன். நான் என்னுடைய சுத்த ரூபத்தினா லுலகங்களை வியாபரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் சூரியனுக்கொப்பான காந்தியோடேகூடினவன். இப்படிப்பட்ட இந்த உபநிஷத்தை எவன் அறிகிறானோ அவனுக்கு மேற்கூறிய பயன்கள் உண்டாகும்.

(ரா-ஹா.) எல்லா வஸ்துக்களுக்குள்ளே நான் வியாபித்திருக்கிறபடியால் எல்லா வஸ்துக்களும் நானே; உலகங்களால் கொண்டாடப்பட்ட செய்கைகளைச் செய்கிறவனும் நானே; படைப்புக்காலத்திற்கு முன் ப்ராணிகளின் வினைகளுக்குப் பயன் விளைப்பவனும் நானே; தேவர்களுக்கும் முந்தின மோக்ஷத்திற்குங் காரணம் நானே; எவன் என்னை; தகுந்த சிஷனுக்குபதேசிக்கிறானோ, அவனே என்னையடைகிறான். நான் அறிவில்லாத வஸ்துக்களிலும், அறிவுள்ள வஸ்துக்களிலும் நிறைந்திருக்கிறேன். ப்ரளய

காலத்திலுலகங்களை எல்லாம் மறைத்தேன். எவனிதை அறிந்தானோ அவன் விளங்குகிற சரீரத்தோடுகூடியவனாகிறான் என்றிப்படி முடிந்தது.

𑌸𑌹𑌨𑌾𑌵𑌵𑌤𑍁 | 𑌸𑌹𑌨𑍌𑌭𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑍁 | 𑌸𑌹𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂𑌕𑌰𑌵𑌾𑌵𑌹𑍈 | 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾𑌵𑌧𑍀𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌾𑌵𑌹𑍈 | 𑌓𑌂𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 ||

సహనావవతు । సహనౌభునక్తు । సహవీర్యంకరవావహై । తేజస్వినావధీతమస్తుమావిద్విషావహై ॥ ఓంశాంతిశ్శాంతిశ్శాంతిః ॥

இதற்குப் பிரதிபதம் ஆனந்தவல்லியிலெழுதப்பட்டது.

பிருகுவல்லி முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀[illegible] 𑌨𑌮𑌃.

𑌰𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍈𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍀𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍

𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌃 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂.

𑌓𑌂|| 𑌅𑌮𑍍𑌭𑌸𑍍𑌯𑌪𑌾𑌰𑍇𑌭𑍁𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇𑌮𑌹𑌤𑍋𑌮𑌹𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 | 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑍇𑌣𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍀𑌂𑌷𑌿𑌸𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿𑌗𑌰𑍍𑌭𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌃 ||௧||

ఓం॥ అంభస్యపారే భువనస్యమధ్యే నాకస్యపృష్ఠే మహతో మహీయాన్ । శుక్రేణజ్యోతీంషి సమనుప్రవిష్టః ప్రజాపతిశ్చరతిగర్భే అంతః ॥ ౧ ॥

(ப்ரதிபதபாஷ்யம்.) ஆனந்தவல்லியில் சொல்லப்பட்ட அனந்தனென்கிற நாராயணனே பரதேவதையென்று இந்த நாராயணோபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது. 𑌅𑌪𑌾𑌰𑍇 - கரையில்லாத, 𑌅𑌮𑍍𑌭𑌸𑌿 - சலத்தில் அதாவது சமுத்திரத்தில், 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 - உலகத்தினுடைய, 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 - நடுவில் அதாவது சூரியமண்டலத்தில், 𑌨𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯 - வைகுண்ட உலகத்தினுடைய, 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇 - மேல்பாகத்திலும், (𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 - தோன்றியிருக்கிற), 𑌮𑌹𑌤𑌃 - ஆகாயம் முதலிய பெரிய உருவத்திலும், 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 - பெரிதான, "𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑍇𑌣 - தன்னுடைய வொளியினால், 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍀𑌂𑌷𑌿 - சூரியன் முதலிய வொளியுள்ள வஸ்துக்களை, 𑌸𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃| 𑌤𑌮𑍇𑌵𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑍁𑌭𑌾𑌤𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌭𑌾𑌸𑌾𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿" 𑌯𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌗𑌤𑌂𑌤𑍇𑌜𑍋𑌜𑌗𑌦𑍍𑌭𑌾𑌸𑌯𑌤𑍇𑌽𑌖𑌿𑌲𑌮𑍍 | 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌿𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌮𑌕𑌂-என்று சொல்லுகிறபடியே உட்பிரவேசித்திருக்கிற, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 ஜனங்களுடைய நாயகனானவன், 𑌗𑌰𑍍𑌭𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌃 - உட்பிரதேசத்தில், 𑌚𑌰𑌤𑌿 - இருக்கிறான்.

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌂𑌚𑌵𑌿𑌚𑍈𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌧𑌿𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌦𑍁𑌃।
𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍁 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍 ॥௨॥

యస్మిన్నిదగ్ సంచవిచైతి సర్వాయస్మిన్దేవా అధివిశ్వేనిషేదుః । తదేవభూతంతదుభవ్య, మాఇదంతదక్షరేపరమేవ్యోమన్ ॥ ౨ ॥

(ப் - ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍-எந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், 𑌇𑌦𑌂-இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-எல்லா உலகமானது, 𑌸𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌦𑍀𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌂 𑌇𑌵 - என்கிறபடியே ப்ரளயகாலத்திலொன்ருகச் சேருகின்றதோ, 𑌵𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌚-சிருஷ்டிகாலத்தில் பிரிக்கப்படுகிறதோ, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - எவனிடத்தில், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇 - எல்லா, 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - தேவதைகள், 𑌅𑌧𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌦𑍁𑌃 - அடைந்தார்களோ, 𑌤𑌦𑍇𑌵 - அந்த ப்ரம்மமே, 𑌭𑍂𑌤𑌂 - இறந்த பொருள்களும், 𑌤𑌦𑍁 - அந்த ப்ரம்மமே, 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌂 - வரப்போகிற பொருள்களும் அதாவது அந்தந்தப் பொருள்களிலும் நிறைந்திருக்கிறது. 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑌤𑍍 - இந்த அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 - நாசமில்லாத, 𑌪𑌰𑌮𑍇 - உயர்ந்ததான, 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍 - ஆகாயத்தில் அதாவது பரமபதத்தில், (𑌆𑌸𑍍𑌤𑍇 - இருக்கிறது).

𑌯𑍇𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌖𑌂 𑌚 𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌮𑌹𑍀𑌂 𑌚 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌜𑌸𑌾 𑌚। 𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌕𑌵𑌯𑍋 𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 ॥௩॥

యేనావృతంఖంచ దివంమహీంచయేనాదిత్య స్తపతి తేజసా భ్రాజసాచ । యమంతస్సముద్రేకవయోవయంతి యదక్షరేపరమేప్రజాః ॥ 3 ॥

(ப் - ம்.) 𑌯𑍇𑌨-யாதொரு ப்ரம்மத்திஞல், 𑌖𑌂 𑌚 ஆகாயமும், 𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌚 - சுவர்க்கலோகமும், 𑌮𑌹𑍀𑌂 𑌚 - பூமியும், 𑌆𑌵𑍃𑌤𑌂 - சூழப்பட்டதோ, 𑌯𑍇𑌨-யாதொரு ப்ரம்மத்திஞல், 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 - காந்தியாலும், 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌜𑌸𑌾 - வெப்பத்திஞலும், (𑌆𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 - பலம் செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு), 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - சூரியனுனது, 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍇𑌦𑍍𑌧𑌃 - என்கிறபடியே ப்ரகாசிக்கிறதோ, 𑌯𑌂-யாதொருப் பரமாத்மாவை, 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 - சமுத்திரத்தின் நடுவில், 𑌕𑌵𑌯𑌃 - தூரதிருஷ்டியுள்ள, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 - ஜனங்கள், 𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - அறிகிறார்களோ, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 - நாசமில்லாத, 𑌪𑌰𑌮𑍇 - பரமபதத்தில், (𑌆𑌸𑍍𑌤𑍇 - இருக்கிறது.)

𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌾 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑍀 𑌤𑍋𑌯𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌚𑌸𑌰𑍍𑌜 𑌭𑍂𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂। 𑌯𑌦𑍋𑌷𑌧𑍀𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌾𑌣𑌿 ॥௪॥

యతః ప్రసూతా జగతః ప్రసూతీ తోయేనజీవాన్వ్యచసర్జ భూమ్యాం । యదోషధీభిః పురుషాన్పశూగ్ శ్చవివేశభూతాని చరాచరాణి ॥ ౪ ॥

(ப - ம்.) ஜகத் - உலகத்திற்கு, ஸூதீ-காரணமான ப்ரகிருதியானது, யத꞉ - யாதொரு ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்து, ஸம்பூதா - உண்டு பண்ணப்பட்டதோ, தோயேந-ஜலம் முதலிய பஞ்சபூதங்களுடன், ஜீவாந் - ஜீவர்களை, பூம்யாம் - பூமியில், ஸஸர்ஜ - ஸிருஷ்டித்ததோ, யத꞉ - யாதொரு ப்ரம்மமானது, ஓஷதீபி꞉ - கொடிகளோடு, புருஷாந் - ஜீவர்களையும், பஶூம்ஶ்ச - பசுக்களையும், சராசராணி - ஜங்கமஸ்தாவரங்களான, பூதாநி - பொருள்களில், விவேஶ - பிரவேசித்ததோ.

அத꞉ பரம் நாந்யதணீயஸம் ஹி பராத்பரம் யந்மஹதோ மஹாந்தம் ।
யதேகமவ்யக்தமநந்தரூபம் விஶ்வம் புராணம் தமஸ꞉ பரஸ்தாத் ॥ ௫ ॥

అతః పరం నాన్యదణీయసగ్ం హి పరాత్పరం యన్మహతో మహాంతమ్ । యదేకమవ్యక్తమనం
తరూపం విశ్వం పురాణం తమసః పరస్తాత్ ॥ ౫ ॥

(ப - ம்) யத꞉ - யாதொரு ப்ரம்மமானது, பராத் - உயர்ந்த பொருளைக்காட்டிலும், பரம் - உயர்ந்ததோ, மஹத꞉ - பெருத்த பொருளைக்காட்டிலும், மஹாந்தம் - பெருத்ததோ, அத꞉ - இந்த ப்ரம்மத்தைக்காட்டிலும், பரம் - உயர்ந்ததாக, அந்யத் - வேறான, அணீயஸம் - நுட்பமான பொருளானது, நஹி - இல்லையோ, யத꞉ - யாதொரு ப்ரமமமானது, ஏகம் - ப்ரளயகாலத்திலொன்றாயும், அவ்யக்தம் - அவ்யக்தமென்கிற ப்ருகிருதியை உடலாகவுடையதாகவும், அநந்தரூபம் - சிருஷ்டிகாலத்தில் பலவுருவங்களையுடையதாகவும், விஶ்வம் - சகலத்தையுமுடலாகவுடையதாகவும், புராணம் - ஆதியற்றதாயும், தமஸ꞉ - தமஸ் என்கிற ப்ருகிருதிக்கு, பரஸ்தாத் - அப்புறமிருக்கிறதோ.

ததேவர்தம் தது ஸத்யமாஹுஸ்ததேவ ப்ரஹ்ம பரமம் கவீநாம் । இஷ்டா
பூர்தம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமாநம் விஶ்வம் பிபர்தி புவநஸ்ய நாபி꞉ ॥

తదేవర్తం తదు సత్యమాహు స్తదేవ బ్రహ్మ పరమం కవీనాం । ఇష్టాపూర్తం బహుధా జాతం
జాయమానం విశ్వం బిభర్తి భువనస్య నాభిః ॥ ౬ ॥

(ப - ம்.) ததேவ - அந்த ப்ரம்மத்தையே, ருதம் - வேறுபடாத உருவத்தோடு கூடியதாகவும், ததுஸ - அந்த ப்ரம்மத்தையே, ஸத்யம் - வேறுபடாத குணங்களோடு கூடியதாகவும், ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறார்கள், ததேவ - அந்த ப்ரம்மமே, கவீநாம் - நுட்பமான பொருள்களை அறிகிறவர்களுக்கு, பரமம் - உயர்ந்த, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், புவநஸ்ய - உலகத்திற்கு, நாபி꞉ - ஆதாரமான ப்ரம்மமானது, பஹுதா - அனேகவிதமாக, ஜாதம் - உண்டானதாகவும், ஜாயமாநம்-உண்டாகிறதாகவுமிருக்கிற, இஷ்டாபூர்தம்-யாகம் செய்தல் குளம் வெட்டுதல் முதலிய தர்ம்மங்களையும், விஶ்வம்-

எல்லாவற்றையும், 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑌿 - தரிக்கிறதோ அதாவது தனக்கு எல்லாக் கருமங்களையும் பூசையாகக் கொள்ளுகிறதோ.

𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍁𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 । 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑌦𑌾𑌪𑌸𑍍𑌸𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 ॥௭॥

తదేవాగ్నిస్తద్వాయుస్తత్సూర్యస్తదుచంద్రమాః । తదేవశుక్రమమృతంతద్బ్రహ్మతదాపస్సప్రజాపతిః ॥ ౭ ॥

(ப - ம்) 𑌤𑌦𑍇𑌵 - அந்த ப்ரம்மமே, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - அக்நியென்றும், 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மமே, 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - வாயுவென்றும், 𑌤𑌤𑍍-அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 - சூரியனென்றும், 𑌤𑌦𑍁 - அந்த ப்ரம்மமே, 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 - சந்திரனென்றும், 𑌤𑌦𑍇𑌵 - அந்த ப்ரம்மமே, 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑌂 - காந்தியோடு கூடினதென்றும், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - சம்சாரமில்லாததென்றும், 𑌤𑌤𑍍 - அதுவே, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮-ப்ரம்மமென்றும், 𑌤𑌤𑍍 - அதுவே, 𑌆𑌪𑌃-ஜலங்களென்றும், 𑌸𑌃-அவனே, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 - ப்ரசாபதியென்றும் சொல்லப்பட்டன.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑌿𑌮𑍇𑌷𑌾𑌜𑌜𑍍𑌞𑌿𑌰𑍇𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌦𑌧𑌿 । 𑌕𑌲𑌾𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾𑌃𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 । 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌸𑌾𑌮𑌾𑌸𑌾𑌋𑌤𑌵𑌸𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌶𑍍𑌚𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑌾𑌂 ॥௮॥

సర్వేనిమేషాజజ్ఞిరేవిద్యుతః పురుషాదధి । కలాముహూర్తాః కాష్ఠాశ్చాహోరాత్రాశ్చ సర్వశః । అర్ధమాసామాసాఋతవ స్సంవత్సరశ్చకల్పతాం ॥ ౮ ॥

(ப - ம்.) 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃-மின்னல்போன்ற காந்தியோடேகூடிய, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌤𑍍|𑌅𑌧𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌣𑌿𑌕𑌂𑌤𑍇𑌜𑌃𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌤𑍍-என்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவிடத்தில் நின்றும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 - எல்லா, 𑌨𑌿𑌮𑍇𑌷𑌾𑌃-நிமிஷமென்று சொல்லப்பட்ட காலங்களானவை, 𑌜𑌜𑍍𑌞𑌿𑌰𑍇-உண்டாயின, 𑌕𑌲𑌾𑌃-கலையென்றும், 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾𑌃 - முகூர்த்தங்களென்றும், 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌶𑍍𑌚 - காஷ்டைகளென்றும், 𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 - பகலிராவென்றும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃-எல்லா, 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌸𑌾𑌃-பக்ஷங்களென்றும், 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌃 - மாதங்களென்றும், 𑌋𑌤𑌵𑌃 - வசந்தம் முதலிய ருதுக்களென்றும், 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌶𑍍𑌚 - வருடமென்றும் சொல்லப்பட்ட காலங்களும், 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑌾𑌂 - உண்டாயின.

𑌸𑌆𑌪𑌃𑌪𑍍𑌰𑌦𑍁𑌘𑍇𑌉𑌭𑍇𑌇𑌮𑍇𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑌥𑍋𑌸𑍁𑌵𑌃 । 𑌨𑍈𑌨𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂𑌨𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑌂𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌪𑌰𑌿𑌜𑌗𑍍𑌰𑌭𑌤𑍍 । 𑌨𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑍇𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨𑌤𑌸𑍍𑌯𑌨𑌾𑌮𑌮𑌹𑌦𑍍𑌯𑌶𑌃 ॥௯॥

సఆపః ప్రదుఘేఉభేఇమే అంతరిక్షమథోసువః । నైనమూర్ధ్వంనతిర్యంచంనమధ్యేపరిజగ్రభత్ । నతస్యేశేకశ్చనతస్యానామమహద్యశః ॥ ౯ ॥

(ப் - ம்,) ஸஃ - அந்த பரமாத்மாவானவன், ஆபஃ - ஜலங்களை, வ்யதா வெ - உண்டாக்கினுர். உமெ-இரண்டுகளான, அந்தரிக்ஷம்-ஆகாயமென்ன, அயஃ - பிறகு, ஸுவஃ - சுவர்க்கமென்ன, இமெ - இவைகளை, வ்யதாவெ - உண்டாக்கினுர்.ஏனம்-இந்தப் பரமாத்மாவை,ஊர்த்வம்-உயரத்திலும்,திர்யஞ்சம்-குறுக்கிலும், மெயெ-நடுவிலும், நபரிஜக்ரபஸ்-ஒருவருமறியவில்லை. தஸ்ய - அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு, கஶ்சந - ஒருவரும், நஈமெ - ஈசனுகிறதில்லை. தஸ்ய நாம-அந்தப் பரமாத்மாவினுடையதுதான், மஹத்-பெரிதான, யஶஃ - கீர்த்தி.

நஸந்த்ருமெ திஷ்டதி ரூபமஸ்ய நசக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம் | ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாऽபிக்லுப்தோ யஏநம் விதுரம்ருதாஸ்தெ பவந்தி ||௧0||

న సంద్రుశే తిష్ఠతి రూపమస్య న చక్షుషా పశ్యతి కశ్చనైనం । హృదా మనీషా మనసాఽభిక్లృప్తో య ఏనం విదురమృతాస్తే భవంతి ॥ ౧౦ ॥

(ப் - ம்.) அஸ்ய-இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய, ரூபம்-உருவமானது, ஸந்த்ருமெ - பார்வைக்கு, நதிஷ்டதி - இருக்கிறதில்லை அதாவது பார்க்கக் கூடியதல்ல, கஶ்சந-ஒருவனும், ஏநம்-இந்தப் பரமாத்மாவை, சக்ஷுஷா-கண்ணினுல், நபஶ்யதி- பார்க்கிறதில்லை, ஹ்ருதா-பக்தியினுலும், மநீஷா-தைரியத்தினுலும், மநஸா - மனதினுலும், அபிக்லுப்தஃ - அறியத்தகுந்தவன். யெ - எவர்கள், ஏநம்-இந்தப் பரமாத்மாவை, விதுஃ - அறிகிறுர்களோ, தெ - அவர்கள், அம்ருதாஃ - சம்சாரமில்லாதவர்களாக, பவந்தி-ஆகிறுர்கள்.

அத்ப்யஸ்ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப இத்யஷ்டௌ | ஏஷஹிதெவஃ ப்ரதிமோநு ஸர்வாஃ பூர்வோஹி ஜாதஸ்ஸ உகர்பெ அந்தஃ | ஸவிஜாயமாந ஸ்ஸஜநிஷ்யமாணஃ ப்ரத்யங்முகாஸ்திஷ்டதி விஶ்வதோமுகஃ ||௧௧||

అద్భ్యస్సంభూతో హిరణ్యగర్భ ఇత్యష్టౌ । ఏషహి దేవః ప్రదిశోను సర్వాః పూర్వోహి జాతస్స ఉగర్భే అంతః । సవిజాయమానస్సజనిష్యమాణః ప్రత్యఙ్ముఖాస్తిష్ఠతి విశ్వతోముఖః ॥ ౧౧ ॥

(ப் - ம்.) இங்கு, அத்ப்யஸ்ஸம்பூதஃ - இப்படி ஆரம்பிக்கும் அனுவாகத்தையும், ஹிரண்யகர்பதி - இப்படி ஆரம்பித்துச் சொல்லும், அஷ்டௌ - எட்டுருக்குக்களையும், (பഠநீயம் - படிப்பது) முன், அம்பஸ்யபாரெ-என்கிற அனுவாகத்தில், யஸ்மிந்நிதம் ஸஞ்சவிசைதி | ஸவெநிமெஷாஜஜ்ஞிரெவித்யுதஃபுருஷாதயி-என்றுமளவாகச் சமுத்திரத்தில் படுப்பதென்றும் மின்னல்போன்ற வண்ணமுள்ள புருஷனென்றும் சொல்லுகிற அடையாளங்களால் எவ்விதமாக நாராயணனே பரதேவதையென்று ஏற்பட்டதோ அவ்விதமாகவே, அத்ப்யஸ்ஸம்பூதஃ - என்கிற அனுவாகத்திலும், ஹ்ரீஶ்சதெ லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ - என்று ஹ்ரீ என்கிற பூமிக்கும் லட்சுமிக்கும் நாயகனெ

ன்று சொல்லுவதால் நாராயணனே பரதேவதையென்று ஏற்படுகிறது, ஹிரண்யகர்ப்பம் - என்கிற எட்டுருக்குகளாலும் வேறொரு காரணங்களை முன்னிடாமல் பூதங்களுக்கு நாயகனென்று சொல்லுவதாலும், ஹிரண்ய கர்ப்போ பூகர்ப்ப: - என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லுவதாலும், ஹிரண்ய கர்ப்பஇத்யஷ்டர்ச்ச விஷ்ணுதைவதம் - என்று விஷ்ணுஸ்மிருதியில் சுவாமி யினுடைய பூஜைக்கு மந்திரமாக வெடுத்தலானும் மேதிஷத்திலும் சூரிய சித்தாந்தத்தில அநிருத்தன் வ்யூஹத்தைக் சொல்லுங்காலத்தில், ஹிரண்ய கர்ப்போ பகவாநேஷ புத்திரிதி ஸ்ம்ருத: - என்று சொல்லுகையாலும் பா த்மபுராணத்திலும், தஸ்ய ஹிரண்யகர்ப்பஸ்ய ஸம்பூதஸ்ய ஜகத்பதே: கேசவஸ்ய பராதிப்ராதுர்பாவோஹிரண்ய: - என்றும் சொல்லப்படுவதா லும நாராயணனே பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறது. ஏஷ:-இந்த, தேவோஹி - தேவனான பரமாத்மாதானே, ஸர்வா: - எல்லா, ப்ரதிசோ நு - திக்குக்களிலிருக்கும் பொருள்கள், ஸஉ - அந்தப் பரமாத்மாவே, பூர்வ: - முதலில், ஜாத: ஹி - உண்டானவனும், ஸஉ - அந்தப் பரமாத் மாவே, கர்ப்பே - கர்ப்பத்தில், அந்த: - உள்ளிருக்கிறவனும், ஸ:-அந்தப் பர மாத்மாவானவன், விஜாயமாந:-பிறக்கிறவனும்,ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவான வன், ஜநிஷ்யமாண: - பிறக்கப்புகுகிறவனுமாக விருக்கிறான். ஆனால் அந்த பரமாத்மா எவ்விதமாக எல்லாப்பொருளுமாக விருக்கக்கூடுமெனில்,ப்ரத்யங் ஜநாஸ்திஷ்டதி-சகலமான அறிவுள்ள வஸ்துக்களையுடலாகவும், விஸ்வதோமுக: - அறிவில்லாத வஸ்துக்களையுடலாகவுங் கொண்டு, திஷ்டதி-இருக்கிறான்.

விஸ்வதஸ்சக்ஷுருத விஸ்வதோமுகோ விஸ்வதோஹஸ்த உத விஸ்வதஸ்பாத் । ஸம்பாஹுப்யாந்நமதி ஸம்பதத்ரைர்த்யாவாப்ருதிவீ ஜநயந்தேவ ஏக: ॥௧௨॥

విశ్వతశ్చక్షురుతవిశ్వతోముఖోవిశ్వతోహస్త ఉతవిశ్వతస్పాత్ । సంబాహుభ్యాంనమతి సంపతత్రైర్ద్యావాపృథివీజనయన్దేవఏకః ॥ ౧౨ ॥

(ப - ம்.) விஸ்வதஸ்சக்ஷு: எல்லா விடங்களிலும் கண்களையுடையவனு கவும், உத - மேலும், விஸ்வதோமுக: - எல்லா விடங்களிலும் முகத்தை யுடையவனுகவும், விஸ்வதோஹஸ்த: - எல்லா விடங்களிலும் கைகளையுடை யவனுகவும், உத - மேலும், விஸ்வதஸ்பாத் - எல்லா விடங்களிலும் காலையு டையவனுகவும், த்யாவாப்ருதிவீ - ஆகாயம் பூமி இவைகளை, ஜநயந்-சிரு ஷ்டிக்கிறவனுகவுமிருக்கிற, ஏக: - ஒரு, தேவ:-பரமாத்மா, (ப்ராணிந:- ப்ராணிகளை), பாஹுப்யாம் - கைகளோடும், பதத்ரை:-கால்களோடும், ஸந்தமதி - சேர்க்கிறான் அதாவது கைகால்களோடுகூடிய உடலைக்கொடுக் கிறான்.

வேநஸ்தத்பஶ்யந்விஶ்வா பு⁴வநாநிவித்³வாந்யத்ர விஶ்வம்ப⁴வத்யேகநீட³ம் |
யஸ்மிந்நித³ꣳஸஞ்சவிசைதிஸர்வꣳஸஓத: ப்ரோதஶ்சவிபு⁴: ப்ரஜாஸு ||

వేన స్తత్పశ్యన్విశ్వాభువనానివిద్వాన్యత్ర విశ్వంభవత్యేకనీడం । యస్మిన్నిదగ్ం సఞ్చవిచైతిసర్వం సఓతః ప్రోతశ్చవిభుః ప్రజాసు ॥ ౧౩ ॥

(ப - ம்) வித்³வாந் - எல்லாவற்றையு முணர்ந்திருக்கிற பரமாத்மா, தத் - ஆகையினாலே, விஶ்வா - எல்லா, பு⁴வநாநி - உலகங்களை, வேந: - சூரியன்போல், பஶ்யந் - பார்த்துக்கொண்டு, (ஆஸ்தே - இருக்கிறான், யத்ர - யாதொரு பரமாத்மாவினிடத்தில், விஶ்வம் - உலகமானது, ஏகநீட³ம் - ஒரே இருப்பிடத்தையுடையதாக, ப⁴வதி - ஆகிறதோ, யஸ்மிந் - யாதொரு பரமாத்மாவிடத்தில், இத³ம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப் பொருள்களும், ஸமேதி ச - சேருகிறதோ, வ்யேதி - பிரிகிறதோ, ஸ: - அந்த, விபு⁴: - பரமாத்மாவானவன், ப்ரஜாஸு - ப்ராணிகளிடத்தில், ஓத: - நெடுகிலும் கோர்க்கப்பட்டும், ப்ரோத: - குறுக்கிக் கோர்க்கப்பட்டு மிருக்கிறான். அதாவது வஸ்திரத்தில் நெடுகிலும் குறுக்கிலும கோர்க்கப்பட்டிருக்கிற நூல்களைப்போல் எல்லாவிடங்களிலும் நிறைந்திருக்கிறான்.

ப்ரதத்³வோசேஅம்ருதந்நுவித்³வாந்க³ந்த⁴ர்வோநாமநிஹிதம்கு³ஹாஸு |
த்ரீணிபதா³நிநிஹிதம்கு³ஹாஸு யஸ்தத்³வேத³ஸவிது: பிதாஸத் || ௧௪ ||

ప్రతద్వోచేఽమృతన్నువిద్వాన్గన్ధర్వోనామనిహితంగుహాసు । త్రీణిపదానినిహితంగుహాసు యస్తద్వేదసవితుఃపితాఽసత్ ॥ ౧౪ ॥

(ப - ம்.) க³ந்த⁴ர்வ: - பூமியைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற பரமாத்மா அம்ருதம் - நித்தியமான, கு³ஹாஸு - தன்மனதாகிற மறைந்த விடங்களில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டுமிருக்கிற, தத் - அந்த, நாம-வேதத்தை, ப்ரவோசே - சொன்னார். (யஸ்ய)-யாதொரு பரமாத்மாவினுடைய), கு³ஹாஸு- பரமபதத்தில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, த்ரீணீ - மூன்றுகளான, பதா³நி-பாகங்களை (அதாவது சுகிக்கும் பொருள்கள் இடங்கள் கருவிகள்), ய:- எவன், வேத³ - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், பிது: - தகப்பனுக்கு, பிதா - தகப்பனாக, அஸத் - ஆகிறான். அதாவது ஒருவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறதில்லை. மீண்டும் பிறப்பில்லை யென்பதேயாம்.

ஸநோப³ந்து⁴ர்ஜநிதாஸவிதா⁴தாதா⁴மாநிவேத³பு⁴வநாநிவிஶ்வா |
யத்ரதே³வாஅம்ருதமாநஶாநாஸ்த்ருதீயேதா⁴மாந்யப்⁴யைரயந்த || ௧௫ ||

సనోబంధుర్జనితాసవిధాతాధామానివేద భువనానివిశ్వా । యత్రదేవాఅమృతమానశానా స్తృతీయే ధామాన్యభ్యైరయంత ॥ ౧౫ ॥

(ப - ம்.) ஸ:-அந்தப் பரமாத்மா, ந: - நமக்கு, ப³ந்து:-உறவினன், ஜநிதா - பிறப்பித்தவன், ஸ: - அவன், விதா⁴தா - பயன்களை விளைவிக்கி

றவன், விஶ்வா - எல்லா, புவநாநி - உலகங்களையும், தாமாநி - இடங்களையும், வேத - அறிகிறான், யத்ர - யாதொரு பரமாத்மாவினிடத்தில், அம்ருதம் - அமுதம்போலினியவைகளான குணங்களை, ஆநஶாநா: - அனுபவிக்கிற, தேவா: - நித்யஸூரிகள், த்ருதீயே - மூன்றாவதான, தாமநி - இடத்தில் அதாவது பரமாத்மாவுக்கு முதலிடம் சமுத்திரம் இரண்டாவது சூரியமண்டலம் மூன்றாவது பரமபதம் என்கிற வைகுந்தம், அத்யைரயந்த - ஒருவர்க்கொருவர் எதிராயிருந்துகொண்டு, ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே - என்கிறபடியே பரமாத்மாவினுடைய குணத்தைப் பாடுகிறார்கள்.

பரித்யாவாப்ருதிவீயந்திஸத்ய: பரிலோகாந்பரிதிஶ:பரிஸுவ:।
ருதஸ்யதந்தும்விததம்விச்ருத்யததபஶ்யத்ததபவத்ப்ரஜாஸு॥

పరిద్యావాపృథివీయంతిసద్యఃపరిలోకాన్ పరిదిశఃపరిసువః । ఋతస్యతంతుంవితతంవిచృత్యతదపశ్యత్తదభవత్ప్రజాసు ॥ ౧౬ ॥

(ப-ம்.) ஸர்வாநுலோகாநுஸுக்ருதகாரீ ஸஞ்சரதீத்யர்த: என்கிறபடியே ஆகாயம் பூமி அதிலுள்ள வஸ்துக்கள் வைகுந்தம் இவைகளிலெல்லாம் சுகுர்தம் செய்தவன் சஞ்சரிக்கிறான் என்று சொல்லுகிறது ஸத்ய: - அப்பொழுதே, த்யாவாப்ருதிவீ - ஆகாயம் பூமி இவைகளை, பரியந்தி - சஞ்சரிக்கிறார்கள், லோகாந் - வேறுள சுவர்க்கம் முதலிய உலகங்களையும், பரியந்தி - சஞ்சரிக்கிறார்கள், திஶ: - திக்குகளிலிருக்குமிடங்களிலும், பரியந்தி - சஞ்சரிக்கிறார்கள், ஸுவ: - சுவர்க்கலோகமென்கிற வைகுந்தத்தையும், பரியந்தி சஞ்சரிக்கிறார்கள். மேல் ப்ரம்மம் ஒவ்வொருவருக்கும் இரங்கும்போது அவர்களுடைய புண்ணிய பாவங்களுக்கு அனுரூபமாகவே இரங்குகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது, ஸ: - பரமாத்மா, ருதஸ்ய - புண்ணியபாவரூபமான கன்மங்களுடைய, விச்ருத்ய - நிறைந்து, விததம் - பரவியிருக்கிற, தந்தும் - நுட்பமான அதிர்ஷ்டத்தை, அபஶ்யத் - பார்த்தான், ப்ரஜாஸு - ப்ராணிகளிடங்களில், தத் - அந்த வினைகளின் பயனை, அபவத் உண்டாக்கினான். அதாவது அந்தந்தக் கர்மங்களைச் செய்த பிராணிகளிடத்தில் அக்கருமங்களுக்கேற்கப் பயனைச் சிருஷ்டிக்கிறானென்பது கருத்து.

பரீத்யலோகாந்பரீத்யபூதாநிபரீத்யஸர்வா: ப்ரதிஶோதிஶஶ்ச। ப்ரஜாபதி:ப்ரதமஜாருதஸ்யாத்மநாத்மாநமபிஸம்பபூவ ||௧௭||

పరీత్యలోకాన్పరీత్యభూతానిపరీత్య సర్వాఃప్రదిశోదిశశ్చ । ప్రజాపతిఃప్రథమజాఋత స్యాత్మనాత్మానమభిసంబభూవ ॥ ౧౭ ॥

(ப-ம்.) லோகாந் - உலகங்களை, பரீத்ய வியாபரித்தும், பூதாநி - ப்ராணிகளை, பரீத்ய - வியாபரித்தும், ஸர்வா: - எல்லா, ப்ரதிஶ: - மூலைத் திக்குகளையும், திஶஶ்ச - நேரான மற்றத் திக்குகளையும், பரீத்ய - வியா

பரித்துமிருக்கிற அதாவது அங்கங்கிருக்கும் வஸ்துக்களுக் கந்த ஆத்மாவா யிருக்கிற, ப்ரஜாபதி꞉ - ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியான பரமாத்மா வானவர், ஐதஸ்ய - ப்ராணிகளின் விளைக்கு, ப்ரயமஜா - முதற்காரணமா யக்கொண்டு, ஆத்மநா தன்னாலேயே, ஆத்மாநம்-தன்னை, ஸம்விவேஶ- உண்டுபண்ணினான். அதாவது தானே ஒவ்வொரு காரியங்களுக்கும் முக்கிய காரணமாகவும் அந்த முக்கிய காரணங்களைக்கொண்டு காரியம் செய்கிறவனு மாகவுமிருந்தான் என்பது கருத்து.

ஸத³ஸஸ்பதிமத்³பு⁴தம் ப்ரியமிந்த்³ரஸ்ய காம்யம் । ஸநிம் மேதா⁴மயாஸிஷம் ॥

సదసస్పతిమద్భుతం ప్రియమింద్రస్య కామ్యం । సనిం మేధామయాసిషం ॥ ౧౮ ॥

(ப - ம்.) ஸத³ஸஸ்பதிம் - நித்யசூரிகளுடைய கூட்டத்திற்கு நாயகனாக வும், அத்³பு⁴தம் - ஆச்சரியங்களால் விளங்குகிறவனாகவும், இந்த்³ரஸ்ய - பரமா த்மாவின் உருவம் முதலியவற்றை உள்ளபடியே அறிந்தவனுக்கு, ப்ரியம் - ப்ரீதிவிஷயனாகவும், காம்யம் - ஆசைப்படுங்களுக்குக் காரணனாகவும், ஸநிம் - அடை யத்தகுந்தவனாகவும், மேதா⁴ம் - மழுங்காதவளர்ஞானமூர்த்தியாகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவை, அயாஸிஷம் - சரணமடைகிறேன். ஹரிவம்சத்தில், ஸஹஸ்ரஶீர்ஷாஸதஸஸ்பதிரத்³பு⁴தம் - என்கிற பகவத்வசனத்தை அனுசரித்து இந்த மந்திரம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்றுணர்க.

உத்³தீ³ப்யஸ்வ ஜாதவேதோ³ऽபக்⁴நந்நிர்ருதிம் மம । பஶூꣳஶ்ச மஹ்யமாவஹ ஜீவநம் ச தி³ஶோ த³ஶ ॥ ௧௯ ॥

ఉద్దీప్యస్వజాతవేదోऽపఘ్నన్నిరృతిం మమ । పశూంశ్చ మహ్యమావహ జీవనం చ దిశో దశ ॥

(ப - ம்.) ஜாதவேத³꞉ - எல்லாப்பொருளையும் அறிகிற பரமாத் மாவே, மம - என்னுடைய, நிர்ருதிம் - பாவத்தை, அபக்⁴நந் - போக்கடித்துக் கொண்டு, உத்³தீ³ப்யஸ்வ - விளங்குவாயாக, மஹ்யம் - எனக்காக, பஶூந் - உன் னுடைய பூஜைக்குத்தேவையான யக்யபசுக்களையும், ஆவஹ - உண்டுபண்ணு, த³ஶ - பத்துக்களென்னுங் கணக்குள்ள, தி³ஶ꞉ - திக்குக்களில், ஜீவநம் - ஜீவன த்துக்குக் காரணமான அன்னம் முதலியதையும், ஆவஹ - உண்டுபண்ணு வாயாக.

மா நோ ஹிꣳஸீஜ்ஜாதவேதோ³ கா³மஶ்வம் புருஷம் ஜக³த் । அபி³ப்⁴ரத³க்³ந ஆக³ஹி ஶ்ரியா மா பரிபாதய ॥ ௨௦ ॥

మానోహింసీజ్జాతవేదో గామశ్వం పురుషం జగత్ । అబిభ్రదగ్న ఆగహి శ్రియా మా పరిపా తయ ॥ ౨౦ ॥

(ப - ம்.) ஜாதவேத³꞉ - வாராய் எல்லாந்தெரிந்தவனே, ந꞉ - எங்க ளையும், கா³ம் - உன் பூஜைக்குவேண்டிய பசுக்களையும், அஶ்வம் - குதிரையை யும், புருஷம் - மனிதனையும், ஜக³த் - உலகத்தையும், மா ஹிꣳஸீ꞉ - கொல்

லாதே, ஹெகஜெ-வாராய் அவிஸ் முதலியதைத் தேவர்க்குக்கொடுப்பவனே, (ஹிம்ஸகரூவெம-சொல்லுமுருவத்தை), ஊஹி-தரிக்காமல், ஶ்ருஹீ-வரக்கடவாய், ஊ - என்னை, ஶ்ரியா - ஐசுவரியத்தோடு, வரிவாதய-கூட்டு வாயாக, இம்மந்திரங்களில் பரமாத்மாவைச் சொல்லும் அடையாளங்களில் லாமையாலும் தீபத்துக்கு வாக்குக்கொடுக்கையில் சொல்லப்படுகையாலும், ஊழிஜாதவெஷ-என்கிற பதங்களின் முக்யமான அர்த்தத்தையு மெடுத்துக் கொள்ளலாம்.

வாரூஷஸ்யவிஜ்லஹஸ்ராக்ஷஸ்யஊஹாதெவஸ்யயீஊஹி| தனோ ரூஷ் ஃஂவஷ்வொாஷயாக ||உக||

పురుషస్యవిద్మ సహస్రాక్షస్య మహాదేవస్య ధీమహి । తన్నో రుద్రః ప్రచోదయాత్ ॥౨౧॥

(ப் - ம்.) அந்தந்த தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுள்ளராக்கும் ஜபிக்கைக்காக ருத்திரகாயத்திரி முதலிய பெயர்களையுடைத்தான மந்திரங்களை மேல் சொல்லுகிறது. வாரூஷஸ்ய-மகாபுருஷனை, விஜ்-உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), ஸஹஸ்ராக்ஷஸ்ய - ஸஹஸ்ராக்ஷனென்கிற, ஊஹாதெவஸ்ய - ருத்திரனை, யீஊஹி - தியானம் செய்கிறோம், நஃ - நமக்கு, ரூஷ் ஃ - உருத்திரனைவன், தக - அந்த உபாஸனத்தை, வஷ்வொாஷயாக-நிறைவேற்றட்டும், ஶஂகராசஜாநஊநிவெக-என்கிறபடியே பகவதுபாஸநத்திற்குச்சங்கரனைத் தியானிப்பது காரணமாதலாலும் பாஸ்கரரு மிப்படியே வியாக்யானம் செய்திருத்தலாலுமிங்கு, வாரூஷ-என்கிறது நாராயணனையே எல்லாம் உருத்திரனைச் சொன்னாலும் விரோதமில்லை.

தத்வாரூஷாயவிஜ்ஹெஊஹாதெவாயயீஊஹி | தனோ ரூஷ் ஃஂவஷ்வொாஷயாக ||உஉ||

తత్పురుషాయవిద్మహే మహాదేవాయధీమహి । తన్నో రుద్రః ప్రచోదయాత్ ॥౨౨॥

(ப் - ம்.) தகவாரூஷாய-மேற்கூறிய நாராயணனை, விஜ்ஹெ-உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), ஊஹாதெவாய - உருத்திரனை, யீஊஹி - தியானம் செய்யக்கடவோம், நஃ - நமக்கு, ரூஷ் ஃ - உருத்திரனைவன், தக-அந்த நாராயணோபாஸநத்தை, வஷ்வொாஷயாக - நிறைவேற்றட்டும்.

தத்வாரூஷாயவிஜ்ஹெவக்ஷதுண்டாயயீஊஹி | நனோதஷிஃவஷ்வொாஷயாக ||உங||

తత్పురుషాయవిద్మహే వక్రతుండాయధీమహి । తన్నో దంతిః ప్రచోదయాత్ ॥౨౩॥

(ப் - ம்.) தகவாரூஷாய-மேற்கூறிய நாராயணனை, விஜ்ஹெ-உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), வக்ஷதுண்டாய - வளைந்த முகத்தையுடைய கஜாநனனை, யீஊஹி - தியானம்செய்யக்கடவோம், நஃ - நமக்கு, தஷிஃ - கஜாநனனைவன், தக - அந்த நாராயணோபாஸநத்தை, வஷ்வொாஷயாக-நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்.

தத்புருஷாய வித்மஹே ஸுவர்ணபக்ஷாய தீமஹி | தந்நோ கருட: ப்ரசோதயாத் ||௨௪||

తత్పురుషాయ విద్మహే సువర్ణపక్షాయ ధీమహి । తన్నో గరుడః ప్రచోదయాత్ ॥౨౩॥

(ப - ம்.) தத்புருஷாய - மேற்கூறிய நாராயணனை, வித்மஹே - உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), ஸுவர்ணபக்ஷாய - நல்லவண்ணமுள்ள பக்கங்களையுடைய கருடனை, தீமஹி - தியானம்செய்யக்கடவோம், ந: - நமக்கு, கருட: - கருடனானவன், தத் - அந்த நாராயணதியானத்தை, ப்ரசோதயாத் - நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்.

காத்யாயநாய வித்மஹே கந்யகுமாரி தீமஹி | தந்நோ துர்கி: ப்ரசோதயாத் ||௨௫||

కాత్యాయనాయ విద్మహే కన్యకుమారి ధీమహి । తన్నో దుర్గిః ప్రచోదయాత్ ॥౨౪॥

(ப - ம்.) காத்யாயநாய - கோத்திரத்தால் காத்தியாயனியான துர்க்காதேவியை, வித்மஹே - உபாஸிக்கிறோம், கந்யகுமாரி - மிகவும் காந்தியுள்ள அந்தச் சிறுவயதுள்ள துர்க்காதேவியை, தீமஹி-தியானம் செய்யக்கடவோம், ந: - நமக்கு, துர்கி: - துர்க்கையானவள், தத்-அந்த உபாஸநத்தை, ப்ரசோதயாத்-நிறைவேற்றட்டும் இந்த ருக்குக்குத் துர்க்கா காயத்ரீயென்று பெயர்.

நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி | தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத் ||௨௬||

నారాయణాయ విద్మహే వాసుదేవాయ ధీమహి । తన్నో విష్ణుః ప్రచోదయాత్ ॥౨౫॥

(ப - ம்.) நாராயணாய - நாராயணனை, வித்மஹே - உபாஸிக்கிறோம், வாஸுதேவாய - வாசுதேவனென்கிற நாராயணனை, தீமஹி தியானம்செய்யக்கடவோம், ந: - நமக்கு, விஷ்ணு: - விஷ்ணுவானவர், தத் - அந்த நாராயணத் தியானத்தை, ப்ரசோதயாத்-நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்.

ஸஹஸ்ரபரமா தேவீ சதமூலா சதாங்குரா | ஸர்வꣳ ஹரது மே பாபம் தூர்வா து:ஸ்வப்நநாசநீ ||௨௭||

సహస్రపరమా దేవీ శతమూలా శతాంకురా । సర్వం హరతు మే పాపం దూర్వా దుస్స్వప్న నాశనీ ॥ ౨౬ ॥

(ப - ம்.) ஸ்நானம் செய்வதற்கு அங்கமாகிய தலையிலருகம் புல்லை வைப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஸஹஸ்ரபரமா - எல்லாப்பொருளினு முயர்ந்ததாகவும், சதமூலா - அநேக வேர்களையுடையதாகவும், சதாங்குரா - அநேகம் முளைகளையுடையதாகவும், து:ஸ்வப்நநாசநீ - கெட்ட சுவப்னங்களைப் போக்கடிக்கும் தன்மையுள்ளதாகவுமிருக்

கிற, தூர்வா - அருகம்புல்லானது, மே - என்னுடைய, ஸர்வம் - எல்லா, பாபம் - பாவத்தையும், ஹரது - போக்கடிக்கட்டும்.

அச்வக்ராந்தே ரதக்ராந்தே விஷ்ணுக்ராந்தே வஸுந்தரா । சிரஸா தாரிதா தேவி ரக்ஷஸ்வ மாம் பதே பதே । உத்த்ருதாஸி வராஹேண க்ருஷ்ணேன சதபாஹுநா ॥ ௨௮ ॥

అశ్వక్రాంతే రథక్రాంతే విష్ణుక్రాంతే వసుంధరా । శిరసా ధారితా దేవి రక్షస్వమాం పదే పదే । ఉద్ధృతాసి వరాహేణ కృష్ణేన శతబాహునా ॥ ౨౮ ॥

(ப-ம்.) ஸ்நானகாலத்தில் மண்ணெடுப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. அச்வக்ராந்தே - குதிரைகளால் தாண்டப்பட்டும், ரதக்ராந்தே - தேர்களால் தாண்டப்பட்டும், விஷ்ணுக்ராந்தே - மகாவிஷ்ணுவினால் தாண்டப்பட்டுமிருக்கிற, தேவி வஸுந்தரே - வாராய் பூமிதேவியே, (ஸம்-தீ), சிரஸா சிரஸினாலே, தாரிதா அஸீ - தரிக்கப்பட்டவளாய்க்கொண்டு, மாம் - என்னை, பதே பதே - அடிக்கடி, ரக்ஷஸ்வ - ரக்ஷிப்பாயாக. (ஸம் - தீ), வராஹேண - வராகரூபியான, க்ருஷ்ணேன - மகாவிஷ்ணுவினாலே, சதபாஹுநா - அனேக யத்தனத்தினாலே, உத்த்ருதா - தூக்கப்பட்டவளாக, அஸி - ஆகிறாள் என்று ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகிறது.

பூமிர்தேனுர்தரணீ லோகதாரிணீ । ம்ருத்திகே ஹர மே பாபம் யன்மயா துஷ்க்ருதம் க்ருதம் । த்வயா ஹதேன பாபேன ஜீவாமி சரதச்சதம் । ம்ருத்திகே தேஹி மே புஷ்டிம் த்வயி ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் ॥ ௨௯ ॥

భూమిర్ధేనుర్ధరణీలోకధారిణీ । మృత్తికే హర మే పాపం యన్మయా దుష్కృతం కృతం । త్వయా హతేన పాపేన జీవామి శరదశ్శతం । మృత్తికే దేహి మే పుష్టిం త్వయి సర్వం ప్రతిష్ఠితం ॥ ౨౯ ॥

(ப-ம்.) ஸ்நானகாலத்திலாவது பிறகாவது மண்ணைத் தரிப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது. பூமி: - சகமான பொருள்களும் விளையுமிடமாகவும், தேநு: - இச்சித்த பொருள்களை யெல்லாம் கொடுப்பவளாகவும், தரணீ - நிச்சலமாக விருப்பவளாகவும், லோகதாரிணீ - உலகங்களை யெல்லாம் தரிக்குமவளாகவுமிருக்கிற, ம்ருத்திகே-வாராய் மண்ணே, (ஸம்-தீ), மயா - என்னால், யத் - எந்த, துஷ்க்ருதம் - செய்யக்கூடாத காரியமானது, க்ருதம் - செய்யப்பட்டதோ, மே - என்னுடைய, (தத் - அந்த), பாபம் - பாவத்தை, ஹர - போக்கடி, த்வயா - உன்னால், ஹதேன - போக்கடிக்கப்பட்ட, பாபேன - பாவத்தோடே, (உபலக்ஷித: - கூடினவனாக, சதம் - அனேகமான, சரத: - வருடங்களை, ஜீவாமி ஜீவிக்கிறேன், ம்ருத்திகே - வாராய் மண்ணே, மே - எனக்கு, புஷ்டிம் பலத்தை, தேஹி - கொடு, த்வயி - உன்னிடத்தில், ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளும், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கின்றன.

கந்தத்வாராம் துராதர்ஷாம் நித்யபுஷ்டாம் கரீஷிணீம் | ஈச்வரீம் ஸர்வபூதானாம் த்வாமிஹோபஹ்வயே ச்ரியம் ||௩०||

గంధద్వారాం దురాధర్షాం నిత్యపుష్టాం కరీషిణీమ్ । ఈశ్వరీగ్ం సర్వభూతానాం త్వామిహోపహ్వయే శ్రియమ్ ॥ ౨౯ ॥

(ப - ம்.) இந்த மந்திரமும் மண்ணைத் தரிப்பதற்கே உபயோகிக்கிறது. கந்தத்வாராம் - கந்தத்தாலறியவேண்டியவளாகவும், துராதர்ஷாம் - பாவங்களாலே, அசைக்கக்கூடாதவளாகவும், நித்யபுஷ்டாம் - எப்பொழுதும் நிறைந்தவளாகவும், கரீஷிணீம் - கோமயம் முதலியதுடன் கூடினவளாகவும், ஸர்வபூதானாம் - சகல ப்ராணிகளுக்கும், ஈச்வரீம் - நாயகியாகவும், ச்ரியம் - சம்பத்தாகவுமிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, இஹ - இவ்விடத்தில், உபஹ்வயே - கூப்பிடுகிறேன்.

ஹிரண்யச்ருங்கம் வருணம் ப்ரபத்யே தீர்த்தம் மே தேஹி யாசித: | யன்மயா புக்தமஸாதூனாம் பாபேப்யச்ச ப்ரதிக்ரஹ: | யன்மே மனஸா வாசா கர்மணா வா துஷ்க்ருதம் க்ருதம் | தன்ம இந்த்ரோ வருணோ ப்ருஹஸ்பதி: ஸவிதா ச புனந்து புன: புன: ||௩௧||

హిరణ్యశృంగం వరుణం ప్రపద్యే తీర్థం మే దేహి యాచితః । యన్మయా భుక్తమసాధూనాం పాపేభ్యశ్చ ప్రతిగ్రహః । యన్మే మనసా వాచా కర్మణా వా దుష్కృతం కృతమ్ । తన్మ ఇంద్రో వరుణో బృహస్పతిః సవితా చ పునంతు పునః పునః ॥ ౩౦ ॥

(ப - ம்.) ஸ்நானகாலத்தில் தீர்த்தங்களுக்கு அதிஷ்டான தேவதையை ப்ரார்த்தனை செய்கிறதற்கு, இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஹிரண்யச்ருங்கம் - ரமணீயமான ஆயுதத்துடன் கூடிய, வருணம் - வருணதேவனை, ப்ரபத்யே - சரணமடைகிறேன், (த்வம் - நீ), யாசித:-யாசிக்கிற, மே-எனக்கு, தீர்த்தம் - தீர்த்தத்தை அதாவது பரிசுத்த ஜலத்தை, தேஹி - கொடு, அஸாதூனாம் - துஷ்டர்களிடத்தில், மயா - என்னால், யத்-எது, புக்தம் சாப்பிடப்பட்டதோ, பாபேப்ய:-பாவிகளிடத்தில் நின்றும், ப்ரதிக்ரஹ: - வாங்குகிறதும், க்ருத: - செய்யப்பட்டதோ, மே-என்னுடைய, மனஸா - மனதினாலும், வாசா - வாக்கினாலும், கர்மணா - செய்கையினாலும், யத் - எந்த, துஷ்க்ருதம் - கெட்ட நடத்தையானது, (க்ருதம் - செய்யப்பட்டதோ), தத் - அதை, ந: - நமக்கு, இந்த்ர: - இந்திரனும், வருண:-வருணனும், ப்ருஹஸ்பதி: - ப்ருகஸ்பதியும், ஸவிதா - சூரியனும், புன: புன: - அடிக்கடி, புனந்து - பரிசுத்தம் செய்யக்கடவர்கள்.

ஸாவித்ராந்குவலஷய ஸஞ்ஞாஞாவித்ராஸ்ஸௌஷ்ஸஹஸ்யாஸா யோஷாஸாநுதேவஷீயம்சவயம் திஷ்ட: ||௩௨||

సుమిత్రా న ఆప ఓషధయస్సంతు దుర్మిత్రాస్తస్మై భూయాసుర్యోஉస్మాన్ ద్వేష్టి యం చ వయం ద్విష్మః ॥ 32 ॥

(ப-ம்.) தீர்த்தத்தை ஜபிக்கிறதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. நஃ - நமக்கு, ஆபஃ - தீர்த்தங்கள், ஸுமித்ராஃ-நற்றோழர்களாகவும், ஓஷதயஃ-பயனுள்ளவைகளாகவும், ஸந்து-ஆகக்கடவது, தஸ்மை - எதிரிக்கு, துர்மித்ராஃ - கெட்ட நட்பைத்தருவதாக, பூயாஸுஃ - ஆகக்கடவன, யஃ - எவன், அஸ்மாந் - எங்களை, த்வேஷ்டி - த்வேஷிக்கிறானோ, வயம் - நாம், யம் ச - எவனைத்தான், த்விஷ்மஃ - த்வேஷிக்கிறோமோ.

நமோऽக்நயேऽப்ஸுமதே நம இந்த்ராய நமோ வருணாய நமோ வாருண்யை நமோऽத்ப்யஃ ॥௩௩॥

నమోஉగ్నయేஉప్సుమతే నమ ఇంద్రాయ నమో వరుణాయ నమో వారుణ్యై నమోஉద్భ్యః ॥ 33 ॥

(ப-ம்.) ஜலத்துக்குள்ளிருக்கும் தேவதையை நமஸ்கரிப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. அப்ஸுமதே-ஜலத்துக்குள்ளிருக்கும், அக்நயே-அக்நிதேவதையை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், இந்த்ராய - இந்திரனை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், வருணாய - வருணனை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், வாருண்யை - வருணனுடைய பத்நியை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், அத்ப்யஃ-ஜலங்களை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

யதபாம் க்ரூரம் யதமேத்யம் யதஶாந்தம் ததபகச்சதாத் । அத்யாஶநாததீபாநாத்யச்ச உக்ராத் ப்ரதிக்ரஹாத் । தந்நோ வருணோ ராஜா பாணிநா ஹ்யவமர்ஶது ॥௩௪॥

యదపాం క్రూరం యదమేధ్యం యదశాంతం తదపగచ్ఛతాత్ । అత్యాశనాదతీపానాద్యచ్చ ఉగ్రాత్ప్రతిగ్రహాత్ । తన్నో వరుణో రాజా పాణినా హ్యవమర్శతు ॥ 34 ॥

(ப-ம்.) ஸ்நானகாலத்தில் ஜலத்திலிருக்கு மழுக்குகளை விலக்க இம் மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. அபாம் - ஜலங்களுக்குள், யத்-எது, க்ரூரம்-குரூரமானதோ, யத் - எது, அமேத்யம் - பரிசுத்தமல்லாததோ, யத் - எது, அஶாந்தம் - சாந்தியைக்கொடாததோ, தத் - அது, அபகச்சதாத் - ஒதுங்கட்டும், அத்யஶநாத்-சாஸ்திரமிசையாத சாப்பாட்டினாலும், அதீபாநாத்-சாஸ்திரமிசையாது பருகுதலாலும், உக்ராத்-கடினமான, ப்ரதிக்ரஹாத்-வாங்குதலாலும், யத்-எந்தப் பாவமானது, (ஸம்பூதம் - உண்டாயிற்றோ), நஃ - என்னுடைய, தத்-அந்தப் பாவத்தை, ராஜா - அரசனான, வருணஃ-வருணனானவன், பாணிநா - கையினால், அவமர்ஶது-போக்கடிக்கட்டும்.

ஸோऽஹமபாபோ விரஜோ நிர்முக்தோ முக்தகில்பிஷஃ । நாகஸ்ய ப்ருஷ்டமாருஹ்ய கச்சேத் ப்ரஹ்மஸலோகதாம் ॥௩௫॥

సోహమపాపో విరజో నిర్ముక్తో ముక్తకిల్బిషః। నాకస్య పృష్ఠమారుహ్య గచ్ఛేద్బ్రహ్మసలోకతాం॥

(ப - ம்.) இம்மந்திரம் தலையில் ஜலத்தைவாரி இறைப்பதற்குச் சொல்லப்படுகிறது. ஸோஹம் - அப்படிக் கையினால் பாவம் நீங்கியிருக்கும் நான், அபாப: - வெளியில் பாவமில்லாதவனாகவும், விரஜ: - ரஜோகுணமில்லாதவனாகவும், நிர்முக்த: - அந்த ரஜோகுணத்தால்வரும் மனக்கலக்கமில்லாதவனாகவும், முக்தகில்பிஷ: - உள்ளிருக்கும் பாவம் நீங்கினவனாகவும், நாகஸ்ய - சுவர்க்கத்தினுடைய, ப்ருஷ்டம் - மேல்புறத்தை, ஆருஹ்ய - அடைந்து, ப்ரஹ்மஸலோகதாம் - ப்ரம்மத்தின் ஸாலோக்யத்தை, கச்சேத் - அடைவேனாக.

இமம் மே கங்கே யமுநே ஸரஸ்வதி ஶுதுத்ரி ஸ்தோமம் ஸசதா பருஷ்ணியா।
அஸிக்நியா மருத்வ்ருதே விதஸ்தயார்ஜீகீயே ஶ்ருணுஹ்யா ஸுஷோமயா॥

ఇమం మే గఙ్గే యమునే సరస్వతి శుతుద్రి స్తోమగ్ం సచతా పరుష్ణియా। అసిక్నియా మరుద్వృధే వితస్తయార్జీకీయే శృణుహ్యా సుషోమయా॥ ౩౬ ॥

(ப - ம்.) ஹே கங்கே - வாராய் கங்கையே, ஹே யமுநே - வாராய் யமுனையே, ஹே ஸரஸ்வதி - வாராய் சரஸ்வதியே, ஹே ஶுதுத்ரி - வாராய் சுசித்ரியென்கிற நதியே, பருஷ்ணியா - பருஷ்ணியென்கிற நதியோடுகூட, ஹே மருத்வ்ருதே - வாராய் காவேரியே, அஸிக்நியா - அஸிக்நியென்கிற நதியோடுகூட, ஹே ஆர்ஜீகீயே - வாராய் ஆர்ஜீகீயமென்கிற நதியே, விதஸ்தயா - விதஸ்தையென்னப்பட்ட, ஸுஷோமயா - சுஷோம நதியோடு, ஆஸசதா - வாருங்கள், மே - என்னுடைய, இமம் - இந்த, ஸ்தோமம் - ஸ்தோத்திரத்தை, ஶ்ருணுஹி - கேளுங்கள்.

ருதம் ச ஸத்யம் சாபீத்தாத் தபஸோ(அ)த்யஜாயத। ததோ ராத்ரிரஜாயத।
தத: ஸமுத்ரோ அர்ணவ:। ஸமுத்ராதர்ணவாததி ஸம்வத்ஸரோ அஜாயத॥

ఋతం చ సత్యం చాభీద్ధాత్తపసోఽధ్యజాయత। తతో రాత్రిరజాయత। తతస్సముద్రో అర్ణవః। సముద్రాదర్ణవాదధి సంవత్సరో అజాయత ॥ ౩౭ ॥

(ப - ம்.) ஜலத்தில் முழுகிக்கொண்டு ஜபிக்கும் அகமர்ஷணமென்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. அபீத்தாத் - சிருஷ்டிகாலத்திலுண்டான, தபஸ: - பரமாத்மாவின் சங்கல்பத்திலிருந்து, ருதம் ச - அனேக விகாரங்களையடைகின்ற ப்ரகிருதியும், ஸத்யம் ச - விகாரமில்லாத ஆத்மாவும், அத்யஜாயத - உண்டாயின, தத: - அந்த ப்ரகிருதியிலிருந்து, ராத்ரி: - அறிவில்லாமையான மகான் என்கிற தத்வமும், அஜாயத - உண்டாயிற்று, தத: - பிறகு, ஸமுத்ர: - ஜலத்துடன்கூடிய பஞ்சபூதங்களும், அர்ணவ: - ப்ரம்மாண்டமும், (அஜாயந்த - உண்டாயின), ஸமுத்ராத் - பஞ்சபூதங்களிலிருந்தும், அர்ணவாத் - அண்டத்திலிருந்தும், ஸம்வத்ஸர: - ஸம்வத்ஸரத்திற்குத் தேவதையான ப்ரம்மா, அத்யஜாயத - உண்டானார்.

𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌿𑌷𑌤𑍋 𑌵𑌶𑍀 | 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍌 𑌧𑌾𑌤𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍| 𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑌥𑍋 𑌸𑍁𑌵𑌃||

అహోరాత్రాణివిదధద్విశ్వస్యమిషతోవశీ । సూర్యాచంద్రమసౌధాతాయథాపూర్వమకల్పయత్ । దివంచపృథివీంచాంతరిక్షమథోసువః ॥ ౩౮ ॥

(ப - ம்.) 𑌮𑌿𑌷𑌤𑌃 - மேற்கூறியபடியுண்டான, 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - உலகங்களுக்கு, 𑌵𑌶𑍀 - நாயகனான, 𑌧𑌾𑌤𑌾-ப்ரம்மாவானவன், 𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿-பகலிரவுகளை, 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌤𑍍 - சிருஷ்டிக்கப் புகுகிறவனாகக்கொண்டு, 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍌 - சூரிய சந்திரர்களை, 𑌯𑌥𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 - முன் கல்பத்திலிருந்தவண்ணமாகவே, 𑌅𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍 - சிருஷ்டித்தான், 𑌅𑌥𑍋-பிறகு, 𑌦𑌿𑌵𑌂𑌚-சுவர்க்கத்தையும்,𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂𑌚-பூமியையும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂𑌚-ஆகாயத்தையும், 𑌸𑍁𑌵𑌃-சுவர்லோகத்தையும், (𑌅𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍 - சிருஷ்டித்தான்).

𑌯𑌤𑍍𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌜𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌦𑌸𑍀 | 𑌇𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌪𑍋 𑌵𑌰𑌣𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌃 ||௩௯||

యత్పృథివ్యాగ్ంరజస్స్వమాంతరిక్షేవిరోదసీ।ఇమాగ్ంస్తదాపోవరుణఃపునాత్వఘమర్షణః॥

(ப - ம்.) 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌸𑍍𑌵𑌂-தன்னுடையதான, 𑌰𑌜𑌃-பாவம், 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 - பூமியில், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇 - ஆகாயத்தில், 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌦𑌸𑍀 - இந்த இரண்டிலும், 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறதோ, 𑌤𑌤𑍍-அந்த, 𑌇𑌮𑌾𑌨𑍍-இந்தப் பாவங்களை, 𑌆𑌪𑌃-ஜலங்களும், 𑌅𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌃 - பாவங்களை நீக்குகிற, 𑌵𑌰𑌣𑌃-வருணனும், 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑍁 - பரிசுத்தம் செய்யட்டும்.

𑌏𑌷 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾| 𑌏𑌷 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍇𑌷 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌂 | 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌵𑌃 | 𑌸 𑌨𑌃 𑌸𑍁𑌵𑌃 𑌸𑌂𑌶𑌿𑌶𑌾𑌧𑌿 ||௪0||

ఏషభూతస్యభవ్యస్యభువనస్యగోప్తా । ఏషపుణ్యకృతాంలోకానేషమృత్యోర్హిరణ్మయం। ద్యావాపృథివ్యోర్హిరణ్మయగ్ంసగ్ంశ్రితగ్ంసువః । సనస్సువస్సగ్ంశిశాధి ॥ ౪౦ ॥

(ப - ம்.) 𑌏𑌷𑌃-இந்த வருணன், 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯-இறந்ததான, 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯-வரப்போகிறதான, 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 - உலகத்தை, 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾-காப்பாற்றுகிறவன், 𑌏𑌷𑌃 - இந்த வருணன், 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 - புண்ணியங்களால் செய்யப்பட்ட, 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 - உலகங்களை, (𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾 - காப்பாற்றுகிறவன்), 𑌏𑌷𑌃-இந்த வருணன், 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌃 மிருத்தியுவினுடைய, 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌂-சுவர்ணமயமான உலகத்தையும், (𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾 - காப்பாற்றுகிறவன்), 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋𑌃 - ஆகாயம் பூமி இவைகளில், - 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂-இருக்கிற, 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌂-சுவர்ணமயமான, 𑌸𑍁𑌵𑌃 - சுவர்க்கலோகத்தை, (𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾 - காப்பாற்றுகிறவன்), 𑌸𑌃-அப்படிப்பட்ட நீ, 𑌨𑌃 - எங்களுக்கு, 𑌸𑍁𑌵𑌃 - சுவர்க்கலோகத்தை, 𑌸𑌂𑌶𑌿𑌶𑌾𑌧𑌿 - காண்பிக்கக் கடவாயாக.

ஆர்த்³ரம் ஜ்வலதி ஜ்யோதிரஹமஸ்மி ஜ்யோதிர்ஜ்வலதி ப்³ரஹ்மாஹமஸ்மி । யோ(அ)ஹமஸ்மி ப்³ரஹ்மாஹமஸ்மி । அஹமேவாஹம் மாம் ஜுஹோமி ஸ்வாஹா ॥௪௧॥

ఆర్ద్రం జ్వలతి జ్యోతిరహమస్మి జ్యోతిర్జ్వలతి బ్రహ్మాహమస్మి ॥ యోఽహమస్మి బ్రహ్మాహమస్మి । అహమేవాహం మాం జుహోమి స్వాహా॥ ౪౧॥

(ப - ம்.) யத் - யாதொரு, ஆர்த்³ரம் - ஜலமானது, ஜ்வலதி - விளங்குகிறதோ, தத் - அது, ஜ்யோதி: - தனக்குத்தானே தோற்றுகிற, அஹம் - நானாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், யத் - யாதொரு, ஜ்யோதி: - தேஜஸ்ஸானது, ஜ்வலதி - விளங்குகிறதோ, தத் - அதுவானது, ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாகவுடைய, அஹம் - நானாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், அஹம் - நான், ய: - எந்த உருவத்தோடு கூடினவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேனோ, அஹம் - அந்தநான் ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாகவுடையவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், அஹமேவாஹம் - என்னுருவத்தோடுகூடிய நான், மாம் - என்னை, ஜுஹோமி - ஹோமம் செய்கிறேன், அதாவது நான் பரமாத்மாவின் சரீரமாதலால் என்னை அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே கொடுக்கிறேன், என்னாத்மாவை அவரிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன். இதுவே சரணாகதியென்று சொல்லப்படுகிறது.

அகார்யகார்யவகீர்ணீ ஸ்தேனோ ப்⁴ரூணஹா கு³ருதல்பக³: । வருணோ(அ)பாமக⁴மர்ஷணஸ்தஸ்மாத் பாபாத் ப்ரமுச்யதே ॥௪௨॥

అకార్యకార్యవకీర్ణీ స్తేనో భ్రూణహా గురుతల్పగః । వరుణోఽపామఘమర్షణ స్తస్మాత్పాపాత్ప్రముచ్యతే ॥ ౪౨ ॥

(ப - ம்.) (யஸ்மாத் - எந்தக் காரணத்தால்), அபாம் - ஜலங்களுக்கு, தே³வதா - தேவதையான, வருண: - வருணன், அக⁴மர்ஷண: - பாவத்தை நீக்குகிறவனோ, (தஸ்மாத் - ஆதலால்), அகார்யகாரீ - செய்யக்கூடாத காரியத்தைச் செய்தவனும், அவகீர்ணீ - விரதாதிகளிலிருந்து கெட்டவனும், ஸ்தேன: - திருடனும், ப்⁴ரூணஹா - கர்ப்பத்தை அழித்தவனும், கு³ருதல்பக³: - ஆசிரியன் பத்நியுடன் கூடுகிறவனும், பாபாத் - அந்தந்தப் பாவத்தில் நின்றும், ப்ரமுச்யதே - ஸ்நானம் செய்தால் விடுவிக்கப்படுகிறான்.

ரஜோபூ⁴மிஸ்த்வாம் மாம் ரோத³யஸ்வ ப்ரவத³ந்தி தீ⁴ரா: । புனந்து ருஷய: புனந்து வஸவ: புனாது வருண: புனாத்வக⁴மர்ஷண: ॥௪௩॥

రజోభూమిస్త్వమాగ్ం రోదయస్వ ప్రవదంతి ధీరాః । పునన్తు ఋషయః పునన్తు వసవః పునాతు వరుణః పునాత్వఘమర్షణః॥౪౩॥

(ப - ம்.) ரஜோபூ⁴மி: - பாவத்துடன்கூடிய பூமியானது, த்வாம் - என்னைத்தவிர்ந்த மற்றவரை, ரோத³யஸ்வ - அழச்செய்யக்கடவது, ஏவம் - இந்தப்படி, தீ⁴ரா: - தெரிந்தவர்கள், ப்ரவத³ந்தி - சொல்லுகிறார்கள், ருஷய: - இரு

டிகள், பூநந்து - பரிசுத்தம் செய்யக்கடவர்கள், வஸவ: - வசுக்கள், பூநந்து - பரிசுத்தம் பண்ணக்கடவர்கள், வருண: - வருணன், பூநாது - பரிசுத்தம் பண்ணக்கடவன், அகமர்ஷண:-பாவத்தைப்போக்கும் தேவதையானவன், பூநாது - பரிசுத்தம் செய்யக்கடவன்.

ஆக்ராந்த்ஸமுத்ர: ப்ரதமே விதர்மஞ்ஜநயந்ப்ரஜா புவநஸ்ய ராஜா । வ்ருஷா பவித்ரே அதி ஸாநோ அவ்யே ப்ருஹத்ஸோமோ வாவ்ருதே ஸுவாந இந்து: ॥

ఆక్రాన్త్సముద్రః ప్రథమే విధర్మఞ్జనయన్ప్రజా భువనస్య రాజా ॥ వృషా పవిత్రే అధి సానో అవ్యే బృహత్సోమో వావృధే సువాన ఇన్దుః॥ ౪౪॥

(ப் - ம்.) ஸமுத்ர: - ஜகத்காரணமாயும், ப்ரஜா - ப்ராணிகளை, ஜநயந் - உண்டுபண்ணுகிறவனாயும், புவநஸ்ய - உலகத்திற்கு, ராஜா - அரசனாகவும், ஆக்ராந் - எங்கும் நிறைந்தவனாகவும், வ்ருஷா - இஷ்டத்தைக் கொடுப்பவனாகவும், ப்ருஹத் - குணத்தாலுயர்ந்தவனாகவும், ஸோம:-சந்திரன்போல ஆனந்தத்தை விளைவிக்கிறவனாகவும், இந்து:-மிகுந்த ஐசுரியத்தோடுகூடினவனாகவும், ஸுவாந:-மோக்ஷம் முதலிய பயன்களைத் தருகிறவனாகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவானவன், ப்ரதமே முக்யமாகவும், விதர்மந் - உலகங்களில் வேறுபட்டிருக்கிற, அதிஸாநோ-மலைத்தாழ்வரைபோல் உந்நதமாயிருக்கிற, பவித்ரே - சுத்தமாயும், அவ்யே - அழிவில்லாததாயுமிருக்கிறபரமபதத்தில்,வாவ்ருதே-அதிககாந்தியுடன் விருத்தியடைகிறார். இந்தமந்திரம் பகவானுடையவிபூதியைத்தியானம் செய்வதற்குபயோகிக்கப்படுகிறது.

ஜாதவேதஸே ஸுநவாம ஸோமமராதீயதோ நிதஹாதி வேத: । ஸ ந: பர்ஷததி துர்காணி விஶ்வா நாவேவ ஸிந்தும் துரிதாத்யக்நி: ॥

జాతవేదసే సునవామ సోమమరాతీయతో నిదహాతి వేదః । స నః పర్షదతి దుర్గాణి విశ్వా నావేవ సిన్ధుం దురితాత్యగ్నిః ॥

(ப் - ம்.) பாவங்களைத் தாண்டுவதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஜாதவேதஸே - எல்லாம் தெரிந்த பரமாத்மாவின்பொருட்டு, ஸோமம் - பூஜோபகரணமான அவிஸ்ஸை, ஸுநவாம - அரைக்கக் கடவோமாக, அராதீயத: - சத்துருக்களைப்போல நடக்கும் சத்துருக்களை, வேத: தனமானது, நிதஹாதி - விடக்கடவது, ஸ:-அந்த, அக்நி: அக்நியென்று பெயர் கொண்ட, பர்ஷத் - பரமாத்மாவானவன், அதிதுர்காணி - மிகுந்த உபத்திரவங்களோடுகூடிய, விஶ்வா - எல்லா, துரிதாநி-பாவங்களை, நாவா ஓடத்தினாலே, ஸிந்துமிவ-நதியைப்போல, (தாரயது-தாண்டிவைக்கட்டும்.

தாமக்நிவர்ணாம் தபஸா ஜ்வலந்தீம் வைரோசநீம் கர்மபலேஷு ஜுஷ்டாம் । துர்காம் தேவீம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே ஸுதரஸி தரஸே நம:)

తామగ్నివర్ణాం తపసా జ్వలంతీం వైరోచనీం కర్మఫలేషు జుష్టాం । దుర్గాం దేవీగ్ం శరణమహం ప్రపద్యే సుతరసి తరసే నమః ॥ ౮౬ ॥

(ப - ம்.) துக்கத்தைப் போக்குவதற்கு துர்க்கியை இம்மந்திரத்தால் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. தாம் - அந்த, அக்நிவர்ணாம் - நெருப்புப்போன்ற வண்ணத்தோடுகூடிய, தபஸா தவத்தினால், ஜ்வலந்தீம் - விளங்குகிற, வைரோசநீம் - காந்தியுடன்கூடிய, கர்மபலேஷு - இச்சிக்கப்பட்ட பயன்களின் விஷயத்தில், ஜுஷ்டாம் - தியானம் செய்யப்பட்டிருக்கிற அதாவது ஒரு காரியத்தில் நேரிட்டிருக்கும் விக்கிநங்களைப்போக்க வல்லளாயிருக்கிற, துர்க்காம் - துர்க்கியென்கிற, தேவீம் - தேவியை, அஹம் - நான், சரணம் - சரணமாக, ப்ரபத்யே - அடைகிறேன், ஸுதரஸி - நன்றாகத் தாண்டிவைக்கிறாய், தரஸே - பலத்தின் பொருட்டு, நம: - வணங்குகிறேன்.

அக்நே த்வம் பாரயா நவ்யோ அஸ்மாந் ஸ்வஸ்திபிரதி துர்காணி விஶ்வா । பூஶ்ச ப்ருத்வீ பஹுளா ந உர்வீ பவா தோகாய தநயாய ஶம்யோ: ||௪௭||

అగ్నే త్వం పారయా నవ్యో అస్మాన్ స్వస్తిభిరతి దుర్గాణి విశ్వా । పూశ్చ పృథ్వీ బహులా న ఉర్వీ భవా తోకాయ తనయాయ శంయోః ॥ ౮౭ ॥

(ப - ம.) இம்மந்திரம் அக்நிதேவனுடைய உபஸ்தானத்திற்குச் சொல்லப்படுகிறது. ஹே அக்நே - வாராய் அக்நியே, நவ்ய: - யுவாவாகயிருக்கிற நீ, ஸ்வஸ்திபி: - சுபமான உன் சங்கல்பங்களால், அதிதுர்காணி - மிகவும் உபத்திரவங்களோடுகூடிய, விஶ்வா - எல்லாப்பாவங்களை, பாரய - தாண்டிவைப்பாயாக, பூ: - பட்டணமும், பஹுளா - தனதான்யங்களால் நிறைந்ததாகவும், உர்வீ - பெரிதாகிய, ப்ருத்வீ - பூமியும், ந: - எங்களுக்கு, (பவ து - உண்டாகட்டும்), தோகாய - பிள்ளையின் பொருட்டும், தநயாய - பேரன்பொருட்டும், ஶம்யோ: - சுகத்தைத்தருகிறவனாக, பவ - ஆகக்கடவாய்.

விஶ்வாநி நோ துர்கஹா ஜாதவேத: ஸிந்தும் ந நாவா துரிதாதி பர்ஷி । அக்நே அத்ரிவந்மநஸா க்ருணாநோ ஸ்மாகம் போத்யவிதா தநூநாம் ||

విశ్వాని నో దుర్గహా జాతవేదః సింధుం న నావా దురితాఽతిపర్షి । అగ్నే అత్రివన్మనసా గృణానోఽస్మాకం బోధ్యవితా తనూనాం ॥ ౮౮ ॥

(ப - ம்.) ஹே ஜாதவேத: - வாராய் சர்வக்யனே, துர்கஹா-கொடிய பாவங்களைப் போக்குகிற நீ, ஸிந்தும் - நதியை, நாவா - ஓடத்தைப்போல, விஶ்வாநி - எல்லா, ந: - எங்களுடைய, துரிதா-பாவங்களை, அதிபர்ஷி - தாண்டிவைத்துக் காப்பாற்றுவாயாக, ஹே அக்நே - வாராய் அக்நியே, அத்ரிவத் - அத்திரி மகாரிஷியைப்போல், மநஸா - மனதினாலேயே, க்ருணாந: - எல்லாம் தெரிந்துகொண்டு, அஸ்மாகம் - எங்களுடைய, தநூநாம் - சரீரங்களுக்கு, அவிதா - ரக்ஷகனாக, போதி - ஆகக்கடவாய்.

ப்ருதநாஜிதꣳ ஸஹமாநமுக்ரமக்நிꣳ ஹுவேம பரமாத்ஸதஸ்தாத் | ஸ ந꞉ பர்ஷததி துர்காணி விஶ்வா க்ஷாமத்தேவோ(அ)தி துரிதாத்யக்நி꞉ ||௪௯||

పృతనాజితꣳ సహమానముగ్రమగ్నిꣳ హువేమ పరమాత్సధస్థాత్ । స నః పర్షదతి దుర్గాణి విశ్వా క్షామద్దేవో ఽతి దురితాత్యగ్నిః ॥ ౪౯ ॥

(ப் - ம்.) ப்ருதநாஜிதம்-எதிரி சைந்நியங்களை ஜயிக்கிற, ஸஹமாநம்-அடுத்தவர்களின் அபராதங்களைப் பொறுக்கிற, உக்ரம் - சத்ருக்கள் விஷயத்தில் உக்கிரனாகவிருக்கிற, அக்நிம் - அக்நியை, பரமாத் - உயர்ந்த, ஸதஸ்தாத் - ஸ்தானத்தில் நின்றும், ஸதஸ்தம் - கூடநின்றவனாக, ஹுவேம - கூப்பிடக்கடவோம், க்ஷாமத்-அடுத்தவர்களின் அபராதத்தைப் பொறுக்கிற குணமுடைய, ஸ꞉ - அந்த, தேவ꞉ - பூஜ்யனான, அக்நி꞉-அக்நியானவன், துர்காணி - கொடிய, விஶ்வா - எல்லா, ந꞉ - நம்முடைய, துரிதாநி-பாவங்களை, அதி - போக்கி, பர்ஷத் - காப்பாற்றட்டும்.

ப்ரத்நோஷி கமீட்யோ அத்வரேஷு ஸநாச்ச ஹோதா நவ்யஶ்ச ஸத்ஸி | ஸ்வாஞ்சாக்நே தநுவம் பிப்ரயஸ்வாஸ்மப்யஞ்ச ஸௌபகமாயஜஸ்வ | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே ஷஷ்டோ(அ)நுவாக꞉ ||௫௦||

ప్రత్నోషి కమీడ్యో అధ్వరేషు సనాచ్చ హోతా నవ్యశ్చ సత్సి । స్వాంచాగ్నే తనువం పిప్రయస్వాస్మభ్యం చ సౌభగమాయజస్వ। ౫౦॥

(ப் - ம்.) அத்வரேஷு - யாகங்களில், ஈட்ய꞉ - துதிக்கத்தகுந்தவனாக, கம் - சுகத்தை, ப்ரத்நோஷி - கொடுக்கிறாய், ஸநாத் பழமையான, ஹோதா - கொடுக்கிறவனாகவும், நவ்யஶ்ச - யுவாவைப்போல, ஸத்ஸி - இருக்கிறாய், ஹே அக்நே - வாராய் அக்நியே, ஸ்வாம் - உன்னுடைய, தநுவம் - சரீரத்தை, பிப்ரயஸ்வ - ப்ரீதிசெய்துவை அதாவது நான் கொடுத்த அவிஸ்ஸினாலே உன்னுடைய சரீரத்தைத் திருப்திசெய்து வையென்று கருத்து, அஸ்மப்யம் - எங்கள் பொருட்டும், ஸௌபகம் - சௌபாக்கியத்தை, ஆயஜஸ்வ - கொடுப்பாயாக.

பூரக்நயே ப்ருதிவ்யை ஸ்வாஹா | புவோ வாயவே(அ)ந்தரிக்ஷாய ஸ்வாஹா | ஸுவராதித்யாய திவே ஸ்வாஹா | பூர்புவஸ்ஸுவஶ்சந்த்ரமஸே திக்ப்யஸ்ஸ்வாஹா | நமோ தேவேப்யஸ்ஸ்வதா பித்ருப்யோ பூர்புவஸ்ஸுவரோம் | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே ஸப்தமோ(அ)நுவாக꞉||

భూరగ్నయే పృథివ్యై స్వాహా। భువో వాయవే ఽన్తరిక్షాయ స్వాహా। సువరాదిత్యాయ దివే స్వాహా। భూర్భువస్సువశ్చన్ద్రమసే దిగ్భ్యస్స్వాహా। నమో దేవేభ్యస్స్వధా పితృభ్యో భూర్భువస్సువరోం॥

(ப் - ம்.) இது முதலாகிய மந்திரங்கள் ப்ரம்மத்தின் தியானத்தில் உபயோகிக்கப் படுகின்றன. பூ꞉ - பூ என்கிற வியாஹ்ருதிக்குப் பொருளாகிய, அக்நயே-அக்நிதேவனுக்கு அந்தர்யாமியாயும், ப்ருதிவ்யை-பூமிக்கு

அந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்தவேளை ஹோமம் செய்கிறேன் என்று இந்த ஆத்மாவாகிற அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிற இந்த மந்திரத்தால், ஹுவஃ-புவ என்கிற வியாகுருதிக்குப் பொருளாயும், வாயவெ - வாயுதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும், அந்தரிக்ஷாய-ஆகாயத்திற் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஸுவஃ - சுவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், ஆதித்யாய - சூரியனுக் கந்தர்யாமியாயும், திவெ-சுவர்க்கத்துக் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹுஹுவஸ்ஸுவஃ - இம்மூன்று வியாகுருதிகளுக்கும் சேர்ந்து பொருளாயும், வந்த்ரமஸெ - சந்திரனுக் கந்தர்யாமியாயும், திக்ப்யஃ - திக்குக்களுக் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், தெவெப்யஃ - சகல தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, நமஃ - சேவிக்கிறேன், பித்ருப்யஃ - பிதுர்தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வயா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹுஹுவஸ்ஸுவஃ - இம்மூன்று வியாகுருதிகளும், ஓம்-ப்ரம்மந்தான் அதாவது, ஓம்தத்ஸதிதி நிர்தெஶொ ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதஸ்ம்ருதஃ - என்று மூன்று விதமாக ப்ரம்மத்தைப் பிரித்துச் சொல்லுவதால் மூன்றுவிதமான வியாகுருதிக்கும் பொருள் ப்ரம்மந்தான் என்று சொல்லப்பட்டது.

ஹுரன்னமமயெ ப்ருதிவ்யை ஸ்வாஹா | ஹுவொன்னம் வாயவெந்தரிக்ஷாய ஸ்வாஹா | ஸுவரன்னமாதித்யாய திவெ ஸ்வாஹா | ஹுஹுவஸ்ஸுவரன்னம் சந்த்ரமஸெ திக்ப்யஸ்ஸ்வாஹா | நமொ தெவெப்யஸ்ஸ்வதா பித்ருப்யொ ஹுஹுவஸ்ஸுவரன்னமொம் || இதி ஷஷ்ட ப்ரஶ்நே த்ரீயொऽநுவாகஃ ||

భూరన్నమగ్నయే పృథివ్యై స్వాహా భువోన్నం వాయవేంతరిక్షాయ స్వాహా సువరన్నమాదిత్యాయ దివే స్వాహా భూర్భువస్సువరన్నం చంద్రమసే దిగ్భ్యస్స్వాహా నమో దేవేభ్యస్స్వధా పితృభ్యో భూర్భువస్సువరన్నమోం ॥

(ப - ம்.) ஹுஃ - பூ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், அன்னம் - அனுபவிக்கத்தகுந்ததாயும், அமயெ - அக்நிதேவனுக் கந்தாயாமியாயும். ப்ருதிவ்யை - பூமிக் கந்தர்யாமியாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹுவஃ - புவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், அன்னம்-அனுபவிக்கத்தகுந்ததாயும், வாயவெ-வாயுதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும், அந்தரிக்ஷாய-ஆகாயத்துக் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஸுவஃ - சுவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், அன்னம் -

அனுபவிக்கத்தகுந்ததாயும், ஸூர்யாய-சூரியனுக் கந்தர்யாமியாயும், திவே-சுவர்க்கத்திற் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், பூர்புவஸ்ஸுவ: - இம்மூன்றுக்கும் சேர்ந்து பொருளாயும், ஸம்-அனுபவிக்கத்தகுந்ததாயும், சந்த்ரமஸே - சந்திரனுக் கந்தர்யாமியாயும், திக்ப்ய: - திக்குகளுக்கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், தேவேப்ய: - தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, நம: - சேவிக்கிறேன், பித்ருப்ய: - பிதுர்தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், பூர்புவஸ்ஸுவ: - இம்மூன்று வியாகுருதிகளுக்கும் பொருளாயும், ஸம் - அனுபவிக்கத்தகுந்ததாயுமிருக்கிறது, ஓம் - பரப்ரம்மந்தான், அதாவது முன் மந்திரத்தில் மூன்று வியாகுருதிகளுக்கும் பொருள் பரப்ரம்மந்தானென்று சொல்லப்பட்டது. இம்மந்திரத்தில் அந்தப் பரப்ரம்மமே யனுபவிக்கத் தகுந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது.

பூரக்நயே ச ப்ருதிவ்யை ச மஹதே ச ஸ்வாஹா । புவோ வாயவே சாந்தரிக்ஷாய ச மஹதே ச ஸ்வாஹா । ஸுவராதித்யாய ச திவே ச மஹதே ச ஸ்வாஹா । பூர்புவஸ்ஸுவஶ்சந்த்ரமஸே ச நக்ஷத்ரேப்யஶ்ச திக்ப்யஶ்ச மஹதே ச ஸ்வாஹா । நமோ தேவேப்ய: ஸ்வதா பித்ருப்யோ பூர்புவஸ்ஸுவர்மஹரோம் । இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே த்ரிஸப்ததிதமோऽநுவாக:॥

భూరగ్నయే చ పృథివ్యై చ మహతే చ స్వాహా భువో వాయవే చాంతరిక్షాయ చ మహతే చ స్వాహా సువరాదిత్యాయ చ దివే చ మహతే చ స్వాహా భూర్భువస్సువశ్చంద్రమసే చ నక్షత్రేభ్యశ్చ దిగ్భ్యశ్చ మహతే చ స్వాహా నమో దేవేభ్యస్స్వధా పితృభ్యో భూర్భువస్సువర్మహరోం ॥ ౫౨ ॥

(ப - ம்.) பூ: - பூ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், அக்நயே - அக்கிநிதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும், ப்ருதிவ்யை-பூமிக் கந்தர்யாமியாயும், மஹதே-பெரியதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், புவ: - புவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், வாயவே-வாயுதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும், அந்தரிக்ஷாய - ஆகாயத்திற் கந்தர்யாமியாயும், மஹதே-பெரியதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஸுவ:-சுவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், ஆதித்யாய - சூரியனுக் கந்தர்யாமியாயும், திவே - சுவர்க்கத்திற் கந்தர்யாமியாயும், மஹதே - பெரியதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், பூர்புவஸ்ஸுவ: - இம்மூன்றுக்கும் சேர்ந்து பொருளாயும், சந்த்ரமஸே - சந்திரனுக் கந்தர்யாமியாயும், திக்ப்ய: - திக்குகளுக் கந்

தர்யாமியாயும், மஹதே - பெரிதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், தேவேப்ய꞉ - தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, நம꞉ - சேவிக்கிறேன், பித்ருப்ய꞉ - பிதுர்தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வதா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், பூர்புவஸ்ஸுவ꞉ - இம்மூன்றுக்கும் பொருளாயும், மஹ꞉ - பெரியதாயுமிருக்கிறது. ஓம் - பரப்ரம்மம்தான் இம்மந்திரத்தில் முன்னனுபவிக்கத்தகுந்ததாகப் பேசப்பட்ட பரப்ரம்மமே பெரியது என்று சொல்லப்படுகிறது.

பாஹிநோ அக்ந ஏநஸே ஸ்வாஹா | பாஹிநோ விஶ்வவேதஸே ஸ்வாஹா | யஜ்ஞம் பாஹி விபாவஸோ ஸ்வாஹா | ஸர்வம் பாஹி ஶதக்ரதோ ஸ்வாஹா | இதி த்ரிபஞ்சாஶோऽனுவாக꞉||

పాహినోఅగ్న ఏనసే స్వాహా । పాహినోవిశ్వవేదసే స్వాహా । యజ్ఞంపాహివిభావసో స్వాహా । సర్వంపాహిశతక్రతో స్వాహా ॥ అను ॥ ౫౩ ॥

(ப - ம்.) ஹே அக்நே - வாராய் அக்நிதேவனுக் கந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவே ந꞉ - எங்களை, ஏநஸ꞉ - பாவத்தில் நின்றும், பாஹி - காப்பாற்றக்கடவாய், ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹே விஶ்வவேத꞉ - வாராய் எல்லாம தெரிந்தவனே, ந꞉ - எங்களை, பாஹி-காப்பாற்றக்கடவாய், ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹே விபாவஸோ - வாராய் விளங்குகிறவனே, யஜ்ஞம் - யாகத்தை, பாஹி-காப்பாற்றக்கடவாய், ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹே ஶதக்ரதோ-வாராய் அனேக யாகங்களை நிறைவேற்றுகிறவனே, ஸர்வம்-எல்லாவற்றையும், பாஹி - காப்பாற்றுவாயாக, ஸ்வாஹா- இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன்.

யஶ்சந்தஸாம்ருஷபோ விஶ்வரூபஶ்சந்தோப்யஶ்சந்தாꣳஸ்யாவிவேஶ | ஸதாꣳ ஶிக்ய꞉ ப்ரோவாசோபநிஷதிந்த்ரோ ஜ்யேஷ்ட இந்த்ரியாய ருஷிப்யோ நமோ தேவேப்ய꞉ ஸ்வதா பித்ருப்யோ பூர்புவஸ்ஸுவஶ்சந்த ஓம் | இதி சதுஷ்பஞ்சாஶோऽனுவாக꞉||

యశ్ఛందసామృషభో విశ్వరూపశ్ఛందోభ్యశ్ఛందాగ్ స్యావివేశ । సతాగ్ం శిక్యః ప్రోవాచోపనిషదింద్రోజ్యేష్ఠఇంద్రియాయ ఋషిభ్యోనమో దేవేభ్యస్స్వధా పితృభ్యో భూర్భువస్సువశ్ఛంద ఓం॥ అను ॥ ౫౪ ॥

(ப - ம்.) ய꞉ - யாதொரு ப்ரணவமானது, சந்தஸாம் - செய்யுள்களுக்குள், ருஷப꞉-உயர்ந்ததோ, விஶ்வரூப꞉ - எல்லா வாக்குகளுக்கும் ஆதிகாரணமாகையால் எல்லா உருவத்தோடுங்கூடியதோ, சந்தோப்ய꞉-செய்யுள்களைக்காட்டிலும், (அம்ருத꞉ - முந்தினதோ), சந்தாꣳஸி-வேறு செய்யுள்களை,

கூவிவெமு-ஓம்கா ரெணவவ-ூாவாஜவஸம்த்ருணா- என்கிறபடியே உட்புகுந்திருக்கிறதோ, ஸஃ - அந்த, மிகூ௱ஃ - சகலவித்நதகளுக்கு முரியைப்போல முடிவு பெறுமிடமான, ஜெ௱ஷ்ஃ - உயர்ந்த, ஊஜ௱ஃ - பரமாத்மாவான்வன், தாம் - அந்த, உவநிஷசு - ப்ரணவோபநிஷத்தை, ஊஜி௱யாய - தன் சிஷனுக்கு, வெ௱ாவாவ - உபதேசித்தான். தோஷங்கள் சாந்தியடைவதின் பொருட்டுச் சாந்திரூபமாகத் தேவர்கள் பிதுர்க்கள் இருஷிகள் இவர்களின் வியாகிருதியை மேல் சொல்லுகிறது. ஐஷிஹ௱ஃ - இருஷிகளின் பொருட்டும், ஜெவெஹ௱ஃ - தேவர்களின் பொருட்டும், நஃஃ - சேவிக்கிறேன், வி௱ஹ௱ஃ - பிதுர்க்களின் பொருட்டு, ஹயா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹுஹ-ூ-வஹ-வஃ - இம்மூன்றுக்கும் பொருள், ஓம்-பரப்ரம்மந்தான்.

நமொ ஸு ஹணெயாரணம்மெ கூஹநிராகரணம்யாரயிதா ஹுயாஸம் கணூயொஶ்ரு௱தம்மாவெ௱ாஃம்மாஷ௱ஓம் | ஊதிஷஷவ௱ஶெஷவவுமொ நாவாகஃ|| నమో బ్రహ్మణేధారణం మేఅస్త్వనిరాకరణం ధారయితా భూయాసం కర్ణ యోశ్శ్రుతంమాచ్యోఢ్వంమమాముష్యఓం ॥

(ப் - ம்.) அறிந்ததை மறக்காமலிருத்தலின் பொருட்டு இம்மந்திரத்தால் ப்ரார்த்தனை செய்கிறது, ஸு௱ஹணெ-பரப்ரமத்தின் பொருட்டு, நஃஃ-சேவிக்கிறேன், மெ - எனக்கு, யாரணம் - அறிந்ததைத் தரித்தல், கூஹ - உண்டாகட்டும், கூநிராகரணம்யயா தயா-மறக்காமலிருக்கும்படி, யாரயிதா - தரிக்கிறவனாக, ஹுயாஸம் - ஆகக்கடவேன், கஃஷ௱ - இந்த, மம - என்னுடைய, கணூயொஃ - காதுகளில், ஶ்ரு௱தம் - கேட்கப்பட்ட வர்த்தமானது, மாவெ௱ாஃம் - நழுவாமலிருக்கட்டும.

ஐதம் தவஸஸ்த௱ம் தவஶ்ருதம் தவஶாந்தம் தவொதாநம் தவொயஜ்ஞஸ்தவொஹுஹ-ூவஹ-வஸு௱ஹெ தஜ-வாவெஸ௱தத்தவஃ | ஊதிஷஷவ௱ஶெஷ கூஷ்ெ மொ நாவாகஃ||

ఋతంతపస్సత్యంతపశ్శ్రుతంతపశ్శాంతం తపోదానంతపోయజ్ఞః తపోభూర్భువస్సువ ర్బ్రహ్మైతదుపాస్వైతత్తపః ॥

(ப்-ம்.) இம்மந்திரத்தில் ப்ரம்மக்யான முண்டாவதற்குத் தவமே முக்ய காரணமென்று காண்பிவைத்துக்கொண்டு தவமே மனிதர்களுக் கவசியமாகிய ஸத்தியம் சுருதம் இவைகளின் உருவமென்று சொல்லுகிறது. ஐதம் - சத்தியமும், தவஃ - தவம், ஸத்௱ம் - உலகங்களுக்கிதமான வார்த்தையும், தவஃ - தவம், ஶ்ரு௱தம் - சாஸ்திரமும், தவஃ - தவம், ஶாந்தம்-சாந்தியும், தவஃ - தவம், தாநம் - தானமும், தவஃ - தவம், யஜ்ஞஃ-யாகமும், தவஃ-தவம், ஹுஹ-ூவஹ-வஃ - இம்மூன்று வியாகிருதிகளும், வாதக் - இந்த, ஸு௱ஹ - ப்ரம்மமாக, உவாஸ௱ - தியானம் செய்கிறேன், வாதக் - இது,

தவ:-தவம், அதாவது இந்த வியாக்ருதியின் தியானமானது சகலமானதர் மங்களையுஞ்செய்வதற்கொப்பானதுஎன்று ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகிறது.

யதா²வ்ருக்ஷஸ்ய ஸம்புஷ்பிதஸ்ய தூ³ராத்³க³ந்தோ⁴ வாத்யேவம் புண்யஸ்ய கர்மணோ தூ³ராத்³க³ந்தோ⁴ வாதி | யதா²ஸிதா⁴ராம் கர்தே(அ)வஹிதாமவக்ராமே | யத்³யுவே யுவே ஹவா விஹ்வயிஷ்யாமி கர்தம் பதிஷ்யாமீத்யேவம் அந்ருதாதா³த்மானம் ஜுகு³ப்ஸேத் | இதிஷஷ்டப்ரஶ்நவமோ(அ)நுவாக: ||

యథావృక్షస్యసంపుష్పితస్యదూరాద్గంధోవాత్యేవం పుణ్యస్యకర్మణోదూరాద్గంధోవాతి యథాసిధారాంకర్తేవహితామపక్రామేత్ యద్యువేయువేహవావిహ్వయిష్యామి కర్తంపతిష్యామీత్యేవమనృతాదాత్మానంజుగుప్సేత్ ॥

(ப - ம்.) ஸம்புஷ்பிதஸ்ய - பூத்திருக்கிற, வ்ருக்ஷஸ்ய-மரத்தினுடைய, க³ந்த⁴: - வாசனையானது, யதா² - எவ்விதமாக, தூ³ராத் - தூரத்திலேயே, வாதி - வீசுகிறதோ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரமாகவே, புண்யஸ்ய-புண்ணியமென்கிற, கர்மண: - கருமத்தினுடைய, க³ந்த⁴: - மணமானது, தூ³ராத் - தூரத்திலேயே, வாதி-வீசுகிறது, அதாவது புண்ணியம் என்கிற கருமமும் மனதின் தெளிவைத் தந்து அதின் வழியாய் ப்ரம்மவித்தையிலுபயோகிக்கிற தாகையால் பூத்தவிருக்ஷத்தின் மணம் அதிக தூரத்திலேயே மரத்தை எவ்வண்ணம் காட்டிக்கொடுக்கிறதோ, அவ்வண்ணமே புண்ணியமும் மோக்ஷத்தைக் குறித்து நேரே கிட்டின காரண மல்லவென்பது கருத்து, யதா² - எவ்வண்ணமாக, கர்தே - அறுப்பதில், அவஹிதாம் - தீக்ஷணமாகிய, அஸிதா⁴ராம் - கத்தியின் நுனியை, அவக்ராமே - தாண்டிவிடுவனே, (ததா² - அப்படியே), கர்தம் - அறுப்பதைப்போல இருக்கும் பொய்யை, வதி³ஷ்யாமி - சொல்லப்புகுகிறேனுனல், இஹைவ - இவ்விடத்திலேயே தானே, விஹ்வயிஷ்யாமி - நாசத்தையடையப்புகுகிறேன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஆத்மானம் - தன்னை, அந்ருதாத்-பொய்யில் நின்றும், ஜுகு³ப்ஸேத்-வெட்கமடையக்கடவன், எவ்வண்ணமாகக் கூடாமையான கத்திநுனியில் நின்றும் மனிதன் நடுங்குவனே அப்படியே மனிதர்களைக் கொல்லும் பொய்யைச் சொன்னல் நாமிவ்விடத்திலேயே நாசமடைவோமென்று தன்னுள்ளே யே வெட்கமடையக் கடவன் என்பது கருத்து.

அணோரணீயாந்மஹதோ மஹீயாநாத்மா கு³ஹாயாம் நிஹிதோ(அ)ஸ்ய ஜந்தோ: | தமக்ரதும் பஶ்யதி வீதஶோகோ தா⁴து: ப்ரஸாதா³ந்மஹிமாநமீஶம் ||

అణోరణీయాన్మహతోమహీయానాత్మా గుహాయాంనిహితోస్యజంతోః ।తమక్రతుంపశ్యతి వీతశోకో ధాతుః ప్రసాదాన్మహిమానమీశం ॥ ౧ ॥

(ப - ம்.) கீழ்ச்சொன்னபடியே ப்ரம்மத்தை அறிவதற்கு அங்கங்களைச் சொல்லி மேல் ப்ரம்மத்தின் உருவம் நிலை முதலியவைகளைச் சொல்லுகிறது.

அணோ: - சூட்சுமமான வஸ்துவுக்கும், அணீயாந் - உட்பிரவேசிக்கக்கூடிய சூட்சத்தையுடையவனாகவும், மஹத: - பெரிய வஸ்துக்களைக்காட்டிலும், மஹீயாந் - எல்லாவற்றிலும் நிறைந்திருக்குமவனுயுமிருக்கிற, ஆத்மா - பரமாத்மாவானவன், அஸ்ய - இந்த, ஜந்தோ:-ப்ராணியினுடைய, குஹாயாம்- இருதய குகையில், நிஹித: - இருக்கிறுன், அக்ரதும் - கருமபாசங்களற்றவனை, தம் - அந்த, மஹிமாநம் - மகிமையோடேகூடிய, ஈசம் - எல்லாப்பொருள்களுக்கும் நாயகனை பரமாத்மாவை, (யதா - எப்பொழுது), பச்யதி பார்க்கிறுனே, (ததா - அப்பொழுது), தாது: - பரமாத்மாவினுடைய, ப்ரஸாதாத் - அருளாலே, வீதசோக:-சோகம் நீங்கினவனுக, (பவதி - ஆகிறுன்).

ஸப்த ப்ராணா: ப்ரபவந்தி தஸ்மாத்ஸப்தார்சிஷ: ஸமித: ஸப்த ஜிஹ்வா:| ஸப்த இமே லோகா யேஷு சரந்தி ப்ராணா குஹாசயா நிஹிதா: ஸப்த ஸப்த||

సప్తప్రాణాః ప్రభవంతి తస్మాత్సప్తార్చిషస్సమిధస్సప్తజిహ్వాః । సప్తఇమేలోకాయేషుచ రంతిప్రాణాగుహాశయాన్నిహితాస్సప్తసప్త ॥ ౨ ॥

(ப - ம்) தஸ்மாத் - அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றும், ஸப்த-ஏழு விதமான, ப்ராணா: - செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்னப்பட்ட ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் மனது புத்தி என்கிறதும் சேர்ந்து ஏழு ப்ராணன்களும், ஸப்தார்சிஷ: - காரஹபத்யம் முதலான ஏழு அக்நிகளும், ஸமித: - சமித் முதலிய கருவிகளும், ஸப்த - ஏழுவிதமான, ஜிஹ்வா: - காளிகாராளி யென்று முண்டகத்திலோதப்பட்டபடியே அக்நியின் ஏழுவிதமான நாக்குகளும், இமே - இந்த, ஸப்த - ஏழுவிதமான, லோகா: - உலகங்களும், ப்ரபவந்தி - உண்டாகின்றன, யேஷு - யாதொரு உலகங்களில், ஸப்தஸப்த-எழுவிதங்களான, ப்ராணா:-மேற்கூறிய இந்திரிய மனோபுத்திகள் ஏழும், குஹாசயா - பரமாத்மாவினுலே, நிஹிதா: - காப்பாற்றப்பட்டவைகளாக, சரந்தி - இருக்கின்றன.

அத: ஸமுத்ரா கிரயச்ச ஸர்வே(அ)ஸ்மாத் ஸ்யந்தந்தே ஸிந்தவ: ஸர்வரூபா:| அதச்ச விச்வா ஓஷதயோ ரஸாச்ச யேநைஷ பூதஸ்திஷ்டத்யந்தராத்மா||

అతస్సముద్రాగిరయశ్చసర్వేఽస్మాత్స్యందంతేసింధవస్సర్వరూపాః । అతశ్చవిశ్వాఓషధయోరసాశ్చయేనైషభూతస్తిష్ఠత్యంతరాత్మా ॥ ౩ ॥

(ப - ம்.) அத:-இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றும், ஸமுத்ரா:- சமுத்திரங்களும், ஸர்வே - எல்லா, கிரய: - பர்வதங்களும், (உத்பவந்தி - உண்டாகின்றன), அஸ்மாத்-இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றும், ஸர்வரூபா: - அனேக விதங்களான, ஸிந்தவ: - கங்கை முதலிய நதிகளும், ஸ்யந்தந்தே - பெருகுகின்றன, அத: - இந்தப் பரமாத்மாவிடத்தில்

நின்றும், விஶ்வா: - சகலமான, ஓஷதயஶ்ச - கொடிகளும், ரஸாஶ்ச - உருசிகளும், (உத்பத்யந்தே - உண்டாகின்றன), யேந - எந்தக் காரணத்தால், ஏஷ: - இந்த, பூத: - பரமாத்மாவானவன், அந்தராத்மா - அந்தர்யாமியாக, திஷ்டதி - இருக்கிறானோ; சமுத்திரம் மலை கொடி முதலியவைகள் தங்கள் தங்கள் உத்பத்திஸ்தானமாகிய அறிவில்லாத வஸ்துக்களில் நின்றுமுண்டாயிருந்தபோதிலும் அந்தந்தப் பொருள்களிலும் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாகப் பரவியிருத்தலால் எல்லாப் பொருள்களும் பரமாத்மாவிடத்தில் நின்றும் ஜனித்தனவென்று சொல்லக்குறைவில்லையென்பது கருத்து.

ப்ரஹ்மா தேவாநாம் பதவீ: கவீநாம்ருஷிர்விப்ராணாம் மஹிஷோ ம்ருகாணாம் | ஶ்யேநோ க்ருத்ராணாம் ஸ்வதிதிர்வநாநாம் ஸோம: பவித்ரமத்யேதி ரேபந் || బ్రహ్మా దేవానాం పదవీః కవీనామృషిర్విప్రాణాం మహిషో మృగాణాం । శ్యేనో గృధ్రాణాం స్వధితిర్వనానాం సోమః పవిత్రమత్యేతి రేభన్ ॥ ౪ ॥

(ப் - ம்,) தேவாநாம் - தேவர்களுக்குள், ப்ரஹ்மா - சதுர்முகனும், கவீநாம் - கவனம் செய்யும் கவிகளுக்குள், பதவீ: - வழியைக்காட்டிக்கொடுக்கும் வால்மீகியும், விப்ராணாம் - பராமணர்களுக்குள், ருஷி: - இருடியும், ம்ருகாணாம் - மிருகங்களுக்குள், மஹிஷ:-எருமையும், க்ருத்ராணாம் - பறவைகளுக்குள், ஶ்யேந: - பருந்தும், வநாநாம் - காடுகள்போன்ற பாவங்களுக்கு, ஸ்வதிதி: - கோடாலிபோன்றவனும், (அயமேவ - இந்தப் பரமாத்மா தானே), ஸோம: - சந்திரன்போல் ப்ரீதியைக் கொடுக்கிற, ரேபந் - விளங்குகிற பரமாத்மாவானவன், பவித்ரம் - எல்லாப் பரிசுத்த வஸ்துக்களையும், அத்யேதி - தாண்டுகிறான்.

அஜாமேகாம் லோஹிதஶுக்லக்ருஷ்ணாம் பஹ்வீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம் ஸரூபாம் | அஜோ ஹ்யேகோ ஜுஷமாணோ(அ)நுஶேதே ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாமஜோ(அ)ந்ய: ||

అజామేకాం లోహితశుక్లకృష్ణాం బహ్వీం ప్రజాం జనయన్తీం సరూపాం । అజో హ్యేకో జుషమాణోఽనుశేతే జహాత్యేనాం భుక్తభోగామజోఽన్యః ॥ ౫ ॥

(ப் - ம்.) லோஹிதஶுக்லக்ருஷ்ணாம் - தேயு அப் பூமி இவைகளின் உருவத்தைத் தரிப்பதால் சிவந்தும் வெளுத்தும் கறுத்துமிருக்கிற, ஸரூபாம் - தன்னுருவத்தோடொக்க, பஹ்வீம் - அதிகமான, ப்ரஜாம் - ப்ராணிகளை, ஜநயந்தீம் - உத்பத்திசெய்கிற, ஏகாம் - ஒரு, அஜாம் - பிறப்பில்லாத பிரகிருதியை, ஏக: - ஒரு, அஜ: - பிறப்பில்லாத ஜீவனானவன், ஜுஷமாண: - ப்ரீதியுடன், அநுஶேதே - அனுபவிக்கிறான், அந்ய: - வேறான, அஜ: - பிறப்பில்லாத ஜீவன், புக்தபோகாம் - முன்னாலனுபவிக்கப்பட்ட போகங்களையுடைய, ஏநாம் - இந்தப் பிரகிருதியை ஜஹாதி - விடுகிறான்.

ஹம்ஸஶ்ஶுசிஷத்வஸுரந்தரிக்ஷஸத்ஹோதா வேதிஷதிதிர்து ரோணஸத் | ந்ருஷத்வரஸத்ருதஸத்வ்யோமஸதப்ஜா கோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ருதம்ப்ருஹத் ||
హంసశ్శుచిషద్వసురంతరిక్షసద్ధోతా వేదిషదతిథిర్దురోణసత్ | నృషద్వర సదృతసద్వ్యోమసదబ్జా గోజా ఋతజా అద్రిజా ఋతంబృహత్ ॥ ௬ ॥

(ப - ம்.) ஶுசிஷத் - கிரீஷ்மகாலங்களில் ப்ரகாசிக்கிற, ஹம்ஸ:-சூரியனும், அந்தரிக்ஷஸத் - ஆகாயத்திலிருக்கும், வஸு:-வாயுவும், வேதிஷத்-வேதியிலிருக்கிற, ஹோதா - அக்நியும், துரோணஸத் - வீட்டில் வந்திருக்கிற, அதிதி: - விருந்தாளியும், ந்ருஷத்-மனுஷியனிடத்திலிருப்பதும், வரஸத் - உயர்ந்த தேவர்களிலிருப்பதும், ருதஸத் - கருமங்களுக்குப் பயனான உலகங்களிலிருப்பதும், வ்யோமஸத்-பரமபதத்திலிருப்பதும், அப்ஜா:-ஜலத்திலுண்டான வஸ்துக்களும், கோஜா: - பூமியிலுண்டான வஸ்துக்களும், ருதஜா:-கருமங்களின் பயனான உலகங்களிலுண்டான வஸ்துக்களும், அத்ரிஜா: - மலையிலுண்டான வஸ்துக்களும், ப்ருஹத் - அளவிடக்கூடாததான, ருதம் - சத்தியமான ப்ரம்மமே

யஸ்மாஜ்ஜாதா ந பரா நைவ கிஞ்சநாஸ ய ஆவிவேஶ புவநாநி விஶ்வா|
ப்ரஜாபதி: ப்ரஜயா ஸம்விதாநஸ்த்ரீணி ஜ்யோதீம்ஷி ஸசதே ஸ ஷோடஶீ ||

యస్మాజ్జాతా న పరా నైవ కించనాస య ఆవివేశ భువనాని విశ్వా । ప్రజాపతిః ప్రజయా సంవిదాన స్త్రీణి జ్యోతీంషి సచతే స షోడశీ॥

(ப - ம்.) (விகாரா: - விகாரவர்க்கங்கள்), யஸ்மாத்-யாதொரு பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்தும், ஜாதா: - உண்டாயினவோ, ந பரா - வேறொருவரிடத்திலிருந்து முண்டாகவில்லையோ, (யத: - யாதொரு பரமாத்மாவுக்கு, பரா: - முன்னே), கிஞ்சந - ஒன்றும், ந - இல்லையோ, ய: - யாதொரு பரமாத்மாவானவன், விஶ்வா - எல்லா, புவநாநி - உலகங்களிலும், ஆவிவேஶ - உட்பிரவேசித்தானோ, (ஸ: - அந்த), ப்ரஜாபதி:-ப்ராணிகளுக்கு ஸ்வாமியாயும், ப்ரஜயா - ப்ராணியினாலே, ஸம்விதாந: - தியானிக்கப்பட்டுமிருக்கிற பரமாத்மாவானவன், த்ரீணி - மூன்றான, ஜ்யோதீம்ஷி - சூரியன் சந்திரன் நெருப்பு என்கிற தேஜஸ்ஸுகளை, ஸசதே - ப்ரவேசித்திருக்கிறான், ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், ஷோடஶீ - பதினாறான விகார வஸ்துக்களிலும் நிறைந்தவன்.

விதர்த்தாரம் ஹவாமஹே வஸோ: குவித்வநாதி ந:| ஸவிதாரம் ந்ருசக்ஷஸம்||

విధర్తారం హవామహే వసోః కువిద్వనాతి నః । సవితారం నృచక్షసం॥

(ப - ம்.) விதர்த்தாரம் - எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் தாரகனாகவும், ஸவிதாரம் - எல்லாப்பொருளையும் சிருஷ்டிப்பவனாகவும், ந்ருசக்ஷஸம் - ஜன

ங்களுக்குக் கண்போன்ற அறிவைக் கொடுப்பவனாகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவை, ஹவாமஹே - ஸ்தோத்ரம் செய்து கூப்பிடுகிறோம், ந꞉ - எங்களுக்கு, ஶ்வ꞉ - அடிக்கடி, வஸோ꞉ - தனத்தை, ஸநிதி - கொடுக்கட்டும்.

அத்ய நோ தேவ ஸவித꞉ ப்ரஜாவத் ஸாவீ꞉ ஸௌபகம் | பரா துஷ்ஷ்வப்ந்யம் ஸுவ ||

అద్యానో దేవసవితః ప్రజావత్ సావీస్సౌభగం । పరాదుష్వప్న్యం సువ॥

(ப - ம்.) தேவ - விளங்குகிற, ஸவித꞉ - படைத்தவனே, அத்ய - இப்பொழுது, ந꞉ - எங்களுக்கு, ப்ரஜாவத்-ப்ராணிகளின்சமர்த்தியோடுகூடிய, ஸௌபகம் - செல்வத்தை, ஸாவீ꞉ - உண்டுபண்ணினாய், துஷ்ஷ்வப்ந்யம் - கெட்ட சுவப்நத்தாலுண்டான பயத்தை, பராஸுவ - போக்கடிப்பாயாக.

விஶ்வாநி தேவ ஸவிதர்துரிதாநி பராஸுவ | யத்பத்ரம் தந்ந ஆஸுவ ||

విశ్వానిదేవసవితర్దురితానిపరాసువ । యద్భద్రంతన్న ఆసువ॥

(ப - ம்.) தேவ - விளங்குகிற, ஸவித꞉ - படைத்தவனே, விஶ்வாநி - எல்லா, துரிதாநி - பாவங்களை, பராஸுவ - போக்கடிப்பாயாக, யத் - யாதொன்று, பத்ரம் - க்ஷேமமோ, தத் - அத்தை, மே - எனக்கு, ஆஸுவ - உண்டுபண்ணு.

மது வாதா ருதாயதே மது க்ஷரந்தி ஸிந்தவ꞉ | மாத்வீர்ந꞉ ஸந்த்வோஷதீ꞉ ||

మధువాతాఋతాయతే మధుక్షరన్తిసింధవః । మాధ్వీర్నస్సంత్వోషధీః॥

(ப - ம்.) ருதாயதே - பரமாத்மாவை இச்சிக்கிற, ந꞉ - நமக்கு, வாதா꞉ - காற்றுக்கள், மது - தேனை, க்ஷரந்தி - பெருக்கட்டும், ஸிந்தவ꞉ - கடல்களும், க்ஷரந்தி - பெருக்கட்டும், ஓஷதீ꞉ - கொடிகளும், மாத்வீ꞉ - தேனுள்ளவைகளாக ஸந்து - ஆகட்டும்.

மது நக்தமுதோஷஸி மதுமத் பார்திவம் ரஜ꞉ | மது த்யௌரஸ்து ந꞉ பிதா ||

మధునక్తముతోషసి మధుమత్ పార్థివగ్ంరజః । మధుద్యౌరస్తునఃపితా॥

(ப - ம். நக்தம் - இரவிலும், உஷஸ்யுத-பகலிலும், (ஸர்வவஸ்தூநி-எப்பொருள்களும்), மது - தேனை, (க்ஷரந்து-பெருக்கட்டும்), பார்திவம்-பூமியிலிருக்கும், ரஜ꞉-தூள்களும், மதுமத் - தேனுள்ளதாகட்டும், ந꞉ - நமக்கு, பிதா - தகப்பனென்று கூறப்பட்ட, த்யௌ꞉ - சுவர்க்கமும், மது-தேனுள்ளதாக, அஸ்து - ஆகட்டும்.

மதுமாந்நோ வநஸ்பதிர்மதுமாம் அஸ்து ஸூர்ய꞉ | மாத்வீர்காவோ பவந்து ந꞉ ||

మధుమాన్నోవనస్పతిర్మధుమాగ్ంఅస్తుసూర్యః । మాధ్వీర్గావోభవన్తునః॥

(ப - ம்,) ந꞉ - நமக்கு, வநஸ்பதி꞉ - விருக்ஷமும், மதுமாந் - தேனுள்ளதாக, அஸ்து - ஆகட்டும், ஸூர்ய꞉ - சூரியனும், மதுமாந் - தேனுள்ள

தாக, 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 - ஆகட்டும், 𑌨𑌃 - நமக்கு, 𑌗𑌾𑌵𑌃 - பசுக்கள், 𑌧𑍇𑌨𑌵𑌃 - தேனுள்ளவைகளாக, 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 - ஆகட்டும்.

𑌘𑍃𑌤𑌂𑌮𑌿𑌮𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌘𑍃𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑍍𑌘𑍃𑌤𑍇𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍋𑌘𑍃𑌤𑌮𑍁𑌵𑌸𑍍𑌯
𑌧𑌾𑌮 | 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌵𑌧𑌮𑌾𑌵𑌹𑌮𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂𑌵𑍃𑌷𑌭𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌹𑌵𑍍𑌯𑌂||

ఘృతంమిమిక్షేఘృతమస్యయోనిర్ఘృతేశ్రితోఘృతమువస్యధామ । అనుష్వధమావహమాద
యస్వస్వాహాకృతంవృషభవక్షిహవ్యం॥

(ப - ம்.) 𑌘𑍃𑌤𑌂 - ரஸமுள்ளதான ப்ரம்மமானது, 𑌮𑌿𑌮𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇 - சகல வஸ்துக்ககளையும ரஸமுள்ளதாகப்பண்ணுகிறது, 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்த உலகத்திற்கு, 𑌘𑍃𑌤𑌂 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃 - உத்பத்திகாரணம், 𑌘𑍃𑌤𑍇 - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃 - லயிக்கிறது, 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்த உலகததிற்கு, 𑌘𑍃𑌤𑌮𑍁 - அந்த ப்ரமமமே, 𑌧𑌾𑌮 - ஸ்தானம், 𑌵𑍃𑌷𑌭 - வாராய் அக்நிக் கந்தர்யாமியான ப்ரமமமே, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 - ஸ்வாகாகாரத்தால் செய்யப்பட்ட, 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌂 - அவிஸ்ஸை, 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿 - வகிக்கிறாய், 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌵𑌧𑌂 - இந்த அவிஸ்ஸுக்கு ஸ்வயக்குவமையை, 𑌆𑌵𑌹 - செய்வாயாக, 𑌮𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌵 - உனக்கடங்கினவர்களைத் திருப்திசெய்து வை.

𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌮𑌿𑌰𑍍𑌮𑌧𑍁𑌮𑌾𑌁 𑌉𑌦𑌾𑌰𑌦𑍁𑌪𑌾𑌂𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌸𑌮𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾
𑌨𑌟𑍍 | 𑌘𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌨𑌾𑌮𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌂𑌯𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃||

సముద్రాదూర్మిర్మధుమాఁ ఉదారదుపాంశునాసమమృతత్వమానట్ । ఘృతస్యనామ
గుహ్యంయదస్తిజిహ్వాదేవానామమృతస్యనాభిః॥

(ப - ம்.) நெய்யை இம்மந்திரம் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 - சமுத்திரத்தில் நின்றும், 𑌮𑌧𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍 - மதுமயமான, 𑌊𑌰𑍍𑌮𑌿𑌃 - அலையானது, 𑌉𑌦𑌾𑌰𑌤𑍍 - உண்டாயிற்று. தேவர்கள்கூடி அமுதம கடைகிறகாலத்தில் மதுமயமான அலையுண்டாயிற்றென்பது கருத்து, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த அலையானது, 𑌉𑌪𑌾𑌂𑌶𑍁𑌨𑌾 - ஏகாந்தமாக ஜபிக்கத்தகுந்த மந்திரத்தால், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 - நெய்யாகவிருக்கையை, 𑌆𑌨𑌟𑍍 - அடைந்தது, 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌂 - ரகஸ்யமான, 𑌘𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 - நெய்யினுடைய, 𑌨𑌾𑌮 - பெயரானது, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு காரணத்தால், 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 - தேவர்களுடைய, 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾 - நாக்குக்குச் சமானமானது, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 - அமுதத்திற்கு, 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃 - இடம், (𑌇𑌤𑌿 - என்று), 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறது.

𑌵𑌯𑌂𑌨𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌮𑌾𑌘𑍃𑌤𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌧𑌾𑌰𑌯𑌾𑌮𑌾𑌨𑌮𑍋𑌭𑌿𑌃 |
𑌉𑌪𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌶𑍃𑌣𑌵𑌚𑍍𑌛𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂𑌚𑌤𑍁𑌶𑍍𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌵𑌮𑍀𑌦𑍍𑌗𑍌𑌰𑌏𑌤𑌤𑍍 ||

వయంనామప్రబ్రవామాఘృతేనాస్మిన్యజ్ఞే ధారయామానమోభిః । ఉపబ్రహ్మాశృణవచ్ఛస్య
మానంచతుశ్శృంగోऽవమీద్గౌరఎతత్॥

(ப - ம்.) 𑌵𑌯𑌂 - நாம், 𑌨𑌾𑌮 - இதின்பெயரை, 𑌘𑍃𑌤𑍇𑌨 - கிருதம் என்கிற சப்தத்தால், 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌮 - சொல்லுகிறோம், 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - இந்த, 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 -

யக்யத்தில், நமோபி꞉ - நமச்சப்தங்களால், யாமயாம - ஸ்தோத்திரம் செய்கிறோம், ஸம்ஸ்துதம் - ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட நெய்யை, சதுர்ஶ்ருங்கம் - நாலுவேதங்களாலும் சொல்லப்பட்ட, கௌர꞉ - சுத்தமான, ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமானது, உபஶ்ருணவத் - கேட்கட்டும், ஏதத் - இந்த நெய்யை, (ஸ꞉ - அந்த ப்ரம்மமே), அவமீத் - படைத்தது.

சத்வாரிஶ்ருங்கா த்ரயோ அஸ்ய பாதா த்வேஶீர்ஷே ஸப்தஹஸ்தாஸோ அஸ்ய | த்ரிதா பத்தோ வ்ருஷபோ ரோரவீதி மஹோதேவோ மர்த்யா(ஆ)விவேஶ || చత్వారిశృంగాత్రయో అస్యపాదా ద్వేశీర్షే సప్తహస్తాసో అస్య । త్రిధాబద్ధో వృషభో రోరవీతి మహాదేవోమర్త్యాం ఆవివేశ ॥

(ப - ம்.) அஸ்ய - இந்த பரப்ரம்மத்திற்கு, ஶ்ருங்கா - கொம்புகள், சத்வாரி - நான்கு, அதாவது நாலுவேதங்களும் கொம்புகள், த்ரய꞉ - பத்தர் முத்தர் நித்தியர் என்கிற மூன்றுசேதநர்களும், பாதா꞉-கால்கள், த்வே- சுத்தசத்வம் மிச்ரசத்வம் இவ்விரண்டும், ஶீர்ஷே - தலைகள், ஸப்த - ப்ருகிருதிமுதலிய விகாரத்தை யடையும் பதார்த்தங்களேழும், ஹஸ்தாஸ꞉ - கைகள், வ்ருஷப꞉ - உயர்ந்தவரான வாசுதேவனானவன், த்ரிதா - அநிருத்தன் ப்ரத்யும்னன் சங்கர்ஷணன் என்கிற மூன்று வடிவமாக, பத்த꞉ - வகுக்கப்பட்டவனாக, ரோரவீதி - எல்லாப் பொருள்கட்கும் பெயர் உருவங்களை ஏற்படுத்துகிறான், மஹோதேவ꞉ - எல்லாத் தேவர்கட்கு முயர்ந்த இந்த ப்ரம்மமானது, மர்த்யாந் - ப்ராணிகளை, ஆவிவேஶ - அந்தராத்மாவாகப் பிரவேசித்தது.

த்ரிதா ஹிதம் பணிபிர்குஹ்யமானம் கவி தேவாஸோ க்ருதமந்வவிந்தன் | இந்த்ர ஏகம் ஸூர்ய ஏகம் ஜஜான வேநாதேகம் ஸ்வதயா நிஷ்டதக்ஷு꞉ ||

త్రిధాహితంపణిభిర్గుహ్యమానంగవిదేవాసోఘృతమన్వవిందన్ । ఇంద్రఏకగ్ం సూర్యఏకం జజానవేనాదేకగ్ం స్వధయానిష్టతక్షుః ॥

(ப - ம்.) த்ரிதா - அநிருத்தன் ப்ரத்யும்னன் சங்கர்ஷணன் என்கிற மூன்றுவிதமாக, ஆஹிதம் - அவதரித்திருக்கிற, பணிபி꞉ - ஸ்தோத்திரம் செய்கிறவர்களாலே, குஹ்யமானம் - ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட, க்ருதம் - நெய்போன்ற பரப்ரம்மத்தை, தேவாஸ꞉ - தேவர்கள், அந்வவிந்தன் - தியானம் செய்தார்கள், இந்த்ர꞉ - அவர்களுக்குள் இந்திரனானவன், ஏகம் - ஒரு வ்யூகத்தை, ஜஜான - அடைந்தான், ஸூர்ய꞉-சூரியனானவன், ஏகம்- ஒரு வ்யூகத்தை, ஜஜான - அடைந்தான், ஸ்வதயா-அமுதம்போலினிப்பான, வேநாத் - எங்கும் நிறைந்த ப்ரம்மத்திலிருந்தும் பிரிக்கப்பட்ட, ஏகம் - வாசுதேவனிலிருந்துண்டான ஒரு வ்யூகத்தை,(ஜனா꞉ - வேறு ஜனங்கள்), நிஷ்டதக்ஷு꞉ - தியானம் செய்கிறார்கள்.

𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌃।
𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸 𑌨𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌶𑍍𑌶𑍁𑌭𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑍁 ॥ యో దేవానాం ప్రథమం పురస్తాద్విశ్వాధికో రుద్రో మహర్షిః । హిరణ్యగర్భం పశ్యత జాయమానం స నో దేవశ్శుభయా స్మృత్యా సంయునక్తు ॥

(ப - ம்.) 𑌯𑌃 - யாதொரு, 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌃 - எல்லாவற்றிலுமுயர்ந்த, 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌃 - தடையில்லாத அறிவையுடைய, 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 - ஸம்ஸாரத்தை உருக வைக்கிறபடியால் உருத்திரனென்கிற பெயர்கொண்ட நாராயணனானவன், 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 - தேவர்களுக்குள், 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 - உயர்ந்தவனாகிய, 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 - ஆதிசிருஷ்டிகாலத்தில், 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 - உண்டாயிருக்கிற, 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌂 - ப்ரம்மாவை, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤 - கடாக்ஷித்தாரோ, 𑌸𑌃 - அந்த, 𑌦𑍇𑌵𑌃 - நாராயணனானவன், 𑌨𑌃 - எங்களை, 𑌶𑍁𑌭𑌯𑌾 - பகவத் விஷயமான, 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 - அறிவோடு, 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑍁 - சேர்க்கட்டும், இம்மந்திரத்தால் ப்ரமமஞானத்தைப் பிரார்த்திக்கிறது.

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌪𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌣𑍀𑌯𑍋 𑌨 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍। 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌵 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂॥ యస్మాత్పరం నాపరమస్తి కించిద్యస్మాన్నాణీయో న జ్యాయోఽస్తి కశ్చిత్ । వృక్ష ఇవ స్తబ్ధో దివి తిష్ఠత్యేకస్తేనేదం పూర్ణం పురుషేణ సర్వం ॥

(ப - ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - யாதொரு பரமாத்மாவைக் காட்டிலும், 𑌅𑌪𑌰𑌂 - வேறு, 𑌪𑌰𑌂 - உயர்ந்த வஸ்துவானது, 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 - ஒன்றும், 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - இல்லையோ, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - யாதொரு பரமாத்மாவைக் காட்டிலும், 𑌅𑌣𑍀𑌯𑌃 - சிறுத்த வஸ்துவானது, 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 - ஒன்றும், 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - இல்லையோ, 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 - பெருத்த வஸ்துவும், 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 - ஒன்றும், 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - இல்லையோ, 𑌏𑌕𑌃 - ஒப்பற்றவனாகவும், 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌵 - மரம்போல், 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑌃 - நிறைந்த குணமுள்ளவனாகையால் புற்போலிருக்கும் ப்ரம்மா ருத்திரனிவர்களுக்கு மரம்போல் நிறைந்துமிருக்கிற, (𑌸𑌃 - அந்தப் பரமாத்மாவானவன், 𑌦𑌿𑌵𑌿 - பரமபதத்தில், 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - இருக்கிறான், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 - புருஷனென்று சொல்லப்பட்ட, 𑌤𑍇𑌨 - அந்த வாசுதேவனாலே, 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லாப் பொருளும், 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 - நிறையப்பட்டது.

𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌧𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌨𑌶𑍁𑌃 ।
𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌾𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌾𑌜𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥

న కర్మణా న ప్రజయా ధనేన త్యాగేనైకే అమృతత్వమానశుః । పరేణ నాకం నిహితం గుహాయాం విభ్రాజదేతద్యతయో విశంతి ॥

(ப - ம்) 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு மோக்ஷத்தை, 𑌯𑌤𑌯𑌃 - நியமத்தையுடையவர்கள், 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 - அடைகிறார்களோ, 𑌯𑌤𑍍-யாதொரு மோக்ஷமானது, 𑌪𑌰𑍇

ண நாகம் - பகவல்லோகத்திற்குமேல், குஹாயாம்-இதரர்களால் ப்ரவேசிக்கக்கூடாதவிடத்தில், விப்ராஜதே - விளங்குகிறதோ, (தத் - அந்த), அம்ருதத்வம்-மோக்ஷத்தை, கர்மணா - யாகம் முதலிய கர்மங்களால், ந ஆநஶு:- அடையவில்லை, ப்ரஜயா - பிள்ளையினாலும், ந ஆநஶு: - அடையவில்லை, தநேந - பணத்தினாலும, ந ஆநஶு: - அடையவில்லை, ஏகே-சிலர், த்யாகேந - சரணாகதியினால், ஆநஶு: - அடைந்தார்கள்.

வேதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்த்தா:ஸந்ந்யாஸயோகாத்யதய:ஶுத்தஸத்த்வா: தேப்ரஹ்மலோகேதுபராந்தகாலேபராம்ருதா:பரிமுச்யந்திஸர்வே ॥

వేదాంతవిజ్ఞానసునిశ్చితార్థాః సన్న్యాసయోగాద్యతయశ్శుద్ధసత్త్వాః । తే బ్రహ్మలోకేతు పరాంతకాలేపరామృతాత్పరిముచ్యంతిసర్వే ॥

(ப் - ம்.) யதய: - யமநியமம் என்கிற அங்கங்களோடு கூடியதே. தே - அந்த, ஸர்வே-எல்லாப் பத்தர்களும், வேதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்த்தா:- வேதாந்தங்களினறிவினால் நன்றாக நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களையுடையவர்களாகவும், ஸந்ந்யாஸயோகாத் - பகவானுடைய சரணாகதியினாலே, ஶுத்தஸத்த்வா: - பக்திக்கு விரோதியான பாவங்கள் நீங்கி ஸத்வகுணங்களோடு கூடினவர்களாகவும், பராந்தகாலே - அந்தியகாலத்தில், ப்ரஹ்மலோகே - பரமபதத்தில், பராம்ருதாத்-சம்சாரத்தைவிட்ட பரமாத்மாவை யடைந்து, பரிமுச்யந்தி - பந்தத்தில் நின்றும் விடுபட்டவர்களாகிறார்கள்.

தஹ்ரம்விபாப்மம்பரவேஶ்மபூதம்யத்புண்டரீகம்புரமத்யஸம்ஸ்தம் ।
தத்ராபிதஹ்ரம்ககநம்விஶோகஸ்தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம் ॥

దహ్రంవిపాప్మంపరవేశ్మభూతంయత్పుండరీకంపురమధ్యసంస్థం । తత్రాపిదహ్రంగగనంవిశోకస్తస్మిన్యదంతస్తదుపాసితవ్యం ॥

(ப் - ம்.) புரமத்யஸம்ஸ்தம்அயயதிதமஸ்மிந்ப்ரஹ்மபுரேதஹ்ரம்புண்டரீகம்வேஶ்மதஹ்ரோஸ்மிந்நந்தராகாஶஸ்தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததந்வேஷ்டவ்யம்- என்று, சாந்தோக்யத்தில் சொல்லுகிறபடியே பரமாத்மாவுக்குப் பட்டணமான இந்த சரீரத்தின் நடுவிலிருக்கிறதாகவும், தஹ்ரம்-அல்பமாயும், விபாப்மம்- பாவமில்லாததாகவும், பரவேஶ்மபூதம்-பரமாத்மாவுக்கு உயர்ந்த வீடுபோலுமிருக்கிற, யத் - யாதொரு, புண்டரீகம் - ஹிருதய கமலமோ, தத்ராபி - அந்தக்கமலத்திலும், விஶோக: - பாவமில்லாததாகவும், தஹ்ரம் - அல்பமாகவுமிருக்கிற, (யத் - யாதொரு), ககநம் - ஆகாயமென்னப்பட்ட பரமாத்மாவோ, தஸ்மிந் - அந்தப் பரமாத்மாவிடத்தில், அந்த: -உள்ளே, யத் - யாதொரு குணங்களோ, தத்-அந்தப்பரமாத்மா அவருடைய குணம் இந்த இரண்டும், உபாஸிதவ்யம் - தியானம் செய்யத்தக்கன.

यो वेदादौ स्वरः प्रोक्तो वेदान्ते च प्रतिष्ठितः । तस्य प्रकृतिलीनस्य यः परः स महेश्वरः ॥

యో వేదాదౌ స్వరః ప్రోక్తో వేదాంతే చ ప్రతిష్ఠితః । తస్య ప్రకృతిలీనస్య యః పరః స మహేశ్వరః ॥

(ப - ம்.) மேற்கூறிய தஹரவித்தைக்குத் தியானம் செய்யத்தக்க தேவதை யாரெனில் நாராயணனே தேவதையென்று காட்டுகைக்கு அந்த நாராயணனுக்கே எல்லாவித்தைகளிலும் உபயோகிப்பதான பரமைசுவரியத்தை இந்த மந்திரத்தில் சொல்லுகிறது. यः - யாதொரு, स्वरः - ப்ரணவமானது, वेदादौ - வேதத்தின் ஆதியில் प्रोक्तः - சொல்லப்பட்டதோ, वेदान्ते - வேதத்தின் முடிவிலும், प्रतिष्ठितः ब्रह्मणः प्रणवं कुर्यादादावन्ते च सर्वदा स्रवत्यनोङ्कृतं पूर्वं परस्ताच्च विशीर्यते - என்கிறபடியே இருக்கிறதோ, प्रकृतिलीनस्य - தன்னுடைய உடலாகவிருக்கும் அகாரத்தில் அடங்கியிருக்கிற, तस्य - அந்த ப்ரணவத்திற்கு, அதாவது अ - என்கிற எழுத்துக்கு, यः - யாதொரு நாராயணன், परः - பொருளோ, अकारेणोच्यते विष्णुः सर्वलोकेश्वरो हरिः अकारो विष्णुवाचकः - என்கிறபடியே அகரத்திற்கு விஷ்ணுபொருளென்று கருத்து, सः - அப்படிப் பொருளாகிய நாராயணனே, महेश्वरः - பரமைசுவரியத்தோடு கூடினவன்.

सहस्रशीर्षं देवं विश्वाक्षं विश्वशम्भुवम् । विश्वं नारायणं देवमक्षरं परमं पदम् । विश्वतः परमं नित्यं विश्वं नारायणं हरिम् । विश्वमेवेदं पुरुषस्तद्विश्वमुपजीवति । पतिं विश्वस्यात्मेश्वरं शाश्वतं शिवमच्युतम् । नारायणं महाज्ञेयं विश्वात्मानं परायणम् । नारायणपरं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः । नारायणपरो ज्योतिरात्मा नारायणः परः । यच्च किंचिज्जगत्सर्वं दृश्यते श्रूयतेऽपि वा । अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः । अनन्तमव्ययं कविं समुद्रेऽन्तं विश्वशम्भुवम् । पद्मकोशप्रतीकाशं हृदयं चाप्यधोमुखम् । अधो निष्ट्या वितस्त्यान्ते नाभ्यामुपरि तिष्ठति । हृदयं तद्विजानीयाद्विश्वस्यायतनं महत् । सन्ततं शिराभिस्तु लम्बत्याकोशसंनिभम् । तस्यान्ते सुषिरं सूक्ष्मं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठितम् । तस्य मध्ये महानग्निर्विश्वार्चिर्विश्वतोमुखः । सोऽग्रभुग्विभजन्तिष्ठन्नाहारमजरः कविः । सन्तापयति स्वं देहमापादतलमस्तकम् । तस्य मध्ये वह्निशिखा अणीयोर्ध्वा व्यवस्थितः । नीलतोयदमध्यस्थाद्विद्युल्लेखेव भास्वरा । नीवारशूकवत्तन्वी पीता भास्वत्यणूपमा । तस्याः शिखाया मध्ये परमा

த்மாவ்யவஸ்தித꞉ | ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவ꞉ ஸேந்த்ர꞉ ஸோ(அ)க்ஷர꞉ பரம꞉ ஸ்வராட் | இதி ஷஷ்டப்ரபாடகே தஶமோ(அ)நுவாக꞉ ||

సహస్రశీర్షం దేవం విశ్వాక్షం విశ్వశంభువం। విశ్వం నారాయణం దేవమక్షరం పరమం ప్రభుం। విశ్వతః పరమం నిత్యం విశ్వం నారాయణగ్ం హరిం। విశ్వమేవేదం పురుష స్తద్విశ్వముపజీవతి। పతిం విశ్వస్యాత్మేశ్వరగ్ం శాశ్వతగ్ం శివమచ్యుతం। నారాయణం మహాజ్ఞేయం విశ్వాత్మానం పరాయణం। నారాయణపరం బ్రహ్మ తత్త్వం నారాయణః పరః। నారాయణపరో జ్యోతిరాత్మా నారాయణః పరః। యచ్చ కించిజ్జగత్సర్వం దృశ్యతే శ్రూయతేఽపి వా। అంతర్బహిశ్చ తత్సర్వం వ్యాప్య నారాయణ స్థితః। అనంతమవ్యయం కవిగ్ం సముద్రేఽంతం విశ్వశంభువం। పద్మకోశ ప్రతీకాశగ్ం హృదయం చాప్యధోముఖం। అధో నిష్ట్యా వితస్త్యాంతు నాభ్యాముపరి తిష్ఠతి। హృదయం తద్విజానీయాద్విశ్వస్యాయతనం మహత్। సంతతగ్ం సిరాభిస్తు లంబత్యాకోశసన్నిభం। తస్యాంతే సుషిరగ్ం సూక్ష్మం తస్మిన్ సర్వం ప్రతిష్ఠితం। తస్య మధ్యే మహానగ్నిర్విశ్వార్చిర్విశ్వతోముఖః। సోఽగ్రభుగ్విభజన్ తిష్ఠన్నాహారమజరః కవిః। సంతాపయతి స్వం దేహమాపాదతలమస్తకం। తస్య మధ్యే వహ్నిశిఖా అణీయోర్ధ్వా వ్యవస్థితః। నీలతోయదమధ్యస్థా విద్యుల్లేఖేవ భాస్వరా। నీవారశూకవత్తన్వీ పీతా భాస్వత్యణూపమా। తస్యాశ్శిఖాయా మధ్యే పరమాత్మా వ్యవస్థితః। స బ్రహ్మ స శివ స్సేంద్ర స్సోఽక్షరః పరమస్స్వరాట్ ॥

(ப் - ம்.) முன்னனுவாகத்தில் தஹரவித்தையில் தியானிக்கப்படும் தேவதை நாராயணனென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த அனுவாகத்திலோ எல்லாவித்தைகளிலும் சிவ சம்பு பரப்ரம்ம பரஞ்சோதி பரதத்வ பரமாத்மா முதலிய சப்தங்களால் தியானிக்கப்படும் தேவதை சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அச்சப்தங்களுக்கும் நாராயணனேபொருளென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் - ஆயிரம் தலையுடையவனும், தேவம் - விளங்குகிறவனும், விஶ்வாக்ஷம் - எல்லாப் பொருள்களையும் பார்க்கிறவனும், விஶ்வஶம்பவம் - எல்லாவற்றிற்கும் க்ஷேமத்தை செய்பவனும், விஶ்வம்-எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆத்மாவானவனும், தேவம் - அப்படி ஆத்மாவானாலும் அதின் தோஷங்களற்றவனும், அக்ஷரம் - அழிவில்லாதவனும், பரமம் - உயர்ந்தவனும், ப்ரபும் - யஜமானனும், நாராயணம் - நாராயணனே, விஶ்வத꞉ பரமம் - எல்லாவற்றிற்கு முயர்ந்தவனும், நித்யம் - உத்பத்தியில்லாதவனும், விஶ்வம்- எல்லாப்பொருளும், நாராயணம் - நாராயணனென்கிற, ஹரிம் - மகாவிஷ்ணுவே, ஆனால் எல்லாப் பொருளும் நாராயணனாக எப்படிக் கூடுமெனில் மேல் சொல்லுகிறது. இதம் - இந்த, விஶ்வம் - ப்ரபஞ்சமானது, புருஷ꞉ ஏவ - அந்த மகாபுருஷன்தான், தத் - அவன் அந்தராத்மாவாகையினாலே, விஶ்வம் - ப்ரபஞ்சமானது, உபஜீவதி - அவனையடைந்து ஜீவிக்கிறது, விஶ்வஸ்ய - ப்ரபஞ்சத்திற்கு, பதிம் - நாயகனும், ஆத்மேஶ்வரம் - எல்லா ஆத்மாக்

களுக்கும் நாயகனும், ஶாஶ்வதம் - ஜனனமரணமில்லாதவனும், ஶிவம் - சிவ னென்று சொல்லப்பட்டவனும், அச்யுதம் - அடைந்தவர்களை நழுவவிடா தவனும், மஹாஜ்ஞேயம் - முக்கியமாக அறியத்தக்கவனும், விஶ்வாத்மானம் - எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவும், பராயணம் - எல்லாவற்றிற்கும் கதியும், நாராயணம் - நாராயணனே, பரம்ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமும், நாராயண: - நாராயணனே, பர: - உயர்ந்த, தத்வம் - வாஸ்தவமான பொருளும், நாரா யண: - நாராயணனே, பர:-உயர்ந்த,ஜ்யோதி:-சோதியும், நாராயண: - நாராயணனே, பர: - உயர்ந்த, ஆத்மா - ஆன்மாவும், நாராயண: - நாரா யணனே, யச்ச - இந்த, ஜகதி - உலகத்தில், யத்கிஞ்சித்-யாதொன்று, த்ருஶ்யதே - காணப்படுகிறதோ, ஶ்ரூயதேऽபிவா - கேட்கவாவது படுகி றதோ, தத் - அந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளையும், அந்த: - உள்ளும், பஹிஶ்ச - வெளியிலும், வ்யாப்ய - நிறைந்து, நாராயண: - நாராயணு ளவன், ஸ்தித: - இருக்கிறான், அநந்தம் - அனந்தனென்கிற பெயரையுடைய வனும், அவ்யயம் - நாசமில்லாதவனும், கவிம் - எல்லாச் சப்தங்களையும் உச்ச ரிக்கிறவனும, ஸமுத்ரே - ஸமுத்திரத்தில் வசிப்பவனும் விஶ்வஶம்புவம்- சகலத்திற்கும் நன்மை விளைவிக்கிறவனும், (நாராயண: - நாராயணனே), நிஷ்ட்யா - கழுத்தின் மூலத்திற்கும், அத: - கீழும், நாப்யாம் - தொபபுளு க்கு, உபரி - மேலும், விதஸ்த்யாம் - கட்டை விரலளவில், பத்மகோஶப்ரதீகாஶம் - தாமரை மொக்கைப்போல, அதோமுகம் - தலைகீழாக, ஹ்ருத யம்வாபி - ஹிருதயமும், திஷ்டதி - இருக்கிறது, தத் - அந்த, ஹ்ருதயம் - ஹிருதயத்தை, விஶ்வஸ்ய - உலகத்திளுத்மாவான நாராயணனுச்கு, மஹத் - பெரிதான, ஆயதனம் - இருப்பிடமாக, விஜாநீயாத் - அறியவேண்டும், ஆகோஶஸந்நிபம்-கொஞ்சம் மலர்ந்த தாமரை மொக்குக்குச்சரிசமானமான அந்த ஹிருதயமானது, ஸததம் - எக்காலத்திலும், ஶிராபி: - நரம்புக ளோடு, லம்பதி - தொங்குகிறது, தஸ்ய - அந்த ஹிருதயத்தினுடைய, அந்தே - நடுவில், ஸூக்ஷ்மம்-நுட்பமான, ஸுஷிரம் - துவாரமானது, (அஸ்தி - இருக்கிறது . தஸ்மிந் - அந்தத்துவாரத்தில், ஸர்வம் - எல்லாவற்றிற்கும் ஈசஞனவன், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கிறுன், விஶ்வார்சி: - எவ்விடத்திலும் பர வின ஜ்வாலையுடனும், விஶ்வதோமுக: - எல்லாவிடத்திலும் பரவியும், மஹாந் - பெரிதுமான, அக்நி: - சாடராக்கினியானது, தஸ்ய - அந்த இருதயத் தினுடைய, மத்யே - நடுவில், (வர்ததே - இருக்கிறது), ஸ: - அந்த அக்கினியானது, அஜர: - அழியாததாகவும், கவி: - ஒலித்துக்கொண்டும், ஆஹாரம் - சாப்பிடப்பட்டதை, விபஜந் அந்திஷ்டந்தே யாவியயதே-என் கிறபடியே மூன்றுவிதமாகப் பிரித்துக்கொண்டு, அக்ரபுக்-சாப்பிடப்பட் டதை முன்னடிதான் சாப்பிடுகிறது, ஸ்வம் - தன்னுடைய, தேஹம் - சரீரத்

தை, ஆபாததலமஸ்தகம் - உள்ளங்கால் முதல் தலைவரைக்கும், ஸந்தாபயதி - சூட்டையுண்டாக்குகிறது. தஸ்ய - அந்த அக்நியினுடைய, மத்யே - நடுவில், அணீயோர்த்வா - மெல்லியதாயும் மேல் நோக்கினதாயும், வஹ்நிஶிகா - ஜ்வாலையானது, வ்யவஸ்திதா - இருக்கிறது, நீலதோயதமத்யஸ்தா - நடுவிலிருக்கும் கறுத்த மேகத்தையுடையதான, பாஸ்வரா - ஒளியுடன் கூடிய, வித்யுல்லேகேவ - மின்னல் கொடிபோலவும், நீவாரஶூகவத் - நெல் நுணிபோல, தந்வீ - மெல்லியதாகவும், பீதாபா - ஸ்வயம்பிரகாசமாயும், அணூபமா - சமானமில்லாததாகவும், ஸ்யாத் - இருக்கிறது, தஸ்யா꞉ - அந்த, ஶிகாயா꞉ - அக்நிஜ்வாலையினுடைய, மத்யே - நடுவில், பரமாத்மா - பரமாத்மாவானவன், வ்யவஸ்தித꞉ - இருக்கிறான், ஸ꞉ அந்தப்பரமாத்மாவானவன், ப்ரஹ்மா - ப்ரம்மாவுக் கந்தர்யாமி, ஸ꞉ - அவன், ஶிவ꞉ - சிவனுக் கந்தர்யாமி, ஸ꞉ - அவன், இந்த்ர꞉ - இந்திரனுக் கந்தர்யாமி, ஸ꞉ - அவன், அக்ஷர꞉ - பாவமில்லாதவன், பரம꞉ - உயர்ந்தவன், ஸ்வராட் - கர்மத்திற்கு வசப்படான்.

ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்கலம் | ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் விஶ்வரூபாய வை நம꞉ | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே த்வாதஶோऽநுவாக꞉ ||

ఋతగ్ం సత్యంపరంబ్రహ్మపురుషంకృష్ణపింగళం । ఊర్ధ్వరేతంవిరూపాక్షంవిశ్వరూపాయవై నమః॥

(ப - ம்.) ருதம் - எல்லாவிடத்திலுமிருக்கிற, ஸத்யம் - விகாரமில்லாமலிருக்கிற, பரம்ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமென்றும், புருஷம் - புருஷனென்றும் சொல்லப்பட்ட, க்ருஷ்ணபிங்கலம் - மஞ்சளும் கறுப்பும் கலந்த வர்ணமான, ஊர்த்வரேதம் - உயர்ந்த வீரியத்தோடுகூடிய, விரூபாக்ஷம் - தஸ்ய விஷமநேத்ரஸ் தேஜஸ்ஸோமஸூர்யஸ் தக்ஷிணம் வஹ்நிஸங்காஶம் வாமம் தாஹிநஸநிஸ - என்கிறபடியே வெவ்வேறு குணமுள்ள கண்களையுடைய, விஶ்வரூபாய வை - எல்லாப்பொருளின் உருவத்துடன்கூடிய பரமாத்மாவின் பொருட்டு, நம꞉ - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஆதித்யோ வா ஏஷ ஏதன்மண்டலம் தபதி தத்ர தா ருசஸ்தத்ருசாம் மண்டலக்ம் ஸ ருசாம் லோகோऽத ய ஏஷ ஏதஸ்மின் மண்டலேऽர்சிர்தீப்யதே தாநி ஸாமாநி ஸ ஸாம்நாம் லோகோऽத ய ஏஷ ஏதஸ்மின் மண்டலேऽர்சிஷி புருஷஸ்தாநி யஜூக்ம்ஷி ஸ யஜுஷா மண்டலக்ம் ஸ யஜுஷாம் லோக꞉ ஸைஷா த்ரய்யேவ வித்யா தபதி ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய꞉ புருஷ꞉ | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே த்ரயோதஶோऽநுவாக꞉ ||

ఆదిత్యోవాఏషఏతన్మండలం తపతితత్రతా ఋచ స్తదృచామండలగ్ం సఋచాంలోకోథ యఏషఏతస్మిన్మండలే చిర్దీప్యతేతాని సామానితత్సామ్నాంమండలగ్ంససామ్నాం లోకోథ

యఏషఏతస్మిన్మండలే౽ర్చిషి పురుషస్తానియజూంషి సయజుషామండలగ్ం సయజుషాంలోకస్సైషా త్రయ్యేవ విద్యాతపతియఏషోఽంతరాదిత్యే హిరణ్మయఃపురుషః ॥

(ப - ம்.) இருதயத்திலிருக்கும் பரமாத்மாவின் தியானத்தைச் சொல்லிப்பிறகு சூரியனிலிருக்கும் பரமாத்மாவின் தியானத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏஷ: - இந்த, ஆதித்ய: - சூரியன், தபதி - காய்கிறான், ஏதத் - இது, மண்டலம் - மண்டலம், தத்ர - அந்தச் சூரியமண்டலத்தில், தா: - அந்த, ருச: - ருக்வேதங்களிருக்கின்றன, தத் - அந்த மண்டலமானது, ருசாம் - ருக்குகளுடைய, மண்டலம் - மண்டலம், ஸ: - அது, ருசாம் - ருக்குகளுடைய, லோக: - உலகம், அத - பிறகு, ஏதஸ்மிந் - இந்த, மண்டலே - மண்டலத்தில், யதேஷ: - யாதொரு இந்த, அர்சி: - ஒளியானது, தீப்யதே - விளங்குகிறதோ, தாநி - அவைகள், ஸாமாநி - சாமவேதங்கள், தத் - அந்தவொளியானது, ஸாம்நாம் - சாமவேதங்களுடைய, மண்டலம் - மண்டலம், ஸ: - அது, ஸாம்நாம் - சாமவேதங்களுடைய, லோக: - உலகம், அத பிறகு, யதேஷ: - யாதொரு இந்த, ஏதஸ்மிந் - இந்த, மண்டலே - மண்டலத்திலிருக்கிற, அர்சிஷி - ஒளியில், புருஷ: - புருஷனோ, தாநி - அவைகள், யஜூம்ஷி - யசுர்வேதங்கள், ஸ: - அது, யஜுஷாம் - யசுர்வேதங்களுடைய, மண்டலம் - மண்டலம், ஸ: - அது, யஜுஷாம் - யசுர்வேதங்களுடைய, லோக: - உலகம், ஸைஷா - அந்த இந்த, த்ரயீ - மூன்று வேதரூபமான, வித்யைவ - வித்தைதானே, தபதி - காய்கிறது, அந்தராதித்யே - சூரியன் நடுவில், ஹிரண்மய: - சுவர்ணமயமான, ஏஷ: - இந்த, புருஷ: - மகாபுருஷன், (உபாஸ்ய: - தியானம் செய்யத்தக்கவன்).

ஆதித்யோ வை தேஜ ஓஜோ பலம் யசஸ்சக்ஷு: ச்ரோத்ரமாத்மா மநோ மந்யுர்மநுர்ம்ருத்யுஸ்ஸத்யோ மித்ரோ வாயுராகாச: ப்ராணோ லோகபால: க: கிம் கம் தத்ஸத்யமந்நமாயுரம்ருதோ ஜீவோ விச்வ: கதமஸ்ஸ்வயம்பூ: ப்ரஜாபதிஸ்ஸம்வத்ஸர இதி। ஸம்வத்ஸரோஸாவாதித்யோ ய ஏஷ புருஷ ஏஷ பூதாநாமதிபதிர்ப்ரஹ்மணஸ்ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்நோத்யேதாஸாமேவ தேவதாநாம் ஸாயுஜ்யம் ஸார்ஷ்டிதாம் ஸமாநலோகதாமாப்நோதி ய ஏவம் வேதேத்யுபநிஷத் ஸ்ப்ருஹேச்சதைர்ந ஜாதவாதவே ஜீவாஹ்வாநாவாக: ॥

ఆదిత్యోవై తేజఓజోబలంయశశ్చక్షుశ్శ్రోత్రమాత్మామనోమన్యుర్మనుర్మృత్యుస్సత్యోమిత్రోవాయురాకాశః ప్రాణోలోకపాలఃకః కింకంతత్సత్యమన్నమాయురమృతోజీవోవిశ్వః కతమస్స్వయంభుః ప్రజాపతిస్సంవత్సరఇతి, సంవత్సరోఽసావాదిత్యోయ ఏషపురుషఏషభూతానా మధిపతిర్బ్రహ్మణస్సాయుజ్యగ్ం సలోకతామాప్నోత్యేతాసామేవ దేవతానాగ్ంసాయుజ్యగ్ం సార్ష్టితాగ్ంసమానలోకతా మాప్నోతియ ఏవంవేదేత్యుపనిషత్ ॥

(ப் - ம்.) ஆதித்யோவை - சூரியன்தானே, தேஜ:-ப்ரதாபம், ஓஜ:-காந்தி, பலம் - பலம், யஶ: - கீர்த்தி, சக்ஷு: - கண், ஶ்ரோத்ரம் - காது, ஆத்மா - ஆன்மா, மந: - எண்ணத்தக்கது, மன்யு: - கோபம், மநு: - மனு, ம்ருத்யு: - யமன், ஸத்ய:-சத்துக்களில் சாது, மித்ர:-சிநேகிதன், வாயு: - காற்று, ஆகாஶ: - ஆகாயம், ப்ராண: - ப்ராணன், லோகபால: - திக்பாலகன், க: கிம் கம் - எவன் எவள் எது என்று கேள்விக்கிடமான எல்லாப்பொருளும், தத் - அது என்று சொல்லப்படுவது, ஸத்யம்-விகாரமில்லாதது, அந்நம் - சாப்பிடத்தக்கது, ஆயு: - வாழ்நாள், அம்ருத: - மோக்ஷம், ஜீவ: - சீவன், விஶ்வ: - எல்லாம், கதம: - எவன் என்று கேட்கப்பெற்றவன், ஸ்வயம்பூ: - ப்ரம்மா, ப்ரஜாபதி: - ப்ராணிகளுக்கு நாதன், ஸம்வத்ஸர: - சகல ப்ராணிகளும் வசிக்குமிடம், இதி - இந்த ப்ரகாரமுள்ள வேறு வஸ்துவும், ய: ஏஷ: - யாதொரு இந்த, புருஷ: - புருஷனானவன், ஆதித்யே - சூரியனிடத்திலிருக்கிறானோ, ஏஷ: - இந்தப்புருஷனானவன், ஸம்வத்ஸர: - எப்பொருள்களுக்குமிருப்பிடம், ஏஷ: - இந்தப்புருஷனானவன், பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கு, அதிபதி: - நாயகன், ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - தியானம் செய்கிறானோ, (ஸ: - அவன்), ப்ரஹ்மண: - பரப்ரமத்தின், ஸாயுஜ்யம் - சரியான குணத்தையும், ஸலோகதாம் - சரியான உலகத்தையும், ஆப்நோதி - அடைகிறான், ஏதாஸாம் - இந்த ப்ரசித்தரான, தேவதாநாமேவ - தேவர்களுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சமானகுணத்தையும், ஸார்ஷ்டிதாம் - சமானபோகத்தையும், ஸலோகதாம் - சாலோக்யத்தையும், ஆப்நோதி - அடைகிறான், இதி - இந்த ப்ரகாரம், உபநிஷத் - உபநிஷத்து.

க்ருணிஸ்ஸூர்ய ஆதித்யோ அர்ச்சயந்தி தபஸ்ஸத்யம் மதுக்ஷரந்தி தத்ப்ரஹ்ம ததாப ஆபோஜ்யோதீரஸோம்ருதம் ப்ரஹ்மபூர்புவஸ்ஸுவரோம் |
இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே விம்ஶோநுவாக: ||

ఘృణిస్సూర్యఆదిత్యోమర్చయంతితపస్సత్యంమధుక్షరంతితద్బ్రహ్మతదాపఆపోజ్యోతీరసో మృతంబ్రహ్మభూర్భువస్సువరోం॥

(ப் - ம்.) இம்மந்திரம் ஜலங்களை ஸ்துதி செய்கிறதாய்க்கொண்டு ஜலங்களை மந்திரிப்பதற்கும் சாப்பிடுவதற்கும் உபயோகப் படுத்துகிறது. ஸௌர்ய - சூரியமண்டலத்திலிருக்கும், ஆதித்யம் - ஆதித்தனை, க்ருணி: - கிரணங்கள், அர்ச்சயந்தி - பூஜிக்கிறதுகள் அதாவது சூரியன் கிரணங்களோடு ஜ்வலிக்கிறான் என்று கருத்து, ஸத்யம் - உண்மையான, தப: - தவத்திற்குப் பயனான, மது - மதுபோன்ற மழையை, க்ஷரந்தி - பெருக்கின்றதுகள், தத் - அதுவே, ப்ரஹ்ம - பெரிதாகையால் ப்ரம்மம், தத் அதுவே, ஆப:-

அப்புக்களென்று சொல்லப்பட்டது, ஆப: - ஜலங்களே, ஜ்யோதி: - தேஜஸ்ஸு, ரஸ: - உருசி, அம்ருதம் - அமுதம், ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமென்று சொல்லப்படுகிறது, பூ⁴ர்பு⁴வஸ்ஸுவ: - வியாகிருதிகளாகச் சொல்லப்பட்டது, ஓம் - ப்ரணவமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ஸர்வோ வை ருத்³ரஸ்தஸ்மை ருத்³ராய நமோ அஸ்து | புருஷோ வை ருத்³ரஸ்ஸன்மஹோ நமோ நம: | விஶ்வம் பூ⁴தம் பு⁴வனம் சித்ரம் ப³ஹுதா⁴ ஜாதம் ஜாயமானம் ச யத் | ஸர்வோ ஹ்யேஷ ருத்³ரஸ்தஸ்மை ருத்³ராய நமோ அஸ்து | இதி ஷோட³ஶோ(அ)நுவாக: ||

సర్వో వై రుద్రస్తస్మై రుద్రాయ నమో అస్తు। పురుషో వై రుద్రస్సన్మహో నమో నమః। విశ్వం భూతం భువనం చిత్రం బహుధా జాతం జాయమానం చ యత్। సర్వో హ్యేష రుద్రస్తస్మై రుద్రాయ నమో అస్తు॥

(ப - ம்) சீக்கிரத்தில் பயனைப்பெற எண்ணங்கொண்டவர்களுக்கு, க்ஷிப்ரதாருத்ரம் - என்கிற பெயர்கொண்ட பதினாறு பதினேழு பதினெட்டு இந்த அனுவாகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ருத்³ர: - உருத்திரன், ஸர்வோ வை - எப்பொருளையும் நிர்வகிக்கிறபடியால எல்லாமவனே, தஸ்மை - அப்படிப்பட்ட, ருத்³ராய - உருத்திரன் பொருட்டு, நம: - நமஸ்காரமானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும், ருத்³ர: - உருத்திரனானவன், புருஷோ வை - வீர்யவானானவன், ஸன் - உயர்ந்தவன், மஹ: - பெரியவன், நமோ நம: - அடிக்கடி வணங்குகிறேன், யத் - யாதொரு, விஶ்வம் - ப்ரபஞ்சமானது, பூ⁴தம் - நித்தியமோ, பு⁴வனம் - அநித்தியமோ, சித்ரம் - விசித்திரமோ, ப³ஹுதா⁴ - அனேகவிதமாக, ஜாதம் - உண்டானதோ, ஜாயமானம் - உண்டாகிறதோ, ஸர்வோ ஹி - எல்லா ப்ரபஞ்சத்திற்கும் நிர்வாஹன், ஏஷ: - இந்த, ருத்³ர: - உருத்திரன், தஸ்மை - அப்படிப்பட்ட, ருத்³ராய - உருத்திரன் பொருட்டு, நம: - நமஸ்காரமானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும்.

கத்³ருத்³ராய ப்ரசேதஸே மீடு⁴ஷ்டமாய தவ்யஸே | வோசேம ஶந்தமம் ஹ்ருதே³ | ஸர்வோ ஹ்யேஷ ருத்³ரஸ்தஸ்மை ருத்³ராய நமோ அஸ்து | இதி ஸப்தத³ஶோ(அ)நுவாக: ||

కద్రుద్రాయ ప్రచేతసే మీఢుష్టమాయ తవ్యసే। వోచేమ శంతమగ్ం హృదే। సర్వో హ్యేష రుద్రస్తస్మై రుద్రాయ నమో అస్తు॥

(ப - ம்.) கத் - படைத்தவனாகவும், ப்ரசேதஸே - மிக்க புத்தியுடன் கூடினவனாகவும், மீடு⁴ஷ்டமாய - மழை முதலியதாலுலகத்தை நனைக்கிறவனாகவும், தவ்யஸே - தவத்தையுடையவனாகவும், ஹ்ருதே³ - மனோகரனாகவுமிருக்கிற, ருத்³ராய - உருத்திரன் பொருட்டு, ஶந்தமம் - மனதுக்குச் சுகத்தைத்தரும் ஸ்தோத்திரங்களை, வோசேம - சொல்லக்கடவோமாக, ஏஷ: - இந்த, ருத்³ர: - உருத்திரன், ஸர்வோ ஹி - எப்பொருளுக்கும் நிர்வாஹ

கயே, தஸ்மை - அப்படிப்பட்ட, ருத்ராய - உருத்திரன் பொருட்டு, நம꞉ - நமஸ்காரமானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும்.

நமோ ஹிரண்யபாஹவே ஹிரண்யபதயேऽம்பிகாபதய உமாபதயே நமோ நம꞉ | இதி ஷஷ்ட்யாம் ஸ்ருவேண நவமம் ஹோமாந் குர்யாத் ॥

నమోహిరణ్యబాహవేహిరణ్యపతయేంబికాపతయఉమాపతయేనమోనమః ॥

(ப - ம்.) ஹிரண்யபாஹவே - ரமணீயமான கைகளோடு கூடினவனுக்கும், ஹிரண்யபதயே - தனங்களுக்கிறைவனுகவும், அம்பிகாபதயே - அம்பிகைக்கிறைவனுகவும், உமாபதயே - உமையவளுக்கிறைவனுகவுமிருக்கிற உருத்திரன் பொருட்டு, நமோ நம꞉ - அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கிறேன்.

யஸ்ய வைகங்கத்யக்னிஹோத்ரஹவணீ பவதி ப்ரத்யேவாஸ்யாஹுதயஸ்திஷ்டந்த்யதோ ப்ரதிஷ்டித்யை | இதி ஷஷ்ட்யாம் ஸ்ருவேண நவமம் ஹோமாந் குர்யாத் ||

యస్యవైకఙ్కత్యగ్నిహోత్రహవణీభవతిప్రతిష్ఠితాప్రత్యేవాస్యాహుతయస్తిష్ఠంత్యథోప్రతిష్ఠిత్యై ॥

(ப - ம்.) யஸ்ய - யாதொரு எஜமானனுக்கு, அக்னிஹோத்ரஹவணீ - அக்நிஹோத்திரமென்கிற ஹோமக்கருவியானது, வைகங்கதீ - விகங்கதமென்கிற மரத்தால செய்யப்பட்டதாக, பவதி - ஆகிறதோ, ப்ரதிஷ்டா - ப்ரதிஷ்டையுண்டாகிறது. எதற்கெனில், அஸ்ய - இந்த எஜமானனுடைய, ஆஹுதய꞉ - ஆகுதிகள், ப்ரதிதிஷ்டந்தி - ப்ரதிஷ்டை யடைகிறதுகள், அதோ - பிறகு, ப்ரதிஷ்டித்யை - எஜமானன் ப்ரதிஷ்டையடைவதற்காக.

க்ருணுஷ்வ பாஜ இதி பஞ்ச | இதி ஷஷ்ட்யாம் ஸ்ருவேண நவமம் ஹோமாந் குர்யாத் ||

కృణుష్వపాజఇతిపంచ ॥

(ப - ம்.) அரக்கர்களுடைய பயம் நீங்குவதை முன்னிட்டு இவ்விடத்தில், க்ருணுஷ்வ என்று ஆரம்பிக்கப்படும் ஐந்து மந்திரங்களைப் படிப்பதென்று கருத்து.

அதிதிர்தேவா கந்தர்வா மனுஷ்யா꞉ பிதரோऽஸுராஸ்தேஷாம் ஸர்வபூதானாம் மாதா மேதினீ மஹதீ மஹீ ஸாவித்ரீ காயத்ரீ ஜகத்யுர்வீ ப்ருத்வீ பஹுலா விஶ்வா பூதா கதமா காயா ஸா ஸத்யேத்யம்ருதேதி வஸிஷ்ட꞉ | இதி ஷஷ்ட்யாம் ஸ்ருவேண நவமம் ஹோமாந் குர்யாத் ||

అదితిర్దేవాగంధర్వామనుష్యాఃపితరోఽసురాస్తేషాం సర్వభూతానాంమాతా మేదినీమహా తీమహీసావిత్రీగాయత్రీ జగత్యుర్వీపృథ్వీబహులా విశ్వాభూతాకతమాకాయా సాసత్యేత్యమృ తేతివసిష్ఠః ॥

(ப - ம்) தேவா꞉ - தேவர்களென்ன, கந்தர்வா꞉ - கந்தர்வர்களென்ன, மனுஷ்யா꞉ - மனிதர்களென்ன, பிதர꞉ - பிதுர்க்களென்ன, அஸுரா꞉ -

அசுரர்களென்ன, தேஷாம் - இந்த அந்த, ஸர்வபூ⁴தாநாம் - எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், மாதா - தாயாகிய பூமியை, மேதி³நீ - கந்தத்தையுடையவளாகியும், மஹதீ - கனமுள்ளவளாயும், மஹீ - பெரியதாயும், ஸாவித்ரீ - ஜனங்களுக்கு உத்பத்திகாரணமாயும், கா³யத்ரீ - புகழ்ச்சியுடையவளாயும், ஜக³தீ - ஜங்கமஸ்தாவரங்களுக்கிடமாயும், உர்வீ - பெருமையுடையவளாயும், ப்ருத்²வீ - பரப்பையுடையவளாயும், ப³ஹுளா - வெகுவஸ்துக்களையுடையவளாயும், விஶ்வாபூ⁴தா - ஸமஸ்த ப்ராணிகளையுடையவளாயும், கதமா காயா ஸா ஸத்யேதி - இந்த எழுத்துக்களால் சொல்லப்பட்டவளாயும், அம்ருதா - மோக்ஷம்போன்றவளாயும், அம்ருதேதி - அசைக்கக்கூடாதவளாயும், வஸிஷ்ட²꞉ - வசிட்டரானவர், (ஆஹ - சொல்லுகிறார்.)

ஆபோ வா இத³ம் ஸர்வம் விஶ்வா பூ⁴தாந்யாப꞉ ப்ராணா வா ஆப꞉ பஶவ ஆபோऽந்நமாபோऽம்ருதமாப꞉ ஸம்ராடா³போ விராடா³ப꞉ ஸ்வராடா³பஶ்ச²ந்தா³ம்ஸ்யாபோ ஜ்யோதீம்ஷ்யாபோ யஜூம்ஷ்யாப꞉ ஸத்யமாப꞉ ஸர்வா தே³வதா ஆபோ பூ⁴ர்பு⁴வஸ்ஸுவராப ஓம் | இதி ஷட்³விம்ஶோऽநுவாக꞉ ||

అపోవాఇదగ్ం సర్వం విశ్వాభూతాన్యాపః ప్రాణావాఆపఃపశవ అపోన్నమాపోమృతమాప స్సమ్రాడాపోవిరా డాపస్స్వరాడాపశ్ఛందాగ్ం స్యాపోజ్యోతీగ్ం ష్యాపస్సత్యమాపస్సర్వా దేవ తాఆపోభూర్భువ స్సువరాపఓమ్ ॥

(ப-ம்.) ஜலத்தை எல்லாவற்றின் உருவமாக ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. இம்மந்திரம் ஜலத்தை மந்திரிப்பது முதலியவற்றில் உபயோகபபடுகிறது. இத³ம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாம், ஆபோவை - அப்புக்களே, விஶ்வா - எலலா, பூ⁴தாநி - ப்ராணிகளும், ஆப꞉ - அப்புக்கள, ப்ராணாவை - ப்ராணன்களும், ஆப꞉ - அப்புக்கள், பஶவ꞉ - பசுக்களும, ஆப꞉ - அப்புக்கள், அம்ருதம் - அமுதமும், ஆப꞉ - அப்புக்கள், அந்நம் - சாப்பிடத்தக்கதும், ஆப꞉ - அப்புக்கள், ஸம்ராட் - செம்மையாய் விளங்குவதும், ஆப꞉- அப்புக்கள், விராட் - விசேஷமாக விளங்குவதும், ஆப꞉ - அப்புக்கள், ஸ்வராட் - தானே விளங்குவதும், ஆப꞉ - அப்புக்கள், ச²ந்தா³ம்ஸி - வேதங்களும், ஆப꞉ - அப்புக்கள், ஜ்யோதீம்ஷி - சோதிகளும், ஆப꞉-அப்புக்கள், ஸத்யம் - உண்மையான பொருளும், ஆப꞉-அப்புக்கள், ஸர்வா꞉-எல்லா, தே³வதா꞉ - தேவர்களும், ஆப꞉ - அப்புக்கள், பூ⁴ர்பு⁴வஸ்ஸுவ꞉-மூன்று வியாகிருதிகளும், ஆப꞉-அப்புக்கள், ஓம்-ப்ரம்மமும், (ஆப꞉-அப்புக்கள்).

ஆப꞉ புநந்து ப்ருதி²வீம் ப்ருதி²வீ பூதா புநாது மாம் | புநந்து ப்³ரஹ்மணஸ்பதி꞉ | ப்³ரஹ்மபூதா புநாது மாம் | யது³ச்சி²ஷ்டமபோ⁴ஜ்யம் யத்³வா து³ஶ்சரிதம் மம | ஸர்வம் புநந்து மாமாபோऽஸதாம் ச ப்ரதிக்³ரஹக்³ம் ஸ்வாஹா | இதி ஷட்த்ரயோவிம்ஶோऽநுவாக꞉ ||

అపఃపునన్తుపృథివీంపృథివీ పూతాపునాతుమాం । పునన్తుబ్రహ్మణస్పతి బ్రహ్మపూతా
పునాతుమాం । యదుచ్ఛిష్టమభోజ్యంయద్వాదుశ్చరితంమమ । సర్వంపునన్తుమామాపోఽసతాం
చప్రతిగ్రహగ్ంస్వాహా ॥

(ப் - ம்.) இம்மந்திரம் அப்புக்களின் ஆசமனத்திலுபயோகிக்கிறது. 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 - வேதத்திற்கு, 𑌪𑌤𑌿𑌃 - நாயகனுன நாராயணரூபமான, 𑌆𑌪𑌃 - அப்புக்கள், 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 - பூமியை, 𑌪𑍁𑌨𑌨𑍍𑌤𑍁 - பரிசுத்தம் பண்ணட்டும், 𑌪𑍂𑌤𑌾 - பரிசுத்தம் செய்யப்பட்ட, 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 - பூமியானது, 𑌮𑌾𑌂 - என்னை, 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑍁 - பரிசுத்தம் செய்யட்டும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍂𑌤𑌾 - ப்ரம்மத்தால் பரிசுத்தம் செய்யப்பட்ட பூமியானது, 𑌮𑌾𑌂 - என்னை, 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑍁 - புனிதனுக்கட்டும், 𑌮𑌮 - எனக்கு, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொன்று, 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 - எச்சிலோ, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொன்று, 𑌅𑌭𑍋𑌜𑍍𑌯𑌂 - புசிக்கக்கூடாததோ, 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 - யாதொன்றுதான், 𑌦𑍁𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 - செய்யாத காரியமோ, 𑌆𑌪𑌃 - அப்புக்கள், 𑌮𑌾𑌂-என்னையும், 𑌅𑌸𑌤𑌾𑌂 - கெட்டவர்களுடைய, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌂 - வாங்குதலையும், (𑌤𑌤𑍍 - அந்த), 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லாவற்றையும், 𑌪𑍁𑌨𑌨𑍍𑌤𑍁 - புநிதமாக்கட்டும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 - என்பது ஹோமஞ்செய்கிறேன் என்கிறதற்கு அடையாளம்.

𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌮𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌤𑌯𑌶𑍍𑌚𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌕𑍃𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃।𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 । 𑌯𑌦𑌹𑍍𑌨𑌾𑌪𑌾𑌪𑌮𑌕𑌾𑌰𑍍𑌷𑌂𑌮𑌨𑌸𑌾𑌵𑌾𑌚𑌾𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂𑌪𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌦
𑌰𑍇𑌣𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌾 । 𑌅𑌹𑌸𑍍𑌤𑌦𑌵𑌲𑍁𑌮𑍍𑌪𑌤𑍁𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌂𑌮𑌯𑌿𑌇𑌦𑌮𑌹𑌂𑌮𑌾𑌮𑌮𑍃
𑌤𑌯𑍋𑌨𑍌𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌿𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 । 𑌇𑌤𑌿𑌷𑌷𑍍𑌠𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑍇
𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌂𑌶𑍋𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

అగ్నిశ్చమామన్యుశ్చమన్యుపత యశ్చమన్యుకృతేభ్యః । పాపేభ్యోరక్షన్తాం । యదహ్నా
పాపమకార్షం । మనసావాచాహస్తాభ్యాం । పద్భ్యాముదరేణశిశ్నా । అహస్తదవలుంపతు ।
యత్కించదురితంమయి । ఇదమహంమామమృతయోనౌ సత్యేజ్యోతిషిజుహోమిస్వాహా ॥

(ப் - ம்.) இம்மந்திரமும் பாவங்களைப்போக்கும் ஜலத்தின் ஆசமனத்திலுபயோகிக்கிறது. 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - அக்நியும், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌃 - கோபமும், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌤𑌯𑌃 - கோபத்திற்குக்காரணமான கண் முதலியனவும், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌕𑍃𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - கோபத்தால் செய்யப்பட்ட, 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - பாவங்களில் நின்றும், 𑌮𑌾 - என்னை, 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 - காப்பாற்றட்டும், 𑌅𑌹𑍍𑌨𑌾 - தினத்திலே, 𑌮𑌨𑌸𑌾-மனத்தாலும், 𑌵𑌾𑌚𑌾 - வாயாலும், 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 - கைகளாலும், 𑌪𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂-கால்களாலும், 𑌉𑌦𑌰𑍇𑌣 - வயிற்றாலும, 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌾 - சிச்னத்தாலும், 𑌯𑌤𑍍-யாதொரு, 𑌪𑌾𑌪𑌂 - பாவத்தை, 𑌅𑌕𑌾𑌰𑍍𑌷𑌂 - செய்தேனோ, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தப் பாவத்தை, 𑌅𑌹𑌃 - தினமானது, 𑌅𑌵𑌲𑍁𑌮𑍍𑌪𑌤𑍁-போக்கடிக்கட்டும், 𑌮𑌯𑌿-என்னிடத்தில், 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚 - யாதொரு, 𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌂 - பாவம், (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறதோ), 𑌅𑌹𑌂-நான், 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌮𑌾𑌂 - என்னை, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌯𑍋𑌨𑍌 - முக்தர்களுக்கு ஸ்தா

ணமான, 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇 - விகாரமில்லாத, 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌿 - பரப்ரம்மத்தினிடத்தில், 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿 - ஹோமம் செய்கிறேன், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 - என்பது ஹோமம் செய்கிறதற்கு அடையாளம்.

𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌤𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌕𑍃𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 । 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌾𑌪𑌮𑌕𑌾𑌰𑍍𑌷𑌮𑍍 । 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 । 𑌪𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌦𑌰𑍇𑌣 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌾 । 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑍍𑌤𑌦𑌵𑌲𑍁𑌮𑍍𑌪𑌤𑍁 । 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌯𑌿 । 𑌇𑌦𑌮𑌹𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌮𑍃𑌤𑌯𑍋𑌨𑍌 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌿 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 ॥

సూర్యశ్చమామన్యుశ్చమన్యుపతయశ్చమన్యుకృతేభ్యః । పాపేభ్యోరక్షంతాం । యద్రాత్ర్యా పాపమకార్షం । మనసావాచాహస్తాభ్యాం । పద్భ్యాముదరేణశిశ్నా । రాత్రిస్తదవలుంపతు । యత్కించదురితంమయి । ఇదమహంమామమృతయోనౌ । సూర్యేజ్యోతిషిజుహోమిస్వాహా ॥

(ப - ம்.) 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 - சூரியனும், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌃 - கோபமும், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌤𑌯𑌃 - கோபத்திற்குக் காரணமான கண் முதலியனவும், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌕𑍃𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - கோபத்தால் செய்யப்பட்ட, 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - பாவத்தில் நின்றும்; 𑌮𑌾 - என்னை, 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑌾𑌮𑍍 - காப்பாற்றட்டும், 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 - ராத்திரியினுலே, 𑌮𑌨𑌸𑌾 - மனதினாலும், 𑌵𑌾𑌚𑌾 - வாக்காலும், 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 - கைகளாலும், 𑌪𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 - கால்களாலும், 𑌉𑌦𑌰𑍇𑌣 - வயிற்றாலும், 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌾 - சிச்நத்தாலும், 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌪𑌾𑌪𑌂 - பாவத்தை, 𑌅𑌕𑌾𑌰𑍍𑌷𑌮𑍍 - செய்தேனோ, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தப் பாவத்தை, 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 - ராத்திரியானது, 𑌅𑌵𑌲𑍁𑌮𑍍𑌪𑌤𑍁 - போக்கடிக்கட்டும், 𑌮𑌯𑌿 - என்னிடத்தில், 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚 - யாதொரு, 𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌂 - பாவமானது, (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறதோ), 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌮𑌾𑌂 - என்னை, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌯𑍋𑌨𑍌 - முக்தர்களுக்கு ஸ்தானமான, 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇 - எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் உத்பத்தி காரணமான, 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌿 - பரப்ரம்மத்தினிடத்தில், 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿 - ஹோமம் செய்கிறேன்; 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 - என்பது முன்போலவே.

𑌆𑌯𑌾𑌤𑍁 𑌵𑌰𑌦𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌂𑌮𑌿𑌤𑌂 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌤𑍇𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌜𑍁𑌷𑌸𑍍𑌵 𑌨𑌃 । 𑌓𑌜𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌸𑌹𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌬𑌲𑌮𑌸𑌿 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌜𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌧𑌾𑌮𑌨𑌾𑌮𑌾𑌸𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌭𑌿𑌭𑍂𑌰𑍋𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌵𑌾𑌹𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌇𑌤𑌿 𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

ఆయాతువరదాదేవీఅక్షరంబ్రహ్మసమ్మితం । గాయత్రీంఛందసాంమాతేదంబ్రహ్మజుషస్వనః । ఓజోఽసిసహోఽసిబలమసిభ్రాజోఽసిదేవానాం ధామనామాసివిశ్వమసివిశ్వాయుస్సర్వమసి సర్వాయురభిభూరోంగాయత్రీమావాహయామి ॥

(ப - ம்.) இந்த அநுவாகம் காயத்திரியின் ஆவாகனத்திலுபயோகிக்கப் படுகிறது. 𑌵𑌰𑌦𑌾 - இச்சித்த வரத்தைக்கொடுக்கிற, 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌦𑍇𑌵𑍀 - காயத்ரீ தேவியானவள், 𑌆𑌯𑌾𑌤𑍁 - வரக்கடவள், 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂𑌮𑌾𑌤𑌃 - வாராய் செய்யுள்களுக்கெல்லாம் தாயே, 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 - காயத்ரியென்கிற விருத்தத்தை

யுடைய, ப்ரஹ்மஸம்மிதம் - தன் பொருளால் ப்ரம்மத்தோடு பெருமையில் சரியாகிய, அக்ஷரம் - எழுத்து ரூபமான, இதம் - இந்த, நஃ - எங்களுடைய; ப்ரஹ்ம - வேதத்தை, ஜுஷஸ்வ - அடைவாயாக, ஓஜஃ - காந்தியாக, அஸி - ஆகிறாய், ஸஹஃ - சாமர்த்தியமாக, அஸி - ஆகிறாய், பலம் - பலமாக, அஸி - ஆகிறாய், ப்ராஜஃ - ப்ரகாசமாக, அஸி - ஆகிறாய், தேவாநாம் - தேவர்களுடைய, தாம - ஸ்தானமாகவும், நாம - பேராகவும், அஸி - ஆகிறாய், விச்வம் - எல்லாம், அஸி - ஆகிறாய், விச்வாயுஃ - எல்லாவற்றிற்குமாயுளாகவும், ஸர்வம் - எல்லாம், அஸி - ஆகிறாய், ஸர்வாயுஃ - எல்லாவற்றிற்குமாயுளாகவும், இந்த விடங்களில் அந்தந்தப் பலம் முதலியவற்றைப் பெறுகிறதற்குக் காரணமாதலால் அததுவாகப் பேசப்படுகிறது. விச்வம் ஸர்வம் - என்று ஒன்றையே அதிக ப்ரீதியினால் பேசுகிறது, அபிபூஃ - எதிரிகளை அவமானிக்கும் தன்மையுடையவள், ஓம் - பரப்ரம்மத்தைப் பொருளாகவுடையவள், காயத்ரீம் - காயத்ரீதேவியை, ஆவாஹயாமி - ஆவாகனம் செய்கிறேன்.

ஓம் பூஃ | ஓம் புவஃ | ஓம் ஸுவஃ | ஓம் மஹஃ | ஓம் ஜநஃ | ஓம் தபஃ | ஓம் ஸத்யம் | ஓம் தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி | தியோ யோ நஃ ப்ரசோதயாத் | ஓமாபோ ஜ்யோதீரஸோம்ருதம் ப்ரஹ்ம பூர்புவஸ்ஸுவரோம் | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே ஷட்விம்ஶாஷ்டாவிம்ஶாநுவாகௌ ||

ఓం భూః ఓం భువః ఓగ్ం సువః ఓం మహః ఓం జనః ఓం తపః ఓగ్ం సత్యం। ఓం తత్సవితుర్వరేణియం
భర్గో దేవస్య ధీమహి । ధియో యో నః ప్రచోదయాత్ । ఓమాపో జ్యోతీరసోఽమృతం బ్రహ్మ భూర్భు
వస్సువరోం ॥

(ப் - ம்.) பூஃ - பூலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், புவஃ - புவர்லோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், ஸுவஃ - சுவர்லோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், மஹஃ - மஹாலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், ஜநஃ - ஜநோலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், தபஃ - தபோலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், ஸத்யம் - சத்யலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், யஃ - யாதொருவன், நஃ - நம்முடைய, தியஃ - தியானங்களை, ப்ரசோதயாத் - ஏவுகிறானோ, தத் - அந்த, ஸவிதுஃ - படைக்கிறவனான, தேவஸ்ய - ஈசனுடைய, வரேண்யம் - உயர்ந்ததான, பர்கஃ - ஸ்வரூபத்தை, தீமஹி - தியானம் செய்யக்கடவோம், ஸப்தவிம்ஶாநுவாகஃ - இந்த அனுவாகம் காயத்ரியினுடைய சிரம், ஆபஃ - ஜலங்கள், ஜ்யோதிஃ - தேஜஸ், ரஸஃ - அவைகளின் குணம், அம்ருதம் ப்ரஹ்ம - முக்தனான ஆத்மா, பூர்புவஸ்ஸுவஃ - மூன்று வியாகிருதிகளும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம்.

ஓம் பூர்புவஸ்ஸுவர்மஹர்ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யம் தத்ப்ரஹ்ம தத்ஆப ஆபோ ஜ்யோதீரஸோம்ருதம் ப்ரஹ்ம பூர்புவஸ்ஸுவரோம் | ஓம் தத்ப்ரஹ்ம | ஓம் தத்வாயுஃ | ஓம் ததாத்மா | ஓம் தத்ஸத்யம் | ஓம் தத்ஸர்வம் | ஓம் தத்புரோர்நமஃ | இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நே ஏகோநத்ரிம்ஶோநுவாகஃ ||

ఓం భూర్భువస్సువర్మహర్జనస్తపస్సత్యం తద్బ్రహ్మ తదాప ఆపోజ్యోతీరసోఽమృతం బ్రహ్మ భూర్భువస్సువరోం । ఓం తద్బ్రహ్మ ఓం తద్వాయుః ఓం తదాత్మా ఓం తత్సర్వం ఓం తత్పురో నమః ॥

(ப - ம்.) இந்த அனுவாகத்தில் ப்ரணவமே எல்லாவற்றின் ஆத்மாவென்று ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. பூ: - பூலோகமும், புவ: - புவர்லோகமும், ஸுவ: - சுவர்லோகமும், மஹ: - மகாலோகமும், ஜந: - ஜனலோகமும், தப: - தபோலோகமும், ஸத்யம் - சத்தியலோகமும், ஓம் - ப்ரணவமே, தத் - அந்த, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமும், தத் - அந்த, ஆப: - அப்புக்களும், ஓம் - ப்ரணவமே, ஆப: - ஜலம், ஜ்யோதி: - தேஜஸ், ரஸ: - இவற்றின் குணம், அம்ருதம் - முக்திபெற்ற, ப்ரஹ்ம - ஆத்மா, பூர்புவஸ்ஸுவ: - வியாகிருதிகள், ஓம் - இவை எல்லாம் ப்ரணவமே, தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, வாயு: - வாயு, தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, ஆத்மா - ஆத்மா, தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, ஸர்வம் - எல்லாம், தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, புர: - முன்னிருக்கும் காரணம், நம: - வணங்குகிறேன்.

உத்தமே ஶிகரே தேவி பூம்யாம் பர்வதமூர்த்தநி| ப்ராஹ்மணேப்யோ ஹ்யநுஜ்ஞாநம் கச்ச தேவி யதாஸுகம் । இதி ஷஷ்ட ப்ரஶ்நே த்ரிம்ஶோऽநுவாக: ||

ఉత్తమే శిఖరే దేవి భూమ్యాం పర్వతమూర్ధని | బ్రాహ్మణేభ్యోహ్యనుజ్ఞానం గచ్ఛ దేవి యథాసుఖం ॥

(ப - ம்.) ஹே தேவி - வாராய் காயத்ரிதேவியே, பர்வதமூர்த்தநி - மேருமுதலிய பர்வதங்களுடைய மேல்பாகத்திலிருக்கும், உத்தமே - உயர்ந்த, ஶிகரே - நுனியில், (விஹ்ருதா - இருக்கிற), பூம்யாம் - சுகமான இடத்தில். யதாஸுகம் - சுகமாக, கச்ச - போவாயாக, ப்ராஹ்மணேப்ய: - ப்ராமணர்களாலே, அநுஜ்ஞாநம் - அனுமதியானது, (க்ருதம் - செய்யப்பட்டது).

ஓமந்தஶ்சரதி பூதேஷு குஹாயாம் விஶ்வமூர்த்திஷு | த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வம் விஷ்ணுஸ்த்வம் வஷட்காரஸ்த்வம் ருத்ரஸ்த்வம் ப்ரஹ்மா த்வம் ப்ரஜாபதி: | இதி ஷஷ்ட ப்ரஶ்ந ஏகத்ரிம்ஶோऽநுவாக: ||

ఓమన్తశ్చరతి భూతేషు గుహాయాం విశ్వమూర్తిషు । త్వం యజ్ఞస్త్వం విష్ణుస్త్వం వషట్కారస్త్వం రుద్రస్త్వం బ్రహ్మా త్వం ప్రజాపతిః ॥

(ப - ம்.) ப்ரம்மத்தின் தியானத்தில் இந்த மந்திரமுபயோகிக்கிறது. விஶ்வமூர்த்திஷு - எல்லாச் சரீரத்தோடுகூடிய, பூதேஷு - ப்ராணிகளிடங்களில், குஹாயாம் - இருதய குகையில், ஓம் - ஓங்காரவாச்யனை, (த்வம் - நீ), அந்தஶ்சரஸி - உள்ளிருக்கிறாய், த்வம் - நீ, யஜ்ஞ: - யக்யம், த்வம் - நீ, விஷ்ணு: - விஷ்ணு, த்வம் - நீ, ருத்ர: - உருத்திரன், த்வம் - நீ, ப்ரஹ்மா - சதுர்முகன், த்வம் - நீ, ப்ரஜாபதி: - ப்ராணிகளைப் படைத்தவன்.

அம்ருதோபஸ்தரணமஸி | ப்ராணே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி ப்ரா-
ணாய ஸ்வாஹா | அபானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோம்யபானாய ஸ்வாஹா |
வ்யானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி வ்யானாய ஸ்வாஹா | உதானே நிவிஷ்டோ
(அ)ம்ருதம் ஜுஹோம்யுதானாய ஸ்வாஹா | ஸமானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி
ஸமானாய ஸ்வாஹா | ப்ரஹ்மணி ம ஆத்மா(அ)ம்ருதத்வாய | இதி ஷஷ்ப்ரஶ்ரோ-
த்ரிம்ஶோ(அ)நுவாக: ||

అమృతోప స్తరణమసి । ప్రాణేనివిష్టామృతంజుహోమి ప్రాణాయస్వాహా । అపానేనివిష్టా
మృతంజుహోమ్య పానాయస్వాహా । వ్యానేనివిష్టామృతంజుహోమి వ్యానాయస్వాహా। ఉదా
నేనివిష్టోమృతం జుహోమ్యుదానాయస్వాహా । సమానేనివిష్టామృతం జుహోమిసమానాయస్వా
హా । బ్రహ్మణిమఆత్మామృతత్వాయ ॥

(ப - ம்.) சாப்பிடுகையில் முதலில் ஆபோசனம் செய்வதற்கு இம்மந்திரம் சொல்லுகிறது. ஹேம்ருத - வாராய் ஜலமே, உபஸ்தரணம் - பாத்திரத்தில், ஓடாமலிருக்கும் பொருட்டு இறைக்கத்தக்கதாக, அஸி - ஆகிறாய், ப்ராணே - ப்ராணனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரையுள்ளவனாக, அம்ருதம்-அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி-ஹோமஞ்செய்கிறேன், ப்ராணாய - ப்ராணன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸு, அபானே-அபானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம்-அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், அபானாய - அபானன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, வ்யானே-வியானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம்-அமுதம் போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், வ்யானாய - வியானன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இநத அவிஸ்ஸு, உதானே - உதானனுடைய, ப்ரீதியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம் போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், உதானாய - உதானன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - அந்த அவிஸ்ஸு, ஸமானே - ஸமானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம் போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ் செய்கிறேன், ஸமானாய - சமானன்பொருட்டு, ஸாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, மே-என்னுடைய, ஆத்மா-ஆத்மாவானது, ப்ரஹ்மணி - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், (ஹுதஸ்ஸு - ஹோமஞ் செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு), அம்ருதத்வாய-மோக்ஷத்தின்பொருட்டு, (கல்பதாம் - ஆகட்டும்).

ப்ராணே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி ஶிவோ மா விஶா ப்ரதாஹாய ப்ராணாய ஸ்வாஹா | அபானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி ஶிவோ மா விஶா ப்ரதாஹாயாபானாய ஸ்வாஹா | வ்யானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி ஶி

𑌵𑍋𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑌾𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌹𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 | 𑌉𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌂𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿𑌶𑌿𑌵𑍋𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑌾𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌹𑌾𑌯𑍋𑌦𑌾𑌨𑌾𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 | 𑌸𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌂𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿𑌶𑌿𑌵𑍋𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑌾𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌹𑌾𑌯𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾| 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿𑌮𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯| 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾𑌪𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑌸𑌿| 𑌇𑌤𑌿𑌷𑌷𑍍𑌠𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ||

ప్రాణేనివిష్టోమృతంజుహోమి శివోమావిశాప్రదాహాయ ప్రాణాయస్వాహా। అపానేనివిష్టోమృతంజుహోమి శివోమావిశాప్రదాహాయాపానాయస్వాహా । వ్యానేనివిష్టోమృతం జుహోమి శివోమావిశా ప్రదాహాయవ్యానాయస్వాహా । ఉదానేనివిష్టోమృతంజుహోమి శివోమావిశాప్రదాహాయోదానాయస్వాహా । సమానేనివిష్టోమృతంజుహోమిశివోమావిశాప్రదాహాయసమానాయస్వాహా । బ్రహ్మణిమఆత్మామృతత్వాయ । అమృతాపిధానమసి ॥

(ப - ம்.) இம்மந்திரம் முன்மந்திரத்தோடு விகல்பமுள்ளது 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 - ப்ராணனுடைய திருப்தியில், 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 - அக்கரையுள்ளவனாக, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿 - ஹோமஞ்செய்கிறேன், 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌹𑌾𑌯 - கொளுத்தாமையின் பொருட்டு, 𑌮𑌾 - என்னை, 𑌵𑌿𑌶 - நுழைவாயாக, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 - ப்ராணன்பொருட்டு, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 - இந்த அவிஸ்ஸு, அதாவது வாராய் அன்னமே சாடராக்நி யென்னைக் கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு நீபரிசுத்தமாக என்னுள் நுழைவாயாக என்று கருத்து, 𑌅𑌪𑌾𑌨𑍇 - அபானனுடைய திருப்தியில், 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 - அக்கரைகொண்டவனாக, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿 - ஹோமஞ்செய்கிறேன், 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌹𑌾𑌯 - சாடராக்நி கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, 𑌮𑌾 - என்னை, 𑌵𑌿𑌶 - உள் நுழைவாயாக, 𑌅𑌪𑌾𑌨𑌾𑌯 - அபானன் பொருட்டு, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 - இந்த அவிஸ்ஸு, 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇 - வியானனுடைய திருப்தியில், 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 - அக்கரைகொண்டவனாக, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - அமுதம்போன்ற அனனத்தை, 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿 - ஹோமஞ்செய்கிறேன், 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌹𑌾𑌯 - சாடராக்நி கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, 𑌮𑌾 - என்னை, 𑌵𑌿𑌶 - நுழைவாயாக, 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌯 - வியானன் பொருட்டு, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 - இந்த அவிஸ்ஸு, 𑌉𑌦𑌾𑌨𑍇 - உதானனுடைய திருப்தியில், 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 - அக்கரைகொண்டவனாக, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿 - ஹோமஞ்செய்கிறேன், 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌹𑌾𑌯 - சாடராக்நி கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, 𑌮𑌾 - என்னை, 𑌵𑌿𑌶 - நுழைவாயாக, 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌾𑌯 - உதானன் பொருட்டு, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 - இந்த அவிஸ்ஸு, 𑌸𑌮𑌾𑌨𑍇 - சமானனுடைய திருப்தியில், 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 - அக்கரைகொண்டவனாக, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿 - ஹோமஞ்செய்கிறேன்,

ஶிவஸ்ஸ - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, அப்ரதாஹாய - சாடராக்நி கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, மா-என்னை, விஶ - நுழைவாயாக, ஸமாநாய-சமானன் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸு, மே-என்னுடைய, ஆத்மா-ஆத்மாவானது, ப்ரஹ்மணி - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், (ஹுதஸ்ஸ - ஹோமஞ்செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு), அம்ருதத்வாய - மோக்ஷத்தின் பொருட்டு, (ஸ்யாத் - ஆகட்டும்), அம்ருதாபிதாநம் - அமுதரூபமான உரையாக, அஸி - ஆகிறாய், இம்மந்திரம் உத்தரா போசனத்தின் பொருட்டு கையிலிருக்கும் ஜலத்தை மந்திரிப்பதற்குபயோகிக்கிறது.

ஶ்ரத்தாயாம் ப்ராணே நிவிஶ்யாம்ருதம் ஹுதம் ப்ராணமந்நேநாப்யாயஸ்வ | அபாநே நிவிஶ்யாம்ருதம் ஹுதமபாநமந்நேநாப்யாயஸ்வ | வ்யாநே நிவிஶ்யாம்ருதம் ஹுதம் வ்யாநமந்நேநாப்யாயஸ்வ | உதாநே நிவிஶ்யாம்ருதம் ஹுதமுதாநமந்நேநாப்யாயஸ்வ | ஸமாநே நிவிஶ்யாம்ருதம் ஹுதம் ஸமாநமந்நேநாப்யாயஸ்வ | ப்ரஹ்மணி ம ஆத்மாம்ருதத்வாய | இதி ஷட்த்ரிம்ஶோநுவாகஃ ||

శ్రద్ధాయాంప్రాణేనివిశ్యామృతంహుతం ప్రాణమన్నేనాప్యాయస్వ । అపానేనివిశ్యామృతంహుతమపానమన్నేనాప్యాయస్వ । వ్యానేనివిశ్యామృతంహుతం వ్యానమన్నేనాప్యాయస్వ । ఉదానేనివిశ్యామృతం హుతముదానమన్నేనాప్యాయస్వ । సమానేనివిశ్యామృతంహుతం సమానమన్నేనాప్యాయస్వ । బ్రహ్మణిమఆత్మామృతత్వాయ ॥

(ப-ம்.) இந்த மந்திரம் சாடராக்நியைக் குறித்துச் சொல்லப்படுகிறது. ஶ்ரத்தாயாம்-சிரத்தையில், (ஸ்தித்வா - இருந்து), அதாவது மிகவும் சிரத்தையுள்ள என்னாலேயென்று பொருள், ப்ராணே - ப்ராணன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய -அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம் - அமுதரூபமான அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, அந்நேந - அந்த அன்னத்தினாலே, ப்ராணம் - ப்ராணனை, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, அபாநே - அபானன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய - அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, அந்நேந - அந்த அன்னத்தினாலே, அபாநம் - அபானனை, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, வ்யாநே - வியானன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய - அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம்-அமுதம்போன்ற, அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, அந்நேந-அந்த அன்னத்தினாலே, வ்யாநம் - வியானனை, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, உதாநே - உதானன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய - அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம்-அமுதம்போன்ற அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, உதாநம் - உதானனை, அந்நேந - அந்த அன்னத்தினாலே, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, ஸமாநே - சமானன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய - அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம்-அமு

தம்போன்ற அன்னமானது, ஹுதம்-ஹோமம் செய்யப்பட்டது, தேந-அந்த அன்னத்தினாலே, ஸ்மாநம் - சமானனை, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, மே - என்னுடைய, ஆத்மா - ஆத்மாவானது, ப்ரஹ்மணி - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், (ஹுத: - ஹோமம் செய்யப்பட்டது), அம்ருதத்வாய - மோக்ஷத்தின் பொருட்டு, (கல்பதாம் - ஆடக்கடவது).

ப்ராணாநாம் க்ரந்திரஸி ருத்ரோ மா விசாந்தக: தேநாந்நேநாப்யாயஸ்வ | இதி ஷஷ்ட்யாம் ப்ராணாஹுத்யாம் ஜபேத் ||

ప్రాణానాంగ్రంథిరసిరుద్రో మావిశాన్తకస్తేనాన్నేనాప్యాయస్వ॥

(ப்-ம்.) இந்த மந்திரமும் சாடராக்கினியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறது. ப்ராணாநாம் - ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட ஐந்து வாயுக்களுக்கும், க்ரந்தி: - ஆதாரமான முணிச்சாகவும், ருத்ர: - அழப்பண்ணுமவனாகவும், அந்தக:-அன்னங்களை நாசம் செய்கிறவனாகவும், அஸி-ஆகிறாய், மா-என்னை, விச - நுழைவாயாக, அதாவது உன் ஜ்வாலைகளை விட்டெறிவாயாக, தேந-அந்த, அந்நேந - அன்னத்தினாலே, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை.

அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோ(அ)ங்குஷ்டம் ச ஸமாச்ரித: | ஈச: ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபு: ப்ரீணாதி விச்வபுக் | இதி புக்த்வா ஷஷ்டிம் ஜபேத் ||

అంగుష్ఠమాత్రఃపురుషోంగుష్ఠంచసమాశ్రితః ॥ ఈశస్సర్వస్యజగతఃప్రభుఃప్రీణాతివిశ్వభుక్॥

(ப் - ம்.) இந்த மந்திரமும் போசனம் செய்த பிறகு ஜபிக்கிறது. அங்குஷ்டம்-கட்டைவிரல் அளவான ஹிருதயத்தை, ஸமாச்ரித: - அடைந்தவனும், (ஆனதால்) அங்குஷ்டமாத்ர: - கட்டைவிரலளவுள்ளவனும், ஸர்வஸ்ய - எல்லா, ஜகத: - உலகத்திற்கும், ஈச: - நாயகனும், ப்ரபு: - ஸ்வாமியாயுமிருக்கிற, புருஷ: - புருஷனென்று சொல்லப்பட்ட வாசுதேவனானவன், விச்வபுக் - எல்லாவற்றையும் புசிக்கிறவனாக, ப்ரீணாதி- ப்ரீதியடையக்கடவன்.

மேதா தேவீ ஜுஷமாணா ந ஆகாத் விச்வாசீ பத்ரா ஸுமநஸ்யமாநா | த்வயா ஜுஷ்டா ஜுஷமாணா துருக்தாந் ப்ருஹத்வதேம விதகே ஸுவீரா: | த்வயா ஜுஷ்ட ருஷிர் பவதி தேவி த்வயா ப்ரஹ்மாகதச்ரீருத த்வயா | த்வயா ஜுஷ்டச் சித்ரம் விந்ததே வஸு ஸா நோ ஜுஷஸ்வ த்ரவிணேந மேதே | இதி ஷஷ்ட்யா ப்ரஹ்மஸத்ரம் ப்ராநாவாக: ||

మేధా దేవీజుషమాణానఆగాద్విశ్వాచీ భద్రాసుమనస్యమానా । త్వయాజుష్టాజుషమాణా దురుక్తాన్బృహద్వదేమవిదథేసువీరాః । త్వయాజుష్టఋషిర్భవతిదేవి త్వయాబ్రహ్మాగతశ్రీరుత త్వయా । త్వయాజుష్టశ్చిత్రంవిందతే వసుసానోజుషస్వద్రవిణోనమేధే ॥

(ப் - ம்.) விச்வாசீ - எலலாவற்றிலும் நிறைந்தும், பத்ரா - மங்களகரமாகவும், ஸுமநஸ்யமாநா - நல்ல மனதுடன் கூடியுமிருக்கிற, மேதா

தேவீ - புத்திக்குத் தேவதையானவள், நஃ - எங்களை, ஜுஷாணா-ப்ரீதி யுள்ளவளாக, ஆகாத் - அடையக்கடவள், ஹேதேவி - வாராய் மேதையே, த்வயா - உன்னால், ஜுஷ்டாஃ-அடையப்பட்டவர்களாக, தூராக்ஞா-கெட்ட சப்தங்களை, ஜுஷாணாஃ - அடைந்திருந்த நாங்கள், ப்ருஹத் - குணங்க ளாலுயர்ந்ததான வார்த்தையை, வதேம-சொல்லக்கடவோம், யஸ்-(யாதொரு காரணத்தினால், ஸுவீராஃ - நல்ல வீரியமுள்ள வாக்குகளை, விதேயே - கொடுத்தாயோ, த்வயா - உன்னால், ஜுஷ்டஃ - அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவன், ருஷிஃ - மந்திரங்கள் காணும் சக்தியுள்ளவனாக, பவதி - ஆகிறான், த்வயா - உன்னால, ப்ரஹ்மா - சதுர்முகனானவன், ஆகதஸ்ரீஃ - நிலைநின்ற சம்பத்தோடு கூடியவன், த்வயா - உன்னால், ஜுஷ்டஃ - அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவன், சித்ரம்- அனேகவிதமான, வஸு - தனத்தை, விந்தத-அடைகிறான், ஹேமேதே- வாராய் மேதையே, ஸா - அப்படிப்பட்ட நீ, நஃ - எங்களை, த்ரவிணேந- தனத்தினால், ஜுஷஸ்வ - அனுக்கிரகம் பண்ணு.

மேதாம் ம இந்த்ரோ ததாது மேதாம் தேவீ ஸரஸ்வதீ மேதாம் மே அஶ்வினா தேவாவாதத்தாம் புஷ்கரஸ்ரஜா | அப்ஸராஸு ச யா மேதா கந்தர்வேஷு ச யன்மனஃ | தைவீ மேதா மனுஷ்யஜா ஸா மாம் மேதா ஸுரபிர்ஜுஷதாம் | இதி ஷஷ்ட்யா ப்ரச்னஷ்டீம் ப்ராணாவாசஃ ||

మేధాం మ ఇంద్రో దదాతు మేధాం దేవీ సరస్వతీ । మేధాం మే అశ్వినా దేవావాధత్తాం పుష్కరస్రజా । అప్సరాసు చ యా మేధా గంధర్వేషు చ యన్మనః । దైవీ మేధా సరస్వతీ సా మాం మేధా సురభిర్జుషతాం ॥

(ப - ம.) மே - எனக்கு, மேதாம் - அறிவை, இந்த்ரஃ - இந்திரனானவன், ததாது - கொடுக்கக்கடவன், தேவீ - பூஜ்யையான, ஸரஸ்வதீ - சரஸ்வதி யும், மேதா - அறிவை, ததாது - கொடுக்கக்கடவள், புஷ்கரஸ்ரஜா - பத்மமாலை யணிந்த, தேவௌ - தேவர்களான, அஶ்வினௌ - அசுவினிதேவர் கள், மே - எனக்கு, மேதாம் - அறிவை, ஆதத்தாம் - செய்யட்டும், அப்ஸராஸு-அப்ஸரஸ்திரீகளில், யா - யாதொரு, மேதா - அறிவோ, கந்தர்வேஷு - கந்தருவர்களில், யத் - யாதொரு, மனஃ - மேதையோ, தைவீ - தேவர்களுடையதும், மனுஷ்யஜா - மனிதர்களுடையதும், யா-யாதொரு, மேதா - அறிவோ, ஸுரபிஃ - உயர்ந்த, ஸா - அந்த, மேதா-அறிவானது, மாம் - என்னை, ஜுஷதாம் - அனுக்கிரகிக்கட்டும்,

ஸத்யோஜாதம் ப்ரபத்யாமி ஸத்யோஜாதாய வை நமஃ | இதி ஷஷ்ட்யா ப்ரச்னஷ்டீம் ப்ராணாவாசஃ ||

సద్యోజాతం ప్రపద్యామి సద్యోజాతాయ వై నమః ॥

(ப் - ம்.) ஸஜொ்ஜாதம் - சங்கல்பம் பண்ணினவுடனே வேறு காரணங்களாலுண்டுபண்ணப்படாமல் தானே தோன்றின ப்ரம்மத்தை, ப்ரபத்₃யாமி - சரணமடைகிறேன், ஸஜொ்ஜாதாயவை - மேற்கூறியபடி அவதரித்த நாராயணன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஹவெஹவெ நாதிஹவெ ஹஜஸ்வமாம் ஹவொஃஹவாய நமஃ | உதிஷஷ்ஷ ப்ரஸ்வகாரிம்ஶா நூவாகஃ ॥

భవేభవేనాతిభవేభజస్వమాం భవోద్భవాయనమః॥

(ப் - ம்.) ஹவெஹவெ - யோநிகள் தோறும், நாதிஹவெ - விசேஷித்துப் பிறக்கக்கடவேனல்லேன், மாம் - என்னை, ஹஜஸ்வ - அநுக்கிரகிப்பாயாக, ஹவொஃஹவாய - காரியவர்க்கங்களுக்கு உத்பத்திகாரணமான ப்ரம்மத்தின் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

வாமதெவாய நமொஜெ்யஷ்டாய நமொருஜாய நமஃகாலாய நமஃகல விகரணாய நமொபலவிகரணாய நமொபலப்ரமதநாய நமஸ்ஸவ்வஹூததமநாய நமொமநொந்மநாய நமஃ | உதிஷஷ்ஷ ப்ரஸ்நகவகாரிம்ஶா நூவாகஃ ॥

వామదేవాయనమోజ్యేష్ఠాయనమోరుద్రాయనమః కాలాయనమః కలవికరణాయనమోబల వికరణాయనమోబల ప్రమథనాయనమస్సర్వభూత దమనాయనమోమనోన్మనాయనమః ॥

(ப் - ம்.) வாமதெவாய - அழகியதேவன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், ஜெ்யஷ்டாய - உயர்ந்தவன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், ருஜாய - சம்சாரத்தைப் போக்குகிறவன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், காலாய - சம்ஹாரம் செய்கிறவன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், கலவிகரணாய - காலத்தின் விகாரமான கணம் நாழி முதலிய உருவின் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், பலவிகரணாய - பலத்தின் விகாரங்களுடைய உருவின் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், பலப்ரமதநாய - சத்துருவின் பலத்தைப்போக்க வல்லவன்பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன். ஸவ்வஹூததமநாய - எல்லா ப்ராணிகளையும் வதிக்கிறவன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், மநொந்மநாய - மனதைக் கலக்குகிறவன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

அவொரெஹ்யொயவொரெஹ்யொவொரவொரதரெஹ்யஸ்ஸவ்வதஸ்ஸவ்வஶவ்வெஹ்யொ நமஸ்தெஅஸ்துருஜருவெஹ்யஃ | உதிஷஷ்ஷ ப்ரஸ்நஷிவகாரிம்ஶா தூவாகஃ ॥

అఘోరేభ్యోథఘోరేభ్యోఘోరఘోరతరేభ్యస్సర్వ తస్సర్వశర్వేభ్యోనమ స్తేఅస్తురుద్రరూపేభ్యః॥

(ப - ம்.) அவொரெஹ்யஃ கோரமில்லாததாயும், அய - பிறகு, வொரெஹ்யஃ - கோரரூபமாயும், வொரவொரதரெஹ்யஃ - அத்தியந்தம் கோ

ரமாயும்; ஸர்வத: - எல்லாவிடத்திலும், ஸர்வரூபாய - எல்லாச் சர்வனுடையதான, ருத்ர ரூபாய - உருத்திரன் உருவம்கொண்ட, தே - உனக்கு, நம: - நமஸ்காரமானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும்.

தத்வாஸுதேவாய வித்மஹே மஹாதேவாய தீமஹி | தந்நோ ருத்ர: ப்ரசோதயாத் | இதி ஷஷ்ட்ய ஸ்ரௌதி ஸம்ஸ்காரம் ப்ரஜ்ஞாநம் ||

తత్పురుషాయవిద్మహే మహాదేవాయధీమహి । తన్నోరుద్రఃప్రచోదయాత్ ।

(ப - ம்.) வாஸுதேவாய - வாசுதேவனின் பொருட்டு, வித்மஹே - தியானம் செய்கிறோம், தத் - அதற்காக, மஹாதேவாய - ருத்திரன் பொருட்டு, தீமஹி - தியானம் செய்யக்கடவோம், தத் - அந்த வாசுதேவ தியானத்தை, ருத்ர: - உருத்திரன், ப்ரசோதயாத் - கூட்டிவைக்கட்டும்.

ஈசாந: ஸர்வவித்யாநாமீச்வர: ஸர்வபூதாநாம் ப்ரஹ்மாதிபதிர் ப்ரஹ்மணோऽதிபதிர் ப்ரஹ்மா சிவோ மே அஸ்து ஸதாசிவோம் | இதி ஷஷ்ட்ய ஸ்ரௌத ஸம்ஸ்காரம் ப்ரஜ்ஞாநம் ||

ఈశానస్సర్వవిద్యానామీశ్వరస్సర్వభూతానాంబ్రహ్మాధిపతిర్బ్రహ్మణోఽధిపతిర్బ్రహ్మాశివోమే అస్తుసదాశివోం ॥

(ப - ம்.) ஸர்வவித்யாநாம் - எல்லா வித்தைகளுக்கும், ஈசாந: - ஸ்வாமியாயும், ஸர்வபூதாநாம் - எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், ஈச்வர: - ஈசனுகியும், ப்ரஹ்மாதிபதி: - வேதத்திற்கு நாயகனுகவும், ப்ரஹ்மண: - சதுர்முகனுக்கு, அதிபதி: - நாயகனுகவும், ப்ரஹ்மா - சதுர்முகனுக்கு ஆத்மாவாகவும், ஸதா - சர்வகாலமும், சிவ: - மங்களகரனுகவும், ஓம் - ப்ரணவத்தின் பொருளுமான நாராயணன், மே - எனக்கு, சிவ: - மங்களகரத்தைக் கொடுக்கிறவனுக, அஸ்து - ஆகக்கடவன்.

ப்ரஹ்ம மேது மாம் | மது மேது மாம் ப்ரஹ்ம மேவ மது மேது மாம் | யாஸ்தே ஸோம ப்ரஜாவத்ஸோऽபி ஸோऽஹம் | து:ஸ்வப்நஹந் துருஷ்ஷஹ | யாஸ்தே ஸோம ப்ராணாக்ம் ஸ்தாஞ்ஜுஹோமி | த்ரிஸுபர்ணமயாசிதம் ப்ராஹ்மணாய தத்யாத் | ப்ரஹ்மஹத்யாம் வா ஏதே க்நந்தி | யே ப்ராஹ்மணாஸ்த்ரிஸுபர்ணம் படந்தி | தே ஸோமம் ப்ராப்நுவந்தி | ஆஸஹஸ்ராத் பங்க்திம் புநந்தி | ஓம் ||

బ్రహ్మమేతుమాం। మధుమేతుమాంబ్రహ్మమేవమధుమేతుమాం।యాస్తేసోమప్రజావత్సోఽభిసోఽహం । దుస్స్వప్నహందురుష్షహ । యాస్తేసోమప్రాణాగ్ంస్తాంజుహోమి। త్రిసుపర్ణమయాచితంబ్రాహ్మణాయదద్యాత్।బ్రహ్మహత్యాంవాఏతేఘ్నంతి।యేబ్రాహ్మణాస్త్రిసుపర్ణంపఠంతి । తేసోమంప్రాప్నువంతి।ఆసహస్రాత్పంక్తింపునంతిఓం ॥

(ப - ம்.) ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, மாம் - என்னை, ஏது - அடையக் கடவது, மது - தேன்போல் ஆனந்தமயமானது, மாம் - என்னை, ஏது -

அடையக்கடவது, ப்ரஹ்மைவ - ப்ரம்மமாகத் தானேயாகிற, மது - தேனானது, மாம் - என்னை, ஏது - அடையக்கடவது, ஹே ஸோம - வாராய் பரமாத்மாவே, யா: - யாதொரு ப்ரஜைகளோ, (தா - அந்த), ப்ரஜா: - ப்ரஜைகள், தே - உனக்குச் சேஷபூதங்கள், ஸோஹம் - அந்த நான், (தே-உனக்கு), ஸுஹிவஸ்ஸ: - இஷ்டமுள்ள பிள்ளைபோல் காப்பாற்றத் தக்கவன், (த்வம் - நீ), து:ஸ்வப்நஹம் - கெட்ட சுவப்பனங்களைப் போக்குகிறவன், து: ரூஷஹா - கெட்டவர்களுடைய தனத்தை அபகரிக்கிறவன், ஹே ஸோம - வாராய் பரமாத்மாவே, யா: - யாதொரு ப்ராணன்கள், தே-உனக்கு சேஷபூதங்களோ, தாந் - அந்த, ப்ராணாந் - இந்திரியங்களை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், த்ரிஸுபர்ணம் - திரிசுபர்ணமென்கிற பெயர்கொண்ட, இந்த அனுவாகம் மூன்றையும், அயாசிதம் - கேளாமலிருக்கையில், ப்ராஹ்மணாய - ப்ராமணர்களின்பொருட்டு, தத்யாத் - தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கவேண்டும், க்ரயம் தேஹி ப்ராஹ்மணேப்ய: என்கிறபடியே தக்ஷிணை கொடுக்கும் காலத்தில் இந்தத் திருசுபர்ணம் என்கிற அனுவாகத்தைப் படிக்கவேண்டும், யே ப்ராஹ்மணா:-யாதொரு ப்ராமணர்கள், த்ரிஸுபர்ணம்-இந்த மூன்று அனுவாகத்தையும், படந்தி - படிக்கிறார்களோ, ப்ரஹ்மஹத்யாம் வை - ப்ரம்ம ஹத்தியை, க்நந்தி - போக்குகிறார்கள், தே-அவர்கள், ஸோமம் - எல்லாவற்றையும் படைத்த பரமாத்மாவை, ப்ராப்நுவந்தி - அடைகிறார்கள், ஆஸஹஸ்ராத் - எல்லாக் கும்பலையும், ஆஸஹஸ்ராத்-அதிகமாக, பங்க்திம் புநந்தி-பரிசுத்தம் செய்கிறார்கள்.

ப்ரஹ்மமேதயா | மதுமேதயா | ப்ரஹ்மமேவ மதுமேதயா | ப்ரஹ்மமேதவா | மதுமேதவா | ப்ரஹ்மமேவ மதுமேதவா|இதிஷஷ்ட: ப்ரஶ்ந ஸ்வாரிம்ஶோநுவாக: ||

బ్రహ్మ మేధయా మధు మేధయా బ్రహ్మ మేవమధు మేధయా బ్రహ్మ మేధవా మధు మేధవా బ్రహ్మ మేవమధు మేధవా ॥

(ப - ம்.) ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, மேதயா - தன்விஷயமான புத்தியோடு, (ஸம்யோஜயது - சேர்க்கட்டும்), மது-ஆனந்தரூபமான ப்ரம்மம், மேதயா - அறிவோடு, (ஸம்யோஜயது - சேர்க்கட்டும்), ப்ரஹ்மைவ - ப்ரம்மமாகத்தானே இருக்கிற, மது - ஆனந்தமானது, மேதயா - அறிவோடு, (ஸம்யோஜயது - சேர்க்கட்டும்), ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, மேதவா யக்யத்தைச் செய்துவைக்கும், மது - ஆனந்தமயமானது, மேதவா - யக்யத்தைச் செய்துவைக்கும், ப்ரஹ்மைவ - ப்ரம்மமாகத்தானே இருக்கிற, மது-ஆனந்தமயம் தானே, மேதவா - யக்யத்தைச் செய்துவைக்கும்.

ப்ரஹ்மமேதவா மதுமேதவா ப்ரஹ்மமேவ மதுமேதவா ப்ரஹ்மாணாம் ஜ்யேஷ்டம் மாணாம் | ஶ்ரேஷ்டம் ப்ராணாநாம் ஸ்வாயம்புவம் ஸோமவிதுர்

த்யேதி ரேபந் | ஹம்ஸஶ்ஶுசிஷத்வஸுரந்தரிக்ஷஸத்தோதா வேதிஷததிதிர்துரோணஸத் | ந்ருஷத்வரஸத்ருதஸத்வ்யோமஸதப்ஜா கோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ருதம்ப்ருஹத் | ய இமம் த்ரிஸுபர்ணமயாசிதம் ப்ராஹ்மணாய தத்யாத் | வீரஹத்யாம் வா ஏதே க்னந்தி | யே ப்ராஹ்மணாஸ்த்ரிஸுபர்ணம் படந்தி | தே ஸோமம் ப்ராப்னுவந்தி | ஆஸஹஸ்ராத்பங்க்திம் புநந்தி | ஓம் | இதி ஷஷ்ட ப்ரஶ்நஸ்ய பஞ்சாஶீம்ஶோ நுவாக: ||

బ్రహ్మా దేవానాంపదవీః కవీనామృషిర్విప్రాణాంమహిషోమృగాణాం। శ్యేనోగృధ్రాణాగ్ స్వధితిర్వనానాం సోమఃపవిత్రమత్యేతి రేభన్ హగ్ంసశ్శుచిషద్వసురంతరిక్షసద్ధోతా వేదిషదతిథిర్దురోణసత్ । నృషద్వరసదృతసద్వ్యోమసదబ్జా గోజా ఋతజా అద్రిజా ఋతంబృహత్ । యఇమంత్రిసుపర్ణమయాచితంబ్రాహ్మణాయదద్యాత్ । వీరహత్యాంవాఏతేఘ్నంతి । యేబ్రాహ్మణాస్త్రిసుపర్ణంపఠంతి । తేసోమంప్రాప్నువంతి । ఆసహస్రాత్పంక్తింపునంతిఓం ॥

(ப - ம.) ப்ரஹ்மா தேவாநாம் - என்றும், ஹம்ஸஶ்ஶுசிஷத் - என்றும மந்த்ரங்களிரண்டும முன்னே வியாக்யானம் செய்யப்பட்டவைகள், ய: - யாதொருவன், இமம் - இந்த த்ரிஸுபர்ணம் - திருஸுபர்ணமென்கிற அனுவாகத்தை, அயாசிதம் - கேளாமலிருக்கையில், ப்ராஹ்மணாய - பராமமணன்பொருட்டு, தத்யாத் - தக்ஷிணையுடன் கொடுக்கக்கடவனோ, ஏதே - இவர்கள், வீரஹத்யாம் வீரஹா வா ஏஷ தேவாநாம் யோக்நிமுத்வாஸயதே - என்கிறபடி தேவர்களின் அக்நியை அவித்த பாதகத்தை, க்னந்தி - போக்குகிறார்கள், யே - யாவரொரு, ப்ராஹ்மணா: - ப்ராம்மணர்கள், த்ரிஸுபர்ணம் - திருஸுபர்ணத்தை, படந்தி - படிக்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், ஸோமம் - பரமாத்மாவை, ப்ராப்னுவந்தி - அடைகிறார்கள், ஆஸஹஸ்ராத் - அதிகமாக, பங்க்திம் - வரிசையை, புநந்தி - பரிசுத்தம செய்கிறார்கள், ஓம் - என்கிறது பரமத்தின தியானத்தைச் சொல்லுகிறது.

ப்ராணாபாநவ்யாநோதாநஸமாநா மே ஶுத்த்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா | வாங்மநஶ்சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரஜிஹ்வாக்ராணரேதோபுத்த்யாகூதிஸ்ஸங்கல்பா மே ஶுத்த்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா | ஶிர:பாணிபாதபார்ஶ்வப்ருஷ்டோரூதரஜங்கஶிஶ்நோபஸ்தபாயவோ மே ஶுத்த்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா | த்வக்சர்மமாꣳஸருதிரமேதோமஜ்ஜாஸ்நாயவோஸ்தீநி மே ஶுத்த்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா | ஶப்தஸ்பர்ஶரூபரஸகந்தா மே ஶுத்த்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா | ப்ருதிவ்யப்தேஜோவாயுராகாஶா மே ஶுத்த்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா | அந்நமயப்ராணமயமநோமயவிஜ்ஞாநமயாநந்தமயா மே ஶுத்த்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா |

𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌂𑌸𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌨𑍇 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌗𑍍𑌨𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑌯 𑌆𑌧𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌹𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌗𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸 𑌏𑌵 𑌮𑌾𑌨𑌸𑍇 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌹𑌿 𑌪𑌰𑌃 𑌪𑌰𑍋 𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌪𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌤𑍍𑌯𑌰𑍇𑌚𑌯𑌦𑍍𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 । 𑌇𑌤𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑍇 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌾𑌶𑍀𑌤𑌿𑌤𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

సత్యం పరం పరగ్ం సత్యగ్ం సత్యేన న సువర్గాల్లోకాచ్చ్యవన్తే కదాచన సతాగ్ం హి సత్యం తస్మాత్సత్యే రమన్తే । తప ఇతి తపో నానశనాత్పరం యద్ధి పరం తపస్తద్దుర్ధర్షం తద్దురాధర్షం తస్మాత్తపసి రమన్తే । దమ ఇతి నియతం బ్రహ్మచారిణస్తస్మాద్దమే రమన్తే శమ ఇత్యరణ్యే మునయస్తస్మాచ్ఛమే రమన్తే దానమితి సర్వాణి భూతాని ప్రశంసన్తి దానాన్నాతిదుష్కరం తస్మాద్దానే రమన్తే ధర్మ ఇతి ధర్మేణ సర్వమిదం పరిగృహీతం ధర్మాన్నాతిదుష్కరం తస్మాద్ధర్మే రమన్తే ప్రజన ఇతి భూయాగ్ంసస్తస్మాద్భూయిష్ఠాః ప్రజననే రమన్తే అగ్నయ ఇత్యాహ తస్మాదగ్నయ ఆధాతవ్యా అగ్నిహోత్రమిత్యాహ తస్మాదగ్నిహోత్రే రమన్తే యజ్ఞ ఇతి యజ్ఞో హి దేవానాం యజ్ఞేన హి దేవా దివం గతాస్తస్మాద్యజ్ఞే రమన్తే మానసమితి విద్వాగ్ంసస్తస్మాద్విద్వాగ్ంస ఏవ మానసే రమన్తే న్యాస ఇతి బ్రహ్మా బ్రహ్మా హి పరః పరో హి బ్రహ్మా తాని వా ఏతాన్యవరాణి తపాంసి న్యాస ఏవాత్యరేచయత్ య ఏవం వేదేత్యుపనిషత్ ॥

(ப் - ம்.) ப்ரம்ம வித்தையில் சத்தியம் தவம் முதலிய சாதனங்களைச் சொல்லி, சதுர்முகனுக்கு விருப்பமுள்ளது நியாசம் என்கிற சரணுகதியே என்று முடிப்பதற்கு இந்த அநுவாகம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 - சத்தியமானது, 𑌪𑌰𑌂 - உயர்ந்தது, 𑌪𑌰𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 - என்று அதை உயர்ந்ததென்று சொல்ல இரட்டித்துச் சொல்லுகிறது. 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 - சத்தியத்திஞல், 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 - சுவர்க்கமென்கிற, 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑍍 - உலகத்தில் நின்றும், 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 - ஒருக்காலத்திலும், 𑌨𑌚𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 - நழுவுகிறதில்லை, 𑌸𑌤𑌾𑌂 - சத்துக்களுக்கு, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 - சத்தியமானது, (𑌈𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌹𑌿 - இஷ்டமன்றோ), 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - ஆதலால், 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇 - சத்தியத்தில், 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 - ஆசைப்படுகிருர்கள், 𑌤𑌪𑌃 - தவம், 𑌇𑌤𑌿 - என்பது, 𑌅𑌨𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 - சாப்பிடாததைக் காட்டிலும், 𑌪𑌰𑌂 - வேறு, 𑌨 - இல்லை, 𑌯𑌦𑍍𑌧𑌿 - யாதொரு காரணத்திஞல், 𑌤𑌪𑌃 - தவம், 𑌪𑌰𑌂 - உயர்ந்ததோ, 𑌤𑌤𑍍 - ஆனதால், 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌷𑌂 - அசைக்கக்கூடாதது, 𑌤𑌤𑍍 - ஆதலால், 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌧𑌰𑍍𑌷𑌂 - மிகவும் அசைக்கக்கூடாதது, (𑌇𑌤𑌿 - என்று), 𑌤𑌪𑌃 - தவத்தை, 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 - எண்ணி), 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - ஆகையால், 𑌤𑌪𑌸𑌿 - தவத்தில், 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 - ஆசைப்படுகிருர்கள். 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 - ப்ரம்மசாரிக்கு, 𑌦𑌮𑌃 - தமமானது, (𑌸𑌾𑌧𑌨𑍀𑌯𑌃 - சாதிக்கத்தக்கது), 𑌇𑌤𑌿 - என்று, (𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 - எண்ணி), 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 - நிரந்தரமாக, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - ஆகையால்,

ஊமெ - தமத்தில், ரமெஷ - ஆசைப்படுகிறார்கள், கானெ - காட்டில், மூநயஃ - முனிகள், ஸமஃ - சமமானது, (ஸாய்யஃ - சாதிக்கதக்கது), ஐதி - என்று, மகா - எண்ணி, தஸாக - ஆகையால், ஸமெ - சமத்தில்,ரமெஷ- ஆசைப்படுகிறார்கள், ஸவூாணி - எல்லா, ஸத்தாநி-ப்ராணிகளும், ஊாநம்- தானம், ஐதி-என்று, வுமஸஙி-ஸ்தோத்திரம் செய்கின்றன, ஊாநாக - தானத்தைக்காட்டிலும், ஊதிஷ்ஷா - அத்யந்தம் செய்ய வருத்தமான காரியம், ந - இல்லை, தஸாக - ஆகையால், ஊாநெ - தானத்தில், ரமெஷ- ஆசைப்படுகிறார்கள், யமெ் - தர்மத்திலே, ஐஷ - இந்த, ஸவூ - எல்லாம், வரிஹுஹீதம் - பிடிக்கப்பட்டது, யமூாக - தர்ம்மத்தைக் காட்டிலும், ஊதிஷ்ஷா - அத்யந்தம் செய்ய வருத்தமானது, ந - இல்லை, தஸாக - ஆனதால், யமூஃ - தர்ம்மம், ஐதி - என்று, மகா - எண்ணி, யமெ் - தர்ம்மத்தில், ரமெஷ - ஆசைப்படுகிறார்கள், வுஜநஃ - பிள்ளையானது, (ஸாய்யஃ - சாதிக்கத்தக்கது), ஐதி - என்று, ஸயோஸஃ-அனேகர், (ஞூஹ்ஃ - சொல்லுகிறார்கள், தஸாக - ஆதலால், ஸயிஷ்ஃ - அனேகர், வுஜாயமெ - பிள்ளையுண்டு பண்ணுகிறார்கள், தஸாக - ஆதலால், ஸயிஷ்ஃ - அனேகர், வுஜநெ - பிள்ளையுண்டு பண்ணுவதில், ரமெஷ - ஆசைப்படுகிறார்கள், ஊழயஃ - அக்நிகள், ஸாய்யாஃ - (சாதிக்கத் தக்கவைகள்), ஐதி - என்று, ஞூஹ - சொல்லுகிறது, தஸாக - ஆதலால், ஊழயஃ - அக்நிகள், ஞூயாயாஃ - ஆதானம் செய்யத்தக்கவைகள், ஊமிஹோத்ரம் - அக்கிநிஹோத்திரமானது, (ஸாய்யம் - செய்யத்தக்கது),ஐதி- என்று, ஞூஹ - சொல்லுகிறது, தஸாக - ஆதலால்,ஊமிஹோத்ரெ - அக்நிஹோத்திரத்தில், ரமெஷ - ஆசைப்படுகிறார்கள், யஜ்ஞஃ - யக்யமானது, ஜெவாநாம் - தேவர்களுக்கு, (தொஷணாஹி-திருப்திசெய்து வைக்கிற தன்றோ), யஜ்ஞெந - யக்யத்தால், ஜெவாஃ - தேவர்கள், ஷிவம்-சுவர்க்கத்தை, மதாஹி - அடைந்தார்களன்றோ, தஸாக - ஆகையால், யஜ்ஞஃ - யக்யமானது, (ஸாய்யஃ - சாதிக்கத்தக்கது), ஐதி - என்று, யஜ்ஞெ - யக்யத்தில், ரமெஷ - ஆசைப்படுகிறார்கள், மாநஸம் - மனதால் பாவத்தியானமானது, ஸாய்யம் - செய்யத்தக்கது, ஐதி - என்று, விஊாம்ஸஃ - தெரிந்தவர்கள், ஞூஹ்ஃ - சொல்லுகிறார்கள், தஸாக - ஆனதால், விஊாம்ஸவவ - தெரிந்தவர்கள் தானே, மாநஸெ - பகவத்தியானத்தில், ரமெஷ - ஆசைப்படுகிறார்கள், நயாஸஃ - சரணாகதியானது, வரஃ - உயர்ந்தது, ஐதி - என்று, ஸூஹ்மா - சதுர்முகனானவன், (மநநுத - எண்ணினான்), ஸூஹ்மா - சதுர்முகன், வரோஹி - உயர்ந்தவனன்றோ, நயாஸவவ - சரணாகதிதானே, கவராணி - வேறான, தாநெயதாநி-அந்த இந்த, தவாம்ஸி-தவங்களை,

ஈத்ரேவயச - தாண்டித்து, யஃ - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, இதி - இந்த பரகாரம், உபநிஷத் - உபநிஷத்.

வ்ராஜாவதேர்ஹாராணிஸ்வணெயஃப்ரஜாவதிம்விதாரஃ வஸஸாரகிஂஹமவஞஃவாரஂவஹதீதிதஞெஸவ்ராவாவ | ஸதேந வாயாராவாதிஸதேநாஹிதேராரோவதெஹிவிஸத்ரஂவாவஃப்ரதிஷா ஸதேஸவஂப்ரதிஷ்டிதம் தஸாசஸத்ரஂவாரஂவஹதி | தவஸாஜெவா ஜெவதாஊர் க்ஷயநுதவஸஷயஸ்வாநவிஹநு தவஸாஸவதாநுவ்ர ணஊாரா தீஂஸவஸிஸவஂப்ரதிஷ்டிதம் தஸாதவஃவாரஂவஹதி|ஊஜெ நஹாஞாஃகிஷவயஅநதிஜெநப்ரஹவாரிணஸவாமநுஹூஜாஹ தாநாஂஹாராயஷஂஜெஸவஂ ப்ரதிஷ்டிதம் தஸாஹஃ வாரஂவஹதிஶ் ஜெநஶாஞாஶ்யஊவாதிஶஜெநநாகஂஊநயொநவிஹநு ஶஜாஹஅதா நாஂஹாராயஷஂஶஜெஸவஂப்ரதிஷ்டிதம் தஸாவஃ வாரஂவஹதிஹாநம் யஜ்ஞாநாஂவாஅயஂஹக்ஷிணாயொகெஹாதாரம் ஸவஹஅதாநவஜீவதி ஊாநெநாராதீரவாநஊஞஹாநெநஹிஷஞொஊத்ரா ஹவதிஹாநெஸ வஂப்ரதிஷ்டிதம் தஸாஹாநம் வாரஂவஹதியஜெராவிஶஸஜமதஃப்ரதி ஷாயொகெயஊஷம் ப்ரஜாஉவஸவதியஜெண வாவஊவநஹதிய ஜெஸவஂப்ரதிஷ்டிதம் தஸாயஊஂவாரஂவஹதி | ப்ரஜநநம்வெப்ரதி ஷாஸாயவ்ரஜாயாஸஞஂதநாநஃவித்ரணாஊநைணாஹவதிதஜெவ தஸ்ராநைணம் தஸாக ப்ரஜநநம்வாரஂவஹதி அநயொவெத்ரயீவிஹ்ரா ஜெவயாநஃவநாமாஹவதஜ்ஜக்ஷயிவீரயஞாஊநாஹாரவவநா யஜாரஞாவிக்ஷம்வாஊஜெவஊாஹவநீயஸாஊஸவமெஂா யொகொப்ரஹ தஸாஹநீநுவாரஂவஹதி | அநிஹொத்ரஂஸாயம்ப்ராதரஹாணாம்நி ஷ்க்ரதிவிஷஂஸஹதம்யஜ்ஞக்ரதஅநாம்ப்ராயணஸிஸவமஸ்யொக ஸ்ஜெத்ராதிஸ்வாஹநிஹொத்ரம் வாரஂவஹதியஜ்ஞ இதியஜ்ஞாஹிஜெவா நாம்யஜ்ஞநஹிஜெவாஹிவம்மதாயஜ்ஞநாவஸாராநவாநஊஞயஜ்ஞநஹி ஷஞொஊத்ராஹவதி யஜ்ஞஸவஂ ப்ரதிஷ்டிதம் தஸாசயஜ்ஞம்வாரஂவஹதி ஊநஸம்வெப்ராஜாவதரஂவித்ரஂஊநஸெநஊ நஸாஸாயவெஶ்ரதி ஊநஸாஜஷயஃப்ரஜாஅஸ்ரஜஊநஸெஸவஂப்ரதிஷ்டிதம் தஸாநாந ஸம்வாரஂவஹதி | ந்ராஸஜத்ராஹஊநீஷிணஃப்ரஹாணம்ப்ரஹாவி ஶஃ அதஊஸயம்ஹஃ ப்ரஜாவதிஸ்ஸஂவஸ்ஸர இதிஸம்வஸ் ஸரொஸாவாஹி தெத்ராயவஷக்ருஹிதேவாரஷஸ்வாரஜெஷ்டிப்ரஹாதாயாஹிராஹித்ர ஹவதிரஶிஹிஸாஹிஃ வஜநெந்ராவஷதிவஜநெந்நளஷயிவநஸத யஃப்ரஜாயஞஷயிவநஸதிஹிரஞம்ஹவத்ரெநவ்ராணாஃப்ராணெ பஂஹம்பஜெநதவஸவஸாஶ்ரஸாஶ்ரஸயாஜெயாஜெயாஊநீஷாஊநீஷ

யாஃஸேநாஃநஸாஸாக்ஷி ஸ்ராத்யாவித்தம்வித்தேநஸ்யதிஃ ஸ்யத்யாஸாஸம் ஸாஸேணவிஜ்ஞாநம்விஜ்ஞாநேநநாஸ்தாநம்வேதயதிஸ்தாஸாநம்ஹநு ஸவர்ா ணைஃதாநிஷஷாத்யாஹாக்ஷ்யணாஹவஷிஹாதாநாம்வ்யாஸேணஃர்நாஃ நஸஸ்விஜ்ஞாநம்விஜ்ஞாநாஷாநநேதா ஸ்யூஹயொநிஸ்ஸவாவஷவரூஷஃ வஷ்யாவம்வாஸ்தாமயநஸவர்ஃஷம்வேர்யாதம் வ்யயிவீவாஷுஸிக்ஷம்வஷ்யள ஸ்வஷிஸஸ்வாவாஷஸஷிஸாஸ்வஸவெ ஸவர்ஃஷம்ஜமக்ஷஸவஹஷதம்ஸவஹவ்யம் ஜிஜ்ஞாஸாக்ஷிவ்ருத்திஜாஸயிஷாஸ்ருஷாஸதேர்யாஃஹஸாம்தவெஸாவஸிஷா க்ஷஜ்ஞாக்ஷாதஃவம் ஃநஸாஷ்யஷாவஹமயொநஷ்யத்யஃவயாஹிவிஷாநு| தஸாநர்யாஸஃஷாம்தவஸாஃதிஸிக்தாஹஃ | ஐதிஷஷ்வ்யஸ்ரவம்வா ஸாநவாகஃ ||

ప్రాజాపత్యో హారుణిస్సుపర్ణేయః ప్రజాపతిం పితరముపససార కిం భగవంతః పరమం వదంతీతి తస్మై ప్రోవాచ సత్యేన వాయురావాతి సత్యేనాదిత్యో రోచతే దివి సత్యం వాచః ప్రతిష్ఠా సత్యే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాత్సత్యం పరమం వదంతి తపసా దేవా దేవతామగ్ర ఆయన్ తపసర్షయ స్సువరన్వవిందన్ తపసా సపత్నాన్ప్రణుదామారాతీ స్తపసి సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాత్తపః పరమం వదంతి దమేన దాంతాః కిల్బిషమవధూన్వంతి దమేన బ్రహ్మచారిణ స్సువరగచ్ఛన్ దమో భూతానాం దురాధర్షం దమే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాద్దమః పరమం వదంతి శమేన శాంతా శ్శివమాచరంతి శమేన నాకం మునయో న్వవిందన్ శమో భూతానాం దురాధర్షం శమే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాచ్ఛమః పరమం వదంతి దానం యజ్ఞానాం వరూథం దక్షిణా లోకే దాతారగ్ం సర్వభూతాన్యుపజీవంతి దానేనారాతీరపానుదంత దానేన ద్విషంతో మిత్రా భవంతి దానే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాద్దానం పరమం వదంతి ధర్మో విశ్వస్య జగతః ప్రతిష్ఠా లోకే ధర్మిష్ఠం ప్రజా ఉపసర్పంతి ధర్మేణ పాపమపనుదతి ధర్మే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాద్ధర్మం పరమం వదంతి ప్రజననం వై ప్రతిష్ఠా లోకే సాధు ప్రజాయా స్తంతుం తన్వానః పితౄణామనృణో భవతి తదేవ తస్యానృణం తస్మాత్ప్రజననం పరమం వదంతి అగ్నయో వై త్రయీ విద్యా దేవయానః పంథా గార్హపత్య ఋక్పృథివీ రథంతర మన్వాహార్యపచనం యజురంతరిక్షం వామదేవ్యమాహవనీయ స్సామ సువర్గో లోకో బృహత్తస్మాదగ్నీన్పరమం వదంత్యగ్నిహోత్రం సాయంప్రాతర్గృహాణాం నిష్కృతి స్స్విష్టగ్ం సుహుతం యజ్ఞక్రతూనాం ప్రాయణగ్ం సువర్గస్య లోకస్య జ్యోతి స్తస్మాదగ్నిహోత్రం పరమం వదంతి యజ్ఞ ఇతి యజ్ఞేన హి దేవా దివం గతా యజ్ఞేనాసురానపానుదంత యజ్ఞేన ద్విషంతో మిత్రా భవంతి యజ్ఞే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాద్యజ్ఞం పరమం వదంతి మానసం వై ప్రాజాపత్యం పవిత్రం మానసేన మనసా సాధు పశ్యతి మానసా ఋషయః ప్రజా అసృజంత మానసే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాన్మానసం పరమం వదంతి న్యాస ఇత్యాహుర్మనీషిణో బ్రహ్మాణం బ్రహ్మా విశ్వః కతమ స్స్వయంభుః ప్రజాపతి స్సంవత్సర ఇతి సంవత్సరోఽసావాదిత్యో య ఏష ఆదిత్యే పురుష స్స పరమేష్ఠీ బ్రహ్మాత్మా యాభిరాదిత్య స్తపతి రశ్మిభి స్తాభిః పర్జన్యో వర్షతి పర్జన్యేనౌషధి వనస్పతయః ప్రజాయంత ఓషధివనస్పతిభిరన్నం భవత్యన్నేన ప్రాణాః ప్రాణైర్బలం బలేన తప స్తపసా శ్రద్ధా శ్రద్ధయా మేధా మేధయా మనీషా మనీషయా మనో మనసా శాంతి శ్శాంత్యా చిత్తం చిత్తేన స్మృతిగ్ం స్మృత్యా స్మారగ్ం స్మారేణ విజ్ఞానం విజ్ఞానేనాత్మానం

ేదయతితస్మాదన్నం దదంత్సర్వాణ్యేతాని దదాత్యన్నాత్ప్రాణాభవంతి భూతానాంప్రాణైర్మ నోమనసశ్చవిజ్ఞానం విజ్ఞానాదానందో బ్రహ్మయోనిస్సఏషపురుషః పంచధాపంచాత్మా యేనసర్వ మిదంప్రోతం పృథివీచాంతరిక్షంచ ద్యౌశ్చదిశశ్చావాన్తరదిశాశ్చ సవై సర్వమిదంజగత్సచభూతం సచభవ్యంజిజ్ఞాసక్లిప్తఋతజారయిష్ఠా శ్రద్ధాసత్యోమహస్వాన్తపసోవరిష్ఠాజ్ఞాత్వాతమేవం మనసాహృదాచభూయోనమృత్యుముపయాహివిద్వాన్ తస్మాన్న్యాసమేషాం తపసామతిరిక్త మాహుః ||

(ப - ம.) ஆருணி: - அருணனென்கிற, ப்ராஜாபத்ய: - ப்ராஜாபதியின் பிள்ளையாயும், ஸுபர்ணேய: - ஸுபர்ணையென்பவளுடைய கர்ப்பத்தில் ஜநித்தவருமானவர், பிதரம் - தகப்பனான, ப்ரஜாபதிம் - ப்ராஜாபதியை, பகவந்த: - உத்தமர்கள், கிம் - எத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், இதி - என்று, உபஸஸார - இப்படிக்கேட்டார், தஸ்மை - அந்தப் பிள்ளையின்பொருட்டு, ப்ரோவாச - சொன்னார். முன்னனுவாகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யம் முதலியவைகளையே இந்த அனுவாகத்தில் விரிவாகச் சொல்லுகிறது, ஸத்யேந - சத்யத்தினாலே, வாயு: - காற்றானது, ஆவாதி - வீசுகிறது, ஸத்யேந - சத்யத்தினாலே, ஆதித்ய: - சூரியனானவன், திவி - ஆகாயத்தில், ரோசதே - விளங்குகிறான், ஸத்யம் - சத்யமானது, வாச:-வாக்குக்கு, ப்ரதிஷ்டா - பெருமை, ஸத்யே - சத்யத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம்-இருக்கின்றன, தஸ்மாத்-ஆதலால், ஸத்யம்-சத்யத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், தபஸா-தவத்தால், தேவா: - தேவர்கள், தேவதாம் - தேவராயிருக்கையை, அக்ரே - முன்னே, ஆயந் - அடைந்தார்கள், தபஸா - தவத்தால், ருஷய: - இருடிகள், ஸுவ: - சுவர்க்கத்தை, அந்வவிந்தந் - அடைந்தார்கள், தபஸா தவத்தால், ஸபத்நாந் - அதிக த்வேஷத்தோடுகூடிய, அராதீந் - சத்துருக்களை, ப்ரணுதாம - போக்கக்கடவோம், தபஸி - தவத்தில், ஸர்வம்-எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆதலால், தப:-தவத்தை பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், தமேந - உள் சாந்தியாலே, தாந்தா: - சாந்தியுண்டானவர்கள், கில்பிஷம் - பாவத்தை, அவதூந்வந்தி உதறுகிறார்கள், தமேந - தமத்தால், ப்ரஹ்மசாரிண: - ப்ரம்மசாரிகள் ஸுவ: - சுவர்க்கத்தை, அகச்சந் அடைந்தார்கள், தம: - தமமானது, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கு, துராதர்ஷம் - அசைக்கக்கூடாதது, தமே - தமத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கிறது, தஸ்மாத் - ஆதலால், தம: - தமத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், ஶமேந - வெளிச்சாந்தியாலே, ஶாந்தா: - சாந்தியுள்ளவர்கள், ஶிவம்-நல்லகாரியத்தை, ஆசரந்தி - செய்கிறார்கள், ஶமேந - சாந்தியினாலே, முநய: -

இருடிகள், நாகம் - சுவர்க்கத்தை, அநுவிந்து - அடைந்தார்கள், ஶாந்தி - சாந்தியானது, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கு, துராதர்ஷம் - செய்யக் கூடாதது, ஶாந்த்யா-சாந்தியில், ஸர்வம்-எல்லாம, ப்ரதிஷ்டிதம்-இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆனதால், ஶாந்திம் - சாந்தியை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், தாநம் - தானமானது, யஜ்ஞாநாம் - யக்யங்களுக்கு, வரூதம் - உயர்ந்த, தக்ஷிணா - தக்ஷிணை, லோகே - உலகத்தில், தாதாரம் - கொடுப்பவனை, ஸர்வபூதாநி - எல்லா ப்ராணிகளும், உபஜீவந்தி - அநுசரித்து ஜீவிக்கிறார்கள், தாநேந - தானத்தால், அராதீந் - சத்துருக்களை, அபாநுதந்தி - போக்கடிக்கிறார்கள், தாநேந - தானத்தால், த்விஷந்த: - சத்துருக்கள், மித்ரா: - சினேகிதர்களாக, பவந்தி - ஆகிறார்கள், தாநே - தானத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம்-இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆனதால், தாநம் - தானத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி-சொல்லுகிறார்கள், விஶ்வஸ்ய - எல்லா, ஜகத: - உலகத்திற்கு, தர்ம:-தர்மமானது, ப்ரதிஷ்டா-பெருமை, லோகே-உலகத்தில், தர்மிஷ்டம்-தார்மிகனை, ப்ரஜா:-ஜனங்கள் உபஸர்பந்தி - கிட்டுகிறார்கள், தர்மேண-தர்மத்தால், பாபம்-பாவத்தை, அபநுததி-போக்குகிறான், தர்மே- தர்ம்மத்தில், ஸர்வம் எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கின்றன, தஸ்மாத்-ஆனதால், தர்மம் - தர்ம்மத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், ப்ரஜநநம்வை - பிள்ளை பிறக்கிறதே, ப்ரதிஷ்டா - பெருமை, ப்ரஜாயா: - பிள்ளையினுடைய, தந்தும் - வரிசையை, ஸாது - நன்றாக, தந்வாந: - செய்தவனாக, பித்ரூணாம் - பிதுர்களுக்கு, அந்ருண: - கடனற்றவனாக, பவதி - ஆகிறான், ததேவ - அதுதான், தஸ்ய - அவனுக்கு, அந்ருணம் - கடனில்லாமை, தஸ்மாத்-ஆனதால், ப்ரஜநநம் - பிள்ளை பெறுதலை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி-சொல்லுகிறார்கள், அக்நயோவை - மூன்றக்நிகளுமே, த்ரயீ - மூன்றுகளான, வித்யா - வேதவித்தைகள், காஹர்பத்ய: - காரகபத்யமென்கிற அக்னியானது, தேவயாநம் - தேவர்களுக்கு வாகனமான, பந்தா: - வழி, ருக்-ருக்வேதம், ப்ருதிவீ - பூமி, ரதந்தரம்-ரதந்தரமென்கிற சாமம், அந்வாஹார்ய பசந: - தக்ஷிணாக்னியானது, யஜு:-யஜுர்வேதம், அந்தரிக்ஷம்-ஆகாயம், வாமதேவ்யம் - வாமதேவ்யமென்கிற சாமம், ஆஹவநீய: - ஆகவனீயமென்கிற அக்னியானது, ஸாம - சாமவேதம், ஸுவர்க: - சுவர்க்கமென்கிற, லோக: - உலகம், ப்ருஹத் - பிருகத் என்கிற சாமம், தஸ்மாத்-ஆதலால் அக்நீந் - அக்னிகளை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், அக்நிஹோத்ரம் - அக்னிஹோத்ரமானது, க்ருஹாணாம் - வீடுகளுக்கு, ஸாயம் ப்ராத: - சாயங்காலத்திலும் காலையிலும், நிஷ்க்ருதி: - பாவங்களின்

ப்ராயச்சித்தம், யஜ்ஞக்ரதூநாம் - யாகஹோமங்களுக்கு, ஸிஷ்டம் - நன்றாக யாகம் செய்யப்பட்டும், ஸுஹுதம் - நன்றாக ஹோமம் செய்யப்பட்டுமிருக்கிற, ப்ராயணம் - உயர்ந்த கதி, ஸுவர்க்யம் - சுவர்க்கமென்கிற, லோகஸ்ய - உலகத்திற்கு, ஜ்யோதி: - விளக்குப்போல் ப்ரகாசிப்பது, தஸ்மாத் - ஆனதால், அக்நிஹோத்ரம் - அக்நிஹோத்திரத்தை, பரமம்-உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், யஜ்ஞ இதி - யாகமென்பது, தேவாநாம்-தேவர்களுக்கு, யஜ்ஞோஹி - பூசையன்றோ, தேவா: - தேவர்கள், யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, திவம் - சுவர்க்கத்தை, கதாஹி - அடைந்தார்களன்றோ, யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, அஸுராந் - அசுரர்களை, அபாநுதந்த-போக்கினார்கள், யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, த்விஷந்த: - சத்துருக்கள், மித்ரா: - சினேகிதர்களாக, பவந்தி - ஆகிறார்கள், யஜ்ஞே - யாகத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆதலால், யஜ்ஞம் - யாகத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், மாநஸம்வை-மனதால் தியானம் செய்வதே, பவித்ரம் - பரிசுத்தமான, ப்ராஜாபத்யம்-ப்ரம்மாவினுடையது, மாநஸேந - தியானம் செய்த, மநஸா - மனதினால், ஸாது - நல்லதை, பஸ்யதி - பார்க்கிறான், மாநஸா: - தியானம் செய்கிற, ருஷய: - இருஷிகள், ப்ரஜா: - ப்ரஜைகளை, அஸ்ருஜந்த - சிருஷ்டித்தார்கள், மாநஸே-தியானம் செய்வதில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம்-இருக்கின்றன, தஸ்மாத்-ஆனதால், மாநஸம் - தியானம் செய்வதை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், மநீஷிண: - தெரிந்தவர்கள், ப்ரஹ்மா - ப்ரம்மாவென்றும், விஸ்வ: - விச்வனென்றும், கதம: - கதமனென்றும், ஸ்வயம்பூ: - ஸ்வயம்பு என்றும், ப்ரஜாபதி: - ப்ரஜாபதி என்றும், ஸம்வத்ஸர இதி - ஸம்வத்ஸரனென்றும் சொல்லப்பட்ட, ப்ரஹ்மாணம்-ப்ரம்மனுக்கந்தர்யாமியான பரமாத்மாவையே, ந்யாஸ இதி-சரணாகதியென்று, ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள். அந்தப்பரமாத்மாவே இந்தச்சரணாகதி செய்தவனுடைய வேறு மோக்ஷத்தின் உபாயத்தில் நின்று காப்பாற்றுவதால் அவனையேமோக்ஷத்தின் உபாயமான சரணாகதியென்று சொல்லுகிறது. அஸௌ-இந்த, ஆதித்ய:-சூரியனானவன், ஸம்வத்ஸர: - ஸம்வத்ஸரமென்று பெயர்கொண்டவன், ஆதித்தன் சம்வத்ஸரமென்று பெயர்கொண்டபடியால் அதிலிருக்கும் பரமாத்மாவும் அப்பெயர் கொண்டவனென்று கருத்து, ஆதித்யே - சூரியனிடத்தில், ய ஏஷ: - யாதொரு இந்த, பரமேஷ்டீ - பரமாத்மாவோ, ஸ: - அவன், பரமேஷ்டீ - பரமபதத்திலிருப்பவன், ப்ரஹ்மாத்மா - ப்ரம்மனுக்கு ஆத்மா, அந்தச் சூரியனுடைய ப்ரசங்கத்தால் அன்னதானத்தைக் கொண்டாடுகிறது மேல், ஆதித்ய: - சூரியனானவன், யாபி: - எந்த, ரஸ்மிபி: -கிரணங்களால், தபதி -

கொளுத்துகிறான், தாபி: - அந்தக்கிரணங்களால், பர்ஜந்ய: - மேகமானது, வர்ஷதி - பொழிகிறது, பர்ஜந்யேந - மேகத்தினால், ஓஷதிவநஸ்பதய: - புல் பூண்டு விருக்ஷங்கள், ப்ரஜாயந்தே - உண்டாகின்றன, ஓஷதிவநஸ்பதிபி: - புல் பூண்டு விருக்ஷங்களாலே, அந்நம் - சாப்பாடானது, பவதி - உண்டாகிறது, அந்நேந - அன்னத்தால், ப்ராணா: ப்ராணன்களும், ப்ராணை: - ப்ராணன்களாலே, பலம் - பலமும், பலேந - பலத்தால், தப: - தவமும், தபஸா - தவத்தால், ச்ரத்தா - தெய்வபக்தியும், ச்ரத்தயா - தெய்வபக்தியால், மேதா - அறியும் புத்தியும், மேதயா - அறியும் புத்தியால், மநீஷா - கேட்குமறிவும், மநீஷயா - கேட்குமறிவால், மந: - தியானமும், மநஸா - தியானத்தால், சாந்தி: - சாந்தியும், சாந்த்யா - சாந்தியினாலே, சித்தம் - பகவான் விஷயத்தில் ப்ரீதியும், சித்தேந - ப்ரீதியினால், ஸ்ம்ருதிம் - எண்ணமும், ஸ்ம்ருத்யா - எண்ணத்தால், ஸ்மாரம் - இடைவிடாத நினைப்பும், ஸ்மாரேண - இடைவிடாத எண்ணத்தால், விஜ்ஞாநம் - பார்த்ததோடொத்த அறிவும், விஜ்ஞாநேந - பார்த்ததோடொத்த அறிவால், ஆத்மாநம் - பரமாத்மாவை, வேதயதி - அறிகிறான், தஸ்மாத் - ஆதலால், அந்நம் - அன்னத்தை, ததந் - கொடுத்தவன், ஏதாநி - இந்த, ஸர்வாணி - எல்லாவற்றையும், ததாதி - கொடுக்கிறான், அந்நாத் - அன்னத்தினாலே, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுடைய, ப்ராணா: - ப்ராணன்கள், பவந்தி - உண்டாகின்றன, ப்ராணை: - ப்ராணன்களாலே, மந: - மனதும், மநஸ: - மனதினால், விஜ்ஞாநம் - அறிவும், விஜ்ஞாநாத் - அறிவினாலே, ஆநந்தம் - ஆனந்த ரூபமான, யோநி: - உலகத்துக்குக் காரணமான, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமும், (ப்ராப்யதே - அடையப்படுகின்றன), ஸவா ஏஷ: - அந்த இந்த, புருஷ: - பரமாத்மா, பஞ்சதா - ஐந்து வ்யூகமாக விருப்பவர், பஞ்சாத்மா - ப்ரகிருதி காலம் பத்தர் முத்தர் நித்தியர் என்கிற ஐந்துக்கும் ஆத்மாவானவர், யேந - யாதொரு பரமாத்மாவினாலே, ப்ருதிவீ ச - பூமியும், அந்தரிக்ஷம் ச - ஆகாயமும், த்யௌச்ச - சுவர்க்கமும், திசச்ச - திக்குகளும், அவாந்தரதிசாச்ச - மூலைத்திக்குகளும், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரோதம் - கோர்க்கப்பட்டது. ஸவை - அந்தப்பரமாத்மாதானே, ஸர்வம் - எல்லா, இதம் - இந்த, ஜகத் - உலகமும், ஸ ச - அவனே, பூதம் - இறந்ததும், ஸ ச - அவனே, பவ்யம் - வரப்போகிறதும், ஜிஜ்ஞாஸக்லுப்த: - அடைவதற்கிச்சையுள்ளவர்களுக்குச் சாதிக்கத்தக்கவனாகவும், ருதஜா: - சத்தியத்தால் அடையத்தக்கவனும், ரயிஷ்டா: - நித்யவிபூதியிலிருப்பவனும், ச்ரத்தாஸத்ய: - தெய்வபக்தியுள்ளவனுக்குச் சத்தியமாய்த் தோற்றுகிறவனும், மஹஸ்வாந் - காந்தியுள்ளவனுமானவன், (ஸ ச - அவனே), தம் - அவனே, ஸர்வம் - இந்த ப்ர

காரம், மேதயா - மனதினால், ஶ்ரத்தயா - பக்தியினால், வரிஷ்டேந - உயர்ந்த, தபஸா - தவத்தினாலும், ஜ்ஞாத்வா - அறிந்து, விதாய - தியானம் செய்கிறவன், புந: - திரும்பவும், ம்ருத்யும் - ஸம்சாரத்தை, நாப்யேதி-அடைகிறதில்லை, தஸ்மாத் - ஆனதால், ஏஷாம் - இந்த, தபஸாம் - தவங்களுக்குள், ந்யாஸம் - சரணாகதியை, அதிரிக்தம் - உத்தமமாக, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள்.

வஸுரண்யோ விபூரஸி | ப்ராணே த்வமஸி ஸந்தாதா | ப்ரஹ்மந் த்வமஸி விஶ்வஸ்ருக் | தேஜோதாஸ்த்வமஸ்யக்நேரஸி வர்சோதாஸ்த்வமஸி ஸூர்யஸ்ய த்யும்நோதாஸ்த்வமஸி சந்த்ரமஸ உபயாமக்ருஹீதோऽஸி ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீதைதத்வை மஹோபநிஷதம் தேவாநாம் குஹ்யம் | ய ஏவம் வேத ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி தஸ்மாத்ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமித்யுபநிஷத் ||

వసురణ్యోవిభూరసి ప్రాణేత్వమసి సంధాతా బ్రహ్మన్ త్వమసివిశ్వసృక్ । తేజోదాస్త్వమస్యగ్నే రసివర్చోదాస్త్వమసిసూర్యస్య ద్యుమ్నోదాస్త్వమసి చన్ద్రమస ఉపయామ గృహీతోఽసి బ్రహ్మణే త్వామహస ఓమిత్యాత్మానంయుఞ్జీతైతద్వై మహోపనిషదం దేవానాంగుహ్యం య ఏవం వేద బ్రహ్మణో మహిమానమాప్నోతి తస్మాద్బ్రహ్మణో మహిమానమిత్యుపనిషత్ ॥

(ப - ம்.) நியாசம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியின் மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறது, வஸுரண்ய: - வசுமுதலிய தேவர்களால் தியானிக்கத்தக்கவனும், விபூ: - எங்கும் பரவினவனுமாக, அஸி - ஆகிறாய், ப்ராணே - காரியம் காரணம் இவைகளின் சேர்த்தியில், த்வம் - நீ, ஸந்தாதா - சேர்த்து வைக்கிறவனாக, அஸி - ஆகிறாய், ஹே ப்ரஹ்மந் - வாராய் ப்ரம்மமே, த்வம் - நீ, விஶ்வஸ்ருக் - எல்லாவற்றையும் படைத்தவனாக, அஸி - ஆகிறாய், த்வம் - நீ, ஸூர்யஸ்ய - சூரியனுக்கு, தேஜோதா: - தேஜஸ்ஸைக் கொடுக்கிறவனாக, அஸி - ஆகிறாய், த்வம் - நீ, அக்நே: - அக்னிக்கு, வர்சோதா: - காந்தியைக் கொடுக்கிறவனாக, அஸி - ஆகிறாய், த்வம் - நீ, சந்த்ரமஸ: - சந்திரனுக்கு, த்யும்நோதா: - காந்தியைக் கொடுக்கிறவனாக, அஸி - ஆகிறாய், உபயாம - சரணமடைகிறோம், க்ருஹீத: - வெகுநாளாகப் பார்க்கப்பட்டவனாக, அஸி - ஆகிறாய், மஹஸே - பெரியதாகிய, ப்ரஹ்மணே - ப்ரம்மமான, த்வா - உன்பொருட்டு, உன்னை அடைவதற்காக உன்னைப்பார்த்துச் சரணமடைகிறேன் என்று கருத்து, ஓமிதி - ஓம் என்று, ஆத்மாநம் - தன்னாத்மாவை, யுஞ்ஜீத - சேர்க்கக்கடவது, ஏதத்வை - இதுதானே. மஹோபநிஷதம் - மகோபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டது, தேவாநாம் - தேவர்களுக்கும், குஹ்யம் - அறியவொண்ணாதது, ய: - எவன், ஏவம் - இந்தப்படி, வேத - அறிகிறானோ, (ஸ: - அவன்), ப்ரஹ்மண: - ப்ரம்மத்தினுடைய, மஹிமாநம் - விபூதியான

நித்யலோகத்தை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், தஸ்மாத் - ஆதலால், ப்ரஹ்மண: - ப்ரம்மத்தினுடைய, மஹிமாநம் - பெருமையை, இதி - இந்தப்படி, உபநிஷத் - உபநிஷத்தானது, (ஆஹ - சொல்லுகிறது).

தஸ்யைவம் விதுஷோ யஜ்ஞஸ்யாத்மா யஜமாநச்ச்ரத்தா பத்நீ சரீரமித்மமுரோ வேதிர்லோமாநி பர்ஹிர்வேதச்சிகா ஹ்ருதயம் யூப: காம ஆஜ்யம் மந்யு: பசுஸ்தபோ(அ)க்நிர்தம: சமயிதா தக்ஷிணா வாக்கோதா ப்ராண உத்காதா சக்ஷுரத்வர்யுர்மநோ ப்ரஹ்மா ச்ரோத்ரமக்நீத்யாவத்த்ரியதே ஸா தீக்ஷா யதச்நாதி தத்தவிர்யத்பிபதி ததஸ்ய ஸோமபாநம் யத்ரமதே ததுபஸதோ யத்ஸஞ்சரத்யுபவிசத்யுத்திஷ்டதே ச ஸ ப்ரவர்க்யோ யந்முகம் ததாஹவநீயோ யதஸ்ய விஜ்ஞாநம் தஜ்ஜுஹோதி யத்ஸாயம் ப்ராதரத்தி தத்ஸமிதம் யத்ஸாயம் ப்ராதர்மத்யந்திநஞ்ச தாநி ஸவநாநி யே அஹோராத்ரே தே தர்சபூர்ணமாஸௌ யே(அ)ர்தமாஸாச்ச மாஸாச்ச தே சாதுர்மாஸ்யாநி ய ருதவஸ்தே பசுபந்தா யே ஸம்வத்ஸராச்ச பரிவத்ஸராச்ச தே(அ)ஹர்கணாஸ்ஸர்வவேதஸம் வா ஏதத்ஸத்ரம் யந்மரணம் ததவப்ருத ஏதத்வை ஜராமர்யமக்நிஹோத்ரம் ய ஏவம் வித்வாநுதகயநே ப்ரமீயதே தேவாநாமேவ மஹிமாநம் கத்வாதித்யஸ்ய ஸாயுஜ்யம் கச்சத்யத யோ தக்ஷிணே ப்ரமீயதே பித்ரூணாமேவ மஹிமாநம் கத்வா சந்த்ரமஸஸ்ஸாயுஜ்யம் கச்சத்யேதௌ வை ஸூர்யாசந்த்ரமஸோர்மஹிமாநௌ ப்ராஹ்மணோ வித்வாநபிஜயதி தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமித்யுபநிஷத் | இதி ஷஷ்டப்ரச்நே அசீதிதமோ(அ)நுவாக: |

இதி ஷஷ்டப்ரச்ந: ஸமாப்த:.

తస్యైవంవిదుషోయజ్ఞస్యాత్మాయజమానశ్శ్రద్ధాపత్నీ శరీరమిధ్మమురోవేదిర్లోమానిబర్హిర్వేదశ్శిఖా హృదయంయూపః కామ ఆజ్యంమన్యుః పశుస్తపోగ్నిశ్శమయితా దక్షిణావాగ్ఘోతాప్రాణః ఉద్గాతాచక్షురధ్వర్యుర్మనోబ్రహ్మాశ్రోత్రమగ్నీ ద్యావద్ధ్రియతేసాదీక్షాయ దశ్నాతి యత్ పిబతితదస్యసోమపానం యద్రమతేతదుపసదోయత్సంచ రత్యుపవిశత్యుత్తిష్ఠతేచ సప్రవర్గ్యోయన్ముఖంత దాహవనీయోయదస్యవిజ్ఞానం తజ్జుహోతియత్సాయం ప్రాతరత్తితత్సమిధో యత్సాయంప్రాతర్మధ్యం దినంచతానిసవనానియే అహోరాత్రేతే దర్శపూర్ణమాసౌయేర్ధమాసాశ్చమాసాశ్చతేచాతుర్మాస్యానియే ఋతవస్తేపశుబంధాయేసంవత్సరాశ్చపరివత్సరాశ్చతేహర్గణాస్సర్వవేదసంవా ఏతత్సత్రంయన్మరణంతదవభృథ ఏతద్వైజరామర్యమగ్నిహోత్రం యఏవం విద్వానుదగయనేప్రమీయతేదేవానామేవమహిమానం గత్వాదిత్యస్యసాయుజ్యం గచ్ఛత్యథయో దక్షిణేప్రమీయతే పితౄణామేవమహిమానంగత్వాచంద్రమసస్సాయుజ్యంగచ్ఛత్యేతౌ వైసూర్యాచంద్రమసోర్మహిమానౌ బ్రాహ్మణోవిద్వానభి జయతితస్మాద్బ్రహ్మణో మహిమానమాప్నోతి తస్మాద్బ్రహ్మణోమహిమాన మిత్యుపనిషత్॥

(ப - ம்.) அடியில் சொன்ன ப்ரகாரம் ஆத்மாவாகிற அவிஸ்ஸைப் பரமாத்மாவிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறதாகிற யாகத்திற்கு வழங்கிவருகிற யாகத்தின் கருவிகளல்லாமல் வேறு கருவிகளைச் சொல்லி இந்த யாகத்தைப் புகழுகிறது. தஸ்ய - அந்த, ஏவம் - முன்சொல்லியபடி, விதுஷ: - அறிந்தவனுடைய, யஜ்ஞஸ்ய - யாகமான சரணுகதிக்கு, ஆத்மா - ஆன்மாவானது, யஜமாந: - யஜமானன், ச்ரத்தா - தெய்வபக்தியானது, பத்நீ - பத்நி, சரீரம் - உடம்பு, இத்மம் - விறகு, உர: - மார்பு, வேதி: - அக்னிகுண்டம், லோமாநி - உடம்புமயிர்கள், பர்ஹி: - பரிஸ்தரணம், சிகா - குடுமி, வேத: - தர்ப்பக்கட்டு, ஹ்ருதயம் - இருதயகமலமானது, யூப: - யூபஸ்தம்பம், காம: - ஆசையானது, ஆஜ்யம் - நெய், மந்யு: - கோபமானது, பசு: - பசு, தப: - ஆலோசிக்கிற அறிவு, அக்நி: - நெருப்பு, சமயிதா ஸர்வம் விதுஷ: ப்ரஹ்மஜ்ஞாநி திஸ்ர: - என்கிறபடியே, எல்லாவஸ்துவும் அனுகூலங்களென்கிற அறிவு, தக்ஷிணா - தக்ஷிணை, வாக் - வாக்கானது, ஹோதா - ஹோதாவென்கிறவன், ப்ராண: - ப்ராணனென்று, உத்காதா - சாமகானம் பண்ணுகிற ருத்விக், சக்ஷு: - கண், அத்வர்யு: - அத்வர்யு என்கிற ருத்விக், மந: - மனது, ப்ரஹ்மா - ப்ரம்மாவென்கிற ருத்விக், ச்ரோத்ரம் - காது, அக்நீத் - அக்னீத்திரன் என்கிற ருத்விக், யாவத் - எவ்வளவு, த்ரியதே - உயிருடனிருக்கிறனே, ஸா - அது, தீக்ஷா - தீக்ஷைக்ஷ, யத் - யாதொன்றை, அச்நாதி - புசிக்கிறனே, யத் - யாதொன்றை, பிபதி - குடிக்கிறனே, தத் - அது, அஸ்ய - இந்த யாகத்திற்கு, ஸோமபாநம் - சோமாசத்தை அருந்துகிறது. ரமதே - விளையாடுகிறான், இதியத் - என்கிறது யாதுஉண்டோ, தத் - அது, உபஸத: - உபஸத் என்கிற யாகம், ஸஞ்சரதி - செல்லுகிறான், உபவிசதி - உட்காருகிறான், உத்திஷ்டதே - எழுந்திருக்கிறான், இதியத் - என்கிறது யாது உண்டோ, ஸ: - அது, ப்ரவர்க்ய: - ப்ரவர்க்யம் என்கிற யாகம், யத் - யாதொரு, முகம் - முகமோ, தத் - அது, ஆஹவநீய: - ஆகவனீயமென்கிற அக்னி, அஸ்ய - இவனுடைய, யத் - யாதொரு, விஜ்ஞாநம் - அறிவோ, தத் - அதை, ஜுஹோதி - ஹோமஞ்செய்கிறான், ஸாயம் - மாலையும், ப்ராத: - காலையும், அத்தி - சாப்பிடுகிறான், இதியத் - என்கிறது யாது உண்டோ, தத் - அது, ஸமித: - சமித்துக்கள், ஸாயம் - மாலை, ப்ராத: காலை, மத்யந்திநம் - மத்தியானம், இதியத் - என்கிறது யாது உண்டோ, தாநி - அந்த மூன்று, ஸவநாநி - மூன்று சவனங்கள், யே - யாதொரு, அஹோராத்ரே - பகலிரவுகளோ, தே - அவைகள், தர்சபூர்ணமாஸௌ - தர்சம் பூர்ணமாசம் என்கிற விஷ்டிகள். யே - யாதொரு, அர்த்தமாஸாச்ச - பக்ஷங்களும், மாஸாச்ச - மாதங்களுமோ, தே - அவைகள், சாதுர்மாஸ்யாநி - சாதுர்

மாஸ்யமென்கிற யாகங்கள், யெ - யாதொரு, ருதவஃ - ருதுக்களோ, தெ - அவைகள், பஶுபந்தாஃ - பசுபந்தமென்பவைகள், யெ - யாதொரு, ஸம்வத்ஸராஃ - வருஷங்களோ, பரிவத்ஸராஃ - அவைகளினுட்பிரிவுகளோ, தெ - அவைகள், அஹர்கணாஃ - அகர்க்கணமென்பவைகள், ஏதத் - இந்த, ஸத்ரம் - யாகமானது, ஸர்வவெதஸம் - எல்லாக்கைப்பொருளையும் தக்ஷிணையாகக்கொண்டது, யத் - யாதொரு, மரணம் - சாவோ, தத் - அது, அவப்ருதஃ - அவபிருதமென்பது, ஏதத் - இது, ஜராமர்யம் - வயதுசென்றால் முடிவதான, அக்நிஹோத்ரம் - அக்னிஹோத்ரம், யஃ - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வித்வாந் - தியானம் செய்கிறவன், உதகயநெ - உத்தராயணத்தில், ப்ரீயதெ - இறக்கிறானோ, (ஸஃ - அவன்), தெவாநாமெவ - தேவர்களுடைய, மஹிமாநம் - உலகத்தை, கத்வா - அடைந்து, ஆதித்யஸ்ய - சூரியனுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சாயுஜ்யத்தை, கச்சதி - அடைகிறான், அத - பிறகு, யஃ - எவன், தக்ஷிணெ - தக்ஷிணாயணத்தில், ப்ரீயதெ - இறக்கிறானோ, பித்ரூணாமெவ - பிதுர்க்களுடைய, மஹிமாநம் - உலகத்தை, கத்வா - அடைந்து, சந்த்ரமஸஃ - சந்திரனுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சாயுஜ்யத்தை, கச்சதி - அடைகிறான், ஏதௌ - இந்த, ஸூர்யாசந்த்ரமஸொஃ - சூரியன் சந்திரன் இவர்களுடைய, மஹிமாநௌ - உலகங்களை, வித்வாந் - அறிந்தவனை, ப்ராஹ்மணஃ - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவன், அபிஜயதி - அடைகிறான், தஸ்மாத் - அதில் நின்றும், ப்ரஹ்மணஃ - ப்ரம்மத்தினுடைய, மஹிமாநம் - உலகத்தை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், தஸ்மாத்ப்ரஹ்மணொமஹிமாநம் - என்று முடிவில் இரட்டித்துச் சொல்லுகிறது, இதி - இந்தப்படி, உபநிஷத் - உபநிஷத் முடிந்தது என்று கருத்து.

இராமானுஜபாஷியமும் மத்வபாஷியமும் ஒற்றுமையா யிருந்தபடியால் மத்வபாஷியம் ப்ரத்தியேகமாய் எழுதவில்லை.

தைத்திரீயோபநிஷத்பாஷ்யம் சம்பூர்ணம்.

நாராயணவல்லி முடிந்தது.

ஸ்ரீ

ஹரி꞉ ஓம்.

ஐதரேயோபநிஷத்.

இது ருக்வேதத்தின் உபநிஷத்து. ஆகையால் "வாங்மநஸி" என்கிற மந்திரமே இதற்குச் சாந்திபாடம்.

ஐதரேயத்தின் இரண்டாவது ஆரணத்தில் நாலு ஐந்து ஆறு அத்யாயங்கள். இவ்வுபநிஷத்துகள் ஒன்று இரண்டு மூன்று அத்யாயமாய்ப் படிக்கப் படுகின்றன.

இதற்கு விசிஷ்டாத்வைதபாஷ்யம் கிடையாது. சங்கரபாஷ்யார்த்தமும் மத்வபாஷ்யார்த்தமும் காட்டப்படுகின்றன.

ஹரி꞉ஓம், ஆத்மாவா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத் நாந்யத்கிஞ்சநமிஷத் ஸ ஈக்ஷத லோகாந்நு ஸ்ருஜா இதி ‖க‖

(ப்-ம்.) இதம் - இப்போது காணப்படும் ஜகத்தானது, அக்ரே - ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே, ஏக꞉ - ஒரு, ஆத்மா ஏவ - பரப்ரம்மமே யாக வல்லவோ, ஆஸீத் - இருந்தது, அந்யத் - வேறு, மிஷத் - வ்யாபாரமுடையதாவது வியாபாரமில்லாததாவது, கிஞ்சந - ஒன்றும், ந - இல்லாமலிருந்தது, ஸ꞉ - அந்தப் பரப்ரம்மமானது, லோகாந்நு - உலகங்களை, ஸ்ருஜா இதி - ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று, ஐக்ஷத - நினைத்தது.

(ஸ - ஸா.) ஆப்தியும் அதனமும் அதனமும் ஆத்மசப்தத்துக்கு அர்த்தம். ஆப்தியாவது ஜ்ஞானமும் எல்லா விடங்களிலும் வ்யாபரித்து நிற்கையும் தன் நிலைமையாலும் ஸ்புரணத்தாலும் எல்லாவற்றையும் வ்யாபரிக்கை யாகையாலே ஸர்வஜ்ஞமும் ஸர்வசக்திபுமான தென்கை. அந்தமானது ஜகத்தை ஸம்ஹரிக்கை. அதனமாவது வஸ்து தேச கால பரிச்சேதமென்னும் மூவகை அளவுமில்லாதவனென்கை. ஆகவே ஸம்ஸாரசம்பந்த மற்றதும் தோஷலேசமுமில்லாததுமானது ப்ரம்மமென்றதாயிற்று. பெயர் ரூபம் வியாபாரம் இவைகளினால் இப்போது பலவகையாகத் தென்படும் ஜகத்தானது முன்னே ப்ரம்ம மொன்றாகவே யிருந்தது. கீழ்ச்சொன்ன நாமரூப கர்மபேதமில்லாதபோது ஆத்மா ஒன்றேயாக விருந்தது. ஜலம் ஒன்றே நுரை சுழி அலை என்னும் பலபெயர்களினால் அனேகம் பொருளாகத் தென்பட்டாலும் தீரயோசித்தலால் ஜலமொன்றேயாக அறியப் படுவதுபோல வெளித்தோற்றத்திற்குப் பலவகையாகத் தென்பட்டபோதிலும் நன்றாய் யோசிக்குமிடத்து ப்ரம்மமொன்றே யென்று தெளிவாய் விளங்கும். ஸாங்க்ய மதஸ்தர் சொல்லுகிறபடி ப்ரகிருதியாவது தார்க்கிகர்கள் சொல்லுகிறபடி பரமாணுக்களாவது வேறெந்த வஸ்துக்களாவது இல்லை. "அபாணிபாதோஜவனோக்ருஹீதா" என்கையாலே கரசரணாதி அவயவங்களும் சரீரமும் இல்லாதிருந்தும் ப்ரம்மம் ஸர்வஜ்ஞஸ்வபாவமாகையாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி செய்ய நினைக்கத் தடையில்லையென்றுகொள்க. ப்ராணிகள் கர்ம பலத்தை அனுபவிக்கும்பொருட்டு ஜலம் முதலியவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்க நினைத்தது.

ஸ இமாம்ல்லோகாநஸ்ருஜத அம்போ மரீசீர்மரமாபோऽதோம்ப꞉ பரேண திவம் த்யௌ꞉ ப்ரதிஷ்டாந்தரிக்ஷம் மரீசய꞉ ப்ருதிவீ மரோ யா அதஸ்தாத்தா ஆப꞉ ‖உ‖

(ப்-பா-ம்.) (இப்படி நினைத்து) ஸ꞉-அந்த ப்ரம்மமானது, அம்ப꞉ - ஜலமென்றும், மரீசீ꞉ - ஆகாசமென்றும், மரம்-பூமியென்றும், ஆப꞉-பாதாள

லோகங்கள் என்றும் சொல்லப்பட்ட, இமாந் - இந்த, லோகாந் - உலகங்களை, அஸ்ருஜத - படைத்தது, அதோம்ப: - இங்கு அம்பச் சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட லோகங்கள், திவம்பரேண - தேவலோகத்திற்கு மேலிருக்கின்றன. ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு மேல்பட்ட மஹர்லோகம் ஜனோலோகம் தபோலோகம் ஸத்யலோகம் இவைகள் இங்கு அம்பச்சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றனவென்று கருத்து. இவ்வம்போலோகத்திற்கு, த்யௌ: - த்யுலோகமானது, ப்ரதிஷ்டா - ஆச்ரயம், அந்தரிக்ஷம் - அந்தரிக்ஷலோகமானது, மரீசய:-மரீசி சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது, ப்ருதிவீ - பூலோகமானது, மர: - மரமென்று சொல்லப்படுகிறது, யா: - எந்த உலகங்கள், அதஸ்தாத் - பூமிக்குக்கீழ் இருக்கின்றனவோ, தா: - அவை, ஆப: - அப்சபதத்தால் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸ ஈக்ஷதேமே நு லோகா லோகபாலாந்நு ஸ்ருஜா இதி ஸோத்ப்ய ஏவ புருஷம் ஸமுத்த்ருத்யாமூர்ச்சயத் ||௩||

(ப - ம்.) இமே - இந்த, லோகா: - உலகங்கள், (ஸ்ருஷ்டா) நு-ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவே, லோகபாலாந் - இவ்வுலகங்களைக் காப்பாற்றுகிறவர்களை, ஸ்ருஜை நு - படைக்கக்கடவேனல்லவா, இதி - என்று, ஸ:-அந்த ப்ரம்மம, ஈக்ஷத - நினைத்தது, ஸ: - அந்த ப்ரம்மமானது, அத்ப்ய ஏவ - ஜலங்களினின்றுமே, புருஷம் - புருஷாகார தேஹமுடைய ஒன்றை, ஸமுத்த்ருத்ய - எடுத்து, அமூர்ச்சயத் - பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சேரும் பெருஞ்சேர்க்கையுடன் சேர்த்தான்.

(ஶா - பா.) ப்ராணிகள் கர்மபலங்களை அனுபவிக்க இடமாக நாலுவகை உலகங்களைப் படைத்த பின்பு ப்ரம்மமானது இவ்வுலகங்கள் ரக்ஷகனில்லாதிருந்தால நாசமாய் விடுமாகையால் லோகபாலகர்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து ஜலம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களினின்றும் தலை முதலிய உறுப்புக்களோடு கூடிய விராட்புருஷனை பூமியிலிருந்து மண்ணையெடுத்துக் குயவன் பானை முதலியன செய்வதுபோல ஸ்ருஷ்டித்துத் தன்னவயத்தோடு சேர்த்து வைத்தது.

தமப்யதபத்தஸ்யாபிதப்தஸ்ய முகம் நிரபித்யத யதாண்டம் முகாத்வாக்வாசோக்நிர்நாஸிகே நிரபித்யேதாம் நாஸிகாப்யாம் ப்ராண: ப்ராணாத்வாயுரக்ஷிணீ நிரபித்யேதாமக்ஷிப்யாம் சக்ஷுஶ்சக்ஷுஷ ஆதித்ய: கர்ணௌ நிரபித்யேதாம் கர்ணாப்யாம் ஶ்ரோத்ரம் ஶ்ரோத்ராத்திஶஸ்த்வங்நிரபித்யத த்வசோ லோமாநி லோமப்ய ஓஷதிவநஸ்பதயோ ஹ்ருதயம் நிரபித்யத ஹ்ருதயாந்மநோ மநஸஶ்சந்த்ரமா நாபிர்நிரபித்யத நாப்யா அபாநோபாநாந்ம்ருத்யு: ஶிஶ்நம் நிரபித்யத ஶிஶ்நாத்ரேதோ ரேதஸ ஆப: ||௪||

(ப-பா-ம்.) அந்த ப்ரம்மமானது, தம்-அந்த விராட்புருஷனைக் குறித்து, அப்யதபத் - ஸங்கல்பித்தது, அபிதப்தஸ்ய-ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட, தஸ்ய- அந்த விராட்புருஷனுக்கு, அண்டம் யதா - பக்ஷியின் முட்டைபோல, முகம் - முகமானது, நிரபித்யத - தோன்றியது முகாகாரமாகரு ஒவிவரமுண்டா

யிற்று, ஃவாஸ - அம்முகத்தினின்றும், வாஐ - வாக்கு உண்டாயிற்று, வாவஃ - வாக்குக்கு. ஃஜிஃ - அக்னியானது அதிஷ்டான தேவதை வாக்கின் அதிஷ்டான தேவதையான அக்னியென்றும் லோகபாலன் வாக்கினின்றும் தோன்றினன் என்றும்பொருள், நாஸிகெ——மூக்குகள், நிரஹிெ௨ுதாம்- தோன்றின, நாஸிகாஹு்ாம - அம்மூக்குகளில் நின்றும், வு்ராணஃ - க்ரா ணேந்திரியமும், வு்ராணாஸ - அந்த க்ராணேந்திரியத்தினின்றும், வாயஃ - அதன் அதிஷ்டான தேவதையும் லோகபாலகனுமான வாயுவும் தோன்றின, ஊக்ஷிணீ - கண்கள், நிரஹிெ௨ுதாம——, ஊக்ஷிஹு்ாம - கண்களினின் றும், வக்ஷுஃ - நேத்ரேந்திரியமும், வக்ஷுஷஃ-நேத்ரேந்திரியத்தினின்றும், ஸூதி௨ுஃ - அதன் அதிஷ்டான தேவதையும லோகபாலகனுமான சூர்யனும் உண்டாயின, கணௌ - காதுகள், நிரஹிெ௨ுதாம——, கணாஹு்ாம- காதுகளினின்றும், ஶ்ரோத்ரம - ஶ்ரவணேந்திரியமும், ஶ்ரோத்ராஸ-ஶ்ரவ ணேந்திரியத்தினின்றும், திஶஃ - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான திக்கு களும் உண்டாயின, த்வக - தோலானது, நிரஹிஃ௨ுத——, த்வவஃ - அந்த த்வக்கிந்திரியத்தினின்றும், ரொமாநி - உரோமங்களும், ரொமஹு்ஃ - அந்த உரோமங்களினின்றும், ஔஷயிவநஸ்பதயஃ - அவைகளின் அதிஷ்டான தே வதைகளான ஔஷதிகளும வனஸ்பதிகளும் தோன்றின, ஹ்ருதயம-அந்தக் கர ணத்தின் அதிஷ்டானமான இருதயமானது, நிரஹிஃ௨ுத——, ஹ்ருதயாஸ- அவ்விருதயத்தினின்றும், மநஃ-அந்தக்கரணமும், மநஸஃ- மனதினின்றும், வந்த்ரஃ - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான சந்திரனும் தோன்றினர்கள், நாஹிஃ - நாபி ரந்திரமானது, நிரஹிஃ௨ுத——, நாஹு்ஃ-நாபியினின்றும், அவாநஃ - பாயுவென்றும் இந்திரியமும, (குதமும்) அவாநாஸ - அவ்வபா னத்தினின்றும், ம்ருத்யுஃ - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான மிருத்யு வும் தோன்றின, ஶிஶ்நம - புருஷஸீஹ்நமான குஹ்யமானது, நிரஹிஃ௨ுத ——, ஶிஶ்நாஸ - அவ்வாண்குறியினின்றும், ரெதஃ-ரேதஸ்ஸுடன்கூடிய குஹ்ய இந்திரியமும், ரெதஸஃ - அவ்விந்திரியத்தினின்றும், ஆவஃ-அதன் அதிஷ்டான தேவதையான ஜலமும் தோன்றின.

(௭ - ஹா.) ப்ரளயகாலத்தில் லக்ஷ்மியோடுங்கூட நாராயணன் ஒருவனே யிருந் தார். எக்காலத்திலும் எங்கும் பரந்தகுணங்களையுடையவராகையால் அவர் ஆத்ம வெ ன்று ச்ருதிகளில சொல்லப்பட்டார். காலத்தாலும் குணத்தாலும் இவ்வுலக மனைத்திற் கும் முன்பே அவைகளுக்கு முதன்மையாயிருப்பவர். அவரே லக்ஷ்மி. அவருடன்கூடவே இருப்பவளாயினும் குணத்தினால் அவருக்குக் குறைந்தவளாதலாலும் விஷ்ணுவுக்கு விதேயையாகையாலும் முனனிருந்ததாகவாவது மேன்மையாயிருந்ததாகவாவது சொ ல்லவிடமில்லை. ப்ரம்மாவாவது சிவனாவது மற்ற வ்யாபாரமுடைய எந்த வஸ்துவாவது இல்லை. ப்ரம்மா சிவன் முதலிய பத்த ஜீவர்கள் தூங்குவதினாலும் நித்ய முசதர்களும் லக்ஷ்மியும் தூங்காமலிருந்தாலும் பராதீனர்களாதலினாலும் நாராயணனொருவனே ஸ்வ வாதீன ஜ்ஞானனான காரணவஸ்து. அவனல்லது ஸ்வதந்த்ர குணசாலிகள் யாருமில்லை. சந்யாசி பராதீனமான தனத்தினாலே போஜனாதிகள் செய்து வாதாலும் அவன் தனவா னென்று சொல்லப்படுவனா. அதுபோல லக்ஷ்மியும் நித்ய முக்தாகளும் பராதீனர்களா கையாலே இருந்தும் இல்லாதவர்கள் போலவே. அந்தப் பகவான் உலகங்களையும் லோக

பாலர்களையும் தேவதைகளையும் ஜடலோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்தார்.

[illegible] ॥ க॥

(ப-பா-ம்.) ஸ்ருஷ்டா:-ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட, தா:-அந்த இந்த தேவதா: - அக்னி முதலிய தேவர்கள், அஸ்மிந் - இந்த, மஹதி - பெரிதான, அர்ணவே - ஸமஸார ஸமுத்திரத்தில், ப்ராபதந் - விழுந்தார்கள், தம் - இவைகளை உண்டாகக் காரணமாயிருந்த முதல் புருஷ பிண்டத்தை, அசநாபிபாஸாப்யாம் - பசிதாகங்களோடு, அந்வவார்ஜத் - கூட்டிவைத்தான், யஸ்மிந் - எந்த ஸ்தானத்தில், ப்ரதிஷ்டிதா: - இருந்தவர்களாய், அந்நம் - அன்னத்தை, அதாம - புஜிப்போமோ அப்படிப்பட்ட, ஆயதநம் - ஸ்தானத்தை, ந: - எங்களுக்கு, ப்ரஜாநீஹி - ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும், இதி - என்று, தா:-இப்படிப் பசிதாகங்களாலே பிடிக்கப்பட்டவர்கள், ஏநம் - இந்தக் காரணபுருஷனை, அப்ருவந் - கேட்டார்கள்.

[illegible] ॥உ॥

(ப - ம்.) இப்படிப்பட்ட ஈச்வரன், தாப்ய:-அவர்களின் பொருட்டு, காம் - பசுவை, ஆநயத் - காட்டினார், ந: - எங்களுக்கு, அயம் - இப்பசு, நாலம் - போதாதல்லவா, இதி - என்று, தா:-அவர்கள், அப்ருவந்-சொன்னார்கள், தாப்ய: - அவர்களின் பொருட்டு, அச்வம் - குதிரையை, ஆநயத் - காட்டினார், ந: - எங்களுக்கு, அயம் - இந்தக் குதிரை, நாலம் - போதாதல்லவா, இதி - என்று, தா: - அவர்கள், அப்ருவந்-சொன்னார்கள்.

(ஸம - ஸா.) தம் - வ்யஷ்டி தேஹஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. பசுவின் ஆகாரமும் குதிரையின் ஆகாரமும் அந்த ஜலங்களினின்றும் முன்போல் பிண்டமாகச் சேர்த்தெடுத்துக் கட்டியாக்கிக் காட்டப்பட்டன. கோவிற்கு மேல்பல்லில்லையாகையால் அறுகம் புல்முதலியவைகளை வேர்பிடுங்கச் சாத்தியமில்லையென்றும் குதிரைக்கு இரண்டு வரிசைப் பற்கள் இருந்தாலும் விவேகமின்மையால் அயோக்யமென்றும் தள்ளிவிட்டபடி.

[illegible] ॥ங॥

(ப - ம) தாப்ய: - அவர்களின் பொருட்டு, புருஷம் - புருஷனை, ஆநயத் - காட்டினார். ஸுக்ருதம் - நன்றாகச் செய்யப்பட்டது, பத - சந்தோஷம், இதி - என்று தா: - அந்தத் தேவதைகள், அப்ருவந் - சொன்னார்கள் ஆகையாலே, புருஷோவாவ - புருஷனே, ஸுக்ருதம்-ஸுக்ருதமென்று சொல்லப்படுகிறான், யதாயதநம் - உங்கள் கார்யத்துக்குரிய ஸ்தானங்களில், ப்ரவிசத - ப்ரவேசியுங்கள், இதி - என்று, தா: - அந்தத் தேவதையைக் குறித்து, அப்ரவீத் - ஈச்வரன் சொன்னான்.

(𑌸𑌂 - 𑌸𑌾.) தம். இப்படியே ஒவ்வொன்றாய்க் காட்டப்பட்ட திர்யக் தேகங்களெல்லாம் தள்ளப்பட்ட பின்பு விராட்புருஷ தேஹம்போன்ற புருஷதேசம் காட்டப்பட்டது. அதைப்பார்த்து அவர்கள் ஸுக்ருதமென்றதனால் புருஷனே ஸுக்ருதமென்னப்படுகிறான். எல்லாப்புண்ய கர்மங்களுக்கும் ஹேதுவென்பது அல்லது தானே தன்மாயையால் ஆத்மாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்பது ஸுக்ருதமெனபதின் அர்த்தம். எல்லாருக்கும் ஸ்வயோநியில ப்ரீதியாகையால் இவர்கள் இதை அங்கீகரித்தார்களென்று நினைத்து உங்கள் காரியதக்குரிய ஸ்தானத்தைச் சேருங்கள் என்றான். அக்னிக்கு வார்த்தைச் சொல்வது காரியம் அதற்குரிய ஸ்தானம் முகம் இப்படியே எங்கும் கண்டுகொள்வது.

𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍇
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂
𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌨𑍋𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌚𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌂𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌮𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌪𑌾𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑌾𑌪𑍋 𑌰𑍇𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ||௪||

(ப் - ம்.) 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - வாக்கின் அபிமானியான அக்னியானது, 𑌵𑌾𑌕𑍍 - வாக்காக, 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - ஆகி, 𑌮𑍁𑌖𑌂 - தன் ஸ்தானமாக முகத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 - ப்ரவேசித்தது, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - சக்ஷுராபிமானியான சூர்யன், 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - கண்ணாகி, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 - நேத்ரஸ்தானங்களை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 ——, 𑌦𑌿𑌶𑌃 - ச்ரோத்ராபிமானிகளான திக்குகள், 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - காதுகளாகி, 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍌 - ச்ரோத்ரேந்த்ரிய ஸ்தானத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ——, 𑌓𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 - ஓஷதியும் வனஸ்பதிகளும் (லோமாபிமானியானவை), 𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - மயிர்களாகி, 𑌤𑍍𑌵𑌚𑌂 - அவைகளின் ஸ்தானமான த்வக்கிந்த்ரியத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ——, 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 - மனோபிமானியான சந்த்ரன், 𑌮𑌨𑍋𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - மனமாகி, 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 - இதயத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 ——, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 - அபானாபிமானியான மிருத்யு, 𑌅𑌪𑌾𑌨𑍋𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - அபானமாகி, 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 - நாபியை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 ——, 𑌆𑌪𑌃 - ரேதோபிமானியான ஜலங்கள், 𑌰𑍇𑌤𑍋𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - ரேதஸ்ஸாகி, 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌂 - குஹ்யத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ——,

(𑌸𑌂 - 𑌸𑌾.) தம். சேனாதிகாரிகள் அரசன் ஆஞ்ஞையின்படி நகரத்தில் ப்ரவேசிப்பதுபோலே ஸர்வேச்வரன் ஆஞ்ஞையின்படி அதன் அதன் அபிமானிகளான அந்தந்தத் தேவதைகள், தந் தம் காரணரூபங்களைக்கொண்டு தங்கள் உத்பத்தி ஸ்தானத்தை அடைந்தார்கள்.

𑌤𑌮𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌅𑌬𑍍𑌰𑍂𑌤𑌾𑌮𑌾𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑍀𑌤𑌿
𑌤𑍇 𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍇𑌤𑌾𑌸𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌭𑌾𑌗𑌿𑌨𑍍𑌯𑍌 𑌕
𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑍈 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌭𑌾
𑌗𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌵𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌃 ||௫||

(ப் - ம்.) இப்படித் தேவதைகள் தம்தம் ஸ்தானங்களில் நின்ற பிறகு இடமில்லாதிருந்த, 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 - பசியும் தாகமும், 𑌆𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 - எங்களுக்கு, 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - இடம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும்,

இதி - என்று, தம் - அந்த ஈச்வரனை, அப்ரூதாம் - கேட்டதுகள், வாம் - உங்களை, ஏதாஸ்வேவ தேவதாஸு - இந்தத் தேவதைகளிடத்திலேயே, ஆபஜாமி - பிரித்து இருக்கச் செய்கிறேன், ஏதாஸு - இத்தேவதைகளிடத்திலே, பாகிந்யௌ - பாகமுடையவர்களாக, கரோமி - செய்கிறேன், இதி- என்று, ஸ: - அந்த ஈச்வரன், தே - அந்தப் பசிதாகங்களைக் குறித்து, அப்ரவீத் - சொன்னார், தஸ்மாத் - ஆகையால், யஸ்யை கஸ்யை ச - யாதாமொரு எந்த, தேவதாயை - தேவதையின் பொருட்டு, ஹவி: - ஹவிஸ்ஸானது, க்ருஹ்யதே - கிரகிக்கப்படுகிறதோ, அஸ்யாம் - இந்தத் தேவதை இடத்தில், அசநாயாபிபாஸே - பசியும் தாகமும், பாகிந்யௌ ஏவ - பாகமுடையனவாகவே, பவத: - ஆகின்றன.

(ஸம - ஸா.) தம். நீங்கள் தர்மமாகையாலே சேதனலிம் பந்தமின்றிப்போஜனாதிகள் கிடையாதாகையால் வ்யஷ்டி தேஹகதங்களான அத்யாத்மமென்னும் தேவதைகளிடத்திலும், ஸமஷ்டியான விராட்தேஹத்திலுள்ள அதிதேவதமென்னும் அக்னியாதி தேவதைகளிடத்திலும் பிரித்து இருக்கச்செய்கிறேன். தேவதைகளிடத்தில் பாகம்வைக்கச் சாத்தியமில்லை யாகையால் தேவதைகளின் அம்சத்தால் பாகம்செய்து வைக்கிறேன். எந்தத் தேவதையின் பாகம் எதுவோ, அந்தப் பாகத்தில் உங்களுக்கு அம்சம் கொடுக்கிறேன் என்று ஸ்ருஷ்டியின் முதலிலேயே ஈச்வரன் ஸங்கல்பித்ததனால் இவை சிலகாலத்தில் இந்த்ரிய தேவதைகளைக் கார்யான் முகமாகவருவதும் சிலகாலத்தில் அதில்லாமையாகிய உபசாந்தியுமாயிருக்கிறது. ஆகவே, ஹவிஸ்ஸினால் தேவதாத்ருப்தியுண்டானால் அசனாயாபிபாஸைகளும் த்ருப்தியடைந்து உபசாந்தியுண்டாகிற தென்று கருத்து.

ஸ ஈக்ஷதேமே நு லோகாச்ச லோகபாலாச்சாந்நமேப்ய: ஸ்ருஜா இதி ||க||

(ப - ம்.) இமே - இந்த, லோகா: - லோகங்களும், லோகபாலா: - லோகபாலகர்களும், [ஸ்ருஷ்டா:] நு - ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டார்களல்லவா, ஏப்ய: - இவர்களின் பொருட்டு, அந்நம் - அன்னத்தை, ஸ்ருஜை - ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன், இதி - என்று, ஸ: - அந்த ஈச்வரன், ஈக்ஷத - நினைத்தது.

(ஸ - ஸா.) தம். லோகங்களையும் லோகபாலகர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்துப் பசிதாகங்களோடும் சேர்த்து வைத்தோம். அன்னமில்லாமல் இவர்கள் நிலைபெறுவது அசக்யமாகையால் இவர்க்குரிய உணவை உண்டாக்கவேண்டுமென ஈச்வரன் நினைத்தான். லோகத்திலும் அரசன் தானேஸ்வதந்த்ரனாய் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைச் செய்வதால் ஸர்வேச்வரனான ப்ரம்மமும் ஸ்வதந்த்ரமாகவே நிக்ரஹாநுகரங்களைச் செய்கிறது.

ஸோ(அ)போ(அ)ப்யதபத்தாப்யோ(அ)பிதப்தாப்யோ மூர்த்திரஜாயத யா வை ஸா மூர்த்திரஜாயதாந்நம் வை தத் ||உ||

(ப - ம்.) ஸ: - அந்த ஈச்வரன், அப: - ஜலங்களை, அப்யதபத் - தபித்தான், இவற்றினின்றும் மனுஷ்யர்களுக் காஹாரமாகிய தான்யங்களென்றும் ஸ்தாவரமான அன்னமும் பூனை முதலானவைகளுக் காஹாரமாகிய ஜந்துக்களென்னும் சரான்னமும் உண்டாகட்டுமென்று ஸங்கல்பித்தான், அபிதப்தாப்ய: - தபிக்கப்பட்ட, தாப்ய: - அந்த ஜலங்களினின்றும், மூர்த்தி: - கனமான ரூபத்தோடு ப்ராணதாரமான சராசர ரூபான்னமானது, அஜாயத - உண்டாயிற்று, யா வா ஸா மூர்த்தி:-எந்த அந்த மூர்த்தி, அஜாயத - உண்டாயிற்றோ, தத் - அது, அந்நம் வை - அன்னமே அல்லவா.

(ஶ0 - ஹா.) தம். இங்கு ஜலமென்றது பஞ்சபூதங்களையும.

தத்தத³திஸ்ருஷ்டம் பராங்த்யஜிகா⁴ம்ஸத்தத்³வாசாஜிக்⁴ருக்ஷத்தந்நாஶக்னோத்³வாசா க்³ரஹீதும் ஸயத்³தை⁴நத்³வாசாऽக்³ரஹைஷ்யத³பி⁴வ்யாஹ்ருத்ய ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ‖ ௩ ‖

(ப - ம்.) தத்³தது - அங்கு அந்த அன்னமானது, ஸ்ருஷ்டம் - லோகபாலகர்களுக்கெதிராக அனுப்பப்பட்டதாய், தத் - கூச்சலிட்டுக்கொண்டு, பராங் - திருப்புமுகமாய், அதி - அவர்களை விட்டு, அஜிகா⁴ம்ஸத் - ஓடிவிட நினைத்தது, இவ்விதமான அன்னத்தின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கொண்ட லோகதால ஸமூகமானது, தத் - அந்த அன்னத்தை, வாசா - வாக்கினாலே, அஜிக்⁴ருக்ஷத் - கிரகித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்து, தத் - அதை, வாசா - வாக்கினால், க்³ரஹீதும் - கிரகிக்க, நாஶக்னோத் - ஸமர்த்தமாகவில்லை, ஸ: - அந்த லோகபால ஸங்காதமானது, ஏநத் - இந்த அன்னத்தை, வாசா - வாக்கினால், யத்³அக்³ரஹைஷ்யத்-கிரகிக்குமானால், அப்போது எல்லா லோகமும், அந்நம் - அன்னத்தை, அபி⁴வ்யாஹ்ருத்ய - சொல்லியே சொல்வதினாலேயே, அத்ரப்ஸ்யத்-திருப்தியடையும்.

தத்ப்ராணேநாஜிக்⁴ருக்ஷத்தந்நாஶக்னோத்ப்ராணேந க்³ரஹீதும் ஸயத்³தை⁴நத்ப்ராணேநாக்³ரஹைஷ்யத³பி⁴ ப்ராண்யஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ‖ ௪ ‖

(ப் - ம்.) ப்ராணேந - ப்ராணனாலே, அபி⁴ப்ராண்ய - மோந்து பார்த்தே மற்றவை முன்போலவே.

தச்சக்ஷுஷாऽஜிக்⁴ருக்ஷத்தந்நாஶக்னோச்சக்ஷுஷா க்³ரஹீதும் ஸயத்³தை⁴நச்சக்ஷுஷாऽக்³ரஹைஷ்யத்³த்³ருஷ்ட்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ‖ ௫ ‖

(ப் - ம்.) சக்ஷுஷா - கண்ணாலே, த்³ருஷ்ட்வா - பார்த்தே. மற்றவை முன்போலவே.

தச்ச்ரோத்ரேணாஜிக்⁴ருக்ஷத்தந்நாஶக்னோச்ச்ரோத்ரேண க்³ரஹீதும் ஸயத்³தை⁴நச்ச்ரோத்ரேணாக்³ரஹைஷ்யச்ச்²ருத்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ‖ ௬ ‖

(ப் - ம்.) ஶ்ரோத்ரேண - காதினாலே, ஶ்ருத்வா - கேட்டே மற்றவை முன்போலவே.

தத்த்வசாऽஜிக்⁴ருக்ஷத்தந்நாஶக்னோத்த்வசா க்³ரஹீதும் ஸயத்³தை⁴நத்த்வசாऽக்³ரஹைஷ்யத்ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ‖ ௭ ‖

(ப் - ம்.) த்வசா - த்வக்கிந்திரியத்தினாலே, ஸ்ப்ருஷ்ட்வா - தொட்டே மற்றவை முன்போலவே.

தந்மநஸாऽஜிக்⁴ருக்ஷத்தந்நாஶக்னோந்மநஸா க்³ரஹீதும் ஸயத்³தை⁴நந்மநஸாऽக்³ரஹைஷ்யத்³த்⁴யாத்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ‖ அ ‖

(ப் - ம்.) மநஸா - மனதினலே, த்யாத்வா - தியானம் செய்தே, மற்றவை முன்போலவே.

தச்சிச்நேநாஜிக்ருக்ஷத் தந்நாசக்நோச்சிச்நேந க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநச்சிச்நேநாக்ரஹைஷ்யத் விஸ்ருஜ்ய ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௯||

(ப் - ம்) சிச்நேந - குஹ்யத்தாலே, விஸ்ருஜ்ய - ஆனந்த கர்மத்தாலேயே, மற்றவை முன்போலவே.

(ஶாம் - ஸா.) தம். சேதனமான் சராங்கம் ஓடப்பார்த்தது. அசேதனமான தான் னியான்னம் முகத்தில் ப்ரவேசியாமல் வெளியே நின்று விட்டது. பிண்டரூபமாயிருந்த விராட்புருஷ தேஹத்தையே இங்கு லோகபாலசர்களென்கிறது. கார்ய காரணவஸ்துக்களாலே முகத்தால் கிரகிப்பதாவது வார்த்தை சொல்வதாலேயே அன்னத்தைப் புஜிப்பது. அதன் கார்யமான சரீரம் சக்தியற்றதாகையாலே காரணமான சரீரத்தாக்குச்சக்தியில்லையென்று தெரிகிறது இவ்வுலகமெல்லாம் அன்னமென்று சொல்வதினலேயே திருப்தி அடைகின்றனவில்லையே, ஆதலால் அதன் காரணமான ப்ரதம சரீரமும் சக்தியற்றதாயிற்றென்று அறிகிறோம்.

(சங் - வித்.) மற்றவைகளும் இப்படியே ௨-௫-௬-௭-௮-௯.

ததபாநேநாஜிக்ருக்ஷத் ததாவயத் ஸைஷோऽந்நஸ்ய க்ரஹோ யத்வாயுரந்நாயுர்வா ஏஷ யத்வாயு: ||௧௦||

(ப் - ம.) இவ்விதமாய்க்கரணவ்யாபாரங்களினல் அன்னத்தைக்கிரகிக்கச்சக்தியற்ற லோகபால ஸமூகமானது, தத் - அந்த அன்னத்தை, அபாநேந - முகமார்க்கமாக உள்ளே செல்லுகிற வாயுவினலே, அஜிக்ருக்ஷத் - கிரகிக்க நினைத்தது, தத் - அதை, ஆவயத் - கிரகித்துக்கொண்டது, யத் வாயு: - அபானமென்னும் வாயு யாதொன்றோ, ஸ ஏஷ: - அந்த இந்த வாயுவானது, அந்நஸ்ய க்ரஹ: - அன்னத்தைக் கிரகிக்கச் சக்தியுடையது, யத் வாயு: - அபானவாயு யாதொன்றோ, ஏஷ: - இந்த வாயு, அந்நாயுர்வை - அன்னத்தையே ஜீவனதாரமாக உடையது.

ஸ ஈக்ஷத கதம் ந்விதம் மத்ருதே ஸ்யாதிதி ஸ ஈக்ஷத கதரேண ப்ரபத்யா இதி ஸ ஈக்ஷத யதி வாசாபிவ்யாஹ்ருதம் யதி ப்ராணேநாபிப்ராணிதம் யதி சக்ஷுஷா த்ருஷ்டம் யதி ச்ரோத்ரேண ச்ருதம் யதி த்வசா ஸ்ப்ருஷ்டம் யதி மநஸா த்யாதம் யத்யபாநேநாப்யபாநிதம் யதி சிச்நேந விஸ்ருஷ்டமத கோऽஹமிதி ||௧௧||

(ப் - ம்) இதம் - இந்தக் கார்யரூபமான ஜகத்தானது. மத்ருதே - என்னை விட்டு, கதம் ஸ்யாத் - எப்படியாகும், இதி - என்று, ஸ ஈக்ஷத - அந்த ப்ரம்மம் நினைத்தது, கதரேண - எந்த மார்க்கத்தால், ப்ரபத்யை - இஜ்ஜீவ சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கலாம, இதி ஈக்ஷத - என்று அந்த ப்ரம்மம் நினைத்தது, வாசா - வாக்கினலே, அபிவ்யாஹ்ருதம் - நிஷ்ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லப்படுமேயானல், ப்ராணேந - க்ராணேந்த்ரியத்தினலே, அபிப்ராணிதம் - விருதாவாக முகரப்பட்டால், சக்ஷுஷா த்ருஷ்டம் - கண்ணல் வீணகப் பார்க்கப்பட்டால், ச்ரோத்ரேண ச்ருதம் - காதினல் விருதா

வாகக் கேட்கப்பட்டால், த்வசாஸ்பருஷ்டமிதி - த்வகிந்த்ரியத்தினால் விஷயமா தொடப்பட்டால், மநஸாத்யாதமிதி - மனஸினால் விஷயமாக த்யானம் செய்யப்பட்டால், அபாநேநாப்யபாநிதமிதி - அபானமென்னும் வாயு விஷயமாகவே அபானிக்குமானால், சிஶ்நேந விஸ்ருஷ்டமிதி - குஹ்யேந்த்ரியம் விருத்தாவாக ஆனந்த கர்மத்தைச் செய்யுமானால், அத - அதன் பின்பு, கோ ஹம் - யான் யார், இதி - என்று, ஸம்ஈக்ஷத - நினைத்தது.

ஸ ஏதமேவ ஸீமாநம் விதார்யைதயா த்வாரா ப்ரபத்யத ஸைஷா விதிர்நாம த்வாஸ்ததேதந்நாந்தநம் தஸ்ய த்ரய ஆவஸதாஸ்த்ரயஸ்ஸ்வப்நா அயமாவஸதோயமாவஸதோயமாவஸத இதி ||௧௨||

(ப் - பா - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ரம்மமானது, ஏதம் - இந்த, ஸீமாநமேவ - எல்லையான சிரஸ்ஸையே, விதார்ய - பிளந்துகொண்டு, ஏதயா த்வாரா - இந்த மார்க்கத்தினாலே, ப்ராபத்யத - உள்ளே ப்ரவேசித்தது, ஸைஷா த்வா: - இந்த வழியே, விதிர்நாம - விதிருதியென்று பெயர் பெற்றது, ததேதத் - இந்த வழியே, நாந்தநம் - நந்தநம் - ஸந்தோஷத்தைத் தருவது, அயமாவஸத: - இதுஸ்தானம், அயமாவஸத: - இதுஸ்தானம், அயமாவஸத: - இதுஸ்தானம், இதி - என்று, த்ரய ஆவஸதா: - மூன்று ஸ்தானங்கள், த்ரயஸ்ஸ்வப்நா: - மூன்று அவஸ்தையும் ஸ்வப்னங்களேயாம்.

ஸ ஜாதோ பூதாந்யபிவ்யைக்ஷத் கிமிஹாந்யம் வாவதிஷதிதி ஸ ஏதமேவ புருஷம் ப்ரம்ஹ ததமமபஶ்யதிதமதர்ஶமிதி ௩ ||௧௩||

(ப்-பா-ம்.) ஜாத: ஸ: - இப்படி ஸம்ஸாரியாக ஆன அந்த ப்ரம்மம், பூதாநி - பூதங்களை உத்தேசித்து, வ்யைக்ஷத் - ஆலோசித்தது. (வித் - பூதாநி - பூதங்களைப்பற்றி, அபிவ்யைக்ஷத் - முழுதும் விவேகித்தறிந்தது), அந்யம் கிம் வாவதிஷதிதி - ஆத்மாவொன்றல்லது ஸ்வாபாவிக ஸத்தையுடையது வேறுண்டென்று சொல்ல நினைக்கலாமோ கூடாதென்று நிச்சயித்து, ஸ: - அந்த ஜீவனானவன், ஏதமேவ - இவனையே, புருஷம்-தேஹத்தில் இருப்பவனாகவும், ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மஸ்வரூபியாகவும், ததமம்-ததமம்-ஸர்வ வ்யாபியாகவும் தெரிந்துகொண்டு, இதமதர்ஶமிதி - இப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தேனென்று, அபஶ்யத்-பார்த்தான்.

தஸ்மாதிதந்த்ரோ நாமேதந்த்ரோ ஹவை நாம தமிதந்த்ரம் ஸந்தமிந்த்ர இத்யாசக்ஷதே பரோக்ஷேண பரோக்ஷப்ரியா இவ ஹி தேவா: பரோக்ஷப்ரியா இவ ஹி தேவா: ||௧௪||

(ப்-பா-ம்.) தஸ்மாத் - இப்படிப் பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்ததினால், இதந்த்ரோ நாம - இவ்வாத்மா இதந்த்ரனென்று பெயரை உடையது, இதந்த்ரோ ஹவை நாம - இப்பரப்ரம்மமானது இதந்த்ரமென்னும் பெயரை

உடையதாக லோகத்தில் ப்ரஸித்தமன்றோ, தமிடஂ௯ ஸந்தம் - இதந்த்ரனு கிய அப்ரம்மத்தையே, வரோக்ஷண - மறைவிடமாக, ஊ ஶதி - இந்த் ரனுக, ஆவக்ஷதெ - சொல்லுகிறார்கள், தெவாஃ - தேவதைகள், (வித்யா - பூஜ்யர்கள் எல்லாரும்), வரோக்ஷவிாயாஊவஹி - பரோக்ஷமாக (மறைவிடமாகச்) சொல்வதிலேயே ப்ரீதியுடையவர்கள் அல்லவா, வரோக்ஷவிாயா ஊவஹி - முன்போலவே பொருள்,

(ஐ - ஸா.) அந்த நாராயணன் இவர்களுக்கு அன்னத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டு மென்று நினைத்தார். (௧)

(ஐ - ஸா.) முன்னே தான் ஸ்ருஷ்டித்த அப்பு என்னும் தேவதைகளையும் ப்ரம்மாதிகளையும் தாமரைபோன்ற அகன்ற கண்களினால் பார்த்தார். அவர் பார்வையாலும் அவரிச்சையினாலும் அவர்களின் தேஹத்தில் ஒரு பாகத்திலிருந்து வேறு தேஹம் தோற்றியது. (௨)

ஐதரேயோபநிஷத்து முதல் அத்தியாயம்.

(2 - வது ஆரணத்தின் நாலாவது அத்தியாயம்).

முற்றிற்று.

த்விதீயாயாயெவ்யாயஃ வ்ரணஃ,

வுருஷெஹவா அயமாதிதொ கர்ப்பொ ஹவதியதெ தெடுதஸ்தெ தஸ்தெவ்வாந்ஸர்வெப்யொங்கேப்யஸ்தெஜஸ்ஸம்பூதமாத்மந்யெவாத்மாநம்பிபர்தி தத்யதாஸ்த்ரியாம்ஸிஞ்சத்யதைநஜ்ஜநயதி ததஸ்ய ப்ரதமம்ஜந்ம ||௧||

(ப்-பா-ம்.) அயம்-இந்த ஜீவாத்மா, வுருஷெஹவெ - புருஷ சரீரத்திலேயே அல்லவா, ஆதிதஃ - முதலில், கர்ப்பஃ - கர்ப்பமாக, ஹவதி-ஆகிறான், ரெதஃயத் - ரேதஸ்ஸு என்பது எதுவோ, ஏதத் - இதுதான் அக்கர்ப்பம், தஸ்ததத் - புருஷ கர்ப்பமாகிய அந்த இந்த ரேதஸ்ஸானது, ஸர்வெப்யஃ அங்கெப்யஃ - புருஷ சரீரத்திலுள்ள எல்லா அங்கங்களினின்றும், ஸம்பூதம்தெஜஃ - ஸாரபூதமாய்ச்சேர்ந்து, ஆத்மாநம் - ரூபாந்தரமான தன்னை, ஆத்மந்யெவ - தன் சரீரத்திலேயே, பிபர்தி-போஷிக்கிறது, தத்- அந்த ரேதஸ்ஸை, யதா - எப்போது, ஸ்த்ரியாம்-ஸ்திரீயினிடத்தில், ஸிஞ்சதி- யோகஞ்செய்கிறானோ, அத - அப்போது, ஏதத்-வேறு ஜீவனுடன் கூடிய ரேதோரூபமான சரீரத்தை, ஜநயதி - பிதா உண்டுபண்ணுகிறான், தத் - அதுவே இப்படி ரேதோரூபமாய் பித்ரு சரீரத்தைவிட்டு வெளிப்படுவதே, அஸ்ய - இவனது, ப்ரதமம்ஜந்ம - முதலாவது ஜன்மம். (௧)

முதல்கண்டம்.

தத்ஸ்த்ரியா ஆத்மபூயம்கச்சதி யதா ஸ்வமங்கம் ததா தஸ்மாதேநாம் ந ஹிநஸ்தி ஸாஸ்யைதமாத்மாநமத்ர கதம் பாவயதி ||௨||

(ப்-பா-ம்.) தக - இப்படி ஸ்த்ரீ கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்த அந்த ரேதஸ் ஸானது, ஸ்வம் அங்கம் யதா - சொந்த சரீரம்போலவே, ஸ்த்ரியா: - ஸ்திரீயினுடைய, ஆத்மபூயம் - சரீரமாயிருப்பதை, கச்சதி - அடைகிறது, தஸ்மாத் - அதனால், ஏநாம் - இந்த ஸ்திரீயை, நஹிநஸ்தி - ஹிம்ஸிக்கிறதில்லை, ஸா - கர்ப்பவதியான அந்த ஸ்த்ரீ, அத்ர கதம் - கர்ப்பத்தை அடைந்திருக்கிற, ஆத்மாநம் - புத்ரருமான, ஏதஸ்ய ஏதம் - இவனது இந்த ரேதஸ்ஸை, பாவயதி - பரிபாலிக்கிருள். (உ)

ஸா பாவயித்ரீ பாவயிதவ்யா பவதி தம் ஸ்த்ரீ கர்ப்பம் பிபர்த்தி ஸோऽக்ர ஏவ குமாரம் ஜந்மநோऽக்ரேऽதிபாவயதி ஸ யத்குமாரம் ஜந்மநோऽக்ரேऽதிபாவயத்யாத்மாநமேவ தத்பாவயத்யேஷாம் லோகாநாம் ஸந்தத்யா ஏவம் ஸந்தா ஹீமே லோகாஸ்ததஸ்ய த்விதீயம் ஜந்ம॥

(ப்-பா-ம்.) பாவயித்ரீ-பர்த்தாவின் சரீராந்தரமான கர்ப்பத்தை ரக்ஷிக்கிற பத்னியானவள், பாவயிதவ்யா - பர்த்தாவினுல் ரக்ஷிக்கத்தக்கவளாக, பவதி - ஆகிருள், ஸ்த்ரீ - ஸ்த்ரீயானவள், தம் கர்ப்பம் - அந்தக்கர்ப்பத்தை, பிபர்த்தி - பரிக்கிருள், ஸ:-அந்தப் பிதாவானவன், குமாரம்-அந்தப் புத்ரனை, அக்ர ஏவ-முன்னேயும் ஜனனகாலத்திலும், ஜந்மநோऽக்ரே-ஜனனத்துக்குப் பிறகும், அதிபாவயதி - சாஸ்த்ரீய ஸம்ஸ்காரங்களால் அதிகனுக்குகிருன், ஸ: - அந்தப் பிதாவானவன், குமாரம் - புத்ரனே, ஜந்மநோऽக்ரே - ஜனனத்துக்கு முன்னும்பின்னும் ஜனனகாலத்திலும், அதிபாவயதி யத் தத - ஸம்ஸ்கரிக்கிருன் பது யாதோன்றே, தத - அதனுல், ஆத்மாநமேவ பாவயதி - தன்னேயே ஸம்ஸ்கரித்துக் கொள்ளுகிருன் இப்படித்தானே புத்ரனுக ஜனிப்பது, ஏஷாம் லோகாநாம் - இந்த லோகங்களுடைய, ஸந்தத்யை - விச்சேதமில்லாமைக்காகவே, தத - இப்படி மாத்ரு சரீரத்தைவிட்டுப் புத்ரனுய் வெளிப்படுவது, அஸ்ய - இவனுக்கு, த்விதீயம் ஜந்ம - இரண்டாவது ஜன்மம்.

இரண்டாவதுகண்டம்.

ஸோऽஸ்யாயமாத்மா புண்யேப்ய: கர்மப்ய: ப்ரதிதீயதே அதாஸ்யாயமிதர ஆத்மா க்ருதக்ருத்யோ வயோகத: ப்ரைதி ஸ இத: ப்ரயந்நேவ புநர்ஜாயதே ததஸ்ய த்ருதீயம் ஜந்ம தது க்தம்ருஷிணா ॥க॥

(ப்-பா-ம்.) அஸ்ய-பிதா புத்ரன் என்று இரண்டு தேஹத்தை வஹித்த பிதாவினுடைய, ஸ: அயம் ஆத்மா - புத்ரனென்றும் இந்தத் தேஹமானது, புண்யேப்ய: கர்மப்ய: - புண்ய கார்யங்களுக்காக, ப்ரதிதீயதே - ப்ரதிநிதியாகச் செய்யப்படுகிருன், அத - பிறகு, அஸ்ய - இந்த பிதாவினுடைய, அயம்

உத்பந்நா - பித்ரு தேஹமானது, க்ருதக்ருத்ய: - ஜன்ம ப்ரயுக்தமான எல்லாக் கார்யங்களையும் செய்து முடித்தவனாய், வயோகத: - வ்ருத்தனாய், ப்ரைதி - மரணமடைகிறான், ஸ: - அந்த வ்ருத்தன், இத: - இந்த லோகத்தினின்றும், ப்ரயந்நேவ - வெளியில் புறப்பட்ட உடனே, புநர்ஜாயதே - மறுபடி தன் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி ஸ்வர்க்கத்திலோ நரகத்திலோ மனுஷ்ய லோகத்திலோ ஜனிக்கிறான், தத் - இப்படி மறுபடி ஜனிப்பதே, அஸ்ய - இவனுக்கு, த்ருதீயம்ஜந்ம - மூன்றாவது ஜன்மம், தத் - அது இப்படி ஸம்ஸாரத்தினுடைய கஷ்டமும் தத்வஜ்ஞானத்தால் அது நீங்கும் விதமும், ருஷிணா - மந்த்ரத்தால், உக்தம் - சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (௧)

மூன்றாவது கண்டம்.

கர்பே நு ஸந்நந்வேஷாமவேதமஹம் தேவாநாம் ஜநிமாநி விச்வா। சதம் மா புர ஆயஸீரரக்ஷந்நத: ச்யேநோ ஜவஸா நிரதீயமிதி। கர்ப ஏவைதச்சயாநோ வாமதேவ ஏவமுவாச ॥௧॥

(ப் - ம்.) கர்பே நு - கர்ப்பத்திலேயே, ஸந் - வாஸம்செய்கிற, அஹம் - நான் கர்ப்பவாஸம் செய்யும்போதே, ஏஷாம் தேவாநாம் - அக்னி முதலிய இந்தத் தேவதைகளுடைய, விச்வா ஜநிமாநி - உத்பத்தி யெல்லாவற்றையும், அவேதம் - அறிந்தேன், அத: - இதற்கு முன்பு, மா - என்னை, ஆயஸீ: - இரும்பு விலங்குபோன்ற, சதம்புர: - நூறு தேகங்கள், அரக்ஷந் - திருடனை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்து வெளியே புறப்பட ஒட்டாமல் காவல் காப்பதுபோல நான் தத்வஜ்ஞானத்தால் முக்தியடையாதபடி சரீர சம்பந்தங்கள் தடுத்து வந்தன, ச்யேந: - ச்யேநமென்னும் பக்ஷிசிரேஷ்டம்போலே, ஜவஸா - வேகமாய், நிரதீயம் - வெளிப்பட்டேன் வலையை உதறிவிட்டு ச்யேனம் போய்விடுவதுபோல ஆத்மக்யான ஸாமார்த்யத்தால் ஸம்ஸாரத்தை விட்டு வெளிப்பட்டேன், இதி - என்பது மந்த்ரத்தின் முடிவைக்காட்டுகிறது, வாமதேவ: - வாமதேவர், கர்பே சயாந ஏவ - கர்ப்பத்தில் வஸிக்கும்போதே, ஏதத் - இம்மந்த்ரத்தை, ஏவம் - இப்படி, உவாச - சொன்னார். ()

(ஸம - ஸா.) குருப்ரஸாதத்தாலும் சாஸ்த்ராநுக்ரஹத்தாலும் தத்வஜ்ஞானம் பெற்றபடியால் இவ்வவித்யை நான் விடைம்பெற்றேன் என்று வாமதேவருஷிதாயாரின் கர்ப்பத்திலிருக்கும்போதே சொன்னார். (௧)

ஸ ஏவம் வித்வாநஸ்மாச்சரீரபேதாதூர்த்வ உத்க்ரம்யாமுஷ்மிந்ஸ்வர்கே லோகே ஸர்வாந்காமாநாப்த்வாம்ருத: ஸமபவத்ஸமபவத் ॥௨॥

(ப் - ம்.) ஏவம்வித்வாந் - இப்படி ஆத்மதத்வத்தை அறிந்த, ஸ: - அந்த வாமதேவர், அஸ்மாச்சரீரபேதாத் - இத்தேஹம் போனபின்பு, ஊர்த்வ: - உத்தரகாலத்தில், (சங் - ஊர்த்வ: - ஞானஸ்வரூபியாய் விட்டதால் ஸம்ஸாரத்

துக்கு மேலானவராக) இருந்து, ஊர்த்வ - ஸம்ஸார பந்தங்களை யெல்லாம் விட்டு நீங்கி, அமுஷ்மிந் - இந்திரியங்களால் காணமுடியாத, ஸ்வர்க்கே-நல்ல கியானத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தாகையாலே ஸ்வர்க்கமென்று பெயருடைய, லோகே - ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகக் காணப்படுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில், ஸர்வாந்காமாந் - தைத்தரீயத்தில் சொன்ன ஸார்வபௌம போகம்முதல் ப்ரம்மபோகம் அளவான போகங்களை யெல்லாம், ஆப்த்வா - அடைந்து, அம்ருதஃ - முக்தனாக, ஸமபவத் - ஆனார் மறுபடி, ஸமபவத் - என்றது அத்தியாயம் முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

(ஜ - ஸா.) ரேதஸ்ஸு அந்நம் முதலிய சப்தங்களும் விஷ்ணுவையே சொல்லுகின்றன. (௩)

(ஜ - ஸா.) ஸஃ. அச்ரஃ. ஏவ. ச்ரேஷ்டனான அந்த விஷ்ணுவே. புத்திரனைக் கொண்டாடுவதும் அங்குள்ள பகவானைக் கொண்டாடுவதாகவே ஆகிறது. இப்படிப் பாவிப்பவர்களுக்கே மோக்ஷம் உண்டாகிறது. (௪)

ஐதரேயோபநிஷத் இரண்டாவது அத்தியாயம்

உ - வது ஆரணம் ஐந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

த்ருதீயாத்யாய ப்ரதமகண்டஃ.

கோயமாத்மேதி வயமுபாஸ்மஹே கதரஸ்ஸ ஆத்மா யேந வா பச்யதி யேந வா ச்ருணோதி யேந வா கந்தாநாஜிக்ரதி யேந வா வாசம் வ்யாகரோதி யேந வா ஸ்வாது சாஸ்வாது ச விஜாநாதி ||க||

(ரா - ஸா.) கீழ் அத்தியாயத்தில் மூன்று ஜன்மம் நிரூபிக்கப்பட்டது. அம்முகமாய் வைராக்யம் பிறந்து கியானமுண்டாகவேண்டுமாகையாலே, பதார்த்தஸ்வரூபத்தை நன்றாகச் சோதியாதபோது வைராக்கியமொன்றினாலே மாத்திரம் கியானமுண்டாகமாட்டாதாகையால் இம்மூன்றும் அத்தியாயத்தில் பதார்த்தசோதனம் செய்யப்படுகிறது.

ப்ரஹ்ம வித்தையினால் ப்ரஹ்மைக்கியமென்னும் பலம் கைவருமென்பது வாமதேவர் முதலியவர்களினது பரம்பரையில் வேதவாக்கியங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது பிருஹ்மக்கியானிகளின் சபையில் மிகப்பிரசித்தமானது. இவ்விஷயத்தை அறிந்து கொண்ட இப்போதைய பிராஹ்மணர் சிலர் பேதக்கியானமென்னும் ஸம்ஸாரத்தை நீக்கி ஐக்கியமென்னும் மோக்ஷத்தைப் பெறும்பொருட்டு விசாரம்செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

எந்த ஆத்மாவை உபாஸநம்செய்து வாமதேவர் மோக்ஷமடைந்தாரோ, அதே ஆத்மாவை நாம் உபாசிக்க நினைத்திருக்கிறோம். அவ்வாத்மா எது, என்பது விசாரவிஷயம்.

இவ்வாறு விசாரிக்கும்போது இந்தச் சரீரத்தில் கால்வழியாய் ஒன்றும் தலைவழியாய் ஒன்றுமாக இரண்டு ஆத்மாக்கள் (பிராணனும் ஆத்மாவும்) பிரவேசித்திருப்பது அவர்களுக்கு ஞபகத்தில் வந்தது. இவ்விரண்டில் ஒன்றில்லாவிட்டாலும் இந்தத் தேகம் நிற்கமாட்டாதாகையால் இவ்விரண்டும் ஆத்மாவாக இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

இவ்விரண்டில் உபாஸிக்கத்தக்கது ஒன்றேயாதலின் எதை யாம் உபாசிக்கக் கடவோமென்று மறுபடியும் விசாரிக்கத்தொடங்கினார்கள்.

அவர்கள் மனோசுத்தியுடையவர்களாகையால் உடனே அவர்களுக்குத் தத்வநிச்சயம் பிறந்தது. இந்த தேஹத்தில் இரண்டு ஆத்மாவிருக்கின்றன. அதில் ஒன்று அறிவதும் ஒன்று அறிவதற்குத் துணையாயிருப்பதும். ஆதலின் அறிவது ஆத்மா, துணையாயிருக்கும் பிராணன் ஆத்மாவல்ல என்று அவர்களுக்குத் தெளிவு பிறந்தது.

கண்ணினால் காண்கிறான், காதினால் கேட்கிறான், மூக்கினால் முகருகிறான், வாக்கினால் பேசுகிறான், நாக்கினால் ருசியையறிகிறான். ஒரு காரணமே இப்படிப் பல பிரிவுகளை அடைகிறது.

𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌧𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌮𑍇
𑌧𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌧𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌾 𑌜𑍂𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌰𑌸𑍁𑌃 𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌵
𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ||௨||

(பா - ஹா.) ஸ்ரீஹ்ருதய மென்றும் மனஸ்ஸென்றும் சொல்லப்பட்ட கரணமொன்றே பல பிரிவாகிறது. கண்ணாயிருந்துபார்க்கிறது, காதாயிருந்து கேட்கிறது, மூக்காயிருந்து முகருகிறது, வாக்காயிருந்து பேசுகிறது, நாவாயிருந்து ருசியை அறிகிறது, ஆலோசனைக்குரிய மனமென்னும் தானாயிருந்து ஆலோசிக்கிறது. இருதயமாயிருந்து நிர்த்தாரணம் செய்கிறது. ஆதலின் இவையெல்லாம் செய்வதென்றே. இவ்விஷயம் கௌஷீதகீ பிராஹ்மணடலத்திலும் வாஜஸனேயத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி ஹ்ருதம் என்றும் மனஸ்ஸென்றும் சொல்லப்படும் கரணமொன்றே அறிவதற்குத்துணையாகையால் அவைகளுக்கு ஆத்மாவான பிராணனானது நமக்கு உபாஸ்யமானதன்று. இவற்றை அறியும் ஆத்மாவே நாம் உபாஸிக்கத்தக்கதென்று அவர்கள் முடிவுசெய்து கொண்டார்கள்.

இப்பிராணியைச் சேதனனென்று சொல்லுகிறதற்குக் காரணமான விருத்தி ஸம்ஜ்ஞானம், தான் யஜமானனாயிருத்தல் ஆஜ்ஞானம்,கலைகளில் தெளிவுவிஜ்ஞானம். அந்தந்தஸமயத்திற் கேற்றபடி புத்தியில் தோன்றுவது ப்ரஜ்ஞானம், கிரந்தங்களைத் தரிக்கும் சக்திமேதை, இந்திரியங்களின் மூலமாய் வெளி விஷயங்களை அறிகை திருஷ்டி, தளர்வுற்ற சரீரேந்த்ரியங்களைத் திடமாக்கித் தரிப்பது திருதி, ஆலோசித்தல் மதி, அதில்ஸ்வாதந்த்ர்யம்மனீஷை, ரோகம் முதலியவைகளால் வரும் மனத்துயரமே ஜசதி, முன் நடந்த விஷயத்தை நினைத்தலே ஸ்மிருதி, கறுப்பு வெளுப்பு என்று பிரித்தறிவது ஸங்கல்பம், திடநிச்சயம்க்ரது, பிழைதிருத்தல் முதலியவைகளுக்குரிய விருத்தியே அஸு, நெருக்கமில்லாத விஷயத்தை இச்சித்தல் காமம், ஸ்திரீகளுடன் புணர விரும்புதல் வதும்.

இவைமுதலிய அந்தக்கரணத்தின் வியாபாரங்கள் கேவல ஜ்ஞானரூபனும் அறிபவனுமான ஆத்மாவுக்கு உபாதியானவை. அந்த ஆத்மா நாமரூபமில்லாதவன். உபாதியால் நேரும் குணங்களின் பெயரான ப்ரஜ்ஞானம் முதலிய இவையெல்லாம் கியானமாத்ரமான அந்த ஆத்மாவின் பெயர்களே.

இதனால் கரணத்திலும் கரண வ்யாபாரத்திலும் வேறுபட்டு ஸ்வப்ரகாசமாய் ஸர்வஸாக்ஷியாயுள்ளது ஆத்மா ஒன்றே யென்று சித்தாந்தமாயிற்று.

𑌏𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌷 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌏𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍇𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾
𑌨𑌿 𑌚 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌆𑌪𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍀𑌂𑌷𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇
𑌤𑌾𑌨𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌣𑍀𑌵 𑌬𑍀𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑌾𑌣𑍍𑌡𑌜𑌾

𑌨𑌿𑌚𑌜𑌾𑌰𑍁𑌜𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌜𑌾𑌨𑌿 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌭𑌿𑌜𑍍𑌜𑌾𑌨𑌿𑌚𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌗𑌾𑌵𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿
𑌨𑍋𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌜𑌙𑍍𑌗𑌮𑌂𑌚 𑌪𑌤𑌤𑍍𑌰𑌿𑌚𑌯𑌚𑍍𑌚𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾
𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑍋𑌲𑍋𑌕𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾
𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 ||௩||

(ஸ0 - ஹா.) இப்படிக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஜ்ஞானரூபமான ஆத்மா ஒன்றே. அந்தக்கரணமென்னும் உபாதிகளில் பிரவேசித்துப் பல ஜலங்களில் சூர்யபிம்பங்கள் பலவாறாக பிரதிபலிப்பதுபோல பலவாறு பிரதிபலிக்கிறது. இதுவே ஹிரண்யகர்ப்பன்; இதுவே தேவேந்திரன்; இதுவே முதலில் பிறந்த லிங்க சரீராபிமானியான பிரஜாபதி. கீழ் இப்பிரஜாபதியின் முகம் முதலியவைகளினின்றும் அக்னி முதலிய லோகபாலகர்கள் உண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே எந்த அக்னி முதலியதேவதைகள்; எல்லாத் தேஹங்களுக்கும் காரணமாய் நிற்கும் பஞ்சமஹாபூதங்களும் இதுவே; ஸர்பம் முதலியவைகளும் இதுவே; ஸ்தாவரமென்னும்,ஜங்கமம் என்றும், இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறவை யெல்லாம் இதுவே; முட்டையினின்று வெளிப்படும் பக்ஷி முதலியவைகளும், கர்ப்பப் பையிலிருந்து பிறக்கும் மனிதர் முதலியவர்களும் புழுக்கத்தால் உண்டாகும் பேன் முதலியவைகளும் விரைகளில் நின்று முளைக்கும் மரம் முதலியவைகளும் இதுவே. குதிரை, பசு, மனிதர், யானைகள், மற்றுமுள்ள பிராணிகள் யாவும் இதுவே. நடப்பதும் பறப்பதும் சலியாது ஸ்திரமாய் நிற்பதும் எல்லாம் இப்பிரஜ்ஞானத்தாலேயே ஸத்தையை யடைவிக்கப்படுகின்றேன் உத்பத்திஸ்திதி ப்ரளயகாலங்களில் பிரமத்தினிடத்திலேயே நிற்கிறது. இஜ்ஜகத்துக்கெல்லாம் ப்ரவர்த்தகம் அந்த ப்ரம்மமே. அது ஒன்றுதான் ஸத்யமானது. அதுதான் பர்யவஸாநஸ்தலம். அதுதான் பரப்ரஹ்மம்.

கீழ்ச்சொன்ன உபாதிகார் நீங்கப்பெற்றான் இப்பிரஹ்மம் ஒன்றே குணங்களும் கிரியையும் இல்லாது நிர்மலமாய்ப் பரமானந்தஸ்வரூபமாய் நிர்விசேஷமாய் நிற்கிறது. இது பரிசுத்தமான பிரஜை யென்னும் உபாதியுடன் சேர்ந்து இருப்பது. இது ஸர்வஜ்ஞமானது. இதுவே ஈசுவரன் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸர்வ ஜகத் காரண ஸமஷ்டி புத்தியில் ஆத்மத் வாபிமானம் வைப்பதினால் நியந்தாவாகி அந்தர்யாமி யென்றுசொல்லப்படுகிறது. ஜகத்துக்கு ஹேதுவான புத்தியை ஆத்மாவாக அபிமானிக்கும்போது ஹிரண்யகர்ப்பனென்று சொல்லப்படுகிறது. அண்டத்துக்குள் தோன்றியமுதல் சரீரத்தை உபாதியாகக்கொள்ளும்போது விராட் பிரஜாபதியென்னும் பெயரைப் பெறுகிறது. அதில் நின்றும் வெளியான அக்னி முதலியவைகளை உபாதியாகக்கொள்ளும்போது, அந்தந்தத் தேவதைகளாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே பிரஹ்மாமுதல் சப்பட்டைக்கொள்வதும் கோரைவரையில்உள்ள சரீரங்களை உபாதியாகக்கொள்ளுவதும் அதன் அதன் பெயரை அடைவதும் இப்படி ஏகதத்வமான பிரம்மமொன்றே கீழ்ச்சொன்ன பல உபாதிகளினாலே எல்லா மனிதர்களும் பண்டிதர்களும் பலவாறாக நினைக்கும்படியிருக்கிறது.

𑌸𑌏𑌤𑍇𑌨𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵
𑌰𑍍𑌗𑍇𑌲𑍋𑌕𑍇𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌃𑌸𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍𑌸𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍 ||௪||

(ஸ0 - ஹா.) வாம தேவர்போலவே பிரஜ்ஞானத்தை ஆத்மாவாக அறிந்து உபாஸனம் செய்கிறவன் பேதஜ்ஞானமென்றும் ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு ஜீவன் முக்தியென்னும் ஸ்வர்க்கானந்தங்களை அனுபவித்து விதேஹ முக்தியை அடைவான்.

ஐதரேயம் மூன்றாவது அத்தியாயம்
இரண்டாவது ஆரணம் ஆறாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஹரி꞉ ஓம்.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்,

ஓம் நமோ ப்ரஹ்மாதிப்யோ ப்ரஹ்மவித்யாஸம்ப்ரதாயகர்த்ருப்யோ வம்ஶர்ஷிப்யோ நமோ குருப்ய꞉.

உஷாவா என்று தொடங்கி வாஜஸநேயவேதத்தைச் சேர்ந்த உபநிஷத் அதற்குச் சுருக்கமான உரை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

உபநிஷத் என்றால் உப நி என்கிற உபஸர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஸதி என்கிற தாதுவுக்கு போக்கடிக்கிறதென்கிற அர்த்தமாதலால் ஸம்ஸாரத்தையும் அதின் காரணமான அவித்தையையும் போக்குகிற ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுதலால் உபநிஷத்என்று பெயர் பெற்ற இந்த 6 அத்தியாயங்களும் காட்டில் ரிஷிகளால் ஓதப்பட்டதினால் ஆரண்ணியகமென்றும் பெரிய க்ரந்தமாதலால் ப்ருஹத் என்றும் சேர்த்து ப்ருஹதாரண்யகமெனப்பெயர் பெற்று விளங்குகிறது. வேதம் இரண்டுபாகம் கர்மகாண்டம் என்றும் ப்ரஹ்மகாண்டம் என்றும் அதில் கர்மகாண்டத்துக்குரிய யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் க்ரதுவென்றும் க்ரியை என்றும் அங்கங்கள் என்றும் பலவித வேற்றுமைகளோடே கூடியது மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கு ப்ரஹ்மம் ஒன்றே சத்தியம் மற்றதெல்லாம் பொய் என்கிற ஜ்ஞானமே மோக்ஷகாரணமாதலால் மேல்கூறிய கர்மகாண்டத்தினால் இதற்கு விரோதமே யொழிய வேறில்லை ஆகையால் மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவர்களுக்கு அதற்குக் காரணமாகிய ப்ரஹ்மம் ஒன்றே மெய் என்கிற புத்தியை உண்டாக்கத்தக்க உபநிஷத் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இதில் முதலில் அஶ்வமேதம் என்கிற யாகத்தைச் சேர்ந்த ஜ்ஞானத்தை சொல்லுவதில் பயன் அஶ்வமேதத்தில் அதிகாரமில்லாத ப்ராஹ்மணர்களுக்கு இந்த ஜ்ஞானத்தினால் வித்யயாவா கர்மணாவா வென்றும் 'அஶ்வமேதேநயஜதே, ய உ சைநமேவம்வேத' - என்றும் சரியான பலன் உண்டென்று தெரியப்படுத்துவது தான் அதில் எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் ஸம்ஸாரபலமு உண்டென்றும் கர்மங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்த அஶ்வமேதயாகத்துக்கு ஸம்ஸாரபலத்தைச் சொல்லுதலால் இதில் தாழ்ந்த கர்மங்களுக்கும் இதுவே பலமென்று ஏற்படுகிறதாதலால் மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கு கர்மங்களில் வெறுப்பு உண்டாகிறதற்காக ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தைச் சொல்லும் உபநிஷத்தில் அஶ்வமேதத்தைச் சேர்ந்த ஜ்ஞானத்தை சொல்லியிருக்கிறது.

க்ருதவீமத்ஸஹஸ்ராயஸம் ஹிதேதாரஸ்ஸமம் ஶ்ரியா | கஞ்ஜநாபமஹம் ஶாரம் ஜஹீர்க்ருபாஹதாம் | வ்யாஸம் லக்ஷ்மண யோகீந்த்ரம் ப்ரணம்யாந்யாந் குரூநபி | ப்ருஹதாரண்யகவ்யாக்யாம் கரோமி விதுஷாம் முதே ||

8. அத்யாயங்கள் அடங்கின ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் ப்ரவர்க்யமென்றும் உபஸத்தென்றும் அஶ்வமேதயாகத்தின் அங்கங்களைச் சொல்

னும் முதல் இரண்டத்தியாயங்களை விட்டு மேலுள்ள அத்யாயங்கள் உரைக்கப்படுகின்றன. அதில் இந்த உஷாவா என்கிற வாக்கியங்களும் அச்வமேத கர்மத்தைச் சார்ந்ததாயிருக்கினும் ப்ரஹ்மோபாஸநமிக்கச் சொல்லுகையால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தைச் சேர்ந்த தென்று அதற்குப் பொருளுரைப்பது உசிதமாயிருக்கிறது.

ஹரி: ஓம்.

உஷா வா அச்வஸ்ய மேத்யஸ்ய சிர: | ஸூர்யச்சக்ஷுர்வாத: ப்ராணோ
வ்யாத்தமக்நிர்வைச்வாநர: ஸம்வத்ஸர ஆத்மாச்வஸ்ய மேத்யஸ்ய த்யௌ: ப்ருஷ்
டமந்தரிக்ஷமுதரம் ப்ருதிவீ பாஜஸ்யம் திச: பார்ச்வே அவாந்தரதிச: பர்சவ ருத
வோங்காநி மாஸாச்சார்தமாஸாச்ச பர்வாண்யஹோராத்ராணி ப்ரதி
ஷ்டா நக்ஷத்ராண்யஸ்தீநி நபோ மாம்ஸாநி | ஊவத்யம் ஸிகதா: ஸிந்தவோ
குதா யக்ருச்ச க்லோமாநச்ச பர்வதா ஓஷதயச்ச வநஸ்பதயச்ச லோமாந்யுத்ய
ந்பூர்வார்தோ நிம்லோசஞ்ஜகநார்தோ யத்விஜ்ரும்பதே தத்வித்யோததே
யத்விதூநுதே தத்ஸ்தநயதி யந்மேஹதி தத்வர்ஷதி வாகேவாஸ்ய வாக் ||

(ப - ம்.) மேத்யஸ்ய யாகத்துக்குரிய, அச்வஸ்ய - குதிரையினுடைய, சிர: - தலை, உஷாவா - விடியற்காலம், சக்ஷு: - கண், ஸூர்ய: - சூரியன், ப்ராண: - உயிர்காற்று, வாத: - வாயு, வ்யாத்தம் - திறக்கப்பட்ட வாய் வைச்வாநர: - வைசுவாநரன் என்கிற பெயருள்ள, அக்நி: - நெருப்பு, ஆத்மா - சரீரம், ஸம்வத்ஸர: - வருஷம், மேத்யஸ்ய - யாகத்துக்குரிய, அச்வஸ்ய - குதிரையினுடைய, ப்ருஷ்டம் - முதுகு, த்யௌ: - சுவர்க்கம், உதரம் - வயிறு, அந்தரிக்ஷம் - ஆகாயம், பாஜஸ்யம் - மார்பு, ப்ருதிவீ - பூமி, பார்ச்வே - பக்கம், திச: - திசைகள், பர்சவ: - பக்க எலும்புகள், அவாந்தரதிச: - மூலைத்திசைகள், அங்காநி - அவயவங்கள், ருதவ: - ருதுக்கள், பர்வாணி - கணுக்கள், மாஸா: - ச - அர்தமாஸா: - ச - மாஸங்களும் பக்ஷங்களும், ப்ரதிஷ்டா - கால்கள், அஹோராத்ராணி - பகலிரவுகள், அஸ்தீநி - எலும்புகள், நக்ஷத்ராணி - நக்ஷத்திரங்கள், மாம்ஸாநி - மாம்ஸங்கள், நப: - மேகம், ஊவத்யம் - பாதிஜரித்திருக்கிற ஆகாரம், ஸிகதா: - மணல்கள், குதா: - நரம்புகள், ஸிந்தவ: - ஆறுகள், யக்ருத் - ச - க்லோமாந: - ச - மார்பின் கீழிருக்கிற இரண்டு மாம்ஸ உண்டைகள், பர்வதா: - மலைகள், லோமாநி - மயிர்கள், ஓஷதய: - ச - சிறுசெடிகளும், வநஸ்பதய: - ச - மரங்களும், உத்யந் - உதயமாகிற, ஸூர்ய: - சூரியன், பூர்வார்த: - உடம்பின் முன்பாதி, நிம்லோசந் - அஸ்தமனத்தை அடைகிற, ஸூர்ய: - சூரியன், ஜகநார்த: - உடம்பின் பின்பாதி - விஜ்ரும்பதே - யத் - கொட்டாவி விடுகிறது என்று யாதொன்றோ, தத் - அது, வித்யோததே - மின்னல் மின்னுகிறது அதாவது கொட்டாவி விடுகிறதே மின்னல் என்று பொருள், விதூநுதே - யத் - மயிர்களை உதறுகிறதென்கிற யாதொன்றுண்டோ, தத் - அது, ஸ்தந

யதி - கர்ஜனம்பண்ணுகிறது அதாவது மயிர்களை உதறுகிறதே மேகங்களின் இடி முழக்கம் என்று பொருள், மேஹதி ஐதியஸ் - மூத்திரம் விடுகிறதென்கிற யாதொன்றோ, தஸ் - அது, வஷதி - மழைபெய்கிறது, அஸ்ய - அந்தக் குதிரையின், வாமேவ - சப்தம்தானே - வாஸ் - வாக் தேவதை.

(ஸம - ஸா) அஸ்வமேதத்தில் பண்ணும் ஞானத்தைக் குறித்துச் சொல்லுவதற்காக அஸ்வமேதம் என்று பெயராதலால் குதிரையே முக்கியமான அங்கமாதலால் குதிரையிடத்தில் பண்ணும் புத்தியைச் சொல்லுகிறது.

(ரா - ஸா.) 'தாத்பரியபேதம்'யதேவவித்யயாகரோதிஶ்ரத்தயோபநிஷதா "ததேவ வீர்யவத்தரம்பவதி" என்று சொல்லி யிருக்கையால் கர்மங்களுக்கு அதிக பலத்தை அதாவது சீக்கிரம் பயனைக் கொடுக்கத்தக்க சக்தியை உண்டுபண்ணுவதான தியானத்தைச் சொல்லுகிறது.

அஹர்வா அஶ்வம் புரஸ்தாந் மஹிமா அந்வஜாயத தஸ்ய பூர்வே ஸமுத்ரே யோநீ ராத்ரிரேநம் பஶ்சாந் மஹிமா அந்வஜாயத தஸ்யாபரே ஸமுத்ரே யோநிரேதௌ வா அஶ்வம் மஹிமாநா வபித: ஸம்பபூவது: ஹயோ பூத்வா தேவாநவஹத் வாஜீ கந்தர்வாநர்வா ஸுராநஶ்வோ மநுஷ்யாந் ஸமுத்ர ஏவாஸ்ய பந்துஸ்ஸமுத்ரோ யோநி: ॥ உ ॥

(ப - ம்.) அஶ்வம் புரஸ்தாந் - குதிரைக்கு முன்பக்கத்தில், அஹர்வா - கல்ப, மஹிமா - மஹிமா என்கிற பெயருடைய தங்கத்தால் செய்த ஹோமம் செய்யவேண்டிய பதார்த்தம் வைத்திருக்கிற பாத்திரமாக, அந்வஜாயத - ஆய் விட்டது, தஸ்ய - அந்த பாத்திரத்துக்கு, பூர்வே - கிழக்குத் திசையில் இருக்கிற, ஸமுத்ரே - சமுத்திரம், யோநி: - வைக்கும் இடம், ஏநம் பஶ்சாத் - குதிரைக்குப் பின்பாகத்தில், மஹிமா - மஹிமா என்று பெயர் கொண்ட வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட மேற்கூறிய பாத்திரம், ராத்ரி: - இரவாக, அந்வஜாயத - ஆய்விட்டது, தஸ்ய - அதற்கு, அபரே - மேலைத்திசையிலிருக்கிற, ஸமுத்ர: - சமுத்திரம், யோநி: - வைக்கும் இடம், ஏதௌ - இந்த, மஹிமாநௌ - மஹிமா என்ற பெயருள்ள மேற்கூறிய பாத்திரங்கள், அஶ்வமபித: - குதிரைக்கு இரண்டு பக்கத்திலும், ஸம்பபூவது: - உண்டாய் விட்டன அதாவது இரண்டு பக்கத்திலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஹய: - அயமென்கிற ஜாதியுள்ள குதிரையாக, பூத்வா - ஆய்விட்டு, தேவாந் - தேவர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, வாஜீ - வாஜி என்கிற ஜாதியுள்ளதாய், கந்தர்வாந் - கந்தர்வர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, அர்வா - அர்வா என்கிற ஜாதியுள்ளதாய், அஸுராந் - அசுரர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, அஶ்வ: - அசுவமென்கிற ஜாதியுள்ளதாய், மநுஷ்யாந் - மனிதர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, அவஹத் - என்கிறதை மூன்று இடங்களிலும் இழுத்துக் கொள்ள, அஸ்ய - இந்தக் குதிரைக்கு, ஸமுத்ர ஏவ - சமுத்திரம் தானே அல்லது பரப்ரம்மம் தானே, பந்து: - கட்டும் இடம், ஸமுத்ர: - சமுத்திரம், யோநி: - உண்டாகும் இடம்.

(ஸம - ஸா - ரா - ஸா.) குதிரைக்கு முன் பின் இரண்டு பக்கங்களிலும் வைக்கப்பட்ட பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்ட இரண்டு பாத்திரங்களில்

பண்ணப்படுவதான தியானத்தை சொல்லுகிறது. இதித்ரதீயாத்யாதேப்ரதமம் ப்ராம்மணம்.

𑌨𑍈𑌵𑍇𑌹 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑌾𑌸𑍀𑌦𑌶𑌨𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌹𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌰𑍍𑌚𑌨𑍍𑌨𑌚𑌰𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌚𑌤 𑌆𑌪𑍋𑌽𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌚𑌤𑍇 𑌵𑍈 𑌮𑍇 𑌕𑌮𑌭𑍂𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 | 𑌕𑌂 𑌹 𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௧||

(ப - ம்.) 𑌇𑌹 - இந்த ஜகத்தில், 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇 - ஆதிகாலத்தில், 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨 - ஒருபொருளும், 𑌨𑍈𑌵𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 - இல்லை, 𑌇𑌦𑌂 - இந்த ஜகத்தானது, 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯𑌯𑌾 - சுருக்கவேணுமென்கிற எண்ணம் கொண்ட, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑌾-ப்ரகிருதியை உடம்பாகவுடைய ப்ரம்மத்தினாலே, 𑌆𑌵𑍃𑌤𑌂 - சூழப்பட்டதாக, 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 - இருந்தது, 𑌹𑌿 - யாதொரு காரணத்தால், 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯 - சம்ஹரிக்க எண்ணமானது, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 - மிருத்யு என்று கூறப்பட்டதோ, 𑌤𑌤𑍍-அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀 - சரீரத்தையுடையவனாக, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 - ஆகக்கடவேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌮𑌨𑌃 - மனதை, 𑌅𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤 - பண்ணிற்று, 𑌸𑌃 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌨𑍍 - தனக்கு ஆனந்தம் உண்டுபண்ணும் பொருட்டு, 𑌅𑌚𑌰𑌤𑍍 - சஞ்சரித்து, 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌤𑌃 - ஆனந்திக்கிற, 𑌤𑌸𑍍𑌯-அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து, 𑌆𑌪𑌃 - ஜலங்களானவை, 𑌅𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤 - உண்டாயின, 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌤𑍇 - ஆனந்தப்படுவதின் பொருட்டு எத்தனித்த, 𑌮𑍇𑌵𑍈-என்பொருட்டுதானே, 𑌕𑌂 - ஜலமானது, 𑌅𑌭𑍂𑌤𑍍 - உண்டாயிற்று, 𑌇𑌤𑌿 - என்று, (𑌅𑌮𑌨𑍁𑌤 - எண்ணிற்று), 𑌤𑌦𑍇𑌵 - ஆகையினாலே தானே, 𑌅𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯 - அர்க்கனென்றும் பெயர்கொண்ட ப்ரம்மத்துக்கு, 𑌅𑌰𑍍𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 - அர்க்கனென்றும் பெயருடைமை, 𑌯𑌃 - யாதொருவன், 𑌅𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯 - அர்க்கனென்னும் ப்ரம்மத்தினுடைய, 𑌅𑌰𑍍𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 - அர்க்கனென்றும் பெயருடைய, 𑌏𑌵𑌂 - இப்படி, 𑌵𑍇𑌦 - அறிகிறானோ, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑍈 - இவன்பொருட்டு, 𑌕𑌂𑌹𑌵𑍈 - கம்யென்று பெயர்கொண்ட சுகம் தானே, 𑌭𑌵𑌤𑌿 - உண்டாகிறது.

(பா - ஸா.) அசுவமேதமென்கிற யாகத்துக்கு வேண்டிய கருவியாகிய அக்கினியின் உற்பத்தி சொல்லப்படுகிறது. இந்த சம்சாரமண்டலத்தில் ஒன்று பெயர் உருவங்களால் வகுக்கப்பட்ட ஒரு பேதங்களும் உலகத்தின் உற்பத்திக்கு முந்தி இல்லை. ஆனால் இங்கு ஒன்றுமில்லை என்றதுக்கு சூன்னியமென்று அர்த்தமன்று. ஏனென்றால் காரியம் உண்டாவதற்கு முந்தி காரணம் அவசியம் இருக்கவேண்டியது. உலகத்தில் குடம் உண்டாவதற்கு முந்தி மண் முதலான காரணங்கள் இருக்கிறதைக் கண்டிக்கிறோம். இல்லாவிடில் முயல்கொம்பு உண்டாகலாம். ஆதலால் காரணமுந்தியே இருக்கவேண்டியது. அப்படியே காரியமும் மண் உருண்டையில் இல்லாத குடம் உண்டாகில் முன்னிருந்த மண்ணுருண்டையைக் காட்டிலும் அதிக நிறை இருக்கவேண்டும். மேலும் கடவுளின் பிரத்தியக்ஷம் எல்லா வஸ்துக்களையும் அறிகிறதென்று சித்தமாயிருக்கிறதாதலால் குடம் உண்டாகப்போகிறதென்று அறிகையில் குடமில்லாவிடில் என்னமாய்ப் பிரத்தியக்ஷத்தால் அறியலாம். ஆனால் குடம் உண்டாகிறது, குடம் உடைந்தது என்கிற வார்த்தைகளில் குடம் உண்டானதாக ஏற்படுகிறதென்றால் குடத்தின் தோற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. சுவர் முதலானதுகளால் குடம் மறைக்கப்பட்டால் குடம் நாசமடைந்ததென்றும் மறைவு நீங்கினால் குடம் உண்டாயிற்றென்றும் புத்தி உண்டாகிறதில்லையே என்னில் சுவர் முதலானவைகள் குடமிருக்கும் இடத்திற்கு வெளியில் இருந்து மறைக்கின்

றன, மண்ணுருண்டையில் இருக்கும் மறைவோ அப்படியல்ல, குடமிருக்கும் மண்ணுருண்டையிலேயே இருந்து மறைக்கின்றன. ஆகையால் சுவர் மறைக்குமிடத்தில் மறைத்ததென்றும் மறைவு நீங்கினுல் தெரிகிறதென்றும் மண்ணுருண்டையில் குடம் மறைந்திருக்கும் காலத்தில் குடம் இல்லையென்றும் குடம் உண்டாயிற்றென்றும் புத்தி உண்டாகின்றது. மேலும் மேல்வாக்கியத்தில் "ஆவர்தமாஸீத்" என்று மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லுகையால் முயல்கொம்பு மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று உலகத்தில் சொல்லக்காணுமையால் வஸ்து இருக்கிறதென்றே ஏற்படுகிறது. "அஶநாத்" என்றுல் சாப்பிடவேணுமென்கிற ஆசை அதனுலன்றே ஜந்துக்களைக் சொல்லுகிறது. ஆதலால் அது "ம்ருத்யு" வென்று சொல்லப்படுகிறது. நான்முகனுக்கு மேற்கூறிய சாப்பிடவேணுமென்கிற ஆசை இருக்கிறபடியால் அவரை "மிருத்யு" வென்று சொல்லப்படுகிறது. அவனுல் இந்தக் காரியங்கள் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த நான்முகன் காரியங்களை உண்டுபண்ணவேணுமென்று ஆலோசனைக்கு உரியமனதை நான் நல்லமனதை உடையவனுகக்கடவேன் என்ற எண்ணத்தால் உண்டுபண்ணினுர். அந்த நான்முகன் தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஜலங்கள் உண்டாயின. இந்த ஜலங்களை சொன்னது வேறு உபநிடதங்களுடைய ஒற்றுமையால் ஆகாயம், வாயு, அனல் இவைகளையும் சொல்லுகிறது. புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிற என்னிடத்திலேயே ஜலமுண்டாயிற்று என்று எண்ணிற்றுதலால் அசுவமேத யாகத்துக்குரிய நெருப்புக்கு அர்க்கனென்று பெயர் உண்டாயிற்று.

(௧ - ஹா.) அசுவமேதத்துக்குரிய குண்டத்திலிருக்கும் நெருப்பில் அசுவமேதத்துக்குக் காலமான ஒருவருஷகாலத்திலும் ப்ரம்மமாகத் தியானிக்கச் சொல்லப்போகிறதாய் நெருப்பின் உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது. அல்லது அக்னி ப்ரம்மத்தின் சரீரமாதலால் அப்படி நினைந்து அக்னியில் ஹோமம் பண்ணும்பொருட்டு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் அக்னிக்கு உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்யக்ஷமாய்த் தெரிகிற உலகங்கள் உற்பத்திகாலத்துக்கு முன் இல்லையென்றுல் குடம் உற்பத்திகாலத்துக்கு முந்தி இருந்ததென்றுல் மண்ணுருண்டை இருந்ததென்று அர்த்தம் ஆகிறதுபோல் காரணமாகிய வஸ்து இருந்ததென்று அர்த்தம் அதாவது "யஸ்யாக்ஷரம்ஶரீரம் யஸ்யம்ருத்யுஶ்ஶரீரம் ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மாஅபஹதபாப்மாதிவ்யோதேவஏகோநாராயண:" என்று சொல்லி இருக்கையால் "ஸூக்ஷ்மமாந 'மூலப்பிரகிருதியைச் சரீரமாகவுடைய ப்ரம்மம் இருந்தது. அந்த ப்ரம்மம் உலகங்களை உடம்பாக உடையவனுய் ஆகக்கடவேனென்று யோசித்து மனஸ் என்கிற இந்திரியத்தைச் சிருஷ்டித்தது. மனஸ் என்றது எல்லா இந்திரியங்களையும் அதற்கு முன்னிட்ட ப்ரகிருதி மஹாந் ஆங்காரம் இவைகளையும் சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரம்மம் தன்னைச் சந்தோஷப்படுத்தவேணுமென்று இச்சையுடையதாய் இருந்தது. அப்படி இச்சித்த ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ஜலங்கள் உண்டாயின. சந்தோஷப்படுத்துவதில் எத்தனித்த என்னிடத்தில் ஜலம் உண்டாயிற்று என்று எண்ணிற்று. ஆகையால் அந்த ப்ரம்மத்துக்கு அர்க்கனென்று பெயர் உண்டாயிற்று. அப்படியே "அர்கோவாஜஸநக்ரமீ" என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆபோவாஅர்க: தத்யதபாம் ஶர ஆஸீத்தத்ஸமஹந்யத ஸாப்ருதிவ்யபவத்தஸ்யாமஶ்ராம்யத்தஸ்ய ஶ்ராந்தஸ்ய தப்தஸ்ய தேஜோரஸோ நிரவர்ததாக்நி:॥

(ப - ம்.) ஆப: - ஜலங்கள், அர்க: - அக்நி, தத் - ஆதலால், யத் - யாதொரு, அபாம் - ஜலங்களுடைய, ஶர: - ஸாரமான பாகம், ஆஸீத் - இருந்ததோ, தத் - அது, ஸமஹந்யத - சேர்ந்தது, ஸா - அது, ப்ருதிவீ - பூமியாக, அபவத் - ஆச்சுது, தஸ்யாம் - அதில், அஶ்ராம்யத் - ப்ரயத்தனம் பண்ணினுர், ஶ்ராந்தஸ்ய - ப்ரயத்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற, தப்தஸ்ய - ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கிற, தஸ்ய - அந்த பரமாத்மாவுக்கு, தேஜோரஸ: - தேஜஸ் என்கிற வஸ்துவின் ஸாரமான, அக்நி: - அக்நியானது, நிரவர்த்தத - உண்டாயிற்று.

(௨ - ஹா.) முன் அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது பின் வருமாறு வரிக்கப்படுகிறது. ஜலங்களே அர்க்கனென்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது

அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட "அப்ஸ்வக்நிஃப்ரதிஷ்டிதஃ" அக்நியிடத்தில் உண்டாகிறது. அந்த ஜலங்களின் சாரமான பாகம் சேர்ந்து அண்டமுண்டாயிற்று. அந்த அண்டத்தில் ப்ரம்மன் இளைப்புடன் இருந்தான். அப்படி இளைப்புடைய அதினால் வேர்வையடைந்த ப்ரம்மனுக்கு தேஜஸ்ஸாகிற சாரம் உடம்பில் நின்றும் வெளியில் கிளம்பிற்று, அதுதான் அக்நி.

(ரா - ஸா.) அண்டம் விஷ்ணுவுக்குச் சரீரமான ஐம்பூதங்களினால் உண்டாக்கப்பட்டதென்பதைச்சொல்லுவதற்காக ஐம்பூதங்களில் ஒன்றான ஜலம் விஷ்ணுவுக்கு உடலென்று சொல்லுகிறது. ஜலங்கள் அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கு உடல். அந்த ஜலங்களின் சாராம்சம் சேர்ந்து அதில் நின்றும் அண்டமுண்டாயிற்று. "தாஆபஸ்ஸம்ஹத்ய தரண்மயமண்டமபவத்" என்று மஹோபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அண்டமுண்டான பிறகு பரமாத்மாவானவர் ப்ரயத்தனம் பண்ணினார். அப்படி ப்ரயத்தனப்பட்ட ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய உடம்பில் நின்றும் தேஜஸ்ஸுகளின் சாரமான அக்நி உண்டாயிற்று.

ஸ த்ரேதாத்மாநம் வ்யகுருதாதித்யம் த்ருதீயம் வாயும் த்ருதீயம் ஸ ஏஷ ப்ராணஸ்த்ரேதா விஹித: தஸ்ய ப்ராசீ திக் சிரோ ஸௌ சாஸௌ சேர்மௌ அதாஸ்ய ப்ரதீசீ திக் புச்சமஸௌ சாஸௌ ச ஸக்த்யௌ தக்ஷிணா சோதீசீ ச பார்ச்வே த்யௌ: ப்ருஷ்டமந்தரிக்ஷமுதரமியமுர: ஸ ஏஷோ ப்ஸு ப்ரதிஷ்டிதோ யத்ர க்வ சைதி ததேவ ப்ரதிதிஷ்டத்யேவம் வித்வாந் ||௫||

(ப் - ம்.) ஸ: - அந்த அக்நி, ஆத்மாநம் - தன்னை, த்ரேதா - மூன்று விதமாக, ஆதித்யம் - சூரியனை, த்ருதீயம்-மூன்றாவதாக, வாயும் - காற்றை, த்ருதீயம் - மூன்றாவதாக, வ்யகுருத - பண்ணிற்று, ய:-யாதொரு அக்நியானது, த்ரேதா - அக்நி வாயு சூரியன் என்று மூன்றுவிதமாக, விஹித:- செய்யப்பட்டதோ, ஸ ஏஷ: - மேற்கூறிய இந்த அக்நியானது, ப்ராண:- ப்ரம்மம், தஸ்ய - அந்த அக்நிக்கு, சிர: - சிரஸானது, ப்ராசீ திக் - கிழக்குத் திக்கு, அஸௌ சாஸௌ ச - வடகிழக்கு தென்கிழக்கு மூலைகள், ஈர்மௌ - கைகள், அஸ்ய - இந்த அக்நியினுடைய, புச்சம் - வால், ப்ரதீசீ திக் - மேற்குத்திசை, அஸௌ சாஸௌ ச - வடமேற்குத் தென்மேற்கு மூலைகள், ஸக்த்யௌ - தொடைகள், தக்ஷிணா சோதீசீ ச - தென்திசை வடதிசைகளும், பார்ச்வே-பக்கங்கள், ப்ருஷ்டம் - முதுகு, த்யௌ: - சுவர்க்கம், உதரம் - வயிறு, அந்தரிக்ஷம் - ஆகாசம், உர: - மார்பு, இயம் - இந்தப் பூமி, ஸ ஏஷ: - மேற்கூறிய இந்த அக்நி, அப்ஸு - ஜலங்களில், ப்ரதிஷ்டித: - ஸ்தாபிக்கப்பட்டது, ஏவம் - இம்மாதிரி, வித்வாந்-அறிந்தவன், யத்ர க்வ - எந்த இடத்தில், ஏதி - போகிறானோ, தத் ஏவ - அவ்விடத்திலே தானே, ப்ரதிதிஷ்டதி - இருப்பை அடைகிறான்.

(ரா - ஸா.) மேற்கூறிய சதுர்முக ப்ரம்மாவானவன் தன்னை மூன்று விதமாகப் பிரித்தான். அக்நி வாயு சூரியன் என்று அதில் முதன்மையான அசுவமேத யாகத்தில் உபயோகிக்கத்தக்க அக்நியிடத்தில் குதிரையிடத்திற்போலத் தியானம்பண்ணவேண்டியதைச்சொல்லுகிறது. முன்கூறிய அக்நியின் உற்பத்தி அதின் மேன்மையைச் சொல்ல வந்தது. அந்த அக்நிக்கு கிழக்குத்திக்குத் தலை, வடகிழக்கு தென்மேற்கு மூலைகள் கைகள், மேற்குத்திக்குப் பின்பாகம், வடமேற்குத் தென்மேற்கு மூலைகள் தொடைகள், தெற்கு வடக்குத்திசைகள் பக்கங்கள், சுவர்க்கம் முதுகு, ஆகாசம் வயிறு, இந்தபூமி மார்புமேற்கூறிய உலகரூபமான அக்நி ஜலத்தில் நிலைமையுடையது. "ஏமமிமேலோகாஃ அப்ஸ்வ

ந்தஃ'' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் இம்மாதிரி அறிந்தவன் எந்த இடத்தில் போகிறானோ அவ்விடத்திலேயே நிலைமையை அடைகிறான் என்று மேற்கூறிய தியானத்திற்குரிய பயன்.

(ஙா - ஹா.) மேற்கூறிய அக்நி மூன்றுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அக்நி வாயு சூரியன் என்ற இந்த மூன்றில் அக்நி முக்யம் அப்படிப் பிரிக்கப்பட்ட அக்நியே பரப்ரம்மம் என்று தியானிக்கவேண்டியது. "𑌏𑌷𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌰𑍍𑌕" என்று மேல்சொல்லப்போகிறபடியால் அந்த அக்நி தலை முதலிய அங்கங்களைக் கிழக்குத்திசை முதலிய திசைகளாகத் தியானிக்கவேண்டும். அந்த அக்நி ஜலத்தில் இருப்பையுடையது. அதாவது அக்நியிடத்திலிருந்து ஜலம் உண்டாகிறதாதலால்.

𑌸𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋 𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌜𑌾𑌯𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌭𑌵𑌦𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑍇𑌤 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍𑌸 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍋𑌽𑌭𑌵𑌤𑍍 𑌨 𑌹 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌤𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰 𑌆𑌸 𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌮𑌬𑌿𑌭𑌃 𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾𑌵𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌸𑍃𑌜𑌤। 𑌤𑌂 𑌜𑌾𑌤𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌦𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌭𑌾𑌣𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌗𑌭𑌵𑌤𑍍 ||௯||

(ப - ம்.) 𑌸𑌃 - அந்த மிருத்யுவானது, 𑌮𑍇 - என்னுடைய, 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 - இரண்டாவதான, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - உடம்பு, 𑌜𑌾𑌯𑍇𑌤 - உண்டாகக்கடவது, 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌅𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 - ஆசைப்பட்டது, 𑌸𑌃 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃-மேற்கூறிய பசியுடன்கூடிய மிருத்யுவானது, 𑌮𑌨𑌸𑌾 - மனதுடன், 𑌵𑌾𑌚𑌂 - வேதமென்கிற வாக்கை, 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌂 - இரண்டாயிருக்கவை, 𑌸𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍 - உண்டாக்கிற்று, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த இரட்டையில், 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌰𑍇𑌤𑌃 - காரணம், 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 - உண்டாயிற்றோ, 𑌸𑌃 - அது, 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 - ஒருவருஷகாலத்திற்கு எஜமான தேவதையான ப்ரம்மமாவாக, 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍-உண்டாயிற்று, 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾 - அதற்குமுன், 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 - ஒருவருஷமென்கிற காலமானது, 𑌨 𑌆𑌸 - இருக்கவில்லை, 𑌤𑌂-அந்தக் காரணவஸ்துவை, 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 - ஒருவருஷமானது, 𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 - எவ்வளவு காலமோ, 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌂 - இவ்வளவுகாலமாக, 𑌅𑌬𑌿𑌭𑌃 - பரித்தது, 𑌤𑌂-மேற்கூறிய ப்ரம்மாவை, 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯- இவ்வளவுகாலத்துக்கு, 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 - பிறகு, 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌤 - உண்டாக்கிற்று, 𑌜𑌾𑌤𑌂 - பிறந்திருக்கிற, 𑌤𑌮𑍍 - அந்த ப்ரம்மாவைக் குறித்து, 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌦𑌾𑌤𑍍- பிள்ளையாக எடுத்துக்கொண்டது, 𑌸𑌃 - அந்த ப்ரம்மா, 𑌭𑌾𑌣𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍- பாண் என்கிற ஓசையை உண்டுபண்ணிற்று, 𑌸𑍈𑌵 - அந்த ஓசைதானே, 𑌵𑌾𑌕𑍍 - வியாகிருதி என்று சொல்லப்பட்ட வார்த்தையாக, 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍-ஆயிற்று.

(ரு0 - ஹா.) மிருத்யுவென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரஜாபதி தன்னை மூன்றுவிதமாக பிரித்ததென்றும், அக்நியை உண்டுபண்ணிற்றென்றும் சொல்லியிருக்கிறதே அது இன்னகாரியம் செய்து உண்டாக்கிற்றென்கிறதை விவரிக்கிறது. மேற்கூறிய மிருத்யுவானது இரண்டாவது உடம்பு உண்டாகவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு மனதினால் வேதங்களை ஆலோசித்து அதினால் முன் சிருஷ்டிகாலத்தில் நடந்ததைதெரிந்து ஒருவருஷகாலத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரான ப்ரஜாபதியாக ஆனார். அதற்கு முன் ஒருவருஷகாலம் என்கிறதில்லை மேற்கூறிய அறிவை ஒருவருஷகாலம் தரித்து பிறகு மேற்கூறிய ப்ரஜாபதியை உண்டாக்கினார். மேற்கூறிய பிள்ளையைக் குறித்து பசியோடேகூடின ப்ரம்மாவானவர் வாயைத்திறந்தார். அந்தப் பிள்ளை மாண் என்கிற ஓசையைபண்ணினான் அதுவே சப்தமாக ஆச்சுது.

(ஶா-பா.) மேற்சொல்லியபடி அசுவமேத யாகத்திற்குரிய அக்கினியைப் பரமாத்மாவாகத் தியானம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லி அதின் பிறப்பையும் சொல்லி அசுவமேதயாகத்திற்கு உபயோகமுள்ள ஒருவருஷகாலத்தைப் பரமாத்மாவாகத் தியானம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய பரமாத்மாவானவர் முன் உண்டாக்கப்பட்ட அக்கினியைக் காட்டிலும் இரண்டாவது சரீரம் உண்டாகவேண்டுமென்று நினைத்து மனதினால் வேதங்களை ஆலோசித்து, 'நாமரூபம்சபூதாநாம்க்ருத்யாநாம்சப்ரபம்சநம்வேதஶப்தேப்யஏவாதௌதேவாதீநாம்சகாரஸ:' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே வேதங்களால் சிருஷ்டிக்கவேண்டிய வஸ்துக்களை அறிந்து, 'ஸம்வஸ்தரோவிஸ்வகர்மாஸம்வஸ்தரஃப்ரஜாபதி' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே ஒருவருஷகாலத்துக்குத் தேவதையான ப்ரம்மாவை உண்டாக்கினார். அதற்கு முன் மேற்கூறிய காலமில்லை. ஒருவருஷகாலத்திற்குப் பிறகு உண்டாக்கினார். அவனைப் பிள்ளையாக எடுத்துக்கொண்டார். மேற்கூறிய ப்ரஜாபதி மாண் என்கிற சப்தத்தைப் பண்ணினார். அதுவே வியாகிருதிகளாக ஆயிற்று.

𑌸 𑌐𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌮𑌭𑌿𑌮𑌂𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌕𑌨𑍀𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌤𑌯𑌾
𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌋𑌚𑍋 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿
𑌛𑌨𑍍𑌦𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍𑌸 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍃𑌜𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌤𑍍𑌤𑍁-
𑌮𑌧𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌤𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌦𑌿𑌤𑍇𑌰𑌦𑌿𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾
𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑌦𑌿𑌤𑍇𑌰𑌦𑌿𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥ எ ॥

(ப-ம்.) 𑌇𑌮𑌂-இந்தப் பிள்ளையைச் சிருஷ்டித்து, 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌂𑌸𑍍𑌯𑍇 - செய்யவேண்டிய காரியத்தைச்செய்து முடித்தவனாக எண்ணப்போகிறேனேயானால், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 - சாப்பிடவேண்டிய வஸ்துவை, 𑌕𑌨𑍀𑌯𑌃 - கொஞ்சமாக, 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇 - பண்ணப்போகிறேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌸𑌃 - அந்தப் பரமாத்மாவானவர், 𑌐𑌕𑍍𑌷𑌤- அறிந்தார், 𑌸𑌃-அந்தப் பரமாத்மாவானவர், 𑌤𑌯𑌾-மேற்கூறிய, 𑌵𑌾𑌚𑌾 - வாக்கினாலே, 𑌤𑍇𑌨 - மேற்கூறிய, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 - ப்ரஜாபதியாகிற சரீரத்தினாலே, 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚 - யாதொன்றுண்டோ, 𑌇𑌦𑌂- இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லாவற்றையும், 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌤 - சிருஷ்டித்தார், 𑌋𑌚𑌃 - ருக்வேதங்களையும், 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 - யஜுர்வேதங்களையும், 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 - ஸாமவேதங்களையும், 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌾𑌂𑌸𑌿 - காயத்திரி முதலான சந்தஸ்ஸுகளையும், 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍍- யாகங்களையும், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 - ஜனங்களையும், 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍 - மிருகங்களையும், 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌤 - உண்டாக்கினார், 𑌸𑌃 - அந்தப் பரமாத்மாவானவர், 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵 - எந்த எந்த வஸ்துவை, 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌤 - உண்டாக்கினாரோ, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍 - அந்தந்த வஸ்துவை, 𑌅𑌤𑍍𑌤𑍁𑌂 - சாப்பிடுகிறதற்கு, 𑌅𑌧𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤-மனதைப் பண்ணிற்று, 𑌯𑌤𑍍- யாதொரு காரணத்தினால், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌵𑌾 - எல்லாவற்றையும், 𑌅𑌤𑍍𑌤𑌿 - சாப்பிடுகிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - ஆதலால், 𑌅𑌦𑌿𑌤𑍇𑌃 - அதிதி என்று சொல்லப்பட்ட மேற்கூறிய மிருத்யுவுக்கு, 𑌅𑌦𑌿𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂-அதிதி என்று சொல்லப்படுகை, 𑌯𑌃-எவன், 𑌏𑌵𑌂 - மேற்கூறியபடி, 𑌅𑌦𑌿𑌤𑍇𑌃 - அதிதி என்று சொல்லப்பட்ட மேற்கூறிய மிருத்யுவுக்கு, 𑌅𑌦𑌿𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 - அதிதி என்று சொல்லப்படுகையை, 𑌵𑍇𑌦 - அறிந்தானோ, 𑌸𑌃 - அவன், 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯-இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - எல்லா வஸ்துவுக்கும், 𑌅𑌤𑍍𑌤𑌾 - சாப்பிடுகிறவனாக, 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான், 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இவனுக்கு, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லா வஸ்துவும், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 - சாப்பிடத்தகுந்ததாக, 𑌭𑌵𑌤𑌿- ஆகிறது.

(ஸ0 - ஹா.) மேற்கூறிய பிள்ளையை சாப்பிட எத்தனம் பண்ணியிருந்தபோதி லும் ப்ரம்மாவானவர் இந்த ப்ரஜாபதியைச் சொல்லப்போகிறேமேயானால் சாப்பிடத் தக்க வஸ்து சுவல்பமாய்விடும் என்று நினைத்து மனதினால் வேதங்களை ஆலோசித்து எல்லாவஸ்துக்களையும் சிருஷ்டித்தார். தன்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைச் சாப் பிடவேண்டுமென்று மனது பண்ணினார். ஆதலால் எல்லாவற்றையும் சாப்பிடுகிறபடி யால் அதிதி என்று பெயருண்டாயிற்று. எவன் மேற்கூறியபடி அதிதி என்கிற பெயரை அறிகிறானோ அவனுக்கு எல்லாம் சாப்பிடத்தகுந்ததாய் விடுகிறது என்று இந்த அறிவுக் குப் பயன் சொல்லுகிறது.

(ரா - ஹ.ா) பரமாத்மாவானவர் இந்த ப்ரம்மாவைச் சிருஷ்டித்துக் காரியம் முடிந் ததாக எண்ணுவேனேயானால் சாப்பிடத்தகுந்த வஸ்து சொற்பமாய் விடுமென்று நினை த்து, 'ஸபூரிதிப்யாஹாரத்ஆதௌவேதயீதிப்யாயதஸ்ஸர்வாஃப்ரஜாஃஜாயஃ' என்று சொ ல்லுகிறபடியே மேற்கூறிய வியாகிருதி என்று சொல்லப்பட்ட வாக்குடன் அந்த ப்ரஜா பதி என்கிற ஆத்மாவினாலே எல்லா வஸ்துக்களையும் சிருஷ்டித்தான் சிருஷ்டித்த வஸ் துக்களை ஸம்சரிக்கைக்கு மனதைப்பண்ணிற்று. ஸர்வ வஸ்துக்களையும் ஸம்சரிக்கிறபடி யால் அதிதி என்று பெயருண்டாயிற்று. எவன் மேற்கூறியபடி அதிதி என்ற பெயரை அறிகிறானோ, அவனுக்கு எல்லா வஸ்துவும் அனுபவிக்கத்தகுந்ததாய் ஆய்விடுகிறது என்று இந்த அறிவுக்குப் பயன் சொல்லுகிறது.

ஸொகாமயத ஹூயஸா யஜ்ஞேந ஹூயொ யஜெயெதி ஸொஶ்ராம்யத் ஸ தபொதப்யத தஸ்ய ஶ்ராந்தஸ்ய தப்தஸ்ய யஶொவீர்யமுதக்ராமத். ப்ராணாவை யஶொவீர்யம் தத்ப்ராணெஷூத்க்ராந்தெஷு ஶரீரம் ஶ்வயிதுமத்ரியத தஸ்ய ஶரீர ஏவ மந ஆஸீத் ॥௬॥

(ப - ம்.) ஸஃ - அந்த ப்ரம்மாவானவன், ஹூயஸா - பெரிதான, யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, ஹூயஃ - பரமாத்மாவை, யஜெய - யாகம் பண் ணக்கடவேன், இதி - என்று, அகாமயத - எண்ணினான், ஸஃ - அந்த ப்ரம் மனவன், அஶ்ராம்யத் - சிரமத்தை யடைந்தான், ஶ்ராந்தஸ்ய - சிரமத்தை யடைந்தும், தப்தஸ்ய - தவம் புரிந்துகொண்டும் இருக்கிற, தஸ்ய - அந்த ப்ரம்மனுடைய, யஶொவீர்யம் - யசோவீர்யம் என்றும் பெயர்கொண்ட இந்திரியங்கள், உதக்ராமத் - வெளிக்கிளம்பின, ப்ராணாவை - இந்திரிய ங்களே, யஶொவீர்யம்-கீர்த்திக்கும் பலத்துக்கும் காரணமாகையால் யசோ வீர்யம் என்று சொல்லப்பட்டது, ப்ராணெஷு - இந்திரியங்கள், உத்க்ரா ந்தெஷு - மேற்கிளம்பின வளவில், தத் - மேற்கூறிய, ஶரீரம் - சரீர மானது, ஶ்வயிதும் - வீங்குகைக்கு, அத்ரியத - தலைப்பட்டது, தஸ்ய - அந்த ப்ரம்மனுக்கு, ஶரீர ஏவ - சரீரத்திலேயே தானே, மநஃ - மனதா னது, ஆஸீத் - இருந்தது,

(ஸ0 - ஹா.) அசுவமேதமென்கிற பெயருக்கும் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறது.

(ரா - ஹா.) அசுவமேத யாகத்திற்குரிய அக்கினியினுடையவும் ஒளஷதசாலத்தி னுடையவும் பிறப்பைச் சொல்லிக் குதிரையின் பிறப்பையும் அசுவமேதமென்கிற பெய ரின் பொருளையும் அசுவமேத யாகத்தைச் சூரியனாகத் தியானிக்கவேண்டுமென்பதை யும் சொல்லுகிறது.

ஸொகாமயத மெத்யம் ம இதம் ஸ்யாதாத்மந்வ்யநேந ஸ்யாமிதி। ததொஶ்வஃ ஸமபவத்யதஶ்வத்தந்மெத்யமபூதிதி ததெவாஶ்வமெதஸ்யாஶ்வமெதத்வம்। ஏஷ

ஏஷ ஹ வா அஶ்வமேதம் வேத | ய ஏநமேவம் வேத | தமநவருத்யைவாமந்யத | தம் ஸம்வத்ஸரஸ்ய பரஸ்தாதாத்மந ஆலபத | பஶூந் தேவதாப்ய: ப்ரத்யௌஹத் | தஸ்மாத்ஸர்வதேவத்யம் ப்ரோக்ஷிதம் ப்ராஜாபத்யமாலபந்தே | ஏஷ ஹ வா அஶ்வமேதோ ய ஏஷ தபதி தஸ்ய ஸம்வத்ஸர ஆத்மாயமக்நிரர்கஸ்தஸ்யேமே லோகா ஆத்மாநஸ்தாவேதாவர்காஶ்வமேதௌ | ஸோ புநரேகைவ தேவதா பவதி ம்ருத்யுரேவாப புநர்ம்ருத்யும் ஜயதி நைநம் ம்ருத்யுராப்நோதி ம்ருத்யுரஸ்யாத்மா பவத்யேதாஸாம் தேவதாநாமேகோ பவதி ||௭||

(ப - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ரம்மனானவன், மே - என்னுடைய, இதம் - இந்தச் சரீரமானது, மேத்யம் - யாகத்திற்குரியதாக, ஸ்யாத் - ஆகட்டும், அநேந - இந்த உடம்பினால், ஆத்மந்வீ - சரீரத்தையுடையவனாக, ஸ்யாம் - ஆகக்கடவேன், இதி - என்று, அகாமயத - பண்ணினான், தத: - அந்தச் சரீரத்தினிடத்தில், அஶ்வ: - குதிரையாக, ஸமபவத் - உண்டானார், யத் - யாதொரு காரணத்தினால், அஶ்வயத் - வீங்கிற்றோ, தத் - அதுவே, மேத்யம் - யாகத்திற்குரியதாக, அபூத் - ஆயிற்றோ, இதி - என்று, ததேவ - அந்தக் காரணத்தினாலேயே, அஶ்வமேதஸ்ய - குதிரையின் ரூபமான ப்ரஜாபதிக்கு, அஶ்வமேதத்வம் - அசுவமேதமென்கிற பெயருடைய, ய: - எவன், ஏநம் - இந்த அசுவமேதக் குதிரையை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரமாக, வேத - அறிகிறானோ, ஏஷ: ஹ வா - இவனே, அஶ்வமேதம் - அசுவமேதத்தை, வேத - அறிகிறான், தம் - அந்தக் குதிரையை, அநவருத்யைவ - கட்டாமலே, அமந்யத - (இதினால் யாகம்பண்ணுவோமென்று) எண்ணினார், தம் - அந்தக் குதிரையை, ஸம்வத்ஸரஸ்ய பரஸ்தாத் - ஒருவருஷத்துக்குமேல், ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆலபத - சொன்னார், பஶூந் - வேறு பசுக்களை, தேவதாப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ப்ரத்யௌஹத் - பிரித்துக் கொடுத்தார், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஸர்வதேவத்யம் - எல்லாத் தேவர்களுக்கும் தலைவரான ப்ரம்மாவுக்குரிய, ப்ரோக்ஷிதம் - புரோக்ஷம் செய்யப்பட்ட, ப்ராஜாபத்யம் - ப்ரம்மாவுக்குரிய குதிரையை, ஆலபந்தே - சொல்லுகிறார்கள், ய ஏஷ: - யாதொரு இந்தச் சூரியன், தபதி - ப்ரகாசிக்கிறானோ, ஏஷ வா - இந்தச் சூரியனே, அஶ்வமேத: - அசுவமேதயாகம், தஸ்ய - அசுவமேதமென்று பெயர்கொண்ட குதிரைக்கு, ஸம்வத்ஸர: - வருஷமானது, ஆத்மா - உடம்பு, அயம் - இந்த, அக்நி: - அசுவமேத யாகத்திற்குரிய அக்நியானது, அர்க: - ஆர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மா, தஸ்ய - இந்த அக்நிக்கு, இமே - இந்த, லோகா: - மூன்று லோகங்களும், ஆத்மாந: - சரீரங்கள், தாவேதௌ - இந்த, அர்காஶ்வமேதௌ - அக்நிக் குதிரை யிதுகள், தௌ - மேற்கூறிய பெருமையுடையதுகள், ஸா தேவதா - அந்தத் தேவதையானது, ம்ருத்யு: - மிருத்தியுவென்று சொல்லப்பட்ட பரப்ரம்மம், ஏகைவ - ஒன்றாகவே,

பவதி - ஆகிறது (எவன் இப்படி அறிகிருனே) அவன், புந: - திரும்பவும், ம்ருத்யும் - மரணத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிருன், ஏநம் - இவனே, ம்ருத்யு: - ஸம்ஸாரமானது, நாப்நோதி - அடைகிறதில்லை. அஸ்ய - இவனுக்கு, ம்ருத்யு: - பரமாத்மாவானவர், ஆத்மா - அந்தர்யாமியாக, பவதி - ஆகிருர், ஏதாஸாம் - இந்த, தேவதாநாம் - தேவதைகளுக்குள், ஏக: - ஒருவனுக, பவதி - ஆகிருன்.

யதாநயாயஸ்மை-இங்கு, ஆத்மநே - தன்பொருட்டென்றும், ஏஷ:வா-அஶ்வமேத:-என்கிற இடத்தில் சூரியனே அசுமேதத்துக்குப் பலமாகவும் பலத்துக்கும் யாகத்துக்கும், அமேத்யம்-சொல்லுகிற தென்றும், அயமக்நி ரர்க:-என்கிற விடத்தில் அக்நி காரணமென்றும், ஸோ புந:-என்கிற வாக்கியத்தில் முன் மிருத்யுஸ்வரூபமாய் ஒன்றுயிருந்ததுவே யாகம்முடிவின் பொருட்டு, ஸத்ரேதா ஆத்மானம் வ்யகுருத - என்கிறபடியே மூன்றுவிதமாகப்பிரிக்கப்பட்டதென்றும் திரும்பவும் ஒன்றுக இருக்கிறதென்றும், ம்ருத்யுரஸ்ய-என்கிற இடத்தில் மிருத்யுவும் இவனும் ஒன்றுக ஆகிருரென்றும் சங்கரபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆத்மநே-என்ற இடத்தில் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுக்கு என்றும், ஏஷ:வா-என்ற இடத்தில் அசுவமேதத்தைச் சூரியனுகத் தியானிக்கவேண்டு மென்றும், ஸோ புந:-என்கிற இடத்தில் இந்த யாகத்திஞல் திருப்தி செய்விக்கவேண்டிய தேவதை பரமாத்மா ஒன்றே என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ராமானுஜபாஷ்யத்தில்

அத த்ருதீயாத்யாயே த்ருதீயம் ப்ராஹ்மணம்.

த்வயா ஹ ப்ராஜாபத்யா தேவாஶ்சாஸுராஶ்ச| தத: கானீயஸா ஏவ தேவா ஜ்யாயஸா அஸுரா: த ஏஷு லோகேஷ்வஸ்பர்தந்த தே ஹ தேவா ஊசுர்ஹந்தாஸுராந் யஜ்ஞ உத்கீதேநாத்யயாமேதி ||க||

(ப் - ம்.) ப்ராஜாபத்யா: - ப்ரஜாபதியின் பிள்ளைகள் கைப்பட்டவர்கள், தேவாஶ்ச - தேவர்களென்ன, அஸுராஶ்ச - அசுரர்களென்றும், த்வயா ஹ - இருவகைப்பட்டவர்கள், தத: - அவர்களுக்குள், தேவா:-தேவர்கள், கானீயஸா: - குறைந்தவர்கள், அஸுரா: - அசுரர்கள், ஜ்யாயஸா:-பெருத்தவர்கள், தே - அவர்கள், ஏஷு - இந்த, லோகேஷு - லோகங்கள் விஷயத்தில், அஸ்பர்தந்த - சண்டையிட்டார்கள், தே - அந்த, தேவாஹ - தேவர்களோ வென்ருல், அஸுராந் - அசுரர்களே, யஜ்ஞே - யாகத்தைச் சேர்ந்த, உத்கீதேந-உத்கானத்தைச் செய்யும் உத்காதாவினுலே, அத்யயாம- ஜெயிப்போம், இதி - என்று, ஊசு: - சொன்னுர்கள்.

(ஶ - ஹா.) முற்கூறிய ஞானத்தோடேகூடிய கர்மங்களுக்கு ப்ரம்மத்தோடு ஒன்றுவதே பயனென்று சொல்லி அதை விவரிக்க 'உத்கீயப்ராம்மண' மென்கிற மூன்றுவது 'ப்ராம்மணம்' ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஆனல் 'மிருத்யுமதிக்ராந்த' என்று மிருத்யுவை தாண்டியிருக்கிறதாகச் சொல்லி யிருக்கிறது. விரோதிக்காதே என்னில் விரோதிக்காது. அந்த வாக்கியத்துக்குப் பாபத்தைத் தாண்டி யிருக்கிருனென்று பொருளானதால் பாப

மாவது எது, அதின் உற்பத்தி எதனிடத்திலிருந்து அதைத் தாண்டுவது எத்தால் என்கிற கேள்விகளின் பதில்களை விவரமாக சொல்லி 'ஆப்யாயிகை' ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ப்ரம்மாவின் பிள்ளைகள் தேவதைகள் அசுரர்கள் இரண்டு பேர்கள் அதாவது ப்ரம்மாவின் அவயவங்களான வாயு முதலான உறுப்புகளே சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய அறிவு கர்மங்கள் இவைகளோடே கூடியவைகள் தேவர்களென்றும் அதல்லாமல் லோகத்தில் காண்கையாலும் ஊகத்தினாலும் உண்டாக்கப்பட்ட இஹலோகத்திய பலன்களைக் கொடுக்கத்தக்க கர்மங்கள் அறிவுகள் இவைகளோடே கூடியவைகள் அசுரர்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. இதில் உலகத்தில் சாஸ்திரத்தினாலுண்டாக்கப்பட்ட அறிவு கர்மம் இவைகளைப் பார்க்கிலும் இஹலோகத்திய பயன்களைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் அதிகமாதலால் தேவதைகள் கொஞ்சமென்றும் அசுரர்கள் அதிகமென்றும் சொல்லியிருக்கின்றன. இவை ஒன்றுக்கொன்று இந்த உலகங்களில் சண்டைப் போட்டுக்கொண்டன. அதாவது மேற்கூறிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட அறிவுகளும் கர்மங்களும் அதிகரிக்கின்றன. அப்பொழுது தேவர்களுக்கு ஜெயமும் அசுரர்களுக்குத் தோல்வியும் உண்டாகின்றன. அதல்லாமல் எப்பொழுது இஹலோகத்திய பலன்களைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் அதிகரிக்கின்றனவோ அப்பொழுது தேவர்களுக்குத் தோல்வியும் உண்டாகிறது. தேவர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகையில் ப்ரம்மாவாக ஆய்விடுகிற வரையில் உயர்ந்த பதவி உண்டாகிறது. அசுரர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகையில் ஸ்தாவரமாக ஆய்விடுகிற வரையில் தாழ்ந்த பதவி உண்டாகிறது. இரண்டும் சரியாயிருக்கையில் மனுஷ்யனாயிருக்கை உண்டாகிறது. இப்படி அசுரர்கள் அதிகமாகையால் அவமான மடைந்த தேவர்கள் ஜோதிஷ்டோம யாகத்தில் உத்கீதத்தைப் பாடுகிற உத்காதாவை யடைந்து அசுரர்களை ஜெயிப்போமென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். உத்காதாவை அடைதலாவது மேல் சொல்லப்போகிற மந்திரங்களை ஜெபிக்கிறதாகிறக் கர்மங்களினாலும் மேல் சொல்லப்போகிற அறிவுகளினாலும்.

(ரா - ஹா.) அசுமேதயாகத்திற்கு அங்கமாகிய உத்காதாவினிடத்தில் முக்கிய ப்ராணனைத் தியானம் பண்ணவேண்டியதைச் சொல்லவேண்டியதற்காக 'ஆத்யாயிகை' சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஜாபதிக்குப் பிள்ளைகளான தேவர்கள் அசுரர்கள் இவர்களில் தேவர்கள் கொஞ்சமாயும் அசுரர்கள் அதிகமாயுமிருந்ததலால் மூன்று உலகங்களின் அரசாளுகைக்காக இரண்டு பேர்களும் சண்டைபோட்டுக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் எக்ஞயத்துக்கு அங்கமான உத்காதாவை ப்ராணனைத் தியானம்பண்ணி அதனால் அசுரர்களை ஜெயிப்போம் என்று சொன்னார்கள். இங்கு 'உத்கீதேந' என்றதற்கு உத்கீதத்தைப் பாடுகிற உத்காதாவினாலே என்று அர்த்தம் கொள்ளவும்.

தே ஹ வாசமூசுஸ்த்வம் ந உத்காயேதி ததேதி தேப்யோ வாகுதகாயத்
யோ வாசி போகஸ்தம் தேவேப்ய ஆகாயத்யத் கல்யாணம் வததி ததாத்மநே
தே விதுரநேந வை ந உத்காத்ராத்யேஷ்யந்தீதி தமபித்ருத்ய பாப்மநா
வித்யந்ஸ யஸ்ஸ பாப்மா யதேவேதமப்ரதிரூபம் வததி ஸ ஏவ ஸ பாப்மா ||

(ப் - ம்.) தே ஹ - அந்தத் தேவதைகள், வாசம் - வாக்குக்கு எஜமானத் தேவதையை, த்வம் - நீ, ந꞉ - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதா செய்கிற வேலையைச் செய், இதி - என்று. ஊசு꞉ - சொன்னார்கள், ததேதி - அப்படி யென்று, தேப்ய꞉ - அந்தத் தேவதைகளின் பொருட்டு, வாக் - வாக் தேவதையானது, உதகாயத் - பாடிற்று, வாசி - வார்த்தையில், ய꞉ - யாதொரு, போக꞉ - சுகமோ, தம் - அத்தை, தேவேப்ய꞉ - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, யத் - யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வார்த்தையை, வததி - சொல்லுகிறதோ, தத் - அதனை, ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, தே - அந்த அசுரர்கள், அநேந - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினாலே, ந꞉ - நம்பனை, அத்யேஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகி

ஞர்கள், ஊதி - என்று, விஊ: - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அஹிஊ்ருத்ய - சீக்கிரமாக அடைந்து, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், யஃ - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினனே, ஸஃ - அந்த உத்காதா, யத் ஏவ இதம் - யாதொரு இந்த அப்ரதிரூபம் - தகாத வார்த்தையை, வதிதி சொல்லுகிறனே, ஸஏவ - அப்படிப்பட்டவன்தானே, ஸபாப்மா - பாபத்தோடே கூடினவன்.

(ஶம - ஶா.) சாஸ்திரத்தினுலுண்டான அறிவுகளினுலும் கர்மங்களினுலுண்டான நல்ல வார்த்தை சொல்லுகிறதாகிற செய்கையையுடைய வாக்கை இந்த உலகத்தின் பயனையுண்டாக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் சேர்ந்து பாபத்தை உண்டுபண்ணி, அதினுல் பொய் கோள் முதலான தகாத வார்த்தையைச் சொல்லும்படி செய்தது.

(ரா - ஶா.) தேவதைகள் எக்ஞத்திக்குரிய உத்காதாவை வாக் தேவன் த்யாசத்தியானம் பண்ணினூர்கள். அப்பொழுது தேவர்களுக்குப் பாட்டினுலுண்டான சுகமுண்டாயிற்று அதை அசுரர்களறிந்து வாக்கைப் பாபத்தோடே கூட்டினூர்கள். அப்பொழுது வாக்குப் பொய் முதலாயின சொல்லிற்று. ஆகையால் ஒவ்வொரு இந்திரியங்களுக்கும் கெட்ட செய்கையில் எத்தனித்தல் அசுரத்தன்மையைச் சேர்ந்ததென்று கருத்து.

அய ஹ ப்ராணமூசுஸ்த்வந உத்காயேதி ததேதி தேப்ய: ப்ராண உதகாயத் ய: ப்ராணே போகஸ்தம் தேவேப்ய ஆகாயத்யத்கல்யாணம் ஜிக்ரதி ததாத்மநே த விதுரநேந வை ந உத்காத்ராத்யேஷ்யந்தீதி தமபித்ருத்ய பாப்மநாவித்யந் ஸ ய: ஸ பாப்மா யதேவேதமப்ரதிரூபம் ஜிக்ரதி ஸ ஏவ ஸ பாப்மா ||கூ||

(ப - ம்.) அய ஹ-அதற்குப் பிறகு, ப்ராணம் - மூக்குக்கு அபிமானித் தேவதையை, த்வம் - நீ, ந: - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், ஊதி - என்று, ஊசு: - சொன்னூர்கள், ததேதி - அப்படி என்று, தேப்ய:-அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, ப்ராண: மூக்கானது, உதகாயத் - பாடிற்று, ப்ராணே - மூக்கில், ய: - யாதொரு, போக: - சுகமோ, தம் - அதை, தேவேப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, யத் - யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வஸ்துவை, ஜிக்ரதி-மோருகிறதோ, தத் - அதை, ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, தே - அந்த அசுரர்கள், அநேந - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினுலே, ந: - நம்மை, அத்யேஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிறூர்கள், ஊதி - என்று, விது: - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய - சீக்கிரமாக அடைந்து, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், ய: - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினனே, ஸ: - அந்த உத்காதா, யத் ஏவ இதம் - யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம் - தகாத வஸ்துவை, ஜிக்ரதி - மோருகிறனே, ஸஏவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, ஸபாப்மா - பாபத்தோடே கூடினவன், சங்கர ராமாநுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

𑌅𑌥 𑌹 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍂𑌚𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍁𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 𑌯𑌃 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌿 𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸 𑌯𑌃 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌯𑌦𑍇𑌵𑍇𑌦𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌵 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 ‖௪‖

(ப் - ம.) 𑌅𑌥 𑌹-அதற்குப் பிற்பாடு, 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃-கண்ணுக்கபிமான தேவதையை, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌨𑌃 - எங்களுக்கு, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯 - உத்காதாவின் வேலை செய், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌊𑌚𑍁𑌃 - சொன்னார்கள், 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 - அப்படி யென்று, 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃-கண்ணானது, 𑌉𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍- பாடிற்று, 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌿 - கண்ணில், 𑌯𑌃 - யாதொரு, 𑌭𑍋𑌗𑌃 - சுகமோ, 𑌤𑌂- அதை, 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌯𑌤𑍍- யாதொரு, 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 - நல்ல வஸ்துவை, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - பார்க்கிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அதை, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 - தன்பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌤𑍇 - அந்த அசுரர்கள், 𑌅𑌨𑍇𑌨 - இந்த, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 - உத்காதாவினாலே, 𑌨𑌃 - நம்மை, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 - அறிந்தார்கள், 𑌤𑌂 - அந்த உத்காதாவை, 𑌅𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯-சீக்ரமாக அடைந்து, 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾- பாபத்தோடே, 𑌅𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍 - சேர்த்தார்கள், 𑌯𑌃 - யாதொரு உத்காதாவானவன், 𑌸𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 - பாபத்தோடு கூடினனே, 𑌸𑌃 - அந்த உத்காதா, 𑌯𑌤𑍍-𑌏𑌵-𑌇𑌦𑌂 - யாதொரு இந்த, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂-தகாத வஸ்துவை, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿- பார்க்கிறானே, 𑌸𑌃-𑌏𑌵 - அப்படிப்பட்டவன் தானே, 𑌸𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 - பாபத்தோடு கூடினவன், சங்கர ராமாநுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

𑌅𑌥 𑌹 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍂𑌚𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌦𑌗𑌾𑌯𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸 𑌯𑌃 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌯𑌦𑍇𑌵𑍇𑌦𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌵 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 ‖௫‖

(ப் - ம்.) 𑌅𑌥 𑌹-அதற்குப் பிற்பாடு, 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 - காதுக்கபிமான தேவதையை, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌨𑌃 - எங்களுக்கு, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯 - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌊𑌚𑍁𑌃 - சொன்னார்கள், 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 - அப்படி யென்று, 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂-காதானது, 𑌉𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 - காதில், 𑌯𑌃 - யாதொரு, 𑌭𑍋𑌗𑌃 - சுகமோ, 𑌤𑌂 - அதை, 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍- பாடிற்று, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 - நல்ல வஸ்துவை, 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 - கேட்கிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அத்தை, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇-தன்பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍-பாடிற்று,

தெ - அந்த அசுரர்கள், அநெந - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினுலே, நஃ - நம்மை, அதெஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிருர்கள், இதி - என்று, விதுஃ - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபிதுத்ய - சீக்ரமாக அடைந்து, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், யஃ - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினுனே, ஸஃ - அந்த உத்காதா, யத்-ஏவ-இதம் யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம்- தகாத வஸ்துவை, ஶ்ருணோதி - கேட்கிறதோ, ஸஏவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினவன், சங்கர ராமானுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

அயஹைநமூசுர்மநஉத்காயெதிதயெதிதெப்யோமந உதகாயத்யஃ
யோமநஸிபோகஸ்தந்தெவெப்யஆகாயத்யத்கல்யாணம் ஸங்கல்பயதிதத்
ஆத்மநெதெவிதுரநெநவைநஉத்காத்ராதெஷ்யந்தீதிதமபித்ருத்ய
பாப்மநாவித்யந் ஸயஸ்ஸபாப்மாயதெவெதமப்ரதிரூபம் ஸங்கல்பயதிஸ
ஏவஸபாப்மைவமுகல்வெதாதெவதாஃபாப்மபிருபாஸ்ருஜந்நெவமெ
நாஃபாப்மநாவித்யந் ||கரு||

(ப் - ம்.) அயஹ - அதற்குப் பிற்பாடு, மநஃ - மனதுக்கபிமான தேவதையை, த்வம் - நீ, நஃ - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், இதி - என்று, ஊசுஃ - சொன்னுர்கள், தயெதி-அப்படி யென்று, தெப்யஃ - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, மநஃ - மனது, உதகாயத் - பாடிற்று, மநஸி - மனதில், யஃ - யாதொரு, போகஃ - சுகமோ, தம் - அதை, தெவெப்யஃ - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, யத்- யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வஸ்துவை, ஸங்கல்பயதி - எண்ணுகிறதோ, தத் - அதை, ஆத்மநெ - தன்பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, தெ-அந்த அசுரர்கள், அநெந - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினுலே, நஃ - நம்மை, அதெஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிருர்கள், இதி - என்று, விதுஃ - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபிதுத்ய - சீக்ரமாக அடைந்து, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், யஃ - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினுனே, ஸஃ - அந்த உத்காதா, யத்-ஏவ-இதம் - யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம் - தகாத வஸ்துவை, ஸங்கல்பயதி - எண்ணுகிறுனே, ஸஏவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினவன், ஏவம்-உ ஏவ - இவ்வாறுதானே, ஏதாஃ - இந்த, தேவதாஃ - தேவதைகள், பாப்மபிஃ - பாபங்களோடு, உபாஸ்ருஜந் - சேர்ந்ததுகள், ஏவம் - இந்த விகாரம், ஏநாஃ - இந்தத் தேவதைகளை, பாப்மநா - பாபத்தோடு, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், சங்கர ராமானுஜபாஷ்யம் முன்போலே.

𑌅𑌥 𑌹𑍇𑌮𑌮𑌾𑌸𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍂𑌚𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌏𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌉𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸 𑌯𑌥𑌾𑌶𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍇𑌤𑍈𑌵𑌂 𑌹𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌵𑌞𑍍𑌚𑍋 𑌵𑌿𑌨𑍇𑌶𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌭𑌵𑌨𑍍𑌪𑌰𑌾𑌽𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌪𑌰𑌾𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌨𑍍𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍃𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||க௬||

(ப - ம்.) 𑌅𑌥 𑌹 - அதற்குப் பிற்பாடு, 𑌇𑌮𑌂 - இந்த, 𑌆𑌸𑌨𑍍𑌯𑌂 - முகத்திலிருக்கிற, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 - ப்ராணவாயுவை, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌨𑌃 - எங்களுக்கு, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯 - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌊𑌚𑍁𑌃 - சொன்னார்கள், 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 - அப்படி என்று, 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணனானது, 𑌉𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌤𑍇 - அந்த அசுரர்கள், 𑌅𑌨𑍇𑌨𑌵𑍈 - இந்த, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 - உத்காதாவினாலே, 𑌨𑌃 - நம்மை, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 - அறிந்தார்கள், 𑌤𑌂 - அந்த உத்காதாவை, 𑌅𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 - சீக்ரமாக அடைந்த, 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 - பாபத்தோடே, 𑌅𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍 - சேர்க்க ஆசைப்பட்டார்கள், 𑌸𑌃 - அது, 𑌯𑌥𑌾 - எப்படி, 𑌅𑌶𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - கல்லை, 𑌋𑌤𑍍𑌵𑌾 - அடைந்து, 𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑌃 - மண்ணுருண்டையானது, 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍇𑌤 - நாசத்தையடையுமோ, 𑌏𑌵𑌂 - இந்த ப்ரகாரம், 𑌏𑌵𑌂 𑌹𑍈𑌵 - இப்படித்தானே, 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 - பொடியாக ஆசான்கொண்டு, 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌵𑌞𑍍𑌚𑌃 - அநேகவிதமாக போகா நின்றுகொண்டு, 𑌵𑌿𑌨𑍇𑌶𑍁𑌃 - நாசமடைந்ததுகள், 𑌤𑌤𑌃 - அதற்குப் பிறகு, 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - தேவர்கள், 𑌅𑌭𑌵𑌨𑍍 - ஜெயித்தவர்களாக ஆனார்கள், 𑌅𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 - அசுரர்கள், 𑌪𑌰𑌾𑌭𑌵𑌨𑍍 - தோல்வியடைந்தார்கள், 𑌯𑌃 - எவன், 𑌏𑌵𑌂 - இந்த ப்ரகாரம், 𑌵𑍇𑌦 - அறிகிறானோ, 𑌸𑌃 - அவன், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 - நல்ல மனதோடு, (யஜ்ஞ கூடினவனாக), 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான், 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இவனுடைய, 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌨𑍍 - த்வேஷம் பண்ணுகிற, 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍃𑌵𑍍𑌯𑌃 - சத்துருவானவன், 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 - பாபமும், 𑌪𑌰𑌾𑌭𑌵𑌤𑌿 - தோல்வியடைகிறது.

(𑌶𑌂 - ஸா.) தேவர்கள் ப்ராணவாயுவுக்கபிமான தேவதையை உத்காதாவாக நியமித்து அதினால் சாஸ்திரத்தினாலுண்டான கர்மங்களும் ஞானங்களும் மேலிட்டு இந்த லோகத்தின் பயனைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் குறைந்து தேவர்களாகவிருக்கையை அடைந்தார்கள். எவன் இதை அறிகிறானோ அவனுடைய பாபங்களும் சத்துருக்களும் ஒழிந்து ப்ரஜாபதி சுவரூபியாய் ஆய்விடுகிறான்.

(𑌰𑌾 - ஸா.) தேவதைகள் உத்காதாவை ப்ராணவாயுவாகத் தியானம்பண்ணி அதனால் அசுரர்களை ஜெயித்துத் தாங்கள் வெற்றியடைந்தார்கள். எவன் இப்படி அறிகிறானோ அவன் நல்ல மனதுடையவனாவன் அவனுடைய சத்துருக்களும் பாபங்களும் ஒழிந்து விடுகின்றன.

𑌤𑍇 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌃 𑌕𑍍𑌵 𑌨𑍁 𑌸𑍋𑌽𑌭𑍂𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌮𑌸𑌕𑍍𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌯𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌆𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌰𑌸𑌃 ||க௭||

(ப் - ம்.) தே - அந்தத் தேவர்கள், (ஸம்) தே - ப்ரம்மாவின் இந்திரியங்கள், (ஹோசு:) தே-எந்த முக்யப்ராணனானது, நஃ - நம்மை, இத்தம்- இந்த ப்ரகாரம், ஸஹ - சத்துருஜயத்தோடே சேர்த்ததோ, (ஸம்) - தேவதையாயிருக்குகையோடே சேர்த்ததோ, ஸஃ - அந்த முக்யப்ராணனானது, க்வ- எந்த இடத்தில், அபூத் - இருந்தது, இதி - என்று, ஹ-ஊசு:- சொன்னார்கள், அயம் - இந்த ப்ராணனானது, ஆஸ்யே - முகத்தில், அந்த: - உள்ளே, இதி - என்று பார்க்கப்பட்ட, ஸஃ - அந்த ப்ராணன், அயாஸ்ய:- அயாஸ்யனென்று பேர்கொண்டவன், ஆங்கிரஸ: - ஆங்கிரஸனென்று பெயர்கொண்டவன், ஹி - யாதொரு காரணத்தினாலே, அங்கானாம் - அங்கங்களுக்கு, ரஸ: - உயர்ந்தவனோ,

(ஸ - பா - ஸா.) அந்தத் தேவதைகள் நமக்குச் சத்துருஜயத்தைக் கொத்தமுக்ய ப்ராணன் எங்கே இருக்கிறான் என்று சொல்லி முகத்துக்குள்ளே பார்த்தார்கள். ஆகையால் அயாஸ்யனென்றும் அங்கங்களுக்கெல்லாம் உயர்ந்தவனாதலால் ஆங்கிரஸனென்றும் பேசப்படுகிறது.

ஸா வா ஏஷா தேவதா தூர்நாம தூரம் ஹ்யஸ்யா ம்ருத்யுர் தூரம் ஹ வா அஸ்மான் ம்ருத்யுர் பவதி ய ஏவம் வேத ॥௯॥

(ப் - ம்.) ஸா-வா ஏஷா - மேற்கூறிய இந்த, தேவதா - ப்ராணதேவதையானது, தூர்நாம - தூரென்று பெயர் பெற்றது, அஸ்யா: - இந்தத் தேவதைக்கு, ம்ருத்யு: - பாவமானது, தூரம்ஹி - வெகுதூரத்திலிருக்கிறதன்றோ, ய: - எவன், ஏவம்-இந்த ப்ரகாரம், வேத-அறிகிறானோ, அஸ்மாத்- இவனிடத்திலிருந்தும் ம்ருத்யு: - பாவமானது, தூரம்-ஹ-வா-பவதி - தூரத்திலிருப்பதாக ஆய்விடுகிறது.

(ஸ. - ஸா.) முக்யப்ராணன் எவ்விதமாய்ச் சுத்தமாயிருக்கும் வாக் முதலிய இந்திரியங்களுக்குப் பாபத்தோடு சம்பந்தம் சொல்லி ப்ராணனுக்குச் சொல்லாமையாலேயே இது சுத்தமென்று ஏற்படவில்லையோவெனில் வாக் முதலான இந்திரியங்களுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கையால் அதின் வழியாய் இதற்குப் பாபசம்பந்தம் வரக்கூடுமே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது.யாதொரு ப்ராணனை அடைந்து கல்லையடைந்த மண்ணுண்டைபோல் அசுரர்கள் நாசமடைந்தார்களோ, அந்த ப்ராணதேவதைக்குத் தூர் என்கிற பெயர் ப்ரசித்தமாதலாலும் ஒட்டும் தன்மை யில்லாமையாலும் வாக் முதலான இந்திரியங்கள் வழியாய்ப் பாபங்கள் கிட்டினாலும் ப்ராணதேவதைக்குத் தூரத்திலேதான் இருக்கிறது என்று கருத்து.

(பா - ஸா.) பதார்த்தம்போலே கருத்து.

ஸா வா ஏஷா தேவதைதாஸாம் தேவதானாம் பாப்மானம் ம்ருத்யுமபஹத்ய யத்ராஸாம் திஶாமந்தஸ்தத்கமயாஞ்சகார ததாஸாம் பாப்மனோ விந்யதயாத் । தஸ்மாந்ந ஜனமியாந்நாந்தமியாத் । நேத்பாப்மானம் ம்ருத்யுமன்வவாயானீதி ॥௧௦॥

(ப் - ம.) ஸா-வா-ஏஷா - மேற்கூறிய இந்த, தேவதா - ப்ராணதேவதையானது, ஏதாஸாம் - இந்த, தேவதானாம் - வாக் முதலான தேவதைகளுடைய, பாப்மானம் - பாபமாகிற, ம்ருத்யும் - மிருத்துவை, அப

ஹத்ய - நீக்கி, யத்ர - எவ்விடத்தில், ஆஸாம் - இந்த, திஶாம் - திக்குக்க ளுடைய, அந்தஃ - முடிவோ, தத் - அந்த இடத்தை, கமயாம்சகார - அடை வித்தது, ஆஸாம்-இந்தத் தேவதைகளுடைய, பாப்மந: - பாபங்களை, தத்- அவ்விடத்தில், விந்யதயாத்-விசேஷித்து வைத்தது, தஸ்மாத் - ஆதலால், தத்ர - அவ்விடத்தில்), ஜநம் - பிறப்பை, நேயாத் - அடையக்கூடாது, அந்தம் - மரணத்தை, நேயாத் - அடையக்கூடாது, (ஶம்) ஜநம் - அந்தப் பாவத்துக்கு ஆதாரமான ஜநத்தை, நேயாத் - சேரக்கூடாது, அந்தம்-அவர் களிருக்குமிடத்தை, நேயாத் - சேரக்கூடாது, பாப்மாநம் - பாபமாகிற, ம்ருத்யும் - மிருத்துவை, அந்வவாயாநி - அடையக்கடவேன் அன்று, இதி - என்கிற எண்ணத்தினலே, (ஶம்) (அந்வவாயாநி - அடைந்து விடு வேன், இதி - என்கிற, நேத் - பயத்தினலே) ஜநம் என்கிறதோடு சேர்த் துக்கொள்க.

(ஶம் - ரா - ஹா.) தூர் என்று பெயர்கொண்ட முக்யப்ராணனென்கிற தேவதை யானது வாக் முதலான தேவதைகளின் அசுரர்களாலே சேர்க்கப்பட்ட மேற்கூறிய பொய் முதலான பாபங்களை நீக்கித் திக்கோடிகளில் வைத்து விட்டது. ஆகையால் பாவ த்தை யடையக்கூடாதென்கிற எண்ணத்தினுல் அந்த இடங்களில் பிறப்பு மரணம் இவைகளை அடையாமலிருக்கவேண்டிய ப்ரயத்தனத்தைச் செய்யவேண்டியது.

ஸா வா ஏஷா தேவதைதாஸாம் தேவதாநாம் பாப்மாநம் ம்ருத்யுமபஹத்யாதைநா ம்ருத்யுமத்யவஹத் ||௨0||

(ப் - ம்.) ஸா வா ஏஷா - அந்த இந்த, தேவதா - ப்ராணதேவதை யானது, ஏதாஸாம் - இந்த, தேவதாநாம் - வாக் முதலான தேவதைக ளுடைய, பாப்மாநம் - பாபமாகிற, ம்ருத்யும் - மிருத்துவை, அபஹத்ய - நீக்கி, அத - பிறகு, ஏநா:-இந்த வாக் முதலான தேவதைகளை, ம்ருத்யும் அத்யவஹத்-மிருத்துவைத்தாண்டி அடைவித்தது. அதாவது பாவத்தை நீங் கின தங்கள் தன்மையை யடைவித்தது.

(ஶம் - ரா - ஹா.) பதார்த்தம் போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

ஸ வை வாசமேவ ப்ரதமாமத்யவஹத் | ஸா யதா ம்ருத்யுமத்யமுச்யத ஸோऽக்நிரபவத் | ஸோऽயமக்நி: பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தோ தீப்யதே ||

(ப் - ம்.) ஸ வை - அந்த ப்ராணனனது, ப்ரதமாம்-முதன்மையான, வாசமேவ - வாக்கைத்தானே, அத்யவஹத் - தாண்டி வைத்தது, ஸா-அந்த வாக்கானது, யதா-எக்காலத்திலும், ம்ருத்யும் - பாபத்தை, அத்யமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ: - அந்த வாக்கானது, அக்நி: - அக்நியாக, அபவத் - ஆய்விட்டது, ஸோऽயம் - அந்த இந்த, அதிக்ராந்த: - தாண்டியிருக்கிற, அக்நி: - அக்நியானது, ம்ருத்யும்பரேண-மிருத்யுவுக்கு மேலே, தீப்யதே- ப்ரகாசிக்கிறது.

(ஶ - ரா - ஹா.) பாபத்தில் நின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட வாக்கானது அக்நியாயிரு க்கிறது (அதாவது) எப்பொழுதும் வாக்குக்கு அபிமானிதேவதை அக்நியாயிருந்தபோதி

லும் பாபம் நீங்கினபடியால், 'அத்யராமஸ்யராமத்வம்' என்கிறதுபோல பாபத்தை நீங்கிப் ப்ரகாசிக்கிறது என்று கருத்து.

அத² ப்ராணமத்யவஹத் | ஸ யதா³ ம்ருத்யோரமுச்யத | ஸ வாயுரப⁴வத் | ஸோ(அ)யம் வாயு꞉ பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்த꞉ பவதே ||௨௨||

(ப் - ம்.) அத² - பிறகு, ப்ராணம் - மூக்கை, அத்யவஹத் - தாண்டிவைத்தது, ஸ꞉ - அந்த மூக்கானது, யதா³ - எந்தக் காலத்தில், ம்ருத்யோ꞉ - பாபத்திலிருந்து, அமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ꞉ - அதுவானது, வாயு꞉ - வாயுவாக, அப⁴வத் - ஆயிற்று, ஸோ(அ)யம் - அந்த இந்த, வாயு꞉ - வாயுவானது, அதிக்ராந்த꞉ - தாண்டினதாக, பரேண ம்ருத்யும் - மிருத்துவுக்குமேலே, பவதே - வீசுகிறது.

(ஸம் - பா - ஹா.) பதார்த்தம்போலே இரண்டு பாஷியக் கருத்தும்.

அத² சக்ஷுரத்யவஹத்தத்³யதா³ ம்ருத்யோரமுச்யத | ஸ ஆதி³த்யோ(அ)ப⁴வத் | ஸோ(அ)ஸாவாதி³த்ய꞉ பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தஸ்தபதி ||௨௩||

(ப் - ம்.) அத² - பிறகு, சக்ஷு꞉ - கண்ணை, அத்யவஹத் - தாண்டிவைத்தது தத் - அந்தக் கண்ணானது, யதா³-எந்தக் காலத்தில், ம்ருத்யோ꞉ - மிருத்துவிலிருந்து, அமுச்யத-விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ꞉-அதுவானது, ஆதி³த்ய꞉ - சூரியனாக, அப⁴வத் - ஆயிற்று, ஸோ(அ)ஸௌ - அந்த இந்த, ஆதி³த்ய꞉ - சூரியனானவன் அதிக்ராந்த꞉ - தாண்டினவனாக, ம்ருத்யும் பரேண - மிருத்துவுக்குமேலே, தபதி - காய்கிறான்.

(ஸம் - பா - ஹா.) பதார்த்தம்போலே இரண்டு பாஷியமும்.

அத² ஶ்ரோத்ரமத்யவஹத் | தத்³யதா³ ம்ருத்யோரமுச்யத தா தி³ஶோ(அ)ப⁴வம்ஸ்தா இமா தி³ஶ꞉ பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தா꞉ ||௨௪||

(ப் - ம்.) அத² - பிறகு, ஶ்ரோத்ரம் - காதை, அத்யவஹத் - தாண்டிவைத்தது, தத் - அந்தக் காதானது, யதா³-எந்தக் காலத்தில், ம்ருத்யோ꞉ - மிருத்துவிலிருந்து, அமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, தா꞉ - அவைகளே, தி³ஶ꞉ - திக்தேவதைகளாக, அப⁴வன் - ஆயின, தா இமா꞉ - அந்த இந்த, தி³ஶ꞉ - திக்தேவதைகள், அதிக்ராந்தா꞉-தாண்டினவைகளாக, பரேண ம்ருத்யும் - மிருத்துவுக்குமேலே, (பா⁴ந்தி) ப்ரகாசிக்கின்றன.

(ஸம் - பா - ஹா.) பதார்த்தம்போலே இரண்டு பாஷியமும்.

அத² மனோ(அ)த்யவஹத் | தத்³யதா³ ம்ருத்யோரமுச்யத | ஸ சந்த்³ரமா அப⁴வத் | ஸோ(அ)ஸௌ சந்த்³ர꞉ பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தோ பா⁴த்யேவம் ஹ வா ஏனமேஷா தே³வதா ம்ருத்யுமதிவஹதி ய ஏவம் வேத³ ||௨௫||

(ப - ம்.) அத² - பிறகு, மன꞉ - மனதை, அத்யவஹத் - தாண்டிவைத்தது, தத் - அந்த மனதானது, யதா³ - எந்த காலத்தில், ம்ருத்யோ꞉ - மிருத்துவில் நின்றும், அமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ꞉ - அதுவானது,

வநூ௱ோ: - சந்திரனாக, சஹவக் - ஆயிற்று, ஸொஸள-அந்த இந்த, வநூ௱ஃ- சந்திரனானவன், சதிகூாந்: - தாண்டினவனாக, வரெணஹூதூ௦-மிருத்து வுக்குமேலே, ஹாதி - விளங்குகிறான், வாவ௦ - இந்த ப்ரகாரம், யஃ-எவன், வெஜ - அறிகிறானோ, வாநம் - இவனை, வாஷா - இந்த, ஜெவதா - ப்ராண தேவதையானது, வாவ௦ஹவா - இந்த ப்ரகாரம், ஹூதூ௦ - மிருத்துயுவை, சதிவஹதி - தாண்டிவைக்கிறது,

(ஶ0 - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

சுயாத்தமெநஹாஜூாமாயக் | யஜிகிஂசாஹஜூெதசுமெநவெநவத ஜூதஹஹவு திஷ்டதி ||உசு||

(ப் - ம்.) சுய - பிறகு, ஆத்மெந - தன்பொருட்டு, சுஹாஜூ௦-சாப்பி டத்தக்க அன்னத்தை, (ரு௦) - அன்னத்தைச் சாப்பிடும் தன்மையை, ஆமா யக் - பாடிற்று, ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, யக்கிஂஞ-கொஞ்சமேனும், சுஹ௦ - அன்னமானது, சுஜூதெ-சாப்பிடப்படுகிறதோ, தக்-அதுவானது, சுநெமெநவ - ப்ராணனாலேயே, சுஜூதெ - சாப்பிடப்படுகிறது, ஜஹ - இந்த அன்னத்தில், வுதிஷ்டதி - இருக்கிறது.

(ஶ0 - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

தெஜெவாசுலுவஹெதாவஜாஜம் ஸவ௦யஜ௦ஹ௦தஜாத்தநஆமா ஸீரநநொாஸிஹஹஆஹஜஸ்வதிதெமெஶாஸிஸ௦விஶதெதி | தமெய திதம் ஸஃஸ௦ வரிணூவிஶஜத்ஸாஜூஜநநாஹஃதிதெமெநதாஹ வூஷிவவம் ஹவாவநம் ஸாசுஹிஸ௦விஶ௦திஹதூாஸாநாம் ஶெ ஷ௦வாரவ.தாஹவதூஹாெஹாசுயிவதியூவவ௦வெஜ | யஉமெஹவ௦ விஜம் ஹ்ஷவுதிவதிவபூஹஷதி | நமெஹவாஶ௦ஹாரெூஹெூா ஹவதூயயவமெவெதஃநஹவதி | யொமெவெதஃநஹாரூாஞுபஹஷிதிஸமெஹவாஶ௦ஹாரெூஹெூாஹவதி ||உஎ||

(ப் - ம்.) தெ - அந்த, ஜெவாஃ - வாக் முதலான இந்திரியங்கள், யக்- யாதொரு, சுஹ௦-சாப்பிடத் தகுந்த வஸ்துவானது, (சஹி)-இருக்கிறதோ, வாதாவக்மெவ - இவ்வளவான, ஸவ௦ - எல்லாம், ஜஜ௦ - இந்த, தக் - அப்படிப்பட்ட அன்னத்தை, ஆத்மெந - தன்பொருட்டு, ஆமாஸீஃ - பாடி னாய், சுஜு - இந்த, சுஹெ - அன்னத்தில், சுநு - உனக்குப் பிறகு, நஃ- எங்களை, ஆஹஜஸ்வ - பாகத்தையுடையவர்களாகச் செய், ஜதி - என்று, சுவுவநு - சொல்லின, மெதமெவ - அந்த நீங்கள், ஶா - என்னை, சுஹிஸ௦விஶத -சூழ்ந்து உட்காருங்கள், ஜதி - என்று, வுாணஃ - ப்ராண னாது, சுவுவீக் - சொல்லிற்று, தமெதி - அப்படியென்று, த௦ - அந்த ப்ராணனை, ஸஃஸ௦ - நாலுபக்கத்திலும், வரிணூவிஶ௦த - சூழ்ந்து உட்கா ர்ந்தன, தஸாக் - ஆதலால், யக் - யாதொரு, சுஹ௦ - அன்னத்தை,

அநேந - ப்ராணனாலே, அத்தி - சாப்பிடுகிறானோ, தேந - அந்த அன்னத்தினாலே, ஏதா꞉ - இந்த வாக் முதலான தேவதைகள், அவத்ருப்யந்தி - திருப்தி அடைகிறார்கள். ய꞉ - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, ஏநம் - இவனை, ஏவம்ஸ்வா - இந்த ப்ரகாரம், ஸ்வா꞉ - பந்து ஜநங்கள், அபிஸம்விஸந்தி - சூழ்ந்து உட்காருகிறார்கள், ஸ்வாநாம்-பந்து ஜநங்களுக்கு, பர்தா - ரக்ஷிக்கிறவனாகவும், ஶ்ரேஷ்ட꞉-உயர்ந்தவனாகவும், புரஏதா - முன் சொல்லுகிறவனாகவும், அந்நாத꞉-அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், அதிபதி꞉ - யஜமானனாகவும், பவதி - ஆகிறான், ய-உ-ஹ - எவன், ஸ்வேஷு - பந்து ஜனங்களுக்குள், ஏவம்விதம் - இப்படித் தியானம் செய்கிறவனைக் குறித்து, ப்ரதிப்ரதி꞉ சத்துருவாக, புபூஷதி - ஆகவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறானோ, ஸ꞉ - அவன், பார்யேப்ய꞉ - தன்னால் காப்பாற்றக் கூடிய பத்நி பிள்ளைகள் முதலியவர்களுக்கு, அலம் - போதுமானவனாக, ந-ஹ-ஏவ-பவதி - ஆகிறானில்லை அதாவது அவர்களைக் காப்பாற்றச் சக்தியற்றவனாகிறான், அத - பிறகு, யஏவ - எவன் தானே, ஏதம் - இப்படி அறிபுகிறவனை, அநுபவதி - அனுஸரித்திருக்கிறானோ, யோவா - எவன் தான், ஏதம்அநு - இவனை அனுஸரித்து, பார்யாந்-தன்னால் காப்பாற்றக் கூடிய பத்நி பிள்ளைகள் முதலியவர்களை, புபூர்ஷதி - காப்பாத்த இச்சிக்கிறானோ, ஸஏவ - அவன்தானே, பார்யேப்ய꞉ - தன்னால் காப்பாற்றக்கூடிய பத்நி பிள்ளைகள் முதலியவர்களின் பொருட்டு, அலம் - போதுமானவனாக, பவதி - ஆகிறான் அதாவது அவர்களைக் காப்பாற்றப் போதுமான சக்தியுள்ளவனாகிறான்.

(ஶம் - பா - ஸா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

ஸோऽயாஸ்ய ஆங்கிரஸோऽங்காநாம் ஹி ரஸ꞉ ப்ராணோ வா அங்காநாம் ரஸ꞉ ப்ராணோ ஹி வா அங்காநாம் ரஸஸ்தஸ்மாத்யஸ்மாத்கஸ்மாச்சாங்காத் ப்ராண உத்க்ராமதி ததேவ தச்சுஷ்யத்யேஷ ஹி வா அங்காநாம் ரஸ꞉ ‖

(ப - ம்.) ஸ꞉ - அந்த ப்ராணன், அயாஸ்ய꞉-அயயாஸ்யன் என்கிற பெயர்கொண்டவன், ஆங்கிரஸ꞉ - ஆங்கிரஸனென்கிற பெயர்கொண்டவன், அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ரஸோஹி - ஸாரமன்றோ, ப்ராணோவா - ப்ராணன்தானே, அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ஸார꞉ - சாரம், ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, ப்ராணோவா - ப்ராணன்தானே, அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ரஸ꞉ - சாரமோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, யஸ்மாத்-கஸ்மாத்-ச - எந்த ஒரு, அங்காத் - அவயவத்தில் நின்றும், ப்ராண꞉ - ப்ராணனானது, உத்க்ராமதி - உயரக்கிளம்புகிறதோ, ததேவ-அப்பொழுது தானே, தத் - அந்த அங்கமானது, ஶுஷ்யதி-உலர்ந்துபோகிறது, ஏஷ꞉ ஹிவா-இந்த ப்ராணன்தானே, அங்காநாம்-அவயவங்களுக்கு, ரஸ꞉-ஸாரம்.

(ரங் - ரா - ஹா.) முன்கூறிய அயாஸ்யத வாங்கிரஸத்வங்களையே அதற்குரியக் காரணங்களால் ஸ்தாபிக்கிறது. ப்ராணன் எந்த அங்கத்தை விடுகிறதோ அந்த அவயவம் உலர்ந்துபோகிறபடியால் ப்ராணனே அவயவங்களுக்கு ஸாரம் ஆகையால் ஆங்கிரஸன் என்கிற பெயர் உண்டாயிற்று.

ஏஷ உ ஏவ ப்ருஹஸ்பதிர்வாக்வை ப்ருஹதீ தஸ்யா ஏஷ பதிஸ்தஸ்மாது ப்ருஹஸ்பதி: ||உகூ||

(ப் - ம்.) ஏஷ:-உ-ஏவ - இந்த ப்ராணன்தானே, ப்ருஹஸ்பதி: - பிருகஸ்பதியென்று பெயர்கொண்டது, வாக்வை - வாக்தானே, ப்ருஹதீ - பிருகதீ யென்று பெயர்கொண்டது, தஸ்யா: - அந்த வாக்குக்கு, ஏஷ: - இந்த ப்ராணனுனது, பதி: - காப்பாற்றுகிறவன், தஸ்மாது - ஆகையால் தான், ப்ருஹஸ்பதி: - பிருகஸ்பதியென்று பெயர் கொண்டவன்.

(ரங் - ரா - ஹா.) அவயவங்களுக்கு ஆத்மா என்கிறதுடன் ருக் யஜுஸ் ஸாம என்கிற மூன்று வேதங்களுக்கும் ஆத்மாவென்று ப்ராணனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறது. பிருகதீ யென்கிற சந்தஸ்ஸில் அடங்கின ஸர்வ ருக்குக்களும் வாக் ரூபமாகையாலேயும் வாக்கும் ப்ராணாதீனமாகையாலும் அந்தப் பிருகதீ ரூபமான வாக்கைக் காப்பாற்றுகையாலே பிருகஸ்பதியென்று ப்ராணனைச் சொல்லப்பட்டது.

ஏஷ உ ஏவ ப்ரஹ்மணஸ்பதிர்வாக்வை ப்ரஹ்ம தஸ்யா ஏஷ பதிஸ்தஸ்மாது ப்ரஹ்மணஸ்பதி: ||ஙு0||

(ப் - ம்.) ஏஷ:-உ-ஏவ - இந்த ப்ராணன்தானே, ப்ரஹ்மணஸ்பதி: - ப்ரம்மணஸ்பதியென்று பெயர் கொண்டவன், வாக்வை - வாக்தானே, ப்ரஹ்ம - வேதம், தஸ்யா: - அந்த வேதரூபமான வாக்குக்கு, ஏஷ: - இந்த ப்ராணனுனது, பதி: - காப்பாற்றுகிறவன், தஸ்மாது - ஆகையால் தான், ப்ரஹ்மணஸ்பதி: - ப்ரம்மணஸ்பதியென்று பெயர் பெற்றவர்.

(ரங் - ஹா.) ப்ரம்மாவென்று சொல்லப்பட்ட யஜுர்வேத ரூபமான வாக்குக்குப் பதியாகையாலே ப்ராணனை ப்ரம்மணஸ்பதியென்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு பிருகதீ யென்றும் ப்ரம்மமென்றும் பொதுவாகப் பேசப்பட்ட பதங்களால் மேல் ப்ராம்மணத்தில் ஸாமரூபமான வாக்கை யெடுத்துச் சொன்னபடியால் மிகுதியாக வாக் ரூபமான ருக்கும் யஜுஸ்ஸும் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது.

(ரா - ஹா.) ப்ரம்ம என்கிற பதத்தால் வேதத்தைப் பேசி வேதரூபமான வாக்குக்குப் பதியாகையால் ப்ராணனை ப்ரம்மணஸ்பதியென்று பேசப்பட்டது.

ஏஷ உ ஏவ ஸாம வாக்வை ஸாமைஷ ஸா சாமஶ்சேதி தத்ஸாம்ந: ஸாமத்வம் | யத்வேவ ஸம: ப்லுஷிணா ஸமோ மஶகேந ஸமோ நாகேந ஸம ஏபிஸ்த்ரிபிர்லோகை: ஸமோऽநேந ஸர்வேண தஸ்மாத்வேவ ஸாமாஶ்நுதே ஸாம்ந: ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவமேதத்ஸாம வேத ||ஙக||

(ப் - ம்.) ஏஷ:-உ-ஏவ - இந்த ப்ராணன்தானே, ஸாம - ஸாமவேதரூபம், வாக்வை - வாக்குத்தானே, ஸா - ஸ்த்ரீலிங்கத்தால் அறியத்தகுந்தது, அம: - புல்லிங்கத்தால் அறியத்தகுந்தது, ஏஷ: - இந்த ப்ராணன், (ரா) ஸா - சர்வநாமமென்று எல்லாப் பொருளுக்கும் பெயரான சப்தத்தால் சொல்லுகையாலும் ஸ்த்ரீலிங்கத்தால் சொல்லுகையாலும் வாக்கைச்

சொல்லுகிறது, அம: - சொல்லத் தகுந்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிற அமஎன்கிறது. இங்கு ப்ராணனைச் சொல்லுகிறது, ஸாச அந்த வாக்கும், அமஶ்ச-ப்ராணனும், இதி - என்று சேர்க்கப்பட்டு, ஸாம-(ஸாமம் என்னப்பட்டது)' தத் - ஆகையாலே, ஸாம்ந: - ப்ராணனாலே ப்ரயோகிக்கப்பட்ட ஸ்வாக்கூட்டமான ஸாமத்திற்கு, ஸாமத்வம் - ஸாமமென்கிற பெயர், யத்-உ-ஏவ-யாதொரு காரணத்தினாலேதான், ப்லுஷிணா - எறும்பினோடும், ஸம: - துல்லியனோ, மஶகேந - கொசுவோடு, ஸம: - துல்லியனோ, நாகேந-யானையோடு, ஸம: - துல்லியனோ, ஏபி: - இந்த, த்ரிபி:-மூன்றுகளான, லோகை: - உலகங்களோடு, ஸம: - துல்லியனோ, அநேந - இந்த, ஸர்வேண-சகல வஸ்துக்களோடும், ஸம: - துல்லியனோ, தஸ்மாத்-உ-ஏவ-ஆகையாலேதான், ஸாம-ஸாமமென்றுபெயர்பெற்றது, ய: - யாதொருவன், ஏதத் - இந்த, ஸாம - ஸாமமென்று பெயர்கொண்ட ப்ராணனை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத-தியானம் பண்ணுகிறானோ,(ஸ: - அவன்), அஶ்நுதே-வியாபரித்திருக்கிறான், ஸாம்ந: - ஸாமமென்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணதேவதையினுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சமான போகத்தையும், ஸலோகதாம் - சமான உலகத்தையும், ஜயதி - ஜயிக்கிறான் அதாவது அடைகிறான், (௩௦) ஸாம்ந: - ஸாமரூபியான ப்ராணதேவதைக்கு; ஸாயுஜ்யம் - ஸமானபோகத்தை, அஶ்நுதே - அனுபவிக்கிறான், ஸலோகதாம் - ஸமான உலகத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான் அதாவது அடைகிறான்.

(ஶ௦ - ௩௨ - ஹா.) ஸ்வர்னங்களின் கூட்டமாகிய ஸாமவேதமும் ப்ராணனாலேயே சொல்லப்படுதலாலும் எறும்பு முதலான சகல சிறிய பெரிய உருக்களிலும் பசு முதலியவத்தில் கோத்வம் முதலிய ஜாதிகள்போல் வயாபரித்துச் சமமாயிருத்தலாலும் ப்ராணனானது ஸாமமென்று சொல்லப்பட்டது. யாதொருவன் இந்த ப்ராணனை இவ்விதமான உருவத்தோடு தியானம் செய்கிறானோ அவன் அந்தத் தேவதையோடு சமானபோகத்தையும் அத்தேவதையினுடைய உலகத்தையும் அடைவன்.

ஏஷ உ வா உத்கீத: ப்ராணோ வா உத் ப்ராணேந ஹீத௩் ஸர்வமுத்தம் வாகேவ கீதா வாக்ச கீதா சேதி ஸ உத்கீத: ||௩௨||

(ப - ம்.) ஏஷ:-உ-வா - இந்த ப்ராணனும், உத்கீத: - ஸாமத்தினுடைய ஒருபாகமான உத்கீதம் என்று சொல்லப்பட்டது, ப்ராணோவா - ப்ராணன் தானே, உத் - உத் என்கிற பெயர் பெற்றது, ஹி - யாதொரு காரணத்தால், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - சகல ஜகத்தும். ப்ராணேந - ப்ராணனாலே, உத்தப்தம் - தரிக்கப்பட்டதோ, வாகேவ - வாக்குத்தானே, கீதா-காநத்தைச் சொல்லும் கீதா சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது, உச்ச - உத் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணனும், கீதாச - கீதை என்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணனுக்கு வசமான வாக்கும், இதி - என்கிற இரண்டும் சேர்ந்து சொல்லப்படும், ஸ: - அந்த ப்ராணனது, உத்கீத: - உத்கீதமென்று சொல்லப்பட்டது.

(ஸ0 - ரா - ஹா) சாமவேதத்தின் ஒரு பாகமாகிய நிதானமென்கிற பாகத்தில் சொல்லப்படும் உத்கீதம் என்று சொல்வதும் இந்த ப்ராணன் தான் சகல ஜகத்தையும் உத்தம்பிக்கிறபடியால் அதாவது தரிக்கிறபடியால் ப்ராணனை யுத் என்றும் காநம் செய்ய ப்படுதலால் கீதையென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட வாக்குக்குக் காரணமாயிருந்தலாலும் ப்ராணனை உத்கீதமென்று சொல்லுகிறது.

தஹாபி ப்ரஹ்மதத்தஶ்சைகிதாநேயோ ராஜாநம் பக்ஷயந்நுவாச । அயம் த்யஸ்ய ராஜா மூர்தாநம் விபாதயதாத் யதிதோऽயாஸ்யாங்கிரஸோ ऽந்யேநோதகாயதிதி வாசா ஹ்யேவ ஸ ப்ராணேந சோதகாயதிதி ॥௨௪॥

(ப் - ம்.) தத்-ஹா-அபி - மேற்கூறிய அந்த விஷயத்தில், சைகிதாநேய: - சைகிதானனுடைய பிள்ளையாகிய, ப்ரஹ்மதத்த: - ப்ரம்ம தத்தனென்கிற மகர்ஷியானவர், ராஜாநம் - சோமலதையை, பக்ஷயந் - சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கும் காலத்தில், அயம் - இந்த, ராஜா - சோமலதையானது, த்யஸ்ய - இதரனுடைய, மூர்தாநம் - தலையை, விபாதயதாத் - தள்ளக்கடவது, யத்-யாதொரு காரணத்தினலே, இத: - இந்த, அயாஸ்யாங்கிரஸ: - அயாஸ்யாங்கிரஸ் என்று பெயர்கொண்ட முக்ய ப்ராணனைவிட, அந்யேந - வேறு தேவதையாலே, உதகாயத் - உத்கானம் பண்ணினனே, இதி - என்று, உவாச - சொன்னர், ஸ: - அந்த மகர்ஷியானவர், வாசா - வாக்கோடுகூடின, ப்ராணேநைவ - ப்ராணனாலேயே, ஹி - யாதொரு காரணத்தினலே, உதகாயத் - உத்கானம் பண்ணினரோ, இதி - என்கிற (அர்த்த: - அர்த்தமானது, ஶபதேந-சப்தத்தாலே, நிர்தாரித: - நிச்சயிக்கப்பட்டது).

(ஸ0 - ரா - ஹா.) மேற்கூறிய விஷயத்தில் ஒரு உபாக்யானம் சொல்லப்படுகிறது. சைகிதானருடைய பிள்ளையாகிய ப்ரம்ம தத்தரென்கிற மகர்ஷியானவர் யக்யத்தில் சோமாசத்தைப் பானம்பண்ணும் தருவாயில் இந்த அயாஸ்யாங்கிரஸனென்கிற பெயர் பெற்ற முக்ய ப்ராணனைவிட வேறு தேவதையை யார் உத்கானம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் தலை சிதறிவிடும் என்று சொன்னர். ஆகையால் அந்த மகர்ஷியும் அவ்விதமாகவே உத்கானம் செய்தார்.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஸாம்நோ ய: ஸ்வம் வேத பவதி ஹாஸ்ய ஸ்வம் தஸ்ய வை ஸ்வர ஏவ ஸ்வம் தஸ்மாதார்த்விஜ்யம் கரிஷ்யந்வாசி ஸ்வரமிச்சேத தயா வாசா ஸ்வரஸம்பந்நயார்த்விஜ்யம் குர்யாத்தஸ்மாத்யஜ்ஞே ஸ்வரவந்தம் தித்ருக்ஷந்த ஏவ அதோ யஸ்ய ஸ்வம் பவதி பவதி ஹாஸ்ய ஸ்வம் ய ஏவமேதத்ஸாம்நஸ்ஸ்வம் வேத ॥

(ப் - ம்.) ய: தஸ்ய - இந்த, ஸாம்ந:-ஸாமசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட தஸ்ய ஹா - அந்த ப்ராணனுடைய, ஸ்வம் - தரமான ஸ்வரத்தை, ய: - யாதொருவன், வேத - அறிகிறானே. அஸ்ய ஹா - இவனுக்கு, ஸ்வம் - தனமானது, பவதி - உண்டாகிறது, தஸ்ய வை அந்த ஸாமத்துக்கு, ஸ்வர ஏவ கண்டத்வனிதான், ஸ்வம் - பூஷணம், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஆர்த்விஜ்யம் - உத்காதாவாக இருக்கையை, கரிஷ்யந் - செய்யப்போகிறவனாக, வாசி - வாக் விஷயமான, ஸ்வரம் - கண்டத்வனியை, இச்சேத - இச்சிக்கக்கடவன்,

தயா - அந்த, ஸுஸ்வரயா - நல்ல ஸ்வரத்தோடேகூடிய, வாசா - வாக்கினாலே, ஆர்த்விஜ்யம் - உத்ககனத்தை, குர்வீத - செய்யக்கடவன், தஸ்மாத் - ஆகையால், யஜ்ஞே - யாகத்தில், ஸ்வரவந்தம் - கண்டத்வநியுள்ள புருஷனை, திதருக்ஷந்த ஏவ - பார்க்க இச்சிக்கிறார்கள், யஸ்ய - யாதொருத்த னுக்கு, ஸ்வம் - தனமானது, அதோ ஸவதி - இருப்பதுபோலே, ய:-யாதொரு த்தன், ஸாம்ந: - ஸாமத்தினுடைய, ஏதத் - இந்த, ஸ்வம் - தனமாகிய ஸ்வ ரத்தை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய-இவனுக்கு, ஸ்வம் - தனமானது, ஸவதி ஹா - உண்டாகிறது.

(ஸம - பா - ஷா.) ஸாமத்திற்கு ஸ்வரமே பூஷணமாதலால் யாதொருவன் அந்த ஸாமத்தின் ஸ்வரத்தை அறிகிறானோ அவனுக்குத் தனமுண்டாகிறது. ஆதலால் உத்கா னம் செய்ய ஆரம்பித்தவன் தன்னுடைய வாக்கில் ஸ்வரத்தை இச்சிக்கக்கடவன். அந்த ஸ்வரத்தோடேகூடின உத்கானத்தைச் செய்யக்கடவன். ஆகையால் உலகத்தில் பண முள்ள புருஷனை எவ்விதமாக ஜனங்கள் பார்க்க இச்சிக்கிறார்களோ, அவ்வண்ணமாக வே யாகத்திலும் ஸ்வரமுள்ள புருஷனைப் பார்க்க ஜனங்கள் இச்சிக்கிறார்கள். யாரொரு வன் ஸாமத்தின் ஸ்வம்மாகிய ஸ்வரமுள்ள அறிகிறானோ அவனுக்குத் தனமுண் டாகிறது.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஸாம்நோ ய: ஸுவர்ணம் வேத ஸவதி ஹாஸ்ய ஸுவர்ணம் தஸ்ய வை ஸ்வர ஏவ ஸுவர்ணம் ஸவதி ஹாஸ்ய ஸுவர்ணம் ய ஏவ மேதத் ஸாம்ந: ஸுவர்ணம் வேத ||௨௫||

(ப - ம்.) ஏதஸ்ய - இந்த, ஸாம்ந:-ஸாமசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட, தஸ்ய ஹ அந்த முக்ய ப்ராணனுடைய, ஸுவர்ணம்-நல்ல அக்ஷரங்களை, ய: - யாரொருவன், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய-இவனுக்கு, ஸுவர்ணம்- ஸ்வர்ணமானது, ஸவதி ஹா - உண்டாகிறது, தஸ்ய வை - அந்த ஸாமத் திற்கு, ஸ்வர ஏவ - ஸ்வரம்தானே, ஸுவர்ணம் - நல்ல அக்ஷரம், ய: - யாவனொருவன், ஏதத் - இந்த, ஸாம்ந: - ஸாமத்தினுடைய, ஸுவர்ணம்- சுவர்ணம் என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வரத்தை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய - இவனுக்கு, ஸுவர்ணம் - ஸ்வர்ணமானது, ஸவதி ஹா - உண்டாகிறது.

(ஸம - பா - ஷா.) மேல் ப்ராம்மணத்தில் கண்டத்தின் மாதுர்யத்தாலுண்டான ஸாமத்தின் ஸ்வரத்தைச்சொல்லிற்று. இந்த ப்ராம்மணத்தில் லக்ஷணங்களாலுண்டான ஸ்வரத்தைச் சொல்லுகிறது. மற்றக் கருத்துகள் முன்போலவும் பதார்த்தம்போலவும்.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஸாம்நோ ய: ப்ரதிஷ்டாம் வேத ப்ரதி ஹ திஷ்டதி தஸ்ய வை வாகேவ ப்ரதிஷ்டா வாசி ஹி கல்வேஷ ஏதத் ப்ராண: ப்ரதிஷ்டிதோ கீயத இத்யு ஹைக ஆஹு: ||௨௬||

(ப - ம்.) ஏதஸ்ய - இந்த, தஸ்ய ஹ - அந்த, ஸாம்ந: - ஸாமத்தினு டைய, ய: - யாதொருவன், ப்ரதிஷ்டாம் - வாக்கை, வேத - அறிகிறானோ, ப்ரதிஹ திஷ்டதி - அவன் நீடு நிற்கிறவனாகிறான், தஸ்ய வை - அந்த ஸா மத்திற்கு, வாகேவ - வாக்குத்தானே, ப்ரதிஷ்டா-ப்ரதிஷ்டையென்று சொ

ல்லப்பட்டது, வாஙிஹிவமூ - வாக் இந்திரிய ஸ்தானமாகிய நாக்கு முத லிய விடங்களிலன்றே, வஷ - இந்த, ப்ராண: - ப்ராணனானது, ப்ரதி ஷ்டிதஸ்ஸந் - இருந்ததாய்க்கொண்டு, ஏதஸ - இந்த ஸாமமானது, கீயதே - கானம்செய்யப்படுகிறது, ஏகே - சிலர், அந்நே - அன்னமென்கிற சரீரத் தில், இதி - என்றுதான், ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள்.

(ஸ0 - ரா - ஸா.) யாவனொருவன் சாமத்தின் வாக்கை அறிகிறானோ அவன் இந்த உலகத்தில் நீடு வாழ்கிறான். வாக்கில்தான இந்த முக்ய ப்ராணனிருந்துகொண்டு இந்த ஸாமமானது கானம்செய்யப்படுகிறது. சிலர் முன்கூறப்பட்ட அன்னம் என்கிற பெயர்கொண்ட சரீரத்தில்தான் ப்ராணன் இருந்து ஸாமகானம் செய்யப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள்.

அதாத: பவமாநாநாமேவாப்யாரோஹ: | ஸவை கலு ப்ரஸ்தோதா ஸாம ப்ரஸ்தௌதி | ஸயத்ர ப்ரஸ்துயாத் ததேதாநி ஜபேத் | அஸதோ மா ஸத்கமய தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமய ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமயேதி ஸ யதாஹாஸதோ மா ஸத்கமயேதி ம்ருத்யுர்வா அஸத்ஸதம்ருதம் | ம்ருத்யோர் மாம்ருதம் கமயாம்ருதம் மா குர்வித்யேவைததாஹ| தமஸோ மா ஜ்யோதிர் கமயேதி ம்ருத்யுர்வை தமோ ஜ்யோதிரம்ருதம் ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமயாம்ருதம் மா குர்வித்யேவைததாஹ ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமயேதி நாத்ர திரோ ஹிதமிவாஸ்தி அத யாநீதராணி ஸ்தோத்ராணி தேஷ்வாத்மநேந்நாத்யமா காயேத் தஸ்மாது தேஷு வரம் வ்ருணீத யம் காமம் காமயேத தம் ஸ ஏஷ ஏவம் விதுத்காதாத்மநே வா யஜமாநாய வா யம் காமம் காமயதே தமாகாயதி தத்தே லோகஜிதேவ ந ஹைவாலோக்யதாயா ஆஸாஸ்தி ய ஏவமேதத்ஸாம வேத ||௩எ||

(ப் - ம்) அத - அதற்குப் பிறகு, அத: - ஆகையாலே, பவமாநாநா மேவ - மூன்றுபமானம் என்னப்பட்ட ஸ்தோத்திரங்களுக்கே, அப்யாரோ ஹ:-அப்பியாரோஹமென்று சொல்லப்பட்ட மந்திரம் அதாவது ப்ரம்மலோ கத்தில் ஏற்றி வைக்கையால் அப்பியாரோகமென்று பெயர் படைத்தது, ஸவை - அந்த, ப்ரஸ்தோதா - ப்ரஸ்தோதா வென்று சொல்லப்பட்ட ருத்விக்கானவன், ஸாம - ஸாமவேதத்தை, ப்ரஸ்தௌதி - ஆரம்பிக்கிறான், ஸ:-அந்த ப்ரஸ்தோதாவானவன், யத்ர - எந்தக் காலத்தில், ப்ரஸ்துயாத்- ஆரம்பிக்கக்கடவனோ, தத் - அக்காலத்தில், ஏதாநி - இந்த மந்திரங்களை, ஜபேத் - ஜபிக்கக்கடவன், (அஸதோ மா ஸத்கமய தமஸோ மா ஜ்யோதிர்க மய ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமய) இதி - என்று, ஸ: - அந்தயஜமானனானவன், யத் - யாதொரு காரணத்தாலே, (அஸதோ மா ஸத்கமய) இதி - என்று, ஆஹ - சொல்லுகிறானோ, அஸத்-ஸ்வபாவமான கர்மங்களை அறிகிறதானது, ம்ருத்யு: - மரணத்திற்குக்காரணம், (வா) அஸந்ஸாரமே, ம்ருத்யு:- மரணகாரணம், ஸத் - சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களின் ஞா னமே, அம்ருதம் - மரணமில்லாதது, (வா) ஸத் - ப்ரம்மஞ்ஞானமே, அம்ருதம்-

மரணமில்லாதது, ம்ருத்யோ: - மரணகாரணமானதில் நின்றும், மா - என்னை, அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாத சாதநத்தை, கமய - அறியவை, மா - என்னை, அம்ருதம் - மரணமில்லாதவனாக, குரு - செய், இதி - என்கிற, ஏததேவ - இதைத்தானே, ஆஹ - சொல்லுகிறான், மா - என்னை, தமஸ: - இருட்டில் நின்றும், ஜ்யோதி: - ப்ரகாசத்தை, கமய - அடையவை, இதி - என்று, (ஆஹ - சொல்லுகிறான்), ம்ருத்யு: - மரணகாரணமானது, தம: - அக்யானம், ஜ்யோதி: - ப்ரகாசமான க்யானமானது, அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாதது, மா - என்னை, ம்ருத்யோ: - மரணகாரணத்தில் நின்றும், அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாததை, கமய - அறியவை, அம்ருதம் - மரணமில்லாதவனாக, மா - என்னை, குரு - செய், இதி - என்கிற, ஏததேவ - இதைத்தானே, ஆஹ - சொல்லுகிறான், ம்ருத்யோ: - மரணத்தின் காரணத்தில் நின்றும், மா - என்னை, அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாததை, கமய - அறியவை, இதி - என்று, (ஆஹ - சொல்லுகிறான்), அத்ர - இந்த மந்திரத்தில், திரோஹிதமிவ - மறைந்ததுபோலிருக்கும் அர்த்தமானது, நாஸ்தி - இல்லை, அத - இவ்வண்ணம் யஜமானன் உத்கானம் செய்த பிறகு, யாநி - யாதொரு, இதராணி - வேறாகிய, ஸ்தோத்ராணி - ஸ்தோத்திரங்களோ, தேஷு - அந்த ஸ்தோத்திரம் பண்ணும் காலத்தில், ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, அந்நாத்யம் - ப்ராணனை இருக்குகையை, ஆகாயேத் - கானம் செய்யக்கடவன், தஸ்மாத் - அந்தக் காரணத்தினாலேயே, தேஷு - அந்த ஸ்தோத்திரங்கள் செய்யுங் காலத்தில், யம் - யாதொரு, காமம் - ஆசைப்படும் வஸ்துவை, காமயேத - இச்சிக்கக்கடவனோ, தம் - அந்த, வரம் - வரத்தை, வ்ருணீத - வரிக்கக்கடவன், ஸ: ஏஷ: - அந்த இந்த, ஏவம்வித் - இந்த ப்ரகாரம் அறிந்த, உத்காதா - உத்காதாவானவன், ஆத்மநே வா - தன்பொருட்டாவது, யஜமாநாய வா - யஜமானன் பொருட்டாவது, யம் - யாதொரு, காமம் - ஆசைப்படத்தக்க வஸ்துவை, காமயதே - இச்சிக்கிறானோ, தம் - அதை, ஆகாயதி - கானம் பண்ணுகிறான், தத் ஹ ஏதத் - அந்த இந்த ப்ராணத்தின் உபாஸனமானது, லோகஜிதேவ - உலகத்தைச் சாதிக்கிறதுதான், ய: - யாதொருவன், ஏதத் - இந்த, ஸாம - சாமரூபியான ப்ராணனை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ. அலோக்யதாயா ஏவ - உலகத்திற்கு யோக்யனல்லாத தன்மைக்குத்தானே, ந ஹ ஆஸ்தி ஹ - ப்ரார்த்திக்கிறதில்லை.

(ஶம - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

அத வத்ர ப்ராஹ்மணம்.

ஹரி: ஓம் || ஆத்மைவேதமக்ர ஆஸீத்புருஷவித: ஸோऽநுவீக்ஷ்ய நாந்யதாத்மநோऽபஶ்யத் ஸோஹமஸ்மீத்யக்ரே வ்யாஹரத்ததோஹம்நாமாऽபவத்தஸ்மாதப்யேதர்ஹ்யாமந்த்ரிதோ ஹமயமித்யேவாக்ர உக்த்வாऽதாந்யந்நாம ப்ரப்ரூதே யதஸ்ய பவதி ஸ யத்பூர்வோऽஸ்மாத்ஸர்வஸ்மாத்ஸர்வாந்பாப்மந

வாப்மந ஔஷத்ஸர்வாந்பாப்மந ஔஷத்தஸ்மாத்புருஷ ஔஷதி ஹவை ஸ தம் யோऽஸ்மாத்பூர்வோ புபூஷதி ய ஏவம் வேத ||௧௮||

(ப் - ம்.) ஆத்மைவ - மேற்கூறிய க்யாநகர்மங்களுக்குப் பலமான ப்ரஜாபதியென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மம்தானே, இதம் - இந்தப்பேதங்களாகத் தோற்றப்பட்ட வஸ்துக்களோடு ஒன்றாக, அக்ரே - வேறு சரீரம் உண்டாவதற்கு முன், ஆஸீத் - இருந்தது, (௨) இதம் - இப்பொழுது கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட உலகமானது, அக்ரே - ஸ்ருஷ்டிகாலத்திற்கு முன், புருஷவிதஃ - புருஷனுடைய ஆகாரம்போன்ற ஆகாரத்தையுடைய, ஆத்மைவ - ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகவே, ஆஸீத் - இருந்தது, (௩) புருஷவிதஃ - புருஷனுடைய ப்ரகாரமாயிருக்கிற, ஸஃ - அந்த ப்ரம்மதேவனும், அநுவீக்ஷ்ய - ஆலோசனைசெய்து, அந்யத் - வேறே வஸ்துவை, ஆத்மநஃ - கார்யகாரணரூபமான ப்ராணபிண்டத்திற் காட்டிலும், நாபஶ்யத்-பார்க்கவில்லை, (௪) ஸஃ-அந்தப் பரப்ரம்மமானது, அநுவீக்ஷ்ய - ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பார்த்து, ஆத்மநஃ - தன்னைக் காட்டிலும், அந்யம்-வேறேயாகப் பிரிக்கப்பட்ட வஸ்துவை, நாபஶ்யத் - பார்க்கவில்லை, (௫௪) அக்ரே - ஆதிகாலத்தில், ஸஃ - அந்த ப்ரஜாபதியானவன் (ப்ரம்மமானது), அஹமஸ்மி - நான் இருக்கிறேன், இதி - என்று, வ்யாஹரத் - சொன்னார், ததஃ - ஆகையாலே, அஹம்நாம - அகம் என்கிற பெயரானது, அபவத்-உண்டாயிற்று, தஸ்மாத்- ஆகையாலே, ஏதர்ஹ்யபி - இக்காலத்திலும், (ஜநஃ-ஜனமானது), கோऽஸி த்வம் - யார் என்று கேட்கப்பட்டதாக, அக்ரே-முதலில், அஹமயம்-நான் இவன், இத்யேவ - என்றுதானே, உக்த்வா - சொல்லி, அத - பிறகு, அந்யத் - வேறான, நாம - பெயரை, ப்ரப்ரூதே-சொல்லுகிறது, அஸ்ய-இவனுக்கு, யத்-எந்தப் பெயரானது, பவதி-இருக்கிறதோ, யஃ-யாதொரு காரணத்தால், ஸஃ - அந்த ப்ரம்மனானவன், பூர்வஃ (பூர்வஸ்மிந்)-கர்மக்யானங்களால் பிரஜாபத்யத்தை அடைபவர்க்கு முந்தினவனாக, அஸ்மாத் - இந்த, ஸர்வஸ்மாத் - எல்லா உபாஸகஜனக் கூட்டத்தில் நின்றும், ஸர்வாந் - எல்லா, பாப்மநஃ - தியானம் செய்வதற்குத் தடையான பாவங்களை, ஔஷத் - கொளுத்தினானோ, தஸ்மாத்-ஆகையாலே, புருஷஃ- புருஷன் என்று பெயர்கொண்டான், (௬) யத் - யாதொருகாரணத்தினாலே, ஸஃ-அந்தப் பரப்ரம்மமானது, பூர்வஃ - முந்தினதோ, (யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே), அஸ்மாத் - இந்த, ஸர்வஸ்மாத் - எல்லாப்பொருளில் நின்றும், ஸர்வாந் - ஸகலமான, பாப்மநஃ - பாவங்களை, ஔஷத் - கொளுத்திற்றோ, தஸ்மாத்- ஆகையால், புருஷஃ - புருஷன் என்று சொல்லப்படுகிறது, (௭) தஸ்மாத் - ஆகையாலே, புருஷஃ - மனிதனானவன், ஔஷதி பாவங்களைப்போக்குகிறான், யஃ-யாதொருவன், அஸ்மாத்-இந்த உபாஸனைகளைக்காட்டிலும், பூர்வஃ- முந்தினவனாக, புபூஷதி - ஆகவேண்டுமென்று இச்

சிக்கிறுனே, தம் - அவனே, ஸஃ-அந்த உபாஸகனுனவன், ஔஷதி-கொளுத்துகிருன், யஃ - யாதொருவன், ஏவம் - இவ்வண்ணமாக, வெத - உபாஸிக்கிருனே, (ரு) யஃ - யாதொருவன், ஏவம் - இவ்வண்ணமாக, வெத-அடிக்கடி அநுஸந்திக்கிருனே, ஸஃ - அவன், தம் - அவனே, ஔஷதி - கொளுத்துகிருன், யஃ - யாதொருவன், அஸ்மாத் - இந்தப் புருஷனைக்காட்டிலும், பூர்வஃ-முந்தினவனுக, புபூஷதி-ஆகவேண்டுமென்று இச்சிக்கிருனே.

(மூ - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போல கருத்து.

ஸோऽபிபெத்தஸ்மாதெகாகீபிபெதி | ஸஹாயமீக்ஷாஞ்சக்ரெ | யந்மதந்யந்நாஸ்தி கஸ்மாந்நுபிபெமீதி | தத ஏவாஸ்ய பயம் வீயாய கஸ்மாத்த்யபெஷ்யத் த்விதீயாத்வை பயம் பவதி: ||௩௬||

(ப் - ம.) ஸஃ - மேற்கூறிய ப்ரம்மாவானவன், அபிபெத்-பயந்தான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏகாகீ - ஒருவனுகவிருந்தால், பிபெதி-பயப்படுகிருன், ஸோயம் - அந்த இந்த ப்ரம்மாவானவன், ஈக்ஷாஞ்சக்ரெ-யோசித்துப் பார்த்தான், யத் - யாதொரு காரணத்தினுலே, மத் - என்னைக் காட்டிலும், அந்யத் - வேறு ஒன்றும், நாஸ்தி - இல்லேயோ, கஸ்மாந்நு - என்ன காரணத்தினுலேதான், பிபெமி-பயப்படுகிறேன், இதி - என்று, தத ஏவ - ஆகையாலேதான், அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மாவினுடைய, பயம் - பயமானது, வீயாய - போக்கடிக்கப்பட்டது, கஸ்மாத்தி - எந்தக் காரணத்தாலே, அபெஷ்யத் - பயப்பட்டான், த்விதீயாத்வை - இரண்டாவது வஸ்துவினுலேயே, பயம் - பயமானது, பவதி - உண்டாகிறது.

(மூ - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ஸவைநைவரெமெ தஸ்மாதெகாகீ நரமதெ ஸத்விதீயமைச்சத் | ஸஹைதாவாநாஸ யதா ஸ்த்ரீபுமாம்ஸௌ ஸம்பரிஷ்வக்தௌ ஸ இமமெவாத்மாநம் த்வெதாபாதயத்தத: பதிஶ்ச பத்நீ சாபவதாம் தஸ்மாதிதமர்த்தப்ருகலமிவ ஸ்வ இதி ஹஸ்மாஹ யாஜ்ஞவல்க்யஸ்தஸ்மாதயமாகாஶஃ | ஸ்த்ரியா பூர்யத ஏவ தாம் ஸமபவத்ததொ மநுஷ்யா அஜாயந்த ||௪௦||

(ப் - ம்.) ஸவை - அந்த ப்ரம்மாவே என்றால், நைவரெமெ - ப்ரீதியடையவேயில்லை, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏகாகீ-ஒருவனுக, நரமதெ-ப்ரீதியடைகிருன் இல்லை, ஸஃ - அந்த ப்ரம்மாவானவர், த்விதீயம்-ப்ரீதியடையும் வஸ்துவை,ஐச்சத் - இச்சித்தார், யதா - எவ்வண்ணமாக, ஸ்த்ரீபுமாம்ஸௌ - ஸ்திரீயும் புருஷனும், ஸம்பரிஷ்வக்தௌ - சேர்ந்திருக்கிருர்களோ, ஏதாவாந் - இந்த ப்ரமாணமாக, ஸஹ - அந்த ப்ரம்மாவானவர், ஆஸ - ஆனுர், ஸஃ - அந்த ப்ரம்மாவானவர், இமமெவ - இந்த, ஆத்மாநம் - சரீரத்தைத்தானே, த்வெதா - இரண்டு பங்காக, அபாதயத் - தள்ளினுர், ததஃ - ஆகையினுலே, பதிஶ்ச - பதியென்றும், பத்நீ - பத்நியென்றும், அபவ

தௌ - ஆனார்கள், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, யாஜ்ஞவல்க்ய: - யாக்ஞவல்கரின் பிள்ளையான மகர்ஷியானவர், இதம் - இந்தச் சரீரமானது, ஸ்வ: - ஆத்மாவுக்கு, அர்த்தப்ருகலமிவ - பேர்பாதி பிளக்கப்பட்டதுபோல, இதிஹ - என்று, ஸ்மாஹ - சொன்னார், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, அயம் - இந்த, ஆகாச: - ஸ்திரீபாகமான இடமானது, ஸ்த்ரியா - ஸ்திரீயினாலே, பூர்யத ஏவ - பூரிக்கப்படுகிறதுதானே, தாம் - அந்த ஸ்திரீயை, ஸமபவத் - சேர்ந்தார், தத: - ஆகையாலே, மநுஷ்யா: - மனிதர்கள், அஜாயந்த - உண்டானார்கள்.

(ஸ - ரா - ஹா.) இந்தக் காரணத்தினலேயும் மேற்கூறிய ப்ரம்மாவானவர் சம்சார மார்க்கத்தைத் தாண்டவில்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மாவானவர் தான ஒருவனகை இருப்பதால் ப்ரீதியை யடையவில்லை. அந்தக் காரணத்தினலேயே இப்போதும் இவ்வுலகத்தில் ஒருவனகை ப்ரீதியை யடைகிறதில்லை. அந்த ப்ரம்மாவானவர் தான் ப்ரீதியையடைய ஒருஸ்திரீவஸ்துவை இச்சித்தார் தான் நினைத்தவுடனே இவ்வுலகத்தில் ஸ்திரீயும் புருஷனும் எந்த வளவில் இப்பார்களோ அந்த அளவாக ஆய்விட்டார். இந்த ஆத்மாவையே இரண்டு பாகமாகப் பிரித்தார். அப்படிப் பிரித்தக் காரணத்தினலேயே இவ்வுலகத்தில் பதியென்றும் பத்நியென்றும் ஏற்பட்டன. யாக்ஞவல்க்யர் என்று சொல்லப்பட்ட மகர்ஷியும் கலியாணம் செய்வதற்குமுன இந்த ஆத்மாவானது பாதி பிளக்கப்பட்டதாக யிருக்கிறதென்று சொன்னர் ஆகையால் அந்த ஸ்திரீயினுடைய பேர்பாதிபாகமும் கலியாணத்தின் பிறகு நிறைக்கப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மாவும் அந்த ஸ்திரீயைப் புணர்ந்தார். அதினல் மனிதர்கள் உண்டானார்கள்.

ஸோ ஹேயமீக்ஷாஞ்சக்ரே கதம் நு மாத்மந ஏவ ஜநயித்வா ஸம்பவதி |
ஹந்த திரோஸாநீதி ஸா கௌரபவத் | ருஷப இதரஸ்தாம் ஸமேவாபவத்
ததோ காவோஜாயந்த படபேதராபவதச்வவ்ருஷ இதரோ கர்தபீதரா கர்தப
இதரஸ்தாம் ஸமேவாபவத்தத ஏகசபமஜாயதாஜேதராபவத்வஸ்த
இதரோவிரிதரா மேஷ இதரஸ்தாம் ஸமேவாபவத்ததோஜாவயோஜாய
ந்தைவமேவ யதிதம் கிஞ்ச மிதுநமாபிபீலிகாப்யஸ்தத்ஸர்வமஸ்ருஜத ||

(ப் - ம்.) ஸா உ ஹ - அந்த ப்ரசித்தையான, இயம் - இந்தச் சதரூபையென்று பெயர்கொண்ட கன்னிகையானவள், மா - என்னை, ஆத்மந ஏவ - தன்னிடத்தில் நின்றுந்தானே, ஜநயித்வா - உண்டாக்கி, ஸம்பவதி - புணருகிறார், தத: - ஆகையாலே, திரோஸாநி - வேறு உருவத்தால் மறைவேனாக, இதி - என்று, ஈக்ஷாஞ்சக்ரே - யோசித்தாள், ஸா - அந்தச் சதரூபையானவள், கௌ: - பசுவாக, அபவத் - ஆனாள், இதர: - வேறாகிய மனுவென்று பெயர்கொண்ட ப்ரம்மாவானவர், ருஷப: - காளையாகவும் ஆனார், தாம் - அந்தப் பசுவை, ஸமேவ - புணர்ந்தார்தானே, தத: - ஆகையாலே, காவ: - பசுக்களும் காளைகளும், அஜாயந்த - உண்டாயின, இதரா - சதரூபையானவள், படபா - பெண் குதிரையாகவும், அபவத் - ஆனாள், இதர: - வேறு மனுவானவர், அச்வவ்ருஷ: - ஆண் குதிரையாகவும், இதரா - சதரூபையானவள், கர்தபீ - கழுதையாகவும், இதர: - மனுவானவர், கர்தப: - ஆண் கழுதையாகவும் ஆனார்கள், தாம் - அவளை, ஸமேவ - புணர்ந்தார்தானே, தத: - ஆகையாலே, ஏகசபம் - ஒற்றைக் குளம்புள்ள

ப்ராணியானது, அஜாயத - உண்டாயிற்று, உதரா - சதரூபையானவள், அஜா - வெள்ளாடாகவும், உதர: - மனுவானவர், பஸ்த: - ஆடாகவும், உதரா - சதரூபையானவள், அவி: - செம்மறியாடாகவும், உதர: - மனுவானவர், மேஷ: - ஆண் செம்மறியாடாகவும், அபவத் - ஆனார்கள், தத: - ஆகையாலே, அஜாவய: - வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளும், அஜாயந்த - உண்டாயின, ஆபிபீலிகாப்ய: - எறும்பு முதல், யதிதம்கிஞ்ச - எது இந்த உலகத்து வஸ்துக்களுள், மிதுநம் - இரண்டாக விருக்கிறதோ, தத் - அந்த, ஸர்வம் - எல்லாப் பொருளையும், அஸ்ருஜத - ஸ்ருஷ்டித்தான்.

(ஸ0 - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

ஸோऽவேதஹம் வாவ ஸ்ருஷ்டிரஸ்மி அஹம் ஹீதம் ஸர்வமஸ்ருக்ஷீதி ததஸ்ஸ்ருஷ்டிரபவத் | ஸ்ருஷ்ட்யாம் ஹாஸ்யைதஸ்யாம் பவதி ய ஏவம் வேத ||

(ப - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ரம்மாவானவன், ஹி - யாதொருகாரணத்தால், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளையும், அஸ்ருக்ஷி - ஸ்ருஷ்டித்தானோ, (தத் - ஆகையாலே), அஹம்வாவ - நான்தானே, ஸ்ருஷ்டி: - ஸ்ருஷ்டியென்று பெயர்கொண்டவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, அவேத் - எண்ணினான், தத: - அந்தக் காரணத்தினாலே, ஸ்ருஷ்டி: - ஸ்ருஷ்டியென்று பெயர்கொண்டவனாக, அபவத் - ஆனான், ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, (ஸ: - அவனானவன்), ஏதஸ்யாம் - இந்த, அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மாவினுடைய, ஸ்ருஷ்ட்யாம் - ஸ்ருஷ்டியில், ஹ - ப்ரஸித்தனாக, பவதி - ஆகிறான்.

(ஸ0 - ஹா.) யாதொரு காரணத்தினால் நான் இந்த உலகங்களை ஸ்ருட்டித்தேனோ அந்தக் காரணத்தினாலே என்னால் படைக்கப்பட்டனவும் நானும் வேறுபட்டனவல்ல. ஆகையால் ஸ்ருஷ்டியும் நானும் ஒன்றுதான் என்று அந்த ப்ரம்மாவானவன் எண்ணினான். இப்படி அவன் எண்ணியதை எவன் அறிகிறானோ அவன் இவ்வுலகத்தில் ப்ரஸித்தியையடைகிறான்.

(ரா - ஹா.) எந்தக் காரணத்தினால் நான் இந்த உலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தேனோ அதினால் நானே ஸ்ருஷ்டியாகிறேன் என்று ப்ரம்மா எண்ணினபடியால் அவனுக்கு ஸ்ருஷ்டியென்கிற பெயர் ஏற்பட்டது. யாவன் ஒருவன் இந்த ஸ்ருஷ்டியை அறிகிறானோ அவன் இவ்வுலகத்தில் ப்ரஸித்தியை அடைகிறான்.

அதேத்யப்யமந்தத் ஸ முகாச்ச யோநேர்ஹஸ்தாப்யாம் சாக்நிமஸ்ருஜத தஸ்மாதேததுபயமலோமகமந்தரதோऽலோமகா ஹி யோநிரந்தரத: | தத்யதிதமாஹுரமும் யஜாமும் யஜேத்யேகைகம் தேவமேதஸ்யைவ ஸா விஸ்ருஷ்டிரேஷ உ ஹ்யேவ ஸர்வே தேவா: | அத யத்கிஞ்சேதமார்த்ரம் தத்ரேதஸோऽஸ்ருஜத தது ஸோம ஏதாவத்வா இதம் ஸர்வமந்நம் சைவாந்நாதஶ்ச ஸோம ஏவாந்நமக்நிரந்நாத: | ஸைஷா ப்ரஹ்மணோऽதிஸ்ருஷ்டி: | யச்ச்ரேயஸோ தேவாநஸ்ருஜதாத யந்மர்த்ய: ஸந்நம்ருதாநஸ்ருஜத தஸ்மாதிஸ்ருஷ்டிரதிஸ்ருஷ்ட்யாம் ஹாஸ்யைதஸ்யாம் பவதி ய ஏவம் வேத ||௬||

(ப் - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ரம்மாவானவன், அயெதி - இந்த ப்ரகாரம், யொநெ: - உத்பத்திக் காரணமான, முவாக-முகத்தில் நின்றும், ஹஸ்தா ஹ்ராம்ய - கைகளில் நின்றும், அஹ்ருயக - கடைந்தான், அமிம் - அக்நி தேவதையை, அஸ்ருஜத - படைத்தான், தஸ்மாக - ஆகையால், வத.தக - இந்த முகமும் கைகளும், அஸாரத: - உள்பாகங்களில், அலொமகம்-மயிரில் லாமலிருக்கின்றன, ஹி - யாதொரு காரணத்தினலே, யொநி: - யோநியா னது, அஸாரத:அலொமகா - உள்ளே மயிரில்லாததோ, தக-ஆகையாலே, அமும் - இந்த அக்நியை, யஜ - யஜி, அமும் - இந்த இந்திரனை, யஜ - யஜி, ஊதி - என்று, யக - யாதொரு, ஊஹம் - இந்த வசனத்தை, வகெகம் - ஒவ்வொரு, தெவம் - தேவதையைக் குறித்து, ஆஹு: - சொல்லுகிறூர் களோ, வா-அந்தந்தத் தேவதை விஷயமான வாக்கானது, வதஸ்யெவ- இந்த ப்ரம்மாவினுடையதானே, விஸ்ருஷ்டி: - வேறு விதமான ஸ்ருஷ்டி வஷஉஹெவ - இந்த அக்நி முகமாகத்தானே, ஸவெ - சகலமான, தெவா: - தேவர்களும், (அஹவநு - உண்டானூர்கள்), அய - பிறகு, ய த்கிஂச - யாதமொரு, ஊஹம் - இவ்வுலகத்திலுள்ள, ஆஜும் - ஈரமுள்ள வஸ் துவோ, தக - அந்த வஸ்துவை, ரெதஸ: - ரேதஸ்ஸில் நின்றும், அஸ்ரு ஜத - படைத்தான், தக - அதுதான், ஸொம: - சோமரசம் என்று சொல் லப்பட்டது, வதாவதா - இவ்வளவுள்ள, ஊஹம்-இந்தச் சோமமான அக்நி யானது, ஸவம் - சகலமான, அநம்-போகிக்கும் வஸ்துவாகவும் ஆயிற்று, அநாஷஸ்வ - அதைப் புசிக்கிறதாகவும் ஆயிற்று, ஸொமவ - சோம ரசம்தானே, அநம் - போக்யவஸ்து, அமி:-அக்நியானது, அநாஷ:-அதைப் புசிக்கிறது, ஸாவஷா - அந்த இந்த ஸ்ருஷ்டியானது, ப்ரஹ்மண: - ப்ரம் மாவுக்கு, அதிஸ்ருஷ்டி: - உத்தமமான ஸ்ருஷ்டி, யக - யாதொரு காரணத் தினலே, ஸ்ரெயஸ: - உயர்ந்த, தெவாநு - தேவர்களை, அஸ்ருஜத - படை த்தானே, அய - பிறகு, யக - யாதொரு காரணத்தினலே, மத்யஸ்ஸநு - மரிக்கும் தன்மையுள்ளவனுக, அம்ருதாநு - மரணமில்லாதவர்களை, அஸ்ரு ஜத - படைத்தானே, தஸ்மாக - ஆகையாலே, அதிஸ்ருஷ்டி: - உத்தமமான ஸ்ருஷ்டி, ய: - யாரொருவன், வவம் - இந்த ப்ரகாரம், வெஷ - அறிகி றூனே, (ஸ: - அவன்), அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மாவினுடைய, வதஸ்யாம் - இந்த, அதிஸ்ருஷ்ட்யாம் - உத்தமஸ்ருஷ்டியில், ஹா - ப்ரஸித்தியுள்ளவனுக, ஹவதி - ஆகிறுன்.

(ஶம் - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷ்யமும்.

தஷெஷம் தஹ்ஸ்யாஷ்யதராஸீதஸாரமெவாஹ்ரஷெவ்யாஷிய தாவஸ நாராயரிஷ மிரவெஷதிதஷிஷரெவ்யதஹி நாராமெவாஹ்ராஷெவ வ்யாஷியதெஉஸ நாராயரிஷ மிரவெஷதிஸவஷஊ ஹவ்யவிஷ: ஆந வாமெஜ்ஜெஹ்யாயயாக்ஷாரா: | க்ஷாரயாநெவஹிதஸ்யாசீஸ்ஂஹரொ

வா விஶ்வம்பரகுலாயே தம் ந பஶ்யந்த்யக்ருத்ஸ்னோ ஹி ஸ: ப்ராணன்னேவ ப்ராணோ நாம பவதி வதன் வாக் பஶ்யம்ஶ்சக்ஷு: ஶ்ருண்வன் ஶ்ரோத்ரம் மன்வானோ மனஸ்தான்யஸ்யைதானி கர்மநாமான்யேவ ஸ யோऽத ஏகைகமுபாஸ்தே ந ஸ வேதாக்ருத்ஸ்னோ ஹ்யேஷோऽத ஏகைகேன பவத்யாத்மேத்யேவோபாஸீதாத்ர ஹ்யேதே ஸர்வ ஏகம் பவந்தி ததேதத்பதனீயமஸ்ய ஸர்வஸ்ய யதயமாத்மாऽனேன ஹ்யேதத்ஸர்வம் வேத | யதா ஹ வை பதேனானுவிந்தேதேவம் கீர்த்திம் ஶ்லோகம் விந்ததே | ய ஏவம் வேத ||௪௪||

(ப - ம்.) தத்ஹ - அந்த, இதம் - இப்பிரபஞ்சமானது, தர்ஹி - அந்தக் காலத்தில், அவ்யாக்ருதம் - பெயர் உருவம் இல்லாததாக, ஆஸீத் - இருந்தது; ததேவ - அந்த ப்ரபஞ்சமானதுதானே, நாமரூபாப்யாம் - பெயர் உருவங்களாலே, வ்யாக்ரியத - பிரிக்கப்பட்டது, அயம் - இவன், அஸௌநாமா - இந்தப் பெயருடையவன், இதம்ரூப: - இந்த உருவமுள்ளவன், இதி - என்று, தத் - ஆகையாலே, இதம் - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, ஏதர்ஹ்யபி - இக்காலத்திலும், அயம் - இவன், அஸௌநாமா - இந்தப் பெயருள்ளவன், இதம்ரூப: - இவ்வுருவமுள்ளவன், இதி - என்று, நாமரூபாப்யாமேவ - பெயர் உருவங்களாலேதானே, வ்யாக்ரியதே - புரிக்கப்படுகிறது, ஸ: - அந்த, ஏஷ: - இந்த ப்ரம்மமானது, இஹ - இவ்வுருவங்களில், ஆநகாக்ரேப்ய: - நகங்களின் நுனி முதல், ப்ரவிஷ்ட: - ப்ரவேசித்தது, யதா - எவ்வண்ணமாக, க்ஷுர: - கத்தியானது, க்ஷுரதானே - உறையிலும், (யதாவா - எவ்வண்ணமாகத்தானே), விஶ்வம்பர: - அக்நியானது, விஶ்வம்பரகுலாயே - அரணிக்கட்டையிலும், (ப்ரவிஷ்ட:-ப்ரவேசித்ததோ), (ய: - யாதொருவன்), தம் - அந்தப் பரமாத்மாவை, நபஶ்யதி - பார்க்கவில்லையோ. அதாவது தியானம் செய்யவில்லையோ, ஸ: - அவன், அக்ருத்ஸ்னோஹி - நிறைந்தவனல்லவன்றோ, ப்ராணன்னேவ - உயிர்ப்பித்துக்கொண்டுதானே, ப்ராண: - ப்ராணன் என்று, நாம - பெயரானது, பவதி - உண்டாகிறது, வதந் - பேசுகிறதாக, வாக் - வாக் என்றும், பஶ்யந் - பார்த்துக்கொண்டு, சக்ஷு: - கண் என்றும், ஶ்ருண்வந் - கேட்டுக்கொண்டு, ஶ்ரோத்ரம் - காது என்றும், மன்வாந: - எண்ணிக்கொண்டு, மந: - மனதென்றும், (நாம - பெயரானது, பவதி - உண்டாகிறது), தாநி - அந்த, ஏதாநி - இந்தப் பெயர்கள், அஸ்ய - இந்தப் பரப்ரம்மத்துக்கு, கர்மநாமாந்யேவ - செயலினால் வந்த பெயர்கள்தான், ய: - யாதொரு, ஸ: - அந்த உபாஸிக்கிறவனானவன், அத: - இந்தக் காரணத்தினாலே, ஏகைகம் - ஒவ்வொரு வஸ்துவோடுகூடிய பரப்ரம்மத்தை, உபாஸ்தே - தியானம் செய்கிறானோ, ஸ: - அவன், நவேத - தியானம் செய்கிறவனல்ல, அத: - எவ்வுருவமும் ப்ரம்மம் ஒன்றேயாதலால், ஏகைகேந - ஒவ்வொன்றோடுகூடிய,

ஏஷ꞉ - இந்த ஜீவனானவன், அக்ருத்ஸ்நோ ஹி - பூர்த்தியில்லாதவனன்றோ, பவதி - ஆகிறான், ஆத்மேத்யேவ - ஆத்மாவென்றுதானே, உபாஸீத - தியானம் செய்யக்கடவன், அத்ர - இந்த ப்ரம்மத்தில், ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, ஸர்வே - சகல வஸ்துவும், ஏகம் - ஒன்றாக, பவந்தி - ஆகின்றனவோ, ததேதத் - அந்த இந்த ப்ரம்மமானது, அஸ்ய - இந்த, ஸர்வஸ்ய - எல்லா வஸ்துக்களுக்கும், பதநீயம் - அடையத்தகுந்தது, யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, அயம் - இந்த ப்ரம்மமானது, ஆத்மா - பாவியிருக்கிறதோ, அநேந - இந்த ப்ரம்மத்தினாலே, ஏதத் - இந்த, ஸர்வம் - சகலத்தையும், வேத ஹி - அறிகிறானன்றோ, யதா ஹ வை - எவ்வண்ணமாகவே, பதேந - அடிவைப்பினாலே, அநுவிந்தேத் - பின்சென்று அறிவனோ, ய꞉ - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த வண்ணமாக, வேத - தியானம் செய்கிறானோ, ஏவம் - இவ்வண்ணமாக, கீர்த்திம் - கீர்த்தியும், ஶ்லோகம் - புண்ணிய நாமத்தையும், விந்ததே - அடைகிறான்.

(ஶம் - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ததேதத்ப்ரேய꞉ புத்ராத்ப்ரேயோ வித்தாத்ப்ரேயோந்யஸ்மாத்ஸர்வஸ்மாதந்தரதரம் யதயமாத்மா ஸ யோந்யமாத்மந꞉ ப்ரியம் ப்ருவாணம் ப்ரூயாத் ப்ரியம் ரோத்ஸ்யதீதீஶ்வரோ ஹ ததைவ ஸ்யாதாத்மாநமேவ ப்ரியமுபாஸீத ஸ ய ஆத்மாநமேவ ப்ரியமுபாஸ்தே ந ஹாஸ்ய ப்ரியம் ப்ரமாயுகம் பவதி ||௪௫||

(ப - ம்.) ததேதத் - அந்த இந்த ஆத்மதத்வமானது, புத்ராத் - பிள்ளையைக் காட்டிலும், ப்ரேய꞉ - அதிக ப்ரியமுள்ளது, வித்தாத் - தனத்தைக் காட்டிலும், ப்ரேய꞉ - அதிக ப்ரியமுள்ளது, அந்யஸ்மாத் - வேறாகிய, ஸர்வஸ்மாத் - எல்லா ப்ரியவஸ்துவைக் காட்டிலும், ப்ரேய꞉ - அதிக ப்ரீதியுள்ளது, யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, அயம் - இந்த, ஆத்மா - ஆத்மாவானது, அந்தரதரம் - மிகவும் நெருங்கினதோ, ஸ ய꞉ - ஒருவன், ஆத்மந꞉ - ஆத்மாவைக் காட்டிலும், அந்யம் - வேறு வஸ்துவை, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ளதாக, ப்ருவாணம் - சொல்லுகிறவனைக் குறித்து, ப்ரூயாத் - சொல்லக்கடவன், ப்ரியம் - இஷ்டமான வஸ்துவை, ரோத்ஸ்யதி - இழக்கப்போகிறான், இதி ஹ - என்று, -யாதொரு காரணத்தினாலே, (வக்தும் - சொல்லுகைக்கு), ஈஶ்வர꞉ - ஸமர்த்தனோ, ததைவ - அப்படியே, ஸ்யாத் - ஆய்விடும், ஆத்மாநமேவ - பரமாத்மாவைத்தானே, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ளவஸ்துவாக, உபாஸீத - தியானம்செய்யக்கடவன், ஸ ய꞉ - யாதொருவன், ஆத்மாநமேவ - ஆத்மாவைத்தானே, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ள வஸ்துவாக, உபாஸ்தே - தியானம்செய்கிறானோ, அஸ்ய - இவனுடைய, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ளவஸ்துவானது, ப்ரமாயுகம் - நாசமுள்ளதாக, ந பவதி - ஆகிறதில்லை.

(ஸ௦ - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ததாஹுர்யத் ப்ரஹ்மவித்யயா ஸர்வம் பவிஷ்யந்தோ மநுஷ்யா மந்யந்தே | கிமு தத் ப்ரஹ்மாவேத்யஸ்மாத் தத்ஸர்வமபவதிதி ||௪௬||

(ப - ம்.) ப்ரஹ்மவித்யயா - ப்ரம்மத்தை அறியும் வித்தையினாலே, ஸர்வம் - சகல சப்தங்களின் பொருளான பரப்ரம்மத்தின் ஆவிர்ப்பாவமாக, பவிஷ்யந்த: - ஆக விருப்பமுள்ள, மநுஷ்யா: - மனிதர்கள், மந்யந்தே - எண்ணுகிறார்களோ, தத் - அதை, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள், தத் - அந்த, ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமானது, கிமு - எந்த வேறு அறியும் வஸ்துவை, அவேத் - அறிந்தது, யஸ்மாத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஸர்வம் - எல்லா வஸ்துவாகவும், அபவத் - ஆயிற்றோ, இதி - என்று (ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள்).

(ஸ௦ - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ப்ரஹ்ம வா இதமக்ர ஆஸீத் ததாத்மாநமேவாவேத் | அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மீதி தஸ்மாத்தத்ஸர்வமபவத் தத்யோ யோ தேவாநாம் ப்ரத்யபுத்யத ஸ ஏவ ததபவத் ததர்ஷீணாம் ததா மநுஷ்யாணாம் தத்தைதத் பஶ்யந்ருஷிர்வாமதேவ: ப்ரதிபேதே அஹம் மநுரபவம் ஸூர்யஶ்சேதி | ததிதமப்யேதர்ஹி ய ஏவம் வேதாஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மீதி ஸ இதம் ஸர்வம் பவதி தஸ்ய ஹ ந தேவாஶ்சநாபூத்யா ஈஶதே | ஆத்மா ஹ்யேஷாம் ஸ பவதி | அத யோऽந்யாம் தேவதாமுபாஸ்தே அந்யோऽஸாவந்யோऽஹமஸ்மீதி ந ஸ வேத யதா பஶுரேவம் ஸ தேவாநாம் யதா ஹ வை பஹவ: பஶவோ மநுஷ்யம் புஞ்ஜ்யு: ஏவமேகைக: புருஷோ தேவாந் புநக்த்யேகஸ்மிந்நேவ பஶாவாதீயமாநே அப்ரியம் பவதி கிமு பஹுஷு தஸ்மாதேஷாம் தந்ந ப்ரியம் யதேதந்மநுஷ்யா வித்யு: ||௪௭||

(ப - ம்.) இதம் - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, அக்ரே - ஆதிகாலத்தில், (ஸ௦) - அறிவுண்டாவதற்கு முந்தினகாலத்திலும், ப்ரஹ்மைவ - ப்ரமஸ்வரூபமாகவே, ஆஸீத் - இருந்தது, தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஆத்மாநமேவ - ஆத்மாவைத்தானே, அஹம் - நான், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, அவேத் - அறிந்தது, தஸ்மாத் - அப்படியறிந்ததால், தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஸர்வம் - எப்பொருளும், அபவத் - ஆயிற்று. தத் - அந்த ப்ரம்மத்தை, தேவாநாம் - தேவர்களுக்குள், யோ ய: - எவனெவன், ப்ரத்யபுத்யத - அறிந்தானோ, ஸ: - அவன், ததேவ - அந்த ப்ரம்மமாகத்தானே, அபவத் - ஆனான், (ரா௦) - ப்ரம்மத்தின் ஒரே ஆத்மாவாயிருக்கும் தன்மையை யறிந்தானென்று கருத்து. ருஷீணாம் - இருஷிகளுக்குள்ளும், ததா - அப்படியே, மநுஷ்யாணாம் - மனிதர்களுக்குள்ளும், ததா - அப்படியே, தத் - மேற்சொன்னவண்ணமாக எப்பொருள்களுமாயிருக்கிற,

ஏதத்வா - இந்த ப்ரம்மத்தையே, பஶ்யந் - அறிந்த, (௱௦) - தியானம் செய்த, வாமதேவ: வாமதேவரென்கிற, ருஷி: - இருஷியானவர், அஹம் - நான், மநு: - மனு என்பவராக, அபவம் - ஆனேன், அஹம் - நான், ஸூர்ய: - சூரியனுமாக, (அபவம்)-ஆனேன், இதி - என்று, ப்ரதிபேதே - அறிந்தார், தத் - ஆகையால், ஏதர்ஹ்யபி - இப்பொழுதும், ய:-எவன், ஏவம் - இந்தப்படி, இதம் - இந்த ப்ரம்மத்தை, அஹம் - நான், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளுமாக, பவதி - ஆகிறான், தஸ்ய - அப்படியறியுமவனுடைய, அபூத்யை - மோக்ஷத்தைக் கெடுப்பதற்கு, தேவாஶ்சந - தேவர்களும், நேஶதே - ஈசர்களாகிறதில்லை, ஹி - யாதொரு காரணத்தினால், ஏஷாம் - இத்தேவர்களுடைய, ஆத்மா - ஆத்மாவாக, ஸ: - அப்படியறிகிறவன், பவதி-ஆகிறானோ, அத-பிறகு,ய:-எவன், அந்யாம் - வேறு, தேவதாம் - தேவதையை, அஸௌ-இந்தத் தேவதையானது, அந்ய: - தன்னில் வேறுபட்டது. அஹம் - நான், அந்ய: - தேவதையில் வேறுபட்டவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, உபாஸ்தே - நமஸ்காரம் முதலியவைகளால் தியானம் செய்கிறானோ, ஸ: - அவன், நவேத - அறியவில்லை. பஶு: - பசுவானது, யதா - எப்படியோ, ஸ: - அப்படியுபாஸிக்கிறவன், தேவாநாம் - தேவர்களுக்கு, ஏவம் - இப்படியே, யதாஹவை - எப்படி, பஹவ:-அனேகமான, பஶவ:-பசுக்கள், மநுஷ்யம் - மனிதனை, புஞ்ஜ்யு: - காப்பாற்றுமோ, ஏவம் - இம்மாதிரியே, ஏகைக: - ஒவ்வொரு, புருஷ: - புருஷன், தேவாந் - தேவர்களை, புநக்தி - காப்பாற்றுகிறான், ஏகஸ்மிந் - ஒரு, பஶாவேவ - பசுதானே, ஆதீயமாநே - அப்புறப்படுத்தப்பட்டால், அப்ரியம் - அனிஷ்டமானது, பவதி - உண்டாகிறது, பஹுஷு-அனேக பசுக்கள், (ஆதீயமாநேஷு) அப்புறப்படுத்தப்பட்ட வளவில், கிமு - கேட்பானேன், தஸ்மாத்- ஆகையால், யத் - யாதொரு காரணத்தால், மநுஷ்யா: - மனிதர்கள், ஏதத் - இந்த ப்ரம்மத்தை, வித்யு: - அறிகிறார்களோ, தத்-அந்த ப்ரம்மத்தியானமானது, ஏஷாம் -இந்தத் தேவர்களுக்கு, நப்ரியம் - பிரியமில்லை.

(௱௦ - ௱ - ஸா.) பிரம்மமும் நானும் வேறுபட்டவனென்றும் வேறென்று தியானம் செய்யத்தக்கதென்றும் எவன் தியானம்செய்கிறானோ, அவன் அறிந்தவனல்ல. பிரமத்தியானம் செய்வதைத் தேவர்கள் கெடுப்பதற்குக் காரணமேதென்னில், மனிதன் பிறக்கும் காலத்தில் தேவர்கள் பிதுர்க்கள் இருஷிகள் ஆக மூன்றுபெயர்களிடத்திலும் கடனுடன் பிறக்கிறான். யாகம் செய்தலில் தேவர்கள் கடனையும் பிள்ளைபிறத்தலால் பிதுர்க்கள் கடனையும் அத்தியயனம் செய்வதால் இருஷிகள் கடனையும் தவிர்க்கிறான். உலகத்தில் பசுவானது தன் யஜமானனை எப்படிக் காப்பாற்றுமோ. அவ்வண்ணமாக இவன், அனேக பசுக்கள் ஒன்றுசேர்ந்ததுபோல் அனேகம் தேவர்களைக் காப்பாற்றி வருகிறானுகையால் பிரம்மத்தியானம் செய்கிறவன் அவர்களைவிட்டுத் தவறிப்போக யத்நப்படுவதால் தேவர்களுக்கு அனேகம் பசுக்கள் நஷ்டமடைவதுபோல் அப்பிரியத்தை விளக்குமாதலால் பிரம்மத்தியானம் செய்வது அவர்களுக்குப் பிரியமானதல்ல.

ப்ரஹ்ம வா இதமக்ர ஆஸீதேகமேவ ததேகம் ஸந்ந வ்யபவத் தச்ச்ரேயோ ரூபமத்யஸ்ருஜத க்ஷத்ரம் | யாந்யேதாநி தேவத்ரா க்ஷத்ராணீந்த்ரோ வருணஸ்ஸோமோ ருத்ர: பர்ஜந்யோ யமோ ம்ருத்யுரீஶாந இதி தஸ்மாத் க்ஷத்ராத்பரம் நாஸ்தி தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண: க்ஷத்ரியமதஸ்தாதுபாஸ்தே ராஜஸூயே க்ஷத்ர ஏவ தத்யஶோ ததாதி ஸைஷா க்ஷத்ரஸ்ய யோநிர்யத் ப்ரஹ்ம தஸ்மாத்யத்யபி ராஜா பரமதாம் கச்சதி ப்ரஹ்மைவாந்தத உபநிஶ்ரயதி ஸ்வாம் யோநிம் ய உ ஏநம் ஹிநஸ்தி ஸ்வாம் ஸ யோநிம்ருச்சதி ஸ பாபீயாந் பவதி யதா ஶ்ரேயாம்ஸம் ஹிம்ஸித்வா || ௨௮ ||

(ப்-பா-ம்.) ஸர்வாத்மனோ-என்றும், தஸ்ய ஶ்ராத்தஸ்ய தத்த்வஸ்ய-என்றும் ப்ராம்மணவர்ணத்தினுடையவும் அக்நியினுடையவும்படைப்புமுன் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது இந்திரன் முதலிய க்ஷத்திரியர்களுடைய அபிமானி தேவதைகளின் படைப்புச் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஹ்மைகத்வாவிவக்ஷிதத்வம்-என்கிற நியாயமாய் முன் சுருதிகளில் ப்ரம்மமே ஜகத் காரணமென்று சொல்லப்பட்டபோதிலும் சிஷ்யர்களின் ஜாக்ரதைக்காக அடிக்கடி ப்ரம்மமே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகிறது. அக்ரே - முன்காலத்தில், இதம் - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, ப்ரஹ்மைவ - ப்ரம்மமாகத் தானே, ஏகமேவ - ஒன்றாகத்தானே, ஆஸீத் - இருந்தது. தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஏகம்ஸத் - ஒன்றாகயிருந்துகொண்டு, நவ்யபவத் - பெருமையை யடையவில்லை. தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, க்ஷத்ரம் - க்ஷத்திரியனென்கிற, ஶ்ரேய: - உயர்ந்த, ரூபம் - சரீரத்வத, அத்யஸ்ருஜத - உயர்ந்ததாகப் படைத்தது, தேவத்ரா - தேவர்களுக்குள், யாநி - எந்த, ஏதாநி - இந்த, இந்த்ர: - இந்திரன், வருண: - வருணன், ஸோம: - சந்திரன், ருத்ர: - உருத்திரன், பர்ஜந்ய: - பர்ஜ்ஜன்னியன், யம: - யமன், ம்ருத்யு: - மிருத்தியு, ஈஶாந: - ஈசானன், இதி - என்கிற, க்ஷத்ராணி - க்ஷத்திரியாபிமானி தேவதைகளை, (அத்யஸ்ருஜத - படைத்தது), தஸ்மாத் - ஆகையால், க்ஷத்ராத் - க்ஷத்திரியனைக் காட்டிலும், பரம் - உயர்ந்தது, நாஸ்தி-இல்லை, தஸ்மாத் - ஆகையால், ப்ராஹ்மண: - ப்ராம்மணன், ராஜஸூயே-ராஜசூயமென்கிற யக்யத்தில், க்ஷத்ரியமதஸ்தாத்-க்ஷத்திரியனுக்குக்கீழ், உபாஸ்தே - உட்காருகிறான், தத் - ஆகையால், க்ஷத்ர ஏவ - க்ஷத்திரியனிடத்தில் தானே, யஶ: - ப்ராம்மண்யத்தாலுண்டான கீர்த்தியை, ததாதி - செய்கிறான், ராஜஸூயமென்கிற யாகத்தில் அரசன், ப்ரஹ்மந் - என்று கூப்பிட்டவுடனே ருத்விக்காயிருக்கிற ப்ராமணன், த்வம்ராஜந்ப்ரஹ்மாஸி - என்று அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறபடியால் ப்ராம்மண்யத்தாலுண்டான கீர்த்தியை அரசனிடத்தில் ப்ராமணன் செய்கிறான் என்று கருத்து, க்ஷத்ரஸ்ய - க்ஷத்திரியனுக்கு, ப்ரஹ்ம - ப்ராம்மணன், இதியத் - என்கிறதெதுவோ, ஸைஷா - அந்த இதுவானது, யோநி: - உயர்வுக்குக்காரணம், தஸ்மாத்-

ஆகையாலே, 𑌰𑌾𑌜𑌾 - க்ஷத்திரியன், 𑌪𑌰𑌮𑌤𑌾𑌂 - உயர்ந்திருப்பதை, 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 - அடைகிறான் தானே, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 - ராஜஸூயம் முடிந்தவுடனே, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 - தன்னுடைய, 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌂 - பெருமைக்காரணமான, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 - ப்ராம்மணனைத்தானே, 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑌿 - சமீபத்தில் தாழ்ந்திருக்கிறான், 𑌯𑌉 - யாதொரு க்ஷத்திரியன் தானே, 𑌏𑌨𑌂 - இந்த ப்ராம்மணனை, 𑌹𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿 - கொல்லுகிறானோ, 𑌸𑌃 - அந்த க்ஷத்திரியன், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 - தன்னுடைய, 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌂 - காரணமானதை, 𑌋𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 - கெடுக்கிறான், 𑌯𑌥𑌾 - எவ்வண்ணமாக, 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌂𑌸𑌂 - பெரியவர்களை, 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 - கொன்று, 𑌪𑌾𑌪𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 - பாவியாய், (𑌤𑌥𑌾 - அப்படி), 𑌸𑌃 - அவன், 𑌪𑌾𑌪𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 - பாவியாக, 𑌭𑌵𑌤𑌿 ஆகிறான்.

𑌸 𑌨𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌵𑌤𑍍𑌸 𑌵𑌿𑌶𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌗𑌣𑌶 𑌆𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌸𑌵𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌮𑌰𑍁𑌤 𑌇𑌤𑌿॥

(ப்-பா-ம்.) 𑌸𑌃-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், 𑌨𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌵𑌤𑍍-விபுவாகவில்லை, 𑌸𑌃 - அந்த பரமாத்மாவானவன், 𑌵𑌿𑌶𑌂 - வைச்யனை, 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌤- படைத்தான், 𑌯𑌾𑌨𑌿 - எந்த, 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 - இந்த, 𑌦𑍇𑌵𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 - தேவக்கூட்டங்கள், 𑌵𑌸𑌵𑌃 - வசுக்கள், 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌃 - உருத்திரர்கள், 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 - ஆதித்தர்கள், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - விச்வையினுடைய பிள்ளைகளான பதின்மூன்று பேர்கள், 𑌮𑌰𑍁𑌤𑌃 - மருத்துக்கள், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌗𑌣𑌶𑌃 - கும்பலாக, 𑌆𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - சொல்லப்படுகிறார்களோ, (𑌤𑌾𑌨𑌿 - அந்த தேவக்கூட்டங்களை, 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌤 - படைத்தான்).

𑌸 𑌨𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌵𑌤𑍍𑌸 𑌶𑍌𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤 𑌪𑍂𑌷𑌣𑌮𑌿𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌪𑍂𑌷𑍇𑌯𑌂 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚॥ ௫௦॥

(ப்-பா-ம்.) 𑌸𑌃-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், 𑌨𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌵𑌤𑍍 - விபுவாகவில்லை, 𑌸𑌃- அந்தப் பரமாத்மாவானவன், 𑌶𑍌𑌦𑍍𑌰𑌂 - சூத்திரனென்கிற, 𑌪𑍂𑌷𑌣𑌂 - விருத்திபண்ணுகிற, 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 - வர்ணத்தை, 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌤 - படைத்தான், 𑌇𑌯𑌂𑌵𑍈-இந்தப் பூமிதானே, 𑌪𑍂𑌷𑌾 - பூஷா என்று பெயர்கொண்டது, 𑌹𑌿 - யாதொருகாரணத்தால், 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚 - யாதானொரு, 𑌇𑌦𑌂-இந்த வுலகத்தின் பொருளோ, 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லாப்பொருள்களை, 𑌇𑌯𑌂-இந்தப் பூமியானது, 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 - விருத்திக்குக்கொண்டுவருகிறதோ.

𑌸 𑌨𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌵𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋𑌰𑍂𑌪𑌮𑌤𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌤 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥𑍋 𑌅𑌬𑌲𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌬𑌲𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌮𑌾𑌶𑌂𑌸𑌤𑍇 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌣 𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍈𑌵𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌦𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍁𑌭𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿॥ ௫௧॥

(ப்-பா-ம்.) 𑌸𑌃-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், 𑌨𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌵𑌤𑍍 - விபுவாகவில்லை, 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 - க்ஷத்திரியனைவிட வுயர்ந்ததான, 𑌰𑍂𑌪𑌂 - உருவ

மான, த⁴ர்மம் - தர்மத்தை, அத்யஸ்ருஜத - படைத்தான், ததே³தத்-அந்த இந்தத் தர்மமானது. க்ஷத்ரஸ்ய- க்ஷத்திரியனுக்கும் க்ஷத்ரம்-உக்ரமானது, யத் - யாதொன்று, த⁴ர்ம꞉ - தர்மமென்று சொல்லப்பட்டதோ, தஸ்மாத் - ஆகையால், த⁴ர்மாத் - தர்மத்தைவிட, பரம் - உயர்ந்தது, நாஸ்தி - இல்லை, அப³லீயாந்பி - பலமில்லாதவனுயிருந்தபோதிலும், ப³லீயாம்ஸம் - மிகுந்த பலமுள்ளவனையும், ராஜ்ஞா யதா² - ராஜாவினாலேபோல. த⁴ர்மேண - தர்மத்தினாலே ஆஸம்ஸதே - ஜயிக்க எத்தனிக்கிறான், ஏவம் - இந்தப்படியே, ய꞉ - யாதொன்றோ, ஸ꞉ - அது. த⁴ர்மோவை - தர்மந்தான், தத் - அந்தத் தர்மமும், ஸத்யம்வை-சத்தியந்தான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸத்யம் - சத்தியத்தை, வத³ந்தம் - சொலலுகிறவனை, த⁴ர்மம் - தர்மத்தை, வத³தி - சொல்லுகிறான், இதி - என்று, ஆஹு꞉-சொல்லுகிறார்கள், த⁴ர்மம்வா-தர்மத்தையாவது, வத³ந்தம் - சொல்லுகிறவனை, ஸத்யம் - சத்தியத்தை, வத³தி - சொல்லுகிறான், இதி - என்றும், (ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறார்கள்), ஏதத்³த்⁴யேவ - இந்த சத்தியந்தானே, ஏதது³ப⁴யம் - இந்தச் சத்தியம் தர்மம் இவைகளிரண்டாக, ப⁴வதி -ஆகிறது.

ததே³தத்³ப்³ரஹ்ம க்ஷத்ரம் விட் ஶூத்³ர꞉ தத³க்³நிநைவ தே³வேஷு ப்³ரஹ்மாப⁴வத்³ப்³ராஹ்மணோ மநுஷ்யேஷு க்ஷத்ரியேண க்ஷத்ரியோ வைஶ்யேந வைஶ்ய꞉ ஶூத்³ரேண ஶூத்³ரஸ்தஸ்மாத³க்³நாவேவ தே³வேஷு லோகமிச்ச²ந்தே ப்³ராஹ்மணே மநுஷ்யேஷ்வேதாப்⁴யாம் ஹி ரூபாப்⁴யாம் ப்³ரஹ்மாப⁴வத³த² யோ ஹ வா அஸ்மால்லோகாத் ஸ்வம் லோகமத்³ருஷ்ட்வா ப்ரைதி ஸ ஏநமவிதோ³ ந பு⁴நக்தி யதா² வேதோ³ ऽநநூக்தோ ऽந்யத்³வா கர்மாக்ருதம் யதி³ ஹ வா அப்யநேவம்விந்மஹத்புண்யம் கர்ம கரோதி தத்³தா⁴ஸ்யாந்தத꞉ க்ஷீயத ஏவாத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத ஸ ய ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸ்தே ந ஹாஸ்ய கர்ம க்ஷீயதே அஸ்மாத்³த்⁴யேவாத்மநோ யத்³யத்காமயதே தத்தத்ஸ்ருஜதே ॥

(ப்-பா-ம்.) தஸ்-ஆகையாலே, ஏதத் - இந்த ப்ரம்மமானது, ப்³ரஹ்ம- ப்ராம்மணஜாதியும், க்ஷத்ரம் - க்ஷத்திரியசாதியும், விட் - வைசியசாதியும், ஶூத்³ர꞉ - சூத்திரசாதியுமாயிருக்கிறது, அக்³நிநா-ஏவ - அக்கினியோடேகூடிக்கொண்டிருக்கிற, தத் - அந்த ப்ராம்மமானது, தே³வேஷு - தேவர்களுக்குள், ப்³ரஹ்ம - ப்ராம்மணஜாதியை உடைத்தானதாக, அப⁴வத் - ஆயிற்று. மநுஷ்யேஷு - மனிதர்களுக்குள், ப்³ராஹ்மணேந - ப்ராம்மணனோடே கூடினதாக, ப்³ராஹ்மண꞉ - ப்ராம்மணனகவும், க்ஷத்ரியேண - க்ஷத்திரியனோடே கூடினதாக, க்ஷத்ரிய꞉ - க்ஷத்திரியனகவும், வைஶ்யேந - வைசியனோடேகூடினதாக, வைஶ்ய꞉ - வைசியனகவும், ஶூத்³ரேண - சூத்திரனோடேகூடினதாக, ஶூத்³ர꞉ - சூத்திரனகவும், (அப⁴வத் - ஆயிற்று), தஸ்மாத் - ஆகையால், தே³வேஷு - தேவர்களுக்குள், லோகம் - பயனை, அ

மாவெவ - அக்நி நிமித்தமாகத்தானே, ஐஹ்ரெந - இச்சிக்கிறார்கள், உநூஷெஷு - மனிதர்களுக்குள், ப்ராஹ்மணெ-ப்ராம்மண நிமித்தமாக, (லொகம் - பயனை, ஐஹ்ரெ - இச்சிறார்கள்), ஏதாப்யாம்-ரூபாப்யாம்ஹி - இந்த அக்நி ப்ராம்மண உருவங்களாலேயே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, அபவத்-ஆயிற்றே, அத - பிறகு, யோஹவை-யாதொருவன்தானே, அஸ்மாத்-இந்த, லோகாத் - உலகத்தில் நின்றும், ஸ்வம் - தன்னுடைய அந்தராத்மாவாகிய, (ஸ்வம்) - தன்னுடையதான, லோகம் - பரமாத்மாவை, அத்ருஷ்ட்வா - காணாமல் - ப்ரைதி - லோகாந்தரத்தை அடைகிறானோ, ஏநம் - இவனை, அவிதித: - உபாசிக்கப்படாமலிருக்கிற, (ஸம்) - அறியப்படாமலிருக்கிற, ஸ: - அந்த பரமாத்மாவானவன், நபுநக்தி-காப்பாற்றுகிறதில்லை, யதாவா-எப்படி, வேத: - வேதமானது, அநநூக்த: - இத்தியயனம் செய்யப்படாமலும், யதா - எவ்வண்ணமாக, அந்ய - வேறு, கர்ம - ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கருமமானது, அக்ருதம் - செய்யப்படாமலும், (நபுநக்தி) - காப்பாற்றுகிறதில்லையோ, அநேவம்வித்-ஹ - ப்ரம்மத்தை அறியாதவனேயென்றால், மஹத்-பெரிதான, புண்யம் - புண்ணியமென்கிற, கர்ம-கருமத்தை, கரோதியதிஹா-செய்தபோதிலும், தத் - அந்த கருமமானது, அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மத்தை அறியாதவனுக்கு, அந்தத: - முடிவிலும், க்ஷீயத ஏவ-நசிக்கிறது தானே, ஆத்மாநமேவ - உபாயமான தன்னைத்தானே, லோகம் - பயனாக, உபாஸீத - தியானம்செய்யக்கடவன், ஸய: - யாதொரு அவன், ஆத்மாநமேவ - தன்னைத்தானே, லோகம் - பயனாக, உபாஸ்தே - தியானம் செய்கிறானோ, அஸ்யஹா - இவனுடையவோவென்றால், கர்ம - கருமயோகமானது அல்லது உபாசநமானது, நக்ஷீயதே - நசிக்கிறதில்லை, அஸ்மாத்தேவஹி- ஆசையாலேதானே, ஆத்மந: - தனக்கு, யத்யத்-எத்தை, காமயதே- இச்சிக்கிறானோ, தத்தத் - அத்தை, ஸ்ருஜதே - படைக்கிறான்.

அதோஅயம்வா ஆத்மாஸர்வேஷாம் பூதாநாம்லோகஸ்ஸயஜ்ஜுஹோதியத்யஜதே தேநதேவாநாம் லோகோஅதயதநுப்ரூதே தேந ருஷீணாம் அதயத்பித்ருப்யோ நிப்ருணாதியத்ப்ரஜாமிச்சதே தேநபித்ரூணாமத யந்மநுஷ்யாந் வாஸயதேயதேப்யோஅஶநம்ததாதி தேநமநுஷ்யாணாமத யத்பஶுப்யஸ்த்ருணோதகம் விந்ததி தேநபஶூநாம் யதஸ்ய க்ருஹேஷு ஶ்வாபதாவயாம்ஸ்யாபிபீலிகாப்ய உபஜீவந்தி தேநதேஷாம்லோகோ யதாஹவைஸ்வாயலோகாயாரிஷ்டிமிச்சேதேவம் ஹைவம்விதேஸர்வாணிபூதாந்யரிஷ்டிமிச்சந்தி ததேதத்விதிதம்மீமாம்ஸிதம்|| ௧௬||

(ப்-பா-ம்.) அதோ-பிறகு, அயம்வை-இந்த ஜீவாத்மாதானே, ஸர்வேஷாம் - எல்லா, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கும், லோக: - போக்கியம், ஸ: - அந்த ஜீவாத்மாவானவன், ஜுஹோதி - ஹோமம்செய்கிறான், யதி

யஸ் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, யஜதே - யாகம் செய்கிறான், உதயஸ்- என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந - அதினாலே, தேவாநாம் - தேவர்களு க்கு, லோகஃ - யோக்கியம், அத - பிறகு, அநுப்ரூதே - அத்தியயனம் செய்கிறான், உதயஸ் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந - அதினாலே, ருஷீணாம் - இருஷிகளுக்கு, லோகஃ - யோக்கியம், அத - பிறகு, பித்ரு ப்யஃ - பிதுர்க்களின்பொருட்டு, நிப்ருணாதி - பிண்டோதகம் கொடுக்கி றான், உதயஸ் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, ப்ரஜாம் - ப்ரஜையை, இச்ச தே - உண்டுபண்ணுகிறான், உதயஸ்-என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந- அதினாலே, பித்ரூணாம் - பிதுர்க்களுக்கு, (லோகஃ) - யோக்கியம், அத - பிறகு, (மநுஷ்யாந் - அதிதிகளை), வாஸயதே-வசிப்பிக்கிறான், உதயஸ்- என்கிற யாதொன்றுண்டோ, அஶநம் - அன்னத்தை, ஏப்யஃ-இவர்களின் பொருட்டு, ததாதி - கொடுக்கிறான், உதயஸ்-என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந - அதினாலே, மநுஷ்யாணாம் - மனிதர்களுக்கு, லோகஃ - யோக்கி யம், அத - மேலும், த்ருணோதகம் - பிலஜலம் இவைகளை, பஶுப்யஃ - பசுக்களுக்கு, விந்ததி - கொடுக்கிறான், உதயஸ் - என்கிற யாதொன்றுண் டோ, தேந - அதினாலே, பஶூநாம்-பசுக்களுக்கு, லோகஃ-யோக்கியம், அஸ்ய - இவனுடைய, க்ருஹேஷு - வீடுகளில், ஶ்வாபதாஃ - நாய்களும், வயாம்ஸி - பக்ஷிகளும், ஆபிபீலிகாப்யஃ - எறும்பளவாக, உபஜீவந்தி - ஜீவிக்கின்றன, உதயஸ் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந-அதினாலே, தேஷாம் - அவைகளுக்கு, லோகஃ - யோக்கியம், யதாஹவை - எப்படி யோவென்றால், ஸ்வாய - தன்னுடைய, லோகாய - யோகத்தின்பொருட்டு, அரிஷ்டிம் - நாசமில்லாமையை, இச்சேத் - இச்சிக்கக்கடவனோ, ஏவம் ஹ - இவ்வண்ணமாகவே, ஏவம்விதே - இப்படி அறிந்தவன்பொருட்டு, ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி - ப்ராணிகளும், அரிஷ்டிம் - நாசமில்லாமையை, இச்சந்தி - இச்சிக்கின்றன, தத்வா ஏதத் - ஆகையாலே இந்தப் பரமாத்மா வினுடைய யோக்கியத்தையானது, (ஸம்)-தத்-வை-ஏதத் - கர்மங்கள் கடன்போல் அவசியம் செய்யவேண்டியவைகளானவையானது, விதிதம்-பஞ் சமகாயக்யத்தில் செய்யவேண்டுமென்பதாக ஆராயப்பட்டது, மீமாம்ஸிதம்- விசாரிக்கப்பட்டது.

(ஸ0 - ஹா.) கக-கஉ-கங-கச-கரு-கசு-சுருதிகளின் கருத்து. அடியில் "ஆத்மேத் யேவமுபாஸீத" என்று "ஶாஸ்த்ரார்த்தம்" சொல்லப்பட்டது. பிறகு "ததானுர்ப்ரம்ம வித்யயா" என்று தொடங்கி அதின் சம்பந்தமும் பயனும் சொல்லப்பட்டன. அவித்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கே பொருந்தியிருத்தலால் அப்படி அவித்தையுடையவன் ப்ரம்மத்தை உள்ளபடி அறியாதவனுகையாலும் அப்படி அறியாத தேவர்களுக்கும் பிதுர்க்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் கடன்பட்டவர்களாயும் பசுக்கள்போல் பரதந்தார்களாயுமிருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கிறவர்கள் தேவர் முதலியவர்களுடைய காரியங்களான வர்ணாச்ரமதர்மங் களைச் செய்வதற்கு வர்ணங்கள் இன்னதென்பதைச்சொல்லி உக்கிரமான க்ஷத்திரியவர் ணத்துக்கும் உக்கிரமாயிருக்கிற தர்மத்தின் சிருஷ்டியைச்சொல்லி அந்தந்தத் தர்மங்களை மேற்கூறிய வர்ணங்கள் அக்நி ப்ராம்மணன் இவர்கள் மூலமாய் அநுஷ்டிக்கும் முறை

மையும் சொல்லி ப்ரம்மக்யானமில்லாதவன் செய்யும் கர்மங்கள் குறைகின்றன வென்றும் அப்படி க்யானமுள்ளவர்களுடைய கர்மங்கள் குறைகிறதில்லையென்றும் சொல்லப்பட்டன. அப்படி அவர்கள் செய்யும் கர்மங்களாவன. அவைகளால் திர்ப்தி அடையும் தேவர் முதலியவர்களாவன. யாகம் ஓமம் இவைகளால் தேவர்கள் வேதாத்தியனத்தால் ருஷிகள் பிண்டோகங்களால் பிதுர்க்களும் அன்னதானம் முதலியதால் மனுஷ்யர்களும் புல் முதலியவற்றால் பசுக்களும் வீட்டில் இடங்கொடுத்தால் நாய் முதலிய வஸ்துக்களுமாம் 'ராமாநுஜபாஷ்யம் ப்ரதிபதம்'போல.

𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌦𑍇𑌕𑌏𑌵𑌸𑍋𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑌜𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥
𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑌾𑌥𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌕𑌾
𑌮𑍋𑌨𑍇𑌚𑍍𑌛𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌤𑍋𑌭𑍂𑌯𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑍇𑌕𑌾𑌕𑍀𑌕𑌾
𑌮𑌯𑌤𑍇𑌜𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑌾𑌥𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀
𑌯𑍇𑌤𑌿𑌸𑌯𑌾𑌵𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌕𑍈𑌕𑌂𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌏𑌵𑌤𑌾
𑌵𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌤𑌾𑌮𑌨𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌾𑌗𑍍𑌜𑌾𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃𑌪𑍍𑌰
𑌜𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾𑌹𑌿𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑍈𑌵𑌂
𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌹𑌿𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌹𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮
𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿𑌸𑌏𑌷𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍋𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌃𑌪𑌶𑍁𑌃𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌦
𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿𑌯𑌏𑌵𑌂𑌵𑍇𑌦|| ௫௪ ||

(ப்-ம்.) 𑌇𑌦𑌂 - இந்தச் சக்த்தானது, 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇 - ஸிருஷ்டிகாலத்தில், 𑌏𑌕𑌏𑌵-ஒன்றாகவே, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌏𑌵-பரப்ரம்மரூபமாகவே, (ஸம்) 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵-அக்யானியான ஆத்மாவாகவே, 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 - இருந்தது, 𑌸𑌃-அந்த ஆத்மாவானது, 𑌮𑍇 - எனக்கு, 𑌜𑌾𑌯𑌾 - பத்நியானது, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - உண்டாகட்டும், 𑌅𑌥-பிறது, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯 - பிளக்க உண்டாக்கக்கடவேன், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌮𑍇 - எனக்கு, 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 - தனமானது, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - உண்டாகட்டும், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌕𑌰𑍍𑌮 - கர்மத்தை, 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌯 - செய்யக்கடவேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌅𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤-𑌕𑌾𑌮𑌃- ஆசைப்படத்தகுந்த வஸ்துவானது, 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌏𑌵 - இவ்வளவுதான், 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 - இச்சித்தபோதிலும், 𑌅𑌤𑍋𑌭𑍂𑌯𑌃 - இதைக்காட்டிலும் அதிகத்தை, 𑌨𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑍍 - அடையமாட்டான், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆகையால், 𑌏𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿- இப்பொழுதும், 𑌏𑌕𑌾𑌕𑍀 - ஒருவனை புருடனானவன், 𑌮𑍇-எனக்கு;𑌜𑌾𑌯𑌾-பத்நியானவள், 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - உண்டாகட்டும், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯-பிள்ளை உண்டாகக்கடவேன், 𑌅𑌥-பிறகு, 𑌮𑍇-எனக்கு, 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂-தனமானது, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍- உண்டாகட்டும், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌕𑌰𑍍𑌮 - கர்மத்தை, 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌯 - செய்யக்கடவேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 - இச்சிக்கிறான், 𑌸𑌃 - அந்த ஒருவனை புருஷனானவன், 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 - எவ்வளவுகாலம், 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 - இந்த ஜாதிகளுக்குள், 𑌏𑌕𑍈𑌕𑌮𑌪𑌿 - ஒவ்வொன்றையாவது, 𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 - அடைகிறதில்லையோ, 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 - அவ்வளவுகாலம், 𑌅𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌏𑌵-ஒரு அம்சம் குறைந்தவனாகவே, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇-எண்ணுகிறான், 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அப்படிக் குறைந்தவனுக்கு, 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌤𑌾-நிறைந்திருக்குகையோவென்றால், 𑌅𑌸𑍍𑌯-இவனுக்கு;𑌮𑌨𑌏𑌵-

மனதுதானே, ஆத்மா - ஆத்மாவாகவும், வாக் - வாக்கானது, ஜாயா - பத்நி யாகவும், ப்ராண: - ப்ராணனானது, ப்ரஜா - ப்ரஜையாகவும், சக்ஷு:-கண்ணனது, மாநுஷம் - மனிதனுடையதான, வித்தம்-தனமான பசு முதலியன வாகவும், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், சக்ஷுஷா-கண்ணால், தத்-அந்தத் தனத்தை, விந்ததே - அடைகிறானோ, ச்ரோத்ரம்- காதானது, தைவம் - தேவர்களுடையதான தனமாயும், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ச்ரோத்ரேண-காதினால், தத்-அந்தத்தெய்வதனமான தர்மத்தை, ச்ருணோதி- கேட்கிறானோ, அஸ்ய - இவனுடைய, ஆத்மைவ - சரீரந்தானே, கர்ம - கர்மமாகவும் இருக்கிறதோ, ஹி-யாதொரு காரணத்தால், ஆத்மநா-சரீரத்தால், கர்ம - யாகம் முதலிய கர்மங்களை, கரோதி - செய்கிறானோ, ஸ ஏஷ: - அந்த இந்தக் கும்பலானது, பாங்க்த: - பாங்தமென்கிற, யஜ்ஞ: - யாகத்தின் உருவமோ, பசு: - பசுவும், பாங்க்த: - ஐம்பூதங்களையுடையது, புருஷ: - புருஷனும், பாங்க்த:-ஐம்பூதங்களையுடையவன், இதம்-இந்த, ஸர்வம்- எப்பொருளும், பாங்க்தம் - ஐம்பூதத்தையுடையது, யதிதம்கிஞ்ச-எதெது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறதோ, ய: - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - தியானம் செய்கிறானோ, (ஸ:) - அறிகிறானோ, தத் - மேற்கூறிய, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாவற்றையும், ஆப்நோதி - அடைகிறான்.

இதி த்ருதீயாத்யாய: | பஞ்சமம் ப்ராஹ்மணம் || யத்ஸப்தான்னானி மேதயா தபஸாஜனயத்பிதா ஏகமஸ்ய ஸாதாரணம் த்வே தேவானபாஜயத் த்ரீண்யாத்மனே அகுருத பசுப்ய ஏகம் ப்ராயச்சத் தஸ்மின் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் யச்ச ப்ராணிதி யச்ச ந கஸ்மாத்தானி ந க்ஷீயந்தே அத்யமானானி ஸர்வதா யோ வைதாமக்ஷிதிம் வேத ஸோன்னமத்தி ப்ரதீகேன ஸ தேவானபிகச்சதி ஸ ஊர்ஜமுபஜீவதீதி ச்லோகா:||1|| யத்ஸப்தான்னானி மேதயா தபஸாஜனயத்பிதேதி மேதயா ஹி தபஸாஜனயத்பிதா ஏகமஸ்ய ஸாதாரணமிதீதமேவாஸ்ய தத்ஸாதாரணமன்னம் யதிதமத்யதே | ஸ ய ஏததுபாஸ்தே ந ஸ பாப்மனோ வ்யாவர்ததே மிச்ரம் ஹ்யேதத் | த்வே தேவானபாஜயதிதி ஹுதம் ச ப்ரஹுதம் ச தஸ்மாத்தேவேப்யோ ஜுஹ்வதி ச ப்ர ச ஜுஹ்வத்யதோ ஆஹுர்தர்சபூர்ணமாஸாவிதி தஸ்மான்னேஷ்டியாஜுக: ஸ்யாத் | பசுப்ய ஏகம் ப்ராயச்சதிதி தத்பய: | பயோ ஹ்யேவாக்ரே மனுஷ்யாச்ச பசவச்சோபஜீவந்தி தஸ்மாத்குமாரம் ஜாதம் க்ருதம் வைவாக்ரே ப்ரதிலேஹயந்தி ஸ்தனம் வானுதாபயந்த்யத வத்ஸம் ஜாதமாஹுரத்ருணாத இதி | தஸ்மின் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் யச்ச ப்ராணிதி யச்ச நேதி பயஸி ஹீதம் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் யச்ச ப்ராணிதி யச்ச ந தத்யதிதமாஹு: ஸம்வத்ஸரம் பயஸா ஜுஹ்வதப புனர்ம்ருத்யுமிதி ந ததா வித்யாத்யதஹரேவ ஜுஹோதி ததஹ: புனர்ம்ருத்யுமபஜயத்யேவம் வித்வான்ஸர்வம் ஹி தேவேப்யோன்னாத்யம் ப்ரயச்சதி கஸ்மாத்தானி ந க்ஷீயந்தே அத்யமானானி ஸர்வ

தேதி புருஷோ வா அக்ஷிதி: ஸ ஹீதமன்னம் புந: புனர் ஜநயதே | யோ வைதாமக்ஷிதிம் வேதேதி புருஷோ வா அக்ஷிதி: ஸ ஹீதமன்னம் தியா தியா ஜநயதே கர்மபிர்யத்தைதன்ன குர்யாத் க்ஷீயேத ஹ ஸோ(அ)ன்னமத்தி ப்ரதீகேனேதி முகம் ப்ரதீகம் முகேனேத்யேதத் ஸ தேவானபிகச்சதி ஸ ஊர்ஜமுபஜீவதீதி ப்ரஶம்ஸா || ௧௨ ||

(ப் - ம்.) முதல் சுருதியின் அர்த்தத்தை இரண்டாவது சுருதியே விவகரிக்கிறது. பிதா - எல்லாவற்றையும் படைத்த பரமாத்மா, (ஸ:)- எல்லாக் கருமங்களுக்கும் உற்பத்திஸ்தானமான ஜீவன், மேதயா-அறிவாயிருக்கிற, தபஸா - தவத்தால், (ஸ:) - அறிவாலும் கர்மத்தினாலும், ஸப்த - ஏழுவிதமான, அன்னானி - அன்னங்களை, அஜநயத் - உண்டுபண்ணினான், இதியத் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தத் -அது, ஹி-ப்ரசித்தம், யதிதம்-யாதொரு இந்த நெல் முதலிய அன்னமானது, அத்யதே - சாப்பிடப்படுகிறதோ, ததிதமேவ - அந்த இந்த அன்னந்தானே, அஸ்ய - இந்தத் தேவர் முதலானவர்களுக்கு, ஸாதாரணம் - பொதுவான, அன்னம் - அன்னம், ய: - தேவர்களுக்குக் கொடாத யாவனொருவன், ஏதத்-இந்த அன்னத்தை, உபாஸ்தே- புசிக்கிறானோ, ஸ: - அவன், பாப்மன: - பாவத்தில் நின்றும், ந வ்யாவர்த்ததே - விடப்படுகிறதில்லை, ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஏதத் - இந்த அன்னமானது, மிஶ்ரம் - தேவர் முதலியவர்க்கும் பொதுவானதோ, த்வே-இரண்டான அன்னங்களை, (ஸ்ருஷ்டி - படைத்து), தேவான்-தேவர்களை, அபாஜயத் - ப்ரீதிபண்ணிவைத்தான், இதி - என்று, யே - யாதொரு அன்னங்களோ, தே - அவைகளை, ஹுதம் - ஔபாஸநமும், ப்ரஹுதம் - அக்நிஹோத்திரம்முதலியனவும், தஸ்மாத் - ஆகையால், தேவேப்ய:-தேவர்களின்பொருட்டு, ஜுஹ்வதி - ஔபாஸநம் செய்கிறான், ப்ரஜுஹ்வதி-அக்நிஹோத்திரம் முதலியவைகளையும் செய்கிறான், அதோ-மேல்மந்திரத்துக்கே வேறு அர்த்தம்சொல்லப்படுகிறது. தர்ஶபூர்ணமாஸௌ-தரிசமென்றும் பூர்ணமாதமென்றும் சொல்லப்பட்டயாகங்களை,இதி-என்று,ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள்,தஸ்மாத் - ஆகையால், இஷ்டியாஜுக:-மற்றவேறு இஷ்டிகளைச் செய்கிறவனாக, ந ஸ்யாத்-ஆக்கக்கூடாது அல்லது, தஸ்மாத்-தர்சபூர்ணமாதங்களேதேவான்னமாகையால் அதில் கொஞ்சமேனும் பிசகுநேரிடாமலிருப்பதற்கு,இஷ்டியாஜுக:-மேற்கூறிய யாகங்களைச்செய்துவைக்கும் ருத்விக்காக, ந ஸ்யாத் - ஆக்கக்கூடாது, த்ரீண்யாத்மனே(அ)குருத-என்கிற மந்திரத்தில் அதிக அர்த்தம் இருப்பதால் அதைவிட்டு மேல்மந்திரத்தைச்சொல்லுகிறது, பஶுப்ய: - பசுக்களின் பொருட்டு, ஏகம் - ஒரு அன்னத்தை, ப்ராயச்சத் - கொடுத்தான், இதி தத் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தத் - அந்த அன்னமானது, பய: - பால், அக்ரே - ஆதிகாலத்தில், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், மனுஷ்யா: - மனிதர்களும், பஶவஶ்ச - பசுக்களும், பய ஏவ-

பாலைத்தானே, உபஜீவந்தி - விரும்புகிறார்கள், தஸ்மாத்-ஆகையால் அக்ரே-முதலில், ஜாதம் - பிறந்த, குமாரம் - பிள்ளையை, க்ருதம்வைவ - நெய்யைத்தானே, ப்ரதிலேஹயந்தி-சாப்பிடச்செய்து வைக்கிறார்கள், ஸ்தநம்வா-ஸ்தநத்தையாவது, அநுதாபயந்தி-சாப்பிடச்செய்கிறார்கள், அத-மேலும், ஜாதம் - பிறந்த, வத்ஸம் - கன்றை, அத்ருணாதம் - பிலதின்றூத்து, இதி - என்று, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள் அதாவது பால் குடிக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள், தஸ்மிந்-அந்த பயஸில், ஸர்வம்-எல்லா வஸ்துக்களும், ப்ரதிஷ்டிதம் - உயிர்வைத்திருக்கின்ற, யச்ச - யாதொன்று, ப்ராணிதி-உயிருள்ளதோ, யச்ச - யாதொன்றும், ந - உயிரில்லாததோ, இதி - என்கிற மந்திரத்தின் பொருள், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், யச்ச-யாதொரு வஸ்துவும், ப்ராணிதி-உயிருள்ளதோ, யச்ச-யாதொன்றும், ந-உயிரில்லாததோ, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எப்பொருளும், பயஸி - பயஸில், ப்ரதிஷ்டிதம் - உயிர்வைத்திருக்கின்றன, ஸம்வத்ஸரம் - வருஷகாலம், பயஸா - பாலினால், ஜுஹ்வத் - ஓமம்செய்தவன், புநர்-மறுபடியும், அபம்ருத்யும்-மரணத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான், இதி - என்று, யத்-யாதொன்று, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்களோ, தத் - அந்த, இதம் - இந்த வசனத்தை, ததா - அப்படி, நவித்யாத் - அறியக்கூடாது, யத்-அஹரேவ - எந்தத்தினத்திலேதானே, ஜுஹோதி - ஓமம்செய்கிறானோ, தத்அஹ: - அந்தத்தினத்தில், புநர்-மறுபடியும், அபம்ருத்யும் - மரணத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான், ஏவம் - இந்தப் பிரகாரம், வித்வாந் - அறிந்தவன், ஸர்வம் - எல்லா, அந்நாத்யம் - அன்னம் நெய்முதலியவற்றை, தேவேப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ப்ரயச்சதி-கொடுக்கிறான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸர்வதா - தினந்தோறும், அத்யமாநாநி - சாப்பிடப்பட்ட, தாநி - அந்த அன்னங்கள், நக்ஷீயந்தே-குறைகிறதில்லை, இதி-என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், புருஷோவை-பரமாத்மா தானே, (ஸம்) - ஜீவன்தானே, அக்ஷிதி: - குறையாதவன்: ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஸ: - அந்தப் புருஷன், இதம் - இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, புந:புந: - அடிக்கடி, ஜநயதே-உண்டுபண்ணுகிறானோ, யோவை-யாதொருவன்தானே, தாம் - அந்த, அக்ஷிதிம் - நாசமில்லாமையை, வேத-அறிகிறானோ, இதி - என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், புருஷோவை - புருஷன்தானே, அக்ஷிதி: - நாசமில்லாதவன், ஸஹி - அவன்தானே, இதம்-இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, கர்மபி: - ப்ராணிகளுடைய கர்மங்களோடே கூடினவனாக, தியாதியா - அடிக்கடிச் சங்கல்பத்தோடே கூடினவனாகவும், (ஸம்) - தங்கள் தங்கள் கருமங்களோடேயும் அந்தக் கருமங்களேற்ற அறிவோடும் கூடினவனாக, ஜநயதே - உண்டுபண்ணுகிறான், யத்தத் - இந்த அன்னத்தை, நகுர்யாத் - செய்யாமல் போனானேயானால், க்ஷீயேத ஹ - குறைந்தேவிடும், ஸ: - அவன், ப்ரதீகேந - முகத்தினால், அந்நம்-

அந்நத்தை, அத்தி - சாப்பிடுகிறுன், இதி - என்கிற மந்திரன்பொருட்டு, முகம் - முகமானது, ப்ரதீகம் - ப்ரதீகமென்று சொல்லப்பட்டது, முகேநேதி - முகேந என்பது, ஏதத் - இதின்பொருள், ஸ: - அவன், தேவாநபி - தேவர்களையும், கச்சதி-அடைகிறுன், ஸ:-அவன், ஊர்ஜம்-பரமாத்மாவை, (ஸ) - அமிர்தத்தை, உபஜீவதி - அடைகிறுன், இதி - என்கிற மந்திரமானது, ப்ரஶம்ஸா - பயனைச் சொல்லுகிறது.

த்ரீண்யாத்மநேऽகுருதேதி மநோ வாசம் ப்ராணம் தாந்யாத்மநேऽகுருதாந்யத்ரமநா அபூவம் நாதர்ஶமந்யத்ரமநா அபூவம் நாஶ்ரௌஷமிதி மநஸா ஹ்யேவ பஶ்யதி மநஸா ஶ்ருணோதி । காம: ஸங்கல்போ விசிகித்ஸா ஶ்ரத்தாऽஶ்ரத்தா த்ருதிரத்ருதிர்ஹ்ரீர்தீர்பீரித்யேதத்ஸர்வம் மந ஏவ தஸ்மாதபி ப்ருஷ்டத உபஸ்ப்ருஷ்டோ மநஸா விஜாநாதி ய: । கஶ்ச ஶப்தோ வாகேவ ஸா। ஏஷா ஹ்யந்தமாயத்தைஷா ஹி ந ப்ராணோபாநோ । வ்யாந உதாந: ஸமாநோऽந இத்யேதத்ஸர்வம் ப்ராண ஏவைதந்மயோ வா அயமாத்மா வாங்மயோ மநோமய: ப்ராணமய: ॥௩॥

(ப-பா-ம்.) த்ரீணி-மூன்று அன்னங்களை, ஆத்மநே - ஆத்மாவின்பொருட்டு, அகுருத - செய்தான், இதி-என்கிற மந்திரத்திரத்தின்பொருள், மந: - மனது, வாசம் - வாக்கு, ப்ராணம்-ப்ராணன், தாநி - அந்த மூன்றுகளையும், ஆத்மநே-ஆத்மாவின்பொருட்டு, அகுருத - செய்தான், அந்யத்ரமநா: - வேறிடத்தில் மனதையுடையவனுக, அபூவம் - ஆனேன், நாதர்ஶம் - பார்க்கவில்லை, அந்யத்ரமநா: - வேறிடத்தில் மனதையுடையவனுக, அபூவம் - ஆனேன், நாஶ்ரௌஷம்-கேட்கவில்லை, இதி - என்று,(லோக:- உலகமானது), ப்ரவேத்தி-அறிகிறது, மநஸா ஹ்யேவ-மனதினுலேதானே, பஶ்யதி - பார்க்கிறுன், மநஸா - மனதினுலே, ஶ்ருணோதி-கேட்கிறுன், காம:-விஷயத்தில் ஆசையும், ஸங்கல்ப:-உறுதியான எண்ணமும், விசிகித்ஸா-சந்தேகமும், ஶ்ரத்தா - கர்மங்களில் நிலைநின்ற புத்தியும், அஶ்ரத்தா-அதற்கு எதிரான அறிவும், த்ருதி: - ப்ரீதியும், அத்ருதி: - அப்ரீதியும், ஹ்ரீ:-வெட்கமும், தீ: - ப்ரமாணங்களாலுண்டான அறிவும், பீ:-வருந்துக்கத்தின் எண்ணமும், இத்யேதத் - என்கிற இந்த,ஸர்வம் - எல்லாம், மந ஏவ - மனிதனுல் உண்டானவையே, தஸ்மாதபி-ஆகையாலும்,ப்ருஷ்டத:-பின்னுல்,உபஸ்ப்ருஷ்ட: - தொடப்பட்டவனுக, மநஸா - மனதினுல், விஜாநாதி-அறிகிறுன். ய:கஶ்ச - எல்லா, ஶப்த:-சப்தமும், வாகேவ-வாக்கினுல் உண்டானவையே, ஏஷா-இந்த வாக்கானது, அந்தம் - எல்லாப்பொருள்களின் முடிவையும், ஆயத்தா - அடைந்தது, ஏஷா ஹி - இந்த வாக்கோவென்றுல், ந- அப்படி முடிவை அடையவில்லை அதாவது எல்லாப்பொருளையும் தானுணர்த்துவதாய்த் தன்னை உணர்த்துவது என்றென்றைக்கோ ஒழிந்தது என்று கருத்து,ப்ராண:-இருதயத்திலிருந்து முகத்திலும் நாசியிலும் சஞ்சரிக்கும்

ப்ராணனும், அபாந: - மலமூத்திரங்களை இழுத்தள்ளும் நாபியிலிருக்கும் அபானமும், வ்யாந:-ப்ராணன் அபானன் இவைகளுடைய சேர்க்கையாய்ச் சரீரமெங்கு மிருக்கும் வியானனும், உதாந:-உயர்ச்செல்லும் நடைக்குக் காரணமாய்க் கால் முதல் தலைவரையில் இருக்கும் உதானனும், ஸமாந: - சாப்பிட்டதையும் குடித்ததையும் சமமாகச்செய்யும் முதுகிலிருக்கும் ஸமா நனும், அந:-மேற்கூறிய இருப்புகளுக்குப் பொதுவான சேட்டையோடும் கூடின அனனென்பவனும், இதி-என்கிற இந்த, ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ராண ஏவ - ப்ராணன் தான், அயம் - இந்த, ஆத்மா - ஜீவன், ஏதந்மயோ வை - இம்மூன்றுகளினுருவந்தான், வாங்மய: - வாக்கினால் நிறைந்தவன், மநோமய:-மனதினால் நிறைந்தவன், ப்ராணமய:-ப்ராணனால் நிறைந்தவன்.

த்ரயோ லோகா ஏத ஏவ வாகேவாயம் லோகோ மநோ(அ)ந்தரிக்ஷ லோக: ப்ராணோ(அ)ஸௌ லோக: ||ருஎ||

(ப்-பா-ம்.) ஏத ஏவ-இம்மூன்றுமே, த்ரய:-மூன்றான, லோகா: - உலகங்கள், வாகேவ - வாக்குத்தானே, அயம் - இந்த, லோக:-பூலோகம், மந: - மனது, அந்தரிக்ஷலோக:-புவர்லோகம், ப்ராண:-ப்ராணன், அஸௌ- இந்த, லோக: - சுவர்லோகம்.

த்ரயோ வேதா ஏத ஏவ வாகேவர்க்வேதோ மநோ யஜுர்வேத: ப்ராண: ஸாமவேத: ||ருஅ||

(ப்-பா-ம்.) த்ரய: - மூன்றான, வேதா: - வேதங்களும், ஏத ஏவ - இந்த வாக்காதிகளே, வாகேவ - வாக்குத்தானே, ருக்வேத: - ருக்குவேதம், மந:-மனது, யஜுர்வேத:-யசுர்வேதம், ப்ராண:-ப்ராணன், ஸாமவேத: - சாமவேதம்.

தேவா: பிதரோ மநுஷ்யா ஏத ஏவ வாகேவ தேவா மந: பிதர: ப்ராணோ மநுஷ்யா: ||ருகூ||

(ப்-பா-ம்.) தேவா: - தேவர்களும், பிதர: - பிதுர்க்களும், மநுஷ்யா: - மனிதர்களும், ஏத ஏவ - இம்மூன்றுமே, வாகேவ - வாக்கே, தேவா: - தேவர்கள், மந: - மனது, பிதர: - பிதுர்க்கள், ப்ராண:-ப்ராணன், மநுஷ்யா: - மனிதர்கள்.

பிதா மாதா ப்ரஜைத ஏவ மந ஏவ பிதா வாங்மாதா ப்ராண: ப்ரஜா |

(ப்-பா-ம்.) பிதா - தகப்பனும், மாதா - தாயும், ப்ரஜா-புத்திரரும், ஏத ஏவ - இம்மூன்றுமே, மந ஏவ - மனதுதானே, பிதா - தகப்பன், வாக் - வாக்கானது, மாதா - தாய், ப்ராண: - ப்ராணன், ப்ரஜா - பிள்ளை,

விஜ்ஞாதம் விஜிஜ்ஞாஸ்யமவிஜ்ஞாதமேத ஏவ யத்கிஞ்ச விஜ்ஞாதம் வாசஸ்தத்ரூபம் வாக்தி விஜ்ஞாதா வாகேநம் தத்பூத்வா(அ)வதி ||சுo||

(ப்-பா-ம்.) விஜ்ஞாதம்-அறிந்ததும், விஜிஜ்ஞாஸ்யம்-அறியப்புகுகிறதும், அவிஜ்ஞாதம் - அறியாததும், ஏதஏவ - இம்மூன்றுமே, யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, விஜ்ஞாதம் - அறியப்பட்டதோ, தத் - அது, வாச: - வாக்கினுடைய, ரூபம் - உருவம், விஜ்ஞாதம் - அறியப்பட்ட வஸ்துக்களும், வாக்-வாக்கின் ஆதீனமன்றோ, ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, தத் - அறியப்பட்ட வஸ்துவானது, வாக் - வாக்காக, பூத்வா - ஆய், அவதி - காப்பாற்றுகிறது.

யத்கிஞ்ச விஜிஜ்ஞாஸ்யம் மநஸஸ்தத்ரூபம் மநோ ஹி விஜிஜ்ஞாஸ்யம் மந ஏநம் தத்பூத்வாऽவதி ||௯||

(ப்-பா-ம்.) யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, விஜிஜ்ஞாஸ்யம் - அறியவேண்டியதோ, தத் - அது, மநஸ: - மனதினுடைய, ரூபம் - உருவம், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், மந: - மனது, விஜிஜ்ஞாஸ்யம் - எண்ணத்தகுந்ததோ, ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, தத் - அந்த எண்ணத்தகுந்த வஸ்துவானது, மந: - மனதாக, பூத்வா - ஆய், அவதி - காப்பாற்றுகிறது.

யத்கிஞ்சாவிஜ்ஞாதம் ப்ராணஸ்ய தத்ரூபம் ப்ராணோ ஹ்யவிஜ்ஞாத: ப்ராண ஏநம் தத்பூத்வாऽவதி ||௧௦||

(ப்-பா-ம்.) யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, அவிஜ்ஞாதம் - அறியப்படாததோ, தத் - அது, ப்ராணஸ்ய-ப்ராணனுடைய, ரூபம்-உருவம், ஹி-யாதொரு காரணத்தால், ப்ராண: - ப்ராணனனது, அவிஜ்ஞாத:-அறியப்படாததோ, ஏநம் - இவனை, தத் - அறியப்படாத வஸ்துவானது, ப்ராண: - ப்ராணனாக, பூத்வா - ஆய், அவதி - காப்பாற்றுகிறது.

தஸ்யை வாச: ப்ருதிவீ ஶரீரம் ஜ்யோதீரூபமயமக்நிஸ்தத்யாவத்யேவ வாக்தாவதீ ப்ருதிவீ தாவாநயமக்நி: ||௧௧||

(ப்-பா-ம்.) தஸ்யை - அந்த, வாச: - வாக்குக்கு, ப்ருதிவீ - பூமியானது, ஶரீரம் - அதிஷ்டானம், ஜ்யோதிரூபம் - சோதிர்மயமான உருவமானது, அயம் - இந்த, அக்நி:-நெருப்பு, தத்-ஆகையால், வாக்-வாக்கானது, யாவதீ-எவ்வளவோ, தாவதீ-அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது, ப்ருதிவீ-பூமியும், அயம் - இந்த, அக்நி: - நெருப்பும், தாவாந் - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது.

அதைதஸ்ய மநஸோ த்யௌ: ஶரீரம் ஜ்யோதீரூபமஸாவாதித்யஸ்தத்யாவதேவ மநஸ்தாவதீ த்யௌஸ்தாவாநஸாவாதித்யஸ்தௌ மிதுநம் ஸமைதாம் தத: ப்ராணோऽஜாயத ஸ இந்த்ர: ஸ ஏஷோऽஸபத்நோ த்விதீயோ வை ஸபத்நோ நாஸ்ய ஸபத்நோ பவதி ய ஏவம் வேத ||௧௨||

(ப்-பா-ம்.) அத-பிறகு, ஏதஸ்ய - இந்த, மநஸ: - மனதுக்கு, த்யௌ:-த்யுலோகமானது, ஶரீரம் - ஆதாரம், ஜ்யோதி:-சோதிர்மயமான, ரூபம்-உருவமானது, அஸௌ - இந்த, ஆதித்ய: - சூரியன், தத்-அந்த விஷயத்தில்,

உதம்-அத்தியாத்மாவும் அதிபூதமாயுமுள்ள மனதானது, யாவத் - எவ்வளவு பரிமாணமுள்ளதோ, தாவதி - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது, த்யௌ:-ஆதாரமான த்யுலோகம், தாவாநு - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது, அஸௌ-இந்த, ஆதித்ய: - உருவமான சூரியன், தௌ-அந்த அக்நியும் ஆதித்யனுமான வாக்கும் மனதும், மிதுநம் - இரண்டாக, ஸமைதாம் - சேர்ந்தன, தத: - அப்படிச் சேர்ந்ததால், ப்ராண:-ப்ராணனானது, அஜாயத-உண்டாயிற்று, ஸ: - அந்த ப்ராணனானது, இந்த்ர:-வேறு இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது, ஸஏஷ:-அந்த இந்த ப்ராணனானது, அஸபத்ந: - ஒப்பற்றது, த்விதீயோவை - இரண்டாவது வஸ்துதானே, ஸபத்ந: - ஸபத்நமென்று சொல்லுகிறது, ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத-அறிகிறானோ, அஸ்ய - இவனுக்கு, ஸபத்ந: - சத்துருவானவன், நபவதி - இருக்கிறதில்லை.

அதைதஸ்ய ப்ராணஸ்யாப: சரீரம் ஜ்யோதீரூபமஸௌ சந்த்ர: ஸ யாவானேவ ப்ராணஸ்தாவத்ய ஆபஸ்தாவானஸௌ சந்த்ரஸ்த ஏதே ஸர்வ ஏவ ஸமா: ஸர்வேऽநந்தா: ஸ யோ ஹைதாநந்தவத உபாஸ்தே அந்தவந்தம் ஸ லோகம் ஜயத்யத யோ ஹைதாநநந்தானுபாஸ்தேऽநந்தம் ஸ லோகம் ஜயதி ||௧௩||

(ப்-பா-ம்.) அத - பிறகு, ஏதஸ்ய - இந்த, ப்ராணஸ்ய - ப்ராணனுக்கு, ஆப: - ஜலம், சரீரம் - ஆதாரம், ஜ்யோதீரூபம் - சோதிர்மயமான ரூபமானது, அஸௌ - இந்த, சந்த்ர: - சந்திரன், தத் - அந்த விஷயத்தில், ப்ராண: - ப்ராணன், யாவானேவ - எவ்வளவு பரிமாணமுள்ளதோ, ஆப: - ஜலமும், தாவத்ய: - அவ்வளவுபரிமாணமுள்ளது, அஸௌ - இந்த, சந்த்ர:-சந்திரனும், தாவாநு - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளவன், த ஏதே - அந்த இந்த வாக்கு மனது ப்ராணன் இவைகள், ஸர்வ ஏவ - மூன்றுமே, ஸமா: - அந்த உடலுக்குச் சரியான உருவமுள்ளவைகள் அதாவது எப்படி விளக்கினொளியானது குடம் வீடு மெத்தை இவைகளில் அவ்வவைகளுக்குத் தக்கபடி தன்னொளியைப் பரப்புதல் சுருக்குதல் செய்கிறதோ அப்படியே ப்ராணனும் கொசுகு யானை முதலிய சரீரங்களிலும் அந்தந்த உடலுக்கேற்கப் பெருத்தல் குறுகுதல் இவைகளை உடைத்தாயிருக்கிறது, ஸர்வே- இம்மூன்றும், அநந்தா: - வெகுகாலமிருப்பவைகள், ஸயோஹ - யாதொருவன்தானே, ஏதாநு - இம்மூன்றையும், அந்தவத: - முடிவுள்ளவைகளாக, உபாஸ்தே - த்யானம் செய்கிறானோ, ஸ: - அவன், அந்தவந்தம் - நாசமுள்ளதான, லோகம் - பயனை, ஜயதி - அடைகிறான், அத - பிறகு, யோஹ - யாதொருவன்தானே, ஏதாநு-இவைகளை, அநந்தாநு - நாசமில்லாதவைகளாக, உபாஸ்தே - த்யானம்செய்கிறானோ, ஸ: - அவன், அநந்தம் - நாசமில்லாததாக, லோகம் - பயனை, ஜயதி - அடைகிறான்.

7

𑌸 𑌏𑌷 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌏𑌵 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶 𑌕𑌲𑌾 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍀 𑌕𑌲𑌾 𑌸 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌪 𑌚 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑍇𑌤𑌯𑌾 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌲𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌭𑍃𑌦𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌭𑍃𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌕𑍃𑌕𑌲𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌅𑌪𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯𑍈 ||கச||

(ப்-பா-ம்.) 𑌸 𑌏𑌷𑌃 - ப்ராணனுக்கு அதிஷ்டான தேவதையான சந்திரனானவன், 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃- [illegible] - என்கிறபடியே மாதங்களைச் செய்கிறபடியால் சம்வச்சரமென்று பெயர்கொண்டவன், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃-[illegible] - என்கிறபடியே ப்ரசாபதி என்று சொல்லப்பட்டவன், 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌃 - பதினாறு கலைகளுள்ளவன், 𑌤𑌸𑍍𑌯-அந்தச் சந்திரனுக்கு, 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌏𑌵-இரவுகள்தானே, 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶 - பதினைந்து, 𑌕𑌲𑌾𑌃 - கலைகள், 𑌅𑌸𑍍𑌯-இந்தச்சந்திரனுக்கு, 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍀-பதினாறுவதான, 𑌕𑌲𑌾 - கலையானது, 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍈𑌵-நாசமில்லாததுதான், 𑌸𑌃-அந்தச் சந்திரனானவன், 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵 - இரவுகளாலேயே, 𑌆𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 - நிறைக்கப்படுகிறான், 𑌅𑌪𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇𑌚 - குறையவும் குறைகிறான், 𑌸𑌃 - அந்தச் சந்திரன், 𑌅𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 - அமாவாசை என்கிற, 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂 - இரவில், 𑌏𑌤𑌯𑌾 - இந்த, 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍍𑌯𑌾 - பதினாறுவதான, 𑌕𑌲𑌯𑌾 - கலையினாலே, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லா, 𑌇𑌦𑌂 -இந்த, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌭𑍃𑌤𑌃 - ப்ராணிகளை, 𑌅𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 - உள்புகுந்து, 𑌤𑌤𑌃 - பிறகு, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 - காலையில், 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 - உண்டாகிறான், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆகையால், 𑌏𑌤𑌾𑌂 - இந்த, 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂 - அமாவாசை இரவில், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌭𑍃𑌤𑌃 - ப்ராணிகள், 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 - இந்த, 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌾𑌏𑌵 - சந்திரரூபமான தேவதையினுடையதானே, 𑌅𑌪𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯𑍈 - பூசையின்பொருட்டு, 𑌕𑍃𑌕𑌲𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 - ஓந்தியினுடையவும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 - ப்ராணனை, 𑌨𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - போகக்கூடாது.

𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶 𑌕𑌲𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍀 𑌕𑌲𑌾 𑌸 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌪 𑌚 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌨𑍍𑌨𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌦𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌂 𑌜𑍀𑌯𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌚𑍇𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌿𑌨𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌹𑍁𑌃 ||கரு||

(ப்-பா-ம்.) 𑌯𑍋𑌵𑍈 - யாதொருவன், 𑌸𑌃 - அப்படிப்பட்ட, 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 - ஸம்வச்சரமென்றும், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 - ப்ரஜாபதி என்றும், 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌃-பதினாறுகலை உள்ளவன் என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட சந்திரனோ, 𑌸𑌃-அவன், 𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 - இந்த ஆத்மாதானே, 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 - யாதொரு இந்த, 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍 - இப்படித்தெரிந்த, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 - புருடனோ, 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்தப் புருஷ

னுக்கு, வித்தெநெவ-பசு முதலிய தனந்தானே, வஞ்சுஶ-பதினைந்து, கலாஃ-கலைகள், கஸ்ய - இந்தப் புருடனுடைய, ஆதெைவ - சரீரந்தானே, ஷொடிஶீ - பதினறாவதான, கலா - கலை, ஸஃ-அந்தப் புருடன், விதெதநெவ-தனத்தினுலேதானே, ஆவூய்தெைத - நிறைக்கப்படுகிறுன், அவக்ஷீயதெைத - குறைக்கவும்படுகிறுன், தஜெதக - அந்த இந்தக் காரணத்தால், யக - யாதொரு காரணத்தால், அயம் - இந்த, ஆத்மா-சரீரமானது, நஹ்யம்-சக்கிரத்தின் குடம்மாதிரியோ, வித்தம் - தனமானது, ப்ரதி: - சக்கிரத்தின் அரம்முதலிய பரிவாரம்மாதிரியோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸவஜ்ஞானீம் வ்ருதி - எல்லாத் தனங்களுடைய நாசம் சேர்ந்தாலும், ஜீயதெயவி - நசிக்கிறுனும், ஆத்மநாவெத - சரீரத்தினுலேயோ வென்றுல், ஜீவதி - ஜீவிக்கிறுன், ப்ரயிநா - தனத்தினுலே, அகாத் - போனுன், இதெவ - என்றுதான், ஆஹு: - சொல்லுகிறுள்.

அயத்ரயொவாவலொகா உநுஷ்யலொகஃ விதுலொகொ தெவலொகஇதி|ஸொயம்உநுஷ்யலொகஃபுத்ரெணைவஜய்யொ நாநெந்ய கஉணாகஉணா விதுலொகொ வித்யாதெவலொகொ தெவலொகொவைலொகாநாம் ஶ்ரெஷ்டஸ்தஸ்மாத்வித்யாம் ப்ரஶம்ஸந்தி ||கசு||

(ப-பா-ம்.) அய - பிறகு, த்ரயொவாவ - மூன்றுகத்தானே இருக்கிறவை, லொகாஃ - உலகங்கள், உநுஷ்யலொகஃ - மனிதர்களுடைய உலகம், விதுலொகஃ - பிதுர்க்களுடைய உலகம், தெவலொகஃ-தேவர்களுடைய உலகம், இதி - என்று, ஸொயம் - அந்த இந்த, உநுஷ்யலொகஃ - மனிதர்களுடைய உலகமானது, புத்ரெணைவ-பிள்ளையினுலேதானே, ஜய்யஃ-அடையத்தகுந்தது, அநெந்ந - வேறு, கஉணா - கர்மத்தாலே யாவது ஞானத்தாலே யாவது, ந-அடையத்தகுந்ததன்று, விதுலொகஃ - பிதுர்க்களுடைய உலகமானது, கஉணா - அக்நிஹோத்திரம் முதலிய கர்மத்தினுலும், தெவலொகஃ - தேவர்களுடைய உலகமானது, வித்யா - வித்தையினுலும், ஜய்யஃ - அடையத்தகுந்தது, தெவலொகொவை - தேவர்களுடைய உலகந்தானே, லொகாநாம்-உலகங்களுக்குள், ஶ்ரெஷ்டஃ-உயர்ந்தது, தஸ்மாத் - ஆகையால், வித்யாம்-வித்தையை, ப்ரஶம்ஸந்தி-புகழ்கிறுர்கள்.

அயாதஃஸம்ப்ரத்தியதாவெப்ரெஷ்யந்மந்யதெஅய புத்ரமாஹ த்வம்ப்ரஹ்ம த்வம்யஜ்ஞஸ்த்வம்லொகஇதி ஸபுத்ரஃப்ரத்யாஹாஹம் ப்ரஹ்மாஹம்யஜ்ஞோஹம்லொகஇதி யத்வைகிஞ்சாநூக்தம்தஸ்யஸவஸ்ய ப்ரஹ்மெதெக்தா| யெவைகெசயஜ்ஞாஸ்தெஷாம் ஸவெஷாம்யஜ்ஞஇத்யெகதா யெவைகெசலொகாஸ்தெஷாம் ஸவெஷாம்லொகஇத்யெகதாவ ஆ இதம்ஸவம்ஏதந்மாஸவம்ஸந்நயமிதொபுநஜதிதிதஸ்மாத்பு த்ரம் உநுஶிஷ்டம் லொக்யமாஹுஸ்தஸ்மாதெநமநுஶாஸதியய தெவம்வித

ஸ்மால்லோகாத்ப்ரைத்யதைபிரேவ ப்ராணை: ஸஹ புத்ரமாவிஶதி |
ஸ யத்யனேன கிஞ்சிதக்ஷ்ணயாக்ருதம் பவதி தஸ்மாதேனம் ஸர்வஸ்மாத் புத்ரோ
முஞ்சதி தஸ்மாத் புத்ரோ நாம ஸ புத்ரேணைவாஸ்மிம்ல்லோகே ப்ரதிதி-
ஷ்டத்யதைனமேதே தைவா: ப்ராணா அம்ருதா ஆவிஶந்தி ||௧௭||

(ப்-பா-ம்.) அதாத: - பிறகு, ஸம்ப்ரத்தி: - சம்பிரதாயமென்று சொல்லப்பட்ட கருமம் அதாவது புத்திரனிடத்தில் தன்னந்தகாலத்தில் தன் வியாபாரங்களைப் பொறுத்தல், யதா - எக்காலத்தில், ப்ரைஷ்யந் - மரிக்கப்போகிறவனாக, மந்யதே - எண்ணுகிறானோ, அத - அக்காலத்தில், புத்ரம் - பிள்ளையைக் குறித்து, த்வம் - நீ, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், த்வம் - நீ, யஜ்ஞ: - யக்யம், த்வம் - நீ, லோக: - உலகம், இதி - என்று, ஆஹ - சொல்லுகிறான், ஸ: - அந்த, புத்ர: - பிள்ளையானவன், அஹம் - நான், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், அஹம் - நான், யஜ்ஞ: - யக்யம், அஹம் - நான், லோக: - உலகம், இதி - என்று, ப்ரத்யாஹ - பதில்சொல்லுகிறான், யத்வைகிஞ்ச-யாதொன்று, அனூக்தம் - அத்தியயனம் செய்யப்பட்டதும் செய்யப்படாததுமோ, தஸ்ய - அந்த, ஸர்வஸ்ய - எல்லாவற்றிற்கும், ப்ரஹ்மேதி - ப்ரம்மமென்கிற பதத்தால், ஏகதா - ஒன்று சேர்ந்தது அதாவது இவ்வளவுகாலம் வேதவிஷயமான அத்தியயன வியாபாரம் என்னால் செய்யக்கூடியது எதுவோ அவையெல்லாம் இனி உன்னாதீனம் என்று கருத்து, யே வை கே ச - யாதொரு, யஜ்ஞா: - யக்யங்களோ, தேஷாம் - அந்த, ஸர்வேஷாம்-எல்லாவற்றிற்கும், யஜ்ஞ இதி - யக்ய என்கிற பதத்தால், ஏகதா - ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிறது நான்செய்யவேண்டிய யக்யங்களும் உன்னாதீனமென்று கருத்து, யே கே ச - யாதொரு, லோகா:-உலகங்களோ, தேஷாம் - அந்த, ஸர்வேஷாம் - எல்லாவற்றிற்கும், லோக இதி - லோக என்கிற பதத்தால், ஏகதா - ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிறது நானடையவேண்டிய உலகங்களும் உன்னாதீனமென்று கருத்து, இதம் - இந்த, ஸர்வம்-எல்லாக் காரியங்களுக்கும், ஏதாவத்வை - இவ்வளவுதான், ஏதத் - இந்த, ஸர்வம் - வேதம் யக்யம் உலகமிவைகளை, அயம்ஸந் - இந்தப் புத்திரரூபமாகவே, இத: - இந்த உலகத்தில் நின்றும், மா - என்னை, அபுநஜத் - ரக்ஷிக்கப்போகிறான், (இதி - என்று), பிதா - தகப்பன், ஆஹ-சொல்லுகிறான், தஸ்மாத்-ஆகையாலே, அனுஶிஷ்டம் - ஆக்யாபிக்கப்பட்ட, புத்ரம் - பிள்ளையை, லோக்யம்-உலகத்துக்குச் சாதனமாக, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள், தஸ்மாத் - அப்படிச் சாஸனமாகையால், ஏனம் - இந்தப் பிள்ளையை, அனுஶாஸதி - தகப்பன்மார்கள் ஆக்யாபிக்கிறார்கள், ஏவம்வித் - இப்படி ஆக்யாபித்த, ஸ:-அந்தத் தகப்பன், யதா - எக்காலத்தில், ப்ரைதி - பரலோகத்தை அடைகிறானோ, அத - அக்காலத்தில், ஏபி: - இந்த, ப்ராணைரேவ - ப்ராணனோடே கூடத்தானே, புத்ரம் - பிள்ளையை, ஆவிஶதி - ப்ரவேசிக்கிறான்,

ஸ: - அந்தப் பிள்ளையானவன், யதி - ஒருகாலத்தில், அநேந - இந்தத் தகப்பனாலே, கிஞ்சித் - ஒருகாரியம், அக்ஷ்ணயா - மூலைவழியாய், அக்ருதம்-செய்யப்படாததாக, பவதி - ஆகிறதோ, தஸ்மாத் - அந்த, ஸர்வஸ்மாத்-எல்லாக் காரியத்தில் நின்றும், ஏநம் - இந்தப் பிதாவை, முஞ்சதி - விடுவிக்கிறான். தஸ்மாத் - ஆகையால், புத்ரோநாம - பிள்ளையென்று பெயர், ஸ:-அந்தப் பிதாவானவன், புத்ரேணைவ-பிள்ளையினாலேதானே, அஸ்மிந் - இந்த, லோகே - உலகத்தில், ப்ரதிதிஷ்டதி-பெருமை அடைகிறான், அத - பிறகு, ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, அம்ருதா:-அமோகங்களான, தைவா:-மனிதர்களைக்காட்டிலும் வேறு பட்டதுதான், ஏதே-இந்த, ப்ராணா:-ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்கள், ஆவிசந்தி-அடைகின்றன.

ப்ருதிவ்யை சைநமக்நேஶ்ச தைவீ வாகாவிஶதி ஸா வை தைவீ வாக்யயா யத்யதேவ வததி தத்தத்பவதி ||௧௯||

(ப்-பா-ம்.) ப்ருதிவ்யை - பூமியில் நின்றும், அக்நேஶ்ச - அக்நியில் நின்றும், தைவீ - மனிதர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட, வாக் - வாக்கானது, ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, ஆவிஶதி-அடைகிறது, யயா-யாதொரு வாக்கினாலே, யத்யதேவ - யாதொன்றைத்தானே, வததி-சொல்லுகிறானோ, தத்தத் - அதது, பவதி - உண்டாகிறதோ, ஸா - அதானது, தைவீவாக்-தேவவாக்கு என்று சொல்லப்பட்டது.

திவஶ்சைநமாதித்யாச்ச தைவம் மந ஆவிஶதி தத்வை தைவம் மநோ யேநாநந்த்யேவ பவத்யதோ ந ஶோசதி ||௨0||

(ப்-பா-ம்.) திவஶ்ச - ஆகாயத்தில் நின்றும், ஆதித்யாச்ச-சூரியனிடத்தில் நின்றும். ஏநம் - இவனை, தைவம் - மனிதர்களில் வேறுபட்டதான, மந: - மனதானது, ஆவிஶதி - அடைகிறது, யேந - யாதொரு மனதால், ஆநந்த்யேவ-சுகியாகத்தானே, பவதி - ஆகிறான், அதோ - பிறகு, நஶோசதி - துக்கியாகிறதில்லையோ, தத்வை - அதுதானே, தைவம் - தெய்வமென்று சொல்லப்பட்ட, மந: - மனது.

அத்ப்யஶ்சைநம் சந்த்ரமஸஶ்ச தைவ: ப்ராண ஆவிஶதி ஸ வை தைவ: ப்ராணோ யஸ்ஸஞ்சரம்ஶ்சாஸஞ்சரம்ஶ்ச ந வ்யததே தோ ந ரிஷ்யதி ஸ ஏவம்வித்ஸர்வேஷாம் பூதாநாமாத்மா பவதி யதைஷா தேவதைவம் ஸ யதைதாம் தேவதாம் ஸர்வாணி பூதாந்யவந்த்யேவம் ஹைவம்விதம் ஸர்வாணி பூதாந்யவந்தி யது கிஞ்சேமா: ப்ரஜாஶ்ஶோசந்த்யமைவாஸாம் தத்பவதி புண்யமேவாமும் கச்சதி ந ஹ வை தேவாந்பாபம் கச்சதி ||

(ப்-பா-ம்.) அத்ப்யஶ்ச - ஜலத்தில் நின்றும், சந்த்ரமஸஶ்ச - சந்த்ரனிடத்தில் நின்றும், ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, தைவ: - மனிதர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட, ப்ராண: - ப்ராணனானது, ஆவிஶதி - அடைகிறது, ய:-யாதொரு ப்ராணனானது, ஸஞ்சரம்ஶ்ச - சலித்தபோதிலும், அஸஞ்சரம்ஶ்ச -

சலியாதபோதிலும், நவ்யதெ - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, (ஏவம்) - ஏவம்வித் - சலியாதவனாக, யதா - எப்படி, நவ்யதெ - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, ததா - அப்படி, ஸஞ்சரந் - சலித்தவனாகவும், நவ்யதெ-சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, ஸஏவ - அவன்தானே, தேவதா- தெய்வமென்கிற, ப்ராண: - ப்ராணன், ஏவம்வித் - இப்படி அறிந்த, ஸ:- அவன், அதோ - பிறகு, நரிஷ்யதி - நாசமடைகிறதில்லை, யதா-எப்படி, ஏஷா - இந்த, தேவதா - தேவதையோ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஸ:- அந்தப் புருஷனானவன், ஸர்வேஷாம் - எல்லா, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கும், ஆத்மா-ஆத்மாவாக, பவதி - ஆகிறான், யதா - எப்படி, ஏதாம்- இந்த, தேவதாம் - தேவதையை, ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி-ப்ராணிகளும், அவந்தி - காப்பாற்றுகின்றனவோ, ஏவம்ஹ- இந்தப்படியே, ஏவம் விதம் - இப்படி அறிந்தவனை, ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி - ப்ராணிகளும், அவந்தி - காப்பாற்றுகின்றன, யத்-யாதொரு பாபத்தினாலேதானே. இமா: - இந்த, ப்ரஜா: - ப்ராணிகள், கிஞ்ச - கொஞ்சம், ஶோசந்தி-துக்கிக்கின்றனவோ, தத் - அந்த பாபமானது, ஆஸாமேவ - இந்த ப்ராணிகளுக்குத்தானே, அமா - அப்பொழுதே, பவதி - உண்டாகிறது, புண்யமேவ - புண்ணியந்தானே, அமும் - இவனை, கச்சதி - அடைகிறது, தேவாந்-தேவர்களை, பாபம் - பாவமானது, நகச்சதிஹவை - அடைகிறதில்லையன்றோ.

அதாதோ வ்ரதமீமாம்ஸா ப்ரஜாபதிர்ஹ கர்மாணி ஸஸ்ருஜே தாநி ஸ்ருஷ்டாந்யந்யோந்யேநாஸ்பர்தந்த வதிஷ்யாம்யேவாஹமிதி வாக்தத்ரே த்ரக்ஷ்யாம்யஹமிதி சக்ஷு: ஶ்ரோஷ்யாம்யஹமிதி ஶ்ரோத்ரமேவமந்யாநி கர்மாணி யதாகர்மம் தாநி ம்ருத்யு: ஶ்ரமோ பூத்வோபயேமே தாந்யாப்நோத்தாந்யாப்த்வா ம்ருத்யுரவாருந்த தஸ்மாச்ச்ராம்யத்யேவ வாக்ச்ராம்யதி சக்ஷு: ஶ்ராம்யதி ஶ்ரோத்ரமதேமமேவ நாப்நோத்யோயம் மத்யம: ப்ராணஸ்தாநி ஜ்ஞாதும் தத்ரிரே அயம் வை ந: ஶ்ரேஷ்டோ ய: ஸஞ்சரம்ஶ்சாஸஞ்சரம்ஶ்ச நவ்யதெ நரிஷ்யதி ஹந்தாஸ்யைவ ஸர்வே ரூபமஸாமேதி த ஏதஸ்யைவ ஸர்வே ரூபமபவம்ஸ்தஸ்மாதேத ஏதேநாக்யாயந்தே ப்ராணா இதி தேந ஹவாவ தத்குலமாசக்ஷதே யஸ்மிந்குலே பவதி ய ஏவம் வேத ய உ ஹைவம்விதா ஸ்பர்ததேநுஶுஷ்யதி அநுஶுஷ்ய ஹைவாந்ததோ ம்ரியத இத்யத்யாத்மம் ||உக||

(ப்-பா-ம்.) அத - பிறகு, அத: - வாக்கு மனது ப்ராணன் இவைகளுடைய த்யானம் சொன்னதினால், வ்ரதமீமாம்ஸா-த்யானத்தினுடைய விசாரமானது, ஆரப்யதெ - ஆரம்பிக்கிறது, ப்ரஜாபதிஹ - ப்ரம்மனேவென்றால், கர்மாணி - கர்மம் ஞானம் என்கிற இந்திரியங்களை, ஸஸ்ருஜே- படைத்தான், ஸ்ருஷ்டாநி - படைக்கப்பட்ட தாநி - அந்த இந்திரியங்கள்,

அந்யோந்யேந - ஒன்றுக்கொன்று, அஸ்பர்த⁴ந்த - சண்டையிட்டன, அஹமேவ - நானே, வதி³ஷ்யாமி - வார்த்தைசொல்லுகிறேன், இதி - என்று, வாக் - வாக்கானது, த³த்⁴ரே - இருந்தது, சக்ஷு꞉ - கண்ணானது, அஹம் - நான், த்³ரக்ஷ்யாமி-பார்க்கிறேன், இதி-என்றும், ஶ்ரோத்ரம் - காது, அஹம் - நான், ஶ்ரோஷ்யாமி - கேட்கிறேன், இதி - என்றும், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், அந்யாநி - வேறு, கர்மாணி - இந்திரியங்களும், யதா²கர்ம - தங்கள்தங்கள் கருமங்களை எண்ணினவைகளாகவும், (ஸ்தி²தவந்தி-இருந்தன), தாநி - அவைகளை, ம்ருத்யு꞉ - மிருத்யுவென்கிற தேவதையானது, ஶ்ரம꞉ - சிரமமாக, பூ⁴த்வா - ஆய், உபயேமே - சமீபத்தில் வந்தது, தாநி - அந்த இந்திரியங்களை, ஆப்நோத் - அடைந்தது, தாநி - அந்த இந்திரியங்களை, ம்ருத்யு꞉ - மிருத்யுவானது, ஆப்த்வா - அடைந்து, அவாருந்த⁴ - காரியங்களைத் தகைந்தது, தஸ்மாத்-ஆகையால், வாக்-வாக்கானது, ஶ்ராம்யத்யேவ-சிரமத்தை அடைகிறது, சக்ஷு꞉ - கண்ணும், ஶ்ராம்யதி-சிரமத்தை அடைகிறது, ஶ்ரோத்ரம் - காதும், ஶ்ராம்யதி - சிரமத்தை அடைகிறது, அத² - பிறகு, ய꞉ - யாதொரு, அயம் - இந்த, மத்⁴யம꞉-மார்பிலிருக்கிற ப்ராணனோ, இமமேவ - இந்த ப்ராணனைத்தானே, நாப்நோத் - அடையவில்லை, தாநி - அந்த இந்திரியங்கள், ஜ்ஞாதும் - உயர்ந்ததை அறிவதற்கு, த³த்⁴ரிரே - யத்தனித்தது, அயம்வை - இந்த ப்ராணன்தானே, ந꞉ - நமக்குள், ஶ்ரேஷ்ட²꞉ - உயர்ந்தவன், ய꞉ - யாதொருவன், ஸஞ்சரம்ஶ்ச - சஞ்சரித்தபோதிலும், அஸஞ்சரம்ஶ்ச - சஞ்சரியாதவன்போல, ந வ்யத²தே-சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, ந ரிஷ்யதி - நாசத்தை அடைகிறதில்லை, ஹந்த - இந்தப்பதம் தங்களுக்கு அனுகூலனான தலைவன் அடைந்த ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது, ஸர்வே - எல்லோருமாக, அஸ்ய - இந்த ப்ராணனுடைய ரூபமேவ-உருவத்தைத்தானே, அஸாம - அடைவோம், இதி - என்று, தே - அந்த, ஸர்வே - எல்லா இந்திரியங்களும், ஏதஸ்ய - இந்த ப்ராணனுடைய, ரூபமேவ - உருவத்தைத்தானே, அப⁴வந் - அடைந்தன, தஸ்மாத் - ஆகையால். ஏதே - இந்த இந்திரியங்கள், ப்ராணா இதி-ப்ராணனென்று, ஏதேந-இந்த ப்ராணன் பெயரினாலே, ஆக்²யாயந்தே - சொல்லப்படுகின்றன, ய꞉ - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத³-த்யானம்செய்கிறானோ, (ஸ꞉, அவன்), யஸ்மிந் - எந்த, குலே - வம்சத்தில், ப⁴வதி-பிறக்கிறானோ, தத் - அந்த, குலம் - குலமானது, தேந ஹவாவ - அவனால் ப்ரசித்தமானதாக, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள், ய உ ஹ-யாதொருவன்தானே, ஏவம்வித³-இப்படி அறிந்தவனோடு, ஸ்பர்த⁴தே - சண்டையிடுகிறானோ, (ஸ꞉-அவன்)-அநுஶிஷ்யஹைவ - உயர்ந்தவனாகவே, அந்தத꞉-வெகுநாள் பொறுத்து, ம்ரியதே - இறக்கிறான், இதி - என்று, அத்⁴யாத்மம் - ப்ராணனின் த்யான வழியானது, (உக்தம் - சொல்லப்பட்டது).

அதாதிதைவதம் ஜ்வலிஷ்யாம்யேவாஹமித்யக்நிர்தத்ரே தப்ஸ்யாம்யஹமித்யாதித்யோ பாஸ்யாம்யஹமிதி சந்த்ரமா ஏவமந்யா தேவதா யதாதைவதம் ஸ யதைஷாம் ப்ராணாநாம் மத்யம: ப்ராண ஏவமேதாஸாம் தேவதாநாம் வாயுர்ம்லோசந்தி ஹ்யந்யா தேவதா ந வாயு: ஸைஷாநஸ்தமிதா தேவதா யத்வாயு: ||௨௨||

(ப்-பா-ம்.) அத - பிறகு, அதிதைவதம் - தேவதாவிஷயமான த்யானமானது சொல்லப்படுகிறது, அஹமேவ - நானே, ஜ்வலிஷ்யாமி - கொளுத்தப்போகிறேன், இதி - என்று, அக்நி: - அக்நியானது, தத்ரே - இருந்தது, அஹம் - நான், தப்ஸ்யாமி - தபிக்கப்போகிறேன், இதி - என்று, ஆதித்ய: - சூரியனும், அஹம் - நான், பாஸ்யாமி - விளங்கப்போகிறேன், இதி-என்று, சந்த்ரமா: - சந்திரனும், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், அந்யா: - வேறு, தேவதா: - திக்கு முதலிய தேவதைகளும், யதாதைவதம்- தங்கள் தங்கள் விருத்தியைத் தாண்டாமல், (அதிதைவே - எண்ணின்), யதா - எப்படி, ஏஷாம் - இந்த, ப்ராணாநாம் - வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களுக்குள், மத்யம: - இருதயத்திலிருக்கிற, ப்ராண: - ப்ராணனானவன், ஸ: - மேற்கூறியபடி சிரேஷ்டனோ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஏதாஸாம் - வேறு, தேவதாநாம் - தேவர்களுக்குள், வாயு: - வாயுவானவன், அந்யா: - வேறு, தேவதா: - தேவதைகள், ம்லோசந்தி-அஸ்தமிக்கிறார்களோ, வாயு: - வாயுவானவன், ந - அஸ்தமிக்கிறதில்லையோ, யத் - யாதொரு, வாயு: - வாயுவென்று சொல்லப்பட்டவனோ, ஸைஷா - அந்த இந்த, தேவதா - தேவதையானது, அநஸ்தமிதா - அஸ்தமிக்காதது.

அதைஷ ச்லோகோ பவதி யதச்சோதேதி ஸூர்யோऽஸ்தம் யத்ர ச கச்சதீதி ப்ராணாத்வா ஏஷ உதேதி ப்ராணேऽஸ்தமேதி தம் தேவாச்சக்ரிரே தர்மம் ஸ ஏவாத்ய ஸ உ ச்வ இதி யத்வா ஏதேऽமுர்ஹ்யத்ரியந்த ததேவாப்யத்ய குர்வந்தி | தஸ்மாதேகமேவ வ்ரதம் சரேத்ப்ராண்யாச்சைவாபாந்யாச்ச நேந்மா பாப்மா ம்ருத்யுராப்நுவதிதி யத்யு சரேத்ஸமாபிபயிஷேத்தேநோ ஏதஸ்யை தேவதாயை ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி ||

(ப்-பா-ம்.) அத - பிறகு, ஏஷ: - இந்த, ச்லோக: - மந்திரமானது, பவதி - இருக்கிறது, யத: - யாதொன்றினிடத்தில் நின்றும், ஸூர்ய:-சூரியனும், உதேதி - உதிக்கிறானோ, யத்ர ச-யாதொன்றினிடத்திலும், அஸ்தம்- அஸ்தமனத்தை, கச்சதி - அடைகிறானோ, இதி - என்கிற மந்திரத்தின் பொருள், ப்ராணாத்வை-ப்ராணனிடத்தில் நின்றுதானே, ஏஷ:-இந்தச் சூரியன், உதேதி - உதிக்கிறான், ப்ராணே - ப்ராணனிடத்தில், அஸ்தமேதி- லயத்தை அடைகிறான், அதாவது ஆதித்யன் அக்நி இவைகள் ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட வாயுவின் கதியை அபேக்ஷிக்கிறதாகையால் வாயுவி

னிடத்திலேயே உதயாஸ்தமநங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றன, தம் - அந்த ப்ராணனையே, தேவாஃ - வாக்குமுதலியனவும் அக்நிமுதலியனவும், யம்- த்யானமாகிற தர்மமாக, சக்ரிரே - எண்ணின, ஸஏவ - அந்தத் தருமந்தானே, அத்ய - இப்பொழுதும், ஸ - அந்தத் தருமந்தானே, ஶ்வஃ- நாளைக்கும், அநுஷ்டேயஃ - அநுஷ்டிகக்த்தகுந்தது, இதி - என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், யத் - யாதொரு காரணத்தால், ஏதே - இந்த வாக்கு முதலியவைகளே, அமுர்ஹி - இந்தக் காலத்தில், அத்ரியந்த - த்யானம் செய்யவேண்டியவைகளாக எண்ணினவைகளோ, தஸ்மாதேவ- ஆகையால்தானே, அத்யாபி - இப்பொழுதும், குர்வந்தி - த்யானம் செய்கின்றன், தஸ்மாத்- ஆகையால், ஏகம் - ஒன்றான, வ்ரதமேவ - முக்கிய ப்ராணனுடைய த்யானத்தைத்தானே, சரேத் - செய்யக்கடவன், ப்ராண்யாதேவ - ரேசகமென்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணயாமத்தைச் செய்யக்கடவன், அபாந்யாச்ச- அப்படியே பூரகத்தையும் செய்யக்கடவன், மா - என்னை, பாப்மா-பாவத்தினுருவமாகிய, ம்ருத்யுஃ - மிருத்யுவானது, நாப்நுவத் - அடையாது, இதி - என்கிற புத்தியால், யத்யு சரேத் - ஆரம்பித்தானேயானால், ஸமாபிபயிஷேத் - முடிக்கக்கடவன், தேந - அந்த த்யானத்தினாலேயே, ஏதஸ்யை - இந்த, தேவதாயை - தேவதையினுடைய, ஸாயுஜ்யம்- சமான போகத்தையும், ஸலோகதாம் - சமான உலகத்தையும், ஜயதி - அடைகிறான்.

த்ருதீயாத்யாயஃ ஷஷ்டம் ப்ராஹ்மணம்.

த்ரயம் வா இதம் நாம ரூபம் கர்ம தேஷாம் நாம்நாம் வாகித்யேததேஷாமுக்தமதோ ஹி ஸர்வாணி நாமாந்யுத்திஷ்டந்தி | ஏததேஷாம் ஸாமைதத்தி ஸர்வைர்நாமபிஸ்ஸமமேததேஷாம் ப்ரஹ்மைதத்தி ஸர்வாணி நாமானி பிபர்தி ||௧||

பதப்பொருள்பாஷ்யம். வ்யாக்ருதா வ்யாக்ருதங்களெல்லாம் மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாமமென்றும் ரூபமென்றும் கர்மமென்றும் சொல்லப்படுகிற அவைகளுக்குள் நாமங்களுக்கு வாக்கு என்பது உபாதாநம்; வாக்கினால் எல்லா நாமங்களும் உண்டாகின்றன. இந்த வாக்கே எல்லா நாமங்களுக்கும் ஸாமம். இது எல்லா நாமங்களோடும் ஸமமாயிருக்கின்றது. இது எல்லா நாமங்களுக்கும் ப்ரம்மம். இது எல்லா நாமங்களையும் பரிக்கின்றது.

அர்த்தபேதங்கள்.

(ரங்க - ஸா.) வாக்கு என்பது சப்தம், உக்தம் என்பது உபாதாநம். வைராக்யத்திற்குக் காரணமாக இந்த உபதேசம். (ரா - ஸா.) வாக்கு என்பது வாக்கிந்திரியம், உக்தம் என்பது காரணம். சேதநாசேதநங்களில் அசேதநங்களைப் பற்றியது.

அத ரூபாணாம் சக்ஷுரித்யேததேஷாமுக்தமதோ ஹி ஸர்வாணி ரூபாண்யுத்திஷ்டந்த்யேததேஷாம் ஸாமைதத்தி ஸர்வை ரூபைஸ்ஸமமேததேஷாம் ப்ரஹ்மைதத்தி ஸர்வாணி ரூபாணி பிபர்தி ||௨||

பாஷ்யப்பொருள். ரூபங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் சண்ணே காரணம். இதனால் எல்லா ரூபங்களும் வெளியாகிறது. இதுவே ரூபங்களுக்கு ஸாமம் ப்ரம்மம்.

(ஶம் - ஹா.) ஸாமாந்ய விசேஷந்யாயத்தால் முன்போலவே கருத்து. கண்ணென்பது ரூபம். (ரா - ஹா.) கண்ணென்பது இந்திரியம், உபசாரந்யாயத்தாலே கருத்துக்கொள்க.

அத கர்மணாமாத்மேத்யேததேஷாமுக்தமதோ ஹி ஸர்வாணி கர்மாண்யுத்திஷ்டந்த்யேததேஷாம் ஸாமைதத்தி ஸர்வை: கர்மபி: ஸமமேததேஷாம் ப்ரஹ்மைதத்தி ஸர்வாணி கர்மாணி பிபர்தி ததேதத்த்ரயம் ஸதேகமயமாத்மாத்மோ ஏக: ஸந்நேதத்த்ரயம் ததேததம்ருதம் ஸத்யேந சந்நம் ப்ராணோ வா அம்ருதம் நாமரூபே ஸத்யம் தாப்யாமயம் ப்ராணச்சந்ந: ||௩||

(ஶம் - ஹா.) க்ரமஸாமாந்யத்தை கர்மவிசேஷங்களுக்குக் காரணமாகவும் ஸாமமாகவும் ப்ரம்மமாகவும் சொல்லுகிறது. இவையொன்று சேர்ந்து ஸங்காத சரீரமாகின்றது. மேலேசொல்லப்போகிற அம்ருதரூபம் ஸத்யத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது காணாத்மகமானது. அவித்யாவிஷயத்தை இங்குச் சொல்லியது இதில் வைராக்யமுடையவனுக்கு வித்யோபதேசத்திற்குத் தான். இப்படி மூன்றாவது அத்யாயம் முடிந்தது.

(ரா - ஹா.) கர்மமென்பது புண்ய பாபங்களை யென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா என்பது ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. நாமரூப கர்மங்கள் ஜீவாத்மாவில் வேறுபட்டவையாயிருந்தாலும் பாமரர்களுக்கு ஒன்றுபோல் தோற்றுகிறது. கர்மபலமாகிய ரூபநாமங்களால் சூழப்பட்ட இந்த ஜீவன் அபஹத பாப்மத்வம் முதலிய குணங்களையுடையவனா யிருந்தும் வேடர்கள் கையிலகப்பட்ட ராஜகுமாரனைப்போல் தன்னைத்தானறியாமல் போகிறான்.

இதிஷஷ்ட ப்ராம்மணம் சமாப்தம்.

மூன்றாவது அத்யாயம் முடிந்தது.

அத சதுர்தோऽத்யாய:.

ஹரி: ஓம்.

த்ருப்தபாலாகிர்ஹாநூசாநோ கார்க்ய ஆஸ ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ரும் காச்யம் ப்ரஹ்ம தே ப்ரவாணீதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ரு: ஸஹஸ்ரமேதஸ்யாம் வாசி தத்மோ ஜநகோ ஜநக இதி வை ஜநா தாவந்தீதி || ௧ ||

(ஶ - ஹா.) மூன்றாவது அத்யாயத்தில் சுருங்கச் சொல்லப்பட்ட வித்யை, அவித்யை, இவ்விரண்டினுள் அவித்யை விரிவாய் சொல்லப்பட்டது. இந்த அத்யாயத்தில் வித்யை விரித்துரைக்கப்படுகிறது.

(ரா - ஹா.) ப்ரம்மம் ஜகத்காரணமென்பதை விரித்துரைப்பதற்கு இந்த நான்காவது அத்யாயம் தொடங்கப்படுகிறது.

ஸ்துதியின் கருத்து.

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) வேதாந்தங்களை யோதின கார்க்யகோத்திரரான பாலாகி என்பவரொருவர் கர்வங்கொண்டவரா யிருந்தார். அவர் காசீராஜாவான அஜாதசத்ரு என்பவரிடத்தில் சென்று நானுனக்கு ப்ரம்மோபதேசம் பண்ணுகிறேனென்று சொன்னார். இப்படிச் சொன்ன அவரை நோக்கி, அஜாதசத்ரு சொல்லியது. நானுனக்கு ப்ரம்மோபதேசம் செய்கிறேனென்று நீர் சொன்னமாத்திரத்திற்கே உமக்கு ஆயிரம் கோதானம் செய்கிறேன். ப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று என்னிடம் வந்தவரிது

வரையிலு மொருவருமில்லை. ஜநகரே ப்ரம்மத்தை விசாரிப்பவரென்றும் தாநம் கொடுப்பவரென்றும், ஜநகரையே எல்லாரும் நாடியோடுகிறார்கள், நீரொருவரே என்னிடம் வந்து ப்ரம்மத்தை யுமக்குச் சொல்லுகிறேனென்று சொன்னீர். ஆகையால் மிகவும் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தேன் என்பது. இதனால் அஜாதசத்ருவுக்கு ப்ரம்மவித்துக்களிடத்தில் மிகவுமன்புண்டாயிருக்கிறதாகத் தோற்றுகிறது.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌅𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௨||

(ஶம் - ஸா.) இப்படிக்கேட்க விரும்பி எதிர்கொண்டு நிற்கிற ராஜாவை நோக்கிப் பாலாகி சொல்லுகிறார். ஸூரியனிடத்திலும் நேத்திரத்திலும் அபிமாநியாய்க் கண்வழியாய் ஹ்ருதயத்தில் புகுந்து நான் போக்தாவாயும் கர்த்தாவாயு மிருக்கிறேனென்று தோற்றுகின்றான். இவனையே இந்தக் கார்யகாரண ஸங்காதத்தில் ப்ரம்மமாகக்கண்டு உபாஸிக்கிறேன். ஆகையால் உமக்கும் அந்தப் புருஷனையே ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கும்படியுபதேசிக்கின்றேன். என்று சொன்னார். இப்படிச் சொன்ன அவரை நோக்கி அஜாதசத்ரு ப்ரதிவசநம் சொல்லுகிறார். நீர் சொன்ன இந்த ப்ரம்ம விஷயம் நானுமறிவேன். ஆகையாலிதைச் சொல்லவேண்டாம்; வேறே அறிவீராகில் சொல்லும். நீரிந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தாலும் இதை யுபாஸனைசெய்யும் வழியு மதன் பயனையு மறியீரென்றும் சொல்லவேண்டாம். நானெல்லாம் அறிவேன். எல்லாவற்றையுமதிசயித்தது தலையானது விளங்காநின்றதும் ப்ரம்மம். இதை யிப்படி யுபாஸித்தால் எல்லாவற்றையு மதிசயித்தவனாய்த் தலையாய் விளங்கும் தன்மையனாயாவானென்று அறிவேனன்றோ?

(ரா - ஸா.) இது ஆதித்யமண்டலாபிமாநியினுடைய உபாஸநத்தைச் சொல்லுகிறது. என்பது விசேஷம். மற்றது சங்கரபாஷ்யம்போலவே காண்க.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍌 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌬𑍃𑌹𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌰𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌹 𑌸𑍁𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 ||௩||

(ஶம் - ஸா.) சந்திரனிடத்திலும் மநதிலும் அபிமாநியாய்க் கர்த்தாவாய்ப் போக்தாவாய் விளங்குகிற புருஷனை ப்ரம்மமாக உபாஸிக்கும்படி பாலாகி யுபதேசிக்க முன்போலவேஇந்த உபாஸநம் முதலியவை எனக்குத் தெரியும், வேறு சொல்லும் என்று சொல்லி, மகானும் வெளுத்த வஸ்திரமுடையவனும் ஸோமராஜாவாயும் உபாஸநம் செய்கிறவன் அந்நஸம்ருத்திமுதலிய பலன்களை யடைவானென்பதையும் தெரியுமென்றார் என்பது கருத்து. மற்றது முன்போலவே.

(ரா - ஸா.) ஸோமராஜ சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற ஒருவித கொடியை அபேதமாக உபாஸிப்பது அந்நஸம்ருத்தியைத் தரும் என்பது சிலர் மதமென்று சந்திரனே அந்நமாகிய ஸோமமாகையால் யதார்த்தமாகவே உபாஸிப்பது கீழ்ச்சொன்ன பலனைத் தருமென்பது கருத்தென்று சிலரும் சொல்லுகிறார்கள் என்றும் விசேஷம். மற்ற விஷயத்தில் சங்கரபாஷ்யம்போலவே காண்க.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍

ஸம்வதிஷ்டா தேஜஸ்வீதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபா
ஸ்தே தேஜஸ்வீ ஹ பவதி தேஜஸ்வினீ ஹாஸ்ய ப்ரஜா பவதி ||௪||

(ஶம் - ஸா. ரா - ஸா.) மின்னலுக்கு அபிமாநிபுருஷனை தேஜஸ்ஸென்கிற குண த்தோடு உபாஸநம் செய்தால் இவனுமிவன் ஸந்தாநமும் தேஜஸ்ஸை யடையலாமென் பதும் எனக்குத்தெரியும், வேறு சொல்லுமென்றார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். மின்னலிலும்த்வக்கிலும் ஹ்ருதயத்திலு மிந்ததேவதை யொன்றென்பது சம்-பா, பேதம். பாலாகியை நோக்கி அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறரென் பது இங்குமுண்டு. பாலாகிசொல்லுகிற விஷயம் தனக்குத்தெரியும் என்பதைச் சொல் லுகிறார்.

ஸஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயமாகாசே புருஷ ஏதமேவா
ஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸஹோவாசாஜாதசத்ருர்மா மைதஸ்மின் ஸம்
வதிஷ்டா: பூர்ணமப்ரவர்த்தீதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமே
வமுபாஸ்தே பூர்யதே ப்ரஜயா பசுபிர்நாஸ்யாஸ்மால்லோகாத்ப்ரஜோ
த்வர்த்ததே ||௫||

(ஶம் - ஸா - ரா - ஸா.) ஆகாயத்திற்கு அபிமாநியாயிருக்கிற புருஷனை பூர்ண னுகவும் நிர்வ்யாபாரனுகவும் உபஸிப்பவன் பூர்ணனுயும் ஸந்தாநத்திற்கு அழிவில்லாத வனுயு மாவானென்பதும் தெரியும் நீர் சொல்லவேண்டாம் பாலாகியே என்று அவரை நோக்கி அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறார்.

அர்த்தபேதங்கள். ஆகாயத்திலும் ஹ்ருதயத்திலும் தேவதை யொன்றென்பது சம்-பா, விசேஷம் மற்றவை முன்போலவே காண்க.

ஸஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயம் வாயௌ புருஷ ஏதமேவா
ஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸஹோவாசாஜாதசத்ருர்மா மைதஸ்மின்ஸம்
வதிஷ்டா இந்த்ரோ வைகுண்டோ அபராஜிதா ஸேனேதி வா அஹமேதமுபா
ஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே ஜிஷ்ணுர்ஹாபராஜிஷ்ணுர்பவத்யன்யத
ஸ்த்யஜாயீ ||௬||

(ஶம்-ஸா.) அவ்வாறே வாயுவினிடத்திலும் ப்ராணனிடத்திலும் ஒருதேவதை. பர மேச்வர குணமுடையதும் ஸஹிக்க முடியாததும் ஜயிக்கமுடியாத ஸேனையாகவும், உபா ஸிப்பவனுக்கு அப்படியே பலம் கிடைக்கும். முன்போலவே ப்ரச்னோத்தரங்களையறிக.

ரா - ஸா. பெரிய ஐச்வர்யத்தை யடையானுயும் வைகுண்டலோகமாகவும் தோ ல்வியில்லாத ஸேனையாகவும் வாயுவிலிருக்கும் வாயுவபிமாநி புருஷனை யுபாஸநம் செய் தால் ஜயசீலனுகவும், தோல்வியில்லாதவனுகவும், சத்ருக்களை ஜயிப்பவனுகவும் ஆவான். மற்ற விஷயம் முன்போலவே காண்க.

ஸஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயமக்னௌ புருஷ ஏதமேவாஹம்
ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸஹோவாசாஜாதசத்ருர்மா மைதஸ்மின் ஸம்வதி
ஷ்டா விஷாஸஹிரிதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே
விஷாஸஹிர்ஹ பவதி விஷாஸஹிர்ஹாஸ்ய ப்ரஜா பவதி ||௭||

(ஶம் - ஸா.) அக்நியிலும் வாக்கிலும் ஹ்ருதயத்திலு மொருதேவதை. மற்றவை முன்போலவேயாம். (ரா - ஸா.) விஷாஸஹித்வம் என்கிற குணமுடையவனுக அக்நி புருஷனை உபாஸிக்கிற புருஷனும் அவன் ஸந்தாநமும் விஷாஸஹித்வமென்கிற அந்தக் குணத்தை யடைகிறார்கள். விஷாஸஹித்வமாவது எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் குண மென்றறிக. மற்றவை முன்போலவே காண்க.

ஸ ஹோவாச கார்க்ய: ய ஏவாயமப்ஸு புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ரு: மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா: ப்ரதிரூப இதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே ப்ரதிரூபம் ஹைவைநமுபகச்சதி நாப்ரதிரூபமதோ ப்ரதிரூபோ(அ)ஸ்மாஜ்ஜாயதே ||௮||

(ஶம் - ஹா.) ஜலத்திலும் ரேதஸ்ஸிலும் ஹ்ருதயத்திலு மொருதேவதை. இதை ப்ரதிரூபமாக உபாஸநம் செய்பவனுக்கு, அதாவது சாஸ்திரானுகூலமாக உபாஸிப்பவனுக்குச் சாஸ்த்ரானுஸாரமாயே எல்லா முண்டாகும். சாஸ்திரத்தை யநுஸரித்தவனே இவனிடத்திலுண்டாவான். மற்றவை முன்போல.

(ரா - ஹா.) ஜலத்தில் ஸரியான ப்ரதிபிம்பம் விழுமாகையால் அந்த ஜலாபிமாநி புருஷனை யுபாஸித்தவன் ஸரியான களத்திர ஸங்கத்தை யடைவான். அவனுக்கு ஸரியான ஸந்தாநமுண்டாகும். மற்றவை முன்போலாம்.

ஸ ஹோவாச கார்க்ய: ய ஏவாயமாதர்சே புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ரு: மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா ரோசிஷ்ணுரிதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே ரோசிஷ்ணுர்ஹ பவதி ரோசிஷ்ணுர்ஹாஸ்ய ப்ரஜா பவத்யதோ யை: ஸந்நிகச்சதி ஸர்வாம்ஸ்தாநதிரோசதே ||௯||

(ஶம் - ஹா.) தெளிவுள்ள கண்ணுடியிலும் ஆயுதங்களிலும் ஸத்வசுத்தியிலும் தேவதை யொன்று, அதை ப்ரகாசகுணமுடையதா யுபாஸநம் செய்தால் ப்ரகாசரூப மடைவான். மற்றவை முன்போல. (ரா - ஹா.) கண்ணுடியில் ப்ரதிபிம்பபுருஷனை ஸ்வச்சகுணமுடையவனு யுபாஸிப்பவனும் அவன் மகனும் ஸ்வச்ச குணமுடையவனுவான். தானெவ்விடம் சேர்ந்தாலும் அங்குள் எல்லாரிலும் தான் கீர்திமானுயிருப்பான்.

ஸ ஹோவாச கார்க்ய: ய ஏவாயம் யந்தம் பஸ்சாச்சப்தோ(அ)நூதேத்யேதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ரு: மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா அஸுரிதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே ஸர்வம் ஹைவாஸ்மிம்ல்லோக ஆயுரேதி நைநம் புரா காலாத் ப்ராணோ ஜஹாதி ||௧௦||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) ப்ரதித்வநியை ப்ராணனுக உபாஸநம்செய்கிறவன் அபம்ருத்யுவை யடையமாட்டான்.

ஸ ஹோவாச கார்க்ய: ய ஏவாயம் திக்ஷு புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ரு: மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா த்விதீயோ(அ)நபக இதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே த்விதீயவான் ஹ பவதி நாஸ்மாத்கணஸ்சித்யதே ||௧௧||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) திக்குகளில் அபிமாநிதேவதைகளை ஸஹாயமுடையனவாகவும் பிரிவில்லாதவைகளாகவும் உபாஸநம் செய்கிறவனுக்கு எப்போதும் ஸஹாயமுண்டாம்; பந்துக்களிவனை விட்டுப் பிரியார்கள்.

ஸ ஹோவாச கார்க்ய: ய ஏவாயம் சாயாமய: புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ரு: மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா ம்ருத்யுரிதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபா

ஸர்வꣳ ஹாஸ்மிꣳல்லோக ஆயுரேதி நைநம் புரா காலாந்ம்ருத்யுராகச்சதி ||கஉ||

(ஶ0 - ஹா.) நிழலிலும் அஜ்ஞாநத்திலும் ஹ்ருதயத்திலும் தேவதையொன்று. இதை ம்ருத்யுதேவதையாக உபாஸித்தவனுக்கு அம்ருத்யுவராது.

(ரா - ஹா.) புருஷனுடைய நிழல் கருத்து பயங்கரமாயிருக்கிறபடியினாலதை ம்ருத்யுவாக உபாஸிக்கும்படி விதித்தது. மற்றவை முன்போலவே காண்க.

அர்த்தபேதங்கள். பத்தாவதுசுலோகத்திலும் இதே பலன் சொல்லியிருக்கிற தென்னில் இதற்கு சம், பா, வில் இவனுக்கு நோய்வராமலிருப்பது விசேஷமென்று ஸமாதாநம் சொல்லியிருக்கிறது.

ஸ ஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயமாத்மநி புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மா மைதஸ்மிந் ஸம்வதிஷ்டா ஆத்மந்வீதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்த ஆத்மந்வீ ஹ பவத்யாத்மந்விநீ ஹாஸ்ய ப்ரஜா பவதி ஸ ஹ தூஷ்ணீமாஸ கார்க்ய: ||கங||

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) ஆத்ம புருஷனை ப்ரம்மமாக உபாஸிக்கிறேனென்று கார்க்யர் சொல்ல இது எனக்குத் தெரியும், இப்படி உபாஸித்தவனுக்கு நல்லறிவும் நல்லறிவுடைய பிள்ளையு முண்டாகுமென்பதும் தெரியும். வேறுவித உபாஸநமுண்டாகில் சொல்லுமென்று அஜாத சத்ரு கேட்க, ஒன்றும் தோற்றுமல் கார்க்யர் கவிழ்தலையிட்டு வாயை மூடிக்கொண்டு நின்றார்.

அர்த்தபேதங்கள். இவரிவ்வளவே அறிந்தாராகையால் அதற்குமேல் தெரியமை பற்றி வாய் மூடினார். ஆத்ம புருஷ, என்கிற விடத்திற்கு, சம், பா, வில் ப்ரஜாபதியினிடத்திலும் புத்தியிலும் ஹ்ருதயத்திலும் ஒரு தேவதை என்று வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ரா,பா, வில் சரீராபிமாநியான ஜீவாத்மாவென்று அர்த்தம் கொள்ளப்பட்டது.

ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ரு: ஏதாவந்நூ௩ இத்யேதாவத்தீதி நைதாவதா விதிதம் பவதீதி ஸ ஹோவாச கார்க்ய உப த்வா யாநீதி ||கச||

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) இப்படி வாய் மூடியிருக்கிற கார்க்யரை நோக்கி உமக்கு இவ்வளவுதான தெரியுமோ என்றுகேட்டார். இவ்வளவே எனக்குத்தெரியுமென்று கார்க்யர்சொன்னார். இவ்வளவு அறிந்தமாத்திரத்தினால் ப்ரம்மமறியப்படவில்லை,அறியவேண்டியது அதிகமாயிருக்கிற தென்று அஜாதசத்ரு சொன்னார். இதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில கார்க்யர் நானும்மை யடைகிறேன், எனக்கு ப்ரம்ம வித்யையைச் சொல்லுமென்று அஜாதசத்ருவைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ரு: ப்ரதிலோமம் சைதத்யத் ப்ராஹ்மண: க்ஷத்ரியமுபேயாத் ப்ரஹ்ம மே வக்ஷ்யதீதி வ்யேவ த்வா ஜ்ஞபயிஷ்யாமீதி தம் பாணாவாதாயோத்தஸ்தௌ தௌ ஹ புருஷꣳ ஸுப்தமாஜக்மதுஸ்தமேதைர்நாமபிராமந்த்ரயாஞ்சக்ரே ப்ருஹந் பாண்டரவாஸ: ஸோம ராஜந்நிதி ஸ நோத்தஸ்தௌ தம் பாணிநாபேஷம் போதயாஞ்சகார ஸ ஹோத்தஸ்தௌ ||கரு||

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) இவ்வாறு கிட்டிவந்த கார்க்யரை நோக்கி உத்தமவர்ணரான உமக்கு க்ஷத்ரியனை நான் வித்யோபதேசத்திற்கு ஆசார்யனாவது தகாது. இது சாஸ்திரவிருத்தமானது. மித்ரபாவனையாலே உமக்குச் சொல்லிவிடுகிறேன்,அந்த ப்ரம்ம வித்யையை; என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆஸநத்திலிருந்து எழுந்திருந்து இவர்கையைப்

பிடித்துக்கொண்டு உறங்குகிற ஒருவன் ஸமீபத்தில்சென்று, ஓபெரியவனே, ஓவெள்ளை வஸ்திரம் தரித்தவனே, ஓஸோம, ஓ அரசனே என்று ப்ராணனுடைய பெயர்களால அழைக்க உறங்குகிற புருஷனுணராமலிருக்க அவனைக் கையாலுருட்டிப் புரட்ட அவ னெழுந்திருந்தான்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌭𑍂𑌦𑍍𑌯 𑌏𑌷 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌕𑍍𑌵𑍈𑌷 𑌤𑌦𑌾𑌭𑍂𑌤𑍍𑌕𑍁𑌤 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍁 𑌹 𑌨 𑌮𑍇𑌨𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌃 ॥௧௬॥

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) அந்த அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறார். இப்போதுணர்ந்திருக்கிற இந்த விஜ்ஞானமயபுருஷன் எவ்விடத்திலுறங்கினான். உறங்கும்போது எங்கிருந்தான். இப்போதெங்கிருந்து வந்தானென்று கார்க்யரைக் கேட்டார். அதைக் கார்க்ய ரறியவில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். அந்தக்கரணத்தினால் எல்லாவற்றையும்அறியுமவனையும் அந்தக்கரணத்தால் அறியப்படுமவனையும் இருக்கிறவன் ஆத்மா. ஆகையால் (மயட்) ப்ரத்யயம் வந்தது. விஜ்ஞானமென்பது அந்தக்கரணம் என்று ஶங், பா, வில் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டது. தேஹம் இந்திரியம் மனஸ்ஸு ப்ராணன் இவைகளைவிட ஜீவன் வேறென்று காட்டின பிறகு ஜீவனைவிட பரமாத்மா வேறென்று காட்டுவதற்கு இந்தச் சுலோகம் ஏற்பட்டது. எப்படி என்றால் ஜீவனுறங்குவதற்கு இடமானவன் ஜீவனைவிட வேறாகவேண்டும். இப்படியே மற்றவிடங்களிலும் காண்க. இந்தக் கருத்தைக் கார்க்யரறியவில்லை என்று, ரா, பா, வில் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌭𑍂𑌦𑍍𑌯 𑌏𑌷 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑍇𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌹𑍈𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌮𑌨𑌃 ॥

(ஶம் - ஹா.) நாம், கேட்ட விஷயத்தை விவரிக்கிறோம். கார்க்யரே கேளும். இந்த விஜ்ஞானமய புருஷன், அந்தக் கரணத்தையும் சைதந்யபாஸத்தை ஸம்பந்தப்படாமல் அந்த சக்தியை க்ரஹித்துக்கொண்டு அஸம்ஸாரரூபமான தன்னுடைய ஆகாசஸ்பாவம் ரூபத்தில் விங்கோபாதி ஸம்பந்தத்தை விட்டுறங்குகிறான். இது ஸ்வபதி என்பதினாலும் விறங்குகின்றது. அப்போது வாகாதீந்திரியங்கள் க்ரஹிக்கப்படுகின்றனவன்றோ.

(ரா - ஹா.) இவ்வாறு தான் கேட்டதை யறியாமல் தடுமாறுகிற கார்க்யரைத் தெரிவிப்பதற்கு அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறார். எப்போது இந்த விஜ்ஞானமயபுருஷன் உறங்குகிறானோ அப்போது, ப்ராணங்களென்கிற இந்திரியங்களால் பிறந்த ஜ்ஞானத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதாவது மனஸ்ஸை வேலையில்லாமலொழித்து, ஆகாசபதத்தின் பொருளாகிய பரமாத்மாவினிடத்தில் சயிக்கிறான். அதாவது தேவன் மநுஷ்யன் என்கிற ஆகார பேதம் தோன்றாமல் தனக்குச் சரியான பரமாத்மஸ்வரூபத்தோடு கலந்து விடுகிறான். புருஷனுறங்குகிறானென்று இந்த இந்திரியங்களை க்ரகிக்கும்போதே சொல்லுகிறார்களன்றோ? இந்திரியங்களப்போது விஷயங்களை க்ரஹிப்பதில்லை யன்றோ?

𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍁𑌤𑍇𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍇𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌉𑌤𑍇𑌵𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌵𑌚𑌂 𑌨𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑍋 𑌜𑌾𑌨𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌜𑌨𑌪𑌦𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥௧௮॥

(ஶ்ரீ - ஹா - ரா - ஹா.) அந்தப் புருஷன் எப்போது ஸ்வப்நவ்ருத்தியோடு கூடி யிருக்கிறானோ, அப்போது, அந்தந்த சுவர்க்காதி லோகங்களும், மஹாராஜஸ்தாநமும், மஹாப்ராம்மண குணங்களும், அனேகவிதமான சித்ரங்களும் அந்தப் புருஷனுக்குண் டாகின்றன. மஹாராஜாவானவன் தன்னுடைய தேசங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு தனது ராஜ்யத்திலிருப்பதுபோல இந்த புருஷன் இத்திரியம் முதலியவற்றை க்ரஹித்துக்கொ ண்டு தன் சரீரத்தில் தன்னிஷ்டப்படி வர்த்திக்கிறான்.

பதார்ந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தபுருஷனுக்கு வாக்குமுதலியவற்றின் ஸம்பந்தத் தினால் ஸம்ஸாரமுண்டாகிறதென்று சொல்லியதின்பேரில் ஸ்வப்நத்தில் வக்குமுதலிய வையடங்கியபோதும் நாநாவிதமான ஸம்ஸாரரூபங்களைக் காண்கிறானுகையாலது சேரா தென்று சில ராக்ஷேபத்திற்கு ஸ்வப்நம் பொய்யாகையால் அந்த தோஷமில்லை என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. என்று சம்,பா,வில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வப்நம் பொய்யென்று சொல்லி அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் மற்ற விஷயங்களிலும் புரு ஷனுக்கு கர்த்ருத்வமில்லை என்று சொல்லுகிறவர்களை நோக்கி ஸ்வப்நத்திலும் கர்தாவா யே இருக்கிறானென்று ஆத்மாவுக்குகர்த்ருத்வம் சொல்லப்படுகிறது.ஸ்வப்நம் ஸத்யமெ ன்பது பல யுக்திகளாலும் சுருதி ப்ரமாணங்களாலும் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று, ரா, பா, வில் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌨 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌪𑍍𑌤𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍀𑌤𑌤𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍃𑌪𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌤𑌤𑌿 𑌶𑍇𑌤𑍇 𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌤𑌿𑌘𑍍𑌨𑍀𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌯𑍀𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌏𑌤𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍇 ||௧௯||

(ஶ்ரீ - ஹா.) ஆத்ம சுத்தியை ஸுஷுப்தியில் மூதலிக்கிறது. (ரா - ஹா.) ஸ்வ ப்நத்திற்குப்பின் எப்போது பேருறக்கத்தை அதாவது ஸுஷுப்தியை அடைந்து ஒன் றையும் அறிகிறதில்லையோ; அப்போது ஹிதங்களென்கிற எழுபத்திரண்டாயிரம் நாடி கள் ஹிருதயத்தில் ப்ரவேசித்து புரீதத்து என்னும் மாம்ஸ பிண்டத்தை எதிர்கொண்டு புறப்படுகின்றன. அந்த நாடிகளின் வழியாய்வந்து புரீதத்தில் சயிக்கிறான். புரீதத்திலி ருக்கும் ப்ரம்மத்தில் சேருருகிறான்.அதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்; ராஜகுமாரனும், மகாராஜனு ம் மஹா ப்ராமணனும் அப்படிஅதிசயமாண ஆநந்தத்தையடைவனோ; அப்படியே இந்த ஜீவன்ஸுஷுப்திகாலத்தில் ஆநந்தத்தோடுகூடினவனுகிறான். இதுவரையிலும் ஜாகரம், ஸ்வப்நம் ஸுஷுப்தி, இவைகளின்ஸ்வரூபம் வைராக்கியத்திற்காக நிரூபிக்கப்பட்டது.

𑌸 𑌯𑌥𑍋𑌰𑍍𑌣𑌨𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋𑌚𑍍𑌚𑌰𑍇𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌷 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ||௨௦||

ஶ்ரீ - ஹா - ஊரணநாபியைப்போலவும் நெருப்புப் பொறிகள்போலவும் விஜ்ஞாந யாத்மாவினுடைய போதபூர்வ ஸ்வரூபத்திலிருந்து, வாகாதீந்திரியங்களும் எல்லா கர்ம பலன்களும், அக்ந்யாதி ஸமஸ்ததேவதைகளும் எல்லா ப்ராணிகளும். வெளிப்படு கின்றன. அந்த ஆத்மா ஸத்யாஸத்யம். ப்ராணங்கள் ஸத்யம். அவைகளுக்கு இவை ஸத்யம். இது உபநிஷத்து. ரா - ஹா. லூதா என்கிற பூச்சியானது எவ்வாறு நூற்க ளின் நடுவிலிருந்து ஆகாரம் சம்பாதிப்பதற்கு நூற்களின் வழியாய் வெளிவருமோ, நெருப்பிலிருந்து பொரி கிளம்புவது எவ்வாறோ அவ்வாறே ஸுஷுப்தி ஆதாரமான பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து எல்லா ஜீவர்களும் எல்லாஜ் ஞாநங்களும் எல்லா இந்தி ரியங்களும் எல்லாபூதங்களும் ஒரேகாலத்தில் வெளியாகின்றன. அந்த பரமாத்மாவுக்கு ஸத்யத்திலும் ஸ்த்யமென்று ரஹஸ்யமான பெயர். அதாவது ஸத்யபூதர்களான ஜீவர் களிலும் ஸத்யமாகியவன் பரமாத்மா.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்சுருதியின் கீழ் சங்-பா த்தில் அநேக ஆக்ஷேப ஸமாதாநங்களா லத்வைத வாதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தப் படிக்கு இந்தச்சுருதி ஜீவ பரமாத்மாக்களுடைய ஸ்வ ரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்றும், அதெப்படி எனில் ஸத்யமென்பது விகார ரூபமில்லாத வஸ்துவைச் சொல்லுமாகையால் ஜடம் சிறுப்பது பெருப்பது முதலிய விகாரங்களை யடையுமாகையால் அது ஸத்யமல்ல. ஜீவாத்மா எப்போதிலும் அணுவாயே இருப்பதொழியச் சிறுப்பது முதலிய விகாரங்களில்லாதவனாகையால் ஸத்யம். ஜீவாத்மாவைவிடப் பரமாத்மா ஸத்யம். ஏனென்றால் ஜீவாத்மாதான், சிறுப்பது பெருப்பது என்றில்லையாயினும் தன்னுடைய ஜ்ஞாநத்திற்குண்டான ஸங்கோச விகாஸங்களைப் பரம்பரையா யுடையவனா யிருக்கிறானாகையால் இவ்வழியாலாவது விகாரமுடையவனாகிறான். பரமாத்மாவுக்கு அவ்வழியாலும் விகாரமில்லை யாகையால் அதிலும் ஸத்யம் பரமாத்மா. ஸத்யபதத்தில் ஏகவசநம் (ஒருமைச்சொல்) ஜாதியைக் (கூட்டத்தை) குறிக்கும் என்று கொள்ளவேண்டும். சுருதியில்தானே (ப்ராணா:) என்கிற பதத்தினால் பன்மையாய் விரிக்கப்பட்டமையாலென்க. ஆகவே ஜீவர்களனேகர்களென்றும் அவர்களிலும் பரஸ்பர ஸ்வரூபபேதமுண்டென்றும் பெறும். இதனால் ஏக ஜீவவாதம் மறுக்கப்பட்டது. இங்ஙனமே ஜீவப்ரம்மைக்யவாதமும் மறுக்கப்பட்டது. ஏனென்றால் (நிர்தாரண ஷஷ்டியால்) வேறுபாட்டில் வந்த ஆறாம் வேற்றுமையால் ஜீவபரமாத்மாக்களுக்குப் பேதம் காட்டப்பட்டமையாலென்க. ஆனதாலப்படியே உபாஸிக்க வேண்டுமென்று அஜாத சத்ரு கார்க்யருக்குச் சொன்னதினாலென்றும் ரா-பா த்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நான்காவதத்யாயம் முதலாவது ப்ராம்மணம்
முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌶𑌿𑌶𑍁𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌸𑍍𑌥𑍂𑌣𑌂 𑌸𑌦𑌾𑌮𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌹 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌤𑍋 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍃𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑌰𑍁𑌣𑌦𑍍𑌧𑌿 । 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌶𑌿𑌶𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌦𑌮𑍇𑌵𑌾𑌧𑌾𑌨𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌣𑌾𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌮 ॥௧॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹ்ர.) யவனொருவன் சிசுவை ஆதாநத்தோடும் ப்ரத்யாதாநத்தோடும், தூணோடும் கயிற்றோடும் கூடினதாக உபாஸிக்கிறானோ அவன் ஏழுசத்துருக்களையும் நாசம் செய்கிறான். ப்ராணன், சிசு இதுவே ஆதாநம், இதுவே ப்ரத்யாதாநம். ப்ராணனே தூண். அந்நமே கயிறு.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சிசுவாக ரூபிக்கப்பட்ட ப்ராணன் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணன் என்பது துல்யம். ஏழு சத்ருக்கள் யாரென்றால் தலையிலுள்ள ஏழுத்வாரங்களென்றும் சங்-பா த்திலும், ஏழு தலைமுறை சத்ருக்களை என்று, ரா-பா த்திலும் ஆதாநமென்பது அதிஷ்டாநமென்றும் அது சரீரமென்றும் சங்-பா த்திலும், ஆதாநமென்பது கர்பகோளம். அது ஹ்ருதயமென்று ரா-பா த்திலும் தூணாக ரூபிக்கப்பட்ட ப்ராணன் பலமென்று சங்-பா த்திலும் ஜீவனென்று ரா-பா த்திலும் ப்ரத்யாதாநமென்பது சிரஸ்ஸென்று சங்-பா த்திலும் இந்தச் சரீரம் பிறப்பிடம் போன்றதென்று ரா-பா த்திலும் சொல்லப்பட்டது. ஒரு கன்றுக்குட்டியானது கர்பத்திலிருந்து பூமியில் பிறந்து தூணில் கயிறால் கட்டப்படுவதுபோல் பஞ்சவ்ருத்திப் பிராணன் ஹ்ருதயத்தில் தங்கிச் சரீரத்தில் வியாபித்து ஜீவனாகிய தூணில் அந்நமாகிய கயிறால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பது ரா-பா-பை யொடிய கருத்து. இவ்வாறு சங்கரபாஷ்யத்தை யொட்டின கருத்தை யூகித்துக்கொள்க.

𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌯 𑌉𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌮𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌲𑍋𑌹𑌿𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍇𑌨𑌂 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌥 𑌯𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌨𑌾𑌪𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃

राजयस्ताभिरेनं रुद्रोऽन्वायत्तोऽथ या अक्षन्नापस्ताभिः पर्जन्यो या कनीनका तयादित्यो यत्कृष्णं तेनाग्निर्यच्छुक्लं तेनेन्द्रोऽधरयैनं वर्तन्या पृथिव्यन्वायत्ता द्यौरुत्तरया नास्यान्नं क्षीयते य एवं वेद ॥௨॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தப் பிராணனை ஏழு (அக்ஷிதி) தேவதைகள் கிட்டுகிறார்கள். அஃதெப்படி எனில், கண்ணில் சிவந்த கோடுகள் தெரிகின்றனவன்றோ? அவ்வழியாலே இந்தப் பிராணனை உருத்திரன் கிட்டுகிறான். சுக்கு மிளகு தேய்த்துப் போட்டபோதும் புகை நுழைந்தபோதும் கண்ணிலிருந்து தண்ணீர் வெளிப்படுகின்றதன்றோ? அவ்வழியாலே பர்ஜந்யதேவதை இந்த ப்ராணனைக் கிட்டுகிறது. கண்ணில் யாதொரு கருவிழி தெரிகின்றதோ அவ்வழியாலே சூரியனிந்த ப்ராணனைக் கிட்டுகிறான். கறுத்த ரூபம் யாதொன்று காண்கிறதோ, அவ்வழியா லக்நி தேவதையும் அந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறான். யாதொரு வெளுப்பு ரூபம் காண்கிறதோ அவ்வழியாலே இந்திரனு மிந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறான். கீழிமையைக்கொண்டு பூதேவதையும், மேலிமை வழியாலே த்யுலோக தேவதையும், இந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறார்கள். இவ்வாறு உபாஸிப்பவர்கள் க்ஷயிக்காத அந்நத்தை அடைவார்கள். இப்படி க்ஷயிக்காத அந்நத்தைத் தருகிற தேவதைக ளாகையாலே இந்தத் தேவதைகளைத் (அக்ஷிதி) தேவதைகளென்கிறது.

तदेष श्लोको भवति । अर्वाग्बिलश्चमस ऊर्ध्वबुध्नस्तस्मिन्यशो निहितं विश्वरूपम् । तस्यासत ऋषयः सप्त तीरे वागष्टमी ब्रह्मणा संविदानेति । अर्वाग्बिलश्चमस ऊर्ध्वबुध्न इतीदं तच्छिर एष ह्यर्वाग्बिलश्चमस ऊर्ध्वबुध्नस्तस्मिन्यशो निहितं विश्वरूपमिति प्राणा वै यशो निहितं विश्वरूपं प्राणानेतदाह तस्यासत ऋषयः सप्त तीर इति प्राणा वा ऋषयः प्राणानेतदाह वागष्टमी ब्रह्मणा संविदानेति वाग्ध्यष्टमी ब्रह्मणा संवित्ते ॥௩॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த விஷயத்தி லிம்மந்திர முண்டு; அதாவது கீழ்த்துளையும் மேல் விரிவுமுள்ள சிரஸில் ப்ராணங்களாகிய இருஷிகள் நாநாரூபர்களாய் விளங்குகின்றார்கள். ஏழு ப்ராணங்கள்முன் சொல்லப்பட்டவை. ப்ரம்மத்தோடு வாக்கெட்டாவது.

इमावेव गोतमभरद्वाजावयमेव गोतमोऽयं भरद्वाज इमावेव विश्वामित्रजमदग्नी अयमेव विश्वामित्रोऽयं जमदग्निरिमावेव वसिष्ठकश्यपावयमेव वसिष्ठोऽयं कश्यपो वागेवात्रिर्वाचा ह्यन्नमद्यतेऽत्तिर्ह वै नामैतद्यदत्रिरिति सर्वस्यात्ता भवति सर्वमस्यान्नं भवति य एवं वेद ॥௪॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஏழுப்ராணங்களை இருஷிகளாகச் சொன்னமையால் அவை ஏவை என்பதிலும் அவைற்றை உபாஸிப்பதிலும் சொல்லவேண்டியவற்றைச் சொல்லுகின்றது. அதாவது காதிரண்டு கண்ணிரண்டு மூக்கிரண்டு வா யொன்று இவ்வேழுமென்றும் கௌதமரும் பரத்வாஜருமாக முறையே இரண்டு காதுகளையும் முறையே இரண்டு கண்களையும் விச்வாமித்ரஜ மதக் நிகளாகவும், முறையே இரண்டு மூக்குகளையும் வஸிஷ்டகச்யபர்களாகவும், வாக்கையத்ரியாகவும் உபாஸிப்பவனுக்கு அந்நஸம்ருத்தி யுண்டாமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நான்காவது அத்யாயம் இரண்டாவது ப்ராம்மணம்

முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾
𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚 ||க||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரம்மம் இரண்டு ரூபமாயிருக்கிறது. மூர்த்தமென்றும் அமூர்த்தமென்றும் பிரிக்கப்படுகிறது. அழிவுள்ளது மழிவில்லாததும் பேராததும் பேருவதும் ஸத்தும், த்யத்யத்துமாயிருக்கிறது.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

இந்தச் சுருதியில் மேலே ப்ரம்மத்தை நிச்சயிப்பதற்கு உபாதிகள் சொல்லப்படுகின்றனவென்று சங்-பா த்திலும், ப்ரம்மத்திற்குச் சரீரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று ரா-பா த்திலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

𑌤𑌦𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌚𑍍𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤
𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤 𑌏𑌷 𑌰𑌸𑍋 𑌯 𑌏𑌷 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷
𑌰𑌸𑌃 ||உ||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) வாயு ஆகாசம் இவ்விரண்டு தவிர்ந்த மூன்று பூதங்களும் (அதாவது பஞ்சபூதங்களென்று ப்ரஸித்த மன்றோ? அவையாவன: பூமி ஜலம் தேஜஸ் ஸு வாயு ஆகாசம் இவையாம். அவற்றில் கடை இரண்டும் கழித்த மூன்று பூதங்களும் ப்ருதிவி ஜலதேஜஸ்ஸுகள்) மூர்தம். இதுவே மர்த்யம். இதுவே ஸ்திதம். இதுவே ஸத்து. இவ்வாறு மூர்தமாயும் மர்த்யமாயும் ஸ்திதமாயும் ஸத்தாயு மிருக்கிற இந்த ஆதித்யமண்டலமானது ரஸமாகின்றது.

𑌅𑌥𑌾𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌯
𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌤 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯
𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌰𑌸𑍋 𑌯 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷
𑌰𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑍍 ||ங||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) வாயும் அந்தரிக்ஷமும் அமூர்த்தம். அமூர்த்தமாயும் அம்ருதமாயும், யத்தாயும், தத்தாயுமுள்ள இந்த ரூபத்திற்கு இந்த மண்டல புருஷன் ரஸமாகின்றான். இப்படி அதிதைவதம் சொல்லப்பட்டது.

பாதந்வயார்த்த பேதங்கள்.

இந்தச் சுருதியில் ரஸமாக ரூபிக்கப்பட்ட மண்டல புருஷன் அசேதநமாகிய கரண ரூபஹிரண்ய கர்பனென்று (சம்-பா) த்திலும், ஸூரிய மண்டலத்திலிருக்கும் பரமாத்மாவை இந்தச் சுருதியில் அமூர்தரஸமாக த்யாநிக்கும்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று ரா-பா த்திலும் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

𑌅𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌿𑌦𑌮𑍇𑌵 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾
𑌕𑌾𑌶 𑌏𑌤𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯
𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤 𑌏𑌷 𑌰𑌸𑍋 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸𑌤𑍋
𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌰𑌸𑌃 ||ச||

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) இனி அத்யாத்மம் கூறப்படுகிறது. ப்ராணனிலும் அந்தராகாசத்திலும் வேறானது மூர்த்தமெனப்படும். அத்யாத்மத்தில் இரஸமாக சக்ஷுஸ்ஸு

ரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா என்பதிவ்விடத்தில் சரீரத்தை என்று ரா-பா த்தினால் வெளியாகின்றது.

அதாத்யாத்மமேவ ப்ராணஶ்ச யஶ்சாயமந்தராத்மந்நாகாஶ ஏததம்ருதமேதத்யதேதத்த்யம் தஸ்யைதஸ்யாமூர்த்தஸ்யைதஸ்யாம்ருதஸ்யைதஸ்ய யத ஏதஸ்ய த்யஸ்யைஷ ரஸோ யோऽயம் தக்ஷிணேऽக்ஷந் புருஷஸ்த்யஸ்ய ஹ்யேஷ ரஸ꞉ ॥௫॥

பதார்வயார்த்தபேதங்கள். அந்தராகாசமும் ப்ராணவாயுவும் அத்யாத்மத்தில் அமிர்தம். மற்றவை முன்போல. தக்ஷிணாக்ஷிபுருஷன் பரமாத்மாவென்று முன்போலவே ரா-பா த்தின் அபிப்பிராயம்.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் யதா மாஹாரஜநம் வாஸோ யதா பாண்ட்வாவிகம் யதேந்த்ரகோபோ யதாக்ந்யர்சிர்யதா புண்டரீகம் யதா ஸக்ருத்வித்யுத்தம் ஸக்ருத்வித்யுத்தேவ ஹ வா அஸ்ய ஶ்ரீர்பவதி ய ஏவம் வேதாதாத ஆதேஶோ நேதி நேதி । ந ஹ்யேதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத்பரமஸ்த்யத நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யமிதி ப்ராணா வை ஸத்யம் தேஷாமேஷ ஸத்யம் ॥௬॥

(ஶம-ஹா-ரா-ஹா.) அந்தப் புருஷனுக்கு ரூபம் குஸும்ப வஸ்திரம்போலவும் வெள்ளைக்கம்பிளிபோலவும் பட்டுப்பூச்சிபோலவும் அக்நிஜ்வாலைபோலவும் தாமரைப் பூப்போலவும் மின்னல்போலவு மிருக்கின்றது; இதினுடைய சாயை மின்னல்போல விளங்கும். இனி இதைவிட இல்லை இல்லை என்று உபதேசம். இதைவிட வேறில்லை என்றது இதைவிட வேறு பரமில்லையென்றவாறு. இனிப் பெயர் (ஸத்யத்திலும் ஸத்யம்) என்று அதாவது ஸத்யமென்றால் ப்ராணன். அவற்றிலுமிது ஸத்யம்.

பதார்வயார்த்தபேதங்கள்.

அந்தக்கரணத்திற்குண்டாகிய வாசனைகளை அதற்கு ரூபமாக வர்ணித்திருக்கின்றது. வாஸனைகளனேகங்களாகையால் நாநாரூபங்கள் சொல்லப்பட்டது என்று சங்கரபாஷ்யத்திலும் பரமாத்மாத்மாவுக்கு அப்ராக்ருத திவ்ய சரீரத்தை இந்தச்ருதி சொல்லுகிறதென்று ராமானுஜ பாஷ்யத்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டது. புருஷ சப்தத்திற்கு அந்தக்கரணமென்று (சங்) பொருள் கொண்டதினாலும் பரமாத்மாவென்று (ரா) பொருள் கொண்டதினாலு மிவ்வித பேதம் நேரிட்டது. ஆனால் புருஷ சப்தத்திற்கு அந்தக்கரணமென்று பொருள் சொல்லுவதிலும் பரமாத்மா என்று பொருளுரைப்பதே முச்யார்த்தத்தை யொத்ததாகின்றது. (அதாத ஆதேசோநேதிநேதி) என்கிற வாக்யத்திற்கு நிர்விசேஷம் பரம்மம் என்று கருத்தென்றும் மற்றொன்று மில்லை என்று நிஷேதிக்கப் படுகிறதென்றும் (சங்-பா) த்தில் கருத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ப்ரம்மத்திற்கு அளவில்லையென்று அந்த வாக்யத்திற்கு (ரா-பா) த்தில் கருத்துக்கொள்ளப் பட்டது.

நான்காவதத்யாயம் மூன்றாவது ப்ராம்மணம்

முற்றிற்று.

அத சதுர்த்தம் ப்ராஹ்மணம்.

மைத்ரேயீதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய உத்யாஸ்யந்வா அரேऽஹமஸ்மாத்ஸ்தாநாதஸ்மி ஹந்த தேऽநயா காத்யாயந்யாந்தம் கரவாணீதி ॥௧॥

(ஶம-ஹா-ரா-ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யர் என்கிற ருஷி ஒருவரிருந்தார். இரண்டுபேர் அவருக்குப் பார்யைகள். அவர்களிலொருத்தி காத்யாயநி, மற்றொருத்தி மைத்திரேயி. இந்த யாஜ்ஞவல்க்யர் ஸந்யாஸாச்ரமத்தையடைய வேண்டுமென்று நினைத்து மைத்திரே

யியைப்பார்த்துச் சொன்னார். அதாவது ஓமைத்திரேயி, நான் ஸந்யாசாச்ரமத்தைக் கைக்கொள்ளப்போகிறேன்; இந்தக் காத்யாயநியோடு உனக்குப் பங்கு பிரித்துக்கொடுக்கிறேன்; தனவிபாகம் செய்து கொடுக்கிறேனென்றார்.

ஸாஹோவாச மைத்ரேயீ | யந்நு ம இயம் பகோ: ஸர்வா ப்ருதிவீ வித்தேந பூர்ணா ஸ்யாத்கதம் தேநாம்ருதா ஸ்யாமிதி நேதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்யோ யதைவோபகரணவதாம் ஜீவிதம் ததைவ தே ஜீவிதம் ஸ்யாதம்ருதத்வஸ்ய து நாசாஸ்தி வித்தேநேதி ||௨||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த மைத்திரேயி இந்த யாஜ்ஞவல்க்யரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். இந்தப் பணத்தால் நிறைந்த பூமியைக்கொண்டு என்ன செய்யலாம்? அதைக்கொண்டு மோக்ஷத்தை யடையலாமா? என்று கேட்டாள். அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் இந்தப் பணம் முதலியவற்றால் மோக்ஷத்தை யாசைப்படுவதில் உபயோகமில்லை; அது கிடைக்கமாட்டாது என்று சொன்னார்.

ஸாஹோவாச மைத்ரேயீ யேநாஹம் நாம்ருதா ஸ்யாம் கிமஹம் தேந குர்யாம் யதேவ பகவாந் வேத ததேவ மே ப்ரூஹீதி ||௩||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) எனக்கு மோக்ஷத்திற்கு உபயோகப்படாத பணத்தால் உபயோகமில்லை; எந்த விதத்தினால் மோக்ஷத்தையடைவேனோ, அந்த உபாயத்தை நீரறிவீராகையால் அதையே எனக்குச் சொல்லும் என்று கேட்டாள்.

ஸஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ப்ரியா பதாரே ந: ஸதீ ப்ரியம் பாஷஸ ஏஹ்யாஸ்ஸ்வ வ்யாக்யாஸ்யாமி தே வ்யாசக்ஷாணஸ்ய து மே நிதித்யாஸஸ்வேதி ||௪||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஓமைத்திரேயி, நீ நன்மையுள்ளவளாயும் எனக்கு ப்ரியமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவளாயுமிருக்கிறாய்; கிட்டி வந்து நில்லு; நானுனக்குச் சொல்லுகிறேன்; அதை நீ த்யாநம்பண்ணு; கவனித்துக்கேட்டுக்கொள்.

ஸஹோவாச நவா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ பவத்யாத்மநஸ்து காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி நவா அரே ஜாயாயை காமாய ஜாயா ப்ரியா பவத்யாத்மநஸ்து காமாய ஜாயா ப்ரியா பவதி | நவா அரே புத்ராணாம் காமாய புத்ரா: ப்ரியா பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய புத்ரா: ப்ரியா பவந்தி | நவா அரே வித்தஸ்ய காமாய வித்தம் ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய வித்தம் ப்ரியம் பவதி | நவா அரே ப்ரஹ்மண: காமாய ப்ரஹ்ம ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய ப்ரஹ்ம ப்ரியம் பவதி | நவா அரே க்ஷத்ரஸ்ய காமாய க்ஷத்ரம் ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய க்ஷத்ரம் ப்ரியம் பவதி நவா அரே லோகாநாம் காமாய லோகா: ப்ரியா பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய லோகா: ப்ரியா பவந்தி | நவா அரே தேவாநாம் காமாய தேவா: ப்ரியா பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய தேவா: ப்ரியா பவந்தி | நவா அரே பூதாநாம் காமாய பூதாநி ப்ரியாணி பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய பூதாநி ப்ரியாணி பவந்தி| நவா அரே ஸர்வஸ்ய காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவத்யாத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌵𑌾𑌅𑌰𑍇𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌨𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌨
𑌮𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍 ||௫||

(ஶம்-ஹா.) மோக்ஷ ஸாதநமான வைராக்யத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காகப் பார்யா புத்ராதிகளிடத்தில் வைராக்யத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்கு உபதேசம்பண்ணுகிறார். வைராக்யம்பிறந்தாலன்றோ அவற்றைவிடுவது சுலபமாகும்? உலகத்தில் பர்த்தாவினுடைய த்ருப்திககாகப் பார்யை அவனிடத்தில் ப்ரீதிபண்ணுகிறதில்லை. தன்னுடைய த்ருப்திக்காகவே ப்ரீதிபண்ணுகிறாள். அவ்வாறே பார்யையினுடைய த்ருப்திக்காகவும் ப்ரீதிக்காகவும் அவளிடத்தில் ப்ரீதிபண்ணுகிறதில்லை. தன்னுடைய த்ருப்திக்காகவேதான். இவ்வாறே பிள்ளைகள் விஷயத்திலும்; இப்படியே பணவிஷயத்திலும் ப்ராஹ்மணவிஷயத்திலும் ராஜாவிஷயத்திலும்; இப்படியே லோகவிஷயத்திலும்; இப்படியே தேவதைவிஷயத்திலும்; இப்படியே பூதவிஷயங்களிலும் காண்க. இப்படியே எதாகிலும் தன்னுடைய ப்ரீதிக்காக ப்ரியமாகிறதேதவிர அதினுடைய ப்ரீதிக்காக ப்ரியமாகிறதில்லை. ஆகையால் ஆத்மா அவ்வளவு சிறந்ததாகையால் அந்த ஆத்மாவைக்கேட்டு மநநம்பண்ணி த்யாநம் பண்ணிக்காணவேண்டும். ஒமைத்திரேயி, ஆத்மாவைக் கண்டதினாலும் கேட்டதினாலும் மநநம் செய்வதினாலும் த்யாநம் செய்வதினாலும் இவையெல்லாமறியப்படும்.

(ரா-ஹா.) ப்ரம்மோபாஸநத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்குகிறார். மோக்ஷத்திற்கு ஆசைப்படுகிற மைத்திரேயிக்கு மோக்ஷஸாதநமாக உபதேசிக்கப்படுகிற இந்த உபதேசமானது பரமாத்மோபதேசமென்று அவச்யம்ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அந்தப்பரமாத்மாவை யறிவதினாலேயே மோக்ஷமுண்டாமேயன்றி மற்றொன்றாலுண்டாகாதென்று தைத்திரீய ச்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையாலிதைப் பரமாத்ம பரமாகவே யோஜிக்கவேண்டும். அதெப்படி என்றால் (காமாய) என்பதற்கு ஸங்கல்பத்திற்காக வென்று பொருள். தான்தன்னுடைய பார்யைக்கு இஷ்டனாயிருப்பது தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலன்று. பரமாத்மாவினுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேதான் இப்படியே மற்றவிஷயங்களிலும் காண்க. அப்படித் தன் ஸங்கல்பத்தால் எல்லாவற்றையும் ப்ரியமாக்குகிற பரமாத்மாவை தர்சந ஸமாநாகாரமாகிய த்யாநத்தில் கண்டால் உலகமெல்லா மாநந்த ரூபமாகின்றது. அல்லது காரணவிஜ்ஞாநத்தால் காரியமாகிய எல்லாமறியப்பட்டதாகிறது. இதனால் ஸகலவித உபாஸநங்களிலும் (காரணத்வம்) என்கிற குணமானது உபாஸிக்கத்தக்கது.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌂𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍇𑌦𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌂
𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂𑌵𑍇𑌦𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯
𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌦𑍇
𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌸
𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑌂𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿
𑌮𑍇𑌲𑍋𑌕𑌾𑌇𑌮𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌯𑌦𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ||௬||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆத்ம வ்யதிரிக்தமாய்ப் பார்க்கப்பட்ட ப்ராம்மண ஜாதியும் க்ஷத்ரியஜாதியும், பூலோகம் முதலான லோகங்களும், தேவதைகளும், பூதங்களும் அனேக வார்த்தையினாலென்ன? ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் அப்படிப் பார்க்கிற புருஷனை ஸம்ஸாரியாக்கிவிடுகின்றன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். ஸமஸ்தமும் ப்ரம்ம சரீரமென்று (ரா - பா) த்திலும் ஸமஸ்தமும் மித்யாபூதமென்று (சங் - பா) த்திலும் முக்யக்கருத்து.

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍇𑌰𑍍𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌞𑍍𑌛𑌕𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰
𑌹𑌣𑌾𑌯 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍇𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌗𑍃
𑌹𑍀𑌤𑌃 ||௭||

(ஶம் - ஹா.) ஆத்ம வ்யதிரிக்தமா யில்லாத்தால் ஆத்மாவை யறிந்தமாத்திரத்தால் ஸகலத்தையு மறியலாமென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறது. துந்துபி என்

இற வாத்யத்தின் சப்தங்களைத் தனித்தனியே அறியக்கூடாமல் போனபோதிலும் துந்துபியை அறிந்தமாத்திரத்தால் துந்துபி சப்தமென்று பொதுவாய் எல்லா சப்தங்களையு மறிவதுபோல் ப்ரம்மத்தை யறிவதினாலேயே அதினாலுண்டாகிய ஸமஸ்தத்தையுமறியலாம்.

(ரா - ஸா.) கீழ் ஜகத்காரண பரமாத்மாவி னுபாஸநத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் அதற்குவேண்டிய மநோஜயத்திற் குபாயம்சொல்லுகிறது. துந்துபி வாத்யத்தைத் தடியாலடித்தபின் அதனாலுண்டான சப்தங்களை வெளியே போகவொட்டாமல் தடுக்கமுடியாது. ஆயினும் துந்துபி வாத்யத்தோடு அடிகோலைச் சேரவொட்டாமல் தடுப்பதினாலும் அல்லது துந்துபி வாத்யத்தை ஆக்ரமித்துக் கொள்வதினாலும் சப்தங்களைப் புறப்படவொட்டாமல் தடுக்கலாம். அப்படியே விஷயங்களோடு இந்திரியங்களைச் சேரவிட்ட பிறகு அதனால் வரும் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவியாமலிருக்க முடியாதாயினும், விஷயங்களோடு இந்திரியங்களைச் சேரவொட்டாமல் தடுப்பதினால் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவியாமலிருக்கக்கூடும். ஆகையாலிந்த மார்க்கத்தினாலே இந்திரியநிக்ரஹம் செய்யவேண்டும்.

स यथा शङ्खस्य ध्मायमानस्य न बाह्याञ्छब्दाञ्छक्नुयाद् ग्रहणाय शङ्खस्य तु ग्रहणेन शङ्खध्मस्य वा शब्दो गृहीतः ॥௮॥

स यथा वीणायै वाद्यमानायै न बाह्याञ्छब्दाञ्छक्नुयाद् ग्रहणाय वीणायै तु ग्रहणेन वीणावादस्य वा शब्दो गृहीतः ॥௯॥

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தச் சுருதிகளின் கருத்து முன்போலவே அந்தந்த பாஷ்யங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. துந்துபி வாத்யத்திற்கும் அடிகோலுக்கும் பதிலாகச் சங்கையும் சங்கூதுகிறவனையும் வீணையையும் வீணைவாசிப்பவனையும் சொல்லியிருக்கிறது.

स यथार्द्रैधाग्नेरभ्याहितस्य पृथग्धूमा विनिश्चरन्त्येवं वा अरेऽस्य महतो भूतस्य निश्श्वसितमेतद्यदृग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्वाङ्गिरस इतिहासः पुराणं विद्या उपनिषदः श्लोकाः सूत्राण्यनुव्याख्यानानि व्याख्यानान्यस्यैवैतानि निश्श्वसितानि ॥௧௦॥

(ஶம்-ஸா-ரா-ஸா.) ஈரக்கட்டையோடு சேர்ந்த அக்கியிலிருந்து புகைகள் கிளம்புவதுபோலவும் இந்த ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்து மூச்சுக்காற்றுப்போலவும் இருக்குவேத முதலியனவும், இதிஹாஸ புராணங்களும், வித்தைகளும், உபநிஷத்துக்களும், சுலோகங்களும், ஸூத்திரங்களும், அநுவியாக்யாநங்களும், வியாக்யாநங்களும் உண்டாயின.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இருக்குமுதலியவை மந்திரபேதங்களென்றும் இவ்விடத்தில் இதிஹாஸமென்பது வேதத்தி லொருபாகமே என்றும், இவ்வாறே மற்றவையும் வேதபாகங்களே யென்றும், (சங் - பா) த்திலும் நான்கு வேதங்களும் ஸ்ரீராமாயணம் முதலியவை இதிஹாஸமென்றும், விஷ்ணுபுராணம் முதலியவை புராணங்களென்றும், வித்தைக ளறுபத்துநான்கென்றும், உபநிஷத்துகள் ஈசாதிகளென்றும், சுலோகங்களென்பது ஸ்மிருதிகளென்றும், அநுவ்யாக்யாநங்களென்பது பாஷ்யவ்யாக்யாநங்களென்றும், வ்யாக்யாநங்களென்பது பாஷ்யங்களென்றும் வ்யாக்யாநம்செய்து, இவற்றில் சில புராணதிகள் மகா ரிஷிகளால் செய்யப்பட்டவையா யிருக்க ப்ரம்மத்தினிடத்தி லிருந்துண்டானவையாகச் சொல்வது கூடுமோவென்று சங்கித்து, அவர்களும் ப்ரம்மாம்சமானவர்களாகையாலப்படிச் சொல்லலாகுமென்று ஸமாதாநத்தோடு (ரா - பா.) மும் சொல்லுகின்றது.

ஸ யதா ஸர்வாஸாமபாம் ஸமுத்ர ஏகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ஸ்பர்சாநாம் த்வகேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ரஸாநாம் ஜிஹ்வைகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் கந்தாநாம் நாஸிகே ஏகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ரூபாணாம் சக்ஷுரேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் சப்தாநாம் ச்ரோத்ரமேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ஸங்கல்பாநாம் மந ஏகாயநமேவம் ஸர்வாஸாம் வித்யாநாம் ஹ்ருதயமேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் கர்மணாம் ஹஸ்தாவேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாமாநந்தாநாமுபஸ்த ஏகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் விஸர்காணாம் பாயுரேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாமத்வநாம் பாதாவேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் வேதாநாம் வாகேகாயநம் ॥௧௧॥

(ஶம்-ஸா-ரா-ஸா.) எல்லாவித நீர்களுக்கும் ஸமுத்திரமே ஸ்தாநமாவதுபோல எல்லா ஸ்பர்சங்களுக்கும் த்வகிந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ரஸங்களுக்கும் ரஸநேந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லாக் கந்தங்களுக்கும் கிராணேந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ரூபங்களுக்கும் கண்களே முக்யஸ்தாநம், எல்லா சப்தங்களுக்கும் சுரோத்திரேந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ஸங்கல்பங்களுக்கும் மனதே முக்கியஸ்தானம், எல்லா ஞாநங்களுக்கும் ஹ்ருதயமே முக்யஸ்தாநம், எல்லாக் கருமங்களுக்கும் கைகளே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ஆநந்தங்களுக்கும் உபஸ்தமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா விஸர்க்கங்களுக்கும் பாயுவே முக்யஸ்தாநம், எல்லா வழிகளுக்கும் கால்களே முக்கியஸ்தாநம், எல்லா வேதங்களுக்கும் வாக்கே முக்கியஸ்தாநமாம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தச்சுருதி ப்ரஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்ரம்மமென்று ஸ்தாபிக்கிறது. என்று (சங்-பா) த்திலும் முன்சொல்லிய இந்திரிய நிக்ரகத்தை விவரிக்கிறதென்று (ரா-பா) த்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ யதா ஸைந்தவகில்ய உதகே ப்ராஸ்த உதகமேவாநுவிலீயேத ந ஹாஸ்யோத்க்ரஹணாயேவ ஸ்யாத் யதோ யதஸ்த்வாததீத லவணமேவைவம் வா அர இதம் மஹத்பூதமநந்தமபாரம் விஜ்ஞாநகந ஏவ। ஏதேப்யோ பூதேப்யஸ்ஸமுத்தாய தாந்யேவாநுவிநச்யதி ந ப்ரேத்ய ஸம்ஜ்ஞாஸ்தீத்யரே ப்ரவீமீதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ॥௧௨॥

(ஶம்-ஸா-ரா-ஸா.) உப்புக்கட்டியானது தண்ணீரில் போடப்பட்டபோது நீரில் கலந்துபோய்த் தனித்து எடுக்கமுடியாது எந்தப்பக்கத்தி லெடுத்தாலும் உப்பாகவே தோற்றுகின்றது. இப்படிப்போல விஜ்ஞாநகனமாகிய பரப்ரம்மமானது இந்தப்பூதங்களிலுல் ஜந்மத்தை யடைந்து அதினுடைய நாசத்திலுல் நாசத்தையடைகிறது. மோக்ஷத்தையடைந்தபின் ஸம்ஜ்ஞை என்கிற ஸம்ஸாரமில்லை என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் மைத்ரேயிக்குச் சொன்னார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். மோக்ஷத்தில் ஜீவனுடைய ஐக்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று (சங்-பா) த்திலும், ஜீவசரீரகனைக் கொண்டு ஜந்மாவஸ்தை நாசாவஸ்தையையு மடைகிறானென்று (ரா-பா) த்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

ஸா ஹோவாச மைத்ரேய்யத்ரைவ மா பகவாநமூமுஹந்ந ப்ரேத்ய ஸம்ஜ்ஞாஸ்தீதி ஸ ஹோவாச ந வா அரேஹம் மோஹம் ப்ரவீம்யலம் வா அர இதம் விஜ்ஞாநாய ॥௧௩॥

(ஶம்-ஸா-ரா-ஸா.) மோக்ஷமடைந்த பின்பு ஸம்ஜ்ஞையில்லை என்கிற வாக்யத்தில் எனக்கு மோகமுண்டாயிருக்கிறது. அதாவது அதினுடைய தாத்பர்யம் தெரிய

வில்லை என்று மைத்ரேயி சொன்னாள். அதற்கு நான் மோகப்படும்படி சொல்லவில்லை. முக்தித் தசையில் ஸர்வஜ்ஞாநமு முண்டு. ஆனால் அது ஸம்ஸாரமல்ல.

யத்ர ஹி த்வைதமிவ பவதி ததிதர இதரம் பச்யதி ததிதர இதரம் ஜிக்ரதி ததிதர இதரம் ச்ருணோதி ததிதர இதரமபிவததி ததிதர இதரம் மநுதே ததிதர இதரம் விஜாநாதி யத்ர வா அஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத்தத்கேந கம் ஜிக்ரேத்தத்கேந கம் பச்யேத்தத்கேந கம் ச்ருணுயாத்தத்கேந கமபிவதேத்தத்கேந கம் மந்வீத தத்கேந கம் விஜாநீயாத் | யேநேதம் ஸர்வம் விஜாநாதி தம் கேந விஜாநீயாத்விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாதிதி ||

(ரங் - பா.) த்வைத மதத்தை யநுஸரித்துப் பேதத்தைப் பார்ப்பவர்களுக்கு இந்த ஸம்ஸாரம் பந்தகமாகின்றது. அத்வைத மத ஸித்தாந்தப்படி பேதமில்லை என்று நிச்சயம் பிறந்தபின், கர்த்ருத்வம் முதலியவை யில்லாமையாலே ஸம்ஸாரம் நசித்துப்போமென்பது கருத்து.

(ரா - பா.) இந்தச் சுருதி ஸ்வாதந்த்ர்யங் கூடாதென்று கழிக்கின்றது. ஈச்வரனை விட்டுப் பிரிந்து சுதந்திரமாயிருக்கிற இந்த ஜகத்தென்று நினைக்கு மஜ்ஞாநிகளுக்குச் ஸம்ஸாரம் பந்தகமாகின்றது. இந்தச் சுதந்திர புத்தி நீங்கிப் பரமாத்மாவை யுபாஸித்து மோக்ஷத்தை யடைய வேண்டும்; பரமாத்மாநுக்ரஹம் ஸம்பாதிக்கவேண்டும்.

நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அத பஞ்சமம் ப்ராஹ்மணம்.

இயம் ப்ருதிவீ ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்யை ப்ருதிவ்யை ஸர்வாணி பூதாநி மது யச்சாயமஸ்யாம் ப்ருதிவ்யாம் தேஜோமயோ(அ)ம்ருதமய: புருஷோ யச்சாயமத்யாத்மம் சாரீரஸ்தேஜோமயோ(அ)ம்ருதமய: புருஷோ(அ)யமேவ ஸ யோ(அ)யமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||க||

(ரங் - பா - ரா - பா.) இந்த ப்ராம்மணத்தில் முன் சொல்லிய விஷயத்தை ஸ்திரப்படுத்துகிறது. இந்தப்ருதிவியானது எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்தப்ருதிவிக்கு எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்தப்ருதிவியிலும் அத்யாத்மத்திலும் அம்ருதமயனும் தேஜோமயனுமிருக்கிற புருஷன் எவனோ அவனே ஆத்மா, அம்ருதம் ப்ரம்மம் எல்லாமாயிருக்கிறான். மது என்பது தேன்போல் இனிப்பானதென்று குறிக்கின்றது.

இமா ஆப: ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வாஸாமபாம் ஸர்வாணி பூதாநி மது யச்சாயமாஸ்வப்ஸு தேஜோமயோ(அ)ம்ருதமய: புருஷோ யச்சாயமத்யாத்மம் ரைதஸஸ்தேஜோமயோ(அ)ம்ருதமய: புருஷோ(அ)யமேவ ஸ யோ(அ)யமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||உ||

(ரங் - பா - ரா - பா) இந்தச் சுருதிக்கு கருத்தெல்லாம் முன்போலவே ப்ருதிவிக்கு பதிலாக ஜலத்தைக் கூட்டிக்கொள்வது விசேஷம் இரேதஸ்ஸை அதிஷ்டித்திருக்கிறான் புருஷன். என்பதும் விசேஷம்.

அயமக்நி: ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்யாக்நே: ஸர்வாணி பூதாநி மது யச்சாயமஸ்மிந்நக்நௌ தேஜோமயோ(அ)ம்ருதமய: புருஷோ யச்சாயமத்யாத்மம் வாங்மயஸ்தேஜோமயோ(அ)ம்ருதமய: புருஷோ(அ)யமேவ ஸ யோ(அ)யமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௩||

(ஸ° - ஹா - ரா - ஹா.) இந்தச் சுருதியில் ஜலத்திற்கு பதிலாக அக்நியைக் கூட்டிக்கொண்டு முன்போலவே கருத்துக்கொள்க. வாங்மயன் புருஷனென்பது விசேஷம்.

𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑍌 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥ ௪ ॥

(ஸ° - ஹா - ரா - ஹா.) வாயுவைக் கூட்டிக்கொண்டு முன்போலவே எல்லாம் காண்க. ப்ராணமயன் புருஷன் என்பது விசேஷம்.

𑌅𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥ ௫ ॥

(ஸ° - ஹா - ரா - ஹா.) இந்தச் சுருதியில் வாயுவுக்குப் பதிலாக ஆதித்யனையும் அதாவது சூரியனையும், ப்ராணமயனென்பதற்கும் பதிலாகக் கண்களை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் சேர்த்துக்கொள்க. மற்றவை முன்போலவே.

𑌇𑌮𑌾 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌾𑌸𑍁 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋 𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌕𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋 𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥ ௬ ॥

(ஸ° - ஹா - ரா - ஹா.) சூரியனுக்குப் பதிலாகத் திக்குக்களையும் கண்களை யதிஷ்டிப்பவனென்பதற்குப் பதிலாகச் சப்தங்களை க்ரஹிக்கும் சுரோத்ரேந்திரியத்தை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் மாற்றிக்கொண்டு மற்றவற்றை முன்போலவே கொள்க.

𑌅𑌯𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋 𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥ ௭ ॥

(ஸ° - ஹா - ரா - ஹா.) ஸூரியனுக்குப் பதிலாகச் சந்திரனையும் காதுகளை யதிஷ்டிப்பவனென்பதற்குப் பதிலாக மனஸ்ஸை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் சேர்த்துக்கொள்க. மிச்சம் முன்போலேயாம்.

𑌇𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥ ௮ ॥

(ஸ° - ஹா - ரா - ஹா.) வாக்யார்த்தத்தை முன்போலவே வைத்துக்கொண்டு சந்திரனுக்குப் பதிலாக மின்னலையும் (மானஸ:) என்பதற்குப் பதிலாகத் (தைஜஸ:) தேஜஸ்ஸை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் பேதம் காண்க.

𑌅𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍁𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍋𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍌 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇 𑌸𑍌𑌵𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃

யஶ்சாயமத்யாத்மம் ஶாப்தஸ்ஸௌவரஸ்தேஜோமயோ ம்ருதமய: புருஷோயமேவ ஸ யோயமாத்மேதம்ம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௯||

(ஶம் - ஹா - ரம் - ஹா.) இந்தச் சுருதியில் மேக கர்ஜநத்தைச் சொல்லுகிறது. சப்தஸ்வரங்களை புருஷன் அதிஷ்டிதிருப்பதாகவும் சொல்லுகிறது. இதுவே விசேஷம்.

அயமாகாஶஸ்ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்யாகாஶஸ்ய ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந்நாகாஶே தேஜோமயோ ம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் ஹ்ருத்யாகாஶஸ்தேஜோமயோ ம்ருதமய: புருஷோ யமேவ ஸ யோயமாத்மேதம்ம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௧௦||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா) முன்போலவே ரூபித்துக்கொண்டு இது ஆகாசத்தைப் பிடித்துச் சொல்லுகிறது.

அயம் தர்மஸ்ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்ய தர்மஸ்ய ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந் தர்மே தேஜோமயோ ம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் தார்மஸ்தேஜோமயோ ம்ருதமய: புருஷோ யமேவ ஸ யோயமாத்மேதம்ம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௧௧||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) இது தர்மத்தை ரூபித்துச் சொல்லுகிறது. மற்றவை முன்போல் காண்க.

இதம் ஸத்யம் ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்ய ஸத்யஸ்ய ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந் ஸத்யே தேஜோமயோ ம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் ஸாத்யஸ்தேஜோமயோ ம்ருதமய: புருஷோ யமேவ ஸ யோயமாத்மேதம்ம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் || ௧௨||

(ஶம்-ஹா ரா-ஹா.) இது ஸத்யத்தைப்பற்றி ரூபித்துச் சொல்லுகிறது.

இதம் மாநுஷம் ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்ய மாநுஷஸ்ய ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந் மாநுஷே தேஜோமயோ ம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் மாநுஷஸ்தேஜோமயோ ம்ருதமய: புருஷோ யமேவ ஸ யோயமாத்மேதம்ம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௧௩||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) இந்தச் சுருதி மநுஷ்ய ஜாதியை ரூபித்துச் சொல்லு கிறது.

அயமாத்மா ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்யாத்மந: ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந்நாத்மநி தேஜோமயோ ம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமாத்மா தேஜோமயோ ம்ருதமய: புருஷோ யமேவ ஸ யோயமாத்மேதம்ம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௧௪||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஆத்மா எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்த ஆத்மாவுக்கு எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்த ஆத்மாவில் தேஜோமயனும் அம்ருதமயனுமிருப்பவன் புருஷன். அத்யாத்ம மநுஷ்ய தேஜோமயனுமிருப்பவன் புருஷன். இவனே ஆத்மா, இவனே ப்ரம்மம், எல்லாமாயிருக்கிறான் என்பது முன்போலவே காண்க.

ஸ வா அயமாத்மா ஸர்வேஷாம் பூதாநாமதிபதிஸ் ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் ராஜா தத்யதா ரதநாபௌ ச ரதநேமௌ சாரா: ஸர்வே ஸமர்பிதா ஏவமேவாஸ்மிந்நாத்மநி ஸர்வே ப்ராணாஸ் ஸர்வே போகாஸ் ஸர்வே தேவாஸ் ஸர்வாணி பூதாநி ஸர்வ ஏத ஆத்மாநஸ் ஸமர்பிதா: ||கரு||

(ஸம் - ஹா - ரா - ஹா.) இந்த ஆத்மா எல்லாப் பூதங்களுக்கு மதிபதி; எல்லாப் பூதங்களுக்கும் ராஜா. அதெப்படி என்றால் ரதநாபியிலும் ரதநேமியிலும் அரங்கள் நிலை பெற்றிருக்கிறாப்போல இந்த ஆத்மாவில் எல்லாப் பூதங்களும் எல்லாப் போகங்களும் எல்லா ப்ராணங்களும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. நாபி என்பது சக்கிரங்களின் நடுவில் போடப்பட்டிருக்கிற துளையுள்ளகட்டை. நேமி என்பது சுற்றி வலயாகாரமாய்ப் போடப்பட்டிருக்கிற கட்டை. அரங்களென்பது நடுவிலுள்ள கட்டைகள்.

இதம் வை தந்மது தத்யங்ஙாதர்வணோஸ்விப்யாமுவாச ததேதத்ருஷி: பஶ்யந்நவோசத் தத்வாம் நரா ஸநயே தம்ஸ உக்ரமாவிஷ்க்ருணோமி தந்யதுர்ந வ்ருஷ்டிம். ததீச்யங்ஹ யந்மத்வாதர்வணோ வாமஶ்வஸ்ய ஶீர்ஷ்ணா ப்ர யதீமுவாசேதி ||கசா||

(ஸம் - ஹா - ரா - ஹா.) இந்த மதுவித்யையை ஆதர்வணராகிய தத்யங் என்பவர் அச்விநீ தேவதைகளுக்குச் சொன்னார். இந்த ஸங்கதியை அறிந்த ஒரு மகாருஷி அச்விநீ தேவதைகளைப் பார்த்துச் சொன்னார். ஓ அச்விநீ தேவதைகளே நீங்கள் மதுவித்யையை அடைந்த வழியை மேகம் ஜலத்தைப் பொழியுமாப்போல வெளியிட்டு விடுகிறேன். அதாவது அந்ததத்யங் என்பவர் குதிரையின் தலையினால் உங்களுக்கு உபதேசித்தாரன்றோ? அதை வெளியாக்கி விடுகிறேனென்றார். இங்கொரு கதையுண்டு. அதென்னவென்றால் தத்யங், என்பவர் இந்திரனிடத்திலிருந்து மதுப்ராம்மண வித்யையை உபதேசம் பெற்றார். அந்த இந்திரன் இதை யொருவருக்கும் வெளிப்படுத்த வேண்டாமென்றான்; அப்படிச் சொன்னால் உன் தலையைக் கிள்ளி விடுவேனென்றான். இப்படி இருக்கும்போது இந்த ருஷி அச்விநீ தேவதைகளிடத்தில் இந்த ஸங்கதியைச் சொன்னார். அவர்கள் உம்மைக் காப்பாத்தி விடுகிறோம்; நீர் சொல்லுமென்றார்கள். அதெப்படி யென்றால் உம்முடைய சிரஸ்ஸைக்கிள்ளித் தூரத்தில் வைத்து வேறு சிரஸ்ஸைக் கூட்டி வைக்கிறோம். அந்த சிரஸ்ஸாலே உபதேசியும்; இந்திரன் அந்த சிரஸ்ஸைக் கொண்டு போய்விட்டாலும் அதின்பிறகு உம்முடைய சிரஸ்ஸை உமக்குச் சேர்த்து விடுகிறோமென்று சொன்னார்கள். அப்படியே நடந்ததென்பது. இதைப்பற்றி இந்த ரகஸ்யத்தை வெளியிடுகிறேனென்றார். அந்த மகரிஷி இதனால் அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ஸம்பாதித்த வித்யை என்று வித்யையின் பெருமை கூறப்பட்டது.

இதம் வை தந்மது தத்யங்ஙாதர்வணோஸ்விப்யாமுவாச ததேதத்ருஷி: பஶ்யந்நவோசத் ஆதர்வணாயாஶ்விநா ததீசே‌ஶ்வ்யம் ஶிர: ப்ரத்யைரயதம். ஸ வாம் மது ப்ர வோசத்ருதாயந் த்வாஷ்ட்ரம் யத்தஸ்ராவபி கக்ஷ்யம் வாமிதி ||கஎ|| இதம் வை தந்மது தத்யங்ஙாதர்வணோஸ்விப்யாமுவாச ததேதத்ருஷி: பஶ்யந்நவோசத் புரஶ்சக்ரே த்விபத: புரஶ்சக்ரே சதுஷ்பத: | புர: ஸ பக்ஷீ பூத்வா புர: புருஷ ஆவிஶதிதி ஸ வா அயம் புருஷஸ் ஸர்வாஸு பூர்ஷு புரிஶயோ நைநேந கிஞ்சநாநாவ்ருதம் நைநேந கிஞ்சநாஸம்வ்ருதம் ||கஅ||

(ஸம் - ஹா - ரா - ஹா.) இந்தக் கதையின் விரிவைச் சொல்லுகிறது. பரமாத்மா, ஸம்ஸாரத்தை நடத்தும் க்ரமமும் அவருக்குப் புருஷன் என்று பெயர் வந்ததற்குக் காரணமும் சொல்லப்பட்டன. காம்ய கர்மங்களினாலும் காம்ய வித்யையினாலும் ஸம்ஸாரத்தை நடத்துகிறார். சரீரத்தில் ப்ரவேசிப்பதினால் புருஷனென்று பெயர் வந்தது.

𑌇𑌦𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌧𑍁 𑌦𑌧𑍍𑌯𑌙𑍍𑌙𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌿𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍃𑌷𑌿𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌯 | 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌰𑍂𑌪 𑌈𑌯𑌤𑍇 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌯𑌃 𑌶𑌤𑌾 𑌦𑌶𑍇𑌤𑌿 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌹𑌰𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌦𑌶 𑌚 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿 𑌚𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑌪𑌰𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍 ||௧௯||

(ரங் - ஹா.) ப்ரஜ்ஞாநகந ரூபத்தின் வடிவமாய் நாநாவித ரூப ப்ரதி ரூபங்களை மாயையினாலே அடைகிறான்; பரமாத்மா அநேக உபாதிகளோடு கூடுகிறான். ஸ்வரூபமானது ப்ரஜ்ஞாநகநமாயிருக்கிறது என்பது உபதேசம்.

(ரா - ஹா.) தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸமஸ்த ரூபங்களை யடைந்து நாநா விக்ரகங்களை பரிக்ரஹித்துக் காலதேச பரிச்சேதமின்றி யிருக்கிறது பரப்ரம்மம்.

ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

𑌷𑌷𑍍𑌠𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌵𑌂𑌶𑌃 𑌪𑍌𑌤𑌿𑌮𑌾𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌗𑍌𑌪𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌗𑍌𑌪𑌵𑌨𑌃 𑌪𑍌𑌤𑌿𑌮𑌾𑌷𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍌𑌤𑌿𑌮𑌾𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌗𑍌𑌪𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌗𑍌𑌪𑌵𑌨𑌃 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌾𑌤𑍍𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌃 𑌕𑍌𑌣𑍍𑌡𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑍌𑌣𑍍𑌡𑌿𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃 ||௧||

𑌆𑌗𑍍𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑌭𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌤𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑌭𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌤 𑌆𑌨𑌭𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌤𑌾𑌦𑌾𑌨𑌭𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌤 𑌆𑌨𑌭𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌤𑌾𑌦𑌾𑌨𑌭𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌤𑍋 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃 𑌸𑍈𑌤𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍈𑌤𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑍌 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌾𑌦𑍍𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍋 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌾𑌦𑍍𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌬𑍈𑌜𑌵𑌾𑌪𑌾𑌯𑌨𑌾𑌦𑍍𑌬𑍈𑌜𑌵𑌾𑌪𑌾𑌯𑌨𑌃 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯𑌨𑍇𑌃 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯𑌨𑌿𑌃 ||௨||

𑌘𑍃𑌤𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌘𑍃𑌤𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌣𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌜𑌾𑌤𑍂𑌕𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑍂𑌕𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌕𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌣𑍇𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌣𑌿𑌰𑍌𑌪𑌜𑌨𑍍𑌧𑌨𑍇𑌰𑍌𑌪𑌜𑌨𑍍𑌧𑌨𑌿𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑍇𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌾𑌦𑍍𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜 𑌆𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌟𑍇𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋 𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍈𑌶𑍋𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑍈𑌶𑍋𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌪𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌹𑌾𑌰𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌹𑌾𑌰𑌿𑌤𑍋 𑌗𑌾𑌲𑌵𑌾𑌦𑍍𑌗𑌾𑌲𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌰𑍍𑌭𑍀𑌕𑍌𑌣𑍍𑌡𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌰𑍍𑌭𑍀𑌕𑍌𑌣𑍍𑌡𑌿𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌨𑌪𑌾𑌤𑍋 𑌬𑌾𑌭𑍍𑌰𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌨𑌪𑌾𑌦𑍍𑌬𑌾𑌭𑍍𑌰𑌵𑌃 𑌪𑌥𑌃 𑌸𑍌𑌭𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌸𑍌𑌭𑌰𑍋𑌽𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑌾𑌦𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌆𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸 𑌆𑌭𑍂𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌭𑍂𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌿𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌶𑍍𑌵𑌿𑌨𑍌 𑌦𑌧𑍀𑌚 𑌆𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌾𑌦𑍍𑌦𑌧𑍍𑌯𑌙𑍍𑌙𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍋𑌽𑌥𑌰𑍍𑌵-

𑌣𑍋 𑌦𑍈𑌵𑌾𑌦𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍋 𑌦𑍈𑌵𑍋 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌨𑌾𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌨 𑌏𑌕𑌰𑍍𑌷𑍇𑌰𑍇𑌕𑌰𑍍𑌷𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌰𑍋𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌰𑍁𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌾𑌤𑍍𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 𑌸𑌨𑌗𑌾𑌤𑍍𑌸𑌨𑌗𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌠𑌿𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌭𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥ ௩ ॥

இந்தச் சுருதிகளினால் இந்த மதுவித்யை லபித்த பரம்பரை ஆசார்ய பக்தி அவச்யமென்பதற்காகச் சொல்லுகிறது. இந்தச் சுருதிகளில் ஐந்தாம் வேற்றுமையுடைய பதம் ஆசாரியனையும், முதல் வேற்றுமையுடைய பதம் சிஷ்யனையும் சொல்லுகிறது.

ஆறாவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍.

𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌹 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍋 𑌬𑌹𑍁𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑍇𑌜𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌹 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌮𑍇𑌤𑌾 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹 𑌜𑌨𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌕𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍂𑌚𑌾𑌨𑌤𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌮𑌵𑌰𑍁𑌰𑍋𑌧 𑌦𑌶 𑌦𑌶 𑌪𑌾𑌦𑌾 𑌏𑌕𑍈𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌯𑍋𑌰𑌾𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌃 ॥ ௧ ॥

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌯𑍋 𑌵𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌸 𑌏𑌤𑌾 𑌗𑌾 𑌉𑌦𑌜𑌤𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌤𑍇 𑌹 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨 𑌦𑌧𑍃𑌷𑍁𑌰𑌥 𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍋𑌦𑌜 𑌸𑌾𑌮𑌶𑍍𑌰𑌵𑌾𑌃 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌾 𑌹𑍋𑌦𑌾𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑍇 𑌹 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌶𑍍𑌚𑍁𑌕𑍍𑌰𑍁𑌧𑍁𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌨𑍁 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑍀𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌹 𑌜𑌨𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌵𑌲𑍋 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌸 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌨𑍋 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌮𑍋 𑌵𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌗𑍋𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌏𑌵 𑌵𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌦𑌧𑍍𑌰𑍇 𑌹𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌵𑌲𑌃 ॥ ௨ ॥

(ஶ௦ - ஹா - ரா - ஹா.) வைதேஹராகியஜநகர் பஹுதக்ஷிணையுடைய யாகம் செய்தார். அந்தயஜ்ஞத்தில் குருதேசத்திலிருந்தும் பாஞ்சால தேசத்திலிருந்தும் அநேகம் ப்ராம்மணர்கள் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். அப்போது அந்த ஜநகருக்கு ஒரு எண்ணமுண்டாயிற்று. அதாவது இங்கு கூடியிருக்கும் ப்ராம்மணர்களுக்குள் யார் விசேஷப்ரம்மஜ்ஞாநமுடையவர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களை யறியவேண்டு மென்பதாம். அவர் ஆயிரம் கோக்களைச் சேர்த்து ஒவ்வொரு கோவின் கொம்புகளிலும் இரண்டரைப்பலம் பொன் கட்டி நிறுத்தி உங்களில் யாவரொருவர் சிறந்தவரோ, அவரிந்த ஆயிரம் கோக்களையுமடையலாமென்றார். இப்படிச் சொன்னபோது அநேக ப்ராம்மணர்களில் யாரும் தைரியப்படவில்லை. அப்போது யாஜ்ஞவல்க்யர், தன்னுடைய சிஷ்யனை நோக்கி ஓ ஸாமச்ரவனே, இந்தக்கோக்களை நம்முடைய ஆச்ரமத்திற்குக் கொண்டுபோவென்றார். அவனும் அப்படியே கொண்டுபோனான். அதற்கங்கிருந்த மகா ப்ராமணர்கள் கோபித்து நாமிருக்க இவரெப்படித் தன்னையே ப்ரம்மஜ்ஞாநியாகச் சொல்லக்கூடும் என்று கூப்பிட்டார்கள். அப்போதந்த ஜநகருடைய இருத்விக்காகிய ஆச்வலரென்பவர், இந்த யாஜ்ஞவல்க்யரைக் கேட்டார் அதாவது நீர் நம்மிலும் ப்ரஜ்ஞாநத்தால் சிறந்தவரோ என்பதாம். அதற்கந்த யாஜ்ஞவல்க்யர், நாம் ப்ரம்மஜ்ஞாநிகளுக்கு நமஸ்காரம் செய்கி

றோம். நாம் கோக்களிடத்திலுண்டான ஆசையினலே இப்படிச் செய்தோமென்று பரிஹாஸமாய்ச் சொல்ல அந்த ஆச்வலர் இவரை ப்ரச்நம்பண்ணத் தொடங்கினர்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதம் ஸர்வம் ம்ருத்யுநாப்தம் ஸர்வம் ம்ருத்யுநாபிபந்நம் கேந யஜமாநோ ம்ருத்யோராப்திமதிமுச்யத இதி ஹோத்ரர்த்விஜாக்நிநா வாசா வாக்வை யஜ்ஞஸ்ய ஹோதா தத்யேயம் வாக் ஸோऽயமக்நி: ஸ ஹோதா ஸா முக்தி: ஸாதிமுக்தி: ||௩||

(ஸம்-ஹா-பா-ஸா.) இந்த லோகத்திலெல்லாம் ம்ருத்யுவினலே ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ. அந்த ம்ருத்யுவை எப்படி அதிக்ரமிக்கலாமோ அதைச் சொல்லுமென்று ஆச்வலர் யாஜ்ஞவல்க்யரைக் கேட்க, அதற்கவர் வாக்கினலே என்று சொல்லுகிறார். அதாவது வாக்கை யுபாஸிக்கவேண்டுமென்பதுகருத்து. இதின் ரகஸ்யத்தை உபதேசமார்க்கத்தா லறிந்துகொள்க.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதம் ஸர்வமஹோராத்ராப்யாமாப்தம் ஸர்வமஹோராத்ராப்யாமபிபந்நம் கேந யஜமாநோऽஹோராத்ரயோராப்திமதிமுச்யத இத்யத்வர்யுணர்த்விஜா சக்ஷுஷாऽऽதித்யேந சக்ஷுர்வை யஜ்ஞஸ்யாத்வர்யுஸ்தத்யதிதம் சக்ஷு: ஸோऽஸாவாதித்ய: ஸோऽத்வர்யு: ஸா முக்தி: ஸாதிமுக்தி: ||௪||

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதம் ஸர்வம் பூர்வபக்ஷாபரபக்ஷாப்யாமாப்தம் ஸர்வம் பூர்வபக்ஷாபரபக்ஷாப்யாமபிபந்நம் கேந யஜமாந: பூர்வபக்ஷாபரபக்ஷயோராப்திமதிமுச்யத இத்யுத்காத்ரர்த்விஜா வாயுநா ப்ராணேந ப்ராணோ வை யஜ்ஞஸ்யோத்காதா தத்யோऽயம் ப்ராண: ஸ வாயு: ஸ உத்காதா ஸா முக்தி: ஸாதிமுக்தி: ||௫||

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதமந்தரிக்ஷமநாரம்பணமிவ கேநாக்ரமேண யஜமாந: ஸ்வர்கம் லோகமாக்ரமத இதி ப்ரஹ்மணர்த்விஜா மநஸா சந்த்ரேண மநோ வை யஜ்ஞஸ்ய ப்ரஹ்மா தத்யதிதம் மந: ஸோऽஸௌ சந்த்ர: ஸ ப்ரஹ்மா ஸா முக்தி: ஸாதிமுக்திரித்யதிமோக்ஷா அத ஸம்பத: ||௬||

(ஸம்-ஹா-பா-ஸா.) இந்தச் சுருதிகளுக்கும் முன்போலவே கருத்துக்கொள்க. அஹோராத்ரி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியையும் சக்ஷுருபாஸநத்தையும், பூர்வாபரபக்ஷ நிவ்ருத்தியையும், ப்ராணேபாஸநத்தையும், ஸ்வர்க்க ப்ராப்தி பலத்தையும், மநோப்ரம்மோபாஸநத்தையும் சொல்லுகிறது விசேஷம். அதிமோக்ஷங்கள் முடிந்தன. இனி ஸம்பத்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கதிபிரயமத்யர்க்பிர்ஹோதாऽஸ்மிந்யஜ்ஞே கரிஷ்யதீதி திஸ்ருபிரிதி கதமாஸ்தாஸ்திஸ்ர இதி புரோநுவாக்யா ச யாஜ்யா ச ஶஸ்யைவ த்ருதீயா கிம் தாபிர்ஜயதீதி யத்கிஞ்சேதம் ப்ராணப்ருதிதி ||

(ஸம்-ஹா-பா-ஸா.) ஹோதாவானவன் எத்தனை ருக்குக்களாலே யஜ்ஞத்தில் ஹோத்ரம் செய்கிருனென்று ஆச்வலர் கேட்க, மூன்று ருக்குக்களாலே என்றார். அவை எவை யென்றார். புரோநுவாக்யை, யாஜ்யை, சஸ்யை இவை யென்றார். அவைகளால் எவற்றை ஜயிக்கிருனென்றார். ஸர்வத்தையு மடைகிருனென்றார்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கத்யயமத்யாத்வர்யுரஸ்மிந்யஜ்ஞ ஆஹுதீர்ஹோஷ்யதீதி திஸ்ர இதி கதமாஸ்தாஸ்திஸ்ர இதி யா ஹுதா உஜ்ஜ்வலந்தி யா

ஹுதா அதிநேதந்தே யா ஹுதா அதிசேரதே கிம் தாபிர்ஜயதீதி யா
ஹுதா உஜ்ஜ்வலந்தி தேவலோகமேவ தாபிர்ஜயதி தீப்யத இவ ஹி தேவலோ
கோ யா ஹுதா அதிநேதந்தே பித்ருலோகமேவ தாபிர்ஜயதி அதீவ ஹி
பித்ருலோகோ யா ஹுதா அதிசேரதே மநுஷ்யலோகமேவ தாபிர்ஜ
யதி அத இவ ஹி மநுஷ்யலோக: ||௮||

(ஸo-ஹா-ரா-ஹா.) எத்தனை ஆகுதிகளை அத்வர்யுயஜ்ஞத்தில் செய்கிறனென்று ஆச்வலர் கேட்க மூன்று ஆகுதிகளை என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல அவை எவையென்று கேட்க, ஜ்வலிக்கிற ஆகுதிகளும், சப்திக்கிற ஆகுதிகளும், லயிக்கிற ஆகுதிகளும், என்ன அவைகளாலடையும் பலனும் என்னவென்றுகேட்க, ஜ்வலிக்கிற ஆகுதிகளால் தேவலோகத்தையும், சப்திக்கிற ஆகுதிகளால் பித்ருலோகத்தையும் லயிக்கிற ஆகுதிகளால் மநுஷ்யலோகத்தையும் அடைகிறார்கள் என்றார். ஏனென்றால் தேவலோகம் உஜ்வலமான லோகமும், பித்ருலோகம் சப்திக்கிற லோகமும் பூலோகம் கீழ்லோகமுமன்றோ? ஆதலாலென்க.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கதிபிரயமத்ய ப்ரஹ்மா யஜ்ஞம் தக்ஷிணதோ
தேவதாபிர்கோபாயிஷ்யதீத்யேகயேதி கதமா ஸைகேதி மந ஏவேத்யநந்தம் வை
மநோ அநந்தா விச்வே தேவா அநந்தமேவ ஸ தேந லோகம் ஜயதி ||௯||

(ஸo-ஹா-ரா-ஹா.) இருத்விக்காகிய ப்ரம்மா, எத்தனை தேவதைகளைக்கொண்டு யஜ்ஞத்தை இரக்ஷிக்கிறனென்று ஆச்வலர் கேட்க, ஒரே தேவதையாலே என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார். அதேதென்று கேட்க, மநஸ்ஸு என்று பதில்கூறி அதின் பலனையும் சொன்னார். அதாவது அது அநந்தவ்ருத்தியா யிருக்குமாகையால் அதற்கு அபிமாநிதேவதைகள் அநந்தவிச்வேதேவதைகள். அதனால் அநந்தமான லோகத்தையுமடைவானென்பதாம்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கத்யயமத்யோத்காதாஸ்மிந் யஜ்ஞே ஸ்தோத்ரி
யா: ஸ்தோஷ்யதீதி திஸ்ர இதி கதமாஸ்தாஸ்திஸ்ர இதி புரோநுவாக்யா ச
யாஜ்யா ச சஸ்யைவ த்ருதீயா கதமாஸ்தா யா அத்யாத்மமிதி ப்ராண ஏவ
புரோநுவாக்யா அபாநோ யாஜ்யா வ்யாந: சஸ்யா கிம் தாபிர்ஜயதீதி
ப்ருதிவீலோகமேவ புரோநுவாக்யயா ஜயதி அந்தரிக்ஷம் யாஜ்யயா
த்யுலோகம் சஸ்யயா ததோ ஹ ஹோதாச்வல உபரராம ||௧௰||

(ஸo-ஹா-ரா-ஹா.) புரோநுவாக்யை, யாஜ்யை, சஸ்யைகளையும், அத்யாத்மப்ராணனையும், அபாநத்தையும், வ்யாநத்தையம் சொல்லுகிறது. ப்ருதிவியையும், அந்தரிக்ஷலோகத்தையும், த்யுலோகத்தையும் ஜயிக்கிறன் உபாஸகன். அதன்பிறகு ஆச்வலர் வாய்மூடிக்கொண்டார்.

முதல் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அத த்வதீயப்ராஹ்மணம்.

அத ஹைநம் ஜாரத்காரவ ஆர்த்தபாக: பப்ரச்ச யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோ
வாச கதி க்ரஹா: கத்யதிக்ரஹா இதி । அஷ்டௌ க்ரஹா அஷ்டாவதிக்ரஹா
இதி | யே தே அஷ்டௌ க்ரஹா | அஷ்டாவதிக்ரஹா: கதமே த இதி ||௧||

(ஸo-ஹா-ரா-ஹா.) ஆச்வலர் பராபவத்தை யடைந்த பிறகு ஜரத்காரு கோத்திரத்தில் பிறந்த இருதபாகருடைய பிள்ளையாகிய ஆர்த்தபாகர், இவரைத் தாம் ஜயித்துவிடலாமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே கேட்டார். அப்போது ஓயாஜ்ஞவல்க்யர், எத்தனைக்ரஹ

ங்கள் எத்தனை அதிக்ரஹங்களென்று கேட்டார். எட்டுக் கிரகங்கள் எட்டு அதிக்ரஹங்கள் என்று பதில் சொன்னார். மறுபடியும் அவையெவை என்று கேட்டார்.

ப்ராணோ வை க்ரஹ: ஸோ’பாநேநாதிக்ராஹேண க்ருஹீதோ’பாநேந ஹி கந்தாஞ்ஜிக்ரதி ||௨|| வாக்வை க்ரஹ: ஸ நாம்நாதிக்ராஹேண க்ருஹீதோ வாசா ஹி நாமாந்யபிவததி ||௩|| ஜிஹ்வா வை க்ரஹ: ஸ ரஸேநாதிக்ராஹேண க்ருஹீதோ ஜிஹ்வயா ஹி ரஸாந்விஜாநாதி ||௪|| சக்ஷுர்வை க்ரஹ: ஸ ரூபேணாதிக்ராஹேண க்ருஹீதஶ்சக்ஷுஷா ஹி ரூபாணி பஶ்யதி ||௫|| ஶ்ரோத்ரம் வை க்ரஹ: ஸ ஶப்தேநாதிக்ராஹேண க்ருஹீத: ஶ்ரோத்ரேண ஹி ஶப்தாஞ்ஶ்ருணோதி ||௬|| மநோ வை க்ரஹ: ஸ காமேநாதிக்ராஹேண க்ருஹீதோ மநஸா ஹி காமாந் காமயதே ||௭|| ஹஸ்தௌ வை க்ரஹ: ஸ கர்மணாதிக்ராஹேண க்ருஹீதோ ஹஸ்தாப்யாம் ஹி கர்ம கரோதி ||௮|| த்வக்வை க்ரஹ: ஸ ஸ்பர்ஶேநாதிக்ராஹேண க்ருஹீதஸ்த்வசா ஹி ஸ்பர்ஶாந்வேதயத இத்யேதே’ஷ்டௌ க்ரஹா அஷ்டாவதிக்ரஹா: ||௯||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.)(க)ப்ராணமென்கிற க்ருஹமானது அபாநமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது. அபாநத்தினாலன்றோ கந்தங்களை க்ரஹிக்கிறான்?(உ)வாக்கென்கிற க்ரஹமானது நாமமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது வாக்கினாலன்றோ நாமங்களையெல்லாம் க்ரகிக்கிறான்? (௩) ஜிஹ்வை என்கிற கிரஹமானது ரஸமாகிய அதிக்ரஹித்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது. ஜிஹ்வையினாலன்றோ இரஸங்களை யறிகிறான்? (௪) கண்ணாகிய க்ரஹமானது ரூபமென்கிற அதிக்ரஹத்தினால் க்ரகிக்கப்படுகின்றது. கண்களினாலன்றோ ரூபங்களை க்ரகிக்கிறான்? (௫) சரோத்ரேந்திரியமாகிய க்ரஹமானது சப்தமாகிய அதிக்ரஹத்தாலே க்ரகிக்கப்படுகின்றது. காதுகளினாலன்றோ சப்தங்களை க்ரகிக்கிறான்? (௬) மநஸ்ஸென்கிற க்ரஹமானது காமமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மநஸ்ஸினாலே ஸகல காமங்களையும் க்ரஹிக்கிறானன்றோ? (௭) ஹஸ்தமென்கிற க்ரஹமானது கர்மமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரஹிக்கப்படுகிறது. ஹஸ்தங்களினாலன்றோ ஸகல கர்மங்களையும் செய்கிறான்? (௮) த்வகிந்திரியமாகிய க்ரஹமானது ஸ்பர்சமாகிய அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது. த்வகிந்திரியத்தினாலன்றோ ஸகல ஸ்பர்சங்களையும் க்ரஹிக்கிறான்? இப்படி எட்டுக் கிரஹங்களும், எட்டு அதிக்ரஹங்களும் சொல்லப்பட்டன.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதம் ஸர்வம் ம்ருத்யோரந்நம் கா ஸ்வித்ஸா தேவதா யஸ்யா ம்ருத்யுரந்நமித்யக்நிர்வை ம்ருத்யு: ஸோ’பாமந்நமப புநர்ம்ருத்யும் ஜயதி ||௧௦||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) மற்றொரு ப்ரச்நம் பண்ணுகிறார், ஆர்த்தபாகர். ஓயாஜ்ஞயவல்க்யரே எந்த ம்ருத்யு தேவதைக்கு எல்லாமன்னமோ, அந்த ம்ருத்யுவும் எவனுக்கு அந்நமோ, அந்தத்தேவதையைச் சொல்லுமென்றார். அதற்குத்தரம், எல்லாவற்றையும் தஹிக்கிற அக்நிம்ருத்யு. அந்த ம்ருத்யுவாகிய அக்நியும் ஜலத்துக்கு அந்நம். இபபடி அறிந்து உபாஸிப்பவனுக்கு அபம்ருத்யு ஜயமுண்டாகும் என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறா.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யத்ராயம் புருஷோ ம்ரியத உதஸ்மாத்ப்ராணா: க்ராமந்த்யாஹோ நேதி நேதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்யோ’த்ரைவ ஸமவநீயந்தே ஸ உச்ச்வயத்யாத்மாயத்யாத்மாதோ ம்ருத: ஶேதே ||௧௧||

(ஸ0-ஹா-ர-ஹா.) இந்த முமுக்ஷுபுருஷன் மரிக்கும்போது இவனை விட்டு ப்ராணங்கள் உத்க்ராந்தியை யடைகின்றனவா, இல்லையாவென்று ஆர்த்தபாகர் கேட்க

யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார். ப்ராணங்க ளுத்க்ரமிப்பதில்லை; இவ்விடத்திலேயே லயத்தையடைகின்றன. அவனுச்சூநதையை யடைந்து காற்றுப்பூரித்து மரித்துக்கிடக்கிறான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். முக்தனுக்கு ஒரு தேசகமநமில்லை என்று சங்-பாத்திலும், ஜீவனுத்க்ரமணத்தை யடையும்போது ப்ராணங்கள் கூடியே உத்க்ரமணத்தை யடைகின்றன. தனித்துப்போகிறனவன்று. என்று ரா-பா த்திலும் பேதம் காண்க.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌨 𑌜𑌹𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌜𑌯𑌤𑌿 ||௧௨||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) புருஷன் மரித்தாலும் அவன் பேரழிவதில்லை. நாம மநந்தமன்றோ? விச்வேதேவர்களுமநந்தர்கள். இதனாலநந்தமான லோகங்களை ஜயிக்கிறான்.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌗𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍌𑌷𑌧𑍀𑌰𑍍𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌨𑍍𑌕𑍇𑌶𑌾 𑌅𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌰𑍇𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑌭𑌾𑌗𑌾𑌵𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌵𑍋 𑌨 𑌨𑌾𑌵𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌜𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍌 𑌹𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌤𑍇 𑌤𑍌 𑌹 𑌯𑌦𑍂𑌚𑌤𑍁𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌹𑍈𑌵 𑌤𑌦𑍂𑌚𑌤𑍁𑌰𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌶𑌶𑌂𑌸𑌤𑍁𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌹𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌶𑌶𑌂𑌸𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌜𑌾𑌰𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌵 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌭𑌾𑌗 𑌉𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ||௧௩||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆர்தபாகர் கேட்கிறார். புருஷன் மரித்தபோது வாக்கு அக்நியையும், ப்ராணன் வாயுவையும், கண் சூரியனையும், மநஸ்ஸு இந்திரனையும், காது திக்குக்களையும், சரீரம் ப்ருதிவியையும், ஆத்மா ஆகாசத்தையும், உரோமங்கள் ஓஷதிகளையும், கேசங்கள் வநஸ்பதிகளையும் ஜலத்தில் சுக்லசோணிதங்களும் சேர்ந்து போகின்றனவன்றோ. அப்போது இந்தப் புருஷன் எதைப்பற்றி யிருக்கிறான் என்று கேட்டார். இந்தப்ரசநத்திற் குத்தரம் இரஹஸ்யமாகையாலே, எல்லாருங் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் சொல்லப் போகாதென்று ஆர்தபாகரை நோக்கி, கையை நீட்டச் சொல்லி அவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு இவ்விஷயத்தை நாமிரண்டு பேருமே அறியக் கடவோம் என்று ஜநஸங்கத்தைவிட் டெழுந்திருந்து விசாரித்து, தீர்மாநமாய் ஏற்படுத்தினார்கள். அதாவது சுபாசுப கர்மங்களையாச்ரயித்துப் புண்யத்தாலந்தப் பலத்தையும் பாபத்தால் அந்தப் பலத்தையு மடைகின்றான் என்பதாம். அப்போது ஆர்த்தபாகர் யாஜ்ஞவல்க்யர் பெருமையை யறிந்து பேசாதிருந்தார்.

ஐந்தாம் அத்யாயம் இரண்டாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌭𑍁𑌜𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌲𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌿𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌦𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌰𑌕𑌾𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑍍𑌰𑌜𑌾𑌮 𑌤𑍇 𑌪𑌤𑌞𑍍𑌚𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌨𑍈𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌦𑍍𑌦𑍁𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌮𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮 𑌕𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌸𑍁𑌧𑌨𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌾𑌥𑍈𑌨𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌮 𑌕𑍍𑌵 𑌪𑌾𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌅𑌭𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌵 𑌪𑌾𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌅𑌭𑌵𑌨𑍍𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌵 𑌪𑌾𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌅𑌭𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 ||௧||

(ருஂ-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி ஆர்தபாகருடைய ப்ரசநம் முடிந்தபின் லாஹ்ய கோத்திரத்தில் பிறந்த புஜ்யு என்பவர் யாஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டு ப்ரசநம் பண்ணினார். நாம் மத்ரதேசத்திற்குப் போயிருந்தோம். கோத்திரத்தால் காப்யரான பதஞ்சலரென்பவர் க்ருஹத்தில் சேர்ந்தோம். அவருடைய பெண் கந்தர்வனாலே க்ரஹிக்கப்பட்டிருந்தாள். அவனை யாரென்று கேட்டோம். ஸுதந்வா என்கிற கந்தர்வனென்று சொன்னான். அவனை அநேகமான அநந்தலோக நிச்சயங்களைக் கேட்டோம். அப்போது பாரிக்ஷிதர்க ளெங்கிருக்கிறார்களென்று கேட்டோம். அதையும்மைக் கேட்கிறோம்.

ஸ ஹோவாசோவாச வை ஸோऽக³ச்ச²ந் வை தே தத்³ யத்ராஶ்வமேத⁴யாஜிநோ க³ச்ச²ந்தீதி க்வ ந்வஶ்வமேத⁴யாஜிநோ க³ச்ச²ந்தீதி த்³வாத்ரிꣳஶதம் வை தே³வரதா²ஹ்ந்யாந்யயம் லோகஸ்தꣳ ஸமந்தம் ப்ருதி²வீ த்³விஸ்தாவத் பர்யேதி தாꣳ ஸமந்தம் ப்ருதி²வீம் த்³விஸ்தாவத் ஸமுத்³ர: பர்யேதி தத்³ யாவதீ க்ஷுரஸ்ய தா⁴ரா யாவத்³ வா மக்ஷிகாயா: பத்ரம் தாவாநந்தரேணாகாஶஸ்தாநிந்த்³ர: ஸுபர்ணோ பூ⁴த்வா வாயவே ப்ராயச்ச²த் தாந் வாயுராத்மநி தி⁴த்வா தத்ராக³மயத்³ யத்ராஶ்வமேத⁴யாஜிநோऽப⁴வந்நித்யேவமிவ வை ஸ வாயுமேவ ப்ரஶஶꣳஸ தஸ்மாத்³ வாயுரேவ வ்யஷ்டிர்வாயு: ஸமஷ்டிரப புநர்ம்ருத்யும் ஜயதி ய ஏவம் வேத³ ததோ ஹ பு⁴ஜ்யுர்லாஹ்யாயநிருபரராம ||௨||

(ருஂ-ஹா-ரா-ஹா.) அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் உத்தரம் சொன்னார். அச்வமேதயாகம் செய்கிறவர்கள் எந்த லோகத்தை யடைகிறார்களோ, அதை யடைகிறார்களென்று கந்தர்வன் சொன்னா னன்றோ வென்றார். அச்வமேதயாகத்தைச் செய்தவர்கள் எந்த லோகத்தை யடைவர்களென்று கேட்க, அதற்கு அங்கமாகச் சில விஷயங்களைச் சொல்லுகிறார். ஒரு திநத்தில் ஸூரியன் எவ்வளவு தேசத்தைப் பரிச்சேதிக்கின்றானோ, அவ்வளவை 'தேவரதாஹ்ந்யம்' என்று சொல்லுகிறது. அப்படிப்பட்ட தேவரதாஹ்ந்யம் முப்பத்து மூன்று இந்த லோகத்தினளவு. இப்படி இரண்டு கொண்ட ப்ருதிவி யதைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இப்படி இரண்டுகொண்ட சமுத்திர மதைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இது நிற்க, கத்தி முனைபோலவும், இறகு போலவும் ஸூக்ஷ்மமான அண்ட கபாலத்தின் ரந்திரத்தில் இந்திரன் ஸுபர்ணனாய் வாயுவினிடத்தில் அச்வமேதியைச் சேர்க்கின்றான். அந்த வாயு தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டுபோய் அச்வமேதயாஜிகள் சேருகிற ப்ரம்மலோகத்தை யடைவிக்கிறான். ஆகையால் வாயுவே வ்யஷ்டி, வாயுவே ஸமஷ்டி. இப்படி யறிபவன் அபம்ருத்யுவை ஜயிக்கிறான். இப்படி உத்தரம் சொன்னபின் புஜ்யு, லாஹ்யாயநிநிருத்தரரானார்.

மூன்றாவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

அத² சதுர்த²ம் ப்³ராஹ்மணம்.

அத² ஹைநமுஷஸ்தஶ்சாக்ராயண: பப்ரச்ச² யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யத் ஸாக்ஷாத³பரோக்ஷாத்³ ப்³ரஹ்ம ய ஆத்மா ஸர்வாந்தரஸ்தம் மே வ்யாசக்ஷ்வேத்யேஷ த ஆத்மா ஸர்வாந்தர: கதமோ யாஜ்ஞவல்க்ய ஸர்வாந்தரோ ய: ப்ராணேந ப்ராணிதி ஸ த ஆத்மா ஸர்வாந்தரோ யோऽபாநேநாபாநிதி ஸ த ஆத்மா ஸர்வாந்தரோ யோ வ்யாநேந வ்யநிதி ஸ த ஆத்மா ஸர்வாந்தரோ ய உதா³நேநோத³நிதி ஸ த ஆத்மா ஸர்வாந்தர ஏஷ த ஆத்மா ஸர்வாந்தர: ||௧||

(ருஂ-ஹா-ரா-ஹா.) புஜ்யுப்ரச்நம் முடிந்தபின், சக்கிரகோத்திரமுடைய உஷஸ்தர், யாஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டு ஸாக்ஷாத்தாயும் அபரோக்ஷமாயுமிருக்கிற ப்ரம்மம் எதுவோ அந்த ஆத்மா ஸர்வாந்தர்யாமியே. அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்.

என்று கேட்க, இந்த உன்னுடைய ஆத்மாவே ஸர்வாந்தர்யாமியாகிய ஆத்மா என்று சொல்ல, அவனுரென்று கேட்க, ப்ராணுபாநவ்யா நோதாநங்களா லந்தந்த வ்யாபாரங் களை யவனடைகிருனே அவனே யவன்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍋𑌷𑌸𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑌸𑍌 𑌗𑍌𑌰𑌸𑌾𑌵𑌶𑍍𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 𑌕𑌤𑌮𑍋 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 । 𑌨 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌰𑍍𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌰𑍍𑌨 𑌮𑌤𑍇𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌥𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌃। 𑌏𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋𑌽𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌹𑍋𑌷𑌸𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌉𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ॥௨॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) உஷஸ்தரைப்பார்த்து விருத்தமாய்ச் சொல்லுகிறது கூடாது. கவாச்வபேதங்களைச் சொல்லுவதுபோலிருக்கிறது. சரியாய்ச் சொல்லுமென்ருர். உண் மையானவனைச் சொல்லும். முன சொன்னதில் பிழையில்லே. அதின் கருத்தை யுணரா மல் என்னை நீர் கேட்பது சரியல்லவென்று அதின் கருத்தை வெளியிட்டார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இது ஜீவனையே பரமாத்மாவாகச் சொல்லுகிறதென்று சங்கரபாஷ்யத்திலும், ஜீவனன்று பரமாத்மாவென்று ராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் சொல்ல ப்பட்டிருக்கிறது. ஜ்ஞாநமாத்திரமே பரப்ரம்மமென்று சங் - பாஷியத்தில் மற்ருெரு விசேஷம் சொல்லப்பட்டது. உஷஸ்தரும் நிருத்தராஞர் என்பது ஸமாநம்.

நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌕𑌹𑍋𑌲𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌂.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌕𑌹𑍋𑌲𑌃 𑌕𑍌𑌷𑍀𑌤𑌕𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 । 𑌕𑌤𑌮𑍋 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑍋𑌽𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌶𑍋𑌕𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌂 𑌜𑌰𑌾𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿। 𑌏𑌤𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷𑌣𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌷𑌣𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑍈𑌷𑌣𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷𑌣𑌾 𑌸𑌾 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌷𑌣𑌾 𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌷𑌣𑌾 𑌸𑌾 𑌲𑍋𑌕𑍈𑌷𑌣𑍋𑌭𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌏𑌷𑌣𑍇 𑌏𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌲𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌬𑌾𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌥 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑌮𑍌𑌨𑌂 𑌚 𑌮𑍌𑌨𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌥 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌕𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍇𑌦𑍃𑌶 𑌏𑌵𑌾𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌕𑌹𑍋𑌲𑌃 𑌕𑍌𑌷𑍀𑌤𑌕𑍇𑌯 𑌉𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ॥௧॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அதற்குப்பின் குஷிதகர் பிள்ளையாகிய கஹோளர் கேட்கி ருர். மறுத்தும் விசதமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்கு மறுபடியும் சொ ல்லுகிருர். பசிதாஹ சோகமோகம் ஜரை மரணம் முதலிய எல்லாவற்றையும் விட்ட பர மாத்மா ஸர்வாந்தரனுயிருக்கிருன். இப்படி யறிந்தவன் ஈஷணதோஷத்தைவிட்டு ஸந் யாஸத்தை யடைந்து உபதேசஜ்ஞாநத்தை யடைந்து அறியாதவனைப்போலிருந்து முநி

யாய் ப்ரம்மவித்தாகிருன். அதிஞலேயே அதை யடைகிருன். மற்றது அஸாரம். இப்படிச் சொல்லவே கஹோளர் நிருத்தரராஞர்.

ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀 𑌵𑌾𑌚𑌕𑍍𑌨𑌵𑍀 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌪𑍍𑌸𑍍𑌵𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌪 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿। 𑌵𑌾𑌯𑍌 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍋𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌮𑌾𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌤𑍇 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌪𑌪𑍍𑌤𑌦𑌨𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑌤𑌿𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌮𑌾𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀 𑌵𑌾𑌚𑌕𑍍𑌨𑌵𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ‖௧‖

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) வசக்நு புத்திரியாகிய கார்க்கி ப்ரசநம்பண்ணுகிருள். யாஜ்ஞவல்க்யரை யதின்பின்பு.ஜலாதாரமான வஸ்துக்களுக்கு ஜலமாதாரமாயிருக்கிறது, அந்த ஜலதத்வத்திற்கு ஆதாரம் என்னவென்ருள். வாயுவென்று உத்தரம் சொன்ஞர். அந்த வாயுவுக்கு ஆதார மெது? அந்தரிக்ஷலோகம். அந்த அந்தரிக்ஷத்திற்கு ஆதாரமெது? கந்தர்வலோகம். கந்தர்வலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? ஆதித்யலோகம். ஆதித்யலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? சந்திரலோகம். சந்திரலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? நக்ஷத்ரலோகம். நக்ஷத்ரலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? தேவலோகம். தேவலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? இந்திரலோகம். இந்திரலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? ப்ரஜாபதிலோகம். ப்ரஜாபதிலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? ப்ரம்மலோகம். ப்ரம்மலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிருர் இப்படிக் கேட்கத்தகாத கேள்விகளெல்லாம் கேட்கக்கூடாது. உபதேசமாய்க் கேட்கவேண்டியவிஷயத்தை வாதத்தால் ஜயிக்கலாமா? ஆதலா லப்படி கேளாதே என்ருர். அப்படிக் கேட்டால் தலைவெடித்துப் போமென்ருர். உத்தமதேவதாப்ரச்நமிப்படி கேட்கத்தகாது என்று சொல்ல, கார்க்கி நிருத்தரையாஞள்.

ஆறவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕 𑌆𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌦𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑌸𑌾𑌮 𑌪𑌤𑌞𑍍𑌚𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍃𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌮𑌧𑍀𑌯𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌦𑍍𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌮𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮 𑌕𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌕𑌬𑌨𑍍𑌧

ர்வண இதி ஸோऽப்ரவீத் பதஞ்சலம் காப்யம் யாஜ்ஞிகாம்ஶ்ச வேத்த நு த்வம் காப்ய தத்ஸூத்ரம் யேநாயஞ்ச லோக: பரஶ்ச லோக: ஸர்வாணி ச பூதாநி ஸந்த்ருப்தாநி பவந்தீதி ஸோऽப்ரவீத் பதஞ்சல: காப்யோ நாஹம் தத்பகவந் வேதேதி ஸோऽப்ரவீத் பதஞ்சலம் காப்யம் யாஜ்ஞிகாம்ஶ்ச வேத்த நு த்வம் காப்ய தமந்தர்யாமிணம் ய இமஞ்ச லோகம் பரஞ்ச லோகம் ஸர்வாணி ச பூதாநி யோऽந்தரோ யமயதீதி ஸோऽப்ரவீத் பதஞ்சல: காப்யோ நாஹம் தம் பகவந் வேதேதி ஸோऽப்ரவீத் பதஞ்சலம் காப்யம் யாஜ்ஞிகாம்ஶ்ச யோ வை தத் காப்ய ஸூத்ரம் வித்யாத்தஞ்சாந்தர்யாமிணமிதி ஸ ப்ரஹ்மவித் ஸ லோகவித் ஸ தேவவித் ஸ வேதவித் ஸ பூதவித் ஸ ஆத்மவித் ஸ ஸர்வவிதிதி தேப்யோऽப்ரவீத் ததஹம் வேத தச்சேத்த்வம் யாஜ்ஞவல்க்ய ஸூத்ரமவித்வாம்ஸ்தஞ்சாந்தர்யாமிணம் ப்ரஹ்மகவீருதஜஸே மூர்தா தே விபதிஷ்யதீதி வேத வா அஹம் கௌதம தத்ஸூத்ரம் தஞ்சாந்தர்யாமிணமிதி யோ வா இதம் கஶ்சித் ப்ரூயாத் வேத வேதேதி யதா வேத்த ததா ப்ரூஹீதி ||

(ஸ்ம-ஹா-ரா-ஹா.) ஆருணியாகிய உத்தாலகர் ஒ யாஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டுக் கேட்டார். அதாவது, நான், காப்யராகிய பதஞ்சலருடைய க்ருகத்தில் கல்ப ஸூத்ராத்யயநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். அவருடைய பார்யை கந்தர்வனாலே க்ரஹிக்கப்பட்டிருந்தாள். அந்த கந்தர்வனை நீயாரென்று கேட்டேன். அவன் அதர்வணனாகிய கபந்தன் நானென்ரான். அந்தக் கந்தர்வன் அந்தக் காப்யராகிய பதஞ்சலரையும் அவருடைய சிஷ்யர்களாகிய யாஜ்ஞகர்களையும், இந்த லோகங்களையும் பரலோகங்களையும் ஸமஸ்த பூதங்களையும் தரிக்கிற ஸூத்திரத்தையும் நீங்களறிவீர்களா என்று கேட்க, அறியவில்லை என்ன மீளவு மவனவர்களை ஸர்வலோகாந்தர்யாமியா யிருக்கிறவனை யறிவீர்களோ வென்று கேட்க, அறியவில்லையென்று சொல்ல, அதற்கவன் இந்த ஸூத்ரத்தையும் அந்தர்யாமியையும் எவனறிவனோ அவன் ப்ரம்மவித்து, லோகவித்து, தேவவித்து, வேதவித்து, பூதவித்து, ஆத்மவித்து, (ஸர்வித்து)எல்லாமறிந்தவன் என்று அவர்களுக்குச் சொன்னான். அதை நானறிவேன். இந்த விஷயத்தை அதாவது அந்த ஸூத்ரத்தையும், அந்த அந்தர்யாமியையும் அறியாமல் ப்ரம்மஜ்ஞர்களில் சிறந்தவரடைவதற்காக வைத்திருக்கிற கோக்களை ஓட்டிக்கொண்டுபோனால் உம்முடைய தலை வெடித்துப்போமென்று சொன்னார். இப்படி உத்தாலகர் கேட்ட கேள்விக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் அந்த ஸூத்ரத்தையும் அந்த அந்தர்யாமியையும் நானறிவேனென்றார். அதற்கு உத்தாலகர் அறிந்தேனென்று சொல்வதினால் பயனில்லை; அறிந்தபடி சொல்லுமென்றார்.

ஸ ஹோவாச வாயுர்வை கௌதம தத்ஸூத்ரம் வாயுநா வை கௌதம ஸூத்ரேணாயஞ்ச லோக: பரஶ்ச லோக: ஸர்வாணி ச பூதாநி ஸந்த்ருப்தாநி பவந்தி தஸ்மாத்வை கௌதம புருஷம் ப்ரேதமாஹுர்வ்யஸ்ரம்ஸிஷதாஸ்யாங்காநீதி வாயுநா ஹி கௌதம ஸூத்ரேண ஸந்த்ருப்தாநி பவந்தீதி ஏவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்யாந்தர்யாமிணம் ப்ரூஹீதி ||௨||

(ஸ்ம-ஹா-ரா-ஹா. அப்போது யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார். ஸூத்ரமாயிருப்பது வாயுவாகின்றது. அந்த வாயுவினாலே இந்த லோகமும் பரலோகமும் ஸகலபூதங்களும் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால்தான் மரணமடைந்த புருஷனை 'அதாவது ப்ராண வாயுவில்லாத புருஷனை' கண்டு இவனுடைய சரீரம் விசீர்ணமாய்விட்டதென்கிறார்கள். வாயுவாகிய ஸூத்ரத்தினாலேயே எல்லாப் பூதங்களும் ஸ்திதிப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ என்றார். அதை யவர் அங்கீகரித்துக்கொண்டு அந்தர்யாமியா யிருப்பவனைச் சொல்லுமென்றார்.

ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் ய: ப்ருதிவீமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||

(ஶ்ரு0-ஸா-ரா-ஷா.) யாவனொருவன் ப்ருதிவியி லிருந்துகொண்டிருக்கிறான், உள்ளேயிருக்கிறான், அவனை ப்ருதிவி அறியாது. அவனுக்கு ப்ருதிவி சரீரம். அவன் ப்ருதிவிக்குள்ளிருந்து நியமிக்கிறான். அவனே உமக்கும் அந்தர்யாமி. தோஷஸம்பந்த மில்லாதவன்.

யோऽப்ஸு திஷ்டந்நத்ப்யோऽந்தரோ யமாபோ ந விது: யஸ்யாப: ஶரீரம் யோऽபோऽந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௪|| யோऽக்நௌ திஷ்டந்நக்நேரந்தரோ யமக்நிர்ந வேத யஸ்யாக்நி: ஶரீரம் யோऽக்நிமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௫|| யோऽந்தரிக்ஷே திஷ்டந்நந்தரிக்ஷாதந்தரோ யமந்தரிக்ஷம் ந வேத யஸ்யாந்தரிக்ஷம் ஶரீரம் யோऽந்தரிக்ஷமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௬|| யோ வாயௌ திஷ்டந் வாயோரந்தரோ யம் வாயுர்ந வேத யஸ்ய வாயு: ஶரீரம் யோ வாயுமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௭|| யோ திவி திஷ்டந் திவோऽந்தரோ யம் த்யௌர்ந வேத யஸ்ய த்யௌ: ஶரீரம் யோ திவமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௮|| ய ஆதித்யே திஷ்டந்நாதித்யாதந்தரோ யமாதித்யோ ந வேத யஸ்யாதித்ய: ஶரீரம் ய ஆதித்யமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௯|| யோ திக்ஷு திஷ்டந் திக்ப்யோऽந்தரோ யம் திஶோ ந விது: யஸ்ய திஶ: ஶரீரம் யோ திஶோऽந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧0|| யஶ்சந்த்ரதாரகே திஷ்டம்ஶ்சந்த்ரதாரகாதந்தரோ யம் சந்த்ரதாரகம் ந வேத யஸ்ய சந்த்ரதாரகம் ஶரீரம் யஶ்சந்த்ரதாரகமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௧|| ய ஆகாஶே திஷ்டந்நாகாஶாதந்தரோ யமாகாஶோ ந வேத யஸ்யாகாஶ: ஶரீரம் ய ஆகாஶமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௨|| யஸ்தமஸி திஷ்டம்ஸ்தமஸோऽந்தரோ யம் தமோ ந வேத யஸ்ய தம: ஶரீரம் யஸ்தமோऽந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௩|| யஸ்தேஜஸி திஷ்டம்ஸ்தேஜஸோऽந்தரோ யம் தேஜோ ந வேத யஸ்ய தேஜ: ஶரீரம் யஸ்தேஜோऽந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத இத்யதிதைவதமதாதிபூதம் ||௧௪|| ய: ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டந் ஸர்வேப்யோ பூதேப்யோऽந்தரோ யம் ஸர்வாணி பூதாநி ந விது: யஸ்ய ஸர்வாணி பூதாநி ஶரீரம் ய: ஸர்வாணி பூதாந்யந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத இத்யதிபூதமதாத்யாத்மம் ||௧௫|| ய: ப்ராணே திஷ்டந் ப்ராணாதந்தரோ யம் ப்ராணோ ந வேத யஸ்ய ப்ராண: ஶரீரம் ய: ப்ராணமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௬|| யோ வாசி திஷ்டந் வாசோऽந்தரோ யம் வாங்ந வேத யஸ்ய வாக் ஶரீரம் யோ வாசமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௭|| யஶ்சக்ஷுஷி திஷ்டம்ஶ்சக்ஷுஷோऽந்தரோ யம் சக்ஷுர்ந வேத யஸ்ய சக்ஷு: ஶரீரம் யஶ்சக்ஷுரந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௮|| ய: ஶ்ரோத்ரே திஷ்டஞ்ச்ச்ரோத்ராதந்தரோ யம் ஶ்ரோத்ரம் ந வேத யஸ்ய ஶ்ரோத்ரம் ஶரீரம் ய: ஶ்ரோ

ஶ்ரோத்ரமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||க௯|| யோ மநஸி திஷ்டந் மநஸோ(அ)ந்தரோ யம் மநோ ந வேத யஸ்ய மந: ஶரீரம் யோ மநோ(அ)ந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||உ௦|| யஸ்த்வசி திஷ்டம்ஸ்த்வசோ(அ)ந்தரோ யம் த்வங் ந வேத யஸ்ய த்வக் ஶரீரம் யஸ்த்வசமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||உக|| யோ விஜ்ஞாநே திஷ்டந் விஜ்ஞாநாதந்தரோ யம் விஜ்ஞாநம் ந வேத யஸ்ய விஜ்ஞாநம் ஶரீரம் யோ விஜ்ஞாநமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||உஉ|| யோ ரேதஸி திஷ்டந் ரேதஸோ(அ)ந்தரோ யம் ரேதோ ந வேத யஸ்ய ரேத: ஶரீரம் யோ ரேதோ(அ)ந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதோ(அ)த்ருஷ்டோ த்ரஷ்டா(அ)ஶ்ருத: ஶ்ரோதா(அ)மதோ மந்தா(அ)விஜ்ஞாதோ விஜ்ஞாதா நாந்யோ(அ)தோ(அ)ஸ்தி த்ரஷ்டா நாந்யோ(அ)தோ(அ)ஸ்தி ஶ்ரோதா நாந்யோ(அ)தோ(அ)ஸ்தி மந்தா நாந்யோ(அ)தோ(அ)ஸ்தி விஜ்ஞாதைஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதோ(அ)தோ(அ)ந்யதார்த்தம் ததோ ஹோத்தாலக ஆருணிருபரராம ||உ௩||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். ஜலம், அக்நி, அந்தரிக்ஷம், வாயு, தேவலோகம், ஆதித்தன், திக்குக்கள், சந்திரன், தாரகைகள், ஆகாசம், தமஸ், தேஜஸ்ஸு, பூதங்கள், ப்ராணங்கள், வாக்கு, கண்கள், காதுகள், மநஸ்ஸு, த்வக்கு, விஜ்ஞாநம், இரேதஸ்ஸு இவைகளை ப்ருதிவிஸ்தாநத்தில் அடைவே வைத்துக்கொண்டு மற்ற விஷயங்களை எல்லாம்முன்போலவே வைத்துக்கொண்டு இந்தச் சுருதிகளுக்குக் கருத்துக்கொள்க. சங்கர பாஷ்யத்திலும் இராமாநுஜ பாஷ்யத்திலு மிவ்விஷய மொத்திருந்தாலும், ப்ருதிவி தேவதை முதலியவற்றின் சரீரமே அந்த அந்தர்யாமிக்குச் சரீரம்வேறு சரீர மில்லையென்று சங்கரபாஷ்யத்தில் பேதமான கருத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இருபத்துமூன்றுவது சுருதியில் காணப்படாதவனை எல்லாவற்றையும் காண்பவனென்றும், இப்படியே சிரவண மநந நிதித்யாஸநங்களிலும்அந்வயித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுவுமின்றி அந்தர்யாமியைவிட வேறு த்ரஷ்டா முதலானவரில்லை என்றும்சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிச் சொல்லப்பட்ட உத்தாலகர் தம்முடைய ப்ரச்நத்தை நிறுத்திவிட்டார் என்பது முடிந்தது. இங்கு, சங்கரபாஷ்யத்தில் அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுன ஜீவனில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ரா-பா-த்தில் ஜீவனுக்குப் பரமாத்மாவைப்போல் நிருபாதிகமாய் த்ரஷ்ட்ருத்வாதிகளில்லைஎன்று வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ௬ முதல் உ௩ வரையிலும் இந்த ஸ்ருதி.

ஐந்தமத்யாயம் ஏழாவதுப்ராம்மணம் முடிந்தது.

அஷ்டமம் ப்ராஹ்மணம்.

அத ஹ வாசக்நவ்யுவாச ப்ராஹ்மணா பகவந்தோ ஹந்தாஹமிமம் த்வௌ ப்ரஶ்நௌ ப்ரக்ஷ்யாமி தௌ சேந்மே வக்ஷ்யதி ந வை ஜாது யுஷ்மாகமிமம் கஶ்சித் ப்ரஹ்மோத்யம் ஜேதேதி ப்ருச்ச கார்கீதி ||க||

(ஶம்-ரா-பா-ஸா.) அந்தர்யாமிப்பிராம்மணத்தில் யாஜ்ஞவல்க்யர் ஜயித்த பின்பு தன்னைமுன்னே கேட்கவேண்டாமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் நாமின்னமும் கேட்டால் ஒருக்கால தோல்வியடைவாரோ என்று பார்த்து, தான் யாஜ்ஞவல்க்யரை ப்ரச்நம் பண்ணுவதற்கு அநுமதி கேட்பதற்குப் பிராமணர்களைப்பார்த்து ஒப்பிராம்மணர்களே நானிவரை இரண்டு கேள்வி கேட்கின்றேன் இவ ரவைகளைச் சொல்லிவிட்டால் இந்தப்ராம்மண ஸபையில் அவரை ஜயிப்பதற்கு யாருமில்லை என்பதுண்மைதான் (அப்

படிக்குச் சொல்லாவிட்டால் இவர் தலை சிதறிப்போகவேண்டும்.) [இந்தக் குண்டலத்திற்குள்ளடங்கிய அதிக விஷயம் இரங்கராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் மட்டுமே இருக்கின்றது] என்று சொல்லக் கார்க்கியை ப்ராம்மணர்கள் கேட்கச் சொன்னார்கள்.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍋 𑌵𑍋𑌗𑍍𑌰𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌉𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌧𑌨𑍁𑌰𑌧𑌿𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌬𑌾𑌣𑌵𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌪𑌤𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌨𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌦𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑍋𑌦𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌤𑍌 𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 ||௨||

(ஸ0-ஹா-பா-ஹா.) காசிராஜனும், விதேஹராஜனும் நாணேற்றிப் பாணஸந்தாகம் பண்ணிக்கொண்டு வருவதுபோல இரண்டுப்ரச்நங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதைச் சொல்லுமென்றாள் கார்க்கி. கேளென்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர்.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌇𑌮𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 ||௩||

(ஸ0-ஹா-பா-ஹா.) த்ருலோகத்திற்கு மேலும், பூலோகத்திற்குக் கீழும், அவ்விரண்டு லோகங்களுக்கும் நடுவிலுமுள்ள பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமான ஸகல வஸ்துக்களும் எந்த ஆதாரத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று அந்த கார்க்கி சொன்னாள்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌇𑌮𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌤𑌦𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 ||௪||

(ஸ0-ஹா-பா-ஹா.) ஆகாசத்தில் எல்லாம் ஓதப்ரோத ரூபமாயிருக்கிறது.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌯𑍋 𑌮 𑌏𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑍋𑌚𑍋𑌽𑌪𑌰𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 ||௫||

(ஸ0-ஹா-பா-ஹா.) கார்க்கி சொல்லுகிறாள். ஓ யாஜ்ஞ்யவல்க்யரே, உமக்கு நமஸ்காரம். ஒரு ப்ரச்நத்தைச் சொல்லிவிட்டீர். மற்றொரு ப்ரச்நத்தைச் சொல்லவேண்டும் என்றாள். கேளென்றார் யாஜ்யவல்க்யர்.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌇𑌮𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 ||௬||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்த ஆறாவது ச்ருதி கண்டமானது இரங்கராமாநுஜ பாடத்திலில்லை. சங்கரபாடத்தில் நான்காவது சுருதியையே மீளவும் சொல்லியிருப்பது த்ருடப்படுத்துவதற்கென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தப் புநருத்தியையும் அஃதில்லாமையையும்பற்றிப் புத்திமான்கள் யோசித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌇𑌮𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌏𑌵 𑌤𑌦𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌓𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 ||௭||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தச் சுருதியில் (ஸாஹோவாச) என்கிறபாடம் இரங்கராமாநுஜீயத்திலிருக்கிறது. அநுவாதம் செய்து கேட்டதாகக் கருத்து இரண்டு பாஷ்யங்களிலு மொக்கும். கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஆகாசம் எந்த ஆதாரத்தில் ஓதப்ரோதமாயிருக்கிறதென்று ப்ரச்நத்தின் முக்யபாவம்.

ஸ ஹோவாசைதத்வை தத³க்ஷரம் கா³ர்கி³ ப்³ராஹ்மணா அபி⁴வத³ந்த்யஸ்தூ²லமநண்வஹ்ரஸ்வமதீ³ர்க⁴மலோஹிதமஸ்நேஹமச்சா²யமதமோऽவாய்வநாகாஶமஸங்க³மரஸமக³ந்த⁴மசக்ஷுஷ்கமஶ்ரோத்ரமவாக³மநோऽதேஜஸ்கமப்ராணமமுக²மமாத்ரமநந்தரமபா³ஹ்யம் ந தத³ஶ்நாதி கிஞ்சந ந தத³ஶ்நாதி கஶ்சந ||௮||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யருத்தரம் சொல்லுகிறார் ஆகாசாதாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது அக்ஷரம். இதை ப்ரம்மவித்துக்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்தூலமாகாததும், அணுவாகாததும், ஹ்ரஸ்வமாகாததும், தீர்க்கமாகாததும், அக்நிகுணம் ஜலகுணமில்லாததும், சாயை யில்லாததும், தமஸ்ஸாகாததும், வாயு வாகாததும், ஆகாச மாகாததும், ஸங்கமில்லாததும், ரஸமில்லாததும், கந்தமில்லாததும், கண் காது வாக்கு மநஸ்ஸு இல்லாததும், தேஜஸ்ஸில்லாததும், ப்ராணனில்லாததும், முகமில்லாததும், அளவில்லாததும், உள்ளில்லாததும், வெளியில்லாததுமான அந்த அக்ஷரம் ஒன்றையும் தின்பதில்லை. ஒருவனுமதைத் தின்பதில்லை.

ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கா³ர்கி³ ஸூர்யாசந்த்³ரமஸௌ வித்⁴ருதௌ திஷ்ட²த ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கா³ர்கி³ த்³யாவாப்ருதி²வ்யௌ வித்⁴ருதே திஷ்ட²த ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கா³ர்கி³ நிமேஷா முஹூர்தா அஹோராத்ராண்யர்த⁴மாஸா மாஸா ருதவ: ஸம்வத்ஸரா இதி வித்⁴ருதாஸ்திஷ்ட²ந்த்யேதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கா³ர்கி³ ப்ராச்யோऽந்யா நத்³ய: ஸ்யந்த³ந்தே ஶ்வேதேப்⁴ய: பர்வதேப்⁴ய: ப்ரதீச்யோऽந்யா யாம் யாம் ச தி³ஶமந்வேதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கா³ர்கி³ த³த³தோ மநுஷ்யா: ப்ரஶம்ஸந்தி யஜமாநம் தே³வா த³ர்வீம் பிதரோऽந்வாயத்தா: ||

(ஸ-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தஅக்ஷர பரப்ரம்மத்தினுடைய ஆஜ்ஞாசக்கிரத்தில் ஸூரிய சந்திரர்கள் தரித்திருத்திருக்கின்றார்கள். இப்படியே த்யாவாப்ருதிவிகளும், நிமேஷங்களும், முகூர்த்தங்களும், அகோராத்ரங்களும், பக்ஷங்களும், இருதுக்களும், ஸம்வத்ஸரங்களும், இப்படியே நதிகளும், நதங்களும், சிறுநதிகளும் தரித்திருக்கின்றன. தாநாதிஸத்கார்யங்கள் செய்கிறவர்களை மநுஷ்யர்களும் தேவதைகளும் பித்ருக்களும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

யோ வா ஏதத³க்ஷரம் கா³ர்க்³யவிதி³த்வாஸ்மிம்ல்லோகே ஜுஹோதி யஜதே தபஸ்தப்யதே ப³ஹூநி வர்ஷஸஹஸ்ராண்யந்தவதே³வாஸ்ய தத்³ப⁴வதி| யோ வா ஏதத³க்ஷரம் கா³ர்க்³யவிதி³த்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ரைதி ஸ க்ருபணோ(அ)த² ய ஏதத³க்ஷரம் கா³ர்கி³ விதி³த்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ரைதி ஸ ப்³ராஹ்மண: ||௰||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த அக்ஷர பரப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாமல் செய்கிற யஜ்ஞதாநாதிகளெல்லாம் அவ்வளவு நல்ல பலத்தைத் தரமாட்டா. இந்த அக்ஷரத்தை யறியாமல் பரலோகத்தை யடைந்தவர்கள், நல்ல ஸத்கதியை அடைகிறதில்லை. அறிந்தவர்களாகி முக்தனுவார்கள்.

தத்³வா ஏதத³க்ஷரம் கா³ர்க்³யத்³ருஷ்டம் த்³ரஷ்ட்ரு அஶ்ருதம் ஶ்ரோத்ரு அமதம் மந்த்ரு அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாத்ரு நாந்யத³தோऽஸ்தி த்³ரஷ்ட்ரு நாந்யத³தோऽஸ்தி ஶ்ரோத்ரு நாந்யத³தோऽஸ்தி மந்த்ரு நாந்யத³தோऽஸ்தி விஜ்ஞாத்ரேதஸ்மிந்நு க²ல்வக்ஷரே கா³ர்க்³யாகாஶ ஓதஶ்ச ப்ரோதஶ்சேதி ||௧௧||

(𑌸𑌂-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) அந்த அக்ஷரம் காணப்படாததாய் காண்கிறது. மநநநிதித்யாஸநம் முதலியவற்றிலும் காண்க. இதைவிட வேறு இப்படிப்பட்ட தொன்றுமில்லை. அப்படிப்பட்ட அக்ஷரத்தில் ஆகாசம் ஓதப்ரோதமா யிருக்கின்றது.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌬𑌹𑍁 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌵𑍈 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌵𑌾𑌚𑌕𑍍𑌨𑌵𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ||௧௨||

(𑌸𑌂-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) நீங்களறிந்த யாஜ்ஞவல்க்யரிடத்தில் நமஸ்காரம் செய்து தப்பித்துக்கொள்ளவேண்டியது. அவரை ஜயிக்கமுடியாதென்று கௌரவித்துச் சொல்லி வாய் மூடிக்கொண்டாள் கார்க்கி.

ஐந்தாமத்யாயம் எட்டாம் ப்ராம்மணம் முடிந்தது.

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌗𑍍𑌧𑌃 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌕𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍈𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍇𑌦𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌶𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌷𑌡𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌶𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿 ||௧||

(𑌸𑌂-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) சாகல்யராகியவிதக்தர் யாஜ்ஞவல்க்யரைப் பார்த்து, தேவதைக ளெத்தனைபேரிருக்கின்றார்களென்று கேட்டார். அதற்கு, நிவித்தென்கிற மந்திர பதங்களில் எத்தனை தேவதைகள் சொல்லப்படுகின்றார்களோ மூவாயிரம், மூன்று, முந்நூறு, மூன்று என்றார். ஆமென்றார். மறுபடியும் எத்தனை தேவதைகள் என்று கேட்க முப்பத்துமூன்று என்ன ஆமென்றார். மறுபடியும் எத்தனை தேவதைகளென்று கேட்க, ஆறென்றார். மறுபடியும் கேட்டார் மூன்று என்றார். மறுபடியும் கேட்க இரண்டுபேர்களென்ன, மறுபடியும் கேட்க, ஒன்றரைப்பேர்களென்ன, மறுபடியும் கேட்க, ஒரு தேவதை என்றார். அதையும் சாகல்யர் ஒப்புக்கொண்டார்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨 𑌏𑌵𑍈𑌷𑌾𑌮𑍇𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌵𑌸𑌵 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(𑌸𑌂-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) மகிமையாகப் பலசொல்லப்பட்டன முப்பத்துமூன்று தேவதைகள் கணக்குச் சொல்லுகிறேன். அஷ்டவஸுக்கள் ஏகாதசருத்திரர்கள் த்வாதசாதித்யர்கள் ஆக முப்பத்தொரு தேவதைகள், இந்திர ப்ரஜாபதிகளிருவர் ஆக முப்பத்து மூன்று தேவதைகள்.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌵𑌸𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌶𑍍𑌚 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌵𑌸𑌵 𑌏𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌸𑍁 𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌸𑌵 𑌇𑌤𑌿 ||௩||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அக்நி, ப்ருதிவி, வஸு, அந்தரிக்ஷம், ஆதித்யனும், த்யுலோகமும், இந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் ஸமஸ்த வஸுக்களும் இருக்கிறபடியால் இவர்களே வஸுக்கள்.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌶𑍇𑌮𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌾𑌦𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇
𑌯𑌦𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌰𑍋𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑍋𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍
𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌇𑌤𑌿 ||௪||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) பத்திந்திரியங்களும் ஆத்மா ஒருவனும் ஆகப் பதினொரு பேர்கள். இவர்கள் சரீரத்தைவிட்டுப் போகின்றபோது எல்லோரையும் அழச்செய்கிறார்களாகையாலே உருத்திரர்களென்று பெயர் வந்தது.

𑌕𑌤𑌮 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶 𑌵𑍈 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌏𑌤𑍇 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌦𑌦𑌾𑌨𑌾 𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌦𑌦𑌾𑌨𑌾 𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍
𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 ||௫||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) பன்னிரண்டு மாஸங்களையும் பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களாக எண்ணவேண்டியது. எல்லாவற்றையும் ஆதாநம் பண்ணுகிறபடியால், மாஸங்களை ஆதித்யர்கள் என்று உபாஸிக்கச் சொல்லுகிறது.

𑌕𑌤𑌮 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌤𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍁𑌰𑍇𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑍍𑌰
𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌶𑌵 𑌇𑌤𑌿 ||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா) இந்திரனார் ப்ரஜாபதியார்? ஸ்தநயித்நுவே இந்திரன், யஜ்ஞமே ப்ரஜாபதி. ஸ்தநயித்துவார், வஜ்ரம். யஜ்ஞமேது? பசுக்கள் இப்படி விதக்தசாக்ய்யருக்கும், யாஜ்ஞவல்க்யருக்கும், ப்ரச்நோத்தரங்கள் நடந்தன.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌷𑌡𑌿𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌶𑍍𑌚𑍈
𑌤𑍇 𑌷𑌡𑍇𑌤𑍇 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌷𑌡𑌿𑌤𑌿 ||௭||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) ஆறென்றவை எவை? அக்நி, ப்ருதிவி, வாயு, அந்தரிக்ஷம், ஆதித்யன், த்யுலோகம் இந்த ஆறுமேயாம்.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌤𑍀𑌮 𑌏𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌏𑌷𑍁 𑌹𑍀𑌮𑍇
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍌 𑌤𑍌 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌕
𑌤𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑌵𑌤 𑌇𑌤𑌿 ||௮||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) மூன்று தேவதைகளும் மூன்று லோகங்களும் எல்லாத் தேவதைகளும் இவற்றிலடங்கி யிருக்கிறார்களன்றோ? இரண்டு தேவதைகள் யார்? அந்நமும், ப்ராணனும். அத்யர்த்த தேவதையார்? வாயு.

𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑌯𑌮𑍇𑌕 𑌇𑌵𑍈𑌵 𑌪𑌵𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌕𑌥𑌮𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮 𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍇𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣
𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑍍𑌯𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ||௯||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) ஒரு தேவனை அத்யர்த்த தேவதையாகச் சொல்லுகிறதெப்படி என்றால் எல்லாம் இந்த வாயுவினால் விருத்தியடைவதினால் என்று அறியவேண்டும். ஒரு தேவதையார்? ப்ராணன். அதுவே த்யத்தாகிய ப்ரம்மமெனப்படுகிறது.

𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈
𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾
𑌤𑍍 | 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂

𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௧௦||

(ஶம் - ஹா - பா - ஸா.) எவனுக்கு ப்ருதிவி ஆதாரமோ அவனுக்கு அக்நி தர்சந ஸாதநமோ, எவனுக்கு மனஸ்ஸு ஸங்கல்பஸாதநமோ, அந்த ஆத்மாவை உபாஸிக்க வறிந்தவனே அறிந்தவனாகிறான் என்று சாகல்யர் சொல்ல, அந்த ஆத்மாவை நானறிவே னென்றார். அவனாரென்றார். அவன் சாரீர புருஷனென்றார். அவனை யுபாஸிக்கும் மற்றொரு வழி யென்ன வென்றார். அம்ருதமென்பதே யென்றார். அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தில் "அந்தர்யாம்யம்ருதஃ"

𑌕𑌾𑌮 𑌏𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௧௧||

𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௧௨||

𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌏𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌕𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௧௩||

𑌤𑌮 𑌏𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌛𑌾𑌯𑌾𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௧௪||

𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌮𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௧௫||

𑌆𑌪 𑌏𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯

णं यमात्थ य एवायं स्त्रीमयः पुरुषः स एष तस्य का देवतेति सत्यमिति होवाच ॥கசு॥

रेत एव यस्यायतनं हृदयं लोको मनो ज्योतिर्यो वै तं पुरुषं विद्यात्सर्वस्यात्मनः परायणं स वै वेदिता स्याद्याज्ञवल्क्य। वेद वा अहं तं पुरुषं सर्वस्यात्मनः परायणं यमात्थ य एवायं पुत्रमयः पुरुषः स एष तस्य का देवतेति प्रजापतिरिति होवाच ॥கஎ॥

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். காமம், ரூபம், ஆகாசம், தமஸ்ஸு, அப் இரேதஸ்ஸு இவைகளை ஆதாரமாகவும், ஹ்ருதயம், கண்கள், காதுகள் இவைகளை லோகமாகவும், ஸ்திரீகள், ஸத்யம், திக்கு, ம்ருத்யு, ப்ராணன், வருணன், ப்ரஜாபதி இவைகளை விசேஷணங்களாகவும் வைத்துக்கொண்டு பத்தாவது சுருதியைப்போல் அந்வயித்துக்கொள்க. ஆனால் சில சுருதிகளில் ஆதாராதிகள் சொன்னவையே சொல்லப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்துக் கொள்க.

शाकल्येति होवाच याज्ञवल्क्यस्त्वां स्विदिमे ब्राह्मणा अङ्गारावक्षयणमक्रता३ इति ॥கஅ॥

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார். ஓசாகல்யரே, உம்மை நெருப்புப் பெட்டியாக்கிவிட்டார்கள். நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு நீரேன் தடுமாற வேண்டும் என்றார்.

याज्ञवल्क्येति होवाच शाकल्यो यदिदं कुरुपञ्चालानां ब्राह्मणानत्यवादीः किं ब्रह्म विद्वानिति। दिशो वेद सदेवाः सप्रतिष्ठा इति यद्दिशो वेत्थ सदेवाः सप्रतिष्ठाः ॥ககூ॥

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) சாகல்யர் சொல்லுகிறார். குருபாஞ்சால தேசத்திலுண்டான ப்ராம்மணர்களை யெல்லாம் பயந்தவர்களாகச் சொல்லி உவமானம் செய்து விட்டீரே; நீரெந்த ப்ரம்மத்தை யறிதிசயமாயறிந்தீர்? திக்குக்களையும் அதின் ப்ரதிஷ்டைகளையும் நானறிவேன் நீரறிவீராகிற் சொல்லுமென்றார் சாகல்யர்.

किंदेवतोऽस्यां प्राच्यां दिश्यसीत्यादित्यदेवत इति स आदित्यः कस्मिन्प्रतिष्ठित इति चक्षुषीति कस्मिन्नु चक्षुः प्रतिष्ठितमिति रूपेष्विति चक्षुषा हि रूपाणि पश्यति कस्मिन्नु रूपाणि प्रतिष्ठितानीति हृदय इति होवाच हृदयेन हि रूपाणि जानाति हृदये ह्येव रूपाणि प्रतिष्ठितानि भवन्तीत्येवमेवैतद्याज्ञवल्क्य ॥உ0॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தக் கிழக்குத்திக்கில், எந்தத் தேவதையை உபாஸிக்கின்றீர் என்று சாகல்யர் கேட்டதற்கு சூரியனை யுபாஸிக்கின்றேனென்றார். அந்தச் சூரியனெங்கு ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறான்? கண்ணில் ப்ரதிஷ்டை யடைகிறான், கண்கள் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றது? ரூபங்களிலென்றார். கண்களினலன்றோ ரூபங்களைப்பார்க்கின்றான். ரூபங்கள் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன? ஹ்ருதயத்தில் ரூபங்கள் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன. ஹ்ருதயத்தினலன்றோ ரூபங்களை யறிகின்றான். இப்படிக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னதை யங்கீகரித்தார் சாகல்யர்.

किंदेवतोऽस्यां दक्षिणायां दिश्यसीति यमदेवत इति स यमः कस्मिन्प्रतिष्ठित इति यज्ञ इति कस्मिन्नु यज्ञः प्रतिष्ठित इति दक्षिणायामिति

ஷிணா கஸ்மிந்நு தக்ஷிணா ப்ரதிஷ்டிதேதி ச்ரத்தாயாமிதி யதா ஹ்யேவ ச்ரத்தத்தே அத தக்ஷிணாம் ததாதி ச்ரத்தாயாம் ஹ்யேவ தக்ஷிணா ப்ரதிஷ்டிதேதி கஸ்மிந்நு ச்ரத்தா ப்ரதிஷ்டிதேதி ஹ்ருதய இதி ஹோவாச ஹ்ருதயேந ஹி ச்ரத்தாம் ஜாநாதி ஹ்ருதயே ஹ்யேவ ச்ரத்தா ப்ரதிஷ்டிதா பவதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ||௨௧||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) தெற்குத்திக்கில் எந்தத் தேவதையை யுபாஸிக்கின்றீர்? யமனை. அந்த யமனுக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? யஜ்ஞம். யஜ்ஞம் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றது? தக்ஷிணையில். தக்ஷிணைக்கு ப்ரதிஷ்டையெது? சிரத்தை. சிரத்தையினாலன்றோ தக்ஷிணை கொடுக்கின்றான். சிரத்தைக்கு ப்ரதிஷ்டை எது? ஹ்ருதயம், இந்த உத்தரங்களையும் சாகல்யர் ஒப்புக்கொண்டார்.

கிம்தேவதோऽஸ்யாம் ப்ரதீச்யாம் திச்யஸீதி வருணதேவத இதி ஸ வருண: கஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித இத்யப்ஸ்விதி கஸ்மிந்ந்வாப: ப்ரதிஷ்டிதா இதி ரேதஸீதி கஸ்மிந்நு ரேத: ப்ரதிஷ்டிதமிதி ஹ்ருதய இதி தஸ்மாதபி ப்ரதிரூபம் ஜாதமாஹுர்ஹ்ருதயாதிவ ஸ்ருப்தோ ஹ்ருதயாதிவ நிர்மித இதி ஹ்ருதயே ஹ்யேவ ரேத: ப்ரதிஷ்டிதம் பவதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ||௨௨||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) மேற்குதிக்கில் யெந்த தேவதையையுபாஸிக்கின்றீர்? வருண தேவதையை, வருணனுக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? அப்பு, அப்புக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? இரேதஸ்ஸு இரேதஸ்ஸுக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஹ்ருதயம் ஹ்ருதயத்திலிருந்து இரேதஸ்ஸு வெளிப்பட்டதென்பதற்கு உலகமே சாக்ஷியாகையாலென்க.

கிம்தேவதோऽஸ்யாமுதீச்யாம் திச்யஸீதி ஸோமதேவத இதி ஸ ஸோம: கஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித இதி தீக்ஷாயாமிதி கஸ்மிந்நு தீக்ஷா ப்ரதிஷ்டிதேதி ஸத்ய இதி தஸ்மாதபி தீக்ஷிதமாஹு: ஸத்யம் வதேதி ஸத்யே ஹ்யேவ தீக்ஷா ப்ரதிஷ்டிதேதி கஸ்மிந்நு ஸத்யம் ப்ரதிஷ்டிதமிதி ஹ்ருதய இதி ஹோவாச ஹ்ருதயேந ஹி ஸத்யம் ஜாநாதி ஹ்ருதயே ஹ்யேவ ஸத்யம் ப்ரதிஷ்டிதம் பவதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ||௨௩||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) வடதிசையில் எந்த தேவதையை யுபாஸிக்கின்றீர்? ஸோம தேவதையை. ஸோமதேவதை எந்த அதிகரணத்தில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறான்? தீக்ஷையில், தீக்ஷைக்குப் பிரதிஷ்டை யேது? ஸத்தியத்தில் ஆகையால் தீக்ஷிதனை, ஸத்யஞ் சொல்லவேண்டுமென்று விதிக்கிறது. ஸத்யத்திற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஹ்ருதயம். ஹ்ருதயத்தினாலன்றோ ஸத்யத்தை யறிகிறான்.

கிம்தேவதோऽஸ்யாம் த்ருவாயாம் திச்யஸீத்யக்நிதேவத இத்யஸாவக்நி: கஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித இதி வாசீதி கஸ்மிந்நு வாக் ப்ரதிஷ்டிதேதி ஹ்ருதய இதி கஸ்மிந்நு ஹ்ருதயம் ப்ரதிஷ்டிதமிதி ||௨௪||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) இந்தப் பூலோகமாகிய த்ருவமென்கிற கீழ்த்திக்கில் யாரை உபாஸிக்கின்றீர்? அக்நி தேவதையை. அக்நிக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? வாக்கு. வாக்குக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஹ்ருதயம் எல்லாத் திக்தேவதைகளுக்கு மாதாரமாயிருக்கும், ஹ்ருதயத்திற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது.

அஹல்லிகேதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்யோ யத்ரைததந்யத்ராஸ்மந்மந்யாஸை யத்த்யேததந்யத்ராஸ்மத்ஸ்யாச்ச்வாநோ வைநததயுர்வயாம்ஸி வைநத்விமத்நீரந்நிதி ||௨௫||

(ஸ0-ஹா-ரூ-ஹா.) இந்த ப்ரச்நோத்தரங்களுக்குப் பின், யாஜ்ஞவல்க்யர், தம்முடைய உத்தரங்களை ஒப்புக்கொண்ட சாகல்யரை ஓ அஹல்லிகரே நீரிந்த சரீரத்தை விட்டு ஹ்ருதயம் வேறிடத்திலிருப்பதாக நினைக்கின்றீர். அப்படியானால் இந்தச் சரீரத்தை நாய்களாவது தின்றுவிடும் பக்ஷிகளாவது குத்திவிடும் ஆதலால் ஹ்ருதயம் சரீரத்தில் ப்ரதிஷ்டையை யடைந்திருக்கிறது.

𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍌 𑌸𑍍𑌥 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌾𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍍𑌵𑌪𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍂𑌦𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌷 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌸𑌿𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌤𑍇 𑌨 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌅𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌃 𑌸 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑍌𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 । 𑌤𑌂 𑌹 𑌨 𑌮𑍇𑌨𑍇 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌪𑌾𑌤𑌾𑌪𑌿 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍋𑌷𑌿𑌣𑍋𑌽𑌸𑍍𑌥𑍀𑌨𑍍𑌯𑌪𑌜𑌹𑍍𑌰𑍁𑌰𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 ॥௨௬॥

(ஸ0-ஹா-ரூ-ஹா.) உம்முடைய சரீரம் ஹ்ருதயம் இவை யிரண்டும் எவ்விடத்தில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன? ப்ராணனில் ப்ராணத்திற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? அபாநம். அதற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? வியாநம். அதற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? உதாநம். அதற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஸமாநம் என்றூர். இப்படி எல்லாவற்றிற்குமாதாரமானவன் மதுகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்டவனே என்று நினைத்து சோகாதிக ளொன்றுமில்லாதவன் யாரோ அந்த உபநிஷத்தில் சொல்லிய புருஷனைக் கேட்கிறேன் என்றூர். அதை யவரறியவில்லை. அவருக்கு அதாவது சாகல்யருக்கு, சிரஸ்ஸு வெடித்து எலும்புகளுங் கூட அபஹரிக்கப்பட்டன.

𑌅𑌥 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌯𑍋 𑌵𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌮𑌾 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾 𑌮𑌾 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤 𑌯𑍋 𑌵𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌂 𑌵𑌃 । 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌃 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌹 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨 𑌦𑌧𑍃𑌷𑍁𑌃 ॥௨௭॥

(ஸ0-ஹா-ரூ-ஹா.) பின்பு யாஜ்ஞவல்க்யர் அந்த ப்ராம்மணர்களைப்பார்த்து, நீங்களெல்லோரும் சேர்ந்தாவது தனியேயாவது இஷ்டப்படி கேள்வி சேளுங்கோள். அல்லது நாளுவது உங்களைக் கேழ்க்கிறேன். என்றூர். யாஜ்ஞவல்க்யர். அந்த ப்ராம்மணர்கள் தைர்யப்படவில்லை.

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍈𑌤𑍈𑌃 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍈𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 । 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌮𑍃𑌷𑌾 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌗𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌾𑌟𑌿𑌕𑌾 𑌬𑌹𑌿𑌃 । 𑌤𑍍𑌵𑌚 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌚 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌟𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾𑌤𑍃𑌣𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑌿 𑌰𑌸𑍋 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌹𑌤𑌾𑌤𑍍 । 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌕𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌿𑌨𑌾𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌮𑍍 । 𑌅𑌸𑍍𑌥𑍀𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌤𑍋 𑌦𑌾𑌰𑍂𑌣𑌿 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌾 𑌮𑌜𑍍𑌜𑍋𑌪𑌮𑌾 𑌕𑍃𑌤𑌾 । 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌣𑍋 𑌰𑍋𑌹𑌤𑌿 𑌮𑍂𑌲𑌾𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 । 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌣𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌰𑍋𑌹𑌤𑌿 । 𑌰𑍇𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾 𑌵𑍋𑌚𑌤 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌧𑌾𑌨𑌾𑌰𑍁𑌹 𑌇𑌵 𑌵𑍈 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍋𑌽𑌞𑍍𑌜𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃 । 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌮𑍂𑌲𑌮𑌾𑌵𑍃𑌹𑍇𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌨 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑌾 𑌵𑍃

𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌰𑍋𑌹𑌤𑌿 । 𑌜𑌾𑌤 𑌏𑌵 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍋 𑌨𑍍𑌵𑍇𑌨𑌂 𑌜𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌃 । 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌰𑌾𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑌾𑌤𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍍 । 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦 𑌇𑌤𑌿 ॥உஅ॥

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) ஒரு விருக்ஷம் எப்படி பல புஷ்பங்களை யுடையதாயிருக்கின்றதோ அப்படியே புருஷனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. உரோமங்களை இலைகளாகவும், துவக்கைப்பட்டைகளாகவும், சேர்த்துக்கொள்க. மேலும் பட்டைகளிலிருந்து பால்வழியுமாப்போலத்துவக்கி லிருந்து இரத்தம் வழிகிறதன்றோ? விருக்ஷங்களுக்குக் கண்டங்கள் போலப் புருஷனுக்கு மாம்ஸங்கள். ஸிரைகள் கிநாடங்கள். உள்ளெலும்புகள் தாருவிசேஷங்கள், மஜ்ஜை, மஜ்ஜையே. ஆயினும், விருக்ஷம் சேதிக்கப்பட்ட பிறகு மூலத்திலிருந்து தளுத்துக்கொள்வதுபோல இந்தச் சரீரம் ம்ருத்யுவினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டபின், மீண்டும் அந்தச் சரீரம் உண்டாவது எதுகொண்டு? அதற்கு மூலமென்ன? இரேதஸ்ஸென்று சொல்லப்போகாது. ஏனென்றால் ஜீவித்திருக்கும்போதே இரேதஸ்ஸுண்டாகின்றமையால் மரித்தபின் இதற்குஇரேதஸ்ஸை மூலமாகச்சொல்லவழியில்லையன்றோ? இதுவும் தவிர விருக்ஷமானது விதையினாலுமுண்டாகிறது. மூலச்சேதமான பின்புண்டாவதுமில்லை. ஆகையால் ம்ருத்யுவினால் அழிந்த மர்த்யன் எந்த மூலத்திலிருந் துண்டாகின்றான்? மரித்தபின் மீளவும் பிறப்பதில்லையாகில் புண்யபாபாநுபவத்திற்கு விரோதம் வருகின்றது. ஆகையால் அவன் ஜநிப்பதுண்மை. அதற்குக் காரணம் கேட்கப்படுகின்றது. இந்த ப்ரசநத்தோடு எல்லா ப்ராம்மணர்களும் வாய்மூடிக்கொண்டார்கள். கதை முடிந்துவிட்டது. இப்படி யாஜ்ஞவல்க்யர் கேட்ட பொருளின்னதென்பதைச் சுருதிவிரிக்கின்றது. அதாகிறது ஜ்ஞாநாநந்த சொரூபமானதும் கர்மாநுகுணமாய்ப் பலனைத்தருவதும் உபாசிப்பவனுக்குப் பலமாயுமிருக்கின்றதும் ப்ரம்மமே.

ஐந்தாமத்யாயம் ஒன்பதாவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌷𑌷𑍍𑌠𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍.

𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌹 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹 𑌆𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇𑌽𑌥 𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌆𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 । 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌮𑌚𑌾𑌰𑍀𑌃 𑌪𑌶𑍂𑌨𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 । 𑌉𑌭𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥க॥

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) ஸபையில் ஜநகர்வீற்றிருந்தார். அங்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சென்றார். அவரைநோக்கி வந்த காரணத்தைக் கேட்கும்போது ஓயாஜ்ஞவல்க்யரே, பசுக்களை விரும்பி வந்தீரோ, அல்லது தத்வநிச்சயம் பண்ணவந்தீரோ, வென்றார். இரண்டையுமுத்தேசித்தே வந்தேன் மகாராஜனே என்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர்.

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌜𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍈𑌲𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍈𑌲𑌿𑌨𑌿𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌵𑌦𑌤𑍋 𑌹𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌨 𑌮𑍇𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑍈 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸 𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌃 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑍀𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌹𑍁𑌤𑌮𑌾𑌶𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌯𑌿𑌤𑌮𑌯𑌂 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌪𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍

𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 | 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 | 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍃𑌷𑌭𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌃 | 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌽𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌨𑌾𑌨𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 ||௨||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார்: உம்முடைய ஆசாரியர்களுக்குள் யாரெப்படி உபதேசித்திருக்கிறார்களோ அதைச் சொல்லுமென்றார்; ஜநகர் சொல்லுகிறார்: சலரின் பிள்ளையாகிய ஜித்வா என்பவர் எனக்குச்சொல்லியிருப்பது வாக்கை ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கவேண்டுமென்பது. அதற்குயாஜ்ஞவல்க்யர் தாய்தந்தை ஆசாரி இவர்களை உபாஸித்த நல்ல ஆசாரியன் சொல்லுகிறபடியே சொல்லியிருக்கிறார். ஸரியாகச் சொல்லியிருக்கிறார். வாக்கே ப்ரம்மமென்பது ஸரியான விஷயம். அவருமக்கு அதினுடைய ஆயதநத்தையும் ப்ரதிஷ்டையையும் சொன்னார். ஜநகர்சொல்லுகிறார் சொல்லவில்லை. ஓராஜனே, அப்போதுமக்குக்கால்பங்கு தெரிந்தது என்றார்.யாஜ்ஞவல்ச்யர். ஆனாலதைமுழுதும் சொல்லுமென்றார். ஜநகர் வாக்கே ஆயதநம், ஆகாசம் ப்ரதிஷ்டை, ப்ரஜ்ஞை ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்க வேண்டுமென்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர். ப்ரஜ்ஞையென்பது வாக்கோ வேறோ என்றார். ஜநகர். வாக்கே என்று உபதேசித்து யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார். இப்படி உபாஸித்தவனுக்கு அநேகத்ருஷ்டபலன்களோடு ஆஜாநஸித்த தேவதாஸாயுஜ்யத்தை யடைகிறானென்றும் சொன்னார். இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட ஜநகர் யானைபோன்ற எருதுகளின் ஸமூகங்களடங்கிய ஆயிரம் கோக்களைக் கொடுக்கிறேன் இந்த வித்யோபதேசத்திற்காகவென்றார். நான் குறையுமுபதேசியாமல் தக்ஷிணை வாங்குவதுதகப்பனாருக்கு அஸம்மதமாகையால் குறையும் உபதேசித்தபின் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன் என்றார்.

𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌕𑌃 𑌶𑍌𑌲𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍌𑌲𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌤𑍋 𑌹𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌨 𑌮𑍇𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑍈 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌾𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌜𑌯𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌧𑌾𑌶𑌙𑍍𑌕𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍃𑌷𑌭𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌽𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌨𑌾𑌨𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 ||௩||

(ஶ0-ஹா-ராஹா.) உதங்கர் ப்ராணனை ப்ரமமென்றாரென்றுசொல்ல முன்போல ஆயதந ப்ரதிஷ்டைகளைச் சொல்லவில்லை யென்ன இவருமதைக்கொண்டாடி ப்ரியமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றும் ப்ராணனுயதநமென்றும் ஆகாசம் ப்ரதிஷ்டையென்றும் சொல்லி அதையுபாஸிப்பதற்குப் பலனையும்சொன்னார். மற்றவை முன்போலவேகாண்க.

𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌬𑌰𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌣𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍

யஶதஸ்வாஷோஷாணு உப்ரவீத்வக்ஷமேவ ப்ரஹ்மணோ வஶ்யதோஷிகிந்
ஷ்யாஷிதா ப்ரவீத்தே தஸ்யாயதநம் ப்ரதிஷ்டா: நஜ ப்ரவீஷிதேக
வாஹ்வாணதஸ்த உராவிதிஸவோநா ப்ரஹியாஜ்ஞவல்க்யவக்ஷரோவாயத
நகாஶ: ப்ரதிஷ்டாஸதஜிதே நஹவாஸீதகாஸத தாயாஜ்ஞவல்க்யவ
க்ஷரோவஸ உராவிதிஹாவாவக்ஷஷாவெஸ உராடீ வஶ்யம் தஜாஹ
ரஹ்ராக்ஷீரிதிவ கூஹாஹராக்ஷஜிதிதஸ்த தம் ஸுவதி வக்ஷவெஸ உராடீ
வரஜம்ப்ர ஹ்வெநநம் வக்ஷஜஹாஸவாணெநம் ஹதாநஹிக்ஷர நித்
ஹெவோஹத்வா ஹெவாநவெதியணவம் வித்வாநதஹவாஹ்வோஹஸ்த்ய
ஷஹ் ஸஹஸ்ரம் ஹஹாஜிதிஹாவாவஜநகோவஹஹ: ஸஹாவாவ
யாஜ்ஞவல்க்ய: விதாஜநதநாநந்ஶிஷ்யஹரேதி ॥௪॥

யஹெவதகுஸ்தஹ ப்ரவீத்தத்வணவாஜத ப்ரவீநஹயஹீவிஶீ
தாஹாரஹ்வாஜ:ஶ்ராத்ரம்வெப்ரஹ்மதியஶாஜாத்ராநுவித்ராநாவா
ரவாப்ஞயாத்தயாதஹ்ராரஹ்வாஜோப்ரவீத்தோதம்வெப்ரஹ்மதஶ்ரண
தாஹிகிந்ஷ்யாஷிதப்ரவீத்தேதஸ்யாயதநம் ப்ரதிஷ்டாம் நஜப்ர
வீஷிதேகவாஹ்வாணதஸ்த உராவிதிஸவோநாப்ரஹியாஜ்ஞவல்க்யஶ்ரா
த்ரஜவாயதநகாஶ: ப்ரதிஷ்டாநதஜதே நஹவா ஸீதகாநதா
யாஜ்ஞவல்க்யஷிரணவஸ உராவிதிஹாவாவதஸாஹெஸ உராவிதி யாம்காம்
வஹிஶம்ஹ்வதிநவாஸ்ய கம்தம்ஹ்வதநதாஹிஷிஶாஷிஶாவெஸ
உராஹோத்ராதஹிஶ்ராத்ரம்வெஸ உராஹ்ரஜம்ப்ர ஹ்வெநநஹிஶ்ராத்ரம்
ஜஹாதிஸவாணெநம் ஹதாநஹிக்ஷர நிஹெவோ ஹத்வாஹெவாந
வெதியணவம்வித்வாநதஹவாஹ்வோஹஸ்த்யஷஹ் ஸஹஸ்ரம்ஹஹாஜிதி
ஹாவாவஜவகோவஹஹ:ஸஹாவாவயாஜ்ஞவல்க்ய:விதாஜநத
நாநந்ஶிஷ்யஹரேதி ॥௫॥

யஹெவதகுஸ்தஹ ப்ரவீத்தத்வணவாஜத ப்ரவீநஸதகாஜ
ஜாபாவோஜநோவெப்ரஹ்மதியஶாஜாத்ராநித்ராநாவாயவாப்ஞ
யாத்தயாதஜ்ஞாபாவோ ப்ரவீநநோவெ ப்ரஹ்மதஜநவோஹிகிந்
ஷ்யாஷிதப்ரவீத்தேதஸ்யாயதநம் ப்ரதிஷ்டாம் நஜ ப்ரவீஷிதேக
வாஹ்வாணதஸ்த உராவிதிஸவோநாப்ரஹியாஜ்ஞவல்க்யஜநணவாயதநஜ
காஶ:ப்ரதிஷ்டாநஜதே நஹவாஸீதகா கூநதாயாஜ்ஞவல்க்யஜநண
வஸ உராவிதிஹாவாவஜநஸாவெஸ உராடீ தியஜஹிஹாயதஸ்யாம்
ப்ரதிரவஹ்வேதெ ஜாயதேஸ கூநஹோநாவெஸ உராஹ்ரஜம்ப்ர
ஹ்வெநநம்ஜநாஜஹாதிஸவாணெநம் ஹதாநஹிக்ஷரம்தி ஹெவோ
ஹத்வாஹெவாநவெதியயெவம்வித்வாநதஹவாஹ்வோஹஸ்த்யஷஹ் ஸ
ஹஸ்ரம்ஹஹாஜிதிஹாவாவ ஜநகோவஹஹஸஹாவாவ யாஜ்ஞவல்க்ய:
விதாஜஜநதநாநந்ஶிஷ்யஹரேதி ॥௬॥

𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌦𑌗𑍍𑌧𑌃 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍍𑌧𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌨 𑌮𑍇𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌏𑌕𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑍈 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌕𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍃𑌷𑌭𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌽𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌨𑌾𑌨𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௭॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) பர்க்கு என்பவர் சக்ஷுஸ்ஸு ப்ரம்மம் என்றார். அதைஸத்யமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். கர்த்தபீவிபீதரென்பவர் ச்ரோத்ரத்தை ப்ரம்மமென்றார். அநந்தமென் றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். ஸத்யகாமரென்பவர் மநஸ்ஸை ப்ரம்மமென்றார். அதை யாநந்தமென் றுபாஸிக்கவென்றார். விதக்தர், ஹ்ருதயம் ப்ரம்மமென்றார். ப்ரதிஷ்டா ஸ்திதியென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். இந்தப்படி ப்ரச்நோத்தரங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு மற்றவை முன்போலவே யோஜித்துக்கொள்க.

ஆறுமத்யாயம் முதல் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌹 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌚𑌾𑌦𑍁𑌪𑌾𑌵𑌸𑌰𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁 𑌮𑌾 𑌶𑌾𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌰𑌥𑌂 𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌦𑌦𑍀𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑍃𑌨𑍍𑌦𑌾𑌰𑌕 𑌆𑌢𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌧𑍀𑌤𑌵𑍇𑌦 𑌉𑌕𑍍𑌤𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌕 𑌇𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌵 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌵𑍈 𑌤𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அப்போது ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைப் பார்த்து, ஆஸநத்தைவிட்டுக் கீழிருந்து, என்னை சிக்ஷித்தநுக்கிரகிக்கவேண்டும் என்று நமஸ்காரம் செய்து கேட்டுக்கொண்டார். அந்த யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார்: ஓமஹாராஜனே, பெரிய ஸமுத்ரத்தையோ அல்லது பெரிய மார்க்கத்தையோ போகவிரும்பினவன், ஒரு தேரையோ ஓடத்தையோ ஸாதநமாக வைத்துக்கொள்வதுபோல அந்தந்த ஆசார்யர்களிடத்தில் கேட்ட உபநிஷத்துக்களை நீ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்; பூஜ்யனை நீ இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு எங்கு போகப்போகிறாய் என்று முமுக்ஷுவின் கதியைக் கேட்க, நானதை யறியேன், நீர் சொல்லவேண்டுமென்றார்; நானதைச் சொல்லுகிறேனென்றார்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌇𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮𑍈𑌷 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌽𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌮𑌿𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌇𑌵 𑌹𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌃 ॥௨॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) காது கண்ணில் வர்த்திக்கிற புருஷன் இந்திரனென்கிற பெயருடையவன் வர்த்திக்கிறான். இவனையே இந்தனென்று மறைத்துச் சொல்லுகிறான், தேவர்கள் பரோக்ஷத்திலாசையுடையவர்கள் ப்ரத்யக்ஷத்தில் த்வேஷமுடையவர்கள்.

𑌅𑌥𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑍇𑌽𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌷𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍𑌤𑌯𑍋
𑌰𑍇𑌷 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋𑌽𑌥𑍈𑌨𑌯𑍋𑌰𑍇𑌤
𑌦𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍋𑌽𑌥𑍈𑌨𑌯𑍋𑌰𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵
𑌰𑌣𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌜𑌾𑌲𑌕𑌮𑌿𑌵𑌾𑌥𑍈𑌨𑌯𑍋𑌰𑍇𑌷𑌾 𑌸𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌚
𑌰𑌣𑍀 𑌯𑍈𑌷𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍇𑌶𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌧𑌾 𑌭𑌿
𑌨𑍍𑌨 𑌏𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾 𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌂
𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌸𑍍𑌰𑌵𑌦𑌾𑌸𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌹𑌾𑌰𑌤
𑌰 𑌇𑌵𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌰𑍀𑌰𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥௩॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) புருஷரூபமாக இடதுகண்ணில் தோற்றுகிற விராட்டானது அந்த இந்திரனுடைய பத்நி. அந்தத் தம்பதிகள் வஸிப்பதற்கு ஸ்தாநம் ஹ்ருதயாகாசம். ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற லோஹித பிண்டமானது, போக்யமாகிய ப்ராஸாதம். கிஞ்ஜல்கம் போல் தோற்றுகிற நாடீ ஸமூகமேவஸ்திரம். இவர்களுடைய ஸஞ்சாரமார்க்கமே ஸுஷும்நையென்கிற அந்த முக்த புருஷனுடைய கதிமார்க்கம். அது தவிர மற்ற நாடிகள் ஸம்ஸாரமார்க்கம். அந்தச் சாரீரனிலும் இவன் போக்யனைக் காணப்படானின்றான்.

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀
𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌉𑌦𑍀𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌗𑍁𑌦𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌿𑌗𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾
𑌣𑌾 𑌅𑌵𑌾𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌗𑌵𑌾𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌨𑍇
𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋
𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌸𑌿𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌤𑍇 𑌨 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌭𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌜𑌨𑌕 𑌪𑍍𑌰𑌾
𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 । 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍋
𑌭𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌯𑍋 𑌨𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌨𑌭𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌸𑍇 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍇𑌹𑌾 𑌅𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀 𑌨 𑌇𑌤𑌿 ॥௪॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) எல்லாத் திக்குக்களிலும் ப்ராணேந்திரிய வ்யாபாரங்களையுடைய ஜீவனைக்காட்டிலும் தக்ஷிணாக்ஷிபுருஷனாகியவன் விலக்ஷணனென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட புருஷனை யுபாஸித்து அபயத்தை யடைந்தாயென்றார். அப்படியே யாகவேண்டுமென்று ஜநகர் வேண்டிக்கொண்டார். நமஸ்காரம் செய்து விதேஹ தேசத்தையும் தன்னையும் தக்ஷிணைகொடுத்துவிட்டார்.

இரண்டாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌜𑌨𑌕𑌂 𑌹 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌸 𑌮𑍇𑌨𑍇 𑌨 𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯
𑌥 𑌹 𑌯𑌜𑍍𑌜𑌨𑌕𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍋 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌸𑌮𑍂𑌦𑌾𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈
𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌰𑌂 𑌦𑌦𑍌 𑌸 𑌹 𑌕𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌵𑍍𑌰𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈
𑌦𑌦𑍌 𑌤𑌂 𑌹 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑍇𑌵 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 ॥௧॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா) ஒருகால விசேஷத்தில் ஜநகர் ஸமீபத்தில் யாஜ்ஞவல்க்யர் சென்றார். அப்போது நாம் வேதாந்த பாகத்தில் விசேஷார்த்தங்களைச் சொல்லப்போ

காதென்று நினைத்தார். ஜநகரும் யாஜ்ஞவல்க்யரும் அக்நிஹோத்ரத்தினால் ஸம்வாதம் பண்ணினார்கள். அப்போது அவருடைய ஸாமர்த்யத்தைப்பார்த்து, வரங்கேட்கச் சொன்னார். அவர் இஷ்டத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேனென்றார். அப்படியே யென்றார். ராஜா கேள்விகேட்டார்.

யாஜ்ஞவல்க்ய கிம்ஜ்யோதிரயம் புருஷ இதி। ஆதித்யஜ்யோதிஃஸம்ராடிதி ஹோவாசாதித்யேநைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ॥௨॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) ஜநகர், யாஜ்ஞவல்க்யரை கேட்கிறார்: இந்தப் புருஷனுக்கு ப்ரகாசம் எந்த ஜ்யோதஸ்ஸாலே? யாஜ்ஞவல்க்யர் பதில் சொல்லுகிறார். ஸூர்யனாலே. இவன் ஸகல வியாபாரங்களையும் நடத்திக்கொள்வது ஸூர்யப்ரகாசத்தினாலன்றோ? இதை ஜநகர் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். ஆமாம் யாஜ்ஞவல்க்யரே.

அஸ்தமித ஆதித்யே யாஜ்ஞவல்க்ய கிம்ஜ்யோதிரேவாயம் புருஷ இதி சந்த்ரமா ஏவாஸ்ய ஜ்யோதிர்பவதீதி சந்த்ரமஸைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ॥௩॥

அஸ்தமித ஆதித்யே யாஜ்ஞவல்க்ய சந்த்ரமஸ்யஸ்தமிதே கிம்ஜ்யோதிரேவாயம் புருஷ இத்யக்நிரேவாஸ்ய ஜ்யோதிர்பவதீத்யக்நிநைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ॥௪॥

அஸ்தமித ஆதித்யே யாஜ்ஞவல்க்ய சந்த்ரமஸ்யஸ்தமிதே ஶாந்தேऽக்நௌ கிம்ஜ்யோதிரேவாயம் புருஷ இதி வாகேவாஸ்ய ஜ்யோதிர்பவதீதி வாசைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீதி தஸ்மாத்வை ஸம்ராடபி யத்ர ஸ்வஃ பாணிர்ந விநிர்ஜ்ஞாயதேऽத யத்ர வாகுச்சரத்யுபைவ தத்ர ந்யேதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ॥௫॥

அஸ்தமித ஆதித்யே யாஜ்ஞவல்க்ய சந்த்ரமஸ்யஸ்தமிதே ஶாந்தேऽக்நௌ ஶாந்தாயாம் வாசி கிம்ஜ்யோதிரேவாயம் புருஷ இத்யாத்மைவாஸ்ய ஜ்யோதிர்பவதீத்யாத்மநைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீதி ॥௬॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) ஸூரியாஸ்தமயத்திற்குப்பின் சந்திரப்ரகாசத்தாலும் அவனும் அஸ்தமித்தபோது அக்நிப்ரகாசத்தாலும் அதுவுமில்லாதபோது வாக்கின் ப்ரகாசத்தாலும் புருஷன் வ்யவஹாரங்களை நடத்துகிறான் என்கிற விஷயம் ப்ரச்நோத்தரமாய் முடிந்தபின், அந்தவாக்கு மில்லாதபோது எந்தப்ரகாச மிவனுக்கென்ன ஆத்ம ப்ரகாசத்தினாலென்றார்.

கதம ஆத்மேதி யோऽயம் விஜ்ஞாநமயஃ ப்ராணேஷு ஹ்ருத்யந்தர்ஜ்யோதிஃ புருஷஃ ஸ ஸமாநஃ ஸந்நுபௌ லோகாவநுஸஞ்சரதி த்யாயதீவ லேலாயதீவ ஸ ஹி ஸ்வப்நோ பூத்வேமம் லோகமதிக்ராமதி ம்ருத்யோ ரூபாணி ॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) விஜ்ஞாநமயபுருஷனாகிய ஆத்மா எல்லாவற்றிலும் தானே கர்த்தாவைப்போல் தோற்றுகிறான். ஸ்வப்நாவஸ்தையில் இந்த ஜாக்ரததசையில் காணப்படுகிற சரீராதி ஸம்ஸார ரூபங்களைக் காண்கிறதில்லையென்று, ஆத்மா யாரென்று கேட்ட ஜநகருக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார்.

ஸ வா அயம் புருஷோ ஜாயமானஶ்ஶரீரமபிஸம்பத்யமானஃ பாப்மபிஸ்ஸம்ஸ்ருஜ்யதே ஸ உத்க்ராமன் ம்ரியமாணஃ பாப்மனோ விஜஹாதி ||௮||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) பாப ஸம்பந்தம் முதலியவையும் இவனுக்கு தேஹ ஸம்பந்தத்தாலே என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இதனால்ஸ்வரூபம் நிர்மலமென்றதாயிற்று.

தஸ்ய வா ஏதஸ்ய புருஷஸ்ய த்வே ஏவ ஸ்தானே பவத இதம் ச பரலோகஸ்தானம் ச ஸந்த்யம் த்ருதீயம் ஸ்வப்னஸ்தானம் தஸ்மின் ஸந்த்யே ஸ்தானே திஷ்டன்னேதே உபே ஸ்தானே பஶ்யதீதம் ச பரலோகஸ்தானம் ச | அத யதாக்ரமோ(அ)யம் பரலோகஸ்தானே பவதி தமாக்ரமமாக்ரம்யோபயான் பாப்மன ஆனந்தாம்ஶ்ச பஶ்யதி || ஸ யத்ர ப்ரஸ்வபித்யஸ்ய லோகஸ்ய ஸர்வாவதோ மாத்ராமபாதாய ஸ்வயம்விஹத்ய ஸ்வயம்நிர்மாய ஸ்வேன பாஸா ஸ்வேன ஜ்யோதிஷா ப்ரஸ்வபித்யத்ராயம் புருஷஸ்ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிர்பவதி ||௯||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இந்தப் புருஷனுக்கு ஸ்தாநங்கள் இரண்டு. இந்த லோகமும் பரலோகமும். ஸ்வப்நமென்பது மூன்றாவது ஸ்தாநமும். இதையே ஸந்தியமென்பர். ஏனென்றால் இந்த ஸ்தாநத்திலிருந்து இரண்டு லோகங்களையு மநுபவிக்கிறானாகையாலென்க. இன்பம் துன்பமென் றிரண்டையு மடைகிறானன்றோ ஸ்வப்நத்திலும். அப்போதிந்திரிய வியாபாரங்களை அடக்கிக்கொண்டு தன் புண்ய பாபாநுகுணமாக எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிபண்ணிவித்துக்கொண்டு ஸ்வயம் ஜ்யோதிடாய் விளங்குகின்றான்.

ந தத்ர ரதா ந ரதயோகா ந பந்தானோ பவந்த்யத ரதான் ரதயோகான் பதஸ்ஸ்ருஜதே ந தத்ரானந்தா முதஃ ப்ரமுதோ பவந்த்யதானந்தான் முதஃ ப்ரமுதஸ்ஸ்ருஜதே ந தத்ர வேஶாந்தாஃ புஷ்கரிண்யஃ ஸ்ரவந்த்யோ பவந்த்யத வேஶாந்தான் புஷ்கரிணீஃ ஸ்ரவந்தீஸ்ஸ்ருஜதே ஸ ஹி கர்தா ||௰||

(ஶம்-பா.) ஸ்வப்நம் பொய்யேயாம். ஆதலா லப்போது ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்னத் தடையில்லை.

(ரா-பா.) பரமாத்மாவினால் அந்தக்காலத்திலந்த ஜீவனே காணும்படிக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு உடனே அழிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் ஸ்வப்நம் ஸத்யம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள், இந்த ப்ரகரணத்திற்கும் வியாஸஸூத்திற்கும் விரோதபடாத கருத்து ரா-பாத்தில் சொல்லப்பட்டதே என்றறிக. இதின் விரிவு மற்றோரிடம் காண்க.

தடேதே ஶ்லோகா பவந்தி || ஸ்வப்னேன ஶாரீரமபிப்ரஹத்யாஸுப்தஸ்ஸுப்தானபிசாகஶீதி | ஶுக்ரமாதாய புனரைதி ஸ்தானம் ஹிரண்மயஃ புருஷ ஏகஹம்ஸஃ ||௧௧||

(ஶம்-பா.) ஸ்வப்நத்தோடு கூடிய ஜீவன், சரீரத்தை நிச்சேஷ்டமாக்கிக்கொண்டு ப்ரகாசனாய்ப் ப்ரகாசியாத இந்திரியங்களைச் சூழ்ந்து வருகிறான். ஒருவனாயே மீளவும் இந்திரியப்ரகாசமுடையனாய்க் கொண்டு ஜாக்ரத்தசையை யடைகிறான்.

ப்ராணேன ரக்ஷன்னவரம் குலாயம் பஹிஷ்குலாயாதம்ருதஶ்சரித்வா | ஸ ஈயதே(அ)ம்ருதோ யத்ரகாமம் ஹிரண்மயஃ புருஷ ஏகஹம்ஸஃ ||௧௨||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) ப்ராணவாயுவினால் ஜாக்ரத்தசாசரீரத்தை மரிக்கவொட்டாமல் செய்து இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைவிட்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கிறான்.

ஸ்வப்நாந்த உச்சாவசமீயமாநோ ரூபாணி தேவ: குருதே பஹூநி । உதேவ ஸ்த்ரீபி: ஸஹ மோதமாநோ ஜக்ஷதுதேவாபி பயாநி பஶ்யந் ॥௧௩॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்வப்நமத்யத்தில் நாநாவித தேவாதிரூபங்களைப் புண்யபாபாநுகுணமாக ஸ்திரீகளோடு கூடினதுபோலவும், புஜிப்பதுபோலவும் காண்கிறான்.

ஆராமமஸ்ய பஶ்யந்தி ந தம் பஶ்யதி கஶ்சநேதி । தம் நாயதம் போதயேதித்யாஹு: । துர்பிஷஜ்யம் ஹாஸ்மை பவதி யமேஷ ந ப்ரதிபத்யதே அதோ கல்வாஹுர்ஜாகரிததேஶ ஏவாஸ்யைஷ இதி யாநி ஹ்யேவ ஜாக்ரத் பஶ்யதி தாநி ஸுப்த இத்யத்ராயம் புருஷ: ஸ்வயம் ஜ்யோதிர்பவதி ஸோऽஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாம்யத ஊர்த்வம் விமோக்ஷாயைவ ப்ரூஹீதி॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இவனுறங்கும்போது ஸ்வப்நம் காண்கிறானன்றோ? அப்போதிவனை யொருவரும் பார்ப்பதில்லை. ஆகையால் உறங்குகிறவனைத் திடீரென்றெழுப்பப்போகாது. அப்படியானால் சில ஸமயங்களில் இந்திரிய வ்யத்யாஸம் குருட்டுத்தனம் முதலாகிய தோஷங்களை யடைவான். அது சிகிச்சைபண்ண முடியாமற்போம். இதனால் ஸ்வயம்ஜ்யோதி என்றது ரூபிக்கப்பட்டது என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல, இதைக்கேட்ட ஜநகர் மோக்ஷோபாயத்தை யுபதேசிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

ஸ வா ஏஷ ஏதஸ்மிந் ஸம்ப்ரஸாதே ரத்வா சரித்வா த்ருஷ்ட்வைவ புண்யம் ச பாபம் ச । புந: ப்ரதிந்யாயம் ப்ரதியோந்யாத்ரவதி ஸ்வப்நாயைவ ஸ யத்தத்ர கிஞ்சித் பஶ்யத்யநந்வாகதஸ்தேந பவத்யஸங்கோ ஹ்யயம் புருஷ இத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ஸோऽஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாம்யத ஊர்த்வம் விமோக்ஷாயைவ ப்ரூஹீதி ॥௧௫॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஜாக்ரத்தசையில் புண்ய பாபங்களுக்குத்தக்கபடி இன்பதுன்பங்களை யநுபவித்து விளையாடி ஸ்வப்ந ஸ்தாநத்திற்போக நினைக்கும்போது முன் வந்த வழியே ஸ்வப்ந ஸ்தாநத்தை ஸ்வப்நாநுபவத்திற்காக அடைகிறான். அக்காலத்தில் ஜாக்ரத்தசையில் தனக்குண்டாயிருந்த மநுஷ்யதேஹ ஸம்பந்தம் முதலியவற்றைவிட்டு விளங்குகின்றான். இந்தப் புருஷன் உபாதியினாலாகிய ஸங்கத்தையொழியச் சுயமாய் சங்கமற்றவனன்றோ! இவ்வுபதேசத்தை யாஜ்ஞவல்க்யர் உபதேசித்தபடியே ஜநகரொப்புக்கொண்டு நான் தேவரீருக்கு ஆயிரம்கோக்களைக் குருதக்ஷிணையாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன். அடியேனுக்கு மோக்ஷமார்க்கத்தைச் சொல்லுமென்றார்.

ஸ வா ஏஷ ஏதஸ்மிந் ஸ்வப்நே ரத்வா சரித்வா த்ருஷ்ட்வைவ புண்யம் ச பாபம் ச புந: ப்ரதிந்யாயம் ப்ரதியோந்யாத்ரவதி புத்தாந்தாயைவ ஸ யத்தத்ர கிஞ்சித் பஶ்யத்யநந்வாகதஸ்தேந பவத்யஸங்கோ ஹ்யயம் புருஷ இத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ஸோऽஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாம்யத ஊர்த்வம் விமோக்ஷாயைவ ப்ரூஹீதி ॥௧௬॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) கீழ்ச்சொல்லியவாறு ஸ்வப்நத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிற ரூபங்களை ஜாக்ரத்தசையிலடைவதில்லை. இதனால் இரண்டுதசையில் ..டங்களும் இவனுக்கு உபாதியினால் கர்மத்தினால விதையினாலன்... யவையேயன்றிச் சுபாவமல்லவென்பது பெறப்பட்டது. (இரங்கராமாநுஜத்தில் ஸ்வப்நாந்தே என்பது பாடம்.)

ஸ வா ஏஷ ஏதஸ்மிந் புத்தாந்தே ரத்வா சரித்வா த்ருஷ்ட்வைவ புண்யம் ச பாபம் ச புந: ப்ரதிந்யாயம் ப்ரதியோந்யாத்ரவதி ஸ்வப்நாந்தாயைவ ॥௧௭॥

(ஸ०-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிக்கு ஸகலமும் முன்போலவேயாம்.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌭𑍇 𑌕𑍂𑌲𑍇𑌽𑌨𑍁𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌰𑌂 𑌚𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌾𑌵𑍁𑌭𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌨𑍁𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌚 ||௧௮||

(ஸ०-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த மூன்று சுருதிகளாலும் ஆரோஹணு வரோஹண க்ரமத்தினல், ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வப்நத்திலும் ஜாக்ரத்திலும் இவன் படும்பாடு வெளியிடப்பட்டது. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் கூறுகின்றது. இந்தச் சுருதியில் ஒருபெரிய மீனனது ஆறுகளில் சில போதிக்கரையிலும் சில போதக்கரையிலுமாய் இரண்டிடங்களில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல இந்த ஜீவனும் ஸ்வப்நஸ்தாநத்தில் சிலபோதும் ஜாக்ரத்ஸ்தாநத்தில் சிலபோதுமாய் இரண்டு ஸ்தாநங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிருன்.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌶𑍍𑌯𑍇𑌨𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍌 𑌸𑌂𑌲𑌯𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌧𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ||௧௯||

(ஸ०-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஜீவன் இவ்வாறு ஸ்வப்நத்தையும் ஜாக்ரத்தையுமநுபவித்து, வருத்தமடைந்த கருடபக்ஷி முதலியவை மேலும் கீழும் திரிந்து சிரமப்பட்டு நல்ல கூடுதேடிப் படுப்பதுபோல ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்தை யடைந்து லயிக்கிருன். அவ்விடத்தில் ஒரு வஸ்துக்களையும் காண்பதில்லை; ஒன்றையும் விரும்புவதில்லை.

𑌤𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾 𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍇𑌶𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌧𑌾 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾𑌣𑌿𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍀𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌿𑌙𑍍𑌗𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌨𑌂 𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌜𑌿𑌨𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌯𑌯𑌤𑌿 𑌗𑌰𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌪𑌤𑌤𑌿 | 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌭𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍇𑌵 𑌇𑌵 𑌰𑌾𑌜𑍇𑌵𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌃 ||௨௦||

(ஸ०-ஹா-ரா-ஹா.) இவன் அதாவது இந்த ஜீவன் ஹிதங்களென்கிற நாடிகளில் வர்த்திக்கும்போது ஜாக்ரத்தசையில் காணுவதுபோல நாநாபயங்கரரூபங்களையும் பார்க்கிருன். ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்தில் அஃதில்லை. நாநாவர்ணங்களான அந்நரஸங்களால் பூர்ணமாயிருக்கின்ற அந்த நாடிகள் பல போக ஸதநமாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரம்மத்தை யாச்ரயித்திருக்கும் ஸமயமாகிய ஸுஷுப்தியில் ஆத்மஸுகமொழிய மற்றொன்றும் தோற்ருதபடி கட்டளையிட்டிருப்பதால் அப்போது ராஜாவைப்போல் ஸுகத்தையே அநுபவிக்கிருன்.

𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌦𑌤𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌽𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌭𑌯𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 | 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌸𑌂𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 | 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌦𑌾𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌮𑌮𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 ||௨௧||

(ஸ०-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுஷுப்தி ஸ்தாநமாகிய ப்ரம்மமானது, அபரிமித ஸுகரூபமாகியது; பாபஸம்பந்தமில்லாதது; பயபந்தமில்லாதது. அந்த ப்ரம்மத்தோடு இந்த ஜீவன் ஸம்பந்தப்படும்போது தனக்கத்யந்தேஷ்டையான நாயிகைத்த தேகபாவனையிலேணயும்போது எவ்வாறு வேறொன்றையுமறியானே; அப்படியே பரம ஸுகத்தையடைந்து மற்றொன்றையுமறியாமல் போகிருன். அந்த ப்ரம்மம் அவாப்த ஸமஸ்தகாமம் ஆத்மாநந்தாநுபவ சீலம். க்ஷுத்ரகாம சூந்யம். சோகதூரம்.

அத்ர பிதா(அ)பிதா பவதி மாதா(அ)மாதா லோகா அலோகா தேவா அதேவா வேதா அவேதா: | அத்ர ஸ்தேநோ(அ)ஸ்தேநோ பவதி ப்ரூணஹா(அ)ப்ரூணஹா சாண்டாலோ(அ)சாண்டால: பௌல்கஸோ(அ)பௌல்கஸ: ஶ்ரமணோ(அ)ஶ்ரமணஸ் தாபஸோ(அ)தாபஸோ(அ)நந்வாகதம் புண்யேநாநந்வாகதம் பாபேந தீர்ணோ ஹி ததா ஸர்வாஞ்சோகாந் ஹ்ருதயஸ்ய பவதி ||௨௨||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) சுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஒருவிதமான ஸாம்ஸாரிக ஸம்பந்தங்கள் கிடையாவாகையால், தாய் தந்தை லோகம் வேதம் தேவதை முதலியவற்றிற்குக் கட்டுப்பட்டதல்ல தேஹ ஸம்பந்தத்தில் வரும் ஜாதி பேத மில்லை; அதுமூலமாக வருகிற தோஷ ஸம்பந்தமுமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஆத்ம ரூபம் நன்றாய் விளங்கும் தசை ஸுஷுப்தி என்றோதப்படுகிறது.

யத்வை தந்ந பஶ்யதி பஶ்யந்வை தந்ந பஶ்யதி | ந ஹி த்ரஷ்டுர் த்ருஷ்டேர் விபரிலோபோ வித்யதே(அ)விநாஶித்வாத் | ந து தத்த்விதீயமஸ்தி ததோ(அ)ந்யத்விபக்தம் யத்பஶ்யேத் ||௨௩||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) ஸுஷுப்தி தசையில் வஸ்துஜ்ஞானமில்லாதது, இந்த ஆத்மாவுக்கு த்ருஷ்டி என்கிற ஜ்ஞானமில்லாமையிலன்று. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞானமில்லாததசையே கிடைக்கமாட்டாதன்றோ? அது நாசமிருப்பதன்றன்றோ? வேறு காரணமென்னெனில் கண்முதலிய காரண ஸம்பந்தமுடையதாய்க் கொண்டு மற்றொரு வஸ்து அக்காலத்திலில்லை யன்றோ? அப்படிக்கிருந்தாலன்றோ பார்ப்பதற்கிடமுண்டு?

யத்வை தந்ந ஜிக்ரதி ஜிக்ரந்வை தந்ந ஜிக்ரதி ந ஹி க்ராதுர் க்ராதேர் விபரிலோபோ வித்யதே(அ)விநாஶித்வாந் ந து தத்த்விதீயமஸ்தி ததோ(அ)ந்யத்விபக்தம் யஜ்ஜிக்ரேத் ||௨௪|| யத்வை தந்ந ரஸயதே ரஸயந்வை தந்ந ரஸயதே ந ஹி ரஸயிது ரஸயதேர் விபரிலோபோ வித்யதே(அ)விநாஶித்வாந் ந து தத்த்விதீயமஸ்தி ததோ(அ)ந்யத்விபக்தம் யத்ரஸயேத் ||௨௫|| யத்வை தந்ந வததி வதந்வை தந்ந வததி ந ஹி வக்துர் வக்தேர் விபரிலோபோ வித்யதே(அ)விநாஶித்வாந் ந து தத்த்விதீயமஸ்தி ததோ(அ)ந்யத்விபக்தம் யத்வதேத் ||௨௬|| யத்வை தந்ந ஶ்ருணோதி ஶ்ருண்வந்வை தந்ந ஶ்ருணோதி ந ஹி ஶ்ரோது: ஶ்ருதேர் விபரிலோபோ வித்யதே(அ)விநாஶித்வாந் ந து தத்த்விதீயமஸ்தி ததோ(அ)ந்யத்விபக்தம் யச்ச்ருணுயாத் ||௨௭|| யத்வை தந்ந மநுதே மந்வாநோ வை தந்ந மநுதே ந ஹி மந்துர் மதேர் விபரிலோபோ வித்யதே(அ)விநாஶித்வாந் ந து தத்த்விதீயமஸ்தி ததோ(அ)ந்யத்விபக்தம் யந்மந்வீத ||௨௮|| யத்வை தந்ந ஸ்ப்ருஶதி ஸ்ப்ருஶந்வை தந்ந ஸ்ப்ருஶதி ந ஹி ஸ்ப்ரஷ்டு: ஸ்ப்ருஷ்டேர் விபரிலோபோ வித்யதே(அ)விநாஶித்வாந் ந து தத்த்விதீயமஸ்தி ததோ(அ)ந்யத்விபக்தம் யத்ஸ்ப்ருஶேத் ||௨௯|| யத்வை தந்ந விஜாநாதி விஜாநந்வை தந்ந விஜாநாதி ந ஹி விஜ்ஞாதுர் விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே(அ)விநாஶித்வாந் ந து தத்த்விதீயமஸ்தி ததோ(அ)ந்யத்விபக்தம் யத்விஜாநீயாத் ||௩0||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) க்ராணேந்திரிய வ்ருத்தியாலும் இரஸநேந்திரிய வ்ருத்தியாலும், வாகிந்திரிய வ்ருத்தியாலும், ச்ரவணேந்திரிய வ்ருத்தியாலும், மநோ வ்ருத்தியா

லும், த்வகிந்திரிய வ்ருத்தியாலும், புத்தி வ்ருத்தியாலும் ஜ்ஞாநப்ர ஸரணமில்லாமலி ருப்பது அப்படி ப்ரஸரிக்கும் ஜ்ஞாநமில்லாமையினலன்று. அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநம் நித் யமாயிருக்கின்றமையா லதற் கழிவில்லாமையினல். வேறென்னென்ருல், அந்தந்த வ்ரு த்திகளுக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு, அந்தந்தப் பதார்த்தங்க ளப்போது வேருயில்லாமை யால் அந்த ப்ரஸரணமில்லாமலிருக்கின்றது.

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑌿𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌸𑌯𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌦𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௩௧॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஜாக்ரத் ஸ்வப்நங்களில் கரண வ்யாபாரங்களுண்டாயிருக் கின்றமையாலும் உபாதியினல் அப்ரம்மாத்மக வஸ்து தர்சநமுண்டாகின்றமையாலும் அவ்வித ஜ்ஞாநமுண்டாகின்றது. தன்னையும் அப்ரம்மாத்மகனக நினைக்கின்றது.

𑌸𑌲𑌿𑌲 𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍈𑌨𑌮𑌨𑍁𑌶𑌶𑌾𑌸 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌏𑌷𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑍇𑌷𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍇𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌲𑍋𑌕 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑍁𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௩௨॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) நீர்கலந்த நீர்போல ஸ்வச்சனகிய பரமாத்மாவும், ஸ்வச்சனகிய ஜீவாத்மாவும் கலந்த ஸுஷுப்தியி லத்வைதமாயிருக்கின்றது. இப்படிக்கு ஸுஷு ப்த்யாதாரனகிய பரமாத்மா ப்ரம்மலோகமென்றும், பரகதிஎன்றும், பரமானஸம்பத்தெ ன்றும், பரமாநந்தமென்றும் ஜநகரை நோக்கி யாஜ்ஞவல்க்யர் உபதேசித்தனர். ஓ மகா ராஜரே என்று ஸம்போதித்து அநுசாஸநம் பண்ணினர். இந்த ப்ரம்மத்தினுடைய ஆந ந்தலேசத்தையே மற்றுமுள்ள எல்லாப் பூதங்களும் அநுபவிக்கின்றனவென்ருர்.

𑌸 𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌕𑍈𑌰𑍍𑌭𑍋𑌗𑍈𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌤𑌮𑌃 𑌸 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋𑌽𑌥 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌕𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌜𑌿𑌤𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋𑌽𑌥 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌜𑌿𑌤𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋𑌽𑌥 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌕𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌯𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌕 𑌆𑌜𑌾𑌨𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌽𑌵𑍃𑌜𑌿𑌨𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑍋𑌽𑌥 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌮𑌾𑌜𑌾𑌨𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌽𑌵𑍃𑌜𑌿𑌨𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑍋𑌽𑌥 𑌯𑍇 𑌶𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌕𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌽𑌵𑍃𑌜𑌿𑌨𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌹𑌤𑍋𑌽𑌥𑍈𑌷 𑌏𑌵 𑌪𑌰𑌮 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌏𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 । 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌬𑌿𑌭𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑍀 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌉𑌦𑌰𑍌𑌤𑍍𑌸𑍀𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அவன் மநுஷ்யர்களுக்குள், யௌவநம் முதலிய குணங்களு டையவனய், ப்ரபுவாயிருக்கிருனே; அப்படிப்பட்டவனுக்கு ஆநந்தம் எப்படிப்பட்ட தோ, அந்த ஆநந்தம் மநுஷ்யாநந்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த மநுஷ்யாநந்தத் தை நூறுநூருகப் பெருக்கித் தைத்திரீயத்தில் ப்ரம்மாநந்தத்தை அளவிடப்போகாதென் று நிரூபித்துச்சொல்லியபடி யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல அதைக்கேட்ட ராஜா மோக்ஷா

பாயத்தையே சொல்லும்படி கேட்க, தாம் முன் செய்துகொண்ட ஸங்கல்பம் நிறைவேறுதுபோலிருக்கிறது, எல்லா நிச்சயங்களையும் கேட்கின்றமையாலென்று நினைத்தார்.

ஸவா ஏஷ ஏதஸ்மிந் ஸ்வப்நாந்தே ரத்வா சரித்வா த்ருஷ்ட்வைவ புண்யஞ்ச பாபஞ்ச புந: ப்ரதிந்யாயம் ப்ரதியோந்யாத்ரவதி புத்தாந்தாயைவ||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்வப்நத்திலிருந்து புண்யபாபாநுபவம் செய்தபின் ஜாகரத்தை முன்போலவே யடைகின்றான்.

தத்யதாऽந: ஸுஸமாஹிதமுத்ஸர்ஜத்யாயாதேவமேவாயꣳ ஶாரீர ஆத்மா ப்ராஜ்ஞேநாத்மநாऽந்வாரூட உத்ஸர்ஜந்யாதி யத்ரைததூர்த்வோச்ச்வாஸீ பவதி ||௩௫||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) சகடமானது பூர்வதேசத்தைவிட்டுத் தேசாந்தரம்போவது போல இந்த ஜீவனும், ஊர்த்வச்வாஸம் வருகிற காலத்தில் இந்தச் சரீரத்தைவிட்டு பரமாத்மாவினாலேவப்பட்டவனாய், லோகாந்தரத்தை யடைகின்றான்.

ஸ யத்ராயமணிமாநந்ந்யேதி ஜரயா வோபதபதா வாऽணிமாநம் நிகச்சதி தத்யதாऽம்ரம் வோதும்பரம் வா பிப்பலம் வா பந்தநாத் ப்ரமுச்யத ஏவமேவாயம் புருஷ ஏப்யோऽங்கேப்ய: ஸம்ப்ரமுச்ய புந: ப்ரதிந்யாயம் ப்ரதியோந்யாத்ரவதி ப்ராணாயைவ ||௩௬||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) ஜ்வரம் முதலிய வியாதி நிமித்தங்களினாலாவது ஜரை முதலிய சரீரதோஷங்களினாலாவது சரீரமிளைத்தபோது மாம்பூ முதலிய பூக்கள் காம்பிலிருந்து கழலுவதுபோல் கழன்று சென்று, மீண்டும் சரீரஸம்பத்தை யடைந்து ஜீவிக்கின்றான் இந்த ஆத்மா வென்று சொல்லப்பட்டது.

தத்யதா ராஜாநமாயாந்தமுக்ரா: ப்ரத்யேநஸ: ஸூதக்ராமண்யோऽந்நை: பாநைராவஸதை: ப்ரதிகல்பந்தேऽயமாயாத்யயமாகச்சதீத்யேவꣳ ஹைவம்விதꣳ ஸர்வாணி பூதாநி ப்ரதிகல்பந்த இதம் ப்ரஹ்மாயாதீதமாகச்சதீதி ||௩௭||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) அரசன் வரும்போது அதற்கு முன்னமே அதை அறிந்த ப்ருத்யர்கள் எப்படி அதற்குவேண்டிய உபகரணங்களை ஸித்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, அப்படியே ஸகலோபகரணங்களும் இவனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

தத்யதா ராஜாநம் ப்ரயியாஸந்தமுக்ரா: ப்ரத்யேநஸ: ஸூதக்ராமண்யோऽபிஸமாயந்த்யேவமேவேமமாத்மாநமந்தகாலே ஸர்வே ப்ராணா அபிஸமாயந்தி யத்ரைததூர்த்வோச்ச்வாஸீ பவதி ||௩௮||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தப்படிச் சரீரத்தைவிட்டு ஜீவன் போம்போது, ஸகலேந்திரியோபகரணங்களும் கூடிச்செல்லுகின்றன.

ஆறமத்யாயம் மூன்றவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

சதுர்த்தம் ப்ராஹ்மணம்.

ஸ யத்ராயமாத்மாऽபல்யம் ந்யேத்ய ஸம்மோஹமிவ ந்யேத்யதைநமேதே ப்ராணா அபிஸமாயந்தி ஸ ஏதாஸ்தேஜோமாத்ரா: ஸமப்யாததாநோ ஹ்ருதயமேவாந்வவக்ராமதி ஸ யத்ரைஷ

𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌙𑍍 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇𑌽𑌥𑌾𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஸo-ஹா-ர-ஹா.) இந்த ஆத்மா பலஹாநியை யடைந்து மோஹப்படுகிற ஸமயத்தில் ப்ராணன்கள் அவனைக்கிட்டுகின்றன. அந்த ஸமயத்தில் இந்திரியங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு ஹ்ருதயகமலத்தை யடைந்து விடுகிறான். அப்படி விஷய பராங்முகனாய் விடுந்தசையில் இவனுக்கு வஸ்து ஜ்ஞாநமில்லாமற் போகின்றது.

𑌏𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌰𑌸𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌦𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌮𑌨𑍁𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑍇𑌨𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌦𑍇𑌶𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌽𑌨𑍂𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌨𑍂𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌨𑍂𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿। 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍀 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌰𑌭𑍇𑌤𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌚 ॥௨॥

(ஸo-ஹா-ர-ஹா.) அக்காலத்தில் இந்திரியங்களோடு ஏகீபவித்தபடியினால் உருவம் முதலியவற்றை க்ரஹிப்பதில்லை என்று சொல்லுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்த ஜீவனுக்கு ஹ்ருதயத்வாரத்தில் ப்ரகாசமுண்டாகின்றது. அந்த ப்ரகாசத்தினால் இந்த ஜீவனுத்க்ரமிக்கிறான்; அவனுத்க்ரமிக்கும்போது முக்யப்ராணன் அநுஸரித்துத்க்ரமிக்கின்றது; அப்போது எல்லா ப்ராணங்களு முத்க்ரமிக்கின்றன. அக்காலத்தில் தான் அடையவேண்டிய யோநிஸ்மரணத்தோடு கூடினவனாகின்றான். இந்த ஸ்மரணமுடையவனையே அந்த ப்ராணவர்க்கங்கள் அநுவர்த்திக்கின்றன; அவனை வித்யையும் கர்மங்களும் பூர்வாநுபவவாஸனையும் அநுஸரிக்கின்றன.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍃𑌣𑌜𑌲𑌾𑌯𑍂𑌕𑌾 𑌤𑍃𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌸𑌂𑌹𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌗𑌮𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌸𑌂𑌹𑌰𑌤𑌿 ॥௩॥

(ஸo-ஹா-ர-ஹா.) த்ருணஜலூகை (புற்புழு) ஒரு புல்லைப்பற்றியபின் முன் பற்றியிருந்த மற்றொரு புல்லைவிடுவதுபோல ஒருதேஹத்தை யாச்ரயித்துப் பூர்வதேஹத்தை விடுகிறான்.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍇𑌶𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍀 𑌪𑍇𑌶𑌸𑍋 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑌪𑌾𑌦𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑌰𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌤𑌰𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌗𑌮𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑌰𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌤𑌰𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌗𑌾𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥௪॥

(ஸo-ஹா-ர-ஹா.) ஸுவர்ணக்காரன், (தட்டான்) ஒருவிதரூபமுடைய பொன்னை யழித்து மற்றொருவித நல்லரூபமுடைய பூஷணமாகச் செய்வதுபோல் இந்த ஜீவனும் முன் சரீரத்திற்கு உபாதாநமாகிய த்ரவ்யத்தையே கர்மாநுகுணமாக மற்றொரு நல்ல ரூபமாக்கிக்கொள்ளுகின்றான்; தேவபித்ராதிசரீரங்களில் எதையாவது அடைகின்றான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இரங்கராமாநுஜபாஷ்யத்தில் (பேசஸ்காரீ) என்பதற்கு, பட்டுப்பூச்சி யென்று வேறு அர்த்தமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

𑌸 𑌵𑌾 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑌯 𑌆𑌪𑍋𑌮𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌮𑌯𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌮𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌮𑌯𑍋𑌽𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌮𑌯𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌯𑍋𑌽𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂𑌮𑌯𑍋𑌽𑌦𑍋𑌮𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌰𑍀 𑌯𑌥𑌾𑌚𑌾𑌰𑍀 𑌤𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌕𑌾𑌰𑍀 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌾𑌰𑍀 𑌪𑌾𑌪𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨 | 𑌅𑌥𑍋 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌮𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௫॥

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஜ்ஞாநமநஸ் ஸஹகாரமுடையவனைக்கொண்டு சக்ஷுராதி ஸகலேந்திரியங்களையுமுடைய பஞ்சபூதஸஹாயயுக்தனாய், தர்மாதர்மாதிகளையும் அதின் கார்யமான சாந்திகோபாதிகளையும் புண்யபாபாநுகுணமாக ஸாத்வஸாது கார்யங்களைச் செய்து அந்தந்தக் கார்யங்களுக்குத் தக்கபடி ஸுகதுக்கங்களை யடைகின்றான்.

𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌹 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍈𑌤𑌿 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌷𑌕𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 | 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑍇𑌹 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌯𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌮 𑌆𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 ॥௬॥

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த விஷயமாக இப்படி ச்லோகம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இவனுடைய மநஸ்ஸு, எந்தப்பலத்தை யாசைப்படுகிறானோ அந்தப் பலாநுகுணமாகக் கர்மவசத்தினாலந்தந்த ஸ்ம்ருதியை யடைகின்றான் என்பது இந்த ஸம்ஸாரியானவன், எந்தக் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அந்தந்தக் கர்மாநுகுணமாக அந்தந்த லோகங்களை யடைந்து மீண்டுக் கர்மசேஷங்களை அநுபவிப்பதற்காக இந்த லோகத்தை யடைகின்றான்; இப்படிக் காமத்திலாசையுடையவன் படும்பாடிதுவாகின்றது; காமம் நீங்கின முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராணன்கள் உத்க்ரமிப்பதில்லை; ப்ரம்மபாவத்தை யடைந்தவனைக்கொண்டு ப்ரம்மத்தை யடைகிறான்.

𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌯𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 | 𑌅𑌥 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌹𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌲𑍍𑌵𑌯𑌨𑍀 𑌵𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑍇 𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌶𑌯𑍀𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌶𑍇𑌤𑍇 | 𑌅𑌥𑌾𑌯𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌤𑍇𑌜 𑌏𑌵 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌃 ॥

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இவனுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற ஸகல காமங்களுமொழிந்தபின் இங்கே ப்ரம்மத்தை யநுபவிக்கின்றான்; பாம்பின் த்வக்கானது பாம்பினால் விடப்பட்ட பின்பும் பாம்புபோல் தோற்றுகின்றதன்றோ? அப்படியே சரீரமிருந்தாலும் அந்த ஜ்ஞாநிக்கு அகங்காரமில்லை யாகையால், அதுவிட்டுப்போனதாகவே எண்ணப்படும்; இப்படி உபதேசித்த உபதேசத்தைக்கேட்ட ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யருக்கு ஆயிரம் கோக்களைத் தாநம்செய்வதாகச் சொன்னார்.

𑌤𑌦𑍇𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌣𑍁𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌯𑍈𑌵 | 𑌤𑍇𑌨 𑌧𑍀𑌰𑌾 𑌅𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌿𑌤 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 ॥௮॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரமாணாந்தரங்களுக்குக் கோசரமாகாததும், வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்டதுமான என்னாலறியப்பட்ட மார்க்கத்தினால் ப்ரம்மவித்துக்கள் ப்ரம்மத்தை யடைகின்றார்கள்.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌮𑍁𑌤 𑌨𑍀𑌲𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌪𑌿𑌙𑍍𑌗𑌲𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂𑌚 । 𑌏𑌷 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌹𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑍈𑌜𑌸𑌶𑍍𑌚 ॥௯॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) வெளுப்புக் கறுப்புப் பிங்களம் ஹரிதம் இந்த ரூபங்களையுடைய ஆதித்யன் மோக்ஷமார்க்கத்திலிருக்கின்றான்; அந்த மார்க்கத்தினால் ப்ரம்மவித்து ப்ரம்மத்தை யடைகின்றான்.

𑌅𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌤𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇𑌽𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌵 𑌤𑍇 𑌤𑌮𑍋 𑌯 𑌉 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌤𑌾𑌃 ॥௰॥

(ஶம்-ஹா.) கர்மாநுஷ்டாநபரர்களுக்கு அந்தகாரமாகிய ஸம்ஸாரமே ஸித்திக்கும்; இப்படியே கர்மங்களைச் சொல்லுகிற வேதபாகஜ்ஞாநங்களில் நிஷ்டையுடையவர்களுக்கும் அந்த ஸம்ஸாரமே த்ருடப்படும்.

(ரா-ஹா.) கேவலஞ் சுவர்க்கலோகாதிக் காம்யபலன்களை யாசைப்பட்டுக் கர்மங்களை யநுஷ்டிப்பவர்கள், ஸம்ஸாராந்தகாரத்தை யடைந்து விடுவார்கள்; இப்படியே நித்யநைமித்தியாதி ஸகல கர்மங்களையும்விட்டு, கேவலஜ்ஞாநத்தையே அநுஷ்டிக்கின்ற பேர்களும் ஸம்ஸாரத்தையே யடைந்து விடுவார்கள்; நித்யநைமித்தியாதிக் கர்மங்களை விட்டுவிடுவது தாமஸத்யாகமென்று பகவத்கீதையில் பகவானுபதேசித்தபடி அவற்றை விடுவது கூடாதாகின்றமையாலென்க. இதனால் ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயமென்று நினைப்பிடவேண்டாம்; ஏனென்றால், ஜ்ஞாநம் தவிர்ந்த மோக்ஷோபாய மில்லை யென்றும், ஜ்ஞாநமே மோக்ஷோபாயமென்றும், கர்மங்களை ஜ்ஞாநத்திற்கு அங்கமென்றும் ப்ரதிபாதிக்கின்ற (நாந்ய꞉பந்தா அயநாயவித்யதே)(ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்)(தமேதம்வேதாநுவசநேநப்ராம்மணாவிவிதிஷந்தியஜ்ஞேநதாநேந)இவை முதலிய ச்ருதிவசனங்கள் விரோதிக்குமன்றோ? ஆகையால் கர்மங்களை ஜ்ஞாநங்களாக அநுஷ்டித்துக்கொண்டு ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷோபாயாகமாகப் பற்றவேண்டுமென்பது கருத்து. இந்த ச்ருதி ஈசாவாஸ்யத்திலும் படிக்கப்படுகின்றது.

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌤𑌮𑌸𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃 । 𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑍋𑌽𑌬𑍁𑌧𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌃 ॥௧௧॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரம்மாத்மஜ்ஞாந மில்லாதவர்கள் ஸுகசூந்யமான போகங்களை மரணாநந்தரத்திலடைகின்றார்கள்.

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷𑌃 । 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍁𑌸𑌂𑌜𑍍𑌵𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥௧௨॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஜீவன், தன்னை தேஹாதிவிலக்ஷணனென்றும், ப்ரம்மாத்மகனென்று அறிந்தவனுக்கு ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் ஆசையில்லை; ஆகையால் சரீரஸம்பந்தமான பலன்களைப்பற்றிப் பரிதாபப்படமாட்டான்.

𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌂𑌦𑍇𑌹𑍍𑌯𑍇 𑌗𑌹𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 । 𑌸 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌸 𑌉 𑌲𑍋𑌕 𑌏𑌵 ॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இவ்வித அநர்த்த ஸங்கடத்தில் அகப்பட்டிருக்கின்ற ஆத்மா எவனுக்கு ஸ்புடப்ரகாசப்படுகின்றதோ அவன் ப்ரம்மாத்மகனாகையால் அவனே எல்லாராலும் ஆதரித்துப் பூசிக்கத்தக்கவன்.

𑌇𑌹𑍈𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌥 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌨 𑌚𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 । 𑌯𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌮𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥𑍇𑌤𑌰𑍇 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௧௪॥

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஜந்மத்திலிருந்து அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்து க்ருதார்த்தர்களாகின்றோம்; அறியாதபோது மகாநாசத்தை யடைவோம்; ஏனென்றால் அறிந்தால் மோக்ஷஸுகத்தையும், அறியாதபோது துக்கத்தையும் அடையவேண்டி யிருக்கின்றதன்றோ?

யதைதமநுபஶ்யத்யாத்மாநம் தேவமஞ்ஜஸா | ஈஶாநம் பூதபவ்யஸ்ய ந ததோ விஜுகுப்ஸதே ||கரு||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) எல்லாவற்றையும் பரமாத்மகமாய்த் தெரிந்துகொண்டவனுக்கு ஒரு வஸ்துவிலும் நிந்தை ப்ரவர்த்திக்கமாட்டாது.

யஸ்மாதர்வாக் ஸம்வத்ஸரோ(அ)ஹோபி: பரிவர்ததே | தத்தேவா ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிராயுர்ஹோபாஸதே(அ)ம்ருதம் ||கசு||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஆயுஷ்காமனையுடையவன் காலபரிச்சேதமில்லாத ப்ரம்மத்தை ஆயுர்க்குணத்தோடுபாஸிக்கக் கடவன் என்பது கருத்து.

யஸ்மிந் பஞ்ச பஞ்சஜநா ஆகாஶஶ்ச ப்ரதிஷ்டித: | தமேவ மந்ய ஆத்மாநம் வித்வாந் ப்ரஹ்மாம்ருதோ(அ)ம்ருதம் ||கஎ||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) அஞ்சு பஞ்சஜநங்களையும் ஆகாசத்தையும் தரிக்கின்ற அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் மோக்ஷத்தை யடைகிறான்.

ப்ராணஸ்ய ப்ராணமுத சக்ஷுஷஶ்சக்ஷுருத ஶ்ரோத்ரஸ்ய ஶ்ரோத்ரம் | மநஸோ யே மநோ விது:| தே நிசிக்யுர்ப்ரஹ்ம புராணமக்ர்யம் ||கஅ||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) பஞ்சேந்திரியம் முதலியவற்றை யதிஷ்டித்திருக்கின்ற ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்களே புராணவித்துக்கள்.

மநஸைவாநுத்ரஷ்டவ்யம் நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந | ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி ||ககூ||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்கள் ச்ரவணமநநங்களுக்குப்பின் விசுத்தமான மநஸ்ஸினால் ப்ரம்மம் காணத்தக்கது. அந்த ப்ரம்மத்தில் பேதத்தைக்காண்கின்றவன் ஸம்ஸாரத்தை யடைவான்.

ஏகதைவாநுத்ரஷ்டவ்யமேதத‌ப்ரமயம் த்ருவம் | விரஜ: பர ஆகாஶாதஜ ஆத்மா மஹாந் த்ருவ: ||உ0||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) விரஜமாய் நிர்மலமாய்ப் பரமாயிருக்கிற அந்த ப்ரம்மத்தையே ஸர்வாதாரமாகக் காணவேண்டும்.

தமேவ தீரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்ராஹ்மண: | நாநுத்யாயாத் பஹூஞ்சப்தாந் வாசோ விக்லாபநம் ஹி தத் ||உக||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) அப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் புத்திசாலி த்யாநம்செய்துகொண்டு வர்த்திக்கவேண்டும்; ப்ராம்மணன், ப்ரம்மகுணங்களை வெளியிடாத வீண்சப்தங்களைச் சொல்லுவது கூடாது; வாக்குக்கு ச்ரமத்தைக் கொடுப்பதே அதில் ப்ரயோஜநமாகையாலென்க.

ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா யோ(அ)யம் விஜ்ஞாநமய: ப்ராணேஷு ய ஏஷோ(அ)ந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶஸ்தஸ்மிஞ்சேதே ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந: ஸர்வஸ்யாதிபதி: ஸ ந ஸாதுநா கர்மணா பூயாந்நோ ஏவாஸாதுநா கநீயாநேஷ ஸர்வேஶ்வர ஏஷ பூதாதிபதிரேஷ பூதபால ஏஷ

ஸேதுர்விதரண ஏஷாம் லோகாநாமஸம்பேதாய தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாஶகேநைதமேவ விதித்வா முநிர்பவதி। ஏதமேவ ப்ரவ்ராஜிநோ லோகமிச்சந்த꞉ ப்ரவ்ரஜந்தி। ஏதத்த ஸ்ம வை தத்பூர்வே வித்வாம்ஸ꞉ ப்ரஜாம் ந காமயந்தே கிம் ப்ரஜயா கரிஷ்யாமோ யேஷாம் நோ(அ)யமாத்மா(அ)யம் லோக இதி தே ஹ ஸ்ம புத்ரைஷணாயாஶ்ச வித்தைஷணாயாஶ்ச லோகைஷணாயாஶ்ச வ்யுத்தாயாத பிக்ஷாசர்யம் சரந்தி|யா ஹ்யேவ புத்ரைஷணா ஸா வித்தைஷணா யா வித்தைஷணா ஸா லோகைஷணோபே ஹ்யேதே ஏஷணே ஏவ பவத꞉ | ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மா(அ)க்ருஹ்யோ ந ஹி க்ருஹ்யதே(அ)ஶீர்யோ ந ஹி ஶீர்யதே(அ)ஸங்கோ ந ஹி ஸஜ்யதே(அ)ஸிதோ ந வ்யததே ந ரிஷ்யத்யேதமு ஹைவைதே ந தரத இத்யத꞉ பாபமகரவமித்யத꞉ கல்யாணமகரவமித்யுபே உ ஹைவைஷ ஏதே தரதி நைநம் க்ருதாக்ருதே தபத꞉ ||௨௨||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) விஜ்ஞாநமயனென்று சொல்லப்பட்டவனே மகான், அஜன்; அவனே ஹ்ருதயாகாசத்தில் சயித்திருக்கின்றான்; அவனே எல்லா ப்ரகாரத்தாலும் நியமிக்கிறவன்; இவனுக்குப் புண்யபாப ஸம்பந்தத்தாலுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களில்லை; இவன் ஸர்வேச்வரன், இவன் பூதாதிபதி, பூதபாலன்; இந்த லோகமர்யாதையை ஸ்தாபிக்கின்ற ஸேது; இப்படிப்பட்ட சுத்தாத்மஸ்வரூபத்தை ப்ராம்மணர்கள் அதாவது த்ரைவர்ணிகர்கள், வேதாத்யயநத்தினாலறியவிரும்புகின்றனர். யஜ்ஞதாநதபஸ்ஸுகளினாலும் இஷ்டாசநத்யாகத்தாலும் அந்த ஆத்மாவை யறிந்து முநியாகின்றான்; இந்த ஆத்மாவையடைய விரும்பியே ஸந்யாஸிகளாகின்றார்கள்; எவர்கள் ஆத்மாவையே பலமாக நினைக்கிறார்களோ அவர்கள், மற்ற ப்ரயோஜநங்களை யாசைப்படாமல் பிக்ஷைசெய்து வருகின்றார்கள்; அப்படிப்பட்ட அந்த ஆத்மா அஸங்கன். இது முதலியவிஷயம் கஹோள ப்ராம்மணத்தில் சொல்லியபடி காண்க. அவ்வளவேயொழிய தேஹயாத்ரை நிமித்தமாகப் புண்யபாபங்களைச் செய்கிறதில்லை.

ததேததர்சா(அ)ப்யுக்தம் | ஏஷ நித்யோ மஹிமா ப்ராஹ்மணஸ்ய ந வர்ததே கர்மணா நோ கநீயாந் || தஸ்யைவ ஸ்யாத்பதவித்தம் விதித்வா ந லிப்யதே கர்மணா பாபகேநேதி | தஸ்மாதேவம்விச்சாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷு꞉ ஸமாஹிதோ பூத்வா(அ)த்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யதி ஸர்வமாத்மாநம் பஶ்யதி நைநம் பாப்மா தரதி ஸர்வம் பாப்மாநம் தரதி நைநம் பாப்மா தபதி ஸர்வம் பாப்மாநம் தபதி விபாபோ விரஜோ(அ)விசிகித்ஸோ ப்ராஹ்மணோ பவத்யேஷ ப்ரஹ்மலோக꞉ ஸம்ராடேநம் ப்ராபிதோ(அ)ஸீதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய꞉ ஸோ(அ)ஹம் பகவதே விதேஹாந்ததாமி மாம் சாபி ஸஹ தாஸ்யாயேதி ||௨௩||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இது இருக்கினால் சொல்லப்பட்டது. ப்ரம்மவித்துக்கு இந்த மகிமை நித்யமாயிருக்கின்றது; அதாவது புண்யபாபங்கள் பலங்கொளொட்டுவதில்லை; இந்த மாஹாத்ம்யத்தை யறிந்தவனுக்கும் பாபங்களொட்டாவாம்; ஆனதாலப்படி யறிந்து சாந்தம் முதலிய குணங்களையுடையவனாய் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஆத்மாவைக் காணவேண்டும்; ஆத்மாவை யெல்லாமாகப் பார்க்கின்றான்; இவனைப் புண்யபாபங்களடையா; இவன் புண்யபாபங்களை யதிக்ரமிக்கின்றான்; ஜ்ஞாநாக்நியினால் ஸகல கர்மங்களையும் தஹிக்கின்றான்; அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மஜ்ஞாநி ராகாதிதோஷங்களற்றவனாகின்றான்.

ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா(அ)ந்நாதோ வஸுதாநோ விந்ததே வஸு ய ஏவம் வேத ||௨௪

(ஶ0-ஹா.) ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யாக்யாயிகையில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மா, அந்நத்தைப் புசிப்பவனாகவும் கர்மபலன்களைத் தருபவனாகவு முபாஸிக்கப்பட்டால் அஜனும் மகானுமிருக்கிற அவனுடைய அநுக்ரகத்தினால் நல்லபோக்தாவாயும் கோஸம்ருத்தி முதலியவற்றையுடையவனும் ஆவான்; இதை முமுக்ஷு விஷயத்திலும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; அவன் ஸர்வாத்மாவாகையால் ஸர்வாநுபவமும் ஸித்திக்குமென்பது கருத்து.

(ரா-ஹா.) மகானும் அஜனுமிருக்கின்ற அந்த ஆத்மா உபாஸகர்களுக்கு உபாஸநாநுகுணமாய்ப் புத்தி முக்தி பலன்களைத் தருகின்றானென்பது சொல்லப்படுகின்றது; அந்நத்தையும் தநங்களையும் கொடுப்பவனென்றுபாஸித்தால் அவற்றையடைகின்றான்.

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌜 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌜𑌰𑍋𑌽𑌮𑌰𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑍋𑌽𑌭𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌭𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌭𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌦 ॥௨௫॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஜராமரணமில்லாமல் அபயஸ்வரூபமாயு மம்ருதஸ்வரூபமாயுமிருக்கிற ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் ப்ரம்மரூபியாய் அபயத்தையும் அம்ருதத்தையு மடைகின்றான்.

ஆறமத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌪𑌂𑌚𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌬𑌭𑍂𑌵𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀 𑌚 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍀 𑌚 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌹 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑍀 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍈𑌵 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌯𑌥 𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍 ॥௧॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) நான்காவது அத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணத்தில் அதாவது யாஜ்ஞவல்க்ய ப்ராம்மணத்தில் படிக்கப்பட்ட சுருதிகளே சில ஏற்றக் குறைவுகளோடு இந்த ப்ராம்மணத்திலும் படிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால் அவ்விடத்தில் வியாக்யாநம் செய்யப்படாத பதங்களுக்கு இவ்விடத்தில் வியாக்யாநம் செய்யப்படுகின்றது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். சொல்லிய விஷயத்தையே மீளவும் சொல்லுவது நிகமநார்த்தமென்று சங-த்திலும், வைராக்யம் த்ருடப்படாதவனுக்கு ஸந்யாஸத்தி லதிகாரமில்லையென் றுணர்த்துவதற்கென்று ரா-த்திலும் சொல்லப்பட்டன. ஏதார்த்தமென்றறிவிப்பதும் ப்ரயோஜநம். மைத்ரேயி, ப்ரம்மவாதிநியாயும் காத்யாயநி ஸம்ஸாரத்தை யறிந்தவளாயுமிருந்தாள். ஸந்யாஸத்தை யடைய விரும்பினவரானார்.

𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌤𑍇𑌽𑌨𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 ॥௨॥

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀 𑌯𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌮 𑌇𑌯𑌂 𑌭𑌗𑍋𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑍍𑌵𑌹𑌂 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌾𑌹𑍋𑌓𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌥𑍈𑌵𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌤𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌗𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 ॥௩॥

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌹𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ॥௪॥

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌵𑍈 𑌖𑌲𑍁 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀 𑌸𑌤𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌵𑍃𑌧𑌤𑍍𑌧𑌨𑍍𑌤 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ॥௫॥

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌪𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌾𑌯𑍈 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌪𑌶𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑌶𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑌶𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌮𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍 ‖௬‖

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌮𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌇𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌮𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ‖௭‖

𑌸𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍇𑌰𑍍𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌞𑍍𑌛𑌕𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍇𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃 ‖௮‖

𑌸𑌯𑌥𑌾 𑌶𑌂𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍍𑌮𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌞𑍍𑌛𑌕𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯 𑌶𑌂𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨 𑌶𑌂𑌖𑌧𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃 ‖௯‖

𑌸𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍀𑌣𑌾𑌯𑍈 𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯𑍈 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌞𑍍𑌛𑌕𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯 𑌵𑍀𑌣𑌾𑌯𑍈 𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨 𑌵𑍀𑌣𑌾𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃 ‖௧௦‖

ஸயதார்த்ரைதாக்நேரப்யாஹிதஸ்ய ப்ருதக்தூமா விநிஶ்சரந்த்யேவம் வா அரேஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிஶ்வஸிதமேதத்யத்ருக்வேதோ யஜுர்வேதஸ்ஸாமவேதோதர்வாங்கிரஸ இதிஹாஸ: புராணம் வித்யா உபநிஷத: ஶ்லோகாஸ்ஸூத்ராண்யநுவ்யாக்யாநாநி வ்யாக்யாநாநீஷ்டம் ஹுதமாஶிதம் பாயிதமயம் ச லோக: பரஶ்ச லோகஸ்ஸர்வாணி ச பூதாந்யஸ்யைவைதாநி ஸர்வாணி நிஶ்வஸிதாநி ||கக||

ஸயதா ஸர்வாஸாமபாம் ஸமுத்ர ஏகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ஸ்பர்ஶாநாம் த்வகேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ரஸாநாம் ஜிஹ்வைகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் கந்தாநாம் நாஸிகே ஏகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ரூபாணாம் சக்ஷுரேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ஶப்தாநாம் ஶ்ரோத்ரமேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ஸங்கல்பாநாம் மந ஏகாயநமேவம் ஸர்வாஸாம் வித்யாநாம் ஹ்ருதயமேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் கர்மணாம் ஹஸ்தாவேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாமாநந்தாநாமுபஸ்த ஏகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் விஸர்காணாம் பாயுரேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாமத்வநாம் பாதாவேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் வேதாநாம் வாகேகாயநம் ||கஉ||

ஸயதா ஸைந்தவகநோநந்தரோபாஹ்ய: க்ருத்ஸ்நோ ரஸகந ஏவைவம் வா அரேயமாத்மாநந்தரோபாஹ்ய: க்ருத்ஸ்ந: ப்ரஜ்ஞாநகந ஏவைதேப்யோ பூதேப்யஸ்ஸமுத்தாய தாந்யேவாநுவிநஶ்யதி ந ப்ரேத்ய ஸம்ஜ்ஞாஸ்தீத்யரே ப்ரவீமீதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ||கந||

ஸா ஹோவாச மைத்ரேய்யத்ரைவ மா பகவாந் மோஹாந்தமாபீபிபந்ந வா அஹமிமம் விஜாநாமீதி ஸ ஹோவாச ந வா அரேஹம் மோஹம் ப்ரவீம்யவிநாஶீ வா அரேயமாத்மாநுச்சித்திதர்மா ||கச||

யத்ர ஹி த்வைதமிவ பவதி ததிதர இதரம் பஶ்யதி ததிதர இதரம் ஜிக்ரதி ததிதர இதரம் ரஸயதே ததிதர இதரமபிவததி ததிதர இதரம் ஶ்ருணோதி ததிதர இதரம் மநுதே ததிதர இதரம் ஸ்ப்ருஶதி ததிதர இதரம் விஜாநாதி யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத்தத்கேந கம் பஶ்யேத்தத்கேந கம் ஜிக்ரேத்தத்கேந கம் ரஸயேத்தத்கேந கமபிவதேத்தத்கேந கம் ஶ்ருணுயாத்தத்கேந கம் மந்வீத தத்கேந கம் ஸ்ப்ருஶேத்தத்கேந கம் விஜாநீயாத்யேநேதம் ஸர்வம் விஜாநாதி தம் கேந விஜாநீயாத்ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மாக்ருஹ்யோ ந ஹி க்ருஹ்யதேஶீர்யோ ந ஹி ஶீர்யதேஸங்கோ ந ஹி ஸஜ்யதேஸிதோ ந வ்யததே ந ரிஷ்யதி விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாதித்யுக்தாநுஶாஸநாஸி மைத்ரேய்யேதாவதரே கல்வம்ருதத்வமிதி ஹோக்த்வா யாஜ்ஞவல்க்யோ விஜஹார ||கரு||

(ஸம் - ஹா - ரா - ஹா.) இந்தச் சுருதிகளுக்கெல்லாம் வாக்யார்த்தம் முன்னமே சொல்லப்பட்டது. சில பதங்களுக்குப் பொருள் பேதப்பட்டிருக்கின்றன. அவையும் மிக முக்யமானவை யல்லவாகையால் இங்கெழுதப்படவில்லை.

ஆறமத்யாயம் ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

அத ஷஷ்டப்ராஹ்மணம்.

அத வம்ஶ꞉ பௌதிமாஷ்யோ கௌபவநாத் கௌபவந꞉ பௌதிமாஷ்யாத் பௌதிமாஷ்யோ கௌபவநாத் கௌபவந꞉ கௌஶிகாத் கௌஶிக꞉ கௌண்டிந்யாத் கௌண்டிந்ய꞉ ஶாண்டில்யாத் ஶாண்டில்ய꞉ கௌஶிகாச்ச கௌதமாச்ச கௌதம꞉ ॥1॥

ஆக்நிவேஶ்யாதாக்நிவேஶ்யோ கார்க்யாத் கார்க்யோ கார்க்யாத் கார்க்யோ கௌதமாத் கௌதம꞉ ஸைதவாத் ஸைதவ꞉ பாராஶர்யாயணாத் பாராஶர்யாயணோ கார்க்யாயணாத் கார்க்யாயண உத்தாலகாயநாதுத்தாலகாயநோ ஜாபாலாயநாஜ்ஜாபாலாயநோ மாத்யந்திநாயநாந்மாத்யந்திநாயந꞉ ஸௌகராயணாத் ஸௌகராயண꞉ காஷாயணாத் காஷாயண꞉ ஸாயகாயநாத் ஸாயகாயந꞉ கௌஶிகாயநே꞉ கௌஶிகாயநி꞉ ॥2॥

க்ருதகௌஶிகாத் க்ருதகௌஶிக꞉ பாராஶர்யாயணாத் பாராஶர்யாயண꞉ பாராஶர்யாத் பாராஶர்யோ ஜாதூகர்ண்யாஜ்ஜாதூகர்ண்ய ஆஸுராயணாச்ச யாஸ்காச்சாஸுராயணஸ்த்ரைவணேஸ்த்ரைவணிரௌபஜந்தநேரௌபஜந்தநிராஸுரேராஸுரிர்பாரத்வாஜாத்பாரத்வாஜ ஆத்ரேயாதாத்ரேயோ மாண்டேர்மாண்டிர்கௌதமாத் கௌதமோ கௌதமாத் கௌதமோ வாத்ஸ்யாத்வாத்ஸ்ய꞉ ஶாண்டில்யாச்சாண்டில்ய꞉ கைஶோர்யாத் காப்யாத் கைஶோர்ய꞉ காப்ய꞉ குமாரஹாரிதாத் குமாரஹாரிதோ காலவாத் காலவோ விதர்பீகௌண்டிந்யாத்விதர்பீகௌண்டிந்யோ வத்ஸநபாதோ பாப்ரவாத் வத்ஸநபாத்பாப்ரவ꞉ பத꞉ ஸௌபராத் பந்தா꞉ ஸௌபரோ(அ)யாஸ்யாதாங்கிரஸாதயாஸ்ய ஆங்கிரஸ ஆபூதேஸ்த்வாஷ்ட்ராதாபூதிஸ்த்வாஷ்ட்ரோ விஶ்வரூபாத்த்வாஷ்ட்ராத்விஶ்வரூபஸ்த்வாஷ்ட்ரோ(அ)ஶ்விப்யாமஶ்விநௌ ததீச ஆதர்வணாத்தத்யங்ஙாதர்வணோ(அ)தர்வணோ தைவாததர்வா தைவோ ம்ருத்யோ꞉ ப்ராத்வம்ஸநாந்ம்ருத்யு꞉ ப்ராத்வம்ஸந꞉ ப்ரத்வம்ஸநாத்ப்ரத்வம்ஸந ஏகர்ஷேரேகர்ஷிர்விப்ரசித்தேர்விப்ரசித்திர்வ்யஷ்டேர்வ்யஷ்டி꞉ ஸநாரோ꞉ ஸநாரு꞉ ஸநாதநாத் ஸநாதந꞉ ஸநகாத் ஸநக꞉ பரமேஷ்டிந꞉ பரமேஷ்டீ ப்ரஹ்மணோ ப்ரஹ்ம ஸ்வயம்பு ப்ரஹ்மணே நம꞉ ॥3॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) மதுகாண்டத்திற்கு ஆசார்யவம்சம் சொல்லியதுபோல இந்தக் காண்டத்திற்கும் சொல்லப்பட்டது. ஆசார்ய பரம்பரையை அநுஸந்திப்பது அத்யந்த முக்யமாகையா லிந்த விஷயத்தில் புநருக்தியில்லை.

ஆறவது ப்ராம்மணம் முடிந்தது.

ஸப்தமாத்யாயே ப்ரதமப்ராஹ்மணம்.

ஹரி: ஓம் || பூர்ணமத: பூர்ணமிதம் பூர்ணாத் பூர்ணமுதச்யதே |
பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவஶிஷ்யதே ||க||

(ஶம் - ஹா.) நடந்த நாலத்யாயங்களால் அபரோக்ஷமாயும், ஸர்வாத்மாவாயும், நிருபாதிகமாயும், நிர்தோஷமாயும், அத்விதீயமாயும் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மத்தினுடைய ஜ்ஞாநம் மோக்ஷஸாதநமென்று சொல்லப்பட்டது. இனி, வ்யாவஹாரிகமாகிய உபாதி விசிஷ்டமான ப்ரம்மத்தினது, உபாஸநங்கள் முன் சொல்லப்படாதவை பரம்பரையாய் மோக்ஷஸ்தானங்களும் மிகுந்த ஐச்வர்ய ஸாதநங்களுமாகியவை சொல்லப்படுகின்றன. ஓங்காரம் தமம் தயை தாநம் இவைகளும் விதிக்கவேண்டும். பூர்ணமாகிய அந்த ப்ரம்மமானது பூரணமாகிய இதுவாகின்றது. அந்த ப்ரம்மம் என்பது காரண ப்ரம்மம். இந்த ப்ரம்மமென்பது காரிய ப்ரம்மம். காரண ப்ரம்மத்திலிருந்து காரிய ப்ரம்ம முண்டாகின்றது. இந்தக் கார்ய ப்ரம்மத்தினுடைய பூர்ணத்தன்மையைக்கொண்டு அவித்யை நீங்கிவித்யையினால் காரண பூர்ண ப்ரம்மமாகவே யாகின்றது.

(ரா - ஹா.) ப்ரத்யக்ஷாபரோக்ஷ ஸகல லோகங்களும் வேதசப்தங்களால் பூர்ணமானது. வேதங்கள் வ்யாஹ்ருதிகளால் பூர்ணமானது. அந்த வ்யாஹ்ருதிகளும் ப்ரணவமாகிய மூலஸ்வரூபமுடையதாகின்றன.

ஓம் ௩ கம் ப்ரஹ்ம | கம் புராணம் வாயுரம் கமிதி ஹ ஸ்மாஹ கௌரவ்யாயணீபுத்ரோ வேதோ(அ)யம் ப்ராஹ்மணா விதுர்வேதைநேந யத்வேதிதவ்யம் ||உ||

(ஶம்- ஹா- ரா- ஹா.) ப்ரணவத்தை, கம் ப்ரம்ம என்றுபாஸிக்கவேண்டியது. அதாவது:—சிலர் பரமாத்மாவென்றும் சிலர் பூதாகாசமென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். இதில் முக்யபக்ஷம் முதலாவது. இரண்டாவதுபக்ஷம் கௌரவ்யாயணீ புத்திரருக்கு அபிமதம். ஸகலத்தையும் அறிவிக்கிறபடியால் இந்த ப்ரணவத்தையே வேதமாக ப்ராம்மணர்களறிந்திருக்கின்றார்கள்.

த்விதீயப்ராஹ்மணம்.

த்ரயா: ப்ராஜாபத்யா: ப்ரஜாபதௌ பிதரி ப்ரஹ்மசர்யமூஷுர்தேவா மநுஷ்யா அஸுரா உஷித்வா ப்ரஹ்மசர்யம் தேவா ஊசுர்ப்ரவீது நோ பவாநிதி தேப்யோ ஹைததக்ஷரமுவாச த இதி வ்யஜ்ஞாஸிஷ்டா௩ இதி வ்யஜ்ஞாஸிஷ்மேதி ஹோசுர்தாம்யதேதி ந ஆத்தேத்யோமிதி ஹோவாச வ்யஜ்ஞாஸிஷ்டேதி ||க||

அத ஹைநம் மநுஷ்யா ஊசுர்ப்ரவீது நோ பவாநிதி தேப்யோ ஹைததேவாக்ஷரமுவாச த இதி வ்யஜ்ஞாஸிஷ்டா௩ இதி வ்யஜ்ஞாஸிஷ்மேதி ஹோசுர்தத்தேதி ந ஆத்தேத்யோமிதி ஹோவாச வ்யஜ்ஞாஸிஷ்டேதி ||உ||

அத ஹைநமஸுரா ஊசுர்ப்ரவீது நோ பவாநிதி தேப்யோ ஹைததேவாக்ஷரமுவாச த இதி வ்யஜ்ஞாஸிஷ்டா௩ இதி வ்யஜ்ஞாஸிஷ்மேதி ஹோசுர்தயத்வமிதி ந ஆத்தேத்யோமிதி ஹோவாச வ்யஜ்ஞாஸிஷ்டேதி ததேததேவைஷா தைவீ வாகநுவததி ஸ்தநயித்நுர்த த த இதி தாம்யத தத்த தயத்வமிதி ததேதத்த்ரயம் ஶிக்ஷேத்தமம் தாநம் தயாமிதி ||௩||

(ஶம்- ஹா- ரா- ஹா.) தேவர்களும், மநுஷ்யர்களும், அஸுரர்களும் சிஷ்யர்களாயிருந்து ஹிதமுபதேசிக்கும்படிகேட்கத் தனித்தனியே (த) என்றுபதேசித்து அர்த்தபரீ

க்ஷைபண்ண அவர்கள் தமதயாதாரங்களை யுபதேசித்ததாகச் சொன்னார்கள். மேககர்ஜநத்திக்கு மதுவேதாத்பர்யம்.

அத த்ருதீயம் ப்ராஹ்மணம்.

ஏஷ ப்ரஜாபதிர்யத்த்ருதயமேதத்ப்ரஹ்மைதத்ஸர்வம் ததேதத்த்ர்யக்ஷரம் ஹ்ருதயமிதி ஹ்ரு இத்யேகமக்ஷரமபிஹரந்த்யஸ்மை ஸ்வாஶ்சாந்யே ச ய ஏவம் வேத த இத்யேகமக்ஷரம் ததத்யஸ்மை ஸ்வாஶ்சாந்யே ச ய ஏவம் வேத யமித்யேகமக்ஷரமேதி ஸ்வர்கம் லோகம் ய ஏவம் வேத ॥௧॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) ஹ்ருதயத்தை ப்ரஜாபதியாக உபாஸிக்கும்படி விதிக்கின்றது. இந்த மூன்று எழுத்தடங்கிய இந்தப் பதத்தைப்பற்றித் தனித்தனியே மூன்றக்ஷரங்களையும் நிருக்தியோடு தெரிந்துகொண்டவனுக்கு அந்தந்தப் பலன்கள் கிடைக்கும்.

அத சதுர்த்தம் ப்ராஹ்மணம்.

தத்வை தததேவ ததாஸ ஸத்யமேவ ஸ யோ ஹைதம் மஹத்யக்ஷம் ப்ரதமஜம் வேத ஸத்யம் ப்ரஹ்மேதி ஜயதீமாம்ல்லோகாஞ்ஜித இந்ந்வஸாவஸத்ய ஏவமேதம் மஹத்யக்ஷம் ப்ரதமஜம் வேத ஸத்யம் ப்ரஹ்மேதி ஸத்யம் ஹ்யேவ ப்ரஹ்ம ॥௧॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) ஹ்ருதயத்தை ஸத்யமாக உபாஸிக்கவேண்டும்; அந்த உபாஸநத்தா லிந்த லோகங்களை ஜயிக்கின்றான்.

ஆப ஏவேதமக்ர ஆஸுஸ்தா ஆபஃ ஸத்யமஸ்ருஜந்த ஸத்யம் ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்ம ப்ரஜாபதிம் ப்ரஜாபதிர்தேவாம்ஸ்தே தேவாஃ ஸத்யமேவோபாஸதே ததேதத்த்ர்யக்ஷரம் ஸத்யமிதி ஸ இத்யேகமக்ஷரம் தீத்யேகமக்ஷரம் யமித்யேகமக்ஷரம் ப்ரதமோத்தமே அக்ஷரே ஸத்யம் மத்யதோऽந்ருதம் ததந்ருதமுபயதஃ ஸத்யேந பரிக்ருஹீதம் ஸத்யபூயமேவ பவதி நைநம் வித்வாம்ஸமந்ருதம் ஹிநஸ்தி ॥௨॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) தகாரம் ம்ருத்யுவாகிய அந்ருதம். அது ஸகாரயகாரங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. இதை யறிந்தவன் பொய்யனாகான்.

அத பஞ்சமம் ப்ராஹ்மணம்.

தத்யத்தத்ஸத்யமஸௌ ஸ ஆதித்யோ ய ஏஷ ஏதஸ்மிந்மண்டலே புருஷோ யஶ்சாயம் தக்ஷிணேऽக்ஷந்புருஷஸ்தாவேதாவந்யோந்யஸ்மிந்ப்ரதிஷ்டிதௌ ரஶ்மிபிரேஷோऽஸ்மிந்ப்ரதிஷ்டிதஃ ப்ராணைரயமமுஷ்மிந்ஸ யதோத்க்ரமிஷ்யந்பவதி ஶுத்தமேவைதந்மண்டலம் பஶ்யதி நைநமேதே ரஶ்மயஃ ப்ரத்யாயந்தி ॥௧॥

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். ஆதித்யமண்டலத்திலும் கண்களிலும் ப்ரஸ்பரோபகாரத்தை யடைந்து வர்த்திக்கின்ற புருஷன் ஸத்யரூபியா யிருக்கின்றான். மற்ற விஷயங்களை மதபேதப்படி கேட்டறிந்துகொள்ளவேண்டியது.

ய ஏஷ ஏதஸ்மிந்மண்டலே புருஷஸ்தஸ்ய பூரிதி ஶிர ஏகம் ஶிர ஏகமேததக்ஷரம் புவ இதி பாஹூ த்வௌ பாஹூ த்வே ஏதே அக்ஷரே

𑌸𑍍𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌏𑌤𑍇 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍 𑌅𑌹𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௨||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த ஆதித்யமண்டல புருஷனுக்குப் பூ: என்பது ஶிரஸ்ஸு, புவ: என்பது கைகள், ஸுவ: என்பது பாதங்கள், அஹ: என்பது இரஹஸ்யாதாநம். இந்தப்படி யறிந்தவனுக்குப் பாபவிமோசநமாகும்.

𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌽𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌰 𑌏𑌕𑌂 𑌶𑌿𑌰 𑌏𑌕𑌮𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌭𑍁𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌏𑌤𑍇 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌏𑌤𑍇 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௩||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) எல்லா விஷயங்களையு மாதித்ய புருஷனையும் அக்ஷி புருஷனையும் ஒன்றாகவே த்யாநிக்கவேண்டும்; இவனுக்கு அஹம் என்பது இரஹஸ்யாதாநம். இதுவே விசேஷம்.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌭𑌾𑌃𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍍𑌰𑍀𑌹𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌵𑍋 𑌵𑌾 𑌸 𑌏𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 ||௧||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஹ்ருதயஸச்சின்னனாகிய பரமாத்மா விசுத்தமநோக்ராஹ்யன், ஸமஸ்தத்தையு மவனே ஸர்வருக்கும் அதிபதி, ஸர்வத்துக்கும் ஈசன், ஸர்வத்தையும் நியமிக்கின்றான்.

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 ||௧||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) மின்னல் ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டும்; இவன் ஸகல பாபங்களையும் நாசம்பண்ணுவன்.

𑌅𑌥𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌧𑍇𑌨𑍁𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌷𑌟𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌸𑍍𑌤𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌉𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌵𑌷𑌟𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌋𑌷𑌭𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌃 ||௧||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) வாக்கைத் தேநுவாக உபாஸிக்கவேண்டும், அதற்கு நான்கு முலைகள். ஸ்வாஹிகாரம், வஷட்காரம், ஹந்தகாரம், ஸ்வதாகாரம்; தேவதைகளுக்கு முன்னிரண்டு; மநுஷ்யர்களுக்கு ஹந்தகாரம்; பித்ருக்களுக்கு ஸ்வதைப்ராணன், இருஷபம்; மநஸ்ஸுவத்ஸம்.

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌘𑍋𑌷𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌵𑌪𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌦𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌘𑍋𑌷𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 ||

(𑌶𑌂 - 𑌭𑌾.) புசிக்கப்படுகின்ற அந்நத்தைப் பசநம் செய்கிறவனும், சப்திக்துக் கொண்டிருக்கிறவனுமான வைச்வாநரனைப் பரமாத்மாவாக உபாஸிக்கவேண்டும்; அந்தச் சப்தம் மரணபூர்வாவஸ்தையில் தெரியாது.

𑌅𑌥 𑌦𑌶𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌯𑌦𑌾 𑌵𑍈 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌹𑍀𑌤𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌥𑌚𑌕𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌖𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌸 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵 𑌆𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌸 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌹𑍀𑌤𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌲𑌮𑍍𑌬𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌖𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌸 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵 𑌆𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌸 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌹𑍀𑌤𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍇𑌃 𑌖𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌸 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵 𑌆𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌯𑌶𑍋𑌕𑌮𑌹𑌿𑌮𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌵𑌸𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍀𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌃 ||௧||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) வாயு, ஆதித்யன், சந்திரன் இவைகள் வழிவிட உபாஸகன் ப்ரம்மலோகத்தை யடைகின்றான். அர்சிராதி மார்க்கத்தில் சில சொல்லப்பட்டன. இந்தப்படி அந்த லோகம் சேர்ந்து அங்கு எப்போதும் ஸுகிக்கின்றான்.

𑌅𑌥𑍈𑌕𑌾𑌦𑌶𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌤𑌪𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌹𑍈𑌵 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌤𑌪𑍋 𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌮𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌹𑍈𑌵 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌤𑌪𑍋 𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌮𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌭𑍍𑌯𑌾𑌦𑌧𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌹𑍈𑌵 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௧||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) வ்யாதிபீடைச் மசாநகமநம் தஹநம் இவற்றைத் தபஸ்ஸாகத்யாநிக்கின்றவனுக்கு உத்தமலோக ஜயமுண்டாகின்றது.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕 𑌆𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍂𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑍃𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕 𑌆𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌋𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍇𑌤𑍇 𑌹 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇 𑌏𑌕𑌧𑌾𑌭𑍂𑌯𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑍃𑌦𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍇𑌵𑍈𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌿𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌹 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑍃𑌦 𑌕𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍇𑌕𑌧𑌾𑌭𑍂𑌯𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌉 𑌹𑍈𑌤𑌦𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌵𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑍈 𑌵𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌹𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌿 𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌰𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌹𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௧||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) சிலர் அந்நம் ப்ரம்மமென்றார்கள், சிலர் ப்ராணனை ப்ரம்மமென்றார்கள். இப்படியன்று, ஒன்றைவிட்டபோதொன்று விகாரத்தை யடைகின்றதன்றோ? ஆதலா லிவ்விரண்டும் ப்ரம்மம். இப்படி யறிந்தவன் சிறந்தவனென்று மகனாகிய ப்ராத்ருதன் சொல்லக்கேட்ட பிதா, அந்தப்ராணன்களை விரமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றும், அப்படியுபாஸிப்பவனுக்கு ஸர்வாநுகூலத்வ முண்டாகின்றதென்றுமுபதேசித்தார்.

அத² த்ரயோதஶம் ப்ராஹ்மணம்.

உக்த²ம் ப்ராணோ வா உக்த²ம் ப்ராணோ ஹீத³ம் ஸர்வமுத்தா²பயத்யுத்³தா⁴ஸ்மாது³க்த²வித்³வீரஸ்திஷ்ட²த்யுக்த²ஸ்ய ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத³ ॥௧॥ யஜு꞉ ப்ராணோ வை யஜு꞉ ப்ராணே ஹீமானி ஸர்வாணி பூ⁴தானி யுஜ்யந்தே யுஜ்யந்தே ஹாஸ்மை ஸர்வாணி பூ⁴தானி ஶ்ரைஷ்ட்²யாய யஜுஷ꞉ ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத³ ॥௨॥ ஸாம ப்ராணோ வை ஸாம ப்ராணே ஹீமானி ஸர்வாணி பூ⁴தானி ஸம்யஞ்சி ஸம்யஞ்சி ஹாஸ்மை ஸர்வாணி பூ⁴தானி ஶ்ரைஷ்ட்²யாய கல்பந்தே ஸாம்ந꞉ ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத³ ॥௩॥ க்ஷத்ரம் ப்ராணோ வை க்ஷத்ரம் ப்ராணோ ஹி வை க்ஷத்ரம் த்ராயதே ஹைனம் ப்ராண꞉ க்ஷணிதோ꞉ ப்ர க்ஷத்ரமத்ரமாப்னோதி க்ஷத்ரஸ்ய ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத³ ॥௪॥

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) ப்ராணனை உக்தமென்கிற சஸ்த்ரமாகவும் அந்தப்பேர்கொண்ட ஸாமமாகவும் யஜுஸ்ஸாகவும் க்ஷத்ரமாகவும் உபாஸிப்பவனுக்கு அந்தந்த ஸாலோக்யஸாயுஜ்யங்களையும் அந்தந்த ஐஹிக பலன்களையு மதுதந்திடும்.

அத² சதுர்த³ஶம் ப்ராஹ்மணம்.

பூ⁴மிரந்தரிக்ஷம் த்³யௌரித்யஷ்டாவக்ஷராண்யஷ்டாக்ஷரம் ஹ வா ஏகம் கா³யத்ர்யை பத³மேதது³ ஹைவாஸ்யா ஏதத்ஸ யாவதே³ஷு த்ரிஷு லோகேஷு தாவத்³த⁴ ஜயதி யோ(அ)ஸ்யா ஏததே³வம் பத³ம் வேத³ ॥௧॥ ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமானீத்யஷ்டாவக்ஷராண்யஷ்டாக்ஷரம் ஹ வா ஏகம் கா³யத்ர்யை பத³மேதது³ ஹைவாஸ்யா ஏதத்ஸ யாவதீயம் த்ரயீ வித்³யா தாவத்³த⁴ ஜயதி யோ(அ)ஸ்யா ஏததே³வம் பத³ம் வேத³ ॥௨॥ ப்ராணோ(அ)பானோ வ்யான இத்யஷ்டாவக்ஷராண்யஷ்டாக்ஷரம் ஹ வா ஏகம் கா³யத்ர்யை பத³மேதது³ ஹைவாஸ்யா ஏதத்ஸ யாவதி³த³ம் ப்ராணி தாவத்³த⁴ ஜயதி யோ(அ)ஸ்யா ஏததே³வம் பத³ம் வேதா³தா²ஸ்யா ஏததே³வ துரீயம் த³ர்ஶதம் பத³ம் பரோரஜா ய ஏஷ தபதி யத்³வை சதுர்த²ம் தத்துரீயம் த³ர்ஶதம் பத³மிதி த³த்³ருஶ இவ ஹ்யேஷ பரோரஜா இதி ஸர்வமு ஹ்யேவைஷ ரஜ உபர்யுபரி தபத்யேவம் ஹைவ ஶ்ரியா யஶஸா தபதி யோ(அ)ஸ்யா ஏததே³வம் பத³ம் வேத³ ॥௩॥

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) காயத்ரியை உபாஸிக்கும் விதி சொல்லப்படுகிறது. முதலாவது பதம், பூமி, அந்தரிக்ஷம், த்யௌ: என்பது இது எட்டெழுத்தடங்கியது. இப்படியே மூன்றுலகமாக உபாஸிக்கு மவனுக்கு மூன்றுலகங்களிலும் ஜயிக்கவேண்டியவற்றின் ஜயமுண்டாகும். இப்படி இருக்கு, யஜுஸ்ஸு, ஸாமம். இது இரண்டாவது பதம். இந்தப்படி த்ரயியாக உபாஸித்தவனுக்கு வேதோக்த ஸகல பலன்களும் கிடைக்கும். இப்படியே ப்ராணன், அபானம், வ்யானம், இது மூன்றாவது பதம். இந்தப்படி யுபாஸித்தவனுக்கு ஸகல ப்ராணி ஜயமுமுண்டாகும். மண்டலபுருஷனை நான்காவது பதமாக உபாஸிப்பவன் அந்தப் புருஷனைப்போல் திருப்தியையுடையவனுவான்.

ஸைஷா கா³யத்ர்யேதஸ்மிம்ஸ்துரீயே த³ர்ஶதே பதே³ பரோரஜஸி ப்ரதிஷ்டி²தா தத்³வை தத்ஸத்யே ப்ரதிஷ்டி²தம் சக்ஷுர்வை ஸத்யம் ச

க்ஷுர்ஹி வை ஸத்யம் தஸ்மாத்யதிதாநீம் த்வௌ விவதமாநாவேயாதாமஹம
தர்ஶமஹமஶ்ரௌஷமிதி ய ஏவம் ப்ரூயாதஹமதர்ஶமிதி தஸ்மா ஏவ ஶ்ரத்தத்யாம
தத்வை தத்ஸத்யம் பலே ப்ரதிஷ்டிதம் ப்ராணோ வை பலம் தத்ப்ராணே
ப்ரதிஷ்டிதம் தஸ்மாதாஹுர்பலம் ஸத்யாதோகீய இத்யேவம்வேஷா கா
யத்ர்யத்யாத்மம் ப்ரதிஷ்டிதா ஸா ஹைஷா கயாம்ஸ்தத்ரே ப்ரா
ணா வை கயாஸ்தத்ப்ராணாம்ஸ்தத்ரே தத்யத்கயாம்ஸ்தத்ரே தஸ்மாத்காயத்ரீ
நாம ஸ யாமேவாமூம் ஸாவித்ரீமந்வாஹைஷைவ ஸா ஸ யஸ்மா அந்வாஹ த
ஸ்ய ப்ராணாம்ஸ்த்ராயதே ||௪||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தக் காயத்ரியானது அந்தத் துரீயத்தில் ப்ரதிஷ்டை யடைகின்றது; அந்தத் துரியமும், ஸத்யத்தில் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறது. ஸத்ய மென்பது சக்ஷுரிந்திரியத்தை. ஏனென்றால், கேள்விப்பட்டவன் வார்த்தையிலும் கண்டவன் வார்த்தையை மெய்யாகக்கொள்ளுகின்றோமல்லவா! அந்தஸத்யம் பலத்தில் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறது. பலம் என்பது ப்ராணனே ஸத்யத்தைவிடப் பலமாதாரமாகின்றமையால் சிறந்தது. இம்முறையாலே காயத்ரி அத்யாத்மத்தில் (அதாவது ப்ராணனில்) ப்ரதிஷ்டையை யடைந்திருககின்றது. இது கயங்களென்கிற ப்ராணனை இரக்ஷிக்கின்றமையால் காயத்ரி யென்று பெயரையடைந்திருக்கின்றது. ஆசார்யனுலுபதேசிக்கப்பட்ட ஸாவித்ரியும் இதுவேயாம். ஸவிதாவாகிய ஸூர்யனைத் தேவதையாக உடையதன்றோ? ஆக ஸாவித்ரியே காயத்ரியாம்.

தாம் ஹைதாமேகே ஸாவித்ரீமநுஷ்டுபமந்வாஹுர்வாகநுஷ்டு
பேதத்வாசமநுப்ரூம இதி ந ததா குர்யாத்காயத்ரீமேவ ஸாவித்ரீ
மநுப்ரூயாத்யதி ஹ வா அப்யேவம்வித்பஹ்விவ ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி ந ஹைவ தத்கா
யத்ர்யா ஏகஞ்சந பதம் ப்ரதி ||௫||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா) சிலர் ஸாவித்ரியை அநுஷ்டுப்சந்தஸ்ஸென்று அதற்குச் சில காரணங்களைக் கூறுவது யுக்தமன்று. மற்றென்னவென்றால் காயத்ரியே ஸாவித்ரியாகக்கொள்ளவேண்டும்; இப்படி யறிந்தவனுக்குத் தானம் வாங்குவதினாலுண்டாகுமநந்தப் பாபங்கள் ஸம்பவியாவாம். அது காயத்ரீ ப்ரபாவ மென்றறிக.

ஸ ய இமாம்ஸ்த்ரீம்ல்லோகாந்பூர்ணாந்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்ஸோऽஸ்யா ஏதத்ப்ர
தமம் பதமாப்நுயாதத யாவதீயம் த்ரயீ வித்யா யஸ்தாவத்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்ஸோ
ऽஸ்யா ஏதத்த்விதீயம் பதமாப்நுயாதத யாவதிதம் ப்ராணி யஸ்தாவத்ப்ரதிக்ருஹ்ணீ
யாத்ஸோऽஸ்யா ஏதத்த்ருதீயம் பதமாப்நுயாததாஸ்யா ஏததேவ துரீ
யம் தர்ஶதம் பதம் பரோரஜா ய ஏஷ தபதி நைவ கேநசநாப்யம் குத
உ ஏதாவத்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத் ||௬||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) காயத்ரீப்ரதம பாதஜ்ஞாநத்தால் த்ரிலோகாநுபவமும், த்வீதீயபாதஜ் ஞாநத்தால் வேதோக்த பலன்களும், த்ரிதீய பாதஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வ ப்ராணி பலன்களு முண்டாகின்றன. நான்காவது பாதத்தை யறிந்ததற்குப்பலம் ஆநந்த்யமே யன்றி வேறு பலன் ஒவ்வாது.

தஸ்யா உபஸ்தாநம் காயத்ர்யஸ்யேகபதீ த்விபதீ த்ரிபதீ சதுஷ்பத்ய
பதஸி ந ஹி பத்யஸே நமஸ்தே துரீயாய தர்ஶதாய பதாய பரோரஜ
ஸே அஸாவதோ மா ப்ராபதிதி யம் த்விஷ்யாதஸாவஸ்மை காமோ மா ஸம்ருத்தி

[illegible] ॥௭॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அந்தக் காயத்ரிக்கு உபஸ்தாநமந்திரம் என்னவென்றால் காயத்ரியாகின்றாய் ஏக பதியாகின்றாய், த்விபதியாகின்றாய், த்ரிபதியாகின்றாய், சதுஷ்பதியாகின்றாய், அறியமுடியதாகின்றாய் உனக்கு நமஸ்காரம் நான்காவதின்பொருட்டு நமஸ்காரம் அந்தத் துரீயமே (தர்சதமென்றும் பரோரஜஸ்) என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. சத்ருவைக்குறித்தாயின இந்த இஷ்டத்தை யவனுடைய வேண்டாம் என்றும் தன்னைக்குறித்தாயின இந்த இஷ்டம் என்னை யடையவேண்டுமென்றும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்படிச் சேர்த்து உபஸ்தாநம் செய்தாலப்படிக்கே இஷ்டப்படியாகின்றது.

[illegible] ॥௮॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஆச்வதராச்வி யாகிய புடிலரைப் பார்த்துச் சொல்லியது யாதெனில், நான் காயத்ரீவிதென்கிறீரே அப்படியானால் ஏன் பாபியாயிருக்கிறீரென்பது. அதற்கவர் சொல்லிய பதில், நான் காயத்ரீ முகத்தை யறியாமையிலிப்படியாயிற்றென்பது. இதைக் கேட்டு உபதேசித்தது யாதெனில் முகமாகிய அக்நி இதையறிந்தால் பாபங்களெல்லாம் தக்தங்களாய்விடும் சுத்தனும் பூதனுமாவானென்பது. இப்படிக்கெல்லாம் சொல்லியது வைதேஹராகிய ஜநகரேயாம்.

[illegible]

[illegible] ॥௧॥

பதார்த்த வர்த்த பேதங்கள். இந்தச் சுருதிகளுக்கு ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தின் கோடியில் அர்த்தமெழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்திலும் இந்த வாக்யங்கள் படிக்கப்பட்டமையால் வென்றறிக. ஆதாலாலிங்கு பொருள் சொல்லப்படவில்லை.

ஏழாவதத்யாயம் முடிந்தது.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ॥௧॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஜ்யேஷ்ட ச்ரேஷ்ட குணவிசிஷ்ட ப்ராணோபாஸகன் பர கோஷ்டிகளில ஜ்யேஷ்டனும் ச்ரேஷ்டனுமாகிறான்.

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌚 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌬𑍁𑌭𑍂𑌷𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௨॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) வஸிஷ்ட குணவிசிஷ்டவாகு பாஸநபரன் வஸிஷ்டகுண முடையவனாகிறான் வஸுமானாகிறானென்றபடி. வஸுநம் வாக்மிவஸுமானாகக்காண்கையாலே வாக்குவஸிஷ்டமாகின்றது.

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌹𑌿 𑌸𑌮𑍇 𑌚 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௩॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரதிஷ்டை குணவிசிஷ்ட சக்ஷுருபாசகன் ப்ரதிஷ்டை பலத்தையடைகின்றான். ஸமவிஷம ஸ்தாநங்களில் கண்ணால் கண்டு ப்ரதிஷ்டையடைகிறானாகையால் கண் ப்ரதிஷ்டை குணமுடையதாகின்றது.

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌹𑍀𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௪॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸம்பத குணவிசிஷ்ட ச்ரோத்ரோபாஸநம் செய்பவனுக்கு இஷ்டமெல்லாம் கைகூடும். ச்ரோத்ரமுடையவனுக்கே வேத ஸம்பத்துண்டாமாகையால், ச்ரோத்ரம் ஸம்பத குணவிசிஷ்டமாகின்றது.

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑌾 𑌆𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌾 𑌆𑌯𑌤𑌨𑌮𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௫॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) மநஸ்ஸை ஆயதநமென்று போஸிப்பவன், அனைவர்க்குமாச்ரயனாவான். இந்திரியங்களுக்கு மநஸ்ஸு ஆச்ரயமாகையால் ஆயதநமாயிற்று.

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌰𑍇𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) உபஸ்தேந்திரியத்தை ப்ரஜாபதியாக உபஸித்தவன் புத்ராதி ஸம்ருத்தியை யடைவான்.

𑌤𑍇 𑌹𑍇𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌹𑌂𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍇 𑌵𑌿𑌵𑌦𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑍋𑌚𑍁𑌃 𑌕𑍋 𑌨𑍋 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌧𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌵 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌪𑍀𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌵𑍋 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌇𑌤𑌿 ॥௭॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ப்ராணன்களென்கிற இந்திரியங்கள் ஆத்மாவுக்கு ச்ரேயஸ்ஸை யுண்டுபண்ணுகிற விஷயத்தில் விவாதப்பட்டுகொண்டு ப்ரம்மாவின் ஸமீபத்தில் சென்றன; எ.களுக்குள் யார் பெருமை யுடையவரென்று கேட்டன. அதற்கவர் சொல்லியது உங்களில் யாருடையவியோகத்தில் இந்தச்சரீரத்தை ஹேயமாய் நினைக்கின்றார்களோ அவரே வஸிஷ்டரென்று.

𑌵𑌾𑌗𑍍𑌘𑍋𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯𑌾𑌗𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌥𑌮𑌶𑌕𑌤 𑌮𑌦𑍃𑌤𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌲𑌾 𑌅𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾

ண்தஃ ப்ராணேந பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்தஃ ஶ்ரோத்ரேண வித்வாꣳஸோ மநஸா ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ வாக்॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அப்போது முதலில் வாகிந்திரியமானது சரீரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு ஒருவருடம் கழித்து வந்து என்னை விட்டு நீங்கள் எப்படி ஜீவித்திருந்தீர்களென்று கேட்க, உலகத்தில் ஊமைகளைப்போல் மற்றுண்டான இந்திரிய வ்யாபாரங்களோடு ஜீவித்திருந்தோம் என்று சொல்ல, வாக்குச் சரீரத்தில் ப்ரவேசித்தது.

சக்ஷுர்ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதாந்தா அபஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ப்ராணந்தஃ ப்ராணேந வதந்தோ வாசா ஶ்ருண்வந்தஃ ஶ்ரோத்ரேண வித்வாꣳஸோ மநஸா ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ சக்ஷுஃ॥௯॥ ஶ்ரோத்ரꣳ ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா பதிரா அஶ்ருண்வந்தஃ ஶ்ரோத்ரேண ப்ராணந்தஃ ப்ராணேந வதந்தோ வாசா பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா வித்வாꣳஸோ மநஸா ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ ஶ்ரோத்ரம்॥௧௦॥ மநோ ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா முக்தா அவித்வாꣳஸோ மநஸா ப்ராணந்தஃ ப்ராணேந வதந்தோ வாசா பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்தஃ ஶ்ரோத்ரேண ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ மநஃ ॥௧௧॥ ரேதோ ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா க்லீபா அப்ரஜாயமாநா ரேதஸா ப்ராணந்தஃ ப்ராணேந வதந்தோ வாசா பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்தஃ ஶ்ரோத்ரேண வித்வாꣳஸோ மநஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ ரேதஃ ॥௧௨॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படியே கண் காது மநம் இரேதஸ்ஸு இவைகளும் சரீரத்தை விட்டு வருஷகாலம் வெளியிருந்து ஜீவித்த ப்ரகாரத்தை ப்ரசனம் பண்ண அந்தந்த இந்திரியங்களில்லாதவர் இதரேந்திரியங்களோடு ஜீவிப்பதுபோல் ஜீவித்தோமென்ன, அந்த இந்திரியங்களும் சரீரத்தில் ப்ரவேசித்துவிட்டன.

அத ஹ ப்ராண உத்க்ரமிஷ்யந்யதா மஹாஸுஹயஃ ஸைந்தவஃ பட்வீஶஶங்கூந்ஸம்வ்ருஹேதேவꣳ ஹைவேமாந்ப்ராணாந்ஸம்வவர்ஹ தே ஹோசுர்மா பகவ உத்க்ரமீர்ந வை ஶக்ஷ்யாமஸ்த்வத்ருதே ஜீவிதுமிதி தஸ்யோ மே பலிம் குருதேதி ததேதி ॥௧௩॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அப்போது முக்ய ப்ராணன் சரீரத்தைவிட முயன்றது. அப்போது எல்லா இந்திரியங்களுக்கு முத்க்ரமண முண்டாம்படியாய் விட்டது. ஒரு வெறிய குதிரை கூச்சுக்களைப் பேர்த்துக் கொண்டு கிளம்புவதுபோலாயிற்று. அப்போது மற்ற இந்திரியங்கள் நீ உத்க்ரமியாதே; உன்னை விட்டு நாங்கள் ஜீவியோம் என்றுசொல்லின. அதற்கு முக்ய ப்ராணன் என்னைப் பூசியுங் கோளென்று கேட்டது.

ஸா ஹ வாகு³வாச யத்³வா அஹம் வஸிஷ்டா²ஸ்மி த்வம் தத்³வஸிஷ்டோ²ऽஸீதி யத்³வா அஹம் ப்ரதிஷ்டா²ஸ்மி த்வம் தத்ப்ரதிஷ்டோ²ऽஸீதி சக்ஷுர்யத்³வா அஹம் ஸம்பத³ஸ்மி த்வம் தத்ஸம்பத³ஸீதி ஶ்ரோத்ரம் யத்³வா அஹமாயதநமஸ்மி த்வம் ததா³யதநமஸீதி மநோ யத்³வா அஹம் ப்ரஜாதிரஸ்மி த்வம் தத்ப்ரஜாதிரஸீதி ரேதஸ்தஸ்யோ மே கிமந்நம் கிம் வாஸ இதி யதி³த³ம் கிஞ்சாஶ்வப்⁴ய ஆ க்ருமிப்⁴ய ஆ கீடபதங்கே³ப்⁴யஸ்தத்தேऽந்நமாபோ வாஸோ ந ஹ வா அஸ்யாநந்நம் ஜக்³த⁴ம் ப⁴வதி நாநந்நம் ப்ரதிக்³ருஹீதம் ய ஏவமேதத³நஸ்யாந்நம் வேத³ தத்³வித்³வாம்ஸ: ஶ்ரோத்ரியா அஶிஷ்யந்த ஆசாமந்த்யஶித்வாசாமந்த்யேதமேவ தத³நமநக்³நம் குர்வந்தோ மந்யந்தே ||௧௪||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த வாக்கு நீயே வஸிஷ்டனென்றும், கண் நீயே ப்ரதிஷ்டையென்றும், காது நீயே ஸம்பத்தென்றும், நீயே ஆயதநமென்று மநஸ்ஸும், நீயே ப்ரஜாதியென்று இரேதஸ்ஸும், தந்தம் குண சக்தியை ப்ராணநீந மென்றறிந்து ப்ராணனுக்கே யென்றன. இப்படிக் குணதானம் செய்த இந்திரியங்களைநோக்கி அந்த வஸ்த்ரங்களை ப்ராணன் கேட்க, கீடாதி ஸர்வ ப்ராணிகளுடைய அந்நமு முனக்கு அந்நம். ஜலமேல ஸ்த்ரம் என்றும் இப்படி யறிந்தவனுக்கு அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் தூஷ்ய ப்ரதி க்ரஹம் முதலிய தோஷங்கள் புகுராவென்றும், அப்பு வஸ்த்ரமென்பதற்குப் போசந பூர்வோத்தராச மநங்கள் மநங்கள் செய்யும்போது ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரமாக நினைக்கிறார்கள் என்று சொல்லின.

இப்படி எட்டாமத்தியாயம் முதல் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

த்³விதீயம் ப்³ராஹ்மணம்.

ஶ்வேதகேதுர்ஹ வா ஆருணேய: பஞ்சாலாநாம் பரிஷத³மாஜகா³ம ஸ ஆஜகா³ம ஜைவலிம் ப்ரவாஹணம் பரிசாரயமாணம் தமுதீ³க்ஷ்யாப்⁴யுவாத³ குமாரா இதி ஸ போ⁴ இதி ப்ரதிஶுஶ்ராவாநுஶிஷ்டோ ந்வஸி பித்ரேத்யோமிதி ஹோவாச ||௧||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆருணி குமாரனாகிய உவேத கேது பாஞ்சால தேசத்து வித்வத் கோஷ்டியை ஜயித்துக்கொண்டு தன்னை உபசரிக்கின்ற ஜீபல புத்திரனாகிய ப்ரவாஹண ராஜாவினுடைய ஸதஸ்ஸுக்கு வந்தான். அவனைப் பார்த்து ஓ குமாரனே என்று ஸம்போதித்தான். அதற்கு போஎன்று ப்ரதிவசநம் சொன்னான். பிதாவினால் ஜ்ஞாநோபதேசம் பெற்றீரோவென்றான். அதற்கு இந்த ச்வேதகேது ஆமென்றான்.

வேத்த² யதே²மா: ப்ரஜா: ப்ரயத்யோ விப்ரதிபத்³யந்தா இதி நேதி ஹோவாச வேத்தோ² யதே²மம் லோகம் புநராபத்³யந்தா இதி நேதி ஹைவோவாச வேத்தோ² யதா²ஸௌ லோக ஏவம் ப³ஹுபி⁴: புந: புந: ப்ரயத்³பி⁴ர்ந ஸம்பூர்யதா இதி நேதி ஹைவோவாச வேத்தோ² யதித்²யாமாஹுத்யாம் ஹுதாயாமாப: புருஷவாசோ பூ⁴த்வா ஸமுத்தா²ய வத³ந்தீ இதி நேதி ஹைவோவாச வேத்தோ² தே³வயாநஸ்ய வா பத²: ப்ரதிபத³ம் பித்ருயாணஸ்ய வா யத்க்ருத்வா தே³வயாநம் வா பந்தா²நம் ப்ரதிபத்³யந்தே பித்ருயாணம் வாபி ஹி ந ருஷேர்வச: ஶ்ருதம் | த்³வே ஸ்ருதீ அஶ்ருணவம் பித்ரு

𑌣𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 । 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑍇𑌜𑌤𑍍𑌸𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 । 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤 𑌏𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிச் சொன்ன ச்வேத கேதுவை ராஜா கேட்டார். மரணமடையும் பேர்கள் எப்படி நல்லகதி யடைகிறார்களென்பது தெரியுமா? அறியேன். மீண்டு இந்த லோகத்தில் ஜந்மமெடுக்கும் காரணம் தெரியுமா? அறியேன். சுவர்க்கலோகம் நிரம்பாமலிருப்பதற்குக் காரணம் தெரியுமா? அறியேன். எத்தனையாவது ஆஹுதியில் அப்பு என்கிற பூதஸூக்ஷ்மம் புருஷாகாரத்தை யடையுமோ அது தெரியுமா? அறியேன். தேவயாந பித்ருயாணங்களை யடையும் வழி தெரியுமா? அறியேன். இது வேதமோதும் விஷயமன்றோ? எல்லா ப்ராணிகளும் இந்த இரண்டு வழிகளிலேயே செல்லுகின்றன வன்றோ என்று சொல்லியும் இந்த ப்ரச்நங்களில் நானொன்றையுமறியேனென்றான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இவ்விரண்டு வழிகளும் ஸம்ஸார கதிக்கே ஸாதநமாயினவை. பிதரம் மாதரஞ்ச என்பதற்கு அண்டத்தினுடைய மேற்கபாலமும் கீழ்க்கபாலமும் பொருளாகையால் அதின் நடுவில் என்று பொருள்படுகிற அந்தரா என்கிற பதத்தினால் அண்டத்துக்குட்பட்ட உலக மென்று தோற்றுகின்றமையா லென்று சங், பாத்திலும், தாய்தந்தை ஸம்பந்தமென்கிற ஸம்ஸார மில்லாத பகவானுடைய முக்திலோகத்தையும் இரு புண்யலோகங்களையு மிவ்விரண்டு வழிகளிலும் செல்லுகின்றார்களென்று (ரா-ஹாகதிலும்) சொல்லப்பட்டது. இராமாநுஜ பாஷ்ய பக்ஷத்தில் அந்தரா என்பதற்கு இல்லா என்றுபொருள் மாதா பிதா என்பதற்கு ப்ரஸித்தமான பொருளேயாம். இந்தப் பேதங்களைப் புத்திமான்கள் ஊகித்துக் கொள்க.

𑌅𑌥𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌸𑌤𑍍𑌯𑍋𑌪𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 । 𑌅𑌨𑌾𑌦𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌸𑌤𑌿𑌂 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵 । 𑌸 𑌆𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌵𑍋𑌚 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌂 𑌸𑍁𑌮𑍇𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌯𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍋 𑌨𑍈𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌇𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌜𑌹𑌾𑌰 ॥௩॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தப்படி ப்ரசநங்கள் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் போனபின் அந்த அரசன், ஆதரம் செய்து அவ்விடத்தி லிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு அர்க்கய முதலிய உபசாரங்களுக்குத் தொடங்க அவற்றை யநாதரித்து, தகப்பனிடமோடி வந்து எனக்கு எல்லா வித்யையும் உபதேசித்தேனென்றீரே; இப்படி மோசம் செய்யலாமா? இப்படி அந்த ராஜா கேட்ட அஞ்சு கேள்விகளுக்கும் ஸமாதாநம் எனக்குத் தெரியவில்லையே என்று வியஸநத்துட னிருவரிடத்திலும் வெறுப்புடன் பேசினான்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌾𑌤 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌥𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌯𑌦𑌹𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌹𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌮𑌵𑍋𑌚𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌹𑌿 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌆𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍈𑌵𑌲𑍇𑌰𑌾𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌆𑌸𑌨𑌮𑌾𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌦𑌕𑌮𑌾𑌹𑌾𑌰𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌅𑌥 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑌰𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌯 𑌦𑌦𑍍𑌮 𑌇𑌤𑌿 ॥௪॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) அவர் அதாவது பிதா சொல்லுகின்றார். நானறிந்த விஷயமெல்லாமுனக்குச் சொல்லியே இருக்கின்றேனென்று நீ நினைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்த விஷயங்கள் எனக்கும் தெரியா; நாமிருவருமே போயவ்விடத்தி லிதையறிந்து வருவோம் என்று பிதா சொல்ல, புத்ரன் நீரே போய்த் தெரிந்துகொண்டு வாரும், நான் வருவதில்லை யவ்விடத்திற்கென்று சொல்ல கௌதமரென்கிற அவனுடைய பிதா அந்த ராஜனிடம் செல்ல அரசனும் அர்க்க்யம் முதலியவற்றால் அவரை உபசாரம் செய்து உமக்கு வேண்டிய தருகிறேனென்றான்.

ஸ ஹோவாச ப்ரதிஜ்ஞாதோ ம ஏஷ வரோ யாம் து குமாரஸ்யாந்தே வாசமபாஷதாஸ்தாம் மே ப்ரூஹீதி ‖௫‖

(ஸம்-ஹோ-வா-ச.) எனக்கு வரங்கொடுப்பதாய்ச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையுண்மையாயின், என்னுடைய குமாரனைக் கேட்ட விஷயங்களை நானறியச் சொல்லவேண்டும்.

ஸ ஹோவாச தைவேஷு வை கௌதம தத்வரேஷு மாநுஷாணாம் ப்ரூஹீதி ‖௬‖

(ஸம்-ஹோ-வா-ச.) நீர் கேட்கும் வரமானது தேவ ஸம்பந்த முடையது; மநுஷ்யார்ஹமான வரங் கேளுமென்றான் அந்த ராஜன்.

ஸ ஹோவாச விஜ்ஞாயதே ஹாஸ்தி ஹிரண்யஸ்யாபாத்தம் கோஅஶ்வாநாம் தாஸீநாம் ப்ரவாராணாம் பரிதாநஸ்ய மா நோ பவாந் பஹோரநந்தஸ்யாபர்யந்தஸ்யாப்யவதாந்யோ பூதிதி ஸ வை கௌதம தீர்தேநேச்சாஸா இத்யுபைம்யஹம் பவந்தமிதி வாசா ஹ ஸ்மைவ பூர்வ உபயந்தி ஸ ஹோபாயநகீர்த்யோவாஸ ‖௭‖

(ஸம்-ஹோ-வா-ச.) கௌதமர் சொல்லுகின்றார். யானை குதிரை தாஸவர்க்கம் பொன் முதலிய ஸமஸ்தத்தையும் கொடுப்பவனாகிய நீ, இந்த நான் கேட்ட வரத்திற்கு அதாதாவாகக்கூடாது. இப்படிச் சொல்லக் கேட்ட அரசன், சாஸ்த்ரப்படி சிஷ்யன் முறை தப்பாமல் இருந்து அறிந்துகொள்ளலாமென்று சொன்னான். அப்படி வாக்கினால் சிஷ்யபாவத்தை இசைந்தார். ஏனென்றால் ப்ராம்மணர் தக்கஆசார்யன் கிடையாதபோது தாழ்ந்த ஜாதியாரை ஆசார்யனாக வரிக்கும்படி நேரிட்டால் முக்யமான சுச்ரூஷை முதலிய சிஷ்ய வ்ருத்தியைச் செய்யக் கூடாதென்றே சொல்லுவதே தர்மமாகும். இந்தப்படியே முன்னோர்களுடைய அநுஷ்டாநம் ஆகையாலப்படியே வாக்கினால் சிஷ்யபாவத்தை ஒப்புக்கொண்டு கேட்டார்.

ஸ ஹோவாச ததா நஸ்த்வம் கௌதம மாபராதாஸ்தவ ச பிதாமஹா யதேயம் வித்யேத: பூர்வம் ந கஸ்மிம்ஶ்சந ப்ராஹ்மண உவாஸ தாம் த்வஹம் துப்யம் வக்ஷ்யாமி கோ ஹி த்வைவம் ப்ருவந்தமர்ஹதி ப்ரத்யாக்யாதுமிதி ‖

(ஸம்-ஹோ-வா-ச.) இப்படிச் சொல்லக் கேட்ட அரசன், இந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும்; நீர் பிதா மஹனைப்போலே பார்க்கத் தக்கவர். இனி நானுமக்குச் சொல்லாமலிருப்பேனா? இதுவரையி லிந்த விஷயம் ராஜாக்களின் பரம்பரையிலேயே வந்தது; ப்ராம்மணர்களறியார்கள். அப்படியிருந்தும் உமக்கு நான் சொல்லிவிடுகின்றேன். உனக்கு நான் சிஷ்யனென்று இப்படித் தாழ்ந்தவனிடத்திலும் யார் சொல்லுவார்கள்? ஆகையால் சாஸ்திரப்படியே உமக்கு நான் சொல்லுகின்றேன்.

அஸௌ வை லோகோऽக்நிர் கௌதம தஸ்யாதித்ய ஏவ ஸமித்ரஶ்மயோ தூமோऽஹரர்சிர்திஶோऽங்காரா அவாந்தரதிஶோ விஸ்புலிங்காஸ்தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா: ஶ்ரத்தாம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுத்யை ஸோமோ ராஜா ஸம்பவதி ‖௯‖

(ஸம்-ஹோ-வா-ச.) கௌதமரே கேளும்; இந்த த்யுலோகத்தை அக்நியாகவும் அதற்கு ஆதித்யனை ஸமித்தாகவும், கிரணங்களைப் புகையாகவும் பகலை வெளிச்சமாகவும் திக்கு விதிக்குக்களைத் தணல் பொறிகளாகவும் கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட இந்த அக்நியில் தேவர்கள் ச்ரத்தையை ஹோமம் செய்கிறார்கள். அந்த ஆஹுதிக்கு ஸோமன் ராஜாவாகின்றான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். அக்நிஹோத்ராகுதி ஸம்பந்தமாக 'சங்க-பாத்திலும் இந்திரிய ஸம்பந்தப்பட்ட பூதஸூக்ஷ்ம விஷயமாக 'ரா-பாத்திலும் சொல்லப்பட்டது. இதின் விரிவை யுபதேசத்திலறிக.

பர்ஜந்யோ வா அக்நிர்கௌதம தஸ்ய ஸம்வத்ஸர ஏவ ஸமிதப்ராணி தூமோ வித்யுதர்சிரஶநிரங்காரா ஹ்ராதுநயோ விஸ்புலிங்காஸ்தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா: ஸோமம் ராஜாநம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுத்யை வ்ருஷ்டி: ஸம்பவதி ||௧௦||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) வர்ஷ தேவதை ஸம்வத்ஸரம் மேகம் மின்னல் இடி இவைகளை அக்நி முதலியவையாகக் கீழ்ச்சொன்னபடி வைத்துக்கொள்க. இப்படிப்பட்ட அக்நியில் அந்த ஸோம ராஜாவாகும்படி ஹோமம்செய்யப்பட்ட ச்ரத்தை என்கிற அப்புகளைச் சேர்க்கவர்ஷமாய் முடிகிறது.

அயம் வை லோகோऽக்நிர்கௌதம தஸ்ய ப்ருதிவ்யேவ ஸமிதக்நிர்தூமோ ராத்ரிரர்சிஶ்சந்த்ரமா அங்காரா நக்ஷத்ராணி விஸ்புலிங்காஸ்தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா வ்ருஷ்டிம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுத்யா அந்நம் ஸம்பவதி ||௧௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த லோகம் ப்ருதிவி நெருப்பு இரவு சந்திரன் நக்ஷத்திரங்கள் இவைகளை முன்போல் காண்க. அப்படிப்பட்ட அக்நியில் வர்ஷத்தைவிட அது அந்நமாகின்றது.

புருஷோ வா அக்நிர்கௌதம தஸ்ய வ்யாத்தமேவ ஸமித்ப்ராணோ தூமோ வாகர்சிஶ்சக்ஷுரங்காரா: ஶ்ரோத்ரம் விஸ்புலிங்காஸ்தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா அந்நம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுத்யை ரேத: ஸம்பவதி ||௧௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) புருஷன் திறந்தவாய், ப்ராணன் வாக்கு கண் காது இவைகளை முன்போலவே காண்க. அப்படிப்பட்ட அக்நியில் அந்நத்தைச் சேரவிட இரேதஸ்ஸாய் விடுகிறது.

யோஷா வா அக்நிர்கௌதம தஸ்யா உபஸ்த ஏவ ஸமில்லோமாநி தூமோ யோநிரர்சிர்யதந்த: கரோதி தேऽங்காரா அபிநந்தா விஸ்புலிங்காஸ்தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா ரேதோ ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுத்யை புருஷ: ஸம்பவதி ஸ ஜீவதி யாவஜ்ஜீவத்யத யதா ம்ரியதே ||௧௩||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்த்ரீ உபஸ்தமம், ஹோமங்கள், யோநி, மைதுந வ்யாபாரம், ஸுகம் இவைகளை முன்போல் ரூபித்துக் கொள்க. இப்படிப்பட்ட அக்நியில் இரேதஸ்ஸைச் சேர்க்கப் புருஷனாகின்றான், அவனுடைய ஸ்திதி நிலையில்லை. தர்மத்தின்படியாகின்றது.

அதைநமக்நயே ஹரந்தி தஸ்யாக்நிரேவாக்நிர்பவதி ஸமித்ஸமித்தூமோ தூமோऽர்சிரர்சிரங்காரா அங்காரா விஸ்புலிங்கா விஸ்புலிங்காஸ்தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா: புருஷம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுத்யை புருஷோ பாஸ்வரவர்ண: ஸம்பவதி ||௧௪||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இவன் மரித்தபின் வாஸ்தவமான லக்ஷணங்களை தூமாங்காராதிகளை யுடைத்தான நெருப்பில் விதிப்படி ஹோமம் பண்ண இந்த யஜமானன் ஸ்வர்க்கத்தில் திவ்ய புருஷனாகிறான்.

தே ய ஏவமேதத்விதுர்யே சாமீ அரண்யே ஶ்ரத்தாம் ஸத்யமுபாஸதே தேऽர்சிரபிஸம்பவந்த்யர்சிஷோऽஹரஹ்ந ஆபூர்யமாணபக்ஷமாபூர்யமாணபக்ஷாத்யாந்ஷண்மாஸாநுதங்ஙாதித்ய ஏதி மாஸேப்யோ தேவலோகம் தேவலோகாதாதித்யமாதித்யாத்வைத்யுதம் தாந்வைத்யுதா

तान्वैद्युतात्पुरुषो मानस एत्य ब्रह्मलोकान्गमयति तेषु ब्रह्मलोकेषु पराः परावतो वसन्ति तेषां न पुनरावृत्तिः ॥௧௫॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி யறிந்தவரும், ப்ரம்மோபாஸநம் செய்கின்றவரும், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ப்ரம்மலோகத்தைப் புநராவ்ருத்தி யில்லாதவர்களாகின்றார்கள்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். இங்கு ப்ரம்மமென்பது சதுர்முக லோகமென்றும், புநராவ்ருத்தியில்லை என்பதற்கு இந்தக் கல்பத்திலில்லையென்றும் (சங்-பாத்தில்) வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. (ரா-பாத்தில்) பரப்ரம்மமே ப்ரம்மமென்றிவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டதென்றும் இதுமோக்ஷமே என்றும் எப்போதும் புநராவ்ருத்தியில்லையென்றும் சொல்லப்பட்டன.

अथ ये यज्ञेन दानेन तपसा लोकाञ्जयन्ति ते धूममभिसंभवन्ति धूमाद्रात्रिꣳ रात्रेरपक्षीयमाणपक्षमपक्षीयमाणपक्षाद्यान्षण्मासान्दक्षिणादित्य एति मासेभ्यः पितृलोकं पितृलोकाच्चन्द्रं ते चन्द्रं प्राप्यान्नं भवन्ति ताꣳस्तत्र देवा यथा सोमꣳ राजानमाप्यायस्वापक्षीयस्वेत्येवमेनाꣳस्तत्र भक्षयन्ति तेषां यदा तत्पर्यवैत्यथेममेवाकाशमभिनिष्पद्यन्त आकाशाद्वायुं वायोर्वृष्टिं वृष्टेः पृथिवीं ते पृथिवीं प्राप्यान्नं भवन्ति ते पुनः पुरुषाग्नौ हूयन्ते ततो योषाग्नौ जायन्ते । ते लोकान्प्रत्युत्थायिनस्त एवमेवानुपरिवर्तन्तेऽथ य एतौ पन्थानौ न विदुस्ते कीटाः पतङ्गा यदिदं दन्दशूकम् ॥௧௬॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) கேவலங் கர்மாநுஷ்டாந பரர்கள், தூமாதி மார்க்கத்தினால் பித்ரு லோகத்தை யடைந்து பித்ரு லோகத்திலிருந்து சந்திரனையும் அடைகின்றார்கள்; சந்திரனை யடைந்து தேவாந்நமாகின்றார்கள்; அந்தப் புண்ய கர்மம் முடிந்தபின் ஆகாசத்தை யடைகின்றார்கள்; ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவை யடைகின்றார்கள்; வாயுவிலிருந்து வ்ருஷ்டியை யடைகின்றார்கள்; வர்ஷத்திலிருந்து ப்ருதிவியை யடைகின்றார்கள்; ப்ருதிவியை யடைந்து அந்நமாய்ப் புருஷர்களை ப்ரவேசித்து ரேதோ ரூபமாய் ஸ்திரீயை ப்ரவேசித்துப் புருஷர்களாய்ப் புண்ய தேச யாத்ரை செய்கிறார்கள். இப்படிக் கர்மாநுஷ்டாந பரர்கள் கதாகதப்பட்டுத் திரிகின்றார்கள். இந்த வழிகளை யறியாதவர்கள் கீடபதங்காதிகளாய் ஜந்மத்தை யடைகின்றார்கள்.

எட்டாமத்யாயம் இரண்டாம் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

अथ तृतीयं ब्राह्मणम्.

स यः कामयेत महत्प्राप्नुयामित्युदगयन आपूर्यमाणपक्षस्य पुण्याहे द्वादशाहमुपसद्व्रती भूत्वौदुम्बरे कंसे चमसे वा सर्वौषधं फलानीति संभृत्य परिसमुह्य परिलिप्याग्निमुपसमाधाय परिस्तीर्यावृताज्यꣳ संस्कृत्य पुꣳसा नक्षत्रेण मन्थꣳ संनीय जुहोति । यावन्तो देवास्त्वयि जातवेदस्तिर्यञ्चो घ्नन्ति पुरुषस्य कामान् । तेभ्योऽहं भागधेयं जुहोमि ते मा तृप्ताः सर्वैः कामैस्तर्पयन्तु स्वाहा । या तिरश्ची निप

ஷ்டே தேப்யோ(அ)ஹம் பாகதேயம் ஜுஹோமி தே மா த்ருப்தா: ஸர்வை: காமைஸ் தர்பயந்து ஸ்வாஹா ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) கீழ் ஜ்ஞாந கர்மங்களுக்குக்கதிசொல்லப்பட்டதன்றோ? அந்தக்கர்மத்திற்கு ஸாதநமான தநங்களுக் குபாயமாந மகத்வத்தை யடைவதற்குமந்தக் கர்மம்தொடங்கிச் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது நான் மகத்வத்தை யடையவேண்டுமென எவனுக்கு ஆசையிருக்கின்றதோ அவன், உத்தராயணத்தில் சுக்ல பக்ஷத்தில் ஒரு சுப திநத்தில் பன்னிரண்டு நாள்களுபஸத்வரதமிருந்து அத்திமரத்தால் செய்யப்பட்ட கிண்ணிபோலிருக்கின்ற கம்ஸமென்கிற பாத்திரத்திலாவது கம்ஸமென்கிற யஜ்ஞ பாத்திரத்திலாவது ஸகலவித கொடிகளையும் பழங்களையும் சேர்த்து யஜ்ஞ பூமியைச் சீர்திருத்தி அக்நியை முன்னே ப்ரதிஷ்டை செய்து, தர்பங்களாலே பரிஸ்தரணம் செய்து (ஆவ்ருத்) என்கிற ப்ரயோக க்ரமத்தினாலே உத்தமமாகிய நக்ஷத்திரத்தில் ஒஷதிர ஸபிஷடத்தை அக்நி ஸமீபத்தில் சேர்த்து இந்த 'யாவந்த:' இத்யாதி மந்திரங்களினால் நெய் ஹோமம் செய்யவேண்டியது. விவரண விஸர்க்க ஹேது. இந்த மூலைகளும் மந்திரத்தின் பொருள்களும் கல்பத்தினாலு முபதேசத்தினாலுமறியக்கூடிய இரஹஸ்யமாகையால் இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படவில்லை.

ஜ்யேஷ்டாய ஸ்வாஹா ச்ரேஷ்டாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ப்ராணாய ஸ்வாஹா வஸிஷ்டாயை ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி வாசே ஸ்வாஹா ப்ரதிஷ்டாயை ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி சக்ஷுஷே ஸ்வாஹா ஸம்பதே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ச்ரோத்ராய ஸ்வாஹா(ஆ)யதநாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி மநஸே ஸ்வாஹா ப்ரஜாத்யை ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ரேதஸே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ||௨||

அக்நயே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ஸோமாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி பூ: ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி புவ: ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ஸ்வ: ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி பூர்புவ: ஸ்வ: ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ப்ரஹ்மணே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி க்ஷத்ராய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி பூதாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி பவிஷ்யதே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி விச்வாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ஸர்வாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ப்ரஜாபதயே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ||௩||

அதைநமபிம்ருசதி ப்ரமதஸி ஜ்வலதஸி பூர்ணமஸி ப்ரஸ்தப்தமஸ்யேகஸபமஸி ஹிங்க்ருதமஸி ஹிங்க்ரியமாணமஸ்யுத்கீதமஸ்யுத்கீயமாநமஸி ச்ராவிதமஸி ப்ரத்யாச்ராவிதமஸ்யார்த்ரே ஸந்தீப்தமஸி விபூரஸி ப்ரபூரஸ்யந்நமஸி ஜ்யோதிரஸி நிதநமஸி ஸம்வர்கோ(அ)ஸீதி ||௪||

[illegible] ॥௫॥

[illegible] ॥௬॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிகளும் மேழ்ச் சொன்ன அந்தக் கர்மத்தின் ப்ரயோகத்தி லடங்கனவையாகையா லிவற்றையும் அந்தக் கல்பாசார்யார்களிடத்தி லறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

[illegible] ॥௭॥ [illegible] ॥௮॥ [illegible] ॥௯॥ [illegible] ॥௰॥ [illegible] ॥௧௧॥ [illegible] ॥௧௨॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிகளில் சிஷ்யபேத மொழிய அர்த்தபேதமில்லை. அதாவது பக்ஷணார்த்தமாக ஸத்தம் செய்யப்பட்ட அந்த அந்தத்தைச் சுஷ்கமாகிய காஷ்டத்தில் வைத்தாலும் துளிர்த்துக்கொள்ளுமென்று அதின் மாகாத்யத்தைச் சொல்

வியாஜ்ஞவல்க்யாதி க்ரமத்திலுபதேசம் செய்யப்பட்டது. ஜாபாலரனேகருக் குபதேசித்தார். இதைப் புத்ர சிஷ்யங்யதிரிக்தர்களுக் குபதேசிக்கப்படா தென்றூர்.

𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰 𑌔𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌔𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌰𑍁𑌵 𑌔𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑌶𑍍𑌚𑌮𑌸 𑌔𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰 𑌇𑌧𑍍𑌮 𑌔𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑍁𑌪𑌮𑌨𑍍𑌥𑌨𑍍𑌯𑍌 𑌦𑌶 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌰𑍀𑌹𑌿𑌯𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌲𑌮𑌾𑌷𑌾 𑌅𑌣𑍁𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌙𑍍𑌗𑌵𑍋 𑌗𑍋𑌧𑍂𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌸𑍂𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌖𑌲𑌕𑍁𑌲𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍 𑌦𑌧𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌿 𑌘𑍃𑌤 𑌉𑌪𑌸𑌿𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 ॥ ௧௩ ॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்ருவம், சமஸம், இத்மம், உபமந்தநிகர் இவை நான்கும் ஔதும் பரமாயிருக்கவேண்டும்; வ்ரீஹி, யவம், திலம், மாஷம், அணீ, ப்ரியங்கு, கோதூமம், மஸூரம், கல்லம், கலகுலம் இந்தப் பத்துத் தாங்யங்களையும் சேர்க்கவேண்டும். இவற்றில் ஸம்பந்தமான இரஸத்தை மது, ததி, க்ருதம் இவற்றில் சேர்த்து ஆஜ்யஹோமம் செய்ய வேண்டியது.

எட்டாமத்யாயம் மூன்றவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌏𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍈 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌰𑌸𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌪𑍋𑌽𑌪𑌾𑌮𑍋𑌷𑌧𑌯 𑌓𑌷𑌧𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌫𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌫𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍇𑌤𑌃 ॥ ௧ ॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ப்ராம்மணத்தில் புத்ரோத்பத்திக்கு வதிசொல் ப்ருதிவி ஸகல பூதரஸமன்றோ? அந்த ப்ருதிவிக்கு அப்புக் கிரஸம். அப்புக்கு ஔஷதிகள் ஔஷதிகளுக்குப் புஷ்பங்கள், புஷ்பங்களுக்குப் பலன்கள், பலன்களுக்குப் புருஷன், புருஷன்களுக்கு இரேதஸ்ஸு.

𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌸𑌸𑍃𑌜𑍇 𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌧 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌧 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌸 𑌏𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌵𑌾𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑍁𑌦𑌪𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌨𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 ॥ ௨ ॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிப்பட்ட ஸாரமான இரேதஸ்ஸுக்கு ப்ரதிஷ்டையைக் கல்பிக்கவேண்டுமென்று அந்த ஸத்ரீயோடு மைதுந கார்யத்தைச் செய்தான்.

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌿𑌷𑌵𑌣𑍇 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌕𑍌 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌹 𑌵𑍈 𑌵𑌾𑌜𑌪𑍇𑌯𑍇𑌨 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌧𑍋𑌪𑌹𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍃𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯 𑌇𑌦𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌧𑍋𑌪𑌹𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍃𑌞𑍍𑌜𑌤𑍇 ॥ ௩ ॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த மைதுந கர்மம், வாஜபேயமாக ரூபிக்கப்படுகின்றது. இந்த க்ரமத்தை யறிந்த மைதுநி பாபத்தை யடையமாட்டான்.

𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍍𑌮 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕 𑌆𑌰𑍁𑌣𑌿𑌰𑌾𑌹𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍍𑌮 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌕𑍋 𑌮𑍌𑌦𑍍𑌗𑌲𑍍𑌯 𑌆𑌹𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍍𑌮 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌹𑌾𑌰𑌿𑌤 𑌆𑌹 𑌬𑌹𑌵𑍋 𑌮𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿

कात्प्रयन्ति य इदमविद्वांसोऽधोपहासं चरन्तीति बहु वा इदं सुप्तस्य वा जाग्रतो वा रेतः स्कन्दति ||௪||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த விஷயம் உத்தால காதி மஹர்ஷி பரம்பரையாலே வெளியாகின்றது.

तदभिमृशेदनु वा मन्त्रयेत यन्मेऽद्य रेतः पृथिवीमस्कान्त्सीद्यदोषधीरप्यसरद्यदपः इदमहं तद्रेत आददे पुनर्मामैत्विन्द्रियं पुनस्तेजः पुनर्भगः पुनरग्निर्धिष्ण्या यथास्थानं कल्पन्तामित्यनामिकाङ्गुष्ठाभ्यामादायान्तरेण स्तनौ वा भ्रुवौ वा निमृञ्ज्यात् ||௫||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அயோநி இரேதஸ்ஸு ஸ்கலிதமானால் ப்ராயச் சித்த க்ரமம் கூறப்பட்டது.

अथ यद्युदक आत्मानं पश्येत्तदभिमन्त्रयेत मयि तेज इन्द्रियं यशो द्रविणं सुकृतमिति श्रीर्ह वा एषा स्त्रीणां यन्मलोद्वासास्तस्मान्मलोद्वाससं यशस्विनीमभिक्रम्योपमन्त्रयेत ||௬||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஜலத்தில் ப்ரதிபிம்ப தர்சநத்திற்கு ப்ராயச் சித்தம் சொல்லுகின்றது.

सा चेदस्मै न दद्यात्काममेनामवक्रीणीयात्सा चेदस्मै नैव दद्यात्काममेनां यष्ट्या वा पाणिना वोपहत्यातिक्रामेदिन्द्रियेण ते यशसा यश आदद इत्ययशा एव भवति ||௭||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்ரீயைச் சேரும் முறைகள் அநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யாதி க்ரமங்களில் நடக்கும் விதிகள் சொல்லப்படுகின்றன.

सा चेदस्मै दद्यादिन्द्रियेण ते यशसा यश आदधामीति यशस्विनावेव भवतः ||௮||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அநுகூல்யத்தில் யசஸ்ஸுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டது.

स यामिच्छेत्कामयेत मेति तस्यामर्थं निष्ठाय मुखेन मुखं संधायोपस्थमस्या अभिमृश्य जपेदङ्गादङ्गात्सम्भवसि हृदयादधिजायसे । स त्वमङ्गकषायोऽसि दिग्धविद्धामिव मादयेमाममूं मयीति ||௯||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்திரீயை வசமாக்கிக் கொள்வதற்கு விதி மந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

अथ यामिच्छेन्न गर्भं दधीतेति तस्यामर्थं निष्ठाय मुखेन मुखं संधायाभिप्राण्यापान्यादिन्द्रियेण ते रेतसा रेत आदद इत्यरेता एव भवति ||௧௦||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) கர்ப்பதாரணச் சக்தியை யழிக்கும் விதி கூறப்படுகின்றது.

अथ यामिच्छेद्दधीतेति तस्यामर्थं निष्ठाय मुखेन मुखं संधायापान्याभिप्राण्यादिन्द्रियेण ते रेतसा रेत आदधामीति गर्भिण्येव भवति ||௧௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) கர்ப்பதாரணச் சக்தியையுண்டாக்கும் விதி விரிக்கப்பட்டது.

அத யஸ்ய ஜாயாயை ஜார: ஸ்யாத்தம் சேத்த்விஷ்யாதாமபாத்ரே(அ)க்நிமுபஸமாதாய ப்ரதிலோமꣳ ஶரபர்ஹிஸ்தீர்த்வா தஸ்மிந்நேதா: ஶரப்ருஷ்டீ: ப்ரதிலோமா: ஸர்பிஷாக்தா ஜுஹுயாந்மம ஸமித்தே(அ)ஹௌஷீ: ப்ராணாபாநௌ த ஆததே(அ)ஸாவிதி | மம ஸமித்தே(அ)ஹௌஷீ: புத்ரபஶூꣳஸ்த ஆததே(அ)ஸாவிதி | மம ஸமித்தே(அ)ஹௌஷீரிஷ்டாஸுக்ருதே த ஆததே(அ)ஸாவிதி | மம ஸமித்தே(அ)ஹௌஷீராஶாபராகாஶௌ த ஆததே(அ)ஸாவிதி | ஸ வா ஏஷ நிரிந்த்ரியோ விஸுக்ருதோ(அ)ஸ்மால்லோகாத்ப்ரைதி யமேவம்வித்ப்ராஹ்மண: ஶபதி தஸ்மாதேவம்விச்ச்ரோத்ரியஸ்ய தாரேண நோபஹாஸமிச்சேதுத ஹ்யேவம்வித்பரோ பவதி ||கஉ||

(ஸம்-ஹா ரா-ஹா.) ப்ரஸங்கத்திஞல் ஸ்வபார்யை விஷயத்தில் ஜார க்ருத்யம் பண்ணினவனை யபிசரிக்கும் வழி சொல்லப்பட்டது. இந்த மந்திரங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் உபதேசத்திஞலறிக. ஆனதால் பரதாராபிமர்சநம் செய்பவனுக்கு ஆபத்து அநேகமாயிருக்கின்றமையால் அதைப் புத்திமான் சிந்திக்கப்படாது.

அத யஸ்ய ஜாயாமார்தவம் விந்தேத்த்ர்யஹம் கꣳஸே ந பிபேதஹதவாஸா நைநாம் வ்ருஷலோ ந வ்ருஷல்யுபஹந்யாத்த்ரிராத்ராந்த ஆப்லுத்ய வ்ரீஹீநவகாதயேத் ||கங||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இதில் ஸ்தாலீபாகத்திற்காக உருதுய் நாதையான பார்யையைக்கொண்டு நெல்லுக்குத்தி விறகவேண்டிய விதி சொல்லப்பட்டது.

ஸ ய இச்சேத்புத்ரோ மே ஶுக்லோ ஜாயேத வேதமநுப்ருவீத ஸர்வமாயுரியாதிதி க்ஷீரௌதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஶ்நீயாதாமீஶ்வரௌ ஜநயிதவை ||கச|| அத ய இச்சேத்புத்ரோ மே கபில: பிங்கலோ ஜாயேத த்வௌ வேதாவநுப்ருவீத ஸர்வமாயுரியாதிதி தத்யோதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஶ்நீயாதாமீஶ்வரௌ ஜநயிதவை ||கரு|| அத ய இச்சேத்புத்ரோ மே ஶ்யாமோ லோஹிதாக்ஷோ ஜாயேத த்ரீந்வேதாநநுப்ருவீத ஸர்வமாயுரியாதித்யுதௌதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஶ்நீயாதாமீஶ்வரௌ ஜநயிதவை ||கசு|| அத ய இச்சேத்துஹிதா மே பண்டிதா ஜாயேத ஸர்வமாயுரியாதிதி திலௌதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஶ்நீயாதாமீஶ்வரௌ ஜநயிதவை ||கஎ|| அத ய இச்சேத்புத்ரோ மே பண்டிதோ விகீத: ஸமிதிங்கம: ஶுஶ்ரூஷிதாம் வாசம் பாஷிதா ஜாயேத ஸர்வாந்வேதாநநுப்ருவீத ஸர்வமாயுரியாதிதி மாꣳஸௌதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஶ்நீயாதாமீஶ்வரௌ ஜநயிதவா ஔக்ஷ்ணேந வார்ஷபேண வா ||கஅ||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ச்ருதிகளிஞல், தானுடைய விரும்புகின்ற பிள்ளையின் குணத்திற்குத் தக்கபடி பாற்சோறு முதலியவை தம்பதிகள் க்ரமப்படி புசித்துக்கொண்டு வந்தால் நியமப்படிக்கு நடந்தால் இஷ்டப்படி பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்ள ஸமர்த்தராவாரென்பது சொல்லப்படுகின்றது.

அதாஸ்யை ப்ராதரேவ ஸ்தாலீபாகாவ்ருதாஜ்யம் சேஷ்ட்வா ஸ்தாலீபாகஸ்யாவதாநம் ஜுஹோத்யக்நயே ஸ்வாஹா அநுமதயே ஸ்வாஹா தேவாய ஸவித்ரே ஸத்யப்ரஸவாய ஸ்வாஹேதி ஹுத்வா ஹுதஶேஷம் ப்ராஶ்ய பத்நீம் ப்ராஶயித்வா ப்ரக்ஷால்ய பாணீ உதகமாசம்ய ஸம்ப்ரோக்ஷ்யாத்பிர் மந்த்ரம் ஸம்ப்ரோக்ஷதி உதீர்ஷ்வாதோ விஶ்வாவஸோ அந்யாமிச்சப்ரபர்வ்யாம் ஸம் ஜாயாம் பத்யா ஸ்ருஜேதி ||கசு||

(ஸு०-ஹா-ரா-ஹா.) பின்பு ஸ்தாலீபாக முறைப்படி ஸ்தாலீபாகம் செய்து ஹவிச்சேஷத்தைத் தானும் பாநம்பண்ணி உன்பத்நியையும் பாநம் பண்ணிவித்து, கை கால் கழுவி ஜலம் ப்ரோக்ஷிதது மந்திரோச் சரணம் செய்யவேண்டியது.

அதைநாமாலிங்கதே அமோஹமஸ்மி ஸா த்வம் ஸாமாஹமஸ்ம்ய்ருக் த்வம் த்யௌரஹம் ப்ருதிவீ த்வம் தாவேஹி ஸம்ரபாவஹை ஸஹ ரேதோ ததாவஹை பும்ஸே புத்ராய வித்தய இதி ||உ०||

(ஸு०-ஹா-ரா-ஹா.) இது ஆலிங்கந மந்திரமாகையால் மந்திரோபதேசம் கேட்டறிக.

அதாஸ்யா ஊருமபிம்ருஶதி விஜிஹீதாம் த்யாவாப்ருதிவீ இதி தஸ்யாமுபஸ்தம் நிதாய ஜபேந்நஶ்யந் ஸம்யாதி ரேதஸ்ஸிக்த்வா ஜபதி விஷ்ணுர்யோநிம் கல்பயது த்வஷ்டா ரூபாணி பிம்ஶது ஆஸிஞ்சது ப்ரஜாபதிர்தாதா கர்பம் ததாது தே | கர்பம் தேஹி ஸிநீவாலி கர்பம் தேஹி ஸரஸ்வதி | கர்பம் தே அஶ்விநௌ தேவாவாதத்தாம் புஷ்கரஸ்ரஜா ||உக||

(ஸு०-ஹா-ரா-ஹா.) இது மைதுநோப க்ரமவிதியை விளக்குகின்றது.

ஹிரண்யீ அரணீ யாப்யாம் நிர்மந்ததாமஶ்விநா தம் தே கர்பம் ஹவாமஹே தஶமே மாஸி ஸூதவே| யதாக்நிகர்பா ப்ருதிவீ யதா த்யௌரிந்த்ரேண கர்பிணீ | வாயுர்திஶாம் யதா கர்ப ஏவம் கர்பம் ததாமி தே அஸாவிதி||

(ஸு०-ஹா-ரா-ஹா.) இது கர்பாதாந விதியை த்ருஷ்டாந்தத்துடன் விரிக்கின்றது. மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

ஸோஷ்யந்தீமத்பிரப்யுக்ஷதி | யதாயம் வாயு: புஷ்கரிணீம் ஸமிங்கயதி ஸர்வத: | ஏவா தே கர்ப ஏஜது ஸஹாவைது ஜராயுணா | இந்த்ரஸ்யாயம் வ்ரஜ: க்ருத: ஸார்கல: ஸபரிஶ்ரய: | தமிந்த்ர நிர்ஜஹி கர்பேண ஸாவராக்ம் ஸஹேதி ||உங||

(ஸு०-ஹா-ரா-ஹா.) இது ஸூதக ப்ரஸவத்திற்குத் தக்க விதிகளையும் மந்திரங்களையும் சொல்லுகின்றது.

ஜாதேऽக்நிமுபஸமாதாய ஸுக்ஷாயாம் க்ருத்வா ப்ருஷதாஜ்யம் ஸந்நீய ப்ருஷதாஜ்யஸ்யோபகாதம் ஜுஹோதி | அஸ்மிந் ஸஹஸ்ரம் புஷ்யாஸமேதமாந: ஸ்வே க்ருஹே | அஸ்யை ஸந்தத்யை மா ச்சைத்ஸீத் ஸப்ரஜயா ச பஶுபிஶ்ச ஸ்வாஹா | மயி ப்ராணாந் த்வயி மநஸா ஜுஹோமி ஸ்வாஹா | யத்கர்

𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌰𑍀𑌰𑌿𑌚𑌂𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌮𑌿𑌹𑌾𑌕𑌰𑌮𑍍 | 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍁𑌹𑍁𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍁 𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑌿 ||௨௪||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இது ஜாதகக் கர்மவிதியைப்பற்றி ஹோமவிதிகளோடு மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

𑌅𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌮𑌭𑌿𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌾𑌗𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌅𑌥 𑌦𑌧𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌜𑌾𑌤𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 | 𑌭𑍂𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌧𑌾𑌮𑌿 | 𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌧𑌾𑌮𑌿 | 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌧𑌾𑌮𑌿 | 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌦𑌧𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ||௨௫||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) பின்பு சிசுவுக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ராசநவிதி மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன.

𑌅𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌮 𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௨௬||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இது நாமகரணவிதி மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

𑌅𑌥𑍈𑌨𑌂 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌃 𑌶𑌶𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌮𑌯𑍋𑌭𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌧𑌾 𑌵𑌸𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍁𑌦𑌤𑍍𑌰𑌃 | 𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌿𑌹 𑌧𑌾𑌤𑌵𑍇 𑌕𑌰𑍀𑌤𑌿 ||௨௭||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இதில் முலைகொடுப்பதற்கு மந்திரஜபவிதிகள் சொல்லப்படுகின்றன.

𑌅𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌮𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌤𑍇 | 𑌇𑌲𑌾𑌸𑌿 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌰𑍁𑌣𑍀 𑌵𑍀𑌰𑍇 𑌵𑍀𑌰𑌮𑌜𑍀𑌜𑌨𑌤𑍍 | 𑌸𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍀𑌰𑌵𑌤𑍀 𑌭𑌵 𑌯𑌾𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍀𑌰𑌵𑌤𑍋𑌽𑌕𑌰𑌦𑌿𑌤𑌿 | 𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑌤𑌿𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌬𑌤𑌾𑌭𑍂𑌰𑌤𑌿𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑍋 𑌬𑌤𑌾𑌭𑍂𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌬𑌤 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌯𑌶𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 𑌯 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 ||௨௮||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இது சிசுவின் தாயாரை யபிமந்த்ரணம் பண்ணும் விதியையும் சிலஸ்துதி முதலிய விஷயங்களையும் சொல்லுகின்றது.

எட்டாமத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌵𑌂𑌶𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌵𑌂𑌶𑌃 𑌪𑍌𑌤𑌿𑌮𑌾𑌷𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌔𑌪𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌔𑌪𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌵𑍈𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌪𑌦𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌵𑍈𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌪𑌦𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌣𑍍𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌪𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌪𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 ||௧||

𑌆𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍

𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌭𑌾𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌭𑌾𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌶𑍌𑌂𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍌𑌂𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌰𑌾𑌥𑍀𑌤𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌰𑌾𑌥𑍀𑌤𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌭𑌾𑌲𑍁𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌭𑌾𑌲𑍁𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍌𑌞𑍍𑌚𑌿𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍌𑌞𑍍𑌚𑌿𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌵𑍈𑌦𑌭𑍃𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍈𑌦𑌭𑍃𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌶𑌕𑍇𑌯𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌶𑌕𑍇𑌯𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌾𑌂𑌜𑍀𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌾𑌂𑌜𑍀𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌿𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌆𑌸𑍁𑌰𑍇𑌃 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌿𑌃 ||௨||

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑌾𑌦𑍁𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑍋𑌽𑌰𑍁𑌣𑌾𑌦𑌰𑍁𑌣 𑌉𑌪𑌵𑍇𑌶𑍇𑌰𑍁𑌪𑌵𑍇𑌶𑌿𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍍𑌰𑍇𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌜𑌶𑍍𑌰𑌵𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌜𑌶𑍍𑌰𑌵𑌾 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌵𑌤𑍋 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑍋𑌗𑌾𑌜𑍍𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑍋𑌗𑍋𑌽𑌸𑌿𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑌗𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌸𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑌗𑌣𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌹𑌰𑌿𑌤𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌃 𑌶𑌿𑌲𑍍𑌪𑌾𑌤𑍍𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌶𑌿𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌾𑌨𑍍𑌨𑍈𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍇𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑍋 𑌨𑍈𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌵𑌾𑌗𑌮𑍍𑌭𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌮𑍍𑌭𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌵𑌾𑌜𑌸𑌨𑍇𑌯𑍇𑌨 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ||௩||

𑌸𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌸𑌾𑌂𑌜𑍀𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾𑌂𑌜𑍀𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌾𑌯𑌨𑍇𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌾𑌯𑌨𑌿𑌃 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍌𑌤𑍍𑌸𑌾𑌤𑍍𑌕𑍌𑌤𑍍𑌸𑍋 𑌮𑌾𑌹𑌿𑌥𑍇𑌰𑍍𑌮𑌾𑌹𑌿𑌥𑌿𑌃 𑌵𑌾𑌮𑌕𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌮𑌕𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍍𑌰𑍇𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌵𑌚𑌸𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌵𑌚𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌵𑌷𑍇𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍁𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌵𑌷𑍇𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍𑌭𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ||௪||

(𑌶𑌂-𑌸𑌾-𑌪𑌾-𑌸𑌾.) இனி ஸமஸ்த ப்ரவசநத்திற்கும் ஆசார்யர்களின் வம்சஸ்திரீ ப்ரதாநமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. குணவானன பிள்ளையுண்டாவது ஸ்திரீ ஸம்பந்தத்தினாலன்றோ? இப்படி வம்சஸ்துதியோடு ப்ரம்மஸ்துதியில் முடித்தது.

எட்டாமத்யாயம் ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அஷ்டமாத்யாயம் முற்றிற்று.

ப்ரஹதாரண்யகோபநிஷத்து முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேபரமாத்மநேநம:.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்திலடங்கிய மத்வபாஷ்யார்த்தபேதங்கள்.

மூன்றுவதத்தியாயம்.

முதலாவது அச்வப்ராம்மணத்தில் குதிரை ரூபங்கொண்ட சூரியனாலுபதேசிக்க ப்பட்டபடியால் வாஜஸநேயமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஸூரியனிடத்தில் கேட்ட யாஜ்ஞவல்க்யர் காண்வருக்குபதேசித்தபடியால் காண்வசாகை யென்று பெயர் பெற்றது. அச்வமேதாச்வத்தின் எல்லா அவயவங்களையும் ரூபகாலங்காரமாகப் பேசி யிருக்கின்றது. இது த்யாநார்த்தம். இவ்விஷயம் வராகபுராணம் முதலியவற்றிலும் விளங்கும்.

இரண்டாவதாகிய அச்வமேத ப்ராம்மணத்தில் ப்ரலயாதி க்ரமங்களோ சில ரூப ணங்கள் சொல்லப்பட்டன; இதை ப்ரம்ம தர்க்காதிகளினாலும் தெரிந்துகொள்க.

மூன்றுவதாகிய உத்கீதப்ராம்மணத்தில் ஸாமபக்தியாகிய உத்கீதம் முதலியவற்றை யும் உத்காதா முதலியவற்றையும் ரூபித்துபாஸிக்கும் வழி கூறப்படுகின்றது.

ப்ரஜாபத்யப்ராம்மணத்தில் ப்ரம்மத்தின் குணங்கள் சொல்லப்பட்டன; பரமாத்மா வாகிய நாராயணன் ப்ரம்மாமுதலான தேவதைகளைக் காட்டிலும் லக்ஷ்மியைக் காட்டி லும் குணாதிகனுகையால் உருத்திரனைவிட அதிகனென்பதில் தடையில்லை என்று தொ டங்கி ப்ரம்மதர்க் கவசநங்களால் அந்த ப்ரம்மகுணங்கள் வெளியாக்கப்பட்டன; ஸகு ணோபாஸநமோதப்பட்டது.

அவ்யாக்ருத ப்ராம்மணத்தில் அஹம் ப்ரம்மாஸ்மி, இது முதலிய அத்வைதிகளால் அபேதஸாதகமாக உதகரிக்கப்படுகிற பகுச்ருதிகளுக்கும் பேதபரமாக அர்த்தம் காட்டப் பட்டது; விடத்தகாதது பூர்ணமானது; உள்ளதென்றறியத்தக்கது என்றுப்போல அர்த் தங்கள் சொல்லப்பட்டன. சாந்தோக்யோபநிஷத்திலுள்ள தத்வமான வாக்யத்தினாலும் பேதமே போதிக்கப்படுகின்றது. (அதத்) (தவம்) (அஸி) என்று பகுத்துக் கொள்ளவே ண்டும் அப்போது பேதமே பொருளென்பது ஸித்திக்கின்றது; பேதாபேதஜ்ஞாநமும் நிஷேதிக்கப்படுகின்றது; அநேகப் புராணவசநங்களாலும் இப்படியே ஏற்படுகின்றமை யால் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

ஸப்தாந்ந ப்ராம்மணத்தில் விசேஷபேதமில்லை என்றறிக.

நாமாதிப்ராம்மணத்தில் ப்ராணஸ்வரூபம் நாமரூபகர்மங்கள் இந்த விஷயங்களைப் பற்றியதென்பது துல்யம்.

மூன்றுவதத்தாயம் முடிந்தது.

நான்காவதத்யாயம்.

அஜாதசத்ரு ப்ராம்மணத்தில் ப்ரம்மத்திலிருந்து ஸகல ஜகத்துமுண்டாகும் வழி யோதப்படுகின்றது.

சிசுப்ராம்மணம், மூர்த்தாமூர்த்த ப்ராம்மணம், மைத்ரேயீப்ராம்மணம், மதுப்ரா ம்மணம், வம்சப்ராம்மணம் இவைகளிலும் விசேஷபேதமில்லை.

நான்காமத்யாயம் முடிந்தது.

ஐந்தாமத்யாயம்.

ஆச்வல ப்ராம்மணம், ஆர்தபாக ப்ராம்மணம், புஜ்யு ப்ராம்மணம், உஷஸ்த ப்ராம் மணம், கஹோளா ப்ராம்மணம், கார்கி ப்ராம்மணம், இவைகளில், யாஜ்ஞவல்க்யர், ஸித்தாந்தம சொல்லுகிற வியாஜத்தினுல் ஸர்வ ஸ்வதந்திரம் முதலிய குணங்கள் சொல் லப்பட்டன. அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தினுல் ஸர்வாந்தர்யாமித்வம் சொல்லப்படுகின் றது. அக்ஷர ப்ராம்மணத்தில் ஸர்வாதாரத்வம் சொல்லப்பட்டது. சாகல்ய ப்ராம்ம ணத்தில் யாஜ்ஞவல்க்ய விஜயத்தைச் சொல்லுகிற வழியாலே ஸ்ருஷ்டி க்ரமத்தைச் சொல்லுகின்றது.

ஐந்தாமத்யாயம் முடிந்தது.

ஆறமத்யாயம்.

ஷடாசார்ய ப்ராம்மணத்தில் அந்தந்த ஆசார்யர்கள் ஜநகருக்குபதேசித்த விஷயங்க ளின் சீர்திருத்தம் யாஜ்ஞவல்க்யரால் செய்யப்பட்டது.

கூர்ச்ச ப்ராம்மணத்தில் ஜநகர் மர்யாதை செய்து கேட்டதற்கு அஸங்கத்வாதி குணங்க ளுபதேசிக்கப்பட்டன.

ஜ்யோதிர் ப்ராம்மணத்தி லந்தந்த ஜ்யோதிஸ்க்குகளினுலும் ப்ரகாசமில்லாத ஸம யத்தில் பரப்ரம்மத்தினுலும் ப்ரகாசமுண்டாகின்றதென்று ப்ரம்ம ஜ்யோதிரூபமென்று ரூபிக்கப்பட்டது.

சாரரீர ப்ராம்மணத்தி லாத்மாவினுடைய தேஹ ஸ்திதி கத்யுத்க்ராந்தி முதலிய வை சொல்லப்பட்டன. முக்தாத்ம விஷயமும் விசதீகரிக்கப்பட்டது.

மைத்ரேயீ ப்ராம்மணத்தி லாத்ம ஸ்வரூபமே நன்கு விசதீகரிக்கப்பட்டது. மேலே வம்சம்.

ஆறுமத்யாயம் முடிந்தது.

ஏழாமத்யாயம்.

ஏழாவதத்யாயத்தில் விஷயங்களில் விசேஷ பேதமில்லையாகையால் ப்ராம்மணங் கள் பிரித்தெழுதப்படவில்லை.

ஏழாமத்யாயம் முடிந்தது.

எட்டாமத்யாயம்

எட்டாமத்யாயத்தில் முக்ய ப்ராணனுடைய ப்ராதாந்யம் பஞ்சாக்நிவித்யை இவை முதலிய விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

எட்டாமத்தியாயம் முடிந்தது.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் முற்றும்.

ஶ்ரீ

ஶ்ரீபரமாத்மநே நம:.

சாந்தோக்யோபநிஷத் ப்ரதமோத்யாய:.

ப்ரதம: கண்ட:.

ஹரி: ஓம்.

ஓமித்யேததக்ஷரமுத்கீதமுபாஸீத । ஓமிதி ஹ்யுத்காயதி தஸ்யோபவ்யாக்யாநம் ॥ க ॥

(ஶம்—பா.) ஓமித்யேததக்ஷரம் என்பது முதல் எட்டத்தியாயங்கள் சாந்தோக்யோபநிஷத்து, அதன் அர்த்தங்கள் சுருக்கமாய் சொல்லப்படுகின்றன.

கர்மகாண்டத்தில் தேவதோபாஸனத்தோடு கூடிய அக்னிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்களினால் அர்ச்சாதி மார்க்கத்தாலே கார்யப்ருஹ்மத்தை அடையக் கூடுமென்றும் கேவலகர்மத்தினால் தூமாதிமார்க்கமாய் ஸ்வர்க்காதிகளை அடையலாமென்றும் நிஷித்தகர்மங்களைச் செய்வதினால் நரகமென்றும் அதோகதி உண்டாகிறதென்றும் சொல்லப்பட்டது. இவ்வகைகளில் எதிலும் பரப்ருஹ்ம ப்ராப்தி கைக்கூடாதாதலின் கர்மாபேக்ஷையில்லாத அத்வைதஜ்ஞானம் இவ்வுபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

அதற்குமுன்னம் அப்யுதயஸாதனங்களும் விக்ருத ப்ருஹ்மவிஷயங்களுமான சில உபாஸனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

அத்வைதஜ்ஞானமானது மனோவிருத்திமாத்திரம், உபாஸனங்கள்மனோவிருதிரூபங்கள், கயிற்றைப்பார்த்துப் பாம்பென்று முதலில் பிரமங்கொண்டவன் இது கயிறென்று தெரிந்துகொண்டபின் பாம்பென்னும் பிரமம்நீங்கப் பெறுவதுபோலே சுத்தசைதந்யமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஏறிடப்பட்ட பிரமங்கள் நீங்குவதே அத்வைதஜ்ஞானம். உபாஸனமானது ஒன்றை ஆலம்பனமாக்கிக் கொண்டு தான் அதோடு ஒற்றுமைப்பட்டவனென்று பாவிக்கையாம்.

இவ்வுபாஸனங்கள் ஸத்வசுத்தியைச்செய்வதும் வஸ்துவின் உண்மையை விளக்குவதால் அத்வைதஜ்ஞானத்துக்குதவி செய்வதும் ஆலம்பனமொன்று உண்டாதலால் சுகத்தில் ஸாதிக்கத்தகுந்ததுமாகையால் இவையேமுதலில் சொல்லப்படுகின்றன.

அதில் கர்மாப்பியாஸம் திடமாக இருப்பதால் அதைவிட்டு உபாஸனத்தில்விழுவது கஷ்டம்என்று முத்லில் அதிகர்மாங்க விஷயமான உபாஸனமேசொல்லப்படுகிறது,

ஓம் என்னும் அக்ஷரமானது பரமாத்மாவை நேரேசொல்லுகிறது. இங்கு இதி என்றதினால் இவ்வக்ஷரமே உபாஸிக்கத்தக்கதென்று ஏற்படுகிறது. இவ்வக்ஷரத்தை ப்ரயோகிப்பதினால் அப்பரமாத்மா ப்ரஸன்னமாகும். யாகம் ஜபம் முதலிய சற்கர்மங்களில் எல்லாம் இவ்வக்ஷரம் அந்தத்தில் உச்சரிக்கப்படுவதினால் இதுஸர்வசிரேஷ்டமானது. இது பரமாத்மாவுக்கு நாமமாயிருப்பதோடே அர்ச்சைபோலே பரமாத்மாவின் ப்ரதீகமாயுமிருப்பதால் இருவகையாயும் உபாஸிப்பது முக்கியமென்பது எல்லாவேதாந்தங்களிலும் பிரசித்தமாயுள்ளது. இவ்வக்ஷரம் உத்கீதத்துக்கு அவயவமாகையாலே உத்கீதமென்று சொல்லப்படும். யாகங்களில் ஸாமகானம் செய்யும்போது ஓம் என்று துடங்கியேகானம் செய்யவேண்டியிருப்பதால் இதுவும் உத்கீதமேயாம். அதன் உபாஸநம் இப்படிப்பட்டது, அதன் மகிமைஇது, அதன் பலம் இதுஎன்பது முதலியவை இனி சொல்லப்படுகின்றன. (க.)

(ரா—பா.) ப்ரஹ்மவித்தைக்குஉபயுக்தமாயுள்ளதும்கர்மாங்கத்தைப்பற்றியதுமான உபாஸனம் இங்குசொல்லப்படுகிறது. உத்கீதமாகிய ஓம் என்னும் அக்ஷரத்தை

உபாஸநம்செய்யக்கடவன். உத்கீதபக்திக்கு அவையவமாகையாலிது உத்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறது. எவ்விதத்திலும் ஓம்என்னும் அக்ஷரம் உத்கீதமாகக்கூடாதாகை யால்உத்கீதபதத்திற்காவது அக்ஷரபதத்திற்காவது முக்கியார்த்தத்தை விட்டுலக்ஷணை யைஅவலம்பிக்கவேண்டியிருப்பதால் 'ஏதஸ்யைவாக்ஷரஸ் யோபவ்யாக்யானம்,என் றுஇக்கண்டத்தின்முடிவில்சொல்வதற்கேற்கஉத்கீதசப்தத்திற்கேலக்ஷணை சொல்வது யுக்தம். (௧)

𑌏𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌰𑌸𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌪𑍋 𑌰𑌸𑌃 𑌅𑌪𑌾𑌮𑍋𑌷𑌧𑌯𑍋 𑌰𑌸 𑌓𑌷𑌧𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌰𑌸𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌚 𑌋𑌗𑍍𑌰𑌸 𑌋𑌚𑌃 𑌸𑌾𑌮 𑌰𑌸𑌃 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌰𑌸𑌃 ‖ ௨ ‖

பா॰—ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமமாயுமுள்ள பூதங்களுக்கு பூமியும் அந்த பூமிஜல த்தில் கோக்கப்பட்டிருப்பதால் பூமிக்கு ஜலமும் ஆதாரம். அந்தஜலத்தின் பரிணம மாகையால் ஜலங்களுக்கு ஒஷதிகளும் அன்னபரிணமமாகையாலே ஒஷதிகளுக்கு ஜீவாத்மாவும் அவன அவயவங்களில் வாக்சேச்ரேஷ்டமாகையால் ஜீவனுக்குவாக் கும் அந்தவாக்குக்கு ருக்கும் ருக்குக்கு ஸாமமும் அந்தஸாமத்துக்கு உத்கீதமும் ஸாரபூதமானது.

ரா—பூதங்களுக்கு பூமி ஆதாரம். பூமிஜலத்திலிருந்து உண்டானது ஒஷ திகள் ஜலத்தின்பரிணமம்.வாக்குபுருஷனுக்கு மிகவும் உபகாரம்செய்வது.ருக்குகள் கம்பீரமான அர்த்தம் உடையன. ஸாமங்கள் கீதியுடையன கேட்க இனிமையாயிரு ப்பன. உத்கீதம் இங்கு உத்கீதமென்பது உத்கீதாவயவமான ஓங்காரத்தை. (௨)

𑌸 𑌏𑌷 𑌰𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌤𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌽𑌷𑍍𑌟𑌮𑍋 𑌯𑌦𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 ‖ ௩ ‖

(பா॰—ரா.) உத்கீதமென்னும்இவ்வோங்காரமானது கீழ்சொன்னபடி பூதங்களு க்குமேல் ஸாரமானது பரமாத்மாவின் பிரதீகமாகையால் பரமாத்ம ஸ்தானத்து க்கு யோக்கியமானது பரமாத்மாவைப்போலே உபாஸிக்கத்தக்கது மிது இவ்வுத்கீத மென்பது பிருதிவீ முதலாகச் சொல்லபபட்டதில் எட்டாவது. (௩)

𑌕𑌤𑌮𑌾 𑌕𑌤𑌮𑌰𑍍𑌕𑍍𑌕𑌤𑌮𑌤𑍍𑌕𑌤𑌮𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌕𑌤𑌮𑌃 𑌕𑌤𑌮 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ‖

(பா॰—ரா.) ருக் என்பதுயாது,ஸாமம் என்பதுஎது, உத்கீதம் என்பதுயாவது என்பது யோசிக்கப்படுகிறது. (௪)

𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌰𑍍𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌕𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌮 𑌚 ‖ ௫ ‖

(பா॰—ரா.) இவ்விசாரத்தில் நிச்சிதமானதைச்சொல்லுகிறது வாகிந்திரியத்தி னுல் உச்சரிக்கத்தக்கதாதலின் வாக்கேருக்காகும்ஸாமகானம் ப்ராணனுகியமூச்சைப் பிடித்துச் செய்யவேண்டியதாதலின் பிராணன் ஸாமம் உத்கீதபக்தியின் அவயவமா கையால் ஓம்என்னும் அக்ஷரமே உத்கீதம், வாக்என்பது ஸ்திரீலிங்கமும் ப்ராணன் என்பது புல்லிங்கமுமாகையாலே இவ்விரண்டும்மிதுனமாம் இவைகளை விடவேறுப டாத ருக்சாமங்களும் அவ்வாறேமிதுனமானமைகாண்க. (௫)

𑌤𑌦𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌮𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌸𑌂𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌾 𑌵𑍈 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑍌 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤 𑌆𑌪𑌯𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌮𑍍 ‖ ௬ ‖

(பா॰—பா.) இம்மிதுனமானது ஓம்என்னும் இந்த அக்ஷரத்தில் சேருகிறது இ தில் ஸர்வகாமப்ராப்திகுணமுடையது உலகத்தில் கூடும் ஆணும் பெண்ணும் ஒருவர் க்கொருவர் காமதிருப்தி அடைகிறார்கள் அல்லவா, அதுபோல இங்கும் தன்னுள் மிதுனம் சேர்வதால் இது காமப்ராப்தியுடையது. ஓங்காரம் வாக்விகாரமாகையா லும் ப்ராணனால் ஏற்படவேண்டியதாகையாலும் இதில் மிதுனம் சேருகிறதென்றது.

(ஸ்வ—பா.) உத்கீதமான துருக்கில் ஏறிய ஸாமத்தின் பாகமாகையாலே இது ருக்ஸாமரூபமாகையாலும் உத்கீதாவயவமானப்ரணவம் ருக்ஸாமங்களோடு கலந்ததாகையாலும் மிதுனத்துடன் சேர்ந்ததென்பது. வாக்ப்ராணனென்னும் மிதுனம் சேரப்பெற்ற ருக்சாமத்துடன் சேர்ந்த உத்கீதத்தின் அவயவமான பிரணவத்தை உபாசிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து, (௬)

ஆபயிதா ஹவை காமாநாம் பவதி ய ஏததேவம் வித்வாநக்ஷரமுத்கீதமுபாஸ்தே ||௭||

(ஸ்வ—ரா.) இப்படிகாமப்ராபகமென்னும் குணத்தோடுகூடிய உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்யும் உத்காதாவானவன் யஜமானனுக்கு எல்லா கர்மங்களையும் பூர்த்திசெய்துவைப்பன். (௭)

தத்வா ஏதத நுஜ்ஞாக்ஷரம் யத்தி கிம்சாநுஜாநாத்யோமித்யேவ தாஹைஷா ஏவ ஸம்ருத்திர்யத நுஜ்ஞா ஸம்ருத்தயிதா ஹவை காமாநாம் பவதி ய ஏததேவம் வித்வாநக்ஷரமுத்கீதமுபாஸ்தே ||௮||

(ஸ்வ—ரா.) லோகத்தில்தனவானோ ஞானவானோ, ஒன்றை ஒருவன் அனுமதி கொடுக்கும்போது ஓம் என்றே அனுமதிகொடுப்பதால் இது அனுஜ்ஞாக்ஷரம் என்னப்படும். ஸமிருத்தியுடையவனே அனுமதிகொடுப்பன் ஆகையால் இதுவேஸமிருத்தி இப்படிஸமிருத்திகுணமுடைய ஓங்காரத்தை உபாசிப்பவன் யஜமானனுக்கு எல்லா காமங்களையும் பூர்த்திசெய்விப்பவனுவன். (௮)

தேநேயம் த்ரயீவித்யா வர்த்ததே ஓமித்யாச்ராவயத்யோமிதி சம்ஸத்யோமித்யுத்காயத்யேதஸ்யைவாக்ஷரஸ்யாபசித்யை மஹிம்நா ரஸேந ||௯||

(ஸ்வ—ரா.) சிரேஷ்டமாகிய மஹிமையோடு கூடிய இவ்வுத்கீதமென்னும் அக்ஷரத்தின் பூஜைக்காக இதைமுன்னிட்டு ஆச்ராவணம் சம்ஸரம் உத்கானம் இவை செய்யப்படுகின்றன. (௯)

தேநோபௌ குருதோ யச்சைததேவம் வேத யச்ச ந வேத நாநா து வித்யா சாவித்யா ச யதேவ வித்யயா கரோதி ச்ரத்தயோபநிஷதா ததேவ வீர்யவத்தரம் பவதீதி கல்வேதஸ்யைவாக்ஷரஸ்யோபவ்யாக்யாநம் பவதி ||௧௦||

(ஸ்வ—ரா.) இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட உத்கீதத்தின் மகிமையை யறியாதவர்களும் சர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதினுல் வித்யையினுல் பயன் என்னவெனில் வித்யையோடு செய்யும் கர்மங்கள் அதிகவீர்யமுடையனவாம் அல்லாதது அவ்வளவு வீர்யமுடையதல்ல; ச்ரத்தையென்பது ஆஸ்திக புத்தி; வித்யையென்பது உபாஸனம்; உபநிஷத் என்பது உபநிஷத்தால் உண்டாகும் பிரமஜ்ஞானம், கர்மங்கள் வீர்யவத்தரமாகையாவது இதரகர்மங்கள் பிரபலங்களாயிருந்தாலும் அவைகளால் இதக்பலம் தடைபெறுதிருத்தலேயாம் ரஸதமாயிருக்கை காமப்ராப்தி ஸமிருத்தி யிவைகளை குணமாக உடைத்தாகை இக்குணங்களோடு இவ்வக்ஷரம் ஒன்றே உபாஸிகத்தக்கது என்பது இக்கண்டத்தின் பொருள். (௧௦)

முதல்கண்டம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌹 𑌵𑍈 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌯𑍇𑌤𑌿𑌰 𑌉𑌭𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑌾𑌜𑌹𑍍𑌰𑍁𑌰𑌨𑍇𑌨𑍈𑌨𑌾𑌨𑌭𑌿𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

(ஶம்—பா.) உத்கீதத்தின் அவயவமான ஓங்காரத்தில் முக்கியப்ராணன் என்று புத்திசெய்யும் பொருட்டு ஓர் உபாக்கியானம் சொல்லப்படுகிறது.

பிரம்மாவின் புத்ரர்களான தேவதைகளும் அசுரர்களும் யுத்தம் செய்தபோது தேவர்கள் இவ்யுத்தகீதத்தை உபாஸித்தால் நாம் அசுரர்களை ஜயிக்கலாமென்று நிச்சயித்து உத்கீதத்தைப்ராணனாகவைத்து அதை உபாயமாகக்கொண்டார்கள். (க

𑌤𑍇 𑌹 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿 𑌚 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 ॥ ௨ ॥

ஶம்—அந்த தேவர்கள் மூக்கில் உள்ளபிராணனாக உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்தார்கள் கீழ்ச்சொன்ன உத்கீதகர்மத்திலேயே இவ்வுபாஸனம் இவ்வாறு தேவதைகளால் வரிக்கப்பட்ட ப்ராணனை அசுரர்கள் பாவத்தோடு சேர்த்தார்கள். அதனால் அந்நாஸிகா ப்ராணன் நல்வாசனையையே மேற்கொள்வதென்னும் அபிமானம் கொண்டு விவேகம் போகப்பெற்று இத்தோஷத்தால் பாபத்தோடே சேர்ந்ததாய் விட்டது. ஆகையால்தான் அது துர்க்கந்தத்தையும் அறியவேண்டியதாயிற்று.

ரா—தேவதைகள் உத்கீதத்தைப் பிராணேந்திரியமாக உபாசனம் செய்தார்கள். மூக்கிலுண்டாகும் பிராணனோடு அசுரர்கள் தங்கள் பாபங்களைச் சேர்த்தார்கள். அப்படி பாவம் சேர்ந்ததினால் புருஷன் நல்லவாஸனை கெட்டவாஸனை இரண்டையும் முகரும்படியாயிற்று. ஆதலால் நாஸிக்யமான ப்ராணனானது பாவத்தோடு கூடியதே.

𑌅𑌥 𑌹 𑌵𑌾𑌚𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌾𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌯𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾 ॥ ௩ ॥

𑌅𑌥 𑌹 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ॥ ௪ ॥

𑌅𑌥 𑌹 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍀𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ॥ ௫ ॥

𑌅𑌥 𑌹 𑌮𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ॥ ௬ ॥

(ஶம்—ரா.) உபாஸிக்கத்தக்க முக்கிய ப்ராணனே யாகையால் அதுபரிசுத்தமானதென்று அநுபவிப்பதன் பொருட்டிவ்விசாரம் சொல்லப்படுகிறது. கீழ்ச்சொன்ன நாஸிக்ய ப்ராணன்போலவே வாக்கு கண் காது மனம் என்னும் இத்தேவதை

களும் ஆசுரமான பாபத்தால் தூஷிக்கப்பட்டன. இதில் சொல்லாத த்வக், நாக்கு முதலியவையும் கொள்க.

வாக்கு பொய் மெய் இரண்டையும் சொல்வதினாலும், கண் பார்க்கத்தக்கது பார்க்கத்தகாதது இரண்டையும் பார்ப்பதினாலும் காது கேட்கத்தக்கது கேட்கத்தகாதது இரண்டையும் கேட்பதினாலும் மனஸ்ஸு நினைக்கத்தக்கது நினைக்கத் தகாதது இரண்டையும் நினைப்பதினாலும் இவையெல்லாம் பாபத்தோடு சேர்ந்தவை நினைப்பதென்பது ஸங்கல்பிப்பது. நினைக்கத்தகாதது பாவம் (ங-ச ரு-ஞ)

𑌅𑌥 𑌹 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌋𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌦𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾𑌶𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌖𑌣𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍇𑌤𑍈𑌵𑌮𑍍 ॥௭॥

தாத்ப—பிறகு அவர்கள் உத்கீதத்தை முகத்தில் உண்டாகிய (முக்கிய) ப்ராணனாக உபாஸனம் செய்தார்கள். அசுரர்கள் அதையும் பாபத்தோடுகூட பிரயத்னம் செய்தார்கள் என்றாலும் அது அசாத்தியமாய்ப்போன தோடு, பெருங்கல்லின்மேல் எறியப்பட்ட மண்கட்டி அக்கல்லை ஒன்றும் செய்யாததோடு தானே பலவாறு சிதறுண்டு போவதுபோல அவர்கள் சிதறுண்டு ஓடிப்போனார்கள்.

ஸம—கட்டப்பாரை முதலியவைகளினால் வெட்டக்கூடாததும் உளியால் பிளக்கக்கூடாததுமான கல் அகணம். அதுவே இங்கு ஆகணமென்று சொல்லப்பட்டதும் ஸந்தர்ப்பத்துக்கேற்க இங்கு மண்கட்டியென்று ஒன்றுவைத்துக்கொள்க.

ரா—வெட்டப்படக் கூடியதாகையால் ஆகணமென்று மண்கட்டியே இங்கு கூறப்படுகிறதென்று ச்ருதப்பிரகாசிகா சாரியர் பொருள் கூறுகிறார். (எ)

𑌯𑌥𑌾𑌶𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌖𑌣𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌤 𑌏𑌵𑌂 𑌹𑍈𑌵 𑌸 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌶𑍍𑌚𑍈𑌨𑌮𑌭𑌿𑌦𑌾𑌸𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌶𑍍𑌮𑌾𑌖𑌣𑌃 ॥௮॥

தாத்—இவ்வாறு ப்ராணனை அறிந்தவன் விஷயத்தில் பாபிஷ்டமான கார்யத்தைச்செய்ய இச்சிக்கிறவனும் வைதல் அடித்தல்முதலிய ஹிம்சை செய்கிறவனும் கல்லின்மேல் விழுந்த மண்கட்டிபோல் சிதறுண்டுபோவன்.

ஸம—ப்ராணனை அறிந்தவன் யாவராலும்பிடிக்கத்தகாதவன். இதனால்இவன் அச்மாகணனென்று சொல்லப்படுகிறான். மூக்கினிடத்திலுள்ளதும் பிராணனாயிருக்க அது பாபத்தோடுசேர்ந்ததும் இது பாபமில்லாததுமானது எதனாலோ வென்னில், நாஸிக்யமும் வாயுவாயிருந்தும் ஸ்தானம் கரணம் இவைகளின் வைகுண்யத்தால் தோஷமடைந்தது, முக்கியப்ராணன் வைகுண்யமில்லாதது ஸ்தானதேவதை பலமானது ஆதலாலிதற்கு தோஷமில்லை. வாசிமுதலிய ஆயுதங்கள் கைதேர்ந்தவன் கைக்கு உயர்ந்தவேலை செய்வதும் கைதேர்ச்சியில்லாதவன் கைக்கு அவ்வாறு வேலைசெய்யாததும்போல தோஷத்தோடுகூடிய மூக்கிலிருப்பதால் அது தோஷமுடையதாயிற்று. முக்கியப்ராணன் அப்படி அல்ல.

ரா—இங்கு அச்மாகண என்றதற்கு பெருங்கல்லின்மேல் விழுந்த மண்கட்டியென்றுபொருள். இது ப்ராணனை அறிந்தவனைப் பீடைசெய்பவனுக்கு உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆதலால் அச்ம ஆகண இரண்டும் விசேஷவிசேஷ்ய பதங்களென்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. (அ)

𑌨𑍈𑌵𑍈𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿 𑌨 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌦𑌶𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌿𑌬𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨𑍇𑌤𑌰𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌮𑍁 𑌏𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑍋𑌽𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌦𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥௯॥

(ஶம்—ரா.) மற்ற ப்ராணன்களுக்கும் இதற்குமுள்ள வேறுபாடு சொல்லப்படுகிறது, புருஷன் இம்முக்கியப்ராணனால் ஸுகந்தம் துர்க்கந்தம் ஒன்றையும் அறியமாட்டான் இதனால் செய்யப்படும் அதனம் பானம் இவைகளே மற்றப்ராணன்களுக்கு தாரகம் ஆகையால் மரணகாலத்தில் இதன் அதனபானங்கள் இல்லாததினால் தான் மரணம் உண்டாகிறது அப்போது எல்லாபிராணன்களும் வெளிப்பட்டுவிடுவதனால் வாய்திறக்கப்படுகிறது. (௯)

𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰 𑌏𑌤𑌮𑍁 𑌏𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌸𑌃 ॥௧௦॥

ஶம்—அங்கிரஸ்ஸு என்னும் ருஷியொருவர்தானேபிருஹ்மாகையாலேதானே பிராணனாயிருந்தும் தன்னையே அங்கிரஸப்ராணனான உத்கீதமாக உபாசனம்செய்தார். அங்கமான ப்ராணன்களுக்கு ரஸமானமையால் அவர் அங்கிரஸர் ஆனார்.

ரா—இவ்வுத்கீதத்தையே முக்கியப்ராணனாக அங்கிரஸ்ஸு என்னும் ருஷி உபாசனம்செய்தார். அங்கங்கள் ப்ராணாதீனமாகையால் பிராணன் அங்கிரஸமானது. மறைவாகச்சொல்வதில் தேவதைகளுக் கிஷ்டமாகையால் அங்கரஸமென்பதை அங்கிரஸமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். (௧௦)

𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌂 𑌹 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰 𑌏𑌤𑌮𑍁 𑌏𑌵 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌘𑌿 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍀 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌷 𑌪𑌤𑌿𑌃 ॥௧௧॥

ஶம்—பெரியவாக்குக்குப்பதியாதலால் பிருஹஸ்பதியானது.

ரா—இதை அங்கிரஸமென்னும் குணத்தோடு பிரஹஸ்பதி உபாசனம் செய்தார். எல்லா விஷயங்களையும் பிரகாசப்படுத்துவது வாக்கேயாகையால் இது பெருமையுடையது அது முக்கியப்ராணனுக்கு ஆதீனமாகையால் ப்ராணன் அந்தவாக்குக்குப்பதியாகிறது. அதனால் அதுவே பிருஹஸ்பதியாகை யுசிதமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். (௧௧)

𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰 𑌏𑌤𑌮𑍁 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌆𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌯𑌤𑍇 ॥௧௨॥

ஶம்—அப்படியேஆயாஸ்யரென்னும் ருஷிமுகத்திலிருந்துவெளிப்படுவதென்றும் பொருள்கொண்ட ஆயாஸ்யப்ராணன் தானேயாயிருந்தும் உபாசனம் செய்தார். ஆகையால் இதரஉபாசகர்களும் அங்கிரஸமாகை முதலிய குணங்களோடு கூடிய ப்ராணனை உபாசிக்கக்கடவர்கள்.

ரா—ப்ருஹஸ்பதியென்னும் குணத்தோடு ஆயாஸ்யர் இதை உபாஸித்தார். முகத்திலிருந்து வெளிப்படுவதினால் இதையே ஆயாஸ்யமென்று சொல்லலாமென்று சிலர் நினைத்தார்கள். (௧௨)

𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌂 𑌹 𑌬𑌕𑍋 𑌦𑌾𑌲𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 । 𑌸 𑌹 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌷𑍀𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌾 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌸 𑌹 𑌸𑍍𑌮𑍈𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 ॥௧௩॥

ஶம்-ரா—இப்படிச்சொல்லப்பட்ட அங்கிரஸமாகைபிருஹஸ்பதியாகைஆயாஸ்யமாகை யென்னும் மூன்றுகுணங்களோடும் உத்கீதத்தை முக்கியப்ராணமாக தல்பருஷியின் புத்ரரான பகமுனிவர் உபாசனம்செய்து அதன்மகிமையால் நைமிசாரண்யத்தில் யாகம்செய்பவர்களுக்கு உதகாதாவாயிருந்து அந்த யஜமானர்களின் இஷ்டங்களையெல்லாம் வித்யையின் மாஹாத்ம்யத்தால் ஸம்பாதித்துக்கொடுத்தார்

𑌆𑌗𑌾𑌤𑌾 𑌹 𑌵𑍈 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑍍 ॥௧௪॥

(ஶம்—ரா.) இவ்வாறு உத்கீதத்தை முக்கியப்ராணனாக உபாஸிப்பவன் உத்காதாவாகும்போது கானத்தின்மகிமையால்யஜமானனதுகாமங்களைப்பூர்த்திசெய்விப்பவனாகி முன் ஆத்மாவைப்பற்றிய உத்கீதோபாஸனம் முற்றும்.

ஸம்—ரா.) இது திருஷ்டபலம். தான் அந்தப்ருஹ்மமாகவே ஆய்விடுகிறுனென்பது அத்ருஷ்டபலம். (௧௪)

இரண்டாவதுகண்டம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥𑌾𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍌 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌤𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑍋𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌭𑍍𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌉𑌦𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋 𑌭𑌯𑌮𑌪𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌹 𑌵𑍈 𑌭𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌮𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௧॥

(ஸம்—ரா.) கர்மாங்கமான உத்கீதத்தைக்காட்டிலும் அத்தர்கங்களினுல் ஆராத்தியமான ஆதித்யனை உபாஸிப்பது உத்தமமாகையாலும்தாழ்ந்தஇடத்திலும் உயர்ந்ததாக புத்திபண்ணுவதே நியாயமாகையாலும் உத்கீதத்தை ஆதித்யனுக உபாஸிக்க வேண்டும். (௧)

𑌸𑌮𑌾𑌨 𑌉 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌸𑍌 𑌚𑍋𑌷𑍍𑌣𑍋𑌽𑌯𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌸𑍍𑌵𑌰 𑌇𑌤𑍀𑌮𑌮𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌮𑌿𑌮𑌮𑌮𑍁𑌂 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 ॥௨॥

ஸம்—வெவ்வேறிடத்தில் இருப்பதினுல் ப்ராணனும் சூர்யனும் வேறுவேறு போல் தோற்றினுலும் தத்வத்தில் அவையிரண்டுக்கும் பேதமில்லை. குணங்களில் இரண்டும்ஒன்றே இரண்டும் உஷ்ணமானது. ப்ராணனை ஸ்வரன் என்கிருர்கள் ஆதித்யனை ஸ்வரன் ப்ரத்யாஸ்வரன் என்கிருர்கள். ப்ராணன்போனுல் திரும்புகிறதில்லை சூர்யன் அஸ்தமித்தாலும் மறுபடி உதயமாவதினுல் ப்ரத்யாஸ்வரனென்றும் சொல்லப்படுகிருன். இப்படி குணத்தாலும் பேராலும் இருவரும் ஒன்றேயாகையால் உத்கீதத்தை ப்ராணனுகவும் ஆதித்யனுகவும் உபாசிக்கக்கடவது.

ரா—கீழ் அத்யாத்ம ப்ரகரணத்தில் சொன்ன பிராணனும் இங்கு அதிதைவதப்ரகரணத்தில் சொல்லுகிற ஆதித்யனும் இரண்டும்ஒன்றே. மூச்சு உஷ்ணமாய் வருவதினுல் ப்ராணன் உஷ்ணமென்றறியப்படுகிறது. சூர்யன் உஷ்ணமாயிருப்பது ஸ்பஷ்டமானது ஆதலால் ப்ராணனையும் சூர்யனையும் ஒன்றுக்கிக்கொண்டு அதுவாக உத்கீதத்தை உபாசிக்கக்கடவது. (௨)

𑌅𑌥 𑌖𑌲𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌯𑌦𑌪𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑌃 𑌅𑌥 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋 𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌾𑌚𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌤𑌿 ॥௩॥

ஸம்—ரா.) வேறுவிதமாக உத்கீதத்தைஉபாஸிக்கவேண்டிய முறைசொல்லப்படுகிறது. புருஷன்முகத்தாலும் மூக்கினுலும் வாயுவைவெளிவிடுவது ப்ராணன் என்றும்அபானம் என்றும்சொல்லப்படும். இவ்விரண்டு வாயுவின் வியாபாரங்களின் நடுநிலையே வியானனென்று சொல்லப்படும். ப்ராணுபான வ்யாபாரங்கள் இல்லாதபோதும் வார்த்தைசொல்லுகிறது உண்டாகையால் வாக்கு வியானத்தின் காரியம் ஆகையால் வியானமானது வீர்யவத்தான கர்மங்களுக் கேதுவாதலால் இவ்வியானமாக உத்கீதத்தை உபாஸிக்கவேண்டுமென்றிதில் சொல்லப்படுகிறது. (௩)

𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌸𑌰𑍍𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑍃𑌚𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌤𑌿 𑌯𑌰𑍍𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸ0-ரா—வாக்கே ருக்கு ருக்கே சாமம் சாமமே உத்கீதம் ஆதலால் பிராணா பான வியாபாரங்களில்லாதபோதும் ருக்கைச் சொல்லலாம். ஸாமகானம் செய்யலாம் உத்கானம் செய்யலாம்.

அர்த்தபேதம்—ஸ0—இவையெல்லாம் வியானத்தால் நடப்பது.

ரா—ப்ராணாபான வியாபாரம் இல்லாத மனிதனால் நடப்பதால் வியானம் ருக் ஸாமம் உத்கீதம் இவையெல்லாம் ஒன்றே. (ச)

அத யாந்யந்யாநி வீர்யவந்தி கர்மாணி யதாக்நேர்மந்தநமாஜே: ஸரணம் த்ருடஸ்ய தநுஷ ஆயமநமப்ராணந்நநபாநꣳஸ்தாநி கரோத்யேதஸ்ய ஹேதோர்வ்யாநமேவோத்கீதமுபாஸீத ॥ரு॥

ஸ0-ரா—வாக்கு முதலியவைகளைச் சொல்வது மாத்திரமே யல்லாமல் அக்னி மந்தனம் எல்லை நடத்தல் பெரியவில்லை இழுத்தல் முதலிய பலிஷ்வ்யாபாரங்களை ப்ராணாபானவ்யாபார மில்லாதபோது வ்யானவ்யாபாரத்தாலேயே செய்வதால் ஸர்வோத்திருஷ்டமான வ்யானமாகவே உத்கீதத்தை உபாஸிப்பது. (ரு)

அத கலூத்கீதாக்ஷராண்யுபாஸீதோத்கீத இதி ப்ராண ஏவோத்ப்ராணேந ஹ்யுத்திஷ்டதி வாக்கீர்வாசோ ஹ கிர இத்யாசக்ஷதேऽந்நம் தமந்நே ஹீதꣳ ஸர்வꣳ ஸ்திதம் ॥சு॥

ஸ0-ரா—உத்கீதத்தின் அக்ஷரங்களையே உபாஸிக்கலாம். இவ்வுலகத்தார் ப்ராணனாலேயே எழுந்திருத்தலாலும் ப்ராணனில்லாதபோது எழுந்திருக்கக் கூடாமையாலும் உத் என்னும் அக்ஷரத்தை ப்ராணனாகவும் வாக்குக்களை பெரியோர் கீர் சப்தத்தால் சொல்வதினால் கீ என்னும் அக்ஷரத்தை வாக்காகவும் எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்தானமாகையால் (த) காரம் இருப்பதைப்பற்றி இங்குள்ள த காரத்தை அன்னமாகவும் உபாஸிக்கவேண்டும். (சு)

த்யௌரேவோதந்தரிக்ஷம் கீ: ப்ருதிவீ தமாதித்ய ஏவோத்வாயுர்கீரக்நிஸ்தꣳ ஸாமவேத ஏவோத்யஜுர்வேதோ கீர்ருக்வேதஸ்தம் துக்தேऽஸ்மை வாக்தோஹம் யோ வாசோ தோஹோऽந்நவாநந்நாதோ பவதி ய ஏதாந்யேவம் வித்வாநுத்கீதாக்ஷராண்யுபாஸ்த உத்கீத இதி ॥எ॥

ஸ0-ரா—உத் என்னும் அக்ஷரத்தை ஸ்வர்க்கம் ஸூர்யன் ஸாமவேதம் இதுகளாகவும், கீ என்னும் அக்ஷரத்தை ஆகாசம்வாயுயஜுர் வேதம் இவைகளாகவும் என்னும் அக்ஷரத்தை பூமி அக்னி ருக்வேதம் இவைகளாகவும் உபாஸிக்கக்கடவது. இவ்வித குணத்தோடு உத்கீதாக்ஷரத்தை அறிந்து உபாஸிப்பவன் ஸுகோச்சாரணம் அன்னம் அக்னி தீபனம் இவைகளை அடைவன்.

ரா—மற்றொரு விதமாக உத்கீதாக்ஷரோபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. (எ)

அத கல்வாசீ:ஸம்ருத்திருபஸரணாநீத்யுபாஸீத யேந ஸாம்நா ஸ்தோஷ்யந்ஸ்யாத்தத்ஸாமோபதாவேத் ॥அ॥

ஸ0-ரா—உபாஸனங்களால் இஷ்டபூர்த்தி உண்டாகிறதென்று தெரிந்துகொண்டு, எந்த ஸாமத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்ய இச்சிக்கிறானோ அந்த ஸாமத்தை உபாஸிக்கக்கடவன். (அ)

யஸ்யாம்ருசி தாம்ருசம் யதார்ஷேயம் தம்ருஷிம் யாம் தேவதாமபிஷ்டோஷ்யந்ஸ்யாத்தாம் தேவதாமுபதாவேத் ॥கூ॥

சங்-ரா—தான் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைக்கும் ஸாமம் இருக்கும் ருக்கையும் அந்த ஸாமத்தின் ருஷி தேவதை இவைகளையும் சிந்திக்கவேண்டும். (கூ)

𑌯𑍇𑌨 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦 𑌉𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌮𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌮𑌮𑍁𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌤𑍍 ||௰|| 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌮𑌭𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌮𑍁𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌤𑍍 ||௧௧||

ஸ0-ரா—காயத்ரி முதலிய சந்தஸ்ஸுக்களில்தான் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைப்பது எதுவோ அந்த சந்தஸ்ஸையும் எந்த ஸ்தோமத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைக்கிருனோ அந்த ஸ்தோமத்தையும், எந்தத் திக்கை ஸ்தோத்ரம்செய்ய நினைக்கிருனோ அந்தத் திக்கையும் சிந்திக்கக்கடவன். (௰)

அ-பே—எந்தத் திக்கின் முகமாக ஸ்தோத்திரம் செய்யப்போகிருனோ அந்தத் திக்கையும் தியானம் செய்யவேண்டும். (௧௧)

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤 𑌉𑌪𑌸𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍀𑌤 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌶𑍋 𑌹 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌮𑍃𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 ||௧௨||

ஸ0-ரா—கீழ்சொன்னபடி தியானம் செய்தபின் கடைசியில் தன்னை ஹ்ருதயமாகப் பாவித்துக்கொண்டு ஸ்வரம் எழுத்து முதலியவை பிசகாமல் பஹிஃபவமானம் முதலிய ஸ்தோத்ரங்களை ஆரம்பிக்கக்கடவன். இவன் எந்தப் பலத்தை உத்தேசிக்கிருனோ அந்தப் பலனை அடைவன்:

சங்—யத்காமஸ் ஸ்துவீதேதி என்பதை இரண்டுதரம் சொன்னது ஆதரவினுல்.
ரங்—இரண்டுதடவை சொன்னது இவ்வித்யை முடித்தமையால். (௧௨)

மூன்முங்கண்டம் முற்றிற்று.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑍐𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍 ||௧||

ஸ0-ரா—நடுவில் உத்கீதத்தின் நாமாக்ஷரங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்பட்டதினுல் மறுபடி உத்கீதோபாஸனம் துடங்கிச் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ0—அமிருதம் அபயம் என்னும் குணங்களோடு இவ்வக்ஷரமே உபாஸிக்கப்படத்தக்கதாகச் சொல்லப்படப் போகிறது. (௧)

𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑍈 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌬𑌿𑌭𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌭𑌿𑌰𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌯𑌦𑍇𑌭𑌿𑌰𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ||௨||

ஸ0—தேவதைகள் மரணத்துக்குபயந்து வைதிககர்மங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். கர்மங்களில் விநியோகிக்கப்படாத மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஜபம் ஹோமம் முதலியவைசெய்யும் அவர்கள் இதரகர்மங்களில் தங்களை மறைத்துக்கொண்டார்கள். இப்படிமறைத்ததினுலே அவைகள் சந்தஸ்ஸுக்களென்று சொல்லப்படுகிறன.

ரா—கர்மங்களில்விநியோகிக்கப்பட்ட வைதிகமந்த்ரங்களால் தேவதைகள் தங்களைமறைத்துக்கொண்டார்கள், (௨)

𑌤𑌾𑌨𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑍁𑌦𑌕𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌦𑍃𑌚𑌿 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌷𑌿 𑌤𑍇 𑌨𑍁 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌋𑌚𑌃 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ||௩||

ஸ0-ரா-பா—இப்படிதேவர்கள் வைதிககர்மங்களை அனுஷ்டித்து வருகையில் மீன்பிடிப்பவர்கள் பெரும் ஜலத்திலும் மீனைக்கண்டுபிடிப்பதுபோல் ஸமயம்பார்த்

து மரணம் பிடிக்க நினைத்தது. இதை அறிந்த தேவர்கள் அவைகளைவிட்டு அதற்கு மேலான ஓங்காரத்தை உபாஸனம் செய்யத்தொடங்கினார்கள். (௩)

யதா³ வா ருசமாப்நோத்யோமித்யேவாதிஸ்வரத்யேவꣳ ஸாமைவம் யஜுரேஷ உ ஸ்வரோ ய ஏதத³க்ஷரமேதத³ம்ருதமப⁴யம் தத்ப்ரவிஶ்ய தே³வா அம்ருதா அப⁴யா அப⁴வன் ॥ ௪ ॥

ஸ0-ரா-பா—ருக்குயஜுஸ்ஸாமம்இவைகளை ஆரம்பிக்கும்போது ஓம் என்று சப்திப்பதாய் இதுஸ்வரமென்று சொல்லப்படும். இதுவேமரணம்பயம் இவைகளை நீக்குவது. இதை உபாஸித்ததினால் தேவர்கள் மரணமும் பயமும் இல்லாதவர்கள் ஆனார்கள். (௪)

ஸ ய ஏதத³ேவம் வித்³வாநக்ஷரம் ப்ரணௌத்யேதத³ேவாக்ஷரꣳ ஸ்வரமம்ருதமப⁴யம் ப்ரவிஶதி தத்ப்ரவிஶ்ய யத³ம்ருதா தே³வாஸ்தத³ம்ருதோ ப⁴வதி ॥ ௫ ॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படி (அமிருதம் அபயம்) மரணம் பயம் இவைகளைப்போக்கும் குணமுடையதாக இவ்வக்ஷரத்தை உபாஸிக்கும்வன் கீழ்ச்சொன்னதேவதைகளைப் போலே அமிருதனாக ஆவன். (௫)

ஸ0—ராஜகிருஹத்தில் அந்தரங்க பஹிரங்க தாரதம்யம்போலே பிருஹ்மப்ராதியில் தாரதம்மியமில்லை. (௫)

நாலாவது கண்டம் முற்றிற்று.

பஞ்சம꞉ க²ண்ட³꞉.

அத² க²லு ய உத்³கீ³த²꞉ ஸ ப்ரணவோ ய꞉ ப்ரணவ꞉ ஸ உத்³கீ³த² இத்யஸௌ வா ஆதி³த்ய உத்³கீ³த² ஏஷ ப்ரணவ ஓமிதி ஹ்யேஷ ஸ்வரந்நேதி ॥ ௧ ॥

ஸ0—ப்ராணன் ஆதித்யன் முதலியதாக உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்யவேண்டுமென்று கீழே சொல்லப்பட்டதை அனுவதித்துக்கொண்டு ப்ரணவம் உத்கீதம் இரண்டையும் ஒன்றாக்கி உபாஸிக்கவேண்டுமென்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. அனேக புத்ரலாபம் இதற்குப்பலம்.

ருக்வேதத்தில் ப்ரணவம் என்று சொல்லப்படுவதே சாந்தோக்யத்தில் உத்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறது. உத்கீதமும் ஸூர்யன், ப்ரணவமும் ஸூர்யன். ஸூர்யன் ஸஞ்சரிக்கும்போது ஓம் என்று அநுஜ்ஞை செய்பவன்போல் ஸஞ்சரிப்பதால் இவன் ப்ரணவமே.

ரா—ஓங்காரமொன்றே ஹோதாவினால் சொல்லப்படும்போது ப்ரணவமென்றும் உதகாதாவினால் சொல்லப்படும்போது உதகீதமென்றும் சொல்லப்படும். ஆதலால் இரண்டும் ஒன்றே யென்று பாவிக்கவேண்டும்.

சூர்யன் கர்த்தவ்யமான கர்மங்களுக்கு ஓம் என்று அனுமதிகொடுப்பவன் போலவே உதயமாவதால் ஓங்காரத்தை சூர்யனாக உபாஸனம் செய்யக்கடவன். (௧)

ஏதமு ஏவாஹமப்⁴யகா³ஸிஷம் தஸ்மான்மம த்வமேகோ(அ)ஸீதி ஹ கௌஷீதகி꞉ புத்ரமுவாச | ரஶ்மீꣳஸ்த்வம் பர்யாவர்தயாத்³ ப³ஹவோ வை தே ப⁴விஷ்யந்தீத்யதி⁴தை³வதம் ॥ ௨ ॥

ஸ0—யான் உத்கீதத்தை சூர்யனாக உபாஸனம் செய்தேன், அதனால் நீ எனக்கொரு புத்ரன் பிறந்தாய் சூர்யனுக்கும் கிரணங்களுக்கும் பேதமில்லையென்று உபாஸித்ததினால் ஒரே புத்ரனாய் விட்டாய் நீ கிரணங்களையும் சூர்யனையும் வேறாக உபாஸித்தால் அனேக புத்ரர்களை அடைவாய் என்று குஷீதகரின் புத்ரரான கௌஷீதகியென்னும் ருஷி தன் புத்ரனுக்குச் சொன்னார். தேவதோபாஸனம் முற்றும்.

ரா—நான் ஆதித்யனாக உபாஸனம் செய்தேனே யல்லது அனேக கிரணங்களை உடையவனாக உபாஸனம் செய்யவில்லை. அந்தத் தோஷத்தினால் நீ ஒரே புத்ரன் எனக்கு அனேக கிரணங்களோடுகூடிய ஸூர்யனாக நீ உபாஸனம் செய்தால் அந்தஜ் ஞானத்தின் மஹிமையால் அனேகம் புத்ரர்களை நீ அடைவாய் என்று கௌஷீதகி சொன்னார். (௨)

அதாத்யாத்மம் ய ஏவாயம் முக்ய: ப்ராணஸ்தமுத்கீதமுபாஸீதோமிதி ஹ்யேஷ ஸ்வரந்நேதி ||௩|| ஏதமு ஏவாஹமப்யகாஸிஷம் தஸ்மாந்மம த்வமேகோ(அ)ஸீதி ஹ கௌஷீதகி: புத்ரமுவாச ப்ராணாம்ஸ்த்வம் பூமானமபிகாயதாத் பஹவோ வை மே பவிஷ்யந்தீதி ||௪||

ஸ0-ரா—ப்ராணனானது வாக் முதலியவைகளுக்கு ஓம் என்று அனுமதிகொடுப்பதுபோலவே ஸஞ்சரிக்கிறது. ஆதலால் இம்முக்கிய ப்ராணனாக உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்யவேண்டும். ப்ராணனொன்றை மாத்திரம் உபாஸித்ததினால் நீ ஒரே புத்ரனாய் அனேகமாக உபாஸித்தால் அனேகம் புத்ரர்களும் பெறுவாய் என்று கௌஷீதகி தன் புத்ரனுக்குச் சொன்னார். (௩-௪)

அத கலு ய உத்கீத: ஸ ப்ரணவோ ய: ப்ரணவ: ஸ உத்கீத இதி ஹோத்ருஷதனாத்தைவாபி துருத்கீதமனுஸமாஹரதீத்யனுஸமாஹரதீதி ||௫||

ஸ0-ரா—இப்படி ப்ரணவம் உத்கீதம் இரண்டும் ஒன்றே யென்று அறிந்தவன் ஹோதா செய்யவேண்டிய காரியங்களைப் பிசகாது செய்வதினாலே, இந்த ஞானம் இல்லாமையாலே உத்காதாசெய்யும் பிசகுகளை நீக்கி ஸமீகரணம் செய்வன்.

ஸ0—வாதம் பித்தம் முதலிய தாதுக்களின் வைஷம்யத்தை சிகித்ஸையால் ஸமீகரிப்பதுபோல ஸமீகரிப்பன். ரா—இந்தஜ்ஞானம் ஹோதா உத்காதா இருவருக்கும் வேண்டியதே. உத்காதாவுக்கு ஜ்ஞானமில்லாவிட்டாலும் அதனால் நேரும் குறைகளை ஹோதாதன் ஞானம் பெருமையால் ஸமீகரணம் செய்வனென்கை. அனுஸமாஹரதீதி என்பதை மறுபடியும் சொன்னது வித்யையின் முடிவைகாட்டுகிறது.

ஐந்தாவது கண்டம் முற்றிற்று.

அத ஷஷ்ட: கண்ட:.

இயமேவர்கக்னி: ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயத இயமேவ ஸா(அ)க்னிரமஸ்தத்ஸாம ||க||

ஸ0-ரா—மற்றோர் விதமாக உத்கீதோபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது. ருக்கை ப்ருதிவியாகவும் ஸாமத்தை அக்னியாகவும் உபாசனம் செய்யவேண்டும். அக்னி யென்னும் ஸாமமானது ப்ருதிவியென்னு மிருக்கின்மேலிருப்பது. அதனால் ஸாமகர்கள் எல்லோரும் ருக்கிலுள்ள சாமத்தையே கானம் செய்கிறார்கள். ஸாம என்னும் பெயர் ஸா அம என்று இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. ஸா என்பது ஸ்த்ரீலிங்கமாயிருப்பதால் பூமியையும் அம என்பது புல்லிங்கமாயிருப்பதால் அக்னியையும் சொல்லுகிறது. இரண்டும் சேர்ந்து ஸாம என்றாகிறது. ருக்கும் ஸாமமும்போல பூமி அக்னி இவையிரண்டும் சேர்ந்தேயிருக்கிறபடியால் பூமி அக்னி ருக்கும் ஸாமமும்போலே ருக்கு பூமியும் ஸாமம் அக்னியுமாக உபாஸிக்கப்படவேண்டும். (க)

அந்தரிக்ஷமேவர்க்வாயு: ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே(அ)ந்தரிக்ஷமேவ ஸா வாயுரமஸ்தத்ஸாம ||௨|| த்யௌரேவர்காதித்ய: ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே த்யௌரேவ ஸா(அ)(அ)தித்யோ(அ)மஸ்தத்ஸாம ||

௬|| நக்ஷத்ராண்யேவர்க் சந்த்ரமா: ஸாம தததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே நக்ஷத்ராண்யேவ ஸா சந்த்ரமா அமஸ்தத்ஸாம ||௪||

ஸ0-ரா—ருக்கை ஆகாசமாகவும், ஸாமத்தை வாயுவாகவும், ருக்கை ஸ்வர்க்கமாகவும், ஸாமத்தை ஸூர்யனாகவும், ருக்கை நக்ஷத்ரமாகவும், ஸாமத்தை நக்ஷத்ராதிபதியான சந்த்ரனாகவும் உபாஸிக்கடவன், ஸா என்பது வாயு சூர்யன் சந்த்ரன் இவர்களையும் சொல்லும் மற்றதின் பொருள் முன்போல் கொள்க. (௨-௬-௪)

அத யதேததாதித்யஸ்ய ஶுக்லம் பா: ஸைவர்க் அத யந்நீலம் பர: க்ருஷ்ணம் தத்ஸாம தததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே ||௫||

ஸ0-ரா—சூர்யனிடத்தில் காணப்படும் வெளுப்பு காந்தியே ருக்கு வெகு உன்னிப்பாய் பார்த்து அறியக்கூடிய கறுப்பு காந்தியே ஸாமம், சூரியனிடத்தில் அதிக கறுப்பான நிறமும் உண்டு, அது வெகு உன்னிப்பாய்ப் பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியும்,

அத யதேவைததாதித்யஸ்ய ஶுக்லம் பா: ஸைவ ஸாத யந்நீலம் பர: க்ருஷ்ணம் ததமஸ்தத்ஸாமாத ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே ஹிரண்யஶ்மஶ்ருர்ஹிரண்யகேஶ ஆப்ரணகாத்ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: ||௬||

ஸ0-ரா—சூர்யனது வெளுப்புகாந்தி ஸா என்றும் அதிக கறுப்பானகாந்தி அம என்றும் சொல்லப்படுகிறது. சூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் ஓர் புருஷன் காணப்படுகிறானே.

ஸ0—ஸ்வர்ணமாயிருப்பதுபோலே ஜ்யோதிஸ்வரூபனாய் ஜ்யோதிர்மயமான ச்மச்ருகேசங்களோடும் நகநுனி முதல் முழுதும் ஜ்யோதிஸ்வரூபனாயும் சூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் ஒரு புருஷன் யோகிகளால் காணப்படுகிறானே.

ரா—இப்படி ருக்கை பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் நக்ஷத்ரம் சூர்யனிலுள்ள வெளுப்பு காந்தி இவையாகவும் ஸாமத்தை அக்னி வாயு சூர்யன் சந்த்ரன் சூர்யனிடத்திலுள்ள கறுப்புகாந்தி இவைகளாகவும் உபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிற்று. சூர்யமண்டல மத்தியத்தில் ரமணீயமான ச்மச்ருகேசங்களோடு நகத்தின் நுனி முதல் எல்லா அவயவங்களிலும் ரமணீயனாய் ரமணீயனான புருஷன் ஒருவன் யோகிகளால் காணப்படுகிறானே.

தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ தஸ்யோதிதி நாம ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித உதேதி ஹ வை ஸர்வேப்ய: பாப்மப்யோ ய ஏவம் வேத ||௭||

ஸ0—குரங்கின் ப்ருஷ்டபாகம்போன்ற தாமரைப்புட்பம் எப்படி அழகாயிருக்குமோ, அப்படியே அந்தப் புருஷனது கண்கள் அழகாயிருக்கும். அவன் பாபமும் பாபகார்யங்களும் இல்லாதவனாதலால் உத் என்று சொல்லப்படுகிறான். இப்படிப்பட்ட குணமுடையவனும் உத் என்று பேர் உடையவனுமாக இவனை அறிந்து உபாஸிப்பவனும் பாபங்களினுடையவும் அதன் காரியங்களினுடையவும் சம்பந்தத்தை நீக்கப்பெறுவன்.

ரா—ஆழமாகிய ஜலத்தில் உண்டாகியதும் பெருத்த தண்டோடுகூடியதும் சூர்யகிரணங்களால் விகஸிப்பிக்கப்பட்டதான தாமரைமலர்போன்றது அவனது கண்கள். பாபஸம்பந்தமில்லாமை யென்றது கர்மஸம்பந்தமில்லாமை.

அர்த்தபேதம். தஸ்யயதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ என்னும் வாக்கியத்துக்கு ஆறு அர்த்தம்.

க. கப்யாஸம் என்று ஸூர்யமண்டலமும் புண்டரீகம் என்று இருதயகமலமும் சொல்லப்படுகிறது. ஸூர்யமண்டலமும் இருதய புண்டரீகமும் எப்படி உபாஸனஸ்தானமோ அப்படியே உபாஸகனுடைய கண்களும் உபாஸனஸ்தானம். உ. கப்யாஸமென்பதற்கு கொஞ்சம் விகஸித்ததென்று பொருளாய் கொஞ்சம்மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போ விருக்கும் ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலுள்ள புருஷனுடைய கண்கள். ங. கபி என்பது குரங்கு. அத்தை ஆஸம் என்பது ஆசனம். அது உட்காருவது, குரங்கின் ப்ருஷ்டம். அதுபோன்ற புண்டரீகம் எப்படியோ அப்படி அந்தப்புருஷனது கண்கள். ச. கப் என்பது ஜலம், அதைக்குடிப்பதால் (உலர்த்துவதால்) கபி என்று ஸூர்யன். அவனால் விகஸிப்பிக்கப்படுகிற புண்டரீகம்) தாமரைமலர்போன்றிருக்கும்அவன் கண்கள். ரு. கம் ஜலம், அதைக்குடிப்பதால் கபி என்பது அதன் தண்டு. அதில் (ஆஸம்) இருப்பது. காம்புகிள்ளிவிட்ட மலரைக்காட்டிலும் காம்போடுகூடிய மலர் சோபையதிகமாகையால் தழைத்து தண்டோடுகூடிய தாமரைமலர்போலிருக்கும் அவன் கண்கள். சு. கம் ஜலம், ஆஸ என்பது இருப்பு. அதில் அபி என்றும் உபஸர்க்கம் சேர்த்து அகாரம் லோபித்து ப்யாஸம் என்றிருக்கிறது. இருப்பதென்று பொருள். ஆகவே ஆழமான ஜலத்தில் உண்டான தாமரைமலர்போலிருக்கும் அவனது கண்கள். இந்த ஆறு அர்த்தங்களில் முந்தின மூன்றும் பூர்வபக்ஷார்த்தங்கள். பிந்தின மூன்றும் ஸித்தாந்தார்த்தங்கள். பிந்தினவை மூன்றுமே போதாயனருக்கு அபிமதமானவை என்பது ராமாநுஜமதத்தின் கொள்கை. இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமானது, "கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூதஸம்ருஷ்டநாளரவிகரவிகஸித புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண:" என்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹவாக்யத்தால் விவரிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க. சாதாரணமாக புண்டரீகமென்று வெண்டாமரையையே சொல்லுவதானாலும் சபாஸ்வாமி பாஷ்யம் ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் சிவப்பு புண்டரீகங்களால் ஆஸ்தாணம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இங்குப் புண்டரீகச் சப்தத்திற்குச் செந்தாமரையென்றே பொருள். (எ)

தஸ்ய ருக்ச ஸாம ச கேஷ்ணௌ தஸ்மாதுத்கீதஸ்தஸ்மாத்த்வேவோத்காதைதஸ்ய ஹி காதா ஸ ஏஷ யே சாமுஷ்மாத்பராஞ்சோ லோகாஸ்தேஷாஞ்சேஷ்டே தேவகாமானாஞ்சேத்யதிதைவதம் ॥ அ ॥

ஸா०—கீழ்பிருதிவிமுதலியதாகச் சொல்லப்பட்ட ருக் ஸாமம் இவைகள் ஸர்வாத்மாவான அந்த தேவதைக்கு பர்வங்களாம். இப்படி தேவன் உத் என்னும் பேர் உடையவனும் ருக் ஸாமங்களை பர்வங்களாக உடையவனுமாயிருந்தும் மறைவாய்ச சொல்வதில் தேவதைகளுக்கு இஷ்டம் ஆகையால் உத்கீதமாகச் சொல்லப்படுகிறான், உத் என்னும் இந்த தேவனை கானம் செய்வதால் அவன் உத்காதாவென்றுபேர் பெறுகிறான். ஸூர்யனுக்குமேல் உலகங்களில் இருப்பவர்களின் இஷ்டங்களையும்பூரிப்பதினால் அவனே ஸர்வலோகேச்வரமான ப்ருஹ்மம் தேவதாவிஷயமான உத்கீதத்தின் உபாஸனம் முற்றும்.

ரா—பூமி அக்னி ஸூர்யன். இவைகளாக முன்சொல்லபபட்ட ருக ஸாமங்கள் ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள அந்த பரமாத்மாவின் கானரூபங்களாம் ருக்குகானத்துக்காச்ரயமாகையால் கானத்தைவிட வேறேஆனாலும் இங்கு அபேதோபசாரம் அக்னிமுதலியவைகளைச்சொல்லும் ருக் ஸாமங்களால் ஸ்துதிக்கப்படுவதால் அவன் ஸர்வாத்மகனென்றதாயிற்று. பரமாத்மா உத் என்று பேர்பெற்றவனாகையாலும் அவனை கானம் செய்வதாலும் இரண்டாவது பக்தி உத்கீதமாயினது. அவன் உத்காதாவானான். அல்லாமலும் பரமாத்மா உத் என்னும்பெயர் உடையவனாகையாலும் ருக் ஸாமங்களால் கானம் செய்யப்படுகையாலும் அவன் உத்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறான். என்றுப்பொருள் கூறலாம். ஆகையால் உத்கீதத்தை பரமாத்மாவாக உபாசனம் செய்யவேண்டியது. ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலுள்ள இந்த புருஷனே அதன்மேலுள்ளலோகங்கள் அதிலுள்ளவர்கள் அவர்களின் உபகரணங்கள் போகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவானவன்.

தேவதா விஷயமான உபாஸனம் உபதேசிக்கப்பட்டது. (அ)

ஆறாவது கண்டம் முற்றும்,

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌰𑍍𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌚𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌸𑌾𑌮 𑌗𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌽𑌮𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 ॥ ௧ ॥ 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍇𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌚𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌸𑌾𑌮 𑌗𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌮𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 ॥ ௨ ॥ 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵𑌰𑍍𑌙𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌚𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌸𑌾𑌮 𑌗𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌾 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌮𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 ॥

ப0-ரா—ருக்கை வாக்காகவும் ஸாமத்தை ப்ராணனாகவும். ருக்கைக்கண்ணாகவும் ஸாமத்தை அதிலுள்ளச் சாயாத்மாவாகவும், ருக்கைக்காதாகவும் மனதை ஸாமமாகவும் உபாஸிக்கக்கடவன். ஸாஎன்று வாக்கு கண் காது இவைகளும், அம என்று ப்ராணன், சாயாத்மா மனது, இவைகளும் சொல்லப்படுகிறன. மற்றவைகளுக்கு முன்போல் பொருள். (௧-௨-௩)

தாத்—அதரத்தின்மேலிருப்பதால் இங்கு ஸாமத்தை ப்ராணனாகச் சொல்லுகிறது. ப்ராணனென்றது கிராணேந்திரியம் சாயாத்மா கண்ணிலிருப்பதாலும் காதுக்கு மனது அதிஷ்டானமாகையாலும் இப்படி சொல்லப்பட்டது.

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌃 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌂 𑌭𑌾𑌃 𑌸𑍈𑌵𑌰𑌗𑌥 𑌯𑌨𑍍𑌨𑍀𑌲𑌂 𑌪𑌰𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌚𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌸𑌾𑌮 𑌗𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌃 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌂 𑌭𑌾𑌃 𑌸𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌽𑌥 𑌯𑌨𑍍𑌨𑍀𑌲𑌂 𑌪𑌰𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌦𑌮𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 ॥ ௪ ॥

ப0-ரா—ருக்கைக கண்ணில் உள்ள வெளுப்புகாந்தியாகவும் ஸாமத்தை அதிலுள்ள பெருங்கறுப்புக்காந்தியாகவும் உபாசிக்கக்கடவன் ஸா என்பதுவெளுப்புகாந்தி அம் என்றது கறுப்புகாந்தி மற்றவை முன்போல. (௪)

𑌅𑌥 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍈𑌵𑌰𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌜𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌦𑌮𑍁𑌷𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌮𑍁𑌷𑍍𑌯 𑌗𑍇𑌷𑍍𑌣𑍌 𑌤𑍌 𑌗𑍇𑌷𑍍𑌣𑍌 𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮 ॥ ௫ ॥

ப0-ரா—கண்ணில்காணப்படும் புருஷனே ருக், அவனேஸாமம், அவனே உக்தம், அவனேயஜுஸ்ஸு, அவனேபரப்பிருமம் ரூபம் பெயர் கேஷ்ணம் இவையெல்லாம் சூர்யமண்டல புருஷனுக்கெதுவோ அதுவே இவனுக்கும். (௫)

𑌸 𑌏𑌷 𑌯𑍇 𑌚𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌰𑍍𑌵𑌾𑌞𑍍𑌚𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌮𑍇 𑌵𑍀𑌣𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌂 𑌤𑍇 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌧𑌨𑌸𑌨𑌯𑌃 ॥ ௬ ॥

ப0-ரா—கீழ் லோகங்களில் உள்ளவர்களான மனிதர்களுக்கு வேண்டிய காமங்களை இவனே நிறைவேற்றுகிறான் வீணையில் கானம்செய்பவர்கள் இவனையே கானம் செய்கிறார்கள் அவனே ஸர்வசரீரியான பரப்பிரும்ம மாகையால் தேவர்கள் மனுஷ்யர்க ளிவர்களை உத்தேசித்துச் செய்யுங்கானமும் இவனைககுறித்ததேயாம் ஆதலால் அர்த அக்ஷிபுருஷனைப் பாடுவதினாலே அவர்கள் தனத்தை அடைகிறார்கள். (௬)

𑌅𑌥 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌯𑍁𑌭𑍌 𑌸 𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌮𑍁𑌨𑍈𑌵 𑌸 𑌏𑌷 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 ॥ ௭ ॥ 𑌅𑌥𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌯𑍇 𑌚𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌰𑍍𑌵𑌾𑌞𑍍𑌚𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾

ந்போதி மநுஷ்யகாமாம்ஶ்ச தஸ்மாது ஹைவம்விதுத்காதா ப்ரூயாத் ||
அ || கம் தே காமமாகாயாநீத்யேஷ ஹ்யேவ காமாகாநஸ்யேஷ்டே ய
ஏவம் வித்வாந்ஸாம காயதி ஸாம காயதி || ௯ ||

ஸ0-ரா-பா—இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அத்யாத்மாதி தைவதபேத முடையதாக உத்கீதத்தை அறிந்து கானம் செய்கிறவன் ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள பரமாத்மரூபம் கண்ணிலுள்ள பரமாத்மரூபம் இரண்டையும் கானம்செய்கிறவனுகிறான் ஆதித்யாந்தர்வர்த்தியை உபாஸிப்பதாலே மேல்லோகங்களிலுள்ள தேவபோகங்களையும் அக்ஷிபுருஷனை உபாசிப்பதினாலே கீழ்லோகங்களிலுள்ள மனுஷ்யபோகங்களையும் பெறுவன்எனவே கண்ணிலும் ஸூர்யமண்டலத்திலுமுள்ள பரமாத்மாவை உபாசிப்பதினாலே ஸர்வலோகாவாப்தி யுண்டாகுமென்றதாகிறது இவ்வித்யையோடுகூடிய உத்காதாவானவன் தான்ஸாமகானம் செய்வதினாலே இஷ்டமான பலன்களை ஸம்பாதித்துக்கொடுக்குந் திறமை உடையவனுனமைபற்றி 'நானுனக்கெந்த இஷ்டத்தை ஸம்பாதித்துக்கொடுக்கவேணு'மென்று யஜமானனைக்கேட்கலாம் ஸாமகாயதி யென்று மறுபடிசொன்னது வித்யைமுடிந்ததைக் காட்டுகிறது. (எ-அ-௯)

ஏழாவதுகண்டம் முற்றிற்று.

அஷ்டம: கண்ட:

த்ரயோ ஹோத்கீதே குஶலா பபூவு: ஶிலக: ஶாலாவத்யஶ்சைகி
தாயநோ தால்ப்ய: ப்ரவாஹணோ ஜைவலிரிதி தே ஹோசுருத்கீதே
வை குஶலா: ஸ்மோ ஹந்தோத்கீதே கதாம் வதாம இதி || ௧ ||

ஸ0-ரா-பா—வேறுவிதமாக இவ்வக்ஷரத்தின் உபாஸனத்தைச் சொல்லத்தொடங்கி எளிதில் தெரியும்பொருட்டு கதைசொல்லப்படுகிறது, சலாவான் என்பவரின் புத்ரராகிய சிகலரென்பவரும், சிகிதாயனரின்புத்ரராய் தல்பகோத்ரத்தவர் அல்லது தல்பருக்கும் புத்ரரானவராதலால் தால்ப்யர்என்று சொல்லப்பட்டவரும் ஜீபலரின் புத்ரரான ப்ரவாஹணரும் ஆகியமூவரும் ஒருகாலத்தில் சேர்ந்தார்கள் நாம் மூவரும் உத்கீதத்தில் ஜ்ஞானமுடையவர்களா யிருப்பதால் அதில் வைசத்ய முண்டாவதன் பொருட்டு ஒருவர்க்கொருவர் விசாரம்செய்வோம் என்று அவாகள் சொல்லிக்கொண்டார்கள். (௧)

ததேதி ஹ ஸமுபவிவிஶு: ஸ ஹ ப்ரவாஹணோ ஜைவலிருவாச
பகவந்தாவக்ரே வததாம் ப்ராஹ்மணயோர்வததோர்வாசம் ஶ்ரோ
ஷ்யாமீதி || ௨ ||

ஸ0-ரா-பா—அப்படியேயென்று அவர்கள் ஸம்மதித்துஉட்கார்ந்தார்கள் நீங்கள் பூஜியர்களான பிராஹ்மணர்களாகையாலே நீங்கள் முன்னே விசாரம் செய்யுங்கள் நான்கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று ஜீபலரின்புத்ரரான ப்ரவாஹணன் சொன்னார். இவர்ராஜா. (௨)

ஸ ஹ ஶிலக: ஶாலாவத்யஶ்சைகிதாயநம் தால்ப்யமுவாச ஹந்த த்வா
ப்ருச்சாநீதி ப்ருச்சேதி ஹோவாச || ௩ ||

ஸ0-ரா-பா—சலாவானது புத்ரரான சிகலர் சிகிதாயரின் புத்ரரானதால்ப்யரைப்பார்த்து 'நான் உம்மைக்கேட்கிறேன்' என்றார். 'அப்படியேகேளு மென்றதால்ப்யர் சொன்னார். (௩)

கா ஸாம்நோ கதிரிதி ஸ்வர இதி ஹோவாச ஸ்வரஸ்ய கா கதிரிதி ப்ரா
ண இதி ஹோவாச ப்ராணஸ்ய கா கதிரித்யந்நமிதி ஹோவாசாந்நஸ்ய கா
கதிரித்யாப இதி ஹோவாச || ௪ ||

தாத்.—சிகலர் கேள்வி - தால்ப்யர் உத்தரம், சாமத்துக்காச்ரயமெது - ஸ்வரம் (ஸாமம் ஸ்வரரூபமாதலால்), ஸ்வரத்துக்காச்ரயமெது - ப்ராணன், (ஸ்வரம் ப்ராணனுல் நிஷ்பந்நமாதலின்), ப்ராணனுக்காச்ரயமெது - அன்னம், (ப்ராணனுக்கு அன்னம் ஆதாரமாகலின், அன்னத்திற் காச்ரயமெது - ஜலம், (ஜலத்தால் அன்னம் உண்டாவதினுல். (ச)

अपां का गतिरित्यसौ लोक इति होवाचामुष्य लोकस्य का गतिरिति न स्वर्गं लोकमतिनयेदिति होवाच स्वर्गं वयं लोकं सामाभिसंस्थापयामः स्वर्गसंस्तावं हि सामेति ॥ரு॥

ஸா-ரா-பா—ஜலங்களுக் காச்ரயமெது என்று சிகலர் கேட்க ஸ்வர்க்கலோகமென்று தால்ப்யர் சொன்னுர். ஜலம் அதிலிருந்து உண்டாவதினுலே அதற்கு ஆச்ரயமெது வென்று சிகலர் கேட்டார். ஸ்வர்க்கத்துக்கு மேல்பட்ட ஆச்ரயமொன்றிருப்பதாக சாமத்தால் ஏற்படவில்லை. ஸாமமே ஸ்வர்க்கலோகமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் நாமும் ஸாமத்துக்கு ஸ்வர்க்கமே ஆச்ரயமென்று நிர்ணயிக்கக்கடவோம் என்று தால்ப்யர் சொன்னுர். (ரு)

तं ह शिलकः शालावत्यश्चैकितायनं दाल्भ्यमुवाचाप्रतिष्ठितं वै किल ते दाल्भ्य साम यस्त्वेतर्हि ब्रूयान्मूर्धा ते विपतिष्यतीति मूर्धा ते विपतेदिति ॥சா॥

ஸா-ரா-பா—ஸாமகதி பரம்பரையில் ஸ்வர்க்கலோகத்தோடு நிறுத்திவிட்டதினுல் உனக்கு ஸாமஜ்ஞானம் பூர்ணமாகவில்லை. இப்படி அறைகுறையாகத்தெரிந்து நீர் வாதம்செய்வதை ஸாமக்ஞானியான வேறு யாராவது கேட்பானுல் உம்தலை வெடிக்கக்கடவதென்று சபிப்பன் உம்தலை உடனே வெடித்துவிடும் நான் ப்ரீதியுடையவனுகையால் அப்படி சபிக்க இஷ்டப்படவில்லையென்று சிகலர் தால்ப்யருக்குச் சொன்னுர். (சா)

हन्ताहमेतद्भगवत्तो वेदानीति विद्धीति होवाचामुष्य लोकस्य का गतिरित्ययं लोक इति होवाचास्य लोकस्य का गतिरिति न प्रतिष्ठां लोकमतिनयेदिति होवाच प्रतिष्ठां वयं लोकं सामाभिसंस्थापयामः प्रतिष्ठासंस्तावं हि सामेति ॥எ॥

ஸா-ரா-பா—ஆனுல் இதன் நிச்சயத்தை உம்மால் நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேனென்று தால்ப்யர் கேட்க அப்படியே செய்யுமென்று சிகலர் சொன்னுர். ஸ்வர்க்கத்திற் காச்ரயமெது வென்று தால்ப்யர் கேட்டார். யஜ்ஞதான தபோஹோமாதிகளால் ஸ்வர்க்கலோகத்தை போஷிப்பதினுல் பூலோகம் ஸ்வர்க்கத்துக் காச்ரயமென்று சிகலர் சொன்னுர். இப்பூலோகத்திற் காச்ரயமெது வென்று தால்ப்யர் கேட்டார். இதற்குமேல் ஆச்ரயமொன்று ஸாமத்திற்கில்லை யென்று சிகலர் சொன்னுர்.

ஏ-பே-ரங்—ச்ருதியில் ஸாமமானது ப்ரதிஷ்டாலோகமாக ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வர்க்கலோகம் ஜ்யோதிச்சக்கிரத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருப்பதாலும் அது சுழன்றுகொண்டேயிருப்பதாலும் நிலையானதென்றும்பொருள்கொண்ட ப்ரதிஷ்டாலோகமாகக் கூடாதாகையாலும் பூமியே ப்ரதிஷ்டா லோகமென்று கொள்க. (எ)

तं ह प्रवाहणो जैवलिरुवाचान्तवद्वै किल ते शालावत्य साम यस्त्वेतर्हि ब्रूयान्मूर्धा ते विपतिष्यतीति मूर्धा ते विपतेदिति हन्ताहमेतद्भगवत्तो वेदानीति विद्धीति होवाच ॥அ॥

ஸ0-ரா-பா—ஸாமகதி பரம்பரையில் பூமிக்குமேலில்லை யென்பதால் உனக்கு ஸாமஜ்ஞானம் பூர்த்தியாகவில்லை. இதை வேறு யாராவது ஸாமஜ்ஞானி கேட்டால் கோபங்கொண்டு உம்தலை வெடித்துவிடும்படி சபிப்பன் உடனே தலை வெடித்து விடுமென்று ஜீபலரின் புத்ரரான ப்ரவாஹணர் சொன்னார். ஆனால் இதன் நிச்சயத்தை நான் உம்மால் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேனென்று சிகலர் சொன்னார். அப்படியே செய்யுமென்று ப்ரவாஹணர் ஒப்புக்கொண்டார்.

அ-பே-ரங்—நாசமுடையதான பூமியை ஸாமத்தின் கடைசி ஆச்ரயமாக நீர் நினைத்திருப்பதால் உம்மதத்தில் ஸாமமும் நாசமுடையதாய் விடுமல்லவா என்று ப்ரவாஹணர் சொன்னார். (௮)

நவம: கண்ட:.

அஸ்ய லோகஸ்ய கா கதிரித்யாகாஶ இதி ஹோவாச ஸர்வாணி ஹ வா இமானி பூதான்யாகாஶாதேவ ஸமுத்பத்யந்த ஆகாஶம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்த்யாகாஶோ ஹ்யேவைப்யோ ஜ்யாயானாகாஶ: பராயணம் ||௧||

ஸ0-ரா—பா—இப்பூமிக் காச்ரயமெதுவென்று சிகலர் கேட்க ப்ரவாஹணர் சொல்லுகிறார். பூமிக்கு ஆச்ரயம் ஆகாசமே. இங்கு ஆகாசம் என்பது பரமாத்மாவை. ஸர்வபூதங்களும் அவனிடத்திலே யிருந்தே உத்பந்நமாகின்றன. ப்ரளயகாலத்திலே அவனிடத்திலேயே லயமடைகின்றன. எல்லாவற்றையும்விட இவனே உத்க்ருஷ்டன் இவனே பரமப்ராப்யம்.

அ-பே-ரங்—ஆகாசம் என்றது நன்றாய்ப் ப்ரகாசிக்கிறான் அல்லது நன்றாய்ப் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறான் என்னும் அர்த்தமுடையது ஆதலால் அது பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதே யல்லது பூதாகாசத்தைச் சொல்லாது. (௧)

ஸ ஏஷ பரோவரீயானுத்கீத: ஸ ஏஷோऽனந்த: பரோவரீயோ ஹாஸ்ய பவதி பரோவரீயஸோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏததேவம் வித்வான்பரோவரீயாம்ஸமுத்கீதமுபாஸ்தே ||௨||

ஸ0-ரா-பா—இவ்வுத்கீதத்தை உத்க்ருஷ்டங்களெல்லாவற்றிற்கும் மேலானதும் ஆகாசமென்று சொல்லப்படுவதுமாகிய பரமாத்மாவாக உபாசிக்கக்கடவன். ஸாமத்தின் கடைசியானகதி நாசமில்லாத அந்தப் பரமாத்மாவே ஆதலால் இப்பக்ஷத்தில் தோஷம் ஒன்றுக்கும் இடமில்லை. இவ்வாறு பரோவரீய ஸத்வகுண விசிஷ்டாகாசமாக உத்கீதத்தை உபாஸிக்கிறவன் இங்கு ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாய் ஜீவிப்பதோடு ஸர்வலோக போகங்களையும் அடைவன். (௨)

தம் ஹைதமதிதன்வா ஶௌனக உதரஶாண்டில்யாயோக்த்வோவாச யாவத்த ஏனம் ப்ரஜாயாமுத்கீதம் வேதிஷ்யந்தே பரோவரீயோ ஹைப்யஸ்தாவதஸ்மிம்ல்லோகே ஜீவனம் பவிஷ்யதி ||௩||

ஸ0-ரா-பா—சுநகபுத்ரராகிய அதிதன்வா என்பவர் இவ்வுத்கீத விஜ்ஞானத்தை சிஷ்யராகிய உதரசாண்டில்யருக்குச் சொல்லி, உன் சந்ததியார்கள் எதுவரையில் இவ்வாறு பரோவரீயஸ்த்வகுண விசிஷ்டமாக உத்கீதத்தை உபாசனம் செய்கிறார்களோ, அதுவரையில் அவர்கள் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக ஜீவிப்பார்கள் என்றும் சொன்னார்.

அ-பே-ரங்—உதரசாண்டில்ய ரென்றதற்கு ஸந்தியுடைய சாண்டில்யரென்றுபொருள். (௩)

ததாமுஷ்மிம்ல்லோகே லோக இதி ஸ ய ஏததேவம் வித்வானுபாஸ்தே பரோவரீய ஏவ ஹாஸ்யாஸ்மிம்ல்லோகே ஜீவனம் பவதி ததாமுஷ்மிம்ல்லோகே லோக இதி லோகே லோக இதி ||௪||

ஸ௦-ரா-பா—பரலோகத்திலும் அவர்களுக்கு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஜீவனம் கிடைக்குமென்றும்சொன்னார். இவ்விதமான பலன் யாரோ சிலருக்கு மந்திரமென்பதில்லை. பரோவரீயஸ்த்வகுணத்தோடு உத்கீதத்தை உபாஸிப்பவர் எவனாலும் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஜீவனத்தைப்பெறுவன். லோகேலோக இதி என்று மறுபடிசொன்னது வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௪)

௧௰ 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌮𑌟𑌚𑍀𑌹𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌷𑍍𑌵𑌾𑌟𑌿𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌜𑌾𑌯𑌯𑍋𑌷𑌸𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌇𑌭𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌕 𑌉𑌵𑌾𑌸 ॥௧॥

ஸு௦-ரா—மற்றோர்விதமான உபாஸனத்தைவிதிக்கும்பொருட்டு உபாக்யானம் ஒன்று சொல்லப்படுகிறது சக்ரரென்னும் ருஷியின் புத்ரரான உஷஸ்தியென்பவர் குருக்ஷேத்ரத்தில் வஸித்துவந்தார். அப்போது மடசீயினால் (சங்-இடிகள் விழுந்ததினால், ரங்-கல்மழையால்) துர்ப்பிக்ஷமுண்டாய் விடவேஸ்தனம் முதலிய பெண்ணுருவங்கள் வெளிப்படாத தன் பத்தினியோடு ஏற்பட்டு யானைக்காரர்கள் வாஸம் செய்யு ஊருக்குவந்து பசியால்வருந்தி நடைதளர்ந்து; சங்-ஒருவீட்டில், ரங்-எவ்விதமாயாவது ப்ராணனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டால் ப்ருஹ்மவித்யை நிஷ்பந்தமாகப் பெறலாமென்று ஆலோசித்துக்கொண்டே) உட்கார்ந்தார். (௧)

𑌸 𑌹𑍇𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍍𑌮𑌾𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌖𑌾𑌦𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌬𑌿𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 । 𑌨𑍇𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌯𑍇 𑌮 𑌇𑌮 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 ॥௨॥ 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌦𑍌 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑍈 𑌮𑍇 𑌪𑍀𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥௩॥ 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍇𑌤𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌮𑌿𑌮𑌾𑌨𑌖𑌾𑌦𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌮 𑌉𑌦𑌪𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௪॥ 𑌸 𑌹 𑌖𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌤𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌞𑍍𑌜𑌾𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌆𑌜𑌹𑌾𑌰 𑌸𑌾𑌗𑍍𑌰 𑌏𑌵 𑌸𑍁𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌦𑌧𑍌 ॥௫॥ 𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌜𑌿𑌹𑌾𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌬𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌭𑍇𑌮𑌹𑌿 𑌲𑌭𑍇𑌮𑌹𑌿 𑌧𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌸𑍌 𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑍃𑌣𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௬॥ 𑌤𑌂 𑌜𑌾𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌪𑌤 𑌇𑌮 𑌏𑌵 𑌕𑍁𑌲𑍍𑌮𑌾𑌷𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌖𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌮𑍁𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌮𑍇𑌯𑌾𑌯 ॥

ஸ௦-ரா—அவர் ஆஹாரத்துக்காக அலைந்தபோது யானைக்காரன் ஒருவன் கொள்ளைவேகவைத்து அதைக்கொட்டி கும்பலாய் சேர்த்து அதிலிருந்து எடுத்துத் தின்று கொண்டிருக்கக்கண்டு அவன் அருகேசென்று தனக்குக் கொள்ளு கொஞ்சம் கொடுக்கும்படி கேட்டார். நான் தின்றமீதி இதில்போடப்பட்டிருக்கிறது. இதுவல்லது வேறில்லையே யென்ன செய்வதென்றவன் சொன்னான். (2) இதிலேயே கொஞ்சம் கொடு என்று உஷஸ்தி கேட்டார். அவன் கொடுத்தான். ருஷி அதை வாங்கிக் கொஞ்சம் புசித்தார். அவன் தன் சமீபத்திலிருந்த ஜலத்தைக் கொடுத்துப் பருகும்படி சொன்னான். அது எச்சில் ஆயிற்றே என்று ருஷி சொன்னார். (நீ கொள்ளு எச்சலல்லவோ வென்று அவன்கேட்டான். இதை நான் புஜியாமல் போனால் பிராணன் போய் விடுமாகையால் புசித்தேன, ப்ராணன் போகும்தருணத்தில் நியமம் பார்க்க வேண்டிய தில்லை, தீர்த்தம்பருகாததினால் ப்ராணன் போகாதாகையால் இதுகாமசாரம். இதற்கு நியமமுண்டென்று உஷஸ்தி சொன்னார். (௪) அவர்தான் புசித்து மிகுந்த கொள்ளை பத்னியிடம் கொடுத்தார். இதற்குள்ளாக அவள் பிக்ஷையெடுத்துப் புசித்துப் பசியாறியிருந்தாள். ஆனாலும் பர்த்தாவின் ஆக்கினையை பரிபாலனம் செய்ய வேண்டியது ஸ்த்ரீகளின் கடமையாகையால் அதை அவமரியாதை செய்யாமல் வாங்கி முடிந்து வைத்துக் கொண்டாள். (௫) மறுநாள் காலையில் உஷஸ்தியானவர் படுக்கையை விட்டெழுந்திருக்கும் போது ...

வைக்கும்படி என்னை வேண்டிக் கொள்ளுவான். அதனால் தனம் கிடைக்கும் அதைக் கொண்டு சுகமாய் வாழலாம்' என்று பத்னிகாதுச்சுக் கேட்கும்படி சொன்னார். (௬) இதைக் கேட்ட அவரது பத்னி! தாம் நேற்றுக் கொடுத்த கொள்ளு இதோ இருக்கிறதென்று கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அது ஆனைக்காரன் புசித்த மீதி தான் புசித்த மீதி, முதல் நாளையது, அப்படியிருந்தும் ப்ராணன் போகும் சமயமாயிருந்ததினாலே அவைகளைப்புசித்து நடந்து சென்று யாகசாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்　(௭)

தத்ரோத்³கா³த்ரூனாஸ்தாவே ஸ்தோஷ்யமாணானுபோபவிவேஶ ஸ ஹ ப்ரஸ்தோதாரமுவாச ॥ ௮ ॥

ஸ0-ரா—அங்கேஸ் தோத்ரம் செய்யும் பொருட்டு அதற்குரிய ஸ்தானத்திலிருந்த உத்காதாதாப்ரஸ்தோதா ப்ரதிஹர்த்தா இவர்களின் ஸமீபத்தில் வந்து உட்கார்ந்து உஷஸ்தி ப்ரஸ்தோதாவைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.　(௮)

ப்ரஸ்தோதர்யா தே³வதா ப்ரஸ்தாவமன்வாயத்தா தாம் சேத³வித்³வான்ப்ரஸ்தோஷ்யஸி மூர்தா⁴ தே விபதிஷ்யதீதி ॥ ௯ ॥

ஸ0-பா—ப்ரஸ்தோதாவே இப்போது நீப்ரஸ்தாவம் செய்யும் தேவதையை அறிந்து கொள்ளாமல் ப்ரஸ்தாவம் செய்வாயாகில் உன் தலையறுந்து கீழே விழும்.

அ-பே-சங்—ப்ரஸ்தாவபக்த்தி இன்னதென்று அறியாத நீ பிரம்ஹஜ்ஞானியான என்முன்னே காரியம் செய்யத்தகாது என்பது ருஷியின் தாத்பர்யம். கீழே இரண்டு கதிகள் சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலே பிரம்ஹஜ்ஞானமில்லாதவனும் தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கலாமென்று ஏற்படுகிறதாகையால், பிரம்ஹஜ்ஞானியின் ஸமீபத்தில் அவன் அனுமதியில்லாது செய்யலாகாதென்பது இங்கே ஏற்படுகிறது.

அ-பே-ரங்—ப்ரஸ்தாவ பக்தியில் எந்த தேவதையை உபாசிக்கவேண்டுமோ அதையறியாமல் ப்ரஸ்தாவம் செய்தால் உன் தலைவெடிக்கும்.

ஏவமேவோத்³கா³தாரமுவாசோத்³கா³தர்யா தே³வதோத்³கீ³த²மன்வாயத்தா தாம் சேத³வித்³வானுத்³கா³ஸ்யஸி மூர்தா⁴ தே விபதிஷ்யதீதி ॥ ௧௦ ॥

ஏவமேவ ப்ரதிஹர்தாரமுவாச ப்ரதிஹர்தர்யா தே³வதா ப்ரதிஹாரமன்வாயத்தா தாம் சேத³வித்³வான்ப்ரதிஹரிஷ்யஸி மூர்தா⁴ தே விபதிஷ்யதீதி தே ஹ ஸமாரதாஸ்தூஷ்ணீமாஸாஞ்சக்ரிரே ॥ ௧௧ ॥

ஸ0-ரா—உத்காதாப்ரதிஹர்த்தா இவர்களை நோக்கியும் உஷஸ்தி அப்படியே சொன்னார். அவர்கள் பயந்து ஒன்று செய்யாமல் நின்று விட்டார்கள். இதை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதினால் வேறொன்றும் செய்யவுமில்லை.

அ-பே-ரங்—இந்தகண்டத்திலும் மேல் கண்டத்திலுமாக உத்கீத பக்திப்ரஸ்தாவபக்தி, ப்ரதிஹாரபக்தியென்று மூன்று பக்தி விஷயமான உபாசனம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஏகாத³ஶ: க²ண்ட³:.

அத² ஹைனம் யஜமான உவாச ப⁴க³வந்தம் வா அஹம் விவிதி³ஷாணீதி உஷஸ்திரஸ்மி சாக்ராயண இதி ஹோவாச ॥ ௧௧ ॥

ஸ0-ரா-பா—பிறகுயஜமானனானராஜா இவர் ஸமீபத்தில் வந்து தாம் இன்னாரென்பதை அறியவிரும்புகிறேன்! என்று சொன்னார். நான் சக்ரருஷியின் புத்ரன், உஷஸ்தி, நீகேட்டிருப்பாயல்லவா. என் [illegible]

𑌭𑌗𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌯𑍈𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌤𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌧𑌨𑌂 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑌮 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌹 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 ॥௩॥

ஸ0-ரா-தாத்—ஆம், நான் பலவாறு கேட்டிருக்கிறேன். எல்லாருத்விக்குகர்மங்களையும் நடத்தும்படியான் தம்மை வரிப்பதாகவே நினைத்திருந்தேன் தம்மைத் தேடினேன், தமதிருப்பிடம்தெரியாமையால் இதரர்களைவரித்துக் கொள்ளும்படியாயிற்று. (உ) ஆனாலும் அந்தருத்விக் தர்மங்களை யெல்லாம் செய்யும் பொருட்டு தம்மையேயான் இப்போது வரிக்கிறேன் என்று ராஜா சொன்னான். அப்படியே யாகலாம். ஆனால் நீமுன்னம் இவர்களை வரித்து விட்டதினால் இவர்களுக்கே நான் உபதேசம் செய்து அவரவர் காரியங்களைச் செய்யும்படி அனுமதி கொடுக்கிறேன். இவர்களுக்கு நீகொடுக்கும் தக்ஷிணையளவு எனக்கும் கொடுக்கவேணுமென்று ருஷி சொன்னார். யஜமானன் அப்படியே ஒப்புக் கொண்டான்.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍋𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍 𑌕𑌤𑌮𑌾 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸ0-ரா—பின்பு ப்ரஸ்தோதாவிநயத்துடன் உஷஸ்தி கிட்டவந்து, ப்ரஸ்தாவபக்திக்கு விஷயமான தேவதையை யறியாமல் ப்ரஸ்தாவம்செய்தால் தலைவெடித்துவிழும்' என்று சொல்லிற்றே. அது எந்த தேவதையென்று கேட்டார்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌜𑍍𑌜𑌿𑌹𑌤𑍇 𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑍇𑌤𑌿 ॥௫॥

ஸ0-ரா-பா—ப்ராணனே அந்ததேவதை, எல்லாபூதங்களும் பிராணனிடத்தில் லயமடைகின்றன. பிராணனிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன அதை அறியாமல் நீ ப்ரஸ்தாவம் செய்தால் உன்தலை விழுந்துவிடுமென்று சொன்னேன் நீ என்வார்த்தையை லக்ஷியம்வையாமல் நீ இருந்தால் தலைவிழுந்தேயிருக்கும். இப்போது விநயத்துடன் கேட்டுத்தெரிந்துகொண்டது யுக்தமானதென்று உஷஸ்திசொன்னார்.

அ-டீ-ரங்—இங்கு ப்ராணனென்றது ஸகலஜகதுத்பத்தி லயகாரணமான பரப்பிரம்மத்தையே; எல்லோரையும் ப்ராணனோடேயிருக்கும்படிசெய்வது, (ஜீவிக்கும்படிசெய்வது) என்பதுபொருள். பரமாத்மாவை ப்ரஸ்தாவபக்தியில் அத்யாயம் செய்து உபாஸிக்கவேண்டும். (௫)

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍋𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍 𑌕𑌤𑌮𑌾 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௬॥

ஸ0-ரா-பா—ப்ரஸ்தோதா கேட்டதுபோலே உத்காதாவந்துகேட்டார். பிறகு.

𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑍈𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑌗𑌾𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑍇𑌤𑌿 ॥௭॥

ஸ0-ரா-பா—உயர இருப்பவனாகிய ஆதித்யனையே யெல்லாரும் ஸ்துதிப்பதால் அவனே உத்கீதத்திற்கு தேவதையென்று உஷஸ்திசொன்னார். ப்ரஸ்தாவம் ப்ரா

ணன் இரண்டு இடத்திலும் முதலில் ப்ரதி இருப்பதால் இரண்டுக்கும் ஸாம்யம். உத்கீதம் உச்சை: (உயர) இருக்கிற சூர்யன் இரண்டுக்கும் உத் இருப்பதால் ஸாம்யம்.

ஸ0-ரா-பா—பிறகு ப்ரதிஹர்தா, ப்ரஸ்தோதா உத்காதா இவர்கள் போலவே வந்து கேட்டார். (எ)

அத ஹைநம் ப்ரதிஹர்தோபஸஸாத ப்ரதிஹர்தர்யா தேவதா ப்ரதிஹாரமந்வாயத்தா தாம் சேதவித்வான் ப்ரதிஹரிஷ்யஸி மூர்தா தே விபதிஷ்யதீதி ததைவ மயோக்தஸ்ய ததைவமயோக்தஸ்யேதி ||அ||

ஸ0-ரா-பா—பிறகு ப்ரதிஹர்தா, ப்ரஸ்தோதா உத்காதா இவர்கள்போலவே வந்து கேட்டார்.

கதமா ஸா தேவதேத்யந்நமிதி ஹோவாச ஸர்வாணி ஹ வா இமானி பூதான்யந்நமேவ ப்ரதிஹரமாணானி ஜீவந்தி ஸைஷா தேவதா ப்ரதிஹாரமந்வாயத்தா தாம் சேதவித்வான் ப்ரத்யஹரிஷ்யோ மூர்தா தே வ்யபதிஷ்யத்ததோக்தஸ்ய மயேதி ததோக்தஸ்ய மயேதி ||கூ||

ஸ0-ரா-பா—எல்லாப்ராணிகளும் அன்னத்தைபுஜித்தே ஜீவிப்பதால் அன்னமேப்ரதிஹார தேவதையென்று உஷஸ்திசொன்னார். ப்ரதிஹாரம், ப்ரதிஹாரம் செய்யப்படும் (புஜிக்கப்படும்) அன்னம்) இதுகளில் ப்ரதி இருப்பதால் இரண்டுக்கும் ஸாம்யம். மற்றவை முன்போல, இதனால் ப்ரஸ்தாப பக்தியில் ப்ராணபுத்தியும் உத்கீதபக்தியில் ஆதித்யபுத்தியும் ப்ரதிஹாரபக்தியில் அன்னதேவதா புத்தியும் செய்து உபாசிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. ததோக்தஸ்யமயேதி என்று மறுபடி சொன்னது வித்யையின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

அத த்வாதச: கண்ட:.

அதாத: சௌவ உத்கீதஸ்தத்த பகோ தால்ப்யோ க்லாவோ வா மைத்ரேய: ஸ்வாத்யாயமுத்வவ்ராஜ ||க||

ஸ0-ரா-பா—கீழ்கண்டத்தில் அன்னம் அகப்படாமல் கஷ்டப்பட்டவரின் தசை சொல்லப்பட்டது. இதில்அன்னம் அகப்படும்பொருட்டு நாய்கள் உத்கீதோபாசனம் செய்தமை சொல்லப்படுகிறது.

தல்பருஷியின் புத்ரரும் மித்ரையின் கர்ப்பத்தில் பிறந்தவரும் பகர்கலாவர் என்னும் இரண்டுபேர் உடையவருமான ஒருருஷி வேதாத்யயனம் செய்யும்பொருட்டு ஊரைவிட்டேகாந்தமான ஒரிடத்திற்குப்போனார்.

தஸ்மை ச்வா ச்வேத: ப்ராதுர்பபூவ தமந்யே ச்வான உபஸமேத்யோசுரந்நம் நோ பகவானாகாயத்வசநாயாம வா இதி ||உ||

ஸ0-ரா-பா—இவரது அத்யயனத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த ஒருதேவதை அல்லது ஒருருஷி வெளுப்புநாயாக உருவம்கொண்டு இவர்முன்னேவர அதைச்சூழ்ந்து பல நாய்கள் வந்து எங்களுக்குப் பசியாயிருப்பதால் தாம் கானம்செய்து எங்களுக் எங்களுக்கு அன்னம் ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கவேணும் என்றுகேட்டன அதைக்கேட்டதுகள். (உ)

தான்ஹோவாசேஹைவ மா ப்ராதருபஸமீயாதேதி தத்த பகோ தால்ப்யோ க்லாவோ வா மைத்ரேய: ப்ரதிபாலயாஞ்சகார ||ங||

ஸ0-ரா-பா—நாளைக்குக் காலையில் நீங்கள் இங்கே என்னிடம்வாருங்கள் என்று வெள்ளைநாய் சொல்லிற்று. அதைக்கேட்டருஷி அந்த சமயத்திற்குச் சரியாய் அங்கே போய் காத்துக்கொண்டிருந்தார். (ங)

அ-பே-பூ0—உத்கானம் காலைவேளையில் செய்யவேண்டிய தாகையால் காலை யில் வரும்படி சொல்லப்பட்டது. (௩)

தே ஹ யதைவேதம் பஹிஷ்பவமாநேந ஸ்தோஷ்யமாணா: ஸம்ரப்தா: ஸர்ப்பந்தீத்யேவமாஸஸ்ருபுஸ்தே ஹ ஸமுபவிஶ்ய ஹிங்சக்ரு: ॥௪॥

பூ0-ரா-பா—யாகங்களில் பஹிஷ் பவமான ஸ்தோத்ரம்செய்யும் உத்காதாக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பிடித்துக்கொண்டு நடப்பதுபோல ஒன்றுக்கொன்று வாயினல் வாலைக்கவ்விக்கொண்டு சுற்றிவந்து உட்கார்ந்து ஹிங்காரம் செய்தன. (௪)

ஓ3மதா3மோ3ம்பிபா3மோ3ம்தேவோ வருண: ப்ரஜாபதி: ஸவிதா2ந்நமிஹா2ஹரதந்நபதே3ந்நமிஹா2ஹரா2ஹரோ3மிதி ॥௫॥

பூ0-ரா-பா—அவைகள்செய்த ஹிங்காரம் இதில் சொல்லப்படுகிறது.

நாங்கள் புசிக்கவேண்டும் தீர்த்தம் அருந்தவேண்டும், தேவன் வருணன் பிரஜாபதி ஸவிதரு என்று சொல்லப்படும் சூர்யன் எங்களுக்கு அன்னத்தைக் கொடுக்கக் கடவன். அன்னத்துக்கு அதிபதியான சூர்யனே! நீ எங்களுக்கு அன்னத்தைக்கொடுப்பாயாக.

அ-பே-பூ0—ப்ரகாசிப்பதால் தேவன். மழைக்குக் காரணமாதலால் வருணன். ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதால் பிரஜாபதி - எல்லாவற்றிற்கும் உத்பாதகனதலால் ஸவிதா. ஆஹர என்று மறுபடி சொன்னது ஆதரவினல்.

அ-பே-ரங்—எல்லோராலும் வரிக்கப்படுவதால் வருணன். ஆஹர என்பதை மறுபடி சொன்னது ப்ரார்த்தனையாகையால். இவ்விதமாய் அந்த நாய்கள் கானம் செய்தன. அன்னபதே என்னும் மந்திரத்தைக்கொண்டு உத்கீதத்தை ஆதித்யனுக உபாஸித்தால் அன்னம் கிடைக்குமென்று இதனுல் ஏற்படுகிறது. (௫)

த்ரயோதஶ: கண்ட:.

அயம் வாவ லோகோ ஹாஉகாரோ வாயுர்ஹாஇகாரஶ்சந்த்ரமா அதகார: ஆத்மேஹகாரோऽக்நிரீகார: ॥௧॥

பூ0-ரா-பா—ஸாமாவயவமான ஸ்தோபாக்ஷரவிஷயமான சில உபாஸனங்கள் இங்கே ஒருங்கேசொல்லப்படுகிறன.

ரதந்தரஸாமத்தில் வரும்ஹாஉ என்னும்ஸ்தோபாக்ஷரத்தை இந்தலோகமாகவும் வாமதேவ்யஸாமத்தில் வரும் ஹாஇ என்பதை வாயுவாகவும், அத என்பதை சந்த்ரனுகவும் இஹஎன்பதை ஆத்மாவாகவும் ஆக்னேய ஸாமத்தில்வரும் ஈகாரங்களை அக்னியாகவும். (௧)

ஆதித்ய ஊகாரோ நிஹவ ஏகாரோ விஶ்வேதேவா ஔஹோஇகார: ப்ரஜாபதிர்ஹிங்கார: ப்ராண: ஸ்வரோऽந்நம் யா வாக்விராட் ॥௨॥

பூ0-ரா—ஆதித்யதைவத்யமான ஸாமத்தில்வரும் ஊகாரத்தை சூர்யனாகவும், ஏகாரத்தை நிஹவமாகவும் ஔஹோஇ என்பதை விச்வேதேவர்களாகவும் ஹிங்காரத்தை ப்ருஹ்மாவாகவும் ஸ்வரஎன்றும் ஸ்தோபத்தை ப்ராணனுகவும் யாஎன்பதை அன்னமாகவும் வாக் என்பதை அன்னம் அல்லது விராட்புருஷனுகவும் உபாசிக்க வேண்டும். (௨)

அநிருக்தஸ்த்ரயோதஶ: ஸ்தோப: ஸஞ்சரோ ஹுங்கார: ॥௩॥

பூ0-ரா-பா—கீழ்பன்னிரண்டு ஸ்தோபாக்ஷரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவைகளைப்போல ஹூம் பதின் மூன்றுவது ஸ்தோபாக்ஷரம் ஒன்று உண்டு. அதுஸ்பஷ்டமாய் நிர்வசனம் செய்யப்படாதது. அதனுல் ஸந்தேஹமாயே யிருப்பது. அதை ஸஞ்சாரமாக உபாசிக்கவேண்டும்.

கீழ்சொன்ன எல்லாஸ்தோபாக்ஷரங்களிலும் முறையேபூலோகம்முதலியபுத்தி செய்து உபாசிக்கவேண்டும் என்றுசொல்லப்பட்டதாயிற்று. (௩)

து³க்³தே⁴(அ)ஸ்மை வாக்³தோ³ஹம் யோ வாசோ தோ³ஹோ(அ)ந்நவாநந்நாதோ³ ப⁴வதி ய ஏதாமேவம் ஸாம்நாமுபநிஷத³ம் வேதோ³பநிஷத³ம் வேத³ வேத³ ॥

ஸம்-ரா-பா—இவ்வுபாஸனத்தின் பலம் சொல்லப்படுகிறது. கீழ்சொன்ன ஸ்தோபாக்ஷரங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து உபாஸிப்பவன் அன்னம் ஜீரணசக்தி ஸ்வாதீனோச்சாரண சக்திமுதலிய பலன்களை அடைவன். உபநிஷதம் வேதஎன்று மறுபடிசொன்னது அத்தியாயம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௪)

ஸம்—இதிஎன்றது ஸாமாவயவங்களின் உபாஸனம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது.

மத்வ—உந்நதஸ்தானத்திலிருப்பதாலும் கானம்செய்யப்படுவதாலும் எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்தானமாதலாலும் உத்க்ருஷ்டரான விஷ்ணுவே இங்குஉத்கீதமாகச் சொல்லப்படுகிறார்.

எல்லாவற்றிலும் வாயுவேச்ரேஷ்டமானது. பகவான்தவிர அதற்குமேல்பட்ட வாயுவை உபாசித்தால் பகவானை உபாசித்ததாகும். பர்வதினத்தில் சொவோத்கீதத் விஷ்ணுவை உபாசனம் செய்தால் அவர் எல்லாபலனையும் கொடுப்பர். ஓமதாமஎன்றும் மந்த்ரம் வாயுவினால் சொல்லப்பட்டது. வாயுவிடத்திலுள்ள விஷ்ணுவை இதனால் உபாசித்து தங்கள் தங்கள் இஷ்டங்களை அடைந்தார்கள்.

முதல் ப்ரபாடகம் முற்றும்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸாமவேதே சா²ந்தோ³க்³யோபநிஷதி³ த்³விதீய: ப்ரபாட²க:

ப்ரத²ம: க²ண்ட³:

ஸமஸ்தஸ்ய க²லு ஸாம்ந உபாஸநம் ஸாது⁴ யத்க²லு ஸாது⁴ தத்ஸாமேத்யாசக்ஷதே யத³ஸாது⁴ தத³ஸாமேதி ॥ க ॥

ஸம்-ரா-பா—கீழ்ஸாமைகதேசவிஷயமான உபாஸனம் சொல்லப்பட்டது. இனிபூர்ணஸாம விஷயமான உபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. ஸாமம் ஐந்து அல்லது ஏழுவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூர்ணமானஸாமம் உத்தமமானகையால் அது உபாசிக்கத்தக்கது. நல்லகாரியங்களை ஸாமமென்றும் கெட்டகாரியங்களை அஸாமமென்றும் சொல்லுகிறது வழக்கமாயிருக்கிறது. (க)

தது³தாப்யாஹு: ஸாம்நைநமுபாகா³தி³தி ஸாது⁴நைநமுபாகா³தி³த்யேவ தத³ஹுரஸாம்நைநமுபாகா³தி³த்யஸாது⁴நைநமுபாகா³தி³த்யேவ தத³ஹு: ॥ உ ॥

ஸம்-ரா-பா—அரசனிடத்தில் எதிரிவந்தால் அவன் அடைந்தபலனைப் பார்த்துக்கொண்டு, நல்லபலனாயிருந்தால் ஸாமத்தால் வந்தான் என்றும் கெட்டபலனாயிருந்தால் அஸாமத்தால் (ஸாமமில்லாமல்) வந்தானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். (3) மேலும் நல்லகாரியம் செய்யப்படும்போது, ஸந்தோஷம். நமக்குஸாமமாயிற்றென்று ஸந்தோஷமாயும், கெட்டகாரியம் செய்யப்படும்போது அஸாமமானது என்றும் துக்கமாயும் சொல்லுகிறார்கள்.

அதோ²தாப்யாஹு: ஸாம நோ ப³தேதி யத்ஸாது⁴ ப⁴வதி ஸாது⁴ ப³தேத்யேவ தத³ஹுரஸாம நோ ப³தேதி யத³ஸாது⁴ ப⁴வத்யஸாது⁴ ப³தேத்யேவ தத³ஹு: ॥ ௩ ॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌸𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌶𑍋 𑌹 𑌯𑌦𑍇𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌵𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌆 𑌚 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍁𑌰𑍁𑌪 𑌚 𑌨𑌮𑍇𑌯𑍁𑌃 ॥௪॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படி ஸமஸ்தமான ஸாமமானது ஸாதுவென்று உபாஸிப்பவனைச் சுருதிஸ்மிருதிகளுக்கு விரோதமில்லாத சத்கர்மங்கள் தானேவந்ததையும், யோக்கியங்களாகவும் ஆகும். (௪)

அர்த்தபேதம். அப்யாசஃ என்றதற்கு சீக்கிரமென்று அர்த்தம். ச்ருதப்ரகாசிகாசாரியர்மற்றோரிடத்தில் இப்பதத்திற்கு வருகிறவையென்று பொருள்கூறியிருப்பதால் இங்கும் அதேபொருளாய் நாம் தேடிப் போகவேண்டிய தர்மங்கள் தானேவருமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 ॥௧॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரம் ப்ரஸ்தாவம் உத்கீதம் ப்ரதிஹாரம் நிதனம் என்று சாமம் ஐந்துவிதம், அதுகளில் முதலாகையால் ஹிங்காரத்தை பூமியாகவும் அக்னியில் காரியங்களை ஆரம்பிப்பதால் ப்ரஸ்தாபத்தை அக்னியாகவும், ஆகாசம் ககனமென்று சொல்லப்படுவதாலும் உத்கீதத்தில் ககாரம் இருப்பதாலும் உத்கீதத்தை ஆகாசமாகவும் எல்லோருக்கும் எதிரே ப்ரதிமூலமாக இருப்பவனுகையாலே ப்ரதிஹாரத்தை ஸூர்யனுகவும் இங்கிருந்து போனவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் நிதானம் செய்யப்படுவதால் (நிறுத்தப்படுவதால்) நிதனத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும் உபாசிக்கக்கடவன், ஸாமங்கத்திலும் ஊர்த்வமுறையில் லோகமாக செய்யவேண்டிய கிரமம். (௧)

𑌅𑌥𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 ॥௨॥

ஸ0-ரா—திருப்பமுறையால் பார்க்கும்போது முதலானதால் ஹிங்காரத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும், சூர்யன் உதயமானபின்பே கர்மங்கள் ஆரம்பிக்கப்படுவதால் ப்ரஸ்தாவத்தை சூர்யனுகவும் உத்கீதத்தை ஆகாசமாகவும் (முன்புபோலவே) இங்கும் அங்கும் ப்ரதிஹரணம் செய்வதால் (கொண்டுபோவதால்) ப்ரதிஹாரத்தை அக்கினியாகவும் இங்கே மரிப்பதால் நிதானத்தை பூமியாகவும் உபாஸிக்கக்கடவன். (உ)

𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௩॥

ஸ0-ரா—இவ்வாறு ஐந்துவிதமாக ஸாமத்தை அறிந்து உபாசனம் செய்பவனுக்கு கதி ஆகதி இரண்டுடன்கூடிய லோகங்களெல்லாம் இவன் அபேக்ஷித்த இஷ்டங்களை நிறைவேற்றிகொடுக்கும்.

அ-பே-ஸ0—ஊர்த்வமாயும் ஆவ்ருத்தமாயுமுள்ள எல்லாலோகங்களும் போக்கியமாகும்.

𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌪𑍁𑌰𑍋𑌵𑌾𑌤𑍋 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 ॥௧॥

𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌯𑌤𑌿 𑌹 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—முதலாகையால் கீழ்காற்றை ஹிங்கமாகவும் வர்ஷாகாலத்தில் மேகம் சேர்ந்தால் மழைக்கு (ப்ரஸ்தாபம்) ஆரம்பமென்று ப்ரசித்தமாகையால் ப்ரஸ்தாபத்தை மேகோத்பத்தியாகவும் உத்தமமாகையால் உத்கீதத்தை வர்ஷம் (மழை) ஆகவும், மிரதிஹ்ருதம் (இறைந்திருப்பது) ஆகையால் ப்ரதிஹாரத்தை மின்னல் இடி இவைகளாகவும் கடைசியாகையால நிதன ஸிரமத்தை மழையின் முடிவாகவும் இப்படி ஐந்துவிதமான சாமத்தையும் விருஷ்டியாக உபாசனம் செய்கிறவன் இது சிக்கும்போது மழைபெய்யும் இஷ்டமானபோது அவன் மழைபெய்யும்படி செய்யவும் ஸமர்த்தன். (க-உ)

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌲𑌵𑌤𑍇 𑌸 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 |க| 𑌨 𑌹𑌾𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌸𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇.

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை மேகங்கள் சேர்ந்து ஸட்சரிப்பதாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை மழையாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை மேற்கு மழையாகவும் நிதனத்தை ஸமுத்ரமாகவும் இப்படி ஐந்து சாமங்களையும் ஜலமாக அறிந்து உபாசிக்கிறவன் ஜலத்தில் மரணமடையமாட்டான். ஜலஸம்ருத்தனுசவும் ஆவன்.

அ-பே-சங்—இவன் வேண்டாதபோது ஜலத்தில் மரிக்கமாட்டான், கங்காதி தீர்த்தங்களில் மரணம் கோரப்படுவதல்லவா. (க-உ)

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌋𑌤𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌗𑍍𑌰𑍀𑌷𑍍𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌶𑌰𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌹𑍇𑌮𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥க॥

𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌋𑌤𑌵 𑌋𑌤𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍃𑌤𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥உ॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை வஸந்தமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை க்ரீஷ்மமாகவும் உத்கீதத்தை வர்ஷருதுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை சரத்தாகவும் நிதனத்தை ஹேமந்தமாகவும் இப்படி ருதுக்களாக உபாசனம் செய்பவனுக்கு ருதுக்கள் போகங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும் அவன் அந்தந்த ருதுக்களுக்குரிய போகங்கள் அடைந்து ஸந்தோஷிக்கவும் பெறுவன். (க-உ)

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌪𑌶𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑌾𑌜𑌾 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌵𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌗𑌾𑌵 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥க॥

𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌶𑌵𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑌶𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥உ॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை அஜமாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை அவியாகவும் உத்கீதத்தைப் பசுவாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் குதிரையாகவும், நிதனத்தைப் புருஷனுகவும் இப்படிப் பசுக்களாக ஸாமத்தை உபாசிப்பவனுக்குப் பசுக்கள் ஸகல போகங்களையும் கொடுக்கும். இவன் பசுபோக ஸம்ருத்தனுகவும் ஆவன். (க-உ)

அத ஸப்தம: கண்ட:.

ப்ராணேஷு பஞ்சவிதம் பரோவரீய ஸாமோபாஸீத ப்ராணோ ஹிங்காரோ வாக்ப்ரஸ்தாவஶ்சக்ஷுருத்கீதஶ்ஶ்ரோத்ரம் ப்ரதிஹாரோ மனோ நிதனம் பரோவரீயாம்ஸி வா ஏதானி ||க|| பரோவரீயோ ஹாஸ்ய பவதி பரோவரீயஸோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏதமேவம் வித்வான் ப்ராணேஷு பஞ்சவிதம் பரோவரீய ஸாமோபாஸ்த இதி து பஞ்சவிதஸ்ய ||உ||

ஸம்-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை ப்ராணனாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை வாக்காகவும், உத்கீதத்தைக் கண்ணாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் காதாகவும், நிதனத்தை மனஸ்ஸாகவும் இப்படி ஸர்வச்ரேஷ்டங்களான ஐந்து ஸாமங்களையும் ஸர்வச்ரேஷ்டங்களான ப்ராணன் முதலியதாக உபாஸிப்பவன் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக ஜீவிப்பதோடு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான லோகங்களையும் அடையன். இதுவரையில் ஐந்துவிதமான ஸாமங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்பட்டது. (க-உ)

அதாஷ்டம: கண்ட:.

அத ஸப்தவிதஸ்ய வாசி ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸீத யத்கிஞ்ச வாசோ ஹுமிதி ஸ ஹிங்காரோ யத்ப்ரேதி ஸ ப்ரஸ்தாவோ யதேதி ஸ ஆதி: ||க|| யதுதிதி ஸ உத்கீதோ யத்ப்ரதீதி ஸ ப்ரதிஹாரோ யதுபேதி ஸ உபத்ரவோ யந்நீதி தந்நிதனம் ||உ|| துக்தேऽஸ்மை வாக்தோஹம் யோ வாசோ தோஹோऽன்னவானன்னாதோ பவதி ய ஏதமேவம் வித்வான் வாசி ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸ்தே.

ஸம்-ரா-பா—ஸாமமானது ஹிங்காரம், ப்ரஸ்தாபம், ஓங்காரம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதனம் என்று ஏழுவகைப்படும். அதில் ஹிங்காரத்தை (சங்-ஹூங்காரமாகவும், ரங்-ஹிங்காரமாகவும்) ப்ரஸ்தாவத்தை ஸகல பரமான என்னும் சப்தமாகவும், உத்கீதத்தின் முதல் அவயவமான ஓங்காரத்தை (சங்-ஆ-என்கிற, ரங்-ஆ-என்கிற) சப்தமாகவும் (க) உத்கீதத்தை உத் என்னும் சப்தமாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை ப்ரதி என்னும் சப்தமாகவும் உபத்ரவத்தை உப என்னும் சப்தமாகவும் நிதனத்தை நி என்னும் சப்தமாகவும் (உ) இப்படி ஏழுவிதமான ஸாமங்களையும் வாக்காக உபாஸிப்பவனுக்கு அந்த வாக்கு வாக்கினால் ஸாதிக்கத்தக்க பலன்களை யெல்லாம் கொடுக்கும். அவன் அன்னம் ஜீரண சக்தி இவைகளை உடையவனாகிறான். சங்-ஹூமிதி. ரங்-ஹிமிதி என்று பாடரூபம். (ங)

அத நவம: கண்ட:.

அத கல்வமுமாதித்யம் ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸீத ஸர்வதா ஸமஸ்தேன ஸாம மாம் ப்ரதி மாம் ப்ரதீதி ஸர்வேண ஸமஸ்தேன ஸாம ||க||

ஸம்-ரா-பா—எப்போதும் ஏகரூபமாயிருப்பதாலும் ஒருவருக்கெதிராக இருப்பது மற்றொருவருக்குப் பின்பாக இருப்பதென்றிராமல் எல்லாருக்கும் எதிராகவே இருப்பதாலும் ஸூர்யன் ஸமனானகையாலே இவ்வேழுவித ஸாமங்களையும் ஸூர்யனாக உபாஸிக்கக்கடவன். (க)

தஸ்மின்னிமானி ஸர்வாணி பூதான்யன்வாயத்தானீதி வித்யாத்தஸ்ய யத்புரோதயாத்ஸ ஹிங்காரஸ்ததஸ்ய பஶவோऽன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ஹிங்குர்வந்தி ஹிங்காரபாஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ||உ||

ஸ0-ரா-பா—அந்த ஸூர்யனை எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ப்ராணாதாரமாக உபாஸிக்கவேண்டும். ஹிங்காரத்தை உதயமாவதற்கு முன்பு சூரியனது ரூபமாக உபாஸிப்பது. அது பசுக்களால் உபஜீவிக்கப்படுவது ஆதலால்தான் அவைகள் ஹிம் என்று சப்திக்கின்றன. (௨)

அத யத்ப்ரதமோதிதே ஸ ப்ரஸ்தாவஸ்ததஸ்ய மனுஷ்யா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ப்ரஸ்துதிகாமா: ப்ரஶம்ஸாகாமா: ப்ரஸ்தாவபாஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ||௩||

ஸ0-ரா-பா—ப்ரஸ்தாவஸாமத்தை முதல் முதலாக உதயமாகும் சூர்யனாக உபாஸிக்கக்கடவன் அது மனுஷ்யர்களால் உபஜீவிக்கப்படுவது. அதனால்தான் மனிதர்கள் ப்ரசம்ஸையை ஆசைப்படுகிறார்கள். (௩)

அத யத்ஸங்கவவேலாயாம் ஸ ஆதிஸ்ததஸ்ய வயாம்ஸ்யன்வாயத்தானி தஸ்மாத்தான்யந்தரிக்ஷே(அ)நாரம்பணான்யாதாயாத்மானம் பரிபதந்த்யாதிபாஜீனி ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ||௪||

ஸ0-ரா-பா—ஓங்காரத்தை ஸங்கவகாலத்திய சூர்யனாக உபாஸிப்பது. அது பக்ஷிகளுக்கு பஜிஸ்யம் அதனால்தான் பக்ஷிகள் வேறாதரவில்லாமல் தங்களையே ஆதாரமாகக்கொண்டு ஆகாசத்தில் பறக்கின்றன. (௪)

அத யத்ஸம்ப்ரதி மத்யந்தினே ஸ உத்கீதஸ்ததஸ்ய தேவா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ஸத்தமா: ப்ராஜாபத்யானாமுத்கீதபாஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ||௫||

ஸ0-ரா-பா—உத்கீதத்தை மத்தியந்தின ஸூர்யனாக உபாஸிப்பது. அது தேவதைகளுக்கு வஜிஸ்வியம் அதனால்தான் தேவதைகள் ப்ரம்மஸ்ருஷ்டியில் உத்கிருஷ்டர்கள் உத்கீதம் சத்தம் இச்சப்தங்களில் தகாரம் இருப்பதால் இப்படி சொல்லப்பட்டது. (௫)

அத யதூர்த்வம் மத்யந்தினாத்ப்ராகபராஹ்ணாத்ஸ ப்ரதிஹாரஸ்ததஸ்ய கர்பா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ப்ரதிஹ்ருதா நாவபத்யந்தே ப்ரதிஹாரபாஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ||௬||

ஸ0-ரா-பா—ப்ரதிஹாரத்தை மத்தியான்னத்திற்குமேல் அபரான்ஹம் வரையிலுள்ள சூர்யனாக உபாஸிப்பது. அது கர்ப்பங்களுக்காதாரம் அதனால்தான் வழியிருக்கும் அவை கீழே விழாமலிருக்கின்றன. (௬)

அத யதூர்த்வமபராஹ்ணாத்ப்ராகஸ்தமயாத்ஸ உபத்ரவஸ்ததஸ்யாரண்யா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே புருஷம் த்ருஷ்ட்வா கக்ஷம் ஶ்வப்ரமித்யுபத்ரவந்த்யுபத்ரவபாஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ||௭||

ஸ0-ரா-பா—உபத்ரவத்தை அபராஹ்னம் முதல் ஸாயங்காலம் வரையிலுள்ள சூர்யனாக உபாஸிப்பது. காட்டிலுள்ள மிருகங்கள் அதை உபஜீவிக்கின்றன. ஆகையால் அவைகள் மனிதனைக்கண்டவுடன் காட்டிலும் குகையிலும் புகுந்து ஒளித்துக் கொள்ளுகின்றன. (௭)

அத யத்ப்ரதமாஸ்தமிதே தந்நிதனம் ததஸ்ய பிதரோ(அ)ன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தாந்நிதததி நிதனபாஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன ஏவம் கல்வமுமாதித்யம் ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸ்தே ||௮||

ஸ0-ரா-பா—நிதனஸாமத்தை அஸ்தமனத்துக்கு முன் உள்ள சூர்யனாக உபாசிப்பது. இவன் பித்ருதேவதைகளுக்காதாரம் அதற்காகவேச்ராத்தங்களில் பித்ருதேவதைகளை தர்ப்பத்தில் ஆவாஹனம் செய்வது அல்லது பிண்டங்களை தர்ப்பத்தில் வைப்பது. இவ்வாறு ஏழுவித ஸாமங்களையும் ஸூர்யனாக உபாசிக்கக்கடவன்.

அ-பே-சங்—அவ்வாறு உபாசிப்பவன் அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்தை அடைவன்.

தஶம: கண்ட:

அதாத்மஸம்மிதமதிம்ருத்யு ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸீத ஹிங்கார இதி த்ர்யக்ஷரம் ப்ரஸ்தாவ இதி த்ர்யக்ஷரம் தத்ஸமம் ॥க॥

ஸ0-ரா-பா—ஏழுவிதமான ஸாமங்களையும் ஸூர்யனாக உபாசிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்ட பின்பு ஸூர்யனைத் தாண்டிப் போகும்பொருட்டு வேறுவிதமான உபாஸநம் சொல்லப்படுகிறது. இரவும் பகலுமான காலத்தைச்செய்து அதனால் ஜகத்தை முடிப்பதினால் ஸூர்யன் மிருத்யுவென்று சொல்லப்படுகின்றான். ஏழுவித ஸாமங்களும் தமக்குத்தாம் ஸமமாயிருப்பன். (சங்-பரமாத்மாவிற்கு ஸமானமானவை.) இந்த ஸாமங்கள் இருபத்திரண்டு அக்ஷரமானவை. ஸூர்யன் இருபத்தொன்றாதலால் ஸாமம் ஸூர்யனை ஜயிக்கத்தக்கது. ஹிங்காரம் என்பதும் பிரஸ்தாவம் என்பதும் மும்மூன்றெழுத்தாதலின் அவை ஒன்றுக்கொன்று ஸமமானவை. ()

ஆதிரிதி த்வ்யக்ஷரம் ப்ரதிஹார இதி சதுரக்ஷரம் தத இஹைகம் தத்ஸமம்॥ உத்கீத இதி த்ர்யக்ஷரமுபத்ரவ இதி சதுரக்ஷரம் த்ரிபிஸ்த்ரிபி: ஸமம் பவத்யக்ஷரமதிசிஷ்யதே த்ர்யக்ஷரம் தத்ஸமம் ॥௩॥ நிதனமிதி த்ர்யக்ஷரம் தத்ஸமமேவ பவதி தானி ஹ வா ஏதானி த்வாவிம்ஶதிரக்ஷராணி ॥௪॥

ஸ0-ரா-பா—ஆதி என்பது இரண்டெழுத்து, பிரதிஹாரம் என்பது நாலெழுத்து இதிலிருந்து ஒரு எழுத்தை எடுத்து அதில் சேர்த்தால் இரண்டும் சமானமாய் விடுகின்றன. (உ)

ஸ0-ரா-பா—உத்கீதமென்பது மூன்றெழுத்து உபத்திரவமென்பது நாலெழுத்து இதில் ஒரு எழுத்து அதிகம், அதை எடுத்துவிட்டால் அவை உமமாய்விடுகிறன.

ஸ0-ரா-பா—நிதனமென்பது மூன்றெழுத்தாதலின் அதுசமமாகவேயிருக்கின்றது. இப்படி இவ்வேழுஸாமங்களும்சேர்ந்து இருபத்திரண்டெழுத்துக்களாகின்றன.

ஏகவிம்ஶத்யாதித்யமாப்னோத்யேகவிம்ஶோ வா இதோ(அ)ஸாவாதித்யோ த்வாவிம்ஶேன பரமாதித்யாஜ்ஜயதி தன்னாகம் தத்விஶோகம் ॥௫॥

ஸ0-ரா-பா—மாதம் பன்னிரண்டு, ருது ஐந்து, லோகம் மூன்று, சூர்யன் ஒன்று ஆக இருபத்திரண்டென்று சொல்லப்படுவதினால் இருபத்திரண்டாவதான சூர்யனை ஸாமங்களின் இருபத்திரண்டெழுத்துக்களாலே அடையலாம், இருபத்திமூன்றாவது எழுத்தை உபாசிப்பதால் சூர்யனுக்கு மேற்பட்டதும் துக்கமே இராத சுகருபமானதுமான பதத்தைப் பெறலாம். (௫)

ஆப்னோதி ஹாதித்யஸ்ய ஜயம் பரோ ஹாஸ்யாதித்யஜயாஜ்ஜயோ பவதி ய ஏததேவம் வித்வானாத்மஸம்மிதமதிம்ருத்யு ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸ்தே ஸாமோபாஸ்தே ॥௬॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படி ஏழுவித ஸாமங்களையும் சூர்யனை ஜயிப்பதாகவும் ஸமானமாகவும் அறிந்து உபாசிப்பவன் இங்கிருக்கும்போதே ஸூர்யனை ஜயித்து அதனால் ஸர்வோத்கிருஷ்டனாக இருப்பன். (௬)

𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌮𑍍 ॥௧॥ 𑌸 𑌯 𑌏𑌵
𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁
𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌮
𑌨𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍 ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—பெயர் சொல்லாமலே ஐந்துவிதமும் ஏழுவிதமுமான ஸாமங்களின் உபாசனம் சொல்லப்பட்டது. இனி காயத்ரம் முதலிய பெயர் குறித்து ஸாமங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்படுகின்றது. காயத்ரமென்னும் ஸாமத்தினது. ஹிங்காரத்தை மனதாகவும், ப்ரஸ்தாபத்தை வாக்காகவும், உத்கீதத்தை கண்ணாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் காதாகவும், நிதனத்தை ப்ராணனாகவும் உபாசிப்பது. இப்படி இந்தக் காயத்ரஸாமமானது தனது ஐந்து பிரிவுகளும் ப்ராணனிடத்தில் கோக்கப்பட்டிருக்கப் பெற்றது. (க) இப்படி அறிந்து உபாசிப்பவன் இந்திரிய வைகல்யத்தை அடையமாட்டான். தீர்க்காயுஸ்ஸுடையவனும் தீப்தியோடு ஜீவிப்பவனும் ஸந்தானம் கோஸமிருத்தி கீர்த்தி இவைகளில் அதிகனும் தாத்ருத்வமுடையவனுமாவன். இதுதான் முக்கியவ்ரதம், சங்-கம்பீரமான உடைமை யென்னும் விரதமிவனுக்குண்டாகும். ரங்-இங்குசொன்ன தாத்ருத்வமுடைய மனதுடைமை உபாசனத்துக்கு அங்கம். (க-உ)

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌥𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌤𑌿 𑌸
𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰 𑌉𑌪𑌶𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌶𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌿
𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌰𑌥𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌮𑍍 ॥௧॥ 𑌸 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌰𑌥𑌨𑍍𑌤𑌰
𑌮𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑌿
𑌜𑍍𑌯𑍋𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍𑌙𑌗𑍍𑌨𑌿
𑌮𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌨𑍍𑌨 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍀𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍 ॥௨

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை அக்னியை மதனம் செய்வதாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை அதில் புகை உண்டாவதாகவும் உத்கீதத்தை அக்னி ஜ்வலிப்பதாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை தணலாவதாகவும் நிதனத்தை அணைவதாகவும் உபாசிப்பது. இப்படி ரதந்தர ஸாமமானது அக்னியில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது. (க) இப்படி அறிந்து உபாசனம் செய்பவன், ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ்ஸும் அக்னி தீப்தியும் உண்டாகப் பெறுவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் பெறுவன். அவன் அக்னிக்கெதிராக ஆசமனம் செய்யக்கூடாது, காறி உமிழக்கூடாது, இது விரதம். (க-உ)

பன்னிரண்டாவது கண்டம் முற்றிற்று.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌉𑌪𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌪𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌸𑌹
𑌶𑍇𑌤𑍇 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌸𑌹 𑌶𑍇𑌤𑍇 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤
𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌮𑍍 ॥௧॥

ஸ ய ஏவமேதத்³வாமதே³வ்யம் மிது²நே ப்ரோதம் வேத³ மிது²நீப⁴வதி மிது²நாந்மிது²நாத்ப்ரஜாயதே ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்³ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஸு²பி⁴ர்ப⁴வதி மஹாந்கீர்த்யா ந காஞ்சந பரிஹரேத்தத்³வ்ரதம் ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை ஸஜ்கேதம் செய்வதாகவும், ஸந்தோஷிக்கச்செய்வதாகவும், உத்கீதத்தை ஒருபடுக்கையில் கூடப்படுப்பதாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை ஸ்திரீக்கு முகமாகப் படுப்பதாகவும், நிதனத்தை ஸ்திரீஸங்கமமாகவும் அதன் முடிவாகவும் உபாஸிப்பது. இப்படி வாமதேவ்ய ஸாமமானது வாயு ஜலம் என்னும் மிதுனத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. (க) இப்படி அறிந்து வாமதேவ்ய ஸாமத்தை உபாஸிப்பவன் எப்போதும் ஸ்திரீவியோகத்தை அடையமாட்டான். ரேதஸ்ஸு வீணுகாமல் ஆண் பெண் ஆண் பெண்ணுகப் பிள்ளைகளைப் பெறுவன், தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய மற்ற பலன்களையும் அடைவன், இவன் தன் ஸங்கமத்தை விரும்பும் எந்த ஸ்திரீயையும் விடக்கூடாது. இதுவிரதம். பரஸ்திரீகமனம் செய்யக்கூடாதென்னும் விதிகள் இவ்வுபாஸனம் தவிர மற்ற விஷயத்தில் பிரவர்த்திப்பது இவ்வுபாஸனத்துக்கிது அங்கம். (உ)

அத² சதுர்த³ஸ²: க²ண்ட³:

உத்³யந்ஹிங்கார உதி³த: ப்ரஸ்தாவோ மத்⁴யந்தி³ந உத்³கீ³தோ²(அ)பராஹ்ண: ப்ரதிஹாரோ(அ)ஸ்தம் யந்நித⁴நமேதத்³ப்³ருஹதா³தி³த்யே ப்ரோதம் ॥ க ॥

ஸ ய ஏவமேதத்³ப்³ருஹதா³தி³த்யே ப்ரோதம் வேத³ தேஜஸ்வ்யந்நாதோ³ ப⁴வதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்³ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஸு²பி⁴ர்ப⁴வதி மஹாந்கீர்த்யா தபந்தம் ந நிந்தே³த்தத்³வ்ரதம் ॥ உ ॥

ஸம்-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை உதயமாகும் சூர்யனுகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை உதயமான சூர்யனுகவும் உத்கீதத்தை மத்யான்ன சூர்யனுகவும், ப்ரதிஹாரத்தை அபராஹ்ண சூர்யனுகவும் உபாஸிப்பது, இப்படி பிருஹத் என்னும் ஸாமமானது சூர்யனிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. (க) இவ்வாறு அறிந்து உபாஸிப்பவன் தேஜஸ்ஸு அக்னி தீபனம் இவைகளோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் பெறுவன். சூர்யன் தபிக்கும்போதும் இவன் சூர்யனை நிந்தியாமலிருக்கடவன். இதுவிரதம். இதில்தேஜஸ்ஸு என்பது சரீரத்தின் சோபை கீழ் பிருஹமவர்ச்சஸ்ஸு என்றது. நல்ல அனுஷ்டானம் அத்தியயனம் இவைகளால் பிறந்த காந்தி. (உ)

அத² பஞ்சத³ஸ²: க²ண்ட³:

அப்⁴ராணி ஸம்ப்லவந்தே ஸ ஹிங்காரோ மேகோ⁴ ஜாயதே ஸ ப்ரஸ்தாவோ வர்ஷதி ஸ உத்³கீ³தோ² வித்³யோததே ஸ்தநயதி ஸ ப்ரதிஹார உத்³க்³ருஹ்ணாதி தந்நித⁴நமேதத்³வைரூபம் பர்ஜந்யே ப்ரோதம் ॥ க ॥

ஸ ய ஏவமேதத்³வைரூபம் பர்ஜந்யே ப்ரோதம் வேத³ விரூபாம்ஸ்²ச ஸுரூபாம்ஸ்²ச பஸூ²நவருந்தே⁴ ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்³ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஸு²பி⁴ர்ப⁴வதி மஹாந்கீர்த்யா வர்ஷந்தம் ந நிந்தே³த்தத்³வ்ரதம் ॥ உ ॥

ஸம்-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை நீர்கொண்டு உலாவும் மேகமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை தூற்றும் மேகமாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை மின்னுவதும் இடிப்பதுமான மேகமாகவும் நிதனத்தை மழைபெய்யும் மேகமாகவும் உபாஸிக்கக்கடவன். இப்படி வைரூபமென்னும் ஸாமமானது மேகத்தில் கோக்கப்பட்டுள்ளது. (க) இவ்வாறு அறிந்து

அந்த வைரூபசாமத்தை உபாசிப்பவன் நாநாவிதமும் அழகுமான உருவமுடைய பசுக்களை (சங-ஆடு பசு முதலியவைகளை) அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் அடைவன், இவன் மழைபெய்யும்போது மேகங்களை நிந்திக்கலாகாது. இதுவிரதம். (௨)

௧௬ ஷோட³ஶ: க²ண்ட³:.

வஸந்தோ ஹிங்காரோ க்³ரீஷ்ம: ப்ரஸ்தாவோ வர்ஷா உத்³கீ³த²: ஶரத் ப்ரதிஹாரோ ஹேமந்தோ நித⁴நமேதத்³வைராஜம்ருதுஷு ப்ரோதம் ॥ ௧॥

ஸ ய ஏவமேதத்³வைராஜம்ருதுஷு ப்ரோதம் வேத³ விராஜதி ப்ரஜயா பஶுபி⁴ர்ப்³ரஹ்மவர்சஸேந ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்³ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபி⁴ர்ப⁴வதி மஹாந்கீர்த்யா ருதூந்ந நிந்தே³த்தத்³வ்ரதம் ॥ ௨॥

ஸ௦-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை வஸந்தமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை க்ரீஷ்மமாகவும் உத்கீதத்தை வர்ஷருதுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை சரத்ருதுவாகவும் நிதனத்தை ஹேமந்தருதுவாகவும் உபாசிப்பது, இப்படி வைராஜமென்னும் சாமமானது ருதுக்களில் கோக்கப்பட்டுள்ளது. (௧) இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் ஸந்தானம் பசுக்கள் பிருஹ்மதேஜஸ்ஸு இவைகளும் விளங்குவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்னபலன்களையும் பெறுவன், இவன் ருதுக்களை நிந்திக்கக்கூடாது. இதுவிரதம்,

௧௭ ஸப்தத³ஶ: க²ண்ட³:.

ப்ருதி²வீ ஹிங்காரோऽந்தரிக்ஷம் ப்ரஸ்தாவோ த்³யௌருத்³கீ³தோ² தி³ஶ: ப்ரதிஹார: ஸமுத்³ரோ நித⁴நமேதா: ஶக்வர்யோ லோகேஷு ப்ரோதா: ॥

ஸ ய ஏவமேதா: ஶக்வர்யோ லோகேஷு ப்ரோதா வேத³ லோகீ ப⁴வதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்³ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபி⁴ர்ப⁴வதி மஹாந்கீர்த்யா லோகாந்ந நிந்தே³த்தத்³வ்ரதம் ॥ ௨ ॥

ஸ௦ ரா-பா—ஹிங்காரத்தை ப்ருமியாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை ஆகாசமாகவும், உத்கீதத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும், ப்ரதிஹாரத்தை திக்குக்களாகவும், நிதனத்தை ஸமுத்ரமாகவும் உபாசிப்பது, இப்படி சக்வரி யென்னும் சாமமானது லோகமாக உபாசிக்கத்தக்கது. (௧) இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் உயர்ந்த லோகங்களை அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய பலன்களையும் அடைவன், அவன் லோகங்களை நிந்திக்கலாகாது. இதுவிருதம். (௨)

௧௮ அஷ்டாத³ஶ: க²ண்ட³:.

அஜா ஹிங்காரோऽவய: ப்ரஸ்தாவோ கா³வ உத்³கீ³தோ²ऽஶ்வா: ப்ரதிஹார: புருஷோ நித⁴நமேதா ரேவத்ய: பஶுஷு ப்ரோதா: ॥ ௧॥

ஸ ய ஏவமேதா ரேவத்ய: பஶுஷு ப்ரோதா வேத³ பஶுமாந்ப⁴வதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்³ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபி⁴ர்ப⁴வதி மஹாந்கீர்த்யா பஶூந்ந நிந்தே³த்தத்³வ்ரதம் ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை அஜமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை அவியாகவும், (இவை இரண்டும் ஆடுகளின் பேதங்கள்.) உத்கீதத்தைப் பசுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தைக் குதிரை

யாகவும் நிதனத்தை புருஷனுகவும் இப்படி ரேவதி என்னும் ஸாமத்தை பசுக்களாக அறிந்து உபாசிப்பவன் புசுக்களை அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச் சொன்ன பலன்களையும் அடைவன். அவன் பசுக்களை நிந்திக்கலாகாது. இது விரதம்.

அத ஏகோநவிம்ஶ: கண்ட:

லோம ஹிங்காரஸ்த்வக் ப்ரஸ்தாவோ மாம்ஸமுத்கீதோऽஸ்தி ப்ரதிஹாரோ மஜ்ஜா நிதநமேதத்யஜ்ஞாயஜ்ஞீயமங்கேஷு ப்ரோதம் ‖ ௧ ‖ ஸ ய ஏவமேதத்யஜ்ஞாயஜ்ஞீயமங்கேஷு ப்ரோதம் வேதாங்கீ பவதி நாங்கேந விஹூர்ச்சதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹாந்கீர்த்யா ஸம்வத்ஸரம் மஜ்ஜ்ஞோ நாஶ்நீயாத்தத்வ்ரதம் மஜ்ஜ்ஞோ நாஶ்நீயாதிதி வா ‖ ௨ ‖

ஸா-ரா—ஹிங்காரத்தைமயிராகவும்ப்ரஸ்தாவத்தைத்தோலாகவும்உத்கீதத்தை மாம்ஸமாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை எலும்பாகவும் நிதனத்தை மஜ்ஜாவாகவும் இப்படி யஜ்ஞாயஜ்ஞியமென்னும் ஸாமத்தை அங்கமாக அறிந்து உபாசிப்பவன் அங்கமூர்த்தி உடையவனுவன். எவ்விதமான அங்கவைகல்யமும் உண்டாகாது. தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய மற்ற பலன்களையும் அடைவன். இவன் ஒருவருஷம் மாம்ஸபக்ஷணம் செய்யக்கூடாது. அல்லது எப்போதும் மாம்ஸபக்ஷணம் செய்யக்கூடாது. இதுவிரதம்.

அத விம்ஶ: கண்ட:

அக்நிர்ஹிங்காரோ வாயு: ப்ரஸ்தாவ ஆதித்ய உத்கீதோ நக்ஷத்ராணி ப்ரதிஹாரஶ்சந்த்ரமா நிதநமேதத்ராஜநம் தேவதாஸு ப்ரோதம் ‖ ௧ ‖

ஸ ய ஏவமேதத்ராஜநம் தேவதாஸு ப்ரோதம் வேதைதாஸாமேவ தேவதாநாம் ஸலோகதாம் ஸார்ஷ்டிதாம் ஸாயுஜ்யம் கச்சதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹாந்கீர்த்யா ப்ராஹ்மணாந்ந நிந்தேத்தத்வ்ரதம் ‖ ௨ ‖

ஸா-ரா—ஹிங்காரத்தைஅக்னியாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை வாயுவாகவும்உத்கீதத்தை ஸூர்யனுகவும் ப்ரதிஹாரத்தை நக்ஷத்ரங்களாகவும் நிதனத்தை சந்திரனுகவும் இப்படி ராஜனம் என்னும் ஸாமத்தை தேவதையாக அறிந்து உபாசிப்பவன் இந்த தேவதைகளினுடைய லோகத்தையாவது, ஸம்பத்தையாவது, போகத்தையாவது, அடைவன். ப்ராஹ்மணர்கள் ப்ரத்யக்ஷதேவதைகளென்று ச்ருதிகளில் கூறப்படுதலால் இவர்கள் ப்ராஹ்மணர்களை நிந்திக்கலாகாது, இது விரதம். (௧-௨)

தான் உபாசிக்கும் தேவதையின் லோகத்தில்போய்ச் சேருவது ஸாலோக்யம். அதன் ஸம்பத்தைப்போன்ற ஸம்பத்தைப்பெறுவது ஸார்ஷ்டிதை. சங்—ஒரேதேஹமாகச் சேர்ந்துவிடுவது ஸாயுஜ்யம்.) சங்-அந்த தேவதையின் போகத்துக்கு ஸமானமான போகத்தை அடைவது ஸாயுஜ்யம்.

அத ஏகவிம்ஶ: கண்ட:

த்ரயீ வித்யா ஹிங்காரஸ்த்ரய இமே லோகா: ஸ ப்ரஸ்தாவோऽக்நிர்வாயுராதித்ய: ஸ உத்கீதோ நக்ஷத்ராணி வயாம்ஸி மரீசய: ஸ ப்ரதிஹார: ஸர்பா கந்தர்வா: பிதரஸ்தந்நிதநமேதத்ஸாம ஸர்வஸ்மிந்ப்ரோதம் ‖ ௧ ‖

ஸ ய ஏவமேதத் ஸர்வஸ்மின் ப்ரோதம் வேத ஸர்வம் ஹ பவதி ||௨||

பா-ரா—ஹிங்காரத்தை ருக்யஜுஸ்ஸு ஸாமம் என்னும் மூன்றுவேதமாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை மூன்று லோகங்களாகவும் உத்கீதத்தை அக்னி வாயு ஸூர்யன் இம் மூவராகவும், ப்ரதிஹாரத்தை நக்ஷத்ரம் ஜலம் கிரணம் இதுகளாகவும் நிதனத்தை ஸர்ப்பம் கந்தர்வர்கள் பித்ருதேவதைகள் இதுகளாகவும், இப்படி ஸாமஸமுதாயத்தை ஸர்வருமாக அறிந்து உபாஸிப்பவன் (ரங்—தானநினைக்கும் பலன்கள் எல்லாவற்றையும் அடைவன்) சங்—தானே பரப்ரஹ்மமாக ஆய்விடுவான். (௬௨)

ததேஷ ஶ்லோக: ||யானி பஞ்சதா த்ரீணி த்ரீணி தேப்யோ ந ஜ்யாய: பரமன்யதஸ்தி ||௩|| யஸ்தத்வேத ஸ வேத ஸர்வம் ஸர்வா திஶோ பலிமஸ்மை ஹரந்தி | ஸர்வமஸ்மீத்யுபாஸீத தத்வ்ரதம் தத்வ்ரதம் ||௨||

பா-ரா—இப்படி ஸாமத்தை ஸர்வாத்மகமாக உபாசனம்செய்யவேண்டியதைப்பற்றி மந்திரமொன்றுண்டு ஹிங்காரம்முதலிய ஐந்துவித ஸாமங்களும் மூன்றுவேதம் முதலிய மும்மூன்றாகச் சொல்லப்பட்டதல்லவா இதற்கு மேற்பட்டதொன்றுமில்லை. (ர) இதை அறிந்தவன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன். எல்லாதிக்குகளில் உள்ளவர்களும் இவனுக்கு வசமாகி இவனுக்குவேண்டிய போகங்களைக்கொண்டுவந்துகொடுப்பார்கள். (சங—எல்லாம் நானே என்று ஸாமத்தை உபாஸிப்பது.) (ரங்—ஸாமம் எல்லாவற்றையும் ஸர்வாச்ரயமாகவும் தன்னைவிட வேறுபடாததாகவும் உபாசிக்கக்கடவன்.) இதுவே இவனுக்குவிரதம், மறுபடி தத்வரதம் என்றது ஸாமோபாஸனம் முடிந்ததைக் காட்டுகைக்காக. (௬௩)

த்வாவிம்ஶ: கண்ட:.

விநர்தி ஸாம்நோ வ்ருணே பஶவ்யமித்யக்நேருத்கீதோऽநிருக்த: ப்ரஜாபதேர்நிருக்த: ஸோமஸ்ய ம்ருது ஶ்லக்ஷ்ணம் வாயோ: ஶ்லக்ஷ்ணம் பலவதிந்த்ரஸ்ய க்ரௌஞ்சம் ப்ருஹஸ்பதேரபத்வாந்தம் வருணஸ்ய தாந்ஸர்வாநேவோபஸேவேத வாருணம் த்வேவ வர்ஜயேத் ||௧||

பொது-தாத்—இப்படி ஸாமோபாஸனம் சொல்லப்பட்ட பின்பு இதில் உத்காதாவிற்குரிய கானஸம்பத்து உபதேசிக்க படுகிறது. விருஷபத்தின் குரல்போன்ற குரலால் ஸாமத்தை கானம்செய்வது பசுக்களுக்கு ஹிதமானது. (சங்—அதைநான் விரும்புகிறேனென்று யஜமானன் அல்லது உத்காதா நினைக்கிறது. (ரங்—அதை இவனு விரும்பக்கடவன்.) (உத்காணமானது அதனிங்ய தேவதையாக உடையது. அதையும் விரும்புகிறேனென்று சங்—பா.)

பா-ரா—இன்ன சாமம் என்று குறிப்பிடாத துக்குப்ருஹ்மாவும் ஸபஷ்டமான ஸாமத்திற்குவாயுவும் அதிகப்ரயத்னத்தோடுசொல்லப்படுவதும் லக்ஷணமுமானகானத்திற்கு இந்திரனும் தேவதைகள். ரங்—அஸ்பஷ்டமாகச்செய்யும் உத்கானத்திற்கு அக்னியும் ஸ்பஷ்டமாகச்செய்யும் காரனத்திற்கு ப்ருஹ்மாம் மிருதுவும் லக்ஷணமுமான கானத்திற்கு ஸோமனும் ச்லக்ஷணமானகானத்திற்கு வாயுவும் பலமான பிரயத்தனத்தோடு செய்யும் கானத்திற்கு இந்த்ரனும் தேவதைகள்.

பொது-தாத்—க்ரௌஞ்சபக்ஷியின் குரல்போன்றகானத்திற்கு பிருஹஸ்பதியும் உடைந்த வெண்கலத்தின் சத்தம் போன்றகாரனத்திற்குவருணனும் தேவதைகள். வருணனை தேவதையாகக்கொண்ட இந்தகானம் நீங்கலாகமற்றவையெல்லாம் உபாஸிக்கத்தக்கவை.

ரங்—அவ்வரகானங்கள் அந்தந்த தேவதைகளைப்ரீதி பண்ணிவைப்பன். (௧)

𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌶𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍃𑌣𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌪𑌶𑍁𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍀𑌤 ॥௨॥

ஸ0-ரா—தேவதைகளுக்கு மரணமில்லாமையையும் பித்ருக்களுக்குஸ்வதையையும் மனிதர்களுக் காசைகளையும் பசுக்களுக்குப்புல் ஜலம் இவைகளையும் யஜமானனுக்கு ஸ்வர்க்கத்தையும எனக்கு அன்னத்தையும் இதனுல் ஸாங்க்கிறேனென்று கானம் செய்யக்கடவன்- இப்பலன்களை மனதில் தியானம்செய்துகொண்டு ஸ்வரம் முதலியது பிசகாமல் ஸ்தோத்ரம் செய்யக்கடவன். (௨)

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌊𑌷𑍍𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍇𑌷𑍂𑌪𑌾𑌲𑌭𑍇𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌭𑍂𑌵𑌂 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௩॥

ஸ0-ரா—ஆகாரம்முதலிய அச்செழுத்துகளெல்லாம் இந்திரனுக்கும் ஷஸஹ இந்நான்கெழுத்துகளும் பிருஹ்மாவுக்கும், ககாரம்முதல் மகாரம் வரையில் உள்ள இருபத்தைந்தெழுத்துகளும் மிருத்யுவுக்கும் அவயவஸ்தானத்திலிருப்பனவாம் இவ்விதமாககானவிசேஷம்முதலியதை யறிந்துகானம்செய்யும் உத்காதாவைக்குறித்து நீஸ்வரம் பிசகிச்சொன்னுய் என்றுயாராவது கேட்பாளுகில் நான் இந்தரனை சரணமடைந்த வனுதலின் அவனே உனக்குத்தக்கபடி விடை அளிப்பனென்றிவ்வுத்காதா அவனுக்குப்பதில் சொல்லக்கடவன். (௩)

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨𑌮𑍂𑌷𑍍𑌮𑌸𑍂𑌪𑌾𑌲𑌭𑍇𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌭𑍂𑌵𑌂 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌷𑍂𑌪𑌾𑌲𑌭𑍇𑌤 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌭𑍂𑌵𑌂 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌧𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௪॥

ஸ0-ரா—அவ்வாறே நீ ஊஷ்மமென்று சொல்லப்படும் ஶஷஸஹ இவ்வக்ஷரங்களில் பிசகிவிட்டாயென்று யாராவது சொன்னுல் அவனுக்கு நான் பிருஹ்மாவை சரணமடைநதவனுதலால் அவனு உன்னை சூனமாக்குவானென்றும் ஸ்பர்சமென்று சொலலப்பட்டக முதல் மவரையிலுள்ள எழுத்துக்களில் பிசகிச்சொன்னுயென்று யாராவது சொனனுல் நான் மிருத்யுவைசரணமடைந்தவனுதலால் அவன் உன்னைபஸ்மமாக்குவனெனறும பதில் சொல்லக்கடவன். (௪)

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾 𑌘𑍋𑌷𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌬𑌲𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌬𑌲𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌊𑌷𑍍𑌮𑌾𑌣𑍋𑌽𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌅𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑌾 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌦𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾 𑌲𑍇𑌶𑍇𑌨𑌾𑌨𑌭𑌿𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌰𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 ॥௫॥

ஸ0-ரா—நான் இந்திரனுக்கு பலத்தை உண்டுபண்ணுகிறேன் என்றுதியானித்துக்கொண்டு எல்லா அச்சுக்களையும சப்தத்தோடும் பலத்தோடும சொல்லக்கடவன் ப்ரஹ்மாவிற்கு ஆத்மாவைக்கொடுக்கிறேனென்று தயானித்துக்கொண்டு ஊஷ்மங்களை உள்ளடக்கியாவது வெளியில் கக்கிட்டாவது உச்சரியாமல்வ் மிருத்யுவிடத்தில் நின்றும் என்னைநான காத்துக்கொள்ளுகிறேனென்று தியானித்துக்கொண்டு ஸ்வரஙகளைமெள்ள அவசரமின்றி சொல்லசகடவன். (௫)

ரா—அச்சுக்களைக்கிரமாய்ச் சொல்வது இந்திரனுக்கு பலத்தைதருகிறது இப்படியே மேலும்பொருள்கொள்ளுவது எழுத்துகுறைவாகச்சொல்வதுக்ரஸ்தம்(உள்ளடக்கிச்சொல்வது) வேகமாய்ச்சொல்வது நிரஸ்தம் (வெளியில் கக்கிச்சொல்வது.

அத² த்ரயோவிம்ஶ: க²ண்ட³:.

த்ரயோ த⁴ர்மஸ்கந்தா⁴ யஜ்ஞோ(அ)த்⁴யயநம் தா³நமிதி ப்ரத²மஸ்தப ஏவ த்³விதீயோ ப்³ரஹ்மசார்யாசார்யகுலவாஸீ த்ருதீயோ(அ)த்யந்தமாத்மாநமாசார்யகுலே(அ)வஸாத³யந்ஸர்வ ஏதே புண்யலோகா ப⁴வந்தி ப்³ரஹ்மஸம்ஸ்தோ²(அ)ம்ருதத்வமேதி ||௧||

ஸ0—ஓங்காரத்தின் உபாஸனத்தை விதிக்கும் பொருட்டு இதுகண்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது தாமமானது மூன்றுபிரிவாகப் பிரிக்கப்படும் யாகம் வேதியபானம் தானம் இவைசெய்தல் அதாவது கிருஹஸ்தாச்ரமம் ஒன்று தயஸ்ஸுசெய்தல் அதாவது வ்னப்பிரஸ்தாச்சரமம் ஒன்று ஆசார்யன் வீட்டில் அவனுக்குப்பணிவிடைசெய்து கொண்டு எல்லாகாலத்தையும் போக்குகிற நைஷ்டிகப்ருஹ மசாரி ஆச்ரமம் ஒன்று இம்மூன்றுச்ரமத்திலவர்களும் புண்யலோகங்களை ஆடையவர்கள் ஓங்காரத்தையே உச்சாரணம்செய்யும் ஸந்யாஸாசரமத்திலவன பரப்ருஹ்மமாகவே ஆய்விடுவான். (௧)

ரா—தபஸ் என்பது இருவருக்கு முண்டாதலால் வானப்ரஸ்தனையும் ஸன்யாஸியையும் சேர்த்து ஒன்றாகச்சொல்லப்பட்டது இந்நான்கு ஆச்ரமங்களிலும் தங்களுக்குரியகடமையோடு நடப்பவர்கள் புண்யலோகங்களை ஆடைவார்கள் இவர்களில் ப்ருஹ்மக்கியான முடையவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். (௧)

ப்ரஜாபதிர்லோகாநப்⁴யதபத்தேப்⁴யோ(அ)பி⁴தப்தேப்⁴யஸ்த்ரயீ வித்³யா ஸம்ப்ராஸ்ரவத்தாமப்⁴யதபத்தஸ்யா அபி⁴தப்தாயா ஏதாந்யக்ஷராணி ஸம்ப்ராஸ்ரவந்த பூ⁴ர்பு⁴வ: ஸ்வரிதி ||௨|| தாந்யப்⁴யதபத்தேப்⁴யோ(அ)பி⁴தப்தேப்⁴ய ஓங்கார: ஸம்ப்ராஸ்ரவத்தத்³யதா² ஶங்குநா ஸர்வாணி பர்ணாநி ஸந்த்ருண்ணாந்யேவமோங்காரேண ஸர்வா வாக்ஸந்த்ருண்ணோங்கார ஏவேத³ம் ஸர்வமோங்கார ஏவேத³ம் ஸர்வம் ||

ஸ0-ரா—ப்ரஜாபதியானவர் ஸாரமான திதுவென்றியும் பொருட்டு லோகங்களையெல்லாம் ஆராய்ந்தார் அவரதுபுத்தியில் மூன்றுவேதங்கள்ஸாரமாகத்தோன்றியது. அதை ஆராயந்தார் பூர்புவஸுவ: என்வது ஸராமாக ஏற்பட்டது மறுபடி ஆராய்ந்தார் ஓங்காரம் ஸாரமாக ஏற்பட்டது இலைகளெல்லாம் இவ்வோங்காரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது ஓங்காரமே இதெல்லாமாயிருக்கிறது. (௩)

அ-பே—இங்குப்ரஜாபதி யொன்று விராட்புருஷனைச் சொல்லுகிறது.ஓங்கார ஏவேதக்ம் ஸர்வம் என்று மறுபடிசொன்னது ஆதரவினால். (௨-௩-௩)

அத² சதுர்விம்ஶ: க²ண்ட³:.

ப்³ரஹ்மவாதி³நோ வத³ந்தி யத்³வஸூநாம் ப்ராத:ஸவநம் ருத்³ராணாம் மாத்⁴யந்தி³நம் ஸவநமாதி³த்யாநாம் ச விஶ்வேஷாம் ச தே³வாநாம் த்ருதீயஸவநம் ||௧||

ஸ0-ரா—ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாகக் கர்மத்தின் அங்கமானசிலஉபாஸனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன வேதம் அறிந்த பிராமணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ப்ராதஸ்ஸ

வனத்துக்கு வஸுக்களுகும் மாத்தியந்தினஸவநத்திற்கு ருத்ரர்களும் த்ருதீயஸவனத்திற்கு ஸூர்யர்கள் விச்வேதேவர்கள் இவர்களும் அதிபதிகளாகையால் முறையே பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் என்னும் மூன்றுலோகங்களும் அவர்கள் வசமாய் விடுகின்றனவே. (க)

க்வதர்ஹி யஜமாநஸ்ய லோக இதி ஸ யஸ்தம் ந வித்யாத் கதம் குர்யாத் அத வித்வான் குர்யாத் ॥௨॥

ஸ௦-ரா—யாகம்செய்யும் யஜமானன் அடையவேண்டியதாய்லோகமொன்றும் மிகுதியாகக்காணோமே தான் போகவேண்டியலோக மிது வென்று அவனுக்குத் தெரியாமல் போனால் அவன் எப்படியாகம் செய்ய ஆரம்பிப்பன். ஆதலால் இனிசொல்லப்போகிற விஷயத்தை அறிந்தவனே யாகம் செய்யக்கடவன்.

புரா ப்ராதரநுவாகஸ்யோபாகரணாஜ்ஜகநேந காஹபத்யஸ்யோதங்முக உபவிச்ய ஸ வாஸவ ஸாமாபிகாயதி ॥௩॥

ஸ௦-ரா—ப்ராதரநுவாகம் ஆரம்பிப்பதற்குமுன்னமே கார்ஹபத்யாக்னிக்குப்பின்னால் வடக்குமுகமாக உட்கார்ந்து வஸுக்களைதேவதையாக்கிக்கொண்டு மேல்வரும் ஸாமத்தை அவன் கானம்செய்யக்கடவன். (௩)

லோகத்வாரமபாவா ௩ ர்ணு பச்யேம த்வா வயம் ராஜ்யா ௩ ய் ௩ ஹும் ௩ ஆ ௩ ஜ்யா ௩ யோ ௩ ஆ ௩ ௨ ௧ இதி ॥௪॥

ஸ௦-ரா—ஓ அக்னியே நீ பூலோகத்தின் வழியைத்திறப்பாயாக என்பதாம் பூலோகத்தின்போகங்களை அனுபவிக்கும்பொருட்டு அவ்வழியாக நாங்கள் உன்னைப் பார்க்கக்கடவோம், என்பது இதன்பொருள். (௪)

அத ஜுஹோதி நமோऽக்நயே ப்ருதிவீக்ஷிதே லோகக்ஷிதே லோகம் மே யஜமாநாய விந்தைஷ வை யஜமாநஸ்ய லோக ஏதாஸ்மி ॥௫॥

அத்ர யஜமாந: பரஸ்தாதாயுஷ: ஸ்வாஹா அபஜஹி பரிகமித்யுக்த்வோத்திஷ்டதி தஸ்மை வஸவ: ப்ராதஸ்ஸவநꣳ ஸம்ப்ரயச்சந்தி ॥௬॥

ஸ௦-ரா—பிறகு மேல்வரும் மந்திரங்களால் ஹோமம்செய்யக்கடவன் பூலோகத்திலுள்ள அக்கினிக்கு நமஸ்காரம் யஜமானனாகிய எனக்கு உனதுலோகத்தைக்கொடுக்கக்கடவாயாக நான் மரணமடைந்த பின்பு இந்தலோகத்திற்கு வருவேனாக இப்படிஹோமம் செய்வது கதவைத்திற என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் மரணமானவுடனே அந்தலோகத்திற்குப் போகிறான் இப்படி ஹோமம் செய்யப்பட்ட வஸு தேவதைகள் தங்கள் லோகத்தை இந்த யஜமானனுக்குக் கொடுக்கின்றன. (௫-௬)

புரா மாத்யந்திநஸ்ய ஸவநஸ்யோபாகரணாஜ்ஜகநேநாக்நீத்ரீயஸ்யோதங்முக உபவிச்ய ஸ ரௌத்ரꣳ ஸாமாபிகாயதி ॥௭॥ லோகத்வாரமபாவா ௩ ர்ணு பச்யேம த்வா வயம் வைரா ௩ ய் ௩ ஹும் ௩ ஆ ௩ ஜ்யா ௩ யோ ௩ ஆ ௩ ௨ ௧ இதி ॥௮॥ அத ஜுஹோதி நமோ வாயவேऽந்தரிக்ஷக்ஷிதே லோகக்ஷிதே லோகம் மே யஜமாநாய விந்தைஷ வை யஜமாநஸ்ய லோக ஏதாஸ்மி ॥௯॥ அத்ர யஜமாந: பரஸ்தாதாயுஷ: ஸ்வாஹா அபஜஹி பரிகமித்யுக்த்வோத்திஷ்டதி தஸ்மை ருத்ரா மாத்யந்திநꣳ ஸவநꣳ ஸம்ப்ரயச்சந்தி ॥௧௦॥

ஸ0-ரா—மாத்யந்தினஸவநம் ஆரம்பிப்பதற்குமுன்னே தக்ஷிணாக்கினியின்பின்னால் வடக்குமுகமாக உட்கார்ந்துகொண்டு ருத்ரரை தேவதையாக உடையதொரு லோகத்வாரமபாவார்ணு பஶ்யேம த்வா வயம் வைராஜ்யாய என்னும் ஸாமத்தை (வைராஜ்யம்- ஆகாசலோகத்தை அடைவதற்காக, மற்றவைகளுக்கு முன்போலவே பொருள்.) கானம்செய்து அந்தரிக்ஷலோகத்தில் வாஸம்செய்யும் வாயுவுக்கு நமஸ்காரம், எனக்கு நீ அந்த லோகத்தைக்கொடுப்பாயாக, நான் மரணத்துக்குப் பிறகு அங்கேவருவேனாக, என்று ஹோமம்செய்யக்கடவன். இவன் மரணமடைந்த உடனே கதவைத்திற என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆகாச லோகத்தை அடைவன். அவனுக்கு ருத்ரர்கள் மாத்யந்தினஸவனத்தின் பலமாகிய ஆகாசலோகத்தைக்கொடுக்கிறார்கள்.

புரா த்ருதீயஸவநஸ்யோபாகரணாஜ்ஜகநேநாஹவநீயஸ்யோதங்முக உபவிஶ்ய ஸ ஆதித்யம் ஸ வைஶ்வதேவம் ஸாமாபிகாயதி ||௧௧|| லோகத்வாரமபாவார்ணூ௩ ௨,௩,௩ பஶ்யேம த்வா வயம் ஸ்வாரா௩,௩,௩,௩ ஹும்௩ ஆ௩,௩ஜ்யா௩யோ௩ஆ௩,௪,௫ இத்யாதித்யம் ||௧௨|| அத வைஶ்வதேவம் லோகத்வாரமபாவார்ணூ௩ ௨,௩,௩ பஶ்யேம த்வா வயம் ஸா௩ம்ரா௩,௩,௩,௩ ஹும்௩ ஆ௩,௩ஜ்யா௩யோ௩ஆ௩,௧,௧,௧ இதி ||௧௩|| அத ஜுஹோதி நம ஆதித்யேப்யஶ்ச விஶ்வேப்யஶ்ச தேவேப்யோ திவிக்ஷித்ப்யோ லோகக்ஷித்ப்யோ லோகம் மே யஜமாநாய விந்த ||௧௪|| ஏஷ வை யஜமாநஸ்ய லோக ஏதாஸ்ம்யத்ர யஜமாந: பரஸ்தாதாயுஷ: ஸ்வாஹா அபஹத பரிகமித்யுக்த்வோத்திஷ்டதி ||௧௫|| தஸ்மா ஆதித்யாஶ்ச விஶ்வே ச தேவாஸ்த்ருதீயஸவநம் ஸம்ப்ரயச்சந்த்யேஷ ஹ வை யஜ்ஞஸ்ய மாத்ராம் வேத ய ஏவம் வேத ய ஏவம் வேத ||௧௬||

ஸ0-ரா—த்ருதீயஸ்வனத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னே ஆகவனீயாக்னியின் பின்னால் வடக்குமுகமாக உட்கார்ந்து ஸூர்யனை தேவதையாக உடைய “லோகத்வார......ஸ்வாராஜ்யாய” என்னும் ஸாமத்தையும், விசுவே தேவர்களை தேவதையாக உடைய “லோகத்வார......ஸாம்ராஜ்யாய” என்னும் ஸாமத்தையும், (ஸ்வாராஜ்யம்-ஸூர்யனைப்போல ஆகாசலோகத்தில் ஸ்வதந்தரனாயிருப்பது. ஸாம்ராஜ்யம்-உத்தமமான ஸ்வர்க்கபலன்.) கானம்செய்து, ஸ்வர்க்கலோகத்தில் வாசம் செய்கிற ஸூர்யர்களுக்கும் விச்வேதேவர்களுக்கும் நமஸ்காரம், எனக்கு நீங்கள் அந்த லோகத்தைக் கொடுக்கக்கடவீர்களாக நான் மரணமடைந்த உடனே அந்த லோகத்திற்கு வரக்கடவேனாக. என்று ஹோமம்செய்யக்கடவன். இவன் மரணமடைந்த உடனே கதவைத்திறவுங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப்போகிறான். இவனுக்கு ஸூர்யர்களும் விச்வேதேவர்களும் த்ருதீயஸவனத்தின் பலமாகிய ஸ்வர்க்கலோகத்தைக்கொடுக்கிறார்கள். இதை அறிபவன் யாகங்களின் தத்வத்தை அறிந்தவனாம். “ய ஏவம் வேத என்று” மறுபடி சொன்னது அத்தியாயம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௧௬)

• மத்வ—இவ்வத்தியாயத்தில் சொல்லப்படும் சப்தங்கள் எல்லாம் விஷ்ணுவையே சொல்லுகின்றன. ஸர்வஜகத்காரணபூதனான விஷ்ணுவை அறியாமையால் ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் அகப்பட்டுக்கொண்டு துக்கப்படுகிறான். விஷ்ணு ஸர்வவ்யாபீ. அக்னிமுதலிய தேவதைகளின் அந்தர்யாமியாகிய விஷ்ணு இவன் அடையவேண்டிய லோகங்களுக்குத் தடங்கலானவைகளை நீக்கி அவைகளைக்கொடுக்கிறார். ஜீவாத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் பேதம் உண்மையானது. விஷ்ணுவே ஸர்வோத்தமமான பரதேவதை.

த்விதீயப்ரபாடகஸ்ஸமாப்த:.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌅𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑍐॥ 𑌅𑌸𑍌 𑌵𑌾 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌧𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍇𑌵 𑌤𑌿𑌰𑌶𑍍𑌚𑍀𑌨𑌵𑌂𑌶𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑌪𑍂𑌪𑍋 𑌮𑌰𑍀𑌚𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 ॥௧॥

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚𑍋 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌃 𑌋𑌚 𑌏𑌵 𑌮𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌏𑌵 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌆𑌪𑌃 ॥௨॥

𑌤𑌾 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾 𑌋𑌚𑌃 𑌏𑌤𑌮𑍃𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌂𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌤𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌸𑍋𑌽𑌜𑌾𑌯𑌤 ॥௩॥

𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌿𑌤𑍋𑌽𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 ॥௪॥

பொ-ரா—இதில் மதுவித்யை சொல்லப்படுகிறது. வஸுமுதலிய தேவதைகளை ஸந்தோஷப்படுத்துவதால் ஸூர்யன் மது வென்று சொல்லப்படுகிறான். ((ரங்—ஸூர்யனை மதுவாக உபாசிப்பது.) மதுஎன்பது தேனாகையாலும் தேனானது குறுக்கானகொம்பில கட்டப்பபட்ட தேனடையில் இருப்பதாகையாலும் அதில் தேனீக்குட்டிகள் இருப்பதாலும் அதை வண்டுகள் புஷ்பரசங்களால் உண்டாக்குகிறன வாதலாலும் ஸ்வர்க்கத்தைக்குறுக்குக் கொம்பாகவும் ஆகாசத்தைத் தேனடையாகவும் கிரணங்களால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட ஜலங்களைக்குட்டியாகவும், (2) அவனதுகிழக்கத்திய கிரணங்களை கிழக்குபக்கத்திய தேனறைகளாகவும், ருக்வேதத்தைப் புஷ்பமாக ருக்மந்திரங்களை வண்டு (தேனீக்) களாகவும் ருக்மந்த்ரங்களால் யாகங்களில் ஹோமம் செய்யப்படும் நெய் முதலிய வைகளை பஷ்பரஸமாகவும் பாவிப்பது தேனீபோன்ற இம்மந்த்ரங்கள் புஷ்பம்போன்ற ருக்வேதகர்மங்களைப் பரிதபிக்ககீர்த்தி தேககாந்தி கரணபாடவம் பலம் அன்னாத்யம் (அன்னம்முதலியது அன்னம் ஜீரணசக்தி தேவதைகளை களுக்குபலம் கொடுக்கத் தக்கது) என்னும் ரஸம் உண்டாயிற்று. (௩) இது சூர்யனிடம் போய் ஸூர்யனை வியாபித்துக்கொண்டது. அது தன் சூர்யன் உதயமாகும்போது காணப்படும் சிவப்புருபம். (ரங்-இந்தரூபத்தை அந்தப்பலமாக உபாசிப்பது. (௪)

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌮𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌏𑌵 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌆𑌪𑌃 ॥

𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑌂 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌂𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌤𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌸𑍋𑌽𑌜𑌾𑌯𑌤 ॥

𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌿𑌤𑍋𑌽𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 ॥௩॥

பொ-ரா—அவனதுதென்பக்கத்து கிரணங்களைதெற்கு பக்கத்திய தேன் அறைகளாகவும் யஜுர்வேதத்தை புஷ்பமாகவும் யஜுர்வேத மந்திரங்களை வண்டுகள்ாகவும் பாவிப்பது, மற்றவைகளுக்குமுன்போலவேபொருள். அது தான்சூர்யனது வெளுப்புருபம்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑍋 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌮𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦 𑌏𑌵 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾

ரூவஃ ||௧|| தாநிவா ஏதாநிஷாணிவெந்ரூதம் ஷாமவெத௨ஷுஷு ரூதவஸ்ஷு ஷாஜிதஷுஷுஷுயஶஶெஜஜஇந்ஸ்ரீயம்வீஈரூமனாந்நாத்ரஸொஉஜாயத ||௨|| தங்ஷுரா ஷுதா௨ஜித ஶஜிநொ உஶுயதுத்பா ஏதத ரூஜெதா௨ஜிதுஷூஷூ ஷூஷஂ ரூவம் ||௩||

ஸo-ரா—மேற்கு பக்கத்திய கிரணங்களை அந்தப்பக்கத்திய தேனறைகளாகவும் ஸாமவேதங்களை புஷ்பங்களாகவும் ஸாமமந்த்ரங்களை வண்டுகளாகவும் உபாசிப்பது மற்றவைகளுக்கு முன்போலவே பொருள் இது சூர்யனது கறுப்புகாந்தி.

சுயஉத்தாயஃவணஃ.

அயயெஉஸ்ய ரூாத ஷாஜமயஷா ஏவவாஸ்ய ரூசீவெரூாஎய நா ஸெரூாஉயவாஜீரஸஏவஉய க்ஷுதஇதிஹாஸவமாணம் ஷஷ்ஂ தா ஃக்ஷுதாரூவஃ||௧|| தெவாஏதெஉயவாஜீரஸஏத இதிஹாஸவமாணஃஷுதஷுஷுஷாஜிதஷுஷுஷுயஶஶெஜஜஇந்ஸ்ரீயம்வீஈரூமனாந்நாத்ரஸொஉஜாயத ||௨|| தங்ஷுரா ஷுதா௨ஜித ஶஜிநொ உஶுயதுத்பா ஏதத ரூஜெதா௨ஜிதுஷூஷூவாஃஷூஷ ரூவம் ||௩||

ஸo-ரா—வடக்கு பக்கத்துக்கிரணங்களை வடபக்கதுத்தேன் ஆறைகளாகவும் இதிஹாஸபுராணங்களை புஷ்பங்களாகவும் அதர்வா அங்கிரஸ் இவர்களால் ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்களை தேனீக்களாகவும் உபாசிப்பது. இதுதான் சூர்யனிடத்திலுள்ள அதிககறுப்பான ரூபம்.

சுயஉதூயஉஃ.

அயயெஉஸெரூாஜாஜமயஷாஏவவாஸெரூாஜாஉய நாஸெரூா மஹ ரூவஏவாஜெமாஉய க்ஷுதொ ஶுஜஹவமஷஂ தாஃக்ஷுதா ரூவஃ|| தெவாஏதெமஹரூாரூஜெமாஏதஷுஹாஹரூதவஷு ஷுஷுஷாஜிதஷுஷுஷுயஶஶெஜஜஇந்ஸ்ரீயம்வீஈரூமனாந்நாத்ரஸொஉஜாயத||௨||தங்ஷுராஷுதா௨ஜித ஶஜிநொ உஶுயதுத்பா ஏதத ரூஜெதா௨ஜிதரூஷரூஉயெரூ க்ஷொஜதஇவ ||௩||

ஸo-ரா—அவனது மேல் கிரணங்களை மேல் பக்கத்துத்தேனறைகளாகவும் ப்ரணவத்தைப் புஷ்பமாகவும் ப்ரஹ்மவிஷயமான உபநிஷத்துகளை உபதேசிப்பதை வண்டுகளாகவும் உபாசிப்பது. மற்றவை முன்புபோலவே வெகு உன்னிப்பாய் பார்க்கும்போது ஸூர்ய மண்டலம் நடுவில் அசைவது காணப்படும். அதுவே இது.

தெவாஏதெரஸாநாஂரஸாவெதாஹிரஸாஷெஷாமெதொரஸாநிவாஏதாநமூதாநாமமூதாநிவெதாஹூமூதாஷெஷாமெதாநமூதாநி ||௪||

ஸo-ரா—இங்கு சொன்ன சிவப்புமுதலிய சூர்யனுடைய ரூபங்களஐந்தும்.லோகத்தில் ஸாரபூதமாகையாலே ரஸமென்று சொல்லப்படும் வேதங்களில் இது ஸாரமாகையாலே ரஸத்துக்கும் ரஸமென்றும், நித்யமாகையாலே அமிருதமென்று ப்ரஸித்தமான வேதங்களில் சாரமாகையாலே அமிருதத்திற்கும் அமிருதமென்றும் சொல்லப்படும்.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑌵 𑌉𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌨 𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ க ॥

ஸ்ரீ-ரா—சிவப்புமுதலியதாகச்சொன்ன ரூபங்கள் ஐந்தும் பஞ்சாமிருதங்கள் இதில் முதலான ரோஹிதரூபம் என்கிற அமிருத்தை ப்ராதஸ்ஸவனத்தின் தேவதைகளாகிய வஸுக்கள் ஏழுபேரும் தங்கள் தலைவனான அக்னியோடு அனுபவிக்கிறார்கள். அவர்கள் அனுபவிப்பது புசிப்பதுமல்ல குடிப்பதுமல்ல இந்த செகப்பு ரூபத்தைக்கண்ணால்பார்த்து திருப்தியடைவதேயாம்.

𑌤 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑍁𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ உ ॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌕𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑍈𑌵 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌿 ॥ உ ॥ 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾 𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾 ॥ ச ॥

ஸ்ரீ-ரா—இதைப்பார்த்து திருப்தியடைந்தவுடன் உதாசீனமாய் விடுகிறார்கள். போககாலம்வந்தபோது மறுபடி உத்ஸாஹத்தோடு பிரவர்த்திக்கிறார்கள். (உ) இப்படி ரோஹிதரூபமென்னும் இம்முதலாவது அமிருதமானது வஸுக்களுக்கு திருப்திசெய்விப்பதும் கண்ணால் பார்க்கத்தக்கதும வஸுக்களுக்கு ஜீவனதாரமானது மென்றறிந்து உபாசிப்பவன் தக்கதுங்யத்தால் தானும் வஸுக்களில் ஒருவனாய் இதை அனுபவிப்பதும் த்ருப்தியடைந்தபின்பு உதாசீனமாயிருப்பதும் மறுபடி போககாலம் வந்தபோது உத்ஸாஹத்தோடு ப்ரவர்த்திப்பதும் செய்வன. (௩) ஸூர்யனுடைய உதயாஸ்தமயங்கள் நடந்துவரும் வரையில் வஸுக்களைப்போலே இருப்பன்.

அ-பே—சந்த்ரமண்டலத்தில் போலே பரதந்த்ரனாய் தேவதைகளுக் காஹாரமாக இராமல் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பன்,

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌉𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌨 𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ க ॥ 𑌤 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑍁𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌕𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌿 ॥ உ ॥ 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤 𑌉𑌦𑍇𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾 ॥ ச ॥

ஸ்ரீ-ரா—வெளுப்புரூபமாகியஇரண்டாவது அமிருதத்தைஇந்த்ரன்முதலானவெ ருத்ரர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். மற்றவை முன்போலவே பொருளபடும். கிழக்கில்

உதயமும் மேற்கே அஸ்தமயமுமாய் நடப்பதுபோலே இதற்கு இரண்டுபங்கான காலம் தெற்கே உதயமும் வடக்கே அஸ்தமனமுமாய் நடந்தால் அவ்வளவு நாள் வரையில் ருத்ரபோகத்தைப் பெறுவன்.

அத அஷ்டம: கண்ட:

அத யத் த்ருதீயமம்ருதம் ததாதித்யா உபஜீவந்தி வருணேன முகேன ந வை தேவா அஶ்னந்தி ந பிபந்த்யேததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி ॥ த ஏததேவ ரூபமபிஸம்விஶந்த்யேதஸ்மாத்ரூபாதுத்யந்தி ॥ ஸ ய ஏததேவமம்ருதம் வேதாதித்யாநாமேவைகோ பூத்வா வருணேனைவ முகேனைததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யதி ஸ ஏததேவ ரூபமபிஸம்விஶத்யேதஸ்மாத்ரூபாதுதேதி ॥௩॥ ஸ யாவதாதித்யோ தக்ஷிணத உதேதோத்தரதோஸ்தமேதா த்விஸ்தாவத்பஶ்சாதுதேதா புரஸ்தாதஸ்தமேதாதித்யாநாமேவ தாவதாதிபத்யꣳ ஸ்வாராஜ்யம் பர்யேதா ॥

அத நவம: கண்ட:

அத யச்சதுர்த்தமம்ருதம் தன்மருத உபஜீவந்தி ஸோமேன முகேன ந வை தேவா அஶ்னந்தி ந பிபந்த்யேததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி ॥ த ஏததேவ ரூபமபிஸம்விஶந்த்யேதஸ்மாத்ரூபாதுத்யந்தி ॥௨॥ ஸ ய ஏததேவமம்ருதம் வேத மருதாமேவைகோ பூத்வா ஸோமேனைவ முகேனைததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யதி ஸ ஏததேவ ரூபமபிஸம்விஶத்யேதஸ்மாத்ரூபாதுதேதி ॥௩॥ ஸ யாவதாதித்ய: பஶ்சாதுதேதா புரஸ்தாதஸ்தமேதா த்விஸ்தாவதுத்தரத உதேதா தக்ஷிணதோஸ்தமேதா மருதாமேவ தாவதாதிபத்யꣳ ஸ்வாராஜ்யம் பர்யேதா ॥௪॥

அத தஶம: கண்ட:

அத யத்பஞ்சமமம்ருதம் தத்ஸாத்யா உபஜீவந்தி ப்ரஹ்மணா முகேன ந வை தேவா அஶ்னந்தி ந பிபந்த்யேததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி ॥ த ஏததேவ ரூபமபிஸம்விஶந்த்யேதஸ்மாத்ரூபாதுத்யந்தி ॥௨॥ ஸ ய ஏததேவமம்ருதம் வேத ஸாத்யாநாமேவைகோ பூத்வா ப்ரஹ்மணைவ முகேனைததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யதி ஸ ஏததேவ ரூபமபிஸம்விஶத்யேதஸ்மாத்ரூபாதுதேதி ॥௩॥ ஸ யாவதாதித்ய உத்தரத உதேதா தக்ஷிணதோஸ்தமேதா த்விஸ்தாவதூர்த்வ உதேதார்வாகஸ்தமேதா ஸாத்யாநாமேவ தாவதாதிபத்யꣳ ஸ்வாராஜ்யம் பர்யேதா ॥௪॥

ஶ௦-ரா-பா—கறுப்புருபம் என்னும் மூன்றாவது அமிருதத்தை வருணன் முதலான ஆதித்யர்களும், அதிககறுப்புருபம் என்னும் நாலாவது அமிருதத்தை சந்திரன்

முதலிய மருத்துக்களும், நடுவில் சலனம் என்னும் ஐந்தாவது அமிருதத்தை ப்ரம்ம முதலிய ஸத்ய தேவதைகளும் அநுபவிக்கிறார்கள்.

மூன்றாவது அமிருதத்தை உபாஸிப்பவனிலும் இரண்டாவது அமிருதத்தை உபாஸிப்பவனுக்குச் சொன்னகாலத்திற்கு இரண்டுபங்குகாலம் சூர்யலோகத்தில் ஸூர்யர்களில் ஒருவனாகவும், நான்காவது அமிருதத்தை உபாஸிப்பவன் அதற்கு இரண்டு பங்குகாலம் மருத்துக்களில் லோகத்தில் அவர்களில் ஒருவனாகவும், ஐந்தாவது அமிருதத்தை உபாஸிப்பவன் அதற்கு இரண்டுபங்குகாலம் ஸத்யதேவதைகளின் லோகத்தில் அவர்களில் ஒருவனாகவும் இருந்து அந்தந்த போகங்களைப் பெறுவன். மற்றவைகளுக்கு முனிபோலவேபொருள்.

ஏகாதஶ꞉ க²ண்ட³꞉.

அத² தத ஊர்த்⁴வ உதே³த்ய நைவோதே³தா நாஸ்தமேதைகல ஏவ மத்⁴யே ஸ்தா²தா ததே³ஷ ஶ்லோக꞉ ॥ ௧ ॥

ஸம்-ரா-பா—இப்படிவஸுக்கள் ருத்ரர்கள் ஆதித்யர்கள் மருத்துக்கள் ஸாத்ய தேவர்கள் இவர்களுக்கு யோக்கியமான ரோஹித ரூபம் முதலிய பஞ்சாமிருதங்களுக்கு ஸ்தானமாய் தேவமதுவென்று சொல்லப்பட்டு உதயம் அஸ்தமானமென்னும் காரியங்களையுடைய ஜ்யோதிர்மண்டலமென்னும் ரூபமுடைய சூர்யனை சரீரமாக உடைய தும்கார்யாவஸ்தையை யுடையதுமான பிரஹ்மத்தின் உபாசனம் சொல்லப்பட்டது. இங்குநாமம் ரூபம்ஹ்ருதயம் இவையில்லாமல் முத்தி அஸ்தை (கார்யாவஸ்தையில்லாமை) யோடுகூடிய சூரியனென்னும் ஜீவனை சரீரமாக உடைய பிரஹ்மத்தின் உபாசனம் விதிக்கப்படுகிறது. உதயாஸ்தமய கார்யங்களால் பிராணிகளுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்தபின்பு தினபாள்யம்வந்தவுடனே அந்தகாரியமில்லாமல் ஏகாஸ்வபாவனாய் உதாசீனனாயிருக்கிறான் சூர்யன். இது முத்தாவஸ்தை. கல்பத்தின் ஆதியில் ஸூர்யனாவதற்கு முந்தின அவஸ்தையான சூரியனைச் சொல்லுகிறதென்னும் கூறலாம். இவ்விஷயத்தில் தேவதைகளைகுறித்தோர் யோகிசொன்ன லோகம் மேலே சொல்லப்படுகிறது.

ந வை தத்ர ந நிம்லோச நோதி³யாய கதா³சந । தே³வாஸ்தேநாஹꣳ ஸத்யேந மா விராதி⁴ஷி ப்³ரஹ்மணேதி ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா-பா—முத்தாவஸ்தையில் சூர்யனுக்கு உதயமாவது அஸ்தமானமாவது கிடையாது. இந்தஸத்தியத்தால் நான்பிரம்மத்தோடு விரோதத்தையடையவில்லை. ஸத்யமான பிரம்மகியானத்தைப் பெற்றவனாயிருக்கிறேனென்று தாத்பர்யம்.

ந ஹ வா அஸ்மா உதே³தி ந நிம்லோசதி ஸக்ருத்³தி³வா ஹைவாஸ்மை ப⁴வதி ய ஏதாமேவம் ப்³ரஹ்மோபநிஷத³ம் வேத³ ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா-பா—இப்படிசொன்ன பிருஹ்மவித்யையை யறிந்தவன் ஜனனமரணமில்லாதவனாக ஆவன் இவனுக்குமேல் காலமெல்லாம் பகல்பொழுதேயாம்.

சங்—நிரஞ்சனமான பிரஹ்மமேயாய் விடுகிறான். ரங்—இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட இதுவித்யையையறிந்து உபாசிப்பவன் எப்போதும் எல்லாவஸ்துக்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் சக்தியையுடையவனாய் விழுவதால் ஸூர்யன் உதயமாவதாலாவது அஸ்தமிப்பதாலாவது இவனுக்கு லாபநஷ்டங்களொன்றுமில்லை. (௩)

தத்³தை⁴தத்³ ப்³ரஹ்மா ப்ரஜாபதய உவாச ப்ரஜாபதிர்மநவே மநு꞉ ப்ரஜாப்⁴யஸ்தத்³தை⁴தது³த்³தா³லகாயாருணயே ஜ்யேஷ்டா²ய புத்ராய பிதா ப்³ரஹ்ம ப்ரோவாச ॥ ௪ ॥

ஸம்-ரா-பா—இவ்வித்யையின் பரம்பரை சொல்லப்படுகிறது இந்தமது வித்யையை (சங்—ஹிரண்யகர்ப்பன். விராட்புருஷனுக்கும், ரங்—சதுர்முகன் தக்ஷப்

ரஜாபதிக்கும் அவர் ஸ்வாயம்புவனுக்கும் மநுவானவர் இக்ஷ்வாகு முதலிய ஜனங்களுக்கும் உபதேசித்தார்கள். இவ்வித்யையை அருணரென்னும் ருஷிதன் ஜ்யேஷ்ட புத்ரன் உத்தாலகருக்கு உபதேசித்தார். (௪)

𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌯𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑍇 ॥௫॥

ஸ0-ரா-பா—இப்ப்ரஹ்மவித்யையை பிதாஜ்யேஷ்ட புத்ரனுக் குபதேசிக்சக் கடவன். யோக்கியனை சிஷ்யனுக்கும் உபதேசிக்கலாம். (௫)

𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌕𑌸𑍍𑌮𑍈𑌚𑌨 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌮𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥௬॥

ஸ0-ரா-பா—நாலுசமுத்திரத்தின் மத்தியத்திலுள்ள இப்பூமி முழுவதையும் தனங்களால் நிறைந்துக்கொடுத்தாலும் அதைவிட இந்தவித்யையே மேல்பட்ட தாகையாலே இதைஜ்யேஷ்டபுத்திரன் தகுந்த சிஷ்யன இவர்கள் தவிரமற்றயாருக்கும் சொல்லக்கூடாது.

அ-பே-சங்—ஏததேவததோபூய: என்றுமறுபடி சொன்னது ஆதரவினுல்.
ரா—மறுபடி சொன்னது வித்யையயின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌚 ॥௧॥

ஸ0-ரா—இதில் காயத்திரீ உபாசனம் சொல்லப்படுகிறது. லோகத்தில் ஸ்தாவரமாகவும் ஜங்கமமாகவும்காணப்படும் வஸ்துக்கள்யாவும் காயத்ரீயோடாம். காயத்ரீஎன்பது வாக்கு. வாக்கினுலே சொல்லப்படுவதாலும் ரக்ஷிக்கப்படுதலாலும் காயத்ரீஎன்றுபெயர் பெற்றது. எல்லசந்தஸ் ஸுக்களைக்காட்டிலும் இதுவே மேல்பட்டது இதுவே பிரம்மமாக உபாசிக்கத்தக்கது.

𑌯𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌾 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌾 𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌶𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—எல்லா பூதங்களும் பூமியிலேயே யிருப்பதாலும் பூமியைவிட்டு அப்பால் போகக்கூடாமையா யிருப்பதாலும் கீழ்ச்சொன்ன காயத்ரீ பூமியேயாம்.

அ-பே—இதில்பிரம்மத்தினது இரண்டாவது பாதம் பூமியென்பதும் ப்ராணிகளுக்காதாரமாயிருப்பதும் ப்ராணிகளால் விடக்கூடாமலிருப்பதுமென்னும் இரண்டு விதமும் சொல்லப்பட்டது.

𑌯𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌾 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌹𑍀𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌶𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥௩॥

ஸ0-பா—கீழ் பூமியாகச் சொல்லப்பட்ட காயத்ரீயானது ப்ராணன்களுக்கு ஆதாரமாகையாலும் சரீரமுமாம்.

ரா—சரீரம் ஒருபாதம் என்பதும் ப்ராணன்களுக்கு ஆதாரமாயிருத்தல் அவை தன்னைவிட்டுப் போகக்கூடாமலிருத்தல் என்னும் விதமிரண்டும் விதமென்பதும் சொல்லப்பட்டது.

𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌹𑍀𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌶𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥

ஸ0-பா—கீழ் புருஷனது சரீரமாகச் சொல்லப்பட்ட காயத்ரீயானது கீழ்ச் சொன்ன காரணங்களாலே (ப்ராணன்களுக்சாதாரணமாகையாலும் அவைவிட்டுப் போகக்கூடாமையாலும்) சரீரத்தில் உள்ள இருதயகமலமாம்.

ரா—இது ப்ரஹ்மத்தின் நாலாவதுபாதம், சரீரத்துக்குச் சொன்னவிதமே இதற்கும். (௪)

𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌪𑌦𑌾 𑌷𑌡𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍃𑌚𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍂𑌕𑍍𑌤𑌂 ||

ஸ0-பா—இப்படி காயத்ரியானது ப்ரஹ்மம்போலே நாலுபாதமும் ஆறுவிதமுமுடையது. இதன்மகிமை ஒருருக்மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (௫)

ஸ0—வாக்கு, பூதம், பூமி, சரீரம், இருதயம்; ப்ராணன் என்று ஆறுவிதம்.

ரங—இதன்விதமாலும் கீழே சொல்லப்பட்டது. (கானம் செய்யப்படுதல் ரக்ஷிக்கப்படுதல் முதலியது.) இவ்வாறு அளவிடுவதினால் ப்ரும்மமானது இவ்வளவென்னும் அளவிற்குட்பட்டதாமே எனில் அதற்குச்சமாதானமாக ருக்கு மந்திரம் உண்டென்று சொல்லப்படுகிறது.

𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷𑌃 | 𑌪𑌾𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍀𑌤𑌿 ||௬||

ஸ0-பா—இதுவே அந்தருக்கு.

ஸ0-ரா-பா—கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் பரமாத்மாவின் நியாம்யவர்க்கங்களாம். பரமாத்மா இவைகளைவிட அதிகமகிமையுடையவன். சேதனசேதனம்யாவும் அவனது ஒருஅம்சமாத்திரம். இவனது மற்ற மூன்றுகால்பங்கு அமிருதமும் பரமபதத்தில் உள்ளது. ப்ருகிருதி ஸம்பந்தமில்லாத போக்யவஸ்துக்களும் அப்படிப்பட்ட போகஸ்தானங்களும் அப்படிப்பட்ட போகோபகரணங்களும் இங்கு மூன்றுகால்களாகச் சொல்லப்பட்டன. ஜகத்திலுள்ளவஸ்துக்கள் யாவையும் பகவானுக்கு பூஷணமும் ஆயுதமுமாயிருக்கு மாகையாலே அதன் அபிமானிகளான நித்யாத்மாக்களும் ஆகமூன்றுவித ஆத்மாக்களை மூன்றுகால்களாகச் சொல்லினுமாம்.

𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍀𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 ||௭|| 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌃 ||௮|| 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑍀𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௯||

ஸ0-ரா-பா—எங்கு வியாபித்திருப்பதாலும் தயமில்லாதிருப்பதாலும் நிச்சலமாயிருப்பதாலும் பரப்ரும்மதத்துக்கு ஸமானமான யாதோரு பூதாகாசம் இருக்கிறதோ (எ) அதுதான் சரீரத்தினடுவிலிருக்கும் ஆகாசம். அப்படி சரீரத்தின் நடுவிலிருக்கும் ஆகாசமெதுவோ (அ) அதுதான் ஹ்ருதய கமலத்தில் நடுவிலுள்ள ஆகாசம் ஆக இருதயமென்றும் இந்த பாதமானது விசேஷ மகிமையுடைய தாகையால் இது பரிபூரணமும் ஸ்திரமுமானது. இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் பரிபூரணமும் ஸ்திரமுமான மோக்ஷஸம்பத்தைப் பெறுவான். (௯)

𑌅𑌥 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍁𑌷𑌯𑌃 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌸𑍁𑌷𑌿𑌃 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௧||

ஶ௦—இதில் த்வாரபாலோபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு சொன்ன இருதயமென்றும் பாதத்தில் ஐந்துவழிகள் தேவதைகளினால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறதுகள். இதில் கிழக்குவழியானது ப்ராணன் அதுவே கண், அதுவே ஸூர்யன் இதுவே தேஜஸ்வரூபமென்றும் அன்னாத்யமென்றும் உபாஸிப்பது. அப்படி உபாஸிப்பவன் தேஜஸ்) ஸம் ஜீரண சக்தியும் பெறுவன்.

ரா-பா—ப்ராணனது வியாபார விசேஷத்தால் கண் திருப்தி செல்விக்கப் படுகிறது. அந்தகண்ணை அனுக்கிரஹிப்பவன் சூர்யன். அவன் இருதய கமலத்தின் கிழக்குவழி வாசல்காப்பவன் அவனை உபாஸிப்பதினால் இந்தபலன் வரும். (க)

𑌅𑌥 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌃 𑌸𑍁𑌷𑌿𑌃 𑌸 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍀𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌶𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥

ஶ௦-ரா-பா—அதன் தெற்குவழியானது வ்யானவாயு. அதுவே காது. அதுவே சந்திரன். வீர்யவத்தரமான கர்மங்களை செய்வது வ்யானனுகையாலும் காதுஞானத்துக்கும் சந்திரன் அன்னத்துக்கும் ஹேதுவாகையாலும் இவைஸம்பத்தும் யசஸ் ஸம் என்று உபாஸிப்பவன் ஸம்பத்தையும் யசஸ்ஸையும் அடைவன். (உ)

𑌅𑌥 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍 𑌸𑍁𑌷𑌿𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌸𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௩॥

ஶ௦-ரா-பா—அதன் மேற்குவழியானது அபானவாயு. அதுவே வாக்கு. அதுவே அக்னி, இது பிரும்ம தேஜஸ்ஸம் ஜீரண சக்தியும்; இவையறிந்து உபாஸிப்பவன் தேஜஸ்ஸையும் ஜீரணசக்தியையும் அடைவன். (௩)

𑌅𑌥 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌙𑍍 𑌸𑍁𑌷𑌿𑌃 𑌸 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦

ஶ௦-ரா-பா—அதன் வடக்குவழியானது ஸமானவாயு. அது மேலானது, அதுவே மேகம், இது கீர்த்தியும் காந்தியும் இவ்வாறு அறிந்து உபாஸிப்பவன் கீர்த்தியையும் காந்தியையும் அடைவன்.

அ-பே-ஶ—தனக்கு நேரில் தெரியாத ப்ரஸித்தி கீர்த்தியாம். தான் அறிந்த ப்ரஸித்தியசஸ்ஸாம். (௪)

𑌅𑌥 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌃 𑌸𑍁𑌷𑌿𑌃 𑌸 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌃 𑌸 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌸 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍋𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑍌𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌮𑌹𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௫॥

ஶ௦-ரா-பா—இதன் மேல்பக்கத்து வழியானது உதானவாயு அதுவே வாயு, அதுவே ஆகாசம். அது பலமும் பெருமையும், இதை அறிந்து உபாஸிப்பவன் பலத்தையும் பெருமையையும் பெறுவன்.

𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌪𑌾𑌃 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌪𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌵𑍀𑌰𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌯 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌪𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦

ஶ௦-ரா-பா—கீழ்ச்சொன்ன குணங்களோடு கூடிய சூர்யன் சந்த்ரன் அக்னி, மேகம், ஆகாசம் என்னும் ஐந்து புருஷர்களும் இருதயாகாசமென்னும் பிரம்மலோகத்தின் த்வாரபாலகர்கள், அல்லது பரமபதத்துக்கு வழிநடத்தும் ஆதிவாஹிகர்கள்.

இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் வித்யாவீர்யமுள்ள புத்ரனைப்பெறுவதோடு பகவன்லோகத்தின் த்வாரபாலகர்களை உபாசிப்பதால் தடையின்றி பகவன்லோகத்தைப் பெறுவன். (௯)

अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते विश्वतः पृष्ठेषु सर्वतः पृष्ठेष्वनुत्तमेषूत्तमेषु लोकेष्विदं वाव तद्यदिदमस्मिन्नन्तः पुरुषे ज्योतिः ॥७॥ तस्यैषा दृष्टिर्यत्रैतदस्मिञ्छरीरे संस्पर्शेनोष्णिमानं विजानाति तस्यैषा श्रुतिर्यत्रैतत्कर्णावपिगृह्य निनदमिव नदथुरिवाग्नेरिव ज्वलत उपशृणोति तदेतद्दृष्टं च श्रुतं चेत्युपासीत चक्षुष्यः श्रुतो भवति य एवं वेद य एवं वेद ॥८॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படி காயத்ரீவித்யையால் ஸகலபலப்ரதனை ப்ருஹ்மத்தின் உபாசனம் சொல்லப்பட்ட பின்பு அழகு கீர்த்தியென்னும் பலங்களுக்காக அப்ப்ருமத்தையே ஜாடராக்னியாக உபாசிக்கும்படி இதில் விதிக்கப்படுகிறது. ஸமஷ்டி வ்யஷ்டியென்னும் இருவகைக்கும் மேல்பட்ட லோகத்தில் ஸ்வயம் ப்ரகாச சுத்த சத்வஜ்யோதிஸ்வரூபமாய் விளங்கும் த்ரிபாத் ப்ருஹ்மமே இந்த ஜாடராக்னி ஸ்வரூபமானதென்று உபாசிப்பது. (எ) மற்றவை சங்-போலவே, இரண்டு தடவைசொன்னது வித்யையின் முடிவைக்காட்டுகிறது. (அ)

अथ चतुर्दशः खण्डः ।

सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलानिति शान्त उपासीत अथ खलु क्रतुमयः पुरुषो यथाक्रतुरस्मिँल्लोके पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्य भवति स क्रतुं कुर्वीत ॥१॥

ஸ0-ரா-பா—சாண்டில்யவித்யை சொல்லப்படுகிறது. எல்லாபதார்த்தங்களும் ப்ருஹ்மத்தினிடத்தில் உண்டானவை. எல்லாம் ப்ரும்மத்தினிடத்தில் லயிப்பவை, எல்லாம் பிரம்மத்துக்கு நியாம்யம். எல்லாம் பிரும்மத்துக்கு சரீரம். உத்பத்தியும் லயமும் ஸ்தூலசிதசித் சரீரகனை ப்ரும்மத்துக்கு உண்டு. நியாம்யத்வம் கேவலசிதுக்களுக்கு மாத்ரம், இதனால் ஜீவன் பிரம்மத்தைமேல் சொல்லும் குணங்களோடு உபாசிக்கக்கடவன். இங்கே எவ்வாறு உபாசிக்கிறானோ மரணத்துக்குப்பின்பு அதற்குத்தகுதியான பலமே இவனுக்கு வருவது. ஆகையால் ஜீவனுக்கு முக்கியமானது உபாசனமே.

அர்த்தபேதம் க்ரது--ஸ0-அத்தியவஸாயம் ரங்-உபாசனம். (க)

मनोमयः प्राणशरीरो भारूपः सत्यसंकल्प आकाशात्मा सर्वकर्मा सर्वकामः सर्वगन्धः सर्वरसः सर्वमिदमभ्यात्तोऽवाक्यनादरः ॥२॥

ஸ0-ரா-பா—அத்தியவஸாயம் பண்ணவேண்டிய முறை சொல்லப்படுகிறது. பிரும்மமானது மனஸ்ஸை போன்றது. ப்ரவிருத்தியும் நிவிருத்தியும் மனதின் கார்யங்கள், ப்ராணனே ஜீவாத்மாவின் ஸூக்ஷ்மசரீரம். அதை ஸ்தூலதேகத்தினின்றும் மற்றொரு தேஹத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது பிரம்மம். அதனால் அது பிராண சரீரம். ஞானசக்தி க்ரியாசக்தி இரண்டும் சேர்ந்துள்ளது. சுத்தசைதன்ய ஸ்வருபமானது. நினைத்த நினைவெல்லாம் தவறாது நிறைவேற்றிக்கொள்ளத்தக்கது. எல்லாவிடத்திலும் இருப்பதினாலும் ஸூக்ஷ்மஸ்வரூபமாயிருப்பதாலும் ரூபம் முதலியவை இல்லாமையாலும் ஆகாசத்துக்கு ஸமானமானது. இந்த ஜகத்தை யெல்லாம் செய்வது. (ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணமானது) தோஷமற்ற கர்மங்களையுடையது. ஸக

மான வாஸனை ருசி இவைகளையுடையது. இந்த லோகங்களை யெல்லாம் வியாபித்திருப்பது. வாக்கு இல்லாதது. (இது இந்த்ரியங்களொன்று மில்லாததென்று குறிக்கிறது.) பூர்ணகாமமானதாகையாலே புதிதாய் ஒன்றுகிடைக்கப் பெற்றால்வரும் பரபரப்பு இல்லாதது. (உ)

𑌏𑌷 𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇𑌽𑌣𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌵𑍍𑌰𑍀𑌹𑍇𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌷𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌕𑌤𑌣𑍍𑌡𑍁𑌲𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌷 𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 ॥௩॥

ப0—இந்த பரமாத்மாவானது என் ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறது. அது சாமை, சாமை அரிசி நெல்லு, யவம், கடுகு, இவையெல்லாவற்றிலும் சிறியது. பூமி, ஆகாசம், ஸ்வர்க்கம், இந்த லோகங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரியது.

ரா-பா—நாம் உபாஸிப்பதன்பொருட்டு அதிஸூக்ஷ்மருபத்தோடு இருதயத்திலிருப்பதாகவும், நமக்கு ப்ராப்யனாகும்போது அளவிறந்த பரிணாமத்தையுடையவனாயிருப்பவனாகவும் அனுசந்தானம் செய்யவேண்டும்.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌸𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌮𑌭𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑌰 𑌏𑌷 𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌤𑌮𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌹 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌹 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌃 ॥௪॥

ப0.ரா-பா—இந்த குணங்களையுடைய பரமாத்மா அதிகமான தன் கிருபையாலே நாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்வதற்காக நம் மனதில் இருக்கிறது. இதை நான் உபாஸிப்பதினால் கடைசியில் அந்த பிரம்மத்தை அடையப்போகிறேனென்று இவன் உபாசனம் செய்யக்கடவன். இவ்வித ப்ச்சயமுடையவனுக்கு பரப்ரும்ம ப்ராப்தியில் எவ்வித ஸம்சயமுமில்லை. இவ்வாறு சாண்டில்ய மஹாருஷி சொன்னார். மறுபடி சாண்டில்ய என்றது வித்யை முடிந்ததைக் காட்டுகிறது. (௪)

𑌕𑍋𑌶𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍋𑌦𑌰𑌃 𑌕𑍋𑌶𑍋 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑍋 𑌨 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌰𑌕𑍍𑌤𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌬𑌿𑌲𑌮𑍍 𑌸 𑌏𑌷 𑌕𑍋𑌶𑍋 𑌵𑌸𑍁𑌧𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥௧॥

ப0-ரா-பா—தவாரபாலோபாசனத்தினால் வீரனை புத்ரனைப் பெறுவன் என்று கீழே சொல்லப்பட்டது. வீர்யம் மாத்திரமேபோதுமா, தீர்க்காயுஸ்ஸும் வேண்டுமே. ஆகையால் தீர்ககாயுஸ்ஸைப் பலமாக உடைய கோசவிஜ்ஞானம் சொல்லப்படுகிறது. நடுவில் உத்தமமான வித்யை யொன்று சொல்லப்பட்டதினால் இது உடனே சொல்லப்படவில்லை. த்ரைலோக்யஸ்வரூபமான இந்த கோசத்துக்கு ஆகாசம் மத்தியம். பூமி அடி. திக்குக்கள், மூலைகள். ஸ்வர்க்ம், மேல்வழி, இது, நாசமில்லாதது. கர்மபலமென்னும் தனம் இதில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராணிகள், அவர்களின் கர்மங்கள், அவைகளின் பலன்கள் எல்லாம் இதையே ஆச்ரயித்திருப்பது. (௧)

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌜𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌹𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍀 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍀 𑌸𑍁𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮𑍋𑌦𑍀𑌚𑍀 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌃 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌾𑌂 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌨 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌰𑍋𑌦𑌂 𑌰𑍋𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌮𑍇𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌾𑌂 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌮𑌾 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌰𑍋𑌦𑌂 𑌰𑍁𑌦𑌮𑍍 ॥௨॥

ரா—அந்தந்த திக்குக்களை அந்தந்தபேரை உடையதாகத் தியானம் செய்வாய் நான் அந்த வாயுவை திக்குக்களை குழந்தையாக அறிந்து உபாசித்ததினால் புத்ரமா ணம் நேராமல் அழாமலிருக்கிறேன் என்று இதை உபதேசிப்பவன் சொல்லுகிறான்.

𑌅𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌕𑍋𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾 𑌭𑍂𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾 𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾𑌽𑌮𑍁𑌨𑌾 ॥௩॥

ஸ0-பா—அதன் அங்கமான உபமந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றது.—ரா-அந்த கோசவிஜ்ஞானத்துக்கு அங்கமான ப்ரபத்தியின் மந்த்ரங்கள் சொல்லப்படுகின்றது.

அ-பே—அமுநா என்னும் இடத்தில் எல்லாம் புத்ரனது பேரைச்சொல்லி, இந்த பிள்ளை தீர்க்காயுஷ்மானா யிருப்பதற்காக (இப்படி மூன்றுதரம் சொல்லவேணும்) நாசமில்லாத இந்த த்ரைலோக்ய கோசத்தை சரணமடைகிறேன். அப்படியே ப்ராணன், பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் இதுகளையும் (தனித்தனி) சரணமடைகிறேன்.

𑌸 𑌯𑌦𑌵𑍋𑌚𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌤𑍍𑌸𑌿 ॥௪॥

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌵𑍋𑌚𑌂 𑌭𑍂𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌵𑍋𑌚𑌂 ॥௫॥

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌵𑍋𑌚𑌂 𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌵𑍋𑌚𑌂 ॥௬॥

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌵𑍋𑌚𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍃𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌵𑍋𑌚𑌂 𑌤𑌦𑌵𑍋𑌚𑌂 ॥௭॥

ஸ0-பா—அந்த மந்த்ரங்களைத்தானே விவரிக்கிறது. இந்த ஜகத்தெல்லாம் ப்ராணஸ்வரூப மாகையால் ப்ராணனை சரணமடைகிறேனென்றதினால் நான் ஜகத்தை யெல்லாம் சரணமடைந்தவனாகிறேன். (௪) பூலோகத்தை சரணமடைகிறேனென்ற தற்கு பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் இவைகளை சரணமடைகிறேனென்றும் புவர்லோகத்தை அடைகிறேனென்றதற்கு, அக்கினி வாயு ஸூர்யன் இவர்களை அடைகிறேனென்றதற்கு ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் இவைகளை அடைகிறேனென்றும் அர்த்தம். (௫-௬-௭)

𑌅𑌥 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑌵𑌨𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑌵𑌨𑌂 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌸𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌸𑌵 𑌏𑌤𑍇 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௧॥

ஸ0-ரா—கீழ்புத்ரனது தீர்க்காயுஸ்ஸைப் பலமாக உடைய கோசவித்யைசொல்லப்பட்டது. இதில்தான் தீர்க்காயுஸ்ஸா யிருப்பதற்காக புருஷவித்யை சொல்லப்படுகிறது. புருஷனுடையவயது மொத்தம் நூற்றுப்பதினாறு அது முதல் பாகம் இருபத்தினாலு வயதாகவும். இரண்டாவது பாகம் நாற்பத்திநாலு வயதாகவும் மூன்றாவது

பாகம் நாற்பத்தெட்டு வயதாகவும் பிரிக்கப்படுகிறது. புருஷனானவன் தன்னை யாகமாக பாவித்துக்கொண்டு உபாசிக்கக்கடவன். காயத்ரி யென்னும் சந்தஸ்ஸானது இருபத்தினாலு அக்ஷரங்களையுடையது; அதனாலே ப்ராதஸ்ஸவனம் செய்யவேண்டும் ஆகையால் இருபத்திநாலு வயதென்னும் முதல் பாகத்தை ப்ராதஸ்ஸவனமாக பாவிக்கவேண்டும். யாகத்தில் ப்ராதஸ்ஸவனத்துக்கு வஸுக்கள் தேவதைகள். சரீரம் தளராமலிருக்கும்படி செய்வது (வஸிப்பிப்பது) ப்ராணனாகையாலே பிராணன்களே இங்கு வஸுக்கள் அவைகள் இதற்கு தேவதைகள்.

𑌤𑌂𑌚𑍇𑌦𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌵𑌯𑌸𑌿𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍁𑌪𑌤𑌪𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌵𑌸
𑌵 𑌇𑌦𑌂𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌵𑌨𑌂𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌸𑌵𑌨𑌮𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌤𑌨𑍁𑌤𑍇𑌤𑌿𑌮𑌾𑌹𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑌿𑌲𑍋𑌪𑍍𑌸𑍀𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍈𑌵𑌤𑌤
𑌏𑌤𑍍𑌯𑌗𑌦𑍋𑌹𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௨॥

ஸ௦-ரா—இவ்விருபத்தினாலு வயதுக்குள் இவனுக்கேதாவது ரோகம் முதலானது உண்டாகுமானால் இந்த மந்த்ரத்தை அவன் சொல்லவேண்டும் வஸுக்களான ப்ராணன்களே, நான் யாக மாகையாலே அதில் இப்போது ப்ராதஸ்ஸவனம் நடக்கிறது. இது மத்தியந்தின வஸனத்தோடு சேரும்படி செய்யுங்கள். யாகரூபியான நான் ப்ராதஸ்ஸவனத்தின் அதிபதிகளான உங்கள்நடுவில் லோபத்தை(மரணத்தை) அடையக்கடவேனல்லேன். இம்மந்திரத்தை ஜபித்தல் அந்ததாபமும் ரோகமும் நீங்கப்பெறுவன். (௨)

𑌅𑌥𑌯𑌾𑌨𑌿𑌚𑌤𑍁𑌶𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌂𑌸𑌵𑌨𑌂𑌚𑌤𑍁
𑌶𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷𑍍𑌟𑍁𑌭𑌂𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌸𑌵𑌨𑌂
𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌵𑌾𑌵𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌏𑌤𑍇𑌹𑍀𑌦𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂
𑌰𑍋𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௩॥ 𑌤𑌂𑌚𑍇𑌦𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌵𑌯𑌸𑌿𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍁𑌪𑌤𑌪𑍇𑌤𑍍𑌸 𑌬𑍍𑌰𑍂
𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌇𑌦𑌂𑌮𑍇𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌸𑌵𑌨𑌂𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯 𑌸𑌵𑌨𑌮𑌨𑍁
𑌸𑌨𑍍𑌤𑌨𑍁𑌤𑍇𑌤𑌿𑌮𑌾𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌵𑌿
𑌲𑍋𑌪𑍍𑌸𑍀𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍈𑌵𑌤𑌤 𑌏𑌤𑍍𑌯𑌗𑌦𑍋𑌹𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸப-ரா—இருபத்தைந்தாவது வயது முதல் அறுபத்தெட்டாவது வயதுவரையிலுள்ள இரண்டாவது பாகமானது மாத்தியந்தினஸவனமாக உபாசிக்கத்தக்கது. இது நாற்பத்துநாலுவயது. த்ருஷ்டுபச் சந்தஸ்ஸு நாற்பத்தினாலு அக்ஷரமுடையது. மாத்தியந்தினஸவநமானது த்ரிஷ்டுப்சந்தஸ்ஸினால் செய்யக்கடவது. (யௌவனத்தில் விஷயப்ரவிருத்தி அதிகமாய் அதினால் அழச்செய்வதால் இப்போதுபிராணன்கள்- ருத்ரர்கள்.. ரங் (ருத்ரர்கள் க்ரூரர்கள். யௌவனத்தில் எல்லாரும் க்ரூரர்கள். ஆதலால் நடுவயதில் பிராணன்கள் ருத்ரர்கள். சங்) இவை அந்த மாத்தியந்தினஸவனத்தின் தேவதைகள். இந்தவயதில் ரோகம் முதலியது ஏதாவது உண்டானால் மேல்வரும் மந்திரத்தை ஜபிக்கக்கடவன். ருத்ரர்களான ப்ராணன்களே. இப்போது மாத்தியந்தினஸவனம் நடக்கிறது. இது த்ரிதீயஸவனத்தோடு சேரும்படி செய்யவேண்டும். உங்கள் நடுவில் நான் மரணமடைய வேண்டாம். இம்மந்திரத்தை ஜபித்தால் அந்த தாபமும் ரோகமும் நீங்கப்பெறுவன். (௩-௪)

𑌅𑌥𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌾𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿𑌤𑌤𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯 𑌸𑌵𑌨𑌮𑌷𑍍𑌟𑌾𑌚
𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌜𑌗𑌤𑍀𑌜𑌾𑌗𑌤𑌂𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌸𑌵𑌨𑌂𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌾
𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌵𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌏𑌤𑍇𑌹𑍀𑌦𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌦𑌦𑌤𑍇 ॥௫॥

தம் சேதேதஸ்மின் வயஸி கிஞ்சிதுபதபேத் ஸ ப்ரூயாத் ப்ராணா ஆதித்யா இதம் மே த்ருதீயஸவனமாயுரனுஸந்தனுதேதி மாஹம் ப்ராணானாமாதித்யானாம் மத்யே யஜ்ஞோ விலோப்ஸீயேத்யுத்தைவ தத ஏத்யகதோ ஹ பவதி ॥சு॥

ப௦-ரா. நாற்பத்தைந்தாவது வயது முதல் நூற்றுப்பதினாருவது வயதுவரையி லுள்ள மூன்ருவது வர்க்கமானது த்ருதீயஸவனமாக உபாசிக்கத்தக்கது. இது நாற்பத் தெட்டுவயது. ஜகதீச்சந்தஸ்ஸுக்கு நாற்பத்தெட்டெழுத்து. த்ருதீயஸவனம் ஜக தீச்சந்தஸ்ஸால் செய்யக்கடவது. புஷ்யங்களை யெல்லாம் கிரஹிப்பதினால் (ஆதா னம்செய்வதால்) ப்ராணன்கள் ஆதித்யர்கள். இவைகளே அதன் தேவதைகள். அந் தவயதின் நடுவில் ரோகம் முதலியது உண்டானால் இந்த மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண் டும். ஆதித்யனென்றும் ப்ராணன்களே இப்போது நடக்கும் த்ருதீயஸவனமானது கடைசிவரையில் விச்சேதமில்லாம லிருக்கும்படி செய்யுங்கள். மத்தியகாலத்தில் நான் மரணமடையக்கடவேன் அல்லேன். இவ்வாறு ஜபிப்பவன் தாபம் ரோகம் இவைகள் நீங்கப்பெறுவன். (௬-சு)

ஏதத்த ஸ்ம வை தத்வித்வானாஹ மஹிதாஸ ஐதரேய: ஸ கிம் ம ஏததுபதபஸி யோஹமனேன ந ப்ரேஷ்யாமீதி ஸ ஹ ஷோடஶம் வர்ஷஶதமஜீவத் ப்ர ஹ ஷோடஶம் வர்ஷஶதம் ஜீவதி ய ஏவம் வேத ॥எ॥

ப௦-ரா—ஓ ரோகமே, நான் புருஷவித்யை அறிந்தவனாகையால் உன்னால் மரணமடைவிக்க முடியாது. வீணாய் ஏன்பீடிக்கிறாய். என்று (சங் - இதரா என்ப வளின், ரங்—இதரர் என்பவரின், புத்ரராகிய மஹிதாஸர் என்பவர் சொன்னார். அவர் நூற்றுப்பதினாறு வருஷம் ஜீவித்திருந்தார். ரோகம் முதலியதில்லாமல் சுக மாய் இவ்வித நிச்சயத்தோடு உபாஸிப்பவன் நூற்றுப்பதினாறு வருஷம் ரோகம்தா பம் முதலியதில்லாமல் சுகமாக ஜீவிப்பன். வித்யையின் முடிவைக்காட்ட மறுபடி யும் ஏவம் வேத என்றது. (எ)

அத ஸப்ததஶ: கண்ட:

ஸ யதஶிஶிஷதி யத்பிபாஸதி யன்ன ரமதே தா அஸ்ய தீக்ஷா ॥க॥ அத யதஶ்னாதி யத்பிபதி யத்ரமதே தது பஸதைரேதி ॥உ॥ அத யத்தஸதி யஜ்ஜக்ஷதி யன்மைதுனம் சரதி ஸ்துதஶஸ்த்ரைரேவ ததேதி ॥௩॥ அத யத்தபோ தானமார்ஜவமஹிம்ஸா ஸத்யவசனமிதி தா அஸ்ய தக்ஷிணா: ॥௪॥ தஸ்மாதாஹு: ஸோஷ்யத்யஸோஷ்டேதி புனருத்பாதனமேவாஸ்ய தன்மரணமேவாவப்ருத: ॥௫॥

ப௦-ரா-ரா—புருஷன் யாகத்துக்கு ஸமானன் என்பதை உபபாதிக்கிறது.

பசி தாகம் அரதி இவைகள் தீக்ஷை. புசிப்பது குடிப்பது ஸந்தோஷிப்பது இவைகள் உபஸ்தங்கள் சிரித்தல் பசியாறப்புசிப்பது. ஸ்திரீகளோடு சம்போகம் செய்வது இவைகள் ஸ்துதசஸ்திரங்கள். தபஸ், தானம், கபடமின்மை கொல்லா மை, உண்மைபேசுதல் இவைகள் தக்ஷிணை. யாகம் செய்யப்போகும்போது ஸோ ஷ்யதி என்று சொல்வதுபோல் தாயாரால் இவன் உத்பாதனம் செய்யப்படும்போது மாதாஸோஷ்யதி என்று சொல்வதாலும், யாகம்செய்து முடிந்தபின்பு அஸோஷ்ட என்று சொல்வதுபோல் இவன் ஜனித்தபின்பு அஸோஷ்ட மாதா என்று சொல்வ தாலும்இவன் யாகமென்னத்தடையில்லை. இவன்மரணமடைவது அவப்ருதமாம்.

𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌘𑍋𑌰 𑌆𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸 𑌏𑌵 𑌸 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌵𑍇𑌲𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌮𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑌂𑌶𑌿𑌤𑌮𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌋𑌚𑍌 𑌭𑌵𑌤𑌃 ‖௬‖

ஶம்-ரா—பொது அர்த்தம்-இவ்வித்யையை உபாஸிப்பவன், அக்ஷிதமஸி, 'அச்யுதமஸி' 'ப்ராணஸம்ஶிதமஸி' என்கிற மூன்று யஜுர் மந்திரங்களை மரணகாலத்தில் ஜபிக்கவேண்டியது. ப்ரும்மமே! நீ நாசமில்லாதவன் ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் இவைகளில் எவ்வித குறைவு மடையப்பட்டவனன்று. ஜகத்தையெல்லாம் ஜீவிக்கச்செய்யும் ஸூக்ஷ்மதத்வமா யிருக்கிறாய், என்பது அம்மந்திரங்களின் பொருள். சங்—இவ்வித்யையின் விஷயத்தில், ரங்—அந்த பரப்ரும்ம விஷயத்தில், இரண்டுக்கும் மந்திரங்கள் உண்டு.

𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍇𑌤𑌸𑌃 𑌉𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌸𑍍𑌪𑌰𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌗𑌨𑍍𑌮 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖௭‖

ஶம்—இஜ்ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணபூதமாயும் ஸர்வவ்யாபியாயும் ஜ்யோதிஸ்வரூபமாயும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயுமுள்ள பரப்ரும்மத்தை விஷயவாசனை இல்லாத மகான்கள் காண்பார்கள்.

ரா—அநாதியானதும் ஜகத்துக்குக் காரணமானதுமான ப்ருக்ருதிக்கும் ஆதியாயும் ஸம்ஸாரமென்னும் அந்தகாரத்தைப் போக்குகிற ஜ்யோதிஸ்வரூபமாயும் நித்யப்ரகாசமாயும் பரமபதமென்னும் ஸ்தானத்தில் நிரதிசயமான தேஜஸ்ஸை உடைய திவ்யவிக்கிரஹத்தோடு கூடியதாயும் உள்ள பரப்ரும்மத்தை நித்யஸூரிகள் ஸர்வகாலமும் பார்க்கிறார்கள். இது முதல்மந்திரத்தின் அர்த்தம். மேல் இரண்டாவது மந்திரம்.

ஶம்—ப்ரும்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்ற மற்றொருவன் சொல்லுகிறான். அஜ்ஞானமில்லாததும் அல்லது அஜ்ஞானத்தைப்போக்குவதும் சூர்யமண்டலத்திலிருப்பதுமான தேஜஸ்ஸும் இந்த தேகத்தினுள்ளிருக்கும் தேஜஸ்ஸும் பிரம்மமே. இரண்டும் ஒன்றே. ப்ரும்மஸ்வரூபமே. இதை அறிந்தே நாம் உத்தீர்ணரானோம். அது எல்லாதேவதைகளினும் மேல்பட்டது. ஸர்வோத்தமமானது. இந்த இரண்டு ருக்மந்திரங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டதும் கீழ் எடுத்த மூன்று யஜுர்மந்திரங்களாலே ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டதுமானது இந்த பிரம்மமொன்றே.

ரா—ப்ரகிருதிமண்டலத்துக்கு வெளியில் உள்ள பரமபதமென்னும் பகவன் லோகத்தையும் அதில் உள்ள பரப்ரும்மத்தையும் கண்ணாரக்கண்டு களிக்கும்பொருட்டு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின்படிகளில் ஒன்றாகிய ஸூர்யமண்டலத்தைத் தாண்டிப்போனோம். இது இரண்டாவது மந்திரத்தின் அர்த்தம்.

தாத்—இரண்டாவது முறை சொன்னது யாகமாகக்கல்பித்தது முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌥𑌾𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌭𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌚 ‖௧‖

ஶம்-ரா-பா—ப்ராணன்களில் மனதும், தேவதைகளில் ஆகாசமும் ப்ரும்மமாக உபாசிக்கத்தக்கது. இரண்டு உபாசனமும் இதனால் சொல்லப்பட்டதாகிறது. (௧)

𑌤𑌦𑍇𑌤𑌚𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌾𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌦 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌥𑌾𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌦 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍋 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌪𑌾𑌦 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌭𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌚 ॥௨॥

ஶ்ரீ-ரா-பா—மனஸ்ஸென்னும் பிரம்மத்திற்கு வாக்கு, ப்ராணன், கண், காது இவை நான்கும் நாலுபாதங்கள். ஆகாசமென்னும் பிரம்மத்திற்கு அக்னி வாயு ஸூர்யன் திக்குகள் இவை நான்கும் நாலுபாதங்கள். வாக்கு முதலியவைகள் மனதினால் நியமிக்கத்தக்கவை ஆகையாலும் அக்னி முதலியவை ப்ரம்மரூபமான ஆகாசத்தின் மார்பில் தொங்குவதுபோலிருப்பதாலும் இவைகள் கால்களாகச்சொல்லப்பட்டன.

𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌚 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌚 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌶𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௩॥ 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌏𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌃 𑌸 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌨𑌾 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌚 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌚 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌶𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௪॥ 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌃 𑌸 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌚 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌚 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌶𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௫॥ 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌃 𑌸 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌚 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌚 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌶𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௬॥

ஶ்ரீ-ரா-பா—அத்யாத்மத்தில் (ப்ராணன்களில்) பிரம்மமாகச் சொல்லப்பட்ட மனதின் நாலுபாதங்களில் ஒன்றாகிய வாக்கானது அதிதைவதத்தில் (தேவதைகளில்) பிரம்மாகச் சொல்லப்பட்ட ஆகாசத்தின் நாலுபாதங்களில் ஒன்றாகிய அக்கினியாலே ப்ரகாசிக்கிறது. வாக்குக்கு அதிஷ்டான தேவதை அக்னியாகையாலே. தன் கார்யத்தில் உத்ஸாஹத்தை அடைவதும் அதனாலேயே. வாயுவும் ப்ராணனும் ஒரு தத்வமாகையால் ப்ராணனென்னும் பாதமானது வாயுவினாலும், ஸூர்யன் கண்ணின் அதிஷ்டாதா வாகையால் கண்ணென்னும் பாதமானது ஸூர்யனாலும், திக்கின் தேவதைகள் காதிற்கு அதிஷ்டாதாக்களாகையால் காது திக்குக்களாலும் பிரகாசிக்கின்றன. தங்கள் தங்கள் கார்யங்களில் உத்ஸாஹத்தோடு ப்ரவர்த்திக்கிறன. இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் கீர்த்தி யசஸ் ப்ரம்மதேஜஸ்ஸு இவைகளால் பிரகாசிப்பன். தானத்தால் உண்டாவது கீர்த்தி. பராக்கிரமத்தால் உண்டாவது யசஸ்ஸு. தன் கார்யத்தில் உத்ஸாஹமுடையவனுவன். (௩-௪-௫-௬)

𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑌸𑌦𑍇𑌵𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌦𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑌶𑌯𑌤 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌤𑍇 𑌆𑌣𑍍𑌡𑌕𑌪𑌾𑌲𑍇 𑌰𑌜𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌚𑌾𑌭𑌵𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥௧॥

ஶ்ரீ-ரா-பா—ஸூர்யன் பிரம்மத்தின் பாதமென்று கீழேசொல்லப்பட்டது. அந்தஸூர்யனே பிரம்மமென்று இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. அது இங்கு உபபாதிக்கப்படுகிறது.—இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே நாமம் ரூபம் இவைமுதலிய வேறுபாடில்லாமலிருந்தது. பிறகு அது கொஞ்சம் நாமரூப கார்யங்களுக்கு

அபிமுகமாயிற்று. முதலில் விதைமுளைத்து க்ரமமாய் பெரிதாவதுபோலே அல்பம் நாமரூபங்களைப்பெற்ற அது பெரிதாய் ஒருமுட்டையாக ஆயிற்று. அது ஒருவருஷ காலம் அப்படியேயிருந்து பிறகு இரண்டாகப்பிளந்தது. ஒன்று வெள்ளியும் ஒன்று பொன்னுமாச்சுது.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌜𑌤𑌂 𑌸𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌸𑌾 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌯𑌜𑍍𑌜𑌰𑌾𑌯𑍁 𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌯𑌦𑍁𑌲𑍍𑌬𑌂 𑌸𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌨𑍀𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌯𑌾 𑌧𑌮𑌨𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌯𑌮𑍁𑌦𑌕𑌂 𑌸 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 ॥௨॥

ஸ-ரா-பா—வெள்ளியான கபாலம் பூமிமுதலிய கீழ்உலகங்கள் பொன்கபாலம் ஸ்வர்க்கம்முதலிய மேல்உலகங்கள். அண்டம்பிளந்தபோது கர்ப்பத்தைச்சுற்றியிருந்த பெரும்நரம்புகள் மலைகள் ஆயின ஸூக்ஷ்மமான கர்ப்பவேஷ்டனம் மப்புபனிகளாயின ஜனித்ததின் நரம்புகள் நதிகளாயின. அஸ்தியிலிருந்த நீர் ஸமுத்ரமாயிசியது. (௨)

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌸𑍋𑌽𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌘𑍋𑌷𑌾 𑌉𑌲𑍂𑌲𑌵𑍋𑌽𑌨𑍂𑌦𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌘𑍋𑌷𑌾 𑌉𑌲𑍂𑌲𑌵𑍋𑌽𑌨𑍂𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 ॥ ௩ ॥

ஸ-ரா-பா—அதிலிருந்து உண்டானவன் ஸூர்யன் அவன் உண்டாகும்போது பெரிய இரைச்சல்களோடு சப்தங்களும் ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான பூதங்களும் ஸ்திரீவஸ்திரம் முதலிய காமனுவஸ்துக்களும் கூடவே உண்டாயின. அதனால் தான் இப்போதும் ஸூர்யனது உதயாஸ்தமய காலங்களில் சப்தங்களும் (பக்ஷிகள் ஊசலி குவதினால்) பூதங்களும் காமங்களும் உண்டாகின்றன. (௩)

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌶𑍋 𑌹 𑌯𑌦𑍇𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌵𑍋 𑌘𑍋𑌷𑌾 𑌆 𑌚 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍁𑌰𑍁𑌪 𑌚 𑌨𑌿𑌮𑍍𑌰𑍇𑌡𑍇𑌰𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑍍𑌰𑍇𑌡𑍇𑌰𑌨𑍍 ॥ ௪ ॥

ஸ-ரா-பா—இவ்வித மகிமையையுடைய ஸூர்யனை ப்ரம்மமாக உபாசிப்பவன் சீக்கிரத்தில் ஸமீபமாகவே மங்களமான சப்தங்களைக்கேட்டு ஸுகம்பெறுவான். இரண்டு தடவை (நிம்ரேடேரந்) என்றது அத்தியாயம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது.

சங்—இது திருஷ்டபலம். இவன் ப்ரம்மமாகவே ஆய்விடுகிறது ப்ரதானபலம்.

மூன்றும் ப்ரபாடகம் முற்றது.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 - 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌅𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑍐 ॥ 𑌜𑌾𑌨𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹 𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑍇𑌯𑍋 𑌬𑌹𑍁𑌦𑌾𑌯𑍀 𑌬𑌹𑍁𑌪𑌾𑌕𑍍𑌯 𑌆𑌸 𑌸 𑌹 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤 𑌆𑌵𑌸𑌥𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌪𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤 𑌏𑌵 𑌮𑍇𑌽𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

ஸம்வர்க்கவித்யை சொல்லப்படுகிறது. அதன்பெருமைக்காக கதைசொல்லப்படுகிறது.

ஸ௦-ரா—புத்ரர் என்பவரின் பேரனுகையாலே பௌத்ராயணரென்றும் ஜநச்ருதர் என்பவரின் புத்ரராகையாலே ஜாநச்ருதியென்றும் பிரசித்தரானஅரசனொருவன் வெகுதார்மிகனுயும் சரத்தையோடு தானம் செய்பவனுயும் அன்னம் போடுகிறவனுயும் இருந்தான். எல்லாவிடத்திலும் எல்லாரும் தன் அன்னத்தையே புசிக்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு எல்லாவிடங்களிலும் தர்மசத்திரங்கள் கட்டிவைத்து வழிப்போக்கர்களுக்கு வேண்டிய ஸகல உபசரணைகளும் செய்வித்தான்.

அத ஹ ஹம்ஸா நிசாயாமதிபேது꞉ தத்தைவம் ஹம்ஸோ ஹம்ஸமப்யுவாத ஹோ ஹோ(அ)யி பல்லாக்ஷ பல்லாக்ஷ ஜாநச்ருதே꞉ பௌத்ராயணஸ்ய ஸமம் திவா ஜ்யோதிராததம் தன்மா ப்ரஸாங்க்ஷீஸ்தத்த்வா மா ப்ரதாக்ஷீரிதி ‖ ௨ ‖

ஸ௦-ரா—இவ்வாறு இவ்வரசன் தர்மத்திலேயே கருத்துடையவனுய் பிரம்மக்கியானத்தில் பிரவ்ருத்தி இல்லா திருப்பதைக்கண்ட சிலதேவதைகள் இவனுக்கு புத்தி உண்டாக்கவேண்டி இவன் காற்றுக்காகமேல் உப்பரிக்கையில் படுத்திருக்கும் சமயத்தில் ஹம்ஸரூபத்தைக்கொண்டு ஸமீபத்தில் ஸஞ்சரித்தன. அவைகளில் முன்னே வேகமாய்ப்போகும் ஓர் ஹம்ஸத்தை நோக்கி பின்னேவரும் மற்றொரு ஹம்ஸம் ,அடேதூர திருஷ்டி யில்லாதவனே, பார் பார், ஜாநச்ருதியின் தேஜஸ்ஸானது ஸ்வர்க்கம் வரையில் பரவியிருக்கிறது, நீ அதை நெருங்கிப்போகாதே. அது உன்னைக்கொளுத்திவிடப் போகிறது, என்று சொல்லிற்று.

தமு ஹ பர꞉ ப்ரத்யுவாச கம்வர ஏனமேதத்ஸந்தம் ஸயுக்வானமிவ ரைக்வமாத்தேதி யோ நு கதம் ஸயுக்வா ரைக்வ இதி ‖ ௩ ‖

ஸ௦-ரா—இதைக்கேட்ட முன் செல்லும்ஹம்ஸமானது ,அடே, நீஎனன் சொல்லுகிருய், இவருக்கு என்ன அதிசயம் உண்டு, நீயேது இவரை வண்டியோடிருக்கும் ஸாகவரைப்போல் நினைக்கிருயே, என்றது. அவர் யார்ஸாக்வர், அவர் எப்படிப்பட்டவர், என்று மற்றைய அன்னம்கேட்டது.

யதா க்ருதாய விஜிதாயாதரேயா꞉ ஸம்யந்த்யேவமேனம் ஸர்வம் தத்பிஸமேதி யத்கிஞ்ச ப்ரஜா꞉ ஸாது குர்வந்தி யஸ்தத்வேத யத்ஸ வேத ஸ மயைதது3க்த இதி ‖ ௪ ‖

ஸ௦-ரா—சூதாட்டத்தில். 1-2-3-4. எண்கள் உள்ள சில ஆட்டஸங்கே தங்கள் உண்டு அதில் நாலு எண் உள்ளத்தில் ஒருவன் ஜயித்துவிட்டால். 3-2-1. எண்கள் அதிலடங்கியிருப்பதால் இவன் அதையெல்லாம் ஜயித்தவனென்பது அவ்வாட்டத்தின் ஸங்கேதம். அதுபோல இவ்வுலகத்தில் எவன் எவன் எந்த நற்கருமம் செய்தாலும் அதெல்லாம் இவரது நற்கருமத்தில் அடங்கியது. உலகத்தில் உள்ளவர்களின் கியானமெல்லாம் இவர் கியானத்தில் அடங்கியது. அவர்தாதி ஸாக்வர். அவரைத்தான் நான் சொன்னேன் என்று அந்த ஹம்ஸம்பதில் சொல்லிற்று.

தது ஹ ஜாநச்ருதி꞉ பௌத்ராயண உபசுச்ராவ ஸ ஹ ஸஞ்ஜிஹான ஏவ க்ஷத்தாரமுவாசாங்காரே ஹ ஸயுக்வானமிவ ரைக்வமாத்தேதி யோ நு கதம் ஸயுக்வா ரைக்வ இதி ‖ ௫ ‖ யதா க்ருதாய விஜிதாயாதரேயா꞉ ஸம்யந்த்யேவமேனம் ஸர்வம் தத்பிஸமேதி யத்கிஞ்ச ப்ரஜா꞉ ஸாது குர்வந்தி யஸ்தத்வேத யத்ஸ வேத ஸ மயைதது3க்த இதி ‖ ௬ ‖

ஸ ஹ க்ஷத்தாऽந்விஷ்ய நாவித3மிதி ப்ரத்யேயாய தம் ஹோவாச யத்ராரே ப்3ராஹ்மணஸ்யாந்வேஷணா ததே3நமர்ச்சே2தி ॥ ௭ ॥

ஸோऽத4ஸ்தாச்ச2கடஸ்ய பாமாநம் கஷமாணமுபோபவிவேஶ தம் ஹாப்4யுவாத3 த்வம் நு ப4க3வ: ஸயுக்3வா ரைக்வ இத்யஹம் ஹ்யரா3 இதி ஹ ப்ரதிஜஜ்ஞே ஸ ஹ க்ஷத்தாऽவித3மிதி ப்ரத்யேயாய ॥ ௮ ॥

ஸ௦-ரா—இதைக்கேட்டஜாநச்ருதிப்ரம்மக்கியானமே மேலான தென்றறிந்து கொண்டு மனவருத்தத்துடனே உதயமாவதை யெதிர்பார்த்திருந்து படுக்கையை விட்டெழுந்த உடனேதன் வேலைக்காரனைக்கூப்பிட்டு ஸாக்வரிருக்குமிடத்தை அறிந்துவரும்படி கட்டளையிட்டார். ஸாக்வர் எப்படிப்பட்டவர் என்று அவன் கேட்டான் ஹம்ஸம் சொன்னதை அவனுக்குச்சொன்னால். அவன் தேடிப்பார்த்து அகப்படவில்லையென்று சொன்னான். பிரும்மக்கியானிகள் வாஸம்செய்யும் மாஸகாரி ஆறு முதலிய இடங்களில் தேடிப்பார் என்று மறுபடி அரசன் உத்திரவு செய்தார். அப்படியே அவன் தேடிவரும்போது வண்டியின் கீழ்உட்கார்ந்து சொரிகளைச்சொரிந்து கொண்டிருக்கும் அவரைக்கண்டு விநயத்தோடு கிட்டச்சென்று தாம்தான் ஸாக்வரேர் என்றுகேட்டான். அவர் 'ஆமடா, என்று சொன்னார்- அவன் திரும்பிவந்து அவரிருப்பிடத்தை அறிந்துவந்தேனென்று அரசனுக்குச்சொன்னான்.

* த்3விதீய: க2ண்ட:. *

தது3 ஹ ஜாநஶ்ருதி: பௌத்ராயண: ஷட் ஶதாநி க3வாம் நிஷ்கமஶ்வதரீரத2ம் ததா3தா3ய ப்ரதிசக்ரமே தம் ஹாப்4யுவாத3 ॥ க ॥

ரைக்வேமாநி ஷட் ஶதாநி க3வாமயம் நிஷ்கோऽயமஶ்வதரீரதோ2ऽநு ம ஏதாம் ப4க3வோ தே3வதாம் ஶாதி4 யாம் தே3வதாமுபாஸ்ஸ இதி ॥ உ ॥

ஸ௦-ரா—பின்அரசன்அறுநூறு பசுக்களையும்கண்டத்திற்கு ஆரத்தையும் கோவேறுக்கழுதை கட்டிய தேரையும் கூடகொண்டுபோய் ஸாக்வரைஸேவித்து இவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு தாம் உபாசிக்கும் தேவதையை எனக்கு உபதேசிக்கவேணும் என்று பிரார்த்தித்தார்.

தமு ஹ பர: ப்ரத்யுவாசாஹ ஹாரேத்வா ஶூத்3ர தவைவ ஸஹ கோ3பி4ரஸ்த்விதி தது3 ஹ புநரேவ ஜாநஶ்ருதி: பௌத்ராயண: ஸஹஸ்ரம் க3வாம் நிஷ்கமஶ்வதரீரத2ம் து3ஹிதரம் ததா3தா3ய ப்ரதிசக்ரமே ॥ ௩ ॥

தம் ஹாப்4யுவாத3 ரைக்வேத3ம் ஸஹஸ்ரம் க3வாமயம் நிஷ்கோऽயமஶ்வதரீரத2 இயம் ஜாயாऽயம் க்3ராமோ யஸ்மிந்நாஸ்ஸேऽந்வேவ மா ப4க3வ: ஶாதீ4தி ॥

ஸ௦-ரா—அடேசூத்ரனே இவைகளை நீயேவைத்துக்கொள் என்றுஸாக்வர் சொன்னார். மறுபடி அரசன் ஆயிரம் பசுக்கள் விலையுயர்ந்த ஹாரம் உயர்ந்தரதம் தன்பெண் இதுகளைக்கொண்டு வந்துஸாக்வரிடம்கொடுத்து தாம் இப்போது வாஸம்செய்யும் கிராமத்தை-சங். தாம் ரங்கேவாஸம் செய்ய நினைக்கிறதோ அந்த கிராமத்தை-ரங். தம்முடையதாகச் செய்கிறேன் இவ்வாத்தாம் பத்னியாகக்கிரஹித்துக் கொள்வதோடு இப்பொருள்களையும் அங்கீகரித்துக்கொண்டு எனக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டான்.

விசேஷார்த்தம் இருக்க இடமும் வீடும் பத்னியும் இல்லாத எனக்குப்பசுபணம்தேரிவை யெதற்கென்பதும் சிரகாலம் குருசிச்ருஷையாவது அதிகமானதனமான தில்லாமல் பிரும்மவித்யையை உபதேசிக்கக்கூடாதென்பதும் ஸாக்வர் மறுத்தத்தி

ற்குக்காரணம் அரசனை சூத்ரனென்பது பிரம்மக்கியானமில்லையே யென்று தான் சோகமடைந்ததினாலே. அல்லது நாலாம்வருணமென்ற தன்று மேல் கண்டத்திலும் இப்படியே.

தஸ்யா ஹ முகமுபோத்க்ருஹ்ணந்நுவாச ஆஜஹாரேமா: ஶூத்ராநேநைவ முகேநாலாபயிஷ்யதா இதி தே ஹைதே ரைக்வபர்ணா நாம மஹாவ்ருஷேஷு யத்ராஸ்மா உவாஸ தஸ்மை ஹோவாச ॥ ௫ ॥

ஶ்ரீ-ரா—இந்த கன்னிகையைக்கொடுத்ததினால் வித்யையைஉபதேசிக்கவேண்டியதாகிறதென்று நிச்சயித்து-ரங் - தக்கஉபஹாரம் கொடுத்ததினால் அங்கீகரிக்கிறேனென்று சொல்லிமேல் பொதுதாத்—சூத்ரனே நீ இவைகளைக்கொடுத்ததினால் இவ்வழியாயே உனக்கு நான் பிரம்மவித்யையை உபதேசிக்கிறேனென்று ஸாக்வர் சொன்னார். மஹாவ்ருஷம் என்னும் தேசதில் அவர்வாசம் செய்த இடமான ஸாக்வபர்ணம் என்னும் கிராமத்தை ராஜா அவருக்குக்கொடுத்தான் அவர் தன் உபாஸ்ய தேவதையை அவனுக்கு உபதேசித்தார்.

அத த்ருதீய: கண்ட:.

வாயுர்வாவ ஸம்வர்கோ யதா வா அக்நிருத்வாயதி வாயுமேவாப்யேதி யதா ஸூர்யோ(அ)ஸ்தமேதி வாயுமேவாப்யேதி யதா சந்த்ரோ(அ)ஸ்தமேதி வாயுமேவாப்யேதி ॥ ௧ ॥

யதாப உச்சுஷ்யந்தி வாயுமேவாபியந்தி வாயுர்ஹ்யேவைதாந் ஸர்வாந் ஸம்வ்ருங்க்த இத்யதிதைவதம் ॥ ௨ ॥

ஶ்ரீ-ரா—எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்கியெடுத்துக்கொள்வதுஅல்லதுலயமடைவிப்பது என்னும் குணமுடையதாகையாலே வாயுவேஸம் வர்க்கம் அக்னி அணையும் போதும் ஸூர்யன் சந்திரன் இவர்கள் அஸ்தமிக்கும்போதும் ஜலங்கள் உலரும்போதும் இவையெல்லாம் வாயுவையே யடைகின்றன. இவையெல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்கி கிரஸித்துக்கொள்வதால் வாயுஸம்வர்க்க மென்று உபாசிப்பது. தேவதைகளில் வாயுஸமவர்க்கம்.

ரா—வாயுவின் அந்தர்யாமியான பகவானே ஸம்வர்க்கனென்று உபாசிக்கக்கடவது.

அதாத்யாத்மம் ப்ராணோ வாவ ஸம்வர்க: ஸ யதா ஸ்வபிதி ப்ராணமேவ வாகப்யேதி ப்ராணம் சக்ஷு: ப்ராணம் ஶ்ரோத்ரம் ப்ராணம் மந: ப்ராணோ ஹ்யேவைதாந் ஸர்வாந் ஸம்வ்ருங்க்த இதி ॥ ௩ ॥ தௌ வா ஏதௌ த்வௌ ஸம்வர்கௌ வாயுரேவ தேவேஷு ப்ராண: ப்ராணேஷு ॥ ௪ ॥

ஶ்ரீ-ரா—ஆத்மாவில் ப்ராணனேஸம்வர்க்கம்ஜீவன் தூங்கும்போது வாக்குகண் காதுமனம் இவையெல்லாம் ப்ராணனையே யடைகிறன இதையெல்லாவற்றை யெல்லாம் ஒன்றாக்கிக்கிரகிக்கிறது. இங்கும் பிராணனென்றது ப்ராணனின் அந்தர்யாமியான பகவானை தேவதைகளில் வாயுவும் ப்ராணன்களில் பிராணனும் இரண்டுமே ஸம்வர்க்கம்.

அத ஹ சௌநகஞ்ச காபேயமபி ப்ரதாரிணஞ்ச காக்ஷஸேநிம் பரி விஷ்யமாணௌ ப்ரஹ்மசாரீ பிபிக்ஷே தஸ்மா உ ஹ ந ததது: || ரு ||

தாத்—கபிகோத்தத்தவரும் சுனகமுனியின் குமாரருமான சௌனகமுனியும் கக்ஷஸேனரின் புத்ரரான அபிப்ரதாரி முனியும் போஜனம் செய்துகொண் டிருக்கும்போது ஸம்வர்க்கோபாஸனம் செய்யும் பிரம்மசாரி ஒருவன்வந்து பிக்ஷைகேட்டான். அவனது பிரம்மக்யானம் இவ்வளவென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்து அவனுக்கு பிக்ஷைபோடாமலிருந்தார்கள்.

ஸம்-ரா-பா—இவ்விரண்டு ஸம்வர்க்கங்களின் ஸ்துதிக்காக, ரங்-ஸம்வர்க்கவித்யையின் ஸ்துதிக்காக, இந்த கதை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. (ரு)

ஸ ஹோவாச மஹாத்மநஶ்சதுரோ தேவ ஏக: க: ஸ ஜகார புவநஸ்ய கோபா: । தம் காபேய நாபிபஶ்யந்தி மர்த்யா அபிப்ரதாரிந் பஹுதா வஸந்தம் । யஸ்மை வா ஏததந்நம் தஸ்மா ஏதந்ந தத்தமிதி || சு ||

ஸம்-ரா-பா—தேவதைகளில், அக்னி சூர்யன் சந்திரன் ஜலம் இவைகளையும் ப்ராணன்களில் வாக்கு கண் காது மனம் இவைகளையும் எல்லாலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் ப்ரம்மாவே வாயுரூபத்தோடும் ப்ராணரூபத்தோடும் ஸம்ஹரிக்கிறது. இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகள் அறியவில்லை. இந்த ஜகத்தெல்லாம் அந்த ஸம்வர்க்க ப்ரஜாபதிக்கஸிணமாயிருக்கிறது. அது பிக்ஷைகேட்டால் யாரும் கொடுக்கவில்லையே யென்று அந்த பிரமசாரி சொன்னான். அர்த்தபோதம். ரங்—உபாசனையின்திடத்தினால் உபாசனம் செய்யும் தனக்கு பிக்ஷைகொடுக்கப்படாததையே தன் உபாஸ்ய தேவதைக்குக் கொடுக்கப் படாததாகச் சொல்லுகிறான்.

தது ஹ சௌநக: காபேய: ப்ரதிமந்வாந: ப்ரத்யேயாய ஆத்மா தேவாநாம் ஜநிதா ப்ரஜாநாம் ஹிரண்யதம்ஷ்ட்ரோ பபஸோநஸூரிர் மஹாந்தமஸ்ய மஹிமாநமாஹுரநத்யமாநோ யததந்நமத்தீதி வை வயம் ப்ரஹ்மசாரிந்நேதமுபாஸ்மஹே தஸ்மை பிக்ஷாமிதி || எ ||

ஸம்-ரா-பா—இப்படி ப்ரும்மசாரிசொன்னதைக்கேட்ட சௌனகர் மனதில் ஆலோசித்துக்கொண்டே அவனிடம் வந்து, ஓ, பிரமசாரியே! தேவதைகளுக்கு நியந்தாவும், அழகிய அல்லது இரண்யனை ஸம்ஹாரம் செய்த கோரைப்பல்லையுடையவரும் அசுரர்களை ஸம்ஹாரம் செய்பவரும் ஸூர்வஜ்ஞரும் ஆகிய ந்ருஸிம்மனது மகிமைவெகுஅல்பமென்று முன்னோர்களால்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்வேறொன்றினாலும் ஸம்ஹரிக்கத்தக்கவரல்லர். அவரே யெல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பவர். அவரையே யாம் ஸம்வர்க்கமாக உபாசிக்கிறோம். நீ ஸம்வர்க்கவித்யையின் தத்வத்தை அறிந்தாயில்லை என்று சொல்லி, 'இவனுக்கு பிக்ஷைபோடுங்கள்' என்று தன்வேலைக்காரர்களுக்கு ஆக்கியாபித்தார்.

தஸ்மா உ ஹ தது: தே வா ஏதே பஞ்சாந்யே பஞ்சாந்யே தஶ ஸந்தஸ்தத்க்ருதம் தஸ்மாத்ஸர்வாஸு திக்ஷ்வந்நமேவ தஶ க்ருதம் ஸைஷா விராடந்நாதீ தயேதம் ஸர்வம் த்ருஷ்டம் ஸர்வமஸ்யேதம் த்ருஷ்டம் பவத்யந்நாதோ பவதி ய ஏவம் வேத ய ஏவம் வேத ||

ஸம்-ரா-பா—அவனுக்கு பிக்ஷைபோட்டார்கள் ஸம்வர்க்கவித்யையின் ஸ்துதிக்காக அதன் பதார்த்தங்களை க்ருதாயமாகவும்விராட்டாகவும்அன்னமாகவும் அன்னாதியாகவும் ஸ்துதிசெய்கிறது.

தேவதைகளில் ஸம்ஹாரம்செய்யப்படும் அக்னி சூர்யன் சந்திரன்ஜலம் இவை நான்கும் ஸம்ஹாரம் செய்யும்வாயுவும், ப்ராணன்களில் ஸம்ஹாரம் செய்யப்படும் வாக்கு கண் காது மனது நாலும் ஸம்ஹாரம் செய்யும் ப்ராணனும். ஆகிய பத்தும் கிருதாயமாம். ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு என்னும் எண்ணங்கள் கொண்டது கிருதாயம். இவைகளைக்கூட்டினால் பத்தாகிறதல்லவா. இப்பத்தும் பத்துதிக்கிலும் இருப்பதால் இதுவிராட், இதுவே அன்னம். 'தசாக்ஷராவிராட் அன்னம்' விராட்! என்று சுருதி கூறுகிறது. விராட்சந்தஸ்ஸபத்தக்ஷரம். கிருத மென்றும் அயத்தில் பத்தென்றும் எண் புஜிக்கப்படுவது போல் உள்ளடங்கி யிருப்பதாலும், பத்து என்றும் கணக்கு விராட்டாகையாலும் விராட்டேஅன்னமாகையாலும் இது அன்னாதியுமாம். இப்படி விராட்டை உபாசிப்பதால் பத்து திக்கிலுள்ள வஸ்துக்களும் உபாசிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த ஸம்வ உபாஸிப்பவன் ஸர்வஞ்ஞனாய் ப்ரம்மத்தை அனுபவிக்கப் பெறுவன் யரவம் வேத, என்றுமறுபடியும் சொன்னது வித்யை முடிந்ததைக் காட்டுகிறது. (அ)

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌹 𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑍋 𑌜𑌬𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌮𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌨𑍍𑌵𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥ க ॥

ஸ0—ஜகத்தைப் பதினாறாக பாகம் செய்து அதைப்ரம்மமாக பாவிக்கும்படி இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. சிரத்தையும் தபஸ்ஸும் உபாசனத்துக்கு அங்கமென்று காட்டுகைக்காக க்கதை சொல்லப்படுகிறது.

ரா —ஷோட சகலப்ரம்மவித்யை சொல்லப்படுகிறது.

தாத்—ஜபாலை யென்னும் பதிவ்ரதையின் புதரனான் ஸத்யகாமனென்பவர் அம்மா! வேதாத்யயனம் செய்வதற்காக குருகுலத்தில் ப்ரும்மசாரியாய் வாஸம் செய்யவிரும்பி யிருக்கிறேன். உபனயனத்துக்குக் கோத்ரம் தெரியவேண்டுமே, என் கோத்ரமெது, என்று தன்தாயாரைக்கேட்டார்.

𑌸𑌾 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌾𑌤 𑌯𑌦𑍍𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌬𑌹𑍍𑌵𑌹𑌂 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀 𑌯𑍌𑌵𑌨𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌲𑌭𑍇 𑌸𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌦𑍍𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌜𑌬𑌾𑌲𑌾 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌸 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮 𑌏𑌵 𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑍀𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 ॥ உ ॥

ஸ0-ரா—குழந்தாய், நான் அதிதிபூஜையிலேயே கருத்தாயிருந்தேன், யௌவனத்திலேயே உன்னைப்பெற்றேன், கோத்ரமிது வென்ப தெனக்குத் தெரியாது. என்பேர் ஜபாலை, உன்பேர் ஸத்யகாமன், குருகேட்டால் ஜாடபாலையின் புத்திரன் ஸத்தியகாமன் என்றே சொல் என்று தாயார் அவனுக்குப்பதில் சொன்னாள்.

𑌸 𑌹 𑌹𑌾𑌰𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌤𑌂 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑍁𑌪𑍇𑌯𑌾𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ ங ॥

ஸ0-ரா—அவர் கௌதமகோத்திரத்தில் பிறந்த ஹாரித்ருமத் தென்பவரின் புத்ரரான ஹாரித்ருமதரிடம் வந்து யான் தமக்கு சிஷ்யனாய் வந்திருக்கிறேன், ப்ரம்மசாரியாய் குருகுலவாஸம் செய்கிறேனென்று சொன்னார்.

𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌿𑌂𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌨𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌭𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌸𑌾 𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰

த்யப்ரவீத்பஹ்வஹம் சரந்தீ பரிசாரிணீ யௌவனே த்வாமலபே ஸாஹமேதந்ந வேத யத்கோத்ரஸ்த்வமஸி ஜபாலா து நாமாஹமஸ்மி ஸத்யகாமோ நாம த்வமஸீதி ஸோऽஹம் ஸத்யகாமோ ஜாபாலோऽஸ்மி போ இதி ॥ ௪ ॥

ஸ0-ரா—குழந்தாய்! உன் கோத்ரமென்னவென்று கௌதமரிகேட்டார். எனக்கு கோத்ரம் தெரியாது, என்தாயாரைக்கேட்டேன் தான் அதிதிபூஜையிலேயே கருத்தாயிருந்ததால் கோத்ரம் இன்னதென்றுதெரிந்து கொள்ள வில்லையென்றும் யௌவனத்திலேயே யென்னைப்பெற்றபடியால் வெட்கத்தினுல் என் பிதாவைக்கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை யென்றும் குருகேட்டால் ஜபாலையின் புத்ரன் ஸத்யகாமன் என்று சொல் என்றும் என்தாயார் சொன்னுள். ஆதலால் நான் ஜபாலையின் ஸத்யகாமன், என்னை அங்கீகரிக்கவேணுமென்று அவர்சொன்ஞர். (௪)

தꣳ ஹோவாச நைததப்ராஹ்மணோ விவக்துமர்ஹதி ஸமிதꣳ ஸோம்யாஹரோப த்வா நேஷ்யே ந ஸத்யாதகா இதி தமுபநீய க்ருஶாநாமபலாநாம் சது꞉ஶதா கா நிராக்ருத்யோவாச இமா꞉ ஸோம்யாநுஸம்வ்ரஜேதி தா அபிப்ரஸ்தாபயந்நுவாச நாஸஹஸ்ரேணாவர்தேயேதி ஸ ஹ வர்ஷகணம் ப்ரோவாஸ தா யதா ஸஹஸ்ரꣳ ஸம்பேது꞉

ஸ0-ரா—ப்ராம்மணனல்லாதவர்கள் இவ்வாறு கபடமற்று வார்த்தை சொல்ல மாட்டார்கள். நீ உண்மைசொன்னதால் ஸந்தோஷித்தேன் ஸமித்துக்கள் கொண்டுவா, உனக்கு உபநயனம் செய்கிறேனென்று சொல்லி முறைப்படி அவருக்கு உபநயனம்செய்து இளைத்துமெலிந்திருந்த பசுக்கூட்டங்களில்மிகவும் துர்ப்பலமான நானூர்பசுக்களை ஒட்டிக்கொடுத்து இதை மேய்த்துக் காப்பாற்றிக்கொண்டுவா என்றுக்கியாபித்தார். ஸத்யகாமா அவைகளை ஒட்டிக்கொண்டு போகும்போது இவைகள் ஆயிரம் கால்நடை களாவதற்குமுன் திரும்புவதில்லை யென்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து புல்லும் ஜலமும் நிறைந்தகாட்டில் அவைகளை ஒட்டிக்கொண்டு போய் அவைகள் ஆயிரம் கால் நடைகள் ஆகும்வரையில் மேய்த்து வந்தான். (௫)

பஞ்சம꞉ கண்ட꞉.

அத ஹைநம்ருஷபோऽப்யுவாத ஸத்யகாம ௩ இதி பகவ இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ ப்ராப்தா꞉ ஸோம்ய ஸஹஸ்ரꣳ ஸ்ம꞉ ப்ராபய ந ஆசார்யகுலம் ॥ ௧ ॥ ப்ரஹ்மணஶ்ச தே பாதம் ப்ரவாணீதி ப்ரவீது மே பகவாநிதி தஸ்மை ஹோவாச ப்ராசீ திக்கலா ப்ரதீசீ திக்கலா தக்ஷிணா திக்கலோதீசீ திக்கலைஷ வை ஸோம்ய சதுஷ்கல꞉ பாதோ ப்ரஹ்மண꞉ ப்ரகாஶவாந்நாம ॥ ௨ ॥ ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாꣳஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மண꞉ ப்ரகாஶவாநித்யுபாஸ்தே ப்ரகாஶவாநஸ்மிꣳல்லோகே பவதி ப்ரகாஶவதோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏதமேவம் வித்வாꣳஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மண꞉ ப்ரகாஶவாநித்யுபாஸ்தே ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா—மேல்போது—ஓஸத்யகாமா என்று அந்தருஷபம் கூப்பிட்ட.தூஸ்வாமி என்று ஸத்யகாமா சொன்ஞர். உன்பிரதிஞ்ஞைப்படி நாங்கள் ஆயிரம் கால்நடைகள்

ஆய்விட்டோம். எங்களை ஆசார்யன் வீட்டிற்கு ஓட்டிக்கொண்டுபோ. என்று ருஷபம் சொல்லிற்று. சங்—இவ்வாறு ச்ரத்தையோடும் தபஸோடும் தமகுருரிய சர்ஷைய செய்யும்ஸத்யகாமன்விஷயத்தில் திக்குக்குரிய வாயுதேவதை ஸந்தோஷமடைந்து வ்ருஷபத்தினிடத்தில் அனுப்ரவேசித்தது. ரா—இப்படி பசுக்களை ரக்ஷத்ததினால் ஒருதேவதைஸந்தோஷித்து ருஷபத்தினிடத்தில் அனுப்ரவேசித்தது.

ஸ0-ரா—பரப்ரும்மத்தின் கால்யாகத்தை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன் என்று ருஷபம் சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டு மென்று ஸத்யகாமா கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கென்றும் நாலுதிக்கும் ப்ரார்த்தியார் நாலுகலைகள் இந்நாலுக்கலை கொண்டது ப்ரம்மத்தின் ஒருபாதம் இதற்கு ப்ரகாசவத் என்று பெயர்.

ஸ0-ரா—இவ்வாறு அறிந்துனாலு கலிகளோடும் கூடிய ப்ரகாசவத்து என்னும் ப்ரம்மத்தின் பாதத்தை உபாசிப்பவன் இந்தலோகத்தில்பிரகாசத்தை (பிரசித்தியை) அடைவதோடு ப்ரகாசமான பெரியலோகங்களையும் அடைவன. (௩)

ஷஷ்ட: கண்ட:

அக்நிஷ்டே பாதம் வக்தேதி ஸ ஹ ஶ்வோபூதே கா அபிப்ரஸ்தாபயாஞ்சகார தா யத்ராபி ஸாயம் பபூவுஸ்தத்ராக்நிமுபஸமாதாய கா உபருத்ய ஸமிதமாதாய பஶ்சாதக்நே: ப்ராங்உபோபவிவேஶ ॥ ௧ ॥

ஸ0-ரா-பா—அக்னி மற்றொருபாதத்தைச் சொல்லுமென்று வ்ருஷபம் சொல்லிற்று. ஸத்யகாமர் மறுநாள் மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார். ஸாயங்காலம்வந்தது. அம்மாடுகளை மடக்கி ஸந்த்யாவந்தனமும் சமிதாதானமும் செய்து அக்னிக்குப்பின்னால் கிழக்கு முகமாக ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (௧)

தமக்நிரப்யுவாத ஸத்யகாம3 இதி பகவ இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா-பா—ஓ ஸத்யகாமா என்று அக்னி கூப்பிட்டது. ஸ்வாமியென்று ஸத்யகாமர் பதில் சொன்னார். (௨)

ப்ரஹ்மண: ஸோம்ய தே பாதம் ப்ரவாணீதி ப்ரவீது மே பகவாநிதி தஸ்மை ஹோவாச ப்ருதிவீ கலா(அ)ந்தரிக்ஷம் கலா த்யௌ: கலா ஸமுத்ர: கலைஷ வை ஸோம்ய சதுஷ்கல: பாதோ ப்ரஹ்மணோ(அ)நந்தவாந்நாம॥

ஸ0-ரா-பா—ப்ரம்மத்தின் பாதத்தை (நாலில் ஒருபாகத்தை) நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேனென்று அக்னி சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் ஸமுத்ரம் இவை நான்கும் நாலு கலைகள் இந்நாலு கலைகொண்டது அனந்தவத் என்னும் பாதம். (௩)

ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மணோ(அ)நந்தவாநித்யுபாஸ்தே(அ)நந்தவாநஸ்மிம்ல்லோகே பவத்யநந்தவதோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மணோ(அ)நந்தவாநித்யுபாஸ்தே ॥ ௪ ॥

ஸ0-ரா-பா—இவ்வாறு அறிந்து இந்த அனந்தவத் என்னும் பாதத்தை உபாசிப்பவன் யாவராலும் ஜயிக்கப்படமாட்டான். சாச்வதமான லோகங்களையும் அடைவன். (௪)

𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍋 𑌹 𑌶𑍍𑌵𑍋𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌗𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍁𑌪𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌗𑌾 𑌉𑌪𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌿𑌧𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍 𑌉𑌪𑍋𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 || ௧ ||

ஸ॰-பா—மற்றொரு பாதத்தை ஹம்ஸம்சொல்லுமென்று அக்னிசொல்லிற்று மறுநாள் மாடுகளை ஓட்டிப்போய் ஸாயங்காலமானபோது மாடுகளைமடக்கி அங்கே ஸந்தியாவந்தனமும் சமிதாதானமும்செய்து அக்கினிக்குப்பின்னால் கிழக்குமுகமாக ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (௧)

𑌤𑌂 𑌹𑌂𑌸 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌦 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮 ௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵 || ௨ ||

ஸ॰-ரா-பா—ஹம்ஸம் ஒன்றுவந்து ஸத்யகாமா என்று கூப்பிட்டது. ஸ்வாமீ என்று ஸத்யகாமர் சொன்னார். அர்த்தபோதம். ஸ॰-பா—இங்கு ஹம்ஸம் என்றது ஸூர்யன். (௨)

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌕𑌲𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌲𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌲𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌕𑌲𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮 || ௩ ||

ஸ॰-ரா-பா—ப்ரம்மத்தின் பாதமொன்றை நான் சொல்லுகிறேன் என்று ஹம்ஸம் சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். அக்னி ஸூர்யன் சந்த்ரன் மின்னல் இந்நான்கும் நாலுகலைகள். இக்கலை நாலும்கொண்ட பிரம்மத்தின் பாதத்துக்கு ஜ்யோதிஷ்மத் என்று பெயர். (௩)

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌮𑌤𑍋 𑌹 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇||

ஸ॰-ரா-பா—இவ்வாறு ஜ்யோதிஷ்மத்தென்று இப்போதத்தை உபாசிப்பவன் தேஜஸ்ஸையு பெறுவதோடு அக்னி லோகம் ஸூர்யலோகம் முதலிய ஜ்யோதிர் லோகங்களையும் அடைவன். (௪)

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌮𑌦𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍋 𑌹 𑌶𑍍𑌵𑍋𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌗𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍁𑌪𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌗𑌾 𑌉𑌪𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌿𑌧𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍 𑌉𑌪𑍋𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 || ௧ ||

ஸ॰-ரா-பா—மத்குவென்னும் நீர்ப்பறவை மற்றொருபாதத்தைச் சொல்லுமென்று ஹம்ஸம் சொல்லிற்று. மறுநாள் முன்போல் ஸாயங்காலம் மாடுகளைமடக்கி ஸந்தியாவந்தனமும் ஸமிதாதானமும்செய்து அக்னிக்குப்பின்னால் கிழக்குமுகமாக ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (௧)

தம் மத்குருபநிபத்யாப்யுவாத ஸத்யகாம௩ இதி பகவ இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ ॥ ௨ ॥ ப்ரஹ்மண: ஸோம்ய தே பாதம் ப்ரவாணீதி ப்ரவீது மே பகவாநிதி தஸ்மை ஹோவாச ப்ராண: கலா சக்ஷு: கலா ஶ்ரோத்ரம் கலா மந: கலைஷ வை ஸோம்ய சதுஷ்கல: பாதோ ப்ரஹ்மண ஆயதநவாந்நாம ॥ ௩ ॥

ஶம்-ரா-பா...மக்கு ஒன்றுவந்து ஸத்யகாமாவென்று கூப்பிட்டது. ஸ்வாமீ. என்று ஸத்யகாமர் பதில் சொன்னார். ப்ரம்மத்தின் பாதமொன்றை நான் சொல்லுகிறேனென்று மக்குசொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ராத்தித்தார். ப்ராணன் கண்காது மனது நாலுகலைகள். இந்நாலுகலைகள் கொண்ட பிரம்மத்தின் பாதத்துக்குஆயதனவத் என்று பெயர். (௩)

ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மண ஆயதநவாநித்யுபாஸ்த ஆயதநவாநஸ்மிம்ல்லோகே பவத்யாயதநவதோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மண ஆயதநவாநித்யுபாஸ்தே ॥ ௪ ॥

ஶம்-ரா-பா—இவ்வாறு அறிந்து இப்பாதத்தை ஆயதனவத்தென் றுபாஸிப்பவன் இவ்வுலகத்திய நல்ல ஆச்சர்யத்தைப்பெறுவதோடு அவகாசத்தோடு கூடிய லோகங்களையும் அடைவன். அர்த்தபோதம். ஶம்-பா—ஜலசம்பந்தமுடைய தாகையால் இங்கு ப்ராணனே மத்குவென்றுசொல்லப்பட்டது. ரங்-பா—ஹம்ஸமும் மத்குவும் வ்ருஷபம்போலவே தேவதையின் ஆவேசத்தால் சொல்லிற்றுக்கள். (௪)

௯ நவம: கண்ட:.

ப்ராப ஹாசார்யகுலம் தமாசார்யோ(அ)ப்யுவாத ஸத்யகாம௩ இதி பகவ இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ ॥ ௧ ॥

ஶம்-ரா-பா—ஸத்யகாமர் பசுக்களோடுகூட ஆசார்யரது கிருகம்போய்ச்சேர்ந்தார். கௌதமர் இவரைப்பார்த்து ஓ ஸத்யகாமா என்றார். ஸத்யகாமர் ஸ்வாமி என்றார். (௧)

ப்ரஹ்மவிதிவ வை ஸோம்ய பாஸி கோ நு த்வாநுஶஶாஸேத்யந்யே மநுஷ்யேப்ய இதி ஹ ப்ரதிஜஜ்ஞே பகவாம்ஸ்த்வேவ மே காமே ப்ரூயாத் ॥ ௨ ॥

தாத்—ப்ரம்மக்ஞயானிபோல் காணப்படுகிறாய், உனக்கு யார் ப்ரும்மவித்யை உபதேசித்ததென்று கௌதமர்கேட்டார். மநுஷ்யர்கள் யாருமல்லவென்று ஸத்யகாமர் சொன்னார். அர்த்தபோதம். ஶம்-பா—எனக்கு வேண்டியதைத்தாமே உபதேசிக்கவேணும். இதரர் சொன்னதை நான் மதிக்கவில்லையென்று ஸத்யகாமர் சொன்னார்.

ரா-பா—எனக்கு வேண்டியதைச் சொல்லத்தாம் இருக்கும்போது நான் வேறேயொருவரை ப்ரார்த்திப்பேனோ என்று ஸத்யகாமர் சொன்னார். (௨)

ஶ்ருதம் ஹ்யேவ மே பகவத்³த்³ருஶேப்⁴ய ஆசார்யாத்³தை⁴வ வித்³யா விதி³தா ஸாதி⁴ஷ்ட²ம் ப்ராபதீதி தஸ்மை ஹைததே³வோவாசாத்ர ஹ ந கிஞ்சன வீயாயேதி வீயாயேதி ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா—ஆசார்யன்முகமாகக் கிரஹித் தவித்யைதான் ச்ரேஷ்டமானதென்று (சங்—பகவான்போன்ற—ரங்—தம்போன்ற) பெரியோர்கள் முகமாகக்கேட்டிருக்கிறேன். ஆதலால் தாமே எனக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். வ்ருஷபம் அக்கினி ஹம்ஸம் மத்கு நாலுமாக உபதேசித்த ஷோடசகல ப்ரம்மவித்யையையே கௌதமர் கொஞ்சமும் பேதப்படாமல் ஸத்யகாமருக்கு உபதேசித்தார். இவ்வித்யையில் பேதமில்லை யாதலால் ஒரேவிதமாக உபதேசிக்கப்பட்டது. வீயாசயதி என்று மறுபடிசொன்னது வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது, (௩)

சதுர்த²ஶ்ஶ க²ண்ட³꞉.

உபகோஸலோ ஹ வை காமலாயன꞉ ஸத்யகாமே ஜாபா³லே ப்³ரஹ்மசர்யமுவாஸ தஸ்ய ஹ த்³வாத³ஶ வர்ஷாண்யக்³னீன் பரிசசார ஸ ஹ ஸ்மான்யானந்தேவாஸின꞉ ஸமாவர்தயꣳஸ்தꣳ ஹ ஸ்மைவ ந ஸமாவர்தயதி ॥ ௧ ॥

சங்—மற்றொரு விதமாக ப்ரம்மவித்யை சொல்லப்படுகிறது. பரப்பிரமத்தின் கதியும் அக்னிவித்யையும் சொல்லப்படுகிறது. முறைபோல ச்ரத்தையும் தபஸ்ஸும் வித்யைக்குஸாதனமென்று காட்டுகைக்காக க்கதைசொல்லப்படுகிறது. ரா-உபகோஸலர் வித்யை சொல்லப்படுகிறது, கமலர் என்பவரின் புத்ரரான உபகோசலர் என்பவர் கீழ்சொன்ன ஜாபரென் ஜாபலரென்றும் ஸத்யகாமரிடத்தில் ப்ரும்மசாரியா குலவாஸம் செய்துவந்தார் இவருடன் கூட குருசிச்ருஷை செய்துவந்த அனேகருக்குவேதாத்தியயனம் செய்வித்து ஸமாவர்த்தனம் செய்து வந்தார் இவர் பன்னிரண்டு வருஷகாலம்அக்னிபரிச்சயை செய்து வந்தும்இவர் ப்ரம்மஜஞானத்தை அபேக்ஷித்தவராகையால்ஜாபாலார் இவருக்குவித்யை உபதேசிக்கவே யில்லை.

தம் ஜாயோவாச தப்தோ ப்³ரஹ்மசாரீ குஶலமக்³னீன் பரிசசாரீன்மா த்வாக்³னய꞉ பரிப்ரவோசன் ப்ரப்³ரூஹ்யஸ்மா இதி தஸ்மை ஹாப்ரோச்யைவ ப்ரவாஸாஞ்சக்ரே ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா—தபஸியான இப்பிரம்மசாரி நன்முக அக்னி சிச்ருஷைசெய்தான். இவனுக்கு வித்யோபதேசம் செய்யாமல் போனல் தம்மை அக்னிகள் சபிக்கும், ஆதலால் தாம் இவனுக்கு ப்ரம்மவித்யை உபதேசியுமென்று அவா பத்னி சொன்னாள். இவள் இவ்வாறுசொல்லியும் அவர் வித்யோபதேசம் செய்யாமலே தேசாந்தரம் போனார். (௨)

ஸ ஹ வ்யாதி⁴னானஶிதும் த³த்⁴ரே தமாசார்யஜாயோவாச ப்³ரஹ்மசாரின்னஶான கிம் நு நாஶ்னாஸீதி ஸ ஹோவாச ப³ஹவ இமே(அ)ஸ்மின் புருஷே காமா நானாத்யயா வ்யாதி⁴பி⁴꞉ ப்ரதிபூர்ணோ(அ)ஸ்மி நாஶிஷ்யாமீதி ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா—உபகோசலர் மனோவியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவராய் போசனம் செய்வதில்லையென்றுஸங்கல் பித்துக்கொண்டார். ஓ பிரம்மசாரியே நீ யேன் போஜனம்செய்யவில்லை. போஜனம்செய்யென்று குருபத்னிசொன்னாள். (சங்) இப்புருஷ

னிடத்தில் தோன்றும் நாநாவிதமான ஆசைகளே வியாதிகள் நான் ஆவைகளால் பூர்ணனுயிருக்கிறேன், (ரங்) ப்ராகிருதமான ஸங்கங்களெல்லாம் பிறப்பு மூப்புஇற ப்புமுதலிய ஆபத்துக்களுக்கிடமானது. அவைகள் எனக்குமுண்டு. (பொது) ஆ கையால் நான்புப்பதில்லையென்று உபகோசலர் சொன்னார். (௩)

அத ஹாக்நய: ஸமூதிரே தப்தோ ப்ரஹ்மசாரீ குஶலம் ந: பர்யசாரீத்தந்தாஸ்மை ப்ரப்ரவாமேதி தஸ்மை ஹோசு: ॥ ௪ ॥

ஸம-ரா—இவ்வாறு சொல்லி இவர் இருந்த பின்பு, கார்ஹபத்யம் முதலிய அக்னிகள் மூன்றும் இவர்செய்த பணிவிடைகளினுல்மனமிரங்கிஇப்பிரம்மசாரி தபஸ்வியாயிருந்துகொண்டு நமக்கு நன்ருய்ப்பணிவிடை செய்தான், இவனுக்கு நாம் பிரம வித்யையே உபதேசம் செய்வோம் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு உபகோசலருக்கு மெல்ல வருமாறு சொல்லின. (௪)

ப்ராணோ ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்மேதி ஸ ஹோவாச விஜாநாம்யஹம் யத்ப்ராணோ ப்ரஹ்ம கம் ச து கம் ச ந விஜாநாமீதி தே ஹோசுர்யத்வாவ கம் ததேவ கம் யதேவ கம் ததேவ கமிதி ப்ராணம் ச ஹாஸ்மை ததாகாஶம் சோசு: ॥ ௫ ॥

ஸம-ரா—ப்ராணன் பிரமமம் கம்பிரம்மம், பேம்பிரம்மம் என்று அக்னிகள் சொல்லின. பிராணன் பிரம்மமென்பது எனக்குத் தெரியும், கம் ஓம் இரண்டும் தெரிய வில்லையேயென்று உபகோசலர் சொனனுர். கம்தான் ஓம் தான் கம் ப்ராணனேதான் ஆகாசம் என்று அக்னிகள் சொல்லின.

அத ஏகாதஶ: கண்ட:.

அத ஹைநம் கார்ஹபத்யோ(அ)நுஶஶாஸ ப்ருதிவ்யக்நிரந்நமாதித்ய இதி ய ஏஷ ஆதித்யே புருஷோ த்ருஶ்யதே ஸோ(அ)ஹமஸ்மி ஸ ஏவாஹமஸ்மீதி ॥ ௧ ॥

தாத்—இப்படி மூன்று அக்னிகளும் சேர்ந்து பிரம்மவித்யையை உபதேசித்த பின் தனித்தனி தங்கள தங்களதான அக்னிவித்யையை உபதேசிக்கத்தொடங்கின.

பூமி அக்னி அன்னம் சூர்யன் இந்நான்கும் எனது சரீரம் சூர்யனிடத்தில் காணப்படும் புருஷனே நான். நானே அவன் என்று கார்ஹபத்தியாக்னி சொல்லிற்று

ஸம-பா—பூமி அன்னம் இவைகள் போஜ்யமாகையால்பரஸ்பரம் துல்யங்கள். அதுபோல அன்று அக்னியும் சூர்யனும். புஜிப்பதும் பாகம் செய்வதும் இவைகள் இவைகளுக்கு துல்யதர்மங்கள். ரா-பா—பாசம் செய்வதாலும் ப்ரகாசத்தைக்கொடுப்பதாலும் அக்னியும் சூர்யனும் ஒன்றென்று உபதேசிக்கப்பட்டது. அக்னிக்கு சூர்யனேடு ஒற்றுமைபோலே பூமி அன்னம் இவைகளொடு கிடையாது. (௧)

ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாநுபாஸ்தே(அ)பஹதே பாபக்ருத்யாம் லோகீ பவதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி நாஸ்யாவரபுருஷா: க்ஷீயந்த உப வயம் தம் புஞ்ஜாமோ(அ)ஸ்மிம்ஶ்ச லோகே(அ)முஷ்மிம்ஶ்ச ய ஏதமேவம் வித்வாநுபாஸ்தே ॥ ௨ ॥

ஸ०-ரா—ப்ரம்மலோகத்தை அடைகிறான். அல்லது: ப்ரம்மலோகத்திற்குமார்க்கமான அக்னிலோகத்தை அடைகிறான். இவன் சிஷ்ய ஸந்ததியாரும் புத்ரசந்ததியாரும் பிரம்மக்ஞானிகளாகவே இருப்பார்கள். இவன் பரப்பிரம்மத்தை அடையும்வரையில் இவனை நாங்கள் எல்லாலோகங்களிலும் ப்ரும்மப்ராப்தி விக்னங்களினின்றும் ரக்ஷிக்கிறோம். (உ)

அத த்வாதஶ: கண்ட:.

அத ஹைநமந்வாஹார்யபசநோऽநுஶஶாஸாபோ திஶோ நக்ஷத்ராணி சந்த்ரமா இதி ய ஏஷ சந்த்ரமஸி புருஷோ த்ருஶ்யதே ஸோऽஹமஸ்மி ஸ ஏவாஹமஸ்மீதி ‖ க ‖ ஸ ய ஏதமேவம் வித்வானுபாஸ்தேऽபஹதே பாபக்ருத்யாம் லோகீ பவதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி நாஸ்யாவரபுருஷா: க்ஷீயந்த உப வயம் தம் புஞ்ஜாமோऽஸ்மிம்ஶ்ச லோகேऽமுஷ்மிம்ஶ்ச ய ஏதமேவம் வித்வானுபாஸ்தே ‖ உ ‖

ஸ०-ரா—ஜலம் திக்கு நக்ஷத்ரம் சந்திரன் இந்நான்கும் எனது சரீரம். சந்திரனத்தில் காணும் புருஷனே நான். நானே அவன். என்று தக்ஷிணாக்னி சொல்லிற்று மற்றவைகளுக்கு முன் கண்டதுபோலவே பொருள்கொள்க.

ஸ०—அன்னத்தோடு ஸம்பந்தமிருப்பதாலும் தேஜஸ்ஸாதலாலும் தெற்கு திக்கோடு சம்பந்தமிருப்பதாலும் தக்ஷிணாக்னியும் சந்த்ரனும் ஒன்றென்று சொல்லப்படுகிறது. ரா—ப்ரகாசம் செய்வதால் அக்னியும் சந்திரனும் ஒன்றென்று சொல்லப்படுகிறது. (க-உ)

அத த்ரயோதஶ: கண்ட:.

அத ஹைநமாஹவநீயோऽநுஶஶாஸ ப்ராண ஆகாஶோ த்யௌர்வித்யுதிதி ய ஏஷ வித்யுதி புருஷோ த்ருஶ்யதே ஸோऽஹமஸ்மி ஸ ஏவாஹமஸ்மீதி ‖ க ‖ ஸ ய ஏதமேவம் வித்வானுபாஸ்தேऽபஹதே பாபக்ருத்யாம் லோகீ பவதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி நாஸ்யாவரபுருஷா: க்ஷீயந்த உப வயம் தம் புஞ்ஜாமோऽஸ்மிம்ஶ்ச லோகேऽமுஷ்மிம்ஶ்ச ய ஏதமேவம் வித்வானுபாஸ்தே ‖ உ ‖

ஸ०-ரா—ப்ராணன் ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் மின்னல் நான்கும் எனது சரீரம், மின்னலில் காணப்படும் புருஷனே நான். நானே அவன் என்று ஆஹவநீயாக்னி சொல்லிற்று. மற்றவைகளுக்கு முன்போல் பொருள்கொள்க. (க-உ)

அத சதுர்தஶ: கண்ட:.

தே ஹோசுருபகோஸலைஷா ஸோம்ய தேऽஸ்மத்வித்யாத்மவித்யா சாசார்யஸ்து தே கதிம் வக்தேத்யாஜகாம ஹாஸ்யாசார்யஸ்தமாசார்யோऽப்யுவாதோபகோஸல ௩ இதி ‖ க ‖

ஸ०—உபகோசலரே, இப்போது நாங்கள் உமக்கு அக்னி வித்யை ஆத்மவித்யை இரண்டையும் உபதேசித்தோம். வித்யையின் பலத்தை உமக்கு ஆசார்யர் உபதேசிப்பா என்று அக்னிகள் மூன்றும் சொல்லின.

ரா—உபகோசலரே, உமக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசியாமல் உமது குரு தேசாந்தரம் போனதினால் நீர் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபடியால் உம்மைத்தேற

தல் செய்வதற்காக ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபமாத்ரத்தையும், அதற்கு அங்கமான அக்னி வித்யையும் உபதேசித்தோம். ஆசார்யன் முகமாக கிரஹித்த வித்யையே ச்ரேஷ்டமாகையால் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாச்ரயத்வம் முதலான பிரம்மகுணங்களையும் கண்ணென்றும் உபாசனஸ்தானத்தையும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் அவர் உமக்கு உபதேசிப்பார் என்று அக்னிகள் மூன்றும் சேர்ந்து சொல்லின.

அ-ரை—தேசாந்தரம்போயிருந்த ஆசார்யர் திரும்பிவந்தார். உபகோசலாவென்று கூப்பிட்டார். (க)

𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦 𑌇𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌨𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌶𑌶𑌾𑌸𑍇𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌨𑍁 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑍋 𑌇𑌤𑍀𑌹𑌾𑌪𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌹𑍍𑌨𑍁𑌤𑌇𑌮𑍇 𑌨𑍂𑌨𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌇𑌤𑍀𑌹𑌾𑌗𑍍𑌨𑍀𑌨𑌭𑍍𑌯𑍂𑌦𑍇 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌲 𑌤𑍇𑌽𑌵𑍋𑌚𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா—ஸ்வாமி என்று உபகோசலர்சொன்னார். அப்பா, உனது முகமானது பிரம்மஞானியின் முகம்போல் விளங்குகிறதே. உனக்குப் பிரம்மவித்யையை உபதேசித்தது யாரென்று ஸத்யகாமர் கேட்டார். தாம் தேசாந்தரம்போயிருந்தபோது வேறுயார் எனக்கு உபதேசிப்பவர் என்று உபகோசலர் மறைத்தும் மறையாமலும் சொல்லி க்ஷணம் பொறுத்தலும் (சங் - இப்போது நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிற, ரங் - இப்போது ஜ்வாலாரூபமாயிருக்கிற) அக்னிகளேமுன்பு வேறுரூபமாயிருந்து எனக்கு உபதேசித்தனவென்றுசொன்னார். அவைகளசொன்னதென்னவென்று ஆசார்யர் கேட்டார். (உ)

𑌇𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌽𑌵𑍋𑌚𑌨𑍍𑌨𑌹𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌪𑌲𑌾𑌶 𑌆𑌪𑍋 𑌨 𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா—அக்னிகள் சொன்னதை உபகோசலர் ஆசார்யனுக்குச் சொன்னார் சங்—முழுதும் சொல்லாமல் சிலவற்றைச் சொன்னார். பூமி முதலிய லோகங்களை மாத்திரமே அவை உனக்குச் சொல்லின. ரங்—அங்கவித்யை மாத்திரமே அவை உனக்குச் சொல்லின. ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை பூர்ணமாகச் சொல்லவில்லை. அதை யான் உனக்குப் பூர்ணமாகச்சொல்லுகிறேன். தாமரை இலையில் ஜலம் ஒட்டுகிறதில்லையன்றோ. அதுபோல இந்தப் பிரமத்தை அடுத்தவனிடத்தில் ஒருவித பாபமும் சம்பந்திக்கமாட்டாது என்று ஆசார்யர் சொன்னார். அப்படிப்பட்ட பிரம்ம வித்யையை எனக்கு உபதேசிக்கவேணுமென்று உபகோசலர் கேட்டார். இசால்யர் உபதேசிக்கத்தொடங்கினார்.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌪𑌿𑌰𑍍𑌵𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑌿𑌞𑍍𑌚𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌨𑍀 𑌏𑌵 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

தாத்—யோகிகளால் கண்ணில் காணப்படும் புருஷனே ஆத்மா, அவன் அமிருதன், அபயன், ப்ரம்மம். ஆதலினாலேதான் ஜலமோ நெய்யோ எது கண்ணில் போடப்படடாலும் அதில் ஸ்பர்சியாமல் வெளியே வந்துவிடுகிறது.

ஸ-ப—கீழ் ஸ-ாகாகசமாகச் சொல்லப்பட்டதே இங்கு அக்ஷி புருஷனுகச் சொல்லப்படுகிறது. எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மா, மரணதர்மம் இல்லாதவன், அதாவது நாசமில்லாதவன், அதனுலேயே பயமில்லாதவன், அளவிடக்கூடாதவன். அந்த ஸ்தானத்திற்கே ஜலம் நெய் முதலியவை ஒட்டாமலிருக்கும்படியான மஹிமை யிருக்கிறபடியால் அவ்விடத்திலுள்ள புருஷனது மஹிமையைச் சொல்லவேணுமோ என்பது கருத்து.

ரா—ஆத்மா நியந்தா. அமிருதன்-நிரதிசய சுகரூபன். அபயன்-துக்கஸம்பந்தமில்லாதவன், ப்ருஹ்மம். அளவில்லாத பெருமையுடையவன். நிர்லேபனுன புருஷனது பிரபாவத்தால் அவன் ஸ்தானமான கண்ணிலும் ஒன்றும் ஒட்டுகிறதில்லை. (க)

ஏதம் ஸம்யத்வாம இத்யாசக்ஷத ஏதம் ஹி ஸர்வாணி வாமாந்யபி
ஸம்யந்தி ஸர்வாண்யேநம் வாமாந்யபி ஸம்யந்தி ய ஏவம் வேத ॥ ௨ ॥

ஸ-ரா—எல்லோராலும் வேண்டப்படத்தக்க நல்ல குணங்களெல்லாம் சேர்ந்திருப்பதாலே இந்த அக்ஷி புருஷன் ஸம்யத் வாமனென்று சொல்லப்படுகிறுன். இக்குணத்தோடு அவனை உபாசிப்பவனை நல்ல குணங்கள் தானே வந்தடையும்.

அர்த்தபேதம்—ஸம்யத்வாமன், எல்லாராலும் வேண்டப்படத்தக்க குணங்களால்தானே வந்தடையப்பட்டவன். அதாவது ஸமஸ்த கல்யாண குணுத்மகன், அல்லது ஸத்யஸங்கல்பன்.

ஏஷ உ ஏவ வாமநீரேஷ ஹி ஸர்வாணி வாமாநி நயதி ஸர்வாணி வா
மாநி நயதி ய ஏவம் வேத ॥ ௩ ॥

ஸ-ரா—புண்ய கர்மபலங்களை புண்யத்துக்குத் தக்கபடி பிராணிகளை அடைவிப்பதால் இவன் வாமநீ என்று சொல்லப்படுகிறுன். இந்த வாமநித்வகுணத்தோடு உபாஸிப்பவன் தத்க்ருது உபாயத்தால் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு நன்மையை யுண்டாக்குவான்.

அர்த்தபேதம்—வாமநித்வமாவது தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு மங்களத்வத்தை யுண்டாக்குவது. (௩)

ஏஷ உ ஏவ பாமநீரேஷ ஹி ஸர்வேஷு லோகேஷு பாதி ஸ
ர்வேஷு லோகேஷு பாதி ய ஏவம் வேத ॥ ௪ ॥

ஸ-ரா—ஸர்வலோகங்களிலும் வியாபித்த காந்தியுடையசரீரத்தை உடைத்தாகையே பாமநீ யாகை. உபாஸகன் வேண்டினுல் அவ்வித சரீரத்தையும் பெறுவன். இவைகள் கேவலஸ்தோத்ரமாத்ரமல்ல. (௪)

அத யது சைவாஸ்மிஞ்சவ்யம் குர்வந்தி யதி ச நார்சிஷமேவாபிஸம்
பவந்த்யர்சிஷோऽஹரஹ்ந ஆபூர்யமாணபக்ஷமாபூர்யமாணபக்ஷா
த்யாந்ஷடுதங்ஙேதி மாஸாம்ஸ்தாந்மாஸேப்ய: ஸம்வத்ஸரம் ஸம்வத்ஸரா
தாதித்யமாதித்யாச்சந்த்ரமஸம் சந்த்ரமஸோ வித்யுதம் தத்புருஷோऽமா
நவ: ॥ ௫ ॥

ஸ ஏநாந்ப்ரஹ்ம கமயத்யேஷ தேவபதோ ப்ரஹ்மபத ஏதேந ப்ரதி
பத்யமாநா இமம் மாநவமாவர்தம் நாவர்தந்தே நாவர்தந்தே ॥ ௬ ॥

ஶ்ரீ-ரா—இக்குணங்களோடு பிரம்மத்தை உபாசிப்பவர்களுக்கு மரணம் நேர்ந்த பிறகு தஹநம் முதலிய சவகர்மங்கள் செய்யப்பட்டாலும் செய்யப்படாவிட்டாலும் அவர்கள் சரீரத்தை விட்டவுடனே அர்ச்சிரபிமானி தேவதையையும், அதினின்றும் அஹரபிமானி தேவதையையும் அதினின்றும் சுக்லபக்ஷ தேவதையையும், அதினின்றும் உத்தராயண தேவதையையும் அதினின்றும் ஸம்வத்ஸராபிமானி தேவதையையும், அதினின்றும் ஸூர்யனையும், அதிலிருந்து சந்திரனையும், அதிலிருந்து வித்யுத் தேவதையையும் அடைவார்கள். இவர்கள் அங்கிருக்கையில் மனிதஸ்ருஷ்டியில் சேராத அமானவன் என்னும் புருஷன் அழைத்துக்கொண்டுபோய் பரப்பிரும்மத்தை அடைவிக்கிறான். இதுவே அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்பது. இந்த வழியாய் மேலே போனவர்கள் மனிதலோகத்தின் சுழலுக்கு ஒருபோதும் திரும்பிவரமாட்டார்கள். நாவர்த்தந்தே என்று மறுபடி சொன்ன வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௫)

அ-பே-ஶ்ரீ—இவனே பிரம்மமாகையால் இவன் அடைவது வேறொரு பிரம்மமல்லவாகையால் இங்கு ஸத்யலோகத்திலுள்ள பிரும்மாவை அடைவிக்கிறானென்று பொருள் கொள்கை உசிதம். ரா—இங்கு சொன்ன அர்ச்சிராதிமார்க்கம் எல்லா வித்யைக்கும் துல்யமேயென்று ஸித்தாந்தம். (௬)

𑌅𑌥 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌏𑌷 𑌹 𑌵𑍈 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌯𑍋𑌯𑌂 𑌪𑌵𑌤 𑌏𑌷 𑌹 𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌾-
𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍇𑌷 𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌷 𑌏𑌵 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨-
𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍀 ‖௧‖

ஶ்ரீ-ரா—உபாசனம் விதிக்கப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தோடு சேர்ந்ததாலும் ஆரணியகமாகையாலும் யாகத்தில் பிசகு நேரிடுமானால் அதற்கு வியாகிருதிகளால் ப்ராயச்சித்த ஹோமம் செய்யவேண்டுமென்றும் அதை அறிந்தவனே பிரம்மாவாயிருக்கவேண்டுமென்றும் இவன் மௌனமாயிருக்கவேணுமென்றும் விதிக்கப்படுகிறது. எப்போதும் ஸஞ்சரிப்பதும் தன் ஸஞ்சாரத்தாலே எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தம் செய்வதுமான வாயுவே யஞ்ஞம். யா-சஞ்சரிப்பவன் ஜ-நாதி சுத்தம் செய்வது இப்பதங்களில் ய-ந-இரண்டு எழுத்திருப்பதாலும் ஞகரம் நகரத்தின் விகாரமாகையாலும் யஜ்ஞம் என்னும் சொல்லானது ஸஞ்சரித்துக்கொண்டே சுத்தியை உண்டாக்குவதென்னும் பொருள்கொண்டது. இதனால் யஜ்ஞம் கமனம் செய்வதென்று பொருளாயிற்று. வாக்கு மனது இரண்டும் அதற்கு வழி. (௧)

𑌤𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌾𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌹𑍋-
𑌤𑌾𑌽𑌧𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌾𑌂 𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌾𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰-
𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌵𑌦𑌤𑌿 ‖ ௨ ‖

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍀𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌾 𑌸 𑌯-
𑌥𑍈𑌕𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌰𑌥𑍋 𑌵𑍈𑌕𑍇𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇-
𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌨𑍁 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌇-
𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌪𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 ‖ ௩ ‖

ஶ்ரீ-ரா—அவைகளில் மனம் என்னும் வழியை ப்ரம்மத்யானத்தோடு கூடிய மனதினாலும், ஹோதா அத்வர்யு உத்காதா இவர்கள் வாக்கென்னும் வழியைநன்றாய் ப்ரயோகிக்கப்படும் வாக்கினாலும் ஸம்ஸ்கரிக்கிறார்கள். யாகத்தில் ப்ராதரநுவாக

சஸ்திரம் ஆரம்பித்தபோது பரிதானியை ருக்சொல்லும் வரையில் ப்ரம்மா மௌனமாயிராமல் போய்விட்டால், மனதின் தியானம் மாறுவதால் மனதென்னும்வழி நசித்துவிடுகிறது. மற்றொரு வழிமாத்திரம் நிற்கிறது. ஒருகாலால் நடக்கும் மனிதனும் ஒரு சக்கிரத்தால் நடக்கும் ரதமும்போல இந்த யாகமும் நசிக்கிறது. யாகம் நசித்தால் யஜமானன் நசிக்கிறான். பாபிஷ்டனாகவும் ஆகிறான். (௪)

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌾𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇 𑌨 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌵𑌦𑌤𑍍𑌯𑍁𑌭𑍇 𑌏𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍀 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌾 ॥ 𑌸 𑌯𑌥𑍋𑌭𑌯𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌰𑌥𑍋 𑌵𑍋𑌭𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌸 𑌇𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௫॥

ப-ம-ரா—அதுவரையில் பிரம்மா மௌனமாயிருந்தால் இரண்டு வழியும் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டதாகிறது. ஒன்று குறைவாகிறதில்லை. (ப) அதனால் இரண்டு காலால் நடக்கும் மனிதனும் இரண்டு சக்கிரத்தால் போகும் தேரும்போல யாகம் நிறைவேறுகிறது. யஜமானன் ப்ரதிஷ்டையை அடைகிறான். ச்ரேஷ்டனுமாகிறான். (௫)

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃 ।

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌹𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌃 ॥௧॥

ப-ம-ரா—கீழ் ப்ரம்மாவுக்கு மௌனம் விதிக்கப்பட்டது. இதில் யஜ்ஞத்தில் நேரும் தவறுகளுக்கு வியாஹ்ருதிஹோமம் ப்ராயச்சித்தமென்று விதிக்கப்படுகிறது.

ப்ரம்மாவானவர் ஸாரத்தைக் கண்டறிவதற்காக லோகங்களில் ஆலோசித்து, பூமியினின்று அக்னியையும் ஆகாசத்தினின்று வாயுவையும் ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் ஸூர்யனையும் ச்ரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். (௧)

𑌸 𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌹𑌦𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑍃𑌚𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍋𑌰𑍍𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௨॥

ப-ம-ரா—அதிலும் ஸாரக்கிரஹணம் செய்வதற்காக அத்தேவதைகளை ஆலோசித்து, அக்னியிலிருந்து ருக் வேதத்தையும் வாயுவிலிருந்து யஜுர் வேதத்தையும் ஸூர்யனிலிருந்து ஸாமவேதத்தையும் சிரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். (௨)

𑌸 𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯𑌾 𑌰𑌸𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌹𑌦𑍍𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍃𑌗𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌃 ॥

ப-ம-ரா—அதிலும் ஸாரத்தைக் கண்டறிவதற்காக பிரம்மா மூன்றுவேதத்தையும் ஆராய்ந்தார். ருக் வேதத்தினின்றும் (பூ:) என்பதையும் ஸாமவேதத்தினின்றும் 'ஸுவ:' என்பதையும் ச்ரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். இவை மூன்றுந்தான் வ்யாஹ்ருதிகள். (௩)

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍃𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌦𑍍𑌭𑍂𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑌿 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌪𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌜𑍁𑌹𑍁𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌸𑍇𑌨𑌰𑍍𑌚𑌾𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣𑌰𑍍𑌚𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑌂𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 ॥ ௪ ॥

ஸ0-ரா—யாகத்தில் ருக்கில் ஏதாவது பிசகு நேரிடுமானல் கார்ஹபத்தியம் என்னும் அக்னியில் 'பூ: ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ருக்வேதத்தின் வீர்யமும் ஸாரமுமாகிய இந்த வியாஹ்ருதிஹோமத்தால் யஜ்ஞத்தின் ருக்கினல்வந்த பிசகை சரிப்படுத்திக்கொள்ளுவது. (௪)

ஸ யதி யஜுஷ்டோ ரிஷ்யேத் புவ: ஸ்வாஹேதி தக்ஷிணாக்னௌ ஜுஹுயாத் யஜுஷாமேவ தத்ரஸேன யஜுஷாம் வீர்யேண யஜுஷாம் யஜ்ஞஸ்ய விரிஷ்டம் ஸந்ததாதி ॥௫॥

ஸ-0-ரா-தாத்—யஜுர்வேதத்தில் ஏதாவது பிசகு நேரிட்டால் தக்ஷிணாக்னியில் 'புவ: ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. யஜுர்வேதத்தின் வீர்யமும் ஸாரமுமாகிய இந்த வ்யாஹ்ருதி ஹோமத்தால் யாகத்தில் யஜுஸ்ஸில் நேர்ந்த பிறழ்தல்களை சரிப்படுத்திக்கொள்வது. (௫)

ஸ யதி ஸாமதோ ரிஷ்யேத் ஸ்வ: ஸ்வாஹேத்யாஹவனீயே ஜுஹுயாத் ஸாம்நாமேவ தத்ரஸேன ஸாம்நாம் வீர்யேண ஸாம்நாம் யஜ்ஞஸ்ய விரிஷ்டம் ஸந்ததாதி ॥௬॥

ஸ0-ரா—ஸாமத்தில் பிசகு நேரிட்டால் ஆஹவநீயாக்னியில் 'ஸுவ: ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ஸாமவேதத்தின் வீர்யமும் ஸாரமுமாகிய இந்த வ்யாஹ்ருதி ஹோமத்தால் ஸாமவேதத்தில்நேரிட்ட பிறழுதலை சரிப்படுத்திக் கொள்வது. யாகத்தில் இவைதான் ப்ராயச்சித்தாஹுதி. (௬)

தத்யதா லவணேன ஸுவர்ணம் ஸந்தத்யாத் ஸுவர்ணேன ரஜதம் ரஜதேன த்ரபு த்ரபுணா ஸீஸம் ஸீஸேன லோஹம் லோஹேன தாரு தாரு சர்மணா ॥௭॥ ஏவமேஷாம் லோகாநாமாஸாம் தேவதாநாமஸ்யாஸ்த்ரய்யா வித்யாயா வீர்யேண யஜ்ஞஸ்ய விரிஷ்டம் ஸந்ததாதி பேஷஜக்ருதோ ஹ வா ஏஷ யஜ்ஞோ யத்ரைவம் வித்ப்ரஹ்மா பவதி ॥௮॥

ஸ0-ரா—உப்பினல் பொன்னும் பொன்னல் வெள்ளியும் வெள்ளியால் தாம்பரமும் தாம்பரத்தால் ஈயமும் ஈயத்தால் இரும்பும் இரும்பால் மரமும் தோலினல் மரமும் சந்தானம் செய்யப்படுவதுபோல (7) (பொன்னுக்கு ஸந்தானமாவது மிருதுப்படுத்துகை.) லோகங்களில் ஸாரமானவை மூன்று தேவதைகள் அவைகளில் ஸாரமானவை மூன்று வேதங்கள், அவைகளில் ஸாரமும் வீர்யமுமான இம்மூன்று வியாஹ்ருதிகளினல் யாகத்தில் நேரிடும் பிசகுகளையெல்லாம் ஸரிசெய்துகொள்ளலாம். இவற்றை அறிந்தவன் எந்த யாகத்தில் பிரம்மாவாக இருக்கிறானே, அந்த யாகமானது கைதேர்ந்த வைத்தியனல் சிகித்ஸை செய்யப்பட்ட ரோகிபோலவாம்.

ஏஷ ஹ வா உதக்ப்ரவணோ யஜ்ஞோ யத்ரைவம் வித்ப்ரஹ்மா பவத்யேவம்விதம் ஹ வா ஏஷா ப்ரஹ்மாணமனுகாதா யதோ யத ஆவர்த்ததே தத்கச்சதி ॥௯॥ மானவோ ப்ரஹ்மைவைக ருத்விக் குரூனச்வாபிரக்ஷத்யேவம்வித்ப்ரஹ்மா யஜ்ஞம் யஜமானம் ஸர்வாம்ச்சர்த்விஜோऽபிரக்ஷதி

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌮𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌨𑌾𑌨𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌂 ॥ ௧௦ ॥

ஸ0-ரா—இப்படி அறிந்தவனை ப்ரஹ்மாவாகப்பெற்ற யாகமானது தெற்கு பக்கம் உசரமாயும் வடக்குபக்கம் பள்ளமாயுமிருப்பது. உத்தரகதிக்கு ஹேதுவானது. இப்படிப்பட்ட பிரம்மாவைப்பற்றி ஒரு காதை உண்டு. மௌனத்தோடுகூடிய பிரம்மாவானவன் யாகத்தில் எங்கே எங்கே என்ன பிசகு நேரிட்டாலும் யுத்தம் செய்பவர்களை குதிரை ரக்ஷிப்பதுபோல எல்லா பிசகுகளுக்கும் பரிஹாரம்செய்து யாகம் யஜமானன் ருத்விக்குகள் எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பன். ஆகையால் இவ்விஷயங்களை அறிந்தவனையே ப்ரும்மாவாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமே அல்லது இவ்விஷயம் தெரியாதவனை பிரம்மாவாக வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. நாநேவம் விதம் என்று மறுபடி சொன்னது அத்யாயம் முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

மத்வ—ஸர்வ தேவதைகளையும் புசிப்பது (ஸம்ஹரிப்பது வாயுவே. வாயுவை ஸம்ஹரிப்பது புசிப்பது விஷ்ணு. அவரை ஸம்ஹரிப்பது (புசிப்பது) யாரும்இல்லை வாயுவ்ருஷபமாயும் அக்னி தானும் ப்ருஹ்மபஹம்ஸமாயும் வருணன் மத்குவாயும் ஸத்யகாமருக்கு உபதேசித்தார்கள். வாயுவையும் விஷ்ணுவையும் தியானம்செய்து கொண்டு ப்ரஹ்மா மௌனி ஆயிருக்கவேணும். (௯-௧0)

நாலாம் ப்ரபாடகம் முற்றது.

𑌇𑌤𑌿 𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿-𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 - 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍 ॥ 𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌚 𑌵𑍇𑌦 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌶𑍍𑌚 𑌹 𑌵𑍈 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌶𑍍𑌚 ॥ ௧ ॥

ஸ-ரா—பிராணவித்யை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. வயதினால் பெரியதையும் குணத்தினால் மேல்பட்டதையும் அறிபவன் பெரியவனும் மேல்பட்டவனுமாவன். அப்படி பெரியதும் மேல்பட்டதும் ப்ராணனே. (௧)

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌹 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா—வஸிஷ்டமானதை அறிந்தவன் தன் ஜ்ஞாதிகளுக்குள் வஸிஷ்டனுவன். வாக்கே வஸிஷ்டம்.

அர்த்தம் பேதம்—வஸிஷ்டம் - மறைப்பது, தனமுடையது ஆதல் கர்ப்பத்தில் புருஷனிருக்கும்போது ப்ராணவ்யாபாரத்துக்குப் பின்பே இந்திரியவ்யாபாரங்கள் உண்டாவதால் ப்ராணன் பெரியது. இந்திரியவ்யாபாரங்கள் எப்போதும் பிராணனுக்கு அதீனமானதாகையால் ப்ராணனே மேற்பட்டது. உயர்ந்த வாக்குடைய புருஷர்களே அந்யரை பரிபவிக்கிறார்கள். தனவான்களும் ஆகிறார்கள். ஆகையால் வாக்கே வஸிஷ்டம். (௨)

யோ ஹ வை ப்ரதிஷ்டாம் வேத ப்ரதி ஹ திஷ்டத்யஸ்மிம்ஶ்ச லோகே(அ)முஷ்மிம்ஶ்ச சக்ஷுர்வாவ ப்ரதிஷ்டா ॥௩॥

ஸ0-ரா—ப்ரதிஷ்டையை யறிந்தவன் இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ப்ரதிஷ்டையை அடைவன். ப்ரதிஷ்டையென்பது கண்களே. ப்ரதிஷ்டையாவது சுகமான இருப்பு. அதற்கேதுவாக மேடுபள்ளங்களை அறிவது கண்ணே ஆகையால் அவை பிரதிஷ்டையென்று சொல்லப்பட்டன. (௩)

யோ ஹ வை ஸம்பதம் வேத ஸம் ஹாஸ்மை காமா: பத்யந்தே தைவாஶ்ச மாநுஷாஶ்ச ஶ்ரோத்ரம் வாவ ஸம்பத் ॥௪॥

ஸ0-ரா—ஸம்பத்தை அறிந்தவனுக்கு ஸ்வர்க்காதிகளான தேவதைகளுக்குரிய காமங்களும் பசுமுதலிய மனிதர்க்குரிய காமங்களும் கைக்கூடும். காதால் வேத வேதார்த்தங்களைக்கேட்டு அதன்படி கர்மங்களை அனுஷ்டித்து அதனால் மனோரத பூர்த்திபெறவேண்டுமாகையால் ஸம்பத்து காதுகளே. (௪)

யோ ஹ வா ஆயதநம் வேதாயதநம் ஹ ஸ்வாநாம் பவதி மநோ ஹ வா ஆயதநம் ॥௫॥

ஸ0-ரா—ஆயதனத்தை அறிந்தவன் தன் ஜ்ஞாதிகளுக்கு ஆயதனமாவின். ஆயதனமென்பது ஆச்ரயம். மாலை சந்தனம் முதலிய போகங்களை அனுபவிப்பதற்கு ஆச்ரயமாகையால் ஆயதனம் மனதே. (௫)

அத ஹ ப்ராணா அஹம் ஶ்ரேயஸி வ்யூதிரே(அ)ஹம் ஶ்ரேயாநஸ்ம்யஹம் ஶ்ரேயாநஸ்மீதி தே ஹ ப்ராணா: ப்ரஜாபதிம் பிதரமேத்யோசுர்பகவந் கோ ந: ஶ்ரேஷ்ட இதி ॥௬॥

ஸ0-ரா—கீழ்ச்சொன்ன ஐந்திலும் முக்கிய ப்ராணனே உத்க்ருஷ்டமென்று காட்டும்பொருட்டு கதை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ப்ராணன் வாக்கு கண் காது மனது என்னும் ஐந்து ப்ராணன்களும் நான் தான் ச்ரேஷ்டன், நான் தான் ச்ரேஷ்டன் என்று சண்டையிட்டன. அவைகள் தங்கள் பிதாவான ப்ரஹ்மாவினிடத்தில்சென்று எங்களில் ச்ரேஷ்டன் யார் என்று கேட்டன. (௬)

தாந்ஹோவாச யஸ்மிந்வ உத்க்ராந்தே ஶரீரம் பாபிஷ்டதரமிவ த்ருஶ்யேத ஸ வ: ஶ்ரேஷ்ட இதி ॥௭॥

ஸ0-ரா—உங்களில் யார் வெளிப்பட்டுப்போய்விட்டால் இந்த சரீரம் மிகவும் ஹேயமாகக்காணப்படுமோ, அவனே உங்களில் ச்ரேஷ்டனென்று அவர் பதில் சொன்னர். (௭

ஸா ஹ வாகுச்சக்ராம ஸா ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்ய பர்யேத்யோவாச கதமஶகதர்தே மஜ்ஜீவிதுமிதி யதா கலா அவதந்த: ப்ராணந்த: ப்ராணேந பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண த்யாயந்தோ மநஸைவமிதி ப்ரவிவேஶ ஹ வாக் ॥௮॥

ஸ0-ரா—அதைக்கேட்ட ப்ராணன்களில் வாக்குமுதலில் வெளிப்பட்டுப்போய் ஒருவருஷகாலம் தனியேயிருந்து மறுபடிவந்து நீங்கள் நானில்லாமல் எப்படி ஜீவி

த்தீர்களென்று கேட்டது. ஊமைகள் வாக்கில்லாமையால் பேசமாட்டுகிறதில்லை ஆனாலும் ப்ராணனால் ஜீவித்துக்கொண்டும் கண்ணால்பார்த்துக்கொண்டும் காதால் கேட்டுக்கொண்டும் மனதால் ஆலோசித்துக்கொண்டும் தங்கள் தங்கள் காரியங்களை நடத்திக்கொள்வார்களல்லவா. அது போலவே நாங்களும் நடத்திக்கொண்டோமென்று மற்றவை சொல்லிற்றன. நான் ச்ரேஷ்டமன்றென்று ஒப்புக்கொண்டு வாக்கு மறுபடி பிரவேசித்துக்கொண்டது. (அ)

சக்ஷுர்ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்ய பர்யேத்யோவாச கதமசகதர்தே மஜ்ஜீவிதுமிதி யதாந்தா அபச்யந்த: ப்ராணந்த: ப்ராணேன வதந்தோ வாசா ச்ருண்வந்த: ச்ரோத்ரேண த்யாயந்தோ மனஸைவமிதி ப்ரவிவேச ஹ சக்ஷு: ॥ ௯ ॥

ஸ0-ரா—பிறகு வாக்குபோலவே கண்ணானது ஒருவருஷம் வெளியேபோயிருந்துவந்து நானில்லாமல் நீங்கள் எப்படி ஜீவித்தீர்களென்று கேட்டது. குருடர்கள் கண் இல்லாமையால் பார்க்கக்கூடாமல் போனாலும் வாக்கினால் பேசுவதும் காதால் கேட்பதும் மனதால் யோசிப்பதும் ப்ராணனால் ஜீவிப்பதுமாயிருப்பதுபோல நாங்கள் இருந்தோமென்று அவைகள் பதில் சொல்லிற்றன. நான் ச்ரேஷ்டனன்றென்று கண் மறுபடிவந்து புகுந்துகொண்டது. (௯)

ச்ரோத்ர஁் ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்ய பர்யேத்யோவாச கதமசகதர்தே மஜ்ஜீவிதுமிதி யதா பதிரா அச்ருண்வந்த: ப்ராணந்த: ப்ராணேன வதந்தோ வாசா பச்யந்தச்சக்ஷுஷா த்யாயந்தோ மனஸைவமிதி ப்ரவிவேச ஹ ச்ரோத்ரம் ॥ ௰ ॥

ஸ0-ரா—அப்படியே காது ஒருவருஷம் வெளியேபோயிருந்துவந்து கேட்டது செவிடர்கள் காதால் கேளாமற்போனபோதிலும் மற்ற இந்திரிய வியாபாரங்களில் குறையாது நடப்பதுபோலவென்று அவைபதில் சொல்லின. நான் ச்ரேஷ்டன் அன்றென்றுகாது மறுபடிவந்து புகுந்துக்கொண்டது. (௰)

மனோ ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்ய பர்யேத்யோவாச கதமசகதர்தே மஜ்ஜீவிதுமிதி யதா பாலா அமனஸ: ப்ராணந்த: ப்ராணேன வதந்தோ வாசா பச்யந்தச்சக்ஷுஷா ச்ருண்வந்த: ச்ரோத்ரேணைவமிதி ப்ரவிவேச ஹ மன: ॥ ௧௧ ॥

ஸ0-ரா—அப்படியே மனது ஒருவருஷம் வெளியேபோயிருந்துவந்து கேட்டது. மனதின் வ்யாபாரத்தை அறியாத குழந்தைகள் பார்ப்பதும் கேட்பதும் பேசுவதும் ஜீவிப்பதுமாயிருப்பதுபோல இருந்தோமென்று மற்றவை பதில் சொல்லின. நான் ச்ரேஷ்டனன்றென்று மனது மறுபடிவந்து புகுந்துகொண்டது. (௧௧)

அத ஹ ப்ராண உச்சிக்ரமிஷன் ஸ யதா ஸுஹய: பட்வீசசங்கூன் ஸங்கிதேதேவமிதரான் ப்ராணான் ஸமகிதத்தம் ஹாபிஸமேத்யோசுர்பகவன்னேதி த்வம் ந: ச்ரேஷ்டோஸி மோத்க்ரமீரிதி ॥ ௧௨ ॥

ஸ0-ரா—இவ்விதம் வாக்கு கண் காது மனது நாலும் பரீக்ஷைசெய்தபிறகு முக்கியப்ராணனானது வெளிப்புறப்படவேண்டுமென்று நினைத்தது, ஜாதி அச்வ

10

மானது பரீக்ஷைக்காகத் தன்மேல் ஒருவன் ஏறிக்கொண்டு கொறடாவினால் அடித்தால் கால் கயிறு கட்டியிருக்கும் கூச்சுக்களைப்பிடுங்குவதுபோல ப்ராணன் மற்றவைகளைப்பிடுங்கி இழுத்தது. அதனால் தங்கள் தங்கள் இடத்திலிருக்கத் திறமையற்றுப்போன மற்ற ப்ராணன்கள் இதைச் சூழ்ந்துநின்று நீ எங்களுக்கு யஜமானனாகக்கடவாய், வெளியில் போகவேண்டாம் என்று வேண்டிக்கொண்டன. (கஉ)

அத ஹைநம் வாகுவாச யதஹம் வஸிஷ்டோஸ்மி த்வம் தத்வஸிஷ்டோஸீதி அத ஹைநம் சக்ஷுருவாச யதஹம் ப்ரதிஷ்டாஸ்மி த்வம் தத்ப்ரதிஷ்டாஸீதி ||கங|| அத ஹைநம் ச்ரோத்ரமுவாச யதஹம் ஸம்பதஸ்மி த்வம் தத்ஸம்பதஸீதி அத ஹைநம் மந உவாச யதஹமாயதநமஸ்மி த்வம் ததாயதநமஸீதி ||

ஸா0-ரா—நான் வஸிஷ்டையாயிருப்பது உன்னாலேயே யாகையால் அது உன் குணமேயென்று வாக்கும், நான் ப்ரதிஷ்டையாயிருப்பது உன்னாலேயாகையால் அது உன்குணமேயென்று கண்ணும், (கங) நான் ஸம்பத்தாயிருப்பது உன்னாலே ஆகையால் அது உன்குணமேயென்று காதும், நான் ஆயதனமாயிருப்பது உன்னாலே யாகையால் அது உன்குணமேயென்று மனதும் சொல்லின. (கச)

ந வை வாசோ ந சக்ஷூம்ஷி ந ச்ரோத்ராணி ந மநாம்ஸீத்யாசக்ஷதே ப்ராணா இத்யேவாசக்ஷதே ப்ராணோ ஹ்யேவைதாநி ஸர்வாணி பவதி ||கரு||

ஸா0-ரா—ச்ருதி சொல்லுகிறது, லௌகிகர்களாவது ஆகமக்கியானிகளாவது வாக்கு கண் காது இவைகளை கரணங்களாகச்சொல்வதில்லை, ப்ராணன்களென்றே சொல்லுகிறார்கள். ப்ராணனென்றே வாக்குமுதலிய எல்லாக்காரணங்களுக்கும் நியந்தாவானது. ஆதலால் அவைகள் சொன்னது யுக்தமே. வாக்குமுதலியவை அக்னிமுதலிய தேவதைகளால் அதிஷ்டானம் செய்யப்பட்டவையென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவைகள் சண்டைசெய்ததும் வெளியில்போனதும் வந்ததும் கேட்டதும் தங்கள் பாரதந்த்ர்யத்தை ஒப்புக்கொண்டதும் மறுபடி புகுந்துகொண்டதும் ஸ்துதி செய்யக்கூடும். வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களை வாக்குமுதலிய சப்தங்களால் வ்யவஹரிப்பதில்லை. இவையெல்லாம் ப்ராணனுக்கு அதீனமாகையால் ப்ராணனென்றே சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் எல்லா இந்திரியங்களும் ப்ராணனிடத்தினின்றுமே உண்டாகின்றன. (கரு)

அத த்விதீயகண்ட:

ஸ ஹோவாச கிம் மேऽந்நம் பவிஷ்யதீதி யத்கிஞ்சிதிதமா ச்வப்ய ஆ சகுநிப்ய இதி ஹோசுஸ்தத்வா ஏததநஸ்யாந்நமநோ ஹ வை நாம ப்ரத்யக்ஷம் ந ஹ வா ஏவம்விதி கிஞ்சநாநந்நம் பவதீதி || க||

ஸா0-ரா—எனக்கு போஜ்யமான அன்னம் யாதென்று முக்கிய ப்ராணன் கேட்டது. நாய் பக்ஷிகள் அளவான எல்லா பிராணிகளின் அன்னமும் உன்னுடையதுதான் என்று வாக்கு முதலியவை சொல்லின. உலகத்தில் ப்ராணிகளால் புஜிக்கப்படும் அன்னமெல்லாம் ப்ராணனாலேயே புஜிக்கப்படுகிறது. புசிப்பது முதலிய பல வியாபாரங்களுடைமையால் அநமென்று பெயர்பெற்றது. தேவதைகளுக்கு மறைவிடமாய்ச் சொல்வதில் இஷ்டமாகையால் ப்ராணமென்று சொல்லப்படு

கிறது. இவ்வாறு அறிந்தவனுக்குப் புசிக்கத்தகாதது ஒன்றுமில்லை. ப்ராண வித்யா நிஷ்டனை புருஷன் ப்ராணிகளின் அன்னத்தை ப்ராணனின் அஸனமாக புத்தி பண்ண வேண்டு மென்றும் இவனுக்கு ஆபத்காலத்தில் அபக்ஷ்ய பக்ஷணத்தால் தோஷம் இல்லையென்றும் கருத்து. (க)

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌿𑌂𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍋𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪 𑌇𑌤𑌿𑌹𑍋𑌚𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌚𑍍𑌚𑍋𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌧𑌤𑌿 𑌲𑌮𑍍𑌭𑍁𑌕𑍋𑌹𑌵𑌾𑌸𑍋𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑌗𑍍𑌨𑍋𑌹𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ-ம்-ரா—எனக்கு வஸ்திரம் எதுவென்று ப்ராணன் கேட்டது. ஜலங்கள் என்று வாக்கு முதலானவை சொல்லின. ஆகையால் தான் பெரியோர்கள் போஜனத்துக்கு முன்னும் பின்னும் ஆசமனம் செய்கிறார்கள். ஆசமனம் செய்வதை வஸ்த்திரமுடுத்துவதாகவும் ஜலத்தை வஸ்திரமாகவும் பாவிப்பது. இப்படி பாவிப்பவன் வஸ்திரங்களைப் பெறுவன். எப்போதும் துணியில்லாதவனாகமாட்டான். (உ)

𑌤𑌦𑍍𑌧𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑍋𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑍋𑌗𑍋𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑍇 𑌵𑍈𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑍇𑌨𑌚𑍍𑌛𑍁𑌷𑍍𑌕𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌣𑌵𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑍇𑌰𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑌾𑌖𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌰𑍋𑌹𑍇𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌲𑌾𑌶𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா—இந்த பிராண வித்யையை ஜபாலையின் புத்திரராய் கீழ் ப்ரபாடகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யகாமர், வ்யாகரபத் என்பவரின் புத்ரரான கோச்ருதி என்பவருக்கு உபதேசித்து, இவ்வித்யையை உலர்ந்துபோன கட்டைக்குச் சொன்னாலும் உடனே அதில் கிளைகளும் இலைகளும் உண்டாகும் என்று சொன்னார். (௩)

𑌅𑌥𑌯𑌦𑌿𑌮𑌹𑌜𑍍𑌜𑌿𑌗𑌮𑌿𑌷𑍇𑌦𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑍌𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍌𑌷𑌧𑌸𑍍𑌯𑌮𑌨𑍍𑌥𑌂 𑌦𑌧𑌿𑌮𑌧𑍁𑌨𑍋𑌰𑍁𑌪𑌮𑌥𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ ௪ ॥

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑍈 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍

ஸ-ம்-ரா—இப்பிராண வித்யாநிஷ்டன் பெருமையை அடைய விரும்பினால், (சங்—பெருமையால் ஸ்ரீமானவன். ஸ்ரீமானுக்கு தனம் ஸித்தம், அதனால் காமங்களை அனுஷ்டிப்பது. அதனால் நல்கதி அடைவது என்று அபிப்பிராயப்பட்டவன் செய்யவேண்டியது, மந்தம் என்னும் இக்கார்யம் அல்லது விஷயபோகத்தைக் கோரினவன் செய்யத்தக்கதல்ல.) அமாவாஸியையில் தீக்ஷைபண்ணிக்கொண்டு (சங்—தீக்ஷி தன்போலே பூமி சயனம் ஸத்யவசனம் ப்ரஹ்மசர்யம் முதலிய நியமங்களோடிருந்து) பௌர்ணமீதின ராத்திரியில் கிராமத்தினதும் காட்டினுடையதுமான ஔஷதிகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் சக்திக்குத் தக்கபடி கொண்டுவந்து தோல் போக்கிபச்சையாய் மாவாக்கி தயிர் தேன் இவைகளை சேர்த்துப் பிசைந்து அத்திமரத்தால் கபஸம் அல்லது சமஸம்போல் செய்யப்பட்ட பாத்திரத்தில்வைத்து எதிரே வைத்துக்கொண்டு, ஔபாசனம் செய்யும் அக்னியில் நெய்யினால் 'ஜ்யேஷ்டாயச்ரேஷ்டாயஸ்வாஹா' என்று ஹோமம்செய்து ஹோமத்தில் மிகுந்து ஸ்ருவத்தில் நிற்கும் நெய்யை மத்தியில் (பிசைந்துவைத்த மாவில்) சேர்க்கவேண்டும்.

(உ, அப்படியே வஸிஷ்டா யஸ்வாஹா என்றும் ப்ரதிஷ்டாயை ஸ்வாஹா என்றும் ஸம்பதேஸ்வாஹா என்றும் ஆயதநாயஸ்வாஹா என்றும் தனித்தனி நெய்யால் ஹோமம்செய்து மிகுதியை முன்புபோலத் தனித்தனி மந்தத்தில் சேர்க்கவேண்டும்.

தாத்—பிறகு (சங்—அக்னியைவிட்டுக் கொஞ்சம் விலகி, ரங்—அக்னியை சேவித்து அபிவாதனம் செய்து) கைகளைத்தப்பி அதில் மந்தத்தை வைத்துக்கொண்டு 'அமோ நாமாஸி' என்கிற மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். அம: என்று ப்ராணனுக்குப் பெயர். அன்னத்தாலேயே ப்ராணன் தேஹத்தில் நிற்பதால் இந்த மந்தத்திரவ்யமே ப்ராணனாக ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. நீ அம: என்னும் பெயரையுடையவன். நீ ப்ராமந தத்ரவ்யமே. (ரு)

अमो नामास्यमा हि ते सर्वमिदं स हि ज्येष्ठः श्रेष्ठो राजाधिपतिः स मा ज्यैष्ठ्यं श्रैष्ठ्यं राज्यमाधिपत्यं गमयत्वहमेवेदं सर्वमसानीति ॥ சா ॥

(சங்—உன்னுடன் கூடவே உன்னுடையதான எல்லாப் பிராணிகளும் இருப்பதால் நீ அமா. ரங்—நீயே ப்ராணன் ஆகையால் நீயே அமா.) எல்லாம் உன் அதீனம். ப்ராணனை மந்த திரவியமே பெரியதும் மேற்பட்டதும் ப்ரகாசமுடையதும் எல்லாவற்றையும் ரக்ஷிப்பதும், ஆகையால் அது எனக்குப் பெருமை மேன்மை காந்திர க்ஷணசக்தி இவைகளைக் கொடுக்கட்டும். (சங்—நானே இந்த ஜகத்தெல்லாமாக்க கடவேன். ரங்—நான் எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவாகக்கடவேன்.) என்பது மந்திரத்தின் பொருள். (சா)

अथ खल्वेतयर्चा पच्छ आचामति तत्सवितुर्वृणीमह इत्याचामति वयं देवस्य भोजनमित्याचामति श्रेष्ठं सर्वधातममित्याचामति तुरं भगस्य धीमहीति सर्वं पिबति ॥ எ ॥

ஸ0-ரா—பிறகு 'தத்ஸவிதுர்வ்ருணீமஹே' என்று ஒருதரமும் 'வயம் தேவஸ்ய போஜனம்' என்று ஒருதரமும் 'ச்ரேஷ்டக்ம் ஸர்வதாத்தமம்' என்றொருதரமும் ஆக கொஞ்சம் கொஞ்சம் புசித்து தூரம்ப கஸ்யதீமஹி என்று எல்லாவற்றையும் புசித்துவிடுவது.

निर्णिज्य कंसं चमसं वा पश्चादग्नेः संविशति चर्मणि वा स्थण्डिले वा वाचंयमोऽप्रसाहः स यदि स्त्रियं पश्येत्समृद्धं कर्मेति विद्यात् ॥ अ ॥ तदेष श्लोकः यदा कर्मसु काम्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु पश्यति । समृद्धिं तत्र जानीयात्तस्मिन्स्वप्ननिदर्शने तस्मिन्स्वप्ननिदर्शने ॥ கூ ॥

ஸ0-ரா—கம்ஸமோச மஸமோ மந்தம் வைத்திருந்த பாத்திரத்தை அலம்பி (புசித்துவிட்டாசமனம் செய்து) அக்னிக்கு மேற்கு பக்கத்தில் க்ருஷ்ணாஜினம் போட்டுக்கொண்டோ போட்டுக்கொள்ளாமலோ பூமியில் கிழக்கே தலை வைத்துக்கொண்டு மௌனியாய் துஸ்ஸ்வப்னம் காணுதபடி மனதை நிலைப்படுத்திக்கொண்டு படுத்துத் தூங்கவேண்டியது. உத்தம ஸ்வப்பனத்தில் உத்தமியான ஸ்திரீயை கண்டால் காம்யகர்மங்களில் பூர்ணமாய் பலம் சித்திக்குமென்று அறியதக்கது.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌹𑌾𑌰𑍁𑌣𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌿𑌤𑌿𑌮𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌣𑍋 𑌜𑍈𑌵𑌲𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌶𑌿𑌷𑌤𑍍𑌪𑌿𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁 𑌹𑌿 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥ 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌦𑌿𑌤𑍋𑌽𑌧𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤 ३ 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌪𑌥𑍋𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌯𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌾 ३ 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥ 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌥𑌾𑌽𑌸𑍌 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌨 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤 ३ 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌹𑍁𑌤𑌾𑌵𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌚𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌵 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥ 𑌅𑌥 𑌨𑍁 𑌕𑌿𑌮𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌵𑍋𑌚𑌥𑌾 𑌯𑍋 𑌹𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌥𑌂 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍁𑌰𑌰𑍍𑌧𑌮𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑌨𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌶𑌿𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ ௪ ॥ 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌮𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌯𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑍈𑌕𑌂 𑌚𑌨𑌾𑌶𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍈𑌤𑌾𑌨𑌵𑌦𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌹𑌮𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑍈𑌕𑌂 𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌹𑌮𑌿𑌮𑌾𑌨𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ ௫ ॥

ஸ௦-ரா—ஸ்வேத கேதுவை ப்ரவாஹனன் கேட்கிறான் அதாவது இந்த பூமியில் நின்றும் கர்மிகள்வின் ப்ரஜைகள் மேலே எந்த விடத்தை யடைகிறார்கள் எப்படி திரும்பி வருகிறார்கள். தேவமார்க்கத்துக்கும் பிதுர் மார்க்கத்துக்கும் பேதமென்ன இவ்விடத்திலின்று போகப்பட்டவர்களாலே ஸ்வர்க்கலோகம் ஏன் நிறைக்கப்படுகிறதில்லை இந்தஉலகமும் ஏன் நிறைக்கபடுவதில்லை பஞ்சமாகுதியிலே பூதஸூக்ஷமங்களெந்தப்ரகாரத்தால் புருஷ சப்தத்தை யடைகிறதென்ன அதற்கு அவன் தெரியாதென்றுசொன்னான். பிதாவினால் நன்றாய் ஸிக்ஷிக்கப் பட்டதென்றுசொல்லிகேள்விக்குயுத்தரம் சொல்லாமா லிருப்பது யுக்தமோவென்று ப்ரவாஹனன்சொன்னான். இப்படி ப்ரவாஹனனால் கஷ்டப்படுத்தப்பட்டவனாய் தகப்பனிடம் போய் உபசிக்க வேண்டியகாலத்தில் எனக்கு ஒன்றும் ஸிக்ஷைசொல்லாமல் உனக்கு யெல்லாம் ஸிக்ஷித்து யாகிவிட்டதென்று யெனக்கு சொல்லிவிட்டீரேஅதை நம்மிஞன் ராஜாபசதனாகிய ப்ரவாஹனன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொல்ல ஸக்தியற்றவனானேன்.

அதை கேட்டபிதா இந்த சேழ்வைகளுக்கு எனக்கே உத்தரஞ் சொல்லத்தெரியாது அப்படி தெரிந்திருந்தால் ஆப்த புத்திரனாகிய உனக்கு சொல்லாமல் யாருக்கும் சொல்லப்போகிறேனென்று சொன்னான்.

𑌸 𑌹 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋𑌽𑌰𑍍𑌧𑌮𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌂 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌭𑌾𑌗 𑌉𑌦𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌰𑌂 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌵𑍈𑌵 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌚𑌮𑌭𑌾𑌷𑌥𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ॥ ௬ ॥ 𑌸 𑌹 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍀 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌤𑌂 𑌹 𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾

𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌵𑌦𑍋 𑌯𑌥𑍇𑌯𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑌮𑌭𑍂𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௭ ॥

ப௦-ரை—கவுதம கோத்திரியான ஸ்வேதகேதுவின் பிதா ப்ரவாஹணனென் அரசனிடம்போய் சேர்ந்தான் அந்த அரசன் ஸ்வேதகேதுவின் பிதாவைப் பூஜித்து பொருள் விஷயமான வார்த்தை கேளுமென்று சொன்னான், அதற்கு ஸ்வேத கேதுவின் ஓ அரசனே மானிட சம்பந்த மான பொருள் யுனக்கே யிருக்கட்டும் என் புத்திரனிடம் சொன்ன வார்த்தத்தை எனக்கு சொல்லென்று சொன்னான் அதைக்கேட்டு மிகவும் துக்கிதனாய் வித்தியாப்பாஸார்த்தம் அனேககாலம் இவ்விடத்தில் வென்று கவுதமானனை நேமித்து இந்த வித்தியையாவது எந்த எந்தகாரணத்தால் உன்னிடத்தி லின்று இதர ப்ராமணர்களை அடைய வில்லையோ அத்தாலே உலகத்தில் க்ஷத்திரியனே இந்தவித்யைக்கு உபதேசிக்கிறவனாயானான் னெனறு சொன்னான். அனேககாலம் வாசம் செய்த கவுதமன்னரும் பொருட்டு அரசன் வித்தியையுபதேசித்தான்.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌅𑌸𑍌 𑌵𑌾𑌵 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌮𑌯𑍋 𑌧𑍂𑌮𑍋𑌽𑌹𑌰𑌰𑍍𑌚𑌿𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 ॥ ௧ ॥

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍇𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ப௦-ரை—ஐந்தாவது கேள்விக்கு சொல்லப்படபோகிற உத்தரம் மற்ற ப்ரஸ்நங்களுக்கும் அனு கூலமாகையால் அதை முதலில் சொல்லுமுர் அதாவது ஓதவுதும னேசுவர்க்கலோகமாகிய புகை-பகல் ஒளி சந்திரன்-தனல் நக்ஷத்திரங்கள்பொரிகள் இப்படிபட்டஸ்வர்க்கமாக அக்னியில் தேவர்கள் ஜலங்களைக்கொண்டு ஓமம் பண்ணுகிறார்கள். ஸ்ருதியில் ஸ்ரத்தர் சப்ததார் ஜலம் சொல்லப் படுகிறது. அந்த ஆகுதிக்கி சந்திரன் அரசனாகிறான் இப்படி தனது கர்மங்களால் ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைந்த ஜீவன் ஸ்வர்க்க சுகத்தைஅனுபவிக்க தக்க திவ்ய தேகத்தோடு கூடினவனாகிறான் இங்கேசொல்லுகிற சோமராஜ பாவம் பூதஸூக்ஷ்மத்தால் சூழப்பட்ட ஜீவவிஷயமென்றுஅறியத்தக்கது.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌦𑌭𑍍𑌰𑌂 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑌶𑌨𑌿𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌹𑍍𑌰𑌾𑌦𑌨𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 ॥ ௧ ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ப-௦-ரை—மழைக்கு காரணமாகிய பர்ஜன்ய தேவன், அக்னி வாயுவு சமித்து ஆகாசம், திக்கு, மின்னல் ஒளி, இடி, தனல் மேககர்ஜனம் பொரி மழை உண்டாகின்றது முன்போலவே காண்க.

ஷஷ்ட: கண்ட:

ப்ருதிவீ வாவ கௌதமாக்நிஸ்தஸ்யா: ஸம்வத்ஸர ஏவ ஸமிதாகாஶோ தூமோ ராத்ரிரர்சிர்திஶோऽங்காரா அவாந்தரதிஶோ விஸ்புலிங்கா: ‖ ௧ ‖ தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா வர்ஷம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதேரந்நம் ஸம்பவதி ‖ ௨ ‖

ப-ரா—பூமி, அக்னி, வஸ்திரம் சமித்து. ஸம்வஸ்ரமாகிய காலத்தினாலே யன்றோ பயிர்முதலாகிய பலவஸ்துக்களால் நிரைக்கப்படுகிறது. பூமி பூமியி லின்று உசர கிளம்பினவதுபோலவும் கருப்பாயுமிருப்பதால் ஆகாயம் புகை, ராத்திரி ஜ்வாலை திக்குகள் தனல் அவாந்தர திக்குகள் பொரிகள். வருஷத்திற் கு ஓமம் செய்கிறார்கள் அன்னமுண்டாகிறது. ௨)

ஸப்தம: கண்ட:

புருஷோ வாவ கௌதமாக்நிஸ்தஸ்ய வாகேவ ஸமித்ப்ராணோ தூமோ ஜிஹ்வார்சிஶ்சக்ஷுரங்காரா: ஶ்ரோத்ரம் விஸ்புலிங்கா: ‖ ௧ ‖ தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா அந்நம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதே ரேத: ஸம்பவதி ‖ ௨ ‖

புருஷனாகிய அக்னி, வாக்கு சமித்து, வாக்கினாலன்றோ புருஷன் ஜ்வலிக்கி றான் தேவர்கள் அன்னத்தை ஓமம் செய்கிறார்கள் ரேதஸ்ஸு உண்டாகிறது.

அஷ்டம: கண்ட:

யோஷா வாவ கௌதமாக்நிஸ்தஸ்யா உபஸ்த ஏவ ஸமித்யதுபமந்த்ரயதே ஸ தூமோ யோநிரர்சிர்யதந்த: கரோதி தேऽங்காரா அபிநந்தா விஸ்புலிங்கா: ‖ ௧ ‖ தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா ரேதோ ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதேர்கர்ப: ஸம்பவதி ‖ ௨ ‖

ப-ரா—ஸ்திரி, அக்னி, குறி, சமித்து சங்கேதம் செய்கையொளி ஜ்வாலை அதில் செய்யப்படும் காரியம் தனல் சுகம் பொரி தேவர்கள் ரேதஸ்ஸை ஓமம் செய்கிறார்கள் கர்ப்பம் உண்டாகிறது.

நவம: கண்ட:

இதி து பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ பவந்தீதி ஸ உல்பாவ்ருதோ கர்போ தஶ வா நவ வா மாஸாநந்த: ஶயித்வா யாவத்வாத ஜாயதே ‖ ௧ ‖ ஸ ஜாதோ யாவதாயுஷம் ஜீவதி தம் ப்ரேதம் திஷ்டமிதோऽக்நய ஏவ ஹரந்தி யத ஏவேதோ யத: ஸம்பூதோ பவதி ‖ ௨ ‖

ப-ரா—கீழ்ச்சொன்னபடி ரத்தா, ஸோம, வ்ருஷ்டி அன்னரேதோ ரூப ங்களாகிய ஆஹுதிகளில் அஜ்வதாகிய ரேதோ ரூபமாகிய ஆகுதியில் அப், சப்த் தாலே சொல்லப்பட்ட பூதஸூக்ஷ்மங்கள் புருஷசப்தத்துக்குபொருளாகின்றதுகள் இதிசப்தம் ஐந்தாவது ப்ரஸ்நத்திற்கு முடிவைக்காட்டுகிறது. உல்பை என்கிற கர்பபையினால் சூழப்பட்டு 9 - 10 - மாசம் வாசம் செய்து பிறகு வெளிப்படுகிறது

கர்மானுகூலமாய் சிலகாலம் ஜீவித்து நசித்த உடனே அக்னிய பகரிக்கிறது மறுபடியும் முன்போலவே உண்டாகிறது இந்த உபன்னியாஸம் வைராக்கியம் பொருட்டு.

அத² த³ஶம: க²ண்ட³:.

தத்³ய இத்த²ம் விது³: । யே சேமே(அ)ரண்யே ஶ்ரத்³தா⁴ தப இத்யுபாஸதே தே(அ)ர்சிஷமபி⁴ஸம்ப⁴வந்த்யர்சிஷோ(அ)ஹரஹ்ந ஆபூர்யமாணபக்ஷமாபூர்யமாணபக்ஷாத்³யான்ஷடு³த³ங்ஙேதி மாஸாம்ஸ்தான் ॥ ௧ ॥ மாஸேப்⁴ய: ஸம்வத்ஸரம் ஸம்வத்ஸராதா³தி³த்யமாதி³த்யாச்சந்த்³ரமஸம் சந்த்³ரமஸோ வித்³யுதம் தத்புருஷோ(அ)மானவ: ஸ ஏனான்ப்³ரஹ்ம க³மயத்யேஷ தே³வயான: பந்தா² இதி ॥ ௨ ॥

மூன்றாவது கேள்விக்கு உத்தரம்சொல்லுகிறான். சிறத்தையோடு காட்டிலுட்கார்ந்து தபஸ் சப்தத்துக் கர்த்தமாகிய பிரும்மத்தை உபாஸித்திருக்கிறார்களோ அவன் அர்சிராதி மார்க்கத்தால்போய் பிரும்மத்தை அடைந்து திரும்புகிறதில்லை அதாவது கீழ்சொன்னப்படிக்கு த்யுபர்ஜன்னிய, பிருதிவீ, புருஷயோஷித்துகளில், சிறத்தா ஸோம, விருஷ்டி, அன்ன, ரேதஸ்ஸு, இவைகளை சரீர மாயுடைய தேஹத்துக்கு வேறுபட்டதாயும் ஞானசுவரூபியான ஜீவனை உள்ளபடி அறிந்து கீழ்சொன்னபடிக்கு தபஸ்ஸைசெய்கிறவன் தேஜோலோகம் தினம் சுக்லபக்ஷம், ஆறுருது உத்தராயணம் வர்ஷம் சூரியன் சந்திரன் மின்னல் இவைகளுக் கதிபதியின் லோகவழிப்போய் விரஜை என்கிற நதியில் ஸ்நானம்செய்து பிரும்மத்தை அடைகிறான். இவன் திரும்பி ப்ரக்ருதியில் வந்து பிறப்பதில்லை.

அத² ய இமே க்³ராம இஷ்டாபூர்தே த³த்தமித்யுபாஸதே தே தூ⁴மமபி⁴ஸம்ப⁴வந்தி தூ⁴மாத்³ராத்ரிம் ராத்ரேரபரபக்ஷமபரபக்ஷாத்³யான்ஷட்³த³க்ஷிணைதி மாஸாம்ஸ்தான்னைதே ஸம்வத்ஸரமபி⁴ப்ராப்னுவந்தி ॥ ௩ ॥ மாஸேப்⁴ய: பித்ருலோகம் பித்ருலோகாதா³காஶமாகாஶாச்சந்த்³ரமஸமேஷ ஸோமோ ராஜா தத்³தே³வானாமன்னம் தம் தே³வா ப⁴க்ஷயந்தி ॥ ௪ ॥ தஸ்மின்யாவத்ஸம்பாதமுஷித்வாதை²தமேவாத்⁴வானம் புனர்நிவர்தந்தே யதே²தமாகாஶமாகாஶாத்³வாயும் வாயுர்பூ⁴த்வா தூ⁴மோ ப⁴வதி தூ⁴மோ பூ⁴த்வாப்⁴ரம் ப⁴வதி ॥ ௫ ॥ அப்⁴ரம் பூ⁴த்வா மேகோ⁴ ப⁴வதி மேகோ⁴ பூ⁴த்வா ப்ரவர்ஷதி த இஹ வ்ரீஹியவா ஓஷதி⁴வனஸ்பதயஸ்திலமாஷா இதி ஜாயந்தே(அ)தோ வை க²லு து³ர்நிஷ்ப்ரபதரம் யோ யோ ஹ்யன்னமத்தி யோ ரேத: ஸிஞ்சதி தத்³பூ⁴ய ஏவ ப⁴வதி ॥ ௬ ॥

எவனொருவன் வீட்டிலிருந்தே யாகம் செய்தல் குளம் வெட்டுதல், தோட்டம் வைத்தல், தானம்செய்த முதலியவைகளை செய்கிறானோ, அவன் தூமம் ராத்திரிகிருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணாயனம் பிதுருஆகாசம் சந்திரன்இவர்களின்லோகங்களைஅடைந்து அவ்வர்க்கதில் உத்தமமான சரீரத்தைஅடைந்து தேவர்களுக்கு மிகவும்போக்கியனாகிறான். பிறகு கர்மாநுகூலமாய் சிலநாள் சுகத்தை அனுபவித்து புண்ணியம் நசித்தவுடனே போனவழியே திரும்பி கீழேவந்து (இதுயிரண்டாவதுக்குத்தரம்) மேகத்தினின்றும் மழைவழியாய் தான்னியாதிரூபமாய் ஆய்ரேதோரூபமாகிறான்.

தத்ய இஹ ரமணீயசரணா அப்யாஶோ ஹ யத்தே ரமணீயாம் யோநி
மாபத்யேரந் ப்ராஹ்மணயோநிம் வா க்ஷத்ரியயோநிம் வா வைஶ்யயோ
நிம் வாऽத ய இஹ கபூயசரணா அப்யாஶோ ஹ யத்தே கபூயாம் யோநி
மாபத்யேரந் ஶ்வயோநிம் வா ஸூகரயோநிம் வா சண்டாலயோநிம் வா ‖ எ‖

முன்னநுபவித்தகர்மம் நல்லதானால் பிராம்ஹணாதி உத்கிருஷ்ட ஜன்மமும் துஷ்டகர்மமானால நீசஜன்மங்களும் கிடைக்குமென்றவாறு.

அதைதயோ: பதோர்ந கதரேணசந தாநீமாநி க்ஷுத்ராண்ய
ஸக்ருதாவர்தீநி பூதாநி பவந்தி ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வேத்யேதத்த்ருதீயம் ஸ்
தாநம் தேநாஸௌ லோகோ ந ஸம்பூர்யதே தஸ்மாஜ்ஜுகுப்ஸேத ததே
ஷ ஶ்லோக: ‖ அ‖

நான்காவதுகேள்விக்குத்தரம் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுவிதகர்மங்களையும் செய்யாத புழுமுதலாயின இவ்விடத்திலேயே ஜநநமரணங்களை அடைந்து திரிவதாலும் சுவர்க்கத்துக்கு போவோர் கொஞ்சமாகையாலும் சுவர்க்கம் பிரஜைகளால் நிறைக்கப்படுகிறதில்லை ஆகையாலே மிகவும் துக்கத்தை உண்டுபண்ணத்தக்க இந்த ஜன்மமேவேண்டாமென்று ஜுகுப்ஸைதோற்றுகிறது.

ஸ்தேநோ ஹிரண்யஸ்ய ஸுராம் பிபம்ஶ்ச குரோஸ்தல்பமாவஸந்
ப்ரஹ்மஹா சைதே பதந்தி சத்வார: பஞ்சமஶ்சாசரம்ஸ்தைரிதி ‖கூ‖ அத
ஹ ய ஏதாநேவம் பஞ்சாக்நீந் வேத ந ஸஹ தைரப்யாசரந் பாப்மநா
லிப்யதே ஶுத்த: பூத: புண்யலோகோ பவதி ய ஏவம் வேத ய ஏவம்
வேத ‖ கO ‖

ஸ்வர்ணத்தை அபஹரித்தவனும் சுராபானம் செய்தவனும் குருவின் பத்னியை அடைந்தவனும் அந்தணனைக்கொன்றவனும் இவர்களுடன் சேர்ந்தவனும் ஆக ஐவரும் மஹாபாதகியென்று சொல்லப்படுவோர் இவர்கள் கோரமான நரகத்தில் வீழுவார்கள்.

ஜீவஸ்வரூபத்தையும் ப்ருமமஸ்வரூபத்தையும் சிரத்தையுடன் அறிந்து பஞ்சாக்னி வித்தியையை அப்பியாசித்தவன் பாதகியோடு சேர்ந்தாலும் கெடான். சித்தசுத்தனாகையாலே என்றவாறு.

ஏகாதஶ: கண்ட:.

ப்ராசீநஶால ஔபமந்யவ: ஸத்யயஜ்ஞ: பௌலுஷிரிந்த்ரத்யும்
நோ பால்லவேயோ ஜந: ஶார்கராக்ஷ்யோ புடில ஆஶ்வதராஶ்விஸ்தே ஹ
ஏதே மஹாஶாலா மஹாஶ்ரோத்ரியா: ஸமேத்ய மீமாம்ஸாம் சக்ரு: கோ
ந ஆத்மா கிம் ப்ரஹ்மேதி ‖ க ‖

[illegible] வைசுவானரவித்தியையைச்சொல்லத்தொடங்குகிறார் கிரஹஸ்தாசிரமத்தை செவ்வையாய் அநுஷ்டித்தும் சிரோத்திரியர்களாகவுமிருக்கப்பட்ட உபமன்யுபுத்திரனாகிய ப்ராசீனசாலனும் புலுஷபுத்திரனாகிய ஸத்யயஜ்ஞனும் பால்லவிபுத்திரனாகிய இந்திரத்யும்னனும் சாக்கராக்ஷிய புத்திரனாகிய ஜனனும் அசுவதராசுவபுத்

திரனாகிய புடிலனுமாகிய இந்த ஐவரும் கும்பலாய்க்கூடி நமக்கு அந்தர்யாமியாய் உள்ளிருந்து நியமிக்கப்பட்ட ப்ரம்ஹம் எதுவென்று விசாரித்தார்கள்.

𑌤𑍇 𑌹 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑍋 𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃 ॥ ௨ ॥

கீழ்ச்சொன்ன ஐவர்களும் நிச்சயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர்களாய் பரமாத்மாவாகிய ப்ரும்மஹத்தை உபதேசிக்கிற அருணபுத்திரனாகிய உத்தாலகரை நிச்சயித்து அவரை நாம் எல்லோரும் கிட்டிதெரிந்துக் கொள்ளக்கடவோமென்றுபோய் அவரை கிட்டினார்கள்.

𑌸 𑌹 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌮𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌾𑌲𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌭𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥

ஶ॰ ஜா—இவர்களைக் கண்டஉத்தாலகர் இவர்களோ மிகவும் சுரோத்திரியர்களாகவும் கிரஹஸ்தர்களாகவுமிருக்கிறார்கள் இவர்களுக்கு வைசுவானர வித்யையை நன்றாய் உபதேசிக்கத் தக்க சக்தியில்லை ஆகையால் வேறொருவரை கிட்டி கேட்டுதெரிந்துக் கொள்ளும்படிக்கு இவர்களுக்கு சொல்லுகிறேனென்று மனதில் நிச்சயித்தார்.

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌶𑍍𑌵𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌕𑍈𑌕𑍇𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃 ॥ ௪ ॥

ஶ॰—உத்தாலகரிப்படிக்கு நிச்சயித்து கீழ்ச்சொன்ன ஐவர்களைக் குறித்து கேகயபுத்திரனாகிய அசுவபதியானவர் இந்த வித்தியை சொல்ல வல்லமைசாலியாகையாலே அவரைநாமெல்லோரும் கிட்டி கேட்டுதெரிந்துக் கொள்ளுவோமென்று சொல்லி அவர்களும் தானும் அசுவபதியைகிட்டினார்.

𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌰𑍍𑌹𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌞𑍍𑌜𑌿𑌹𑌾𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌨 𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋 𑌜𑌨𑌪𑌦𑍇 𑌨 𑌕𑌦𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑌦𑍍𑌯𑌪𑍋 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌵𑍈𑌰𑍀 𑌸𑍍𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑍀 𑌕𑍁𑌤𑍋 𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌕𑍈𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌋𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇 𑌧𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௫ ॥

ஶ॰—இவர்களைக்கண்டு அசுவபதியானவர் தனது புரோஹிதனாலும், பிருத்யர்களாலும் அவர்களுக்குத் தக்கபடிக்கு அதிதிபூஜையை செய்வித்து அவர்களை பிரித்து சொல்லுகிறார் அதாவது, என்னுடைய ராஜ்ஜியத்தில் திருடனும், தானம் செய்யாதவனும், மத்தியபானம் செய்கிறவனும் அக்னிஹோத்திரத்தை விட்டவனும், வேதாத்தியானம்செய்யாதவனும், அசலானுடையமனைவியை அங்கீகரிப்பவனும் கிடையாது, எல்லாரும் யோக்கியர்களாகையாலே அயோக்கியர்களுடைய தனத்தை நான் அங்கீகரிக்காததாலே என்னுடைய தனத்தை நீங்கள் அங்கீகரிக்கலாமாகையாலே யான் கூடிய சீக்கிரத்தில் யாகம் செய்யப்போகிறேன் அதின் பூர்த்திவரைக்கு மிருக்கவேணும் அதில்எவ்வளவுதானம் குடுக்கபோகிறேனோ அவ்வளவும் உங்களுக்கு கொடுக்கிறேன் என்று பிரார்த்திக்கிறார். (ஓ)

𑌤𑍇 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌹𑍈𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌶𑍍𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍈𑌵 𑌵𑌦𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍇𑌮𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑌿 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ॥ ௬ ॥

ஸ॰—இதைக்கேட்டு அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் அதாவது எவ்விதமானதனம் யாருக்கு இஷ்டமோ அவர்களுக்கு அதையேதானே கொடுக்கவேணும், ஆகையாலே நாங்கள் வைசுவானர வித்தையை தெரிந்துகொள்ள வேணுமென்று வந்தோமாகையாலே எங்களுக்கு அந்தவித்தியயை உபதேசிக்கவேணுமென்னும் அதைவிடவேறு பிரயோஜனமில்லை என்றும் பிரார்த்திக்கிறார்கள். எல்லாவஸ்துக்களையும் அடைந்தும் எல்லாவஸ்துக்களாலும் அடையப்பட்டுமிருப்பதாலே வைசுவாநரமென்னும், விசுவாநரமே, வைசுவாநரமென்றும் ஆச்சுது இதற்கு எல்லாவஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கப்பட்ட ப்ருஹ்மம் அர்த்தம், வைசுவானரகதின் வித்தையை அந்தர்யாமியான ப்ருமஹத்தின் வித்தையை என்றவாறு. (௬)

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌹 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌯𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌹𑍍𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑌾𑌨𑍁𑌪𑌨𑍀𑌯𑍈𑌵𑍈𑌤𑌦𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥ ௭ ॥

ஸ॰-ரா—அவர்களைக்குறித்து அரசன் நாளைக்கு வித்தியோபதேசம் செய்கிறேனென்று சொல்லிவிட்டார் அதைக்கேட்டு அவர்கள மறுநாள்காலையில், கையில் பல ஸமித்துக்களை அஹங்கார மில்லாமைக்கு விநயத்துடன் அரசனிடம்சென்று இதோ உமக்கு சிஷியர்களாய்வந்து சேர்ந்தோமென்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட வரசன் மிகவும் மனம்கிழ்ந்து இவர்களுக்கு யான் நீசனுகையாலே ஸமித்தை வாங்கலாகாதென்று எண்ணி அதைவாங்காமலே ஸ்நேஹத்தாலேயேவித்தியோபசம் செய்தார் என்றவாறு. (௭)

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌔𑌪𑌮𑌨𑍍𑌯𑌵 𑌕𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌸𑍁𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌵 𑌸𑍁𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌤𑌮𑌾𑌸𑍁𑌤𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

ஸ॰-ரா—அந்தவரசன் இவர்களுக்கு வைசுவானர வித்யையில் ஏதாவது தெரியுமாவென்று பரீக்ஷாநிமித்தமாக உபமன்னுயு புத்திரனைக் குறித்துசொல்லுகிறார். ஓ உபமன்னுயுபுத்திரா எந்தவாத்மாவை நீஉபாஸித்தாய என்றுகேட்டார், ஓ பூஜ்யரே. சுவர்க்கத்தை சரீரமாக வுடயவை சுவாநரனை யான் உபாஸித்தேன் எனறான கேகயன் சொல்லுகிறார். யாதொரு சுவர்க்கலாகத்தை தேஹமாக உடைய வைசுவானரமான வாத்மாவை உபாஸித்தயோ அதநால் உனக்கு யாகோபயோகியான ஸுதபிராஸுதமா ஸுதவென்கிற புத்திரர்களுண்டாகிறார்களென்று சொன்னார்.

𑌅𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ॰-ரா—முன்னப்பிய ஸித்தவித்தியா பலத்தாலே அன்னத்தையும் ப்ருஹ்ம ஞானியான நல்லபுத்திரனையும் அடைகிறாய் இப்படியே எல்லாருக்கும்கிடைக்கும் உன்னால் வைசுவான நரபுத்தினால் உபாஸிக்கப்பட்ட புர்லோகமானது வைசுவான ரத்மாவுக்கு சிரஸ்தானமானது அதை அறிந்துக்கொள்ளுமபொருட்டு என்னிடத்

திர் நீவாராமற்போனால் உன்னுடைய தலைவீழ்ந்துவிடும். ஏனென்றால் விபரீதமாய் வித்யையை கிரஹித்ததால் கீழ்ச்சொன்ன விபத்துநேரிடும், நீஎன்னிடம்வந்தது மிகவும் நல்லதாச்சுது என்று அபிப்பிராயம். (உ)

அத த்ரயோதஶ: கண்ட:.

அத ஹோவாச ஸத்யயஜ்ஞம் பௌலுஷிம் ப்ராசீநயோக்ய கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இத்யாதித்யமேவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை விஶ்வரூப ஆத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்தவ பஹு விஶ்வரூபம் குலே த்ருஶ்யதே ‖ க ‖

ப்ரவ்ருத்தோஶ்வதரீரதோ தாஸீநிஷ்கோத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே சக்ஷுஷ்ட்வேததாத்மந இதி ஹோவாசாந்தோऽபவிஷ்யோ யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி ‖ உ ‖

ஸம்-ரா—பிராசீனயோக்கியனென்றும் வேறுபெயருடைய ஸத்திய யஜ்ஞனை டார்த்து அரசன் சொல்லுகிறார் நீவைசுவாநரவித்தியையை உபாஸித்தாயாவென்று ஆதித்யஸூரியனை உபாஸித்தேனென்றான். அதற்கரசன் உலகத்துக்கெல்லாம் பிரஸித்தமான வஸ்துவை உபாஸித்தபடியால் உன்னுடைய குலத்தில் அப்படிப்பட்ட புத்திரன் ரதினம முதலாகிய உத்கிருஷ்டவஸ்துக்கள் உண்டாகின்றன, உத்கிருஷ்டமான குதிரைகளோடுகூடிய ரதஙகளும் முக்தாஹாரம் முதலியவஸ்துக்களும் உனனைச்சேரும, மற்றவைக்கு முன்போலவே பொருள் அறிக. (க-உ)

அத சதுர்தஶ: கண்ட:.

அத ஹோவாசேந்த்ரத்யும்நம் பால்லவேயம் வையாக்ரபத்ய கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இதி வாயுமேவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை ப்ருதக்வர்த்மாத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்த்வாம் ப்ருதக்பலய ஆயந்தி ப்ருதக்ரதஶ்ரேணயோऽநுயந்தி ‖ க ‖

அத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே ப்ராணஸ்த்வேஷ ஆத்மந இதி ஹோவாச ப்ராணஸ்த உதக்ரமிஷ்யத்யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி ‖ உ ‖

ஸம்-ரா—வையாக்கிரபத்தியகனென்னும் வேறுபெயருடைய இந்திரத்யும் னைக்குறித்து நீவைசுவானரிவித்யயை உபாஸித்தாயாவென்று கேட்டதற்கு யான்வாயுவை உபாஸிதமேன் என்றான் மற்றவைககும் முன்போலவே பொருள். (க-உ)

அத பஞ்சதஶ: கண்ட:.

அத ஹோவாச ஜநம் ஶார்கராக்ஷ்யம் ஶார்கராக்ஷ்ய கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இத்யாகாஶமேவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை

ஏஷ வை பஹுல ஆத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்த்வம் பஹுலோ-
ஸி ப்ரஜயா ச தநேந ச ॥ க ॥

அத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே ஸந்தேஹஸ்த்வேஷ ஆத்மந இதி ஹோவாச ஸந்தேஹஸ்தே வ்யஶீர்யத்யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி ॥ உ ॥

ஸ0-ரா—சாகராக்ஷியனைக்குறித்து நீ வைசுவான ரவித்தியயை உபாஸித்தாயாவென்றுகேட்டதற்கு ஆஹாயான் ஆகாயத்தை உபாஸித்தேன என்றான். மற்றவைக்கு முன்போலவே பொருள் சொல்லிக்கொள்ளவும் (க-உ)

அத ஷோடஶ: கண்ட:

அத ஹோவாச புடிலமாஶ்வதராஶ்விம் வையாக்ரபத்ய கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இத்யப ஏவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை ரயிராத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்த்வம் ரயிமாந்புஷ்டிமாநஸி ॥ க ॥

அத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே பஸ்திஸ்த்வேஷ ஆத்மந இதி ஹோவாச பஸ்திஸ்தே வ்யபேத்ஸ்யத்யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி ॥ உ ॥

ஸ0-ரா—புடிலனைக்குறித்து நீ வைசுவான ரவித்தியயை உபாஸித்தாயா என்றுகேட்டதற்கு யான்ஜலத்தை உபாஸித்தேனென்றான் மற்றவைக்கு பொருள் ஸ்பஷ்டம். (க-உ)

அத ஸப்ததஶ: கண்ட:

அத ஹோவாசோத்தாலகமாருணிம் கௌதம கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இதி ப்ருதிவீமேவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை ப்ரதிஷ்டாத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்த்வம் ப்ரதிஷ்டிதோஸி ப்ரஜயா ச பஶுபிஶ்ச ॥ க ॥

அத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே பாதௌ த்வேதாவாத்மந இதி ஹோவாச பாதௌ தே வ்யம்லாஸ்யேதாம் யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி ॥ உ ॥

ஸம்.ரா—உத்தாலகனைக்குறித்து நீவைசுவான ரயித்தியயை உபாஸித்தாயா வென்றுகேட்க யான்பிருதிவியை உபாஸித்தேன் என்றுசொன்னான். மற்றவைக்கு பொருள் ஸ்பஷ்டம் முன்போலவே. (௧-௨)

அதாஷ்டாதஶ: க²ண்ட:।

தாந்ஹோவாசைதே வை க²லு யூயம் ப்ருத²கி³வேமமாத்மாநம் வைஶ்வாநரம் வித்³வாம்ஸோ(அ)ந்நமத்த² யஸ்த்வேதமேவம் ப்ராதே³ஶமாத்ரமபி⁴விமாநமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே ஸ ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு பூ⁴தேஷு ஸர்வேஷ்வாத்மஸ்வந்நமத்தி ॥ ௧ ॥

தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்யாத்மநோ வைஶ்வாநரஸ்ய மூர்தை⁴வ ஸுதேஜாஶ்சக்ஷுர்விஶ்வரூப: ப்ராண: ப்ருத²க்³வர்த்மாத்மா ஸந்தே³ஹோ ப³ஹுலோ ப³ஸ்திரேவ ரயி: ப்ருதி²வ்யேவ பாதா³வுர ஏவ வேதி³ர்லோமாநி ப³ர்ஹிர்ஹ்ருத³யம் கா³ர்ஹபத்யோ மநோ(அ)ந்வாஹார்யபசந ஆஸ்யமாஹவநீய: ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா—பிறகு அரசன் அவர்களை எல்லாரையும் பார்த்துசொல்லுகிறார். அதாவது நீங்கள் யாதொருகாரணத்தாலே போக்கியமுமான கல்யாணகுணபூர்ணமானவைசுவானர் பதத்துக்கு பொருளாகிய ப்ருமஹத்தை உபாஸித்தீர்களோ அதனாலே ஸகலவஸ்துக்களையும் அவயவமாயுடைத்தான ப்ருமஹத்தை செவ்வையாய் அனுபவிக்கப் போகிறீர்கள். இப்படிப்பட்ட ப்ரும்ஹப்ராப்திக்கங்கமான பிராணாக்னிஹோத்திரத்தை உபதேசிக்கிறார், அதாவது, உபாஸகனுடைய தலையே ப்ரும்ஹத்தின்தலையாகிய வாகாசம், சூரியன் பிரும்மத்தின்கண், வாயு பிராணன், உபாஸானுடைய மத்திய தேஹமே பரமாத்வாவின மத்தியதேஹம் இவனுடையவஸ்தியே அவனுக்குஜலம், பூமியே அவனுக்குபாதம், இப்படி தனது தேஹத்தையே பரமாத்துமாவின் சரீரமாக தியானிதது இருதயகமலத்திலிருக்கப்பட்டவக்னி,கார்ஹபத்யம், மனதிலிருக்கப்பட்டது அன்வாஹாரியம், முகத்திலிருக்கப்பட்டது ஆஹவனீயம், பிராணாஹுதி ஆஹுதி என்று இப்படிக்கு உபாஸிக்கக்கடவனென்றவாறு. ()

அதைகோநவிம்ஶ: க²ண்ட:।

தத்³யத்³ப⁴க்தம் ப்ரத²மமாக³ச்சே²த்தத்³தோ⁴மீயம் ஸ யாம் ப்ரத²மாமாஹுதிம் ஜுஹுயாத்தாம் ஜுஹுயாத்ப்ராணாய ஸ்வாஹேதி ப்ராணஸ்த்ருப்யதி ॥ ௧ ॥

ப்ராணே த்ருப்யதி சக்ஷுஸ்த்ருப்யதி சக்ஷுஷி த்ருப்யத்யாதி³த்யஸ்த்ருப்யத்யாதி³த்யே த்ருப்யதி த்³யௌஸ்த்ருப்யதி தி³வி த்ருப்யந்த்யாம் யத்கிஞ்ச த்³யௌஶ்சாதி³த்யஶ்சாதி⁴திஷ்ட²தஸ்தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபி⁴ரந்நாத்³யேந தேஜஸா ப்³ரஹ்மவர்சஸேநேதி ॥

ஸம்-ரா—தனக்கு புஜிப்பதற்கு சித்தமான வன்னத்தை முதலில் பிராணாயஸ்வாஹாவென்று புஜித்தால் பிராணனும் கண்ணும் சூரியனும் சுவர்க்கமும் திருப்தி அடைகின்றன. இவைகள் அசேதனங்களாகையாலே இவைகளுக் கந்தர்யாமியான தேவதை திருப்தி அடைகிறதென்று அர்த்தம். அதனால் உபாஸகனுக்கு பசுபுத்திரதனதான்யாதிகளுண்டாகின்றன அத்தால்இவன் திருப்தி யடைகிறானென்றவாறு.

அத² விம்ஶ: க²ண்ட³:.

அத² யாம் த்³விதீயாம் ஜுஹுயாத்தாம் ஜுஹுயாத்³வ்யாநாய ஸ்வாஹேதி வ்யாநஸ்த்ருப்யதி ॥ ௧ ॥ வ்யாநே த்ருப்யதி ஶ்ரோத்ரம் த்ருப்யதி ஶ்ரோத்ரே த்ருப்யதி சந்த்³ரமாஸ்த்ருப்யதி சந்த்³ரமஸி த்ருப்யதி தி³ஶஸ்த்ருப்யந்தி தி³க்ஷு த்ருப்யந்தீஷு யத்கிஞ்ச தி³ஶஶ்ச சந்த்³ரமாஶ்சாதி⁴திஷ்ட²ந்தி தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபி⁴ரந்நாத்³யேந தேஜஸா ப்³ரஹ்மவர்சஸேநேதி ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா—யாவனொருவன் வியானன ஸ்வாஹாவென்று இரண்டாவது ஆஹுதிசெய்கிறானோ அதனாலே வியானவாயுவும் சுரோத்திரமும் சந்திரனும் திக்கும் திருப்தி அடைகிறார்கள். மீந்ததர்க்கு அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம்.

அத² ஏகவிம்ஶ: க²ண்ட³:.

அத² யாம் த்ருதீயாம் ஜுஹுயாத்தாம் ஜுஹுயாத³பாநாய ஸ்வாஹேத்யபாநஸ்த்ருப்யதி ॥ ௧ ॥ அபாநே த்ருப்யதி வாக்த்ருப்யதி வாசி த்ருப்யந்த்யாமக்³நிஸ்த்ருப்யத்யக்³நௌ த்ருப்யதி ப்ருதி²வீ த்ருப்யதி ப்ருதி²வ்யாம் த்ருப்யந்த்யாம் யத்கிஞ்ச ப்ருதி²வீ சாக்³நிஶ்சாதி⁴திஷ்ட²தஸ்தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபி⁴ரந்நாத்³யேந தேஜஸா ப்³ரஹ்மவர்சஸேநேதி ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா—அபானயஸ்வாஹாவென்று செய்யப்பட்ட மூன்றாவதாஹுதியாலே அபானவாயுவும் வாக்கும் அக்னியும் பூமியும் திருப்தி அடைகிறது. மற்றவை ஸ்பஷ்டம்.

அத² த்³வாவிம்ஶ: க²ண்ட³:.

அத² யாம் சதுர்தீ²ம் ஜுஹுயாத்தாம் ஜுஹுயாத் ஸமாநாய ஸ்வாஹேதி ஸமாநஸ்த்ருப்யதி ॥ ௧ ॥ ஸமாநே த்ருப்யதி மநஸ்த்ருப்யதி மநஸி த்ருப்யதி பர்ஜந்யஸ்த்ருப்யதி பர்ஜந்யே த்ருப்யதி வித்³யுத்த்ருப்யதி வித்³யுதி த்ருப்யந்த்யாம் யத்கிஞ்ச வித்³யுச்ச பர்ஜந்யஶ்சாதி⁴திஷ்ட²தஸ்தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபி⁴ரந்நாத்³யேந தேஜஸா ப்³ரஹ்மவர்சஸேநேதி ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா—ஸமானயஸ்வாஹாவென்று செய்யப்பட்ட நான்காவதாஹுதியாலே ஸமானவாயுவும் மனதும் மேகமும் மின்னலும் திருபதி அடைகிறது. இதரதுஸ்பஷ்டம்.

அத² த்ரயோவிம்ஶ: க²ண்ட³:.

அத² யாம் பஞ்சமீம் ஜுஹுயாத்தாம் ஜுஹுயாது³தா³நாய ஸ்வாஹேத்யுதா³நஸ்த்ருப்யதி ॥ ௧ ॥ உதா³நே த்ருப்யதி வாயுஸ்த்ருப்யதி வாயௌ த்ரு

𑌵𑌾𑌯𑍌 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌶𑍍𑌚𑌾
𑌧𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿
𑌰𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 ॥ உ ॥

ஸம்-ரா—உதாநாயஸ்வாஹாவென்று செய்யப்பட்ட ஐந்தாவதான ஆஹுதியாலே உதானவாயுவும் ஆகாசமும் வாயுவும் திருப்தி அடைகிறது மேலே ஸ்பஷ்டம்.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌸 𑌯 𑌇𑌦𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾𑌨𑌪𑍋𑌹𑍍𑌯
𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌜𑍁𑌹𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑍃𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ க ॥ 𑌅𑌥 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋
𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌹𑍁𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ உ ॥ 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑍇𑌷𑍀𑌕𑌤𑍂𑌲𑌮𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌪𑍍𑌰𑍋
𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍂𑌯𑍇𑌤𑍈𑌵𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌤
𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 ॥ ங ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁 𑌹𑍈𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍
𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌾𑌯𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌹𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾
𑌨𑌰𑍇 𑌹𑍁𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 ॥ ச ॥ 𑌯𑌥𑍇𑌹 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌧𑌿𑌤𑌾 𑌬𑌾𑌲𑌾
𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰
𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥ ரு ॥

ஸம்-ரா—யாவனொருவன் இதினுண்மையை தெரிந்துக்கொள்ளாமல் ஆஹுதி செய்கிறானோ அவனிக்கு சாம்பலில் செய்த ஆஹுதிபலந்தான்கிடைக்கும் அதாவது பலனில்லை என்றவாறு. (க) ஸம்-ரா—யாவனொருவன் இதினுண்மையை தெரிந்துகொண்டு ஆஹுதிசெய்கிறானோ அவனாலே ஸார்வாத்ரியாமியான ப்ரும்மஹம் பூஜிக்கப்பட்டதாயாகிறதுஅதனாலே எல்லா இஷ்டங்களேயும் அடைகிறானென்றவாறு.() ஸம்-ரா—வைசுவானர வித்தியைக்கு அங்கமாகிய பிராணாக்னி வித்தியயை யாவனொருவன் செவ்வையாய் உபாஸிக்கிறானோ அவனுடைய எல்லாபாவங்களும் நெருப்பில போட்ட ஊாபோலே நாசமாய் போகுமென்றவாறு. (ங) ஸம்-ரா—எச்சிலைக் கொடுக்கலாகாது சண்டாளனுக்கு கொடுத்தாலும் முன்சொன்னகிரமத்துக்கு ஆஹுதிசெய்தால் சண்டாளதேஹத்திலிருக்கப்பட்ட ஜீவனுக்கும் பலம்சித்திக்குமென்று சொல்லப்படுகிறது (ச) ஸம்-ரா—பிராணாக்னிஹோத்திரத்தைத் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது இந்தசிலோகம் அதாவது உலகத்தில்மிகவும் பசியுடன் கூடியபிள்ளைகள் அன்னத்தைக்கொடுக்கத்தக்கன்னது தாயை எப்படிக்கு நான்குபக்கத்திலும் சுற்றி உபாஸிக்கிறார்களோ அப்படிக்கு ஸர்வபூதங்களும் இந்தபிராணாக்கிஹோத்திர வித்தியயை உபாஸிக்கிறதுகள்என்றவாறு அக்னிஹோத்திரமுபாஸதே என்று இரண்டு தடவை சொன்னது அத்தியாயத்தின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

முத்—இந்தப்ரபாடகத்தில்ப்ராணவித்யையைப்பற்றிவிஸ்தரத்தைப்புராணவசநங்களை யெழுதியிருக்கிறது. மற்ற விஷயங்களில் பெரும்பாலும் இராமாநுஜபாஷ்யத்தை யொற்றதே என்றறிக.

ஐந்தாம ப்ரபாடகம் முற்றும்.

ஹரி꞉ ஓம்.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉.

சாந்தோக்யோபநிஷதி - ஷஷ்ட꞉ ப்ரபாடக꞉.

ப்ரதம꞉ கண்ட꞉.

சத்வித்தியையை உபதேசிக்கிறதற்காக ஒருகதாவிசேஷம் சொல்லுகிறார்.

ஶ்வேதகேதுர்ஹாருணேய ஆஸ தம் ஹ பிதோவாச ஶ்வேதகேதோ வஸ ப்ரஹ்மசர்யம் ந வை ஸோம்யாஸ்மத்குலீநோ(அ)நநூச்ய ப்ரஹ்மபந்துரிவ பவதீதி ॥ க ॥

ஸ0-ரா—உத்தாலகரென்பவருக்கு சுவேதகேதுவென்றொரு குமாரன் இருந்தான் பன்னிரண்டு சம்வத்ஸரங்கள் உபநயனரஹிதனாயும் வேதம்அத்தியனம் பண்ணாமலுமிருக்கிறமகனைப்பார்த்து, வாராய் சுவேதகேதுவே நீநல்ல ஆசாரியனிடத்தில் வேதாத்தியனம் பண்ணுவதற்கு பிரம்மசரியமென்கிற ஆச்சிரமத்தை அடையவேணும். நம்முடையவம்சத்தில் பிறந்தவர்களில் ஒருவன் வேதாத்தியனம் பண்ணாமற்போனால் பிராமணனாக நினைக்கப்படமாட்டான் என்றார். (க

ஸ ஹ த்வாதஶவர்ஷ உபேத்ய சதுர்விம்ஶதிவர்ஷ꞉ ஸர்வாந்வேதாநதீத்ய மஹாமநா அநூசாநமாநீ ஸ்தப்த ஏயாய தம் ஹ பிதோவாச ॥ உ ॥

ஸ0-ரா—அந்த சுவேதகேதுவென்பவன் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வேதாத்தியனம் பண்ணாமலிருந்து பின்புஒரு ஆசாரியரிடத்தில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஸமஸ்தவேதங்களையும் அத்தியனம்பண்ணி தனக்கு யாரும் ஒப்பில்லை என்கிற நினைவுடன் தன்னை ஸாங்கவேதாத்தியனம் பண்ணினவனைப்போல் எண்ணிக்கொண்டு தன் தகப்பனாரிடம்வந்தான் அவனைப்பார்த்து தகப்பனார் சொன்னார். (உ)

ஶ்வேதகேதோ யந்நு ஸோம்யேதம் மஹாமநா அநூசாநமாநீ ஸ்தப்தோ(அ)ஸ்யுத தமாதேஶமப்ராக்ஷ்யோ யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவத்யமதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதமிதி கதம் நு பகவஸ்ஸ ஆதேஶோ பவதீதி ॥ ங ॥

ஸ0-ரா—வாராய் சந்திரனைப்போல் பிரியதரிசனனான சுவேதகேதுவே உலகத்தில் எந்தவஸ்து கேட்கப்பட்டமாத்திரத்தாலும் ஊஹிக்கப்பட்ட மாத்திரத்தாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டமாத்திரத்தாலும் எல்லாவஸ்துக்களும் கேட்கப்பட்டதாகவும் ஊஹிக்கப்பட்டதாகவும் நிச்சயிக்கப்படதாகவு மாகிறதோ; அந்த வஸ்துவையும் அந்த ஆசாரியரிடத்தில் கேட்டனையா எதனால் உனக்கு பரிபூரணனென்கிற புத்தி உண்டாயிற்றோ; என்று தகப்பனால் கேட்கப்பட்டவனாய் இதென்ன ஆச்சரியம் வேறொருவஸ்து தெரிந்தமாத்திரத்தால் மற்றவைகளெல்லாம் எப்படி தெரியவரும் என்கிற சங்கையுடன் சொன்னா. வாரீர் அய்யரே அந்த ஆதேசமென்கிறவஸ்துஎப்படி யாகிறது என்னு கேட்கப்பட்ட உத்தாலகர் மகனைப்பார்த்து திருஷ்டாந்தத்துடன் உத்தரம் சொல்லுகிறார். (ங)

யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம் ॥ ச ॥

யதா ஸோம்யைகேந லோஹமணிநா ஸர்வம் லோஹமயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் லோஹமித்யேவ ஸத்யம் ॥ ௫ ॥

யதா ஸோம்யைகேந நகநிக்ருந்தநேந ஸர்வம் கார்ஷ்ணாயஸம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் க்ருஷ்ணாயஸமித்யேவ ஸத்யம் ஏவம் ஸோம்ய ஸ ஆதேஶோ பவதீதி ॥ ௬ ॥

ஸ0-ரா—எப்படியானுல் உலகத்தில் ஒருமிருத் பிண்டமரியப்பட்டமாத்திரத்தினுல் கரகம் கலசம் முதலான மிருத்திரவிஷயங்கள்யாவும் அறியப்பட்டதாகுமோ ஒரு சுவர்ணபிண்ட மறியப்பட்டமாத்திரத்தால் அதன் விகாரமாகிய வளயகுண்டல முதலாகிய வாபரணங்கள சுவர்ணமென்றே அறியப்படுகிறதுகளோ, ஒரு அயபிண்டமறியப்பட்டமாத்திரத்தினுல் அதன் விகாரமானவைகளெல்லாம் அயப்பிண்டமென்றே அறியப்படுகிறதுகளோ அப்படியாகிறது அந்த ஆதேசம் அப்படிகாரணகாரியங்கள் ஒருவைப்பட்டிருந்தால வியவஹாரபேதத்துக்குகாரணமென்னென்றில் நாமரூபபேதங்கள் மிருத்துகள். என்றே பரமார்த்தமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

ந வை நூநம் பகவந்தஸ்த ஏதத வேதிஷுர்யத்த்யேததவேதிஷ்யந் கதம் மே நாவக்ஷ்யந்நிதி பகவாம்ஸ்த்வேவ மே தத் ப்ரவீத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௭ ॥

ஸ0-பா—இப்படிதகப்பனுல் சொல்லப்பட்ட சுவேதகேதுவை சொல்லுகிருர். பூஜ்யர்களான என்னுடைய ஆசாரியர்கள் அந்த ஆதேசவஸ்துவை அறியவில்லை என்று நான் எண்ணுகிறேன் அப்படி அறிந்திருந்தால் குணவானும் பக்தனுயுமிருக்கிற எனக்கு அந்த ஆதேசத்தை அவர்கள் ஏன்சொல்லமாட்டார்கள். ஆகையால் நீர் எனக்கு நன்ருகச்சொல்ல வேணுமென்று பிரார்த்திக்கப்பட்ட தகப்பன் அப்படியே சொல்லுகிறேனென்று பதில் சொன்னுர். (எ)

* த்விதீய: கண்ட:. *

அவதாரிகை.

ஸ0—அனேகாவஸ்தைகளுடன் இப்பொழுதுகாணப்படுகிற உலகத்திற்கு சன்மாத்திரத்துவத்தை பிரதிபாதிக்கிருர்.

ரா—முன்சொல்லப்பட்ட ஒருவஸ்து அரியப்பட்ட மாத்திரத்தால் எல்லா வஸ்துக்களும் அரியப்படுகின்றன என்கிற விஷயத்தை சமர்த்திக்கிறதற்காக பிருமமைக்காரணத்துவத்தை பிரதிபாதிக்கிருர்.

ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம் தத்தைக ஆஹுரஸதேவேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம் தஸ்மாதஸத: ஸஜ்ஜாயத ॥ ௧ ॥

குதஸ்து கலு ஸோம்யைவம் ஸ்யாதிதி ஹோவாச கதமஸத: ஸஜ்ஜாயேதேதி ஸத்த்வேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம் ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா—நாம ரூபக்ரியைகளுடன் காணப்படுகிற இந்தவஸ்துக்கள் சிருஷ்டிக்கு பூர்வகாலத்தில் ஏகரூபங்களாய் ஸஹகாரிகாரணாந்தரரஹிதங்களாய் கேவல சப்த புத்திமாத்திரவிஷயங்களாயிருக்கின்றன அந்த வஸ்து நிரூபணவிஷயத்தில் சிலபௌத்தர்கள் அபாவமாத்திரமே உள்ளது அதினின்று முலகமுண்டாயிற்று என்று சொல்லுகிருர்கள். அர்த்த பேதம்=ப்ரமமபேத்தை பிரதிபாதிக்கிருர். (க)

ஶ0-ரா—அனேகாவஸ்தைகளுடன் கூடின இந்த உலகம் ஸிருஷ்டிக்கு பிராத காலத்தில் அவஸ்தா ஶூன்னியமாய் ஏகரூபமாயிருந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள் நையாயிகர்கள்.. (க)

ஶ0-பா—பௌத்தபக்ஷத்தை உபந்னியசித்து நிரசித்து தன்மதத்தைச்சொல்லுகிறார். வாராய் சுவேதகேதுவே எந்தபிரமாணத்தால் அசத் சப்தவாச்சியமான இல்லாமை என்கிற வஸ்துவிலிருந்து சத் சப்தவாச்சியமான உலகமுண்டாயிற்றென்பது எப்படி சங்கதமாகும்ஆகையால் ஸிருஷ்டிக்கு பிராதக்காலத்தில் சச்சப்த வாச்சியமாயேயிருந்தது. (உ)

ரா-பா—நையாயிகமதத்தை நிரசித்து ஸ்வமதத்தை உபஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறார் அதுவே இதுவென்கிற பிரத்தியக்ஷவிரோதம் வருகிறபடியால் அவித்தியமான மான திரவியத்துக்கு உத்பத்தி உண்டாகிறதென்பது எத்தபிரமாணத்தால்சேரும் ஆகையால் இந்த ஜகத்து பூர்வம்சச்சப்தவாச்சியமாயேயிருந்தது. (உ)

தடைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோஸ்ருஜத தத்தேஜ ஐக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத³போஸ்ருஜத தஸ்மாத்³யத்ர க்வசஶோசதி ஸ்வேத³தே வா புருஷஸ்தேஜஸ ஏவ தத³த்⁴யாபோ ஜாயந்தே ॥ ௩ ॥

ஶ0-ரா—அந்த ஸத்சப்த வாச்சியமானது நான் பஹுவாகக்கடவேன் அதற்காக தேஜோபக்நாதி சரீரவிசிஷ்டித்தது தேஜச்சரீரகனாகிய பரமாத்மா பஹுவாகக்கடவேனென்று சங்கல்பித்து, ஜலங்களை ஸிருஷ்டித்ததாகையால் தேசத்திலேயும் காலத்திலேயும் புருஷன் துக்கியாயும் சுவேதயுக்தனாயும் ஆகிறான். அதனால ஜலங்கள் அக்கினிகாரியங்கள். (௩)

தா ஆப ஐக்ஷந்த பஹ்வ்ய꞉ ஸ்யாம ப்ரஜாயேமஹீதி தா அந்நமஸ்ருஜந்த தஸ்மாத்³யத்ர க்வச வர்ஷதி ததே³வ பூ⁴யிஷ்ட²மந்நம் ப⁴வத்யத்³ப்⁴ய ஏவ தத³த்⁴யன்னாத்³யம் ஜாயதே ॥ ௪ ॥

ஶ0-ரா—முன்போல் ஜலாகாரமானஸத்சப்த வாக்கியம் நாம்பஹுவாகக்கடவோம் அதற்காக உண்டாகக்கடவோம் என்று சங்கல்ப்பித்து அந்த ஜலங்கள் பிருதுவியை உண்டுபண்ணினான். ஆகையால் யாதொருதேசத்தில் வஷமுண்டாகிறதோ அவ்விடத்திலேயே அன்னசப்தவாச்சியமானதில் ஏகதேசமான விரீஹிமுதலானதுகள் பிருதுவி அதிகமாக உண்டாகிறது. ஆகையால் ஜலத்தில் நின்றும் பிருதுவி உண்டாகிறது. (௪)

இய த்ருதீய꞉ ஖ண்ட꞉.

தேஷாம் க²ல்வேஷாம் பூ⁴தானாம் த்ரீண்யேவ பீ³ஜானி ப⁴வந்த்யாண்ட³ஜம் ஜீவஜமுத்³பி⁴ஜ்ஜமிதி ॥ க ॥

ஶ0-ரா—ஜீவாவிஷ்டங்களான பக்ஷியாதி பூதங்களுக்கு காரணங்கள் ஆண்டஜமென்றும் ஜீவஜமென்னும் மூன்று வகையாகப்பட்டிருக்கின்றன. (க)

மஹாபூதங்களான அசேதனங்களுக்கு ப்ரும்மகாரியத்வத்தைச் சொல்லி ஜீவாவிஷ்டங்களான பௌதிகங்களுக்கும் ப்ரும்மகாரியத்வமேயுள்ளதென்று ப்ரும்மகாரியத்வத்தை பிரதிபாதிக்கிறார்.

𑌸𑍇𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌿𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஶா—தேஜோபன்னங்களுக்கு காரணபூதமான சத்ஸப்தவாச்சியமானதேவதை மூன்று விதமாகிய தேஜோபன்னங்களை அவித்தியாபலத்தால் ஜீவபாவத்தை யடைந்த சுவஸ்ரூபத்துடன் பிரவேசித்து, தேவதத்தாதி நாமங்களையும் சௌக்லியாதிரூபங்களையும் பண்ணக்கடவோமென்று சங்கல்பித்தது. (௨)

ரா—சுவஸ்வாபிமானி தேவதாதிஷ்டிதங்களான தேஜோபன்னங்களை ஜீவசரீரகனாய் அந்தர்யாமியாய் பிரவேசித்து நாமரூபங்களைப்பண்ணக்கடவோமென்று சத்சப்தவாச்சியமான பரதேவதை சங்கல்ப்பித்தது.

𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑌮𑍇𑌕𑍈𑌕𑌾𑌂 𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸𑍇𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌅𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍 ॥ ௩ ॥

ஶா-ரா—மூன்றுவிதமான தேவதைகளுக்குள் ஒவ்வொன்றை இரண்டிரண்டு விதமாகப்பிரித்து ஒவ்வொருபாகத்தை இரண்டிரண்டு விதமாகப்பண்ணி, அதை இதரபாகங்களில் சேர்த்து திருவிருத்கரணம் பண்ணக்கடவேனென்று ஸங்கல்பித்து தேஜோபன்னுதிகளில் ஜீவத்துவார நாமரூபங்களைப்பண்ணிற்று. (௩)

𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑌮𑍇𑌕𑍈𑌕𑌾𑌮𑌕𑌰𑍋𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑍃𑌦𑍇𑌕𑍈𑌕𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑍀𑌤𑌿 ॥ ௪ ॥

ஶா-ரா—தேவதாதிஷ்டிதங்களான தேஜோபன்னங்களுடைய திருவிருதபிரகாரத்தை என்னிடத்தில் கேட்கவும். (௪)

𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯𑌦𑌗𑍍𑌨𑍇 𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍁𑌕𑍍𑌲𑌂 𑌤𑌦𑌪𑌾𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌗𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌗𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌯𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍁𑌕𑍍𑌲𑌂 𑌤𑌦𑌪𑌾𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌗𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ ௨ ॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍋 𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍁𑌕𑍍𑌲𑌂 𑌤𑌦𑌪𑌾𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌗𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌣𑌂 𑌵𑌿

காரோ நாமதேயம் த்ரீணி ரூபாணீத்யேவ ஸத்யம் || ௪ || ஏதத்த ஸ்ம வை தத்வித்வாம்ஸ ஆஹு: பூர்வே மஹாஶாலா மஹாஶ்ரோத்ரியா ந நோऽத்ய கஶ்சநாஶ்ருதமமதமவிஜ்ஞாதமுதாஹரிஷ்யதீதி ஹ்யேப்யோ விதாஞ்சக்ரு: || ௫ || யது ரோஹிதமிவாபூதிதி தேஜஸஸ்தத்ரூபமிதி தத்விதாஞ்சக்ருர்யது ஶுக்லமிவாபூதித்யபாம் ரூபமிதி தத்விதாஞ்சக்ருர்யது க்ருஷ்ணமிவாபூதித்யந்நஸ்ய ரூபமிதி தத்விதாஞ்சக்ரு: || ௬ || யத்வவிஜ்ஞாதமிவாபூதித்யேதாஸாமேவ தேவதாநாம் ஸமாஸ இதி தத்விதாஞ்சக்ருர்யதா நு கலு ஸோம்யேமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா: புருஷம் ப்ராப்ய த்ரிவ்ருத்த்ரிவ்ருதேகைகா பவதி தந்மே விஜாநீஹீதி || ௭ ||

பொ-ரா—உலகத்தில் திருவிருத கிருகமாகிய அக்கினியக்கி எந்த ரோகிதரூபம்பிரசித்தமோ, அது திருவிருத்கரணரகிதமான தேஜோக்கு ரூபமென்னும் அதில் எந்த சுக்கிலரூபம் காணப்படுகிறதோ; அது அந்த ஜலத்தினுடைய ரூபமென்னும் அதில் யாதொரு கிருஷ்ணரூபம் காணப்படுகிறதோ அது பிருதுவினுடைய ரூபமென்று அறியவும்.

சூரியனுக்கு யாதொரு ரோஹிதரூபம்காணப்படுகிறதோ இப்படியே சந்திரவித்துதாதிகளுக்கு ரோஹிதம் முதலான ரூபங்கள காணப்படுகிறதுகளோ, அதுகள் கிரமமாய் அநதந்தவஸ்துக்களினுடைய சுவரூபங்களென்று கண்டுகொள்க. அவன்தாநாமதேயங்கள் வியவஹாரமாத்திரஹேதுக்கள்.

நம்முடைய வம்சத்தில் கீழ் சொல்லப்பட்ட ஞாநவான்களுக்குள் ஒருவரும் கேட்கப்படாததும் ஊஹிக்கப்படாததும், நிறுயிக்கப்படாததுமான வஸ்துவைச்சொல்லமாட்டாறென்று திருவிருத்கிருதங்களான தெஜோபன்னங்கள் நின்றும் சர்வத்தையுமறிந்தார்கள். எந்தவஸ்துவானது ரோஹிக்கும்போலவும் சுக்கிலம்போலவும் இருக்கின்றதோ, அந்தந்த ரூபங்கள் அக்கினியாதிகளுடைய ரூபங்களென்று அறிந்தார்கள்.

யாதொன்றானது கீழ்ச் சொன்ன ரூபத்தால் அறியப்பட வில்லையோ அதையும் ரூபவத்தென்றறியப்படுகிறரோஹித சுக்கில கிருஷ்ணகூட்டமென்றே அறிந்தார்கள இப்படி எல்லாப்பிரபஞ்சத்திற்கு திருவிருத்கரணத்தால் அபேதத்தை சாதித்து மாம்சாதி மயமான சரீரத்திற்கு திருவிருத்கிருத்தெஜோபன்னதயபௌதத்தையும்பிரதிபாதிற்க ஆரம்பிக்கிறார். எப்படி புருஷனால் அனுபவிக்கப்படுகிறதேஜோபன்னங்கள் பரிணமிக்கின்றனவோ அந்த பிரகாரத்தை என்னிடத்தில் நின்றும் அறியவேணும். (௧.௨-௩-௪-௫-௬-௭)

அத பஞ்சம: கண்ட:.

அந்நமஶிதம் த்ரேதா விதீயதே தஸ்ய ய: ஸ்தவிஷ்டோ தாதுஸ்தத்புரீஷம் பவதி யோ மத்யமஸ்தந்மாம்ஸம் யோऽணிஷ்டஸ்தந்மந: || ௧ ||

பொ-ரா—புருஷனால் புஜிக்கப்பட்ட அன்னம் ஜாடராக்கினியால் புசிக்கப்பட்டு மூன்றுவகையாகபிரிக்கப்பட்டது. அதாவது ஸதவிஷ்டமென்றும்மத்தியமம் என்றும் அநிஷ்டமென்றும் மூன்றுவகைகள் அதுகளில் ஸதவிஷ்டமாவது அதிகாம்சம், அது புரீஷமாகிறது மத்தியபாகம் மாம்சமாகிறது. (௧)

ஆப: பீதாஸ்த்ரேதா விதீயந்தே தாஸாம் ய: ஸ்தவிஷ்டோ தாதுஸ்தந்
மூத்ரம் பவதி யோ மத்யமஸ்தல்லோஹிதம் யோऽணிஷ்ட: ஸ ப்ராண: ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா — புருஷனால் பானம்பண்ணப்பட்ட ஜலங்கள் மூன்றுவிதமாக முன்போல் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ஸ்தூலாம்சம் மூத்திரமாகவும் மத்திய பாகம் லோஹிதமாகவும் ஸூக்ஷ்மபாகம் பிராணனாகவும் ஆகின்றது. (௨)

தேஜோऽஶிதம் த்ரேதா விதீயதே தஸ்ய ய: ஸ்தவிஷ்டோ தாது-
ஸ்தத³ஸ்தி ப⁴வதி யோ மத்யம: ஸ மஜ்ஜா யோऽணிஷ்ட: ஸா வாக் ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா — முன்போல் பிரிக்கப்பட்ட தேஜோனுடைய ஸ்தூலாம்சம் அஸ்தியாகவும் மத்தியமாம்சம் தாதுவிசேஷமாகவும் ஸூக்ஷ்மாம்சம் வாகிந்திரிய மாகவும் ஆகின்றன. (௩)

அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந ஆபோமய: ப்ராணஸ்தேஜோமயீ வாகி-
தி பூ⁴ய ஏவ மா ப⁴க³வாந் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா² ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥

ஸ0-ரா — கேவலான்னத்தையே புஜிக்கிற எலிமுதலான ஜந்துக்களுக்கும்வாகிந்திரியமும்பிராணவாயுவுமிருக்கிறபடியாலும் ஜலமாத்திரத்தையே புஜிக்கிற மத்ஸயம் முதலான ஜந்துக்கும் நொவாகிந்திரியங்கள்காணப்படுகின்றன. தேஜச்சப்தவாச்சியமானகிருததைலங்களை புஜிக்கிறஜனங்களுக்கு மனஸ்ஸும் பிராணனும்இருக்கிறபடியாலும் மனஸ்ஸும் அன்னமயமென்னும் பிராணன் ஜலமயமென்னும் வாக்குதேஜோமயமென்றும் எப்படி சொல்லப்படும் என்று சங்கைபண்ணக்கூடாது. எல்லாம் திரிவிருத்கிருதமாகையால் எல்லாவற்றிலும் எல்லாவஸ்துக்களும் சேர்ந்திருக்கிறபடியால், என்று உத்திரம் சொல்லி ஆச்சுவாசிப்பிக்கப்பட்ட குமாரன் மறுபடியும் பூஜ்ஜியனாயிருக்கப்பட்ட நீர் எனக்கு அன்னக்யாதிகளை தெரியப்படுத்த வேணும் என்று கேட்க உத்தரம் சொன்னார். (௪)

ஷஷ்ட²: க²ண்ட³:.

த³த்⁴ந: ஸோம்ய மத்²யமாநஸ்ய யோऽணிமா ஸ ஊர்த்⁴வ: ஸமுதீ³ஷதி தத்ஸ-
ர்பிர்ப⁴வதி ॥ ௧ ॥

ஏவமேவ க²லு ஸோம்யாந்நஸ்யாஶ்யமாநஸ்ய யோऽணிமா ஸ ஊர்த்⁴வ: ஸமுதீ³ஷ-
தி தந்மநோ ப⁴வதி ॥ ௨ ॥

அபாம் ஸோம்ய பீயமாநாநாம் யோऽணிமா ஸ ஊர்த்⁴வ: ஸமுதீ³ஷ-
தி ஸ ப்ராணோ ப⁴வதி ॥ ௩ ॥

தேஜஸ: ஸோம்யாஶ்யமாநஸ்ய யோऽணிமா ஸ ஊர்த்⁴வ: ஸமுதீ³ஷதி
ஸா வாக்³ப⁴வதி ॥ ௪ ॥

அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந ஆபோமய: ப்ராணஸ்தேஜோமயீ வாகி³தி
பூ⁴ய ஏவ மா ப⁴க³வாந் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா² ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௫ ॥

ஸ०-ரா—கடையப்பட்டதயிரினுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சம் மேலே கிளம்பி நவநீத பாவத்தையடைந்து கிருதமாகிறதோ அப்படியே புஜிக்கப்பட்ட அன்னத்தினுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சம் மனஸ்ஸாக ஆகிறது அதுபோல் பானம் பண்ணப்பட்ட ஜலங்களினுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சம் பிராணனுக் காகிறது, அதுபோலவே புஜிக்கப்பட்ட கிருதத்தை வாதிகளுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சம் வாகிந்திரியமாகிறது. மனம் பிராணாதிகள் அன்னமயாதிகள் என்கிற விஷயத்தில் வேருெரு திருஷ்டாந்தத்தால் சொல்ல வேண்டுமென்கிற சங்கையில் சமாதானம் சொல்லுகிறா. (௧-௨-௩-௪)

சஷ்டஸ்ய ஸப்தம: கண்ட:.

ஷோடஶகல: ஸோம்ய புருஷ: பஞ்சதஶாஹானி மாஶீ: காமமப: பிபாபோமய: ப்ராணோ ந பிபதோ விச்சேத்ஸ்யத இதி ॥ ௧ ॥

ஸ०-ரா—புருஷன் அன்னரசத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டும் பதினாறுவிதமாகப்பாகிக்கப்பட்டு மிருக்கிற சக்தி என்கிறகலைகளையுடையவன், அதில் பதினைந்துதினங்கள் புசிக்கவேண்டியதில்லை. இதையறியவேணுமானல் இஷ்டப்படிக்கு ஜலங்களை பானம் பண்ணவேணும் ஜலமயமாகிய பிராணன் நசிக்கமாட்டாது, என்று உத்தாலகர் சொன்னா. (௧)

ஸ ஹ பஞ்சதஶாஹானி நாஶாத ஹைனமுபஸஸாத கிம் ப்ரவீமி போ இத்ய்ருச: ஸோம்ய யஜூம்ஷி ஸாமானீதி ஸ ஹோவாச ந வை மா ப்ரதிபாந்தி போ இதி ॥ ௨ ॥

ஸ०-ரா—மனதினுடைய அன்னமயத்துவத்தை அறிவதற்காக பதினைந்துதினங்கள் புஜிக்கவில்லை. பதினாருவது தினத்தில் தகப்பனிடம்சென்று நான் என்சொல்லுகிறது என்று சுவேதகேதுவால் சொல்லப்பட்ட பிதாவானவர், நீமுன் அத்தியயனம் பண்ணிய ருக் யஜுஸ் ஸாம வேதங்களை படியாய் என்று சொல்ல எனக்கு ஒன்றும் தோற்றவில்லை என்று சொன்னர். (௨)

தம் ஹோவாச யதா ஸோம்ய மஹதோऽப்யாஹிதஸ்யைகோऽங்கார: கத்யோதமாத்ர: பரிஶிஷ்டஸ்ஸ்யாத்தேன ததோऽபி ந பஹு தஹேதேவம் ஸோம்ய தே ஷோடஶானாம் கலானாமேகா கலாதிஶிஷ்டா ஸ்யாத்தயைதர்ஹி வேதான்னானுபவஸ்யஶானாதாஸ்ய விஜ்ஞாஸ்யஸீதி

ஸ०-ரா—வாராய் சுவேதகேதுவே அதற்கு காரணம்தெரிந்துகொள்; உலகத்தில் மகத்பரிமாணமுடையதாயும் கட்டைகளால் ஜ்வலிக்கப்பட்டு மிருக்கிற அக்கினியினுடைய கத்தியோதபரிமாணமான ஒருதணல் சேஷித்தது அனேகவஸ்துக்களை எப்படிதஹிக்கமாட்டாதோ; அப்படியே அன்னங்களால விருத்தியடையப்பட்டபதினாறுவிதங்களான மனதினுடைய அம்சங்களில் பதினைந்து அம்சங்கள் க்ஷீணித்து ஒரு அம்சம்மிருந்தது. அதனுல் வேதங்கள் தோன்றவில்லை புஜித்தபிறகு சமஸ்தவேதங்களையு மறியப்போகிருய் என்று மகனைப்பார்த்து பிதா சொன்னர். (௩

ஸ ஹாஶாத ஹைனமுபஸஸாத தம் ஹ யத்கிஞ்ச பப்ரச்ச ஸர்வம் ஹ ப்ரதிபேதே தம் ஹோவாச ॥ ௪ ॥

ஸ०-ரா—இப்படி சுவேதகேதுவென்பவன் தகப்பனுல் சொல்லப்பட்டு புஜித்து தகப்பனுரிடம் சென்று, தகப்பனுரால் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொன்னுன். பிறகுமகனைப்பார்த்து தகப்பனுர் சொல்லுகிருர். (௪)

यथा सोम्य महतोऽभ्याहितस्यैकमङ्गारं खद्योतमात्रं परिशिष्टं तं तृणैरुपसमाधाय प्राज्वलयेत्तेन ततोऽपि बहु दहेत् ॥ ५ ॥

ஸ0-ரா—எப்படிமுன் நன்ருக ஜ்வலித்து சர்ந்தமாகிய பெரியதான அக்நினியினுடைய கத்தியோத மாத்திரமான தணல் திருணுதிகளால் விருத்தியடையப்பட்டு பெரியதாகிய வஸ்துகளை எரிக்குமோ. (ரு)

एवं सोम्य ते षोडशानां कलानामेका कलातिशिष्टाभूत्सान्नेनोपसमाहिता प्राज्वालीत्तयैतर्हि वेदाननुभवस्यन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वागिति तद्धास्य विजज्ञाविति विजज्ञाविति ॥ ६ ॥

ஸ0-ரா—அப்படியே பதினறு விதமாகிய மனதினுடைய அம்சங்களில் ஒருஅம்சம் அன்னத்தால் விருத்தியடையப்பட்டு தனகாரியம்செய்து கொளவதில் சமர்த்தமாச்சுது. அதனல் எல்லாவேதங்களையும் ஸ்மரிக்கிருய் ஆகையால் மநःபிராணுதிகள் அன்னமயாதிகளென்று தகப்பனருடைய உபதேசத்தால் சுவேதகேதுவாகியபுத்திரன் தெரிந்து கொண்டார். (சு)

अथ अष्टमः खण्डः.

அவதாரகை.

ஒருவஸ்து அறியப்பட்ட மாத்ரத்தால் எல்லாவஸ்துக்களும் அறியப்படும் என்கிறவிஷயத்தை ஸ்தாபநம்பண்ணுவதற்கு தேஜோபன்னங்களுக்கு பரமாத்மகாரணத்தத்ஸதைச்சொல்லி சேதனஸமூஹததுக்கு அதைச்சொல்லுகிருர்.

उद्दालको हारुणिः श्वेतकेतुं पुत्रमुवाच स्वप्नान्तं मे सोम्य विजानीहीति यत्रैतत्पुरुषः स्वपिति नाम सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति स्वमपीतो भवति तस्मादेनं स्वपितीत्याचक्षते स्वं ह्यपीतो भवति ॥ १ ॥

ஸ0-ரா—உத்தாலகரென்பவர் ஸ்வேதகேதுஎன்கிற மகனைப்பார்த்து நீசுஷுப்தி தசையை தெரிந்துகொள் என்றுசொன்ஞர். எப்போது புருஷன்பரதேவதையோடு ஏகீபூதனுய் லயத்தை அடைகிருனே அப்பொழுது இவனுக்கு லௌகிகர்கள் ஸ்வபிதி எனகிற நாமத்தைச்சொல்லுகிருர்கள். (க)

கீழ்சொல்லப்பட்ட விஷயத்தை உதாஹரணத்தால் தெரியப்படுத்துகிருர்.

स यथा शकुनिः सूत्रेण प्रबद्धो दिशं दिशं पतित्वान्यत्रायतनमलब्ध्वा बन्धनमेवोपश्रयत एवमेव खलु सोम्य तन्मनो दिशं दिशं पतित्वान्यत्रायतनमलब्ध्वा प्राणमेवोपश्रयते प्राणबन्धनं हि सोम्य मन इति ॥ २ ॥

ஸ0-ரா—ஒருபக்ஷி தனக்கு ஹிம்ஸகனுன வேடனுடைய ஹஸ்தத்திலிருக்கிற கயிற்ருல் கட்டப்பட்டு நாலுமூலைகளிலும் விழுந்து ஓரிடம் அகப்படாமல், அந்தவே

டனுடையஹஸ்தத்தை அடையுமோ அதுபோல் அன்னோபசிதமான மநச்சுஜாகரண ஸ்வப்நகாலத்தில் அநேகவிஷயங்களை க்ரஹித்தும் வேறொரு சாதநத்தை அடையாமல் ப்ராணத்துடன் சேருகிறது மனதுக்கு ப்ராணம் பந்தகம். (௨)

𑌅𑌶𑌨𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇𑌮𑍇𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁
𑌷𑍋𑌽𑌶𑌿𑌶𑌿𑌷𑌤𑌿𑌨𑌾𑌮𑌾𑌪 𑌏𑌵𑌤𑌦𑌶𑌿𑌤𑌂𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌗𑍋𑌨𑌾
𑌯𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌨𑌾𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌨𑌾𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂𑌤𑌦𑌪 𑌆𑌚𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍇𑌽𑌶𑌨𑌾
𑌯𑍇𑌤𑌿𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌚𑍍𑌛𑍁𑌙𑍍𑌗𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿𑌨𑍇𑌦𑌮𑌮𑍂𑌲𑌂𑌭𑌵𑌿
𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா—வாராய் சுவேதகேதுவே நீ அசநாபிபாஸையுடைய தத்வத்தை அறியவும் அசனையாவது புசிக்கவேணுமென்கிற இச்சை பிபாசையாவது பாநம்பண்ண வேணுமென்கிற இச்சை, எப்பொழுது புருஷனால் புசிக்கப்பட்ட கடிநமான அன்னத்தை பாநமபண்ணப்பட்ட ஜலங்கள் ரசரூபமாக பரிணமிப்பிக்கின்றனவோ அப்பொழுது புசிக்கவேணுமென்று இச்சை உண்டாகிறது, அதனால் அவனை லௌகீகர்கள் அசிஷதி என்று சொல்லுகிறார்கள். பசுக்களைக்கண்டு போகிற இடையாகளுக்கு கோநாயனென்றும் அஸ்வபாலகனுக்கு அஸ்வநாயனென்றும் அரசனுக்கு புருஷநாயனென்றும் பேர்கள். மேல்ஜலத்துக்கு அசநாயமென்று லௌகீகர்களும் பேர்சொல்லப்படுகிறது ஜலங்கள்லே ரஸபாவத்தை அடையப்பட்ட அன்னத்தால் சரீரமெனகிறகாரியம் அங்குரம்போல் உண்டாகிறது. அதனால் சரீரம் ஸகாரணம். (௩)

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌕𑍍𑌵𑌮𑍂𑌲𑌂𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌖𑌲𑍁𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑍇
𑌨𑌶𑍁𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨𑌾 𑌪𑍋𑌮𑍂𑌲𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛 𑌅𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌶𑍁𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑍂𑌲𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿
𑌚𑍍𑌛𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌶𑍁𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨𑌸𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌃𑌸
𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌸𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌸𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 ॥ ௪ ॥

தேஜஸ்ஸால் சொஷிக்கப்பட்டு சரீரமாய் பரிணமித்து சரீரம் ஸமூலமானால் அன்னத்தில காட்டிய வேறொரு காரணம் சொல்லப்படவேணும் எனகிற சாகையில் சொல்லுகிறார்.

ஸ0-ரா—சரீரத்துக்கு அன்னமே காரணமாகிறது வேறொருகாரணமில்லை அன்னமும் அங்குரம்போல் காரியமானதால் அதற்கு ஜலம் காரணம் ஜலமும் காரியமானதால் அதற்கு தேஜஸ்சு காரணம் அதுவும் காரியமானதால் அதற்கு பரமாத்மா காரணமென்று அறியவும். ஆகையால் சராசரங்களுக்கு உத்பாதகனென்றும் ஆதாரமென்றும் லயஹேதுவென்றும் சொல்லப்படுகிறான். (௪)

𑌅𑌥𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌤𑌿𑌨𑌾𑌮𑌤𑍇𑌜 𑌏𑌵𑌤𑌤𑍍𑌪𑍀𑌤𑌂𑌨𑌯
𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌗𑍋𑌨𑌾𑌯𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌨𑌾𑌯𑌃𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌨𑌾𑌯𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇
𑌜𑌆𑌚𑌷𑍍𑌟𑌉𑌦𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌶𑍁𑌙𑍍𑌗𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌜𑌾
𑌨𑍀𑌹𑌿𑌨𑍇𑌦𑌮𑌮𑍂𑌲𑌂𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௫ ॥

ஸ0-ரா—எப்பொழுது புருஷனால் பாநம்பண்ணப்பட்ட ஜலங்கள் தேஜஸ்ஸால் சொஷிக்கப்படுகின்றன, அப்பொழுது புருஷனுக்கு பிபாசதி என்றுபேர் சொல்லப்பட்டநாமங்கள்போல் தேஜஸ்சுக்கு உதந்யை என்றுபேர்சொல்லப்படுகிறது. அன்னஜலமும் அங்குரம்போல் காரிய மாகையால் ஸமூலமென்று சொல்லப்படுகிறது. (௫)

தஸ்ய க்வ மூலம் ஸ்யாதந்யத்ராத்ப்யோ(அ)த்பி: ஸோம்ய ஶுங்கேந தேஜோமூலமந்விச்ச தேஜஸா ஸோம்ய ஶுங்கேந ஸந்மூலமந்விச்ச ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா: யதா நு கலு ஸோம்யேமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா: புருஷம் ப்ராப்ய த்ரிவ்ருத் த்ரிவ்ருதேகைகா பவதி ததுக்தம் புரஸ்தாதேவ பவத்யஸ்ய ஸோம்ய புருஷஸ்ய ப்ரயதோ வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே மந: ப்ராணே ப்ராணஸ்தேஜஸி தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயாம் ஸ ய ஏஷோ(அ)ணிமா ॥ ௬ ॥

ஸம்-ரா — அந்த ஜலமயமான சரீரத்துக்கும் தேஜஸ்ஸை காரணமாகவும் அந்த தேஜஸ்சும் சரீரமாக பரிணமிக்கையால் அதற்கு சச்சப்தவாச்யமானபரதேவதை காரணம். ஆகையால் இந்தப்ரஜைகளுக்கு பரதேவதை உத்பாதகமென்றும் ஆதாரமென்றும் நாசகமென்றும் சொல்லப்படுகிறது இந்தசரீரம்தேஜோபநமூலகமானால் ல்லோஹிதமாம்ஸ்வரூபமாக பரிணமிக்கிறதற்கு ஹேதுதர்ப்த் கர்த்தமான தேஜோபன்னங்கள் தாவத்கரண ப்ரகாரம் கீழ்சொல்லப்பட்டது. ஜீவாத்மாவுக்கு தேஹவியோககாலத்தில் வாக்மனதிலும் மனஸ்சு ப்ராணனிடத்திலும் ப்ராணந்தேஜஸ்சுனிடத்திலும் தேஜஸ்சு பரதேவதையினிடத்திலும் லயிக்கிறது, இதை பரமாத்மா அணுவான வஸ்துபோல் காணப்படமாட்டான்.

ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ இதி பூய ஏவ மா பகவாந் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௭ ॥

ஸம்-ரா—இப்படி காணப்படுகிற ஜகத்து பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாய் அவன் சரீரியா யிருக்கிறபடியால் நீயும் அவனுக்கு சரீரபூதனென்று சொல்ல அப்பொழுது ஸ்வேதகேது தகப்பனைப்பார்த்து தினங்கள்தோறும் ப்ரஜைகள ஸுஷுப்திகாலத்தில் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேருகின்றன, நாம் சேர்ந்தோமென்று தெரிந்துக்கொள்ளுகிறதில்லை. ஆகையால் அந்த விஷயத்தை உதாஹரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று கேட்க அப்படியே யென்று சொன்னார். (௭)

அத நவம: கண்ட:.

யதா ஸோம்ய மது மதுக்ருதோ நிஸ்திஷ்டந்தி நாநாத்யயாநாம் வ்ருக்ஷாணாம் ரஸாந் ஸமவஹாரமேகதாம் ரஸம் கமயந்தி ॥ ௧ ॥

தே யதா தத்ர ந விவேகம் லபந்தே(அ)முஷ்யாஹம் வ்ருக்ஷஸ்ய ரஸோ(அ)ஸ்ம்யமுஷ்யாஹம் வ்ருக்ஷஸ்ய ரஸோ(அ)ஸ்மீத்யேவமேவ கலு ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதி ஸம்பத்ய ந விது: ஸதி ஸம்பத்யாமஹ இதி ॥ ௨ ॥

த இஹ வ்யாக்ரோ வா ஸிம்ஹோ வா வ்ருகோ வா வராஹோ வா கீடோ வா பதங்கோ வா தம்ஶோ வா மஶகோ வா யத்யத்பவந்தி ததாபவந்தி

𑌸𑌯𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿
𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௪ ॥

அவதாரிகை—உலகத்தில் ஜநங்கள் சுசுப்தி காலத்திலும் மரணகாலத்திலும் ப்ரளயகாலத்திலும் பரமாத்மாவினிடத்தில சோந்து, பிறகுசேர்ந்தோமென்கிற அறிவு இல்லாமைக்கு ஒரு உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

ஸம்-ரா—உலகத்தில் வண்டுகள் எப்படி நாநாதேசங்களிலிருக்கிற மரங்களுடைய புஷ்பரஸங்களைக்கொண்டுவந்து அவைகளுக்கு மதுபானத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அந்தரஸங்கள் மதுபானத்தால் ஏகீபூதங்களாய் பிறகு நான்மாமரத்துனுடைய ரஸமென்னும பெலாமரத்துனுடைய ரஸமென்னும் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொள்வதற்கு அஸமர்த்தங்களோ இப்படி ஏஜீவாத்மாக்கள், ஸுஷுப்தி காலாதிகளில் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ந்துபிறகு நாம் சேர்ந்தோமென்று தெரிந்துக்கொள்கிறதில்லை ஜந்துக்கள ஸுஷுப்திபூர்வகாலத்தில் என்றுதந்த தேஹாபிமானிகளாயிருந்தனவோ ஸுஷுப்திக்கு பிற்காலத்திலும் அந்தந்த தேஹாபிமானிகளாய் நான் வ்யாக்ரமென்றும் ஸிம்ஹமென்றும், நான்செந்நாய் என்றும் வராஹமென்றும் கிடமென்றும் பக்ஷியென்றும் அம்சமென்றும் மசகமென்றும் அபிமானத்துடன் இருக்கின்றன, அந்தஸச்சப்தவாச்யமான பரமாத்மா அனுஸ்வரூபியாய் சராசரங்களுக்கு காரணமானபடியால் நீஅவனுக்கு சரீரபூதனென்று சொல்ல அப்பொழுதுஸ்வேதகேது என்பவன் தகப்பனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அதாவது ஒரு மநுஷ்யன தன்னுடைய வீட்டிலிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லுகிறார்போல், நான் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லக்காண்கிறதில்லை. ஆகையால் வேறொரு உதாஹரணம் சொல்லவேணுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

𑌦𑌶𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌏𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰
𑌨𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌿𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌤 𑌆𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌸𑌤
𑌆𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌹 𑌇𑌤𑌿 𑌤 𑌇𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑌿𑌂𑌹𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌰𑌾
𑌹𑍋 𑌵𑌾 𑌕𑍀𑌟𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌵𑌾 𑌦𑌂𑌶𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑌶𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿
𑌤𑌦𑌾𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌸𑌯𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌸𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿
𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா—உலகத்தில் கங்கை முதலான நதிகள் மார்க்கத்தால புறப்பட்டு ஸமுத்திரத்தை அடைந்து பிறகு மேகங்களால பரப்ரமம பானமபண்ணப்பட்டு பூமி

வருக்ஷரூபமாய்விழுந்தும் மறுபடியும் கங்கைமுதலான நதிரூபத்தைதரித்துஸமுத்ரத்தை அடைந்து கீழுதங்களாய் பிறகும் கங்கை என்று யமுனை என்றும் அரியுகின்றன. அப்படியே சேதநாசெதநங்களும் ஸுஷுப்தி காலங்களில் பரமாத்மாவை அடைந்து பிறகு நாம் பரமாத்மாவை அடைந்து எழுந்திருக்க வந்தோமென்பது அறியாமல். பூர்வவாசனையால் வ்யாக்ராதி தேஹாபிமாநிகளாய் நாம் வ்யாக்ராதிகள் என்று அறிகின்றன இப்படி தகப்பனால் சொல்லப்பட்ட சுவேதகேது என்பவன் உலகத்தில் உறங்கி எழுந்தவன் [ஸோஹம்] அவன் தான் நான் என்று அநுஸந்திக்கிறப்போல் மரணாந்தரம் அப்படி அநுஸந்தாநம் காணுமையால் மரணகாலத்தில் சரீரநாசம்போல் ஆத்மநாசமும் உண்டாகவேணுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

அவதாரிகை—ஜீவாத்மாவுக்கு நாசமில்லையென்கிற விஷயத்தில் உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌲𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍
𑌸𑍍𑌰𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌰𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌗𑍍𑌰𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹
𑌨𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌰𑌵𑍇𑌤𑍍𑌸 𑌏𑌷 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌪𑍇𑌪𑍀𑌯𑌮𑌾
𑌨𑍋 𑌮𑍋𑌦𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

ப0-ரா-அநேகசாகையுடன்கூடின மரத்திரத்தில் மூலத்திலாவது மத்தியத்திலாவது அக்ரபாகத்திலாவது கோடாலிமுதலான ஆயுதங்களால் பேதித்தால் ப்ராணவாயுடன கூடியிருந்து ரஸபெருகிறது. ரஸரூபகாயபலத்தால் ஜீவாத்மா மரத்தில் அடிமுடி நுனிவரையில் வ்யாபித்து மூலபாகத்தில ஜலங்கலால் பாநம்செய்து அதினுல் ஸுகாதிகளை அநுபவிக்கிறது என்று அறியவும்.

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌦𑍇𑌕𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌖𑌾𑌂 𑌜𑍀𑌵𑍋 𑌜𑌹𑌾𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌸𑌾 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀
𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌸𑌾 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌸𑌾 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌿 𑌸
𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௨ ॥

ப0-ரா-இப்படி அடிமுதல் நுனிவரையில்வியாபித்திருக்கிறஜீவாத்மாஒருமரத்தில் வந்த பாகத்தை விடுகிறதோ அநதபாகம் உலர்ந்து மத்தபாகங்கள் செவ்வையாய் காணப்படுகின்றன, எல்லாபாகங்களையும் சூழற்கங்களாய் காணப்படுகின்றன, ஆகையால் வேறொருபாகம் ஓலருகிறது. ஜீவநாசத்தாலன்று ஜீவஸம்கேதத்தால் என்று சொல்லுகிறாற்போல எல்லாபாகங்கள உலருகிறதற்கு ஜீவயாகம் காரணமென்று கொள்ளவேணும். (உ)

𑌜𑍀𑌵𑌾𑌪𑍇𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲𑍇𑌦𑌂 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍋 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯
𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤
𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇
𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௩ ॥

ஸ௦-ரா—இப்படியே ஜீவனால் விடப்பட்ட மனுஷ்யாதி சரீரங்கள் நசிக்கின்றன ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஒருகாலமும் நாசமில்லையென்று கொள்ளவேணும், இல்லாவிட்டால் உலகத்தில் மனுஷ்யர்கள் உறங்கி எழுந்திருந்து முன்செய்தகாரியத்தினுடைய மீதியைச் செய்யவேணுமென்று சொல்லுகிறதும், ஜந்மாந்தரங்களின் செய்த புண்ணியபலங்களை அநுபவிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறதும் சேராது என்று தகப்பனால் சொல்லப்பட்ட சுவேத கேது என்பவன் ஸூக்ஷ்மாஸ்ச்சப்த வாச்யமான பரதேவதை நாமரூபங்களுடன் கூடின ஜகத்காரணத்வம் எப்படி சேருமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார். (௫)

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌨𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑍋𑌧𑌫𑌲𑌮𑌤 𑌆𑌹𑌰𑍇𑌤𑍀𑌦𑌂 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌗𑌵
𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌣𑍍𑌵𑍍𑌯 𑌇𑌵𑍇𑌮𑌾 𑌧𑌾𑌨𑌾 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌮𑌙𑍍𑌗𑍈𑌕𑌾𑌂
𑌭𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 ‖ ௧ ‖

𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍈𑌤𑌮𑌣𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌨𑌿𑌭𑌾𑌲𑌯𑌸
𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍈𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍍𑌨 𑌏𑌵𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑍋𑌧𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠
𑌤𑌿 ‖ ௨ ‖

𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂
𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ‖ ௩ ‖

ஸ௦-ரா—பெரிதாய்ப் படுகிறவஸ்துக்கு ஸூக்ஷ்மமான வஸ்துகாரணமென்கிற விஷயத்தைபார்க்கவேணுமானால் எதிரேகாணப்படுகிற ஆலமரத்தினுடைய பழத்தைக் கொண்டு வரவேணுமென்று சொல்ல, அப்பொழுது சுவேதகேது என்பவன் பழத்தைக்கொண்டுவர அதைபேதிக்கவேணுமென்றுசொல்ல, அப்படியேபேதிக்க அதில் எதைபார்க்கிறாயென்று கேட்க ஸூக்ஷ்மமான பீஜங்கள் காணப்படுகின்றன. என்று சொல்ல அந்த பீஜங்களில் ஒன்றை பேதிக்க வேணுமென்றுசொல்ல அப்பொழுது அதைப்பேதிக்க அதில் எதைப்பார்க்கிறாயென்று கேட்க, ஒன்றும் காணப்படுகிறதில்லை யென்று ஸ்வேதகேதுவைப் பார்த்து உத்தாலகர் சொல்லுகிறார். ஆலம்பழத்தினுடைய பீஜம்பின்னமானால் அதினுடைய ஸூக்ஷ்மாம்ஸம் காணப்படாமல் அநேகசாகைகளுடன் கூடின மரத்துக்கு காரணமாகுமாகையால் அணுவான பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து பெரிதாய் நாமரூப விபாகங்களுடன் கூடின ஜகத்து உண்டாகிறதென்கிறவிஷயத்தில் விச்வஸிக்கவேணும். அந்தபரமாத்மா பிரபஞ்சத்துக்கும் உனக்கு ஆத்மாவாயிருக்கிறது என்று தகப்பனால் சொல்லப்பட்ட சுவேதகேது என்பவன் பரமாத்மா உலகத்துக்குகாரணமானால் ப்ரத்யக்ஷமில்லாமைக்கு ஹேதுவென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌲𑌵𑌣𑌮𑍇𑌤𑌦𑍁𑌦𑌕𑍇𑌽𑌵𑌧𑌾𑌯𑌾𑌥 𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍁𑌪𑌸𑍀𑌦𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹
𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍋𑌷𑌾 𑌲𑌵𑌣𑌮𑍁𑌦𑌕𑍇𑌽𑌵𑌾𑌧𑌾 𑌅𑌙𑍍𑌗
𑌤𑌦𑌾𑌹𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌮𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌦 ‖ ௧ ‖

𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌲𑌵𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿
𑌲𑌵𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌲𑌵𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌦𑌥
𑌮𑍋𑌪𑌸𑍀𑌦𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾
𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲 𑌸𑌤𑍍𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌨 𑌨𑌿𑌭𑌾𑌲𑌯𑌸𑍇𑌽𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌕𑌿𑌲𑍇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾
𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥

அவதாரிகை—உலகத்தில் ஒருவஸ்து ஒருப்ரகாரமாம் காணப்படாமல் வேறொருரீதியாய்க் காணப்படுமென்கிற விஷயத்தில் உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

ப0-ரா—வாராய் ச்வேதகேதுவே ராத்ரியில் சலத்தில்லவணத்தைசேர்த்து காலையில் என்னுடைய சமீபத்துக்குவரவேணுமென்றுசொல்ல அப்படியேசெய்து தகப்பனருகே ஸமீபத்துக்குவர தகப்பன் அந்தலவணத்தைக் கொண்டுவரவேணுமென்றுசொல்ல, அவன் சலத்தில்லவணத்தை தேடிப்பார்க்க அப்பொழுது லவண ஜலத்தில்விலீனமாய் கண்ணுக்கும் கைக்கும் அகப்படவில்லையென்று தகப்பன் சொல்லுகிறார். இப்படியே ஸதாத்மஸ்வரூபம் அறியவும்.

ப0-ரா-இப்படி கையாலும் கண்ணாலும் அறியப்படாதலவணம்வேறொருஉபாயத்தால் அறியப்படுகிற ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுகிறார். ஜலத்தினுடைய அடிபாகத்திலும் மத்தியபாகத்திலும் அக்ரபாகத்திலும் ஜலத்தை யெடுத்து பானம் பண்ணி அது எந்தவிதமாயிருக்கிறதென்று கேட்க அப்பொழுது லவணமாயிருக்கிறது என்றுசொல்ல அதை உத்தாலகனார்கேட்டு எப்படி ஜலத்திலிருக்கிற லவணம் கண்ணனுக்கு விஷயமாகிறதில்லையே அப்படியே ஸ்தாவரஜங்கமங்களில் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரதேவதை ஆசார்யோபதேச ஶாஸ்த்ரங்களைவிட்டு சக்ஷுராதி இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாதென்று சொல்ல அப்பொழுது ச்வேதகேது என்பவன் ஸச்சப்தவாச்யமான பரதேவதை எந்த உபாயத்தால் காணப்படுகிறதோ, அதை உதாரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கச் சொல்லுகிறார்.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌰𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌨𑌦𑍍𑌧𑌾𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌨𑍀𑌯 𑌤𑌂 𑌤
𑌤𑍋𑌽𑌤𑌿𑌜𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍇𑌤𑍍𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌵𑍋𑌦𑌙𑍍𑌵𑌾𑌧𑌰𑌾𑌙𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌮𑌾𑌯𑍀
𑌤𑌾𑌭𑌿𑌨𑌦𑍍𑌧𑌾𑌕𑍍𑌷 𑌆𑌨𑍀𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌨𑌦𑍍𑌧𑌾𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 ॥ ௧ ॥

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌭𑌿𑌨𑌹𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌰𑌾
𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑍋 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑍀 𑌗𑌨𑍍𑌧
𑌾𑌰𑌾𑌨𑍇𑌵𑍋𑌪𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌹𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍇𑌽𑌥 𑌸𑌂𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯
𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா—எப்படி உலகத்தில் ஒருமநுஷ்யன் திருடன் கண்களைக்கட்டி தேசத்திலிருந்து அரண்யத்துக்குக் கொண்டுபோய் சநரஹிதமான ஸ்தலத்தில் விட அப்பொழுது அந்த மனுஷயன் திக்ப்ரம்மத்தை அடைந்து நாலுமூலைகளிலும் பார்த்து என்ன திருடன் கண்களை கட்டி சநரஹிதமான ஸ்தலத்தில் விட்டானென்று சொதித்து பிறகு தயாளுவான ஒரு புருஷனால் பந்தத்தில் நின்று விடப்பட்டு உன்னுடையதேசம் உத்தரபாகத்திலிருக்கிறது அந்தமார்க்கத்லே போனால் ஸ்வதேசத்தை அடையலாமென்று சொல்லப்பட்டு அப்படியேஸ்வதேசத்தை அடைந்து சுகாதிகளை அநுபவிக்கிறப்போல் சேதநர்கள் கர்மங்களாகிற பாசங்களால்கட்டப்பட்டு சம்சாரபாதையே அநுபவிக்கிற காலத்தில் பரமாத்மாவினுடைய அநுக்ரஹத்தால் நல்ல ஆசாரியனை அடைந்து அவருடையஉபதேசத்தால் ஸ்வஸ்ரூபங்களையும் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் அநுஸந்திக்கிறார்களோ அப்பொழுது சரீர விமோசனகாலத்தில் பரமாத்மாவை அடைகின்றன சரீரம்போன பிறகு ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைகின்றன என்கிறவிஷயம் தேஹமே ஆத்மாவென்கிற அபிமாநம் சரீரமுள்ளதன்மையுமிருக்கி[illegible]டியால் எப்படி ஸங்கதமாகும் என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதானம்சொல்லுகிறார்.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍋𑌤𑍋𑌪𑌤𑌾𑌪𑌿𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌯𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌾𑌮𑌥 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா—மரணபாதையை அநுபவிக்கிற புருஷனை தன்னுடைய பந்துக்கள் ஸமீபத்துக்கு வந்து என்னை நீ தெரிந்துகொள்ளுகிறாயா என்று சுற்றிக்கொண்ட சமயத்தில் எதுவரையில் வாக் மநத்திலும்வந்து ப்ராணனிடத்திலும் ப்ராணன் தேஜஸ்சுலும் தேஜஸ் பரதேவதைனிடத்திலும் அதுவரையில் தெரிந்துக்கொள்ளுகிறான். ஸச்சப்தவாச்ய மான பரதேவதையை வாஙிந்திரியும் மநோமார்கத்தால் அடைகிறதோ அப்பொழுது புருஷன்ஒன்றையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை உலகத்தில் சநங்களுக்குதேஹமே ஆத்மாஎன்கிற அபிஸந்தாநத்தால் அநர்த்தம் வருகிறதும் ஸதாத்மகத்வாபி சந்தாநத்தால்புருஷார்தப்ராப்தியுண்டாகிறது என்கிறவிஷயத்தை உதாஹரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

ஷோட³ஶ: க²ண்ட³:

புருஷம் ஸோம்யோத ஹஸ்தக்³ருஹீதமாநயந்த்யபஹார்ஷீத்ஸ்தேயமகார்ஷீத்பரஶுமஸ்மை தபதேதி ஸ யதி³ தஸ்ய கர்தா ப⁴வதி தத ஏவாந்ருதமாத்மாநம் குருதே ஸோऽந்ருதாபி⁴ஸந்தோ⁴ऽந்ருதேநாத்மாநமந்தர்தா⁴ய பரஶும் தப்தம் ப்ரதிக்³ருஹ்ணாதி ஸ த³ஹ்யதேऽத² ஹந்யதே ॥

அத² யதி³ தஸ்யாகர்தா ப⁴வதி தத ஏவ ஸத்யமாத்மாநம் குருதே ஸ ஸத்யாபி⁴ஸந்த⁴: ஸத்யேநாத்மாநமந்தர்தா⁴ய பரஶும் தப்தம் ப்ரதிக்³ருஹ்ணாதி ஸ ந த³ஹ்யதேऽத² முச்யதே ॥ ௨ ॥

ஸ யதா² தத்ர நாதா³ஹ்யேதைதா³த்ம்யமித³ம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ இதி தத்³தா⁴ஸ்ய விஜஜ்ஞாவிதி விஜஜ்ஞாவிதி ॥

ஸௌ-ரா-உலகத்தில்ஒருபுருஷன் என்னுடையவீட்டில்திருடன்பிரவேசித்துசிலவஸ்துகொண்டு போனான் என்று சொல்ல, அப்பொழுது ராசபடர்கள் ஒருவனிடத்தில் ஸம்சயப்பட்டு அவனை பிடித்துக்கொண்டு போகிறகாலத்தில் வழிநடுவில் சிலர் இவன் என்னகுற்றம்பண்ணினானென்றுகேட்க, அப்பொழுது படர்கள் இவன்ஒருவருடைய தநங்களை அபஹரித்தானென்று சொல்லி இவனை சோதிக்கிறதற்காக ஒரு அயஃபிண்டத்தை தப்தமாக பண்ணுங்களென்று சொல்லிக்கொண்டே அதைக் கொண்டுவருகிறார்கள். அப்பொழுது இவன்திருடியிருந்தால் நான் திருடினேனென்றுசொல்லுகிறவார்த்தை அஸத்யமாகிறது அஸத்யாபிஸந்தியுடன் அதை ஸ்பரசித்தால் தஹிக்கப்பட்டு படர்களால் ஹிம்சிக்கப்படுகிறான். அப்படிதிருடாவிட்டால்இதை வார்த்தை ஸத்யமாகுறது அதனால் தஹிக்கப்படாமல் படர்களால் விடப்படுகிறான். எப்படி ஸத்யாபி ஸந்தியுடன்கூடின புருஷன் பரசுவை ஸ்பர்சித்து தகிக்கப்படமாட்டானே, அப்படியே உலகம் சதத்ஸதாத்மக மென்று அபிஸந்தானத்துடன் கூடின புருஷன் ஸம்ஸாரிகஷ்டத்தை அநுபவிக்கமாட்டான். ஆகையால் சராசரங்கள் அவனுக்கு சரீரபூதங்களென்று சொல்ல அப்பொழுது ஆசாரியனுடைய வசநத்தால் ச்வேதகேது என்பவன் பரமாத்மாவை தெளிந்துக்கொண்டான். (௩)

மத்வபாஷ்யம்—இந்தப்ரபாடகத்தில் ச்வேதகேதுவைப்பற்றின புராண வசனங்கள் விசேஷித்து எழுதப்பட்டன. மேலும் ஜீவேச்வர பேதங்களுக்கு யாதங்கள் காட்டப்பட்டன, பேதமே (அதத்த்வமஸி) என்று பதவிபாகமாயை பேதமேசொல்லப்பட்டதென்றும் பேதத்திற்கே த்ருஷ்டாந்தங் கூறப்பட்டதென்றும் அபேதத்திற்கு ஒருத்ருஷ்டாந்தமும் சொல்லப்பட்டதில்லை என்றும், அபேதமாய் நினைப்பவர்களுக்கு மஹாபாபமுண்டென்று அநேக புராண வசனங்களெழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

இதி சா²ந்தோ³க்³யோபநிஷதி³ ஷஷ்ட²: ப்ரபாட²க: ஸமாப்த:.

ஆறாவது ப்ரபாடகம் முற்றும்.

ஸ்ரீராமாநுஜாய நம:.

சாந்தோக்யோபநிஷத் ஸப்தம ப்ரபாடக:.

ப்ரதம: கண்ட:.

அதீஹி பகவ இதி ஹோபஸஸாத ஸநத்குமாரம் நாரதஸ்தம் ஹோவாச யத்வேத்த தேந மோபஸீத ததஸ்த ஊர்த்வம் வக்ஷ்யாமீதி ॥௧॥

ஸ ஹோவாச ருக்வேதம் பகவோ(அ)த்யேமி யஜுர்வேதம் ஸாமவேதமாதர்வணம் சதுர்த்தமிதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம் வேதாநாம் வேதம் பித்ர்யம் ராசிம் தைவம் நிதிம் வாகோவாக்யமேகாயநம் தேவவித்யாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் பூதவித்யாம் க்ஷத்ரவித்யாம் நக்ஷத்ரவித்யாம் ஸர்பதேவஜநவித்யாமேதத்பகவோ(அ)த்யேமி ॥௨॥

ஸோ(அ)ஹம் பகவோ மந்த்ரவிதேவாஸ்மி நாத்மவிச்ச்ருதம் ஹ்யேவ மே பகவத்த்ருசேப்யஸ்தரதி சோகமாத்மவிதிதி ஸோ(அ)ஹம் பகவ: சோசாமி தம் மா பகவாஞ்சோகஸ்ய பாரம் தாரயத்விதி தம் ஹோவாச யத்வை கிஞ்சைதததயகீஷ்டா நாமைவைதத் ॥௩॥

(ப்ர-ஹா-ரா-ஹா.) மந்திரவிசேஷோச்சாரணம் செய்துகொண்டே நாரதமகாமுனி ஸநதகுமாரரிடம் சென்று, அவரறிந்ததைச் சொல்லும்படி நியமிக்க, தனக்கு நான்கு வேதங்களும், இதிஹாஸ புராணங்களும், வியாகரணமும், ச்ராத்தகல்பமும், கணிதமும், உத்பாதஜ்ஞாநமும், நிதிகளையறிகிற மஹாகாலாதிசாஸ்திரமும், தர்க்கசாஸ்திரமும், ஏகாயநமும், சிக்ஷாதிசாஸ்திரங்களும், தேவதோபாஸந வித்யைகளும், வசீகாரவித்யையும், தநுர்வேதமும், ஜ்யோதிஷமும், கருடவித்யையும், சங்கீதவித்யையும், வைத்தியசாஸ்திரமும், தெரியும். இவையெல்லாமறிந்து மாத்மஜ்ஞானமில்லாமல் சோகித்திருக்கிறேன். ஆகையால் நானறிந்ததற்கு மேல் சோகந்தீருமபடி ஆத்மாவை யுபதேசிக்க வேண்டுமென்றும், ஆத்ம ஜ்ஞானத்தால் சோகந்தீருமென்று தங்களைப் போல்வார்சொல்லக்கேட்டிருக்கிறனென்றும் சொல்ல நீரறிந்த தெல்லாம் நாமமென்றார்.

நாம வா ருக்வேதோ யஜுர்வேத: ஸாமவேத ஆதர்வணச்சதுர்த்த இதிஹாஸபுராண: பஞ்சமோ வேதாநாம் வேத: பித்ர்யோ ராசிர்தைவோ நிதிர்வாகோவாக்யமேகாயநம் தேவவித்யா ப்ரஹ்மவித்யா பூதவித்யா க்ஷத்ரவித்யா நக்ஷத்ரவித்யா ஸர்பதேவஜநவித்யா நாமைவைதந்நாமோபாஸ்ஸ்வேதி ॥௪॥

ஸ யோ நாம ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே யாவந்நாம்நோ கதம் தத்ராஸ்ய யதாகாமசாரோ பவதி யோ நாம ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி பகவோ நாம்நோ பூய இதி நாம்நோ வாவ பூயோ(அ)ஸ்தீதி தந்மே பகவாந்ப்ரவீத்விதி ॥௫॥

(ப்ர-ஹா-ரா--ஹா.) இப்படிக்கெல்லாம் நாமமாகையால் நாமமே ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்க வேண்டுமென்றும் அப்படி உபாஸித்தவனுக்கு நாமமுள்ளவிடமெல்லாம் காமசாரமுண்டாகுமென்றுஞ் சொன்னார். நாமமே ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல நாமத்தை விடச் சிறந்ததில்லையோவென்றுகேட்க, உண்டென்ன அதைச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌸𑍀 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌾 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌶𑌿𑌂 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍋𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌦𑍇𑌵𑌜𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌞𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌞𑍍𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌞𑍍𑌚𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌶𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌞𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌕𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌞𑍍𑌚𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌚𑌾𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑌞𑍍𑌚𑌾𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑌞𑍍𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌨𑌾𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌨 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌨𑌾𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌨 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌨𑌾𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸம-ஹா-ப்ர-ஹா.) வாக்கு ஸகல வேதங்களையும் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆகையால், ஸகல விஷயங்களும் வாக்கினாலேயே தெரிவிக்கப்படுகின்றன. வாக்கை விட்டால் ஸத்யாந்ருதங்களொன்றுமே ஏற்பட மாட்டாவென்றும், ஆகையால் வாக்கையே உபாஸிக்க வேண்டுமென்றும், வாக்கே ப்ரம்மமென்றுபாஸித்தால், அப்படியே காமசாரமுண்டாகு மென்றும் சொல்ல, இதற்கும் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென்றார். அதைச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍈 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌮𑌲𑌕𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾 𑌕𑍋𑌲𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑍌 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌞𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌮 𑌚 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌦𑌾 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌧𑍀𑌯𑍀𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥𑌾𑌧𑍀𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌶𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚𑍇𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥𑍇𑌚𑍍𑌛𑌤 𑌇𑌮𑌞𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌮𑍁𑌞𑍍𑌚𑍇𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥𑍇𑌚𑍍𑌛𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑌨 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸம-ஹா-ப்ர-ஹா.) வாக்கும் வாக்குக்குக் கதீநமான நாமமும் மநோதீநமாகையால் மநமே சிறந்தது. ஸகலத்தையும் இதனாலறிகின்றானன்றோ? ஆகையால் மநஸ்ஸையுபாஸிக்க வேண்டுமென்றும், மநஸ்ஸை ப்ரம்மமென்றுபாஸித்தால் அப்படியே காமசாரமுண்டாகுமென்றும் சொல்ல, அதைவிடச் சிறந்ததுண்டோவென்றுகேட்க உண்டென்ன சொல்லவேண்டுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌵𑌾𑌚𑌮𑍀𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌮𑍁 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍀𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌏𑌕𑌂 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿||

𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍈𑌕𑌾𑌯𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌮𑌕𑍍𑌲𑍢𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌸𑌮𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌚 𑌸𑌮𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌲𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌲𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌲𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌲𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌲𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌲𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌲𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 𑌸 𑌏𑌷 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௨||

𑌸 𑌯𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌲𑍢𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌥𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌥𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௩||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) மநஸ்ஸைவிட ஸங்கல்பம் சிறந்தது. ஸங்கல்பித்த பிறகன்றோ மநஸ்ஸினால் நினைக்கின்றேன். பின்பெல்லாம் தததீநமென்பது ஸித்தமன்றோ? ஆகையால் ஸகலமும் ஸங்கல்பத்தினால் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கின்றன. ஆகையால் ஸங்கல்பத்தை யுபாஸிக்கவேண்டும்; ஸங்கல்பத்தை யுபாஸித்தால் அப்படியே காம சாரமுண்டாகும். ஸகலமான லோகங்களையும் ஸங்கல்பித்தபடி யடைகிறான். ஆகையால், ஸங்கல்பமே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, அதிலும் சிறந்த துண்டோவென்ன உண்டென்ன சொல்லுமென்றார்.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌯𑌦𑌾 𑌵𑍈 𑌚𑍇𑌤𑌯𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌵𑌾𑌚𑌮𑍀𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌮𑍁 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍀𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌏𑌕𑌂 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 ||௧||

𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌕𑌾𑌯𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌦𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌨𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑍍𑌥𑌮𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌲𑍍𑌪𑌵𑌿𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌏𑌵𑍋𑌤 𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌷𑌾𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௨||

𑌸 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌥𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌥𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௩||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) அதைவிடச் சிறந்தது சித்தமென்று சிந்தித்துக்கொண்டபிறகன்றோ ஸங்கல்பம் முதலான ஸமஸ்தமுமுண்டாகின்றது? எத்தனை படித்தவனாயிருந்தாலும் சிந்தா ஸாமர்த்ய மில்லாதவனை வித்வானாக மதிப்பதில்லை. கொஞ்சம்

படித்தவனாயிருந்தாலும் சிந்தா ஸாமர்த்யமுடையவனையே ஜனங்களை கௌரவித்து அவன் சொல்லும் வார்த்தையையே கேட்கின்றார்கள். ஆனதால் சித்தத்தை யுபாஸித்தால் சிந்தித்த லோகங்களை யடைகின்றான். ஆகையால் சித்தத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, சித்தத்தைவிடச் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென்ன சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂𑌵𑌾𑌵 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵𑌾𑌪𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌹 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌪𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑌾 𑌇𑌵𑍈𑌵 𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑍇𑌽𑌲𑍍𑌪𑌾𑌃 𑌕𑌲𑌹𑌿𑌨𑌃 𑌪𑌿𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌉𑌪𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌪𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑌾 𑌇𑌵𑍈𑌵 𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) சித்தத்தைவிட த்யானம் சிறந்தது. த்யானம் செய்பவனுக்கு மாகாத்ம்யம் லோக ப்ரஸித்தம் பூம்யாதிகளும் மாகாத்ம்யாபேக்ஷயினாற் போல த்யானம் பண்ணுவதுபோல் நிச்சலமா யிருக்கின்றன. ஆகையால் த்யானம் ப்ரம்மமென் றுபாஸித்தால் ஸகல ஸித்தியையு மடையலாம், த்யானமாவது விச்சேதமில்லாமல் ஒன்றைப்பற்றி வருகிற சிந்தை' என்று சொல்ல, இதைவிட மேலுண்டோவென்ன உண்டென்ன சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃,

𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌵𑌾𑌵 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂𑌵𑍇𑌦𑌂𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌶𑌿𑌂𑌦𑍈𑌵𑌂𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂𑌵𑌾𑌕𑍋𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌦𑍇𑌵𑌜𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂𑌦𑌿𑌵𑌂𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂𑌚𑌵𑌾𑌯𑍁𑌂𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂𑌚𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚𑌦𑍇𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌶𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌞𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌕𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌚𑌾𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌚𑌾𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚 𑌰𑌸𑌂 𑌚𑍇𑌮𑌂 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌮𑍁𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) த்யானத்திலும் விஜ்ஞானம் சிறந்தது. விஜ்ஞானத்தினால் இருக்வேதம் முதலிய ஸமஸ்தத்தையும் நன்றா யறிகின்றானன்றோ? ஆதலால் விஜ்ஞானத்தையே உபாஸிக்கவேண்டும். இப்படி விஜ்ஞானத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிப்

பவனுக்கு விஜ்ஞானஸித்தமான ஸகல லோகங்களையு மடைகின்றான் என்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்ன அதைச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌬𑌲𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌹 𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑌾𑌮𑍇𑌕𑍋 𑌬𑌲𑌵𑌾𑌨𑌾𑌕𑌮𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌯𑌦𑌾 𑌬𑌲𑍀 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌥𑍋𑌤𑍍𑌥𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑌨𑍍𑌨𑍁𑌪𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑍀𑌦𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌬𑌲𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌪𑌶𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌶𑍍𑌶𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌕𑌂 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌬𑌲𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋 𑌬𑌲𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌬𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌬𑌲𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌸𑌾-𑌭𑌾.) விஜ்ஞானத்தைவிடச் சிறந்தது பலம்; பலத்தினாலே பரம்பரையாய் ஸகலமுமுண்டாகின்றன. ஆனதால் பலத்தையே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டும். இப்படிப் பலத்தை ப்ரம்மமென்றுபாஸிப்பவன் அதற்கநுகூலமான லோகங்களையடைகின்றான் என்று சொல்ல, அதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌦𑌶 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀𑌰𑍍𑌨𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑍁 𑌹 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌦𑌥𑌵𑌾𑌽𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌽𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌽𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾𑌽𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌽𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌽𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌥𑌾𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑍈 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌨𑌵𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌸𑌾-𑌭𑌾.) பலத்தைவிட அந்நம் சிறந்தது; ஏனென்றால் ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும் அந்ந மூலமா யுண்டாகின்றன; ஆனதால் அந்நத்தையே ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்க வேண்டியது. அந்நத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவே ஸகல லோகங்களையுமடைகின்றான் என்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்துண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌦𑌶𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌆𑌪𑍋 𑌵𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑌨𑍀𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾

𑌨𑌂𑌦𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂𑌬𑌹𑍁 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪 𑌏𑌵𑍇𑌮𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌕𑌮𑌾𑌪 𑌏𑌵𑍇𑌮𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌅𑌪 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌪𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌪𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌪𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋𑌽𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸம்-ஹா-ர-ஸா.) அந்நத்தைவிட அப்பு சிறந்தது; அந்நமும் அப்பினுலேயே ஸித்திக்கின்றது; ஆகையால் அப்பையே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டும்; அப்படியுபாஸித்தால் அதற்குத்தக்க லோகங்களை யடைகின்ருன்; காமசாரியாகின்ருன் என்று சொல்ல, இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லவேண்டுமென்ருர்.

𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌵𑌾𑌵𑌾𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌾𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌭𑌿𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥𑌾𑌪𑌃 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌿𑌰𑌶𑍍𑌚𑍀𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌾𑌹𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥𑌾𑌪𑌃 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌜 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌵𑍈 𑌸 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌪𑌹𑌤𑌤𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌨𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸம்-ஹா-ர-ஸா.) அப்பிலும் தேஜஸ்ஸு சிறந்தது; தேஜஸ்ஸினுல் அப்புண்டாகின்றது. மழை பெய்வதற்கு முன் தேஜஸ்ஸு ப்ரகாசிக்கின்றது. அந்தத் தேஜஸ்ஸைப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டியது அப்படி உபாஸித்தால் அதற்குரிய லோகங்களை யடைகிருனென்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்ருர்.

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌵𑍈 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌰𑌮𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌨 𑌰𑌮𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑌂𑌬𑌾𑌧𑌾𑌨𑍁𑌰𑍁𑌗𑌾𑌯𑌵𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯

ஸ்ய க³தம் தத்ராஸ்ய யதா²காமசாரோ ப⁴வதி ய ஆகாஶம் ப்³ரஹ்மேத்யு-பாஸ்தே(அ)ஸ்தி ப⁴க³வ ஆகாஶாத்³பூ⁴ய இத்யாகாஶாத்³வாவ பூ⁴யோ(அ)ஸ்தீதி தன்மே ப⁴க³வான்ப்³ரவீத்விதி ||௨||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) தேஜஸ்ஸைவிட ஆகாசம் சிறந்தது. சூரிய சந்திரர்கள் நக்ஷத்திரங்கள் முதலியவற்றிற்கெல்லா மாகாசமாதாரமன்றோ? சப்தத்தைக் கேட்பது ஆகாசத்தினாலன்றோ? இப்படி யநேகமான அதிசயங் கொண்டிருக்கின்றமையால் ஆகாசத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டும். அப்படி உபாஸிப்பவன் அதற்கநுகூல மான லோகங்களை யடைகின்றான் என்று சொல்ல அதற்கு மேலானதுண்டோவெ ன்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

அத² த்ரயோத³ஶ: க²ண்ட³:.

ஸ்மரோ வாவாகாஶாத்³பூ⁴யஸ்தஸ்மாத்³யத்³யபி ப³ஹவ ஆஸீரன்ன ஸ்மரந்தோ நைவ தே கஞ்சன ஶ்ருணுயுர்ன மன்வீரன்ன விஜாநீரன்யதா³ வாவ தே ஸ்மரேயுரத² ஶ்ருணுயுரத² மன்வீரன்னத² விஜாநீரன்ஸ்மரேண வை புத்ராந்விஜாநாதி ஸ்மரேண பஶூன்ஸ்மரமுபாஸ்ஸ்வேதி ||௧||

ஸ ய: ஸ்மரம் ப்³ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே யாவத்ஸ்மரஸ்ய க³தம் தத்ராஸ்ய யதா²காமசாரோ ப⁴வதி ய: ஸ்மரம் ப்³ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி ப⁴க³வ: ஸ்மராத்³பூ⁴ய இதி ஸ்மராத்³வாவ பூ⁴யோ(அ)ஸ்தீதி தன்மே ப⁴க³வான்ப்³ரவீத்விதி ||௨||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஆகாசத்தைவிட ஸ்மரணம் சிறந்தது. சப்தாதி ச்ரவணமெல்லாம் ஸ்மரணத்தினாலன்றோ? இப்படி ஸ்மரணத்தை ப்ரம்மமென்று யவனுபாஸிக்கின்றானோ அவன் ஸ்மரிக்கப்படுகின்ற ஸகல லோகங்களையுமடைகின்றான் என்று சொல்ல, இதைவிடச் சிறந்த துண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

அத² சதுர்த³ஶ: க²ண்ட³:.

ஆஶா வாவ ஸ்மராத்³பூ⁴யஸ்யாஶேத்³தோ⁴ வை ஸ்மரோ மந்த்ரானதீ⁴தே கர்மாணி குருதே புத்ராம்ஶ்ச பஶூம்ஶ்சேச்ச²த இமம் ச லோகமமும் சேச்ச²த ஆஶாமுபாஸ்ஸ்வேதி ||௧||

ஸ ய ஆஶாம் ப்³ரஹ்மேத்யுபாஸ்த ஆஶயாஸ்ய ஸர்வே காமா: ஸம்ருத்⁴யந்த்யமோகா⁴ ஹாஸ்யாஶிஷோ ப⁴வந்தி யாவதா³ஶாயா க³தம் தத்ராஸ்ய யதா²காமசாரோ ப⁴வதி ய ஆஶாம் ப்³ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி ப⁴க³வ ஆஶாயா பூ⁴ய இத்யாஶாயா வாவ பூ⁴யோ(அ)ஸ்தீதி தன்மே ப⁴க³வான்ப்³ரவீத்விதி ||௨||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்மரணத்தைவிட ஆசை சிறந்தது. ஆசையினால் தான் ஸகல கர்மங்களையும் செய்யத் தொடங்குகின்றான். ஆகையால் ஆசையை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டும். அப்படி உபாஸிப்பவன், ஆசைப்பட்ட ஸகலத்தையுமடைகின் றானென்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லு மென்றார்.

அத² பஞ்சத³ஶ: க²ண்ட³:.

ப்ராணோ வா ஆஶாயா பூ⁴யான்யதா² வா அரா நாபௌ⁴ ஸமர்பிதா ஏவமஸ்மின்ப்ராணே ஸர்வம் ஸமர்பிதம் ப்ராண: ப்ராணேன யாதி ப்ராண:

ப்ராணம் ததாதி ப்ராணாய ததாதி ப்ராணோ ஹ பிதா ப்ராணோ மாதா ப்ராணோ ப்ராதா ப்ராண: ஸ்வஸா ப்ராண ஆசார்ய: ப்ராணோ ப்ராஹ்மண: ||க||

(ஸம்-ஸா-பா-ஸா.) ஆசையிலும் சிறந்தது ப்ராணன், அரங்கள நாபியில் அர்ப்பிக்கபபட்டிருப்பதுபோல ஸகலமும் ப்ராணத்தி லர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ராணனே கர்த்தா. ப்ராணமே கமந ஸாதநம் மாதாபிதராதிகளும் ப்ராணனே.

ஸ யதி பிதரம் வா மாதரம் வா ப்ராதரம் வா ஸ்வஸாரம் வாசார்யம் வா ப்ராஹ்மணம் வா கிஞ்சித் ப்ருசமிவ ப்ரத்யாஹ திக்த்வாஸ்த்வித்யேவைநமாஹு: பித்ருஹா வை த்வமஸி மாத்ருஹா வை த்வமஸி ப்ராத்ருஹா வை த்வமஸி ஸ்வஸ்ருஹா வை த்வமஸ்யாசார்யஹா வை த்வமஸி ப்ராஹ்மணஹா வை த்வமஸி||

அத யத்யப்யேநாநுத்க்ராந்தப்ராணாஞ் சூலேந ஸமாஸம் வ்யதிஷந்தஹேத் நைவைநம் ப்ரூயு: பித்ருஹாஸீதி ந மாத்ருஹாஸீதி ந ப்ராத்ருஹாஸீதி ந ஸ்வஸ்ருஹாஸீதி நாசார்யஹாஸீதி ந ப்ராஹ்மணஹாஸீதி||

(ஸம்-ஸா-பா-ஸா.) ஸப்ராணர்களான மாதாபித்ராத்திகளைத் திரஸ்கரித்த போதிலும் மாத்ருஹத்யை செய்பவன் என்றுப்போல நிந்திக்கின்றார்கள். ப்ராண ஹீநமாதாபிர்ராதி சரீரங்களை சூலத்தால் குத்தினாலும் அப்படிகருச் சொல்லுவாரில்லை.

ப்ராணோ ஹ்யேவைதாநி ஸர்வாணி பவதி ஸ வா ஏஷ ஏவம் பச்யந்நேவம் மந்வாந ஏவம் விஜாநந்நதிவாதீ பவதி தம் சேத் ப்ரூயுரதிவாத்யஸீத்யதிவாத்யஸ்மீதி ப்ரூயாந்நாபஹ்நுவீத ||ச||

(ஸம்-ஸா-பா-ஸா.) ஆகையால் ஸகலமும் ப்ராணனே, இதை யறிந்து விசாரித்து நிச்சயித்தவன் அதிவாதியாகின்றான். இவனை யதிவாதியென்று யாரேனும் சொன்னாலும் அப்படியே யென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

அத ஷோடச: கண்ட:.

ஏஷ து வா அதிவததி ய: ஸத்யேநாதிவததி ஸோऽஹம் பகவ: ஸத்யேநாதிவதாநீதி ஸத்யம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி ஸத்யம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ||க||

(ஸம்-ஸா-பா-ஸா.) இப்படி அதிவாதி யாகின்றான்; ப்ராணவித்தென்று சொல்லும்போது மேல் ஜிஜ்ஞாஸைப் பிறவாதாகையால் வாஸ்தவத்தி லதிவாதியாயிருப்பவன் நித்ய ப்ரம்மத்தை யறிந்தவனேயென்று சொல்ல ஆனலப்படியே அதிவாதியாகவேண்டுமென்ன ஆனாலதை யறிந்தபின் ஸத்யஸித்திக்குமென்ன அப்படியே ஸதயத்தை உபாஸிக்க விரும்புகிறேனென்றார்.

அத ஸப்தத: கண்ட:.

யதா வை விஜாநாத்யத ஸத்யம் வததி நாவிஜாநந் ஸத்யம் வததி விஜாநந்நேவ ஸத்யம் வததி விஜ்ஞாநம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி விஜ்ஞாநம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ||க||

(ஸம்-ஸா-பா-ஸா.) விஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்தால்மட்டுமே ஸத்யத்தைப் பற்றின அதிவாதி யாகலாமேயன்றி வேறுவிதமில்லையென்ன அப்படியே யென்றார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். கீழ் ப்ராண சப்தத்தில் ஜீவாத்மா வென்று அர்த்தம் (ரா-பா-த்திலும்)ஸாக்ஷி சித்தென்று (சங்-பாத்திலும்) பேதமாகச் செய்யப்பட்டதுபோல் இங்கும் விஜ்ஞாநமெனறு, சாஸ்திரத்தில் விசதமான ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகினறதெ ன்று (சங்-பாத்திலும்) தர்சந ஸமாநாகார ஜ்ஞாநமென்று (ரா-பா-த்திலும்) பேதமாகச் செய்யப்பட்டது.

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯𑌦𑌾𑌵𑍈 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌮𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌤𑌿𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) மநநம் ஸித்தித்தாலல்லது விஜ்ஞாநம் ஸித்தியாதென்ன அப் படிக்கு மநநம் செய்கிறேனென்றார்.

𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯𑌦𑌾𑌵𑍈 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌨𑍍𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌦𑍇𑌵 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 ॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) மநத்திற்கு ச்ரத்தை வேண்டுமென்று சொல்ல அப்படியே என்றார். ச்ரத்தை என்பது த்வரை யென்று ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் கூறுகின்றார்.

𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯𑌦𑌾𑌵𑍈 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌞𑍍𑌛𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) நிஷ்டை யென்பது ச்ரத்தைக்குக் காரணம்; அதுவேண்டு மென்ன அப்படியே யென்றார்.

𑌏𑌕𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃,

𑌯𑌦𑌾𑌵𑍈 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) நிஷ்டைக்கு ஹேதுவாயது க்ருதி யென்றும் அந்த க்ருதி யென்பது யத்நமென்றும் சொல்லப்படன. அது வேண்டுமென்ன அப்படியே யென்றார்.

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯𑌦𑌾𑌵𑍈 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍇𑌵 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுகமின்ன தென்று அறிந்து யத்நப்படுகின்றமையால் ஸுக த்தை யறியவேண்டு மென்று சொல்ல, அப்படியே யென்றார்.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯𑍋𑌵𑍈 𑌭𑍂𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌨𑌾𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌮𑍈𑌵 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌭𑍂𑌮𑌾 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) அல்பம் ஸுகமல்ல. அதிக ஸுகமே ஸுகமாகும். ஆகை யாலதையே அறியவேண்டுமென்று சொல்ல, அப்படியே யென்றார்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். அல்பஸுகமதிக த்ருஷ்ணா ஹேதுவாகையால் துக்க ஹேதுவாமாதலால் ஸுக ஹேதுவன்றெனத் தள்ளப்பட்டது என்று (சங்-பா-த்திலும்) உத்தம ஸுகத்தின் சிறப்புத் தோன்ற இதர ஸுகம் நிந்திக்கப்பட்டதென்று (ரா-பா-த்திலும்) சொல்லப்பட்டது.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌸 𑌭𑍂𑌮𑌾𑌽𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌭𑍂𑌮𑌾 𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌥 𑌯𑌦𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌮𑌹𑌿𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾 𑌨 𑌮𑌹𑌿𑌮𑍍𑌨𑍀𑌤𑌿 ||க||

(ஶம்-ஹா.) அந்த உத்தம ஸுகம் எப்படிப்பட்டதென்றால் பேத ஜ்ஞாநமாகிய த்வைத மென்கிற ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி ஸ்தாநமான மோக்ஷஸுகமென்கிற ப்ரம்மாத்ம ஸ்வரூபமென்றும் அந்த ப்ரம்மாத்ம ஸாக்ஷாத்கார முண்டானபோது மற்றொன்றைக் காண்பது கேட்பது முதலியவை ஏற்படாவென்றும் இந்தச் சுருதிக்குக் கருத்து. இது பூம ஸுகமின்னதென்பதற்காகக் குறிக்கப்பட்டது.

(ரா-ஹா.) பரமாத்மாவாகிய ப்ரம்மத்தை யநுபவிக்கும்போது இதர வஸ்துக்களை நினைக்கும்படி யிராது. ஆதலா லது பூமஸுக மென்னப்படுகின்றது. எதை யநுபவிக்கும்போது நினைவு மற்றொன்றை யநுபவிக்க விரும்புமோ அது அல்பம். அந்த பூமஸுகம் சுயம்ப்ரதிஷ்டிதமா யிருக்கின்றது. மற்றொன்று அதற்கு ஆதாரமாகமாட்டாது. இதனால் சேதநா சேதநங்களுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் அபேதம் முதலியவை சங்கிக்க வழியில்லை. இந்தப்படி விசிஷ்டா த்வைதமாகின்றது.

𑌗𑍋𑌅𑌶𑍍𑌵𑌮𑌿𑌹 𑌮𑌹𑌿𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌾𑌸𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 ||உ||

(ஶம்-ஹா.) பூமஸுகம் அநாதாரமென்பதை மெய்ப்பிக்கின்றதற்கு ஒன்றை மற்றொன்று அடைந்திருக்குமேயல்லது அபேதப்பட்ட பொருளுக்கு ஆதாராதேய பாவம் ஏது.

(ரா-ஹா.) ஸர்வமும் பூமஸுகத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே யல்லது அவற்றிலிதற்கு ப்ரதிஷ்டை யில்லை. தன்னிலும் ப்ரதிஷ்டை யில்லை. அநாதாரமாயிருக்கின்றதென்று கருத்து.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌉𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑌃 𑌸 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑌃 𑌸 𑌏𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌥𑌾𑌤𑍋𑌽𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑍇𑌶 𑌏𑌵𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑌾𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌹𑌮𑍁𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌹𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌹𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌹𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 ||க||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா) அந்த பூம ஸுகமானது மேலும் கீழும் மற்றுமுண்டான எல்லா இடங்களிலுமுண்டா யிருக்கின்றது. இனி அஹங்காராதேசம் சொல்லப்படுகின்றது. நானே கீழும் மேலும் பின்னும் முன்னும் தெற்கும் வடக்கும் இருக்கிறேன்; நானே யெல்லாம்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். ஜீவன் வேறு, பரமாத்மா வேறு என்கிற சங்கையுண்டாகாமலிருப்பதற்கு நானே ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கவேண்டு மென்று அஹங்காராதேசம் தொடங்கப்படுகிறதென்று (சங்-பா-த்திலும்) பரமாத்ம சரீரமென்று தன்னை யறிய வேண்டுவதற்கு அஹங்காராதேசம் சொல்லப்படுகின்றதென்றும், ஜீவ பரமாத்

க்களுக்கபேதம் இங்கு சொல்லப்படவில்லை யென்பது ஸ்புடமாய் விளங்குகின்றதென்றும், அப்படி அபேதமாயிருந்தால் (அஹமாதேச:) என்றிருக்குமென்றும் (அஹங்காதேச:) என்றிராதென்றும் (ரா-பாத்திலும்) பேதங்கள் காண்க.

अथात आत्मादेश एवात्मैवाधस्तादात्मोपरिष्टादात्मा पश्चादात्मा पुरस्तादात्मा दक्षिणत आत्मोत्तरत आत्मैवेदं सर्वमिति स वा एष एवं पश्यन्नेवं मन्वान एवं विजानन्नात्मरतिरात्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मानन्दः स स्वराड्भवति तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति अथ येऽन्यथातो विदुरन्यराजानस्ते क्षय्यलोका भवन्ति तेषां सर्वेषु लोकेष्वकामचारो भवति ॥२॥

(ஶம்-பா-ரா-பா.) அபேதோபாஸநம் செய்தால் முக்திக்கு வழியென்று சங்கரபாஷ்யத்திலும் சரீர சரீரிபாவத்தையுபாஸிக்க வேண்டுமென்று இராபாத்திலும் சொல்லப்பட்டது. மேலும் அப்படிச் செய்யாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரமென்று இரண்டு பாஷ்யங்களிலும் சொல்லப்பட்டதென்றறிக.

षड्विंशः खण्डः ।

तस्य ह वा एतस्यैवं पश्यत एवं मन्वानस्यैवं विजानत आत्मतः प्राण आत्मत आशात्मतः स्मर आत्मत आकाश आत्मतस्तेज आत्मत आप आत्मत आविर्भावतिरोभावावात्मतोऽन्नमात्मतो बलमात्मतो विज्ञानमात्मतो ध्यानमात्मतश्चित्तमात्मतः सङ्कल्प आत्मतो मन आत्मतो वागात्मतो नामात्मतो मन्त्रा आत्मतः कर्माण्यात्मत एवेदं सर्वमिति ॥१॥

(ஶம்-பா-ரா-பா.) ப்ராணன், ஆசை, ஸ்மரணம், ஆகாசம், தேஜ்ஸ்ஸு, அப்பு, உத்பத்திலயங்கள், அந்நம், பலம், விஜ்ஞாநம், த்யாநம், சித்தம், ஸங்கல்பம், மநஸ்ஸு, வாக்கு, நாமம், மந்த்ரங்கள், கர்மங்கள் முதலியவை யெல்லாம் ஆத்மாவி னிடத்திலிருந்துண்டாகின்றன என்று பாஸிக்கவேண்டும்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். உபாஸகனை ஸ்துதிப்பதற்காக ஸ்ருஷ்டி செய்கிறானென்று சிறப்பிக்கப்பட்டதெனச் சங்-பா-த்திலும் அஹங்க்ரஹஸாமாநாதி கரண்யத்தை ஸ்திரப்படுத்துவதற்காக ஸ்ருஷ்டிகர் த்ருத்வம் சொல்லப்பட்டதென்று ரா-பா-த்திலும் சொல்லப்பட்டன.

तदेष श्लोको न पश्यो मृत्युं पश्यति न रोगं नोत दुःखताम् । सर्वं ह पश्यः पश्यति सर्वमाप्नोति सर्वश इति । स एकधा भवति त्रिधा भवति पञ्चधा सप्तधा नवधा चैव । पुनश्चैकादशः स्मृतः शतं च दश चैकश्च सहस्राणि च विंशतिः । आहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिः सत्त्वशुद्धौ ध्रुवा स्मृतिः स्मृतिलम्भे सर्वग्रन्थीनां विप्रमोक्षस्तस्मै मृदितकषायाय तमसस्पारं दर्शयति भगवान्सनत्कुमारस्तं स्कन्द इत्याचक्षते तं स्कन्द इत्याचक्षते ॥२॥

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இப்படிச் சொன்னபடி க்ரமமாயுபாஸித்தவன் முக்தியடைகின்றான்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். ப்ரம்ம ஸ்வரூபமே இந்த உபாஸகனுமாகின்றமையால் இவனே பரமார்த்த தசையில் ஏகரூபியாகின்றான். ராகத்வேஷங்களைவிட்டால் ஸத்வத்தியாகின்றது என்று சங்-பா-த்திலும் முக்தனுக்குக் கைங்கர்யத்தைச்செய்யும்

பொருட்டாகத் திவ்ய தேஹமுண்டென்றும், அப்படிப்பட்ட திவ்ய தேஹ ப்ராப்திக்காக இப்படிப்பட்ட உபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்றும், அந்த உபாஸநத்திற்கு ஸத்வசுத்தி வேணுமென்றும், ஸத்வசுத்திக்கு ஆகார சுத்தி வேண்டுமென்றும் இராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் சொல்லப்பட்டன. ஸநதகுமாரருடைய உபதேசம் முடிந்தது என்று தெளிந்து கொள்க.

சாந்தோக்யோபநிஷத் ஏழாவதுப்ரபாடகம் முற்றிற்று.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌅𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍 ‖ 𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌦𑌹𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 𑌦𑌹𑌰𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖௧‖

(ரங்-ஹா.) நடந்த ஏழாவது ப்ரபாடகத்தில் அத்வைத ஸ்வரூபமெல்லாம் சொல்லப்பட்டது; நிர்க்குணம் ப்ரம்மமென்றும் சொல்லப்பட்டது; ஆயினும் மந்தபுத்திகளுக்கு அபரிச்சின்னாத்வைத ப்ரம்ம ஜ்ஞாநமில்லாமையினாலும் குணமுள்ள வஸ்துவையே விரும்புவர்களானதாலும் தஹர பரிச்சேதமும் ஸத்யகாமாதி குணங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. ஏனென்றால் எப்படியாயினும் ப்ரம்மத்தினிடத்தில் உருசி வருவதற்குக் காரணம் தேடப்படுகின்றது. வைராக்கியத்தையுமுபதேசிக்க வேண்டுமென்றும், அர்ச்சிராதி மார்க்கமும் சொல்லவேண்டு மென்றும் இந்த எட்டாம் ப்ரபாடகம் தொடங்கப்படவேண்டும். ஹ்ருதயம் வீடென்றும், சரீரம் புரமென்றும் ரூபிக்கப்பட்டன. இந்தப் பட்டணத்தில் ஆகாசமென்கிற ப்ரம்மம் காணப்படுகின்றது. ஆகையாலதை யறிந்து த்யாநிக்கவேண்டுமென்று கருத்துக் காண்க

(ரா-ஹா.) ப்ரம்மமும் தஹர புண்டரீகத்தி லுபாஸிக்கப்படவேண்டு மென்பதும் சொல்லப்படுகின்றது. இதின் விரிவை சாரீரக பாஷ்யத்தில் கண்டுகொள்க.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்த ப்ரபாடகம் உபஸம்ஹார ப்ரபாடகமா யிருக்கின்றமையால் இவ்விடத்தில் ப்ரமார்த்தா த்வைதத்தைச் சொல்லவேண்டுமோதலால் அப்படிச் சொல்லாமல் விசிஷ்டாத்வைதத்தையே இந்த ப்ரபாடக முழுதும் சொல்லியிருக்கின்றமையாலிதுவே இந்த உபநிஷத்திற் கபிமதமென்று வெளியாகின்றதென்று புத்திமான்களூகித்துக்கொள்ள வேண்டியது.

𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌦𑌹𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 𑌦𑌹𑌰𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖௨‖

𑌸 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌉𑌭𑍇 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌉𑌭𑌾𑌵𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖௩‖

(ரங்-ஹா-ரா-ஹா.) தஹராகாச மென்பது யாது? அதினுள்ளிருப்பதென்னவென்று கேட்டால் ஆகாசம் போன்றதே தஹராகாசம் எல்லாவற்றிற்கு மாதாரமாயிருக்கின்றதென்றும், ஸர்வ போக்யமென்று முப்தேசிக்க வேண்டும்.

𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑍁𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚𑍇𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌯𑌦𑍈𑌤𑌜𑍍𑌜𑌰𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌤𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 ‖௪‖

ஸ ப்ரூயாந்நாஸ்ய ஜரயைதஜ்ஜீர்யதி ந வதேநாஸ்ய ஹந்யத ஏதத்ஸத்யம் ப்ரஹ்மபுரமஸ்மிந் காமாஸ்ஸமாஹிதா ஏஷ ஆத்மாபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோ(அ)பிபாஸஸ்ஸத்யகாமஸ்ஸத்யஸங்கல்போ யதா ஹ்யேவேஹ ப்ரஜா அந்வாவிஶந்தி யதாநுஶாஸநம் யம் யமந்தமபிகாமா பவந்தி யம் ஜநபதம் யம் க்ஷேத்ரபாகம் தம் தமேவோபஜீவந்தி ||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இது கேட்ட சிஷ்யர்கள் சரீர நாசாதிகளால் அது நசியாதோ வென்று கேட்டால், இந்தச் சரீரத்தினுடைய ஜரையினுல் ஜராதிகள் அதற்குக் கிடைக்க மாட்டாது. அபஹதபாப மத்வம் முதலிய குணங்களுக் கிடமாகின்றது. அதை யடைந்த வர்களுக்கு யதேஷ்டமாய் ஸகலமும் கிடைக்கும்.

தத்யதேஹ கர்மஜிதோ லோக: க்ஷீயத ஏவமேவாமுத்ர புண்யஜிதோ லோக: க்ஷீயதே தத்ய இஹாத்மாநமநநுவித்ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ஶ்ச ஸத்யாந் காமாம்ஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷ்வகாமசாரோ பவதி அத ய இஹாத்மாநமநுவித்ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ஶ்ச ஸத்யாந் காமாம்ஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி ||௬||

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) கர்மார்ஜித ஸகல லோகங்களையும் அழிந்து போமவை யென்றும் அதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் இந்த லோகத்திலே பார்த்துக்கொள்ளலாமென்றும் ஆத்ம ஜ்ஞாநத்தை யுடையவன் ஸத்ய குணங்களை யுபாஸிப்பவன் ஸர்வலோக காமசார முண்டாகுமென்றும் அந்த உபாஸந மில்லாதவனுக்குக் காமசாரமுண்டாகா தெனறும் சொல்லப்பட்டன.

த்விதீய: கண்ட:.

ஸ யதி பித்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய பிதரஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந பித்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௧|| ஸ யதி மாத்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய மாதரஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந மாத்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௨|| ஸ யதி ப்ராத்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய ப்ராதரஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந ப்ராத்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௩|| ஸ யதி ஸ்வஸ்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய ஸ்வஸாரஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந ஸ்வஸ்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௪|| ஸ யதி ஸகிலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய ஸகாயஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந ஸகிலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௫|| ஸ யதி கந்தமால்யலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய கந்தமால்யே ஸமுத்திஷ்டதஸ்தேந கந்தமால்யலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௬|| ஸ யத்யந்நபாநலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்யாந்நபாநே ஸமுத்திஷ்டதஸ்தேநாந்நபாநலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௭|| ஸ யதி கீதவாதித்ரலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய கீதவாதித்ரே ஸமுத்திஷ்டதஸ்தேந கீதவாதித்ரலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௮|| ஸ யதி ஸ்த்ரீலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய ஸ்த்ரியஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந ஸ்த்ரீலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௯|| யம் யமந்தமபிகாமோ பவதி யம் காமம் காமயதே ஸோ(அ)ஸ்ய ஸங்கல்பாதேவ ஸமுத்திஷ்டதி தேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௧௦||

(ரூ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸகல லோகங்களை யதேஷ்டமா யடைகிருனென்பதைத் தனித்தனியே பிதா, மாதா, ப்ராதா, ஸ்வஸா, ஸகா, இந்தமால்யங்கள், அந்நபாநங்கள், கீதவாதயங்கள், ஸ்த்ரீகள், இப்படிக்கு எந்த லோகங்களையும் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தா லடைகின்ருனென்று கருத்து.

அத த்ருதீய: கண்ட:.

த இமே ஸத்யா: காமா அந்ருதாபிதாநாஸ்தேஷாம் ஸத்யாநாம் ஸதாமந்ருதமபிதாநம் யோ யோ ஹ்யஸ்யேத: ப்ரைதி ந தமிஹ தர்சநாய லபதே ||க||

(ரூ0-ஹா.) இப்படிப்பட்ட ஸத்ய காமங்கள், அந்ருதமாகிய மாயையினுல் மூடப்பட்டிருக்கின்றமையால், அறியப்படுவதில்லை. இப்படியே லோகாந்தரத்தை யடைந்த பந்துவர்க்கங்களையும் ஹ்ருதயத்தில் தன்னிலிருந்தும் காண விரும்பியும், காண்பதில்லை.

(ராஹா.) கர்மத்தினு லழுந்திய ஜ்ஞாநமுடைய ஜீவாத்மாவினுல் பரமாத்மாவினுடைய கல்யாண ஸத்ய குணங்கள் ப்ரகாசிப்பதில்லை. ப்ரேதர்களான பந்துக்களையு மடைகின்ருனில்லை. ஸத்யமான கர்மம் நிவ்ருத்தமானுல் ஸகலத்தையும் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தா லடைகின்ருனென்பது கருத்து.

அத யே சாஸ்யேஹ ஜீவா யே ச ப்ரேதா யச்சாந்யதிச்சந்ந லபதே ஸர்வம் ததத்ர கத்வா விந்ததேऽத்ர ஹ்யஸ்யைதே ஸத்யா: காமா அந்ருதாபிதாநாஸ்தத்யதாபி ஹிரண்யநிதிம் நிஹிதமக்ஷேத்ரஜ்ஞா உபர்யுபரி ஸஞ்சரந்தோ ந விந்தேயுரேவமேவேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா அஹரஹர்கச்சந்த்ய ஏதம் ப்ரஹ்மலோகம் ந விந்தந்த்யந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா: ||உ||

(ரூ0-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரதிதினமும் நித்ராஸமயத்தில் அந்த ப்ரமம்மத்தை யடைந்துகொண்டிருந்தும், நிதியுள்ள பூமியின்மீது நடந்துகொண்டே நிதியை யறியாதிருப்பதுபோலவே யறிகிறதில்லை.

பாதாவயார்த்த பேதங்கள். அந்ருத சப்தத்திற்கு முன் ச்ருதியைப்போல அர்த்த பேதங் காண்க.

ஸ வா ஏஷ ஆத்மா ஹ்ருதி தஸ்யைததேவ நிருக்தம் ஹ்ருத்யயமிதி தஸ்மாத்த்ருதயமஹரஹர்வா ஏவம்வித்ஸ்வர்கம் லோகமேதி ||ந||

(ரூ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஹ்ருதயத்தில் இந்த ஆத்மா வர்த்திக்கின்ருனென் றறிந்தால் ஸ்வர்க்க லோகத்தை யடைகின்ருன்.

அத ய ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோऽஸ்மாச்சரீராத்ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யத ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாசைததம்ருதமபயமேதத்ப்ரஹ்மேதி தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்ய ப்ரஹ்மணோ நாம ஸத்யமிதி ||ச||

(ரூ0-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி யறிந்த ஆத்மா இந்த சரீரத்தில் நின்றும் பரஜ்யோதி ஸ்வரூபத்தை யடைந்து ஸ்வரூபம் பெற்றவனுய் உஜ்வலனுகின்ருன். இதுவே அம்ருதம், அபயம், அம்ருதாபய ஸ்வரூபமே ப்ரம்மம். அந்த ப்ரம்மத்திற்கே ஸத்யமென்று பெயர்.

தாநி ஹ வா ஏதாநி த்ரீண்யக்ஷராணி ஸதீயமிதி தத்யத்ஸத்ததம்ருதமத யத்தி தந்மர்த்யமத யத்யம் தேநோபே யச்சதி யதநேநோபே யச்சதி தஸ்மாத்யமஹரஹர்வா ஏவம்வித்ஸ்வர்கம் லோகமேதி ||ரு||

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) ஸத், தி, யம் என்று மூன்றக்ஷரங்கள் கலந்து ஸத்ய மென்றாகின்றது. முதலாவது அம்ருதம், இரண்டாவது மர்த்யம், மூன்றாவது இவ்விரண்டையுமடைவது. ஆகையா லிப்படி யறிந்தவன் ஸ்வர்க்கத்தை யடைகின்றான்.

இதி த்ருதீய: க²ண்ட:.

அத² ய ஆத்மா ஸ ஸேதுர்வித்⁴ருதிரேஷாம் லோகாநாமஸம்பே⁴தா³ய நைதம் ஸேதுமஹோராத்ரே தரதோ ந ஜரா ந ம்ருத்யுர்ந ஶோகோ ந ஸுக்ருதம் ந து³ஷ்க்ருதம் ஸர்வே பாப்மாநோ(அ)தோ நிவர்தந்தே(அ)பஹதபாப்மா ஹ்யேஷ ப்³ரஹ்மலோக: ||க||

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) இந்த பரமாத்மா ஸகல லோகங்களுக்கும்ஸேது. எல்லாவற்றையும் தரிப்பவன். அபஹதபாப்மா. இந்த ப்ரம்ம லோகத்தை யடைந்தவனுக்கு ஒரு துக்கமும் கிடைக்கமாட்டாது.

தஸ்மாத்³வா ஏதம் ஸேதும் தீர்த்வா(அ)ந்த⁴: ஸந்நநந்தோ⁴ ப⁴வதி வித்³த⁴: ஸந்நவித்³தோ⁴ ப⁴வத்யுபதாபீ ஸந்நநுபதாபீ ப⁴வதி தஸ்மாத்³வா ஏதம் ஸேதும் தீர்த்வா(அ)பி நக்தமஹரேவாபி⁴நிஷ்பத்³யதே ஸக்ருத்³விபா⁴தோ ஹ்யேவைஷ ப்³ரஹ்மலோக: ||உ||

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) இந்த ஸேதுவை யடைந்தவனுக்கு இராப் பகலென்கிற பேதமில்லாமல் எப்போதும் எல்லாம் ப்ரகாசிக்கும். அதாவது ஸர்வ ஜ்ஞனாகின்றான்.

தத்³ய ஏவைதம் ப்³ரஹ்மலோகம் ப்³ரஹ்மசர்யேணாநுவிந்த³ந்தி தேஷாமேவைஷ ப்³ரஹ்மலோகஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ ப⁴வதி ||ங||

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) இந்தப்படி யறிந்து முக்தனானவனுக்கு ஸகல லோகங்களிலும் காமசாரமுண்டாகின்றது.

இதி சதுர்த²: க²ண்ட:.

அத² யத்³யஜ்ஞ இத்யாசக்ஷதே ப்³ரஹ்மசர்யமேவ தத்³ப்³ரஹ்மசர்யேண ஹ்யேவ யோ ஜ்ஞாதா தம் விந்த³தே(அ)த² யதி³ஷ்டமித்யாசக்ஷதே ப்³ரஹ்மசர்யமேவ தத்³ப்³ரஹ்மசர்யேண ஹ்யேவேஷ்ட்வா(அ)த்மாநமநுவிந்த³தே ||க||

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) ப்ரம்ம சர்யத்தினால் ஸகலத்தையுமடைகின்றார்கள். அதையே யஜ்ஞமென்று சொல்லுகின்றார்கள். இந்த ப்ரம்ம சர்யத்தினா லாத்மாவை யடைகின்றான்.

அத² யத்ஸத்த்ராயணமித்யாசக்ஷதே ப்³ரஹ்மசர்யமேவ தத்³ப்³ரஹ்மசர்யேண ஹ்யேவ ஸத ஆத்மநஸ்த்ராணம் விந்த³தே(அ)த² யந்மௌநமித்யாசக்ஷதே ப்³ரஹ்மசர்யமேவ தத்³ப்³ரஹ்மசர்யேண ஹ்யேவாத்மாநமநுவித்³ய மநுதே ||உ||

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) மௌநமும் ப்ரம்ம சர்யமே. இதுவே ஸத்யராயண மென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஸத்தாகிய ஆத்மாவை இரக்ஷிக்கின்றமையா லிந்தப் பெயரடைந்தது

அத² யத³நாஶகாயநமித்யாசக்ஷதே ப்³ரஹ்மசர்யமேவ ததே³ஷ ஹ்யாத்மா ந நஶ்யதி யம் ப்³ரஹ்மசர்யேணாநுவிந்த³தே(அ)த² யத³ரண்யாயநமித்யா

വക്ഷതേ ബ്രഹ്മചര്യമേവ തദരശ്ച ഹ വൈ ണ്യശ്ചാർണവൗ ബ്രഹ്മലോകേ തൃതീയസ്യാമിതോ ദിവി തദൈരംമദീയം സരസ്തദശ്വത്ഥഃ സോമസവനസ്തദപരാജിതാ പൂർബ്രഹ്മണഃ പ്രഭുവിമിതം ഹിരണ്മയം ||௩||

(ശം-ഭാ-രാ-ഭാ.) அநசகாயநமென்று சொல்லப்படுகின்றதும் ப்ரம்ம சர்யமே யாகின்றது. அரண்யாயந மென்பதும் ப்ரம்ம சர்யமேயாம். இப்படிப்பட்ட ப்ரம்ம சர்யாதி ஸாதந ஸம்பத்தியுடையவன் மூன்றாவது லோகமாகிய ப்ரம்ம லோகத்தை யடைகின்றான். அதில் அச்வத்தமும் ஸோமஸவநமும் மண்டபமும் அபராஜிதை யென்கிற பட்டணமும் ப்ரபுவினால் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். இது ஹிரண்யகர்ப்ப லோகத்தைச் சொல்லுகின்றதென்று சங்-பா-த்திலும் ஸாக்ஷாத் பரப்ரம்ம லோகமென்று இரா-பா-த்திலும் பேதங் காண்க.

തദ്യ ഏവൈതാവരം ച ണ്യം ചാർണവൗ ബ്രഹ്മലോകേ ബ്രഹ്മചര്യേണാനുവിന്ദന്തി തേഷാമേവൈഷ ബ്രഹ്മലോകസ്തേഷാം സർവേഷു ലോകേഷു കാമചാരോ ഭവതി ||௪||

(ശം-ഭാ-രാ-ഭാ.) இந்த வர்ணனையினால் கொண்டாடப்பட்ட ப்ரம்ம லோகத்தை யடைந்தவன் ஸகல லோகங்களிலும் காமசார முடையவனாகின்றான்.

അഥ ഷഷ്ഠഃ ഖണ്ഡഃ.

അഥ യാ ഏതാ ഹൃദയസ്യ നാഡ്യസ്താഃ പിംഗലസ്യാണിമ്നസ്തിഷ്ഠന്തി ശുക്ലസ്യ നീലസ്യ പീതസ്യ ലോഹിതസ്യേത്യസൗ വാ ആദിത്യഃ പിംഗല ഏഷ ശുക്ല ഏഷ നീല ഏഷ പീത ഏഷ ലോഹിതഃ ||௧||

(ശം-ഭാ-രാ-ഭാ.) வெண்மை, கருமை, சிவப்பு ரூபங்களை யுடைய நாநா நாடிகள், பிங்கள ஸம்பந்தமுடையனவைகள் ஸூர்யரச்மியைச் சேர்ந்து ப்ரகாசிக்கின்றன. அவை ஹ்ருதயத்தைப்பற்றி யிருக்கின்றன.

തദ്യഥാ മഹാപഥ ആതത ഉഭൗ ഗ്രാമൗ ഗച്ഛതീമം ചാമും ചൈവമേവൈതാ ആദിത്യസ്യ രശ്മയ ഉഭൗ ലോകൗ ഗച്ഛന്തീമം ചാമും ചാമുഷ്മാദാദിത്യാത്പ്രതായന്തേ താ ആസു നാഡീഷു സൃപ്താ ആഭ്യോ നാഡീഭ്യഃ പ്രതായന്തേ തേഽമുഷ്മിന്നാദിത്യേ സൃപ്താഃ ||௨||

(ശം-ഭാ-രാ-ഭാ.) ஸூர்யரச்மிகள் உபய லோகத்தையும் அடைந்து நாடிகளில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. மகாபதம்போல உபயலோக ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன.

തദ്യത്രൈതത്സുപ്തഃ സമസ്തഃ സമ്പ്രസന്നഃ സ്വപ്നം ന വിജാനാത്യാസു തദാ നാഡീഷു സൃപ്തോ ഭവതി തം ന കശ്ചന പാപ്മാ സ്പൃശതി തേജസാ ഹി തദാ സമ്പന്നോ ഭവതി ||௩||

(ശം-ഭാ-രാ-ഭാ.) இவன் கரணங்களை யுபஸம்ஹரித்துக்கொண்டு நித்திரை செய்யும்போது இந்த நாடிகளில் ப்ரவேசிக்கின்றான். அப்போதொரு பாபத்தையுமடைகின்றதில்லை. ப்ரகாச ப்ரம்மத்தோடு சேருகின்றான்.

അഥ യത്രൈതദബലിമാനം നീതോ ഭവതി തമഭിത ആസീനാ ആഹുർജാനാസി മാം ജാനാസി മാമിതി സ യാവദസ്മാച്ഛരീരാദനുത്ക്രാന്തോ ഭവതി താവജ്ജാനാതി ||௪||

(ஸ॰-ஹா-பா-ஹா.) இந்த ஆத்மாவை சரீரத்தில் பலங் குறைந்து ரோகத்தால் வருந்தும்போது என்னைத் தெரிகின்றதா என்னைத் தெரிகின்றதா வென்று கேட்கின்றார்கள். உத்கிராந்திக்குமுன் வரையிலறிகின்றார்கள். அப்போது அந்த நாடிகளிலிருக்கின்றான்.

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑍍𑌯𑌥𑍈𑌤𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌭𑌿𑌰𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌸 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌹𑍋𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌖𑌲𑍁 𑌲𑍋𑌕𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑍋𑌽𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌂 ॥௫॥

(ஸ॰-ஹா-பா-ஹா.) ஸூர்ய மண்டலத்தை ரச்மிவழியாயடைந்து அதி சீக்ரமாகச் சேருகின்றான். இதுவே வித்வான்களுக்கு மோக்ஷவதாரம். அவ் வித்வான்களுக்கு வழியடைப்பு.

𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌶𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌕𑌾 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑌭𑌿𑌨𑌿𑌃𑌸𑍃𑌤𑍈𑌕𑌾 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌵𑌙𑍍𑌙𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௬॥

(ஸ॰-ஹா-பா-ஹா.) ஹ்ருதயத்தில் நூற்றொரு நாடிகளில் ஒரு நாடி மூர்த்த ப்ரதேசத்தை யடைந்திருக்கின்றது. அந்த நாடியால் உத்க்ராந்தியை யடைந்தவன் மோக்ஷத்தையடைகின்றான். இதர நாடிகள் சுற்றுமிருக்கின்றன.

𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌘𑌤𑍍𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥௧॥

(ஸ॰-ஹா-பா-ஹா.) வாக்யார்த்தத்தை யறிந்து அந்தப்படி யுபாஸிப்பவனுக்கு அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களோடு கூடினவனாகின்றான்.

𑌤𑌦𑍍𑌧𑍋𑌭𑌯𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌅𑌨𑍁𑌬𑍁𑌬𑍁𑌧𑌿𑌰𑍇 𑌤𑍇 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍋 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌹𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌚𑌨𑍋𑌽𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑍌 𑌹𑌾𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌨𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌸𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌜𑌗𑍍𑌮𑌤𑍁𑌃 ॥௨॥

(ஸ॰-ஹா-பா-ஹா.) இந்த ப்ரஜாபதி வாக்யத்தைப் பரம்பரையா யறிந்த தேவாஸுரர்கள், அந்த ஆத்மாவை யறியவிரும்பினார்கள். அப்போது தேவதைகளுக்காக இந்திரனும் அஸுரர்களுக்காக விரோசனனும் ஸமித்பாணிகளாய்ப் ப்ரஜாபதியைக் கிட்டினார்கள்.

𑌤𑍌 𑌹 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍂𑌷𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍌 𑌹𑍋𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌘𑌤𑍍𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾

ப்நோதி ஸர்வாம்ஶ்ச காமாந்யஸ்தமாத்மாநமநுவித்ய விஜாநாதீதி ஭கவ
தோ வசோ வேதயந்தே தமிச்சந்தாவவாஸ்தமிதி ||௩||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அவர்கள் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் ப்ரம்மசர்யத்தை யடைந்திருந்தார்கள். அவர்களை ப்ரம்மா எதற்காக ப்ரம்மசர்யம் செய்கின்றீர்களென்று கேட்க அபகதபாபமத்வாதி குணங்களையுடைய ஆத்மாவை யறிந்து ஸகல லோகங்களிலும் காமசாரத்தை யடைவதற்காக வென்றார்கள்.

தௌ ஹ ப்ரஜாபதிருவாச ய ஏஷோऽக்ஷிணி புருஷோ த்ருஶ்யத
ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாசைததம்ருதம஭யமேதத்ப்ரஹ்மேத்யத யோऽயம்஭
கவோऽப்ஸு பரிக்யாயதே யஶ்சாயமாதர்ஶே கதம ஏஷ இத்யேஷ உ ஏ
வைஷு ஸர்வேஷ்வந்தேஷு பரிக்யாயத இதி ஹோவாச ||௪||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அவர்களுக்குக் கண்ணில்தோற்றுகிற புருஷன் ஆத்மா, அம்ருதஸ்வரூபமுடையவன் என்று சொல்ல ஜலாதர்சாதிகளிலெல்லாம் தோற்றுகிற சாயையை ஆத்மாவோ வென்ன ஆமென்றார்.

அஷ்டம: கண்ட:

உதஶராவ ஆத்மாநமவேக்ஷ்ய யதாத்மநோ ந விஜாநீதஸ்தந்மே ப்ரப்ரூ
தமிதி தௌ ஹோதஶராவேऽவேக்ஷாஞ்சக்ராதே தௌ ஹ ப்ரஜாபதிரு
வாச கிம் பஶ்யத இதி தௌ ஹோசது: ஸர்வமேவேதமாவாம் ஭கவ ஆத்மாநம்
பஶ்யாவ ஆ லோமப்ய ஆ நகேப்ய: ப்ரதிரூபமிதி ||௧||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) தண்ணீர் மடக்கில் எங்களைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோளென்ன அவர்கள் பார்க்க என்னென்ன தலைமயிர் தொடங்கிக் கரல்நகம் வரையில் ப்ரதிபிம்பம் தெரிகின்றதென்று சொன்னார்கள்.

தௌ ஹ ப்ரஜாபதிருவாச ஸாத்வலங்க்ருதௌ ஸுவஸநௌ பரிஷ்க்ருதௌ
பூத்வோதஶராவேऽவேக்ஷேதாமிதி தௌ ஹ ஸாத்வலங்க்ருதௌ ஸுவஸ
நௌ பரிஷ்க்ருதௌ பூத்வோதஶராவேऽவேக்ஷாஞ்சக்ராதே தௌ ஹ ப்ரஜா
பதிருவாச கிம் பஶ்யத இதி ||௨||

தௌ ஹோசதுர்யதைவேதமாவாம் ஭கவ: ஸாத்வலங்க்ருதௌ ஸுவஸநௌ பரி
ஷ்க்ருதௌ ஸ்வ ஏவமேவேமௌ ஭கவ: ஸாத்வலங்க்ருதௌ ஸுவஸநௌ ப
ரிஷ்க்ருதாவித்யேஷ ஆத்மேதி ஹோவாசைததம்ருதம஭யமேதத்ப்ரஹ்மேதி
தௌ ஹ ஶாந்தஹ்ருதயௌ ப்ரவவ்ரஜது: ||௩||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரஜாபதி யலங்கரித்துக்கொண்டு பார்க்கச்சொல்ல அப்படியே பார்க்க அலங்காரமாய்த் தெரிய அதுவே ஆத்மா அம்ருதம் ப்ரம்மமென்று சொல்ல அவர்களும் சாந்தா காங்க்ஷர்களாய்ப் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

தௌ ஹாந்வீக்ஷ்ய ப்ரஜாபதிருவாசாநுபலப்யாத்மாநமநநுவித்ய வ்
ரஜதோ யதர ஏததுபநிஷதோ ஭விஷ்யந்தி தேவா வாऽஸுரா வா
தே பராபவிஷ்யந்தீதி ஸ ஹ ஶாந்தஹ்ருதய ஏவ விரோசநோऽஸுராஞ்ஜ
கா஭ தேப்யோ ஹைதாமுபநிஷதம் ப்ரோவாசாத்மைவேஹ மஹய்ய
ஆத்மா பரிசர்ய ஆத்மாநமேவேஹ மஹயந்நாத்மாநம் பரிசரந்நுபௌ
லோகாவவாப்நோதீமஞ்சாமுஞ்சேதி ||௪||

தஸ்மாத³ப்யத்³யேஹாத³தா³நமஸ்ரத்³த³தா⁴நமயஜமாநமாஹுராஸுரோ ப³தேத்யஸுராணாம் ஹ்யேஷோபநிஷத் ப்ரேதஸ்ய ஸரீரம் பி⁴க்ஷயா வஸநேநாலங்காரேணேதி ஸம்ஸ்குர்வந்த்யேதேந ஹ்யமும் லோகம் ஜேஷ்யந்தோ மந்யந்தே ||௫||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி ப்ரமஜ்ஞாநத்தோடு கூடினவர்களாய்ப் புறப்பட்டுப் போகும்போது தப்பாய் எதற்காக க்ரஹித்துக்கொண்டு போகவேண்டும்? கர்ணகர்ணிகையினால் கேட்டாயினும் உண்மை யறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று இப்படிக்குச் சொன்னார். அதாவது யார் இவர்களிப்படிச் சொல்லக்கேட்ட ப்ரம்மத்தை நம்புகின்றார்களோ அவர்கள் பராபவத்தை யடைவார்களென்பது; இதை இப்படியே நம்பிக்கொண்டவனைத் தேஹமே ஆத்மாவென் றுபதேசித்து அதின் போஷணத்தையே புருஷார்த்தமாக விரோசநன் அஸுரர்களுக்குபதேசித்தான். ஆனதாலிப்போதும் தேஹாத்ம ப்ரம்மத்தால் நாஸ்திகனுயிருப்பவனை அஸுரனென்று சொல்லுகின்றார்கள். இது ஆஸுரகோஷ்டியிலிரஹஸ்யம் ஆனதால் ப்ரேதத்தை யலங்கரிக்கின்றார்கள்.

அத² நவம: க²ண்ட³:.

அத² ஹேந்த்³ரோ(அ)ப்ராப்யைவ தே³வாநேதத்³ப⁴யம் த³த³ர்ஸ² யதை²வ க²ல்வயமஸ்மிஞ்ஸ²ரீரே ஸாத்⁴வலங்க்ருதே ஸாத்⁴வலங்க்ருதோ ப⁴வதி ஸுவஸநே ஸுவஸந: பரிஷ்க்ருதே பரிஷ்க்ருத ஏவமேவாயமஸ்மிந்நந்தே⁴(அ)ந்தோ⁴ ப⁴வதி ஸ்ராமே ஸ்ராம: பரிவ்ருக்ணே பரிவ்ருக்ணோ(அ)ஸ்யைவ ஸ²ரீரஸ்ய நாஸ²மந்வேஷ நஸ்²யதி நாஹமத்ர போ⁴க்³யம் பஸ்²யாமீதி ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்திரனோ வென்றால் தேவதைகளுக்கு இதை யுபதேசிப்பதற்கு முன்னமே சுத்தாந்தக்கரணனுகையால் தேஹாத்மபாவத்தில் தோஷபுத்தி பிறந்து ஹேயமான சரீரத்தை யோக்யமான ஆத்மாவாய்க் கொள்ளுவதில்லை யென்று நினைத்தான்.

ஸ ஸமித்பாணி: புநரேயாய தம் ஹ ப்ரஜாபதிருவாச மக⁴வந்யச்சா²ந்தஹ்ருத³ய: ப்ராவ்ராஜீ: ஸார்த⁴ம் விரோசநேந கிமிச்ச²ந்புநராக³ம இதி ஸ ஹோவாச யதை²வ க²ல்வயம் ப⁴க³வோ(அ)ஸ்மிஞ்ஸ²ரீரே ஸாத்⁴வலங்க்ருதே ஸாத்⁴வலங்க்ருதோ ப⁴வதி ஸுவஸநே ஸுவஸந: பரிஷ்க்ருதே பரிஷ்க்ருத ஏவமேவாயமஸ்மிந்நந்தே⁴(அ)ந்தோ⁴ ப⁴வதி ஸ்ராமே ஸ்ராம: பரிவ்ருக்ணே பரிவ்ருக்ணோ(அ)ஸ்யைவ ஸ²ரீரஸ்ய நாஸ²மந்வேஷ நஸ்²யதி நாஹமத்ர போ⁴க்³யம் பஸ்²யாமீதி ||௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி ஸந்தேகங்கொண்ட இந்திரன் மறுபடியும் சிஷ்ய வ்ருத்தியோடு ப்ரம்மாவினிடத்தில் வர, ஏன் வந்தாயென்று கேட்க, விஷயத்தை விவரித்தான்.

ஏவமேவைஷ மக⁴வந்நிதி ஹோவாசைதம் த்வேவ தே பூ⁴யோ(அ)நுவ்யாக்²யாஸ்யாமி வஸாபராணி த்³வாத்ரிம்ஸ²தம் வர்ஷாணீதி ஸ ஹாபராணி த்³வாத்ரிம்ஸ²தம் வர்ஷாண்யுவாஸ தஸ்மை ஹோவாச ||௩||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆம்யா இந்திரனே, அதினுண்மையை நன்றாய் வெளியிடுகின்றேன், இன்னமும் பன்னிரண்டு வருஷங் காற்காத்திருக்க வேண்டுமென்ன அப்படியே காத்திருக்க உபதேசம் செய்தார்.

𑌅𑌥 𑌦𑌶𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯 𑌏𑌷 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌶𑍍𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 𑌸 𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌯𑌂 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍀𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑌮𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌨𑍈𑌵𑍈𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ||௧||

𑌨 𑌵𑌧𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌰𑍋𑌦𑌿𑌤𑍀𑌵 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ||௨||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற ஆத்மாவை யறியும்படி யுபதேசிக்க, சாந்தா காங்க்ஷனாய்ச் சென்று மீண்டும் துக்காநுபவத்தினால் ஸந்தேஹப்பட்டுப் போக்யமென்று நினைக்கவில்லை.

𑌸 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑍀𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌗𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍀𑌦𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑌮𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌨𑍈𑌵𑍈𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ||௩||

𑌨 𑌵𑌧𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌰𑍋𑌦𑌿𑌤𑍀𑌵 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌸𑌾𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑌾𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௪||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) மீண்டும் ஸமித்பாணியாய் ப்ரஜாபதியைக்கிட்ட ஏனென்ன ஸந்தேஹத்தைச் சொல்ல முன்போலப் பன்னிரண்டு வருஷம் காத்திருந்தாலதை விசிதமாய்ச் சொல்லுகிறேனென்னைக் காத்திருக்க உபதேசம் செய்தார்.

𑌅𑌥𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 𑌸 𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌯𑌂 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌨𑌾𑌹 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍋 𑌏𑌵𑍇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑍀𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑍀𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌗𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌾𑌹 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌭𑌗𑌵 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍋 𑌏𑌵𑍇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑍀𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ||௨||

ஏவமேவைஷ மகவந்நிதி ஹோவாசைதம் த்வேவ தே பூயோऽநுவ்யாக்யாஸ்யாமி நோ ஏவாந்யத்ரேதோ வஸாபராணி பஞ்ச வர்ஷாணீதி ஸ ஹாபராணி பஞ்ச வர்ஷாண்யுவாஸ தாந்யேகஶதம் ஸம்பேதுரேதத்தத்யதாஹுரேகஶதம் ஹ வை வர்ஷாணி மகவாந் ப்ரஜாபதௌ ப்ரஹ்மசர்யமுவாஸ தஸ்மை ஹோவாச ||௩||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுஷுப்தியில் தோற்றுகிற ரூபத்தை ஆத்மாவென்றுபதேசிக்கச் சாந்தா காங்க்ஷையுச் சென்று மீண்டு அப்போது ஒரு ஜ்ஞாநமுமில்லை ஆனதால், நாசமென்று ஸந்தேகித்துப் போக்யமில்லையென்று நினைத்து ஸமித்பாணியாய் முன்போல் வந்து கேட்கப்பட்டு, ஸந்தேஹத்தைச் சொல்ல, அஞ்சு வர்ஷங்கள் காத்திருக்கச் சொல்ல அப்படியே இருக்க அப்படியே உபதேசித்தார்.

த்வாதஶ: கண்ட:.

மகவந் மர்த்யம் வா இதம் ஶரீரமாத்தம் ம்ருத்யுநா ததஸ்யாம்ருதஸ்யாஶரீரஸ்யாத்மநோऽதிஷ்டாநமாத்தோ வை ஸஶரீர: ப்ரியாப்ரியாப்யாம் ந வை ஸஶரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்த்யஶரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஶத: ||௧||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஓ இந்திரனே, இந்தச் சரீரமே மரணத்தையடைவது. அந்த மரணமும் காலநியதியுடையதல்ல; க்ஷணந்தோறும் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றது. அம்ருதஸ்வரூபியாகிய ஆத்மாவுக்கு அதிஷ்டாநமாயிருக்கின்றது நிரவயவனுயிருக்கிற ஆத்மாவுக்குச் சரீரஸம்பந்தத்தால் ஸுகதுக்க முண்டாகின்றன. சரீரஸம்பந்தாஸம்பந்தங்களே ஸுகதுக்க தத்பாவங்களுக்குக் காரணமென்றறிக.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். சரீரம் என்பது கர்ம ஸம்பந்தப்பட்ட சரீர மில்லையென்றவாறு என்று (ரா பா-த்தில்) பேதம்.

அஶரீரோ வாயுரப்ரம் வித்யுத்ஸ்தநயித்நுரஶரீராண்யேதாநி தத்யதைதாந்யமுஷ்மாதாகாஶாத்ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யந்தே ஏவமேவைஷ ஸம்ப்ரஸாதோऽஸ்மாச்சரீராத்ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே ||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) வாயு முதலிய சரீரமில்லாமலிருக்கின்ற வஸ்துக்கள், ஆகாசத்திலிருந்து ஸ்வகாரண ஜ்யோதியை யடைந்து, நிஜரூபத்தைக்கொண்டு விளங்குவது போல் இந்த ஜீவனுமிந்தச் சரீரத்திலிருந்து பரஜ்யோதியை யடைந்து ஸ்வஸ்வரூபத்தை யடைந்து பிரகாசிக்கின்றான்.

ஸ உத்தம: புருஷ: ஸ தத்ர பர்யேதி ஜக்ஷத்க்ரீடந்ரமமாண: ஸ்த்ரீபிர்வா யாநைர்வா ஜ்ஞாதிபிர்வா நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் ஶரீரம் ஸ யதா ப்ரயோக்ய ஆசரணே யுக்த ஏவமேவாயமஸ்மிஞ்சரீரே ப்ராணோ யுக்த: ||௩||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி யடையப்படுகிற புருஷனுத்தமபுருஷன். இவனை யடைந்த ஸம்ப்ரஸாதனென்கிற ஆத்மா யதேஷ்ட ஸகலபோகங்களையு மநுபவிக்கிறான்; விளையாடுகிறான்; ஸந்தோஷிக்கின்றான், ஸ்த்ரீகளையும், வாஹநங்களையும் அடைகின்றான். இந்தஹேயாகாரங்களைக்களை நினைப்பதில்லை. இப்படிப்பட்டவனுபாதியினால் இரதத்தில் குதிரை கட்டப்படுவதுபோல் கர்மபாசத்தினால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றான்.

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌷𑌣𑍍𑌣𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌯 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌥 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑌂 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌥 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌗𑌥 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑌂 𑌶𑍃𑌣𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 ‖௪‖

𑌅𑌥 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌦𑍈𑌵𑍇𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇 ‖௫‖

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) கண்ணைத் தர்சநகரணமாகக்கொண்டவனாத்மா. இப்படியே அந்தந்த விஷயங்களை அறிவதற்கு அந்தந்தக் கரணங்களைக் கரணமாகக்கொண்டவன் ஆத்மா.

𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 ‖௬‖

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை தேவர்களுபாஸிக்கின்றார்கள். ஆதலால் எல்லா லோகங்களையு மடைகின்றார்கள்; எல்லாக் கர்மங்களை யநுபவிக்கின்றார்கள். இந்த ஆத்மாவை யறிந் துபாஸிப்பவனுக்கு ஸகல ஸித்தியுமுண்டாகின்றது என்று ப்ரஜாபதி சொன்னான்.

𑌅𑌥 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌬𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌶𑌬𑌲𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌯𑌾𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌶𑍍𑌵 𑌇𑌵 𑌰𑍋𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌧𑍂𑌯 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌵 𑌰𑌾𑌹𑍋𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯 𑌧𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ‖௧‖

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) கம்பீரருமான ஹார்த்தப்ரம்மத்தை யடைந்து ப்ரம்மலோகத்தை யடைந்து ஸர்வவிதமான உபாஸநமும் செய்து பாபஸம்பந்தம் நீங்கிச் சந்திரனைப் போலும், குதிரையைப்போலும், ராஹுமுகம்போலும், மயிர்கள்போலு மிருக்கிற ஸமஸ்த வ்யஸ்தப்ரக்ருதியம் பந்தத்தைக் கழித்துக்கொண்டு ப்ரம்மலோகத்தையடைவேன்.

பதார்த்தவ்யாக்த்தபேதங்கள். இது முமுக்ஷு அநுசந்திக்கிற மந்திரம். (ச்யாம) தப்தத்தால் (விக்ரஹம்) சொல்லப்படுகிறதென்று (ரா-பா-த்தில்) சொல்லப்பட்டது.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌃 𑌸𑌭𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌶𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌶𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌯𑌶𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌂 𑌯𑌶𑍋𑌽𑌹𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌤𑍍𑌸𑌿 𑌸 𑌹𑌾𑌹𑌂 𑌯𑌶𑌸𑌾𑌂 𑌯𑌶𑌃 𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑌮𑌦𑌤𑍍𑌕𑌮𑌦𑌤𑍍𑌕𑌂 𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑌂 𑌲𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁 𑌮𑌾𑌭𑌿𑌗𑌾𑌂 𑌲𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁 𑌮𑌾𑌭𑌿𑌗𑌾𑌮𑍍 ‖௧‖

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) நாமரூபங்களை நிர்வஹிக்கிற பரமாத்மா நாமரூபங்களில்லாதவன். அவனம்ருதம். அப்படிப்பட்ட பரமாத்ம லோகத்தை யடைகின்றேன். அப்படிப்பட்ட நான் ஸர்வாத்மாவாகிறேன். பரமாத்மாத்ம ஸிக்ஷாத்காரத்தைப் பெறக்கடவேன். ஜந்மஸம்பந்தம் நீங்கவேண்டும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். உபஸம்ஹார மந்திரத்திலும் பேதம் ஸ்திரமாகின்றது. (ரா-பா-த்திலும்) ஐக்யமே தோற்றுகிறதென்று (சங்-பா-த்திலும்) சொல்லப்பட்டது.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌦𑍍𑌧𑍈𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑌵𑍇 𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑍁𑌲𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍋𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌸𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌟𑍁𑌮𑍍𑌬𑍇 𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌧𑍀𑌯𑌾𑌨𑍋 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑌧𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌂𑌸𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌖𑌲𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌨 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ||

(ஶம-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஆத்ம விஜ்ஞாநத்தை ப்ரம்மாமுதல் பரம்பரையாய் வித்வான்களநுஷ்டிப்பதற்குபதேசம் பெறுகின்றார்கள் யதாக்ரமமாயத்யயநம் செய்து க்ருஹஸ்தனாய் ஸகல கர்மங்களையும் விதிப்படி யநுஷ்டித்துக்கொண்டு யாவஜ்ஜீவம் வர்த்திப்பவன் ப்ரம்மலோகத்தை யடைகின்றான்; புநராவ்ருத்தி யடைவதில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இங்குச் சொல்லப்பட்ட கர்மாநுஷ்டாநம் அஜ்ஞாநிகளுக்கே என்று (சங்-பா-த்திலும்) ஜ்ஞாநிக்கே உபாஸநாங்கமாச் சொல்லபபட்டதென்று (ரா-பா-த்திலும்) சொல்லப்பட்டது.

𑌆𑌪𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌥𑍋 𑌬𑌲𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍌𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌮𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌮𑌾 𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑍋𑌦𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑌣𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌮𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌤𑍇 𑌯 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 ||௨||

(ஶம-ஹா-ரா-ஹா.) இது அத்யநார்த்த மந்திரபாடம் ப்ரம்மப்ரதிப்பத்யோடு எனக்கு ஸகலேந்திரியங்களுக்கும் பலமுண்டாகி அநுஷ்டாநம் ஸித்தித்து, ப்ரம்ம கடாக்ஷம் பெறவேண்டும்; மற்றும் ஸகல நன்மைகளுமுண்டாகவேண்டும்; உபநிஷதர்த்தங்களெல்லாம் நிலைப்படவேண்டும்.

பதிஹைந்தாங் கண்டம் முற்றும்.

எட்டாம்ப்ரபாடகம் முற்றும்.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து முற்றிற்று.

பரப்ரம்மணே நம:.

ஏழாம்ப்ரபாடகம்.

(ஓ - ஹா.) இந்தப்ரபாடகத்தில் பூமவித்யையைப்பற்றிப் புராணவசந ஸம்வாதம் பகுவாய்க் காட்டப்பட்டது. இதர விஷயங்களில் விசேஷ பேதமில்லை.

ஏழாம்ப்ரபாடம் முற்றும்.

எட்டாம்ப்ரபாடகம்,

(8 - ஹா.) இந்த ப்ரபாடகத்தில், தஹரவித்யை அர்ச்சிராதிமார்க்கம் இவை முதலிய விஷயங்களில் அநேக புராணச்லோகங்களுதஹரிக்கப்பட்டன.

எட்டாம்ப்ரபாடகம் முற்றிற்று.
